

UNIVERSAL
LIBRARY

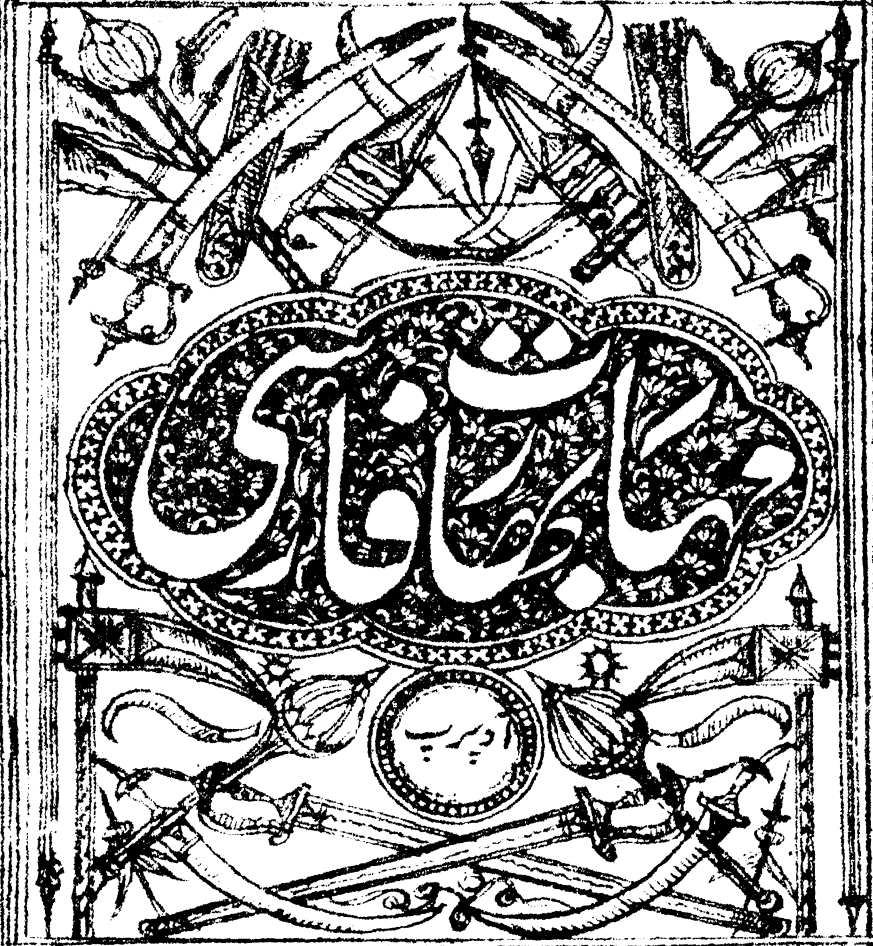
OU_228841

UNIVERSAL
LIBRARY

مجموعه حالات و ادراج انتخاب احکامات مخزن کرامت صدری امیر

مجموعه حالات و ادراج انتخاب احکامات مخزن کرامت صدری امیر

مجموعه حالات و ادراج انتخاب احکامات مخزن کرامت صدری امیر

کتابت بسیار مستند و صحیفه است هرل عزیز و معتبر تر از هر کتابی است که در این عالم است

در مطبعه می نشی کوشه و واقع در کابل طبع می شود

نامہا و الفاظ ہندی وغیرہ مندرجہ آذرب مہاجارت فارسی

نامہا و الفاظ	صفحہ	صفحہ	نامہا و الفاظ	صفحہ	صفحہ
دو پھاران	۱۳	۲۷	لیم ہریا	۱۳	۲۷
بیدار	"	"	ایچک	۱۴	"
میں	۱	"	سوت	"	"
آپنی	"	"	شونک	۱۵	"
نکول	"	"	نیشا	۱۶	"
سہدے	۲	"	جنم جہ	۲	۳۵
کھرا	"	"	دیشا پان	"	"
نار	۱۵	"	مہا مارت	۵	"
ریل	۱۶	"	باس	۲	"
گول	"	"	کول	۶	"
برہما	۲	"	میشا	۱۷	"
دیشو	"	"	شائن	"	"
شिव ہدی	"	"	کول	۸	"
منو	"	"	گاندھاری	"	"
شچیت	"	"	دیشو	۱۱	"
دش	"	"	کول	"	"
پراپتی	"	"	دیشو	"	"
آدیت	"	"	دیشو	۲۵	"
شیشو	"	"	کول	۲۵	"
آشونی	۵	"	شکن	"	"

نامہا و الفاظ	صفحہ	صفحہ	نامہا و الفاظ	صفحہ	صفحہ
آتما	۴	۵	بس	۵	۶
سہ	"	"	بچہ کہ آرزو چہ ہم گوئید	"	"
دے و بھارت	"	"	سار و قیہ	"	"
سومارت	"	"	پتر	"	"
دشمنیوت	"	"	پیشاچ	"	"
شانتیوت	"	"	گونیگ کہ جسم گوئیوش	"	"
سہرہ و جیوت	"	"	برہم کاپی	"	"
کوار و ویش	۱۴	"	راج کاپی	"	"
یاد و ویش	"	"	اکاس	۶	۱۲
بھارت	"	"	سببت ستر	"	"
یاتی	"	"	مکھاس	"	"
ہوا کو	۱۵	"	کھاس	"	"
پارہ	"	"	دین و تر	"	"
سپت و تی	"	"	رکھان	"	"
ویبھرت	"	"	رہ	"	"
چراگ	"	"	چس	"	"
انیکا	"	"	رہیک	"	"
انیکا	"	"	بھان	"	"
پانڈو	"	"	بھانوس	"	"
مادی	"	"	ارک	"	"
ہستنا پور	"	"	آشادہ	"	"
پریکھت	"	"	سبجا	"	"

نامہاد الفاظ	صفحہ	صفحہ	نامہاد الفاظ	صفحہ	صفحہ
رر	۲۳	۵۴	امینہ	۶	۴۶
شونک	-	-	شیرت سین	۷	-
پولوما	۳	۵۵	اکر سین	۸	-
دلہام	۵	-	مہم سین	۸	-
بدموسرا	۱	۵۶	شیرت سین	۹	۴۲
شصول کیش	۵	۵۶	سوم تشر و انما پسر تشر	۱۱	-
یشوا بس	-	-	تجمہ شامی ای ان لفظ	۶	۴۳
مینکا	-	-	و موم	-	-
پر مدزا	۹	-	امینہ	۷	-
کنک	۲	-	ارن	-	-
بهر دان	-	-	بند	-	-
گو تم	۱	-	ادالک	۲	-
یم - کہ آراجم ہم میخوانند	۱۰	۵۱	اتنگ	۴	۴۸
سستر یاد	۵	۵۹	پوشید	۲۳	-
لقلم	۶	-	بجنگ	۸	۵۰
آستیک	۱۷	-	نارین	۱۰	۵۲
جرنگار	۴	۶۰	ایزادوت	۱۱	۵۳
جرنگاری	۱۵	-	اندر	-	-
باسک	۲	۶۱	کشیپ	۸	۵۴
ست جب	۱۰	۶۲	بزرگ	۱۹	-
نبیا	۱	-	چون	۲۲	-
کدرو	۳	-	پرمت	۲۳	۵
			پرمیت		

نامها و الفاظ	صفحه	سطر	نامها و الفاظ	صفحه	سطر
वरदृश	۱۵	۶۱	अरुण	१	१३
कालखिल्य	२	"	गरुड	१०	"
सुगन्धमादन	३	६१	उच्चैश्चवा	१३	"
मरुत	११	"	सुमेरुपर्वत	१६	"
वृहस्पति	१	६३	मन्दाचल	३	१२
अभिषात्मा नाम	११	६३	प्रोधनाग	५	"
विश्वकर्मा			कौमराज	"	"
गन्धर्व	३	६५	चन्द्रमा	"	१०
सूर्य	"	"	लक्ष्मी	"	"
अश्वक्रुद	३	"	कौस्तुभमणि	१३	"
रणक	"	"	धन्वन्तर	१४	"
निमेष	"	"	शेखर	१५	"
उलक	५	"	नीलकण्ठ	२०	"
क्रथन	"	"	रंभा	२१	"
तपन	"	"	पर्याप्त	"	"
क	६	६५	साडम	२२	"
कुम्भ	१	"	कामधेन	"	"
ककोरिक	३	"	चिन्तामणि	१	११
धनञ्जय	"	"	मोहनी	१	"
कालिय	"	"	राहु	१०	"
मरिचानाम	"	"	दिभाबसु	१३	६
एलापत्र	"	"	सुप्रतीक	१५	"

صفحه	سطر	نامها و الفاظ	نصفه	سطر	نامها و الفاظ	صفحه
۸۰	۱۳	۱۸	۱۳	۱۸	آبنا و ر که جاجا و ریز خواندن	۸۰
۸۱	"	۱۸	"	"	خسبک	۸۱
۸۲	۲۱	۲۱	"	"	شترنگی بک	۸۲
۹۳	۲۲	۲۲	"	"	گور کیم	۹۳
۸۵	"	"	"	"	شکا چاری شکا چارج	۸۵
"	۱۵	۱۹	"	"	کاشیب	"
۸۸	۲	۱۰۱	"	"	ازیش	۸۸
۹۲	"	"	"	"	شرب شترنگی	۹۲
۹۶	"	"	"	"	شروا	۹۶
۹۶	"	"	"	"	جبین	۹۶
"	"	"	"	"	سنانگر	"
"	"	"	"	"	پنکل دیاس و سکا چارج سابق	"
"	"	"	"	"	پرماتک و او دالک و بارو و دیول سابق نوشته شد	"
"	۵	"	"	"	پربت	"
"	"	"	"	"	درباسا	"
"	"	"	"	"	گولان	"
"	"	"	"	"	دیوشترنا	"
۹۶	"	"	"	"	موز و کیم و شتر و سابق	۹۶
۹۸	"	"	"	"	گی	۹۸
"	"	"	"	"	شش بند که آنرا شش نوشته شده است	"
"	"	"	"	"	کسیر	"
"	"	"	"	"	زرنگ	"

ناماد الفاظ	صفحہ	ناماد الفاظ	صفحہ
نمانگ نیست مرہت ۲ سترای شرب بعد		سुकुमार	۱۰۱
نیچے دوزنگ چھ ماہ کو جنمینی سیکھتے۔		मूक	"
آئینکے چٹک ٹمڑم آئینکے بچے ۳۰ آئینکے		अप्रवमघयज्ञ	۲۳
بچہ شروایا سرون روزیتے پشت دھاپتے		मंत्रसर्पिका	۱۰۲
مڑو دامن شش پرچھہ چٹنگ بھام		असितचार्तेमन्त्रमुनीय	۱۰
द्वैपदी	۱۲	द्वैपियः स्मरेत् । दिवायायदि	۱۰۲
उपरिखर वसु	۴	वायवौ नास्य सर्पभयं भवेत् १	۱۰۵
उह द्रथ	۴	पोजन त्कारुणा जातो जरत्का	۱۰۶
प्रत्वग्रह	۲۵	रौ महापशा । आस्तीक सर्प	"
कुशाव मणि वाहन	-	सने वपन्गान्यो भयरक्षत ।	"
मविल्ल	-	तस्यन्नं महाभाग नमां हि स	"
यदु	-	तुमर्हत ॥ ३ ॥ सर्पाय सर्पमद्रने	"
गुक्ति मती	۸	दृग् च्छ महाविषा जनमेजय	"
कोलाहल	۹	स्य यज्ञान्ने आस्तीक कचने	"
मत्स्य	۵	स्मर ॥ ३ ॥ आस्तीक स्य व	۱۰۶
द्वैपायन	۶	चः श्रुत्वायः सर्पानि निवर्त	۱۰۸
पोजन गम्धा	۱۵	ते । प्रतधा मिद्यते मूर्ध्नि प्रा	"
सुमंत	۱۷	प्रा वृक्षफलं यथा ॥ ४ ॥	"
पैल	۱۶	استینا زنبور سندن چھاپیہ شمریت ۴ دوا کا	"
धर्मयज्ञ	۱۹	راثر و ناسیہ شرب بھین بھوت ا بوجر کا	"
संजय	۱۶	जातु जरा रोमांशः आसिनक सर्प श्रियो	۱۰۹
गपल मरा	۱۸	पिका त्रु बसि र च्हतः इन श्रुतंग मा जाक	"

صفحہ	سطر	نامہا و الفاظ	صفحہ	سطر	نامہا و الفاظ	صفحہ	سطر
۱۰۹	۲۰	گفت بھوج	۱۱۰	۲۲	پرت بندھنیہ	۱۱۰	۲۲
۱۰۹	۲۳	ڈرونا چاری کہ روز ناچار ہوں	"	"	سنت سوم	"	"
۱۱۰	۵	کرنا چاری کہ کرنا چار ہوں	"	۲۲	شہرت کپوت	"	"
"	۲	کرپی	"	"	سنانیک	"	"
"	"	اشو خانانا	"	"	شہرت سن اور شہرت کریم	"	"
"	"	اگر پد	"	۱۱۱	طربنا	"	"
"	"	دھر شدین	"	"	گھنوت کج	"	"
"	"	پریشال	"	۲	من بونہ	"	"
"	"	نگن بیت	"	۲	چتراناما	"	"
"	"	سبل	"	۲	بجھڑ باہن	"	"
"	۱۶	بیش کہ آرزو بخش نیز توان خواند	"	"	آلوی دایرادت سابق سطر	"	"
"	۹	دہسہ دہسہ دہسہ دہسہ	"	۲	شکھندی	"	"
"	"	دور مر کھن	"	۹	پر شہرام	"	"
"	"	گرن این کرن نام برور در کون	"	"	جند گن	"	"
"	"	بکرن	"	"	چھری	"	"
"	"	چتر سین	"	"	برائمن	"	"
"	"	بنہشت	"	۱۱	بنہشت	"	"
"	"	جی	"	"	شودر	"	"
"	"	ستہت	"	۱۱۳	مزج	"	"
"	"	پر شہر	"	"	اتر	"	"
"	"	سبھدا	"	"	انگرا	"	"
"	"	ابھمنیہ	"	۲	پہشتہ	"	"

نامها و الفاظ	صفحه	سطر	نامها و الفاظ	صفحه	سطر
			پولہ	۱۱۳	۲
پور	۵	۱۱۲	کورت	"	"
شاکونتا	۱۰	"	آریت نام در دوازده آفتاب	۲	"
کارب	۱۸	۱۱۵	دیت نام در سزنا چو دیرن کت	"	"
دیشرامیتر	۱۸	۱۱۴	دون	"	"
ماینکا	۲	"	کالا	"	"
کوشیکی	۱۳	۱۱۷	دنا یو	"	"
سنتگ	"	"	سینامکا	۵	"
مالاتی	۸	۱۱۸	گردوغا	"	"
گنڈھرب بواہ	۱	۱۱۹	پراوغا	"	"
سربدمن	۱	۱۲۱	بشوا - دینا ساین تبر باد	"	"
کیرانی	۳	۱۲۵	کیلا	"	"
ڈلتا	۷	"	من دکترو بالا گذشت	"	"
پورووا	"	"	این شیز	"	"
سنت کمار	۱۰	"	گلن مورچھا	"	"
آپو	۱۲	"	برکم پنوا رکھو بزبانز	"	"
دیمان	"	"	اشوشیز	۹	۱۱۳
آماکس	۱۵	"	سنترت در بیت ساین بقلم آہ	۱۹	"
دیتا	"	"	سنترت	"	"
بنا یو	"	"	راون دکییر بالا گذشت	۲۰	"
آنا یو	"	"	کلبہ کزن	"	"
نڈس	۱۶	"	بیساکمن	"	"

صفحه	سطر	ناماد الفاظ	صفحه	سطر	ناماد الفاظ
۱۲۵	۱۴	بیت که بیت هم گویند ریاضت که حجت هم یاتی	۱۲۴	۱۲	بندن بن
	۱۵	سِنَات	۱۵۱	۲۳	پرسش
۱۲۵	۱۶	آیات	۱۵۲	۱	الیشور
	۱۷	آیت		۲	رود را شو
	۱۸	وَعْرُود		۲	نفسیه
	۲۰	دلایه یابی که آزاد را بمانی هم		۳	شویری
	۲۱	شکره		۳	شکت
	۲۱	خبر مشایخ که سزا بیشتر		۳	شکستن
۱۲۶	۲۲	سجونی		۳	با گنی
۱۲۶	۲۳	کعب	۱۵۱	۳	شتر کشی
۱۳۸	۲۴	تربیس دید که انرا جد گویند سابق		۴	اشبک بخان
	۲۵	در هی که در هیچ جز خوانندش		۴	ریشو
	۲۶	آن		۴	کچینو
	۲۷	پیر		۴	کرک پنو
۱۳۳	۲۸	یون که یون هم خوانده شود		۴	شکند لیبو
	۲۹	مجنون		۴	بنو
	۳۰	ملجمه		۴	خلینو
	۳۱	بان پرستو		۴	نجانو
	۳۲	بسمت		۴	سینو
	۳۳	اشک		۴	وهر مینو
	۳۴	پرت کردن		۴	سینو
	۳۵	شب		۴	انار مهره

نامہا والفاظ	صفحہ	سطر	نامہا والفاظ	صفحہ	سطر
پرمیشی	۱۵۳	۲	ماتینار	۱۵۱	۹
کیشینی	"	۲	تس	"	۱۰
جند	"	"	مہان	"	"
برجن	"	"	انیر	"	"
رہین	"	"	دوہ	"	"
سبیر	"	"	پور	"	"
پتی	"	"	دین	"	"
گر	"	"	وہ	"	"
ابجیت	۱۵۲	۱	دوہ	"	"
ابنیت	"	"	پور	"	"
چتر	"	"	پور	"	"
من	"	"	دوہ	"	"
بانی	"	"	دوہ	۱۵۲	۱
شبل	"	"	پور	"	"
اوراج	"	"	دوہ	"	"
براج	"	"	دوہ	"	"
شال	۱۵۲	۲	دوہ	"	"
کار	"	"	دوہ	"	"
چار	"	"	دوہ	"	"
کچھ	"	"	دوہ	۱۵۳	۲
اند	"	"	دوہ	"	"
نیل	"	"	دوہ	"	"

ناماد الفاظ	صفحہ	صفحہ	ناماد الفاظ	صفحہ
اھیاقت	۸	۱۵۵	واھلی	۹
کھتویرہ	۹	"	نیصہ	"
کارتویرہ	"	"	جامووند	۱۰
ساروہوم	۱۱	"	کنڈوور	"
سوندھ	۱۱	"	پدات	"
جپتسن	۱۲	"	کسات	"
بیرم	۱۳	"	کنڈک	"
سوشوا	۱۴	"	ہستی	"
اواوین	"	"	بیرک	"
مریہا	۱۵	"	کراہ	"
اھرہ	"	"	کونڈن	"
کالینگ	۱۶	"	ہویشوا	"
مہاہوم	۱۷	"	اھراہو و جوہینہ سابق نام گروہ	"
سوپتا	۱۸	"	پرتیپ	"
اھوتناہ	"	"	دھرماتر	"
کاما	۱۹	"	سونتر	"
پوشوا	"	"	دواپ	۱۳
اکراوین	"	"	کوشیا دین والا درود و آبی سابق مرقوم شدہ و گروہ حیات و غیرہ	۱۵۵
کارما	۲۰	"	ویشتوچت	۵
دے واتیشی	"	"	ان تہا	۶
بیرہ	"	"	پراہوین	"
کام	۲۱	"	سینات	"

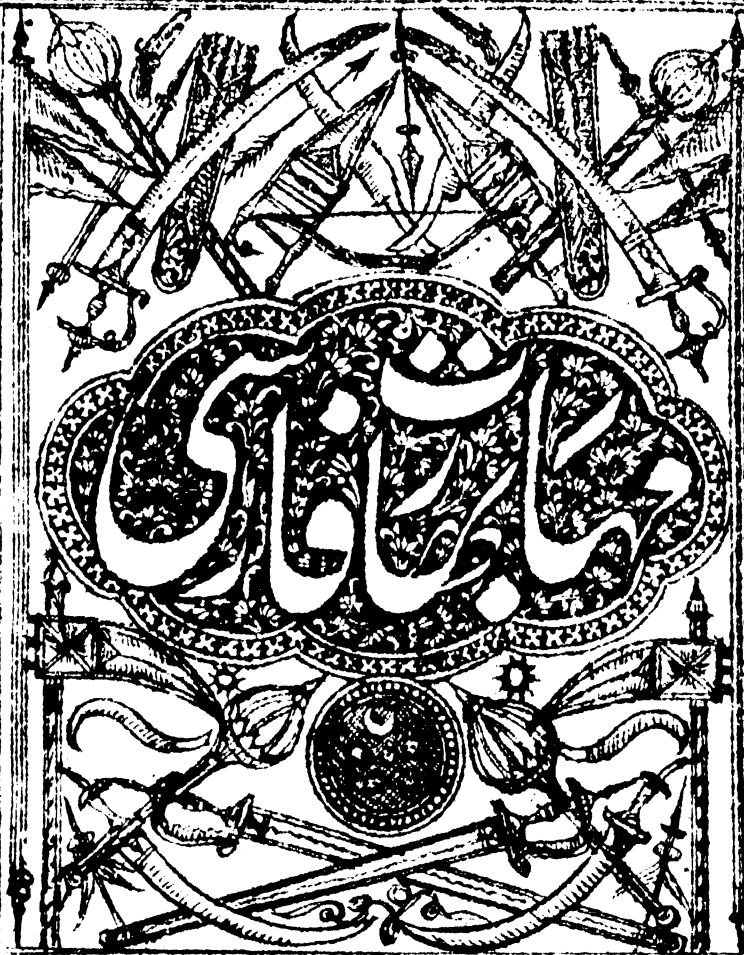
صفحہ	سطر	ناما و الفاظ	صفحہ	سطر	ناما و الفاظ
۱۵۵	۲۱	سید لیو نام دختر امانگ	۱۵۷	۱۳	کالی نام سقیدہ ولی مستکدر ابو جن
"	۲۲	جو الہ و متناز سابق تحریر یافت	"	۲۱	بارتا و زت لیکنی بر نادرہ
۱۵۶	۱	سرستی و تنس و این نوشتہ شد	۱۵۸	۲۳	ہر سب
"	۲	رخصن خری	۱۵۹	۱	بک
"	۷	سنداً و غیرت سین راوکاشی	"	۲	کنڈا نام شہر پنجال لہنی پنجاب
"	۹	سبب نام دختر احوک و سہتی بالا	"	۶	شیشیہ
"	۱۰	ترگزت	"	۷	یو و صینی
۱۵۶	۱۱	بیشو و دختر کز خوشو دہرا	"	۸	بانڈ ہرا
"	۱۱	بلنٹھن و سند لو ادا جیڈا	"	"	شرب گندہ
"	۱۲	کیگلمی دکانہ معاری سابق	"	۱۱	خندیری
"	"	بیشا لا	"	"	کرین سنی
"	"	برجھا پور کہ نہیں و سہرن و پٹی	۱۲	"	نیر سیر
"	۱۳	شہجانی و شایع سابق	۱۵۹	"	مدرج مدریش
"	"	بدور	"	۱۳	بجیا و سہتر سابق رقم پذیرت
"	۱۵	مادھوی شیریا	"	۱۹	برائٹ
"	۱۶	آشوا	"	"	اترا ماری
"	"	آفرتا و برکت و بھم سین	"	۲۰	تا ورتی
"	"	بیشتر گانہ شدہ	"	۲۱	بیشٹا
"	۱۷	گماری	"	۲۲	فشت کزن و شانیک
"	۱۸	پریشتر و اور شیب بالا	"	۲۳	بیدی
"	۱۹	شیتیا و سنداً برتیدرانی	"	"	اشوید و دیش
"	"	بوددازان برود و رواب و	"	"	مہا بکھ
"	"	شانتن و بابیک سہتر شومل	۱۶۰	۲	دو پرت نام بکلمہ تپاسہ
۱۵۷	۲	دو پرت نام بکلمہ تپاسہ			

نامہا و الفاظ	صفحہ	صفحہ	نامہا و الفاظ	صفحہ	صفحہ
مہمتا	۱	۱۶۳	مہمتی کہ خدنی	۲۱	۱۶۳
دیہتہما	۱۱	"	کام دھین	۲۱	"
پڑھئی	۱۳	"	جنت و تہی	۴	۱۶۳
بلی	۲	۱۶۴	گاہنگی	۲۲	"
سودھشا	۵	"	آست	۲۰	۱۶۴
آنگ	۱۲	"	شال	۱۲	۱۶۰
بنگ کلنگ	۱۳	"	ٹتھ	۲۳	۱۶۲

چنگ کالیگ پوندسہ
پند شمع و راجہ بس کہ در سطر ۱۹ نوم ست خیر

موصیایک و مرکان فضل خلدی و اسپس
بن پش و بین ن و ن و ن و ن و ن

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتحار انکا ایسانخون کوفه صدق آبی موعه

کتابت بسیار معتبر مستند و صحیفه ایست بهرل عزیز و معتبر ترجمه علی معنون باب اول و فصل

شاهنامه نویسی و تاریخ و احوال و کجلیه طبعی
درین می نویسی و تاریخ و احوال و کجلیه طبعی

آغاز فن اول از کتاب مهاجرات که آنرا آدریب گویند

سرورده مستجوی و جان بکفت
نقشی زندگاشفتند ز انکو که هست

ای نبرده نزار عالم از شوق تو
بس تخته سیاه گشت کسب حیات

هیات هیات ذره امکان که گم گشته با دیده حیرت و ضلالت ست چه یار اگر دریا
آفتاب و جوب دم زنده از غضیف خرمالی و تیه سرگردانی باوج شهود و آسمان صول
قدم نهد و سفال خیال و زخارف معارف خود را که متاع زبون بازار امکان است
از نقایس خرامین و جوب و شرایع معاون و جود شمرده سخن سراید از شامل
و جلایل ذات مقدس پروردگار جل جلاله نفس برکت با بیات امی و جهان فیه
از راه پیچ ترازی پیچ بدرگاه تو و فکریت ما را به تو راه نیست و جز تو کس از سر تو
اگاه نیست و بکه ز سپی با رگی جان خویش و معترف آسیم به نقصان خویش
برودت امی مایه ده زندگی و پیشه مانیت بخر بندگی و لیکن چون رسم حالیک
شاه راه نیاز آنست که امری چند که باندازه بنیانی و توانائی خود از کتاب الکمال
باب المعرفه ادراک نموده اند و منزه از شوائب نقایص فرض کرده به سر امر
احدیت و سراق صدیت نسبت میدهند و آنرا پاس خدا و تایش خداوندی
می نامند اجیم اقتضای آثار و اقتدای رسوم این طائفه نموده قدم علم درین راه
نهاده بود و باب الکتاب بکلید زبان که بسی آوندانه دندان خزینه کشائی است کثا و

۱۰۱

ناگاه در طوفان عرق خجالت غرق گشته که از من تا خاشاک دریا فرق نماز ما چار ازین
 محال کوشی باز آمده بخاموشی و ساز شد بلیت نه و نامزد و خبر وارونه او باش + که
 حربانیز کور آمد چو خفاش به جمع برگزیدگان الهی که چمن پیرایان ریاضین اخلاق و
 و پرده کشایان اسرار انفس و افاقند آفرین انزل و ابد برایشان باد که درین
 بارگاه جلال و قدر و نامانی خود را آب نیان شسته خط نادانی سپردند و درق سخن
 پرورازی گردانیده زبان بی زبانی کشاوندستان آبی که درم خوشتر ده اند
 بی جام و سبو شراب بنیش زده اند به آرایش مملوک فضل از نیان طلب به کین
 طائفه در کتاب آتش زده اند به بعد از ما و بی زبان سخن گزارزی و قضا عدوان
 سپاسداری از انصافی که در محکم عقل بی فراحت او باش و هم دوام و از حسن
 معامله که در نیاب ما خود کردیم من سرشته سخن گم کرده را این مقالید مقال ساختند
 و از دیوان مبدل انیاض اجازت سخن چند که درین مقام مناسب باشد یا نتم در
 خلال حال نخصت اظهار بعضی از معنی نفس الامر که در مدرسه تحقیق ریافته بودیم
 و محبوبس تنگنای ضمیر بود حاصل شد شکر منعم بجا آورده خود را آماده انیضی کردیم
 و آنجا که تقصیر بضاعت و عدم استطلاع بود دست کوتاه بنان و شکسته
 زبان را متکفل ادای این مطلب بنساختیم و متعهد بیان این مقصد ارجمند گردیدیم
 یارب یزیرناغ معرفت نورم ده + ویرانه دللم ز عشق مقومم ده + نزیلی که
 میطلبیم بی ادبی ست + دورم چو فکندی نظر دورم ده + بزرگه سخنان تمییز
 و روشن ضمیران صبح نفس که واقفان و قایق نفس و عقول و کاشفان عوالم
 معقول و منقولند پوشیده نماز که بقضای حکمت بالغه اش از این زبانی که
 حال از ان گذارندگان سخن رسانیده و از گذشته گمان خبر داده اند و در نفس الهی
 کور و چشم دیدن نابینا بوده در خرابی مراتع فراع نفسانی کوشیده و در محمودی شوره
 ابدان سعی غیر مجرب و بل کوشش غیر مفید میکرده اند اگر ایما شوریده با سعادت
 اصلی که پیمان هستی گرفته بنیانی اسرار نهانی گردانیده است از جبهه جملگی و یا از

سندی این باوه خردانگن یا خیره‌خواهی اخوان زمان همان اظهار نمودن و سرور گتم
 عدم فرو بردن بود چه اخبار روزگار از ساد و لوحی مرقوم دل داشتند از استیز گاری
 و بد درونی بر بیاض برده اند چون سلاطین عالی که اساطین نمانند اغلب
 اوقات مقصود از ظهور این طائفه علیه انتظام نظام ظواهر احوال عامه خلافت است
 باز پس سرار با عیال هم درین معامله توجه نفرموده اند اگر احوال با مسامحه علیّه ایشان
 رسیده این را بغیر صورت از معاملات دینی شمرده به منتسبان دین که متغلیان منصب
 فتوی و متعلقان امور فتاوت و مستولیان اسباب تقلید بل سرنگان منگام
 جمالت و سفاقت نند سپرده خود را از زبان ثر آرخایان و بهتان هرزه در بیان نگارند
 اند و امروز که هنگام ظهور اسم الباطن در روز رحمت فیض عالم است بمقتضای امام زانی
 و القای روحانی زبده افراد عالم و نتیجه نبی آدم جاجان و جان جهان یعنی پادشاه
 زمان را که شمه از احوال فیض اشمال او در رقم پذیر کلاک اخلاص مشیود و دیده حق بین
 و دل حقیقت گزین و قوفیق ادراکات بلند و درکات دانش پند یافته فیض سان
 خاص و عام شده است با لید ازین نشاط تن تحت بزومین و گذشته
 ازین نوید سرتاج آسمان و بر دور بینان باریک بین مخفی نیت که هر یک از
 رعایا ازین فیض سان جهانیان کامیاب گردیده باشد امروز که روز بهار دانش و
 بنفش و زمان تجدید انتظام آفرینش است مشاهده باید کرد که چه فیض عالی به رخ
 فیض مظهر و باطن حقیقت مواطن پادشاه زمان رسیده است بهانا که هنگام
 مبادی اقرار کور و روان عبادت بشریت بل زمان حیات مرده و لان عالم طبیعت
 آورده در نیصورت بدیع سیرت معنی سلطنت و سر خلافت تاکید و تحقیق یافته چه
 پادشاه صورت با سبب حسن سر انجام و لطف انتظام مهام صورت خلعت گرانمای
 سلطنت معنوی داده طرازنده او رنگ پادشاهی و فرزند لوامی اطل الهی گردانیده اند
 و بزرگ بر عیالین بگزیده خلاصی بیت السلط خرافات مشارب تقلید ازل بین
 که از مرور سلوک تومی اساس بوده اند ام یافته دار خلافت انصاف تحقیق شده

مدح شهنشاه اعظم ابوالمظفر جلال الدین محمد اکبر بادشاه غازی خلد الله تعالی ملکه تقدواکبر

دست مرست گریبان خاطر را گرفته در ذکر نام نامی این پیشوای خداشناسان مقتدر
 همی اساسان مترو گشته چه اگر خود را افتان و خیزان ببارگاه رحمت او برساند
 زبان گو یار دست آوری در تحصیل سعادت بهم رسانیده باشد و اگر زبان بخت
 را اجازه شرح مناقب و ذکر معالی این باری علی الاطلاق و مدعی بتحقاق میدید
 از نفس الامر و حقیقت کار خجالت میکشد بلکه از عرف عادت شرکین مبیاید بیخ
 از آنکه بر کس هر چه گوید یا نویسد در جور بحالت استعدا و خود خواهد بود و نه مناسبه عالی
 منقبت ممدوح شریف لطایف و جلال شامل او که معلوم مقدسان افلاک است چه
 بیان الگوگان عالم خاک تواند بود ستودن مراد از اندام همی و نه از پیشه جان
 بر فشانم همی و بتن زنگره پیل و بجان جبریل و بکف ابره بمن بدل رود نیل و
 جهان را چو باران بباریگی و روان را چو دانهش بشایستگی و کاشکی افلاطون مکان
 فارسطونشانان متکفل این مهم میشدند تا او را که فطرت عالی این ولی والی نموده
 کمال حقیقت و حقانیت او را خاطر نشان نام میکردند یا جنید مشربان و شبلی
 نشان درین وادی خوض مینمودند تا فی الجمله خبری که لیاقت پیشگاه شناخوانی میداد
 نکاشته خامه بیان میساختند و دست نگامی من بکالات کی رسد و گیر
 که گویم نزد کار در روزگار و آخر الام بعد از دراز نفسی که در میان من و دل گذشت
 بران قرار یافت که آنچنان که تو در زمان سعادت ملازمت خود او را که حالت این
 خلیفه الله نموده باشی بنویسی و وجه نیت بدان مقصود نداری که تزمین عبارت نیامی
 یا شرح ارادت خود میکنی و اگر مدح و ثنا هر کسی ستوده شود و تو آن کسی که ستوده
 مدح تست ثنا و بلبیران بعضی تجرد نشان معالی را که در تفسیرات معنی توانست
 در آن نوشته تمه را حواله بدیافت تقدس شعاران بانیع نظر نموده آن کسیت که

در پرده ازو میگویم و صد نکته پرورده ازو میگویم به شایسته و گیرنده اندیشه خوش از جیب پرور
 کرده ازو میگویم به آن که به تاج تابان قبله خدا گامان چراغ شبستان عالم فروغ
 در زمان آومر والا شان سند نشین نصرت قران عدالت قرین خاتم دولت
 فرمانروائی همه شمشیر کشور کشائی عنوان مثال بی مثالی طغرای منشور و بجلالی
 پرده بر اندازا سرار غیبی همه کتاشی صورت لاری محرم خلوت خانه شود و بنده
 یگانه مجود باریک بین و قایق موشگانی صاحب عیار جوامه صرافانی نقشند بر پنج
 خیال عقده کتاشی برقع اجمال رنگ آمیز آینه الوان معانی نزم افزوز جهان کنه دانی
 مجرعه نقشندان فهم و خرد کارنامه صنعت گران ازل و ابد ناظم آداب شاهنشاهی
 قاسم از لاق بندگان الهی نائب مناب بارگاه ربانی ضامن و دو کعب آمال و آمانی
 گره کتاشی کموز خرد مندی کلید در خزاین خداوندی آرام ده عرصه زمین و زمان
 انتظام بخش عالم کون و مکان ابیات بدست قهرمند فضل خشم بر اعدا +
 بدست عدل کشد پای ظلم در زنجیر + رنگ خاره بر آرد تفت همیت خون +
 ز شیر شیره بدوشد بدست رحمت شیر + ازوزمانه تا بد عثمان نزم و درشت +
 ازو سپهر ندارد نهان تعلیل و کثیر + صاحب قدرتی که در یک زبان بچندین امور
 مختلفه و مهات مقدره که هر یکی با استقلال وقت تمتد و منهل مستوفی می طلبد
 در یک زبان بی شایسته فکر و خالکه اندیشه سر انجام مینماید و بهر کدام از تکفلان اشغال
 کارگاه سلطنت آنچنان چو اب شافی سینماید که گویا تمامی توجه بجواب آن شایسته
 و همگی تفکر با نظام آن گماشته سے شاهی که نظام سلطنت راست ضامن + بهر
 بود اندیشه اش ازو هم دگمان + بهر تر ازل گردید و هم زمانه به + هم طی لسان بر ارد
 هم بسط زبان + مخترعی که در آن نظام امور سلطنت که از تمام رموز خلافت
 چندان اختراع قوانین و ابداع توأم نموده که دانا یان کارگاه حقیقت استکا بقدر
 دانی رسیده و متحیر می مانند که بی این ضوابط سلطین با ضمیمه چه نوع جان نمانی و
 ملک رانی میگرد و باشند جهان پناه خدیوی که لوح فکرت اوست بود در نظام

چنان

جهان کارنامه تقدیریه: اگر نه رغبت جنبش و بدجلالات او: بدون نیاید عمرنی
 ز خانه تقدیریه: صاحب حوصله که با وجود خدمتگاران و انا کار گزاران توانا
 که نسبت دیانت و صیانت و صفت کفایت و درایت آراسته اند جمیع مهمات کلی
 و جزومی انچنان برسد که خود متحد و متکفل است و بعلم الیقین میداند که سرانجام
 این امور اولاد و بالذات مرست نه از انصاف باشد که ابواب فراغت بر نو و کشوره
 بر چند تائی فرو گذاشته آید قوت کومین با زومی اوست: گنج در عالم نزار
 اوست: سر جو یا لین هوس کم نهاد: بر سر خود بار و در عالم نهاد: خلق بکل
 ز گردن باریش: فتنه گردان خواب ز بیداریش: کمال اقتداری که در کثرت شغل
 داد و لوازیم صوری و معنوی داده همواره و جمیع اطوار حاضر و در واقف قدم بوده
 جویای رضای الهی و قرین دوام الکی می باشد سه زهی دازنده اورنگ شاهی:
 حالت گاه تا مید الهی: کدامین حکم که در دل ندارد: کدام اقبال که حاصل ندارد:
 کافی تدبیر که بدانش صائب در نظام مهمات ملکی و مالی محتاج تدبیر وزیر و رای مشیر است
 مدبران روزگار و سند پیرایان آموزگار نسخه تدبیرات کلیه و جزیه که دستور العمل نظام
 تواند شد از حاشیه ضمیر انوار او که لوح محفوظ اسرار عیبی است بر میدانند سه ای
 کائنات را بوجود و تواقهار: ای پیش ز آفرینش و کم ز آفریدگار: ای روزگار دولت تو
 روز روزگار: وی بزبان سایه تو فضل کردگار: وافی هوشی که در کمال بی تعلقی
 چندان دور باش عظمت و جبریت از ناصیه دولت او پدید است که زهره اکابر روزگار
 و جبار عالم از مشاهده او آب میشود و در دریای ترس غوطه میخورند سه سعادت
 ابدی در بهوای او مدغم: توایب فلکی در خلایق او مضمر: اگر سچیم عنایت کند
 بشوره نگاه: و گزیر روی سیاست کند بخاره نظر: شود بدولت او خاک شوره
 مهر گیاه: شود ز بهیت او سنگ خاره خاکستر: عقیقت نفسی که با وجود نیروی جوانی
 و حصول اسباب تنم و کامرانی همیشه در مجاهده نفس و ریاضت بدن به بلوغ میناید
 و در عزل اعمال عالم بشریت و انصب حکام شهرستان روحانیت سعی کمال دارد

عقل پروردست گوئی روح او را در لعل و روح پروردست گوئی شخص او را
 در کنار و دین پناهی که با وجود کمالات قدسیه ذاتیه و حالات فطریه و جمبیه که
 به صراحت و نقادان بواطن و ظواهر انسانیت که تحصیل نموده طالب
 شخص کامل می باشد و آنچه خود دشت زبیکانه تنها میگرداند و آتش و سنگاهی که
 بی مبالغه است اطراف عبارت با آنکه کسب مقدمات علمی و تحصیل معلومات رسمی
 نیز داشته هرگاه بسکله از وقایع علوم که دقیق تر از آن کم تواند بود توجیه عالی
 نماید آنقدر سخن بلند از زبان غیبی تر جهان او سر میزند که دانشمندان روزگار
 و حکمت پروران تجرد شعار که عمر با دور و چرخ خورد با فکر عمیق تحقیق نموده اند
 از ادراک آن تقاعدی مینماید فکلیف که خود را متعدد جواب پسندیده خالص
 گردانند و شمی که یافت ز آموزگار رول تعلیم و شمی که یافته از مرشد خود
 تلقین و مزد که در شناسان عالم تحقیق و کنند علم آتشی ز عقل او تدوین و
 نایب دالی که با وجود فطرت بلند با هر طائفه از صنعت گران و هنرمندان که
 در حرقت خود نادره پرور از بهیا کرده و نام جاود رهنی بر آورده ساعتی از پایه و آلا
 خود فرود آمده بمشرب آن گروه چندان سخنی نازک و نکته باسی باریک میفرماید
 که آنهارا بخاطر میرسد که مگر در مدت العمر مشغول این ورزش بوده همگی او قات
 نمود و حرف تحصیل این پیشه نموده سه خرد بینی که شناسایی از دل تا ابد است و
 موهبتش نه روح و جوش خردست و جامعنی که بقوت طبع عالی جمیع کارها و کارها
 را چنانچه او تا و باسی نادره من پسند کنند لعل آورده و اجمیع فنون داده است
 تا آنکه رتبه نگری و ورود گری و امثال آن که از رتبه بادشاهی دورست صد
 اصرار نموده مشارع پیشوایان صنعت میشود و پیش اده از ندرت او
 فن و شمع سان انگشت حیرت در دهن و برگزیده که میان صغیر و نوح ایام
 رضاعت که مخفوان صغیر زندگانی و عنوان عقل میوانی است انوار رشد و آینه
 این مایه احوال اومی تافت و آثار امتیاز و اصطفای از آنچه اقبال او ظاهر میشود

۳

در ہنگامیکہ تکلم متعارف میگرد و کلمات غریبہ و بھارات بدویہ ظہور بیافت خیا نیچہ
 از تو اہل و عفا یفت کہ ملازبان ہمدہ مقدس بودند تفصیل مرویت سے از بی شہ
 جہان پناہی او و ابدی بادشاہی او و پاک نہادہی کہ در زبان جنین گویہ
 کیتامی معدن رحم و مسیح جان فرامی ہمدہ بطون بود انوار ظاہر از جبین مبین
 حضرت مریم کانی ادا مہ اللہ تعالی برکاتہا و عفتہا بشارتہی در خشد کہ جمعہ سہر
 این امر واقعہ بودند ہمین نداشتند کہ مگر چراغ بر روی نہادہ اندہ ہم نور
 چراغ ہمیشہ و ہم چشم چراغ آفرینش و خدا شناسی کہ در جمیع اطوار طالب
 مرضیات الہی بودہ بقتضای دور بینی و فرط آرزو مندی از صغیر و کبیر و فقیر و غنی
 و وضعیہ و شریف و رجولت و خلوت استکشاف حق میناید و ہموارہ گردہ ہا میگرد
 و جلالت شان صورتی معنوی خود منظور نہادہ از ہر ذرہ از ذرات کون جو یابی
 حقیقت میباشد سے شاہد اساس ملک بتواستوار بود و عمر تو همچو دور فلک
 برقرار بود و ہر آرزو کہ در دل اندیشہ بگذرد و همچون عروس ملک ترا در کنار باد
 مبارزی کہ رستم شہوت و غضب را کہ صفت شگمان معارف جہاد و مردانگان
 میدان صلح و سداد اند تا بچ حکم و بندہ فرمان خود ساخت سے جہان سحر فرمان
 بہ نیک و بد و فلک متابع نشور او بخیر و بشرہ زبان خویش بتوقع ادب و تضا
 عنان خویش بہ تدبیر او باد قدرت و صاحب کرمی کہ ہموارہ گنجہای انعام در دست
 روزگار ریختہ ارباب حاجات را تا سوال مہلت نہاد سے جائی کہ از حقیقت مان
 سخن رود و تقلب ریان مختفی از روی اختیار و گونیدار آب زوریای آورد و نگہ
 بدست باد کند در جہان نثار و این خود فسانہ است ہمین ست راست بس و
 کہ زخبات کف تو عرق میکند سجاد و غریب نواری کہ بنظر تربیت خاک را کیمیا ست
 و خاک نشینان نام اودی را با آسمان مراد رسانیدہ سے خاک باقیہاں تو ز زمینود
 زیر ہا و تو شکر میشود و دولت آن سر کہ بر وی پای تست و سخت در ان بل
 کہ در وہجای تست و شجاع دلی کہ بانڈک کسی بہ فواج بسیاری تاختہ پاک صفتش

عالمی را زیر زبر ساخته دل روشنش هم جهان در جهان + بنامست او
 در قبای نهان + به تنها در پیره صف خسروان + که هم باو شادست و هم بیوان
 صاحب ریاضتی که از بیاری اعلی مرتبه خود که عقل عالی را در حواشی آن راه است
 تنزل فرموده حقایق علمی و ذقایق حکمی در مدراج ادراک او گنجایش یافته است
 زریح شاه بود خاتم را زبان کوتاه + نغان که قصر بلندست و در زبان کوتاه +
 زنگنه شرف و پیش طاق اجلانش + کند دانش ما رست ریسمان که تاه + زیبا
 صورتی که جمیع ابواب حسن صوری و مستوی و سلسله تا لیفت آلف با و تونی ابطه
 و او در سلوک این جبار و جدی که تمام صاحبان خلق عظیم را در شاه راه مکارم اخلاق
 از زمینهای بلبلیدر سز در عاشیه مجلس تو بردارند + معلمان او با کارنامه خداوند
 بدیع عفتی که همواره نظر بر دو شیرگان جمله معقول گذاشته رو دیده شوی از نظام
 حسن صوری برداشته و بار بار مایده فائده از برای گیرنده خاطران باغ فضا کشیده
 میفرمایند که اگر در زبان ماضی آنچه احوال معلوم کرده آمد معلوم شدی بر آنست
 ساکنان محالک محروسه و ختر کسی را عجب از عفت نمی آوردم چه رعایا حکم فرزندان
 انگیز دارند سه عفت گویش که چه بیم چشم عقل + در زبان بلند تر از
 نام عفت + صاحب عیاری که در نظر اول ترا نمودی اینه ای نامه و کاغذ را
 روزگار در یافته اصلاح نیاید و بیای من توجهات مقدسه او بسیار می از درون زبان
 معمور بر درون تجوی خود از لباس تلبیس عیان شده خواص بحر معرفت شدند سه
 شب روانان همه در راه بچیت بودند + شکر کاین قافل را راهبری پیداشت
 هدایت نیایی که بیای من برکات او منیدی کم گشتگان بیایان نصلاات راه طلب
 سپرده بی مقصود و حقیقت برده اند سه پیش رو قافل پیش بین + مردک
 عین الیقین + عصمتیان حرم آسمان + جلوه کنان در نظرش هر زمان +
 فلک قطب زمانه همونست + قطب دو گویند یکانه همونست + رفیع سطوتی که
 بسیاری از حیوانات درنده ادراک جبروت او نموده به برکت نظر کمیا اثر او از نسبت

بازمانده اند چینی استعدادهای آدمی که از دولت ملایمت او از خلاب شربت در باب
 چسبندگی قدم بر تیرنانه ستوده مهربانی که بشا به جمال عالم آری او طوایف نام
 خصوصاً خردسالان را اطمینان میسر کرد دست میدید هرگز انبساط ما از دیدن اقبال
 نیت سه ای عیش روزگاری خوش بگذران که ذراتش به تریبا مجسم لطفت
 و مهربانی به والا توجهی که بتیسل رابطه معنی که بدرگاه مکنات نپاه دارد به نغم توجهی
 مهات عظیمه سرزاده میکند و عقده بای شکل نخل میازد در سرمه بقای
 بر قوت دلی به در روان ملک رانی بر تن دولت سری به عالم آباد است تا تو با
 عالمی به کشور آسودست تا تو شهر یکشوری به مؤثر نفسی که بیاریهای فرزند را که
 اهلای حادق از ما مجرا دوست برداشته اند ناگاه به توجهی خاص شفای عاجل
 و سخت کامل و آروسی مزاج خلیل میازد و این معنی کبریات و مرات مشاهده این کمترین
 ارباب ارادت شده است سه مرتضی نوش و ده نیش ما به مرحوم ناسور و دل نش
 تا در کلامی که بر اقسام زبان اهل عالم اطلاع یافته باطبقات خلایق بر دشوار نشان
 سخن میسر و از بر قنایک است مختصاً به سیاه چندین زبان بندی که از طریق ترک نژاد
 دوست که اهل و واقف بوده معانی بدیع و مضامین غریبه ایجاد و میسر ماید از
 بیرون روز و در پیش نکته دران به که یافت غیر سلیمان زبان مرغان را به ولایت ناپی
 که هر چند خود را در جلیاب کمان و آتش خفا میدارد اما جمعی از مردمان کامل اخلاص
 بوسیله توجه انقبالی که در لیا خلاص درست خود را فرافراستند و دریانت کمال
 این ولی والی میکنند و بسا ظاهر میشود که در عین مشاغل صوری بر اقبالی مشاهده
 جهان ناقصی فرورفته بعالم وحدت سیر میفرماید ما ایم که پروردگار محبت مارا
 در بزم ربود ذوق خلوت مارا به در پرده صورتی که همی گیریم کثرت نشود نقاب وحدت
 مارا به یکنانه مرشدی که سواد خوانان و بتان معنوی از لوجه خاطر آسمان با شری میخوانند
 مراتب چهارگانه اخلاص را که بهترین دست آورنده ارباب ارادت از برای تحصیل
 مقاصدشان در مجلس ارشاد آن سلطان هدایت برهان در السلطنت صوری

و معنوی نسبت به عزیزان راه و فدیایان درگاه مینخواستند که نطق و آریست یاریت غنا
 نظر خاصم بخش به جهانی بجز شوق رفاصم بخش به جنسی ز چهار سوی احسانم ده
 بوی ز چهار رایغ اخلاصم بخش به راست روی که چندین مرتبه بندگان فدوی
 ز خدمت بلاک بعضی از بانجیان ارباب ایالت و حکومت که در مراسم اطاعت
 و از جان تمام نموده اند یا بموجب کتاه بنی و ناعاقت انابیشی دم مخالفت
 می زود باجاح طلب نموده اند از درگاه اعلی اجازت نیافته اند و با این خطا
 مخالط شده که دفع ارباب خلاف پنهانی نه از این شریارت و مخلصان آستان
 ارادت را در مکانه حمله انداختن نه از قوانین جوانمردی سخاوت یارب چه برست
 بنام به همتش به دولت مندی که تقدیرات ازلی موافق تدبیرات عقلی اوست جز
 نقش مراد بر اوچه ارادت او نه نوشته و غیر معنی مقصود برینجه امید او صورت نه
 سه گردون همه آن کند که گوئی دولت همه آن کند که خواهی به بر دعوی آنکه
 چون توئی نیست به سیامی تو میدید گواهی به روشن ضمیری که اشراق بخاتم
 و اطلاع بر سر اسرار طوائف انام در کمال اشتغال با امور ظاهری بوجه آتش حاصلت
 در بین با جمیع دریا فنگان صحبت عالی رتبت داتا نهاد از بدلی شایسته تفضلت
 آنچه این مرید صادق و مخلص و ائق دریافت در رفتار نمیکند به حرمت تو بدات
 نگنجد در عالم دل زبان نگنجد از پرده دیده دام در آمد به چشمی که با دران نگنجد
 به شمنندی که از احوال کیسه خود تا حال که سنین عمر گرامی او در او اسطرار بعین و
 و خمین است انشاء الله سبحانه که صحبت انتظام عالم از عمر طبعی تمتع یافته به بقا
 جاوید برسد کما یعنی اطلاع دارد و خصوصیات صا و در در که کتاب چندین نویسی
 احراز نمواند نمود در خاطر دارد تا آنکه نامه بامی مختلفه مختصره حیوانات از روحش طیب
 که اسیر دام احسان و روزی خوربایده نوال او نید از نیل تا کنجشک یک بیک یاد
 دارد به هر چه زین نه همین چه خار و چه گل به کرد دراک او احاطه کل به هر چه زین
 و الگ چه شیر و چه نیل به همه را التفات اوست کفیل به بلند آوازه که صیت مکارم

احسان

احسان و تاثیر افضال او ساکنان مشرق و مغرب را از او طمان دور انداخته
 اطوار و اخلاق حمیده او موجب نیل نمودن موطن مانوسه شده است
 اگر جنبش ابرار بسویش به قطبین فلک نیز رفتار و آیند به انیت اگر ذوق زبان
 در صفت او به اوراق شجر نیز بگفتار در آیند به مذهب اخلاقی که اصول کارخانه
 اخلاق حسنه که صاحبان فطرت عالی و همت والا بعد از ریاضت و مجاهده به
 بآن برده اند و از سزای یکی و از بسیار اندکی حاصل کرده مشهور مشیوائی عالم یافته اند
 بی شائبه تکلف جبلی و فطری این منطوق الهی است و الحق ذات ذات الکمال است او
 در بدایع اخلاق کارنامه صانع ازل است که تر از زوی که به بار او می بخند به سپهر
 گفته او ز سید زورمین مشتاق به جویم ولی که بگشتم حیوانات و خوردن آن دل کامل او
 مائل نیست هفت ما و یا زیاده بگذرد که گشت را نوش جان نمیرماند و اگر نه خاطر
 اقدس را اندیشه صعوبت بنی نوع باشد هرگز تناول نمی فرمود و بار بار در محفل ارشد نشاند
 زبان حقایق ترجمان می فرماید از بی انصافی آدمی که گفته شود که با وجود چنین
 نقایس اقسام غذا با تن بجلازی و قصابی در میدهرسه بصد قران نماید یکی نتیجه
 چو او به از امتزاج چهار نبات هفت با بطهفت شاری که بشا بده آثار عطفوت کامله او
 فرزندان نبی نوع را مهربانی پدران فراموش شده چنانچه در عالم عافیت شان نشاند
 گیتی بنپاه خود میدانند در مشرب تربیت و عطفوت اب الالباسی خود خیال میکنند
 به بران خلعت و جهان آفرین ما در دهر به که مهر او پیری میکند جهانی را *
 تجرد نهادی که با وجود آنکه ملک چندین سلاطین عظام در حیطه تصرف احاطه نموده
 اوست و از اقسام نفایس اشیاء و لطائف امور دنیا که پادشاهان عالم بقصد عشر
 عشر آن میسر نموده بغایت الهی در خزانه عامه او بر وجه کمالست مگر در هیچ چیز
 متوجه و ملتفت نیست به خدایا جان را آب و رنگ است + فلک را در گیتی با
 و رنگ است + جهان را طالع این صاحبان کون + فلک را یا را این گیتی شان کن +
 که گرامی نهادی که از خاندان نفس ناطقه که آرایش بدنی و تعلقات جسمانی مانع ادراک

نفسانی و ترقیات روحانی و نبوی سخن است بلکه فشار اعانت و احواوان شده که بکل
 قدسی او اگر حکم روح مقدس نگرفته باشد مشک رتبه نفوس عالیه اولیای کمال
 هم رسانیده است ازینجا قیاس در یاد می چگونگی نفس ناطقه این والی میتوان کرد
 ۳. تبارک الله ازین پاک گوهری که منراست به که با تقدس او روح را بدن
 گویند ۴. دران مقام که نام تجروش گیرند به سز که گوهر جان را نعبارتن گویند
 قومی اقبالی که از عقوان سلطنت و ابتدای جلوس بر سر ری خلافت که
 تا حال سی و دو سال شمس میشود هر که از امر او شایخ و علما و سایر طبقات خلایق
 بقتضی که باطنی منازعتی یا خیالی مخالفتی نموده چون حکمت بالفی تقاضای
 هدایت عالم میکند و برگزیدگی این برگزیده خود خاطر نشان جمیع اقسام عالم منو
 که بکنند تا بموجب تفاوت استعداد خود حقانیت این والی دریافت از مصلحت او
 که سرانته متضمن مرضیات الهی است برون زفته کامیاب معرفت گردند همان راه
 باطل کردن و رسوای خاص و عام شدن بود که با نواع نکال و اصناف عذاب
 گرفتار شده راه بوار گرفتند ۵. ایاشی که بهنگام کین سوال جل به زنجیر تو بر آورد
 نامه و جلال به سپهر خضری از خدمت تو جوینام به سعید مشتری از سیرت تو گوید و فل
 غنی الاوصافی که صاحبان انکار صائب و عقل ثاقبه که دقیقه شناسان صغوه
 آسمانی و سر نوشت خوانان ناصیه انسانی اند هر چند از جلال و شامل صحائف
 و دفاتر سازند باری از فهرست کمالات او تمام نگفته باشد ۶. ای عقل از زو سخن برانی
 کمتر به جایی ادب سب خود نمائی کمتر به دانی چه کسی است آنکه بود رتبه او نه از شای
 برتر از خدائی کمتر به آن سلطان عادل و برهان کامل دلیل قاطع خدا دانی
 حجت ساطع رحمت روحانی تا فایده سالار حقیقی و مجازی ابو الفتح جلال الدین محمد اکبر
 بادشاه غازی که سایه چتر سلطنت و خلافت و ظل لوای عدالت و رفعت
 او بر مضارق ثابت قدمان سعادت و گرم روان شاهراه ارادت منوط و مربوط
 و ممد و باد سے خدایا تا مدارست آسمان را به مکن زمین بادشاه خالی جان را به

فلک چون خاتمش زیرینگیں باد و کلید عالمش در آستین باد و چون بیایم انقباس
 هدایت اساس این شاه خدایان و خدیویدی اساسان شب و صبح و قلب با
 سحری آغاز شد و صبح تمیز میدان گزیت و کاندازان تمهیدت و کیه بر سر حیات
 گد پیان نداشت فرورزند رطائفة که سعادت جلی و زنها و خود داشتند از خواب
 غفلت بیدار شده تا صف بزمان گذشته نموده در سلک ارباب حق آمده جويا
 معرفت شدند چون خاطر فیاض مقتضای فطرت در اصلاح احوال جمیع طبقات
 برای متوجه است همواره در نظر دو بین دوست و دشمن و خویش و بیگانه برابر آید
 چه هر گاه طریقہ انقباس اطباء ابدان در معاشرت جسمانی چنین باشد سمیه ز نسبت
 بصورت بطریق اولی خواهد بود پس شبیه که بیدر وقت معالجان امراض مزمنه بصورت
 چنان باشد چون بد ریافت کامل خود تراغ فراتی ملت محمدی و وجود و نبود را
 بیشتر یافت و انکار یکدیگر زیاده از اندازه معلوم شد خاطر نکته روان بران
 قرار یافت که کتب معتبره ملائمتین بزبان مخالف ترجمه کرده آید تا هر روز فرق
 برکت انقباس قدسی حضرت اکمل الزمانی از شدت تعنت و عناد بر آمده جويا
 حق شدند و بر محاسن و عیب یکدیگر اطلاع یافته در اصلاح احوال خود مساعی
 جمیل نمایند ایضا از هر طائفه جمعی از اقوال عالمان هرزه کار همچنان در پیش آمده
 خود را از کار بدینی شمرده مقدمات دور از شاهراه دانش مستقیم تبلیغات و
 تزویرات خاطر نشان عوام نموده اند و این مزوران بی سعادت چه از نادانی
 و چه از بی و پانتهی بقضای اعراض هوا و هوس کتب ادامل و نصایح سلف اقوال
 حکما و اعمال بنجیده گذشتگان مخفی داشته بطور دیگر و امی نمایند هر گاه کتب نفیس
 ببارتی واضح عام فهم خاص پسند ترجمه یا بد تا ساده لوحان عامه بحقیقت کار
 رسیده از فضولیات ذایمان و امانات نجات یافته پی مقصود و حقیقت بنده بنابر
 حکم عالی شد که کتاب ما بھارت که رقمده اربد بھارت است در اکثر اصول فروع
 معتقدات بر اہمہ ہندو استمال دارد و معتبر تر و بزرگ تر از ان کتابی

درین طائفه نیت دانیان هر دو فریق و زبان دانان هر دو طائفه از روی ایتلاف
 و اتفاق یکجا نشسته بمعرفت منصفان ما هر و مشرفان عاقل بعبارت عاقله با
 ترجمه بنیادین چون متعصبان بی دیدل پیشوایان اهل تقلید هند را بر دین خود
 عقیده بالاتر از اندازه است و مزخرفات معتقدات خود را چه از راه بی تیزی
 چه از مری انصافی منزه از نقص دانسته راه تقلید بسر میسپند و بر ساده لوحان
 امری بنیدناط نشان نموده از مطالب تحقیق باز داشته در اعتقادات باطله
 رایج میسازند و منتبان دین احمدی را که بر شرائف مطالب و نفاس علوم
 آنها اطلاع نیت این طائفه را صاحب تریات محض دانسته بجهت قیاس
 افکار این طائفه بنیادین و علی بنیاد عقل حرد و ان خواست که کتابها بجهت
 که بنت و همین اکثر مطالب و این اشتغال دارد بعبارت روشن ترجمه کرده آید
 تا منکران عنان افکار خود گرفته از بی اعتدالی باز آیند و معتقدان ساده لوح
 در اعتقادات تقلید شرکین شده بطلب حق شوند و عوام الناس مسلمانان
 که اوراق کتب آسمانی و دینی را نیک مطالعه نکرده اند دیده حیرت بین بر تو تکی
 محتلفه روزگار از خطایان هندیان غیر الکتی شده اند بل سخنان بزرگان ملت خود را مثل
 امام جعفر صادق و ابن عربی سخنانده اند ابتدای او میان راهفت نزار سال و
 چیزی کم زیاده می دانند و این حقایق علوم و دقائق فہوم که در طوائف عالم مشہور
 و مذکور است از تاریخ افکار مردم هفت نزار می شمردند بنا بران خاطر فیاض بران
 شده که این کتاب را که متضمن بیان کنگی عالم و عالمیان است بل مفید قدم جهان
 و جهانیان بزبان زود فهم ترجمه کرده آید تا این گروه مرقوم بقدر متنبه گشته ازین عقیده
 ناپسندیده باز آیند و معلوم گردد که لطائف علوم و شرف فہوم را نیز سری نیست
 و این چهار نزار و دانش را ابتدائی نه انضا خواطر جمهور انام علی الخصوص سلاطین
 علم را باستماع تواریخ میل تمام است چه حکمت شامله الهی علم تاریخ را که موجب
 عبرت اهل خیرت است بر دلها محبوب گردانیده تا از گذشته با پنکلی گرفته زبان

حال را عنایت شمرده اوقات گرامی را در رضیات الاهی من نمایند لهذا ملوک
 با سماع احوال گذشته گان از همه محتاج تر باشند بنابراین ضمیر دانش پناه را در ترجمه
 این کتاب که مشتمل بر جلائل این علم است نظری تمام است بنابر علی بن اجمعی
 از دانشوران زبانان که بوفور دانائی که کثرت تدین اتصاف داشته و از تعصب
 و عناد و در با تصاف و اعتدال نزدیک بوده اند جمع شده کتاب مذکور را از روی
 تأمل و تعمق عبارات واضح و کلمات مانوسه ترجمه کردند و طوائف انام بیل تمام تحفه
 نقل نسخه گرفته با طراف و اکثاف عالم برودند که مخلصان درگاه ابوالفضل
 بن مبارک بن انخضر که خاک اتان ارادت بر تارک دارد و سرشته تیر را برکت
 دوام ملازمت اتان عالی دریافتند از جمله تشنه لبان چشمه ساقی حقیقت گشته سگ
 اهل ارادت در آمده است مامور شد که خطبه برای این ترجمه بنویسد به موجب امثال
 امر عالی فخره چند عجالت الوقت رقمزده خامه عرض نموده و مجلی از احوال این کتاب
 عنوان صحیفه ضراحت ساخت تا ادا ایل از او اخرا نشان داد و متعشان در یاد
 مطالب این کتاب را خوشبختی بخشید بر مخبران اسرار و مبصران اخبار که نا فلان
 سخن در اصدان نود که من اند مخفی مانند که در حالک هند چه از خا نو او حکمت
 و چه از زمره ریاضت و چه از اصحاب نقامت در کیفیت آفرینش عالم اختلاف
 بسیار منقولست از انجمله سیره طریق درین کتاب انبأ مذکور خواهد شد هر چند
 در نظر انصاف گزین استدلال هیچکدام از ان قبیل نیست که خاطر تحقیق طلب
 ظنی بخش بلکه از روی انکار قدری باز آرد که سرشته را از آفرینش و دیدن
 متوان بچشم بنیش و این جامه نه انجان قضا بافت و کور سرشته توان یافت
 از سرشته قدرت خدائی و هر کس نه کن که به کشائی و لیکن اجرامی طرف مختلفه
 مذکور بعضی از ان قبیل است که عقول صائبه در بطلان آن توفیقی ندارد و مشرک
 از ان قسم است که خردمندان بعد از تأمل قلم بران کشیده از نظر اعتبار از انخته
 اند و برخی از ان باب است که عقل تأمل پیشه در ان جز توفیق چاره ندارد و اندکی

آنحال دارد که خرد خرد و آن در قبول آن استقبال نماید بعد از تدبیر آن
 و معان نظر قبول میگردد و این تقسیم عجب مخصوص این باب نیست بلکه شامل
 جمیع مقاصد این کتاب بدایع ابواب است بگرایند از حکیم سبکدین در فصیح و عظم
 و آداب سلطنت صوری و معنوی منقولست که اکثر آن مستحسن جمیع عقلا و در حکما
 پسندیده است و معلوم نمیشود که این وضع بدیع باعتبار دریافت ناقص اینکست
 یا بموجب تارسانی مترجمانست که پی به سر آمده معنی نه برده از روی قیاس تخمین
 نادرست سخنی چند نوشته اند یا بتقصای ناسرگی اصل سخن و تیرگی بواطن صاحبان
 این انجمن است میخواست که شطری از وقت گرامی را صرف نموده مجلی در شرح احوال
 آن ابراز نماید اما از دراز نفسی که موجب تامل خاطرست اندیش کرده خود را ازین
 اراده باز آورده شروع در بعضی امور که درین کتاب مناسبتی دارد مینماید سه
 زمین شش دوره کهن بجز نام که یافت به ما رسیت این جنبش آرام که یافت به اندیش
 درین طلسم سر بسته خطاست به آغاز جهان که دید انجم که یافت به در سلک
 گذرانندگان احوال چنین مینماید که مدار که درش روزگار بود تا یون با محقق اول
 بر چهار دور است ابتدای دور اول هفتده لک و بست و هشت هزار سال
 متعارف است در این دور را بنیان بنداری است چگ میگونی درین دور
 اوضاع تمام جهانیان فردا بر اصلاح رسد و پدید است و وضع و شرف غنی
 و مسکین و صغیر و کبیر در سلک راستی و درستی و مرضیات الهی سلوک مینماید
 مردم درین دور یک لک سال عرصت دور دوم تیرتیا و تقاسمی آن دو آورده
 و فرد و گشش هزار سال متعارف است درین زمانه سه حصه اوضاع آدمیان مقتضای
 رضای الهی است و عمر طبیعی آدمیان درین دوره هزار سال است و در سوم ده
 امتداد آن هشت لک شصت و چهار هزار سال متداول است درین ایام بود
 روش جهانیان در درست گفتاری و درست کرداری است و عمر طبیعی هزار سال است
 دو و چهارم کلنگ و امتداد آن چهار لک و سی و دو هزار سال مانوسه درین سه حصه

الحواریان بر نداشتی و نادرستی است و عمر طبیعی درین دور صد سال است و
 ضابطه مدت ایام هر دور آنست که مقدار کلک ببرد و پرا افزون میشود و بها قدر
 مدت بر تریا افزون شود و چون مقدار کلک بترتیا افزون شود مقدار است جگ میشود
 بحساب هند محال که تاریخ اکبر شاهی است پس و در جلالی بی با قصد و سی فارسی
 قدیمی و به نصد و پنجاه و شش رومی به یک هزار و شش صد و ده هند و هجری
 به نصد و نود و پنج رسیده است و چهار هزار و شش صد و هشتاد و هشت سال از
 دور کلک سپری شده است زهی کهنگی عالم و ذمی طرنگی عالمیان ۵ سر رشته
 عالم گمن پیدانست ۶ زمین صفر گمنه یک سخن پیدانست ۷ هر جن پیکر
 آسمان میگردد ۸ زمین چنبر گردان سروین پیدانست ۹ با جمله با تفاق گفت
 هند و قمر است که این روزگار را انتهای و این اود را ابتدائی نیت لیکن
 اتفاق ایشان بر آنست که بی خلق عنصراست که پنج است چهار معروف خاص
 آکاس پیش از آنکه به انایان هند صحبت مستوفی دارد از هوام هند نیز خیابان
 استفا و میت که از آکاس آسمان میجو است باشد لیکن بعد از اتفاق صحبت
 برانشوران این طائفه بطور پیوست که بوجود آسمان قابل نمینند و آکاس
 محل خالی که آنرا هوامی نامند میگویند که آنچه کلبه اکب استهاره دارد ذرات قدسی
 گذشته بزرگان سلف است که بوسیله ریاضت نفس الامری عیبا و ت قدسیه نورانی
 میکمل و روحانی بکیرتیه تخلق با خلاق الهی و تشبه باوصاف کلامی پیدا
 کرده در عراج ارتقا پروری نیاید و به ارادت نفسیه در عالم علوی طیران میفرماید
 ۵ بر هر سر نوک خامه خرمی دگر است ۶ دان در زمین ز سحر زرنی دگر است ۷
 از حوت نگار این گره نکشاید ۸ داننده این زار شگرفی دگر است ۹ حضرت
 خالق البرای شخصی تجرد نهادی دانش نژادی را که مسمی به برماست اینجمله
 روایات اگر کم عدم بخند نگاه و جو آورده و او را وسیله ابداع افیش و سبب
 ایجاد عالم ساخت خیا نچه درین کتاب بشرح مذکور خواهد شد علی الخصوص برها

به تباین مرقبات انسان را از کمن بطون بمصه بر فرد آورده چهار گروه ساخت من
 و چتر می بین و شور و طائفه اول را بجهت مجاهدات و ریاضات و حفظ احکام و
 ضبط حدود معین ساخته پسوانی معنی با آنها منقض کرده و گروه ثانی را بجهت ریاست
 و حکومت صورتی نصب کرده مقتدای عالم کله هر می را تفویض نموده و سیله انتظام
 عالی آن گردانید و طائفه ثالث را بجهت مزارع و کاشت و سایر حرفه تعیین نمود و
 طائفه رابعه را بجهت اقسام خدمت معین ساخت و بمقتضای تأمیدات الهی
 الهامات ربانی بر عهده مذکور کتابی که متضمن صلاح معاش و معاد باشد بطور آورده
 که انرا بیدمی نامند و با بقای الهی و محصل تجرد شعرا و قانونی که کثرت را بخلوت گام
 وحدت باز آورده انتظام اجناس خلایق و صنوف طوائف و هر اختراع کرده در
 ضوابط چند مسائل محدود و اندراج داده کتاب الهی موسوم ساخت تا عوام الناس را
 هماره در بینی شده فائمی از پیش و سائقی از پس بوده در معادیم و کلام داشته سا
 طریق مستقیم سازد و این منسوب الهی را که بزبان این طائفه بیدمی نامند صد هزار
 اشکو است و اشکو که عبارت است از چهار چرخ و هر چرخ یکی از یک اچر و زیاده از
 شش اچر نه و اچر یک حرفی است یا دو حرف ثانی ساکن و با اتفاق دانایان هند
 که انمای این مجموعه عجمه به اخلایق که مندرج مذکور است صد سال عمر نیست که هر سال متضمن
 سه صد و شصت روز است و هر روز شصت هزار چهار روز مذکور و هر شبی بدستور روز
 متضمن هزار چو کرمی مسطور است با اتفاق دانشوران و بر همان دیار هند است
 که تا حال که تسوید این خطبه میشود چندین برهمنی جمید و شمار در عالم ظهور آورده
 در پرده احتفا خرا میدهند اندر میگویند که آنچه از تقات شرح احوال ریه است بر ما
 موجود هزار یکم است و از عمر این برهمنی نجاه سال و غیره گذشته است و شروع در
 نصف روز سال نجاه و یکم است سبحان الله العظیم چه کارخانه ایست و چه کارخانه
 پر دازان از استماع این حکایت غریبه جالقی داریم که بشرح راست نیاید از شنیدن
 این داستانهای بدیع سورشی در خود می بینیم که چه نویسم مراد نیست انواع

فکر سوداگری به که هیچگونه روش نیست سوی و نامی و این چنین استان خود هر چند بمقتضای
دانش فطری و بموجب عقل متفقا و بواجب که عمر در آن صرف نموده خذت ریزه چند را
در هم آورده جوایمی چهار نفس الامریه میباشند و امثال این مقدمات غریبه و مقال
بدین معنی که این کتاب غرائب کتاب صفحی صفحه جز جزیل و فتره فترت تامل
عینا بحیرت پیش می آفراید سری از گرداب بجه حیرت بر نمی آرد اگر فضولی نموده اعتماد
بر دانش ناقصی که دارد کرده بدست یاری علمی چند از دلائل حکمت که به خاطر انصاف
کترین بجهل مرکب اشتباه تمام دارد و خطر در برین سخنان که در نظر امتیاز بنیابت مستبعد
مستبعد میباید بکشد همانا که قدم جبارت از دانه انصاف بیرون نهاده در بادیه
خسارت رفته باشد چه هر گاه این کس که بالفعل در تمیز و دریافت بقدر امتیازی
دارد در روزنامه احوال گذشته خود را که مطالعه میکند درمی یابد که در غنچه ان شب
که ادراک نقل بر هم زده در کتابخانه خود کادش سخن میگوید و در معرکه خورد مندان
زود خوردی مینماید خیلی از مطالب نادرست بر سرنگران بدلائل خاموشان
میگوید و بسیاری از قصاصد ناحق با اوله علمیه از پیش دستان خود قبول میگوید و
از آن باز که بمقتضای روزی نور هدایت در باطن تافتن گرفته کلام المرسلین باله
واضح باطل شد و غیر از شرمندگی از گذشته و نا اعتمادی بر حال حاصل نشده است
پس چگونه بر علم مکتب اعتماد کند بر دانش خود فطری و اگر بموجب ساده لوحی با
بن اعتمادی نمود و اعتماد بر بزرگیهای مشهور پیشوایان و پیش قدیان گذشته
کرده امثال این طریق را قبول نموده اعتماد و حقیقت میکند قطع نظر از آنکه
طلاس ملکی نژاد نفس ناطقه خود را در قلابه تقلید یان ارباب نخلت در آورده
منفک کرده و نامان تحریر سال میشود و در نظر احوال ناقص خود هم نهایت شرمندگی
و سرافکنندگی که مذاب ابد عبارت از آن باشد می افتد همان بهتر که رود قبول
امثال آنها حواله بدریافتی متخلفه صاحب استعدادان از منته متنوع نموده
در آنچه ایما و آن درین خطب ضروری یا مستحسن باشد پروا از دست از عالم غیب

آشنائی نرسید و در قافله عدم خوانی نرسید و هر دو در جبر سنست هفت جوشی از وی
 اما اینده نیز با صدائی نرسید و حکایان این حکایت و نا تکلان این روایت
 که تا نونگوبان حواوش وجود هر این سوانح اند چنین باز میماند که در نصف آخر
 این دو پیر در هندوستان بقصبه هتینا پور راجه بود که بر سر ری رعیت پروری
 بوده و در گستر می امکانی میگردد و نام او راجه بخت بود بعد از آنکه هفت فرزند
 بطنا بعد بن فرزندانی یافته تا طم اسبابین برای دلفریب شده بخلوت خا
 نیستی رفته او را در مرتبه هشتم فرزندی بطم و نام او راجه سامی او راجه کور
 بود که کور کیت تهاغیر باسم او اشتقار یافته و اولاد سلطنت نهاد او را
 کور او را نامید بعد از شش واسطه فرزندان فرزند وی او فرزندی متولد
 شد و او هم راجه تکلان شد و نام سعادت فرجام او پیر سرج و او را بشخ غریب
 که درین کتاب مذکور خواهد شد و پسر او بود آدیگی در هر تراشت و دوم پاندا گری
 در هر تراشت پسر تکلان بود لیکن بواسطه عدم بصارت چشم راجگی به بر او
 خرد که پاندا گری قرار گرفت و بزرگی و کلانی او از حد تجاوز شد چنانچه فرزند
 او را باسم او خوانده میشود مسمی به پاندا گریان پوشیده مانده که پاندا گری پسر
 سه پسران از کنتی نام و دو پسر از مادری بوجود آمده بودند مراد از پاندا گری
 درین نسخه این پنج برادر اند و هر تراشت را صد و یک پسر بوجود آمدند و پسر
 از گاند ماری نام دختر راجه گند بار که بزرگ اینها در وجود هین نام و دشت
 و تفسیر اسمی اولاد او درین کتاب مذکور خواهد یافت و دیگر پسر چنگل نام از
 بقال زنی بوجود آمده بود و مقصود درین کتاب از کوروان این صد و یک
 پسر است و بعد از آنکه بقضای آسمانی و تقدیر نیرانی پاندا گری هستی بهار بقا
 برده و حکومت و سلطنت در خانه در هر تراشت بقضای حکمت باله قرار یافت
 اگر چه پانام فرمانروایی دشت اما در معنی سلطنت پسران او دشتند علی الخصوص
 در وجود هین که فرزند هین او بود از آنجا که دشمن گ از وی در آیین سلطنت بقضای

چنگل

عقل صاحب از ضروریات است و خانه برانداختن جمعی که گمان فتنه و فساد برینا
 باشد در شریعت احتیاط از فرض وقت خاطر را ببرد و چون همواره از پانڈوان
 متوهم بود و در فکر استیصال آنها اوقات میگذازید و چون در تیراقت مخالفت
 کنید بگردن تیراقت یافت با حظه آنکه کار بجائی نرسد که علاج پذیر نباشد در شهر سرباز
 فرمود که خانها رست کنند تا پانڈوان در آنجا بوده اوقات گذرانند تا آنکه بوسه
 دوری در مخالفت و عداوت شخصیتی روز از آنجا که تمسیر با تقدیر سرخچہ نمی زند این
 تمسیر هیچ وجه سود نگیرد و در وجود همین بکار پند از ان عمارت اشارتی کرد که در منازل پانڈوان
 از لاکه و قیر خانه پوشیده تمسیر نمایند که باندک شعله آتش سراپا آن خانه آتش شده
 و احاطه نموده سگانه آنجا را طعمه آتش گرداند اما جایکه حمایت الهی حوال
 کسی باشد عداوت و کینه ارباب حدود چه مغرت رسانند با بجمه پانڈوان ازین
 حیلہ خبردار شده حاضر خود می برونند در آنجا بهیل زنی با پنج پسر خود بر دوش پانڈوان
 خود بخود در خانه منگور آمده سکونت گرفته و پانڈوان خانه مذکور را آتش داد
 با والدہ خود راه دشت و صحرا گرفتند و همچنان بودین بان بییل زن طلسمه آتش
 شده خاکستر شدند و با سوسان در وجودین سوختن آن زن و فرزندانش را سختین
 پانڈوان خیال نموده فرود هلاک پانڈوان اقبال پناه را بمسامع کردن رسانید
 خوشحالی و فغانع ابدالی بقدریم رسانید و ندانستند که کسی را که نگاهبانی او
 حفظ آلهی کند از اراوت و اہمیہ ذرات امکان چه کشاید و کسی که سروری سلطنت
 او را در انزل لایزال کارا گمان تقدیر قرار داده باشد از کجیات بخیردن
 دائرہ حدود چه مضرت آید بعد از سرگذشت بسیار که این کتاب بتقدیر بیان
 اوست از خرابہ بمجمره آمده در شهر کنبیلہ نزول اجلال فرمودند و بلطاف
 وسائل و شرایین اسباب در ویدی دختر را چه کنبیلہ را در جبال عقد گردانما
 ہرنج بر آورد در آورند و ہفتاد و دو روز نوبت ہر کدام پنج بر آوردان بود
 از آنجا کہ در ان زمان اتحاد و یگانگی در جہ اعلی دشت ہر کدام از ان انون

در اجباب هر چه خود را میخواهند بیکدیگر نیز میخواهند نوبت یگانگی آن برادران
 مقتضی آن شد که در نسبت زنا شومی ضابطه وحدت که لازم صورت معنی
 دارند با جمله از اینجا که بتایدیات الهی آثار شد و فرمانروائی از سیاسی و ولایت آنها
 ایشان پیدا بود و انوار هدایت از روی انجبال احوال حجت مال آنها بود
 صیت جلال آنها بر الله صغیر و کبیر جاری شدن گرفت و آوازه شجاعت
 و کرامت و بلند فطرتی الهی این جامعه روز بروز زیاده میشد تا آنکه در وجود مهن منتسبان
 او از خواب غفلت بیدار شده با یکدیگر میگفتند که سوختن پانژوان از ارجحیت بود
 همانکه اینها پانژوان اند که تمامی اوضاع خود تغییر کرده ظاهر شده اند همان بهتر که
 تحقیق باید نمود اگر چنانکه بخاطر رسیده رست باشد پیش از آنکه کار ایشان بلند
 گردد و بطاعت اخیل و لاسا کرده پیش خود پدید آورد شاید که در لباس دوستی
 خاطر از ایشان جمع توان نمود بعد از درازی سخن کوروان توجبات دوستانه
 و تفضلات خویشانه پانژوان را به همتنا پور که پامی تخت آنها بود آوردند بعد از
 تقدیم مراسم هماننداری و مراتب دنیا داری و ولایت خود را قسمت برادران
 کردند و نیندرست که عبارت از مملی باشد با نصف ولایت خود بانها داده و
 به همتنا پور را با نصف دیگر خود متصرف شده و ام محبت گسترند و چون فرمانروائی
 معموره عالم سر نوشت پانژوان بود روز بروز آثار دولت و انوار عظمت زیاده
 میشد و سواد خردانان دبستان خرد عالمگیری از صفی احوال سعادت مال پانژوان
 خوانده در سلک ملازمان درگاه آنها غسک میشدند تا رفته رفته کار پانژوان بجا
 رسید که کوروان تابع مطلق گشته در شرائط فرمانرواری فرو گذاشت نمیکردند لیکن
 همواره در خاطر حیا و مکر الهی انداختند و به بجائی نمی برزند و بطاهر در اتفاق و
 به باطن در خفایات و نفاق بوده اوقات میگذرانیدند تا بخاطر فیض ماثراجه
 جد هشر نیان رسید که جگ راجسو بتقدیم رسانیده شود و پوشیده نماید که جگ
 عبارت از عبادت مخصوص است که بزرگان جمع شده عبادات مخصوص به توجبات

چک

خاص بدگاه الهی نیاید و آتشی بسیار فروخته از اقسام خوشبوها و میوهها
و قندها و سایر اجناس از شکر و غیر ذلک جمع نموده در آنجا جاییم آنجا
که آتش باشد یعنی اندازند در انواع تصدقات و خیرات مبرات بطور منظم آید و
این را وسیله تقرب الهی میدانند و این اقسام بسیارست چنانچه در کتاب
مشریح مذکور خواهد شد و در جگه راجسویکی شرط آنست که راجهای نهصدت آید جمع
آمده و از هم خدات این جشن عظیم را با بابلان خود بقیم رسانند مجمل آنکه تا میدارند
را به جدی هر چهار برادر را بجهت تسبیح یا تقابیم سبعة بجانب مشرق و مغرب
و جنوب و شمال تعیین فرموده و به مشیت حضرت و امیرب العظام این امید
در اندک زمانی بحصول پیوست و برادران کاروان کار فرمای به بدرقه جنود
تا بیدات الهی در اندک فرصت سیر عالم فرموده سلاطین و زکات و فرمانروایان
هر دیار از عظام و روم و عرب و عجم و ماوراءالنهر و سایر معمره عالم را با خزان
بسیار در پامی تخت آورده به مات راجسوی بر زمین گرفتند و بتوفیقات
سجانی آنچنان که دل میخواست صورت اتمام یافت و معنی اتمام بطبع
پیوسته کام دل میطلبی نیده تکامی باش تا همان در روزهای در مان
گروه در جردین از شاهان دولت و دارائی و عظمت و فرمانروائی
از آنجا که بشریت درشت از خود برشت و آتش حسد که ساها در کانون خیال او
مخفی بود اشتعال نمود با اتفاق آنچنان روزگار ز نادانان که درت شمار زجی
آراسته پانژوان را طلب درشت و بعد از ادای مراسم ضیافت قمار باختن
آغاز کردند و از راه حسد پانسه نار است تعبیه کرده هر نقشی که میخواستند
از طریق ناراستی ملک و مال را از پانژوان برنده چینی نمایند برین شرط بستند
که اگر شتاب برید آنچه هم داده باشد همه را بگیرد و اگر ما بریم باید که دو از ده سال معمره
را گذاشته بلباس نقد و صحرابا و حوش و طیور بسر برید و بعد از آنکه این مدت منتقضی
شود معمره در آمده یک سال نخوی باشد که بیج احدی شمارند آنکه چه کس آید و

و از کجا اید و اگر این شرط بقدم نرسد باز مدت مذکوره در بیابان اقیات بگذرند
 از آنجا که عادت زمانه آنست که اکثر بخلان مراد ارباب دولت میگردد و چون نامراد
 داده پانژوان بقرار شرط راه دشت گرفتند نظر اقبالیها باست که او بار
 در قفاست * پس عاقل است آنکه قاشانی کند که آری چه عجب داری کاند
 چمن گیتی * چغرت پی بلبل نوحه ست پی الحان * از آنجا که خاصیت مراد در
 نهادن غفلت و غرور است راجه در وجود همین حکومت بالاستقلال بی فراحت انجام
 میگردد و ابواب غفلت بر روزگار خود کشاده از خاتمه کار خبر داشت انحصار
 پانژوان بر فاقیت عنایت ایزدی طی مراحل و قطع منازل نموده شرط خود وفا
 نمودند و آنچنان که موعود بود در شهر بیرات یک سال در پرده احتجاب بسر بردند
 هر چند که مکانه تعبیه شده بودند نگاهبان قوی تر بود سود نکرد هر چند تیربارانی آنها
 کرده در عدم ایفای شرایط سخن کردند چون از صدق فروعی نداشت بجای
 نرسید و بعد از ارسال رسل و ابلاغ پیام و شرح گفتگوی بسیار و قانع شدن
 پانژوان بر پنج موضع از راه مستی و غرور قبول نکردن کوروان و قرار بر کارزار
 دادن و بعد از استعداد جنگ و تدبیر آن افواج طرفین بموجب قرار داد اول
 بر کارزار نهاده در میدان کورکیت نزدیک تھانمیر جمع آمدند و پس از آستن
 افواج و تسویه صفوف مبارزان طرفین باینی که در مذمب جنگ و
 ملت محاربه قرار دادست در نبرد شروع نموده کار پردازی با کردند که حکایت
 رستم و روایت اسقند یار را آرزو حالت نیت که تشبیه بزرگ آن مبادرت نمود
 ایامی از پهلوانی با و بهادر بیهای گردان شیر افکن و تهنان میل تن نموده آید
 از آنجا که خاتمه کار اهل فریب بینوا نیست و عاقبت کار ارباب تند بر سوانی
 راجه در وجود همین و منسبان او شربت فنا چشیده بکنم عدم سرفرو بردند و راجه
 چند هشر همیده روز علی الاتصال جنگ کرده منظر و منصور گشت و این
 واقعه در ادبیل کلجک واقع شد بر هیچ آدمی اجل ابقا نمیکنند *

سلطان قمر بیچ محابا نیکیند و عامست حکم میراجل در جهانیان و این حکم
بر قور بر من تنها نیکیند و گذارندگان قایل میانند که درین کارزار عظیم بازده
که موهنی لشکر جانب کوروان بود و هفت کوه موهنی لشکر جانب پاندروان و
که موهنی با صطلاح مهندیان عجم است از بیت و یک هزار و هشت صد و
هشتاد و نسیل سوار و مطابق این عدد از پاه سوار و شصت هزار و سی صد و ده
سوار سپ و یک لک و نه هزار و سیصد و پنجاه پاوه و درین قتال اعجوبه جنگ
غریب در میان بنیزده روز که مدت امتداد جدال بود از افواج طرفین بازده
کس زنده ماندند چهار نفر از لشکر بود و در میان جان سلامت برده در سپاه طغر
نپاه راجه جده شتر انتظام یافتند که با چایج بر همین که اوستا و طرفین بود و
صاحب السیف و القلم و استعما مان پسر حکیم در روز چایج که آن نیز
اوستا زاده فریقین بود و کتیرا که از جمله جا دروان بود و از گروه ابطال
سنجی که با وجود دانش بهلبان و بهر تراشت مذکور است و از جانب پاندروان
هفت کس از گرداب هلاکت بسا خلی نجات آمدند پنج برادر که راجه جده شتر
و غیره باشند و ساک که از قوم جا دروان بر دانگی و فرزانی اشتیاد و هشت
چچیس که برادر در وجود من غیر مادی بود و کشن که سرور بزرگان عالم افراد بود
مجلی از احوال فرخنده مال او آنست که سپرد یوجا دو بود مولدش
تهر است از ترس او کس حکم کشتن او کرده بود چه اختر شاسان این
در بیچ طالع او دیده خبر بر راجه مذکور کرده بودند که در خانه بسدی پو بر تبه ششم
فرزند می تولد خواهد شد که اجل تو از دست او خواهد بود کس را با دیو کی نش
آورده در خانه خویش که بازده در بند دشت نکا داشته حکم کرده بود هر فرزندی که
بخانه بسدی شود او را بکشید تا آنکه ششم تبه کشن تولد شد و از بازده دروازه که بنجر
فضل آمین داشت به تصدقات استد تعالی فضل و بنجر داشته بود او را آورد
در خانه نند نام که پیشه شیر فروشی رگاد واری دشت مخفی داشته بود آخر الامر

روزهی از روی آگاهی و نگاه دلی راجه کنس را کشته اسم سلطنت را به او که سین
 پدر او داد و خود یعنی حکومت صوری می پرداخت و چون اوضاع تمام آن زمانه
 از پیرایه عقل و سربایه همت خالی یافت بدست یاری هوش بل محض و عمت
 خاصه آفرینش آفریدگار نموده جمعی کثیر از عدم فطرت کمال با دانی تصدیق بر حق
 او نموده بر کارهای او دل نهادند و پیروی دانائی او اختیار نمودند و مدت سی و دو سال
 بعد از برآمدن از خانه شد گویان در دسترا استقلال گردانیدند و طرهای غریب از نو
 منقول است و افسانه های بدیع از روایت میکنند آخر الامر راجه جراسنده از
 ملک بهار یا لشکر انبوه بقصد بلاک او متوجه متهرا شد و از جانب مغرب کال چون
 راجه بلچیان یعنی از طائفه که دین و آئین نداشته باشد بالشکر گردان نیز قصد
 این بزرگ نموده بعضی بر آنند که راجه عربستان بود کشتن مذکور تاب مقاومت این
 لشکر گردان نیارده بدو ارکا که در کناره دریای شور بعد که روی احمد آباد است
 رفته تحصن شده هفتاد سال در آن حدود مقیم بود در محلی غریبه ساکن بود
 بسیر میر و بعد از آنکه عمر او بعد و بیست و پنج سال رسید مسافر عالم باقی گشت
 پنجاه مفصل درین کتاب مذکور خواهد شد و بعد از نظر یافتن جدش هر که گشته شد
 در جودین با جمعی کثیر چنانچه مجلی ایراد یافت جدش هر حاکم مستقل گشته فرمانروا
 عالم شد چون سی و شش سال ازین قصه گذشت جدش هر بدو رقمه توفیقات الهی
 حقیقت بیوفائی این دنیا بیوفای شوهرش را دریافته پیش از آنکه او در مقام
 او بار در آید آنچه آنکه ارباب فطرت عالی و اصحاب همت بلند بکنند تعلقات
 دنیاوی گذاشته بر فطرت هر چهار برادر بشری که مذکور خواهد شد راه تبحر گرفته
 مسافر دارالامین ملک عدم شده گفتی که کجا رفتند آن تا جوران انیک
 زایشان شکم خاکست آبتن باو دیدان + قطعه ای دل چو آگهی که فنا
 در پی بقاست + این آرزوی دور دور از زبانی چراست + باروزگار محمد
 توبستی نه روزگار + پس این تصنع است که ایام بی وفاست + فی بحله

مورد آن

کور و ان و پاندهوان هفتاد و شش سال با تفاق بکلیه ملک را بی کردند و
 سیزده سال جبر و درهین با استقلال حکومت کرد و بعد از جنگ جد و شترسی و
 شش سال حکومت روی زمین داشت مجموع ایام فریقین یکصد و بیست
 و پنج سال میشود و آخر همه گذشتند و گذاشتند چه بنگامه ناز و محکم بی نیاز است
 ۵ ای دل ترا که گفت بدینا قرار گیر تو وین جان نازنین را اندر کنار گیر
 بنگر که با تو آمده و چه کس بر رفت به آخر کی ز رفتن شان اعتبار گیر تو سجان
 العلی العظیم که این سخن دور درازی با این اعجابگی و طرفگی در سائر تواریخ مختلفه عالم
 ظاهر نیست و اثری ازین گفتگوی بیع در طبقات عالمه اگر بگویم که این قصه در
 راست است از دایره امکان قدم بیرون نهاده باشم و اگر با نسانه جزه نسبت هم
 چه دور گفته باشم اگر چه ما جهان سلیقه درست و نگذیب خصوصیات این
 افسانه توقی نماند اما انصاف آنست که اگر عقل تنزیر و دور بین عنان تامل گرفته
 امثال این مسموحات را در ریقه امکان گذارد هر آینه با انصاف نزدیک خواهد بود
 و با احتیاط قریب و اگر خیره بینی دور بین و در جناب قدرت الهی و بدایع حکمت
 نامتناهی نظر انداخته تدبیر کامل نماید و تفاوت او خناع و الطوار و تباین مهمتهای
 و نظریتهای مردم یک زمانه بل یک اقلیم بل یک شهر بل یک دیهه و بل تخالف
 حالات یک آدمی در مدارج سنین و شهر و وساعات نیک بدیده بصیرت ملاحظه آید
 احوال از منته مختلفه بعیده و ادوار متنوعه مفضلاً آنقدر که تواند بود یا مجملایم
 خلونات خاطر خود را بیاورد هر آینه صد مثل این افسانههای بیع را بدیهه از
 سهل ترین امور شمرده در وقوع آن تعجبی استعدا کند چه مسکین آدمی با بیعتنفا
 طبیعت عادت کرده اسیر او گشته از خدمت سلطان خرد باز میماند و از مزوره می این
 سعادت که سر بای بی دولتی است جلایل قدرت الهی را که کجب دریافت انگیزیم
 باشد نشاخته سهل ترین امور را از بدایع آفرینش بوسیله تکرار از نظر محبت و ننگ
 عادت از امور سهل شمرده اعتبار نیگیر و سهل بیای عقل سفر کن در آفرینش

که بس غنیمت با اندرین سفر یابی + بدوق تو سخن حق اگر چه تلخ بود چه فروبش که
از ولادت شکر یابی + کشیده دارد بدست او ب عنان نظر + که گفته دل از آمد شد نظر
یابی + کمن فروشان بازار سخنوری چنین نمایند که بعد از مرد ایام و کمرور عوام
از اولاد ارجن بدو وسطه فرزندی پیدا شد که بر سر پر حکومت نشسته ابواب عدل
در اوقات بر روزگار کشوده احوال گذشته آینه او ذراع خود ساخت و عمر در مضایق
الهی بسر میبرد روزی بخاطر خطیر او رسید که سبب نزاع بزرگان سلف من چه بود
و شرح محاربه آنها و سایر احوال مردم زرم و زبیم گذشتگان و سخنان و لایحه که
باین مناسبتی داشته باشد چه طور بوده است به بیشم پاپین نام و انانی که مشرف
صحبت او مشرف بود این راز سر بسته خود را کشوده است دعای بیان این کرد
بیشم پاپین گفت که درین مجلس بیاس که او ستاد من و حکیم داناست حاضر است
این مطلب عظیم را از او است دعا کن که قطع نظر از آنکه جناب مشارالیه درین قعه
حاضر بوده از فقیر و عظیم احوال این سرگذشت میدانند و بر بهتر مضامین بید
که سواخ و حوادث از من از قرار واقع در آن مندرج و مندرج است اطلاع تمام دار
بر آنکه موجب استدعای راجه این قصه را انچه آنکه می باید تقرر خواهد تقرر خواهد کرد
نباید علی هذا راجه مذکور از حکیم مشارالیه در خوبست تقرر این مطلب که پیرایه
و سرمایه حیرت ست نمود و حکمت پناه مذکور بواسطه ضعف پیری و مشاغلی
مضمومی بقدر تقاعد نموده این داستان و داستان را با سایر مناسبات طامات
که گنجینه مواظط و خزانة نصاب کلید بیت المقصود و چندین تعطیلان با دیده
روزگار آن شود در قید عبارت کشیده در رنگنای کتاب در آورده این فراموش
آورده را ما به بشارت نام کرده و در وجه تسمیه آنچه از افواه مسموع شده است
ها بعضی بزرگ است و بچاره تمه بعضی جنگ همچون کتاب مذکور متضمن جنگ عظیم
بود و در اباین اسم موسوم ساخت اما بعد از آنکه باریاب بهارت بجهت اتفاق
افتاده بوضوح پیوست که بهارت بمضی جنگ نیامده است لیکن چون در کتاب

احوال عظیمہ اولاد عالی نژاد راجہ بہت ست اور انہام مذکور اختصاص بخشیدہ اند
پس الف بھارت الف نسبت باشد کہ چون یاسی نسبت در زبان ہندی
شبیوع دارد و از انکہ اعظم فسویات راجہ مذکور شرح جنگ مسطورست اطلاق
بھارت ثانیاً در عرف عام کہ جنگ شد و این بیاس را از نفوس قدسیہ میزند
جمعی برانند کہ در ہر دو واپر شخصی کدائی مسمی با اسم مذکور بجهت اصلاح احوال
قابلتہ الناس بطہوری آید و بعضی را این عقیدہ است کہ یک شخص مختلفہ
را لباس ظہور خود ساختہ است و شخص موجود را بجهت آنکہ مشکلات بید کہ از
زبان حقائق بیان برہا بطہور آمدہ است منصل کردہ چار کتاب ساخت
کہ رگہ بید و حجر بید و سام بید و اتمین بید نامند کہ معنی لغوی این تفصیل
و حل کنندہ است و ازین رو کہ در میان دو اب بوجود آمدہ دو پای نام کرد
و در خلقت این بیاس افسانہ بدیع دور از حساب و معاملہ درین کتاب
مذکورست و افسانہ گزاران روزگار چنین نقل میکنند کہ بیاس بر کتاب
عرب را در شصت لک اشلوک در آورده در کنار دریای سترخی خوانی تماہیر
باتمام آورده و جینی عظیم ترتیب داد و در مجلس افادہ او طوائف مخلوقات
حاضر شدہ استفادہ نمودند و این دانی مذکور شصت لک اشلوک را بجماعت
تقسیم نموده باین تفصیل کہ سی لک اشلوک بطاوضہ کہ مسمی بہ دیوتا اند داد کہ
ساکنان عالم علوی اند کہ بزبان ہندی شمرگ لوک میگویند و پانزودہ لک
بہتر لوک کہ آنہا ہم در عالم علوی سکون دارند فرستاد و چارودہ لک اشلوک
بر بھمان و راگسان و گند کہ زبان کہ از اقسام مخلوقات اند و موصوف بہ
جنات مخصوص ساخت و یک لک اشلوک بجهت استفادہ آدمیان گذشت و
آزاد در ہنزدہ پرب یعنی ہنزدہ باب خوانند کہ ہر بیس نام دارد و ترتیب دادہ فیض
ارباب استفادہ شد آغاز پرب اول کہ آثر آذرب گویند در احوال کوردان
و پانزدان و ہرست کتاب و غیر ذلک و درین پرب بیست ہزار و نہصد و

هشتاد و چهار اشلوک است دوم سبعا پر ب در بیان
 فرستادن راجه جد هشتاد و چهار اشلوک است در بیان گدومی را با بطراف عالم صحبت تسخیر ولایات
 و آوردن مال و نقاس و جنگ راجه که در آن و آراستن کوردان مجلس قمار درین
 پر ب دو هزار و پانصد و پانزده اشلوک است بر ب سوم که آنرا آن پر ب گویند
 وین پر ب نیز گویند در بیان زمین پانزدان بسجاول و دوازده سال در آنجا بودن
 و شرح حوادث که درین مدت واقع شد یازده هزار و شش صد و شصت و چهار
 اشلوک است پر ب چهارم که آنرا برات پر ب گویند در باب آمدن پانزدان
 از صحرا بشهر برات و پنهان شدن در آن شهر دوازده هزار و پانصد و پنجاه اشلوک
 دارد پر ب پنجم که آنرا اودوم پر ب گویند در ذکر آشکارا شدن پانزدان و فرستادن
 کشتن را با بلچی گری و قبول ناکردن کوردان صلح را و تدبیر جنگ نمودن پانزدان
 و حاضر شدن نوجهای طرفین در کور کعبه و آراستن نوجهاشش هزار و شش صد
 و بیست اشلوک است پر ب ششم که آنرا بهیکم پر ب گویند در بیان جنگ مبارزان
 طرفین و زخم خوردن بهیکم شامه در میدان و کشته شدن میلی از سپاه هزار
 و احوال ده روزه جنگ پنجاه و هشت صد و هشتاد و چهار اشلوک است پر ب هفتم
 در نوبت پر ب است در بیان کنکاش کردن و وجود هین با کردن و سردار ساختن
 در دنیا چارج را و کشته شدن او و شرح احوال جنگ پنجاه و دیگر هشت هزار و نصد
 و نه اشلوک است پر ب هشتم که در بیان پر ب است و ذکر احوال دوازده از جنگ
 کردن کردن سردار ساختن وجودین کردن را که از بزرگان روزگار بکالات صوری و
 معنوی اتقان و هشت و شرح مبارزی کردن و گرفتن جد هشتاد و چهار اشلوک است
 و کشته شدن کردن از دست ارجن روز دوم سرداری چهار هزار و نصد و شصت
 و چهار اشلوک است پر ب نهم که آنرا شل پر ب گویند جنگ کردن او با راجه جد هشتاد
 و کشته شدن او از دست راجه جنگ یک روزه و شرح پنهان شدن در وجود هین
 و کشته شدن برادران او در جان دادن و وجود هین به گز بهیم و ملاک شدن

اکثر مصلو انان و این پیرو هم روز جنگ است که پانڈوان بعد از جنگ و جدل بسیار
منظرف و منصور شدند سی هزار و دویست و هفتاد اشلوک دار آدرب و هم سوئیکه
پرب است در احوال خاتمه جنگ و آمدن گرت بر او و هوشمان که با چای که صاحبان
رای و شمشیر بودند و جنگ کردن بزور وجود مین که رقی از حیات و هوش
داشت و شجون دن بر یک چو مینی لشکر پانڈوان که در جنگ سلامت مانده بنال
خود آمده بودند و کشتن آنها کشته شدن پنج پسران پانڈوان که از درویدی
متولد شده بودند و هشت کس از پانڈوان باقی ماندن هشت صد و هفتاد و
اشلوک است پرب یا زو هم استری پرب است در شرح گرسین زنا جانین
بر مرده باقی خود و عای بد کردن گانداری ما در وجود مین که شن را که بعد
از سی و شش سال تمام قبیله توبه بدترین و جوره و توکته شوی هفتصد و هفتاد
پنج اشلوک است پرب و وازو هم سانت پرب است چون جدر هشر بعد از فتح
احوال دنیای بیوفامطالو نموده خواست که ترک اسباب کرده راه تجرد پیش کرد
بیاس و کرشن مقدمات تسلیم بخش گفته نصیحت فیض منقبت بهیکم که هنوز در
در قید حیات بود تحریر نمود و در هشر بر بنهونی نجت بشرن صحبت او شن
شده سخنان و پذیر شنید و برین پرب احوال نخوان و بیان آداب سلطنت
صوری و معنوی است نوزده هزار و هفتصد و سی و چهار اشلوک است پرب پیرو هم
که آنرا آواسن پرب گویند و در هم پرب نیز گویند در بیان او نمودن بهیکم تا پاره
انواع تصدقات و خیرات بنحاطر میرسد که پرب و وازو هم و سیزده هم یک پرب
بایستی کرد چیر و نصایح بهیکم تا پاره است و پرب نهم را و و بایستی که در کین پرب
شمل از شرح مبارز می شل و کتشدن او و در هم پرب در وجود مین در شرح
احوال او درین باب سخن که پسند آید از بر مین شنیده نشد تا آنکه از بعضی
فهمیده این و یا رسوع شده که در بعضی نسخه ها بجمارت همین طور که بنحاطر
رسیده است هست لیکن بجای در وجود مین پرب گدا پرب ایراد یافت

مهشت هزار اشلوک دارد پرب چهاردهم اسمید پرب ست در بیان اسمید جنگ
 و شرح اوزم و سبب ایراد این آنست که چون بعد از تمام نصاب سبکیم مجلس
 جد مهشتر این سرای و نیامی بیوفاراد و راع نموده جد مهشتر اذاع حسرت تازه شد
 غم است که ترک مملایق نموده طریقیه تجرد میش گریه بیاس سخنان و لا و نیز گفته
 جد مهشتر ادر باب سلطنت و فرمانروائی مقدمات نفس الامر گفته سرگرم آن
 سات از برای وضع کردن خدک خاطر فیض ما شر جد مهشتر فرمود که جنگ اسمید
 بتقدیم رساند تا این عبادت مخصوص کفارت لوث محققه و مودیه شود سه هزار
 و سیصد و مهشت اشلوک ست پرب پانزدهم آشرم باس ست در بیان
 تجرد و برتر اشت و گن بهاری مادر در وجود همن و کنتی مادر جد مهشتر و رفتن
 آنها در جنگلی که در زمین کربیت مسکن بیاس بود و عمری در لباس فقر گذران
 و رفتن پانژوان بدین آنها و غیر ذالک پانصد اشلوک ست پرب شانزدهم
 موصل پرب ست در بیان پریشانی احوال جادوان و کشتن مردن آنها و سایر
 واقعات سیصد اشلوک دارد پرب هفتادهم هاید استخوان پرب ست در شرح
 احوال تجرد و راجه جد مهشتر با برادران و ملک سپردن بروم و رفتن آنها کجوست
 برون سیصد و مهشت اشلوک دارد پرب هشتادهم شکر کار و همن پرب ست و ذکر
 گذاشتن ارواح پانژوان در کوه مذکور و رفتن جد مهشتر بدین بعالم بالا و غیر
 ذالک دو بیست اشلوک دارد و خاتمه کتاب که مسمی به هرنیس ست در شرح
 احوال جادوان چون راجه جنجه مذکور شرح احوال ابا و اجداد خود به تفصیل
 شنید است دعای آن نمود که احوال جادوان اینها هم که همینه آن قصه ایست
 از صفای ضمیر حقیقت دریافته شرح احوال جادوان را اضافه این حکایت
 ساخته بود در آدیرب مذکور ست که هرنیس و دازده هزار اشلوک دارد برین تقدیر
 از یک لک پینار و چهار صد و هفتاد اشلوک که می آید و اگر نظر بر سخنها می موجود
 هرنیس میکنند هیزده هزار اشلوک که در آن مذکور ست چهار هزار پانصد و سی

چهاردهم

اشلوک زیاده می آید پس زبان بهتر که عاقل بر نوشتجات اعتماد نگزیده و مسالک
 معاش و معا و خود پیروی بعقل دور اندیش نماید تا مستعد سعادت صورتی
 معنوی شود و خود شیخ الشیوخ راه توبیس و ازو پرس آنچه میخواهی ز از
 کس به مخفی نماند از لک اشلوک که درین کتاب مذکور است بست و چهار هزار اشلوک
 در بیان جنگ کور دران و پاندره ان است که اهل دانش را دستور العمل است در عت
 و خیرت محاربات و مقالات و باقی در نصایح و مواعظ و حکایات و روایات و شرح
 بزم و رزم گذشته تا و چون تفصیل بعد از اجال و نشین ترست به تفصیل و اجا
 که در اصل کتاب است اکتفا نموده تفصیل و اجال ثبت اصل کتاب خطبه مقرر
 ساخت تا مقصد این کتاب بجزوب ترین وجهی و نشین خاطر جویای حق در
 حق از باطل و جیت از ناسره هوشیار تر شده بجزوب و حکایت و قصه روایت
 دل ندهد و عنان خرد تا مل پیشه را گرفته در مسالک تعقل اگر احتیاج شود
 عبور نماید تا بمقتضای عطفوت بر او روی اکثر برادران گرفتار زمان تقلید را که
 ضمیمه کوری بصیرت به تنگی هست رسیده در خواب عقلت خود را از شاطران تیز رو
 دور بین عرصه طلب میدانند بسیار ساخته روشنائی بصیرت یا عصای همت شود
 هر آنکه باومی گری و جوانمردی قریب خواهد بود استغفرا تکیه من فضولی در کار خان
 الی بنمایم هر که را میجو اید سر میبارد و هر که را میخواهد در تشنگی میگذارد و اگر چه جا
 تحقیق می نشاند محض دولت است و اگر در قلاوه تقلید میکند عین حکمت آنرا
 رخصت شکر و و نه این را اجازت طلب ای دل بود الفضول هر گاه بیار جسم را
 با طبیب مهربان زبان چون و چرا لال است دره امکان دانکه فطرت انسان را در
 بارگاه وحدت خداوندی کجا گنجایش قیل و قال است سه جهان پادشاه خدایی
 تراست به ازل تا ابد باوشائی تراست به کثایند چشم بنیش تویی به نگارنده
 آفرینش تویی به ز تو بخیر عقل دانش نیاد به تصور بنزد تو گم کرده راه به به بخشا
 از بر همه عاصیان به خداوندیت اندازد زبان به اگر ز بران را بسوزی بنار به هم از

محل بیرون نباشد شماره همه کار تو نیست الا که داود ترا تمت ظلمت نماند
 همان بهتر که زبان سخن از مع آفریدگار کوتاه ساخته بدج خلاصه آفرینش که جان
 جهان و بادشاه زمان است در اثر سازیم که من گنگم گنگ همچو آن را انکسار
 زبان گفتاری و پایی زنتاری واده جوایی رضاسی الهی ساخته است لیکر
 بدیده انصاف نظری در حوالی کارخانه بزرگی او انداخت ازین اندیشه هم باز آید
 زبان قلم و قلم زبان را در هم شکست که جهان را تا بادشاه جهان باد و
 امید میدار و چنان باد و سعادت بادش اندر کامرانی به تمتع بادش از عمر و جانی
 سخن را بر سعادت ختم کرده و ورق کاغذ سازندم در فوروم تمام شد
 مها بهارت مجلی تصنیف شیخ ابوالفضل علامی نهامی

پرب اول آدیرب در احوال کوروان و پانژوان
 و فهرست عمیر ذالک بهشت هزار بهشت تصد بهشت و بهشت

اشلوک

راویان اخبار مندستان در کتب خود چنین نوشته اند که رکبیشری بود و نام
 نام و پسری داشت اگر شرواکه و راست پورانک هم میگفتند چرا که پوران را
 خوب میدانست و آن پسر علوم مهندسی که آنرا زبان مهندسی پوران گویند
 بنفایت حاصل نموده و معنی آنرا خوب میدانست در قلعه نیکهار در آن زمان
 رکبیشری بود و سونک نام و او بنفایت خوب بیدمی دانست او را عیب کرد که در آن
 سال جگ کند بسیاری از او ستادان علوم و تجرد نهادان در آن جگ حاضر
 شدند و جمعی عالی فراهم رسید ناگاه در آن مجلس سوت پورانک نیز در آمد بزرگان
 مجلس چون دیدند که چنین یگانه آفاق مجلس را بفر قردوم گرمی بزرگی داد
 اکثری پیش او آمدند و به آیین تعظیم دریا رفتند و کرسی سبقت نشستند او را
 او بران نشست و از همه پیشش احوال آغاز کرد و حزن یکدلی و یگانگی بنیاد
 نهاد و همه بزرگان و بزرگ نشان مراسم ادب و لوازم تعظیم بجا آورده پیش او را

خاتمه

جواب گفتند یکی از بزرگان از او پرسید کہ چون دیر قدم رنج فرمودہ اید سوت پور
گفت کہ راجہ بزرگی جنبہ جگ مار کردہ بود و ہمیشہ پاپن کہ از شاگردان خوب ہیں
و عارف نکتہ دان و شاعر جاوید بیان بود در ان مجلس حکایات و روایات عجیب
نقل میکرد و خاطر شنیدن آن متوجہ بود و میخواست کہ در لوح حافظہ نقش
بند و شریف ترین داستانها قصہ مہا بھارت بود آنرا یاد گرفتہ بعد از ان زیارت
چندین عبادتگاہ زخم و بہ کہ کہیت کہ این جگ در انجا واقع شدہ رسیدم و از انجا
کہ عزیمت بستہ بانجا آمدم اہل مجلس مقدم اورا عزیز داشتند و شکر گذاری قدم
او بجا آوردند و التماس نمودند کہ این داستان را از آغاز تا انجام بشنوید سوت
پور انک از انجا کہ طلب صادق و زحمت کامل عزیزان دریافت چارہ خیر گنتن
نمید اول گفت کہ قصہ مہا بھارت داستان است کہ سہر کہ بشنود او را چارہ خیر حاصل
شود اول روشنی جو بہ عقل دوم اسباب مال و منال سوم کامیاب شدن بر
ہر آرزو چہارم ترک حرص دنیا و اشتغال بعبادت مولی و ہم او گفت کہ راجہ
جنبہ از ہمیشہ پاپن در مجلس بزرگان و وزانایان خواست کہ برای من قصہ نقل کند
کہ در دین دنیا مکار آید ہمیشہ پاپن چون شاگرد بیاس بود بلا زمت بیاس
رفت و از و التماس زحمت نمود کہ تمام مہا بھارت را بر اجہ جنبہ بگوید بعد از زحمت
آمد و این قصہ را کہ از چہا ربیدہ بر آورده اند بہ تفصیل باز نمود و بیاس انک
بہیکہم تا بہ سپر راجہ شانمتن کہ احوال خاندان او رقم زودہ کلک تفصیل خواہد
تالیف نمودہ و بر صفحہ روزگار گذاشتہ و چندین ہزار معانی بلند و علوم و انما
پسند برامی دانشوران یادگار مانده و ہم او گفت کہ درین کتاب احوال
فرزندان راجہ گریار آورده ہست و صلاح و عصمت گاندھاری کہ زن
و ہر تراشت بود بیان کردہ و صبر تحمل کنتی کہ ما در جد ہنتر بود شرح داده و از
بروباری و آناوگی و ہر تراشت و دلیری و دلادری در جود ہن و بزرگ نہادی
و روشنی کرن و لطافت جوہر شکن و علو قدر و وسوسن و کمال عقل بدر بسیار

و از فرود شکوه جده شتر و سپه سالاری بهیم و فیروز جنگی ارجم و نیک نهادی شکل و
 پاک گوهری سدیدتیکه ابر کرده و پیداست که اینها هم پیوند خویش و خیرخواه نیک
 اندیش یکدیگر بودند و این همه نقتند و فساد و خصومت و عناد که در میان آمد و کار
 بخوئزیری و ستیزه کاری کشید شعله افروز این آتش کزین شده که سر و قدر و شوهر
 و سر حلقه دور اندیشان بوزینا نچه در ضمن عبارات و طلی اشارات رقم پذیر خواست
 و در آن مجلس عالی شوئنگ نام بزرگی حاضر بود از مجردان زمان و موجدان عهد
 که بزرگتری از او نبود گفت آری این قصه ایست تا در مشتمل بر چندین هزار معانی
 بدیع و مطالب عالی بسیاری از حکمتهای عملی و مسائل علمی در آن درج است
 مشهور قبول از بزرگان دین و دولت یافته چندین هزار بار یک در ضمن این
 داستان شگرت نهاده اند و چندین اشارات سر مبر در طلی این حکایت ناده
 پنهان ساخته که جز منزه بنیان عالم معانی و دقیقه شناسان جهان سخندانمی پس
 آن نمیتوانند بر دست پر آنک تعظیم آن بزرگ نموده خود را فراموش و خطاب
 با اهل مجلس کرده زبان حکمت ترجمان برکشاد و اصل گفت مجموعه مهاجرت آنچه
 در میان مردم است و بزرگان خاص و عام افتاده صد هزار اشلوک است از جمله
 بیت و چهار هزار اشلوک در جنگ است و هفتاد و پنجاه و هشتصد و پنجاه اشلوک
 در حکایات و سوا غرر و نصاب و حکمت و صد و پنجاه اشلوک در فهرست کتابها
 و در آدمیانست و میگویند که سی لک اشلوک دیگر از مهاجرت تصنیف بیاید
 است که در میان دیوتهاست و تا در برایشان میخوانند و پانزده لک اشلوک
 در تیر لوک است که جامع مخصوص اند و دیول ساه که یکی از آن جماعت است
 برایشان میخوانند و ایشان می شنوند چهارده لک اشلوک دیگر در میان گنبد بران
 و جهان و را چنان است و سک نام عابدی برایشان میخواند پس مجموعه مهاجرت
 شصت لک اشلوک باشد نگاه گفت این حکایت دور در آن و سخن نیست و
 فرزند ستور العالی است از برای انتظام عالم و سلوک طبقات بنی آدم هر چه در

تکمیل انسانیت و تهذیب اخلاق بکار آید در اینجا توان یافت سرگذشتی
 باین جامعیت معانی و کیفیت احوال نیست اگر خفته می شنود بیدار می شود
 و اگر پست خواند هوشیار گردد و دشمنیدن آن عبادت است و عمل آن سرایه
 سعادت بعد از آن قصه بنیاد کرد و گفت *

آغاز احوال بعضی رکبشیران و میندشیران از زبان
 فیض ترجمان سوت پورا تک که اول نام پاک آید
 بر زبان آورده شروع کرد

اول نام خداوندی میگویم که هر چه هست اوست و جز او هر چه هست نیست
 همه ذرات نام او میگویند و همه وصف او میکنند. یکتا و بی همتا و پدیدار
 پنهان است آغاز و انجام ندارد و ذات او بنظر نتوان دید و انایان او را
 بعقل کامل شناخته اند و همه را او پیدا کرده و همیشه بوده و خواهد بود تا اوست
 و فلاح حال ذات او گردد و همه جا میجاست بخشنده و بخشاینده است
 و قوی ساز ضعیفان است بزرگ اوست و بزرگی او رست هر که نام او بآید
 پاک بر زبان راند از گنا بآن پاک گردد و همچنین خدای را من سجده بندگی
 میکنم بعد از آن بیاس را که این داستان را او نقل کرده است و مردم از
 شنیده اند و کسانی که حالا میخوانند و بعد از آن خواهند خواند و نقل کرد از
 خدا بود و سر حشمت این معنی اوست و ساقی این آب زندگانی اوست درین بین
 رنگین قدم او فشرود * ازوصاف معنی جدا شد ز درود * بیادش شگفت
 که نوکیش نجیب بدیر مغان است او میردیر *

آغاز پیدایش عالم و برها و هوا و یو و پرچتیا و غیره و مجل احوال
 کوروان پانژوان

بیاس گوید که اول این عالم تاریک بود بیضه پیداشد و این بیضه تخم
 همه مخلوقات است ایجاد او را چنین سبب شنیده میشود کسی که روشنی اوست

و ذاتی که دوام هستی از همه درو میرانند و تصور او نمیتوانند کرد همه را برابر می بیند و درو
 نزدیک پیش او مساویست از چشم او پوشیده است و سرجه میکند او میکند پدید است که
 از چنان ذاتی این بینه پیداشده بود و ازین بینه بر ما و بشر و شیوهی نماید
 پیداشد در من پر اچتیس و چتر سپان آنچه ۲۱ بجای دیگر ۱۲ آفتاب بتوی بود
 آشنی گمار و هشت بس و دیگر آنچه ساده ریزش باج گوهر یک پیداشد بعد از آن
 بر همه رکه باج رکه و زمین آب باد آکاش جوات شمست سر بر شش فصل ماه با
 شکل چچه کردن بچه شب روز این همه از آن بینه پیداشد و بر جوات او
 همه دیوتهاست و مردان و زامیدن و زیستن و آمدن و رفتن از دنیا حکم خج
 گردیده دارد که می آید و میرود و این همه را خدا میکند و دوازده آفتاب را بر تیب
 این نامهاست پرده پتر بند بهان رب چچه بر چیک بهان بهادوس ازک اشاده
 سبتا آتا سبج و ازین دوازده سبج که خوردتر از همه است از دیوتها پسر پیداشد و از
 سوهرات پسر متولد شد و از او سه پسر متولد شدند و شش حیوت شست سوهر حیوت
 و ش حیوت راده هزار سپر و شست حیوت را صد هزار یعنی یک لک و سه حیوت را
 ده لک پسر شدند و از نسل جهان ده لک که روان و جاودان و بهرت و ججات
 را چچواک متولد شده اند و این بیاس پسر را پتر که عابد
 صاحب کمال بود و این عابد بستوتی نزدیکی جت از بیاس متولد
 شد و بید از ایشان پیداشد و این ستوتی را راجه شامن که پدر
 بهیکم تپامه است خواست و از او بچیر بیرج و چیر انگد حاصل
 شدند و با تپاس ما در خود ستوتی از دوزن بچیر بیرج که کبی
 انبکا و دیگر انبا لکانام داشتند چون بچیر بیرج و چیر انگد ازین عالم
 رخت حیات بر بستند و از ایشان فرزند که نامند به صواب دید
 بزرگان عهد زمان او را به نطفه بیاس عامله ساختند و از آنها
 در هر تراشت نابیا و پانده بوجود آمدند و نظر بفرش کرده باولا بچیر بیرج و

و

و چنانکه نامزد شدند راجه پانڈ که پدر پانڈوان است بسیاری از ولایت را ببرد
 عقل و تدبیر و ضرب شمشیر خود فتح کرده بود و بموارد هوای شکار و سرودشت شب
 در روز در شکار بسر میرد و تمام کار و بار سلطنت و دار و دیگر مملکت را بسیکم تنیا
 و وزیر او و کلامی او سامان و سرانجام میدادند و فری در دامن صحرا و آب و هوا
 نزدیکه با هم صحبت داشتند و از فرصت روزگار کام ستان بودند راجه پانڈ بدید
 ایشان را به تیر ستم زور به ناکوک بیداد با هم دوخت شکمفی دوران مودعی که
 عین صدالی باشد از یروه برون داد و راجه هم از نتیجه این کار ناسازگار برینجا
 رفت و خان رمان اگر دیابان بلا شد و از کنتی و مادری که هر روزن اجه پانڈ
 بودند پنج پسر ماند بعضی محروان کامل بعد از فوت راجه پانڈ در تربیت این عالی
 فرزادان بهمت گذاشتند و در ذکا داشت ایشان توجیه صورتی و معنوی نمود
 و چون این والا گوهران زندگی جوهر خود را شناختند ایشان را به هتنا پور
 آوردند با دبر تراشت و دیگر خویشان ایشان گفتند که اینها پسران اجه پانڈ
 و تازه نهالان بوستان شما اند و پرورش کنید این سخن گفته آن مجردان خان
 نجیب از نظر خائب شده و مردم هتنا پور از دیدن این همانان نور سید
 جان تازه یافتند بعضی از بزرگان قبائل ایشان را قبول نمودند و به آئین
 بزرگی پیش آمدند و بعضی قلم رو بر نسب ایشان کشیدند مثال در جو دهن که
 از کینه زبان انکار و بهان کرد و گفتگوی رو و قبول بزبان خاص و عالم فراد
 ناگاه از عالم بالا آوازی آمد که اینها پسران راجه پانڈ اند و سلطنت از ایشانست
 و این آواز بگوش همه رسید و دوست دشمن شنیدند و گل بر سر ایشان از
 هوا ریخت و صدای نقاره و نقیر ریخت مردم ازین عجائب که هیچ عقل
 راست نیاید حیران ماندند و بناچار قبول کردند و بسیکم تا مه که عمر پانڈ
 بود و در قوم خود بزرگتری از خود نداشت سایه رحمت بر سر ایشان انداخت و
 آموزگاران ذوقنون و استادان همه دان چون درونه چارج و کرا چارج

بجست تعلیم ایشان تعیین کرد تا آنچه در دربار و کسب کن روزگار بکار آید
آموزند و آنچه در تکامیل جوهر عقل و تربیت آداب ملک بود یاد و در هر شب
بر روی سلوک خوب میکرد و بسیاری میخواستند که سلطنت باد رسد بهیم سبک
و پروردگار بود از جن و فرعون کمانداری و زور بازو و آیین سپه کشی اختیار داشت
و فکل و سیدی و در فتهای علوم و عفو چه اعم و حسن شاکل نمایان بودند و این راجه
جنجیبه پسر پچیت بن ابرهن بن ارجن بن راجه پانده که فرزند راجی پانده و ان بار
شده بود در کور کسیت با اتفاق سه برادر خود که یکی شرت سید و از خود را در کسین
و از خود ترسیم سین نام داشتند شروع بر جنگ که در روزی که مجلس جنگ فرا هم آمد
بود راجه جنجیبه با برادران کامیاب و اقربای نامجوی در اجهای اطراف رایان کلبان
حاضر شده بودند از عابدان و زاهدان هر ولایتی آن مجمع گراهی نفس منفاخته
بود و گونه گونه مردم در آن انجمن عبادت با داب عبودیت نشسته بودند تا گاه
پیدا شد برادران جنجیبه چو با گرفته سگ راز و ندسگ در دمنند فرایک نام فرعه زان
پیش مادر خود رفت مادرش بر آشفته گفت که کدام سنگدل گران جان ترا این
روز باور روزگار تباہ رسانید گفت برادران ما در دمنند جنجیبه مادرش گفت که این
طبقه از آن قبیل نیستند که بی جیتی در آزار کس بکوشند یقین که از تو گناهی
سر زده که ترا زده اندسگ گفت من هیچ چیز از اسباب جنگ مثل شیره و نمون و نمون
نشته بر دم و پای آلوده در بساط طاعت ننهادم بودم بی شائبه گناه گرم شکر
اندو استخوانهای مرا نرم ساخته اند ما در او را همراه گرفته نجلیس راجه بفریاد
آمد که این فرزند من میگوید که شما را بگیناه زده اید چندانکه فریاد کرد و چیکس داد
نداد و بفریاد او رسیده نامراد بودنا امید هم شد و اندل آتشین نفس سوخته
بر آورده گفت که چون شما بگیناه جگر گوشه مرا آزرده آید شما هم یادش آن
خواهید دید راجه جنجیبه از آنجا که دور اندیشی پیشه او بود از او هم سراسیمه شد
نخار اندوه بر دامن نشاط او نشست و آن جنگ را تمام کرده به دستنا پور

آمد و بمقربان بارگاه و دانایان پایه سرگفت که ما را بر مهنی کار آنگاه پیدا باید کرد
 که شاید آنچه سنگ نشان داده است رنج کند و بطریق می که بلاگردان جانان ما
 تواند شد در بنمون شود همه در مقام جست و جو شدند و در هر گوشه تک می پو
 نمودند راجه بر سر بی دولت و اقبال روزی بشکار برون رفته بودند آنگاه از
 دور خانه عابدی بنظر او در آدرجه در دل گذرانید که شاید درین نهادخانه
 یکسانی دانا دلی بوده باشد که دشوار را آسان کند بی اختیار دست از شکا
 بازداشت و در آرزوی صید دیگر گام نهاده آهسته آهسته نزدیک آن خانه
 رفت درمی نمود چون دیده منتظران راه عشق بازار راه ارادت در آمد
 عابدی دید نورانی سوسم شروانام در خلوتخانه حضور شده و از غوغای مردم
 خور را بکنار کشیده نظر بر اخلاص در بست او کرده متوجه شد و محبت و کرم داشت
 بعارف الهی مجلس گرمی در گرفت و بعد از فراغ غذای روحانی بقوت جفا
 از آب و میوه رویشانه پرداخت راجه پرسو شنید عابدی که هم جلیس صحبت بود
 و هم حرین خدمت پسندیده افتاد بدل گذرانید که بار عالمی بر سر دارم خوردند
 که جمعیت بخش خاطر باشد نیت اینچنین صاحب فطرتی با من همراه باید که
 صلاح دین و دولت من بقتل و تیر او باز بسته باشد عابدی بنور باطن دریا
 و گفت این ارجمند را بومی سپارم اما ما در او مار بوده است راجه متعجب شده
 پرسید که آدمی چون از مار متولد میشود عابدی گفت مرا احتمالی شده بود و منی را
 ماری خورده و در رحم او این فرزند قرار گرفت و بعد از مدت محمودی این سبز را
 و از آنجا که نقش سعادت سر نوست او بود جوهر مراد و محفل خدا و او را بتعلیم
 آداب و کسب کمالات و مساز آراء اصل گوهر معتبر است و طرف منظور نیت بگیرد
 در خدمت خود نگا دارد و هر مشکلی که رونماید کشایش از او طلب و نیز عادت می غریب
 دارد که هر کس چیزی از او میخواهد آنرا بگوید و به هیچگونه نمی آید شاید که کسی از مال تو
 چیزی طلبد و او بخشد و خاطر تو آزرده شود راجه گفت این خود صنعتی است گزیده

زہری سعادت کہ از گنجینہ دولت من کہ از حساب بیرون ست مردم فیض بند
 ما بد را صدق خواہش او پسندیدہ افتاد و دست پسر را گرفتہ بر آہ بسپرد
 راجہ اورا بہ شہر آورد و با برادران نفست کہ این جوان را پرہت کردہ ام چہری کہ
 از سر کار من بدیدہ مانع نیاید و بیچ مگوئید و خدمتی کہ بفراید بی توقفت بتقیم سیانید
 ایشان بجان و دل قبول کردند بعد از مدتی راجہ جنبہ برادران را بجای خود گذاشتہ
 بہ تسخیر ولایت و کمن رفت و آن ملک را مسخر کرد و در آن زمان زاہری بود و ہوم
 و فیض الود بود و واسطہ مرید ہشت یکی آہن و دوم ازن و سوم بی نام داشتند
 روزی زاہر ازن را طلبیدہ گفت در فلان زمین بربنج کاشتہ ام و یک طرف آن
 زمین خاک کم شدہ است و آب ازان طرف بدر میرود و برو آن راہ را محکم ببند
 کہ آب نتواند رفت ازن در ساعت بیل گرفتہ بزعر رفت دید کہ آب تندست
 طغیان زد ہر چند خاک میرغیت آب می برد چون کوشش او بجائی نرسید خود در را
 آب دراز افتاد و آب و آبروی خود را نگاہداشت چون مدتی گذشت و ازن پیدا
 نشد و ہوم ازان دو طرفہ رسید کہ ازن کجاست کہ پدانیست گفتند کہ آب بہ تن
 رفتہ بود معلوم نشد کہ اورا آب بر دیا خاک خورد و ہوم گفت بیاید تا آنجا
 رویم و خبری از او بگیریم پس بکنار کشت آمدہ فریاد کردند ازن آواز او تاد
 شنیدہ از آنجا کہ افتادہ بود بہر حبت را و تاد را جواب داد و تاد پرسید کہ
 درین مدت کجا بودی گفت در مر آب افتادہ بودم تا آب فرود من ہم
 خاکی بیش نیستم او تاد کا را و را بنایت پسندید و گفت آفرین بر تو کہ بچن
 من انقدر رحمت کشیدی و چون ترا طلبیدم بزخاستی و جواب دادی
 من از تو خوشنود شدم و ترا امر فریاد و آواز لک لقب نهادم و از در گاہ انیز خواہتم کہ
 کہ ہمہ علوم بی آنکہ پیش کسی بخوانی ترا معلوم شود و ثرہ ترا کہ کار تو تمام شد
 و ترا رخصت دادم کہ بخانہ خود بروی او و آواز پای او را بوسیدہ تگہ مرتبہ
 کرد و او گر وید و راہ خانہ گرفت از گاہ او تاد و طرقت روزی با شاگرد

دیگر که این نام داشت گفت که گاوان مرا نگاهدار او بصحرافت و بخدمت
 مشغول شد روز گاوان را نگاه میداشت و شب ببلایزمت او ستاد
 می آمد و تا صبح در خدمت می بود و همچنین مدتها روز به شب و شب به روز
 می آورد روزی او ستاد این را دید که فریب شده سبب فریبی پرسید این گفت
 که چون گاوان را رانده می برم از هر خانه اندک طعامی می رسد میخورم او گفت
 خوب نمیکنی بعد ازین هر طعامی که از مردم بپسندم را پیش من بیا تا آنچه من بخواهم
 همانقدر بخوری این دیگر هر چه از طعام می یافت پیش او ستاد می آورد او ستاد
 همه را از او میگرفت هیچ با و نمیداد این بهمان دستور روز و شب سرگرم خدمت
 بود بعد از مدتی باز او ستاد با و گفت ترا فریبی بنیم چه میخوری گفت از مردم
 آنچه می یا بهم بر طبق نیازی نهم در فلان گوشه دوسه درویش تکمیه گاه دارند
 پیش ایشان میروم اگر چیزی گدائی کرده باشند با ایشان همکاسه میخوم و از آن
 اندکی میخورم او ستاد گفت این ناشایسته کاریست که پیش گرفته دوسه مینوا که
 تمام روز گدائی میکنند تو روزی ایشان تنگ میازنی این چه مهتیست زنی
 بعد ازین چنین کاری نکنی این گفت هر چه اشارت فرماید کرده شود چون
 مدتی ازین گذشت باز روزی زاهدانا بر میگفت که آنچه از مردم میگرفتی همه را
 منع کردم ترا بهمان دستور تازه و ترمی بنیم راست بگو که درین ایام چه میخورستی
 گاوان را می چرانم چون از گرنگی بی طاقت بشدم اندک شیری دو شتم و میخورم
 و خدمت آنها میکنم و حق او ستاد نگاه میدادم او ستاد گفت کار بد میکنی من تو
 اعتماد کرده این گاوان را سپرده ام تو بی رخصت من چرا دست بشیر انبیا می
 دیگر چنین کنن شاگرد گفت بد کردم دیگر نکنم بعد از فرصتی او ستاد پرسید که همچنان
 فریبی ترا فرود گرفته باز سبب چیست گفت درین ایام هیچ میخورم بشیر از آنکه چون
 گوساله های شیر مست شیر میخورند هر چه از دهن آنها میچکد و گها آن آلوده نیکرد
 دهن آن می برم یعنی می رسانم و قطره چند بگوز می برم او ستاد گفت تو که

شیر از دهن گوساله با میگیری آنها را غر خرابند شد و گیر دست باز دارند اگر شتر منده
 شده بر تقضیه خود اعتراف نمود بیچاره را چون از بیج جا امید خوردنی نماید دوسه
 روز گرسنگی خورده بقیاب شدن نگاه در آن سحای تنفیده درخت آک دید از نما
 بی ملاقتی بر گهای زهر نال او که در نهایت تمنی و تیزی بود بخورد دوسه روز که بران
 گذشت نام او کور شده وقت بازگشتن در راه چاهی بود از نا بنیائی در آن جا
 افتاد چون شب شد ایمن نیاید و هوم نشاکر گفت که ایمن نمی نیاید چون برین
 راه خوردن او بستم ما با قهر کرده بجای دیگر رفته باشد او جوانک و ایمن آنچنان کس
 نیست که با نهایت ترک خدمت کند و از قبله ارادت رو بگرداند یقین که با نسی قوی
 در میان آمد باشد و هوم گفت بزخیز تا ما تو بگیریم و او را پیدا سازیم هر دو همچو
 رفتند و او را فریاد میکردند ایمن در چاه آواز او سنا شنیده جواب داد او سنا
 بر سر چاه آمده پرسید که چه حال داری و چیز درین چاه افتادی گفت به من
 جهت شما کور شدم و بی اختیار در چاه افتادم پرسید که چون کور شدی گفت
 هر چه میخوردم از آن منع میکردند چون گرسنگی طاقت مرا طاق کرد و برگ آک
 خوردم و زهر او چشم من کار کرد سه مرابود پای ارادت براه نه چه دانستم از راه
 افتدم بجای نه کنون چشم پوشیده از سر چه هست درین تنگنا مانده ام با نسی است
 او سنا گفت درین چاه اسونی کما را بیا دکن و او را نسی ستوده باش که او
 علاج چشم تو خواهد کرد و تو تیا می بنیش بدیده تو خواهد کشید او سنا و تلتین شاگرد
 نموده رفت ایمن در آن گوشه تنگ و تاریک که از دل ناخود مندان بیا میداد سونی کما
 را یاد میکرد و می ستود و در یوزه می نمود و شایش میکرد و تیا می می نمود نگاه
 اسونی کما بر و ظاهر گشت و گفت که رحمت بر صدق و اخلاص تو بود که خدمت
 او سنا کردی و هر چیزی را که او ترا یاد فرمود آنرا سجا آوردی حالا چون از صدق
 دل یاد کردی و تعریف من نمودی من از تو خوشنود گشتم اسونی کما را این سخن
 گفته پاره آورد و روغن کما کرده غلظه را با او داد که بخورد تا چشمت روشن شود ایمن گفت

که او ستاد من مرا گفته است که آنچه خوردنی بیایی پیش من بیا تا بر چه من از آن بقیع
 برسم آنرا بخوری حالا بده تا من او را بخدمت استاد برم تا او بمن ندید بخوارم خود
 اسونی که اگر گفت آنچه ترا واقع شده است بعینه استاد ترا هم واقع شده بود من
 چنانکه غلوه را پیش تو آوردم پیش او هم برده بودم او همان ساعت بی آنکه از
 استاد پرسد آنرا بخورد تو هم این غلوه را بخور ایمن گفت هر چه استاد من بمن
 گفته است میکنم تا استاد رخصت ندهد این غلوه را بخورم اگر چه درین چاه
 گرسنگی بمیرم اسونی که کار بسیار ازین اخلاص و عقیده او خوشحال شد و گفت
 صدر رحمت بر اخلاص تو باد ای الامن از آفریدگار میخواهم که هر دو چشم تو روشن شود
 و دندانهای تو از طلا شود و دندان استاد تو که ترا اینقدر تشنه اش داده است
 آهن شود همان ساعت هر دو چشم ایمن روشن شد و دندانهایش طلا گشت تا
 تا در پامی اسونی که کار افتاد اسونی که کار او را دست گرفته اند چاه بدر آورد و خود
 از نظر غائب شد ایمن بخدمت استاد خود آمد در پامی استاد افتاد و گفت از
 توجه شما چشمان من روشن شدند استاد گفت ای فرزند صدر رحمت بر تو باد
 و بر اخلاص تو ترا من از مودم و ترا آنچه با من میخواستم بیاستم حالا میخواهم که همه
 علوم آفریدگار بتو بخشد بی آنکه پیش کسی بخوانی چون استاد این دعا کرد و آفریدگار
 تمام علوم که او ستاد او را داده بود در دگر میدیانت با دو او و چنان شد که در آن
 زمان هیچ کس در هیچ علمی مثل او نبود پس استاد او را رخصت داد و تا بخانه و وطن خود
 برفت و بهوشم شاگرد خود را از مودم هر دو را چنانچه می بایست چنان گفت بعد از آن
 باین شاگرد رسمی گفت که ترا می باید که تمام روز بخدمت که در خانه من بوده باشی
 همه را میکردی باشی شاگرد بخدمت مشغول گشت شب در روز چنان خدمت میکرد
 چون مدت مدیدی این چنین خدمت کرد استاد از مودم خوشنود گشت و او را هم
 دعا کرد که آفریدگار علمی که بندگی خود که درین زمان هستند داده است همه را
 بتو بدد و این دعا مستجاب گشت و مودم او را هم رخصت داد که بخانه خود رود

بیدار پامی استاد را بوسید بخانه رفت و کد خدا شد او هم شاگرد پیدا کرد اما ایشانرا
 بخدمت هیچ خدمت تکلیف نیکرد و ایشان را بسیار غرور و محترم میداشت روزی
 راجه پنجم پیش بیدار پامی رفت و گفت که میخواهم که همراه من بیایی و من جگ میکنم
 آن جگ مرا تو تمام کنی بیدار قبول کرد و یکی از شاگردان خود را که آوتنگ نام
 داشت گفت که من همراه راجه میروم تو در خانه باشی و هر خدمتی که کرده باشد
 میکنم و هر چه این زنان من بگویند بفرمایند آنرا بجا آر آوتنگ قبول کرد بیدار
 راجه رفت و آوتنگ شب در خدمت خانه و زنان استاد میگردید زن کلان
 بیدار آوتنگ را طلبیده گفت که امروز من براجحه خدمت زشته ام شوهر من در خانه نیست
 تو بعضی شوهر من با من صحبت بدار آوتنگ گفت تو بجای مادری و هرگز با ماد
 خود کسی چنین نگذرد است من چون بکنم زن گفت استاد ترا گفته رفته است که هر چه
 زنان من بگویند و بفرمایند چنان کنی من ترا حالا این خدمت میفرایم اگر نخواهی کرد
 خلان استاد خواهد بود گنگا زخواهی شد آوتنگ گفت استاد مرا فرموده است که
 خدمت شما میکنم این خدمت نیست بلکه گناه است که از آن بدتر نباشد من هرگز
 این کار را نخواهم کرد اگر چه استاد هم از من برنجد و مرا دعای بد کند زن نا امید شد
 و دست از او برداشت و همان روز بیدار راجه پنجم را تمام کرده بخانه آمد یکی از
 زنان او آن قصه را با او گفت استاد بسیار از آوتنگ راضی شد و خوشنود
 و او را طلبیده گفت صد رحمت باد که تو عزت من نگاه داشتی هر چه میخواهی
 از من بطلب تا من دعا کنم که آفریدگار آنرا بتو کرامت کند آوتنگ گفت شما
 استاد من اید من در خدمت شما علوم آموخته ام فائده بسیار از شما به من
 رسیده است شما مرا خدمتی بفرمایید تا آنرا بجا آورم استاد گفت خوش باشد چون
 خاطر تو اینچنین میخواهد پیش زن من برو هر چه او بفرماید چنان کن آوتنگ بخدمت
 زن استاد رفت و گفت که مرا استاد فرموده است تا هر چه تو میخواهی باشی آن را
 برای تو بیاورم زن استاد گفت رضای من میخواهد که تو به پیش راجه پامی

برومی وزن آن راجه گو شواره که دارد مثل آن که شواره دیگر کسی ندارد آنرا
 از او گرفته میاورمی از امر و تا چهار روز دیگر میاید که آنرا بمن رسانی چرا که روز جمعه
 البته من جماعت بر منان و فقر و زمان بزرگان را معافی خواهم کرد آن روز
 میاید گو شواره بگوش من باشد تا همه زنان بگوش من ببینند و اگر تا آن روز
 نخواهی آورد ترا دعای بد خواهم کرد آن روز میاید که آن را بمن رسانی آونک
 گفت بسیار خوب و از آنجا بدر آمد و میرفت دور راه گایمی در نهایت کلانی و
 بزرگی چنانکه از یک گروه بلندی آن بیشتر بود و مردی در نهایت بزرگی و صلوات
 برومی سوار چون آن مرد آونک را دید گفت ای آونک بیایین گاو من که
 سرگین بلید از آن را به داشته بخورد بولی که باند از آن را به آشام آونک
 گفت من هرگز آنرا نخواهم خورد شخص گفت استاد قوم هم این را خورده است
 تو هم بخور آونک گفت چون تو میگوئی که استاد من خورده است و من ترا در فکر
 نمیدانم من هم میخورم پس آمده پاره از آن بول و سرگین بخورد و از آنجا
 گذشته میرفت تا بخدمت تو که رسید و راجه را دعا کرد و راجه از دیدن او خوشحال
 گشت و پرسید بچه سبب آمده آونک گفت من او ستادی دارم وزن استاد
 از من گو شواره که زن شما پوشیده طلبیده است من برای آن بخدمت شما
 آمده ام که عنایت کرده آن گو شواره را بمن بدهید راجه گفت آرمی آن گو شواره
 زن من دارد تو برو بخدمت آن گو شواره از زن من طلب کن آونک بخدمت راجه
 هر چند طلب رانی کرد رانی را نیافت از آنجا بیرون آمده باراجه گفت که از شما سبب
 بنود که مرا سرگردان سازید من در حرم هر چند تفحص کردم رانی را نیافتم راجه مدتی
 سرد پیش انداخته متفکر شد بعد از آن سر بر آورده گفت ای برهن تو دروغ میگوئی چون
 طعامی خورده دهن خود را نه شسته زن بغایت پاکیزه با صلاح است هر کس که طعام
 خورد دهنش نه شسته باشد او را نمیتوان دیدن آونک چون این سخن از راجه بدید
 شنید بخدمت متفکرش آنگاه سر بر آورده گفت ای راجه راست میگوئی من گناهکارم و

و من نه شسته ام پس اوتنگ بکناره آبی زفت درو بجانب آفتاب کرده خیزد
 و من خود را پشت بعد از بجرم خانه راجه زفت رانی را وید که بر تخت نشسته است
 رانی اوتنگ را دیده برخاست و پامی او را بوسید و او را پریشانش نمود بعد آن گفت
 ای برهمن تو را سرفراز کرده حالابا من بگو که بچه جبت آمده و چه میخوای تا من آن
 تو بدیم اوتنگ گفت بجهت این گوشواره شما آمده ام که آن را بمن بدی تا بجهت زن
 اتا خود بر برم رانی گفت من از آن می ترسیم که تو چیزی از من بطلبی که مرا بدست
 قدرت نباشد ای اوتنگ آنچه تو میطلبی سهل چیزی است پس گوشواره خود را بد آورد
 و بان برهمن داد و گفت ای برهمن ماری تپکام دینی بدون این گوشواره می باشد
 اگر تو غافل خواهی شد او این گوشواره خواهد بود زنیار که غافل نشوی کمال احتیاط
 در زنگا داشت این میکرده باشی اوتنگ گفت من آنچنان نخواهم کرد که تپک
 از من این را تواند برد پس رانی را دروغ کرده اوتنگ پیش راجه نوکته آمده او را
 دعا کرد راجه گفت سالها میباید که مثل تو برهمن دانا و بزرگ بجانه من باید چون مرا
 مشورت کرده آنقدر صبر کن که من ترا معافی کنم و بجهت روح ما در وید پر خود طعامی بخیه
 بجز آنم که روح آنها شود اوتنگ گفت من میخواهم که زود تر خود را ببارست اتا
 خود برسانم هر چیزی که شمارا میسر شود زود بیا بید پس راجه فرمود تا آب آوردند اوتنگ را
 گفت تا غسل کنی زود آنچه حاضر بود برای او آوردند اوتنگ چون دست بطعام بردید
 که طعام سرد شده است و موی از آن لقمه ظاهر شد اوتنگ گفت که این طعام لائق
 خوردن نیست چون تو طعام نیک نیاوردی چنان تو که نخواهند شد را گفت
 که من خود دانسته طعام دیون را برای تو نیاورده ام چون تو این طعام مرا
 کردی اینضا میخواهم که ترا هرگز فرزند نشود اوتنگ گفت تو طعام دیون برای من
 آوردی و مرا دعای بد هم میکنی بیا و ملاحظه کرده به بین که درین طعام موی
 و خشک شده است راجه بیشتر آمده وید که موی کلان در طعام بود شرمند
 اوتنگ را عذر خواهی کرد پس راجه گفت ای برهمن من دانسته طعام نیاوردم

حالا التماس دارم که دعا کنی که چشمان من کور نشود و اوتنگ گفت من هرگز بر ذرع
 نگفته ام دعا بر نیگیر و البته تو کور خواهی شد و من دعا میکنم که تو باز بینا شوی
 بآن شرط که تو هم دعا کنی که مرا هم سپید شود و آنچه گفتم تو آن دعا کنی اما من نمیکنم
 چرا که بر منان را غصه اندک میشود و ما را که چتر یا نیم غصه بسیار میباشد من دعا
 خود را در دستم نگه دارم و اوتنگ گفت اگر طعام پاکیزه می بود و عسای تو در من اثر
 میکرد اما چون تو ناحق دعای بد مرا کرده امید هست که آفریدگار دعا مستجاب کند
 این سخن گفته راجه را در دایع کرده متوجه نزد ابدا شد و راه سیوره را دید که
 بر منته می آید گاهی ظاهر میشود گاهی پنهان میگردد و ما حوض آبی را دید که بغایت
 آب صاف و پاکیزه داشت اوتنگ بکنار آب آمد و لباس خود بردار و دو گوشواره
 را در میان رخت بگذاشت و آب در آمد غسل کرد و آن سیوره خود را تکیه
 بود که بآن صورت آمده بود چون اوتنگ در آب آمد آهسته آهسته گوشواره را برداشت
 بهمان صورت اصلی خود بر آمده بسوراخی در آمده بقعر زمین رفت چون اوتنگ
 برآمد و رخت پوشی آن گوشواره را ندید سخن رانی بخاطرش در آمد که گفته بود
 که ازین عاقل نشوی پس اوتنگ بر سر آن سوراخ آمده چوبی در دست داشت
 بر سر آن چوب پاره آهن بود آن آهن زمین را کاویدن گرفت و پیش رفت
 معلوم که ازان آهن به مقدار تواند کندن بسیار دگر شد اندر از حال او
 آگاه گشت از سلاح خود که آنرا سحر گویند پاره را در سر آن چوب تعبیه کرد
 چون بر من بعد ازان بکنید بانگ زانی بجائی که منزل آن ما بود رسید شهری
 دید در رعایت لطافت خانه های عالی که اکثر از طلا ساخته بودند اوتنگ بهمان
 شهر در آمده ما را آن را تعریف بسیار بنیاد نهاد و گفت شما بزرگانید و از دین شما
 در هر محلی باران می ریزد و صورت های شما قویست چنانکه آفتاب میگردد شما هم
 میتوانید که دیدن و از جنس شما چندین هزار ما را در پیش و پس آفتاب میرود
 من دعا گو می شما ام و آمده ام که گوشواره را بدید اوتنگ هر چند پنجمین

تعریف بسیار کرد و هیچکس سخنان او گوش نکرد و گوشواره باوند او تنگ بسیار
 و لگای گشت و کینا آراب بنشست و دو عورت را دید که کرایس می بافتند یکی تبار
 سیاه و دیگری تبار سفید و شش دختر فرود سال چرخ میگردانیدند و آن هر چه در آرزو
 آرزو داشت و یک مروی و اسپ را هم دید که یک جانب ایستاده و در آونگ
 پیش ایشان رفت و ایشان را دعا و تعریف کرد آن مرد گفت ای بر همین
 از تو فستود گشتم چه میخواهی که بتو بدهم آونگ گفت آن میخواهم که ماران زبون
 شوند آن مرد گفت برو در کون این اسپ درهن را بنه و با و دروی بدم بمن
 آن چنان کرد ناگاه از هر تار موی اسپ آتش و دو دوبرگه چنانچه تمام
 آن شهر را در گرفت و ماران را سوختن آغاز کرد آن مار که گوشواره را
 برده بود گوشواره بدست گرفته بیاید و با آونگ گفت این گوشواره است بگیر
 و دست از پا بردار آونگ گوشواره را گرفت و بعد از آن با خود فکر کرد که زن
 استاد من گفته بود که اگر تو بچار روز دنیا می ترا دعای بدخواهم کرد از آن عند
 اندکی مانده است و من کی راه دور دراز خواهم رفت و با نجا خواهم رسید و این فکر
 فرورفت ناگاه بان مرد با او گفت ای آونگ غم مخور و بر همین اسپ سوار شو
 تا در یک لحظه ترا بنحانه استاد تو میرساند آونگ او را دعا کرد و بران اسپ سوار
 اسپ در لحظه او را بنحانه استاد رسانید چون به منزل استاد آمد دید که زن استاد
 غسل کرده موی خود را خشک میکند و میگویی که امر فرود عده آمدن آونگ است
 و حال پیدا نشد چون من رخت می پوشم او را دعای بد میکنم در نیوقت آونگ
 آمده او را دعا کرد و بعد از آن گوشواره در پیش او نهاد او و شوهرش بسیار خوشحال
 شدند و او را نوازش نمودند پس آونگ بنحمت استاد آمد و او را دعا کرده ایستاد
 استاد گفت که چرا اینهمه دیر که می آونگ گفت من زود می آمدم اما تجمک ماران
 گوشواره از من بزدید و من بشهر ماران رفتم و آن قصه را تمام گفتم و گفتم من
 از آن جهت دیر آمده ام که بان شهر رفته بودم و در رفتن و آمدن زحمت بسیار کشیدم

آنگاه گفت در آن شهر ماران و وزن را دیدیم یکی تبار سیاه و یکی تبار سفید می باشند
 این چه تواند بود چرخ می دیدم که دو از ده آره داشت و شش دختر طفل می بینم آن
 مرد که تعلیم میداد که بگویند بیادیدیم آنها چه کس بودند و آنکه از هر موی او آتش بر
 آمد که من هرگز آتشی بدان مانند ندیده و نشنیده ام و در هر هنگامی که من از اینجا
 می رفتم در میان ما و مودی را دیدیم که بر گاوی سوار بود او را میخواستیم که برانم که
 چه کس بود و اینک مرا میگفت که تو سرگین این گاو بخور که اشتهای تو هم غمخیزد و بود
 اشتهای تو بیدارم داشت گفت که آن دو عورت از دیوتها اند که بر شب و روز مکل
 اند و آن ریمان سیاه و سفید کمی بافتند روز شب بود و آن چرخ می که دو از ده
 آره داشت سال در وازده ماه بودند و آن شش طفل شش فصل بودند آن مرد
 ناراین بود و آن اسپ آتش بود که بجهت خلاصی تو بان صورت بر آمده بود
 و آن گاو ایرایت و آن شخص که بران سوار اند بود و آن سرگین و بول که ترا
 فرمود که خوردی آبجیات بود که تاثیر آن آبجیات بشهر ماران رفتی و از زبان
 نزدی اند و دست من است و بجهت دوستی من آمد و ترا مدد کرد که زمین را
 کندهی و تو خدمت من بسیار کردی ترا این دعا میکنم که بخیر خوبی باشی
 حالا ترا رخصت دادم که بخانه و منزل خود بروی که بسیار خدمت کرده اوتنگ
 پامی اشتهای تو را بوسه داد و از رخصت گرفته برآمد اما بغایت از تحکم ما غضب
 بود که انقدر زحمت باور سائیده بود چون از پیش اشتهای تو آمد و بخانه خود رفت
 به هستانا پور بخدمت راجه خنجه آمد و مجلس راجه آمده دعا کرد و در بهان ایام
 راجه بجانب ملک پنجه شلارفته بود و تمام آن ولایت را مسخر کرده حکام ملک را منهدم
 ساخته و تمام آن مردم را تابع خود گردانیده بود اوتنگ چون راجه ما دعا کرد
 گفت ای راجه تو کاری را که میباید کردی کنی و کاری را که نباید کنی کنی
 راجه چون این سخنان از وی شنید او را تعظیم کرد و بعد از آن گفت ای بر من
 نگاهبانی رعایای حق المقدور میکنم آنچه دانایان مرا فرموده اند میکنم و از هر چیزی

که مرا منع کرده اند نمیکنم تو چرا این چنین سخنان میگوئی او تنگ گفت ای راجه ترا درین
 کار با چیزی نمیگویم میگویم که تپهک مار پدر ترا که آنچنان راجه بزرگی بود گذشته است و
 تو او را هیچ نمیگوئی و بر تو لازمست که خون پدر خود را بگیری و تو این را گذشته سمیر
 بندگی خدا میروی و مال و ملک ایشان را میگیری خود انصاف بده که کدام کار
 خوبست و کدام کار عقلست که راجه با که با تو بیج بی نگرده اند تو ایشان را میبخشانی
 و ملک و مال ایشان را میگیری و دشمن خود ترا که پدر ترا کشته است خود هیچ نمیگوئی
 پدر تو چنان نگاهبانی رعایا کرده معلوم کرد که بی نگرده باشد و تپهک مار یک بدی
 دیگر آن کرده که کشید بر منی که پدر ترا علاج میکرد او را بازی داده از راه
 گردانید اگر کشید بر پیش پدر تو می آمد و او را علاج خواست کردن او نخواست
 گذاشتن که پدر تو بپاک شود حالا تو اگر کاری میکنی و میخواهی که نام نیک توانا
 افتراض عالم بماند تپهک مار را بخون پدر خود بسوزی منم از تو خوشنود خواهم شد
 تپهک با من کمال بدی کرده است که من در راه میفرستم گوشتواره که بجهت زن تاشا
 خودی بروم از من در دیده بقتل زمین برو پس انواع محنت و عذاب رسانید و
 جنبه چون این سخنان را از آنک شنید بنایت در غضب شد چرا که تا آن روز
 شنیده بود که پدر او را تپهک مار کشته است سوت پورانگ که بان مجلس گفت
 نشسته بود گفت که من حکایت او تنگ تا اینجا باشا گفته بعد ازین هر چه بپد
 آنرا هم بگویم رکبیش آن گفته اند که تو همه چیز را میدانی هر چه بشمارا خوش بیا میدانی
 که حکایت خوبست آنرا بگویند و اتا و شما بسیار معلوم میدانست و کتب خوانده
 بود آنچه اتا و شما میدانست شما هم آنرا میدانید میخواهم که برای ما اولاد و برگ
 رکبیشتر قصه بگویم سوت پورانگ گفت آنچه در پیش اتا و خوانده ام و آنچه از
 بشیر با من شنیده ام بشما بگویم سوت پورانگ گفت که بر ما بجهت برن جنگ میکرد
 و از میان آن آتش که هم میگردد طفلی بر آمد او را بجگ نام نهادند و از و چون نام پسرش را
 گشت از چوین پرست متولد شد از پرست از متولد شد یکی از پسرها را بجگ نام نهادند و آن پسرش را

پسری حاصل شد و او بسیار فاضل و عابد بود و شایسته فرزندان شنگ ایستاد
 که پس شنگ بود در آن مجلس حاضر و به سوت پوراک گفت بهرگ زنی دشت
 پلوان نام دیو بخانه بهرگ آمد چون زن بهرگ را دید خاطرش مایل آن عورت شد
 خواست که او را زن خود سازد نزد آن عورت آمد عورت خیال کرد که معانی شاه پاره
 خوردنی بر طبقی نهاده به پیش او آورد چون نزدیک آن آمد دانست که او پلوان
 نام و بیست و چنان بود که پیر این عورت اول از او پرسید که نزد خود را بهین دیو
 بدیده آخو چنان شد که آن نسبت بر طون کرده او را به بهرگ که همیشه داد و این دیو
 بخاطر ساینده که این عورت را اول بمن میدادند حالا من او را بریم در اینجا
 آتش بسیار سوخت دیو آن آتش گفت که ای آتش تو دیو تبه کلانی و بزرگ
 هستی راست بگو که این عورت زن کیست اول مرتبه پیر این عورت بمن داده
 بود آخر چنان شد که بهرگ او را گرفت حالا بگو که عورت بمن مناسبت دارد
 یا نه هر چند آن دیو امثال این سخنان میگفت از آتش هیچ جوابی نمی آمد آخر
 آن دیو آتش را سوگند داد که آنچه راست باشد بگو آتش بقدرت ایزدی بزبان آمد
 و گفت که این عورت بهرگ است اگر چه اول پدرش او را بگو گفته بود اما تو او را
 چنانچه قاعده باشد خواهستی آخر پدرش او را به بهرگ داده آنچه تو از من پرسیدی
 من راست با تو گفتم دیو چون این سخنان را بشنید بصورت خود شده آن عورت
 را بر پشت خود برداشته بدر رفت چنانکه با او میرفته باشد همچنان میرفت در آن
 آن فرزند از شکم مادر بافتاد و آن پسر روشنی مثل آفتاب دشت چون نظر آن
 دیو بر آن طفل افتاد زنی الحال آتشی در آن دیو در گریست و بسوخت و خاستر
 شد آن عورت را هیچ آفتی نرسید و بزیرین افتاد پس زن طفل خود را برداشت که
 گریه کنان میرفت و هیچ نمیدانست که گامی رود و سرگردان در آن صحرای میرفت و
 آن دیو را دشت نام میداد تا گاه برها بر دظا بر شد و او را تسلی بسیار داد و گفت که
 تو چه اینقدر گریه میکنی و غصه میخوری این دیو ترا می برد ترا هیچ تاوانی نبود از آن

آب چشم او دریا پیدا شد و بر ما آن دریا را بدو سزا نام نهاد و آن آب در نزدیکی
 مقام رکبیش که در ولایت بهارست می رود و در فواجی آن دمی است که آنرا
 جالی میگویند سوت پورانک باشونک گفت که چون دیوان عورت را بر بعد
 از دقتی شوهرش بخانه خود آعزن خود را ندید بجایت محزون گشت بعد از آن
 عورت بر تنهونی بر ما بخانه خود آمد و قصه خود را بشوهر خود گفت شوهرش گفت آن
 دیو دشمن من بوده است راست بگو که چه کس آن دیو را گفته بود که این عورت
 زن بهرگ است آنکس که او را گفته است از نفرین من شرمند است زن گفت
 آتش او را نشان داده و قصه برون او را میدن پس در سخن آن دیو آن
 بخانه خود بر تنهونی بر ما تمام شوهر گفت بهرگ چون سخنان را شنید بر آتش دعا
 بگرد آتش در غصب شد و پیش بهرگ آورده گفت که من راست گفته ام که این عورت
 زن بهرگ است بهمین قدر گفتن جراد عکسی بدمر ابیستی کردن تو میدانی که اگر از
 کسی سخن پرسند و او راست درست گوید گناهکار میشود و هفت پشت آن شوی
 آن دروغ بدوزخ میروند بهمین قدر مردمان بزرگ را نباید که بروان نفرین کنند
 منهم حالا میتوانم که بر تو نفرین کنم اما مثل تو زود خشم نیستیم و بعد ازین در هر جا
 پیوه باشم در اینجا هر نخواهم شد بعد از آن آتش در هر جا که بود از نظر غائب شد
 چون آتش غائب گشت بر همان از غسل و موم کردن و غیر آن بازمانند
 بعد از آن که میشران همه اتفاق کرده پیش دیوتها برای عذر خواهی رفتند
 که کار با می راست از آتش میشود و حال که آتش بهم نمیرسد هیچ کاری نیست
 نمی آید پس رکبیش آن دیوتها با اتفاق پیش بر جازقه آتش را قلبیدند و باو
 گفتند که تو دیوت بزرگ هستی و همه خلق بوجود تو زنده گانی میکنند و هر باکی که در تو میرسد
 پاک میشود چون بهرگ نفرین کرده است بر عایت آن دعا که او گفته است ترا میگویم
 که هر چه پاک باشد در تو بافتد و آنچه ناپاک باشد در من تو زانفتد و هر جا که دیوتها
 را تعظیم کنند و بنام ایشان خیرات بدهند ترا هم تعظیم کنند و ترا هم خیرات بدهند آتش

سخن بر بہار قبول کرد بعد از آن باز نام گشت سوت پورانگ گفت کہ این حکایت
 را بتفصیل بشما گفتم آنکا سوت پورانگ گفت از چہین پسری بہت نام متولد
 گشت و مادر او پسر او را از بہت زرد نام پسری متولد شد و از زرد شکست از او
 نام پسری متولد گشت سوت پورانگ گفت کہ حکایتی بشما بگویم کہ کہدیشری بنام
 عابد و دانا ستوار کمیش نام بود نوبی شہزادہ بس گند بر بہ با شہزادہ پسر صحبت را
 بنیکا آبتن شد چون ہنگام رات رسید آن پسر از نیک خانہ ستوار کمیش
 آمد و آنجا وحشی زاید و در نزدیکی خانہ او گذار شد وقت ستوار کمیش از خانہ بر آمد
 و دختر او دید او تارہ برورحم کرده او را پروراشد آمد بہت او را بہ معین کرد آن بزرگ
 و بہنایت صاحب جمال بود چنانچہ بس او دیگر بی نبود و آن کہدیشراور او پسر نام
 نہاد روزی زرد نزدیک خانہ ستوار کمیش آمد و نظرش بر آن دختر افتاد و در حال
 عاشق آن شد و بہارستان و ہمسایان خود گفت کہ شاید نوح صلاح دانید یا
 پدر من بگویند کہ این دختر بہت من بخراہد و ہمسایان و قشیش را بہر پسر
 او گفتند بہر شہزادہ ہمسایان کاری آن دختر نہاد ستوار کمیش آمد و اطوار نمیمنی
 کہ وہ کہ پسر را بہت پسر من بہر بہ ستوار کمیش گفت کہ من این دختر را بہکس
 خواہم داد کہ بہتر از پسر تو باشد چون پسر او بہ بسیار کجای کرد و زاری نمود و ستوار کمیش
 راضی شد و قبول کرد پس از ساعتی از بہر عوسی معین کرد و در روزی دختر پیش
 از آنکہ او را بشوہد و نہاد بہرہ میرفت ماری در او آن بود آن دختر غافل با بہر
 و من آن مار نہاد مار او را بکشد و دختر بہان ساعت باقتاد و ہلاک شد و مرده او
 آنچنان بنظر زردی آمد کہ کس او را میدید میدانست کہ در خواب ست پدیش را
 از ہلاک دختر خبر دار کرد و نہاد با جمعی از کہدیشراں مثل گشک و بہر و لاج و گوتم و غیر
 بر سر آن دختر آمدند و ہم چون دختر را بآن حال دیدند آن ہمن و جمال او را نظر
 نموده زاری میکردند و چون منچو است کہ در آن نزدیکی او را خواہد آنجا نہاد بہت
 ایسا و ہچو دیوانگان رو بہ خواہنہا و نام آن دختر را میگرفت و میگرفت و

فریاد ناری میکرد چون بسیار زاری نمود آخر گفت اگر من در عمر خود ثوابی کرده ام
 و خدمت اتا و خوب کرده ام و از فرموده پیر و مادر بیرون نرفته ام و بندگی
 آفریدگار با اخلاص کرده ام از آفریدگار میخواهم که به برکت این اعمال من آن
 مرده را جان بدهند زیرا چون این را بگفت دیوتا کسی را فرستادند که آه بگفت
 که این تخم بیوه است که تو میخوری هر کس که مرده باشد دیگر زنده نمیشود و زگفت منم می میرم
 آن فرستاده گفت که یک علاج بوده است و دختر زنده شود زیرا چون این سخن
 سر در پایی او نهاد و گفت از مرضی آفریدگار با من بگو که کدام علاج است که
 او زنده شود او گفت که اگر تو نصف عمر خود را با بدی او زنده میشوی زگفت
 که من نصف عمر خود را با بخشیدنم آن فرستاده گفت که تو خط صبر کن تا من بیایم
 آنگاه فرستاده بشوایی گندم را که پیر او بود و نزد فرستاده و گفت که فلان که
 وفات کرده از پسر ریت بر همین که خواستگاری او نموده بود نصف عمر خود را
 با بخشیده است جم گفت که او زنده خواهد شد چون جم این سخن بگفت بان خط ختر
 زنده شد آن فرستاده فی الحال پیش رآمره گفت که آفریدگار نصف عمر خود را که تو دادی
 قبول کرده حالا برو که آن دختر زنده شده است همه مردمان حیران ماندند که دختر کینه زنده شده است
 چون روز آنجا آمد مردم استقبال و کرده کرده باو آذوقه زن از سر نو خالق جان داد و است
 او قصه عمر خود بخشیدن او را با ایشان گفت ایشان خوشحال شدند و سهول کش
 همان روز آن دختر را عقد کرده داد و در چون بنام آید زدن خود را بنام آورده
 از آن روز هر جا که ما را بیایند میگفتند دوایم خوبی بدست گرفته در جنگها و حوا
 میگردد هر جا که ما می یانند بان خوب می گشت یک روز ما می که از جمله باران
 دانا بود و خاصیت آن داشت که اگر کسی را می گزید پلاک نمیشد در جایی خسب
 ز خوب برداشت که او را بزند آن ما بقدرت الهی بدخن درآورد و گفت ای ز
 مرا چرا میکشی من گناهی نکرده ام و هیچ کس از من اتاری نمیدرنگ گفت از آن
 روز که ما زدن مرا گزیده است من عهد کرده ام که هر ما را که بنمیزد بشم آن گفت

ما را نمی که مردم را میکشد نوعدگیری باشد من از اینها نمیتهم و از گزند من کسی
 نمی میرد تو سپهر صامی هستی مرا کشش ز آن چوب را از دست گذاشت و گفت من
 خود از گشتن تو گذشتم اما تو با من گیو که خواست که تو سخن میکنی و ما را از دیگر
 سخن نمی کنند از شنیدن این سخن ما بصورت خود را گذاشته بصورت آدمی شد
 و گفت من را که میشری بودم سه سر پا و نام داشتم بر همین مرا دعا کرده بود
 و گفت که بر همین چون ترا دعای بد کرده بود و گفت که بر همین بود که گم نام بنام
 عابد و متراض بود و چنان بود که اگر پاره میگردید بر آسمان برفت روزی
 من پاره خسی را بصورت ما ساخته بودم و آن بر همین غافل شسته بود من از
 عقب او آدم و آن خس ما ساخته را بردانداختم و بسیار تبرید و پیش گشت
 و بعد از هفتی بشور آمد و اعتراض کرده گفت مرا از کار رسانیدی من از آن فریاد
 در خیز است میکنم که تو بصورت ما شوی من در پای او افتادم و زاری بسیار
 کرده گفتم که بد کرده ام گناه مرا ببخش او گفت که دعای من بر تو نگردد و اما از
 آفریدگیار در کفو است میکنم که هر گاه در زیر سر پست بر همین ترا ببند تو باز بصورت
 خود شوی حالا از برکت دیدن تو من از آن صورت خلاص شدم و با تو یک سخن
 میکنم که تو بر همین کار توانیست که کسی از زنده می بلک می باید که ایشان مردمان بگیرد
 از آزار رسانیدن منع کنند چنانکه آستیک بر همین تجمک ما را خلاص ساخت از
 از راجه جنجی و قتیکه راجه ماران را سوخت و گناه او را از جهت معفو کرد و این نام نیک
 او در عالم ماند و از او پرسید که راجه جنجی راجه عادل بود او چرا ماران را میسوخت
 آستیک چون ماران را خلاص ساخت آن قصه را که یاد داری با من بگو او
 من بهین زبان آدم شده ام اگر تو پیش شنیدن آن قصه داری از بر منان
 به پس که یکی از ایشان با تو خواهد گفت این سخن گفته از نظرش غایب شد
 در هر چند اطراف و جوانب آن صحرا او پیدا و نیافت از آنجا برگشته بهنرا
 آمد و بعد از آن پیش بر منان رفت و قصه سوختن راجه جنجی را از او پرسید

میچکس باونگفت آخر تمام قصه آدم شدن آن را بر پدر خود گفت و گفت که من میخواهم
 حکایت سوختن ماران را که راجه پنجه سوخته بود و بشنوم میچکس آنرا با من نمی گوید
 پدرش گفت میچکس مثل من نمیداند با تو میگویم بعد از آن سوختن سوت پوراک
 گفت که راجه پنجه چون ماران را سوخت استیک که کوچک مار را از او خلاص
 کنانید میچکس بود و پسر که بودین بسیار از روی شنیدن این حکایت دارم این
 قصه را با من بگو سوت پوراک گفت که این قصه قدیم است و بیاس این قصه را
 با برهمنان در نکبیا گفته بود و پدر من این قصه را در آنجا شنیده بود حالا چون
 شما میفرمایید که آنرا بگو گوش بمن و درید آنگاه سوت پوراک گفت پدر استیک
 خجرتکانام دشت و در بزرگی و عبادت چون بر ما بود و او در همه چاری بود که اصلا
 نمیدانست که زنمان چون میباشد و زنمان با مردان چه نوع صحبت میدارند و بعد
 از هرزده روز و ببت روز یک مرتبه طعام سمجور و بغایت عابد و مراض بود
 آنقدر زیاضت میکشد که کسی دیگر آنچنان ریاضت نمیتواند کشد و در یک جا
 مقام نمیداشت و پیوسته به تیرتها و معبدها میگردد و به تیرتها هیچ نمیخورد و تا چند
 وقت چشم بر هم نمیکشید و یک روز پسر جابهی رسید دید که پدرش و پدر پدرش در
 آن چاه دست به بوته زده او نخته اند و موشی پنج آن بوته را می برد گفت شما
 چه کنید که در چاه می افتید آنها گفتند که ما آن کسانیم که داریم جگ میگردیم
 عبادت می نمودیم چون ازین عالم رفتیم ما را بر روزخ میزند از آن جهت که ما
 غیر از جزئی کار فرزندی نداریم و او ترک همه چیز کرده است و فرزندی پیدا
 نمیکند و آنکس که فرزند نداشته تا بهفت پدر او در عذاب میباشد و اگر
 آن فرزند با کاری میگرد که او را فرزندی حاصل میشود با این عذاب خلاص
 میشود پس بنده آفریدگار تو چه کسی ما را میسری با ما مانی میکنی او گفت من فرزند گناهکار شما جزئی کار
 نگفتم لا بر شیخ بفرمایید بکنم ایشان گفتند تو کاری بمن از تو چه حاجت شد و جزئی کار گفت به نوعی که شما
 بفرمایید بهان طریقی فرزند حاصل کنم و نیز گفت که من شرح طر کرده بودم که من شیخ را هم که حالا از گفته شما

طریقی

علاجی ندارم و نمیتوانم که سخن شمارا نشنوم که گنهار میشوم اما یک شرط زن بخیرم
 که زنی باشد که او خیرکاری نام داشته باشد میاید که آنچنان زن که بنام من باشد
 او را از مادر پدرش گدائی میکنم و ایشان او را بمن بدهند اگر این چنین زنی میسر
 شود او را میگیرم و اگر نشود هیچ طریق من زن نمیتوانم خواست اگر آفرینگار آنچنان
 زنی را که گفتم بدید با وصفت میدارم و امیدوارم میاشتم که مرا از زوی پرسی حاصل شود
 که برکت قدم او شما ازین محنت خلاص شوید پدران او گفتند از که م آفرینگار عبید
 نیست اگر این چنین زنی بود بدید پس خیرکار به طریقی میگردد و میگفت که هیچکس
 دختر که خیرکاری نام داشته باشد او را بمن نبخشند مردان این سخن میخندیدند آخر زوی صاحب
 نهاد در آن صحرا فریاد کرده گفت که هیچکس باشد که دختر خیرکاری نامی بمن بدید
 مرتبه سوم باسک نام مار از قعر زمین آواز شنیدنی الحال خود را بر پیش او رسانید
 و گفت که من خواهری دارم او را بگیر خیرکار گفت که خواهرت چه نام دارد باسک گفت
 خیرکاری نام دارد و من او را برای تو نگا داشته بودم پس خیرکار او را قبول کرد
 باسک او را عقد کرده به خیرکار داد و سوت پورانک گفت من حکایتی عجیب
 باشما بگویم در زمان پیشین بودی که مادر ماران فرزندان خود را دعای بد کرده
 بود که آفرینگار شمارا با تش بسوزد باسک بجهت این که این بلا بفرمان سپرد
 خواهر خود را به خیرکار که خدا کرده داد و از زوی پرسی آستیک نام متولد شد و این
 فرزند چنان عزیز شده که مثل او دیگری نبود جمله بیابانها همه معلومی دیگر که علما از
 بیابانها را استخراج کرده نیک میدانست که برکت تولد او اجدادش از غضاب
 و فرخ خلاصی یافتند چون آستیک کلان شد و متنی بود که راجع به جگ ماران کرده
 و بران شد که تخم ماران را بر اندازد از آن جگ آستیک جان بخشی خالان خج در
 باخویشان آنها از راجه خنجر خواست کرد و ایشان را خلاص ساخت و تفصیل
 این قصه عنقریب بیان خواهد شد شوک باسوت پورانک گفت که تو این قصه
 را به تفصیل ببا بگو که ما بسیار آرزوی شنیدن این حکایت داریم سوت پورانک

گفت که قبل ازین در جنگ اول که انراست جنگ گویند که پیشری بود و چهره
 پر جایت نام و او سیزده دختر داشت به کشیب پسر او بر جا داده بود او از شیر
 حسن بدو که یکی بنام دیگر که در نام داشت بیشتر از دیگران میسل داشت
 روزی این زنان در خدمت کشیب بودند و کشیب از خدمت ایشان خوشحال
 گشت و با ایشان گفت این چیزها بطلبید تا من بشما بدهم که در وقت که من از تو آن میخواهم
 که دعای کنی تا مرا هزار پسر شود بنما گفت که من میخواهم که دو پسر داشته باشم که هر دو
 صاحب جمال و پسر در با باشند چنانچه دیگر کسی در نزد ایشان برابر نباشد کشیب
 که در آنچه بدعای ایشان بود آنرا از درگاه حق تعالی مسألت کرد و در دعای او متعجب
 گشت که هر روز آن آبتن شدند کشیب با ایشان گفت که شما ازین محل خود محال
 مباحثه ایشان بجل ملاحظه میکردند که در هزار بیضه نهاد کشیب فرمود که هر کدام از آن
 بیضه با در کوزه نهند و بعد از پانصد سال از هر بیضه ماری در کمال حسن و قوت
 پیدا شود و او را ایشان چون هزار فرزند پیدا کرد و بنایت خوشحال گشت و بنما که دو
 فرزند طلبیده بود و در بیضه از او پیدا شد کشیب فرمود که این بیضه با را نیکو نگاهدار
 و بنما آنها را در جامی نیکو نگاهدار بود و در آن چشم بپا نهادند که از نیا فرزند می
 شود چون خواهرش که در هزار فرزند آورد و بنما مدت مدید انتظار برد و هیچ خبر از آن
 بیضه بدینیا مد در قهر شد و یکی از آن بیضه بشکست پس می از میان آن برآمد
 بنایت صاحب جمال بصورت آدمی و صفای و بیوت و پشت نصف بالای او
 تمام بود اما در نصف پایین نداشت چون آن پسر از مادر رز او با مادر گفت که تو چرا تحمل
 نکردی تا آن فریدگار بدن مرا درست می آفرید تعجیل کرده مرا ناقص بر آوردی و این
 بجهت آن کردی که بخواب خود رشک بر روی که او هزار فرزند داشت و تو ندانستی اگر
 تحمل میکردی تا خلفت من تمام میشد و بر آورم در آن بیضه دیگر هست بهتر از آن
 هزار فرزند خواهی بود و چون تو مرا بجهت رشک خواب خود ناقص بر آوردی
 از آن فریدگار در خهت میکنم که ترا کنیز خواهی کند مادرش گفت ای فرزند من شمارا

که میخواستیم ازین جهت بود که برخواستیم خود زیادتى داشته باشم حالاً از وجود تو این
 فائده بین رسید که من کنیز خواهم شد پس گفت خوش تو چنانکه نیتت هستی بهیچیه او مشکلی
 و آنرا نیکو نگاهدار که چون برادر من بزاید ترا از کنیزی خلاص خواهد ساخت با نصد
 سال دیگر دست بران نه منی تا زمانی که خود بر آید که او بغایت قوی و زبردست
 خواهد بود آن فرزند این سخن گفته بجانب آسمان رفت تا آفتاب رسید و آفتاب را
 تعظیم کرد چون آفتاب دید که او نصف پامین ندارد باو گفت چون تو نصف پامین
 نداری بیا در پیش من بنشین و ارا به را می رانده باش او تعظیم آفتاب کرد و آمده
 در پیش ارا به آفتاب نشست و تا این زمان در پیش ارا به آفتاب نشسته است و
 در ارا به آفتاب را می راند چون سحر رنگ بود او را ارکان نام نهادند و بعد از نصد
 سال بهیچیه دیگر شکست از آن گزید پیدا شد دید که صورت او صورت آدمی اما
 منقار و چنگلها زیادتى داشت چون از بیضه برآمد همان زمان که رینه شد و برید
 بجانب هو رشت روزی بنتا و کدو هر دو یکجا نشسته بودند ناگهان گاهی سپی که او را
 اوچی شتر و میگویند آن سپی است در نهایت سپیدی که از دریا حاصل شده است
 و اندر بران سواری میکنند پیدا شد هر دو فرخوهران دیدند چون شورت پورا نام
 سخن را با اینجا رسانید سوگند از او پرسید که این اسپ چگونه از دریا حاصل شده است
 و آنچه میگویند چند چیز از دریا حاصل شده اند چگونه بوده است شورت پورا گفت که پیش من
 در ایدتا من تفصیل این قصه را بگویم کوهی است که آنرا سمیریت میگویند آن
 تمام از طلاست در نهایت بلندی و بالای آن کوه بسیاری از او دیده میمانند
 و جانوران و ماران بسیار خوش رنگ و خوش آواز میباشند فوجی از دوتها بران کوه
 مجلسی ساختند و با هم مشورت میکردند تا این با بر جا گفت که آنها چه مشورت میکنند
 میباید که هر چه میگویم آنرا بکنند بر جا گفت تو چه میفرمائی که ایشان آنرا بکنند از این
 گفت میباید که رویهها و دیوان هر گامی که در زمین عالم است تمام آنرا در دریا
 با نصد بعد از آن دریا را بشورانند و هر چه از آن حاصل شود آنرا بکند و بخشند

بره این حکایت را با دیوتها و دیوان گفت ایشان بگفته برهها هر گایهی که در عالم
 بود همه را جمع ساخته در دریا ریختند آنگاه چیزی خواستند که از آن دریا را شورانند
 و بر زمین کوه مندر اچل را که چیل نیز از کوه بلندی دارد و چیل نیز از کوه دیزین
 فرو رفته است بجهت برهم زدن دریا مناسب یافتند اما هیچکس را از ایشان
 نبود که آنرا تواند برداشت پس برهها و نا این پیش سپس ناگ که نیز از سر دارد و تمام
 زمین بر یک سر او تنها و هست رفته گفتند که تو برو و کوه مندر اچل را بردار و در
 دریا بند سپس ناگ ناراین و برهها را در خاک رود همراه دیوتها و دیوان رفت و آن کوه
 را از جا برداشته با تمام درختان و جانوران و غیره می برد تا میان دریا با بندازد
 تا آنکه کوه را میان دریا نهاد و تمام دیوتها و دیوان همراه بودند بعد از آن دیوتها
 با دریا گفتند که ما ترا بر هم میزنیم تا آنجا که از تو بدرمی آریم دریا گفت چون بجای
 بدر خواهم آید در حصه من هم بدوید پس همه دیوتها با سنگ نشینی که کورم راج نام
 داشت و از آن بزرگ تر جانوری در دریا نخواهد بود گفتند که ترا می باید که این کوه
 مندر اچل را بر پشت خود نگاه داری تا توانیم دریا را بر هم زدن اگر تو این کار
 نکنی این کوه هیچ جا قرار نمیتواند گرفت کورم آنرا قبول کرد پس کوه را بر پشت
 او نهادند باسک ناگ را بجای رسیان برگردان کوه دو سه مرتبه پیچیدند طرف
 باسک را دیوان و جانب دم او را دیوتها گرفتند ناراین و برهها و سپس ناگ بر
 یک طرف اتاده بودند هر گاه باسک سر خود را بر میداشت دیوان زور کرده
 سر او را می افشردند باسک در غضب شد زوری عظیم از دهن او بیرون آمد از آن
 دود ابرو برق عظیمی شد باران باریدن گرفت پس دیوان و دیوتها از هر دو طرف
 آغاز کشیدن کردند آوازی عظیم از آن ظاهر گشت مثل آواز رعد و آن کوه چون
 بنیاد کرد دیدن کرد کلهای درختان که بر کوه بودند بر سر دیوتها و دیوان میخیزت و از
 جیبیدن آن کوه دریا بر هم خورد موجهای عظیم که هر یک از کوه با کلان نمودند و در
 گرفت و جانوران که در دریا بودند بسیار هلاک گشتند و درختهای کلان که بالای

آن کوه بودند همه بقیه و نذر بر همه گیر خوردن گرفتند و از بیم خوردن آنها آتش
پیدا شد و آن چوبها و خس با سوختن گرفت و شعله آن آتش بزرگکمانه کشید
و هر جانوری از فیل و کوه گدن و گاومیش سوختن گرفتند و آن جانوران خسته
از آن کوه بدریا افتادند و درختان و جانوران بدریا ریخته شدند و از تاثیر سبزه
آن درختان آب دریا مثل شیر شد و دیوتها و دیوان مدت دید آن دریا را بر هم
میروند چندانکه مانده شدند پس همه با برهما گفتند که خسته شدیم و ازین دریا هیچ
طایفه نمیشود بر ما باران این گفت که این جماعت خسته شدند ما را این گفت که ایشانرا
بگو با زبکار خود مشغول گردند که من از قوت خود ایشان را قوت میدهم
برها چون این سخن را بان جماعه گفت ایشان بکار خود مشغول گشتند درین
مرتب در خود قوت دیگر یافتند پس بزور تمام دریا را می شورانیدند ناگاه اول
پیزی که از دریا برآمد ماه بود با صد هزار شعاع بعد از آن چچی نام زنی برآمد با سوما
سفید پوشیده بعد از آن شراب برآمد بعد از آن اچی شراب برآمد بعد از آن
جوهر سرخ برآمد و ناچارین جوهر را برداشت و بر سر خود نهاد و ناگاه آن زن و آب
آمده عقب دیوتها افتاد بعد از آن طبعی بنوعی نام بصورت آدمی از دریا برآمد
و بر یک دست کوزه داشت بر آبجیات بعد از آن فیل آیراوت از دریا برآمد
اندر آنجا استاده بود آن فیل رفت در پهلوی اندر ایستاد و بعد از آن باز دریا را
شورانیدند ناگاه دودی در غایت تیرگی از دریا ظاهر شد و از عقب آن دود هم
برآمد بر کس که آنجا بود از حرارت آن زیر نزدیک شد که بسوزد مردمان خواستند
که ازینجا بگریزند اما دیوان را گرفت و در گلهای خود نگاه داشت ازین جهت گلهای
مها و دیو کبود شد از آن زمان نام مها دیونیل کنه گشت و گلهای بزبان سنگت
کنه گویند بعد از آن زن اسپر ازینها نام از دریا برآمد بعد از آن دخی پارچا
نام برآمد و آن دختی بود هر چه از زمینخواستند از آن دخت حاصل میشد
بعد از آن کمان سازنگ نام برآمد بعد از آن گادی کامه بین نام برآمد

که هر خور زنی که کسی نخواسته باشد از او پید شود بعد از آن سگی خپتا من نام بر او خاصیت او است که
 بر خور دل نخواهد برکت آن حاصل شود چون اینها همه بد آمدند دیوتها و دیوان همه دست از کار با
 داشتند پس آن که آن کوه مندر جل بر داشت و از جایی که او را بر داشت بود همانجا نشینا و بعد از آن
 دیوتها گفتند که آبجیات را ما میگیریم و دیوان گفتند که ما میگیریم در میان ایشان
 گفتگو بسیار شد در آنوقت ناراین که او را برایش میگویند زنی را پیدا کرد و در آنجا
 حسن و جمال نام آن زن موهومی بود آن زن بر او بر دیوان آمد چون دیوان بصورت
 آن زن را دیدند از هوش و شعور رفتند آن زن گفتند که این آبجیات را
 بتو بخشیدیم دیوان این سخن گفته بی شعور شده افتادند آن زن بیامد
 آن کوزه آبجیات از دست و هنوز گرفت و بهر یک از دیوتها اندک اندک از آن
 آب را و آنرا دیوتها خوردند در میان دیوتها دیو بود بصورت دیوتها نام
 در میان ماه و آفتاب نشسته بود از آن جهت که بصورت دیوتها شده بود از
 دیدن آن زن بی شعور نشد در آن وقت که آن زن آبجیات را بدیوتها
 میداد بوسی هم داد آفتاب و ماهتاب باشارت بانا را این گفتند که این سخن
 دیوست که باین صورت برآمده آبجیات را خوردن ناراین چون دست که آن دیو
 دیوتها را بازی داده است چکه خوردن ناراین انداخت سر او را زمین جدا کرد
 آن دیو بزرگتر از زمین از گرانای آن دیو از بد چون آبجیات خورده بود اگر چه
 سرش از تن جدا شد اما سر او در آسمان رفت و در جایی که رس است و فلک اول قرار گرفت
 تن او جاییکه ز نیست با ساد چون یوتها همه آبجیات را خوردند آن زن نظر داشت بعد از آن
 دیوان بشعور آمدند و دستند که دیوتها همه آبجیات را خوردند با دیوتها گفتند که ما که انقدر زحمت
 کشیدیم بجهت آبجیات بوحالات تمام آبجیات را خوردید و اندر ایشان گفتند شما خود
 بان زن بخشیدید و آن همه را با داد دیوان گفتند که شما ما را بازی داده اید
 پس دیوان چو پها بدست گرفته بار دیوتها آغاز جنگ کردند دیوتها هم با ایشان
 بجنگ در آمدند میان ایشان جنگ بسیار شد ناراین چکه خورد اگر گرفته بجانب

دیوان انداخت و بسیاری از دیوان را گشت و بعضی دیگر دریا گرفتند صوت
 پیرانک گفت که این شاقصه شورانیدن دریا از من پرسیده بودید این بود که
 با شما گفتم و حالا حکایت کرد و وقتها این است که کدو از بنتا پرسید که اسپ چه چیز است
 که از دریا بر آید چه رنگ دارد بنتا گفت که همه اسپ سفید است هیچ باسی اریا
 نیست گفتند یا تا با هم گریه بندیم بنتا گفت که اگر آن اسپ همه سفید باشند تو
 کنیز من باشی و اگر یال و دم آن اسپ سیاه باشد من کنیز تو شوم هر دو با خود
 گریه بستند و گفتند که صباح زود میرویم و آن اسپ را تا ما کنیم این سخن گفته بود
 بجای باسی خود رفتند کدو و سپهران خود را طلبید و از ایشان پرسید که اوچی شو و چه رنگ
 دارد گفتند سفید است گفت هیچ باسی اسپ سیاه است گفتند فی گفت پس
 من گریه را باخته ام و خواهر من مرا کنیز خواهد کرد و ما اما شما کاری بکنید که من گریه
 را ببرم گفتند چکار کنیم گفت که رنگهای شما همه سیاه است بروید بروم و یال او
 بچسبید چنانکه از دور بر سر اسپ بپایند خیال کند که دم و یال آن اسپ سیاه است
 نصفی از فرزندان او قبول نکردند که در و ایشان را نفرین کرد و گفت که یک
 جنمچ نام جنگ ما خواهد کرد شما که سخن ما را نشنیدید از آن فریدگار میخواهم که او
 شمارا در کتیش بسوزد فرزندان دیگر گفته ما در رفتند در دم و یال آن اسپ چسبید
 چون برها شنید که در و فرزندان خود را نفرین کرد و خوشحال شد که ما را آن بسیار
 شده بودند خوب شد که اینها نخواهند سوخت کتیش به برها گفت که امی پدر
 همه فرزندان من بملاک خواهند شد برها گفت فی آنرا که نه هر بسیار دارند سوخته
 خواهند شد کتیش خوشحال گشت برها گفت که من پیشروانته بودم که یکی از
 راجا در و دنیا جلی خواهد کرد که در آن جنگ ما را را خواهد سوخت من بتوا فوسه
 یا و میدهم بهر بار که زهر دارم بخوانی زهر آن مار در کنی که تا نثر نکند کتیش آن فوسه را
 یا در وقت القصه روز دیگر صباح که در وقتها هر دو بدیدن آن اسپ اوچی شو
 رفتند تا آن اسپ پیدا شد که تمام بدن او چون ماه سفید است چون ما را آن یال

دروم او چسبیده بودند آن هر دو جاسیاه بنظر در آمدن بتاگرد و ریابخت و کدر و بسجمله گردوا
 بعد بتا شرمند شد کدر و او را کنیک خود ساخته بخانه برد او کنیز او بود تا زمانی که گردوا از آن
 بیضه بر آمد بهوارفت و بانگ زمانی بسیار کلان شد و یوتها از او رسیدند آتش
 با ایشان گفت که این پسر کتیب است و مادرش بتاست و از آن دیو پاست
 از وی باکی ندارید پس همه دیوتها با تفاق پیش او رفتند و او را تعریف بسیار کردند
 بعد از آن گفتند که تو از جمله دیوتهای و مائاب روشنی تو غاریم اندک از روشنی
 خود کم کن گریه گفت قبول دارم پس روشنی بدن خود کمتر کرد و گریه بغایت تیز پر بود
 هر جا که اراده میکرد میرفت خواه آسمان خواه دریا خواه غیر آن روزی گریه کبنا در
 دریا آمد و در خود را دید که بسیار در رحمت بود صحبت بندگی و خدمت خواه چون
 بتا پسر خود را دید خوشحال شد و او را در بغل گرفت و تمام غم او برفت کدر و چون
 دید که بتا از دیدن پسر خود خوشحال گشته او را بد آمد بتا را گفت که من میخواهم که فلان جا
 بروم مرا بردوش خود بردار و اینجا بر بتا چون کنیک ار شده بود بجای می که گفته جای
 برداشته بر دیوان او گفتند که چون پسر بتا کنیز زاده ماست اگر که ما را بر پشت خود
 سوار سازد ما هم همراه شما با نجا برویم او گریه گفت گریه ایشان را بر پشت سوار کرد
 پرید و متوجه بهوا شد و چنان بلند رفت که نزدیک بخورش رفت مارانی که پشت
 او سوار بودند از گرمی آفتاب سوختن گرفتند هر چند که با گریه گفتند که ما را بزرین
 نزدیک کن گریه بلند تر میرفت ایشان چون بی طاقت شدند بنیاد و فریاد کردند
 و در ایشان چون آواز فرزندان خود شنید التجا با نذر برد و او را تعریف بسیار کردند بعد
 از آن گفت که ای اندر فرزندان من میسوزند تو کاری بکن که ایشان ملاک شوند
 اندر باران بسیار بارید ایشان از گرمی آفتاب خلاص شدند بعد از آن گریه
 ایشان را به پیش ما آورده بعد از آن روزی ماران به گریه گفتند که ما را بر پشت
 خود سوار کن و از جا میکه آوردی ما نجا بر گریه با ما در گفت که اینها چرا بر من حکایت
 میکنند تو چرا میفرمائی که سخن ایشان را بشنو مادرش گفت که من کنیز آنها شدم

چند

و تمام قصه که در بستن و گرد با خشن و کینه نشدن خود را با گریه گفت که لربا ما رفت
 که چکار برای شما بکنم که شما او را آزاد بکنید ایشان گفتند که اگر تو ما را آسجیات
 بدی ما درت را از ما در خود خلاص میکنیم گریه را در خود گفت که من میر و کرم نهیجان
 بیا و هم در ترا از کینه می خلاص گردانم مادرش گفت که ای فرزند صد رحمت بر تو باد
 که مرا خلاص کنی گریه گفت که من گریه ام مادرش گفت ای فرزند برای که تو
 میروی و زردان بسیار هستند که مردمان را میکشد آنها را بخورد و جماعتی بسیار
 و ملاحان بکنار دریا میباشند آنها را میخورند و باشی آما اگر در میان ایشان
 بر همین باشد ز قهار او را بخوری و با بر همین بدی کنی گریه گفت که من
 بر همین نمی شناسم با من بگو که من شناسم که این بر همین است گفت هر گاه که
 کسی را بخوری چون بدین نهی و هنت بسوزد بدان که این بر همین است همان
 حلقه او را از دهن بدر آوری اینها اگر مخلوق تو رسیده باشند از خلق نیز برای
 و فرزند بری چرا که بر همین را نمیتوان خوردن و بر همین بگام می چسبند اگر کنی برین
 را فرود میبرد و مضرت میشود از آن نشان بر همین را شناس گریه ای ماد خود را ببوسید
 مادرش او را دعا کرد و او را دور او دعا کرد و سر راه پدید گرفت و همچو باو رفت
 از قوت رفتن گریه نزدیک هر کوی که میرسد آن گوه میلزید آب دریا با بر همین
 گریه چون نزدیک دریا رسید هر جا یک صیاد می طامی بود بجهت دیدن هیت و
 تماشای آن رفتار او که همچو باو میرفت نزدیکش آمدند و جماعتی از مردمان دیگر مردمان
 که از حساب افزون بودند با نشان نزدیک گریه آمدند چون دید که مردمان بسیار جمع گشته
 اند یک نگاه دهن خود را بکشاد و تمامی آن مردم را بدین خود را آورد چون بدید
 بدین گرفت دهن را بر هم نهاد هر مرتبه صد مرتبه بیشتر را فرود می برد که بویست
 مردی دزدی را فرود برد که کلرش گرفته شد همچو آتش سوزش گرفت دست که او
 بر همین است فراد زده گفت که ای بر همین بدر آئی که مرا با تو کاری نیست و برو
 بر همین گفت که زن من همراه است اگر او را هم بکناری من بر تو ایم و اگر

همین جا میباشتم که گفتم زن نوحم بد آمد بر همین بازن بد را آمد که گفتم را دعای خیر کرد
 و رفت گفتم چون آن مردمان را بخورد قوت بسیار در او پیدا شد بجانب آسمان میسر شد
 و از باو هم تیزتر میرفت در آن نامی راه پذیر خود کثیب را دید که شمال رویه بکنار
 آب کلانی نشسته است و جمعی از کوهپشوران و بر همینان در پیش او نشسته اند
 که گفتم بجلازمت پدر رفت و تعظیم کرده بایشان کثیب پیش آمده گفتم ترا در بغل گرفت
 و احوال خیریت او و مادرش پرسید گفتم که شکر همه خوشتر و سلامت ایم اما مرا
 محنتی که هست آنست که بقدر خوردنی که شکم سیر شود نمی یابم و دیگر آنست که مادر مرا
 که در بد غنائی کنیز خود کرده است حال مرا ماران فرستاده اند تا آجیات برای ایشان
 ببرم که مادر مرا بگذرانند من برای آجیات میروم و چون مرا این سعادت پیشتر که
 بجلازمت شمار سیدم اکنون اگر بقدر خوردنی بدیدید که شکم من سیر شود بسیار خیر است
 من بفرموده مادر خود و جمعی از صیادان و ملاحان و زردان را خورده ام اما نشدم
 پدرش گفت درین آب تال یک فیل و یک سنگ پشت کلان است و هر دو از
 یک مادر متولد شده اند هر دو آدمی بودند به نفرین هدیگه این صورت شدند من
 قصه ایشان را گویم نیکو گوش کن که همیشه بود به بپائس نام او برادر خوردی
 و پشت سوره پیک نام بپائس بسیار غضبناک بود روز و چشم و سوره پیک بنایت حلیم
 و نیکو اخلاق بود از پدر ایشان مال بسیار مانده بود سوره پیک میخواست که آن
 مال را با راستی حصه سازد و بپائس میخواست که مال را بخش نکند با برادر گفت که
 مردان بی عقل ترا گفته اند که مال پدر را بخش کنی بهتر آنست که آنها را بکجا باشد
 و اگر تو حصه خود را میگیری مردان شوند بزبون با تو همراه خواهند شد و در اندک
 زمانی نابود میشوند بهتر آنست که مال یکجا باشد و آنقدر که ترا ضرر باشد برادر
 و من خرج کن برادر خود قبول نگردد و گفت تو حصه مرا بمن ده من به نفع که صلاح
 دانم آنرا خرج خواهم کرد بپائس چون بسیار روز و چشم بود گفت تو سخن مرا که برادر
 کلان تو ام نمی شنوی از آفریدگار میخواهم که تو فیل شوی سوره پیک گفت که من

حق خود را از تو میطلبم و تو میخواهی که آنرا بمن ندی و میخواهی که تمام مال بشکر خود
 در آری و مرا بنا حق دعای بد میکنی من از خدا میخواهم که ترا سنگ پشت ساگرد
 دعای هر دو مستجاب شد کشتیب گفت که آن دو برادر با وجودیکه صورت جانور
 شده اند هنوز نزدیک حسد اند ترک دشمنی نمیکند و با خود جنگ دارند این فیل
 بیست و چهار گروه بلندی دارد و در ازیش چهل و هشت گروه است و بلندی
 سنگ پشت دو از ده گروه دیگرده او چهل گروه است فیل اکثر اوقات درین
 جنگ که در کنار این تالاب است میباشد چون بجهت خوردن آب می آید فریاد
 میکند سنگ پشت چون آواز میشوند از تالاب بدر می آید و اکثر اوقات با هم
 در جنگ میباشند از ترس این هر دو کم کسی نزدیک آب میرود مردمان بیخبت
 در محنت میباشند اگر تو این هر دو را بری و بخوری هم توسیر شوی و هم مردمان از
 شر آنها خلاص میشوند که در از پدر بر خصمت گرفته پدید آید دعای خبر کرد پس گشت
 بکنار تال آمده ایتا و در محله فیل کنار تال آمد و فریاد کرد و سنگ پشت چون آواز
 شنید از آب بیرون آمد با هم بنیاد جنگ کردند که در پیش آمده بیک دست فیل و
 بیک دست سنگ پشت را گرفته سر راه روی هوا گرفته روان شد و بیست
 تا نزدیک دریای محیط درخت عظیمی بنظرش درآمد آن درخت بٹ بر چمن نام داشت
 و شاخ آن درخت تا چهار صد گروه بود و درخت بقدرت آفریدگار زبان آمد با گذر
 گفت که بیا بیک شاخ من بنشین و هر دو جانور را بخور که بغیر سن هیچ درخت دیگر
 ترا نمیتواند بردشت که در چون بر شاخ آن درخت پامی خود نهاد آن شاخ تاب دور
 گزید و نیارده شکست گزیدنی احوال شاخ بقا خود گرفت چرا که شصت هزار کس
 که پیشتر آن که ایشان را بال کوهلی گویند در آن شاخ نشسته مے بودند و عبادت
 میکردند که در ترسید که مبادا آن شاخ درخت بافتد و آن که پیشتر آن بلاءک شوند
 از آن جهت آنرا بنقار برگرفت و از درخت آنرا جدا کرده سپرد آن را کیشتر آن
 سزگدن افتاده بودند و عبادت میکردند و پیمان مشغول عبادت بودند که از هیچ

چیز دیگر نداشتند که در زمین مرتجع است می پرید که مباد آن عابدان بافتند که
 عالم را اگر سیر میکرد و شاید بجایی پیدایش شود که آن شاخ را آنجا بگذار و آنچنان جانمایی
 همچنان سیرت تا بکوه سنگ و ما در آن رسید کیش را دید که آنجا شسته بود و عباد
 میکرد کیش از دور که در او پدید می آید یک دست نیل و در دست دیگر انگشت و
 در منتقار شاخ و دست و آن رکبیش آن را دید که عبادت میکرد و نگردد چون عبادت
 پیر آمد پدرش گفت که مباد این رکبیش آن ترانفرین کنند چرا که تو ایشان را بر آوردی
 که گفت که حالا چه علاج کنی کیش گفت که من علاج آن میکنم پس کیش نزدیک
 آن رکبیش آن آمده ایشان را دعا کرد و گفت که گناه پیر را بچند ایشان گفتند
 که ما را عداوتی با کسی نیست و عیبی ندارد پس تو دانسته با بادی نموده است پس آن
 رکبیش آن از آن شاخ و غصه فرود آمد و بجانب ما بچل رفته عبادت مشغول
 شدند که گفت ای پیر این شاخ را من کجا اندازم پدرش گفت یک کوهت کلا
 و آنجا آدمی نهباشد بر دوران کوه با نذر که در آن شاخ رخت را بر بالای آن کوه
 انداخت کوه هم چو سیاه بلزید چون تو را گرفت که بلای آن شبست و آن نیل آن
 نگ پست را بخورد و سیر شد و شکر آفریدگار سجا آورده بلازست پیر آمده پیر را تو
 کرد و گفت بعنایت شما امره سیر شد که قوت تمام یافته پدرش گفت حالا از دور
 برو و کاری بکن که مادر خود را خلاص کنی که در پیر او داع کرده متوجه اند شد
 در جایی که شسته بود ناگاه او را شگونیهای بد نمودن گرفت اول سحر که سلاح
 خاصه اندر دست چنان بنظر می آمد که آتش از آن بدر می آید و اسلحه شست پس
 و باز در دور و دروازه آفتاب و شانزده مرت و غیره بیکبار سحر گفت آمد و بیکبار
 میخورد و در چنانچه آتش از آنها بدر می آمد با دهای شند و زیدین گرفت و از آسمان
 آوازه بای هوایناک و برق بسیار ظاهر گشت و چون از هوا با بدین گرفت و گلهای
 که در گردن بیوتها حامل بودند هرگز ضایع نمیشدند و پرموده نمیشدند بیکبار
 پرموده شدند بعد از آن همه در بیوتها نور بشره ایشان کم شد از تا جایی

۴

مرصع ایشان گرد و خاک بر آمد اندر چون آن شگوه نهار اوید تیر سید با بر سهبت گفت
 که نماظر من از دیدن شگوهها بسیار پریشان شده است بر سهبت با اندر گفت که
 از تقصیر یا نیت عابدان بال کهل گزیده کشید چایا بجهت آبیات می آید، راجح
 که بنایت قوی پشت ز بر دست بودند گفت که شما عاقل مشوید آن جامه گفتند که
 او چه است که میخواهد که اینجا بیاید تا آبجیات از ما بگیرد و پس همه مسلح و کهل گشتند و گرد
 آب ایستادند سوت پوزنگ باشونک گفت که قصه گزرا با گفتم حالا هر چه بگویم
 شونک با سوت پوزنگ گفت که حالا قصه زفتن گزرا نذر آوردن آبجیات را
 به تفصیل بگو که تقصیر اندر و یا نیت عابدان بال کهل چه بود سوت پوزنگ گفت
 که کش سجت فرزند جگ کرده بود در آن جگ دیوتها خدمت میکردند کشپ
 با اندر گفت که تو هنرمند بسیار اندر برکت هنرم جمع کرده می آورد در راه جا عابدان
 بال کهل که هر کدام برابر انگشتی بودند سرنگون ایستاده بودند کعبارت افروغکار شغل نما
 داشتند و اندر چون ایشان را دیدند بدو از سر ایشان بگذشت اصلا تعظیم و ایفای
 با ایشان نکرد چون اندر بر نیت ایشان را بی التفاتی و ناقصی اندر و خنده اندر
 خواستند که کاری بکنند که اندر دیگر پیدا شود و این اندر از بون سازد پس آنها
 تشویش کشیده آتشی عظیم را فرو خندند و هم میگردند باین نیت که ایندرد دیگر ازین
 اندر غریب و بهتر پیدا شود و میگفتند که ای آفریدگار برکت این ریاضتگاه که ما برضای تو
 میکنیم امیدواریم که تو اندر دیگر به آفرینی که این اندر متکبر را زبون سازد اندر شنید
 که عابدان آنچنان کاری میکنند تیر سید پیش کشپ آمده این چکایت با او گفت که من
 ازین بسیار میترسم که نیت که من بروم و از ایشان بر پرسم کشپ پیش عابدان آمده گفت
 که من شنیده ام که شما میخواهید که اندر دیگر پیدا شود و گفتند آری چندان رضیت
 خواهیم کشید که آفریدگار اندر دیگر پیدا کند و این اندر از بون سازد کشپ گفت
 که بر ما وعده کرده است که این اندر بزرگ از دیوتها باشد و شاهم بزرگ میدعی بر ما
 هم رد نمیشود پس بایید دعا کنید از جانوران اندری دیگر پیدا شود آن عابدان گفتند

که چون تو میخوای که فرزندت شود ان اندمی که از جانوران پیدا خواهد شد از فرزند
 تو شود پس حالاً ما با نیمی دریا کنیم کیشپ خوشحال گشت ایشان را و دواع کرد کیشپ
 چون منزل خود آمد زن کیشپ که بتنامم دشت همان روز از حیف پاک گشته
 عمل کرده بود کیشپ با وصحت دشت و گفت که از تو فرزندی خواهد شد
 زنی با غافل نباشی و محافظت این محل نیکو میکردی باشی آنگاه کیشپ با ایند گفت
 که من هزار رحمت و نعمت و عامی عابدان را از تو برگردانیدم و این فرزندی من تو
 زوری نخواهد رسا پیدا آمان به عابدان و بزرگان را بچشم محارت نظر کنی این
 مرتبه بخیر گذشت اما دیگر مرتبه اینچنین واقعه نشود و زنه بر تو بسیار مشکل خواهد ساخت
 کیشپ را دعا کرده بر رفت بعد از مدتی که گریه بود آمد چنانچه مذکور گشت سوت پورا
 گفت که معنی این که بر مهبیت با اندر گفت که این گریه از قصه تو و ریاضت عابدان
 بال کمال موجود شده است این بود که بشما گفته آنگاه سوت پورا نگ گفت که چون
 اندر موکلان آبجیات کاخ در ساخت و از آمدن گریه ایشان مسلح گشتند و منتظر
 بودند که ناگاه گریه پیدا شد آن مردم چون گریه را دیدند بسیار ترسیدند و حمله کرد
 ایشان از غایت ترس جان دست و پا گم کردند که هدگیر را میزنند اسلحه را ایشان
 بریکدیگر می انداختند زبانه آتش آنها بر فلک میکشید از جمله نگاهبان آب که
 آسمان نام دیوته بنایت بهادر بر بردست بود پیش آمده با گریه رو بر رو شد
 و هر دو تا در کتبی با هم جنگ کردند آخر گریه با منقار و چنگل خود آسمان گشت
 آنگاه پیرای خود را بر زمین زد چنان کرد و عجاری برانگینت که عالم تاریک شد
 دیوتا به چنگ آمدی هدگیر را نمی دیدند و حیران ماندند گریه در آن وقت چنان آنجماع
 را پیرای خود زد که اکثر را بهوش ساخته بانداخت اندر چون آن کار گریه را دیدند
 به باران بر روی باران باریدن گرفت و عیار بر طرف شد جامعی که بحال خود بودند با گریه
 آغاز جنگ کردند گریه جنگ بسیار کرد آنگاه بلند شد و از بالا سنگ بنداخت و بزود
 او را تیر باران کرد زنده هر چند تیر بود میخورد اصلاً او را اثر نیکم داد و هر ساعت خود را از

انگاه

ہوا پر ایشان می انداخت و بہر دو منقار و چنگل خود ایشان را میزد و پوتہا چون
 میزدند کہ حریف او نمیشوند ہر جامعہی بطنی گریختند جماعت کندہ بران ساوہ بجا
 مشرق و دروازہ سورج بجانب مغرب و جماعت بس و بازہ رود در بجانب جنوب قائم
 و اسنی کنار بجانب شمال گریختند اما چند کس از چیمان مثل اشو کہ نہر نیک نیک
 آلوک و کرتھن و تمین و چند دیگر کہ ثابت قدم بودہ با گڑ جبہ عظیم کہ دندا ایشان شمشیر
 و نیزہ و گرزہ و غیرہ گرز را زدند و گرزہ تار و جنگل و بالہای خود ایشان را چنان تری
 ساخت کہ از بدنہای ایشان خون مثل جوہیہای آب روان شد و پوتہا
 افسونی خواندند آتش بسیار پیدا شد و آتش ہر برباک کشید و بہر پامی گرز آتش
 رسید گرز ہشت ہزار و صد ہن در بدن خود پیدا کرد و زمین باہی خود را کشاود
 ہر آبی کہ در نالہ ہامی و جوہیا بود ہمہ را بدہن گرفت آنگاہ ہر ستر آتش آمد ہا ہم
 بران پاشید و ہمہ آتش را بگشت بعد از ان گڑہ مثل تلخی شدہ بنیایت خورد و
 در جانبیکہ آب حیات بود انداخت و در آنجا چیزی بدید کہ بنیایت تیر میگردد و بارہن
 برابر بود کویچیک گشت اہمیت گرز خود را خورد ساخت چنانچہ از پیمان آن مرغ رفت و
 در اطراف او ماران را دید کہ چشم ایشان بر ہر کسی کہ می افتاد خاک تریا سخت
 گرز ہستی خاک بر چشمہای ایشان پاشید و فی الحال خود را بہ آسمیات رسانید
 سبویکہ آنجا نہادہ بود برداشت و از ان آب پر کردہ بد آمد و تمجیل از آنجا گشت
 در راہ ناراین را دید ناراین چون گرز را با بصورت و جلدی دید خوشمال گشت گرز
 از دور ناراین را تعظیم کرد و ناراین گفت ای گرز چون من ترا دیدم خوشحال گشتم
 از من چیزی طلب گرز گفت ہر چیزی کہ من بطلبم تمام من امید از ناراین کہ نہانی گرز گفت من
 از شما آن بطلبم کہ بر گاہ برآید خود سوا شود من بالا ترین شانشہ سہ ناراین ہفت بار
 کہم چیزی دیگر از من بطلب گرز گفت آن میخواہم بی آنکہ آسمیات خودم ہرگز نہر شود
 قبول نمودم و بخت گرز این ما گرز متجاہت بعد از ان ناراین گفت حال ناما ہم از من چیزی بطلب
 ناراین گفت من از تو آن بطلبم کہ ہر وقت من بطلبم فی الحال حاضر شوی تا من بر پشت تو سوار شوم

و هر جا که میخواست با شتم را با نجا بری که کز قبول کرده و نار این را وواع کرده روان شد
 در راه که می آمد اندر او را غافل دید بجز را که سلاح خاصه اندر دست آن را بر کمر
 انداخت و یک پر او را شکست که از نگاه اندر او دید بخندید و گفت تو با این بجز
 که مرا غافل دیده زدی بمن چه ضرر رسید یک پر از من افتاد و مرا هیچ زیانی نشد
 و من میخواستم که ترا دعای بد کنم اما من یکسوی بانگ چیری بدی نمیکنم اندر گفت من
 با تو عجب قوت دارم از نگاه با کز گفت مرا این صورت و این قوت و این زور
 بسیار خوش آمد بیایا با هم آشتی کنیم با هم دوست باشیم و دیگر میخواهم همین رست بگویی
 که زور تو چه مقدار است کز با ندر گفت خوش چون تو با من در مقام دوستی و
 صلح شدی و بزرگان تعریف خود میکنند اما اگر با دوستان بگویند قصه دوری از
 زور من آنقدر که تمام زمین را با کوه با و دریا با بر یک پر خود میتوانم بردشت و تمام
 همراه آنها بر میدارم و اگر با دشمنی در آن حال ملاقات کنم با و نیز جنگ میکنم اندر
 گفت تو از قوت خود آنچه میگوئی راست حالا بیایا با هم دوستی کنیم پس هر دو با هم
 آشتی کردند و هر دو با هم دوست شدند بعد از آن اندر با کز گفت که چون ما تو
 خود دوست شدیم حالا از تو التماس میکنم که اگر با آبجیات کاری نیست آن زمین
 باز پس بده کز گفت مرا با شما هیچ دشمنی نبود این همه جنگ با شما صحبت این آب
 کردم که با زمین بدست ماران گرفتار شده است و او را کنیز خود ساخته از من آبجیات
 طلبیده اند اما در اخلاص کنند من از آنجست که خلاص ما در من میشود می بوم هرگاه
 من آبجیات را با ماران بدهم شما آن را بر میدارند گفت ای کز مرا ازین سخن
 راستی تو بسیار خوش آمد حالا از من چیزی بطلب کز گفت دعای کنی که ماران را
 میخورد با شتم اندر این دعا برای کز که دستجاب گشت بعد از آن اندر با کز گفت
 که تو هر جا این آب را خواهی نهاد من از آنجا خواهم برد کز گفت تو دانی پس اندر
 دیوتها کز را وواع کرد و کز بر پیش ماران آمد و گفت انبیت آبجیات که من هم دیده
 حالا ما در را بگذاریم تا این را بشما بدهم آنها را دور آورده با و او را نگردد خود گرفته آن

چیزی

سهومی آب را بر بالای بوته خسی یعنی گیاه که گوشانام دارد نهاد و با ماران گفت
 شما اول غسل کنید بعد آنان بیایند و این آب را بخورید که اثر این سخن گفته مادر را
 گرفته رفت ماران از دیدن آب بسیار خوشحال شدند همه رفتند تا غسل کنند
 بعد از آن بجز بند چون ایشان آب در آمدند در آب را برداشته بر و ماران چون باز
 آمدند آب را ندیدند سر خود را بر زمین زدند و آن بوته را که آب بر بالای آن نهاده بود
 بزبان لیسیدند که شاید از آن آب چیزی آنجا ریخته باشد چون بسیار تره زبان را
 بران مالیدند با نهایی ایشان همه از میان شکافته شد و از آن زبان گوشا
 پاک دانه شد سوت گفت هر کس که این قصه را بشنود البته در شرک برود بعد
 از شنیدن این حکایت سونک با سوت پورانگ گفت که حالا با ما بگو آن ماران
 چه نام دارند سوت پورانگ گفت نامهای ایشان بسیار است اما چند نام برای شما
 بگویم اول از همه کلان تر شیش ناگ است که او را شکیر ناگ گویند و او هزار
 سردار و بعد از او باسک و ایرات و تخمک و کرک و کبک و دونهچی کالی من ناگ و غیره
 نامها را که گفتم دیگر نامهاست این ماران همه فرزندان کدو اند و ازین ماران شکیر ناگ
 مادر خود را گذاشته بگوه سگنده دادن زوجه عبادت و ریاضت مشغول گشت و بسیار
 از تره با که دید هر جا که جامی تبرک می شنید البته آنجا میرفت و شراب و آب
 عبادت و تجامی آورد و چند آن عبادت میکرد که تمام گوشت از بدن او رفت و پوست
 بر استخوانش ماند و بیوقت بر پا میشد او آمد و گفت که اینقدر ریاضت بر من
 میکنی هر چه بگویم دعای تو باشد از این بگو شکیر ناگ گفت که برادران من همه
 زهر بدین امدادند من میخواهم که با ایشان باشم هر غضبناک اند و همه کس از زهر
 میرسانند من بر همه کس ترجمه دارم الدین جت این رحمت میکند که آفریدگار
 شاید بر من ترجمه کند مرا بکند ایشان اخذ میکنند و چون است که بتا خاله است
 و پس او که طرخاله ز او بود ریاضت اینها نمیتوانند که او با بیهوشند و چون آن قصه
 و قهر ز او بدخوت او را می بینند از رشک و قهر و غضب نزد یکدیگر که خود را بکشند

من با عجیبین کسان نمی توانیم بود و بر پا گفت ای شکیه ناگ من اطوار برادران
 ترا نیکو میدانم من هم از ایشان رنجیده ام و بلای عظیم بر برادران تو در
 نزدیکی خواهد رسید و اکثر با آتش سوخته خواهند شد حالاً سر و پا تو منیجات
 باشد از من بخواه تا من دعا کنم که آفریدگار آفراتو کرامت فرماید و من از تو
 بسیار خوشتر و شدم شکیه ناگ گفت که من از شما درین میخواهم که دعای کنی
 که آفریدگار مرا در خبر و راستی نکا داند و در دام طاعت و عبادت میکردم با هم
 بر ما ازین درخواست او بسیار خوشحال شد و گفت که من این دعا برای تو می
 ادا از تو یک چیزی میخواهم که تو آنرا کنی شکیه ناگ گفت هر چه شما بفرمائید قبول
 و میکنم بر پا گفت که تمام این زمین را با کوه و دریا بر سر خود بگیر و آنرا نگا
 جدا که اگر زمین بر سر تو باشد نخواهد غیبید شکیه ناگ گفت که شما هر چه فرمودید آنرا
 میکنم شما این حالاً بر زمین بنهید تا آنرا نگا دارم بر پا گفت که بجز زمین بر زمین
 را بر دار چون تو این زمین را بر داری مرا بسیار خوش خواهد آمد و همه خلق در این
 را آسایش خواهند بود چون تو این کار کنی چنانچه من داند دوست ایرسم
 تو خواهی بود و اگر هم با تو دوست خواهد بود شکیه ناگ بر ما را دراع کرد و خود
 زمین رفت زمین را بر سر خود و شیت حالاً زمین بر سر او است با سک روزی تا
 باران را که سخن ما و رفته بید بودند و در ایشان را دعای بر کرده بود طلبیده
 مجلس بسیار است دوران مجلس با اران گفت که عجب بلای پیش آمده است
 که ما در ما دعای بر کرده است که همه بسوزیم و دعای ما دران رو میشود حالاً
 کنیم که ازین بلا خلاصیم و زنده مانیم ظاهر علاج این کار است که ما کاری کنیم
 که جنبه جاک نتواند کرد و فرزندان که در هر کدام تدبیری آنچه در خاطر سیانند
 با با سک که دانا و بزرگ تر از همه بود و عرض کردند اول مرتبگی از ایشان گفت
 مرا این بجا ط می رسد که بصورت بمن بر آیم و پیش را چه جنبه بر دم و از پدری طلب
 چون او بگوید که هر چه از من بخواهید بشا میدهم بگویم که از تو آن می طلبم که تو

یک کنی چون او جگ کند مرا که می پاند سوخت دیگری گفت که این را می چیزی
 نیست بهتر آنست که من به صورت نیکو بر آورده بخدمت راجه بنمونه روم و حیان کنم
 که مرا ز روم صاحب معصیت و مشورت خود بکنم چون با مشورت کند که جگ کنم
 یا نکنم بگویم که جگ خوب نیست مکن دیگری گفت که این را می هم غلط است بهتر
 آنست که به همین را که از بند بر زمین کلان ترودا تا تر باشد و او جگ میکند باشد
 و افسون خوانده ماران را می طایبید باشد بروم و آن بر زمین را بگذرد و او را بکشم چون
 او میرود جگ چیزی بر هم شود دیگری گفت که به همین بسیار اندا که یکی را بگذرد و دیگری را
 پیدا خواهد کرد و جگ خواهد نمود بهتر آنست که همه بر زمین را یک مرتبه بگذرد و بکشم چون
 بر زمین نخواهند بود جگ میسخر خواهد شد باسک گفت که این تدبیر بدست چو اگر کشن
 بر زمین گناه است اگر شما این گناه بکنید مبادا ازین گناه پلانی بگذرد سوختن
 پیش آید دیگری گفت که ما افسون باران نیک میدانیم هر گاه آن راجه آتش
 بر آفرود ما باران را با بایم و آتش را بکشیم هر چند آتش می سوخته باشد با
 باران می آورده باشیم دیگر گفت که این تدبیر هم چیزی نیست ما را بخاطر میسید
 که هر گاه آن راجه اسباب جگ بهر ساند ما در شب برویم تمام اسباب جگ را بزدیم
 چون اسباب نباشند او جگ چگونه خواهد کرد دیگری گفت این هم غلط است بیاید
 چون آن راجه جگ میسوره باشد ما برویم و آن مردمان را که در آنجا آمده اند بکشیم
 بکشیم بر زمین از همه مردم ترساک تر و بیدار میشوند چون بر بینند که مردمان کشته شده اند
 آنها ترسیده خواهند شد که سخت و جگ بر هم خواهد شد دیگر گفت که با بصیرت بر زمین
 بر آیم و پیش راجه برویم و بشنیم چون بگوید که چه میخوای چیزی چند از او بطلب که او را
 میس نباشد او جگ نتواند کرد دیگری گفت که تدبیر نیک آنست که چون راجه آب گنگ
 برای غسل کردن رود ما برویم و او را بایم و بجایابی خود بیاییم و او را بسوزیم این
 پلار از سر خود دفع کنیم چون ماران هر که در آنجا بخاطر ناقص آنها رسیده بعضی جگ
 رسانند بعد از آن گفتند که آنچه بخاطر ما رسیده بود بعضی شمارا ندیم حالا هر چه

بخاطر شما رسیده باشد بفرمائید تا بیایم بکنیم و شما بزرگ ترو دانا تر از ما بیدار آنچه از همه بهتر
 باشد شما خواهیم دید دست باسک گفت من این تمام مشورت شما را شنیده ام و محکم می‌گویم
 بخاطر من قرار گرفت حال آنکه کار بکنیم یا لا میاید که اطلاع به پیش پدر خود کشتی می‌م
 دارو به پرستم هر چه صلاح باشد و خواهد گفت ایلاتی که بغایت عاقل و دانا بود و گفت
 ای یاران این سخنان شما هیچ کاری آید اگر آفرید کار خواسته باشد که ما بسوزیم تدبیر ما
 هیچ فایده نماند بر ما میاید که بندگی آفریدگار میگردیم با شیم و دیدرگاه او نفع و زاری
 بکنیم شاید او بر ما نظر رحمت کند و این بلار از ما دور کند بعد از آن ایلاتی که گفت در
 زمانی که ما در شما این دعای بدر کرد من در بغل بوم و برها و دیگر دیوتها هم آنجا بود
 و دیوتها با بر ما گفتند این عورت کاری کرد که بفرزند آن خود دعای بدر کرد و هیچ مادی
 نشنیده ایم که بفرزند آن خود نفرین کند باز دیوتها با بر ما گفتند که شما چرا کرد و زامنغ
 نکردید که بفرزند آن خود نفرین نکنید بر ما گفت من از نیجبت منع نکردم که ما را آن
 بسیار جمع شده بودند و اکثر زهر داران در میان را خواهند گفتید و مردم بسیار پلک خواهند
 حالا آنچه از آن زهر دار و موزی خواهند بود در آن جگ خواهند سوخت و آنان که نزدی
 نخواهند بود ایشان خلاص خواهند شد و دیوتها گفتند که این عورت همه را
 دعای بدر کرده آنرا چگونه خلاص خواهند شد بر ما گفت از اولاد با جا در بر من خردگار
 نام عابدی خواهد شد او خواهد بیسک را که بر نگاری نام دارد خواهد خواست و از ایشان فرزند
 آستیک نام ستودند و از غنچه خالان خود را خلاص خواهد ساخت ایلاتی که گفت که این
 سخن را من از بر ما شنیده ام حال شما این خواهد بود نگاری را نگاه دارید چون خردگار
 نمود و دامن خواهر خود را با و بد آسید فرزند او شما را خلاص خواهد کرد و دیگر فکر می‌بود
 چرا میکنید باسک و دیگران چون سخن را شنیدند همه خوشحال شدند و او را دعا
 و تحسین نمودند و از مجلس برخاستند باسک از آن روز خواهر خود را نگاهبانی میکرد
 و در بسیار غمزه میداشت چون دیوتها و دیران در بار پرستم می‌نویسند باسک را
 بجای رلیمان کرده بودند در آن وقت باسک با آتش در بر ما گفت که من بسیار پرستم

گفتند از چه پیش می گفت از نفرین ما در پیشتر هم که خبر چه را بسوزد پس بر ما با یک
گفتند که هر چه ایلاتی بر شمارا بگوید آنرا بکنید و خواه خود را بجز نکار بر بیدید که خلاصی شما
از فرزندان او خواهد شد ورنه اولاد این سخن را ایلاتی بر گفت با یک جمعی کثیر از ماران
را بفرمود که در اطراف عالم بگردید و تفحص کنید و بجز نکار بر بیدید که گدائی میکردند باشد
هر جا بیابید مرا خبردار سازید سوگند از سوت پورانک پرسید که بجز نکار چه معنی دارد
معنی این را بمن بگو که من اینچنین نامی نشنیده ام سوت پورانک گفت که هر کس در
بندگی آفریدگار چندان ریاضت کند که بدن او بقایت ضعف گردد و در روز مرد و شب
عبادت میکردند باشد او را بجز نکار میگویند بعد از آن سوگند گفت که اعمال آستیک
را بجهت ما بگو سوت پورانک گفت که آستیک چون کلان شد از خلق کناره گرفت
پیوسته در اطراف عالم سیر میکرد و در عبادت و ریاضت تمام رشت درین ایام که
آستیک عبادت میکرد در آنچه بر بخت سلطنت میکرد و بخت پسران و پسر
ازین بود ما چه عظیم الشان در تیراندازی و شمشیر و نیزه بازی و گرز اندازی و دیگر
ننون سپاهگری سرآمد روزگار بود چنانچه بدش راجه پانژمال شکار بود و نیزه بان
طریق شکار دوست بود و هیچ آهواز تیر او خلاصی نداشت در رسوخا خرس و خوک و
گاومیش و گزگین و پسته و نمیلگا و غیره هر جز را که می دید البته انهارا می کشت و
در صحرائی که میرفت تمام جانوران آنجا را میکشت از قوی راجه بخت در شکار بود
آهوی بندش و آمد تیری را بران انداخت آهوی با وجود آن که زخم خورد بود می خورد
و راجه نیز در پی آهوی بر نیاید و میرفت راجه عقب او اسپ می روانید هوا بسیار گرم شد
راجه بغایت خسته و مانده شد و تشنگی بود غلبه کرد ناگاه سبکی رفت در آن جنگل که پیش
بود شمشیک نام بغایت مراض بود از وقت و معیشت آن بود که بدان جنگل گداخته
شیر در بودند که سالها از پستان مادر شیر می خوردند شیر که از لبهای گوساله می خورد
از ابد است میگفت و میخورد و بعد از آن چیزی نمیخورد راجه بر تپت اسپ را بجانب
آن رکبیش را ند چون بنبل او رسید او را دید که هر دو دستهای خود را بر سینه نهاده

و نیز با برسم به میان مستغرق میاد پروردگار بود که از هیچ چیز دیگر خبر نداشت راجه بر سر
 آن عابد را دیده اندانست که او چه کس است فریاد برآورده گفت که من پرچمیت
 پسر ایهمن ام آهورا به تیر زده بودم آن آهوار من گریخته است تو آن آهورا دیده
 رکه بیشتر جنیان مشغول بود که اصلا نشنید که او چه میگوید هر چند راجه از او پرسید
 او جواب نداد باز گفت ای بنده آفریدگار چون آهورا نشان نمیدی من بسیار
 قتل ام اندکی آب بمن ده چند مرتبه راجه آب طلبید او هیچ وجه جواب نداد راجه
 پرچمیت در غضب شد و در آن نزدیکی مار مرده افتاد بود آن مار را بانوک کمان
 برداشت و در گردن آن عابد انداخته و برقت رکه بیشتر سپری دهشت شترنگی کنه
 بنایت زاید و عابد چندان ریاضت کشیده بود که تمام پوست بدن او بر استخوان
 چسبیده بود و این شترنگی رکه در آنوقت بگوشه رفته بود چندان ریاضت کشیده
 که بر جا از زینت خود گذشته بود و او را برابر با این دعا کرده بود که هر دو معانی که او بکند
 مستحاب شود چون این دعا بر ما بجهت او کرده از خوشحال گشت و برگشته متوجه
 ملازمت پدر شد و بسیار خوشحال شده خرامان خرامان می آمد یکی از دوستان
 او را در راه دید که انجان خوشحال می آمد و گفت که تو این چنین خرامان می آئی
 خبر نیاهی که مار مرده در گردن پدرت انداخته شترنگی رکه چون این سخن شنید بسیار
 غضب شد آن دوست خود گفت که ترا سوگند میدهم که رست بگو که چه کس
 آن مار را در گردن پدر من انداخته او گفت من نمیخواهم که نام او را بگیرم آنچنان
 تو قسم میدهی لا علاج شده میگویم بدانکه پرچمیت آن مار را در گردن پدر تو
 انداخته است شترنگی رکه گفت بگو پدر من گناهی یا تریک ادب نسبت راجه
 نموده باشد که راجه این کار کرده است او گفت پدرت گناهی نداشت بعبادت
 و ریاضت خود مشغول بود و راجه سوار آنجا آمده بود و از پدر تو پرسید که خبری از آهورا
 داری که من او را تیر زده بودم پدر تو جواب نداد و راجه در قهر شد و مار مرده که
 در آن نزدیکی افتاده بود آنرا بگوشه کمان برداشته و در گردن پدر تو انداخت

رفت و آن مار منور و گرگون پدر قوم است و پدر قوم منور از مشغولی با و آفریدگار
 باز نیامده است شترنگی رکبه چون این سخن بشنید چنانش منج گشت و کناه
 آب رفت و غسل کرد آنگاه دست بدعا برداشت و گفت آفریدگار هر کس که
 ناحق مار را در گردن پدر من انداخته است تا هفت روز دیگر کوچک مار او را بگذرد
 و او هلاک شود چون از دعا فارغ شد بنی بست پدر آمد دید که پدرش مهبان طاعت
 نشسته است و آن مار در گردن او افتاده و گاو آن در اطراف او بسیار اند
 چون پدر را با سخاال دید گریه بنیاد نهاد و چندان بگریست که از آواز گریه او پدرش
 از آن حال بجا آمد گفت ای پدر بزرگوار آنکس که در گردن تو این مار را نهفته
 است از آفریدگار بخواسته ام که تا هفت روز دیگر کوچک مار او را بگذرد و بکش پدرش
 چون این سخن از شنید بغایت او را بد آمد و گفت ای فرزند بسیار بد که روه باشا
 صاحب جهان اند هر چیزی که ایشان بکنند نمی باید که کسی را از آن بآید برایشان
 اعتراض کند خصوصاً مثل پر بخت پادشاه عادل که جمعی رعایا زیر دستان
 در سایه عدل او آسوده اند آنچنان راجه بزرگی مرا مشرف ساخته بمنزل من رسیده
 بود و آن تشنه بوده است و من جواب نماده ام و آب سردی بجهت او نیاورده ام
 و با وجود این چیزی مرا نگفت اگر چه فوراً مرده در گردن من انداخته باشد از آن
 هیچ ضرری نیست ترا نمی بایست که با نیت کار رسول آنچنان با دشاهی را نفرین
 کنی و این راجه بیا همه کمال صنت و حقوق دارد که از عدل و وسیع او بفرغست
 در ملک او میباشیم و بندگی آفریدگار میکنیم و برکت عدل او دنیا و آخرت ما را
 عیس شده است این کار بد بود که تو آنرا نفرین کرده شترنگی رکبه گفت ای پدر چون
 آن مار را در گردن تو دیدم مرا دیگر عقل نماند و بهیوش شده بخود گشتم و از کمال اندوه
 و غضب آن دعا از زبان من بدر آمد دعای من بطغیل تقا دل بر ما است
 رویش و شمشیک گفت کاشکی ترا هرگز بر ما این تقا دل نماند و ما همچنین کاری
 از تو واقع نمیشدی و تو کس از آن منور خرد سالی نیک را از بنیدانی این تقا دل و کار

که تو کرده موجب آنست که عالمی ویران شود کاشکی من سرگز ما ورتا نمیواستم یا تو
از من بوجود نمی آوری مروان عابد که فقر را بر دولت گذریده باشد غیباً بد که غضب
نصه داشته باشد حالاً من کسی را بپلازمت راجه خواهم فرستاد تا او از خود
خبردار باشد درین مهلت روز متوجه بیاد آفریدگار شود پس شمیگ عابد یکی از
مردمان خود را که نیکوکار نام داشت و بغایت عابد بود و بیست خدمت اتسا و میکرو
طلبیده بلازمت راجه فرستاد تا راجه را خبردار سازد گویند که بلازمت راجه آمد
راجه او را تعظیم کرد و پرسیدش نمود و پرسید که بجهت چیست تشریف آورده ای او
گفت راجه خلوت کند و بغیر از دو سه کس اهل مشورت دیگر بنیاز نیست من شخص
بعض رسا نام راجه از مجلس برخواست با دو سه کس اهل مشورت از خواص دولت
بخلوت خانه در آمده گویند که راجه را طلبید و او عرض کرد که شمیگ رکھیش درین ملک
بسیار شد و او بغایت عابد و قراض است همانا شما در شکار بنزل او رسیده بودید
چون جواب نداد شما ماری مرده در گردن او انداختید آن رکھیش سپهری از
گور غمایت ریاضت و عبادت است و برجا از خوشنود شده او را تفاعل داده است
هر دو عالمی که کند مستجاب شود و او سرشتی دارد که بغایت زود ششم است چون او آمد
پدر را باین حال دید که مازد گردن اوست شمار انفرین کرد که بعد از مهلت روز
دیگر شمیگ مار شمارا بگذرد ازین عالم انتقال کنید چون پدرش واقف شد که
او شمارا دعای بد کرده است بسیار آزرده شد و از بغایت برنجید و او را دشنام
داد چون میدانست که دعای او رو نمیشود و راجه از دست شما فرستاده است تا شمارا
خبردار سازم راجه چون این پیام را بشنید او را و نعم پیش آمد یکی آنکه عابد پیشتر را
سجائیده است و دیگر آنکه بعد از مهلت روز از عالم باید رفت و راجه را از رفتن آنچنان
آفتدرا ندوه نشد که از آن کار که بان رکھیش کرده بود راجه بگوید که گفت که ای منبده
آفریدگار عجب پیام غمی برای من آوردی با فریدگار سوگند که از ما گزیدن و
مردن اینقدر غم سنجاطر من نیافته که از آنکه با چنان بزرگکاری این کار کردم حالاً

و

از تو این میخوام که به طریق میدانی چنان کنی که در روزگار آزار مرا از خاطر دور کنی
 و با و بگویی که اگر شما این لطف و مرحمت باین بنده گنکار نفرمایند و بگیر چه کسی
 خواهد بود که بفرماید عند خوابی بسیار کرده و گورنگه را انعام بسیار داده و خصت خود
 بعد از آن راجه فرزاسی و امرای و اهل مشورت را طلبید و اول فرمود تا در کنار
 آب گنگ خانه بر بالای ستون بسازند و در اطراف آن خانه جمعی کثیر از ما را گردان
 و افسون گردان و رنگا بنامان موشیار گذاشته و در او با که دفع گزین مار میگرد
 باشد بسیار فرمود تا حاضر ساختند و دیگری احتیاجی که نمکن بود هر چه را
 بجا آورده و در جای که راجه نشسته بود آن جا را چنان ساخته بودند که باد هم در راه
 نمیافت بعد از آن راجه پسر خود و خیمه را طلبید و او را بجای خود نشانید و حکومت
 با و سپرد و تمام امر او را در کان دولت را با و حواله کرد و با و نشان فرمود که بخدمت
 پنجه تقصیر نکنند و دیگری هم وصیتی که بخاطر او گذاشته با آنها گفت آنگاه بر آن خانه
 درآمد و فرمود تا سکهها چارج پسریاس را طلبیدند و او را تنها با خود آن خانه بر
 و گفت که درین هفت روز کتابی که در آن تمام حکایات ایزدی باشند میخوانم
 باشید و در آن ایام هیچکار دیگری نمیکردی و هیچ چیز نپویدی و بغیر از یاد آفریدگی
 بکاری نمی پرداخت و تاشش روز با من طریق بود گذشت روز هفتم تحبک
 جهمت گزیدین راجه روان گشت کاشیپ که بر تها با و افسونی داده بود که هر بار
 که کسی را بگذرد آن زیر آن مار رفع شود و چنانچه در بالا مذکور شد شنید که راجه بر پشت
 راجهک مار خوا و گنبد با خود گفت که اینچنین راجه بزرگوار و عادل را نباید گذشت
 که او را ماری بکشد از جامی خود روان شد که اگر مار راجه را بگذرد افسون چون چنان
 راجه را خلاص سازد و زیر تحبک مار را از دور کند با خود گفت که من چون راجه
 را علاج کنم راجه چندان مال بمن خواهد داد که مرا و فرزندان مرا بس خواهد بود و آنرا
 راه تحبک کاشیپ را دید که میزد و تحبک بصورت بر همین برآمده کاشیپ را تقطع
 کرد و پرسید که کجا میروی کاشیپ گفت شنیده ام که تحبک راجه بر پشت را

خواهد گزید و پر صحبت آنچنان راجه عادل و نیکو کارست که هر مفسدان و ظالمان را
 در انداخته است و در زمان او خلق در آسایش و راحت میباشند میریم که چون تپک
 راجه را بگذرد من او را خلاص سازم تپک گفت که تپک ما در نم و من آنچنان کس
 نیستم که هیچکس گزیده را خلاص تواند کرد تو هرزه چاره هست بخود راه میدی و این
 راه میروی کاشیب گفت که تو مرا شناخته من آنچنان افسون میدانم که تو در گذر
 از تو هر مرتبه کسی را بگذرد آنکس را خلاص میکنم تپک گفت تو که این دعوی میکنی اگر
 من این درخت بر را بگذرم تو میتوانی که آنرا درست سازی کاشیب گفت آری میتوانم
 و آن درخت بر کلانی بود مردی بر بالای آن درخت بنیام را جدا میکرد تا بنامه بود
 و بفروشد و این ماجرا را که بیان کاشیب و تپک میگذاشت تمام را می شنید پس
 تپک پیش آمد درخت را گزید آتش از آن زهر در درخت افتاد و تمام آن درخت
 را با آن شخص که بر بالای او بود خاکستر ساخت پس تپک با کاشیب گفت که با
 اگر میتوانی این درخت را درست ساز کاشیب پیش آمد و تمام آن خاکستر را
 در یکجا جمع نمود بعد از آن افسون خود را خواند و بسر آن خاکستر و میدان آن درخت
 دستور اول درست شد و آن مردی که بر بالای آن درخت سوخته بود او هم زنده
 شد تپک حیران ماند و کاشیب را تعریف بسیار کرد بعد از آن گفت تو نهی
 راه میروی که زنده راجه با خلاص سازی ازین جهت است که راجه زرو مال تو
 بسیار بدید هر چه تو میخواسته باشی از من بطلب تا در همین جا بودیم و در این
 راه و در رفتن خلاص سازم آنچه راجه تو بدید من به چند برابر آن تو بدیدم کاشیب با خود
 فکر کرده گفت اگر اجل راجه رسیده باشد و از افسون من خلاص نشود الحال آنچه
 نقد میخواهم این بمن میدهد و ازین راه دور دور از خلاص میازد پس برین طاعت
 با تپک گفت که هر چه میگوئی بده تا من برگردم تپک جواب داد و گفت هر چیزی
 که میخواسته باشی برکت این جبار همان محطه پیش تو ظاهر خواهد شد و دیگر با تو شرط
 میکنم هر گاه که مرا بطلبی پیش تو حاضر شوم و آنچه تو میخواسته باشی برای تو بیاورم

کاشیپ آن جواهر که گرفته بود بهمان قانع شده از راه برگشت و تپک می آورد تا پنهان
 رسید و دیگر که راجه در خانه نشسته است که بر بالای یک ستون قاسم و جماعه کثیر از سپاهیان
 می افتند و گران و لبیبیان با طرف آسمان نشسته اند میگذرانند که هیچکس به گویا نمی
 بگرید و تپک در فکرت جمعی از فرزندان خود را طلبیده گفت که شما هر کدام بصورت
 یکی از منیشران بر آید و هر یک میوه گرفته بدین راجه بروید و تحفه های خود را
 بگذرانید ایشان همه بصورت منیشران آمده هر کدام میوه از میوه های جنگلی بست
 گرفته آمدند و رخصت خداست که بلا مرت راجه بروند راجه ایشان را طلبید یک
 بالا می رفتند و راجه را دعا کرده تحفه های خود میگذرانیدند و باز می گشتند و تپک
 بصورت گرمی خرد بر آمده در میان یکی از آن میوه در آمده پنهان شد راجه با بر سر فرمود
 تا آن میوه با راجه بخش کند و آن بر همین یک یک میوه را برداشته بیرون برده هر یکی
 را از بر پنهان و امر او را را بیداد یک میوه که در آخر مانده بود راجه خود برداشت
 و آن را در دیار ساخت از میان آن گرمی غایت خرد پیدا شد چه پاره آنرا بسکاج چاچ
 و پاره دیگر بچوب گرد عطا نمود و گفت که هفت روز که آن را که بیشتر گرفته بود بگذشت و
 شب نزدیک رسید و آفتاب فرو میرود اگر همین که یک تپک باشد مرا بگذرد بهتر
 اما می باید که آن بر همین که مرا نقرین کرده است دروغ گو نشود و سکما چاچ گفت ای
 راجه آفریدگار ترا نگاهدار و گو آن سپهر بر همین دروغ گو شود آن سپهر عاصی که پیش از
 خشنود نیست آفریدگار او را دروغ گو کند راجه بطریق مزاج آن که یک را برداشته پس
 گردن نهاد چون گرم بگردن راجه رسید یک مرتبه ناری شد با عظمت و رازی خود
 را بر راجه پیچید و گردن خود را بلند داشت بعد از آن خود را بر گردن راجه انداخت و ترا
 را گزید و نگاه خود را از راجه بکشتا و در متوجه هوا شد بطرف آسمان رفت چنانچه مردم
 میدیدند سکما چاچ و آن بر همین دیگر چنان دیدند فریاد بر آوردند که راجه را
 تپک گزید یک مرتبه مردمان که در بیرون بودند فریاد و گریه کردند و اکثر مار گران و
 انسون گران چون آواز تپک شنیدند رو بگریز نهادند و تپک از زمین تپک

در آن خانه افتاد و آن خانه را در گرفت سکها چایج و آن بر زمین تعجیل از آن خانه بدر
 آمدند و تمام آن خانه بسوخت و راجه هم در آنجا بسوخت و آن ستون که خانه بر بالا
 او بود چنان بافتاد که صاعقه از آسمان بیفتد مردمان آن شب از کمال ترس
 هیچ نمیدانستند که چه میشود و چه میکنند روز دیگر هبنگام صبح راجه سوخته را چنانچه
 رسم بود برداشته بر روند در آب گنگ انداختند و بعد از آن با تفاق همه راه سپردند
 او را که جنبه نام بود بجای پدر نشاندند و همه او را سلام کردند راجه جنبه با وجود خردسالی
 چنان حکومتی میکرد که هیچکس از راجه بای کلان سال آنچنان سلطنت نمیتوانست
 کرد و چنانچه راجه پانزده راجه بدمشتر و اربعین حکومت کرده بود و جنبه آنطور حکومت
 پیش گرفت و از راجهای اطراف که سر از خط او میچیدند لشکر فرستاده آنها را
 زبون میکرد و بعضی که جنگ میکردند ایشان را میکشت و ولایت آنها را تصرف
 خود میگرفت چنان عادل و دادویاست پیش گرفت که ولایت او بنهایت آباد
 گشت در رعایا آسوده شدند و ظالمان و مفسدان را بر انداخت امرای بزرگ
 و دختر راجه بنارس را از پدرش بای راجه جنبه خواستگاری کردند و او دختر خود را
 با عزاز و مجمل تمام به دستنای پور فرستاد و میان جنبه و آن دختر محبت عظیم پیدا شد چنانکه
 آن دختر در حسن و جمال مثل نداشت مانند او ریشی بود که سردار همه اسپهسالاران
 و راجه اکثر با او در کارزار و صحرا هر جا بجای خوب میدانست سیر میکرد و همیشه معشقت
 میکند بر این دختر نگار بر زمین پدر آستیک در جنگها و تیرها میکرد و دید و بعبادت و زینت
 اوقات میکند را نیک که ناگاه در چاهی چنانچه بالا گذشت سگس از میدان خود را دید که
 دست بموتگیاهی آویخته بودند و موش پنج وریشه آن گیاه را می بردید دختر نگار پرسید که
 شما چه کسانید که باین عذاب گرفتار شده اید اگر شما خواهید نصفت عبادت خود را بجا
 به بنجتم تا شما برکت آن ازین عذاب خلاص شوید ایشان گفتند که عذاب ما از آن جهت
 است که فرزندان ما را در کاز نام ترک زنان کرده است فرزندان ما حاصل نمیشود و
 هر کس که فرزندان نداشته باشد تا هفت پسر و پسران او را عذاب میکنند دختر نگار چون این

سخن بشنید گفت من فرزند گنهگار شام و من قرار داده بودم که هرگز با زن صحبت
ندارم اما چون شما میفرمایید حالا انک من خواهم آما من زنی میخواهم که جز تکاری نام داشته باشد
پس ایشان را در واع کرده گرد عالم میگردد و زنی جز تکاری نام میخواست میپندشید
تا آنکه روزی سبک رفت و فریاد زده گفت که امی جانداران که درین جنگل و هوا
میباشد بشنودید که که ا فقیر هستم و از گدائی انقدر حاصل میکنم که سدره تنق من
میشود میخواستم کزن بکنم اما پدران من مرا فرموده اند که که خدا شوی حالا کیت
که دختر تکاری نام من بدو بشرطیکه تمام عمر او را پدرش میخورد با شد این روز
را جماعتی که باسک مار تعیین کرده بودند شنیدند فی الحال رفته باسک ازین خبر دادند
باسک خواهر خود را که جز تکاری نام داشت بفرمود تا غسل کرد بعد از آن او را با سکا
فاخره بفرمود تا پوشید و بجواب نفیس خود را بیاراست بعد از آن باسک برادر تکاری
آمد و خواست که آن دختر را با و بدد جز تکاری روز رفته بایشان رفت گفت بگو که این دختر نام
دارد باسک گفت که این دختر جز تکاری نام دارد جز تکاری گفت که من دختر را بشرط
میگیرم که آنچه او را باید تو بدی و دیگر هیچ مرانه کردن تقدیر چه بفرمایم بکند اگر اینچنین
نباشد من او را خواهم گذاشت و خواهم رفت باسک باو گفت که تو ازین وادی
بیجا اندیشید مدار که آنچه بدختر من در کار شود من او را میدهم و دیگر آنچه شما بفرمایید
چنان خواهد کرد پس باسک جز تکاری خواهر خود را بنحانه برد و ایشان را باهم عقد
کرده داد و خانه با نغایت زینت و لطافت برای ایشان جدا کرده و بساط طهای
فاخره گسترانیده بان خانه آورد و چون جز تکاری بان زن خود تنها ماند گفت امی
عورت اگر تو با من بدی خواهی کرد و سخن مرا جواب خواهی داد من ترا خواهم گذاشت
زن گفت خوب چنین باشد بعد از آن تمام روز این مرد در خانه نشسته میبود و زنگش
هر خوردنی که از آن خوب تر میشد بجهت او ملاحظه می آورد و انواع میوههای لطیف
شیرینیهای گوناگون برای او تهیه میداشت و شب و روز خدمت شوهر میکرد و یک شب
ایشان باهم صحبت داشتند و آن عورت حاله شد روز پروردگوار و ضیای آن عورت

بیشتر میشد تا نزدیک را بیدار شدنش سر زانو می آید نه ساده
 بخواب زنت و در خواب بماند تا زمانی که آفتاب نزدیک شد که فرود زدن بخاطر
 رسانید که اگر این مرد را بیدار کنم حالا وقت عبادت اوست می رسم که چون آفتاب
 فرود رود او بیدار شود مرا گوید که چه بیدار ساختی تا عبادت می کردم و اگر بیدار
 کنم می رسم که مسا و گوید که چه بیدار کردی آخر با خود گفت بهتر است که او را بیدار
 کنم که مسا و وقت عبادت او فوت شود اگر بمن اعتراض شود و مانند پس او را
 بیدار کرد و گفت بنحیث که آفتاب فرود می رود هنگام عبادت تو میگذرد بجز نگار برضات
 و اعتراض شد و گفت که با تو گفتم بودم که با من بدی نکنی این چه کار بود که مرا از
 خواب بیدار کردی زن گفت من ترا از ترس اینکه مسا و هنگام عبادت تو بگذرد
 بیدار ساختم او گفت تا من بیدار نمیشدم آفتاب فرود می رفت تو خلاص عهد من
 کردی من دگر بیشتر نخواهم ایستاد من از تو و از برادر تو نیکی بسیار دیدم او از این
 خواهی پرسیدن و دیگر از رفتن من بسیار اندوه و غمگین مشو آن عورت گفت من
 کمترین کنیز تو ام خدمت میکنم و از من تو کلفت و ازاری نمی برد و من این
 گناه را ندانم که در دم و با خود گفتم که مسا و وقت عبادت تو فوت شود و برادر
 من که مرا بشما داده است آن بود که از من فرزندی شود و هنوز فرزند هم از من متولد
 نشده است بیا و از گناه من بگذر و مرا بگذار بفرمانگار گفتم که غرض برادر تو از
 فرزند بود در همین نزدیکی فرزند در رعایت خوبی که روشنی از همچو آفتاب باشد و
 بیدار خوب بداند و طائفه شمارا نگاهبانی کند از تو متولد خواهد شد و من نسبت
 که دیگر اینجا بوده باشم پس از آن خانه بدآمده زنت آن زبان عورت او به پیش
 برادر آمده قصه زنتن شوهر باو گفت باسک بسیار پریشان خاطر گشت و بدنی
 متفکر شد تا نگاه گفت من که ترا با این گدای بیوفاداده بودم بحیث آن بود که
 از شما فرزندی متولد شود و نگاهبانی طائفه ما کند در وقتیکه او میرفت تو از این
 باب باو هیچ گفستی او گفت باو گفتم بودم او گفت از تو فرزندی متولد خواهد شد

که روشنی او همچو آفتاب باشد و سید را خوب بدانند و نگاهبانی شما بکنند باسک چون
 این سخن را بشنید خوشحال شد و گفت آنچه در ما بود حاصل شده است او
 هر جا خواهد بود باسک بشکریه آن صدقات بفقرا و او بعد از آنکه در شان
 عورت پرسی زانید و رعایت حسن و خوبی او را آستیک نام نهادند باسک
 او را بموعی عزیز میداشت که زیاده تر بر آن نتواند بود چون بزرگ شد بر همان و اما
 را آورد اما او را تعلیم دادند و در اندک زمانی جمیع علوم و بیدار نیکو خواند و تمام خویشان
 باسک آن فرزند را از جهان عزیزتر میداشتند چون سوت پوراک تصدیر با اینجا
 رسید شوک گفت که حالا با ما بگو که راجه چنبه چه کرد و چون جگ نمود سوت پوراک
 گفت راجه چنبه چون بزرگ شد در مقام آن شد که عالمگیری کند و جمیع راجه ها
 و سرکشان افاق را در حکم خود آورده و در مرتبه بهر کدام از راجه با که در اطراف عالم
 بودند ایلیان فرستاد ایشان را به اطاعت و انقیاد خود حکم کرد ایشان اطاعت حکم
 او کرده بلا رست او حاضر شدند و بعضی دیگر که حکم او را نشنیدند راجه بر سر آنها
 رفته آن ولایت را مسخر کرد و مخالفان را اکثر قتل آورد و بعضی را دستگیر کرد
 از آنجا همه راجه های ولایت شمال اطاعت حکم او کرده بودند راجه چنبه و راجه
 شمال گشت تمام آن مملکت را مسخر ساخته به تختگاه خود آمد و مجلس عظیم ترتیب
 داد و جمیع راجه و بزرگان و در که پیشان اطراف در آن مجلس حاضر بودند و
 در آن مجلس برهنه او تنگ نام که کوچک مار که شوره را که بخت زن او ستایش
 می آورد و زنده بود چنانچه در بالا مذکور شد بلا رست راجه آمد و بار راجه گفت که
 تو کاری که نمی باید کرد میکنی و کاری که باید کرد نمیکنی راجه گفت چکار باید کرد که
 من نکرده ام او تنگ گفت تو ولایت بند های خدا را میگیری و چندین ترا
 کس را میکشی و کوچک را که پدر ترا که آنچنان بادشاهی هرگز نبوده بناحق کشته
 هیچ نیکویی راجه چنبه تا آن روز نشنیده بود که کوچک مار پدر او را کشته است
 پس راجه مجلس را آخر کرد بعد از آن با او را و امرای پدر خود گفت که پدر

چون نوع ودات یافت ایشان گفتند که پدر تو آنچنان بادشاهی بود که مثل او
 دیگری نبود و آنچنان که اولنگاه بیانی عالم در عیال میکرد کم کسی آنچنان کرده بود
 و پیش او هر کس برابر بودند جانب هیچکس را بر دیگر راجح نمیداشت در زبان او
 همه مخلوق آسوده بود و هیچکس در ویش نمانده بود و چنانچه همه مردم آرزو داشتند
 که فقری پیدا شود تا ایشان تصدق باو بدهند در زبان او هر کس بکار خود
 مشغول بود و سپاهیان او چنان بود که هیچ مخالف با سپاهی او بر زمین نداشت
 شد راجه هرگز بوی کسی را نمی شنید و اگر کسی باو داد خواهی میکرد خود بداد او
 میرسید و آنچه حق می بود بجای می آورد و راجه هر چیز که می شنید از علوم و دیگر امور
 نمیکرد و این راجه پر بحیث شخصت سال بادشاهی کرد و بعد از آن از عالم رفت
 و راجه بجای خود نشاند و جنم گفت از پدران من هیچکس آن چنان نبود
 که رعایا از ایشان خوشحال نباشد و همه ایشان عمرهای دراز
 داشتند این را با من بگوئید که چرا پدر من کم عمر بود و زرا گفتند که راجه
 پر بحیث شخصت سال فرمانروائی نموده از دارالافتادار البقار حلت نمود و شما
 خلف او بعد از پدر خود بجایش نشستید پدر تو مائل بشکار بود و از جامعی که گمان
 نیک بدست میکرد مثل پدر شما تیر اندازی کم بوده باشد تمام کار و با سلطنت
 را با سپرده خود در شکاری بود روزی راجه آهورا تیری زد و آهو بگرفت چند
 عقب او دوید او را یافت بغایت گرسنه و تشنه مانده شد تا بمنزل رکھیشی
 رسید از آن رکھیش پر سپید که هیچ آهورا دیدی که زخم دار از اینجا رفته باشد او
 هیچ جواب نداد راجه از او آب طلبید آن رکھیش خود هیچ گفت راجه در غضب شد
 و تازی مرده که در آن نزدیکی بود بگوشه کمان برداشته در گردن آن رکھیش انداخت
 رکھیش خود بجایوت مشغول بود اما شرنگ رکبه نام پسرش دشت بسیار غضبناک
 او به پیش پدر خود آمد و راه این خبر را شنید که راجه پر بحیث بگیناه تازی مرده
 در گردن پدر تو انداخته شرنگ رکبه در غضب شد و غسل کرده دست بدعا

بزرگوار

برداشته گفت خداوند ما هر کس که آن مار را ناحق در گردن پذیرد من اینست
 است تا هفت روز دیگر تپک مار او را بگزود و او هلاک شود بعد از آن بر پیش
 پد خود آمد پد را آگاه کرد و گفت که بر بخت ما مرده را در گردن تو انداخته
 بود من او را دعای بد کردم پدش را آن بد آمد و پسر او شام او زیر
 تمام قصه فرستاد آن بر همین کس بهلازمت راجه و خبردار ساختن راجه را
 و احداث نمودن راجه آخانه و هفت روز در آنجا بودن و آمدن تپک مار و
 باز گردانیدن کاشیپ را از راه و گزیدن و سوختن راجه را تمام تفصیل
 بگفتند چنانچه چون این قصه را بشنید بسیار گریست چند آنکه بی شعور گشت
 چون بهوش آمد در تمام متفکر بود و با هیچ کس سخن نمیگفت و وزیر او را ملامت
 میچاکس از ترس او هیچ نمی توانست گفت بعد از مدتها سر بر آورده گفت
 من فکر کرده ام دو نستم که آن بر همین که پد مرا فرین کرد هیچ گناه ندارد و
 گناه از تپک است چرا که تپک اگر کاشیپ را باز نمیکردانید پد مرا علاج میکرد
 و آن پد را چه زیان میشد حالا من کاری خواهم کرد که آن بر همین او تنگ نام
 خوشحال شود و من را در آن من و شما همه خوشحال شوید خون پد خود را بگیرم
 جمیع امرا و وزراء و ارکان دولت او را چه را تحسین کردند و گفتند بسیار خوب
 بخاطر راجه رسیده است راجه چنانچه گفت من این کار میکنم که جگ عظیم میکنم
 و درین جگ همه ماران را می سوزانم پس راجه جمیع مشورتیان بخود و بر برهان
 داد و بزرگ را که آنها جگ میکردند طلبید و گفت که ای بزرگان شمار و امید
 که پد مرا که مثل او پادشاهی که گذشته باشد و آنچنان که او نگاه داشت ملک میکند
 معلوم نیست که دیگر پادشاهی بوده باشد ما را می بگزود و ناحق باشد و کسی را
 که بعلاج او آمده باشد آن کس را بازی داده نگذارد که بیاید و علاج کند
 اگر کاشیپ پد مرا علاج میکند و میتواند او را زنده ساختن تپک چرا
 آمدن ندارد او را چه زیان میرسد ایشان گفتند که راجه

حق بجانبت ما از درزیکه پدر تو باین حال پلاک گشته است یک نخطه از غم او
 آسوده نبودیم حالا بهر نوع که بخاطر راجه میسر چنان فرمانید راجه گفت تجمک ما
 پدر مرا سوخته است متلی در عوض آن تجمک را با همه ماران نسوزانم و من نعمت
 بخوابم زو چون خون پدر را گرفته باشم آن وقت فرزند خالص پر بخت خواهم
 بود در کهنش آن که بنایت دانا بودند و معنی هر چهار بید را میدانستند به عرض
 راجه خنجر رسانیدند که در بید جکی نوشته است که آنرا سر پتر میگویند و آن
 جگ را همه این برهمنان که بید را خوانده اند میدانند و آن جگ بسیار
 مشکل است و راجه می باید که در زمان در عالم بزرگتر از راجه باشد و آن جگ
 تواند کرد چنانچه ما میدانیم که در عالم از تو بزرگتر راجه نیست تو حالا آن جگ
 راجه دانست که رهنش آن دروغ نمیکویند پس راجه با امر او وزیرای خود گفت که
 حالا شما در پی کار و بار آن جگ شوید چنانکه مصالح آن جگ زود بهر سر ایشان
 گفتند که هر چه این برهمنان بفرمانند که درین جگ ضرورت است ما آنرا در اندک
 زمانی مهیا گردانیم پس برهمنان آنچه در آن جگ ضرور بود با ایشان گفتند و
 امر او جامعی را فرمودند که اول زمین بجهت مجلس جگ راست گفتند بعد از آن
 آنچه مصالح آن جگ بود از روغن و نار چیل و مویز و آرزو و قند و دیگر اسباب
 بی نهایت بهم رسانیدند آن جامعه را فرمودند که زمین جگ رست سازند و میان
 ایشان شخصی بود که شگون را خوب میدانست او گفت هنگامیکه با بنیاد
 کردیم که زمین را راست سازیم آنچه شگونی شد که دلالت بر آن میکنند کسی
 را که این جگ برای کشتن او میکنند و در جگ کشته نشود بعد از آن همه اسباب
 آن جگ تیار شد و راجه خنجر کو تو ال شهر را طلبید و گفت که ترا بیاید که با جمیع
 توابع و خدمتگاران خود و جمعی کثیر دیگر از ملازان من همراه تو میکنم اطراف
 این مجلس جگ بگیر دیده باشی و بغیر از برهمنانی و مردمانی که من همراه میکنم
 هیچ جا نداری را نگذاری که باین مجلس در آید بعد از آن راجه خنجر با رهنش آن

و برهمنان و راجه بانیکه از اطراف جمان باین جگ حاضر شده بودند و امر او را
 و جمعی خدمتکاران که بودند مجلس در آمد و آن کو تو ال را با چندین هزار کس
 و گذاشت که دیگر کسی را نگذارد که باین مجلس در آید بعد از آن جماعتی از برهمنان
 که آن جگ ایشان میگردیدند اول غسل کردند بعد از آن سیاه لباس پوشیدند
 آنگاه آتش عظیم برافروختند از دو آتش چشمهای برهمنان سرخ شد و بعد از آن
 هوم کردند و غله و نار جیل بسیار در آتش انداختند بنام هر یک از دیوتها و بعد از آن
 برهمنان بنیاد افسون خواندن کردند چون افسون بسیار خوانند همه ماران که
 در قعر زمین در شهر خود بودند بیک ناگاه سرهای آنها بنیادگر دیدن کردند و ماران
 دانستند که آن دعای که مادر ایشان کرده بود حالا وقت آن رسیده است بیک
 فریاد و فغان در میان ماران افتاد و مادران فرزندان و پدران پسران و
 پسران پدران را و داغ میکردند درین هنگام برهمنان آنچه افسون خوانند
 ماران بی اختیار بجانب آن مجلس روان گشتند بیکدیگر می رسیدند و اکثری
 نفس سوخته بود از بسکه تعجل و پیده آمده بودند چون به مجلس میرسیدند
 راست می آمدند و خود را در آن کفج که بدان هوم میکنند و آن را
 در مهندومی سروا می گویند می انداختند و برهمنان ایشان را در آتش
 می انداختند و می سوختند انواع ماران سفید و سیاه و کبود رنگ و ماران بزرگ
 و خرد آمدند و همه فریاد زنان می آمدند چنانچه مردمان از آن آوازهای ایشان بسیار
 می ترسیدند و بعضی مردمان که ترسیده بودند از هوش میزفتند اول مرتبه شمشیر
 مار آمدند همه را سوختند بعد از آن آهسته آهسته تا یک لک آمدند آنگاه چندین
 لک آمدند که هر روز رسیدند و سوختند و مرتبه مرتبه تا ده کرو سار آمدند و این بار
 که بودند در میان شهر ماران در اطراف و بنا و در سوراخها میبودند چون آنها را
 خبر شد مارانی که بصورت اسب و بغایت بزرگ بودند آمدن گرفتند بعد از آن مارانی
 مثل فیل با که خرد بودها داشتند و بعضی از فیلان کلان تر بودند آمدن گرفتند آنگاه

ما را نمی‌که صورت‌های تبیج داشتند چنانچه حاضران از دیدن آنها می‌ترسیدند آمدند
 و در طائفه که می‌آمدند برهمنان ایشان را در آتش می‌سوزند و سونک با سوت
 پورانک گفت که در آن مجلس که امام برهمنان بودند که این ما را با فسون حاضر
 می‌کردند تا همای ایشان را با ما بگو سوت پورانک گفت اعلی‌برهمنی که بود همان
 اوقتنک بود که تجمک گو شواره از او برده بود او شروا در دست دشت و از تانیر
 او ما را نمی‌آمدند بر سر آن شروا می‌نشستند و از کمال قهر ایشان امی انداخت
 و می‌سوزت و در یک چوبین و کولیس سنانگر و نیگل و بیاس و پسرش سوکا چارج و
 بیسم پاپین و او تراکک در پرتک و نار و دو یول و پیرت و در با سکا و کولین و پورما
 و مو و گلکی و شورت شروا این جماعت بزرگان برهمن که نامهای ایشان می‌گوشند
 در کنار آتش نشسته بودند از تاثیر فسون ایشان بود که ما را این اختیار می‌نمود
 و ایشان در آتش انداخته می‌سوزند که از حساب اقرون بود تجمک نام او
 میدانست که از آن عمل او این بلا بر سر ما را نخواهد آمد در ایم و تفحص می‌بود
 که کی این جگ بشود در آنوقت که راجه جنبی این جگ آغاز کرد و او خبر داشتند
 جان ساعت از شهر ما را بگریخت پیش اندر رفت و با اندر گفت که من بنیاه
 تو آورده ام اندر گفت که تو غم مخور که من ترا نگاه میدارم و نخواهم گذاشت که تو
 آسیبی برسد او در بنیاه ایندرا قرار گرفت القصد ما را جماعت بجاعت می‌آمدند
 و می‌سوزند تا بجائی که فوبت بجان باسک رسید لشکریان باسک گروه گروه
 روان شدند و می‌آمدند ایشان می‌سوزند تا حیوان شد که تمام لشکریان خلاص
 او رفتند هیچکس از مردمان او نماند بعد از آن سر باسک بنیادگر دیدن کرد و
 از تاثیر فسون اضطراب تمام در باسک پیدا شد باسک چون بسیار بفریاد
 به پیش خواهر خود رفت و گفت امی خواهرم فرزان روز است که ما همه انسان
 می‌ترسیم بلا حظه آن من ترابان برهمن داده بودم این را برای آن کرده بودم
 که از برهمنان شنیده بودم که سپر تو را خلاص خواهد کرد و حالا تمام لشکرت را از دست
 می‌دهد

رفتند و سوخته شدند من تنها مانده ام بانچه شش کس از فرزندان خود میکاران
 حالا وقت آنست که تو این فرزند خود را بفرستی تا شاید پیش از آنکه من بی اختیار
 بروم و در تاتش سوخته شوم فرزند تو بانچه برسد و چندان کند که من ازین بلا
 خلاص گردم خواهش به پیش پسر خود آستیک آمد و این قصه را تمام گفت
 که مرا صحبت همین روز به پدر تو داده بودند که تو فائده بخالان خود بدی و
 نگارمبانی ایشان کنی حالا وقت آن رسیده است که تو خوشیای خود را خلاص
 سازی آستیک چون قصه نضین کرد و فرزندان را خواند و مادر او را بخواهش
 از بیت آنکه از فرزند می مقول شود که نگارمبانی ملافه ماران نماید باقی این قصه را
 چنانچه در بالا مکرر کرده شد تمام بشنید بختید و گفت ای مادر خاطر جمع دار که من
 نخواهم گذاشت که آسیبی بخال من باسک و دیگر خوشیای من که باقیانده اند
 پس خواهر باسک دست پسر گرفته نزدیک باسک آمد و باسک
 را دید که رنگش زرد شده بود و چنان ترسیده بود که نزدیک
 بهلاک رسیده بغایت پریشان و متفکرت شده بود چون باسک خواهر را با فرزند
 بدید فرحتی بدل او رسید و از دیدن ایشان خوشحال گشت آستیک گفت ای
 خال هیچ اندوه بخاطر خود در میان و دل خود را تسلی دار که من مقبولتی از وی نخواهم
 گذاشت که هیچ آسیبی بشما برسد من از کودکی تا حال دروغ نگفته ام خاطر جمع دار
 و هیچ اندوه بخاطر قرسان که مجلس راجه که بنیاد این جگ نهاده است میرم به طریق
 که متصلت باشد چنان خواهم کرد که راجه این جگ را بر طرف کند باسک گفت
 که ای فرزند آفریدگار ترا توفیق دهد این سخنهای تو اندوه من از دل بدر رفت
 زودتر خود را برسان که من حال عجب دارم از تاثیر افسونها که بر من میکنند حال
 تغییر شده است و هیچ نمیدانم که چه کنم تا م عقل و هوش رفته است و سر من میگرد
 اگر پیشتر ازین شود من بی اختیار از خانه خواهم شد و خواهم آبخارفتن و ایشان
 مرا خواهند سوخت آستیک گفت که هیچ غم مخور در ترس را از خود دور کن من

نخواهم گذاشت که آنوقت برسد باسک خوشمال شد و آستیک را و دایع کرد آستیک
 انداخته بکجیل روان شد و می آمد با بجائی رسید که راجه خنجه جگ میگرد و چون خواست که
 که آن مجلس در آید که تووال با و مانع شد آستیک بنیاد تعریف راجه کرد و گفت که
 امی راجه بزرگوار این که تو کرده از زمانی که راجها جگ کرده اند هیچکس را اینچنین
 جگی میسر نشده است و این کارنامه تو تا دنیا خواهد ماند در میان عالمان خواهد ماند
 چندان ازین نوع تعریفات کرد که ایشان او را به مجلس راجه برزنده راجه خرد سالی
 را دید که چهارده سال بیش نیست و چنان روشنی از روی او ظاهر بود که همه
 اهل مجلس حیران صورت او گشتند آستیک چون راجه را دید و عابرا جگ کرد بعد
 از آن گفت که امی راجه بزرگ تو آنچنان بزرگ هستی که مثل تو دیگر نبوده است
 و پدران تو را جهای بزرگ بودند که در زمان ایشان هیچ راجه برابری ایشان نتوانند
 کرد همه پدران تو جگ بسیار کردند اما هیچکدام ایشان جگی که تو کرده نتوانستند کرد
 آفتاب و ماه را شنیده ام که جگ بسیار کرده اند و برن هم جگی کرده است و برها
 ده جگ اسمید در پراگ کرده است اندر صد جگ اسمید کرد و جگ کرده بود
 دیگر راجها چون راجگی در راجه شش بند و کبیر و راجه نرگ و راجه اجمیده و رام که
 انکار گرفته بود و در جوان راکشته حجات و عمومی تو راجه چه بیشتر و دیگر راجها
 که در عالم بوده اند همه جگ کرده اند لیکن هیچکس اینچنین جگی که تو کرده و ترا میسر
 شده است نکرده و این را که پیشترانی که درین مجلس نوشته اند روشنائی ایشان
 مثل آفتاب است و میاس که در مجلس نوشته آنچنان بزرگ تر است که در
 هر سه عالم نام او را میزنند و هر که می آید تعلیم از او میگیرد و دیگر تعریفات راجه کرد
 که راجه از خوشحال گشت دیگر گفت که تو آنچنان هستی که امر و در تمام عالم برابر
 تو کسی نیست و میدانم که تو اندری یا جمی یا کوبری یا برنی که باین صورت برآمده
 و روشنی تو همچو آفتاب است و سلوک و شجاعت و عبادت تو همچو سلیم تا به است عقل
 و دانش تو مثل بالیک است غضب تو همچو شمشیر است و بزرگی و سلطنت و سرشت تو

همچو اندرست همه چیز در تو خوب است من هیچ آنچه تعریف تو انم کردم که راجه خنجر چون سخن او را شنیدم
 و آن فصاحت و بلاغت او را بدید بسیار خوشحال گشت و گفت یاران اگر چه این بر من
 نزدیک است اما کسی از پیران هم مثل این نبوده باشد مرا چنان این صورت
 و سخنان او خوش آمده است که نمیتوانم گفتن که چه چیز باین بد هم حاضران گفتند
 که این پسر قابل آنست که عنایتی که از آن زیاد نباشد راجه برین نفراید راجه
 که امی بر من بطلب از من هر چه میخواهی که بتو بد هم در وقتیکه راجه این سخن گفت
 بر من که هوم میگردد و همه ما را آن را در آتش می انداخت گفت امی راجه بطلب صبر
 کن تا تپک بیاید آن زمان بخوشحالی آن هر چه که این بر من از تو بطلبد باو
 بده راجه را این سخن خوش آمد و استیک را بر همه بر منان مقدم نشانید بعد از آن
 گفت که شاکاری بکنید که تپک زود بیاید انقدر چراویر میکند بر منان سر
 در پیش انداخته مدتی متفکر بودند بعد از آن سر بر آورده گفتند امی راجه تپک
 پیش اندر رفته است از ترس شما اندر او را در پناه خود گرفته است راجه غضب
 گفت اندر دوست بود حالا دشمن مرا نگاه میدار و پس با بر منان گفت چنان
 افسون کنید که تپک با اندر بیاید بر منان بنیاد افسون کردند چنان افسونهای
 که ناگاه اندر او دیدند که از بالا پیداشد بر محض خودشته و همه ایسر بله و کندیران باو
 دیوتها که همراه بودند ماران بصورت دیوته بر آمده همراه می آمدند و اندر چاوری از تو
 نفیس که حامل در گردن انداخته بود در یک گوشه آن تپک چسبیده چون اندر او
 دیدند راجه با یکی از خدمتگاران سخن گفت که با بر منان بگو مید که اگر اندر تپک همراه
 خود نگاه داشته باشد اندر را هم با تپک در آتش باندازند راجه گفته بود او بر منان
 گفت بر من که هوم میگردد بنیاد افسون کرد چنانچه اندر بی اختیار بشومی تپک
 روانه شده می آمد چون اندر نزدیک رسید دید که آتش عظیم چنانچه شعله آن سر
 بفلک میزند میسوزد و ماران هزار در هزار میسوزند اندر چون آنرا بدید تپک
 آن چاوری که حامل در گردن انداخته بود در گوشه آن او خفته بود و از گردن

خود بدر آورده با نداشت و خود متوجه آسمان شد مردمان دیدند که آن حیا در می آید
 و اندر رفت و تپک در آن حیا در فریاد میکرد مردمان چون دانستند که تپک در آن
 حیا در دست خوشحال گشتند در نیوقت او تنگ بر زمین که کفچه در دست داشت و مار را
 را در آتش میسخت و می انداخت گفت راجه اینست دشمن که داشتی حالا وقت
 انیت که هر چه آن بر زمین خواهد بود و عنایت کنی راجه از کمال خوشحالی گفت ای جوان
 بطلب از من هر چه میخواهی و اگر چیزی بطلبی که آنرا بکسی نمیداده باشد از من
 بگو میدهم مردمان در آن وقت دیدند که آن حیا در نزدیک رسید و تپک را نیز در
 گوشه آن حیا در پیچیده دیدند که میله زید و ناله میکرد و همه از خوشحالی بنیاد فریاد کردند
 و تپک می آمد چون نزدیک ترین رسید او تنگ کفچه در دست داشت پیش برود
 تپک را در آن کفچه گرفت و در آتش انداخت چون تپک را در آتش انداختند بنیاد
 سوختن کرد و در نیوقت استیک ریخت و گفت ای راجه حالا وقت رفت اینچه
 گفتی بمن انعام فرمائی راجه گفت هر چه میخواهی بگو انعام میفرمایم گفت این می طلبم
 این جگ را بس کنی و دیگر هیچ باری اندر منی آنقدر را سوخته اند که دیگر بس است آنکس
 که پدر ترا گشته بود سوخته شد و انعام پدر خود را از تو گرفتی راجه چون این سخن شنید
 بنایت پریشان خاطر شد و گفت ای بر زمین کاشکی تو هرگز با من مجلس نمی آوری
 من خیال کردم که تو از من جواهر و نقره و طلا خواهی طلبیدی اینچه چیز است که تو بگو
 بیا هر چه میخواهی بطلب و بگذار که من این کار تمام کنم استیک گفت مرا نه طلا میباید
 نه نقره و نه جواهر هیچ چیز دیگر نمیخواهم اگر سخن مرا قبول میکنی و اینچه فرموده که هر چه
 میخواهی بگو بدهم این بکن و این جگ تا همین جا تمام کن راجه با رفت ای بر زمین
 توانی که این التماس را متوفت کنی و بر چیزی که دیگر میخواسته باشی بگو بدهم گفت اگر
 میدیدی همین بده و اگر نه تو حاکمی بر مهران دیگر که نشسته بودند گفتند که ای راجه
 ای حاج کمن چون سخن فرموده از سخن خود برگرد سوت پور انگ چون سخن با بنیاد شنید
 سونگ گفت همه قصه را از تو خواهم شنید حالا بگو از آن ماران مشهور که هر یکی در

بسیار

تا بعین داشته اند چه کسان سوختند نام آنها با من بگو سوت پوراک گفت ما
 بسیار بودند و نامهای ایشان بسیارست من نامهای جمعی از بزرگان ایشان که
 از جمله فرزندان کدرو و از باسک تولد شده اند گویم که پیش مانس چون شل بان ملک
 کوفی حکم کال بیک و غیره اینها همه از اولاد باسک بودند هر کدام کرد در ماران تابع
 داشتند که همه سوخته شدند دیگر اولاد و تچیک گویم دو چاندک مندک پد سیکت
 آر هدیگ او تچیک شرمه بهنگ بروهن موک شلی سو تکار و غیره آنها از اولاد تچیک
 بودند سوت پوراک گفت اینها که من شمردم از هزار یکی بود دیگران از بزرگان ماران
 اینقدر سوختند که از حد شمار افزون بودند و بعضی ماران بودند که دوسر سوختند
 سه و چهار تاده سر کرمی آمدند و سوخته میشدند بعضی ازین ماران هر جا که میخواستند
 می رفتند بر آنها همچو آتش بود همه با فسون بر مینان خود بخودی آمدند و می سوختند
 بعد از آن سوزک گفت که حالا بگو که راجه با استیک چه کرد و آن جگ را چون
 تمام کرد سوت پوراک گفت که چون استیک بر راجه التماس کرد که جگ را برین
 کند راجه سه مرتبه با او گفت که ای بر مین غیر ازین هر چه تو میخواهی بتو بدهم راجه از
 این کار خود را تمام رسانم استیک قبول نکرد و بیاس و دیگر که پیشان بزرگ با
 راجه گفتند که اسی راجه چون سخن گفته از سخن باز نگردد همین قدر ماران که سوخت
 بس است راجه گفت خوب چنین کنم با استیک گفت بجهت خاطر تو باقی ماران را
 بنحیتم راجه چون این سخن گفت بر مینان همه خوشحال گشتند و شور و غوغا
 از خلایق برخاست که راجه گناه ماران را بخشید آنگاه راجه از مجلس جگ برخواست
 بعد از آن بر مینانی را که اینقدر رحمت کشیده بودند که با فسون آنها این قدر
 ماران سوخته بودند و اسباب بسیار داد و آنقدر که همه بر مینان داده بودند آنها را
 داد و چرا که او باعث این جگ شده بود و اکثر ماران با فسون ازین آمدند و او
 سر و در دست دشت و ماران را میسوخت و راجه استیک را وداع کرد و با او گفت که
 من اسمید جگ خواهم کرد تو البته بان جگ من بیانی استیک قبول کرد و پس

در خواب یافته ماری را در زیر وی چسبانیدند که او بهم را که زید اما آفریدگار هیچ از آن
 مضرت نرسانید و بدر عمر ایشان از دشمنی در وجود من آگاه شد و در بندگانه تپبانی
 پانژوان گردید هر گمبری که در وجود من در ملاک پانژوان سیکر و بدر در دفع آن کمال
 سعی نمودیم ما این چون سخن با نیجا رسانید راجه حجه گفت که من مجمل حواله ایشان
 را اندکی شنیده ام غرض ازین التماس نیست که این حکایات بتفصیل بشنوم
 که این عجائب امورات که پانژوان راجه کس راست کردار و نیکو کار میداند
 و خوششان و بزرگان و استادان خود را مثل به یکم تپامه و درونه چایج و کرن و
 در وجود من و دیگر صدر برادر او را کشتند و درین کار هیچکس بد نگفت و نیکوید بسیار غریب
 است و دیگر میخواهم که بدانم که ایشان انیمه تحمل از در وجود من چرا سیکر و نذ خصوا
 بهم رسیدن را میگویند که او مردی پر خشم بود و زورده هزار نیل داشت او چون تحمل
 میکرد و در وجود من را چیزی نمیگفت و دیگر من شنیده ام که هر زنی که پاکد من
 باشد بر کسی غضب کند آنکس میوزد و در ویدی زن پاکد امن را که در وجود من
 انیمقدار آزار رسانید چون بود که او بر ایشان غضب نکرد و با تش غضب خود
 ایشان را نسوخت و دیگر من شنیده ام که هر کس در نیکی بوده باشد با او بیخخت
 و کلفت نرسد راجه بد مشهر سپر خیر بود چون بود که او در جنگل انیمقدار بیخخت و
 تشویش و کلفت کشید و دیگر میخواهم بشنوم که از جن تنها چون نوح کوروان را در هم
 شکست و همه را مندمم گردانید اینها را به تفصیل میخواهم که از شما بشنوم بسیار بیخخت
 ای راجه بزرگوار تفصیل این حکایات که شما پرسیدید بسیار است شما در روزگاری
 یک وقت معین فرمایید تا من در آن وقت این قصه را بشما بگویم و دیگر این قصه را
 بیاس تمسیدت کرده است و ثواب بسیار در شنیدن این قصه است و تمام این
 قصه را بیاس نوشته است یک کاک اشک است و هر کس این قصه را بشنود
 گویا بیدار بشود و انواع قصه با حکایات درین قصه مهاجرت است و تاثیر این
 قصه آنست که هر پادشاهی که این قصه مهاجرت را بشنود به هر طرف که توجیه کند آن

ملک را مستخر سازد و بهر بادشاهی که جنگ کند القبه مظفره منصوص گردد و در
 و این قصه را ما بهانه تهر از آن جهت می گویند که احوال راجه بخت
 و فرزندان بخت را آورده اند و مها بزرگ را گویند بعد از آن عبید بن
 بار را چه جنگی گفت که در زمان قدیم راجه بود راجه از پیر چیر نام و او را راجه
 بس هم می گفتند اسپر چه به ولایت چندیری آمده به سلطنت نشست و
 او پیوسته خیر و نیکی میکرد و زهی میل شکار کرد و بولایت چندیری بشکار رفت
 و در شکار از عقب جانوری تاخت از لشکریان جدا افتاد و بجنگی در آمد در آنجا غلام او
 رسید که این جنگل بخت عبارت بسیار خوب است لباس شاهی از بدن دور کرده در
 گوشه نشست و بزرگ آفرید کار مشغول گشت و یوتها حکایت او را با نذر گفتند از پادشاه
 از ویوتها پیش آمده دست بردست نهاده در برابر او تا دانند بخاطر رسانید که این
 چندان عبارت خواهد کرد که اندر شود و جامی مرا بگیرد کاری میباید کرد که از این عبادت
 با ناید پس اندر پیش راجه آمد چندان با دشمنان گفت که شاید مرا از آن عبادت باز آرد
 و یوتها هم بخت اندر گفتند که تو چرا ترک حکومت کرده اندر گفت که تو بادشاهی بودی
 میکردی باش و عبادت و بندگی هم کنی چه بر عبادتی که پادشاهان بکنند هزار مرتبه عبادت
 دیگران زیادتی دارد و عدل ایشان از همه عبادتها افضلست و تو بر سلطنت خود
 در ولایت چندیری که بهترین اکثر ولایاتست برو در آنجا بوده باش و غله در آن
 ولایت از همه جا بیشتر میباشد و میوههای لطیف در آنجا حاصل میشود و زربسار
 در آن ملک هست و مردمان آنجا همه راست گفتار و راست کردار اند و همه مایل بخیر
 و صلاح میباشد و همه خوش صورت اند و یک سخن دیگر با تو میگویم اگر خاطر خواهد
 من محضه تبوی بخشم که اگر بان سوار شوی بر آسمان توانی رفت و هر جا
 در عالم که خواهی بر آن سوار شده سیر میکنی و باش و باز بولایت خود می آمده باش
 اندر آن محضه را با دو اردیک حامل کل با و بخش که هرگز او پشورده نیست بدان را
 اندر مالا میگفتند و عیسائی هم با و بخش که با هر دشمنی که بان عصا جنگ کند برو

غالب آید و هر ولاتی که آن خصایص بود باغی بگمانه در آن ولایت دست نمی یافت
 و در اسم مردم در عاقبتش بودند راجه آپرچر آنها را گرفته اند را و در اع کرد و بولایت
 چندیری آمده بسلطنت نشست و هر سال بنام اندر جنگی میکرد و او را پنج ریش در آن
 هر سپهری را یک طرف از اطراف عالم فرستاد و یک سپهر کلان را که به قدرت نام داشت
 بولایت بهار فرستاد و سپهر دیگر را که پرتیکه نام داشت بولایت کره ماناکیو فرستاد و فرزند
 دیگر را بدگیر مجال ممالک فرستاد ازین پنج سپهران او را در بسیارش راجه آپرچر گاهی
 بر آن محض سوار گشته در هوا میبود و نگاه بدگیر بولایت بلکه خاطرش منحوست سیر میکرد
 و در چندیری آب روانی بود که آنرا شکست متی میگفتند و حالا آنرا نره میگویند
 و کوهی هم نزدیک چندیری است که لابل نام آن آب که نزدیک باین کوه میرسد
 راه نییافت که پیشتر بود و بر اطراف آن کوه گردیده میگشت روزی راجه بان کوه
 رسید و دید که آب از آن نمیگذرد پامی خود را بر آن کوه زد و راهی از آن کشاده شد
 و آب از میان آن جاری گشت چون آب و آن کوه به رسیدند از ایشان سپهری
 دختر می حاصل گشت و آن آب بصورت زنی بر آمده هر دو فرزند را به بلار مت راجه
 آورد و گفت ای راجه ببرت قدم تو این فرزندان حاصل شده اند هر دو را به بلار مت
 قوا آورده ام راجه آن دختر را بخواست و پسر را سردار لشکر خود کرد و روزی آن دختر از
 حیض غسل کرد و آن روزی بود که راجه بروج پدر خود طعام میداد و راجه بشکار رفت و
 گفت هر شکاری که میکنم از گوشت آن طعام صحبت بروج پدر خود بخش میکنم راجه
 زن خود را در صحرا که همین دختر بوده باشد یاد کرد و آب منی از او جدا شد راجه آن آب
 منی را در برگی انداخته بازی را که بان شکار میکرد و گفت که این آب را به پیش زن
 من برباز آن برگ را بمنقار گرفته بتخیل بر پید در آشنای راه باز دیگر با ولاتی شده
 پنداشت که او طعمه در منقار دارد و خواست که از وی بگیرد و با هم بجنگ در آمدند
 در میان آن برگ سوراخ شد و آن آب منی که بود بر خست اتفاقا جایی جنگ بازان
 بر بالای آب چون بود و آن آب منی در میان آب چون ریخته شد یکی از پسران

نخای

بدعای برهمنان ماهی شده در آن آب می بود چون آن ماهی آب منی را بخورد آن ماهی
 را ماهی گیری بعد از ده ماه بگرفت چون شکم ماهی را شکافت پسری دختری از شکم
 او بدیدند ماهیگیران ماند و هر دو پسران را به پیش راجه آپو پیر برد و برهما این ماهی را
 گفته بود که هرگاه از شکم تو فرزند شود باز بجای خود خواهی آمد آن ماهی خود را پسر شد
 که بود راجه آپو پیر آن پسر را بفرزندی قبول کرد و او را متسی نام نهاد و چون کلان
 ولایت کنار آب ماهچی و آره را با و داد و او در آن ولایت بزرگ شد و تمام خجای را
 مسخر کرد و آن ولایت ماهچی و آره را بنام او میخوانند و راجه آن دختر را قبول نکند
 و بهمان ماهیگیر داد و گفت این را تو نگاه داری ماهیگیر آن دختر را ستونی نام نهاد
 و چون کلان شد بغایت صاحب جمال بود و بیج دروغ نیکت آبا بوی ماهی از
 بدن او می آمد و پدرش او را کشتی فرود داد و گفته بود که هر کس خواهد ازین آب بگذرد
 تو او را بگذارد از هیچکس چیزی نگیر آن دختر مردان را از آن آب میگذرانید تا روزی
 پارسا شد که پیشتر با شجاری بود آن دختر را دید که بغایت نکین و صاحب جمال بود
 خاطرش میل او کرد و آن دختر گفت بیابان صحبت بدار دختر گفت من خود بیویم
 که سخن شمارا بشنوم من برهمنان که درین اطراف ایستاده اند چون ببینند که
 ما این کاری کنیم با راجه خواهند گفت پارسا فحش کرد که ابر پیدا شد و تمام عالم را
 ظلمت گرفت چنانچه هیچکس کسی را نمیدید پس پارسا دست آن دختر را گرفت
 دختر گفت ای برهمن من دخترم دیدم مرا بکس نداده است اگر دختری از من برود من
 فضیحت خواهم شد پارسا گفت که غم مخور چون با تو صحبت بدارم باز تو چنانچه پیشتر
 بودی دختر خواهی شد و دیگر تو از من چیزی بطلب آن دختر گفت از بدن من
 بوی ماهی می آید میخواهم تا دعا کنی که این بو از من برطرف شود و در غرض این
 بوی خوش از بدن من می آمده باشد پارسا شروع کرد و دعا کرد و بوی خوش
 بدن او بوی در رعایت خوبی پیدا شد چنانچه تا چار کرده بوی خوش
 از بدن او می آمد بعد از آن پارسا آن دختر صحبت داشت چون فارغ گشت همان

مخاطب آن دختر حامله گشت و همان ساعت پسری آورد و این سپردیم کلمان
 میشد تا در اندک زمانی بسیار کلمان شد مثل جوانان چهارده ساله و انبیه کمتر
 از یک پهر روز بود و نام این سپر بیاس است الفصه چون بیاس در کمتر از پنج
 روز کلمان شد ما در آن تعظیم کردیم و گفت ای مادر من بچگی میروم و بعدا مشغول
 میشوم هرگاه ترا مشکلی پیش آید مرا یاد کنی که من همان محطه پیش تو حاضر خواهم
 بیاس دو نام دارد یکی دوی پاپن چرا که او در میان ریگ که از دو طرف آن آب
 میرفت متولد شد انجمن کسی را دوی پاپن گویند و بیاس از نخبت گویند که
 چهار بید را که در یکجا می نوشتند و آنرا چهار کتاب که در هر یکی در دفتر جدا نوشت
 در معنی بیاس جدا جدا است و چون چهار بید را جدا جدا ساخت از نخبت او را
 بیاس گفتند الفصه چون بیاس متولد شد از مادر نخبت گرفته بچگی رفت
 و بعدا در مشغول شد ستوتی بدستور اول دخترش چنانچه بود و آن بود بوی
 خوش مبدل شد چنانچه تا چهار گروه بود و نوبت پدر و خویشان پدرش از وی پسندید
 که این بوی خوش در بدن تو از کجا پیدا شد گفت رکمیشری مستجاب الدعوات را از
 آب گذرانیدم او مرا دعا کرد و برکت دعای او این بوی خوش در بدن من
 پیدا گشت بعد از آن او را بوجن گند نام نهادند یعنی تا چهار گروه بوی او میرسد
 چهار گروه را بوجن گویند و چند کس شاگرد بیاس شدند و همه وانا گشتند یکی سمنش
 و جیمین و پیل و بیشیم پاپن پنجین سپر بیاس که سکا چارج نام دارد و بیشیم پاپن است
 که این مها بجا رت هر ساخته است آنگاه بیشیم پاپن با راجه جنبو گفت که
 بمیکم تا مه از گنگا پیدا شود و در هر راجه شود و چون متولد شده بنام پدرمشهر شد
 و در متولد شدن او در شود و چون انیست که رکمیشری در بیرون شهر
 پیوسته بعدا در مشغول میبود شبی جامعتی از روزان به نزدیک آمدند و نزدیک
 آن رکمیشری رسیده با هم گفتند که ما برکت این درویش ایضا را سباب و یکم
 پس عظمی از مردارید که از خزانه راجه برداشته بودند آنرا در گردن آن رکمیشری گذاشتند

بچگی

ز قندچین صباح شد کوی تو الان در قفس آن شدند که آن وزوان را پیدا سازند
 و در اطراف میگرددیند ناگاه آن رکبیشتر را دیدند که آن عقد مردارید و در گردن
 گفتند که این مرد چنان میناید که عابد باشد و شب همراه وزوان زردی میکند
 هر چند او را زدند که تو راست بگو که دیگر یاران تو کجا رفتند و هیچ گفت کوی تو الان
 پیش راجه رفته عرض کردند که یکی از ان وزوان را گرفته ایم و هر چند او را
 می زنیم دیگر ان را نشان نمیدهد راجه گفت او را بیخ بزنی کوی تو الان چو بی اثر شد
 و سر آن نیز کرده آن رکبیشتر را بر ان نشانند هر چند زور کردند آن چوب از مقدار
 سه انگشت بیشتر نرفت جماعتی از رکبیشتر ان که او را می شناختند ازین قصه راجه را
 خبر دادند راجه خود در دیده با سجا آمد و فرمود که تا چوب را از او بدر آورند هر چند
 بیخ و جوب بیرون نمی آمد آخر آن چوب را از هانجا که بیرون مانده بود بریده بودند
 راجه آن بر همین رکبیشتر را عذر خواهی بسیار کرد که من نادانسته این حکم کرده بودم او
 گفت راجه ترا این گناه نیست چرا که مرتبه اول من بجا آمده بودم خاری در من بر طبع
 جانوری ضعیف که آنرا زبان هندی مژدی میگویند کرده بودم این عقوبت
 در تلافی آن گناه بمن رو آورده است پس رکبیشتر مذکور پیش حجاج رفت گفت
 که من در خرد سالی کرکی را خاری فرود برده بودم بحیث آنقدر گناه تو مرا انقدر
 سیاست کردی از خدا میخواهم که تو از کتیر کی متولد شوی از دعای آن رکبیشتر که
 گفته بود بدر از کتیرک راجه بخت بیخ متولد شد چنانچه بعد ازین خواهد آمد و سخی که
 وکیل در هرات است بود پدرش چتری بود کبیل گن نام مادرش دختر تبال بود اما
 این سخی آن مقدار علوم خوانده بود و آن مقدار علم و دانائی و عبادت داشت که
 کم کسی در ان زمان مثل او بود و کرن از آفتاب بود و از کنتی که دختر راجه شهر گویا
 بود که کنت بیخ نام داشت متولد شده چون کرن از مادر متولد شدند ہی از طلا
 در بدن و دو گوشواره از طلا در گوش داشت و کتن میگفت که من می توانم این
 که او را بشناسم میگویند از بس دیو متولد شده ام در روز حجاج که او را بر حسب

از سبب درواج رکبیش متولد شد تولد او انچنان بود که روزی بهر درواج یکی از اهل کلبه وید
 و بی اختیار منی از وجودش اورد در طرفی که از برگ درخت راست کرده بود
 و آنرا زبان هندوی نرینه گویند انداخت و می پرورید بعد از نه ماه پسری از او
 بد آمد او را در وقت نام نهادند و از گوتم رکبیش روزی آب منی جدا شد و بر بالای
 چوب سنی نصف بر یک جانب آن فی وقت غایت بر جانب دیگر افتاد از یکی که پانچ
 شد و از یکی دختر گری نام که زن درون چای و مادر او و شهبان بود راجه در وید که
 راجه شتر کنبله بود او جنگ میکرد بجایی که برای کردن جنگ راست کرده بودند ناگاه
 دختر می همچو آفتاب ظاهر شد و گفت ای راجه من دختر تو ام راجه در وید او را
 در ویدی نام نهاد و چون در آنجا آتش افروختن ناگاه از میان آتش طفلی تری
 کمان در دست و شمشیر در کمر درآمد و گفت ای راجه من پسر تو ام و آن پسر را
 راجه دهرش و من نام نهاد و یکی از شاگردان آنچنان گن جت نام بود در خانه او
 راجه قند بار متولد شد و گندباری که مادر او در وجود من و بر اویش شکن فرزندان
 نسل بودند و از دوزن بختی بر ج که بر او همبیکم تایم بود از بیاس و دهر تراشت و
 پانچ پیدا شدند و از کثیر بختی بر ج بیاس بدو را ظاهر گردانید و از راجه پانچ پسر
 شد از دهرم راجه جد شتر و از باد بهیم سین و از اندا جین و از انسی کمار نقل
 و سهد پو پیداکشته و از دهر تراشت و گندباری صد پسر متولد شد و یک پسر دیگر
 دهر تراشت بختی از دختر بقال متولد گشت و ازین یکصد پسر دهر تراشت یازده
 پسر مهارت می یعنی بغایت بهادر و شجاع که انواع اسلحه رانیک کار میفرمودند
 در خود من و در شاسن و ده سه دور مرکز ج بکن و پسر سین بهشتی و ستمیرت
 پسر شتر بختی از یک آن ایجن که خواهر کش بهدر نام بود پسری اچمتی نام پیدا
 در ویدی را که زن پنج کس بود پنج پسر متولد شد و از هر شوهری یک پسر متولد
 شد از راجه جد شتر بختی پند متولد شد و از بهیم سین شش سوم و از اجین
 شتر کیت و از نقل ستانیک و از سهد پو شتر سین متولد شد و از بهیم سین

زنی از دیوان خواسته بود پسرش با نام دازو پسر می متولد شد گفتمت بخ نام که او را
 کتر و کمر هم می گفتند و از جن را از دختر راجه من بود که چیز نام داشت
 پسر می بچتر نام این نام متولد شد و از آن دیگر که آئی می نام داشت و دختر با سکا
 بود پسر می متولد شد ای رات در راجه در و پدر و دتر می متولد شد او را شکمنندی
 نام نهادند و این دختر آخر پسرش چنانچه بعد از آن نام گرفتند و نام دیگر راجه نام که
 در آن جنگها بھارت کشته شده اند اگر سالهای در آن کشته شود به آخر می رسد
 بیسم پادشاه چون این قصه با با چا رسا نید راجه چو گفت که من میخواهم که قصه این
 سخنان را بشنوم بیسم پادشاه گفت که این حکایت را نام که کسی میگوید اما چون شما
 میفرمایید بشما میگوید حکایت پسر ام پسر چو گن که بیست و یک مرتبه همه چیز این
 کشته بود بعد از آن پسر ام بکوه مندر اجل رفته بعبادت مشغول گشت و هیچ جا
 چیزی نمانده بود زمان چتریان به پیش بر منان آمدند که شما را قبول کنید بر منان
 قبول نکردند آن زمان بسیار مبالغه کردند آن زمان بر منان گفتند که ما خود با شما
 صحبت نمیداریم اما هر گاه که شما از میض پاک شوید و غسل کرده پیش ما بیایید آن
 زمان با شما صحبت میداریم پس آن زمان هر که نام که پاک میشدند پیش بر منان می
 و بر منان با ایشان صحبت میداشتند و از ایشان فرزندان حاصل می شدند
 همچنین بار دیگر از بر منان چتریان شدند و باز چهار طایفه بر منان و چتر می و
 بیس و سوره در جهان پیدا شدند و باز چتریان عالم را گرفتند و بطایفه دیگر
 حاکم شدند و عالم باز رونق پیدا کرد و دست ظلم بر منان گوزدان و منصفان
 از رعایا و زیرستان کوتاه کردند و امن در عالم پیدا شد و اند چون این حال
 مشاهده کرد بار آنها بوقت باریدن شروع نمودند و عالم نیز خرم شد و هیچ طفل
 در طفلی نمی مرد بلکه همه بعبطی می رسیدند و همه اهل جهان بعبادت و خیر مشغول
 بودند و هیچکدام خلاف فرموده بزرگان نمیکرد و بر منان بید میخواستند و هیچ
 بر منان از خواندن جرت نمیکرفت و بیس نبود اگر می و خرید و فروخت مشغول

میشدند و گاو و گاو میشان شیر در او را اول می گذاشتند تا که ساله های ایشان
 شیر سیر می خوردند بعد از آن شیر آنهامی دوشیدند و برکت نیت خیر ایشان
 با وجودیکه بچه های ایشان اول شیر می خوردند چون سیر میشدند صاحبان آنها
 رامی دوشیدند آنقدر شیر که صاحبان را کفایت میکرد و از پستان آنها بدر می آمد
 بجمع دیوانی که بیشتر از آن بر دست دیوتها کشته شده بودند ارواح خبیثه ایشان
 در فرزندان چتریان در می آمد و آن دیوان بصورت آدمیان برآمد و چون
 کلان شدند و راجه گشتند بنیاد ظلم و فساد کردند و خون ناحق میگردند و دیگر کارها
 ناشایست چنان کردند که دنیا از کثرت ظلم ایشان نزدیک بود که بغضب الهی خراب شود
 پس دنیا بصورت گاوی برآورد پیش بره بارفت و یکی از دیوتها را گفت تا خبر او را
 با بره رسانید در آنوقت مها دیو و اندر جمعی دیگر در پیش بره جا نشسته بودند و همین
 سخن را با بره می گفتند که عالم از ظلم وجود دیوان بسیار زبون شده است اهل علم
 بسیار تنگ آمده اند و نزدیک بهلاک رسیده اند در نیوقت که با بره سخن میگفتند
 آن دیوتها آمده گفت که دنیا آمده است و عا میرساند بره را و اطلب نمود پیش
 از آنکه دنیا سخن خود را عرض کند بره با هر یک از دیوتها گفت که شمار امی باید که
 هر کدام شما بصورت یکی از آدمیان برآید و بنیمن بروید چنانکه آن دیوان
 در بدن هر یک از آدمیان در آمده در خانه ایشان متولد شده اند شما هم بخوان
 در خانه هر یک از آدمیان در آمده بصورت آدمیان متولد شوید دیوتها همه
 این سخن بره را قبول کردند بعد از آن بر پیش بره آمدند با بشن گفتند که همه فرموده
 بره را پاره از خود را بصورت یکی از آدمیان بر آوریم شما نیز برای دور کردن بار
 زمین بصورت انسان متمثل شوید تا منع دیوان خبیث شود که در ایشان در آمده
 اند بشن هم این قول را قبول کرد و پس هر یک از دیوتها در خانه یکی از آدمیان متولد
 شدند و دیوان را کشتن گرفتند راجه چمنچو چون این حکایت را از میم با شن شنیدند
 گفتند که بنیما هم هر کدام از این دیوتها که بصورت آدمیان شده اند یک یک تفصیل

با من بگو بسیم با من گفت اول بار اندول برهاشش سپید شد تا مرغ و اثر و اکبر
 و کشته و کپه و کزیت پس از مرغ کشید و از کشید همه آفرینش قطعه آمد و از
 وجه سیزده دختران متولد شد و کشید سیزده دختران و همه برجات را بنی
 گرفته اول آرت که از همه کلان تر بود دوم دست سیر و ن چاه که از همه
 ششم سنگ کا هفتم گرد و دهم هشتم براد هتمین شوا و دهم نهم کبک و دوازدهم نهم
 سیزدهم که در اول از آرت دو از ده آفتاب می تولد شد از ده سیزدهم از ده
 چهل پسر شدند یکی از پسران او آیه شتر نام داشت و سزا و از آهمن بود و یک
 پسر او گلن مورچا نام داشت و سزا و با آسمان می رسید یک پسر او بر که در او
 نام داشت و او بسیار را که کمانی شد و دیگری اشوشا بود که شرح آن پس بود
 دو پسر که یکی سوخ دوم چدرمان نام داشت بنام آفتاب و ماه لیکن غیر آفتاب و
 ماه بوده اند و این چهل فرزندان بسیار شدند اما در پسر بسیار خوب شدند تا این
 ده فرزندان پسران بسیار پیدا شدند و از بقا دو پسر نیک متولد شدند آن
 که در فارسین او را سیمع خوانند چنانچه در بالا گذشت و از که در هزار فرزندان
 چنانچه گذشت و از مشاهیر فرزندان که در یکی شکیه ناگ است که او را سیمین ناگ
 هم میگویند و او هزار سردار در این زمین بر یک سر او هزاره است و گویا است
 و دیگری تپک و از دیگر زنان کشید از بعضی اسپ و از بعضی شیر و فیل و
 جمیع جانوران چنده و پرند از کشید حاصل شدند و مها و دیوانیشانی و در
 ابروی برها حاصل شده است و انگر از فرزندان برها سه پسر داشت بر سبت
 و سمبرت و اتمیه و از دیگر فرزندان برها فرزندان بسیار شدند و از پو است که
 که فرزند برهاست همه دیوان متولد گشته و یک پسر او بود و او چند فرزند
 دارد چون کبیر و راد و کبیر کرن و جبهیکسن و از یک انگشت دست است
 برها وجه برجات حاصل شد و از انگشت دست چپ برها دختر می متولد شد
 و برها آن دختر را بر برادرش وجه برجات داد و از ایشان پنجاه دختر متولد

ووجه برجات ده دختر خود را بدو هم داد و بیت و هفت دختر خود را بچند بران
 که ماه است داد و سیزده دختر را به کشیپ داد و در هم از پستان راست برهما
 پیدا شد راجه جنجی به بیسم پاپین گفت که حالا با من بگو که اصل کوروان و اول
 ایشان چه بود پدران ایشان چه کسان بودند بیسم پاپین گفت که از اولاد
 راجه حجات شخصی بود پوز نام را از فرزندان او که کجاست نام راجه بود که در
 تمام دنیا مثل او در عدل و داد و بزرگی نبود تمام دنیا را چهار بخش کرده بود
 و یک بخش برای خود گرفته بود سه بخش را به سپاهیان و امر داده بود چنانچه
 که در بیابانها و کوه های بودند همه را محکوم خود کرده بود و هر کدام از برهنی و تپری
 و بیس و سورد بکار خود مشغول بودند و هیچکدام کار دیگری نمیکردند و پاران بوش
 می بارید و مردمان همه بفرارخت و آسودگی می بودند و هیچکس در زمان او در کلفت
 نمی بود و این را به در زور و قوت چنان بود که هیچکس در عالم مثل او نبود و اگر
 اراده مینمود که همه را بچل را میتوانست از جا برداشتن و انواع ساگر می مثل شیر
 و گز و تیر اندازی و سواری اسب و فیل و ارابه مدیل و نظیر خود نداشت و این را به
 در حسن و خلق و سخاوت و صبر و تحمل و شجاعت درجه کمال داشت و در زمان او
 اهل عالم در مال و فراغت و غیره برابر بودند چون بیسم پاپین سخن با اینجا رسانید
 راجه جنجی گفت که من شنیده ام که راجه بخت پسر این راجه که کجاست بود من میخواهم
 که قصه پدایش بگوشم و زن او را که شکفته نام داشت نیکو بشنوم آنرا با من
 بگوید بیسم پاپین گفت که این راجه که کجاست در روز و روزها و خیر و انواع علوم
 سر آمد زمان خود بود روزی بشکار میرفت و بسیاری از سپاهیان هم مسلح و کمل
 و سربک لباس غیره که بر اسپان و فیلان سوار در عقب راجه صفت با بسته
 تیر تیب تمام می رفتند و بسیاری از پایا و با انواع اسلحه در جلو او میرفتند و فریاد
 کرده راجه را دعای میکردند و راجه مثل اندر میزد و در آن لشکرهای او مثل و قویها
 مینمودند و هر کس که آن راجه را بان شوکت و شمت میدید چنان میگفت مردان

و زمان راجه را و عا میگردند چون این راجه بفرم شکار از شهر در رفت اکثر مردم شهر
 همراه رفتند راجه اکثر ایشان را بانگ گردانید و راجه با خواص خود بجنگلی رسید که گوید
 از بناخ ارم میدارد و انواع درختان میوه دارد آنجا بودند و جسمه را جنگلی خوش آن بود
 با بعضی از خواص خود آن جنگل در آمد چون پاره راه رفتند راهها جمع بست
 همیشه پر درخت که بد شواری از آن آن گذشت پیش آمد آمارا شکار بسیار از
 آهو و نیله گاو شیر و بر و خوس و گرگین و گاو میش و حمالی بود راجه گفت هر جا بود
 که پیدا شود بکشند سپاهیان تیر و گمان بدست گرفته هر چه پیدا میشد آنرا از عقب
 تیر می انداختند چندان شکار شد که از بود شستن عاجز شدند و جمعی که از عقب
 می آمدند آنها را مسکرتانند درین جنگل ناگاه آهو بنظر راجه درآمد راجه از عقب آن
 آهو روان شد و آهو بجنگلی دیگر رفت راجه سر روی آن نهاد و آن جنگل درآمد
 و هیچکس همراه راجه نبود چرا که تعبیل قیامت داسپ هیچکس از سپاهیان را بر سر
 راجه نتوانست رسید می رفت تا صبح که میشد می نیشش درآمد که اطراف آن گلها
 شکفته بود و آبهای روان میرفت و درختان بسیار بودند و سر همه میوه و اثر جانور
 پرند و بر بالای درختان با انواع فریاد میکردند و طاووسان فریاد می زدند و در
 رقص بودند راجه را آن منزل بسیار خوش آمد راجه پیشتر آمد آتشی دید که میسوخت
 و چند کس از اطفال را دید که بازی میکردند و آب پاشی برگردان منزل نمیدادند
 بعد از آن آب بدر میرفت راجه را بنجا طر رسید که بان صومعه درآمد و آنجا
 رکبیشری بود کشت نام راجه از اسب فرود آمد در آن زمان جمعی از سپاهیان از
 عقب راجه رسیدند راجه ایشان را گفت که شما همین جا توقف کنید تا من بیایم
 پس راجه با یک برهن متوجه دیدن رکبیشری شد راجه دید که در اطراف صومعه آن
 رکبیشری از ابدان نشسته اند و بید میزنند و بعضی از بزمندان اطفال را تعلیم میدادند
 و بعضی از دانیان و زرافات و صفات حضرت آفریدگار سخن میگفتند راجه چون
 آن مردم را و منزل ایشان را دید خوشحال شد و پرسید که این رکبیشری کجاست

نشان دادند راجہ آن دو کس را با نجا باز داشت و خود متنا در خانہ آن رکھیشتر
 آنجا کسی را ندید راجہ فریاد زد و گفت اینجا ہیچکس باشد کہ دعای مرا بآن رکھیشتر
 رساند ناگاہ از آن صومہ ختری بر آید کہ از ششہ جلال او اطراف آن صومہ نورانی
 گشت راجہ صورتی دید کہ آنچنان صورتی ہرگز ندیدہ بود و مجبور دیدن او ہوش
 گشت و شعور از راجہ برفت آن دختر کہ راجہ را دید پیش آمد و دعا کرد و پیشش نمود
 و بخت نشستن راجہ جامی راست کرد و پارہ از میوہ بلخی جگلی و کوزہ آب در
 بخت راجہ آورد بعد از آن بار راجہ گفت کہ باعث آمدن نجانہ در دیشان چہ بود
 باشد راجہ گفت من آردہ ہوں کہ رکھیشتر را بہ بنیم تو ہیچ خبری از و داری کہ کجا
 رفتہ است دختر گفت کہ بجنگل رفتہ است کہ میوہ از آنجا بیارد و اگر خطہ صبر کنی
 بخدمت میرسد راجہ از صورت و سیرت آن دختر بغایت خوشحال گشت و
 از او پرسید کہ تو دختر چہ کسی و درین جنگل پیش این عابد چہ میکنی دختر تبسم کرد
 سر در پیش انداختہ آہستہ گفت کہ من دختر کنت رکھیشتر ام راجہ گفت کہ من
 شنیدہ ام کنت رکھیشتر پان بعبادت مشغول میباشد کہ ہیچ چیز دیگری بر او از و
 ہرگز زن نخواستہ است چون تو دختر او باشی دختر گفت تو راجہ بزدی و ما مردم
 فقیرانیم از احوال ما چہ میپرسی راجہ گفت میخواہم تا بدانم کہ تو دختر کیستی دختر گفت
 ای راجہ توتی عابدی بر پیش پدر من کنت آردہ او با پدر من از تولد من سخن گفتہ
 بود و من از وی شنیدہ ہوں غیر آن ہیچ نیدانم راجہ گفت بگو دختر گفت عابدی
 با پدرم گفت کہ بشو امتر عبادت میکرد و چندان عبادت کرد کہ از تنہی عبادت
 اول اندر وہ آسمان سوختن گرفت اندر از آن بغایت ترسیدہ با خود گفت کہ
 مبادا این مرد جامی مرا بگیرد و ازین ترس یکی از اہل پسترا کہ نیکا نام داشت طلبید
 و باو گفت این صورتی کہ تو داری در میان اسپر بل و دیگری ندارد از آن لباس
 زدنیت کہ من تہو آردہ ام بگیر این ندادہ ام حالاً میخواہم کہ از برای من نیک کنی
 نیکا گفت ہر خدمتی کہ بفرماید و از دست من می آردہ باشد بجان دول آزا کہ نم
 ۱۱۶

اندر گفت که این بسوا متر از کثرت عبادت روشنی پیدا کرده است که بافتاب می ماند و دل من از روی بسیار میترسد از تو میخواهم که بروی و بهر طریق که توانی چنان کنی که در عبادت او دخل اندازی که او نتواند بجای مرا گرفت و تو هم چیز خوب داری از حسن و آواز خوب بروی خوش و سخن تو آنچنان است که هر آنرا بشنود البته از حال خود میرود و تو پیش او بروی و بهر طور که دانی او را مائل سازی و در عبادت او دخل باندازی نمیکاف گفت که شما صاحبان مایه و عا از فرموده شما چاره نیست اما بسوا متر عبادت کرده آنچنان روشنی پیدا کرده است که مثل تو کس از روی میترسد من چون تو انم در عبادت او دخل انداختن جالبی که شما از روی میترسید من چون نه ترسم و شما میدانید که بشت رکعتی چون او بزرگیت و بسوا متر صد پسر او را بکشتن داد و بر بشت غالب گشت چون او بشت را که در عالم مثل او دیگری نبود مغلوب ساخته باشد من با او چه توام کرد و پسر بسوا متر چیزی بود و او بکثرت عبادت بر مهر شد و دیگری را که کرده است مثل آنکه آب کوشکی پیدا کرده است و تنگ است و راجه که باو شاهی بزرگ بود بر عا می کار بانی شد و دیگری کار با او بسیار کرده است و او حکم آتش سوزان دارد که بهر کس و هر چیز غیر غضب کند خاکستر میشود و اگر خواهد زمین ازیره و زبرته اند کرد و سمیر مرتب را اگر خواهد بیک انگشت خود میتواند برداشتن و هر جا که خاطرش خواهد انداختن باندازد من نزدیک اینچنین کس چون تو انم رفت شما میخواهید مرا بسود و بدین وجه هر چه میفرمایید نمیکند اندر گفت که من ترا یک کار میفرمایم و تو بهانه میکنی نمیکاف گفت که اگر شما نگاهبانی من کنید و با او همراه فرستید که وقتی من با حکایت کنم بوی مرا بدین معنی او برساند و دانشی مرا آنقدر بردارد که او را نوی مرا ببیند شاید که دل او من مائل شود اندر با او را طلبید و او را همراه نمیکاف کرد آنچه او گفت با او فرمود تا چنان کند پس نمیکاف از اندر رخصت گرفته پیش بسوا متر آمد او را دید که نشسته است نمیکاف چون چشم بر بسوا متر افتاد و از

در اعضای او قتلاد پس ترسان ترسان پیشتر آمد و بسوا مترادعا کرد و بعد از آن
 بنیاد رقص بازی کرد ناگاه با دوامن او را اندک برداشت چون چشم بسوا مترادعا
 زانوی او افتاد او فی الحال پیشت بسوا مترادعا است که او بفرصتین من آورده است
 اما از بسکه خوبی و لطافت رو بود و خاطر بسوا مترادعا کی میل کرد پس او را پیش پهلوان
 و با وحکایت بنیاد کرد وینکا چون سخنان باو گفت دل او را تمام بر بود پس سو او
 باو بصحبت نشست و چندین سال باو صحبت میداشت و از بسکه که هم صحبت
 شده بود چنان میگردد که یک روز یک بار صحبت میداشت آخر نمیکه آبتن شود
 چون وقت زائیدن شد نزدیکی آب مالقی دختر می زائید و آن دختر را در کنگه
 آن آب گذاشته فی الحال از اسباب پیش اندر رفت و آن دختر را جانوران
 پرندگانه ببانی میگردد و آن دختر گفت ای راجه آن عابد بر کتب که همیشه گفت
 که آن دختر امین است و اشارت بمن کرد من پرسیدم که دیگر بگو که من چون است
 این رکبیش را قادم او گفت که کتب رکبیش روزی کنایه آن آب مالقی آید و
 اقدامه دید و بدید که ترا جانوران پرندگانه ببانی میکنند او را بر توهری شفقتی
 پیدا شد ترا برداشت و بنزل خود آورد و ترا شکنتلا نام نهاد و من آنقدر از آن
 عابد شنیده ام چون پرسیدی با تو گفتند ای راجه چون کتب رکبیش مرا بخبری
 برداشته و مرا نگهبانی کرده کلان ساخت او پدر من است راجه و کتبیت اینک است
 را بشنید و گفت ای دختر تو دختر کتب نیستی بلکه دختر راجه کلان و بزرگ هستی
 بسوا مترادعا و شاهی بزرگ بوده است ترک سلطنت کرده بعبادت مشغول شده بود
 حالامن نما میخواهم و چون تو بخانه من خواری آمد من بادشاهی خود را بتو میدادم
 و آنچه در خزانه من است همه را بتو میدادم شکنتلا گفت که اختیار بمن نیست پدر من او
 تو میزدان صبر کن که پدر من بیاید و تو مرا خواستگاری کن او مرا بتو بدید و گفت
 او پدر حقیقی تو نیست تا اختیار تو هم داشته باشد اختیار خود تو داری تو خود را
 بمن بده و این جانرست که تو خود را بمن بدی و من ترا بخوام و ترا و مرا به کلان

لاحق نمیشود و این نکاح را گندم پویه میگویند و در اکثر حقیقتهای این چنین میباشد
 شکنتلا گفت ای راجه تو راجه بزرگی و من اینها را نمیدانم اما چون تو میگوئی
 که این نکاح در دست تو درین بیج گناهی نیست من زن تو میشوم بیک شرط
 که اگر از من پسری شود تو او را جانشین خود سازی گفت قبول دارم پسری
 که از تو مرا شود من جانشین خود بکنم و این شرط مهم میکنم که هر چه تو نوبهائی
 من از سخن تو بیرون نروم پس راجه آتش برافروخت و آنچه قاصد
 نکاح در یاست ایشان بود بجا آورد و شکنتلا را بخواست و همانجا با صحبت
 داشت بعد از آن راجه با او گفت که من میروم و کسان را بطلب تو میفرستم
 و ترا با عزت تمام پیش خود خواهم طلبید پس او را وداع کرد و برفت گله بای آه
 و ناله گاه و بگریه جانوران شکاری را دید و از دیدن آنها خوشحال گشته و مشغول
 شکار شد و لشکریان راجه هم بر اوج رسیدند راجه بفرمود تا اطراف آن صحرا را
 فرو گرفته همه شکار را چند روز رانده در یکجا جمع کرد و راجه میان آن شکاریان
 در آمده شکاری را انداخت و قریب یک ماه در صحرا شکار چنان مشغولی نمود
 که شکنتلا را فراموش کرد و اصلا یاد آن بخاطر نرسید چون او از پیش شکنتلا
 رفت بعد از دو گهشی پدرا و که کنت رکبش باشد از جنگل آمده میوه جنگلی همراه
 آورده بود پیش ازین هر گاه کنت رکبش از جنگل می آمد شکنتلا پیش او بر میرفت
 و پای او را می بوسید و آب پیش برده دست و پای او می شست و هر میوه که
 پدرا آورده می بود آنرا از روی گرفته بجان می آورد آن روز که کنت رکبش را
 نزدیک رسید شکنتلا هنوز غسل نکرده بود و شمش آید که آن حال به پیش پدرا
 بدرون خانه در آمده در گوشه پنهان گشت پدرا چون نزدیک خانه رسید دید
 که بخلاف دیگر روزها دختر با استقبال نیامده سر در پیش انداخته بخته متفکر شد
 و آنچه دختر کرده بود هم برضمیرش بر تو انداخت دانست که دختر زن راجه
 و کنیت شده گفت مرا این خوش آمده است و این نکاح را نکاح گن حجاب

میگویند در راجه رکینت راجه بزرگ است در عدل و داد و دیگر نیکو بی باک
 ندارد و تو خوب کردی که زن اینچنین راجه شکره و ترا ازین راجه پسر
 خواهد شد که تمام عالم تبصرت خود خواهد کرد و هیچکس با او خلوت نتوانست کرد
 پس شکنتلا بکنا راب رفته غسل کرده بر سوه که بدیش آورده بود آن را
 بروشته بجائی که دائمی نهاد نهاد و آب آورده پامی کشت رکیشتر شست
 آنگاه گفت ای پدر بزرگوار چون شما فرموده اید که این راجه بادشا و عمار
 نیک است التماس دارم که شما بر خیر و نیکی او را مستقیم دارید کنت گفت که من
 این دعا برای او میکنم و تو هم از من چیزی نخواه تا آنرا هم از آفرینگار بابت
 تو درخواست کنم دختر گفتم که از شما این التماس میکنم از ورگانه آفرینگار و خوا
 کنی که بدینچه رضای او باشد بدارد و چنان نشود که از من معیشتی بوجود آید دیگر آن
 بخوابید کم هیچکس را بر شوهر من و پسر من که شما فرموده اید که از من مشوره
 خواهد شد تسلط نسا زد و سلطنت در اولاد و شان سالها بماند پدرش این دعا را
 را برای او کرده همه مستجاب گشت و شکنتلا از راجه آبتن شده بود مدت
 سه سال آن فرزند در شکم مادر بماند بعد از آن پسر می از او متولد گشت آثار
 سعادت مندی از چهره او طالع و در سلطنت و جهان داری از بشره او لاج بود
 در روشی روی همچو آفتاب گشت جماعتی را که در آن نزدیکی بودند طلبید و همانی
 خوب کرد و آنچه تا عده تولد فرزند باشد همه را بجا آورد و آن پسر روز بزرگتر شد
 تا بس چارساگی رسید کنت رکیشتر او را تعلیم عظیم نمود و این صورتی و هشت که
 هر کس او را میدید میخواست که چشم از روی او بردارد چون شش ساله شد تیر
 گمان بدست گرفته بعضا میرفت و بر جانوری از شیر و بر و پلنگ و گاو میش صحرائی
 و گرگین و غیره که منظرش در می آمد اگر نزدیک می بود میدوید و آنرا از دست
 میگرفت که اصلا مجال حرکت نمی ماند و بر آنها سوار گشته بخانه می آمد و آنها را بر دستها
 می بست و اگر آن جانوران دور ترمی بودند به تیر می زد و تیر او خطا نمیشد رکیشتر

که در آن نواحی می بودند او را سرب و من نام نهادند معنی این لفظ آنست که همه
 زور آوران را زبون سازد چون به دوازده سال رسید زور و شجاعت نبوی شد که
 هیچکس مثل او نبود و او هر جا آبی یا فیلی بنظرش در می آمد آنها را میگرفت و
 بران سوار میشد و شکار میکرد و هر کسی از دلیران آن زمان که بنظر او در می آمد
 بر آنها حمله میکرد و آنها را میگرفت و چنان بر زمین میزد که دیگر باری خاستند و بی
 لشکری عظیم با او بجائی ملاتی شد او در آن لشکر آبی خوب دید آن اسپ را گرفت
 بران سوار شد هر چند آن مردمان نموستند که اسپ را از او بگیرند نتوانستند آخر
 میان او در آن لشکر کار بجنگ کشید او بضرر شان اکثر بهادران و نامداریان را
 بکشت و باقی را اسیر کرد و جمیع اموال و اسباب گرفته به پیش مادر خود آورد مادر
 اسیران را آزاد کرد و با فرزند خود گفت که دیگر چنین کارها نکن مباد آفتی تو
 رسد او از آن خوشمنه نشد و همان طور بیوسته بشکار و صید جانوران از رود و شمال
 آن مشغول می بود کتب رکبیش را شکفتند گفت که این فرزند ترا وقت آن
 شده است که در خدمت پدرش بوده باشد و کار و بار پدرش را او میکرده باشد
 مادرش گفت هر چه شما بفرمایید چنان کنم کتب رکبیش چند کس از شاگردان و
 مریدان خود را گفت که شما شکفتند و سپرش را به پیش راجه دکهنیت رسانید
 براجه بگوئید این عورت زن تو در این فرزند پست بیشتر از من خوبست
 که از تو دور باشد پس ایشان همراه شکفتند و سپرش به همتنا پور که تحت گاه آه
 دکهنیت بود آمدند و بدرخانه راجه آه بجا جان گفتند که براجه بگوئید که زن و پسر تو
 آمده اند و میخواهند که راجه را ملازمت نمایند چون آن مردم خبر براجه بردند شاگردان
 کتب رکبیش ایشان را بجا گذاشته باز گشتند و بخدمت او ستاد خود آمدند
 در بان چون خبر ایشان براجه رسانیدند راجه آنها را طلب داشت مادر پسر
 بخدمت راجه رفتند شکفتند راجه را دعا کرده گفت که ای راجه این پست
 که تو خود کرده بودی که او را ولی عهد و جانشین خود سازی راجه گفت تو

چه کسی که این سخنان میگوید من ترا نمی شناسم شکنته چون این سخنان از
 راجه شنید بغایت تمکین شد و از مردمان که در آن مجلس بودند بسیار شرمند
 شد و از کمال اندوه از موبش برفت و چون موبش آمد چنان غضب برو
 مستولی شد که نزدیک بود که پوست بر بدنش شکافته شود و غضب تمام بر راجه
 نگاه کرد لبها و دستها و دیگر اندامها بلرزید و در آمد و میخواست که بر راجه چنان دعا
 کند که راجه با همه مردمان بسوزد اما باز خود را نگاه داشت با راجه گفت که ای
 تو خاطر مرا مرنجان که ترا ز این پنج اهدا کردم و مرا شناسی و دانستی خود را تا و ان میاری
 و اگر نمی شناسی از تو نادان تر و زبون تر و بیوفاتر هیچکس نخواهد بود گواه
 این سخن من بل تو هست و من دیگر گواهی ندارم آفرید کارشاه در حال است
 هیچ چیز ترا پوشیده نیست اگر تو مرا درین سخن دروغگو بیداری ازین خوشحال ام که
 در پیش آفرید کار راست گویم و آفرید کار میداند که من هرگز دروغ نگفتم ام
 ازینکه تو مرا دروغ گو داری زبان آن تو خواهد رسید و من اینقدر تحمل از تو
 از ان بهت میکنم که تو راجه بزرگ هستی و شوهر منی و من از تو فرزندی دارم
 اگر تو مرا دروغگو داری و به سر انصاف و راستی نیایی آنوقت کاری بر تو کنم
 که سر تو صد باره شود و من دختر بسوا مترام و تو شنیده باشی که پدر من مثل تو
 چندین راجه بار با یک سخن هلاک ساخته ما در من نیکایا پسر است من باز میگویم
 که بزرگی این راجه کبر و من آنچنان زنی نیستم که باین لائق باشم و همسر تو هم
 بود که تو مرا از پیش خود رانی و این فرزند من آنچنان پسر است که هیچ پادشاهی
 اینچنین فرزندی نداشته باشد در کهایشان گفته اند که او چنان پادشاهی
 خواهد شد که مثل او در عالم پادشاهی نشود و نه بعد او مثل او دیگر شود
 و فرزندان او سا اباد در عالم سلطنت کنند و هیچ نمیدانم که باعث آن چیست که تو
 خود را شناخت میکنی مورچه بچینه می ندانند از لگات هبانی میکنند و بینه خود نمی شنند
 تو از ان مورچه کتر شده که اینچنین فرزندی را از پیش خود می رانی از مثل تو راجه

مناسب است که اینچنین سخن نگویید و زن و فرزند خویش را از پیش خود و زنان
 راجه گفت ای عورت تو امثال این سخنان خود را بر من می بندی من ترا
 نمی شناسم و تو که می گویی که ما در من اسپر است فی کما اسم او حجه است که همه
 همه دیو و تها پیش او می روند تو هم مثل او ترا خواهی کرد که درین مجلس چنین
 سخنان بیجائی می گویی برخیز و از پیش برو که من ترا ندیده ام و نمی شناسم
 شکنتلا گفت ای راجه من از تو تحمل بسیار میکنم که تو بحضور مردمان من
 این طور سخنان می گویی گفته اند هیچ طاعت برابر راستی نیست و هیچ
 گناهی برابر دروغ گفتن نه ترا همه کس راجه و انای نیک میدانند این
 که نام سبکی باشد که تو مرا دروغ گو می گویی و حالا توجهی میکنی مرا قبول نمیکنی
 من ترا چنان بسوزم که خاکستر شوی و اگر مردمان مرا گویند که راجه که آنکه گفتمانی
 ملک میکند چرا پلاک کردی این پسر من نگهبانی ملک و رعیت بهتر از تو خواهد
 ساخت بعد ازین تو سخن نگوییم و میروم ز بر بنیم که ترا چه ضرر خواهد کرد مرا خواهی دید
 و چون پادشاهی خواهی که در شکنتلا این سخن گفته از پیش راجه بازگشت
 روان شد چون او برگشت از آسمان آواز آمد که ای راجه این زن زن تو بود
 و پسر پست راجه و مردمان چون این سخن را شنیدند همه حیرت کردند بعضی از
 و انایان که در مجلس بودند عرض نمودند که سخن غیب دروغ نمیشد و این عورت
 دروغگوئی نماید و چند کس که عالم قیافه را نیک میدانستند با راجه گفتند که کیلبار
 این پسر را نیک بر بنیم که مشابیهت تو دارد پانه راجه گفت بسیار خوب بر بنید
 آنها پیشتر کرده تمام اعضای آن پسر را ملاحظه نمودند نشانها که در بدن راجه
 بودند در آن پسر همه را یافتند با راجه گفتند که ای راجه بیشک این پسر است بر
 پیشانی هر نشانی که تو داری درین پسر است راجه گفت من در اول مرتبه شناختم این
 این عورت و این پسر را اگر قبول میکردم شاید که بعضی را در دل میگذاشت که دروغ
 بوده باشد میخواستم که امری واقع شود که هیچکس را شبهه در دل نماند از جهت

اینقدر تغافل نمودم تا آن فریدگار بگویم خود چنان کرد که هیچکس را در دل شکست
 نماند بعد آن آن مردمانی که علم قیافه را می دانستند گفتند که امی راجه این پسر را
 نیک نگاهدار که قیافه این چنان معلوم میشود که او آنچنان بادشاهی شود که
 نه پیش او همچنان گذشته است و نه بعد از او پیدا شود پس راجه برخاست و آن پسر
 را در بغل گرفت و روی او را بوسید و او را بخت نام نهاد و آنگاه پیش او آمد
 شکنتلا را گفت که از گناه من بگذر من اینقدر از ان جنت تیرا آزار دادم که
 اگر اول مرتبه ترا قبول میکردم شاید بعضی مردم بخاطر میرسانند که مبادا این
 دروغ میگفته باشد و من میدانستم که آفریدگار راستی ترا ظاهر خواهد ساخت
 چرا که تو دختر بسواستری و تو همچنان که دیمی بود آنچنانی حالا بیا با ما هم آشتی کنیم
 من این پسر را جانشین خود ساختهام چنانچه با تو و عده نمودم پس راجه پیش
 آمده شکنتلا را در بغل گرفت روی او را بوسید و میانه دل بادشاهی بجنت او حین کرد
 و او را چنان ساخت که حکم او در جمیع ممالک محروسه روان گشت و راجه پیش
 او هیچ کاری نیکو و چون راجه در کعبه است از عالم رفت بهر بجای پادشاهی
 میگردد آنچنان پادشاه شد که هر کس که خلاف او بخاطر میگذرانند همان ساعت
 هلاک میشد و جمیع گردن کشان آنفاق سر بر خط فرمان او نهادند کنت کعبه
 که او را پرورده بود پیش او آید از کنت التماس کرد که در خدمت او بگردد
 کنت کعبه قبول کرده راجه بالتفات آنچنان بگس اسید کرده که
 در حقیقت بجایت کرده بود و تفصیل حکایات بگس بجایت در پرچم از دم
 رقم خواندند راجه بهر درین بگس هزار پدم اشرفی تنها کنت کعبه همیشه داد
 دیگر اموالی را که او در آن بگس فرج کرده باصناف طوائف خلق از راجه باو
 که همیشه آن و سایر مردم داده بین قیاس باید کرد و از آن روز فرزندان او را
 بهارت گفتند تا آنقدر وقت که اولاد او در عالم سلطنت داشته اند سونگ
 با سوت پورانگ گفت که بعد این بیسم پان بر راجه چنانچه حکایت کرده اند

بگوید سوت پویانک گفت که حالا اجدا و جادوران بگویم آنگاه گفت که اول از
 پیر چیتس ده پسر بوجود آمدند از آنها چهار پسر بجایت و تمام مخلوقات بوجود آمد و
 زن پرجایت پیرنی نام داشت اول از چهار پسر بجایت و پیرنی هزار فرزند
 پیدا شدند و همه بیباوت و طاعت مشغول بودند و ترک دنیا کردند بعد از آن
 از چهار پسر بجایت پنجاه دختر بوجود آمدند و ده دختر به وهرم راج و او و سیزده
 دختر را به کشیب داد و ده بیت و هفت ماه داد از فرزندان کشیب پنج پسر پیدا
 شد و او را جرمین و غیره ده پسر و یک دختر داشت که از آن نام داشت از پسر سیزده و او نام
 پیدا شد و تمام عالم را بگرفت سلطنت او از مشرق تا مغرب عالم بود او با برهمنان
 بغایت عداوت داشت هر چیزیکه پیش ایشان می بود از ایشان می گرفت
 سنت کمار و غیره که پیشان که از ایشان بزرگتر و ناتر و برهمنان نبودند پیش بزرگان
 آمد با او گفت که ترا می باید که با برهمنان عداوت می ورزیده باشی بسیار از آن بومی
 سخنان باد گفتند او اصلا گوش بر سخن ایشان نه کرد و دوست کمار و دختر
 شدند و او را نفرین کردند و بغضب از پیش او برخاسته رفتند در همان زمان
 پسر و نوزادین عالم رفت و او را از آریشی اسپرانشش پسر شده بودند امی و در میان
 و اماوس و دژره امی و بنامی و شتامی و امی که سپر کلان بود بعد از پدر بجای می
 نوشت او پنج پسر داشت کلان ترین تنگ کوه بود و او بعد از پدر با و شاه
 گردید و او را نیز شش پسر بود و حجت و حیات و سنایات و آیات و آیت و
 و هر دو وقت که پسر کلان بود ترک دنیا کرد و در خدمت علایان بیباوت و ریاست
 مشغول گشت و حجات بعد از پدر با و شاه آما و هم با و شاه می بزرگ بود و چندین ملک
 کرده بود و خیرات بستمقان میداد و روزن داشت و یو جانی دختر شکر و
 نیگویی شمر شتام داشت راجه خنجه با پیشم پان گفت که آن راجه حجات از
 اجدا و ماست میخواهم که بدانم که او چه دختر شکر را که بر منی بود خواسته راجه چتری
 بود دختر بر من راجون خواهد باعث این کار را میخواهم که بدانم پیشم پان

گفت خوش باشد باعث این راعرض کنم راجه حیات بسیار راجه بزرگ بود
 بعدل و داد و مثل اندر بود و روشنی و عدل و منسب آفت که شکر پدر و جوانی
 بر کوه پراپر مشر شاد و یک شهری بودند در میان دیوتها و دیوان بحجت سلطنت
 این عالم جنگ بسیار شده بود دیوتها پیش بر مهیت رفته گفتند که تو بر بزرگ
 مانی تو آنچنان فکری کن که بر دیوان غالب شویم دیوان نزد شکر رفته
 گفتند که تو پسر و بزرگ مانی تو کاری بکن که ما بر دیوتها غالب شویم شکر گفت که
 من افسونی می دمم که انرا سنجیدنی میگویند و آن افسون را بر هر مردی که بخوانند
 زنده شود و شما برویدید دیوتها جنگ بکنید هر کس از شما کشته شود من زنده
 میکنم بفرمان آفریدگار پس دیوان بجنگ دیوتها رفتند هر کس از دیوان
 کشته میشد او را برداشته پیش شکر می بردند و او آن افسون را بر او میخوانند
 و آن دیوان را زنده میکرد دیوتها چون کشته میشدند بر مهیت آن افسون را
 نمیدانست و نمیتوانست هیچکس از دیوتها را زنده کردن پس دیوتها پسر
 بر مهیت را که گنج نام داشت بنایت عابد و فاضل بود و بسیار صاحب حال و
 اخلاق پسندیده داشت طلبیدند و گفتند که ما همه فرزندان پدر تو ایم شما را
 لازمست که نگهبانی ما کرده باشی حال ترا می باید که پیش شکر بروی و به شرطی که تو را
 چنان سازی که آن افسون سنجیدنی از تو یادگیری چنانچه او دیوان را زنده میسازد
 تو هم ما را زنده کردانی و گفتند شکر را از تری مرست دیو جانانی نام و از سخن او بد برین
 نیر و ترا می باید که با او آشنائی بهم رسانی و او را بران آوری که از پدر اتان نامید
 تا آن افسون را یاد گردانند پس گنج خدمت شکر رفت و گفت که من بنیره انگرا
 و پسر بر مهیت ام و گنج نام دارم بنخدمت شما آمده ام تا از شما معلوم بیاورم هر چه
 شوم و تا هزار سال قرار داده ام که در ملازمت شما بوده باشم و به خدمتی که شما مرا
 بفرمایید آنرا بجا آورم شکر از آمدن او بسیار خوشحال شد و او را ملازمتش بسیار کرد
 و بنایت عزیز میداشت و شکر او را پیش دختر خود دیو جانانی برد و گفت این چون

پسر بہیت ست تو با اومی پودہ باش و ہر چہ او را از جو ست ہا شد می واوہ باش
و نگذاری کہ او دلگیر شود و محنت کشیدہ باشد بیدان و یوجانی و کج نشراوقات
با ہم می بودند و کج او را مثل خواہران می دید و در ایام خدمت او میگردید کاجانی فسانہا
و حکایتہای گذشتگان بوجبت او میگفت چنان کہ یکہ آن دخترک بخلہ و لمحہ بی او
قرار و آرام نمیداشت ہمچنین پانصد سال کج در خدمت شکر می بود و اتفاق
و خورش صحبت سبق خوانی میدہت و عرضش ہم آن بود کہ آن افسون را یاد گیر و
چون دیوان التفات شکر را در بارہ کج ملاحظہ کردند با ہم گفتند این بسیار بہت
کہ پسر بہیت در پیش شکر می باشد و آن افسون را از وی بیا موز و آفت
کار شکل بخوابد پس دیوان بہہ در قصد کشتن کج شد تا روزی شکر کج گفت
کہ گادان مرا در فلان صحرا بر و بچران و شب آہن را بیا کج چون گادان را بانجا
برد و دیوان کہ در کمین او بودند چون آہن را تنایا گفتند او را کشتہ بارہ بارہ کرد و ہر بارہ
گشتہ او را بجانوری خوانیدند آخر روز گادان بخانہ شکر آمد و کج ہمراہ بنو و یوجانی
بلازمت پدید رفت و گفت گادان آہن کج نیامدہ است من بی آہن زندہ نخواہم ماند
دیگر شما داینہ شکر گفت ای دختر خاطر حیدار کج را بوجبت تو بیا و رم پس شکر افسون
سنجیدی را خواند بعد آن فریاد کرد و کج را طلبید کج جان بخلہ بقدرت آفسید کا
زندہ شد و بخدمت شکر آمد شکر پرسید کہ کجا بودی گفت وقتیکہ گادان را بجا ہم
چند کس از دیوان ہمیش من آمدہ پرسیدند تو چہ کسی من چون نام خود را و پدید خود
را گفتی احوال ایشان مرا گفتند شکر او را نوازش بسیار کرد و بیشتر از پیشتر او را
خزیدہ محترم میداشت تا آنکہ باز روزی شکر کج را فرمود کہ بفلان صحرا برو و کل برآ
من بیا کج چون بآن صحرا رفت باز دیوان چون او را تنایا گفتند او را گفتند چون
مردتے گذشت و کج بیا آفت باز دیوانی پیش شکر آمدہ گفت کہ امر روز ہم کج
نیامدہ مبادا باز کسی آہن کشتہ است شکر گفت من یک مرتبہ او را زندہ کردم تا
با دیگیر زندہ نمیدانم کردن و یوجانی گفت ای پسر این جوان ہمیرہ انگار و پسر

بر سر پیت برود و ترک خدمت مثل بر سر پیت کرده بشا گروی شما آواره بود شما
 صلاحیت و دستیره او را میدانید و نیز میدانید که او از اخلاص خدمت شما میکنند
 حالا او را چون رو میگردانید که گشته شود و من هم بعد از زنده نخواهم ماند شکر چون
 این سخنان شنید باز در بند آن شاکر گنج رازنده سازد با دست گرفت که این دیوان
 پلید با من عداوت بنیاد کرده اند و شاکر در مرا می گشته مرا هم می باید که ازین عداوت
 بروم پس شکر گنج را فریاد کرده طلب داشت و گنج در آن وقت در شاکر شکر بود چون
 شکر او را طلبید و آیت از شاکر او جواب داد و گفت چه میفرمایید شاکر گفت تو در
 شکر من چه میکنی گنج گفت ای استاد سیرت محبت شما هر چیزی که مرا واقع میشود
 آنرا فراموش نمیکنم دیوان چون مرا تنها یافتن گشته در آتش سوختند و خستر
 مرا در میان شراب انداخته بلا زنت شما آوردند و شما ناله خورید شکر گفت
 حالا من با توجه کا گنم که از شکر من بر آبی اگر شکر خود را پاره میکنم و ترا بد می آورم
 من می میرم و اگر بد نمیکنم دختر من می میرد چون این گفت دیدوبانی گفت ای
 پدرم عجب و در غم بزرگ پیش آمده است اگر دشمنان شما را امری واقع شود
 مرا بی شما زندگی بچیز کار نخواهد آمد و اگر گنج برود بی او هم زنده نمیتوانم بود و درین
 فکر حیران مانده ام شکر گفت ای دختر غم مخور من کاری میکنم که هر گنج زنده شود
 من هم من بجان خود آیم پس شاکر با گنج گفت ای گنج من افسون را که بان خورده را
 زنده میکنم به تعلیم میدهم چون تو آزا یادگیری من شکر خود را پاره میکنم و ترا برین
 می آورم تو آنوقت آن افسون را بر من بخوان و مرا زنده کن اما می ترسم که بساوا
 تو زنده باشی و خواهی که باین بهانه افسون را یادگیری و مرا بکشی آنگاه شکر
 گفت ای گنج چون تو از شکر بد خواهی آه حکم سپردن خواهی داشت پس شکر
 آن افسون را چندی مرتبه خواند تا گنج آزا یاد گرفت بعد از آن شکر خود را پاره کرد
 و گنج از اینجا بدر آمد دید که شکر مرده افتاده است پس آن افسون را بر روی خاندان
 شاکر زنده کرد و گنج با وی گفت که پدرم بزرگوار آن حتی که شما بر من دارید پدر من

که بر حسبیت باشد نزار و در آن که پدر من یک مرتبه مرا بوجوه آورده بود شام و من
 مرا بوجوه آورده دیدم مرا از شکم خود بدر آورده این افسون سخنچینی را
 یاد داده بدین از عهدۀ شکر شاکو که بدو تو انعم آرد شکر بر این سخنان کج بسیار
 نیش آمد و او را دعای کرد بعد از آن شکر تمام به بنیان را طلبید و با او
 گفت که دیوان مرا بازی داد و در این نوزده مرا در میان شراب چون خورانی
 و این شراب را هر کس که میخورد عقل او میرود و از امر فرود من این شراب
 بر برهمنان حرام که دم و از افریگار در خود است میکنم که هر کس از بهنجان
 شراب بخورد هر چیزی که کرده باشد همه از او برود و در آن جهان بد فرخ برود
 بعد از آن شکر دیوان را طلبید و با ایشان گفت که کج هزار سال است خدمت
 در شاگردی میکنی در من هر علمی که میدانی من به این سپه تعلیم داده ام و این
 پسر نوزده من است که از شکم من بدر آورده است و این سپه حال آنکه او بد که بجای
 پدرش بر حسبیت برود هر کس که بعد ازین از دیوان با او سپه بخورد هر سانیدن
 دشمن او خواهد شد و سخنان و دعای برای شما خواهد کرد که همه شما هلاک شود و این
 از سخن شکر تریبند و با شکر عهد کرد که من بعد کج هیچ ازاری نرسانم شکر
 دیوان را رخصت داد بعد ازین با کج گفت ای نوزده ترا حالا هزار سال شد
 که خدمت میکنی و بسیار رحمت در ملازمت من کشیدی حالا وقت آنکه
 ترا رخصت دهم که بخدمت پدر خود بروی کج گفت که من داعیه داشتم که
 از خدمت شما هرگز به عازنت نکنم شکر گفت من ترا بنحوش خود رخصت
 میدهم که بخدمت پدر خود و خویشان خود بروی و مقصود تو از خدمت من تحصیل
 علوم بود آنچه میدانی من را بتو تعلیم کردم پس او را رخصت داد که بهازمت پدر
 رود چون کج رخصت یافت دیوانی با او گفت که ای کج مدت هزار سال شد که
 من با تو دوستی دارم حالا تو مرا از پدر من خواستگاری کن و خانیچه رسم میباش
 همان طریق نکاح کرده مرا بگیر کج گفت پدر تو بر من حق پدری دارد خانیچه

بر حسب پدروست پدر تو هم جان نسبت با من دار و بلکه بشیر که مرا از شکم خود
 بدر آورده و همه علوم را بمن تعلیم داد تو خواهی منی من ترا چه نوع بخواهم و خود
 استاد منی مرا بیاید که خدمت تو میکرده باشم و دست بسته در خدمت باشم
 نه آنکه تر از آن خود سازم و یوجانی گفت که اگر کسی کسی را تعلیم بدید یا این تعلیم را این
 فرزند نشود تو سپر بر منی غیره انکار او من و ختر شکر ام و در آنم میان قبیله ما و شما
 خویشی شده آمده است و حال آنکه ما است که میان من میتوانست محبت است
 اگر تو مرا از پدر من خواستگاری نمائی چه عجب خواهد داشت که گفت که اینها این
 توقع دار که مرا با پدر تو نسبت نزدیک است از من این گستاخی هرگز نخواهد شد که
 من ترا از پدرت خواستگاری نمایم و تو در ختر استاد من و خواهر من می شوی
 از تو این چشم دارم که تو هم مرا بدستور که بدست رخصت داده است
 رخصت بدهی تا من بخاطر خوش بلازیت پدر و دم دیوجانی از سخن او محض
 و گفت من آنچه میخواهم تو انرا قبول نمیکنی و سخن مرا که او ستا و زاده تو ام
 نمی شنوی از آن فریاد میجوایم که افسون را که انده پدر من که نمی نتجه آن و جوانی
 تو نشود و بهر کس که آنرا بخواهی زند نشود و گفت که من هزار سال بجهت این افسون
 خدمت پذیرد کرده بودم و اینکه ترا خواستم بجهت کمال احترام تو بود که تو تنها
 نسبت خواهری داشتی چون تو مرا با حق دعای بد کردی من از آن فریاد میگویم
 میخواهم که تو زن بیج بر منی نشدی و ترا بر منی نخواهد و این که تو مرا دعا کردی
 که این افسون که تو آموختی به هر مرده جوانی زند نشود من با یکی تعلیم خواهم
 که بد که او بخواهد او بر هر مرده که خواند آنکس زند خواهد شد که این سخن گفته دریا
 دیوجانی اقامه و گفت تو هر چه میخواهی بمن بگو استاد زاده منی من خد متگزار
 تو ام حالا میرم هر جا باشم دعا گو و خد متگزار تو و پدر تو خواهی شد این سخن گفته
 بخدمت پذیرد که بر حسب بود رفت او از دیدن فرزند خود خوشی الگشت
 و گریه کرد و گفت روی او را بوسید و پوتها چون شنیدند که سپر نسبت

۵

آن افسون را که شکر پیدا است یا دیگر نفع آمد همه خوشحال شده بدین او
 آمدند و هر که ایم تحفه بامی بسیار برای او آوردهند و چون کج آن افسون را
 بدیوتها آموختند و دیدند آن افسون را یاد گرفتند همه بجزارت اندر آمدند و
 گفتند که ما از دیوان ازان ملاحظه جنگ نمیکردیم که شکر گشته بامی ایشان را
 زنده میکند و چنان شد که ما هم این افسون را یاد گرفتیم اکنون اگر یابد دیوان جنگ
 میکند وقت است اندر این سخن را چون بشنید خوشحال شاد گشت خوش بشاد
 منم و در پی جنگ دیوان میباشم و یوتها در پی استعداد جنگ دیوان خندند و
 در یوجانی با بعضی از دختران مثل شکر گشته دختر شکر گشته پریا دیو که با شاه دیدان بود
 با دختران دیوان دیگر بسیر رفته بود بکنار حوض آبی رسیده همه رختهای خود را
 بر آورده در یوجانی نهادند و در آب در آمدند هر که نام رخت دیگری پوشید یوجانی
 با شکر گشته گفت که ما بر همین ایم و شما چتری تانمی سزد که رختها را به پوشی
 شکر گشته گفت پدر من که در مجلس می نشیند و پدر تومی آید درست بردست
 نهاده می است و تعریف پدرم میکند و از وی در نوزده میناید اگر من رخت ترا
 پوشیده باشم ترا زین چه تنگ خواهد آمد من بی اگر چنین بنحان گوی کنیزان
 خود را بفرمایم ترا زده زده از شهر بگردند دیوجانی اعراض گشت و بچشم تنگ
 بجانب سر شکر نگاه کرد و سر شکر گفت تو بمن همچو نگاه میکنی پس دست زده
 دران نزدیکی که چاهی بود و آبش خشک شده بود دیوجانی را دران چاه انداخت
 و بخانه رفت دیوجانی دران چاه باندا اتفاقاً راجه جبات دران وقت در شکار
 بود و هوای گرم شده راجه تشنه گشت و بجهت آب بر سر آن چاه رفت دران
 چاه دختر می دید که از روشنی روی او تمام چاه روشن شده راجه حیران حال
 آن دختر شد و پرسید که توج چه کسی و درین چاه چه میکنی دیوجانی گفت من
 دختر شکر دیوجانی نام دارم مراد دختر دیو درین چاه انداخته راجه چون این سخن
 بشنید بروی رحم کرد پس دیوجانی دست راست خود برداشت و گفت ای

بنده خدا از صورت تو چنان معلوم میشود که تو کس اعیال و بزرگ باشی دست مرا بگیر و ازین چاه بدر آ و راجه دست او را بگیرت و بدر آورده از آن دیو جانی راجه را دعای کرد و گفت که آفریدگار ترا خیر دهد تو مرا خلاص کردی ازین چاه پس راجه دیو جانی را وداع کرد و بیشتر خود رفت دیو جانی اندکی راه آمده دختر می را از خد متکبران خود دید که بطلب اومی آمد چون آن دختر دیو جانی را دید بگیرت دیو جانی گفت وقت گریه نیست من باین شهر که دختر بر کمر پیام را در چاه انداخته باشد نخواهم ماند تو برو در حال من به پدیر من بگو آن دختر پیش شکر آید و شکر را دید در مجلس بر کمره پرباشته است آهسته گفت که دختر بر کمره پرباشه ترا در چاه انداخته است شخصی او را از چاه بدر آورده است و حالا دیو جانی بیرون شهر ایستاده است بشهر در نمی آید مرا فرستاد که حال او را بگویم سگر چون شنید اعتراض شد و تعجیل برخاست پیش آمد و او را در بغل گرفت و بگیرت و با وی گفت ای دختر تو گناهی کرده بودی که چنین حال ترا پیش آمده است نعم مخیر بر گناهی که ترا بود همه بر طرف شد دیو جانی گفت در چاه افتاد و مرا آن قدر تفاوت نکرد که دختر بر کمره پرباش من گفت که پدر تو دست بردستی نمی نمود در خدمت پدر منی ایستد و از تو گناهی میکند و تعریف پدر من میکند من و دیگر درین شهر نباشم شکر گفت که تو ازین اندوه بگین مباش چرا که من هرگز گناهی نکردم ام و هرگز دست بردستی نهاده پیش کسی نه ایستاده ام بلکه کچم پرباش در پیش من می ایستد و تعریف من میکند بر این جماعه شکم غلامان من اند و من ایشان را با نسون زنده میکنم و ایشان همه بعلامی من اقرار دارند و من آنچه میخواهم از داده آفریدگار میخواهم و هرگز از هیچ مخلوقی جمع نکرده ام و پادشاهین جماعه بودند نعم مدعای من پاران می بار و در رعایت میشود ترا شکرشانا معقولی گفته باشد بسیار شگین مباش دیو جانی از بسکه خاطر آزرده بود از آن سخنان پدر هیچ از آن غم پدر نیامد پدرش گفت ای فرزند هیچ توانی برابر آن نیست که کسی

صبر و تحمل داشته باشد اگر کسی باو بدی کند او در برابر او نیکی کند و اگر بنا بر چیزی
 با هم گفتگو کرده باشد از من لائق نیست که در غضب شوم و برای این جامعه
 نظیر کنم و یو جانی گفت ای پدر بزرگوار من در خدمت شما بسیار علوم را دوست
 ام و اینها که شما می فرمایید همه را میدانم و بزرگان این سخن را هم گفته اند که با جانی
 که نیک سگدانه کرده باشند نمی باید بپویند و دل من از سخنان شما میسوزد
 و مردن بهتر از آنست که با کسانی بوده باشد که حرمت اینکس را نگاه ندارند
 سگ را این سخنان و یو جانی اندوه آمد و گفت ای دختر دختر بکس به یا فقید
 ترا آزار داده است که ترا اینچنین خاطر پریشان شدید مشکند مجلس بر کس به یا
 آمد بر کس به یا تعظیم سگ کرده در برابر او به ادب نشست شکر بعد از آن گفت
 که هر کس که بدی کند نتیجه آن بدی را زود می باید اگر باو نرسد به فرزندان
 فرزندان زاده می او برسد در ویش در میان شما افتاده ام و آنچه از دست
 من آمده بود آنه نیکی در باب شما تقصیر نکردم و شما در برابر نیکی من نمیجو بدی
 کردید و الا پسر فقیری را که بحجت آموختن علم پیش من آمده بود و کج نام داشت
 شما یک مرتبه او را کشتید و پاره پاره کردید چون آفرید نگار او را زنده ساخت
 باز مرتبه دیگر او را بچاره را کشتید و سوختید و خاکستر او در شراب انداخته بخورد
 من و او دیدم من هیچ نگفتم این چه کار بود که دختر تو دختر مرا دشنام داده در چاه
 انداخته است حالا من دیگر در میان شما نمی باشم بکس به یا گفت شما چرا
 این چنین سخنان با ما می گوئید بطفیل شما زنده میباشیم اگر شما از پیش ما بد روید
 ما هم این ولایت را می گذاریم و سجزا از ما میرویم چه که اگر شما نباشید و بدو
 چه آرزو ما هم را میگذرد شکر گفت شما خواه بمانید خواه بایر روید من خاطر و دست را
 نمکین نمی توانم دیدن و ازین ولایت خواهم رفتن بر کس به یا برخاست و سر در پا
 شکر نهاد و بسیار نزاری کرد و دیگر بزرگان آمده شکر را گفتند این مرد با شما است
 و از شما این اشکس میکنند چه داشت از شما داریم که گناه ما را بخت شکر گفت

اگر شما تسلی در خست من کنید من هیچ مضائقه ندارم بلکه پریا گفت که بادشاها را باید
 و مال و جان همه بطفیل شما داریم پس بر که پریا در ملازمت شکر آمد و پیش و پویا
 رفت بر که پریا گفت ای دیو جانی ما همه غلام و خدمتکار پریا تو ایم اگر وقت من
 بی ادبی کرده باشد تو هر چه بفرمائی من با او بکنم دیو جانی گفت من آن خشنود
 می شوم که هر گاه پدر من مرا بشود بر بد بد خست تو که مرا در چاه انداخته است با هزار کینز
 در خدمت من باشد بر که پریا گفت این خود چیزی سهل است من جان خود را
 فدایم شکر میکنم دختر خود چه خواهد بود پس بر که پریا کینز می را بطلبید و گفت
 شتر شتا را بخدمت دیو جانی بیار تا هر چه خواهد بود با او بکند کینز رفته با شتر شتا گفت
 که پدر تو ترا طلبیده است تا ترا کینز دیو جانی سازد شتر شتا گفت هر چه حکم بدین
 باشد از آن چه چاره پس با کینزان و خدمتکاران روان شد و بخدمت پدر
 آمد پدرش او را با همه آنها بدیو جانی بخشید دیو جانی خوشحال گشته همراه پدر و
 بر که پریا بشهر آمد و شتر شتا هر روز یک مرتبه بخدمت دیو جانی می آمد هر چند
 که دیو جانی می فرمود میگردد و باز بمنزل خود میرفت بعد از مدتی روزی دیو جانی
 بسیر بیرون شهر برآمد و شتر شتا با هزار کینز خود در خدمت او بود و بهان جنگل رسید
 که شتر شتا او را در چاه انداخته بود و دیو جانی در آنجا در میان سبز زاری که درختها
 لطیف میوه دار و آبهای روان داشت نشست و دیگران بعضی با طراف نشسته
 و بعضی آتشاده بودند و صحبت میداشتند ناگاه راجه حیات که در شکار بود از پس
 آهوتاخته اتفاقا با شکار سی که آنها آنجا بودند جامعی از دختران آنجا بدید که
 اگر شتر کمال حال بودند دیو جانی و شتر شتا هر دو در حسن از دیگران این تمازا زد و میخواست
 ایشان شتر شتا در صحبت و ملاحظت زیاده از دیو جانی بود و راجه از دیدن آن
 دختران نزدیک بود که بهیوش گردد پس از اسب فرود آمده به پیش ایشان آمد
 و پرسید که شما چه کسان اید دیو جانی گفت که من دختر شکر ام که استاد همه نویس
 و این دختر بر که پریا که بادشاه دیوان است اما هر جا من بروم او در خدمت من

پریا

بی‌باشد راجه حیات گفت که این دختر راجه کلانی است و در حسن جمال زیاد است
 از چه سبب خدمتگار تو شده است دیو جانی گفت آفریدگار چنین تقدیر کرده است
 که او خدمتگار من باشد و دیگر هیچ ازین حکایت پرسش من گفت تو هر چه از راجه پرسیدی
 ما جواب دادیم حالا ما هم از تو می‌پرسیم بگو که با این لباس و باین صورت که نور
 روشنی در روی تست بیادش با این کلان بنیادی راست بگو که تو چه کسی را گفتی
 که نام من حیات است من از نهم پدربا دشا شاه شده ام و بسیاری از علوم خوانده‌ام
 و دیو جانی گفت ای راجه شهابین ولایت بجهت شکار آمده‌ای و کل خوشبوی
 خوشترنگ بهم رسانید راجه گفت من خود بجهت شکار آمده بودم و حالا تشنه بسیار
 شده‌ام تو که این سخن می‌پرسی سبب چیست هر چه تو بفراستی من آن را بجا آورم
 و دیو جانی گفت این دختران را که می‌بینی همه کنیزان من اند ما این دختر که دختر
 راجه بر که بر پاست هم کنیز من است از تو آن میخواهم که شوهر من شوی راجه حیات
 گفت که ما چتری ایم و تو بر زمین میان ما و شما نکاح و خواستگاری نمی‌شود من چون
 ترا بخوانم دیو جانی گفت ای راجه چتریان همه از برهمنان متولد گشته اند و پدید تو از جمله
 راجه‌هاست ان بود اگر تو مرا بخوانی گناهی بوقاعد نخواهد شد راجه گفت این سخن چیست
 که چتریان از برهمنان حاصل شده اند اما حالا بطریق سلوک زندگی گمانی بر برهمنان
 نوحه دیگریست و از چتریان نوحه دیگری حالا مرا جانزیت دختر برهمن را اگر گفتی
 و دیو جانی گفت خوار استگازانت که دست دختری را بگیرد و تو خود را به دست او
 گرفته راجه گفت من کی دست ترا گرفته‌ام دیو جانی گفت من جان دختر که
 در چاه افتاده بودم و تو دست مرا گرفته‌ای من دست خود را بدست او گیر
 نخواهم داد راجه گفت تو برهمنان از قهر آتش و بار بدتر است چرا که اگر با تو رفت
 یک کس را می‌گزد و آتش یک خانه را میسوزد اما برهمن که در قهر شود و لغزش کند
 عالمی را بسوزد من از پدر تو می‌ترسم اگر پدر تو ترا بمن و بد من ترا می‌گیرد اما
 بی‌رحمت او هرگز نخواهم گرفت دیو جانی گفت اگر ترا ترس از پدرتست تو پیش

پیر من پرو و خوات کاری نما او را بتو خواهد داد پس راجه حجات به پیش شکر گفت
 و او را تعظیم کرد و دست بردت در برابر شکر بایستاد شکر راجه ایشناخت و از جا
 بر جفت و راجه را عذر خواهی نمود راجه راجه جانی بنشاند و خود در برابر او نشست
 و از سر جانب سخنان میگفتند که در آنوقت دیو جانی بیاید و با پرگفت که ای
 پیر بزرگوار این همان راجه است که دست من گرفته از جایه بر آورده بود و چون
 دست مرا گرفته است من دست دیگری بر گرفته نخواهم گرفت سکر راجه حجات
 گفت ای راجه چون تو اول دست دختر مرا گرفته من این دختر را تو نمیدانم
 و تو راجه بزرگ هستی و من این دختر خود را بسیار دوست میدارم میخواهم که
 باین دختر من نیک سلوک میکند با شوی راجه حجات گفت که من
 نمود این نسبت را بسیار خواهم اما حیرانم که شما بر من اید میترسم که گفتگار نشوم
 شکر گفت تو ازین میچ اندیشه مدار که من گناه ترا دور نخواهم کرد و از آفرینگان
 و زخومت میکنم که میان شما هر دو دوستی و محبت بسیار شود پس راجه حجات برخواست
 و برگرد شکر که پند شکر در ساعت نیک دیو جانی راجه حجات عقد کرده داد و
 سکه اموال و اسباب بسیار براجه حجات داد چون راجه بشهر خود روان شد دیو جانی را
 همراه برد شکر و دختر بر کهه پر یا با بنر ارنیز و خدمت دیو جانی رفت و راجه
 بشهر خود که مانند امر اتنی شهر اندر بود و آمد دیو جانی را در منزل لطیف جا داد و
 شکر و شکر را در میان باغی که در آنجا منازل خوب ساخته بود منزل داد با بنر
 کنیز و دیو جانی با بنر ارنیز او را همراه خود نگاه داشت و دیو جانی در همان سال
 پسری بجفت راجه حجات ز امید و درت هزار سال ایشان بعیش و عشرت بسر
 برد بعد از آن روزی راجه حجات بسیر باغی که شکر شکر در آنجا منزل داشت
 سیر کنان چنانه شکر رفت شکر از خانه برآمده راجه را سلام کرد و راجه چون
 آنسور و جمال و ترتیب و سامان او را دید عاشق او شد و چنانه شکر شکر آفر
 بنشست و گفت تو دختر راجه بزرگی من میخواهم که ترا در نکاح خود در آورم اما تو نمیکند

شکر دیو جانی را و ترا همراه من فرستاد با من گفت که شتر شش را که دختر راجه بزرگ است
 بسیار نیک نگاهداری اما او را زن خود کنی من قبول کردم و حال را نمیدانم که چه علاج
 او بکنم شتر شش گفت که در پنج جا دروغ گفتن گناه نیست یکی آنکه یاران در صحبت
 خنده و کنسراج دروغ بگویند و دیگر شهبان اگر صحبت خوشحالی زن دروغ بگویند
 تا او از آن خوشحال شود و دیگر در وقت عروسی قاصده است که هر دو مرد و زن
 جدا گیرند و شش مای دروغ میدهند و دیگر اگر به بنید که ظالمی کنی یا باطلی
 یا میکت اگر صحبت خلاصی او دروغی بگویند و همت پنجم جانی که از آن بگریز
 می برده باشند اگر صحبت نگاه داشتن حال دروغی بگویند و این پنج مای است
 گناه ندارد در راجه حجات گفت شکر گرفته که تو شتر شش را انتخابی من چون حجات
 قول او بکنم شتر شش گفت که دوست دوست دوست بیاید تو دیو جانی را
 خواسته ز من و او دوستایم پس همان طوری بهتر است که مرا هم گرفته باشی
 حجات گفت من شرطی دارم که هر کس از من چیزی بطلبد من بگویم به هم
 از من هر چه بطلبی بگویم شتر شش گفت من از تو آن می طلبم که میان کنی
 که مرا از تو فرزندان حاصل شوند ز من چون همراه دیو جانی است که دیو جانی
 زن شماست من هم تعلق بشمار دارم راجه این سخنان بسیار خوشحال گشت
 و شتر شش را بخواست و با وصحت و همت شتر شش آریست چون حجات
 حل او بگذاشت پسری در نهایت حسن و جمال از او متولد چون این خبر
 بدیو جانی رسید که شتر شش پسری زانمیده است بسیار بگریه شد و پیش شتر شش
 آمد و گفت تو آخر نتوانستی که گناه من کنی و خود را نگاهداری راست بگو
 که این پسر را از کجا پیدا کرده شتر شش گفت رکبش بود بغایت دانا او
 پلیس من آدمی از اولتاس کردم که مرا بخواد او مرا بخواست و این فرزند
 از او متولد شد من گناهی نگرده ام و دیو جانی گفت که اگر چنین باشد قصه
 ندارد اما هیچ میدانی که آن رکبش چه کس بود و چه نام داشت شتر شش گفت

که روشنی آن بر همین همچو آفتاب بود از کمال اهمیت از آن توانستم که بر سر هم که ام
 چه نام داشت دیو جانی گفت چون چنین است تو خوب کرده و مرا ازین بد
 نیامد این سخن گفته بجا خود رفت بعد از آن دیو جانی را یک پسر دیگر از زرا
 حجات متولد شد آن پسر اول او جد و نام داشت و دیگر تریش و آن در
 او چون بشن و اندر بودند و از راجه حجات شرفتار سه پسر حاصل شد یکی
 قره بختی و دیگری آن و سومی پسر و زری راجه حجات با دیو جانی سیر میکردند بجا
 شرفتار که در آنجا بود رسیدند دیو جانی آن سه پسر را دید بازی میکردند و چنان
 مقبول و صاحب جمال بودند که زیاده از آن نتواند بود دیو جانی گفت ای راجه
 این پسران چه کس اند که روشنی روی ایشان و صورت ایشان تمام شبها میماند
 راجه هیچ جواب نمیداد چون راجه هیچ نگفت دیو جانی آن پسران را طلبید و
 شما پسران کیتنید ایشان با نگشت اشاره بر راجه کردند و گفتند که ما پسران این
 ط اشاره به شرفتار کردند که مادر ماست و آن پسران نزدیک راجه آمده برگردن
 چسپیدند راجه بحجت خاطر دیو جانی ایشان را دور کرد و کوه دکان کرد که روند
 پیش مادر رفتند دیو جانی با شرفتار گفت که تو با من دروغ گفتی که که بینی
 پیش من آمده بود تو با راجه رست آمده این گناه من است که ترا در پیش خود شب و
 روز نگاه نداشتم و تو دختر دیوانی گناه کردی تو عیب نیست شرفتار گفت من
 دروغی نگفتم ام چرا که آن عبادتی که آن رکبیشرا میکنند این راجه هم
 و دیگری من کینز ز خرید تو نبودم که بی رخصت تو شوهر نتوانم کرد دیو جانی با
 راجه گفت که من دیگر در خانه تو نمی مانم که خدمتکار مرا تو بر سر من بخوابی و او
 در برابر من اینچنین سخنان میگفته باشد دیو جانی این سخن گفته بزحمت
 و پیش شکر بار خود رفت راجه هم از پی او رفت دیو جانی قصه خواستن راجه
 شرفتار را پیش پدر خود گفت و نیز گفت از شرفتار سه پسر و از من و دیو جانی
 شده اند من تحمل نتوانستم کرد پیش شما آمده ام و از من راجه قول خلاف کرده است

شایا و گفته بودید که شرفشا را نخواهد حالا ادب توئی نموده است شکر گفتم که چون
 راجه حجات خلالت سخن مرا کرد و از خدا میخواهم که قوت راجه بر طرف شود و ضعیف
 گردد و راجه چون این سخن را بشنید گفت ای شکر مروی بزرگی من هیچ گناهی
 نگردم ام و در کتابها نوشته اند که اگر زنی از حیض پاک شود و مروی را بخوابد
 آن مروی پیش او فرو و چنان است که خون ناحق کرده باشد آن دختر کلان
 شده بود من او را خواستم اما او را با دختر تو برابر نداشته ام تو که مرا نفرین کردی
 چه گناه داشتی شکر گفتم من با تو نگفتم بودم که این دختر را نخواهی چرا خان
 قول کردی بیسم یاپین با راجه جنبه گفتم که چون شکر راجه حجات ما دعا کرد همان
 لحظه تمام قوت از راجه برفت و بغایت ضعیف و ناتوان گشت راجه چون خود
 را چنان دید سر در پایی شکر نهاد و گفت تو هر دعائی که مرا میکردی بهتر ازین
 بود که مرا باین حال ساختی که قدرت راه رفتن و بیج کار ندارم حالا التماس
 میکنم که دعا کنی که این ضعیفی از من برود چرا که من هنوز کام خود را از دنیا
 نگرفته ام شکر گفتم که من این دعا کرده ام باز نیتی انم گردانید اما تو بیج پسر
 داری اگر یکی ازین پسر تو جوانی خود را بتو بدهد این ضعیفی ترا قبول کند میشود
 که تو جوان شوی راجه گفت قایده ما از قدیم چنان است که جای خود را پسر
 کلان میدهد حال این حال را بفزند ان خود میگوریم هر کدام از فرزندان من
 این ضعیفی مرا بقتل میکنند و قوت من میدهد من جای خود را بعد از خود باو
 خواهم داد شکر گفتم تو دانی بمرکس که خواهی بده اما هر فرزند که جوانی خود را بتو
 بدهد تو در ان زمان مرایا و بکن چون مرایا خواهی کرد این ضعیفی تو باو خواهد رسید
 و جوانی و قوت بتو خواهد آمد پس شکر راجه حجات را وداع کرد و با اتفاق دید جانانی
 متوجه شهر خود شد و چنان بی قوت و ضعیف شده بود که قدرت سوار شدن
 در راه رفتن نداشت او را بر محضه نشاندند بشمار او بردند چون راجه بشهر خود رسید
 فرزندان او بلا زمت او آمدند پس راجه اول بار با پسر کلان خود گفت که مرا

بدعی می شکر این ضعف و بی قوتی و بیاری شده است اگر تو قوت و جوانی تا
 هزار سال بدی من بعد از هزار سال باز این جوانی را بتو میدهم و ضعیفی و
 بی قوتی خود را می گیرم و جای خود را بتو میدهم پس کلان راجه گفت که این
 قبول ندارم و گفت که من تاب ضعیفی و ناتوانی و پیری ندارم جوانی خود را نیتدم
 و گفت ای راجه تو دیگر فرزندان داری هر کس که خواهد بعد شما راجه شود و جوانی
 خود را بشما خواهد داد و راجه گفت که تو سپر کلان منی چون تو سخن مرانه شنیدی از
 خدا میخواهم که هیچ کدام از فرزندان تو سلطنت نیابد بعد از آن راجه حجابت
 بگیرد که تشریف نام داشت گفت او هم قبول نکرد و گفت که من تاب پیری و
 بی قوتی ندارم حجابت گفت تو فرزندی داری و از من متولد شده و سخن مرا قبول
 نمیکنی از خدا میخواهم که نسل تو در عالم نماند و تو سردار جماعه بداصحابان زبونان
 چندالان و خاک رومان و جماعتی که چندم و ویکت باشند باشد و جمعی که با زبان
 او شادان زنا میکرده باشند و امثالهم خواهی شدن بعد از آن راجه حجابت
 سپر کلان شرفش را که در هیچ نام داشت طلبید و با او هم گفت که ای فرزند جوانی
 خود را بمن بده و پیری مرا بگیر که بعد از هزار سال من باز جوانی ترا بتو باز خواهم
 و پیری خود را نخواهم گرفت او گفت ای راجه پیری آنچنان خیر است که با زبان
 صحبت نمیتوان داشت و بر اسب و فیل و ارابه سواری نیک نمیتوان کرد
 از این جهت من پیری قبول نمیکنم راجه حجابت گفت که فرزندانیک آنها اند
 که از سخن پدران بدر نروند و چون سخن مرا نمی شنوی از خدا میخواهم تو در واک
 حاکم شوی که در اینجا هیچ جا نوری نیرفته باشد و جماعتی در اینجا باشند که مثل حیوانات
 سلوک میکرده باشند پس راجه سپر میان شرفش را که آن نام داشت گفت ای
 فرزند تو جوانی خود را بمن بده و پیری و ضعیفی مرا بگیر که چون هزار سال بگذرد
 من باز جوانی ترا بتو خواهم داد و پیری خود خواهم گرفت او قبول نکرد و راجه گفت
 از خدا میخواهم که فرزندان تو جوان نشوند و در نظر تو همه هلاک شوند تو در فراق آنها بسوزی

که سخن هر که پدر تو ام نشنیدی بعد از آن راجه حجات پسر خود شتر شتار که پسر نام
داشت طلب نمود و باو گفت که ای فرزند تو بهترین فرزند آن منی مرا بدعا می
پیری و ضعف غالب شده است و من با هر کدام برادران تو که گفتم که تا هزار سال
جوانی خود را بمن بدمید و پیری مرا بگیرد میگوید ام از ایشان قبول نکرد و خاطر
مرا بخانید حال جوانی خود را تا هزار سال بعاریت بمن بده من بعد هزار سال
جوانی ترا بخواهم داد و پیری خود را خواهم گرفت پرو گفت ای اجد من جان
خود را بر تو فدا سازم جوانی خود چه خواهد بود هر چه بخواهد بجان و دل قبول ام
شما جوانی مرا بگیرد و من پیری و ضعیفی شما را میگیرم و تو بفرغت زندگانی کن
که من در خانه می نشینم و عبادت میکنم راجه چون این سخن را از پرورشید بسیار
خوشحال شد و گفت ای فرزند مرا خود خشنود ساختی از آفریدگار آن من خواهم
که هر آرزویی که داشته باشی همه را آفریدگار تو میسر سازد فرزند و فرزند راده ای
تو دایم باو شاه میشده باشد پس راجه حجات شکر را یاد کرد و آنگاه پیری و
ضعیفی خود را بان فرزند داد و جوانی او را گرفت راجه چون جوان گشت بسیار
خوشحال شد و پیوسته اوقات بعیش و عشرت و نشاط میکرد و اموال بسیار بقبول
و مساکین میداد و هر مسافر می که بشهر او میرسید چندان رعایت و نیکویی باو
میکرد و که آنکس دیگری میخواست که بشهر و ولایت خود برود راجه چندان
در عدل و داد که شد که شهر ولایت او را مرتبه بهتر از امر اوئی اندر شد و هر
حجات تا هزار سال عمر خود را بعیش و سرور گذرانید چون هزار سال تمام شد راجه حجات
پسر خود را که پسر نام داشت طلبیده گفت ای فرزند من آن مقدار که خاطر خواه
من بود انواع عیش و فراغت که درم داین همه فراغت برکت جوانی تو که درم
اگر چندین هزار سال دیگر همچنین فراغت میکردی باشم حرص کم نمیشود و آدمی
آنچنان است که اگر تمام دنیا را داشته باشد هنوز آرزوی او زیاده از این گوید و
ای فرزند مرا آنست که حرص و آرزوی خود را از بون سازد و من حالا جوانی بتو

میدهم و پیری خود را میگرم و بطاعت و عبادت مشغول میشوم پس راجه جوانی را
 بفزند داد و پیری و صغیفی خود را گرفت و با وی گفت که ای فرزند من بسیار
 در سلطنت خود عیش و فراغت ببردت جوانی تو که درم حالا وقت آن آمده است
 که بیادت آفریدگار مشغول گردم و دست از کار و بار بردارم و من این سلطنت را
 بتو عواله میکنم چون اراده کردی که جای خود فرزند خود بگیری و مرا که از سر مشا حاصل شده
 بود بدو جمیع اربابان دولت و برهمنان و خیرایشان بماندست راجه آمده عرض کرد
 که پسر کلان شما چه نام که بغیره شکریست و ما درش دیدیم نام دارد به همه من
 آراسته است مناسب نیست که جای خود را بفزند خورد بدید و سلاطین گذشته
 جای خود را بفزند کلان داده اند شما که خلافت همه بزرگان میکنید مبار ازین فتنه
 طاهر شود که خلایق از ان محنت و تکلیف کشد راجه گفت ای بزرگان این خوب میگوید
 آن نیست که من آنرا نمی دانسته باشم شکر مراد عالی کرد ما من بیرو ضعیف گشتم
 و اول با پسر کلان خود گفتم که تو جوانی خود را بمن ببارت بده که چون هزار سال
 بگذرد من خود را بتو باز میدهم و جای خود را بهم بتو خواهیم داد و قبول نگردد تو
 فرزندی که سخن پذیر نشنود او فرزند نیست و با او هیچ نیاید دادن فرزند نیست
 که از سخن ما دوری پذیرد بیرون نرود و من گفته بودم که هر فرزندی از فرزندان من
 سخن بشنود و جوانی خود بمن بدهد من جای خود را با او خواهیم داد ازین فرزندان
 هیچکدام بغیر از پسر خود من نپر و سخن مرا شنید و جوانی خود را بمن نداد این
 فرزند که سخن مرا شنید و جوانی خود را بمن ببارت داده است من هم از قول خود
 بر نیگرم و جای خود را با میدهم و فرزند من همین یوست و آن چهار پسر که پسران
 من نیستند که سخن مرا شنیدند و شکر هم با من گفته بودند که هر کدام از پسران تو که
 سخن ترا بشنود و جوانی خود را بتو ببارت بدهد جای خود را با او بدهد حالا چون فلان
 سخن بشنود که من بعد از ان راجه حجات گفت که یاران حالا از شما التماس میکنند که این
 پسر را بر سلطنت قبول کنید آن جماعت چون این سخن از راجه شنیدند گفتند

ای راجہ چون این پور سخن شمارا شنیده است دشما از وی راضی و خوشحال
و شکریشا گفته است باسجان و دل اور بسلطنت قبول میکنیم راجہ چون
این سخن را از مردمان شنید بنایت راضی و خوشحال شد و از ان مردوخشنو
گشت آنگاه در ساعت سعید راجہ حجات جای خود را بفزند خود که بر او باشد
و اورا بر تخت سلطنت نشاند بعد از ان راجہ بجنگل رفت و دست از کار و بار
دنیا بردست و یوجانی و شرقشا همراه راجہ رفتند و بسیاری از بهمنان همراه
شدند تمام جا و ان از نسجد که سپر کلان راجہ حجات بود اند و چون از سل
تربش سپرد دیگر راجہ حجات هستند و از در مع طائفه بھوج حاصل شدند و از ان
که فرزند چام راجہ بود پلچہ حاصل شدند و از پرو که جانشین راجہ حجات و خلاصہ
فرزندان او بود فرزندان بسیار شدند اکثر ارجهای بزرگ از فرزندان پرو اند
تو از فرزندان راجہ پرو هستی بسیم پابین بعد از ان گفت که راجہ حجات جای خود
را بفزند خود پرو داده بجنگل رفت و بان پرست شد و هر روزن خود را گرفته
با بر بهمنان بسیار در جنگل میبود و از میوه های جنگلی میخورد تا هنگامی که عمرش
بآخر رسید بزرگ رفت و در انجا بسیار باندا اند و اورا از انجا بینداخت او بر
زمین نیامد بلکه در میان زمین و آسمان ماند و باز بزرگ رفت بسیم پابین گفت
ای راجہ من بگویم حجات بچه سبب باز بزرگ رفت چار راجہ یکی نسبت و
دیگری اشنگت دیگری پرترون چوام شب که هر چوار از دختر راجہ حجات حاصل
شده بودند و هر چار پاره از نواہای خود را بر راجہ حجات دادند تا او باز بزرگ رفت
راجہ پنجمه با بسیم پابین گفت که با من بگو که بچه سبب راجہ حجات بزرگ رفت باز
باعث چه بود که اورا از بزرگ بزریر انداختند و دیگری با بچه جهت بزرگ رفت من
میخواهم این حکایت از شما نیک بشنوم بسیم پابین گفت ای راجہ چون شما
می پرسید من تفصیل این حکایت بشما عرض کنم و این حکایتی است که از
شنیدن آن گناہ می رود چون راجہ حجات جای خود را بفزند خود پرو دانی تمام

و کلاً وزیر او را و ارکان دولت خود را با او سپرد و خود بجنگل رفت سالهای بسیار در آن جنگل عبادت میکرد و از میوه های جنگلی سد رمق خود میکرد و کسها از نگذری که آن جنگل میرسد راجه او را پرستش و خدمت میکرد و هر چه از میوه های جنگلی که حاضر میداشت نهانی او میکرد و در زمینهای که مردم زراعت کرده می بودند چون حاصل زراعت صاحبان زراعت بر میداشتند راجه حیات در آن زمین با میگردد و هر غله را نه که در آنجا افتاده میبود بر میداشت و می آورد و از آن غله طعام نخبه اولی پارچه برهنه آن فقیر که در آن جنگل می بود میباید و هر چه از آن بر چه نان باقی می ماند راجه که خود بخورد و بهین و سکه هزار سال در آن جنگل در عبادت بسر می برد بعد از آنکه از آن سال بهین آب بخورد و دیگر چه چیز بار گذاشت بعد از آن ترک آب خوردن هم کرده یکسال دیگر بهین باقی که بر تن او میفت قناعت نمود و آن یک سال دیگر در چهار طرف خود آتش افروخته بود و در میان آتش می بود بعد از آن شش ماه دیگر یکسال باقی می بود و غیر از با و هیچ چیز دیگر نخورد چون شش ماه دیگر گذشت وفات یافت و بسرگ رفت و در آنجا همه تعظیم و احترام او میکردند جماعه سدان و در آنجا در جیل و خدمت او را پرستش کردند و راجه حیات از جای اندر بجای بر ما میفت بعد از آن هر جا که اراده میکرد میرفت و سیر میکرد همچنین سالهای بسیار گذرانید بعد از آن روزی راجه حیات مجلس اندر آمد اتفاقاً در مجلس اندر سخنان سلطین گذرشته در گویش آن میگذاشت چون هر کدام سخنان گفتند اندر بار راجه حیات گفت وقتیکه پسر تو میری و ضعیفی را قبول کرد چون هزار سال گذشت تو سلطنت خود را با دادی از راجه حیات کردی و با او چه گفتی گفت من ادرا گفتم که ولایت که میان جمن و گنگ است همه را نگاهدار و غیر آن چهار طرف خود را بجا برادر خود پده ایشان همه اطاعت تو خواهند کرد و دیگر با او گفتم جماعتی که غضب داشته میکنند از آنجا که آن مردم بهتر اند که قهر و غضب نیک کرده باشند و کجا می که تحمل سخنان

نمیکرده باشد از ایشان آن گمان بهترند که تحمل میکرده باشد و از سایر مخلوقات آدمی
 افضل است و علم بر سایر آدمیان زیادتی دارند و در آدمی بهترین خصال آنست که
 صبر و تحمل داشته باشد و هر کس که قهر و غضب میکرده باشد ثواب او نقصان
 میشود و هر کس که این صفت کم کند ثواب او زیاد میشود و دیگر با فرزند خود گفت که
 زینهار در مجلس هیچکس را از نجابت و چنان ستمی نکند که خاطر کسی از آن آزرده شود
 بلکه نیک بگوید چنانچه همه مردمان از خوشش حال شوند و چنان سخنها نگوید که بد دیگران
 از آن مصرت برسد و هر کس خاطر مردمان میرنجانیده باشد از زبون ترکس و دیگر
 نیباید که پادشاه را میباید که مردمان نیک پیش خود نگاه داشته باشد و بر صدق و خلایق
 و نیکی ذات ایشان اعتماد داشته باشد و نمی باید که ایشان را آزرده کند و از
 ملازمت دور سازد چه از آدمی خطا بسیار میشود و در پادشاهان برابر این سه چیز
 هیچ دیگری نیست اول آنکه سخاوت و کرم داشته باشد دوم آنکه با همه کس خلق و
 سلوک نماید سوم آنکه با همه کس سخن نیک میگفت باشد و چیزی با ایشان میداده
 باشد و کسانی را که لائق عزت و حرمت باشند عزت و حرمت میکرده باشد چون
 راجه حیات این سخنها را با اندر گفت اندر گفت که سپه پادشاه بزرگ هستی تو ترک
 سلطنت کردی و بجنگل رفتی و سالها عبادت کردی حالا میخواهم که بدانم که هیچکس برابر
 تو در دنیا هست یا نیست حیات گفت من هیچکس را از آدمیان و دیوتها و گندمها
 و بچمان و غیره برابر خود نمیدانم اندر چون این سخن را از حیات بشنید گفت که تو
 این سخن گفتی و خود را بهتر از همه مردمان دانستی هر ثوابی که بدت اتم کرده بودی
 باطل شد و حالاً تو از اینجا بزیرین برو حیات گفت که من این غرور کردم و گندمکار شدم شما
 فرمودید که از اینجا به انتم این را قبول کردم و بزیرین می انتم اما بفرا میاید که در اینجا
 دور کدام مردم بروم و چه کار کنم که باز بزرگ بیایم اندر گفت خوش تو از اینجا که بر
 در میان جمعی بافتی که بتا شربت صحبت ایشان باز اینجا بیایی اما بر تو یاد بود که بعد از
 یکبار غرور کنی و خود را بهتر از هیچکس ندانی پس راجه حیات از جامی اندر بافتاد

چون بزمین نزدیک رسید اشک نام شخصی که مادرش دختر مهربان راجه بود و ترک سلطنت کرده بیادت و طاعت مشغول گشته بود و در راجه حجات را دید که از آسمان می افتد با حجات گفت که تو چه کسی و تو با انار و روشن میانی و تو که از آسمان می آئی و تمام آفتاب میسانی که از میان اب تیره برآمده باشد ما همه حیران مانده ایم که این کیست که می آید باین نور و خوبی میخواستم که از تو برسم که تو از چه سبب از آسمان باینجای آئی اما از کجا میدیت تو نمیتوانستم این کتاخی کردن اگر شما لطف کرده با بگوئید که شما چه کس بودید چه سبب باینجای آید بسیار خوبست و ترا هیچ برون نمی مباد و تو مثل اندر نیایی و این روشنی ترا اندام هم تاب نمیتواند آوردن و درین مجلس هم بزرگان نشسته اند تو بزرگ میانی و کار آتش سوختن است و کار زمین آنست که هر دانه که دران بریزند زیاده ازان بر آید و کار آفتاب نور و روشنی را دران است و هر کسی که پیش کسی می آید آنکس را بسیار عزیز و محترم باید دانست راجه حجات چون این سخن بشنید گفت من راجه حجات نام دارم و پدر من نهک است و من پدر راجه پورم من خود را تعریف کردم و از دیگر مردان زیاده گفتم از جای دیو و پری و سیدان افتادم و تو باهای من کم شد چون عمر من از شما بیشتر بود ازان جهت اول شما را تعظیم نکردم و کار برهمنان آنست که هر کس را در علم و مال از خود زیاده دانند تعظیم میکنند اما ما که چتر یا نیم ما کسی را که از ما در شان زیاده باشد تعظیم میکنند اشک گفت این سخن را که من چون از شما در عمر زیاده بودم تعظیم نکردم بهتر آنست بگویم بگوئی چرا که هر کس که در علم و عبادت زیاده باشد همه را میسازد که آنچه ان کسی را تعظیم و احترام بکنند خواه بر مهربان خواه چتری حجات گفت هر کاری که بکسی فرموده باشند آن کار که استن و کار دیگران کردن گناه عظیمست این در بید نوشته اند که خداوند اول تعظیم بزرگان کنند و آدمی را هر عمر در احوالی که می آید از آخر دنیا کار می باید در دنیا مال و اسباب بی نهایت داشتیم همه از من رفت آدمی را کاری باید کرد که او را فائده برسد و در دنیا در آخرت از او جدا نشود و هر کس که جان دارد انواع عمر و شادی در ایشان میباشد و هر چیز با ایشان میرسد همه از آنجا

خدا می رسد و همه کس را می باید که هر چیز با ایشان برسد شکر خدا بجا آورد و ای اشک
من حالا از هیچ چیز نمی ترسم و از هیچ خبر ندارم و چون یقین میدادم که هر چه
آفریدگار من تقدیر کرده است خواهد رسید مخلوقات بسیار اند بعضی از عرق
پیدا میشوند چون سببش وغیره و بعضی از سفینه بدر می آیند چون مار و ماهی و
پرند و در بعضی از شکم بدر می آیند و بعضی از آنها با انواع دیگر مخلوق میشوند باز همه
فانی میگردند من اینها را دانسته حال اول هیچ چیز نسبت به ام بغیر از کسی که فانی
نمیشود و اشک چون این سخنان از حجات بشنید گفتم که آن کسان را که تو در این
و آن جا بلایی که تو در اینجا فراغت کردی در آن مقدار عدت که در اینجا مانده همه را
با من بگو حجات گفتم من حاکم تمام زمین بودم چون از اینجا گذشتم تا نهر سال
دیگر در بر همه لوک بودم و آنجا آنچنان جایی بود که همه کس با آنجا نمیرسد بلکه جایی
با آنجا میرسد که ثواب بسیار کرده باشد بعد از آن جا بلایی دیوتها هر جا که خاطر خواه
بود میگردم آنگاه به زندان بن که باغ اندرست آدمم ده لک سال در آن جا
با اسپر با به عیش و عشرت و فراغت گذرانیدم و هیچ فراغتی نماند که من در آنجا
نگزیده باشم بعد از آن و کیلی از دیوتها آمد و سه مرتبه آواز بلند گفت که ای پادشاه
مرا از اینجا انداختند چون از اینجا من افتادم آواز دیوتها می شنیدم که به رحم
میگفتند که بسیار شد ثواب حجات کم شد و بجانب زمین رفت چون من این
سخنان را از ایشان شنیدم گفتم چون مرا بر زمین می اندازید بجایی بنیدارید که در آنجا
باشد که بتاثير صحبت ایشان باز من بدینجا برسم ایشان شمارا نام پرورند
و جایی شمارا بمن نمودند که اینجا شما جگ میکردید و آنچه شما هموم میکردید
آنرا می شنیدم و درود هموم را دیده با اینجا آمدم اشک چون این سخنان را
از حجات شنید گفتم تو درین مدت ده لک سال در زندان بن بودی
باعث چه بود که باز با اینجا آمدی و تو را چه بزرگ بوزی که درست جگ از تو را
بزرگتر نبود حجات گفت چون کسی را در دنیا زرو مال کم میشود از اینجا جانی افتد

ہمچنان ثواب من کم شد از انجہت من از انجہا افتادم اشک گفت
 مرا ازین سخن تو بسیار حیرت دست داد و در دنیا خود مال کم میشود اما در انجہا
 چیز ثواب کم شود و از انجہا چون کسی می افتد این را نیک بدین گویجیات گفت
 ہر کس را ثواب کم شود از سرگ باین جہان اندازند این جہان نرود او و فرزند
 پس او را میباید کہ بدی نکند و نیکی میکردہ باشد تا بہشت برسد اشک گفت
 اگر کسی را از سرگ باندازند حال او چه میشود و جیات گفت شصت ہزار سال
 در دیوان او را عذاب میدہند اشک گفت اگر کسی از گناہ پاک شود باز چون
 بشکم میران درمی آید جیات گفت کہ منی مردوزن یکی میشود و در شکمے ماند
 ہمین طور گاہ در حیوانات میرود باز اشک گفت تا جان در بدن بہت اوقفل
 میدارد و چون این جان از بدن میرود جان بی بدن چه چیز میکند جیات گفت
 چون جان بدر رود خواہ نیکی کردہ خواہ بدی جان نیکی یا بدی را در پیش کردہ
 از باو ہم تیز میرود اگر نیکی و بدی آنکس برابر باشد باز آدم میشود اگر نیکی زیادہ
 باشد دیوتہ میشود اگر بدی بیشتر باشد از جان نوران زبون چون مار و گمخوک
 و امثالہ میشود اشک گفت کہ ام عمل کسی بکند کہ در ان عالم جای نیک بیاید
 جیات گفت عبادت و خیرات و شرم و خلق مک و مہربانی بر ہمہ کس بکند اگر
 دشمن باشد یادوست دیگر نفس از بون سازد و ہر کس این مہنت کار بکند بہشت
 برود و ہر کس تکبر و غرور بکند بد فرخ رود چہا چیزست کہ اگر آنرا کند خون بر طرف
 میشود یکی آنکہ منی و غرور بسوزد و بغرور بیچ خواند و بغرور سخن نکند اگر کسی مجلس
 از کسی چیزی بیاید بان خوشحال بسیار نشود مردمان کسان خوب را میخواہند و
 و ہر کس عاقل باشد سہ کار را نمیکند یکی آنکہ اگر خیری کینند نگوید کہ من چنین کردم
 بلکہ آنرا از خدا دانند و اگر چیزی بخواد نگوید کہ من این چیز را برای آن میخواہم کہ
 دیگران غالب شوم و دیگر نگوید کہ من جگ و ہوم یا طاعت میکنم بلکہ ہمہ را
 از خدا دانند و ہر کس کہ خدا را بشناسد البتہ ہر دو جہان را می یابد باز اشک پرسید کہ

تو چه کسی و چه کس ترا بویکیلی فرستاده است و تو بسیار جوان صاحب جمال نورانی نمایانی
 تو از کدام ولایت می آئی حیات گفت هر کس از آن عالم بزرگین آمد زمین بر او حکم
 و فرسخ دارد و من در آن جهان بفرار غت و عیش بودم حالا ثواب من کم شد از آن
 جهت مرا از اینجا انداختند و من در هوا بجهت آنکه شبها حکایت میکردم
 تا حال مانده بودم و حالامی افتم و در وقتیکه ایند فرمود که مرا بزرگین اندازند
 از و التماس کردم که مرا در میان مردمان خوب بیندازند و شمارم خوب ای که مرا
 در میان شما انداخته اشک گفت که آیا شما میدانید که جامی من در آن جهان کجا
 خواهد بود حیات گفت جای تو در آن جهان بسیار خوب است و هر خوشحالی و
 راحتی که در آن جهان هست همه را برای تو میدادند و تو ثواب بسیار در آنجا
 اشک چون این سخن بشنید خوشحال شد با حیات گفت که تو میگوئی که ثواب
 بسیار دارم من همه ثوابهای خود را قبو بخشیدم تو برو بزرگین می آ آن جامی که
 در آن جهان برای من مهیا شده آنجا را بتو دادم تو با آنجا برو حیات گفت این
 کار بر منان است که از کسی چیزی میگیرند من چیزی ام چون از کسی چیزی
 خواهم گرفت و من سالها به بر منان و فقر اخیرات کرده ام حالا از دیگران
 چیزی چکیده قبول کنم هر کس چیزی از کسی قبول کند مردن بهتر از زندگانی است
 زمان چتر پان زانمی باید که از کسی چیزی طمع بکنند تا مردان ایشان چه رسد
 و من که به پیش شما آمده ام از آن جهت است که سخنان نیک از شما بشنوم و محبت
 آن نیامده ام که از شما چیزی بگیرم و گدائی کنم چون حیات این سخنان گفت اشک
 باز چیزی گفت پرترون با حیات گفت که من شمارا خوب میدانم و صورت شما خوب
 و روشنی شما همچو آتش است و من پرترون نام دارم میخواهم که شما با من بگوئید که کجا
 من در آن جهان کجاست گفت که جای تو در آن جهان بسیار خوب است و در جامی تو
 شهد و نمک بسیار است و جامی ترا هر روز هفت کس نگاه میدارند تا هنگامی
 که تو با آنجا بروی پرترون گفت من هم جامی خود را که در آن جهان است قبولی ختم

تو بر زمین میاجات گفت که را چهار تا عده میباشند که از کسی چیزی بگیرند
 هرگز از کسی چیزی قبول نخواهم کرد و من میخواهم کاری بکنم که نام نیک من در عالم
 بماند این را چون بکنم که از کسی چیزی بگیرم بعد از آن بس منت با وی گفت که من
 شمارا آنچه بسیار بزرگ میدانم میخواهم بگوئی که جایی من در اینجا کجاست حیات
 گفت از آنقدر جایی که آفتاب برومی تابد زیاده در سرگ لوک جایی تو هست
 بس منت گفت موچ جایی خود را تمام بپوشیدم تا تو بر زمین نمیشی و اگر بگوئی
 که من چیزی اسم از کسی چیزی نمیگیرم پس آنجا را از من خرید کن و جو بکی بهیسا
 آن من بده حیات گفت که این خرید و فروخت دروغست چرا که در برابر آنچه در آن
 جهان برای تو ریاضت است که من جو بکی بپوشم و آنجا را بگیرم تو این چه را
 چه خواهی کرد و من هرگز اینچنین کار نکنم بعد از آن شب با وی گفت که حالا بمن
 بگو که هیچ میدانی که جایی من در آن جهان خوب است حیات گفت جایی تو
 در آن جهان بسیار خوب است آنچنان جایی هست که هیچ چشمی مثل آن جا را ندیده
 شب با وی گفت من آن جایی خود را تمام بپوشم تا تو بر زمین نمیشی را چه حیات
 گفت چنانچه اندر هست تو بر آنچنان کسی هستی و این هست که تو داری مثل تو
 کسی نیست اما من از تو آن جا را قبول نمیکنم چون حیات بهر کدام از آن چهار
 کس این سخنان گفت و داد ایشان را قبول نگردد اشک با حیات گفت که
 که ای مرد بزرگ چون تو از ما تنها قبول نمیکنی با همه چهار ثوابهای خود را بپوشیدیم
 تا تو بزرگ بروی و با بد فرخ میر ویم چون حیات با شک و آن که کس این حکایات
 را بگفت تمام گناهان او بگریختند پس را چه حیات گفت چون شاد است از من
 برینداید هر چیزی را که من بآن لائق باشم آنرا بمن بگوئید اشک گفت حالا بگو
 که هیچ را چه صبح که از عقب تو می بینم از چه کس است گفت آن را بهار ابرای
 شما آورده اند ما شمارا بران سوار بر بند اشک گفت تا شما اول بران ابرای
 سوار نشوید ما هرگز بران ابرای سوار نخواهیم شد حیات گفت خوش شما اول سوار شوئید

منهم همراه شامیروم بیسم پاپین گفت با جنبه که چون حجات این سخن گفت آن پنج
 ارا به تابان آوردند اشک و پرترون و بسمت و شب هر کدام بر یک یک راه
 سوار گشتند و بر یک ارا به راجه حجات سوار گشت و همه بجانب آسمان رفتند
 ارا به که بران شب سوار شده بود پیشتر معرفت اشک با راجه گفت که گمان
 من آن بود که من پیشتر از دیگران بروم از آن جهت که اندر درست من است
 شب چه ثواب بیشتر دارد که ارا به او پیشتر میرود حجات گفت که شب هر عبارت
 خیرات که کرده است بخوشحالی کرده است و راست و راست و بغایت شرمگین و
 بصورت نیک و راد و صبر و تحمل بسیار دارد و پیوسته در طلب آن بود که یکم
 و در غلبی و در نباشد از سبب این امور است که پیشتر از دیگران میرود بعد از آن
 اشک با حجات گفت که میخواهم که با من بگوئی که تو چه کسی و پدر تو کیست حجات
 چون پرسیدی با تو میگویم که من پسر راجه نوکم حجات نام دارم و من راجه نام
 روی زمین بودم و مادرش چهار کس دختر من است و من بر همه راجه باغالب
 بودم و صد و یک مرتبه اسمید جنگ کرده بودم و جوهر و طلا و فخره و دیگر اسباب
 اسپ و فیل و دیگر خیرهای بی حد و نهایت به پنهان خیرات کرده بودم و از
 راست گفتاری من شام دنیا نیکوی من مینمورد من هرگز دروغ نگفته ام و
 ای اشک و پرترون و بسمت و شب بشنوید من باین ثوابها که با شما گفته ام
 آن جهان رفتم در شرک مرتبه عالی یافته بودم حالا بر کتاهای آن ثواب بود که
 باز بزرگ میروم بیسم پاپین گفت که ای راجه همین سخنان ایشان گفتند و
 همه بزرگ رفتند چون پیشتر پاپین قصه راجه حجات را تمام گفت راجه جنبه گفت که
 از فرزندان پورا ناکه بد خصمال نبودند و هیچکدام پر وضعیف نبودند و هیچکدام
 بی فرزند نبوده اند من حکایات ایشان را میخواهم که با من البته مضمون حکایات
 ایشان را با من بگو بیسم پاپین گفت که آنچه از من پرسیدی مفصل بعضی شما
 رسانیدم الحال نیز میرسانم پور پسر راجه حجات سه سپردشت بزرگتر کی پسر

دووم ایشروسوم زوداشود این پسران همه در رعایت پهلوانی و شجاعت بزرگ
 و پیر پیر بعد از پیر راجه شد و از و منتهی تا نام پسر شد که با د شاه عظیم شد او را از
 سو پیری نام زن سه پسر متولد شدند یکی شکست دووم سنگمنن سوم باگی و از
 مشر که شی نام زن آمبگ بهان غیره پسران بسیار شجاع بودند آمدند و در اشواران
 یکی از ا پسرهای که بخانه او آمده پسر حاصل شد همه در رعایت زور و قوت و شجاعت
 و سخاوت بودند و همه جگ میکردند و علوم بسیار داشتند پسر کلانش رچه یونام داشت
 بعد از او کچھ پوره کرد گنی یوزمهند لیو بنه یوز جلی یوز تچه یوز تته یوز دهر مے یوز
 و تته یوز و از ان پسران از پسر کلان که رچه یونام داشت پسر می شد که او را
 بعد از پدر سلطنت شد که او را انا دهر شپ میگفتند او پسر می داشت قنایا نام که
 بعد از پدر با د شاه شد او چهار پسر داشت نمس و نمهان و ات رته و در بیج از اینها خانواد
 یو که از نمس پیدا شد که او را الین نام پسر شد او با د شاه عظیم شد از د بابه نام
 پسر شد او را پنج پسر پیدا شد و کتیت شوار بهیم پرشس بس و کتیت
 بجای پدر با د شاه شد و این دو کتیت را از شکستلا دختر بسوا متر پسر می شد راجه
 مبهرت نام چنانچه بالا گذشت راجه مبهرت بعد از پدر با د شاه شد او پسر بسیار
 داشت رفوز می راجه مبهرت گفت این فرزندان من بلا بر من نیستند و هیچکدام
 لیاقت آن ندارند که بجای من با د شاه شود و او را ان ایشان چون این سخن
 شنیدند بسیار غمگین شدند و همه فرزندان خود را کشتند راجه مبهرت چون شنید
 که زمان فرزندان را کشته اند بسیار اندوهگین گشت و چندین جگ کرد با امید فرزند
 آخبر بود و راجه مبهرت راجه آمد و او از جهت راجه جگ کرد با امید فرزند و بعد از
 جگ راجه با پسر می شد او را بمونن نام کرد و او با نشین پدر شد بمونن را و پنج
 نام پسر شد و او را پنج پسر متولد شدند از کتیکرانی از اینها پسر کلان که سهوز نام در جابن
 پدر شد او بسیار راجه کلانی شده چنانچه اکثر عالم را به تصرف گرفت و این عالم
 در زمان او در امن و فراغت بودند و او دختر راجه اچواک بخواست و از او را

سه پسر شد پسر کلان اجمیده نام داشت او بجای پدیر راجه شد و در شش پسر
از سه زن از زن کلانش که در هومنی نام داشت یک پسر رحبه نام و از آن دیگر که
نیلی نام داشت دو پسر شد یکی دکینت و دیگر پیشینی نام داشت و از آن سوم
که کیشنی نام داشت سه پسر شد جنگه و برجن و روپن پانچال که راجه در ویدو
قوم او باشد همه از فرزندان دکینت و پیشینی شده اند و رحبه بعد از پدر
با دوشاه شد او را پسری شد سمین نام که بعد از پدر با دوشاه گشت اگر چه او
با دوشاه شد لیکن اساک بکران و قحط استیلا یافت و دیگر راجهای اطراف بر
ولایت او باخت می آوردند و ولایت او را غارت میکردند چون خبریابی بود
بر راجهای اطراف رسید راجه ولایت پانچال یعنی پنجاب با لشکر بسیار جنگ سمین
و سمین هم لشکر با جمع آورده با ایشان جنگ کرد و شکست یافت و مردم بسیار
از لشکر او گشته شدند و سمین با خردیشان خود گریخته بکوهی که اطراف آن جنگل
محکم بود پناه برد و مدت یک هزار سال در آنجا بود بعد از گذشتن هزار سال
بشکست رگه میشه میش او رفت سمین او را تعظیم و احترام بسیار کرد آن گاه
سرگشت خود را با شکست گفت و گفت اگر وکالت مرا اختیار کنی من با زبانها
جنگ میکنم و ولایت خود را میگیرم بشکست وکالت او را قبول کرد و مدت بسیار
باز سمین را بر تبه سلطنت رسانید و جنگ بزرگی بجهت سمین کرد و دختر آفتاب
را که نمین نام داشت بجهت او خواست ولایت او را که خراب شده بود رعایت نمود
و آبادان کرد و سمین را از دختر آفتاب پسری در رعایت حسن و جمال متولد گشت و
او را که نام نهاد چون پسر بزرگ شد سمین سلطنت را به پسر سپرده خود محکم
رفت و بعبادت مشغول شد و جمیع رعایا و سپاهیان و سایر مردمان از سلطنت
او رعایت شادمان گشتند و او لشکر با اطراف عالم فرستاد و اکثر راجه ها را که اطراف
او نمیکردند بگشت و بعضی اطاعت حکم او کردند و در سلطنت و حشمت و
شوکت براتب از آبادان زیاد شد و اگر گمیت را آبادان ساخته شهر عظیم کرد

و که کمیت بنام اوست و رشدا و راج پس بود اجمت اکتب عینت و غیره و همچنین از بنی اهل
 و ازین جمله از اجمت هشت سیر متولد شدند بر حکمت و شجاعت و او را ج و بر اراج
 و شال مل و او چو شرو و تنگ کار و چهار ازینها بسیار خانواده شدند از بر حکمت
 هفت سیر بود آمدند منجه و کچر سیر و کاکر سیر و چیر سیر و اندر سیر و سکندری
 به سیر اینها بسیار شجاع و باخیز بودند و بر حکمت راجه بزرگی بود از زبان ایشان و منجه
 که بغایت شجاع و زبردست بود بر خروج کرد و سلطنت از دست او سیر و نیت
 خنجره چون بر برادر زاده خود غالب آمد لشکر بار مال فراوان داد و بعد از آن با طرا
 عالم رفته اکثر بلاد را تصرف آورد و دشت پسر دشت و همه سیران او شجاع
 و پرزور بودند پسر بزرگ و تر از سیر نام داشت و دیگر پانزده با بلیک و نگهده و
 و با بنو و کند و زور و پدات و بسات و همه آنها علوم بسیار خوانده بودند سلطان
 یعنی و تر از سیر جانشین پدر شد او یازده پسر دشت گفتگ و دشتی و ترک و کراته
 گنبدان و پسر و او از این همه و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر
 اخیر در زمین مشهورند ازین سه نیز سیر کلان را که بر تیب نام دشت راجه جانشین
 خود کرد و او بسیار پرزور و شجاع بود او را هم سه پسر شد و دیواب و شانتن و
 و با بلیک و دیواب که سیر کلان بود و نیا ترک کرده در دشتی اختیار کرد و سیر کلان
 رفته بار که پیشتر آن و عابدان می بود تا از عالم برفت و شانتن جانشین شد
 او بغایت راجه بزرگی بود چون بیستم پانین اجدا و راجه خنجره را تا شانتن که پدر
 بیستیم تا به بود گفت اج خنجره گفت که شما احوال این راجه را را مجمل بیان کردید
 میخواهم که احوال اینها را به تفصیل از بر ما راجه پانده با من بگوید که آرزوی
 شنیدن بسیار دارم و از شنیدن بغایت خوشحال میشوم بیستم پانین گفت
 خوش چون شما آرزوی شنیدن دارید من آنرا چنانچه از بیاس تفصیل
 شنیده ام بشما عرض میکنم بعد از آن بیستم پانین گفت که بر ما آنچه پرچا
 حاصل شد و او دختر می داشت او را نام که او را به کشیپ داده بودند و از

افغان

ایشان سوچ یعنی آفتاب متولد شد و پسر سوچ من نام داشت و دختر الانام
 دشت و الا پیری دشت پسر و انام و پسر او امی نام دشت و پسر او نلمه بود و
 و پسر او حیات و پسر او از هر دوزن جده ترنس و در سوچ وان و پسر از جده ترنس
 و از پسر پور پیرس پیدا شد و زن پسر کوشلیا نام داشت از و پسرش منجه که بر مشهور
 بود و او سه اسمید جنگ و یک بشو جت کرده بود بعد از آن ترک خدمت کرده
 بجنگل رفت و زن دیگری او اتنا نام دشت بعد از آن پسرش که پراچیان خطاب
 داشت بجای او راجه شد چون عمر او با خرسید پسرش که او را سنیات میگفتند
 بجای پدر راجه شد و بعد از سلطنت او پسر سنیات که اهنیات نام دشت
 او جوان شین پدر شد و او دختر کرکرت سرح را که خواهر کارکرت بیج که هزار است دشت
 بخواست و ازین زن او را پیری متولد شد ساربا به نوم نام او نهادند و بعد
 از پدر حاکم شد و دختر راجه ولایت یکی یعنی کابل را که سکنند نام دشت بزود
 کشیده بشتر خود آورد و آنگاه او را بخواست و از وی پیری متولد شد و از وی
 ام نهادند او هم بجای پدر راجه شد و بعد از سلطنت دختر راجه پور همه را
 که سداشرو نام دشت بگزینت و از وی پیری آورد او را انوار چین نام نهادند
 او هم از جهان شهر بدر همه دختر ساری را بخواست که مر جاد انام دشت از و از تنه نام
 پسر متولد گشت او بعد از پدر راجه شد و او دختر راجه کلنگ را که حال او بیجا بود میگفتند
 بخواست و از وی پسر همه نام پیدا گشت و او هم بجای پدر گشت و دختر
 راجه بهار را که سوگیان نام دشت بخواست از وی پیری آیت نام متولد شد و آیت
 کالان نام دختر پور همه شهر بخواست از و از وی پسر شد او دختر راجه کلنگ
 زینها نام بخواست از و دیوار تنه نام پسر متولد شد او دختر راجه پور همه نام
 بخواست از و از تنه نام پسر بوجود آمد او سندیوان نام دختر راجه آنک بخواست از
 ریخته نام پسر حاصل شد و او دختر تحیک مار را که احوال او بالا مذکور شد و دختر
 وان دختر خود الانام دشت و از وی پیری متناز نام حاصل شد او جوان شین پسر

در ایام سلطنت در کنار آب سستی در آن ده سال یکجگ کرد چون از جنگ
 فارغ شد آب سستی بصورت زنی برآمده پیش راجه مقتدر آمد و راجه او را بخواند
 و از نو پسری متولد شد که بعد از پدر او راجه گشت و او را پسری از ابن نام شد
 بعد از پدر راجه شد و او زنی از تمش تری نام داشت و از نو پنج پسر حاصل شد
 و بعد از آنکه او از عالم رفت پسر کلانش که دکنیت نام داشت راجه شد و او بسیار
 کلان راجه شد و او شکستلا دختر بسوا منتر عابد را بخواست و از نو راجه بهرت حاصل
 شد و بهرت راجه دختر بت سیدن را که سندا نام داشت بخواست از نو پسری بهرت
 نام متولد شد و او بعد از پدر حاکم شد بهرت نام داشت و سوترا نام او بعد از
 پدر راجه شد و پسری داشت بهستی نام که بهستنا پور شهر پای تخت کوروان
 و پانڈوان بنام او مشهور است و او دختر راجه ترگرت بسور نام بخواست از نو
 پکنشن نام پسر شد و سدیو نام دختر راجه و شاج بخواست از نو جمیده نام پسر
 چهار زن داشت که و گانڈی ویشالا و رچها ازین هر چهارانی جدا جدا خانوادگی
 شدند لیکن منجلا آنها بوردن بس از تمبرن پیدا شد و تپتی نام دختر سوچ بخوت از نو
 گزنام پسر او و شوهانگی نام دختر راجه و شاج بخوارت از نو بدو نام پسر شد و
 مادر پوری شیربان نام زن بخواست از نو سوتا نام پسر شد و او تر نام دختر راجه
 گامه وین بخواست از نو پرچیت نام پسر شد که بعد از او راجه شد و او بهیم نام
 پسری داشت که بجای پدر راجه شد و او دختر راجه کیکی که گماری نام داشت بخوارت
 و از نو پسری پرت شروانا نام متولد گشت و از نو راجه پرتیب متولد شد و این راجه
 پرتیب دختر راجه سبت را که سوندا نام بود بخواست و زن دیگر شیتیا نام بود از
 هر دو زن سه پسر حاصل شد دیو اپ و شانتن و بابلیک دیو اپ که پسر کلان بود ترک
 دنیا کرده درویشی اختیار نمود بعد از راجه پرتیب پرتیب شانتن و بابلیک هر دو راجه
 و این شانتن راجه کلان شد و او دست بر بریری که میرسانید جوان میشد و علم او
 بظرف میگشت و گنگا بصورت زنی برآمده پیش راجه پرتیب آمد و پرتیب او را

به پسر خود شاکتن داد و به یکم تا پاره از ایشان حاصل شد و این به یکم تا پاره آنچنان
 خدمت پدر میکرد که هیچ فرزندی آنچنان خدمت پدر نگردیده بود و نامش از فریبش
 بود بعد از آن بهیستم مشهور شد و او ستوتی را که چون گندما و کانی نام میگفتند
 بجهت پدرش راجه شاکتن بخواست بداد که این ستوتی همانست که پیش از آنکه
 او را بخواهند بیاس از او متولد شده بود چنانچه بالا گذشت راجه شاکتن را
 از ستوتی دو پسر حاصل شد یکی بختبر بیج دوم خیر انگر خیر انگر را در ایام جوانی
 گندمیران در شکار گشتند و بختبر بیج بگم برادر کلان به یکم تا پاره جانیش بیج
 شد و دختران را چه بیاس را که یکی انبکا دوم انبالکانام داشتند بخت
 و او فرزندی نامتولد شده از عالم رفت و ستوتی مادر او بسیار غمگین گشته گفت
 که فرزندان را چه بهتر تمام میشوند نسل بر بهم می افتد پس ستوتی بیاس را یاد
 کرد بهمان زمان بیاس حاضر شد گفت ای مادر مرا چه خدمت مینفرمائی گفت
 ای فرزند برادر تو بختبر بیج از عالم رفت و از بیج فرزندی نمانده و از تو دوزن
 یک کینه مانده میخواهم که از ایشان فرزندی حاصل کنی پس بیاس از آن
 زمان او سه فرزند حاصل کرد یکی در تراشت از او صد پسر حاصل شد از زن
 گندمیری دختر راجه قنار دوم پانژ و پانژ دوزن دشت یکی گنتی دوم مادری
 روزی پانژ بشکار رفته بود در صحرا یکی از کدیشران با زن خود بصورت آهوه
 برآمده بودند و با هم صحبت میداشتند پانژ ایشان را دید و ندانست که این
 آدم اند تیرنی آن آهوز را و گفت که ای مرد تو بد کرده ای که مرا زدی این قاصده
 نیست که بچکس را در وقتی که بجهت مشغول باشد بزنند چون تو این کار کردی
 من از خدا میخواهم که هر گاه با زنان صحبت داری همان محظمه هلاک شوی آهوه
 این سخن گفته هلاک شد راجه پانژ بسیار هولناک و پریشان شد بعد از آن خانه
 آمد با هر دوزن خود این قصه گفت و گفت حالا بزنان صحبت نمیتوانم داشت
 و من شنیده ام هر کس که فرزندی ندارد به بهشت نمیرود پس راجه پانژ با گنتی گفت

به نوعی که باشد بجهت من فرزند بهم رسان گفتی از دهرم که عبا را از خیر باش
 راجه جد هشر پیدا کرد و از یاد بهیمر سین و از اندر از جن را حاصل کرد
 راجه پانڈ این سه پسر را دیده خوشحال شد با کتنی گفت تو سه پسر
 برای من پیدا کردی و این زن دومی من مادری نام پنج فرزند دارد میخواهم
 که به طریق که تو فرزند آورده او را هم بهم برسان پس کتنی چنان کرد که از انسی کنار
 مادری را دو فرزند بیک شکم یکی نکل و دم سهدیو حاصل شد بعد از آن
 نوبتی راجه پانڈ مادری را دید که لباسهای خوب پوشیده بود و روی او برافروخته
 بود پانڈ را میل شده که با وصحت دارد چون با وصحت دشت همان مظهر هلاک
 پس مادری هر دو پسر خود را گذاشته همراه شوهر خود بسوخت این واقعه در کوه
 هانچل واقع شده بود راجه پانڈ وفات یافت کتنی پنج پسر را همراه گرفته باقی
 بعضی از رکبیشان بستن پور آمد و با بهیکم تپامه و بذر و دیگر گی از بزرگان که
 بستن پور بودند آن رکبیشان گفتند که اینها پسران راجه پانڈ اند شما اینها را
 خوب نگاهدارید رکبیشان این سخن گفته از نظر غایت شدند در آن زمان از
 آسمان بر سر ایشان گل می بارید و او از تقاره از آسمان شنیدند و این قصه
 بعد ازین مفصل خواهد آمد چون در جودهن که سپر کلان و هتر اشت بود این پنج
 برادر را دید برایشان حد برود و برایشان آغاز عداوت کرد چنان با ایشان
 دشمن بود که چنانچه در میان میخواهند آرمیانز هلاک کنند در جودهن همچنان در بند
 هلاک ایشان بود و بر سر با کرد که شاید ایشان را هلاک سازد اما حفظ و امان
 آفریدگار شامل حال ایشان بود آسیمی برایشان نرسید و هتر اشت که عمر
 ایشان بود چون دهنست که در جودهن در بند هلاک ایشانست ایشان با
 برزاده که شهری بود در میان در آب فرستاد و در جودهن فرمود تا خانه از لاکه
 و غیره ساخته بودند که ایشان را در آتش بسوزند ایشان را بذر که عمر ایشان بود
 خبر در ساخت ایشان از آنجا که نختند در میان راه دیوی بود و بذر نام او را

گشتند بعد از آن بیک جنگلی رفتند و در آنجا دیتی زیروستی را که بک نام داشت
بگشتند آنگاه بشتر گنبد آمدند و در آنجا درویدی دختر راجه دروید را خواستند
بعد از آن هر تراشت کسان بطلب ایشان فرستاد ایشان را بهستنا پور آوردند
و بر پنج برادران را از درویدی که زن هرنج برادر بود فرزندان حاصل شدند از
جد بهشتر پرت بنده نام متولد شد و از بهیم نشت سوم نام از ارجن نشت کیرت
نام و از نکل شتانیک نام آر سهدیو نشت که با نام متولد شد و جد بهشتر دختر راجه عملیه
را از سیمبر گرفته آورد و از وی در بهیمه نام پسری تولد شد و بهیم دختر راجه کاشی
بلند بر نام بخواست از و سرب کنده نام پسری بوجود آمد و ارجن بدو را بگرفت
خواهر گشن را که سهدیو نام داشت بخواست و از وی پسری بهمن نام متولد شد و
این پسری علم و فراست و عقل و شجاعت و حسن و خلق و دیگر صفات حمید داشت
و عدیل و نظیر خود نداشت و نکل دختر راجه چندیری را که کرین نامی نام داشت
بخواست و از وی پسری زرمتر نام آورد و سهدیو دختر ملذراج راجه بدو بیس را
که بجای نام داشت از شهر بدوش بزور خود گرفته آورد و از وی پسری سهرتر نام
متولد شد و پیشتر از اینها بهیم سیدین را از زهره دیوزاد پسری متولد شد که گشتوتی
نام که او را گترو گویم میگویند و ارجن بک دختر باسک را که الوپی نام داشت بخواست
از وی پسری متولد شد اندروان نام نیز ارجن و دختر راجه من پور را که خیرنگ نام
داشت بخواست از وی هم پسری آورد در رعایت شجاعت و علم و تقوی و سخاوت
و دیگر اوصاف حمید و بیختر باهمن نام و از این همه فرزندان بغیر از ابهمن پسری
ارجن که او دختر راجه بیرات او ترا کماربی نام را خواسته بود و از وی هم یک نام نسل نامند
و سپر ابهمن پریچیت نام داشت و زان ماوروتی نام داشت پسیم پانین باراجه
چمنو گفت که امی راجه شما از وی متولد شده اید و زان شما بیست نام نام دارد
و شما دو پسری دارید یکی شتانیک درگیری شنگ کرن و این شتانیک بیدهی
نام زن خود پسری دارد آشمیده و نام بیشم پانین باراجه چمنو گفت که فرزندان

پور را که ازین پرسیده بودید تمام باشما گفتم هر کس این قصه را بشنود خیانت
 که هر چهار پسر را شنیده باشد خبری گفت که حال فرزندان راجه اچچواک و پسر او
 مها به کوه را بگویند بمسیم باین گفت از فرزندان راجه اچچواک مها به کوه نام راجه بود
 و او بسیار راجه کلان بود چنانچه حکم او در اکثر عالم جاری بود و بسیار راجه بهشت
 دورست گفتار بود و هزار جگ اسمید کرده بود و صد جگ دیگر غیر از حکایت
 کرده بود چون آن راجه بر سرگ رفت روزی راجه در مجلس برهانشته بود دیگر
 راجه هم اشجا بودند و بسیاری از دیوتها دست بسته پیش او ایستاده بودند که گنگا
 بصورت زنی برآمده پیش برهما رفت اتفاقاً با دو دامن او را برداشت چنانچه
 زانوی گنگا نایان گشت همه دیوتها سر در پیش انداختند مها به کوه چشم بر زانوی او دوخت
 بر مها این حال را دید و در آمد گفت ای مها به کوه تو باز بدینا خواهی رفت ازین
 گناه که زانوی گنگا را دیدی اما چون وفات خواهی کرد باز همین جا خواهی آمد
 مها به کوه ز فکر شد که من بدینا خواهم رفت فرزند که نام راجه خواهم شد آخر بعد
 از فکر قرار داد که فرزند راجه پرشپ خواهم شد و گنگا چون دریاقت که مها به کوه
 بسیار بدوستی با او نگاه میکند او را خوش آمد و با خود قرار داد که زن این راجه شود
 پس گنگا از برهما رخصت گرفته برگشت در راه هشت بس را متفکر دید بصورت
 حال ایشان بواقعی پرسید و گفت که شما دائم خوش صورت می بودید حال شما
 چه پیش آمده که این چنین صورت شما متغیر شده است ایشان گفتند که ما را
 بشت رکبیشتر نفرین کرد بجهت آنکه گناهی که بشت رکبیشتر نشسته بود و
 و عبادت میکرد و ما از او گذشتیم و او را هیچ نکشتم و او از آن بد آمد و ما را دعا
 کرد که از آدمی متولد شود بدبخت بس بگنگا گفتند چون ما بدعای بشت از
 آدمی متولد خواهیم شد اگر تو بسکل زمان بر آئی ذریه کسی از آدمی شوی ما
 بشکر تو دور آمده بصورت آدمی متولد شویم و ما بشکر آدمی زا و نخواهیم رفت
 چون تو از دیوتها بی اگر بصورت آدمی بر آئی ما بشکر تو دور می آیم گنگا گفت

خوش من این کار میکنم اما شما بگوئید که من زن که شوم ایشان گفتند که راجه پرتیب
 پسری شانترن نام خواهد کرد و تو زن او بشد گنگا گفت خاطر من هم مثل شانترن
 بود چون شما گفتید من قبول کردم که زن او شوم هشت بس گفتند که هشت
 فرزند از شکم تو متولد خواهد شد تو بمان که ما متولد شویم ما را در آب گنگا
 غرق کن تا بجای پای خود برویم گنگا گفت من قبول کردم که چنین کنم اما یک
 پسر آن راجه را از من می باید که یا در کار ماند صحبت من و او صانع نشود گفتند
 خوش ما هشت بس هتیم حصه از زور و قوت و شجاعت و سخاوت و عبادت و
 صورت و خلق و مروت و دیگر صفات حمیده که ما همه داریم بآن تنها خواهد بود گنگا
 ازین سخن خوشحال شد و ایشان را وداع کرد هر کدام بجای پای خود رفتند پس من
 با جنمجه گفتم که راجه پرتیب به هر دو وارد رفت و بکنار گنگا نشسته مثنی عبادت
 کرد روزی در کنار آب گنگا خاطر خود را بیا و آفرید کار مشغول ساخت که گنگا بگفت
 دختر می در رعایت حسن و جمال برآمده بیاید و بر زانوی راجه پرتیب را گفتم
 تو برای چه آمده و از من چه میخواهی گنگا گفت از تو آن میخواهم که مرا تو بخوای و
 این قاعده است که هر زنی که خود پیش مرید بیان مردی باید که البته او را بخوابد
 راجه گفت من بغیر از زن خود هیچ زن صحبت نمیدارم و تو زن بجانم مرا نمی شاید
 با تو صحبت دارم و دیگر نمیدانم که کدام ذاتی و لائق من هستی یا نه گنگا گفت من
 کم ذات نیستم من دیوته ام میخواهم که تو با من صحبت داری و زن خود کنی و در خانه
 نگاهداری راجه پرتیب گفت که تو خود را خود منع کردی من ترا میخواهم چرا که تو بزرگو
 راست من شستی و بر زانوی راست دختر می نشیند یا عریس چون تو بر زانوی راست
 من نشستی بجای دختر من شدی حال امر او اینست که ترا زن خود کنم اما اگر قبول
 میکنی تر صحبت پس خود میخواهم گنگا گفت خوش آنهم قبول دارم اما من صحبت بزنی
 هست پس ترا قبول میکنم و آن شرط زن پس تو بشویم که هر چه من کنم اولی فکر آن را
 قبول کنی اما از من بپرسد و نگدیرد که چرا چنین کردی راجه چون شرط را قبول کرد

پس گنگا از قطرش غائب شد بقاعده دیوتها که از نظر غائب میشوند راجه
 پرتیب ازین حال خوشحال شد که گنگا زن سپهرن خواهد شد پس راجه پرتیب
 بامیدواری آنکه آن فریدیکار او را سپهری که است فرماید بازن خود صحبت و هشت
 تا گنگا زن سپهر او شود بعد از آن بعبادت مشغول شد و بعد از مدتی در خانه
 او سپهری متولد شد یعنی راجه مها به که از سرگ افتاده سپهر او شد راجه پرتیب
 شانتن نام کرد چون شانتن کلان شد از ابتدا عبادت و طاعت نمود
 میکرد پدرش روزی نصیحت کرده با وی گفت که روزی زنی در پیش من
 آمده بود من او را گفته ام که تو به هم عین پیش تو میاید او را بجوای و هر چه
 او بکند از او نپرسی که چرا این چنین کردی و دیگر نصیحت با به شانتن کرد بعد از آن
 جایی خود را با وی داد و خود ترک سلطنت کرده بجنگلی رفت و بعبادت مشغول
 شد راجه شانتن بغایت راجه عادل و عاقل و داناتی بزرگی شد چنانچه
 اندر در آسمان بود او بر زمین بود شکار را بسیار میل داشت و اکثر اوقات
 او بشکار میرفت و نوبتی در کنار گنگ شکار میکرد و ناگاه دختری را دید
 در حسن و جمال که انچنان صورتی هرگز تصور نگرده بود لباسهای فاخره
 پوشیده که مثل آنها راجه ندیده بود و نه پوشیده بود راجه بدین او خوشحال
 شد و نظر به جمال دوخته فراموش کرد که چکار میکرد و در کجا بود و در صورت
 او حیران گشته بود و دختر نیز چون راجه را بصورت خوبی دید خوشحال شد و عا
 او گشت راجه بعد از مدتی که جمال خود آمد با وی گفت که تو چه کسی که زبان
 بنی آدم نمی مانی تو از اسپهانی و یا دختر گنده رب خواهی بود یا دختر دیگر دیوتها آن
 زن هیچ نکست راجه گفت ای عورت من میخواهم که تو زن من شوی آن زن
 چون این سخن را شنید تبسم کرد و گفت خوب من زن تو میشوم باین شرط که
 تو بفرمان من باشی و من هر چه کنم خواه تو آنرا نیک وانی خواه بد از من نپرسی
 که چرا این چنین کردی و اگر خواهی پرسید من همان زمان از پیش تو خواهم پرسید

راجه گفت بسیار خوب این شرط را قبول کردم در آنچه شایسته آن درخواست و شرط بود
 در صحبت او بزمی بود و بشکارت میرفت و هر چه او میکرد و راجه از او نمی پرسید که
 چرا اینچنین کردی و این عورت گنگا بود که بصورت زن برآمده بود و او را از
 شایسته هشت پسر قبول شدند هفت پسر مهربان که متولد میشدند او می برد
 و در آبه گنگ غرق میکرد و راجه این کار بغایت دلگیر و پیشانی شد اما
 از ترس رفتن او هیچ نمیگفت چون پسر هشتم متولد شد بغایت صاحب حال
 بود و راجه او را ندانده که غرق کند گفت ای بیخ که کسی گناه میکند که فرزند از او میکشی
 زن گفت خوش چون تو گفته مرا قبول نکردی و ترا فرزندی می باید من این
 پسر را غرق نمیکنم شرط ما و تو اینچنین بود و حالا من میروم و با تو میگویم که
 من کیستم من گنگا بودم که با التماس دیوتها و کار ایشان پیش تو آمده
 بودم و این پسران تو هشت بس بودند که بدعای بشت رکبیش ایشان را
 بصورت آدمی می بایستی شدن و ایشان از من التماس کرده بودند که
 از شکم من بصورت آدمی بدر آید و ترا این مرده میدهم که ترا بچوبت آن
 فرزند آن و آخرت درجه بسیار عالی خواهد بود و این پسر هشتم که هست هیچکس از
 آن آدمیان حرایت او نتواند بشدن و او بعلم و عبادت و کمال او در کمال
 حمیده مدیل و نظیر خود نخواهد و هشت ترا شفا بخش میکند که او را نیک نگاهداری
 حالا من پیش تو نیباشم میروم راجه شایسته گفت که هشت بس راجه واقعه شد
 که بشت ایشان را دعای بد کرده که بصورت آدمی شوند این پسر تو چه گناه
 اتو از پیش من میروی و این چنین پسر را میگذاری گنگا گفت بشت پسر
 برن است او در نزدیکی سمیر پت عبادت میکرد و در آنجا آبهای روان
 و انواع میوههای بسیار بود و راجه دختر دهمه پرچاپت که سر بهی نام و هشت زن
 کشیب بود گاوی را پیکام دهن نام و آن گاوی بود هر چه میخواستند آن را
 میداد بشت آن گاوی را گرفت و آنکا داشت و در جنگل میچید روزی هشت بس

ای زمان خود با نجا آمدند و دیدند که بسیار منزل لطیف است و اینجا سیر میکردند یکی از زنان
 ایشان گاورد را دید جیران حسن و خوبی آن گاو شدنی الحال آن زن پیش شوهر
 خود آمد و گفت چندین گاوی را دیدیم که درین جنگل میچراید شوهر او گفت من آن
 گاورد را میدانم و خاصیت آن گاو آنست که بر کس شیر این گاورد را میخوردند نه مال
 عمر او میشود و جوانی برقرار میماند زن گفت من از میان مردم بدختر زاده بودم و همیشه
 که حجت زنی نام دارد پیوند دوستی دارم و شکل و شمائل او در دل من جا کرده
 صفت میدادم که حسن و جوانی او را اگر پیش ایام به پیری و نازداری بدل سازد
 به خراهم که این گاورد را با بچه اش بگیرم تا تخمه او سازم و بیج آرزو بهتر ازین
 ندارم شوهرش که دید نام و پشت التماس او را بگوش قبل شنیده با اتفاق برادر
 کلان که پرتو نام داشت و برادران دیگر را که در آن وقت دیدیم ملاحظه بشت نما
 که مقتدرای ساکنان طریقت بودند و بجز او پیش زن ناقص عقل که تا پیش
 دست اندازی در متاع گرامی آن نیک مرد نمود چون بشت از مرغزار صحرا
 بگوشه مالوس رسید گاورد در منزل نیافت بیرون و درون جستجو کرد نشانی از
 ظاهر نشد مگر باطن و صفای ضمیر دریافت که این کار کیت شکستین آنچنان
 رعایای در کار ایشان کرد که تفصیل آن گذشت و بعبادت مشغول گشت جماعه پیش
 حقیقت حال معلوم کرده پیش عابد آمدند و صد هزار نیاز التماس نمودند و بیج بجائی
 فرسید عابد گفت تیری که از کمان جست بر نمیکرد و در دعای درویشان انجیل دراز
 هفت تن از شما در اندک فرصتی از لباس بشریت خواهند برآمد و یک برادر شما که
 باعث این امر شایع است عمر درین صورت خواهد بود و اما مجرد و نیکو کار و محبت
 شامل خواهد زیست گنگا این سخن تمام کرده برفت بیسم یارین بر اوجه خنجه گفت چون
 گنگا پسر مشتم را گذاشته از نظر غائب شد شایان نام آن پسر و پو برت و
 گنگا یکی آنها توجه به پرورش او گذاشت و او در کمالات از پاره گذرانید اما از
 رفتن گنگا اندوهگین شدند و دانستند که این همه ذوق وصال و خواب بود

یا در بیداری و از آنجا که کمال عقل و دور اندیشی درشت سپاه بود و موافق مغلوب
 او شده بود و با وجود سلطنت عظمی بادشاهی عالم باطن درشت بادشاهی
 صورت و معنی سر بخط فرمان آسوده از اطاعت و چاره نداشتند و با اتفاق
 بزرگان عالم خطاب او راجه راجها بود و خوا نوازه بهارت را تربیت میکرد
 و در عهد دولت او بیچ طائفه را با طائفه دیگر مخالفت نمود و درها بدو با پیوند
 جانی داشت و همتنا پور را پای تخت خود ساخته حکومت تمام سبیط زمین
 که میان دریای محیط است میکرد و عدالت آن اندازه انتشار یافته که بیچ
 یکی را رعایت جانب نامح در رو هم نمیکشید و تمام او امر و نوامی او از
 کمال نفس الامر قرار واقع بود و در ایام سلطنت رانی او بیچ جان داری را
 بی وجه عقلی و باعث ضروری بجان نمی ساختند بیچ احدی آزار دل و با آنجا
 نمی پسندیدند و او بذات خود همه را پدری مینمود و سخن مردم از روی رستی و
 درستی و موافق بید بود و مدت سی و شش سال عالم تجرید و تصرف اختیار کرد
 در صحرا و بیابان عمر گذرانید و آن پسر که گانگی نام درشت در صورت و سیرت
 مانند پدر شد روزی راجه سائق بشکار رفته بود و عبورا و بکنار آب گنگ افتاد
 دید که چنان تیر افتاده اند که تمام روی آب تیر گرفته راه آب بسته است
 چیران شد در انشای حیرت جوانی دید در پانزده سالگی ایستاده تیر و کمان در
 راجه دریافت که این از اثر کمانداری کیست اما ندانست که پسر اوست جوان
 همان بخت از نظر غایت شد بخاطر راجه رسید که شاید این جوان پسر من باشد
 پس بکنار آب آمده بگنگ خطاب کرد که ای دالا اگر پسر مرا بمن بنامنا گاه گنگا بصورت
 زنی بر آمده و دست پسر خود گرفته بالبا سهای سفید و بجا هر دو لالی آراسته
 ظاهر شد چون مدتی گذشته بود راجه او را شناخت که زن اوست گنگا راجه
 در سخن آید که پسر بستمی است در احاطه علوم و جمیع فنون چه از زمین و چه از
 دولت عدیل ندارد و تعلیم آداب و کسب کمالات پیش بست کرده و جمیع

معهده یافتی که ساکنان عالم علوی و سفلی دارند در دست بگیرند نگاهدارشان
 گنگار را در دایه کرده پس را گرفته به تنای پور آمد و تمام کار و بار سلطنت و کردار
 مملکت با و سپرد و بیکم آنچنان سلوکی کرده که همه پر خشنود و بود و هم دیگر اهل عالم
 راجه شانق تا چهار سال اینچنین گذرانید که کار و بار ملکی را به همگه گذاشته بود
 و خود همیشه در نشاط و سر و شکار میگذرانید و در خلوت نگاه مغبی با جویان مشرق
 بسوی بره روزی از شکارگاه برگشته بود گذرش بر کنار آب چون افتاد ناگاه
 بومی دماغ پرورد بشام او رسید چنین نکوت جان فرابرگز نشنیده بود راجه را
 حیرت دست و او بتمام جستجو شد که این رایحه دلکش از کجا میسازد ناگاه از حرمی
 از درون نمود که در حسن و طاعت نظیر نداشت راجه حاجت بر حیرت افزود پیش آمد
 پرسید که تو دختر کیتی گفت من دختر سردار پلاخان این گذرام و به اشارت
 پدر گرامی مردم را از آب میگذرانم و این را آبروی سعادت خود میدانم راجه
 شانق چون آن حسن صورت و طرز سخن مشاهده کرد و فریفت او شد کشتی
 عشق را دریائی کرد و زمام اختیار از دست داد و بادل ناشکیبا پیش پدر او
 رفته گفت زورق امید من بگیرد اب بقراری افتاده تو دستگیر شو و دختر خود را
 بمن نسبت کن ملاح گفت بیک قول نسبت میکنم که از دختر من فرزندی که شود
 او را ولی عهد و جانشین خود سازی راجه را سخن ملاح پسند تقیاد و باور داشت
 با وجود فرزندی و پو برت که نتیجه گنگاست من چون با و شاهی خود را به پسر ملاح میدیم
 این سخن در میان آورده خود را بزور کشیده بی توقف روان شد به تنای پور آمد
 اما چندان اندیشه دختر ملاح درون و بیرون راجه نمود گرفته بود که هیچ چیز خوش
 نمی آمد و هر چند بلطائف اخیل منجواست که خود را از ان وادی باز آرد سلطان
 عشق بر سپاه عقل غلبه میکند و درین کشکس همیشه در نیوقت و پو برت
 پیش پدر آمد و دید که راجه بند و یکمین و اندیشه مندرشته است و در توجه بر
 جمیع آرزو بابت پسر سعادت مند متاثر شده پرسید که باعث ملاکت خاطر

چه بوده باشد هزارشکر ایزد را که تمام ملک بر تو به قرار است و بخت تو یار فرمان
 روایان عالم همه محکوم فرمان اندوگردن کشتان جهان تمام سر آستان خجسته مال
 میخواهم که معلوم کند در حاره اینکار شرک تو گوگردم شانتن گفت تو نور دید و
 جگر گشته منی شاد می و غم خود را از تو پوشیده نمیتوان و پشت غم من آنست که
 درین عالی دودمان همین تو یک فرزندی و خاندان دولت من بشمع روی تو
 روشن ست از آنجا که زمین مورد حوادث آسمانی ست گاه باشد که آب شو یکین
 اقلیمی برهم خورد و آب سبب یک جان کشوری زیر زیر گردد و این طبقه طمان
 عالم اندر زومه دانش ایشان واجب ست که در حفظ نسل سعی کنند و در تعداد
 اولاد کوشش نمایند که اگر کمی را قضای ایزدی رسد دیگری استعدا و نقل
 از نظام عالمیان داشته باشد و مرا غم عالم خوردن از هر نمی سزاست اگر چه تو
 مرا فرزندی اما از آنجا که عالم اسباب ست میخواهم که برادری داشته باشی و یوست
 این سخن شنیده پیش وزیر که صاحب تدبیر بود رفت و گفت امروز پدر را
 اندو بگوین دیده پرسیدم سخنی چند سربسته فرمود که سری از آن نتوانستم بر آورد
 پیدا ست که از تو پوشیده نخواهد بود وزیر گفت امروز در شکار و ختری چنان که نظر
 راجه در آمده است که دل نگرانی بهم رسانیده و اندوه او از آنست و یوست چون
 حقیقت کار دریافت بعضی از امرای بزرگ شان و برهمنان نجبه خصال را
 همراه گرفته پیش رئیس ملاحان رفت و حرف خواستگاری دختر زیبا آن
 ملاح اینمعنی را باعث سر بلندی خود دانسته گفت که این دختر گوهر است
 دریا نژادی زریب که در سلک پادشاهان در آید پیش ازین عابدی عالیقدر
 که از و اصلاان حق ست و است نام دارد پیام خواستگاری او گذارده بود
 من قبول نگردم و این نسبت را بخاندان تو سزاوار می یابم اما آب همیشم
 پادشاهی ندارد شاید از و فرزندی شود و تو با او دشمنی کنی و کینه او را در سینه
 خود جا دهی و یوست گفت که من قوی میکنم که نه پیش از من کسی کرده باشد

و نه بعد از من کسی کند که اگر ازین دختر سپری متولد شود سلطنت خاندان ما
 با و تعلق داشته باشد جانشین پدر او را سازم ملاح گفت اگر تو سلطنت را به او
 میگذاری فرزندان من که از تو تولد شوند ایشان سلطنت را بفرزندان این دختر
 نخواهند گذاشت و یوریت از اینجا که رضای پدر و شادمانی خاطر اند و بکین
 مطلوب دشت گفت من بجزو چندین بزرگان وین دولت شرط میکنم تا که
 باشم مجرب باشم پیرامون که خدائی نگارم و چون مشهورست که هر کس فرزند داری
 بجالم بالا نیرود و به مجزوات قرب حاصل نمیکند چون این ترک و تجردین
 بنیت خیرست امیدوارم که این مشکل هم نوعی دیگر آسان شود ملاح این
 سخنان دلنشین از علوهت و وفور مروت و یوریت شنیده از کمال رضا
 قبول کرد و گفت برین تهدید بگیر که کنیز سرای دولت است درین هنگام است
 انجام که آغاز نوبهار شادمانی بود گل از هوا بر سر و یوریت بارید و آوازی بلند
 از بالا برآمد که این مرد همیشه است یعنی از او باید ترسید چه او کاری که هیچکس
 نکرده کرده از آن روز باز و یوریت را به یکم نام شد بعد از آن به یکم آن دختر
 بلند اختر را که ستوتی نام دشت برگردون سوار کرده به تننا پورا آورد بجم سراسر
 پیر زشتا و دسر گذشت را بعضی پیررسانید پر گلگل شکفت و دعا کرد که از
 درگاه بی نیاز خواستم که تا تو مرگ طلبی تو نرسد بشم با من به اوج جنون گفت
 که بعد ازین واقعه بدتی سپری از تو متولد شد و او را خیر انگد نام نهاد و بعد
 از آن فرزندی دیگر ولادت یافت او را بختی بیج نام کرد و خیر انگد منور سجده
 بلوغ نرسیده بود که راجه شاننن ازین عالم کوس رحلت زود در هنگام سفر
 گفت که سلطنت من تعلق به بهیکم دارد اگر خواهد بگیرد و اگر خواهد بود بر او خوب
 دهد بهیکم موجب مشورت ستوتی سلطنت بختی انگد داد او در ایام جوانی خود
 اکثر فرمان رویان روزگار را زیر دست و فرمان بردار خود ساخت اما خوب نرسید
 و متکبر بود و هیچکس را از دیوان و آدمیان بنظر در نمی آورد و در زمان او

در نواحی ولایت شمالی از گندهر بان راجه به نام او بود و خراج آن را به شاهنشاهی
 از منبغی در ششم ش که چون این نام فرستاد باید که نام دیگر داشته باشد اول
 بنام فرستاد که نام خود را تغییر دهد که در این نام بود از او بدست او
 نام ایستاد و بمجد و بنام نام و ناموس خود از دست خود بردار و در هر گز
 سه سال جنگ کرد و در او سپه کشی و معرکه آمانی دادند تا ما را چه گفت سران
 و جا و پیدا است بزور جا و او را گشت چون این خبر به بهیلم رسید با تکرار
 و سلطنت را به برادر دیگر او که بختی برج نام داشت داد و او از سلطنت
 بجای آورد و دقیقه از عدالت فرود گشت انیک در از صواب دید برادر بزرگ
 خود به بهیلم بدین صورت و بفرموده او که هر آنه موید ثبات دین و دولت بود
 می نمود و پسیم پاپین گفت در آن هنگام که بختی برج بجهت رسید به بهیلم در زندان
 شد که او را گشت ساز و در آمان این کار را به ترا جیتی فرستاد که تحقیق نمایند که کور
 معدن چنین با قوت شب تاب داشته باشد که شاید پیوند این گوشه را
 تواند شد بعد جستجوی بسیار خبر رسید که راجه بنارس سه دختر نورس و در هر یکی
 از یکدیگر خوب تر و هم شیرین تر که پیران دختر سیم کرده است و اکثر را هم
 بزرگ در آن مجلس جمع شده اند بهیلم از مادر خود ستونی رخصت گرفت که در
 سوار شده به بنارس رفت دید که اکثر فرمان ررایان اطراف در شهر بیاند
 بهیلم دختران را دیده چیران شکل و شمائل شد چون مجلس بینت گذشت
 و راجه با بقدر مرتبه و اندازه خود جا بجا نشستند هر کس که او را می دید
 چیران میشد و میگفت که این مرد متبرک قبل کرده است که هرگز زن نخواهد کرد
 درین مجلس بر می چه آمده است بعد از زمانی دختران پری یکدیگر در آنجا
 پیراسته و زیور را آراسته مجلس در آمدند بهیلم در ساعت برخاست به دختر را
 گرفته برگردون خود سوار کرد و به آواز میب بار راجه با گفت که هر کس از شما
 توانا تر است بمن دستبر نماید و بر زبان راند که خواستن زنان بچند نوع میباشد

یکی آنکه یکی از خوشیشان دختر میدهند و برای خود هم میگیرند و طریق معاوضه
 مبادله چنین مسلوک میدارند و گیر آنکه مردم زربیا میدهند و دختر میگیرند و
 و گیر آنکه یک گاو و یک گاو ماده میدهند و دختر میگیرند و و گیر چتران میگیرند
 بزور دختر میگیرند جمیع راجه با که خواستگاری آمده اند بشنوند که من بزور بازو اینها
 را می برم هر کس سر و دعوی توانائی دارد بیا میان گومی میدانست راجه با همه
 ساز جنگ آماده کرده پیش رسیدند و با انواع سلاح بنیاد جنگ کردند به یکم ایشان را
 تیر باران کردن گرفت راجه با که کین بسته ناوک نمنه کشاده هر همه ده هزار تیر
 یک مرتبه بر بهیکم می ریختند و بهیکم اکثر آن تیر باران به چکانهای تیز که هر یکی حکم
 متع بر آن داشت می برد و مدتی معرکه کارزار قائم بود عاقبت کارزار آنجا که تا مید
 انزدی رفیق بهیکم بود غلبه از جانب او شد بسیاری از ایشان را بر خاک هلاک
 انداخت و بقیه السیف بنی دست و پا رو بگه نیز نهادند بهیکم منظر و منصور بستانا بود
 رسید پاره از راه رفته بود که ناگاه راجه شال صفهای لشکر خود آراسته در عقب
 بهیکم در رسید چنانچه فیل مست از دنبال فیل مستی در آید بهیکم چون شال او دید
 گردون را باز گردانید و بروی او روان شد و راجه ای که گریخته بودند باز گشته بنیاد
 تاشاکردند تا به بینند که میان این دو لاور چه خواهد شد و چه کدام بردگیری غالب خواهد بود
 شال بالشکر خود تیزی انداخت چنانچه بهیکم در میان تیر باران پان بود بنظر در می آمد
 تا شالیان باواز بلند شال را آفرین میکردند بهیکم ازین آواز با می ناساز شعله
 خشم نیز تر ساخت و گردون را نزدیک شال رسانید چهار سپ گردون شال را
 پی کرده شال را زنده گرفت و از روی قدرت بگذاشت تا بولایت خود رفته
 بکار و بار سلطنت مشغول شد بهیکم در اندک فرصت قطع بجزر و جبال کرده
 کامیاب به تختگاه بجز بجزج آمد و سرگذشت احوال باز نمود و در مقام تهیه سیاب
 که خدائی او شد درین کار با و خود ستودنی مشورت نمود درین حال دختر کلان که
 انبانام داشت بنیان آورد که دل من بجانب شال میل نموده پدر منم را بوسی

داده و او هم بر این بنی خواسته درین معامله آنچه مقتضای نیکوکاری و سازداری
 باشد عمل باید آورد و بهیچم ازین سخن اندیشه مندر شده بابر و بنیان گفت پذیرد این
 کسی سه گونه دارد یکی آنکه در دل بگذراند و دوم آنکه بزبان راند سوم عمل آورد
 مناسب حال بنیان میناید که او را بشناسد بدیم که این دختر دل خود را با او بسته
 است و خود را با او سپرده با تفاق و ایمان آن دختر را با این مرد می بیند و نشان فرستاد
 و دختر دیگر را که اینک و اینک نام داشته اند بر او خود بجزیرج عقد بست و
 درین کار آنچه مراسم با دشا هیست تقدیم رسانید و مدت هفت سال شهرت
 فوج جوان با این نازنینان و استان و او کارمانه داد و به صاحب زار گونه
 عیش و شادمانی زندگانی کرد و وقت و دایع عالم رسیده بود بر نفس سل که مهاجرت
 از زخم شش است بتلاش طیبیان حاذق و حکیمان موافق در چاره جوی شد
 بلینج که زندان از تقدیر چاره نبود بناچار این جهان فانی را پرورد کرد و عالیها را
 مصیبتی تمام روز نمودیم باین گفت ستونی سوگوار ما تم زده سرشته صبر
 از دست داده باناله بس آتش آلود و گریه پاسه جگر بالا اسلی
 بخش عروسان سراپرده و فرزند گرامی شد و بعد از مراسم ماتم و آری شیده
 ناموس و ننگ نامی خانوادہ خود داشته با بهیچم گفت که قواعد و رسم بندگان را
 تو نیک میدانی و ننگ داشت ننگ و ناموس و نام بجزیرج منحصر در وقت و پیتا
 که چنانچه برستی و درستی زیادتی عمر باز بسته است همچنین نیکوکاری و خجسته کرداری
 در ذات تو سرشته می بینم و تو تفصیل و اجال و صرح و کنایت همه میدانی و اسرار
 بید و احوال سیاه و سپید بر تو ظاهر است آنچه میگویم بگوش رضا شنیده بکار بر
 بر تو روشن است که پسر من بجزیرج برادر خود تو که دوست داشته تو بودی فرزند از
 عالم رفته و این دوزن که دختر را جد کاشی اند صورت و سیرت آراسته دارند و غیر آن
 فرزند همه چیز ایشان را حاصل است و همین آرزو دارند و میخواهم که ازین خاندان
 قطع نسل شود و تو دوست رس داری بجهت رضای خاطر من و صلاح دولت این

و در زمان از آن زمان فرزند پسران که متضمن چند خیر خواهد بود و بکار و بار سلطنت سردار و
 اولاد بهت را فرمان بردار و نو ساخته سمات آنها را رواج و ده چنان کن که این خانواد
 گننام نشود معلوم است که خواندن بید و تعظیم کردن آتش که روشن ساز عالم
 تاریک است و پیدا کردن فرزندان سعادتمند همه برای نجات عالم باقی است
 بهیکم این معنی را شنیده در جواب گفت هر چند در آنچه میفرمائی سراسر خیر است اما
 من عهد کرده ام و بخدا ایمان بسته که اگر سلطنت روی زمین و بین عرض کند اختی
 نکنم و دیگر در زمان که هیچ شهادت بهی و معدن لذات نفسانی اندک درم آتش از گرمی
 و خشکی و هوای از گرمی و تری و آب از سردی و تری و نمک از سردی و خشکی تواند
 گذشت و لیکن من از قول نگردم ستونی گفت این عهد که کرده بودی برای بخا
 من بود که سلطنت بفرزند من رسد و احوال ضرورتی پیش آمده نگاهداشت خاطر
 در این است که اگر چه پاس عهد دشمن نیکوست اما حفظ اولاد و راجه شایسته در
 روی زمین بر همه خیرات تقدیم دارد که چندین مطالب دینی و دنیوی در ضمن آن
 مندرج است بهیکم گفت که اگر بسخن من عمل میکنی از برهمنان دانا که با یک دنیا
 عالم معنی اند به پرس و بحقیقت این مطلب بخور کن و آنچه مقتضای حال باشد بقی
 رسان و شنیده باشی پرسام که برهمن عالیقدر بود بهت کینه جوئی پیر خود که
 راجه هزار دست پدر او را کشته بود آن راجه را با تمام قوم او قتل رسانید و هزار
 آن راجه را برید و هر جا در روی زمین چتری بود دفعه دفعه کشت در این طریق
 بست و یک مرتبه که انتقام بسته چتریان را از عالم نیست و نابود کرد و چون در
 روی زمین تخم چتری نهادن زمان چتریان جمع شده پیش برهمنان که دانا یان
 بید بودند التماس نسل کردند و استماعی صحبت نمودند و گفتند که نطفه ما را از شما
 حاصل شود ما بقای قوم باشد برهمنان آرزوی آنها قبول کرده بنیت نیکو
 صحبت داشتند و از نسل آنها با طائفه چتری پیدا شد بهیکم گفت در نیاب
 سرگذشتی غریب بشنو که آتونه نام عابدی بود کامل و عالمی عامل روزی در

ممتا نام و ہرادر خرد آن عابد بر ہسپت نام پر وہت دیوتہا بود و این بر ہسپت
 بخیاں صحبت پیش ممتا آمد ممتا گفت من از برادر کلان تو حاملہ شدہ ام و سپر
 در شکم من ست و این پسرش علم بیدار مینمواند و نطفہ تو ہم نقش خواہد ہست
 در شکم من جای دو فرزند چگونہ خواهد بود لائق آنست کہ ازین خیال گدزی
 بر ہسپت چون از شہوت طبعی پر بود خود را نتوانست نگاہ داشت و بہ صحبت
 در ہوسیت چون ہنگام آن شد کہ قطرہ طوفان ہوس جدا شود و فرزند بی گنج
 در شکم او بود و گفت جامی مرا تنگ ساز بر ہسپت آن سخن ناشنیدہ از گشت
 و تخم افشانی کہ در بچہ پای خود را پیش آوردہ سر راہ رحم را بست و آب از فیہ راہ
 بر خاک ریخت بر ہسپت ازین واقعہ در غم شدہ چنین دعای بگردد کہ چون تو
 مرا از عیش باز داشتی از خدا خواستم کہ نابینای کرد تا و گدوی چون مدت حمل گشت
 نابینا متولد شد و نام او دریر گہ تا نہادند یعنی ہمیشہ تاریک اما دیدہ باطن او بینا
 بود و علوم بیدار است و اعمال نیکو کاران داشت از آنجا کہ لطافت جوہر او
 بود زنی در رعایت حسن ملامت و نہایت لطف و صفا بدست او قادر بود کہ کمی
 نام و از او گتہ نام پسری متولد شد و غیر او دیگر سپران ہم شدہ اما زن با وجود
 اینکہ فرزندان از شوہر راضی نشد و دلگیر میبود و زنی شوہر از او پرسید کہ سبب
 ناخوشی طبع چیست زن در جواب گفت شوہر را کہ بہتر میگویند بہت آنست کہ
 او شکم خیال خود پر میسازد از خوردن و پوشش و از آنچہ در کار است بی نیای میکند
 تو خود را بیگانی بزور تو اینها بیچ بوجود نمی آید بلکہ برعکس اہل عالم کار ترا من سالان
 بینامیم و گیر بہ تنگ آمدہ ام و از عمدہ نیت تو نام مرا شوہر جواب داد کہ جالی کہ تیرت
 باشد مرا آنجا بہتر از گرفتہ در کنار تو من زن بر آشفته گفت زری کہ بدیدہ زود گری
 حاصل کنی نمیخواہم و بعد ازین سلمان کار و تدبیر منازل تو نخواہم کرد ہر چہ
 میخواہی بہن شوہر گفت من امروز اینچنین قاعدہ درستی بنیادمی نہم کہ ہرچہ زن
 در عالم غیر یک شوہر کند و اگر بکند درین عالم رسوا شود و دران عالم بجز اب تبری

گرفتار گردوزن این مروت شنیده و خشم شد و با پسران خود گفت که او را برین
 سردمد پسران بی سعادت آن پیرنیک سیرت را بر تخته چوب نشانده
 بدیاری گنگ سرداوند او همچنان تخته بند بر روی آب میزد تا آنکه بجایی رسید
 که راجه بل بجهت غسل کینار و ریآ آوره بود او را دید گرفته بخانه بروقت تا آنکه ازین
 مرد زنان من فرزندان حاصل کنند تا بنیا قبول نمود راجه زن سدوشنا
 نام را با و پسر زن او را پیر و تا بنیا دیده تن نبرد یکی او را و دیگری خود و ایه را
 فرستاد و آن دایه را از ویازوه پسر شد فرزند بزرگ او کا کھوان نام داشت پیر بنیا
 زنه علیم را آموخت و تعلیم میداد و راجه گفت اینها فرزندان من اند و تا بنیا
 پسران من اند زیرا که زن خود را پیش من فرستاده بودی او بنیاد کنیزی را بخص
 خود پیش من فرستاد پس اینها فرزندان من اند راجه بل تا بنیا را از خود راضی ساخت
 و سدوشنا را پیش او فرستاد تا بنیا دست بردن او رسانید و گفت ترا پسر
 پرزور را ستکار خواهد شد بچو و گفتن زن حامله شد و پسر بی وجود آورد و نام نام
 و چهار پسر و گوینگ کلنگ پند شمع نام و این پنج پسر به ملک که راجه شد زن
 ملک بنام او موسوم شد به یکم گفت این طور و چیرمان نیکو کار از بر زمینان بد
 شده اند من این سخن را بچو معلوم کردم آنچه در خاطر تو برسد تو نیز آنچنان کن نیز
 میگویم که بر همین نیکو کشین و نیک اندیش را بال و منال راضی ساخته از زمان بجز
 فرزندان حاصل کن ستولی را ازین سخن شرم آمد و تبسم کرده گفت از تو بیگانی
 راستست مرا هم موافق سخن تو سرگذشتی بیآوده است اگر چه لائق من نیست
 اما میگویم و بگوش تو هم رسیده باشد که راجه پس را قطرات منی در آب افتاد و
 آنرا فرود آورد آن لاهی را صیاد گرفت و شکم او را بشکافت من از شکم او برآمد
 صیاد و مرا بخانه خود آورد و تمام سرگذشت خود را که بالا گذشت تا احوال بیای
 بیان کرد و گفت این مشکل را اوج خواهد کرد که هم تصوف عالم ظاهر دارد و هم
 تکفل عالم باطن به یکم چون نام بیاس شنید تعظیم بجای آورد و گفت از آن

بزرگوار ہرچہ گوئید می آید ستوتی جان دم اور یا یاد کردا و چنان نظام شد کہ
گویا ہانجا بود ما در از روی مہربانی بیاس را دریافت و چشم پر آب کہ در بیابان شک
از چشم او پاک ساخت و تعظیم ما در نمود و گفت ہرچہ فرمائی بجا آرم گفت بر تو
ظاہرست کہ چنانچہ بہیکم از جانب پدر برادر بچہ بیج رست چنان تو از طرف من
کہ ما در تو ام ہرادر بچہ بیج میشوی بہیکم صحبت ماستی قول و درستی عہد کہ
در باب کہ خدائی و فرمانروائی کردہ است بگردن ان بچہ بیج نمیکرد و در سلطنت
اجتناب ینماید و زماندان برادر تو نزدیک رسیدہ کہ بی نام و نشان گم و در
عالمی زیر و زبر گم و در ہر ذمہ کہم تو لازمست کہ فکر بر اصل درین باب مہی ازین
دورن کہ در کمال حسن و جمال اندر زندان دولت مند حاصل کنی و در مقام
احیای این دولتخانہ شوی بیاس چون خواہش ما در و خرابی خاندان برادر
در یافت چارہ جز قبول ندید گفت اطاعت حکم تو میکنم اما باید کہ این زمان تا
یک سال بر ریاضات و عبادات مخصوص کہ تعیین نمایم مشغول شوند و طہارت کامل
حاصل کنند تا من نزدیک شوم ستوتی گفت کہ از رفتن بچہ بیج تفرقہ عظیم در
خلافتی راہ یافتہ و ولایت رو بخارجی آورد و میخواہم کہ زودتر در مقام نظام جانان
شوی در تحصیل فرزندان اہتمام فرمائی تربیت آہنہا بہ بہیکم خواہد رسید بیاس گفت
اگر وقوع این امر زودی میخواہی باید کہ طاعت دیدن صورت نمیباید
مشنیدن بوی نامطبوع من بیا و زہد ستوتی این معنی را قرار دادہ انبارا کہ زن
بزرگ بود فرمود خادمت سرائی تریب و ہر بساط ناخوردہ بگتہ و بستر و بالین بکارتی
میاسازد کہ ہنگام آن رسید کہ چنانچہ مرده و دوران تو زندہ شود و از تو فرزندی
بوجود آید کہ سر پر سلطنت را بفرقہ دم بیاراید عروس را از اطاعت فرمان گزیند
ستوتی عابدان و بر بہتان شہ را طلب کردہ نیز بانی نمود و عروس تازہ و نہال
جان پرور را شست و شو دادہ و لباسهای رنگین در بر کردہ و خواہ بکا
تا رنگیہ کہ و اما درین اندیشہ اورا خواب نہ برد کہ بہیکم خواہد آمد یا دیگری درین فکر

بیدار بود و چون خان روشن که بیاس پیدا شد موهای سرخ و سیاه در هم پیچیده و
 چشمهای چون اخگر سوزان و محاسن و سیل سرخ زن چون آن پیکر مویست
 از بهیبت او چشمم بهم زد بیاس کام او روان ساخته بر آمد ستوتی پرسید که
 از بر و مندی این نجم سعادت بگور از نشسته و نمایی او آگاهی بخش بیاس گفت صاحب
 طالع قوی باز تو انوار در نقش کامل و سلطنت تیر عالی خواهد بود و پدر صد پسر خواهد شد
 اما بسبب آنکه مادرش وقت دیدن من چشمم کوشید این بسزایا خواهد بود چنانچه
 بعد از انقضای مدت حمل در هتر داشت نابینا پیدایش ستوتی افسوس کنان
 گفت راجه کور روان چرا باید که نابینا باشد میخواهم یک پسر بگیرم که بدانش و نبیش
 آراسته باشد از زن دوم حاصل کنی بیاس قبول نموده شبی بهان صورت پسر بهیبت
 پیش آن زن دم که انبا کاک نام داشت آمد و بدیدن آن شکل هوناک رنگ وی
 زن تغییر یافت بیاس بصحبت او پیوست و از ستوتی گفت چون از دیدن من
 ترسیده و سفید و زرد شده فرزند او پانزده خواهد شد یعنی رنگ او سفید زردی
 آمیز خواهد بود و بنام پانزدهشته خواهد یافت ستوتی گفت یک پسر بگیرم میخواهم
 بیاس قبول کرد و چون مدت حمل انبا کاک بر آمد پانزده بهان رنگ متولد شد
 بعد از آن چون انبا کاک را باز نوبت آن رسید که شایسته حمل شود ستوتی فرمود
 که مستعد قدم آن بزرگوار باش انبا کاک آن شکل و پد پوی زشت او را بیچاره
 آورده قبول نگردد بضرورت کنیز خود را که بخور و نومی متاز بود لباس خود را در بر او
 کرده بجای خود فرستاد کنیز چون دید که آن بزرگ می آید از جای خود پیش رفته
 سر نیاز بر پای او نهاد و در حمایت آداب نموده بصحبت او پیوست و بیاس شب
 به شب از جدی او حفظ تمام یافت و گفت تو دیگر از قید بندگی نجات یافتی و این
 فرزند تو نیکو کار بر در آید این سر در خواهد شد بیاس این سخنان گفته بر آمد و این
 کنیز بر نام فرزند می متولد شد که برادر پانزده در هتر داشت بوده باشد و این پسر در
 در هم نام ولوته بود که از رعای بدینا پانزده که عابد کامل بود از کنیز ولادت یافت پس

بیا بس مونی گفت کہ انباک ^{والینا} ہمن و غلبازی کردہ بجای خود کنیزی را فرساد
 و او را چنین پسری خواهد شد این گفت و از نظر حاسب شد بیسم پین خبری گفت
 بیخیز ^{ویکی} بیخیز برابین طریق فرزندان موجود آمدند کہ از آن فرزندان خاندان شائمن ^{مونی}
 خانوادہ کوڑا مسم است ^{جنم} برسید کہ از برہم چکانہ سزودہ بود کہ مستوجب نین شد
 و آدمی نزاو شد و از شکم کنیز و ولادت یافت بیسم پین گفت ما تمسبہ عارف بود
 نزدیک تکیہ گاہ خود درختی داشت دور پای درخت عبادت سکر دوریا مکتب شد
 عتی گذشتہ بود کہ رستہ ہا را در ہوادو را کہ گروہ بر پا دتا دہ بود وقتی جامعہ فرزندان
 اموال بدست آورده در مقام اور رسیدند با سلطان مال آگاہ شدہ و نشان گرفتہ
 از دنیال آمدند و از آن امینی را دریافتہ پیادہ ہا ببردہ مال رہانجا گذشتند و
 خود ہر جا پنهان شدند خبر داران اموال رنج بہا بد کرده پرسیدند کہ دزدان کجا
 رفتہ راہ و پی ایشان بخانا از عتبہ آنها درآئیم جا بد جواب دند و زبان سخن
 نکشا و خبر داران جستجو نمودہ و دزدان و اموال را و از آن نواحی یافتند خبر داران عالیہ
 را سردار دزدان خیال کرده پذیرد ان یکجا ساخته با موالی شین راجہ محمد برونہ
 و صورت حال باز نمودند راجہ فرمود کہ ما ہمہ را بدار کشند جلا د ان عابد را با دزدان
 بردار کشیدند عابد همچنان زندہ بعبادت اشتغال داشت و سر مواز و تفاقوت
 نیافتہ بود درین اثنا بخاطر رسانید کہ چه شود کہ جمعی از عابدان پیدا شوند ناگاہ
 جمعی از کاطلان کامل در رسیدند و حال این عابد عالی مقام را مشاہرہ نمودند
 و متالم شدند و تا کسی بر حال آنها اطلاع نیابد بہ صورت پندہا برآمدہ بر سر اوج شدند
 و احوال پرسیدند کہ از تو چه سزودہ بود کہ بچنین مکانات از ان رسیدہ عابد گفت
 اندک جرمیہ در نیکار گروہ بودم کہ چنین آرزوہ خاریلاست شدہ ام بر حال عابد
 واقف شدہ بعضی راجہ رسانیدند کہ یک کس از ارنج دان کہ حال آنها معرصد شدہ
 ہووم زندہ است راجہ با مقرران سر پر خاستہ بخدمت عابد آمد و عذر خواہی نمود
 کہ این امر از من بہ نادانی واقع شد امیدوار عضوام عابد عذر پذیرفتہ گفت ترا دین

گناهی نیست چون فرستند که او را از در بکشند بیرون نیاید ضرورت از آنجا بریزند
 و آنقدر که اندرون محکم شده بود همچنان ماند نام او آنی ماند ^{بسیار} می شد عا بد پیش و تو
 دهرم رفت و گفت من گناه خود را نمیدانم تو بچه گناه مرا با من عذاب تباراستی
 گفت که تو روزی پزنده را در دم سرخاشاکی خزانده بودی این یاد است آنست
 عا بد پرسید من چه وقت اینکار کرده بودم گفت در طفلی عا بد گفت تو از
 گناه خود مرا جزای بزرگ دادی بر منم بلکه چنین عذاب کردی ازین عظیم تر گناهی
 نیست از خدا میخواهم که آوی شده از طائفه شود و پیدا شوی بیسم با من گفت با من
 آن دیوته ^{بزرگ} شده بود آمد و صاحب نفس امر و متخلق با خلاق پس ریده زبون ساز
 جسم و روانی احوال آینه و در کارخانه نواره نمود و خدا قصه بین سه فرزند نشود و نما
 یافتن کار ولایت نیز سر انجام یافت بارانها بوقت می بارید و زمین پرگشت شد
 و دانه بالیده می برآمد و زنتان گلهای سیر بوسه و میوه های سیراب
 میدادند و خوش و طیب و در کمال فریبی و تانگی سیر و طیب میکردند و اهل صنایع و
 حرفت سود مند میبودند و در زمان در هر زمان نیست و نابود می گشتند و دولهای
 خلایق در در مندی نمیکشیدند فتنه و فساد از میان خلق برخاسته بود و اهل
 امان بجای آمده اهل عالم بطاعت و عبادات رغبت مینمودند و دشمنی میگزیدند
 و خشم از میان مردم بر طرف شده بود و عالمیان در سحر و بر باغ و باغ و اود عیش و
 عشرت میدادند و غم و اندوه رخت بصحای عدم کشیده بود و بخل و امساک و دیگر
 صفات زمیمه از طالع بر افتاده و عمرهای خلق در از کشیده و ^{بسیار} یکدم در آیین
 عدالت و پاس ولایت توجه تمام می نمود و در تربیت آن سه فرزند از جمله جدا
 بلنج وشت و اسباب شادمانی عالم آماده میکرد و آنچه حق پرورش بود و بسیکم در باب
 این سه گوهر دریای شهریاری بجا آورد و پدری نمود و تعلیم علوم بید فنون
 سپا گیری بر وجه کمال کرد و از جمله آنها پانده در علم کمانداری از سایر کمانداران عالم
 ممتاز شده و در هر تراشت در زور و توانائی بی نظیر زمان گشت و در روز نیکو کاری

از همه گذرانید و دختران راجه کاشی بوجود این اولاد امی و نامور شدند و ولایت
 بخوبی و آراستگی علم گشت چون در پتراشت نامینا بود و پدر کنیز زاده سلطنت
 بر پا پذیرید و بهیکم با خود گفت هزار شکر که چراغ خانوادہ ما از سر نور روشن شد
 و سلطنت ازین سلسله بیرون نرفت و لطف ازین از قطع نسل نگاشت
 اکنون مراد کثرت اولاد سعی باید کرد و باید گفت در میان ^{جادر} جادوان و دختر ^{بیت}
 مناسب خاندان ما و یک دختر راجه ^{سور} سبیل ^{ماند} گاندباری نیز شنیده ام که لیاقت
 دارد و اوصاف دختر راجه ولایت ^م مگر هم گویش میرسد انیا همه قابل قرابت اند
 اگر قبول داشته باشی خواستگاری نماید پدر گفت پدر و ایشاد و سوار قبلیه
 توئی آنچه بخاطر تو بگذرد عین صلاح دولت خواهد بود و بهیکم چون صفت گاندباری
 دختر راجه سبیل شنیده بود که پرستش مهادیو نموده و مهادیو از و راضی شد و
 کرده است که صد سپه باید بزرگان دین و اعیان دولت را برای خود تنهن آویخت
 و پتراشت پیش راجه سبیل فرستاد و سبیل را اگر چه نامینا بود اما خاندان
 بزرگ و سلطنت عظیم و ملک وسیع این طبقه ملاحظه نموده قبول کرد و گاندباری
 چشمهای دوایا راجه چند تو بر تو بست که چون شود هر من نامینا باشد مرا چه مناسب
 که میدیدید با ششم ^{کونی} شگون که برادر گاندباری بود خواهر خود را با حنا با دشا با نه ^{دیشنا}
 آورد و بائین سلاطین سپه گاندباری در آداب فرمان برداری و سپهر کاری
 سائر اوزم سن معاش شمه فرو گذاشت نمیکند و بیشم ^{سورسن} مابین گفت شورسین
 نام از قوم جادوان مردی بود که پدر بسدیو بود و دخترتی داشت در رعایت
 خوبی و راجه کنت بهوج که همه زاده ^{سورسین} سورسین بود فرزند داشت کنت بهوج ^{کونی}
 سورسین دختر را بفرزندی گرفت و کنتی نام نهاد و در تربیت و تعهد احوال او
 توجه تمام نمود و گفت هر که بخانه بیاید تو در لوازم هماننداری او خود را معاف
 نداری و خدمت همانان کردن سعادت دین و دنیا می خود سپداری روز
 در باسا نام عابدی بخانه او در آمد و دختر ^{دوسا} اسم خدمت پرداخت در باسا احوال آید

در یافته از روی مهربانی افسونی با و یاد داد و گفت هرگاه ترا کاری پیش آید این
افسون بخوان و از مجرد آن عالم عدلی و سائر روحانیات هرگز نخواهی بود کن
که حاجت روانی تو حاضر خواهد شد که از پدر او ترا پسر خواهد رسید و خیر بجهت استی
راستی قول عابد افسون را خواند و روی نیاز جناب حضرت نیر اعظم که فیض بخش
قدرات عالم است آورد و یک زره نور آتاس نمود ناگاه زره نور بصورت آدمی
نورانی که در آفرینش نظیر او بحال باشد ظهور نمود با و خطاب کرد که چه میخواهی
و دختر را از ترس و بیم موی برانجام بخت است و لیزه کنان گفت عابد می را
افسون یاد داده بود من با امتحان خواندم و گشای کردم امیدوارم که از
گناه من درگذری آدمی نورانی تسلی ده خاطر او شد و گفت و غدر با بخت
راه مده که نائب درگاه خورشیدم و فرخ بخش خلیج امیدم فرستاده بارگاه قنبر نور
نیر عالیه نام نظر تربیت بحال تو میگذرد و از رویانی فیض و محیط انضال قطره نورانی
که ستاره دولت و اقبال تواند بود در تو می افکنم سخن گفتن همان بود و نظر سعادت
کردن همان در ساعت از دختر پسر تا قدم یکروزه زرین در بر و حلقه های
در گوش ظهور رسید چون نظر نورانی و توجه روحانی بود دختر را از ولادت پسر بکارت
زائل نشد اما دختر تاوان پسر او دیده و از پدر و برادر ترسیده اندیشه منفرد شد
بی اختیار شده و اضطراب نموده طفل را در رویایی کاویری ^{کاویری} سرداد و ^{کاویری} ^{کاویری}
پهلبانی که را اول نام زنی داشت آن نور مجسم را از آب بر آورد آن گوهر تاب با
از دریا کشیده جهت به تربیت او بست و بفرزندگی شرفت داد و چون زر بسیار
با و بود پس ^{کاویری} ^{کاویری} نام او نهادند و بنام ^{کاویری} هم مشهور شد او را روز بروز ترقیات
صوری و معنوی دست داد و دریزدان شناسی و بلند بینی یگانه آفاق شد و
در نور پستی بجدی بود که پیش از صبح صادق برمیخاست و در و بشرق نموده در
انتظار طلوع حضرت نیر اکبر و نور اعظم برپایی ایستاد و بزبان حال میگفت ایست
هر چه ز فیض صبح آگاه نه ایم + از راهیته نور دست کوتاه نه ایم + در یوزه نور

میکنیم از در صبح ۴ در حضرت خورشید کرم از ماه نہ ایم ۴ و چون وقت طلوع
 میشد سر نیاز بزحاک می نهاد و چشم امید را سرمه نوری بخشید و همچنین رو بجا
 آن قبله هدایت کرده تا شام ایتا ده می بود درین حال بر بنیان بر خیز
 می طلبیدند اگر همه جان میبود منت بر جان نهاده می بخشید شی و خواب
 دید که مردی نورانی باو میگویی که فردا ایند بر بصورت بر منی ش به پیش تو خواهی
 و این زره و حلقه از تو خواهد طلبید تو بشیابش و ده کرن گفت هر گاه اندر
 بصورت بر من بیاید در روزی که می کنی چون نتوانم دادم و گفت اگر
 باو خواهی داد باری چنان کن که چون او با تو گوید که چیزی از من بطلب از تو
 نیزه او را که کشنده دشمنانست بطلب کرن از خواب بیدار شده درین خیال
 بود که تا از پرده غیب چه رونماید ناگاه اندر بصورت بر منی پیدا شد زره او را
 بجهت نمائده از جن طلب نمود کرن بی توقف بر آورده داد و منت بر خود نهاد
 اندر جبهه را گرفت و خوشدل شد و با خود گفت این سپر بسیار بزرگ است و
 عالی فطرت است و در هیچ طائفه از طوایف مخلوقات هیچکس این مهبت نوزد که
 او ورزیده و با کرن گفت من ازین عمل شاید توست دارم شدم هر چه میخواهی
 از من بطلب کرن گفت من از تو نیزه التماس دارم که کشنده دشمنان باشد
 اندر نیزه باو داد و گفت لشکر آدمی در یو و هر که مکر عدوت تو بندد بی رویی نیزه
 میتوانی کشت و پوشیده نماند که اول نام کرن بس کہین بود چون زره از پان
 بریده به اندر داد نام او کرن شد القصه چون گفتی بحسن و جمال پیراسته و سپر کمال
 آراسته شد پدرش کنت مہوج بخیاں نسبت او را نمایان را پیش را جہا اطراف
 کہ شایستگی این پیوند داشتند فرستاد و بہر طرف پیغام قرابت داد چون این
 غایب صورت نہ بست قرار بر سیمبر داده فرمانروایان اکانات سلاطین آفاق
 را طلب کی بعد از آنکہ مجلس عالی منعقد شد گفتی را حاضر ساختند گفتی از
 میان همه را جہا پانڈرا اختیار کرده حامل کہ در دست داشت در گردن

انداخت و باین سلطنت و بطور راجا اس میون بصورت بست و پانده مقصود
 کامیاب شده بو طنگاه آمد بهیکم راجون کسرت اولاد و احاد و مطلوب
 و منظور بود و ز فکر که خدایی دیگر بخت پانده شد و باشکر بکیران بولایت
 توجه نموده راجه مدد که شکلیه نام داشت استقبال نموده با غرازه و اکرام بهیکم
 بسرای خود برود و منازل مناسب بخت او تعیین کرد و بقریب نقل بولایت
 رسید بهیکم گفت اوصاف مادری که خواه هرگز می گشت شنیده بودم و شایستگی
 پانده بر همه ظاهر است و مناسبت این نسبت بر همه پیدا لائق آفت که
 قرابت صورت بند و شکلیه گفت منم میدانم که این خویشی عین صلاح است
 و دیگر چنین نسبتی نمیتوان یافت اما خود میدانی که از لوازم این کار در سبب
 این مهم که تشریح آن لائق نیست چاره نمیشد همه نیکان و پادگان و بزرگ
 نشان درین باب سخن گفته اند و من بر همه منیر بودم که آینه جهان ناست
 گذارتم بهیکم مقصود و ریافته در مقام تمهیه اسباب نسبت شد و از دیور در سبب
 و طلا آلات و جواهر بسیار و فیلان کوه پیکر و اسپان پری گوهر و گوهر و نهایی گردید
 منظر با چندان اتمه فاخره و امتعه مادر فرستاد و او را پسندید و قناد و خوانه خود
 ابعده بر آراستگی چنانچه آئین بادشاهان عالی قدر باشد تسلیم بهیکم نمود و او
 گرفته بهتدنا پور آمد و بقانون بزرگان خود راجه پانده پیوند کرد و بعیش و کامرانی مشغول
 ساخته بعد از مدتی راجه پانده آهنگ ملک گیری و سیر عالم با لشکر گران بسیار بکیران
 بیرون آمد از بهیکم و در هر تراشت رخصت حاصل کرد و اول مرتبه راجه دشارین را
 زبون ساخته مطیع و منقاد کرده متوجه ولایت مگده شد و راجه پانده ای آن ملک را
 که نامزانی از آنها سزده بود و غرور زور خود داشتند بعد از جنگ قتل سائید بولایت
 آنها متصرف گشت و خزان آنجا بدست آورد و از آنجا بترتبهت نهضت برآید
 نموده فرمان بروای آن ملک را منسوخ ساخت و از آنجا بجانب کوه ستهی ملک کاجی
 و ولایت پذیر سیده سلاطین آن ملک را فرمان برود خود کرد و دعا گرفته و

فسا در ایالت میلان سپهر شمال ساخت و نام کم شده خاندان کوردان را از سر
بلندی بخشید و طالع خفته این خاندان عالی را سر مه بیداری کشید چون این
سلاطین زیر دست او شدند بر جا فرمان رویان بیدند آوازه زبردستی او
شنیده سر بر زمین اطاعت نهاده همه تحت بهایابی بقیاس از نفوذ و اجتناب
فرستادند و سکه پادشاهی بنام سعادت فرجام او زدند راجه پانده بفتح و نصرت
شنگاه شد چون نزدیک ولایت خورسید بهسکیم بانندگان دولت با میان ملک
استقبال او کرد و پانده سر به پای بهسکیم نهاد و لو از مر آداب بجا آورد بدگر
تفقدات نمود و غنایات کرد بهسکیم را از غنایات خوشحالی آب در چشم کرد و شکر
خداوندی بجا نمود و باتفاق یکدیگر بشهر در آمدند شهر را درون و بیرون
آمین بسته بودند و در دیوار کوه و بانهاره به قماشهای رنگارنگ آرایش غریب
یافته بودند راجه پانده انیمه خنایم را بشورت در هر تراشت بهسکیم دستوری بر
دارد بدگر خوشان و دوستان بخش کرد و دستوری در انبالا انچه از راجه پانده
تحفه بهسکیم کردند و در راجه پانده بدین سپر گرامی شادی کرد و ازین مول شهر
صد هکت استمید کرد و راجه پانده هر دو در آن خود را همراه گرفته بغریبت شکار
و بجانب کوه و دشت قطع راه می نمود فرد شکوه او در دهامی مردم جا کرده بود
در هر تراشت انچه او را در شکار در کار بود پیغمبر میفرستاد و بین میان بهسکیم شنید
راجه دیوک و حرمی دارد و زحمات خوبی جمعی از بزرگان را با اسباب و اموال تراشت
و دختر را خواستگاری نمود و بر آنکه خدا ساخت و بر او فرزند صاحب کمال شدند
و گاننداری را از در هر تراشت صد سپر بوجود آمدند و در هر تراشت را ازین دیگر که از
قوم بیس بود یک سپر دیگر هم شد و برای پانده گنتی سه سپر و مادر می سپر از دیوتا حاصل
کردند چنانچه از پیشم پانین پرسید که گاننداری را صد سپر چگونه شد و در هر تراشت با وجود
گاننداری که در نسبت همسر بود زن دیگر بچه تقریب خواست و پانده را که بر همین معنی
کرده بود او را از دیوتا چگونه سپران حاصل شدند میخوامم که احوال بزرگان خاندان خود

بشنوم کہ از شنیدن آن سیری ندارم بمیسم پان گفت وقتی بیاس در خانہ
 گاندباری آمد و اثر ماندگی در و ظاہر بود گاندباری خدمت او کرد و خوشدل خست
 بیاس گفت از من چیزی بطلب او صد سپر کہ بشوہر او برابر باشند طلبید
 بیاس دعا کرد و درجہ قبول یافت بعد از مدتی گاندباری از دست تراشت حاملہ شد
 و دو سال حاملہ ماند و ازین واقعہ محنت عظیم کشید درین حالت کنتی را بمسیری انبی
 متولد شد گاندباری با خود اندیشید کہ کنتی اینچنین سپر زانید غالباً مرا از دست تراشت
 پسری نخواہد شد ازین معنی آزار یافته بر شکم خود دست زدن گرفت و گریہ کردن
 بنیاد نہاد درین حالت پارہ گوشت در ہم پیچیدہ از شکم او بر آمد خواست کہ این
 افغانہ را دور اندازد بیاس اطلاع یافته شبان آمد و گفت این چه حالت است
 گاندباری گفت تو مرا ندید صد سپر داده بودی و مرا گوشت پارہ حاصل شد من چون
 پیرا ^{دستم} بیاس گفت آنچه من گفته ام سخن ہانست و در ذوق نیشود پس فرمود
 کہ صد کوزہ پر از روغن حاضر ساختند و بران گوشت پارہ آب سرد پاشیدند این
 گوشت پارہ صد و یک پارہ شد ہر یکی برابر بندہ رنگشت و آن پارہ پارہ ایگان رنگان
 و ان صد کوزہ انداخت و یک پارچہ کہ ماند آنرا در کوزہ دیگر انداختہ گفت این کوزہ
 را جدا نگاہار و در بجا فطت ہمہ کوزہ ہا اہتمام فرمود و گفت ہا نقد مدت کہ این
 افغانہ در شکم ماندہ بود این گوشت پارہ را درین کوزہ نیز نگاہ باید داشت بیاس این کار
 کردہ بجانب کوزہ ہر روز رفت بعد انقصامی مدت از ان پارچہ کہ اول در کوزہ انداختہ
 بودند در جود ہن شد چنانچہ صد ہشتر در میان برادران کلان بود انجا در جود ہن
 بزرگتر شد و بہیکم و بدر را خبر پیدا شدن در جود ہن کردند و در ہمان روز بمیسم
 کنتی زانید و در جود ہن مجید بر آمدن از کوزہ زمین کاختن گرفت و باگ خبر شد
 آواز او شنیدہ خران و شغالان و گرگسان و زانغان فریاد بر آوردند و گرو و غبا
 پیدا شد و چہار رکن عالم در رنگ شفق سنج گشت از ظہور اینجالت و ہر تراشت
 متعجب و متفکر شد و بہ ہمان کہ بہیکم و بدر و دیگر خونیان و دوستان را طلبید تراشت

و گفت چه بیشتر سپر کلان باشد که خاندان ما از او برپا شده است درین شک نیست
 که سلطنت خواهد یافت و در پیش در وجود من تمام مقام خواهد شد حقیقت این
 واقع با من بگویند درین حال شغلاان و دیگر جانوران در آن فطرت بانگ ترس
 بر آورند بر همان گفتند که این شگونیهای بدبران دلالت میکنند که این قریب
 تمام جانواره ترا بر هم خواهد کرد بعضی دانایان به دست تراشت گفتند که صلاح است
 که بجهت سلامتی خاندان خود این فرزند را بگذار که خرد مندان گفته اند که اگر
 بگذارشتن یک کس خانواره سلامت ماند او را باید گذاشت و اگر بگذرشتن یک
 خانواره یک موضع سلامت ماند دست از آن خانواره باید کشید اگر بگذرشتن
 یک موضع ولایتی سلامت ماند در برابر سلامتی یک ملک یک موضع را گذرشتن
 اولی است و اگر بوجه زمین جان تلف میشد و باشد زمین را باید گذاشت بر خدی که
 در نیباب سخن گفتند بجائی نرسید و دست تراشت قبول نکرد و از سپر قطع نظر نتوانست
 نمود بعد از مدت یکماه صد سپر و یک دختر از همه خردتر موجود شدند گاندری در مدت
 حمل خدمت دست تراشت نمیتوانست کرد با ضرورتی که با ضرورتی که دختر بسین خدمت او تمام
 میشود از روی یک سپر متولد شد ^{میشود} تا آنجا رسید که بیاس برای صد سپر بگاندلری
 دعا کرده بود پس یک دختر زیاده از صد سپر چگونه پیدا شد بشیم باین گفت
 و گفتیک از شکم گاندلری گوشت پاره بدر آمد و بیاس حاضر شد آن زمان بیاس
 بران گوشت پاره آب پاشید که آن گوشت پاره صد پاره شد گاندلری بدل
 گفت که بیاس راست فرموده بود که صد سپر خواهند شد لیکن اگر سوای این
 صد سپر یک دختر هم بوجودی آمد خوش بود زیرا که از دختر دختر زاد با حاصل میشدند که
 از وجود آنها شوهر بر آن مقامهای سرگ نیز که بوجود دختر زیاده حاصل میشوند حال نشد
 من نیز صاحب سپر با و دختر زاد با میشدم و در جهان خویش را نگو نام و نیک انجام میدادم
 اکنون اگر من با عقدا و صادق خدمت پیروز کرده باشم ازین گوشت پاره
 سوای صد سپر یک دختر هم بوجود آید گاندلری درین اندیشه بود که بیاس گفت

صد سپر ترا حاصل خواهند شد و یک پاره که راند از صد شده است ازین یک
 دختر پیدا خواهد شد و ازین دختر یک پسر متولد خواهد شد جنمی گفت من باها
 پسران و دختر تراشت بترتیب شنیدن میخواهم بشیرم باین گفت که نامهای آن
 یک صد و یک پسر و یک دختر و بزنگی و خوروی آنها برین ترتیب است ^{دوستان}

۱- جیس	۲- ده شاکن	۳- ده سه	۴- ده سل	۵- ده سل	۶- جمل سده	۷- جمل سده	۸- بند ۹	۹- بند ۱۰	۱۰- در ۱۱	۱۱- ساہ ۱۲	۱۲- در ۱۳	۱۳- در ۱۴	۱۴- در ۱۵	۱۵- در ۱۶	۱۶- کرن	۱۷- کرن	۱۸- کرن	۱۹- کرن	۲۰- کرن	۲۱- کرن	۲۲- کرن	۲۳- کرن	۲۴- کرن	۲۵- کرن	۲۶- کرن	۲۷- کرن	۲۸- کرن	۲۹- کرن	۳۰- کرن	۳۱- کرن	۳۲- کرن	۳۳- کرن	۳۴- کرن	۳۵- کرن	۳۶- کرن	۳۷- کرن	۳۸- کرن	۳۹- کرن	۴۰- کرن	۴۱- کرن	۴۲- کرن	۴۳- کرن	۴۴- کرن	۴۵- کرن	۴۶- کرن	۴۷- کرن	۴۸- کرن	۴۹- کرن	۵۰- کرن	۵۱- کرن	۵۲- کرن	۵۳- کرن	۵۴- کرن	۵۵- کرن	۵۶- کرن	۵۷- کرن	۵۸- کرن	۵۹- کرن	۶۰- کرن	۶۱- کرن	۶۲- کرن	۶۳- کرن	۶۴- کرن	۶۵- کرن	۶۶- کرن	۶۷- کرن	۶۸- کرن	۶۹- کرن	۷۰- کرن	۷۱- کرن	۷۲- کرن	۷۳- کرن	۷۴- کرن	۷۵- کرن	۷۶- کرن	۷۷- کرن	۷۸- کرن	۷۹- کرن	۸۰- کرن	۸۱- کرن	۸۲- کرن	۸۳- کرن	۸۴- کرن	۸۵- کرن	۸۶- کرن	۸۷- کرن	۸۸- کرن	۸۹- کرن	۹۰- کرن	۹۱- کرن	۹۲- کرن	۹۳- کرن	۹۴- کرن	۹۵- کرن	۹۶- کرن	۹۷- کرن	۹۸- کرن	۹۹- کرن	۱۰۰- کرن

یک صد و یک پسر یک دختر ده تلا نام بوجود آمد و این فرزند ان همه افشور

و میدخواند و عالم فزاین جنگ و ما هر اقسام سلاخ شدند و هر تراشت تیرتیرت
 آنها توجه تمام نمود و چون وقت رسید هر یکی را بترتیب که خدا ساخت از آن
 لائق حال و سنزای همه پیدا کرد و در دختر را نیز ملاحظه اصل مع نسب نمود و بختی
 و او جنبی به مبسم باین گفت قول را و او در تراشت که نه بر آیین آدمیت بود
 گفتی میخواهم که احوال پانژ در آن از آغاز تا انجام بشنوم و سر مایه عبرت
 سازم مبسم باین گفت راجه پانژ روزی در شکار گاه سیران هوا بود و سوس
 جولان میداد و دید که دو آهوی زرد ماده با هم صحبت میداشتند پنج تیر بگردان
 زرد در حال آنکه آهوی زرد سپر عابدی بود که بجهت منع صحبت در روز زرد سپر
 متمثل شده بود و با زن خود صحبت میداشت چون تیر به آهوی رسید فریاد گشت
 بزیرین افتاد و بزیران آمد میان گفت هر کس بدکار است او هم درین وقت
 ملاحظه میکند تو که از خاندان نیکوکاری پیش تو بزنگی نیست چرا چنین
 نیست نمودی و رای جهان آماهی تو چون مانع نه آمد پانژ گفت و کیش
 آهوشکار کردن درست است در پنج تیر زدن گرفت نیست و با وجود این اگر
 گناه باشد تو از گرم نجش اگت که عابد بود صاحب قصرن کامل وقتی جنگ
 کرد در آن جنگ و حشیان صحرائی را آبی که بروا فسون خوانده بود پاشید
 و حلال ساخت و او شکار را جانز داشته و آنچه درین ماجرا باشد بران گرفت
 و گیر نتوان کرد و در حقیقت اگت این عمل کرده ز من آهوی گفت زدن
 و حشیان گو درین شما درست بوده باشد اما وقت ملاحظه باید کرد درین
 وقت که من در عین خط بودم و با محبوب خود صحبت میداشتم هیچ بیدردی
 روانمیداشت که مادک میداد سرد پانژ گفت شکار آهوی را وقت مقرر نگردند
 که در فلان وقت توان کرد و در فلان زمان توان خواه آهوی غافل باشد
 خواه آگاه شکار کردن او رویت آهوی گفت تو لذت صحبت زمان میدانی
 و از خاندان خیر و سعادت ترا باید که پشت به سنگران و بیدادگران باشد

بسیار چیز است که در دین رویت اما اگر نکنند برایشان گرفت نیست بلکه
 پسندیده است نیدانی که بزرگان این راه بر دل موری آزاری نه پسندیده
 اند از خدا میخواهم که چنانچه تو مراد وقت وصال بجایان کرده تو هم در چنین جا
 میخواهی به اجل شوی و معلوم تو که درم که نام من ^{فکر} گندم است و من از آدمیان گناه
 گرفته تمثیل باین صورت شده بودم و خلع لباس بشری کرده بصورت وحش
 برآمده میگذشتم و درین طائفه بسرمی بروم و چون تو مراد از وحش خیال کرده
 نشانه تیر ملاک ساختی خرابی گناهی که از خون نیز بر زمین مقرر است تو نخواهی رسید
 اما چون عالم مکافات است زود باشد که ترا هم با معشوقه چنین صحبت بستاند
 و تو قالب تهنی کنی و معشوقه تو همراه تو سوخته شود و آهوی جان برب رسیده
 این سخنان را سر اسیمه و ارگفت و نفس سرد کشیده همان نفس خود هم سرد
 و ازین واقعه غریب و حادثه مهیب پاندر او دو تا سفت بدماغ رفت خود
 را ملامت کرد و ندامت نمود و با همدمان و هم از آن ماتم کشته خود روشت اما
 از ماتم چه سود که تیر از پشت بسته بود و کار از دست رفته بصدنا که وزاری
 میگفت کسی که از خاندان نیکوکاری باشد و مصدر ربه کرداری شود
 یقین که بلائی گرفتار میگردد و بخت ابد سزاوار میشود و پدر من هم
 با وجود این همه شرافت نسبت و رفعت قدر مبتلای شهوت نفسانی
 و مستغرق لذت جسمانی شد و بری از شکل حیات نه چید بوی از بهار دوست
 نشنیده رخت زندگانی از عالم بر بست و از زن آن مرد شوقانی با سبب
 اسباب و تگمین من شد و من بخت برگشته را اینچنین عقل کوتاه اندیش سپرد
 عمل گشت و شوق تگاپوی شکار در سراقا و در سرگرانی بیوده پیش آمد
 اکنون مرا کاری باید که بد که از آن به شفا همراه بخت پی بریم و ازین شیب
 هوا و هوس بگذرم که گذرگاهی است جانگاہ و سلوک بیاس پیش گیرم و
 در جبارت و ریاضت در آوریم و سنیا سی شویم و موی سر سبزم و از لذت

نفسانی در سر خود بگذارم و از بزرگ درخت بخاکساری و خاک نشینی بسرم برد
 تنگنای تنهایی و خلوت عمر بگذرانم یا پستی و خستی بگذرانم و آنرا خانه مستعدا بخیا
 کنم و از نیک و بد عالم شادمان نگمیدم نشوم به پیش کسی سر فرو نیارم و نه کسی را بخود
 سر فرو آوردم و از مردم و از مملکت و از مردم و دعا و دشنام خلق اعتبار نگیرم
 و اگر مردم و عالم و محنت و راحت بنی آدم یکسان و انعم و بدل مهربان است
 و از آزرزدن جانداران دست کوتاه کنم و بدوش و طیور پیرانه سلوک نمایم و
 در قناعت و توکل زخم اگر خیز از خوان غیب رسد قوت تن و قوت بدن سالم
 و اگر نرسد به فقر و فاقه خورند با شرم و یافت و نیافت را بر خود برابر گردانم
 اگر کسی یک بازوی مرا به قیسه تراشت و بازوی دیگری را صندل مالده از آن
 آزار یابم و نه از این آسایش بنیم و بر روش گروهی که زندگانی جاودانی میخواهند
 یا مرگ بدعامی طلبند نباشم و خود را یکسان اعتبار کنم و اعمال که
 مردم برای فائده زندگانی خود میکنند ترک دهم و خود را از علائق اخلاق
 خاص سازم چون خاک آرام گیرم و مانند باد بقیه هیچکس در نیایم و از بیم
 و امید جوانیان چشم پوشم و از سیاه و سفید عالم امید بپریم و آئین ابا
 اجداد خود بگذارم و از قانون این دیر خراب آباد بگذرم این جهان در
 آمیز گفته نفسهای سر و کتفه رو بخواب کنی و مادری کرده گفت اینها
 و پذیر و در تراشت و ستونی و بسکیم و بره نهان پاک سرشت و بزرگان شهر
 و اعیان قبائل و جمیع منتبان سلطنت را خبر دهید که باید سفیاسی شد
 و در بازی و شناسی نهاد و از دار و گیر عالم گذشت چون کنی و مادری این
 سخن شنیدند و استمند که او راه ترک و تخریب پیش گرفته باراجه گفتند که
 راه دیگری درین روش است در آن راه ما را با خود همراه داشته بیهوشیم
 قرار داده از تفضیل بدن خود را خلاص سازد که مانع حواس و قوای خود را
 نه چون ساخته و قطع هوا و هوس در نور دیده و بساط عیش و عشرت طی کرد

متن ریاضت میدهم و اگر تو مارا بگذاری یقین که همین نفس بجایان میسویم باین
 گفت اگر شبابین حال قرار دادید من اساس زندگیانی به آئین بیاس خواهم
 نهاد و ترک مستلذات حواس خواهم کرد و انبج و بار و خس و خارقوت خود خواهم
 ساخت و صبح و شام با دور دام بسر خواهم برد و با وحش و طیر جنگ و هم سیر
 خواهم بود موسوی ژولیده و تن کا بهیده فارغ از خورد و خواب با درون پر تب و
 تاب در کوه و بیابان خواهم گشت و جزیا و میزدان در حریم ضمیر و نجانه خاطر خواهم
 گذاشت و فطر فانی شدن ترکیب خاکگی و خرابی قالب عنصری خواهم بود
 میسوم پان گفت راجه پانڈمین سخنان را گفته آنچه اندر و زیور با خود و بازمان
 خود داشت همه را به بر مہمان داد همه همراهیان از غربت بهامی لمی گرتیند
 و بی اختیار و داغ کرده راه ہستنا پور پیش گرفته بشہر در آمدند و ہر تراشت
 ازین خبر وحشت اثر اندو گہمن شد و آسایش بستر و بالین پرورد کرد و پانڈ
 با در طلب از کوه مال گشت گذشتہ بجائی کہ چیر ^{۳۱۹} نام داشت رفت و از آنجا
 کبکہ ہمالی رسیدہ کبکہ سکندہ معدن کہ عجد بزرگان دین و مقام ساکان آہ
 یقین است آمد از آنجا بعضی کہ اندر ^{۳۲۰} نام دارد رفت بعد از آن ہمس کوٹ
 رسید ہر یک نام کبکہ رفت و آنجا بدوام ریاضت مشغول شد و بعد اتی کہ ثواب
 ان وصول بعالم بالا باشد اشتغال نمود و بصحبت و اصلاک کامل و کاملان
 مطلق در پیوست و ہر یکت عبادات و خلوص طاعات کار او بالا گرفت مرتبہ
 والا یافت و در سلک بر مہمان پاک نهاد در آمد چون ماہ تحت الشعاع غایت
 آن مقام بدین بر ہاروان شدند پانڈ پرسید کہ ای بزرگان کجائی روییدید
 گفتند بر ما مجلسی ترتیب دادہ و ما بدان صاحب کمال و بزرگان کامل یقین
 ہمہ آنجا جمع شدہ اند یا ہم آنجا میرویم کہ مگر ہر یکت آن مجلس فیض یا ہم پانڈ
 ہم ہمراہ اعزہ روان شدہ و زنان ہمراہ بودند کبکہ و بیابان نور دیدن گرفت
 و بہر پایا ہی بکیران رسیدہ گذشت و سلوکش بجائی کشید کہ آنجا بر تاسے

بزرگانی

بود انهایی که بر آن دیوتها سوار شده در هوا میگردند و آن بانهها از شمار بیرون میروند
 با اتفاق دیوتها میشد. و آن مقام بقایت سرد بود چنانچه از حیوانات و نباتات
 اثری نداشت و بعضی گوها دید که بر آن همیشه ابر رحمت الهی می بارید و بعضی
 گوها چنان مشکل نمابود که پزند با بران متوانند پزند و چه جا عبور آوسیان با نذر این
 حال را و دیگر بجای آورد که این زنان ناز پرورد اینها از ارباقتند پس بطایفه عابدان
 کامل گفت مرا فرزندی نیست و بزرگان دین گفته اند که هر که را فرزند نباشد درین
 درگاه با نیست دل من ازین رگبند میسوزد و جان ازین اندوه میگذارد و این قرض
 پذیرست که او ای آن عرض است و چون بدن نمانی میشود و چهار قرض بر آدمی
 می ماند در آن عالم مقام عالی نمی یابد اول قرض دیوتها و آن بجا که در آن
 ادا میشود دوم قرض طائفه رگبه و آن بکثرت علم و وفور عبادت ساقط میگردد
 سوم قرض پدران و بزرگان صاحب حق که پیدا کردن فرزندمان و خیر کردن
 به نیت از وراج طیبه ایشان مودمی میشود چهارم قرض سائر مردم است که بمبای
 ظاهری مودستد رسمی صورت می بندد من از سه قرض خلاص شده ام و
 چهارم که قرض پدران است برگردن من است چنانچه من در خانوادۀ خود
 از عابدی بطلب آوردم اگر این زنان من هم از کسی برای من فرزندمان پیدا نمایند
 و در نباشد عابدان گفتند ما بنور باطن دریافته ایم که ترا فرزندمان صاحب کمال
 شوند تو درین باب توجه و ترویج چنانچه باید سجا آرزو کامیاب خواهی شد
 پانزدهمین سخنان گفته اند همیشه مندا شد که بجهت نغمین آن بر من که بصورت
 آهوبر آمده بود صحبت با زنان داشتن از عقل دورست و صحبت نداشتن
 تا مقدور کننتی را طلبیده گفت که ایام بد پیش من آمده است که فرزند
 ندارم در نیاب آنچه توانی تقصیر کن در کیش من یا زود طور فرزند پیدا میشود
 منوگفت یکی آنکه شوهر با زن خود صحبت دارد و دم آنکه زن را در میان چندی
 از برادران و خویشان خود می سازد که هر کدام را تو خواهی اختیار کن یا بگوئی

از و برای من فرزند بهرساند سوّم آنکه پسری را در قوم خود از ما در و پدر بخرد چهارم
 زنی را که یکبار شوهر کرده مرتبه دیگر شوهر دیگری کرد این شوهر را از وی فسخ
 بوجود آمد پنجم آنکه پسر دختر خود که عهده کرده باشد که دختر را با من شرط میدهم که پسری
 که اول از وی متولد شود از او باشد ششم آنکه زنی را که خواهد نمود پیش از
 که تخطائی در ایام دختر می فرزند حاصل شود این پسر هم پسر مردست هفتم فرزند
 که از زنا پیدا سازد هشتم آنکه پسری را مادر و پدر بجهت تنگی معیشت گذاشته اند
 از قوم اینکس است و آنکس این پسر را بردارد و تربیت کند نهم آنکه کسی پسر خود را
 بیکی بخشد و بگوید که من بزایرت معبد میروم این پسر از تو باشد و هم پسر خواهد
 که از قوم خود بگیرد و تربیت نماید یا زدهم آنکه پسری که خود بمش کسی بیاورد و بگوید
 که من فرزند تو میشوم اینچنین یا زده پسر در عالم میا شد و راجه منو گفته است
 که اگر کسی را روز بد پیش آمده باشد و زنیش برای او فرزندی از بردار شوهر
 بهم رساند بهتر از فرزند شوهر است از نجبت تو میگویم که قوت من رفعت است
 و طاعت من طاق گشته امر میکنم که ترا از بر کس فرزند شود برو پسری پیدا
 و این باب حکایتی تو میگویم پیش ازین مردی بود بغایت دلیر و دلاور از قوم گلی
 زنی داشت شازندای ^{شازندای} نام این زن را شوهر و مادر و دیگر خویشان رضا دادند که تو
 پسران پیدا سازن در روزی که تفر در برج سرطان بود غسل کرد و بر سر چهار راه
 ایسا و ناکاه برهنی در رسید با او گفت تو از من کام ستان شو برهن او را بخانه خود
 بردن انجا رفته هوم کرد و در منزل او آرام گرفت برهن در ایام موجود بود او
 صحبت میداشت و سخن اصالت میکاشت و از و سه پسر متولد شد ^{سه پسر} پسر کالان در
 نام داشت همچنین تو هم بفرموده من از برهنی پسران پیدا کن کنی در جواب
 سخن پانز گفت تو با من این سخن گوی که پویند من تو خواهد بود و بس انانجا
 که اخلاص درست داریم امیدوارم که پسران قوی شوکت صاحب است این
 بوجود آری اگر تیغ بر سر من جاری کرد و دیگری نگیرد و کسیکه پویند جانی داشته باشد

چون می پسندد که بدگیری کامرانی کند من نیز قصد پیغمبر یادوارم با تو میگفتم
 که از اولاد راجه پور فرمان روانی بود ^{میر میوه} که آشنایم چون بنیاد جنگ کردی همان
 کامل و مجربان عالی حاضر شدند اندر از خوردن افشرد ^{هوم} خوشدل شد
 نشاط کرد و بر مینان از گنج افشانی و گوهر ریزی آسوده شدند و این فرمانروا
 به نیروی طالع و اقبال چهار رکن عالم بر فرمان خود در آورد و اوزن داشت
 و ^{کاتووان} حاکم چو ^{میر} راجه که بعد از نام داشت و از زمان صغر و عنفوان جوانی
 که شعبه ایست از جنون مفتون زن و جنون این جا و من بود اچار سخن
 چراغ حیات او بزودی تمام شدند نش به در بسوگوارسی نشست و اما تعلیم
 داشت و در میان ناله و شیون میگفت زنی که بعد از مردن شوهر نماند
 باشد زندگی بر او وبال است زن همان بهتر که بعد از مردن شوهر بمخوابد
 اجل گردد و نوحه کنان بشوهر خطاب میگردد که مرا پیش خود بطلب که بی تو
 زیستن محال میدانم ناگاه آوازی از غیب رسید که به در باز خیز که من ترا
 پسران میدهم باید که چون پاک شوی شبهای چو در ^{۱۳} داشتی بر جامه خود خواب کنی
 که من آنجا حاضر خواهم شد و با تو صحبت خاص خواهم داشت زن آنچنان کرد
 و بد که شوهرش پیدا شد و صحبت او پوست همچنین بدفعات میگردد تا آنکه ازین
 زن سه پسر بوجود آمد و لقب هر سه ^{۱۴} شال شد چهار پسر دیگر بعد از نام شدند
 راجه تو نیز بقوت عبادت و بصر و همت از من پسران پیدا کن باید گفت
 من قصه این فرمانروا شنیده ام او از دیوتها بود و در زمان پیشین زمان
 شوهر وار بسر خود می بودند و آنها را فرزندان میشدند و شوهران تربیت
 فرزندان میکردند و هیچکس را انیمنی بد نمی آمد این روش در سائر
 حیوانات باقی مانده است و در میان شمال نیز این رسم تا حال است چنانچه
 آتش از خوردن بنیم سوختن آن سیری ندارد و دریای محیط از همراه شدن
 و پیوستن آب دریای دیگری پرمیشود و اجل از گشتن جان جانداران

پس نمیکند همچنین زنان از صحبت دیگر مردان سیر نشینند و هر نوع مردی را
 به بینند خواه بیگانه خواه خویش بایل میگرددند اما رسم و قاعده حال آنست
 که هیچ زنی را روانیت که غیر شوهر خود بصحبت دیگری پیوندد و از کسی که این
 آئین بظهور آمده با تو میگویم و آن چنین است که ^{آذانات} نام عابدی بکابل نهاد
 او را فرزندی بوجود آمد ^{شهرت} ^{کیت} نام و این فرزند بعد از آن رسید و این
 بنیادنها و و پیش در ریاضت و عبادت مرتبه عالی داشت در موسم گرما
 چسایطون خود آتش میسوخت و چمنخ نوری افروخت و در بروی حضرت
 نیز اعظمی نشست و در ایام باران بیرون می بود و ابر بر سر او می بارید و در
 هوای سرد میان آب میگذرانید و صفاقت نفس و هوا میکرد و آسایش
 بدنی بر خود و بال میداشت و فرزند گرامی و خدمت پدر بزرگوار میبود و زنی
 برهنه میبماند او شد و او در مینا بانی دقیقه فرو گذاشت نکرد و مراسم تعظیم و
 احترام بظهور رسانید و آنچه از ما حضری بود بر طبق اخلاص نهاد و فرزند و
 خدمت بود در اثنای حرون و حکایت بر همین آذانات گفت زن من دختر
 کک است و در پارسائی عدیل ندارد و محبت او با من از هر چه خیال توان کرد
 زیاده است و این پسر من ازین زن شده و بیدار با جمیع علوم آن دست
 در اعمال او موافق بیدست بر همین برگفت تا حال روی زن ندیده ام و
 روح با سره من ضعف تمام پیدا کرده و قرض پدر بر سر من است بهر اومی قرض
 اراده دارم که پسری بهم رسانم وزن ترا میخواهم که نسبت او عالی است
 و از خاندان سعادت است این بگفت و دست زن بحضور شوهر و پسر گرفته
 بگوشه روان شد پس ازین واقعه بر افروخته گشت پدر چون دید که شعله
 خشم پسر زبانه میزند تسلی بخش او شد و گفت این همه غصه مخور که روش
 قدیم است و در روی زمین زنان چهار طائفه از بر همین و چتری بیس و
 سو در در قید شوهران نیتند و بسر خود میباشند پسر گفت این رسم نادرست است

قبول نماید هم همچنان هزاران نفر و غضب دست ما در خود را از دست بر زمین
 کشیدیم همین حالت بنام او کرد و با سپه گفت که من پیر شده ام و برای خود او لا
 میخوانم بدو تو از قرض بسیار شده و من هنوز زیاده دارم و میدانی که مراد من
 پیری و خسر جوان کسی نخواهد داد بگذارد که ازین صدت عفت یک گوهر حاصل
 کنم سپر ازین سخنان برآشفست و آرزوی او را بر نیار و در این قاصد قدیم را
 محو کرد و او این تازه و قافون نو بنیاد نهاد و قهرمانان گفت قصد بگیرد و این باب
 داریم در آن ایست که راجه بود مالی قدر والا شکوه سوداگر نام او در دشت پستی
 نام آنرا کجیت بهرسانیدن پسر نزد عابد صاحب کمال که بشت نام و دشت
 فرستاد و او را اشتم نام سپری از آن عابد متولد شد و ولادت منم شنیده باشی
 که چگونه از بیاس شده است عرض من آنست که این سرگذشت های بزرگان
 قدیم را پیش دید خود ساخته از صلاح من بیرون نروی و آنچه میگویم بجای کنی
 گفت از من بزرگتر نخواهد شد که روی دیگر مردم به بیم نمی آید که در ایام
 طفولیت که در کنار پدر می بودم و نظر تربیت از دنیا قسم مردم گفته بود که
 بخانه من بیاید آداب هماننداری او بجای آری من فرموده پدر خود هر کیشتری
 در روایتی که جان می آید خدمت او میکردم بجان دل تا آنکه نه بی که بیشتر و با
 نام بخانه من آمد و او آنچنان عالی بدی بود که در تمام دنیا مثل خود نداشت من
 او را شب و روز چنان میکردم که زیاده بران نباشد و هرگز از خدمت بجای
 نمی رفتم چندان خدمت او کردم که او از من بغایت خوشنود گشت و مرا افسوس
 یاد داد با من گفت این افسوس را بخوانی هر کس از دیوتها و روحانیان بخواند
 پیش تو حاضر میشود و با تو صحبت میدارد و تو را از ایشان پیری متولد شود
 من میدانم آنچه تو را با سا که بیشتر گفته است راست خواهد بود حال چون مرا
 میفرمائی که از برای من پسر حاصل کن من محالست که بغیر از تو با هیچکس
 از آدمیان صحبت دارم اما اگر تو بغیرائی هر کدام از دیوتها و روحانیان را

که خواهی بطلبم از و فرزند برای تو حاصل کنم راجه چون این سخن از کنتی شنید
 بغایت خوشحال شد و با کنتی گفت همین مخطه دهرم یعنی خیر را بطلب و از و
 فرزندی برای من حاصل کن امیدوارم که از دهرم انجیان فرزندی برای
 من شود که در عالم عدیل و نظیر نداشته باشد پس کنتی از شوهر رخصت گرفته
 بخلوت رفت راجه پانڈ را بخاطر رسید که مبادا این عورت این سخن در فرغ
 میگذسته باشد و این بهانه خواهد که با کسی سر و کاری پیدا کند پس در خانه کنتی
 آنجا رفته بود محکم به بست چنانچه احتمال نداشت که هیچکس از آدمی زاد با آنجا
 تواند رفت و راجه پانڈ خود برون خانه نشت و منتظری بود تا زمانی که کنتی
 آ بستر از آن خانه بدر آمد کنتی چون با آنخانه در آمان افسون را بخواند دهرم
 حاضر شد بصورتی که از آن بهتر نباشد و روشنی روی او همچو آفتاب بود و دهرم
 خندان با کنتی گفت که امی عورت مرا بچه جبت طلبیدی و از من چه میخواهی
 من تو بد هم کنتی گفت از تو میخواهم که بمن پسری بدی پس دهرم با او صحبت
 داشت و برنت و کنتی آ بستر شد دهرم از نظر غائب گشت کنتی از آن خانه
 بدر آمد و قصد آمدن دهرم و فرزند او را و او با شوهر خود گفت راجه پانڈ بغایت
 خوشحال گشت چون نهم ماه گذشت در نصف روز بساعت سعید از کنتی
 پسری متولد شد که از نور روی او تمام خانه منور گشت در همان مخطه آوازی از
 جانب آسمان آمد چنانچه تمام مردم که در آنجا بودند شنیدند که این فرزند نیکو کار
 ترین همه مردمان خواهد بود و نام راجه جدیشتر به منید و مردمان هر سه عالم
 اوصاف او خواهند گفت راجه پانڈ از قول این فرزند بغایت خوشحال شد
 بنا و کام گشت و خیرات بسیار به ستخان داد و بعد از آن راجه پانڈ با کنتی
 که با چتر اینیم بار از فرزندی با یکدیگر بغایت قوی و زیروست و شجاع باشد تو کی
 دیگر انجینین که گفته ام از با و پیدا کن پس کنتی در خلوت برنت و همان افسون
 بخواند و در اطلب نمود با و بصورت شخصی برآمده بر آهوی سوار پیش کنتی

طاهر شد و گفت ای کنتی از من چه میخواهی کنتی خنده کنان گفت که از تو
 فرزندی میخواهم که بنایت قوی در بردست و شجاع و پروزور بود که کسی
 او در زور و قوت کم بوده باشد پس با او با کنتی صحبت داشت و بر وقت او
 آبتن شد بعد از مدتی سپری را بید در همان زمان آوازی آمد که این سپهر
 چنان نپروز خواهد شد که کسی حریف او نخواهد شد راجه پانژ او را بهیم سپهر نام نهاد
 و در روزی که او امری غریب واقع شده در آنچنان بود که کنتی بهیم را در بغل
 داشت و بر بالای سنگ کلانی نشسته بود ناگاه شیری پیدا شد مردمان بغل
 در آمدند که شیر آمد کنتی ترسید و از غایت ترس فراموش کرد که فرزند
 در بغل دارد از جای خود بر جفت فرزند از بغل او افتاد به سران ضرب تمام خورد
 و از آن سنگ چند ریزه خورد جدا شد و افتاد و هیچ آسیبی به فرزند نرسید مردمان از آن
 عجب ماندند و راجه پانژ بنایت خوشحال گشت و گفت که این فرزند من چنان
 قوی و پروزور خواهد شد که هیچکس حریف او نتواند شد و در همین روز که کنتی
 بهیم را زانید در وجود من از گزند باری متولد شد چون پانژ و پسر پیدا کرد
 بعد از آن به کنتی گفت که از برکت تو فرزند نیک پیدا شد میخواهم که یک پسر
 دیگر پیدا سازم که بسیار شجاع و عاقل و تیر انداز و صاحب جمال و خصال نیک
 داشته باشد با کنتی گفت اینچنین فرزند از تو حاصل میشود اگر این را
 توانی حاضر کرد اینچنین فرزند از تو حاصل میشود راجه پانژ و کنتی هر دو بیاد
 در ریاضت مشغول شدند و راجه پانژ تا یک سال چون آفتاب بدر می آمد یک
 پاچی ایستاد و بعبادت مشغول میشد تا زمانی که آفتاب فرو میرفت بعد از آنکه یک سال
 اینچنین ریاضت کشید اندر بر راجه پانژ ظاهر شد و گفت ای راجه پانژ تو محبت
 فرزند اینقدر ریاضت کشیدی من تیر اندازان فرزند می بودم که مثل او دیگری کم
 بوده باشد و تمام دشمن را به کشتن و دوستان از او خوشحال و آسوده شوند این سخن
 گفته از نظر غائب شد راجه پانژ با کنتی گفت برکت این ریاضت که من کشیدم

اندر زمین ظاهر شد و مرا گفت که ترا انجمنین فرزند می خواهم داد که مثل او دیگری
 نبوده باشد در روشنی و تیزی او همچو آفتاب خواهد شد و بصورت او همچو کسین باشد
 و در شجاعت و مردانگی و کمال عقل و مهت عدیل و نظیر خود نداشته باشد و چون
 را بر اندازد در دوستان را بنوازد حالا تو بهمان افسونی که میدانی اندر او طلبت
 از او فرزند حاصل کنی گفتی غسل کرده لباسهای فاخره پوشیده بخلوت درآمد
 و افسون را بخواند و اندر او طلبید اندر بصورت خوبی بر کنی ظاهر شد و به او
 صحبت داشت و بر رفت گفتی آبستن شد و پسری زانید در آن وقت
 آوازی از آسمان آمد که این فرزند آنچنان کسی خواهد بود که کار ^{کار} بیج
 شده بود و در زور و قوت مثل ماه و یو خواهد بود و هیچکس حرف او نخواهد
 و همه دشمنان را خواهد گشت جمیع اسلحه که دیوتها دارند همه را از دیوتها خواهد گرفت
 چنانچه دیوتها آن اسلحه را کار میفرمایند این هم همان طور خواهد فرمود چنانچه
 اندر بر همه غالب آمد است این هم بر همه غالب خواهد آمد نام ما در و پدر این
 پسر مشهور در عالم خواهد شد و همه راجه بار که در زبان او باشد زبون خواهد کرد
 و جنگ عظیم سجا خواهد آورد و پسر ^{پسر} نام بر همه چیران غالب آمده بود از زمین
 بر همه کس غالب خواهد آمد گفتی چون این نداشتید بنایت خوشحال گشت و
 شکر الهی بقدیر رسانید راجه پانده هم بشنیدن این مرده بسیار خوشحال گشت
 اموال و اسبابه از نقد و جنس بسیار بفقرا و مساکین و بزرگ پیشران بسیار
 مردان را داد چون از جن متولد شد اندر فرمود و قافله راه های شادی بود
 در ایام رسیدند و جمیع رگمشیران و بزرگان که در آن زمان بودند چون
 دیدند و راجه و کتیب و گوتم و بسوا ^{بشیر} و بشت و مریح و بر مهیت و انکار
 امر و کتیب و راجه و غیر هم در آن روز بجای که از جن متولد شده بود آمدند و
 گفتند که تو ازین فرزند نام خواهی بر آورد و مشهور خواهی شد و بعضی
 گفتند هر آن چون اگر بدین و با او بود هرگز است و نند و در هر حال

گفته هر آن چون اگر بدین و با او بود هرگز است و نند و در هر حال

نارو و سوچ برچا ویسوا بس ^{विष्णु} یا نجا آمدہ براجہ پانڈو تو لہ فرزند تمنیت گفتند ^{सर्ववर्षी} ^{नारद}
 و آخا ز سرود گفتن کردند بعضی از اسپرا چون اور ^{उर्वशी} کسی وغیرہ سرود میگفتند
 یازده روز در فاسی ^{अश्विनी कुमार} کنار دھادو و چندی از ماران چون ^{कुक वासुकि} بلکاک و چکاک وغیرہ
 و دیگران ہمہ از دیوتہا و جانوران بہ پرستش راجہ پانڈو آمدند اورا آمدن
 این فرزند تمنیت کہ زند چند روز راجہ میمانی و خوشحالی گذرانید بعد از آنکہ
 از تولد ارجن مدتی گذشت مادری زن دومی راجہ پانڈو باشوہر گفت کہ
 من و کنٹی ہر روز نان توایم و تو با ہر دو عنایت و التفات داری حالانکہ
 سہ فرزند پیدا کردی چنان کن کہ مرا ہم فرزندان شوند و خاطر من ہم خوشحال گرد
 راجہ پانڈو گفت ازین چہ بہتر کہ ترا ہم فرزندان پیدا شوند راجہ پانڈو دومی را
 بسیار دوست میداشت و مادری از کنٹی بیشتر غمخیز بود راجہ پانڈو با مادری گفت
 کہ تو میدانی کہ ترا چہ مقدار دوست میدارم و میخواہم کہ مرا از تو فرزندمی آید
 اما خود میدانی کہ من با تو صحبت نمیتوانم کہ در چہ نوع فرزندان شوند مادری گفت
 کہ اگر چنان میشد کہ کنٹی یکی از دیوتہا را برای من ہیطلبید تا مرا ہم فرزند میشد
 خوب می بود راجہ پانڈو گفت تو کنٹی را بگو مادری گفت کہ مرا شرمی آید کہ این سخن
 با کنٹی بگویم و دیگرہ تیرہم کہ مبادا سخن مرا قبول نکنند اگر شہا با کنٹی اینمنی سہا بگوید
 شاید سخن شہا را قبول نماید راجہ پانڈو گفت منہم این را در خاطر داشتم اما ^{حفظہ}
 آن میکردم کہ مبادا اورا بد آید حالاکہ تو گفتی من بہ کنٹی میگوم و گمان من
 آنست کہ کنٹی سخن مرا قبول کند پس راجہ پانڈو کنٹی را بگوشہ ہدو گفت
 کہ تو از جان من دوست تری و حالاً صحبت من بی آنکہ خود را بہ من سانی
 فرزندان رشید پیدا کردی دوستی تو در دل من شدہ است و از تو میخواہم کہ
 در زیارتی اولاد در حق من سعی میکردہ باشی کنٹی گفت کہ من سہ سہرا
 تو بہم رسانیدم ہر کس کہ بیشتر از سہ فرزند جایی از غیر شوہر بہم رساند آترا بد
 باید دہست راجہ گفت این مادری دوست تست اگر چنان کنی کہ او ہم

فرزدهی شود خوب است هر چند که فرزند بیشتر شوند بهتر است گفتی گفت من از
 فرموده شما چاره ندارم اما از یک مرتبه بیشتر این افسون را برای مادری نخواهم
 خواند پس راجه پاندهاوری را طلب فرمود و گفتی با او گفت من یک مرتبه بیشتر
 را خوانده دیوته بخت تو حاضر کنم و ترا از فرزند شود مادری با خود گفت که مرا
 کسی باید که از دو پسر شوند بعد از فکر بسیار بخاطر رسانید که سنی که در کوش
 از دیوتها که از هم جدا نمی باشند ایشان را باید طلبید تا شاید که از ایشان
 مرا دو پسر حاصل شوند به گفتی گفت که برای من اسنی که مرا حاضر کن گفتی
 افسون را بخواند و اسنی که مرا طلبید اسنی که مرا حاضر شدند و با او در محبت
 داشتند او را بستن شد بعد از مدتی دو پسر زائید هر دو با کمال حسن و صاحب
 جمال بودند چنانچه بر ابرویشان و آرمی زار دیگر نبود و برادر کلان که همیشه
 از شکم مادری بر آرد و از انکل و خرد را سهد پیغام نهادند در آنوقت که ایشان
 متولد شدند از هوا آوازی آمد که این دو پسر دولت مند و صاحب جمال خواهند
 آن پسران زودتر از دیگر پسران کلان میشوند و در خردی آثار دولت
 و شجاعت و کمال زور و قوت و عقل و علم از ایشان ظاهر میگشت و پدران
 دیدن ایشان بنهایت خوشحال میگشت راجه پاندها گفت که پسران
 مادری بسیار خوب شدند که مثل دیگر چنان کنی که او را پسر دیگریم شود بسیار
 خوب است گفتی گفت من میخواستم که او را یک پسر شود او بازمی داده
 دو پسر بر آرد و مرا دیگر این سخن تکلیف کن راجه پاندها پنج پسر شدند
 پنج برادران را پاندها خواندند بعد ازین در کتاب هر جا که پاندها
 مذکور خواهند شد مراد ازین پنج برادران باشد آنها آنچنان کسان
 شدند که هر کس ایشان امید دید چنانچه از دیدن آفتاب خوشحال میشود
 آنچنان خوشحال میشود در نهایت حسن و جمال و ضیا بودند و آنوقت که همه
 در کوه ها نخل بودند اکثر اوقات بی میگینها نیند نوتهی راجه در حایطین

کہ آہامی روان و سبر بومی و زنتان خوب دشت تنانشتہ بود ناگان
 او کہ مادری نام دشت خود را آساتہ پیش راجہ آمد این مادری در رعایت
 حسن و جمال بود راجہ پانڈ را چون نظر بر جمال او افتاد میل کرد کہ صحبت دارد
 او سر چند خواست کہ خود را نگاہا در دستوارت با وجود آنکہ میدانست کہ از
 نزدیکی کردن با زن ہلاک خواہد شد صبر نتوانست کرد پیش آمد و او را
 بگیرفت مادری فریاد و زاری کرد و راجہ را منع نمود و گفت کہ از برای
 آفریدگار دست از من بردار و مرا بگذار و گرنہ ہلاک خواہی شد راجہ را چنان
 شہوت غالب شد کہ بیچ وجہ ضبط خود نتوانست کرد او را بزور ما بخت
 با او آغاز صحبت کرد و در اثنای صحبت چنانچہ کہ آن عابد و عامی کرد
 بود فی الحال بافتاد و ہلاک شد چون راجہ از ہم گذشت مادری خود را از
 جدا کرد و بنیاد فریاد و زاری کرد و گفتی و فرزندان راجہ پانڈ ہمہ از فریاد مادری
 بر سر راجہ پانڈ آمدند و او را دیدند کہ افتادہ و ہلاک شدہ بنیاد فریاد و زاری
 کردند و گفتی از ہمہ بیشتر زاری و بقیاری کرد و با مادری آغاز عتاب نمود
 و گفت کہ تو میدانستی کہ راجہ بجز صحبت با زنان ہلاک میشود چرا او را منع
 نکردی و گذاشتی کہ با تو صحبت دشت تا انجمال او را پیش آمد و فرزندان او را
 یقیم ساختی مادری گفت تو ہرچہ میگوئی راست است اما آفریدگار شاہ حال کہ
 من در منع او تقصیر نکرده ام لیکن چون اجل او برسد منع فائدہ نہ کرد
 بعد از آنکہ فریاد و زاری بسیار کردند در پی برداشت و سوختن راجہ شدند و ہر دو
 زن راجہ خواستند کہ خود را با راجہ بسوزند مادری با کنتی گفت کہ پسران راجہ پانڈ
 خرد سال مانده اند یکی از ما باید کہ بر سر آنها بوردہ باشد چون راجہ بخت من ہلاک
 شدہ است مرا باید کہ ہمراہ راجہ بسوزم و کہ پسران و غیر ہم کہ آنجا بودند گفتند
 کہ مادری معقول میگوید و ہمہ کنتی را از سوختن منع کردند مادری پسران
 خود را در بغل گرفتہ بگیرت درست ہر دورا گرفتہ بہ کنتی سپرد کنتی گفت

ای خواهر از قوال‌تاس دارم که پسران مرا عزیزی داری و مثل فرزندان خود
اینهارا ببینی باوری این سخن گفته روان شد و همراه راجه خود را بسوخت که پیش
وجهی از بزرگان که در اینجا بودند با هم گفتند که راجه پانژ ترک سلطنت کرده و پسران
مانی بود و حالا مناسب آنست که فرزندان او را بوطن برسانیم پس جمعی از
رکیشران پسران راجه را با کنتی همراه گرفته به هم سوخته راجه پانژ و باوری
بر تخت نهاده برداشتند و متوجه مستنای پور شدند پس کس بخدست عمر راجه
پانژ بهیکم تپامه و برادر او و دهر اشت فرستاده خبر کردند که سریر راجه پانژ را و فرزندان
او را آورده ایم چون این خبر بخویشان راجه رسید همه از شهر بدر آمده باخجا
آمدند و تمام مردمان مستنای پور آمده مویها کشاده گریه میکردند بهیکم تپامه و
دهر تراشت و بدو ستوتی و مادر راجه پانژ انبکا و انباکا و گندباری چون بر سر
راجه پانژ آمدند اول مرتبه که رکیشران که همراه آمده بودند آنها را تعظیم و احترام
نمودند بعد از آن فرزندان راجه پانژ را دیده ایشانرا نوازش کردند و بجهت راجه
پانژ بسیار گریستند و مادر راجه پانژ که انباکا نام داشت آن مقدار زاری و فریاد
فرزند نمود که از موش رفت و بعد از مدتی موش آمد ستوتی و انبکا و گندباری و
بهیکم تپامه و دیگران آمده او را تسلی بسیار کردند بهیکم تپامه او را و دیگران
که موکشاده گریه میکردند منع می نمودند چون غوغا تسکین آیانت بهیکم تپامه
آن رکیشران را که همراه سریر راجه پانژ آمده بودند دست ایشان را بوسید
و کمال تعظیم و احترام نمود و گفت که این سلطنت ما تعلق بشاد دارد و التماس
از شاد داریم که شما سلطنت میکردید باشد تا ما بگریه در خدمت ملازمت شما
بوده باشیم چون بهیکم تپامه این سخن گفت یکی از رکیشران که از همه بزرگتر
بود و مویهای ژولیده در کروشست دور پوست آهننمان گشته بود بفرقت
و گفت ای بهیکم تپامه آفریدگار ترا خیر دل و دمام و دم فقیرانیم و دنیا ترک کرده ایم
سلطنت و حکومت تعلق بشاد دارد و پدر بر پدر بشاد آمده غرض ما فقیران این

آمن آن نبود که سلطنت از شما بگیریم پانڈراجہ بزرگی بود ترک حکومت کرده و جہا
 مامی بود و بطریق برہمہ چاری زندگی میگردید این فرزندان کہ یکی از ہم جنبہ
 وہم سین از بار دست و ارجن انا ندر یادگار است و آن ہر رویی نقل دوم سید
 از انسی لکارا ند چون راجہ پانڈ از عالم رفت چون در منزل ما مردم میبود و فرزند
 کہ فرزندان تیمیر اورا بوطن و خویشان برسانیم حالاشما ہر یکی کہ با مامی کنید
 باین سپان میگردہ باشید التماس از شما داریم کہ انچه حق یتیمان است
 ایشان برسانید راجہ پانڈ در زمانی کہ فوت یافت اورا میسوزانیدند مادری
 زن او خورد را با او بسوخت ما سر بر این ہر دو ہمراہ آورده ایم انچه شرایط
 او بودہ باشد آنرا بجا آرید و از جانی کہ آمدہ ایم باز ما انجام میریم و این سپان
 راجہ پانڈ را بشما سفارش میکنیم و شمارا بخدای سپاریم کہ ہمیشراں این سخن گفتہ
 ہمہ از نظر غائب شدند و ہمہ مردمان حیران ماندند کہ این مردمان چہ شدند و
 بہ کجا رفتند پس در ہر تراشت با بدی گفت کہ ای برادر حالا انچه ز زرو مال ضرور
 باشد از خزانہ ما بگیر و انچه شرائط غرامی برادر عزیز ما راجہ پانڈ باشد آنچنان بجا آر
 بہیکم تپامہ و بدر و دیگر بزرگان سر بر راجہ پانڈ و مادری را بہ اعزاز تمام برداشتہ
 نقارہ و انضیر نواختند و ز زرو مال بسیار ہمراہ برده بہ فقر او مساکین میدادند و زنا
 سوہا کشاوہ نوحہ کنان میفرستاد بہ کنار آب گنگ رسیدند پس جنبہ راجہ پانڈ
 و مادری را در آب گنگ انداختند بعد از ان بہستنا پور باز گشتند و چند
 روز طعام بہ مردمان میدادند و زرو اسباب بسیار بہ برہمنان و سائر مردمان میدادند
 بعد از ان بیاس بہ پیش مادر خود ستوتی آمد و گفت ای مادر نزدیک شد کہ
 کلجک شود و خیر نقصان خواهد یافت و فساد بسیار خواهد شد و از بدی در جود ہن
 پس در ہر تراشت خانوادہ کو روان خواهد برافتا ای مادر اگر تو خیریت خود نخواہی
 از میان این مردمان بدر و رو بیاتمن ترا بجنگل ببرم تا تو موت و ہلاک این مردم را
 نہ بینی ستوتی چون این سخن از بیاس شنید ہر دو عروسان خود انبکا و انہا کلا

طلبیدہ سخن بیاس را با ایشان گفت و بگفت کہ من از میان مردم بدر فرست
 بجنگل سر دم ایشان گفت ہر جا کہ شما میروید ما ہم در خدمت شما میریم پس
 ستوتی بہیکم تپامہ را طلبید و گفت امی فرزند من پریشدہ ام حالاً وقت است
 کہ من بجنگل بروم و عبادت مشغول باشم پس از بہیکم تپامہ رخصت گرفتہ
 باتفاق انبکا و انبا نکا بجنگل رفت و در جنگل عبادت و ریاضت مشغول شد
 و روز بروز ریاضت می افزود تا کار بجائی رسانیدند کہ ترک طعام آب کربند
 و عبادت می نمودند تا زمانی کہ ازین عالم رفتند بہیکم تپامہ و دہتر تراشت
 فرزندان راجہ پانڈ را بغایت عزیز میداشتند و این پنج برادر با ہم پیوستہ
 می بودند و گاہی با پسران دہتر تراشت بازی میکردند و این پنج برادر اگر
 چو بہا بر سر پسران دہتر تراشت میروند غالب بودند و چون کہ پسر کلان
 دہتر تراشت بود ازین برادران حسد میرد و بھیم در جلدی و زور بر ہمہ
 فرزندان دہتر تراشت غالب بود گاہی کہ پانڈوان با پسران دہتر تراشت بازی
 میکردند بھیم برایشان غالب می آمد و پنج شش برادر در وجود مہن را در بغل برداش
 تہ میبرد و بزیرین می زد و ایشان در قہر میشدند و ہر چند میخواستند کہ انتقام از
 بکشند نمیتوانستند و بھیم چند کس ایشان را بر میداشت و در آب می انداخت
 و چند غوطہ می داد کہ نزدیک بہلاک میرسیدند آنگاہ ایشان را بزیرین انداخت
 و اعضا می ایشان برد می آمد و بھیم چنان طعام میخورد کہ چہل و پنجاہ کس
 آنقدر نمیتوانستند خورد و در وجود مہن چون آن قوت بھیم را میدید بغایت حسد
 میرد و بھیم غالب ہمیشہ در فکر آن شد کہ بھیم را بکشد پس در وجود مہن با برادران
 خود در کشتن بھیم مشورت نمود و قرار برین دادند کہ ہر گاہ بھیم را در جانی تنہا بیند
 در آب گنگ باندازند تا غرق شود پس فوتی بکنار آب گنگ بسپر رفتہ بودند
 و نیمہ بار آنجا زردہ بودند زمین بلند بود اشجا طعام خوردند طبقی چند را کہ در پیش
 بھیم انداختہ بودند و در وجود مہن زہر دران کردہ بود بھیم نادانستہ آن طعام را بخورد

۵۱۲

آنکھ کبنا رنگ خوابید چون شب شد ما بھارت با ندر گیاران ہمہ بھارت ہا ہنہا ہنہا
 و ہمہ بھارت کبنا رنگ خوابیدہ ماند و ہوش بود برادران اواز حال اندخبر نہا ہنہا
 و ہنہا ہمہ بھارت را بان حال دید خود آمد و ہنہا او را محکم بہت و او را و آب
 انداخت بعد از محکم ہمہ بھارت بہ شعور آمد خورد راستہ و آب دید زور کردہ بندہ ہی خود
 پارہ کردہ و از آب بدر آمد باز کبنا آب بخواب رفت و ہنہا ہمہ بھارت کہ ہمہ
 از آب سلامت بر آمدہ و خسیہ ہست ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 ماران را ہمہ بھارت انداختند تا اکثر بدن او را گزیدند ہمہ بھارت از درد آنہا بیدار شد آن
 ماران را بان کسی کہ آنہا را آوردہ بود بگشت و بھارت آمد و ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 نہ ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 تا او را محکم بستند و در آب انداختند اتفاقاً با سگ مار در وقت ہنہا ہنہا ہنہا
 رفتہ بود چون ہمہ بھارت را بان حال دید رحم کرد و چند ماران را ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 میکشیدند تمام زہر از بدن او بیرون آمد ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 را تا کہ با بھارت ہوش آمد و بندہ ہی خود را پارہ کرد و در قعر زمین ہنہا ہنہا
 آب حیات بود ہر کس از ان حوض آب میخورد او را زور و قوت ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 با سگ ہمہ بھارت ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 نیل خواہد شد ہمہ بھارت در ان حوض نہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 چون آب را بخورد او را خواب گرفت با سگ ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 راست کردند ہمہ بھارت ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 کہ ہمہ بھارت ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 مشغول بودند بعد از ان کہ از بازی فارغ گشتند ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 گمان بردند کہ بھارت رفتہ باشد پس کوروان و پانڈوان ہمہ بھارت ہنہا ہنہا
 رفتند و ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا
 ہمہ بھارت ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا ہنہا

همراهِ ایشیا میران فته است من از ان باز از و خبر ندارم کنتی کس فرستاده بود را طلبید گفت
 که بهمیدانیمت و هیچ نمیدانم که کجا رفته باشد مستیسم که مبادا در وجود من او را
 کشته باشد چرا که او در نهایت عداوت است و با سپران من حسد میبرد و بد
 گفت ای کنتی غم مخور که سپ تو سلامت خواهد بود و فرزندان تو همه عمر در آن
 خواهد ماند بود در دولت عظیم با آنها خواهد رسید بدرستی کرده بمنزل خود رفت
 اما کنتی از غم بهیم مخزون و برادرش نیز بغایت اندوهناک می بودند اما
 بهیم بود از هشت روز از خواب بیدار شد در خود زور و قوت دیگر یافت و
 باسک پیش آمده طعام بسیار آورد بهیم تمام آن طعام را بخورد بعد از آن باسک
 لها سرهای نیک بجهت بهیم آورد بهیم غسل کرده آن لهاها را پوشید باسک
 حامل از جوار نفس در گردن بهیم انداخت آنگاه بهیم را وداع کرد و چند
 ماری را هم آورد تا بهیم را کنار آب گنگ بجائی که در وجود من او را در آب انداخت
 رفته بود رسانند ماران بهیم را آنجا آوردند و بهیم بعد از هشت روز ایشانرا
 وداع کرده بخانه خود آمد و در برابران از دیدن او بغایت خوشحال گشتند و
 پرسیدند که درین چند روز کجا بودی بهیم سرگذشت خود را و هر دو این جوهر
 او را در آب بسته انداختن و بیرون باسک مارا و را و خوردن آن سجات خوانید
 هشت روز تمام را بگفت برادران و مادر او را در بغل گرفتن و از خوردن آن سجات
 بهیم بغایت خوشحال گشتند آنگاه جد همسر که برادر کلان بود گفت ای بهیم این
 حکایت در وجود من را بعد ازین بزبان میاروی با همه برادران گفت که مانند نسیم
 که در وجود من کشتن ما آموخته است بعد ازین از خود یکدیگر بغافل مباشد بعد ازان
 برادران از حال یکدیگر خبر داری بودند در وجود من از جد همسر و برادرش بسیار
 بود میخواست که ایشان را بلاک سازد و باشکن که خال او بود و وساس که برادر خود
 در وجود من بود برای دفع پانڈوان مشورت مینمود و در بازی با هم جنگ می افتاد
 و هر تراشت که پدر در وجود من و عمومی پانڈوان بود چون شنید که سپران عمری

با هم در بازی جنگ و نزاع میکنند آرزو ده خاطر گشت که با چای را طلبید ایشان را
 با و سپرد که پیش او چیزی بخوانند با هم علوم بخوانند و بازی ترک کنند تا ما ^{مرد} عیادت
 در شمنی نشود و راجه جنبه به پیشیم با این گفت میخواهم که پیدایش که با چای این گویند
 پیشیم با این گفت که رکبشری بود گوتم نام و شست بغایت عابد و شرف و در آن نام سپهر
 و شست که بید علم اسلحه نیکو میدانست و طبش خنیا که در علم کمانداری مائل بود
 در هیچ علم دیگر مائل نبود و چندان عبادت کرد که اندر از و تبرسی که مبادا این شخص
 بزور عبادت جامی مرا بگیرد و خواست که در عبادت او خلل اندازد یکی از اسیران با جان ^{مرد} نامی را
 پیش او فرستاد و با خاطر او باطل اسپر اشود و اندکی از عبادت باز آید پس آن
 اسپر به پیش رکبش آرد و او را دید که نشسته است و یکدست کمانی دارد و در دست
 و گیر تیر آن اسپر با سهامی نازک پوشیده چنانچه بدنش از زیر لباس نمایان نبود
 و چند مرتبه در پیش شرف و آن گذشته چون شرف و آن آن جن و جمال و عجبی آن اسپر را
 دید و دلش مائل شد چنانچه کمان تیر از دستش بافتاد و شوت در حرکت آمد
 آب منی بی اختیار از او جدا شد و بر آن تیر که از نی بود افتاد نصف یک طرف و
 نصف بطرف دیگر و فرزند آن از آن آب منی تولد شدند یک پسر و یک دختر
 در آن وقت روزی راجه شان من بشکار رفته بود یکی از کسان راجه بر سر آن
 دو فرزند و آن تیر و کمان بر سید و رکبش در آنجا نبود آن شخص من است که این
 دو پسر از رکبش خواهند بود بیا و راجه شان من را خبر کرد و راجه بر سر ایشان آمد
 و بفرمود تا هر دو را برداشتنند و همراه خود بشهر آورد ایشان را مثل فرزندان
 می پروردید تا کلان شدند پسر را که پ نام نهاد و دختر را که بی نام نهاد و بعد از آن
 شرف و آن پسر گوتم رکبش نوبر باطن دریافت که پسر و دختر هر راجه شان من پرورش کرد
 نزد راجه آمد و هر دو فرزند خود را دید خوشحال شد و پسر را جمیع علوم و هنر منون ساکنی
 و چهار نوع تیر اندازی تعلیم داد و در اندک روزی پسر و جمیع علوم و انواع ساکنی هر آمد
 زمان خود شد و راجه شان من بعد از آن که پ را بسیار عزیز میداشت و کور و آن جمیع

فرزندان خود را می فرمودند که پیش او میخوانند و او را که پاجاج نام نهادند به یکم تا به
 فرزندان پانزدهم پیش که پاجاج آورد و سفارش کرد که پاجاج همه ایشان را تعلیم
 علوم میداد تا در اندک زمانی بغایت دانا گشتند بعد از مدتی در روز پاجاج که در دست
 جمیع علوم و فنون سابقه بود مدعی و نظیر خود داشت بهستنا پور آورد و به یکم تا به
 او را غرور و محترمش داشت و پسران راجه پانزدهم فرزندان و برتر داشت را به روز پاجاج
 سپرد و روز پاجاج ایشان را تعلیم میداد و شفقت بسیاری به ایشان میکرد و چون
 بشنید باین حقیقت آمدن در روز پاجاج به بهستنا پور و تعلیم دادن او که روان و
 پانزدهم را این بطریق اجمال گفت راجه پنجمه با بیسم پانین گفت که میخوانم همه قول روز پاجاج
 و حکایت پسر او را که اسوس ^{असुसु} سما نام داشت و آمدن او بهستنا پور مفصل
 با من بیان فرمائید بیسم پانین گفت که در هر دو او را که کیشری بود بهر دو واج نام
 بغایت عابد و اناب و روزی یکی از ايسرا که ^{धनकी} کتر اجی نام داشت به آب گنگ آمد
 غسل میکرد و این ايسرا بغایت کمال در سن عربی از روی ايسرا پانین تا ز بود چشم
 بهر دو واج بر روی افتاد بی اختیار آب منی از او جدا شد و بر کوزه که نزدیک او بود
 افتاد و آن کوزه از برگ درختان بود در آن کوزه پرورش میانیت بعد از مدتی
 پسری از آن پیدایش پذیرش او را در روز پاجاج نام نهادند چرا که در کوزه پرورش شد
 بود و آن کوزه را درونه میگویند از آن سبب او را درونه نام نهادند چون کلان
 شد چهار بیدار و انگهای بیدار نیکو خوانند بعد از آن دگر علوم را نیکو بخواند و خپاش
 که در آن زمان مثل او هیچکس نبود بعد از آن پذیرش او را به پیش رکیشری بود
 که او را اگر ^{अग्निवेश} پیش نام میگفتند و انواع تیر اندازی را نیکو میدانست درونه پیش او
 انواع تیر اندازی آموخت در آن زمان در کینله راجه بود پرگت نام ^{पुषत} با بهر دو واج
 رکیشری دوستی تمام داشت و آن روز که از بهر دو واج درونه متولد شد در خانه
 راجه پرگت هم پیشری متولد شد در ^{पुषत} پانین چون در روز پاجاج و در وید کلان شدند
 با یکدیگر بازی میکردند و با هم دوست بودند و در وید پاجاج میگفت که اگر من

۱۰

راجه شوم نصفت ولایت خود را بتو میدهم بعد چندی پدر در روزاوقات یافت و
 راجه پرگت نیز از عالم رفت پیش بجای پدر راجه شد پدر و راجه چارج با سپه گرفته بود
 تو بعد ازین البته زن بخوار می که ترا سپه شود و راجه چارج بوصیت پدر خود
 که راجه چارج که کرپی نام داشت بخواست ^{शाहदेव} و کرپی شب و روز خدمت شوهر میکرد
 بعد از مدتی از درون راجه چارج و کرپی سپه متولد شد در همین که متولد شد آواز
 که مثل آواز اچی شروا اچی که از دریا برآمده بود از آسان آواز آمد که ازین سپه
 وقت تولد آواز اسپ آمد لهذا او را اسوستها نام خواهد شد و در روز وقت
 این سپه مثل اسپ اچی شروا خواهد بود پدر را از تولد فرزند بنایت خوشحالی
 روی نمود و او را عزیزتر میداشت در روز بروز کلان میشد و او را تعلیم علوم سپه اندازی
 و انواع فنون سپاهگری یاد میداد چنانچه خود میدانت با و تعلیم میداد و فرزند
 درون راجه چارج باشا گردان خود به پیش پر سر ام رفت و تقطیم او کرد او گفت تو
 چه کسی درون گفت که من درون راجه چارج ام سپه پر و واج رکبش پر سر ام او را
 تقطیم و احترام کرد و از او پرسید که سبب چیست پیش من آمدی درون راجه چارج گفت که
 من با خلیج زر و مال آمده بوم تا تو بدزه زر بمن بدهی پر سر ام گفت زر و مالی که در دست
 پیش انان من شما تمام به برهمنان بخش کردم حالا بغیر از همین سلاحی که همراه من است
 هیچ چیز دیگر ندارم اگر تو بگویی سر خود را بتو بدهم اگر بگویی انواع تیر اندازی و سلاح تو
 بیا منم درون راجه چارج گفت سر شما سلامت باشد اگر شما عنایت مینمایید تیر اندازی
 و سلاح بازی چنان بمن تعلیم فرمائید که هر تیری که من باندازم چون بخوار هم باز آن
 تیر پیش من بیاید پر سر ام هیچ علوم تیر اندازی به درون راجه چارج تعلیم داد چنانچه
 درون راجه چارج در انواع تیر اندازی و دیگر سلاح همیشه زبان خود شد پس درون راجه چارج
 از پر سر ام وداع شده پیش راجه در وید آمد و او را بدید و با و گفت من دوست
 قدیم توام در وید را از ان سخن بد آمد و گفت تو بسیار بی عقل بر من بوده که
 با راجه چارجی او باند میگویی که من دوست توام در وید سالی اگر با هم بازی کرده باشم

حالا که من بمرتبه سلطنت رسیده ام ترا نمی رسد که آنچه در کودکی میان ما و تو
 گذشته باشد از آن منظور داری اگر در خدمت من باشی از کمال مروت آنقدر
 تو میدهم که وجه کفایت قومی شده باشد در و ناچار این سخنان را از راجه
 دروید شنیدیم ترا فرستاد و ساعت سر بر زانو نهاد و غضب خود را
 فرو خورد و آنگاه برخاست و از مجلس دروید بدر آمد و به هستانا پور متوجه شد
 چون به آنجا رسید بنحانه که پاچاچ رفت او از دیدن او بغایت خوشحال شد و
 مدتی با او در خانه خود نگاه داشت در آن ایام راجه جدی شتر با برادران هر دو
 بنحانه که پاچاچ می آمد گاهی که پاچاچ از منزل خود جهت مهمی بیرون می رفت
 پسر در و ناچار جدی شتر و برادرانش را بعضی از فنون سپاهگیری تعلیم میدادند
 و همچنین بغیر از که پاچاچ این را ز غمیدانست القصه بعد از مدتی در وجود من با
 برادران خود یکجا بازی میکرد و گویی از ریمان بود او را بچوگان میزنند و
 هر طریقی از عقب میدویدند اتفاقاً گویی ایشان در چاهی افتاد همه بر سر آن
 چاه آمدند هر چند خواستند که آن گویی بدر آورند نتوانستند در آن اثنای که شتر
 راجه جدی شتر هم از دست دران چاه افتاد در همان وقت در و ناچار چ
 با آنجا رسید چون ایشان را در بر آوردن گویی عاجز یافت بنخندید و گفت
 شما انسا و لا در راجه بخت ای گویی را از چاه بدر نیتوانید آورد آنها گفتند که تو
 میتوانی بر آورد در و ناچار چ گفت به بینید که من چگونه بر می آورم پس چند چوب
 را که از آن جابوب میسازند یکی از آن چوب بدست گرفته چنان با نداشت
 که بر آن گویی خورد بعد از آن چوب دیگر را نداشت که بر سر چوب اول بند شد
 و چوب دیگر را نداشت همین طور بند میکرد تا بس چاه رسید بعد از آن چوب را
 که با هم پیوند شده بودند بکشید و گویی را بر آورد همه آن مردمان که در اطراف
 چاه ایستاده بودند تماشا میکردند حیران آمدند آن گاه با در و ناچار چ گفتند که
 هیچ میتوانی که آن انگشتری را بدر آری در و ناچار چ گفت آری پس تری

کمان را بدست گرفت چنان تیزی در آن چاه انداخت که آن انگشتری
 بر پیکان تیر بند شد و تیر او رو نا چارج باز طلبید و انگشتری با تیر سر و تن
 همه مردم حیران ماندند و انگشتری را برداشتند و همه جوانان آمده او را
 تعظیم و احترام کردند و پرسیدند که توجیه کسی گفت تیر و بسکیم تپامه بر روی
 صورت مرا و این کار مرا با و بگویند او با شما خواهد گفت که من چه کسم
 پس آن جوانان همه بلا زمت بسکیم تپامه رفتند با و گفتند که مردی چنین
 کاری کرد بسکیم تپامه گفت صورت او را بمن بگویند چون حلیه او را بیان کردند
 بسکیم تپامه گفت این شخص در و نا چارج خواهد بود که اینها از دست او برآید پس
 خود برخاست و با اتفاق بعضی از بزرگان پیش در و نا چارج رفت چون از دور
 بدید تعظیم او سجا آورد و در و نا چارج هم پیشتر آمده تعظیم بسکیم تپامه کرد و یکدیگر را
 دریا رفتند بسکیم از دیدن بنفایت خوشحال شد از او پرسید که از چه سبب با شما
 تشریف آورده اید او گفت من پیش الکن پیش بر من رفته بودم که بعضی از
 انواع تیر اندازی را که بغیر از کسی نمیدانید یاد گیرم و بعضی از علم نجوم پیش او بخوانم
 چون پیش او رفتم راجه در و پد که حاکم کینله بود پیش او آمدم میان من و او دوستی
 بسیار بود شب در و ز با هم می بودیم روزی او با من گفت که پدر مرا درست میداند
 و میگوید که سلطنت به او داده خود بجنگل رفته عبادت خواهد کرد و هر گاه من با خودم
 سلطنت و ولایت من تمام تعلق به خود خواهد داشت اگر خبری بمن خواهی داد خودم
 گرفت و الا خیر با من شرط کرد که هر گاه من سلطنت بیایم پیش من خواهی آمد بعد
 از مدتی که من بفرمان پذیر خود خواهر کرد با چارج را خواستم و آن عورت آنچنان مست
 من بسکیم که زیاده بران نتواند بود و من از خرد نگاری او خشنودی بودم بعد از
 مدتی آفریدگار مرا پسر کرد است فرمود او را اسوستها ما نام نهادم و این پسر درخت
 خوبی است و در زو و قوت و جلدی و دلیری نظیر ندارد و من از دیدن این پسر
 بنفایت خوشحال شدم و این پسر چون اندکی کلان شد با پسران چتریان

بازی میکرد و نوبتی که آنها شیر میخوردند او را هم میل شیر شد که یکسان پیش من
 آمد که من شیر میخوام هم بر چند خواستم گاوی شیر دار بهم رسانم شیر نشد یا و سپرد
 چند بیخ را کوفته آب در آن ریخت چون آب سفید شد آنرا بوسی دادند
 که شیرست از خوردن او بنهایت خوشحال شد و از خوشحالی بر محبت و خنده میگذرد
 مرا از دیدن آن حال سپر طاقت نماند گریه بسیار کردم و با خود گفتم که این چه دردی
 است که من نمیتوانم یک پیاله شیر بحیث اطفال بهرسانم و در آن ایام شنیدم
 که در وید پسر راجه کنبه که دوست من است بسلطنت رسیده است من آن شرط
 که باومی کرده بودم بیا آورده پس وزن خود را همراه گرفته پیش وی رفتم چون
 او را دیدم گفتم که من آن دوست قدیم تو ام که با من شرط کرده بودی که چون
 بسلطنت برسم پیش من بیایی او در برابر من سخن چنان گفت که مرا شرم نماند
 که پیش شما بگویم و با من عتراض کرده آخر گفت چون تو اینجا آمده از کمال مرورت
 آنقدر که تو میخوردی باشی مقرر خواهم فرمود که تو بدیند من بنایت شرمند
 پریشان شدم و از مجلس او برخاسته پیش شما آمدم به یکم پیاله گفت ای برادر
 شما عنایت فرمودید که با اینجا آمدید این سلطنت ما تعلق بشما دارد صد لعنت
 بر دروید باد که قدر همچو شما ندانسته و طالع قومی بود که شما شریف فرما شدید به یکم
 دست او را گرفته بمنزل خود آورد و منزل مناسب حال بحیث او تعیین کرد بعد
 از آن مال و اسباب بی نهایت برای او فرستاد و نگاه دست پسران پانز
 و در هراشت گرفته پیش در ونا چارج آورد و گفت که ایشان فرزندان برادر
 من اند ایشان را ببلای زمت شما آورده ام که در غلامی شما باشند و شما از ایشان
 شفقت و مرحمت بازدارید در ونا چارج گفت که آنها فرزندان من اند من
 ایشان را غرنی خواهم داشت پس در ونا چارج آن فرزندان راجه پانز و در هرا
 را گفت که شما را تعلیم خواهم داد و آنچه من میدانسته باشم خواهم آموختن اما
 در خاطر من چیزی هست هرگاه که شما چیزی بخوانید و انواع فنون سپاگری از

من بیا موزید آن چیز را به شما خواهم گفتن شما قبول کنید و آن کار بسیار زیاده است
 سر در پیش انداخته جواب گفتند ارجن از میان آنها برخاست و گفت که من
 شما میسر خدمت که شما را بوده باشد بجا آورم در روزا چای چون سخن ارجن بشنید و
 خوشحال شد و او را پیش طلبیده در بغل گرفت و دعا کرد و گفت ای فرزند خدمت
 بر تو با دامید و از هتم که آفریدگار ترا سعادتمند و در هر دو جهان گرداند پس در روزا چای
 پس خود اسوتها ما را طلبید و گفت چنانچه تو فرزند منی ارجن هم فرزند عزیز من است
 شما هر دو با هم بوده باشید پس ارجن پامی در روزا چای گرفت باز در روزا چای او را دعا
 خیر کرد پس پسران راجه پانژ دو مهر تراشت در خدمت در روزا چای تعلیم می گرفتند
 و پیروی علوم می نمودند و فنون سپاهگیری از وی آموختند چون خبر با طراف عالم و
 ولایت رسید که گوردان و پانژوان در پیش در روزا چای تعلیم میگید اکثر راجه های
 اطراف ولایت نیز پسران خود را فرستادند که پیش در روزا چای خیر می بخوانند و در
 از شهر در اکران فرزندان خود را بلا امت در روزا چای فرستادند و تعلیم میگید و گرن
 برای آموختن سپهگیری و تیر اندازی می آمد در آن اوقات که آن جامع در خانه
 در روزا چای به تحصیل علم و آموختن فنون سپاهگیری مشغول بودند که در وجود
 بنیاد و بیستی نهاد و با پانژوان دشمنی میکرد و از میان همه مردمان در روزا چای
 توجه و التفات با ارجن داشت و تعلیم خوب میداد که بدگیری نمیداد و ارجن از
 از توجه او تا و سر آمد همه شاگردان شد و فهم و ادراک ارجن از همه کسانی که در خدمت
 او بودند بسیار شد چنانچه اکثر در روزا چای مسکه از علم تقریر میکرد اول از همه مرد
 ارجن مدعای استاد در میانست و دیگران در دوسه مرتبه هم نمی یافتند استاد
 چون فهمید که ارجن فهم عالی و ادراک بزرگ دارد با توجه بیشتر میکرد و دیگران
 خصوصاً در جو زمین و گرن برا ارجن از نخبهت حسد بسیاری نزدیک روز در روزا چای
 بعضی از شاگردان خود را کوزه ها دار و گفت آنها را زود پر آب کنید از شاگردان
 او یک یک کوزه برداشته رفتند تا آب بیاورند و در یک روز در روزا چای با اسوتها ما

پسر خود گفت که ای پسر دیگران دیر کردند تو زود آب برای ما بیار و زود حاضر کن
 رسو استغما که کوزه برده است و برفت تا آب بیار و او هم دیر کرد و روزنا چارج
 با جن گفت که ای فرزند تو زود برای من آب بیار و جن نمی الحال تیری که از خاست
 آن آب پیدا می شود بر کمان نهاده انداخت در زمانی که آب از زمین بد آمد
 این جن تمام کوزه باراک در آن خانه بود آب کرده بلا نیت استاد آورد و جادو وقت
 رسو استغما که کوزه آب از گنگ پر کرده آورد و روزنا چارج ارجن را دعای خیر
 کرد و گفت ای فرزند تو خدمت مرا بهتر از دیگران میکنی ترا چیزی چند تعلیم میدهم
 که و یکی بی آنها را نداند ارجن پیش رفته پامی او ستا و را بوسید و روزنا چارج اثر
 را از ارب سوار و انواع اسب سوار و جنگ پیاده و کز بازی و شمشیر بازی
 و نیزه بازی و کند اندازی و چند نوع تیر اندازی که آتش از انداختن شیر بدر آید و
 تیری چون باد از آسمان از نظر عالم شود و غیر آن بیاموزت چنانچه دیگران
 از آن واقف نبودند و آنچه او ستا و همه شاگردان بیاموزت آنها را هم ارجن
 از دیگران یاد میگرفت و آن کسانیکه در خدمت روزنا چارج تعلیم میگرفتند
 اندک زمانی بسیار ترقی کردند و ایشان خوب دانگشتند که هیچ کس از علمای آن
 زمان مثل ایشان نبود این خبر با طران جهان رسید که شاگردان در روزنا چارج
 چنین ترقی کرده اند اکثر ا جا و بزرگان اطراف عالم فرزندان خود را به تنهایی
 بخندمت در روزنا چارج فرستادند و هر کس که در ملازمت روزنا چارج خیر میخواست
 در اندک زمانی بر امثال و اقربان فائق می آمد و در آن وقت بهمان راجه
 بود چون و هین نام او پسر و داشت ^{۵۰۶۹} ایک لب نام آن پسر را در خدمت
 روزنا چارج فرستاد در روزنا چارج او را تعلیم داد و گفت این جماعه اکثر گناهیگا
 میباشند زودی زود می کنند که گنگارست اینچنین کسان را علم خیر آموختن
 نباید آن پسر گفت که اگر مرا تعلیم علم و آموختن ننهین سپا بگری نمی کنید باری
 بتا گری خود قبول نمائید پس در روزنا چارج بان پسر گفت که من ترا بتا گری

بجا

قبول کردیم اما ترا تعلیم نمیدهم یک لب گفت مرا همین سعادت است که شما مرا
 بشاگردی قبول فرمودید پس با پی در روزنا چای را بوسید و باز گشت چون بوالایت
 خود رسید صورت در روزنا چای را از گل راست کرد و گفت این صورت استاد است
 و شب و روز تعظیم آن صورت می نمود و در باره آن صورت تیر اندازی میکرد و از کبریت
 اخلاص آنچنان تیر اندازی آموخت که عدیل و نظیر نبودند داشت یکدیگر در روزنا چای
 با هم شاگردان خود مثل و بد بیشتر و بهیم و این در دیگران راجه زاده با در جز در
 بشکار رفته بود و سگ شکاری همراه داشتند چون ببحار رسیدند شخص سیاه پوش
 چرک آلود پیدا شد تیر و کمان در دست داشتند سگ چون بیگانه را دید بفریاد آمد و
 بروی حمله کرد و او اصلا مضطرب نشد نه دست تیر بازگشتی آهسته چنان زد که زمین
 آن سگ بسته شد و دیگر فریاد از او بر نیامد معاصران در آن کار حیران ماندند و با یکدیگر
 میگفتند که ازین مرد کشتین کمان دیدیم و نه انداختن تیر ز وقتی خبردار شدیم که
 که درین سگ را درخته بود و همه آن مردم تعجب کنان نزد او رفتند و پرسیدند
 که توجیه کسی و از کجائی و تیر اندازی را از که آموخته جواب داد که من سپهرین ^{مست}
 راجه بهلان ام و ایک لب نام دارم و در تیر اندازی شاگرد روزنا چای ام این
 دانست که شاگرد روزنا چای است او را غیرت شد و پیش او ستاد آمد و گفت شما این
 میفرمودید که مثل تو شاگردی که سر آمد روزگار باشد ندانم چو است که سپهر راجه بهلان
 شاگرد بهتر از من دارید در روزنا چای گفت که ما بتوانچه گفته ایم راست و درست گفتیم
 و یاد ندانیم که بغیر از تو دیگری را تعلیم داده باشیم باری بیایا برویم و او را ببینیم چون
 رفتند و دیدند که صورت در روزنا چای در پیش خود دارد و تعظیم تمام او را پیشکش
 می نماید و بخودی خود و زرش تیر اندازی میکند چون نظرش بر روزنا چای افتاد
 از دور او را شناخت تیر و کمان را از دست انداخته بلازمت استاد آمد و تعظیم
 کرد در میان بندوان رسم است بجا آورد و گفت من همان شاگرد کینه شام ایک لب
 نامم که باز روی خدمت و شاگردی بلازمت شما رفتم و شما مرا قبول فرمودید

و از خدمت و در ساختن پیش آرزوی خدمت باین ولایت خود آمدم و صورت
 مبارک شما را در نظر داشته نمایان خدمت شما را بجا آورده ام و از طفیل اخلاص که
 بخیرت شما حاصل کرده بودم این علم نصیب من شد و در ناچار چای گفت چون
 این نسبت اخلاص خود با اظهار میکنی انگشت شست دستت خود را من برد
 او گفت جان و سر طفیل شماست انگشت شست چه باشد در خدمت که انگشت
 خود را بریده به استوار بدید در ناچار چای گفت که احتیاج بریدن
 انگشت نیست همین قدر بس است که باین شست که از دست
 می اندازی بگیرند از قبول کرده همه بر همین از خدمت او آفرین کردند
 در ناچار چای نیز او را که نگذرد گفت حالا باری کمان بکش و تیر بانداز از آن
 انگشت میانه کمان را کشیده تیر انداخته میگویند که از آن روز در میان کمان
 این رسم کمان کشی مانده ازین چون در کمان کشی آنرا بی نقصان دیدند تعیین
 که این فن بر او مسلم شده و دیگری شریک او نیست الفقه در ناچار چای چنانچه
 این را در تیر اندازی مستغنی ساخته بود و نیزه بازی بجد شتر آموخته بود و
 چابک سواری فکل را و شمشیر بازی و سپرداری سهندی را و گرز بازی بهمین راه
 بتقریب تعلیم دادند ایشان را پیش از آنکه با همه فنون را از زبان او
 و علم نجیب و ریاضی که حکمت باشد فکل و سهندی هر دو را آموخته بودند و در خدمت
 اگر چه بر آندوان از در فستق فنون سپاهگری حسد میرد آما از این بشیر می برد
 و خود را بر همه وادی از در بهتر میدانت و با او دعوی برابری میکرد در ناچار چای
 برای امتحان تیر اندازی ایشان را صورت طلسم چنان کرده بود که هیچ جا
 قرار میداشت و هر خطه بناخی محبت چنانچه محقق گردیده نمیشد که چه چیز است
 پس به شاگردان گفت که هر که این نشانه را بنزد او در تیر اندازی از همه
 بهتر است اول جده شتر را طلبید و تیر باور او و گفت برین درخت چینی بنی
 گفت جانوری می بینم شست گفت آنرا باین جده شتر جو زه کرد و

و خواست که تیر تریاب و بدر در ونا چایج گفت که حالا چه می بینی گفتی غیر از درخت
چیزی دیگری نمی بینم گفت بگذار که این کار تو نیست که نشانه بسیار بزرگ است در نظر تو
قرار نگیرد و بعد از آن در وجود من را طلبید او را همان طور پرسید او هم گفت چنانچه
جدد مشر گفته بود القصه همه ایشانرا که تیر اندازی آموخته بودند گفت و هر که آمد تیری
میکردند و گاهی نشانه را میدیدند و گاهی نمیدیدند بعد از آن ارجن را طلب داشت
و پرسید که توجه می بینی گفت سر جانوری می بینم فرمود تا کمان را کشید باز پرسید که
حالا چه می بینی گفت غیر از سر جانوری چیزی دیگری نمی بینم سه مرتبه او همین جواب داد
مرتبه چهارم پرسید که حالا چه می بینی گفت که نظر شما را و نظر خود را یکی دانسته همان
سر جانور را می بینم او گفت بزنی ارجن تیر انداخت و آن شمال را بزور در ونا او را
به تیر اندازی مسلم داشت در ونا چایج چون او را دید و اتفاقاً در تیر اندازی یافت
خواست که در آب نیز او را بر تیر اندازی قادر گرداند این تقریب از جهت غسل کردن
باب گنگ درآمد درین اثنا منگی باپی در ونا چایج را بکشید نمودست که در آب
فرود از برای امتحان گفت که کبیت مرا ازین بلا خلاص سازد از آن جامعه
ارجن پیش دستی نمود و دل تیری بر دم نمنگ زد تا با پی استا و سبب نرسد بعد
از آن راس و چپ از بدن نمنگ را جدا ساخت و استا در خلاص گردید این
کار ارجن موجب زیادتى حسد در وجود من شد بعد از آن در ونا چایج ارجن با
بطلبید و گفت تیر دیگر هم مرا هست او را بگو میدهم و خاصیتش این است که
هر گاه در جنگ آن تیر را با اندازی طوفان آتش از آن خواهد بر آمد و هر تنگ
و بدر که خواهی بسوزد اما بشرطی که شرط بکن که این تیر را در آخر جنگ اندازی تا برین
به تیرهای دیگر دفع شود این تیر را کار نرفزانی اگر بی ضرورت خواهی انداخت عالمی
را خواهی سوخت ما را و ترا و بال خواهد شد القصه چون در ونا چایج بسیار در تیر
و راجه پاندها بسیار از علوم و انواع فنون سپاگیری تعلیم داد و هر تراشت گفت
که من میخواهم بدانم که این پسران هر کدام چه منبر با نیک آموخته اند و چون من

چشم ندادم که کارهای ایشان را تو انم دید میخواهم که در جانی باشم و بفرمایم
 این جا آمد که سبز با از شما یاد گرفته اند همه بعل آوردند و بدید که بر او برین سخن آنها
 را به بیند و برین میگفته باشد پس دست تراشت بدید و طلبید و این سخن با بگفت
 در روزنا چارج با پد گفت که بیاید بیرون شهر جانی خوش کنم که سپران
 در اینجا سبز با می خود نمایند پس در روزنا چارج و بدید با مردمان بسیار از شهر
 بیرون رفتند و زمینش که سبزه زار لطیف بود و خوش کرد و بدید بفرمود تا این زمین
 را هموار ساختند و ساعت خوش کرده عمارت عالی در رعایت لطافت بر یک
 طرف آن زمین بجهت شستن دست تراشت و مردمان ساختند بعد از آن سبزه
 سعید میگفت تا آمد که مخدوم همه بدید و دست تراشت و بدید که با چارج و بیایند در روزنا چارج
 با همه شاگردان و دیگر بزرگان که در دستها پور بودند همه با شجا آمدند و گند باری
 زن دست تراشت و گندی زن را جاپاندا با زنان بزرگان همه آمدند و جایی که بجهت
 زنان راست کرده بودند شستن و آن مقدار از مردمان اطراف عالم تا شجا
 آمده بودند که از حد حصر بیرون بودند چون مردم جا جا قرار گرفتند در روزنا چارج
 در میان میدان آمد با پسر خور اسو شجا مارخت با می سفید پوشیده بود و
 نور روی در روزنا چارج همچو آفتاب منور در نظر خلاصی در می آمد پس در روزنا چارج
 شکر و سپاس الهی تقدیم رسانیده آنگاه بفرمود تا پاره زرد مال جامه های
 بسیار بفقرا و مساکین بخش کرد و بعد از آن شاگردان خور را بفرمود تا همه بتر
 و کمان بمیدان در آیند و میانهای خور را محکم بسته بودند و جامه های گوناگون
 در برداشتند و به ترتیب ایستادند آنگاه او ستاد در میان ایستاده شد
 ایشان یک یک آمده پای او ستاد را بوسیدند آنگاه بمیدان رفته اول مرتبه
 تیر اندازی کردند هر یک بیک طریق تیر اندازی میکردند اول پیازه تیر اندازی
 گاه از پس دگانه و پیشش میزدند و گاه بدنی را که نشانده بودند آنرا میزدند
 بعد از آن یک یک براسپ سوار شده آنرا میزدند بعد از آن بر فیصل سوار گشته

انواع تیر اندازی کردند چنانچه جمیع نظر گیان حیران جلدی و آن تیر پایی ایشان
 میشدند چون از تیر اندازی فارغ گشتند شمشیر و سپر دست گرفته شمشیر بازی
 میکردند بعد از آن همه نیزه با دست گرفته نیزه بازی کردند بعد از آن گرز بازی
 کردند در آشنای گرز بازی در وجود مهن و بجمیم سین بچوید و کوه بر مهر گیر و دریند
 با گرز با یکدیگر بنیاد جنگ کردند و درت درید بر کرد و یکدیگر میگردد و دریند چون هر دو
 در آن کار بغایت ماهر بودند هر گرز که بر مهر میگردد بجلدی و چالاکمی از یکدیگر
 میگردد زانیند و مردمانی که در اطراف معرکه بودند همه تماشا می جنگ ایشان آمده
 بعضی بطرف در وجود مهن و بعضی بجانب بجمیم سین بودند غوغای عظیم در میان
 مردمان پیدا شد و چون در و ناچار ج ایشان را دید که با هم انجمن جنگ میکنند
 پس خود اسو ستمها را طلبید و گفت برو آنها را از هم جدا کن که سب باد یکی کشته
 شود اسو ستمها پیش آمده با ایشان گفت که استاد مینفرماید که دست از جنگ
 بردارید با هم جنگ نکنید ایشان هر دو چنان گرم جنگ بودند که هیچ نمیدانستند که
 استاد کیست و شاگرد که است اسو ستمها چون دید که ایشان سخن بر آتش
 نمیکند با پدر گفت که ایشان سخن من گوش نمیکند در و ناچار خود بر خاست و
 پیش آمد یک دست در وجود مهن و بدست دیگر بجمیم سین را گرفت و هر دو را از هم
 جدا کرد چون آن جو زمان همه هنرهای خود را نمودند در و ناچار اجتناب طلبید گفت که
 ای فرزندان حالاً تو بیدان بر فحاشچه آموخته بعل در آریس از جن پیش آمده
 با استاد سجده نمود و پایی او را بوسید بعد از آن مستعد گشته بیدان در آمد
 ز ره از طلا پوشیده بود تیر و کمان بچو قوس قزح در دست همچو اندر منظر خلایق
 در همی آمد مردمان چون از جن را بان وضع دیدند همه حیران گشتند و غوغای
 در میان خلایق افتاد که پسران در آمد گفتی ما در اوست و هنر بل یکدیگر او میداند
 هیچ کس دیگری نمیداند و در علم و دانش نظیر خود ندارد و گفتی این سخن را از خلایق
 شنید بسیار خوشحال شد پس تیر و کمان گرفته آغاز تیر اندازی کرد اول

مرتب تیر انداخت که آتش ازان پیدا شد مردمان ازان آتش ترسیدند و رو
 بگریز نهادند و ارجن از عقب تیری انداخت که ازان تیر باران پیدا شد و تمام
 آتش را بگشت و خلاقی همه حیران کار او شدند بعد ازان ارجن تیر انداخت
 که ازان باد پیدا شد آنگاه تیر و گلوله انداخت ناگاه کوهی بنظر خلاقی درآمد و در آن
 آن باد را بست فریاد و فغان ازان کار از خلاقی برآمد آنگاه باز تیر انداخت
 که آن کوه و آن باد همه بر طرف شد بعد ازان تیر و گلوله انداخت چون تیر از کمان
 بدر رفت ارجن از نظر خلق پنهان شد مردمان متحیر شدند که آیا ارجن کجاست
 ناگاه دیدند که آواز کمان ارجن آمد و ارجن پیدا شد فغان از نظر گیان برآمد بعد
 ازان ارجن تیر و گلوله انداخت مردمان ارجن را دیدند که بغایت بلند شدند چنانچه اول
 متوانستند دیدن از بسکه بلند شده بود بعد ازان تیر و گلوله انداخت مردمان ارجن
 را دیدند بصورت اول برابر لای اریه ایستاد و باز او را بزرگتر دیدند و باز
 تیری انداخت که بغایت لانغ و ضعیف بنظر خلاقی می نمود از عقب آن تیر و گلوله
 انداخت بغایت فریاد و ناله در نظر می آمد بعد ازان ارجن فرمود با صورت خوکی
 را که از آهمن راست کرده بودند بیدان آوردند و آن را برابر لای چوبی نهاده بودند
 که می لرزید ارجن پنج تیر بر کمان نهاده برنج را بیک مرتبه انداخت و همه بر زمین آن فرسود
 آنچه خود شاخ کاوی ابرو بیسان بست بودند و از چوب و نیخته بودند ارجن بست و یک تیر را
 یک مرتبه انداخت و همه بر شاخ آن شاخ زد بعد ازان ارجن اریه ها را شد و اریه ها را او ندید
 از دست و پست تیری انداخت انواع بنه نیزه که نظر گیان دیدن آنها حیران گشتند چون آن تیر اندازی
 فارغ شد شمشیر بست گرفته انواع بازها کرد بعد ازان چکریه که سلاح جوکیست
 گرفته با انواع طور بگیرد و نشان را با آن زد آنگاه کند بست گرفته آنرا با انواع
 طرق با انداخت و چیز با آن میگرفت و دیگر کارها کرد که تفصیل آن موجب تطویل
 میشود ارجن چون از کارهای خود فارغ شد بلازمست او ستاد و روزا حاج آمد و
 او ستاد او را در بغل گرفته نوازش بسیار کرد و مردمان از غوغا باز با بیستادند

و نقاره با و نقره با که می نواختند ترک کردند تا گاه این طرف گرن پیدا شد
دست خود را بطریق کشتی گیران بر بازوی خود میزد و آواز آن مثل صد گوی
خلایق در می آمد چنانچه بعضی مردم پیدا شدند که زمین ترقیده با آواز رعد از
آسمان می آید در نیوقت راجه شد شتر با چهار برادر نزدیک در روزنا چای در وجود
بانو روزی بر او نزدیک استقامت ایستاده بود چون این آوازها شنیدند همه
متوجه گشتند که این آواز از کجای می آید همه را چشم بر گرن افتاد که آن طلا
که در تن او با وزاد بر و نمایان شد و همه گوشواره طلا در گوش داشت تیر و کمان
در دست و ترکش در میان بسته بود همچو کوه سیم منظر خلائق می آمد در روی
او همچو آفتاب می درخشید و همه مردمان چنان صورت و آن صلابت او
گشتند و گرن همچنان می آمد تا به در روزنا چای رسید پس تعظیم در روزنا چای
کرد بعد از آن به ارجم گفت ای ارجم تو همه هنرهای خود نمودی
حالا تماشا کن و ببین که آنچه تو کرده من همه را بهتر از آن خم هم کرد و چون
از شنیدن این سخن گرن بسیار خوشحال شد پس گرن از در روزنا چای خست
گرفته آنچه ارجم کرده بود همه را همان طور کرد از من از آن کارهای گرن
شمرنده شد و در وجود من خوشحال گشت که زیاده بر آن نتواند بود و چون
پیشتر آمده گرن را در بغل گرفت و او را نوازش بسیار کرد و گفت تو پادشاهی
و این سلطنت و ولایت من از تو خواهد بود و گرن گفت من از شما چیزی
میںخواهم مگر آنکه با من دوستی داشته باشید و گیر آنکه چنان کنید که من با این
تما جنگ کنم در وجود من عهد کرد که تا زنده باشم با شما دوست باشم و این
و ولایت من از تو خواهد بود و ارجم آن دوستی گرن و در وجود من او دید با گرن
گفت تو میخواهی با ما برابری کنی من ترا چنان بکشم که بگفتن راست نیاید
اینجا که مردمان بی طلب بیایند و یارو بگویند من زای خود خوا مندا یافت گرن
گفت ای ارجم از سخن گفتن هیچ نمیشود و قتی که میان من و تو جنگ شود

آنوقت معلوم شود کہ چه کس کشتہ خواهد شد و انیکہ مرطعنہ مینرئی کہ بی طلب آمدہ
 این میدان از تو نبود کہ من بی رغبت تو نتوانم آمدہ و دیگر سخن مردان از تر
 و شمشیر میا شد من در برابر اتا و ترا چنان بکشم کہ ہمہ مردان حیران بمانند تماشا
 دست و شمشیر بازی من نمایند روزنا چارج چون این سخن از روشنیہ عرض
 شد و ارجن را گفت تو چو داخل میکنی ترا رغبت دادم برو با او جنگ کن پس
 ارجن با برادران خود بمیدان در برابر کرن آمد و در جود من با برادران
 خود بکویک کرن در پس سر کرن با ستا درین وقت کہ پا چارج پیش
 کرن آمدہ گفت ای جوان تو کہ آمدہ با ارجن دعوی برابری میکنی ارجن
 پسر راجہ پانڈست و ادر را کہنتی پدروا در توجہ کسانند نام ایشان را کہ نامعلوم
 شود کہ ترا می رسد کہ در برابر ارجن توانی آمدن کرن چون این شنید شرمندہ
 و سر در پیش انداخت و در جود من بجایت کرن آمدہ با کہ پا چارج گفت کہ بزرگی
 بزور و لشکر میا شد و روز و قوت این جوان بہر هیچکس پوشیدہ نیست کہ من
 او را راجہ ولایت انگ ویش ^{آنگدیش} کردم آن ولایت را با و دادم پس او را
 گرفتہ بر تخت زرین نشاند و بنفہر نمود کہ اسباب سلطنت از چہر و جہر زخمیرہ بر سر
 کرن بداشتند و کرن با در جود من گفت کہ شما این عنایت با ما کردید من ز برابر
 این خدمت شما چہ بکنم در جود من گفت من از تو آن میخواهم کہ با من دوستی کنی
 و بیج وجه ترک دوستی من نکنی کرن گفت من شرط کرده ام کہ تا زندہ ام ہرگز ترک
 دوستی شما نکنم پس در جود من پیش آمدہ کرن را در بغل گرفت بعد از آن ^و
 پدر کرن در آنجا رسید اعصار در دست دہشت و ہمہ اعضای اومی لرزید کرن
 چون پدر را دید تیر و کمان را از دست بگذاشتہ پیش رفت و پامی پدر را
 بوسید و بجامہ خود کرد گفش او را پاک می ساخت او در تھہ کرن را در بغل
 گرفت و روی او را بوسید و از دیدن اسباب سلطنت برگرد کرن بسا
 خوشحال شد و پسر را مبارک گفت پانڈوان چون پدر کرن را دید زخمی نی

و بحیث سبب پیش آمده با کربن گفت که میخواهی با وجود این پدر با ارجن
 برابری کنی تو پسر سلبان باشی مناسب حال تو آنست که چو بی را که از آن
 اراجه میرانند بدست گیری و از عقب این پدر خود سینه بسته باشی و گاو این اراجه
 میرانده باشی ترا تیر و کمان چه نسبت ستا که آنرا بدست گیری و با ارجن عوی
 برابری داشته باشی ترا با سلطنت چه نسبت ستا کربن چون این سخن
 از بحیث شنید در قمر شتر تیریز بجانب او نظر انداخت یعنی سرت من از
 آفتاب است در جو زمین پیش آمده با بحیث گفت تو سزانش کربن چه نسبت
 میکنی چه تران شجاعت و هنر سپاه گدیزی دارند ایشان را قوت بیاید اگر
 در کربن قصوری ازین هنر بیابوده باشد تو او را سزانش کربن و دیگر چیزی
 تو او را چه میکنی او ستار و او شکار در دنا چایج باشد در کوزه پروده شده
 است او را باین نقصان نرسد و این سخنان شما با کربن از حد بیستی
 آنست که او با شاه تمام دنیا باشد آنکس این لایق کفیند نوکران است هر کس این
 سخنان قبول ندارد آنست میدان سوار شوید و بکربن جنگ کنید تا
 هنر هر کس ظاهر شود و در موخسته آفتاب فرورفت در جو زمین دست کربن
 گرفته بمنزل خود بر دمر و مان هر کدام چنانه لای خود رفتند و چون
 را از یاری کربن ترسی که از پانژوان در خاطر بود از دل او بدر رفت
 راجه بدست در آنست که مثل کربن امر فر کسی کم خواهد بود و پیشیم باین
 با راجه جنجه گفت چون در دنا چایج کوروان و پانژوان را تعلیم داد و
 کوروان و پانژوان تمامی هنر با موخسته دست بردست بسته پیشتر است
 ایستادند که حالا با چه حکم میشود که بجا آریم در دنا چایج با ایشان گفت که در
 تربیت شما تصور نگرده ام حالا از شما چیزی میخواهم که بمن بدهید هر چند
 جان و مال همه تعلق بشما دارد هر چیزی که شما بفرمایید پیشکس میکنیم در دنا چایج
 گفت از شما میخواهم که حاکم کنید که راجه در وید نام دارد و بگیرد پیشکس

بیاورید کوروان و پانڈوان همه سوار شده از خدمت در ونا چلج برس
 راجه کنیلہ زنتند در وپ چون شنیدند این مردم برسرا آمده اند او هم با خوشی
 و لشکر خود مستعد جنگ شده بدر آمد ارجن با و ونا چلج گفت که این جنگ
 اگر چه تند و تیز جنگ میروند اما زود پشت خواهند داد و حرصت اجد در وپ
 نخواهند شد من چندان تحمل میکنم که این مردم خود باز بیایند چون عاجز
 خواهند شد آنوقت شما به بینید که من چه خواهم کرد پس ارجن با برادر
 در یک طرف شده تا شام میگرد چون کوروان جنگ در آمدند راجه در وپ
 ایشان را تیر باران کرد و چنان عاجز گشتند که هیچ کدام نتوانستند پیش
 قدم نهاد و باو جنگ کرد و در جو در همین آمده بسیار جنگ کرد و در ونا چلج
 در جو در همین را عاجز ساخت و لشکر این اجد در وپ که ایشان را لشکر با پنجال میگفتند
 دلیر گشتند بیک مرتبه بر کوروان حمله کردند و لشکر ایشان را شکست دادند
 غالب آمدند و در جو در همین را از میان برداشتند و کوروان با لشکرشان
 در جائیکه پانڈوان ایستاده بودند رسانیدند بحیم سین این حال مشاهده
 میکرد و گریز خود را بدست گرفته از ونا چلج رخصت طلبیده بغرم جنگ
 پیش آمده بوق خود را نوشت و ارجن هم تیر و کمان بدست گرفته روان گشت
 چون لشکر این با پنجال آمد از بوق شنیدند و آمدن آن دو برادر را
 دیدند بر همه خور و رند و راجه در وپ به بهادران لشکر خود فرمود تا پیش رفته
 جنگ کنند بحیم و ارجن دو شیر در میان دشمنان در آمدند و جنگ کردند که
 درست و دشمن کرد دست و بازوی ایشان آفرین کردند بحیم سین بغرب گز
 نیلان مست بسیار را بکشت و ارجن بناوک جافستان بسیاری از سر کردگان
 لشکر دشمن را بر خاک پلاک انداخت مخالفان تاب مقاومت ایشان آورده
 رو بگریز آوردند چون راجه در وپ گریختن لشکر این خود را دید با تیر لشکر
 حمله کرد در میان او و ارجن و بحیم چنان جنگی شد که بصورت آن گم کسی

یادداشت ارجن بضرب تیر مردم بسیار از مخالفان کشت و چندان تیر باندازد
 که روی هوا را تیر بامی او بگرفت راجه در وید چون دید که لشکر پان میج کدی
 حریف ارجن نمیشوند خود در برابر ارجن آمده بنیاد جنگ کرد میان ایشان
 انچنان جنگی شد که با جنگ اندر بر تلامس و پویشا بهت میکرد و هر دو پادشاه
 بهادران بسیار بر هم زدند ارجن تیری زده گمان راجه در وید را شکست
 در وید گمان دیگر بدست گرفت و چند تیر بر ارجن و ارجن اعتراض شد و چند تیر محکم
 بر سینه راجه در وید چنان زد که در وید تاب آن نتوانست آورد و بگریز نهاد
 ارجن از عقب او در آمده شمشیر کشید و خود را بدر وید رسانید بر حسب
 برارایه او سوار شده او را بگرفت او هر چند چه کرد که خود را خلاص توانست
 نتوانست چون لشکر پان در وید دیدند که سردار گرفتار است هر یکی بطرفی گریختند
 و لشکر پان کورران و پانڈوان بشهر کشیدند که مقام راجه در وید بود و در آن
 و شهر را غارت کردند و ارجن راجه در وید را موسی سرش گرفته نزد پادشاه
 خود در ونا چارج آورده در ونا چارج گفت ای بیروت یاد داری که با من چه عهد
 کرده بودی شکر خدا که سنزای اعمال خود گرفتار شدی اما مثل تو بیروت تیرم
 که با تو در برابر بدی بد گتم همین قدر که سنزایافتی بس است ترا من همان بدی
 قدیم میکند ام اما جان شرط است که در خود سانی با هم کرده ام که نصف ولایت
 تو که درین طرف آب گنگ است از تو باشد و دیگر نصف که در آن طرف است
 من میگیرم همان دوستی قدیم در میان ما و تو بوده باشد راجه در وید
 که من بد کرده ام سنزای اعمال خود رسیدم و تو حالا برین غالب آیدی
 ولایت حالا از تو شده است هر چه که تو بین بدی جان را میگیرم و اگر
 نمیدی هم تو میدانی در ونا چارج با ارجن گفت ای فرزند حالا دست ازین
 مرد بردار ارجن او را بگذاشت در ونا چارج او را در بغل گرفت و بعد از آن
 رخصت داد که بجای خود برود در ونا چارج با همه شاگردان خود بهتنبال بود

معاودت نمود و راجه در روید از گرفتاری خود و غلبه در وناچایج و آنکه نصرت
ولایت او را گرفت بغایت تمکین و انزو و بناک میبود شب و روز ازین نخصت
گریان می بود و میگفت که من حریت در وناچایج نمیشم اما از آفریدگار
میخواهم که مرا پسری بدهد که انتقام مرا از وناچایج بکشد و منبجه گفت حالا
میخواهم که قصه تولد راجه در روید را با من بگویشم باین گفت راجه با خیال
برگشت نام داشت پسنداشت بنیت آنکه او را پس شود و بنگل زفت و عباوت
میگردیدتها آنجا ریاضتی کشید که زیاده ازان نتواند بود چند وقت بهمین بار
که برومی می وزید قناعت کرد و عباوت مینمود بعد از مدتی کبنا آب گنگ
بفصل کردن آمد در آن وقت فیکا اسپر هم کبنا آب گنگ بفصل کردن
در آنوقت چون راجه فیکا را بیدید میل صحبت او کرد اما خود را نگاهداشت
و تحمل کرد لیکن منی از وجد شد و بر زمین افتاد راجه پایی خود را بر زمین
تا کسی او را نبیند بعد از مدتی چون پایی خود را از سر آن برداشت پس منی
که پایشده بود راجه شکر آبی تقدیم رسانید و آنرا برداشته بمنزل خود آورد
او را در وینام نهاد و برداشته بولایت خود آمد چون آن فرزند کلان شد
به بهر وواج بر همین پدر و زونه چایج سپرد تا در پیش او علوم بخواند در آن زمان
درونه چایج هم خرد سال بود بهر وواج او را هم تعلیم میداد هر دو را برابر
نگاهداشت ایشان با هم دوست شدند هر چه خواندند با هم میخواندند بعد
از مدتی پدر و زونه وفات یافت چون خبر فوت او بدروید رسید پیش او
آمده فوت شدن پدر را گفت بهر وواج او را دعای خیر کرده نخصت داد
تا بولایت پدر خود رفت و بجای پدر حاکم شد بشیم باین چون این قصه
تولد راجه در روید تمام گفت راجه منبجه گفت حالا حکایت پانڈوان را
را بگویند پیشیم باین گفت که چون راجه جد شتر کلان شد و در هر تراشت
داشت که ادلائق پادشاهی است و آن چیزی که در بادشاهان می باید

بزمه در روی ست با بزرگان و درانایان مشورت کرد و گفت این فرزند من چه
 لایق باد شاهی شده است من میخواهم که تمام کار سلطنت خود را به او
 بسپارم و او را جانشین خود سازم تمام بزرگان و درانایان و بزرگواران
 درین کار تحسین کردند اما در وجود من با برادران اندیشید و ازین خیال
 پدور و رخصت آمد و اندوه میبرد و بر تراشت کار بار سلطنت را بجد میسر
 سپرد و بر تراشت بغایت دانا و عاقل بود با بزرگان میگفت که این فرزند
 من بجد میسر همه اخلاق خوب که لائق باد شاهی میباشد و او را اولاد
 بر داریست که باندگ کنایه عقوبت نمیکند و در جنگ پای محکم و در عقب
 نمی نهد و صبر و تحمل بسیار دارد و با هیچکس عداوت ندارد و بر رعیت و پادشاهی
 بغایت مهربان است و از دوستان خود ترک دوستی نمیکند ازین جهت
 من او را جانشین خود کردم و کار بار سلطنت را هم با و سپردم مردمان همه
 تحسین به و بر تراشت کردند و راجه جدم میسر چون و کالت عمر خود اختیار کرد
 در اندک زمانی آنچنان سلوک با مردم کرد که همه او را دوست گرفتند و بجهت
 گزیر بازی و شمشیر بازی و فنون کشتی گیری و جنگ سواری سپ ابل بهر
 امونت چنان شد که در دنیا مثل او دیگری نبود و در جلدی رجا بگفتی نظیر خود
 نداشت و ازین در فنون تیر اندازی از پر سرام و جگر گن بیش بود ازین
 شب در روز در خدمت برادر کلان خود راجه جدم میسر بود و روز نا چای
 مگم نجوم را خوب تمام ببهر یویا و داد و سهد یو در عالم بعلم نجوم چنان باشد
 که عدیل و نظیر خود در جهان نداشت لیکن در وجود من چون برید که با درون
 در همه هنر و در همه چیز بروی زیادتی دارند و کار بار سلطنت تمام بدست ایشان
 در آمده است بغایت تمکین شد و با خال خود رنگین و کرن و در ساسن راز خود
 در میان نهاد و ایشان گفتند ما را کاری میباشد که در پانزدان کشته شویم و فکر
 آن شدند که بجهت طریقت کشته شوند که ایشان خبر داد نشوند زینهار چنان کنند که

که دوستان ایشان ندانند روزی در وقتی که دهر تراشت تنها بود و در جوار
 پیش او نشست و گفت ای پسر بزرگوار هیچ نمیدانم که باعث بی عنایتی
 بی تو بهی شما بنفزند ان خود چیست تو که برادر کلان پانده بودی با طنت
 بگو میسر تو پادشاهی را با بود اوستی حالا که ما فرزندان تو ایم و از تو چیکس
 نداریم و در خدمت تو میباشیم ما را گذاشته به پسران پانده پادشاهی میدی
 و ما را در خلق خوار و بی اعتبار میکنی نمیدانم که باعث این کاهت
 دهر تراشت گفت ای فرزندان برادر من پانده آنچنان کسی بود که در عالم
 از تو چیکس نبود که سلطنت میکرد و او سلطنت را آنچنان میکرد که چون پانده
 نمیدانستند با وجود آنکه من چشم نداشتم جائز نبود که سلطنت کنم بعد از آن
 پسران او همه من را آراسته اند و چنان سلوک میکنند که بگانه و آشنا
 از آن خست و در راضی هستند چنانچه تو فرزندی منی ایشان هم فرزندان
 چون رو با باش که من ایشان را محروم کنم و جد بهتر آن طور کسی است که
 به صفات حمیده آراسته است و با تو چیکس در مقام عداوت نیست
 او دارد و تو آن صفات نیست من چون رو دارم که او از سلطنت محروم
 باشد و در جوار من گفت از نیکه جد بهتر صفات نیک دارد و ما را از سلطنت
 محروم باید کردن نمیدانم که جد بهتر چه چیز بر من زیادتی دارد و من خیال
 میدارم که در میان من از جد بهتر غالب ام حالا اگر ما از تمام سلطنت
 محروم میکنی من خود را میکشم و ازین عرصه نیک خلاص میشوم و دهر تراشت
 گفت ای فرزندان تو پانده اینقدر بی طاقتی میکنی اگر ترا سلطنت میدادند
 نصف تو میدادم و نصفی را با و تا در میان شما نزاعی نشود و در جوار من
 ای پسر این خوب است اما نصف ولایت ابایشان او به بر نادره بفرستند تا
 در آنجا حکومت میکرد و باشد من در ملازمت شما بوده باشم و از دوری
 ایشان نمانده بیایست و اگر ما و ایشان یکجا بوده باشم میان ما و ایشان

جنگ میشود و غزنیان در میان کشته میشوند و دیگر آنگاه چون ایشان از نجاش
 میروند ما در نظر مردم اعتبار پیدا میکنیم و هر تراشت گفت بزرگ و محترم ما
 همه به یکدیگر تپامه است او هرگز به بدر کردن ایشان راضی نمیشود و کراچ با چای
 در و نه چای او بدر هم با این رضامند نخواهند بود من چون ایشان را بدر
 تو انم کرده و در وجود من گفت نسبت خویشی ما و پانڈوان به به یکدیگر تپامه و
 و بدر برابر است ایشان پانڈوان را با ترجیح خواهند داد شمار لازم نیست به کسی
 مشوره کردن که شمارا از فرستادن ایشان منع خواهد کرد و شما پانڈوان را طلبید
 و بگوئید که شما به بر ناده بروید و چند روز در اینجا باشید ایشان غلامت حکم شما
 نخواهند کرد و هر تراشت مدتی متفکر میبود بعد از آن کنگ را که در زیر بود طلب
 نمود و ما جرات تمام گفت کنگ با در وجود من یک زبان بود مرتبه اول بنجان گفت
 و آخر سخن با اینجا رسانید که هر چه در وجود من میگوید راست است صلاح در است
 که پانڈوان را به بر ناده نفرستید پس در تراشت راجه جده مشطر اطلبید و باز
 گفت ای فرزندان هزاره شهر بزرگیت زرد جوهر بسیار در اینجا هست تو چند
 روزی در اینجا باش باز شمارا با اینجا می طلبم راجه جده مشطر گفت ای بنده گوارا هر می
 که شما بفرمائید بجان دول قبول دارم امیدوار هستیم که توجبه خاطر شریعت با این
 بند بار دارید جمیع کار با خوب خواهد شد در تراشت ایشان را تسلی کرد و راجه
 جده مشطر با برادران پامی در تراشت را بوسید و از او رخصت گرفت و بجای
 به یکدیگر تپامه که بدر و در و نه چای و کراچ رفت و از آن ایشان رخصت گرفت
 ایشان همه او را دعای خیر کردند بعد از آن راجه جده مشطر با والدۀ خود
 گفتی و برادران خود متوجه بر ناده گشتند و در وقت بیرون آمدن از
 هستنا پور مال و زر بسیار بفقرا و مساکین و سایر مردمان بخش کردند و
 جمیع مردمان هستنا پور زر و مال گرفته دعای خیر راجه جده مشطر و برادران
 میکردند چون ایشان از هستنا پور بدر آمدند همه مردمان تا در منزل رسیدند

ایشان بوقت برآمد با پانژوان بطریق کنایت گفت برینها زود را از آتش
مخافلت کشید و آنچه همیشه ندانست که پیر چه گفت پس پانژوان بگفت
مردمان را دروغ کرده متوجه بر نازده شدند در جور من بسیار خوشحال شد
و پیر در پیش نام شخصی را که در کیل او بود و طلبی در باو گفت که این سلطنت من
تماما معلق بر دوار و میخواهم که تو کاری کنی که این سلطنت بر من بماند من
تماما مکارم بر تو خواهم گذاشت پیر چنین گفت هر خدمتی که شما را بوده باشد
من تا کجا بماند داشته باشم سعی در آن میکنم حال آنکه خدمت می فرمایید
که بجای آرم در جور من گفت تو میدانی که هیچ دشمنی برابر پانژوان نیست
و از هیچکس غیر ایشان ترسی نیست ترا کاری میباید کرد که ایشان بکالت
پیر چنین گفت چه نوع میفرمایند آنها را بکشم در جور من گفت پیر من
ایشان را بر نازده داده فرستاده است ترا میباید که بیشتر از ایشان آنجا
روی و خانه برای ایشان از لاکه و در میان دقیر و چیزها که چون آتش در
خانه افتد و دیگر ایشان آن آتش را نتوانند فرو نشاند بسیاری در آن خانه را
نقاشی کنی که هیچکس نداند میباید که خانه را چنان از لاجورد نقش کنی که
که از آن بهتر نباشد چنانچه پانژوان آنجا برسد هیچ جایی دیگر از آن
خانه نرود و ایشان را آنچنان خدمت میکرده باشی که زیاده بر آن
نتراند و بعد از آن در شبی هر گاه که هر پنج برادر با ما در ایشان کنی در آن
خانه نرسید باشد تو در آن خانه را محکم بست کرده آتش در آنجا نزن
چنان کن که ایشان را بسوزانی و مرا از دغدغه ایشان خلاص کنی چون
تو این خدمت میکرده باشی این سلطنت و ولایت بر تعلق تو خواهد
داشت پیر چون تعبیل برابر سوار شد و زود تر بر نازده رفته خانه از لاکه غیر
برای بودن پانژوان به تکلف بسیار احداث نمود و نیز در نزدیکی آنجا
برای بودن خود از خشت و غیره سنگ خانه نهی ساخت روز یکشنبه چندی

با برادران آنجا رسیدند و چون بفرموده شهر را آئین بستند و تمام مردمان شهر را
 باستقبال بیرون برد و ایشان را با غزاه تمام بشهر در آوردند و ایشان چون
 بشهر برزاده رسیدند اول بخانه زاهدان آنجا رفتند و ایشان را خدمت
 کردند و زاهدان ایشان را دعای خیر کردند و بعد از آن چون در پیش شدند
 ایشان را در همان منزل که بجهت سوختن ایشان ساخته بود فرود آمدند
 و انواع طعامها و میوهها و زردجوها بر او متعه واقف شدند چنانچه لائق بود
 باشد برای ایشان و فعه بدفعه می آوردند و راجه جدیدی هم در آنجا
 قرار گرفت با هم گفتند که از دیوارهای این خانه بوسی روغن و قیر و
 می آید معلوم نیست که چیست که در دیوار اینخانه نهاده باشد چنان
 میدانم که در جود همین این پرده چون حرام زاده را برای این خدمت مباد
 است که در هلاک ماسعی کند و بگذریم هنگام بیرون آمدن از مستناب
 ما را بکنایت سخنان گفته است حالا دانستیم که او چه عرض داشت ما را
 می باید در بخانه با احتیاط بوده باشیم چنان شود که از دشمنان بانه می خوریم ما را
 که این را برای چه ساخته اند حالا ما را می باید که از میان این خانه بخدمت
 بیرون کنیم چنانچه کسی واقف نشود و شخصی بخدمت راجه جدید شهر آمد
 من همه عمارتها را خوب میتوانم ساختن بدمه را بخدمت شما فرستاده است که
 که در شب چهاردهم این ماه شما از آتش بر حذر باشید پس راجه جدید
 فرمود که از میان خانه رخنه بیرون کند چنانچه کسی واقف کار نشود
 پرده چون هر روز بخدمت پانزده می آمد و آن مقدار مال و اموال بسیار
 که زیاده از آن نباشد بجهت ایشان می آورد و گاهی روزی جماعت بر میان
 و فقر او مساکین را طلبیده طعام داد و در میان ایشان زنی از بهلان
 با بیچ پسر خود با آنجا آمد چون طعام خورد بیرون رفته شراب بسیار خورد
 بخواب رفت چون شب شد آتش عظیمی برخاست بهمین رفت و در خانه

پیرو من را محکم بست بعد از آن اول خانه او را آتش داد و آنگاه آن خانه
 که خود میبودند با کور و برادران خود را بردوش گرفته براه نعت بیرون آمد
 چون آتش در آن خانه افتاد آنچنان شعله برآورد که زبان بزرگک میزد
 مردمان شهر بر ناده چون آتش را دیدند از خانه بیرون آمدند و تماشاچی آتش
 میکردند و گمان میبردند که پانزده در آن خانه بودند سوخته شدند و بر سر
 دشنام میکردند که اینچنین مردمان را که فرزندان بودند از پیش خود دور کرد
 که ناحق سوخته شدند پانزده در آن چون از نعت بیرون آمدند راه بیابان
 پیش گرفتند چون پاره راه بیابان طی کردند بسیار بود کنتی در آنجا مشغول
 و دیگران بغیر از بهیم مانده شده بودند و راه نتوانستند رفتن بهیم ما در آنجا
 بردوش خود نشانند و فکل رسد یورا در بغل گرفت و مثل باد میدوید و
 از جن در عقب بهیم میرفت تا صبح راه بسیار رفته بودند چون روز شد کباب
 آب گنگ رسیدند در کنار آب نشستند صبح مردمان بزاده آنخانه آمد
 دیدند که هنوز آتش میوزد و هر چند آب میریختند شعله آتش زیاده میشد
 از مدت مدیدی چون شعله آتش تسکین یافت مردمان آمدند دیدند که پرچون
 در نزدیکی آن خانه منزل داشت با همه مردمانش و آن بهل زن با پنج پسر
 در آن خانه سوخته شدند مردمان غیال کردند که کنتی و فرزندانش او
 خواهند بود برایشان گریستند و خیمه بستنایور بردند که پانزده در آنخانه
 سوختند در وجود من باد و ساسن خوشحال شده اما بهیکم تپامه و در و ناچال
 و در تراشت نمکین شدند بدر نمیکریت میدانست که ایشان سلامت بود
 رفته اند بهیکم تپامه بیشتر از همه گریه و زاری میکرد و نام هر یک ایشان را
 میبرد و صفات حمیده ایشان را یاد میکرد و چون بدر دید که بهیکم تپامه
 بغایت غمناک و پریشان است و زاری بسیار میکند آهسته با او گفت که
 شما بسیار گریه برایشان کنید که ایشان سلامت خواهند بود بهیکم تپامه

از شنیدن این خبر اندک تسکین یافت و ترک زاری کرد و بخانه خود رفت
 چون شب شد بدر را طلبید و پرسید که این چه سخن بود که با من گفتی بدرفت
 که شما خاطر جمعی دارید که با نژادان سلامت هستند قصه نقب کردن بدین
 ایشان را گفت تا به یکم خوشحال شد و بدر را در بغل گرفت و روی او را بوسید
 و گفت ای بدر آفریدگار و اسم ترا خوشحال دارم که مرا خوشحال ساختی و از غم
 بدر آوردی پانزده ان کشتی پیدا کرده در بران نشسته از آب گنگ گذشتند
 در بجانب جنوب روان شدند و هر کدام از رفتن مانده میشدیم او را
 بر دوش خود برداشته میرفت گاه گفتی را و گاه دیگر و گاهی که همه مانده
 میشدیم سرنج را بر میداشت و چنان میدوید که با دانه میسید و چغیرین
 میرفتند که بان جنگل رسیدند که بنایت نهیب بود که آدمی کم با خجا میسید
 در آنجا فرود آمدند و گفتی بسیار گرسنه و تشنه شدیم تقصیر کرده عوض آبی پیدا
 کرد و کوزه شکسته یافت پر آب نموده بجهت مادر آوردید که مادر و برادرش
 بزرگین خشمیده اند گریه بر رخساره کرد بان خود گفت که این مادر و برادران من اند
 که همیشه در نماز و نعمت میبودند حال بزرگین افتاده اند بهیم جافطت ایشان
 بایتا که مبارک و دشمنی یا جانوری قصد ایشان کن در آن جنگل دو بوی منزل
 داشت ^{دشت} نام که در آن میان را میخورد و رعایت زور و قوت و جنگل
 دور چشمهای زرد دشت چون مانند آن در نزدیکی منزل او خواب رفتند
 آن بوی بوی آدمی شنید ^{دشت} نام خیار خود گفت که درین نزدیکی آویز
 خوابیده اند ایشان را برای من بیارتا بخورم که بسیار گرسنه شده ام خواب
 روان شد بجایی آمد که بهیم سین ایستاده بود و مادر و برادرش در آن نزدیکی
 خوابیده بودند چون ^{دشت} بهیم سین را دید نزدیک آمد دید که مرد است در
 نهایت بزرگی و خوب صورتی و دستها دراز و لبها سهمی خوب و جوار آید
 پوشیده است بان خود گفت که اگر این مرد شوهر من شود بستر است

پس پیش آمده گفت ای مرز شما چه کسانید که اینجا آمده اید و چنین بفرغت خوابیده آید که اینجا مقام دیوانست و من برادری دارم سرباز نام دیو او میخواهد که شمارا بخورد من که ترا دیدم عاشق شده ام تو بسیار پشیمان سوار شو تا ترا بخانه بهم برم و گیران را برادر من بخورد بهم گفت که اینها برادران من اند و این عورت مادری من است من سرگز از خدمت ایشان دور نخواهم شد هر نما گفت اگر همراه من نخواهی آمد برادر من شمارا بخورد و من جان ترا خلاص میکنم بهم گفت من در زندگانی بی نیایم نمیخواهم و از برادر تو هیچ کمتریسم اگر می آید که با برادر من با او جنگ میکنم و او را میکشم چون سرباز دید که خواهرش دیر کرد و غروب خاست و پیش ایشان آمد با بخورد بهم یاد پیکه با خواهرش حکایت میکند و ترسید و گفت ای آدمی زار ترا اجل نزدیک من آورده است بهم بین گفت اگر بروی داری پیشتر یا مرا بگیر تا من بتو بگویم که چون مرا میخواهی خوردن سرباز پیش آمد با بهم بنیاد جنگ کرد و دل با هم شد با جنگ کردند و گاه دستها را میکنند و بر سر میزنند و میزنند و شکهای کلان را برداشته بر یکدیگر می انداختند از خود غامی ایشان را چه جدیتر و در گیران که در خواب بودند بیدار شدند و دیدند که دیوانی در آن نزدیک ایستاده است بهم را دیدند که شخصی در حمایت بزرگی جنگ میکند بر حیران شدند و باو میگفتند که تو کیستی و این شخص چه کسی است که با او با جنگ میکنند او گفت این برادر من است سرباز نام دارد مرا فرستاده بود که شمارا بهم تا او بخورد من این مرد را خوش کردم گفتم که مرا از خود ساز حالا برادر من آمده است باین مرد جنگ میکند ایشان چون این سخن شنیدند پیشتر رفتند و تماشای این جنگ میکردند از جن نزدیک ایشان میگردد و از کمال کرد و غبار زدند که دیو که ام است و بهم که ام از جن فریاد کرده گفت ای بهم مروان باش که منم آمده ام بهم گفت که تو تماشا کن تو بد بین که من چون دیو را میکشم از جن

ہرچہ میکنی زودتر کین میں بہیم کہ گاہ آن دیور اگہ زنت و خدا را یاد کردہ اور ان
 زمین برداشته برگرد سرگردانیدہ بضر تمام ہر زمینش زوہٹربنہ یو
 تو یاد کردہ آسپخان آوازی میگرد کہ تمام چا نوران کہ دران جنگل بودند و کین
 نماوند بہیم زمین اور ان حکم گرفت و چندان مہشت و نگذرد کہ تمام آسپخان
 بدنش نرم گشت و آن دیور اگہشت برادران بہیم یکیک اورا در بغل
 گرفتند و تعریف میگردند بعد ان ایچن گفت بیاید تا زودتر زمین چا
 برویم کہ شہری درین نزدیکی بنیاد بہ باد مردان انجامر اشانت و شب
 بہستانا پور رسانفت پس ہمہ از انجا روان گشتند و ہر بنا خواہر ہر ہٹ
 ہمراہ ایشان روان شد با بہیم میگفت کہ ترا شوہر خود کردہ امر و از شما جدا
 نایشوم و ہر خدمتی کہ شمارا بودہ باشد مثل کنیز آن خدمت را میکنم و از
 راہ رفتن اگر ماندہ شوید من شمارا بہشت خود برداشته بہر جا بفرماندیرم
 و ہر چیز کہ خاطر شما بخواد بھجت شمای اورم پس ہر بنا در پای کنتی افتاد
 و بنیاد کردہ و زاری کرد و گفت ای کنتی این پس خود را بلو کہ مرا بخواد کہ تا حال
 من شوہر نگردہ ام و بغیر از بہیم دیگر کسی را نخواہم ساختن و اگر بہیم مرانگیرد
 من خود را می کشم کنتی بلا وجہ ہر ہٹ گفت ای فرزند من جان میدانم کہ اگر
 بہیم این عورت را بگیرد بسیار خوب خواہد بود اگر فرزندی ازین دو گشت و
 بنایت تجاع در ہر دست و پر زور خواہد بود و راجہ جد ہر ہٹ گفت کہ شما خوب
 میفرمایید پس ہمہ برادران با بہیم سین گفتند کہ این عورت خوبی میناید
 تو اورا بخواد بہیم قبول کرد پس راجہ جد ہر ہٹ بطریقہی کہ در ملت ایشان
 جایز بود ہر بنا را عقد کردہ بہ بہیم سین داوند ہر بنا گفت کہ من حالا بہیم را
 میبم ہر وقت کہ بفرمائید بخدمت شما آرم راجہ جد ہر ہٹ گفت روزی اورا
 نگاہدار و شبہا پیش من بیار ہر بنا گفت چہین کنم پس ہر بنا بہیم سین با
 بر پشت خود سوار کردہ در ہوا پریدہ میرفت تا برسگوری رسید کہ انواع

گاههای شگفته بودند و آبهای روان داشت و انواع میوه آنجا بود و بهیم
را در آنجا فرود آورد و پرنیا خود را بصورتی که بهیم هرگز ندیده بود صورت تصویر
نکرده بود لبها سهای خوب و جوارش نفس پوشیده بیاراست و بوی خوش
از او می آمد بهیم سین عاشق آن صورت شد و با او صحبت داشت و او
بهیم سین را بجای لای لطیف می برد و با هم سیر میکردند و صحبت میداشتند
طعامهایی که بهیم سین میخواست پرنیا بجهت او می آورد بهیم تمام روز با او
صحبت میداشت و چون شب میشد پرنیا او را پیش مادر و برادران او
می آورد و بهیم انواع طعامها میداد بجهت مادر و برادران می آورد و لای
با هم همچنین نورما آنکه از بهیم پرنیا آبتن شد و پسری زایید چون این پسر
متولد شد همان زمان بزرگ شد با پدر خود برابر شد و همان کلمه برخاسته پیش آمد
پای مادر را بوسید و این پسر صورتی داشت بغایت باهت و حیاش
چون چشمان دیوان بود و روی بزرگ و گه شهای کلان و لبها همچو لبهای شیر
درست و رعایت بزرگی پدرش او را گموت کوچ نام نهاد که او با اسم گموت
مشهور شد و این پسر در اندک زمان انواع شعبده و حلهای که دیوان
میدانند یاد گرفت و آنچنان زور و قوتی داشت که هیچکس حرفش
و گموت و گموت را که بهیم سین نزد مادر و برادران آورد همه از آن دیدن او
خوشحال شدند گموت که گفت که شما هر خدای که مرا بفرمائید من آنرا بجای آورم
گفتی گفت من میدانم که از دست تو همه کارهای آید من نیازی به بهیم
میدارم ترا هم همچنان دوست میدارم و میدانم که تو در صورت تشل را آن
و میکند ناد هستی و این پسر در جنگها با بهار همه از دست کردن گفته خواهد
چنانچه این مفصل مذکور خواهد شد القصه پانژوان بصورت زاهدان برآید
در ولایت او معبدی سیر میکردند درین آنجا بیاس با ایشان ملاقی شد و ایشان
چون بیاس را دیدند همه دست بردست نهادند او را تعظیم کردند و برابر او

۱۲۱

استاد بیاس گفت من میدانم که شما از بلا خلاص شده اید درین مدت
 بهر جا که سیده اید من دانسته ام و گذشته شدن دیور خواستن بهیم سین طربا
 را و تو که شدن گه که را امید انم شما ازین محنت و تشویش هیچ غم و اندوه
 کشید که عاقبت شما بخیر خواهد بود و بر همه دشمنان منظر و منصور خواهد گشت
 پانڈوان این سخنان بیاس شنیده بنایت خوشحال شدند پس بیاس بیاس
 گفت که درین نزدیکی شهریت شما آنجا بوده باشید ما من پیش شما نیامیم گهتی
 گفت ای دختر من تو هیچ غم مخور این جدی شتر انچنان کسی خواهد بود که تمام
 سلاطین عالم بلا زمت آدمی بوده باشند و این هر دو پسر تو بهیم و ارجن
 همه دشمنان را خواهند گشت و فرزندان تو اسمید جگ خواهند کرد و نام
 ایشان تا انقراض عالم خواهد ماند پس بیاس ایشان را وداع کرده برست
 و ایشان بفرموده بیاس بآن شهر میگردیدند و شب در خانه بر مهنی می آمدند
 و روز با هر طعامی که می یافتند پیش مادر می آوردند و گفتی آن او بخش میکند
 و یک بخش را خود با چهار پسر میخورد و یک حصه را تنها به بهیم میداد و مدتی بود
 و عده بیاس در آن شهر که ایک چکر نام داشت توقف کردند و در یک
 آن خانه که ایشان آنجا می بودند خانه بر مهنی و یک روز آواز گریه
 ازان خانه شنیدند گفتی با فرزندان خود با آنجا رفته دید که بر مهنی با زن
 و دختر خودش سه زاری میکند بخله بخله بر میخورد و در گردن پسر می چسبید
 بزاری تمام گریه میکند گفتی پرسید که شاعر این چنین گریه میکنند بر مهنی
 که گریه از آفریدگار است که کسی تلافی آن نمیتواند کرد گفتی مبالغه نمود
 که از نیکه شما بگوئید شما را زبانی خواهد بود گفت و در نزدیکی این شهر دیو سیت
 یک نام هر روز یک آدمی و یک گاو میش و یک ارابه از روغن و کتیر می مردم
 این شهر برای او میزند تا میخورد و یک روز اگر نمی برندی آید مردمان می کشند
 و شهر را خراب میکنند ازان سبب مردم فوبت کرده اند هر روز یک کس را

از خانه میبندام روز نوبت پسر من است که بجهت خوردن دیو میرود و ما همین
 یک پسر داریم گریه ماراجوت اینست کنتی گفت که گریه یکن امید هست که
 آفریدگار پسر ترا خلاصی دهد تو یک پسر داری و من پنج پسر دارم یکی را بوض
 پسر قومی فرستم بر همین گفت تو همان ای من کجا رود دارم که بر پسر تو آفتی برسد
 من اگر نذر پسر داشته باشم میرا بعضی شاکبشتن بدبهم و هرگز زود اندازم که
 شمارا بجهت من آزار نمی رسد کنتی گفت صد رحمت باد ای بر همین اما خاتم جمع
 که این دیو مریت پسران من نمیشود بر همین خوشحال شد و کنتی با بهیم گفت
 ای فرزند میخواهم که پسر این بر همین را خلاص سازی بهیم گفت منت دارم
 را چه بد مشط گفت ای مادر تو برادر مرا پیش پوی فرستی مبادا باو آفتی رسد
 ما را بغیر از بهیم زندگانی نخواهد بود کنتی گفت هرگز شفقت برادران با شفقت
 مادران برابر نخواهد شد من اگر بدانم که باو آفتی برسد هرگز او را نفرستم تو
 مترس که برادر ترا آفریدگار از جمیع آفات در امان خود خواهد داشت هیچ
 مگر و هی باو نخواهد رسید پس بهیم بر بالای آن اریه که طعام بر کرده بودند
 سوار شد و بجانب آن دیوروان گشت مردان شمر عمه تا سفت میخوردند که
 اینچنین جوانی را آن پلید خواهد خورد و بعضی مردم تباشا همراه رفتند بهیم از
 شهر بیرون آمد بجانب دیوروان شد و میرفت تا نزدیک درخت بری که
 مقام آن دیو بود رسید مردم تماشائی بگریختند بهیم در آنجا بود که اعضای
 او میان که دیوانها را خورده بود افتاده بود دیوی ناخوش می آمد بهیم
 از آنجا در بنه پشته نشست و تمام آن طعامها را که بجهت آن دیو آورده بود
 بخورد و کوزه روغن که بران اریه بود آنرا نیز بخورد و عوض آن خاک و سرگین
 بر اریه و در کوزه بجای روغن شاشه پر کرده بعد از غله آن دیو پیداشد
 بغایت گرسنه شد بود چون بهیم را دید بر اریه بهیم بدید بهیم صورت آن دیو
 را بغایت مهیب دید چنانش چون دوشت خون درانش مثال غاری لولای

اما بہیم اصلاً با ولایت رفت و پشت بجانب او گروہ نشسته بود و دیو اول
 بر سر آریہ طعام رفت چون سر آریہ برداشت غیر از سر گمن و خاک هیچ ندید
 چون گوزہ روغن را ترا کرد و برد و پامی ایسا و شاشہ تمام بر سر او ریخت و
 زہنش بر سخت دیو در قہر شد و از عقب بہیم بر آمدہ ہر دو دست خود را
 بر پشت بہیم زد بہیم اصلاً التفات نکرد و دیو گفت ای آدمی زاد تو کی کسی
 کہ باین زون من ہلاک نشدی بہیم خندید و دیو رفت و درخت کھانی
 از بیخ بر کندہ برد و دید تا بر سر بہیم زد بہیم نیز بر جست و در ویدہ درختی را بر کند
 با دمی رو برد شد با یکدیگر بنیاد جنگ کردند و درختھای جنگل را می کندید
 و بہر مد کہ میزدند و می شکستند تا درختھای جنگل تمام شد بعد از ان
 بہشت یکدیگر را زون گرفتند و گاہ بیکدیگر می چسبیدند و یکدیگر را بزیرین میزدند
 همچنین ہوتھا با ہم جنگ کردند آن دیو گفت ای آدمی زاد تو چگونه آدمی
 هستی کہ با مثل من اینچنین جنگ میکنی بہیم گفت ہمین سخطہ تومی نامیم کہ
 من چگونه کسی بوردہ ام چون مدت دید جنگ گذشت دیو زبون شد بہیم
 دیو را بضر تمام چنان بز زمین زد کہ زمین همچو کوزہ سیاب بلزید و سنگھای
 آنجا خروشد و بہیم بہشت و لکد دیو را بسیار زد بعد از انکہ دیو بہست شد بہیم
 پایہای او را بگرفت و ہر دو پای خود را بر پشت او نهادہ زور کرد و کوشش را
 خرد شکست در نیوفت و ہوا پنجان فریادی کرد کہ مردمان شہر گمان برزد
 کہ مگر آسمان پارہ شد بسیاری از زنان حالہ سچہ اخدا خندند بعد از ان بکشت
 خورد اما لکان جنم سپرد و در ان دم خون از دہانش همچو جوی آب روان شد
 مردمان شہر بشنیدن این آواز پنجان ترسیدہ بودند کہ دیو ہوا ہوا آمد
 و ایشان را خوراد خورد ہمہ میخواستند کہ بگریزند کنٹی و پسرانش ایشان را قسلی
 کردہ گذاشتند کہ بگریزند چون بہیم دیو را بکشت دیوانی کہ تابع بک دیو بود
 رسیدند و دست بر پیشانی نہادہ پیش بہیم آمدند و زاری کردہ گفتند کہ

ما را کنایه نیت ما با هیچ مگو بهیم گفت اگر شرط بکنید که گوشت آدمی نخوردند
 آنرا بر مردم ندمید گناه به چشم والا همه شمارا میکشم اینها همه سوگند خوردند
 که آدمی آزار نرسانیم پس بهیم با پی آن دیورا گرفته میکشد و می آورد و تا
 بدروازه شهر رسانید و با نذاخت و از راه دیگر بشهر آمد و در برابران او نصیب
 جنگ را گفت ایشان خوشحال شدند و او را تحسین کردند و راجه جد مشهر گفت
 حالا زود تر ازین شهر باید رفت که مردمان ما را نشاند پس از انجا روان شدند
 و بیشتر و گریز رفتند و در خانه بر مهنی فرود آمدند مردم آن شهر چون بیرون آمدند و دیدند
 که دیو کشته بجای سگ افتاده است همه از کمال خوشحالی بفریاد آمدند و گفتند که
 این چنین دید که مثل کوه بزرگ میماند چه کس کشته است و شرابین ملعون از سر
 این بند بایمی خدا رو کرده پس همه مردم بشکرانه هلاک آن دیو صدقات مستحقان
 دادند آنگاه گفتند که به بینید که امر فرزند نوبت چه کس بوده است چون نشان یافتند
 که نوبت فلان بر مهنی بود بخانه او رفته پرسیدند او گفت که در مهساگی من بر مهنی
 چند فرور آمده بودند چون گریه و زاری ما دیدند یکی از ایشان بعوض بسپرن
 ارا به طعام را پیش آن دیو برده بود شاید که آنکس دیورا کشته باشد گفتند که
 آنها گجا رفتند گفت نمیدانم که گجا رفته باشند هر چند تخصص نمودم اثری از
 ایشان نیافتم ام راجه خنجه با بیسم ما بن گفت که حالا با ما بگو که پانژوان چون
 بان شهر دیگر بخانه بر مهنی فرود آمدند چه کردند بشیم ما بن گفت آن بر مهنی که ایشان
 در خانه او فرود آمده بودند بسیار دانا بودند هر روز در میان ایشان حکایات میگفت
 روزی گفت که در خانه راجه دروید سیمبر درویدی دختر است که از آتش مهم
 بر آمده است و مردم به تنهای آن بیرون میروند راجه جد مشهر با بر مهن گفت در
 خانه راجه کنیکه که راجه دروید نام داشت پسری و دختری از میان آتش جنگ
 بیرون آمدند حکایت ایشان با من بگویند بر مهن گفت که در هر دو در کهنی
 بود روزی آن رکبش کنبار اب گنگ بغبل کردن رفته بودند آنگاه یکی از ابر با

کتابی

گهرماچی نام صحبت غسل آنجا آمده بود تا گاه با دو منی و را برداشت و ستم
 بهر دو واج بردن اسپر افتاد شموتش بجرکت آفتاب منی بزرگ افتاد
 بر همین منی خود را برداشت در میان برگی که مثل طبق آرزایسانند یعنی
 کوزه که درونه میگویند نهاد چون مدتی بگذشت پسری از آن میان بد آمد
 بهر دو واج آن پسر را در ناچارج نام نهاد چون پسر در اندک زمانی از
 بهر دو واج اکثر علوم را نیکو بخواند و از زبان بکنید را بدید که پسرک است نامش درشت
 و با بهر دو واج دوست بود و زمانی که از بهر دو واج پسری در ناچارج حاصل شد
 در خانه راجه پرگت هم در وید نام پسری حاصل شد راجه پرگت
 خود را بخدمت بهر دو واج فرستاد تا پیش او معلوم بخواند بهر دو واج او را
 میداد و هر چه در ناچارج پسر خود را تعلیم میکرد و بدوید هم تعلیم میکرد و ناچارج
 و در وید با هم مال دوشی و محبت داشتند بعد از مدتی راجه پرگت و ناچارج
 یافت و در وید بجای پسر راجه شد در آن زمان در ناچارج پیش پسر ام
 که از وید پسری بگیرد اتفاقا وقتی رفت که پسر ام مال و اسباب را به زمینان
 داد و وید پسری در بساط او نامده بود چون در ناچارج از وید پسری طلبید پسر
 گفت که من هر چه داشتم همه را بخش کردم اگر خواری ترا تیر اندازی دیگر نه
 سیاهگیری از شمشیر و گرز و نیزه بازی نکند اندازی و غیره بیا مؤمن در ناچارج
 گفت که من از آن موخلاق اینها بزرگتره بیشتر منت دارم از آنکه من
 گنجهها میدادی پس پسر ام جمیع علوم و فنون سپاهری را بدو ناچارج
 آموخت در ناچارج در تیر اندازی و غیره آنچنان ماهر شد که عدیل و
 شرکب و نظیر خود نداشت بعد از آن در ناچارج با امید دوستی قدیم پیش
 راجه در وید رفت با او گفت که من در ناچارج ام دوست قدیم تو را بدید
 با او کمال درشتی کرده او را رنجانید در ناچارج اعتراض شد اما در برابر او
 پسری گفت و از پیش او بدو آمده به پیش پانده در آن رفت و بیکم تا به چون

در روزا چای را در یک کمانی تعلیم و احترام کرد و فرزندانش در سرتراشت و راجه
 را با او سرد تا ایشان را تعلیم علم و رسم سپا گیری بدید پس در روزا چای
 ایشان گفت که من بشرطی شما را تعلیم میدهم که چون شما همه چیز از من نیکو
 خوانید و بیاموزید یک کار برای من بکنید اول بار از من پسر راجه
 پانده گفت که هر خدمتی که شما را بوده باشد من آنرا بجا آورم پس از آن پسر
 گفت بود گفتند چون در روزا چای ایشان را تعلیم داد بعد از آن ایشان
 گفت که پسر راجه هر کومت که در و پند نام دارد و در کپنله حکومت میکند از
 شما میخواهم که او را بگیرد و پیش من بیاورد ایشان جنگ راجه در و پند
 رفته جنگ که زند او را گرفته پیش در روزا چای آوردند در روزا چای نصف
 ولایت از او گرفت و نصف را با بگذاشت راجه در و پند ازین غصه که
 در روزا چای بر و غالب آمده بسیار غمگین میبود و میخواست که او را فرزند
 شود که در روزا چای را بکشد و باین آرزو بکنار آب گنگ رفت که شاید آنجا
 رکمشیری مستجاب الدعوات پیدا سازد که بجهت او دعا کند تا آن فرزند
 او را آنچنان فرزندی که است کند که در روزا چای را بکشد در کنار آب گنگ
 دو عابد را دید که یکی ^{چای} چای نام داشت و دیگری ^{چای} چای نام داشت مدتی خدمت ایشان کرد
 و آنچه ایشان را می بایست می آورد تا بعد از مدت مدید روزی به چای گفت
 میخواهم چنان سازی که مرا پسر شود که در روزا چای را بکشد اگر تو این کار کنی من
 ده لک کاوتر میدهم و دیگر هر چیزی که خواهی دیگر هم تو میدهم او قبول نکرد با
 در و پند مدتی خدمت ایشان کرد باز به چای این التماس کرد او گفت تو
 پیشین برادر کلان من که چای نام دارد برو که بنیای اندک میل دارد تا بجهت
 جنگ بکند تا افریدگار تو آنچنان فرزندی که است کند که تو میخواهی راجه در و پند
 پیش چای بر رفت و آنچه چای گفته بود باو گفت که اگر تو بجهت من جنگ کنی
 و فرزندی شود که در روزا چای را بکشد ده لک کاوتر من شما میدهم چای گفت

کہ درون چاچ چه نوع کسی است کہ در دنیا و نمیتوانی شد در روید گفت کہ درون چاچ
 آسچنان کسی است کہ در دهنون سیا بگری عدیل و نظیر خود ندارد در کمان آوش
 ارجح دست و پیکس در دنیا نیست کہ درین او تواند شد چاچ گفت من بحسب تو
 جگ بلنم اما اگر برادر من آسچاچ با من شریک شود راجہ در روید چاچ ہر دویش
 آسچاچ رفتند آن مقدار زاری کردند کہ او راضی شد کہ آن جگ حاضر شود
 پس ایشان ہر دو برای راجہ در روید بنیت فرزندی کہ درون چاچ رکشید
 جگی بزرگ کردند از میان آتش ہوم سپری ناگاہ برآمد کہ زہی دین و تن و تن
 و کمانی در یک دست و شمشیر در دست دیگر تاجی بر سر داشت از ہوا ہمان مخط
 آوازی برآمد کہ این پسر آسچان کسی است کہ تمام تریہی کہ این راجہ را از دشمنان
 ہست دور خواهد کرد و نام این راجہ ازین پسر بلند خواهد شد و درون چاچ
 از دست این پسر ملاک خواهد شد راجہ در روید چون این پسر را دیدہ آن
 نداسی غیبی را شنید خوشحال شد و از عقب آن پسر یک دختر از میان ہمان
 آتش برآمدہ سبزہ رنگ در کمال حسن و نک و مویہای دراز و چشمانش گریز
 و مہر نقش چنانکہ بزبان دنیائی بانست نہ ہر کس او را میدید گمان می برد کہ
 کہ از زنان بہشت است و بوی خوش از بدن می آید چون این دختر از آتش
 بدرآمد از ہوا آوازی آید کہ این دختر آسچان کسی است کہ در دنیا بجز و جلال او
 و گیر نیست راجہ در روید و مردمش ہمہ از خوشحالی فریاد کردند چہ از ان راجہ
 در روید دریای جاج رکہیشراقتاد و رکفت کہ شما دعا کنید کہ این پسر و دختر ما
 و زن ما را پدر و مادر داند چاچ دعا کرد و گفت کہ این پسر و دختر شما را پدر و مادر
 خواهند نہست پس آن پسر او بہرشت ^{۶۵} ^{۶۶} ^{۶۷} و دختر را اگریشان نام نهادند جلال ان
 زن را در رویدی میگویند و درون چاچ آن پسر را برای نیکیا می خورد با و جو
 کتہ خورد و انستن چہ اندازی امونخت بر ہمن این قصہ راجہ جد ہشتر و برادرش
 بگفت بعد از ان گفت کہ جلال پدر آن دختر سیمبر کردہ ہست کہ جمیع راجہ ہا کہ در اطراف

جهان بستند همه بجهت خواستگاری آن دختر در کنپله سجده کردند پندران چون حکایت در رویدی و تعریف حسن او را شنیدند نماز عشاء و عتر گشتند که خواب و خورایشان رفت آن شب تا صبح بیدار بودند و صبح همه متوجه کنپله شدند در وقتیکه ایشان روان میشدند بیاس به پیش ایشان آمد چون ایشان بیاس را دیدند همه تعظیم بیاس کردند و دست بردست نهادند پیش او ایستادند بیاس ایشان را گفت که پیشینید بعد از آن بیاس حکایتی بجهت ایشان نقل کرد گفت که عورتی بود در رعایت حسن و جمال و شیرینی و دشت و آن شوهر آن زن میلی داشت و با او اقساط میکرد ولیکن بقضای الهی فوت شد و آن عورت خدمت نهاد و یونیا و کرد و چندان خدمت کرد که نهاد و یونیا زود خست شد و با او گفت که اسی عورت بطلب از من هر چه میخواهی زن پنج مرتبه گفت که من شوهر میخواهم و یونیا بگوید و گفت چون تو پنج مرتبه شوهر طلبیدی تا اولاک خوابی شد و مرتبه دیگری بیا خواهی آمد و پنج شوهر یک مرتبه خواهی کرد بیاس گفت آن زن حالا در خانه در روید پیدا شده است و شایر پنج برادر شوهر او خوابید شد و در کنپله بروید آن دختر را که در روید نام دارد بگیر چون او را خوابید جوهرت دولت و راحت بشما بسیار خواهد شد بیاس این سخن گفت و رفت ایشان پنج شحالی تمام متوجه کنپله شدند و شب در روز میرفتند و شب با ارجن چراغی روشن کرده پیش پیش میرفت و چهار برادر و در عقب میرفتند و در آن راه یکی آنگه بران با زن خویش در کنار آب گنگ نشس میکرد و ایشان را دید که می آید فریاد کرده گفت که شما چه کسانید که بجانی که حرم من است می آید ارجن از همه پیش بود گفت که با جماعه هستیم و نمیدانستیم که کسی این نزدیکی هست گندهر گفت که من شما را خواهم گشت که نزدیک حرم من آمده آید پس گندهر برفت تیر بر برد انداخت ارجن تیرهای او را از خود گذرانده بعد از آن ارجن تیر و گمان گرفته تیر آتش برداشت و آن تیر بر آید گندهر بر خورد ارنه او سوخت ارجن پیش آمده

۸

به گندرب در آویخت چون اندک با هم کشتی گرفتند ارجن سر او را بگفت
 و او را بر زمین زد و آن گاه با و گفت تو ناطق قصد کشتن ما کرده تیر با انداختی
 من حالا میتوانم که ترا بکشم اما ترا هیچ نمیکویم و ترا آزاد میکنم پس او را بگذاشتند
 گندرب گفت که تو جان مرا بخشیدی من ترا علمی و هنری بیاموزم که آنرا
 راجه من ^{۳۳} ماه آموخته بود و ماه به بسوا ^{بیراواس} بس گندرب آموخته و بعد پس من
 آموخته و کسی که این را خواهد که از کسی بیاموزد شش ماه میباید که بکشد یا
 بایستد بعد از آن آنکس که میداند با و تعلیم میدهد چون تو مرا جان بخشی
 کردی من همین محله ترا می آموزم و این علم را هر کس بداند هر چیزی که خواهد
 به بیند اگر هزاران گروه دور باشد این علم آنکس آن چیز را به بیند و این
 علم حاجگی نام دارد ارجن گفت که اگر این علم را بجهت جان بخشی مرا می آموزی
 من بگویم چنانچه من ترا برضای آفریدگار گذاشته ام گندرب گفت
 پس تو این تیر اندازی که آتش از آن ظاهر میشود بمن بیاموز که من در خوش
 آن این علم را بتو بیاموزم و با هم عقد دوستی کنم ارجن گفت خوش این
 میکنم پس ارجن آن تیر اندازی را با او آموخت او نیز آن علم را با ارجن
 تعلیم داد و به هم عقد دوستی کردند آن گندرب گفت ای ارجن من ترا تعلیم
 این علوم دادیم برادران ترا چیزی ندادم هر گاه میخواسته باشند برادران
 تو چند اسپ بدیم که از رفتن ماندگی نداشته باشند بعد از آن گندرب گفت
 که من خوشحال شدم که با شما دوستی کردم و شما از فرزندان پیتی بستید ارجن
 پرسید که پیتی که بود که ما فرزندان او هستیم او گفت یکی از اجداد شما را که
 نام او پیت داد بغایت راجه کلانی بود در حسن و جمال و صورت و علم و دانی
 و عدل و شجاعت و سخاوت و دیگر صفات حمیده او را نظیر نبود و در زمان او
 با یکس در روی زمین برابر او نبود و او وقتی بشکار رفته بود در اثنای راه
 از پی جانوری تاخته از لشکر خود جدا افتاد و تنها میرفت تا بزرگواران

رسید و در لطافت و خوبی مثل آن زمین جای دیگر راجه ندیده بود و در آنجا
 فرود آمد ناگاه در آنجا دختری دید راجه پرسید که توجه کسی و در آنجا چه میکنی
 آن دختر چون این سخن بشنید از نظر راجه غائب شد راجه با قتا و دراز
 بیوش رفت بعد از آن که راجه بهوش آمد دختر را دید بر بالای منجوقه
 بر جاست و گفت ای آفتاب تابان با من بگو که توجه کسی و مرا بشوهری
 قبول کن دختر گفت که من دختر سوچ ام یعنی آفتاب اگر تو مرا میخواهی پیش پدر من
 برو و مرا از منجواه و خواستگاری کن اختیاری مرا دارد و من قتی نام دادم
 این گفت و باز غائب شد و باز راجه درین وقت بیوش افتاد پس مرا
 و وزیران گلاب بر روی او با شنیدند تا بهوش آمد آنگاه وزیر راجه که بغایت انا
 و حاقل بود نزدیک آمد و گفت که باعث چه بود که شما اینچنین بهیوش افتاده
 بودید راجه گفت این مردم را دور کن تا ما با تو بگوئیم وزیر مردان دیگر
 گفت تا همه رفتند پس راجه قصه آن دختر را با وزیر گفت وزیر گفت که مرا
 رخصت بده میدتا بروم و شبست رکبیش را پیش شما بیاورم و این دختر را
 از پیش پدرش برای شما می آورم راجه شنیدن گفت زود برو و او را بیاور
 وزیر بطاب شبست رکبیش رفت و راجه بخدمت سوچ رفت و سوچ بفرمود
 کرد بخدمت مشغول شد بعد از دو روزه روز وزیر شبست رکبیش را آورد و
 راجه درین دو روزه روز طعام خورده بود و نه آب چون شبست آمد راجه با
 او با شبست و آنچه لوازم به تشری بود بجا آورد و طعام باو خورد و بعد از آن
 قصه دختر سوچ باو گفت و التماس کرد که پیش سوچ رفته آن دختر را برای
 وی بخواه شبست قبول کرد و بخدمت سوچ رفت سوچ بر او قریب نیاید
 که در دنیا چه سوچ خوشحال گشت و گفت که من از تو شنیدم و شدم هر چه از من
 بخوایی بخواه که تو بد هم شبست گفت از شما التماس میکنم که دختر خود را که قتی نام دارد
 به من بده که راجه بزرگت بزنی بد مید سوچ گفت که چون شما آمده اید بخاطر شما

تپتی را بان راجه داوم دیشی را طلبیده حواله شبست نمود شبست تپتی را آورده بر آ
 داوم تپتی و راجه با یکدیگر بخوشحالی و عیش میگذرانیدند راجه کور که کوروان و شما هم
 از نسل او آید ازین راجه بشترین و تپتی حاصل شده اید ارجن از شنیدن این حکایت
 خوشحال شد آن گاه ارجن گفت که شبست چه کس خواهد بود گذر بگفت که
 پسر بر ما بود آن عبادتی که او کرده است کم کسی کرده خواهد بود شبست شهنش
 و منصب را از بون خود کرده بود ارجن گفت که من شنیده ام که میان شما
 و شبست جنگ شده بود میخواهم که آنرا با من بگوئی گذر بگفت که در پنج
 راجه بود گاده نام و بشواتر میسر او بود و تپتی بشواتر بشکار رفته بود لشکریان
 بسیار همراه داشت و را شناسی راه بمنزل شبست رسید شبست که همیشه گاو
 گاو بدین نام که بر خیزی که میخواسته از پستان آن گاو بدی آمد شبست
 بشواتر را همانی کرد در انواع الطعمه و شراب و عطارد و میوه گوناگون چیت
 بشواتر چندان آورد که جمیع لشکرا و از آنها سیر گشتند چون از خوردنی فراغ
 شدند بشواتر رسید که تور که همیشه پیش تپتی این الطعمه و شراب و میوه گوناگون
 از کجا آوردی مردم راجه گفتند که هر چه که همیشه آورده از ما و آورده بود
 پس بشواتر شبست گفت که ما ده گاه را بن بده اگر میخواسته باشی خوش
 این گاو کردی و تو بدیم شبست گفت که تو با دشا می عالم داری و من من
 یک گاو دارم تو این گاو را نمیتوانی دیدن من اوقات خرد را از من میگذریم
 تو که میگوئی که صد گاو عوض این بگیر من آنقدر کس از کجا آورم که آن قدر
 گامان را نگاه اندازمتن بشواتر گفت که با دشا می خورم تو میدهم تو این
 گاو را بن بده شبست گفت که مرا هیچ حاجتی با دشا می تو نیست من خرد بده
 نگروه ام که تو بمنزل من آمده بودی ترا همانی کردم که حالا طامع شده بدین گاو
 من طمع کرده بشواتر گفت که من اینها نمیدانم اگر تو نخواهی داد من با دشا ام
 میفرمایم که بزور از تو می ستانند شبست گفت تو حاکمی با دشا می انی باید که

بر فقیر و بیروستان زور میکرده باشند و اگر تو بنگلم این گاومرا میگیری آفرین
 داد مرا از تو خواهد گرفت بسوا متر فخر بودا آن گاودرا بزور گرفتند در روان
 شدند گاومیرفت بشواتر آن گاودرا به تحکم بردگا و فریاد عظیمی کرد و سر از دست
 کسان بشواتر کشیده بر وید و پیش پشت آمده سر در پای او نهاد و آب
 از چشمان میرفت کسان بسوا متر چند میخواستند آن گاودرا ببرند بهیچ وجه
 نمیتوانستند بردگا فریاد میکرد و شب چون گریه وزاری گاودرا دید گفت
 که ای گاو چرا کنز که بشواتر چه پیست و من بر همین امروا و بر من زور
 میکنند و من میخواهم که با کسی جنگ و نزاع کنم آن گاو بفردان آفرید کار سخن
 و گفت ای صاحب من مگر زور بر همین از چه تری کمتر است که در برابر تو مرا
 همچو کسانی که صاحب نداشته باشند ورا میزند اینچنین میزند و تو تحمل میکنی
 گفت که ما هر چند که تحمل و صبر کنیم ثواب با ما حاصل میشود و از اجنت من این
 مروان را چیزی نیگویم گاو گفت اگر تو مارا بخوشی خاطر خود کبسی نخواهی داد این
 مردم هرگز نمیتوانند بر من حریف اینها هستم شب گفت که من هرگز بخوشی
 خود کبسی نمیدهم گاو گفت اگر شما مرا ندیدید حالا ببینید که من برین لشکر میگویم
 گاو این سخن گفته فریادی در رعایت صلابت نمود و در و بشکر بشواتر آرد و از
 هر سوئی گاو لشکری پیدا شد و هر کس را که شاخ خود میزد باک میشد و دم خود را
 بنیاد افشانان کرد آتش از دم او ریختن گرفت و مخالفان را اینوقت
 و سرگین که می انداخت و شاشه که می شاشید از هر دانه سرگین او دانه قطره
 شاشه او شخصی پیدا شد در رعایت بد شکل و زور و انواع اسلحه داشتند لشکر
 بشواتر جنگ پیوستند و کسان بشواتر را کشتند و بقیه مانده منهدم شدند
 و باقیج وجه گریختند تا دوازده کرده آن شکر را زده زده برده بودند
 بشواتر چون این حال را مشاهده کرد با خود گفت من بعد ازین بادشاهی
 نمیکنم و کاری میکنم که بر همین شوم پس ترک سلطنت کرده در عبادت مشغول

شد و چندان عبادت کرده و بزمین شد و در جنگ خیا نچه اندر حصه میگرفتند
 گرفت و در آن زمان راجه بزرگی بود کلما که با نام از فرزندان ^{کلیما} ^{کلیما} ^{کلیما} و
 بشو امتر نوتی میخواست که بجهت این راجه کلما که پادشاه بگند و آن مسیر
 نشده بود از نخبت میان شش و بشو امتر نزاع و کلفت شد چرا که بزمین
 ایشان شش بود چون بشو امتر خدست که برای او جگت کند شش را
 از آن بد آمد و میان ایشان کلفت شد و این راجه کلما که پادروزی بشکا
 رفته بود در اثنای شکار پسر بزرگ شش که شکست نام داشت برای ملاقی شد
 راجه او را گفت که از راه من بکناری برو چند مرتبه راجه او را گفت او شنید
 راجه اعتراض شد تا زیاده محکم بروز شکست گفت تو چنانکه دیوان بی رحم میباش
 و آدمی را از آرمیر ساند من آزار رساندی امید دارم که تو از صورت آدمی
 بدر آمده بصورت دیوان شده چون دیو آدمی را میخورده باشی در نیت
 که پسر شش آن راجه را دعای بد کرده بود بشو امتر در آن نزدیکی بود و
 آنرا می شنید بر رفت با کت کردیو گفت که تو برود در بدن کلما که پادروزی بود
 در قالب راجه کلما که پادروزی و او برای می رفت بر مهنی او را دیدگان بود که
 راجه کلما که پادست چون دیو در بدن کلما که پادروزی و او بجای خود بود
 اما روح راجه از بدن او بدر رفته بود و روح دیو در قالب راجه در آمده بر مهن
 او را دید گفت که ای راجه من که سینه ام مرا خوردنی بدی که گوشت داشته باشد
 دیو گفت خوش ای بر مهن تو اینجا باش و ساعتی توقف کن که من از خانه
 برای تو خوردنی بیارم این سخن گفته بخانه در آمد و بخواب رفت تا نصف
 شب در خواب بود چون بیدار شد بپادش آمد که بر مهن از طعام طلبیده بود
 را و عده کرده بود پس طبخ را طلبید و گفت که بیرون بر مهنی نشسته است
 حال طعامی که گوشت داشته باشد برای او بنظر مطبوعی گفت طعام حاضر است
 منت حاضر نیست دیو که بصورت راجه بود گفت آدمی را بکش و گوشت او را

برای بختن بر بطبعی فی الحال بجائی که دروان کشته بودند رفت و پاره گو
آورده طعام نخبه برای بر زمین برود بر زمین گفت که راجه خوب طعام برای من
فرستاده است از خدا میخواهم که این راجه گوشت آدمی را میخورد باشد و بدو
چون سخن بر زمین شنید که او را تفاعل اینچنین نمودنی الحال بیرون آمدن برین
را بگشت و گوشتش را تمام خورد بعد از آن بر سر سکت رفت او را هم بخورد آن گاه
بر سر نود و نه پسر شبت رفت آنها را هم خورد و شبت چون شنید که صد پسر
او را آن دیو خورد بقایت نعلین و مخزون گشت و گوشتها غم بدل او آمد
با خود گفت که این بلا بفرزندان من بجهت بشو امتر رسید حالا بعد از رفتن
پسران زندگی را چه کنم بهتر آنست که من هم از جهان برآیم پس بر بالای کوه
رفت و بر بالای آن کوه کوهی بلند بود و انسان کوه خود را انداخت قصد
هلاک چون بر زمین رفت هیچ آزاری به بدنش نرسید چون شد
هم هلاک نشد پس آتش عظیم برافروخت و در میان آن آتش درآید
آفریدگار هیچ جای او نسوخت چون دید که ازین هم هلاک نشد بریارفت و
نگاه کلانی در پای بسته خود را در آب انداخت دریا موج زده او را بکنار انداخت
و هیچ آزاری نرسید چون از آنجا سلامت برآمد بان خود گفت که بجز حکم
آفریدگار را جل کسی نرسد پس سخانه بازگردید و جای فرزندان خود را خالی
دید چنان اندوه بر دل او غلبه کرد که ضبط خود نتوانست کرد و دیوانه و او
از خانه بیرون آمده میرفت در راه آب عظیم دید که بنایت تند میرفت
بشست و تنهایی خود را بسته در آب انداخت بقدرت آفریدگار دست
کشاده شد و آب او را بکناره انداخت پس هر بصر آنها در شب و روز
تا اکثر عالم را سیر کرد و در آشنای سیر نزدیک کوه ها بچل رسید در آن
دید که آبی در غایت تمندی از کوه میزند از نهایت اندوه باز خود را در آب
انداخت آنجا هم آزاری نرسید پس برگشت بمنزل خود آمد و در شنید که

انداخت قصد
طایفه ازین
بر بقدرت

زن سکت بود بیاید و او را دید و آن عورت پیش از پلاک شکست آبتن شده بود
 و هنوز نترسیده بود بشت چون او را دید بگریست و او را نوازش بسیار کرد
 پس روان شد و آن عورت غضب او میرفت فرزند می که در شکم آن عورت
 بود بید خواندن گرفت بشت آواز بید خواندن را شنید و سپس کرد و گفت
 ای دختر که بید میخواند عورت گفت اینجا بنیز از من و شما کسی دیگریست بشت
 گفت آواز بید خواندن بگوش من میرسد که با آواز سپهر من شکست میانند و قتی که
 شکست بید میخواند همین آواز بگوش من میرسد عورت گفت که دو روز در حال
 شد که شوهر من مرده است درین مدت من آبتن مانده ام حالا آواز خواندن
 بیدار شکم خود می شنوم بشت از شنیدن این سخن خوشحال شد و گفت شکر
 آفریدگار که از فرزندان من فرزند می مانده است که قابل باشد حالا من چون
 خود را نمیخواهم پس ناگاه چشم ایشان بر میان کس که صد سیر بشت را خورد
 بود افتاد و او بشت را دید و در غضب شد و خواست که بشت و عروس او را
 بخورد عروس با بشت گفت که این دیو بپید قصد خوردن من را دراز بر
 خدا از شر این گستاخا بدار بشت گفت که این راجه کلاما که پادست بر عا
 شوهر تو و بر همین دیگر بدین حال شده است تو مترس که من نمیگذارم که از تو
 بتو آفتی برسد چون نزدیک آمد بشت آب بدست گرفته و عای بود خواند
 بروی پاشیدنی احوال دیو از قالب کلاما که پاد بر رفت در راجه بحال خود
 چنان سنج اول بود آمد و دوازده سال بود که راجه بان بلا گرفتار شده بود و
 بتوجه بشت از آن بلا خلاص شد پس راجه دوباره آمده سر در پای بشت
 نهاد و گفت ای مخدوم بیچ از خود خبر نداشتم که چه میکنم حالا همین توجه شما از
 بلا خلاص شدم و عقل و هوش اول بمن آمد التماس دارم که شما بجهت من
 متوجه گشته جکی بکنید که تا از من گناه که درین دوازده سال بوقوع آمده
 دفع شود بشت گفت تو حالا بجای خود باز بود سلطنت خود را میگردی با

و بعد ازین با برهمنان بدی کنن راجه پای او را باز بوسید و گفت هر چه
 بفرماید چنان خواهد کرد اما التماس دارم که دعا کنید تا مرا بسپری تا بخل شود
 و برای من جلی بکنی بشبست همراه او بشهر آورده که پای تخت آن راجه بود
 آمد و راجه زرمال بسیار بخش کرد بسیاری از آن مال و جوهر و زر پیشکش بشبست
 کرد و چون زن راجه از حیض پاک شد راجه او را بنی بخت بشبست فرستاد
 و گفت حالاً نوعی کنیدی که از او پش شود او پاره آب بدست گرفته دعای بر آن
 بخواند آن آب را بر شکم زن راجه باشد و گفت حالا به پیش شوهر خود برو
 زن پیش راجه آه راجه آن شب با وصحت و دشت و زن او آستان شد
 بشبست از راجه زحمت طلبیده متوجه منزل خود شد و راجه اموان را با پایا
 پیشکش او کرده او را وداع کرد زن مدت دو روزه سال آستان بود چنانچه
 آن عورت بتنگ آمدنگی گرفته چند مرتبه محکم بر شکم شوهر زد ناگاه شکمش بر
 آمد و پسر زاید در نجات حسن و جمال را به از آن فرزند بنی بخت خوشحال شدند
 او را شکست نام نهاد و بشبست چون بنزل خود آمد عروس او که زن سکت سپهر
 او بود پسر زاید در نجات نبوی که بصورت پدر بنی بخت مشبه بود بشبست از تولد نبره
 بنی بخت خوشحال شد و او را پسر نام نهاد و بیاس که این مهاجرات هر قدر را
 تصنیف کرده است پس این پسر است چنانچه در بالا گذشت و این پسر چون
 کلان شد ندانست که پسر شبست است و او را بابا بابا میگفت و مادرش هرگاه
 می شنید که شبست را بابا میگوید گریه میکرد یک روز بابا پسر خود میگفت ای
 نور دیده این پدر پر تو هست پدر ترا دیو خورده است پس چون این شنید
 غضب شد و گفت من در عوض خون پدر خود تمام مردم دنیا را می کشم
 شبست چون سخن از وی شنید او را منع کرد و گفت ای پسر من غضب را
 از خاطر خود دور کن که حکایتی با تو گویم راجه بود که ^{کتابی} بیج نام او صاحب
 که در بادشاهان می باشد تمام دشت و بهرگ را که پیشتر صحبت او بگذاشته

عظیم کرده آن جگ تمام شد راجه آنقدر زهر مال و اسباب به بزرگ رکبیش در
 که از حصار افزون بود چون آن راجه زفات یافت فرزندان او بجای می اوجا
 شدند بر چند ترو که روند از هیچ با زری بهم نمیرسد گفتند که پدر ما بزرگ کمتش
 ز بسیار داده بود از و قرض بگیریم پس سخاوت او آمدند و گفتند که ما را زراحتیاج
 شده است و از هیچ جامی دیگر بهم نمیرسد از آن زر که پدر ما قود داده بود بچویشان
 تو اما داده است یاره با قرض بده که آنرا زود بشما خواهیم داد و بزرگ آنها گفت
 پدر شما بمن فرزندان خویشان من به تصدق داده بود ما اکثر امواک را خرج کرده ایم
 و جزوی که مانده است ما را همیشه از شما احتیاج است پدر شما با زری سپرده بود که
 ما بجهت شما نگاه داشته باشیم که امر و زبشما بدو همایشان در قه شدند تمام فرزندان
 و خویشان بزرگ را کشند و هر زنی که از زمان ایشان آبتن بود شکم او را باند
 میگردند و فرزندان از شکم بر آورده می کشند و تمام خانه های ایشان را خراب کردند
 هر زری که در خاک پنهان کرده بودند همه را بدست آورده بودند بعضی از زمان ایشان
 بجانب کوه ها بچلن گریختند یک زن آبتن همراه آنها گریخته بود انیا خبر پند
 که زن آبتن از میان بدر رفته است پس همه ایشان عقب آن رفتند تا
 آن کوک را از شکمش بر آورده بکشند چون نزدیک رسیدند از ترس ایشان طفل
 از شکم او بیفتاد آن عالمان قصد کشتن او کردند هر کس را از ایشان چشم بران
 طفل می افتاد هر دو چشمش کور میشد همه آنها کور شدند هر چند قصد کورند
 نیافتند که بجانهای خود بروند آخر همه پیش مادر آن کوک آمدند و بنیاد ناری
 کردند که ما با سخاوتی خود برسان عورت گفت این بلا از جهت آن عمل شما
 بود که ناحق همه فرزندان بزرگ را کشته اید حالا این طفل از اولاد بزرگ
 مانده است این کوک در هنگامیکه در شکم بود بید میخواند و مدت صد سال این
 پسر در شکم من بوده است همه چیز میداند اگر شما از آن عمل خود توبه کنید و دست
 این فرزند من با خلاص نماید امید هست که آفریدگار بیکت این پسر پشیمان

شما باز روشن گردانید ایشان نباید از اری که در آن پسر نیربان افریدگار سخن
 در آمد و گفت ای طالبان شما ظلم بسیار بر پدر و خویشان من کردید من جلالا شما
 را چکنم میدانم که افریدگار در آخرت جزای شما را خواهد داد حالا از افریدگار بگریزید
 میکنم که خشمهای شما روشن شود تا شما از پیش من بدر روید چون طفل این دعا کرد
 همه ایشان بنیاد گشتند و از آن کوه فرو آمده بنامهای خود رفتند و آن کوه
 و دیگر زنان و خویشان با و گفتند که فرزند خلف آنست که خون پدر و خویشان
 خود را از خونیان بگیرد و تو چرا آنها را دعا کردی تا بنیاد شدند و سلامت بمنزل خود
 رفتند آنها همه خویشان ترا و پدر ترا گشته اند آن پسر ازین سخن در غضب شد
 و گفت که من در عوض خون پدر و خمن خویشان خود تمام آدمیان و دیوان را
 بکشمس باین نیت عبادت کرد که افریدگار او را این قوت بدهد که تمام عالم را
 را بکشند همه ترسیدند و بسیاری از آدمیان و دیوان پیش بر جا رفتند گفتند
 که فلان کس عبادت میکند تا همه را بکشد با بسیار ترسیده ایم شما کاری بکنید که این
 بلا از سر ما دور شود بر ما چون این سخن شنیدند خود برخاسته پیش آن پسر آمدند
 ای جوان تو چرا قصد کشتن این مردمان کرده او گفت چتریان پدر و خویشان
 ما را بناحق کشته اند بر ما گفت اجل ایشان رسیده بود که همه کشته شدند همه
 در آن جهان بر اتب اعلی رسیده اند و تو مرتبه اول که از ما در متولد شدی چندان
 ایشان را کور کردی و باز رحم کردی و دعا کردی تا همه بنیاد شدند حالا بخصه
 میکنی و قصد بپاک این عالم میمانی ترا گناه عظیم خواهد شد چرا که اگر پدران ترا
 چند کس کشته دیگران چه گناه دارند بیا درین و او می گوید آن پسر گفت
 خوش من بچکر شما ترک این اندیشه میکنم اما چون خصه بسیار نام اگر خصه بگری
 نه انما هم بپاک میشود بر ما گفت که این خصه خود را بیدار انداز که دریا گاهی زیاد
 میشود و خلق عالم را غرق میکند تو چون خصه خود را بیداری اندازی این آتش
 خصه تو آن آب زیادتی را میسوزد و دریا از کثرت بازماند و بمردم آزار نرساند

بنا بر آن پس پند نموده بر نهان خود را بدین انداخته شدت با پایتر گفت ای من
 چنانچه آن پسر از خون پدر و خویشان خود بگفته برها گذشت و غصه خود را دور کرد
 تو هم بگفته من از خون پدر و عموان خود بگذر و غصه ایشان از خاطر برآید
 بر خاست و پای شست را بوسید و گفت من هم این غصه را از حکم شما از دل
 بدر کردم اما یک کار عظیمی دارم که دیوان را میسوزم شست مینگفت پس
 بر او شرفیای بجگ کرد و در آن جگ دیوان را میسوخت ناگاه ^{در} ^{آورد} ^و ^{آورد}
^{تو} ^{بگفت} ^{که} ^{پیش} ^{پراش} ^{آمد} ^{ندکیت} ^{با} ^و ^{گفت}
 تو سبب آنکس گناه کرده باشی چندین هزار کس را چرا میسوزی و تو سبب
 شکست و بیره شست هستی چرا کاری که خلافت قاعده باشد میکنی اگر کسی
 گناه کرده باشد دیگر دیوان را چه تاوان در بزرگان پیش اگر آزادی از کسی
 ایشان نرسید با کس عقوبت میکردند آنکه گناه یکی هزاران هزار میسوزند
 حالا دیگر کسی را میسوزد آنکه پدر و عموی تو بپلاک شدند ثواب بسیار یافتند
 چرا آن ثوابهای ایشان را بر طرف میکنی پس پراش فرموده پست و دیگر
 رکمیشان ترک از جگ کرد و آتش جگ را بچوبی بجانب شمال انداخت و
 آن آتش در انجام راه شعله میکشد و در آن شعله زون هر دویی که تکیک آن
 آتش می آید میسوزد چون آن کندر باین حکایت را تمام کرد ارجن باو گفت
 که من از صحبت تو خوشحال شدم از تو یک چیزی می پرسم کندر بگفت هر چه خواهی
 بپرس ارجن گفت من پرور هست یعنی وکیل دانا دارم تو هم چیزی امیدالی میخواهی
 که یک بر من دانا را با نشان بده که او را طلبیده پرور هست وکیل خود سازم
 کندر بگفت بسیار خوب پرسیدی مثل شمارا تا وکیل نباشد کار ایشان نیک
 نمیکرد و حالا در نزدیکی کپنه تیرتهی یعنی معبد در کنار آب گنگ است در انجام
 بر من عاقل و دانا و فاضل است که همه چیز را نیک میداند او را شمارا پرور هست خود
 کنیدی او را در خرد دیوان رکمیش است چون بکار شما آید همه کارهای شما اصلاح

خواب یافتار چون این سخن را شنید بان گنهرب گفت رحمت بر تو باد که
 از صحبت تو خلاص و خوشحال گشتم پس بان در آن گنهرب را وداع کرده
 متوجه کنپله و آن تیر تیر شد تا دموم را پیدا کنند و میرفتند تا منزل و در مجامعت
 و دموم چون ایشان را دید تعظیم و احترام کرد و در زمانی نیک ایشان را کرد
 بعد از آن پرسید که باعث آمدن شما بمنزل فقیران چیست گفتند تو با ما می شناسی
 ما پرومیت نیکی نداریم که همه همت را تواند کرد و ما تعریف عقل در دانش شما
 ما بسیار شنیده ایم میخواهیم که ما را سزای کرده همراه ما بود با شما در همه همت
 سر انجام میگردید باشید و ما از سخن و صلاح شما بیرون نخواهیم رفت و دموم گفت
 من اگر چه ترک خدمت سلامتین کرده بگوشه نشسته بودم اما چون شما بزرگان
 آید و سخنان من آمده آید در خدمت شما میروم ایشان خوشحال گشته و دموم
 را همراه گرفته متوجه کنپله شدند تا سیمبر در ویدی را تا شاکنند چون به کنپله
 رسیدند دموم پیشرفت و صحبت ایشان منزلی بیرون شهر گرفت بان در آن
 ما در خود را در آن منزل گذاشتند و دموم پیش گفتی ما را در ایشان می آمدند نزدیک
 مجلس سیمبر رسیدند دیدند که آنقدر با جا و بزرگان بالمشکر و برهمنان و چهریان
 و بانگیران و زمان بانگیران جمع شده اند که از حد حصر افزون است آنها چون
 مجلس در آمدند نزدیک راجه در وید رسیدند منازل و باغهای راجه در وید را
 دیدند و بعد از آن دیدند که چوبی در رعایت بلندی مثل قبلی در یک طرف
 آنجا که سیمبر بود نشانه از چنانچه بر بالای آن چوب به تشویش میتوان دید ای
 طلا را چنان نشانه اند که یکجا قرار ندارد و پوسته چنان تند میگردد که هیچ جای
 آنرا نمیتوان دید و در پایان چوب طبق و یک کلانی پر و عن بر و دیگران نهاده
 میجویشانند و کلانی در رعایت بزگی و پر زوری در نزدیک آن چوب نهاده
 بان در آن که بصورت برهمنان بودند چون انرا دیدند حیران ماندند که آیا چوبی
 و دیگر در و عن ایچ جهت آمده خسته اند ایشان در گوشه جایی گرفته نشستن

ناگاه دیدند که جامعه از کسان راجه دروید فریاد می کنند و خانه خانه از راجها
و جامعه می که بنواستگاری این دختر آمده اند میروند و میگویند که هر کس درین یک
روغن نگاه کند و باین کمان جسم آن ماهی را که بر بالای خوب تبوق است تیر بزند
او این دختر درویدی را میگیرد و پانژوان این آواز شنیدند و حیران شدند
راجه دروید در میدان وسیع و عریض بجهت هر کدام از راجه با می بزرگ مثل
در جرمین و کرشن و بلهدر برادر کلان کرشن و سپال و جو اسنده و شل
و غیره علمی و علمی و تختهای مرصع ساخته بود و بجهت دیگر مردمان جا با است
کرده بود و دیگر جمیع راجهای کلان گیر بزرگان مردمانی که از اطراف عالم آمد
بودند هم در آن مجلس آمده جا بجا نشستند و تقاره و نفی و غیره با بنوا شش
در آوردند و در اطراف مجلس کسان راجه دروید سلاح بسته ایستاده بودند و سقا یا
کلاب و صندل عود و سوده مشکها را پیک کرده می آمدند و در اطراف عام و در
گرد آن مجلس می پاشیدند و راجه اشیا با تجل بآن مجلس در آورده بود و کیج
کس از آن راجا و مردمان ندیده بودند بعد از آن درویدی دختر راجه درویدی
که این مجلس بجهت خواستگاری او منعقد گشته بود غسل کرده لباسهای شاهانه
پوشید و زینهای نفیس بر خود راست کرده عقدی از جوهر آبدار بدست گرفته
بآن مجلس آمده بایتا و همه اهل مجلس از دیدن او حیران شدند و بر زمینان
بید میخو اندند آنگاه در شش و من برادر درویدی مجلس آمده در پهلوی خواهر
بایستاد و با او از بلند گفت هر کس باین کمان نظر در یک روغن کرده صورت
ماهی را به تیر بزند این زن او خواهد شد بعد از آن در شش و من با خواهر گفت
که ای خواهر این راجه با و بندگان که ما را نوازش کرده باین مجلس تشریف آورد
اند مثل راجه در جوهرین و شکله و راجه برات با و پسر و سه گدایت راجه نگاله و
سل راجه ولایت مین و شل راجه کابل و نواحی آن با سیران و برادران و
سوریت اجمیان و آب با سه پسر و استخوان دا و د و هو و کنگ شاک و مین و

भादर
 विगत
 शुक्ल
 शत
 पल्लव
 कंक
 शक
 3328
 अमामान
 सोमदत्त

روحان و بر بلبل راجه کوه و کرشن و برادرش بمیو و پسرانش پوپون و ساوی
 و جارتین کار و رسالت و کرت بیا کپس روپمن که این تسیله جا و ان اندر
 جی در راجه نجاب باخویشان و برادران و شمشال راجه چندیری با
 خویشان بس راجه اوده و کرشن باپسرش بر کوه سین و غیر انها راجه با و
 بزرگان صحبت خواستگاری تو آمده اند حالا هر کدام ازین بزرگان که شرط مارا
 بجا آورده آن ماهی را که بر سر آن چوب تبق تعبیه کرده اند با این کمان که
 در پایان این چوب ست و بر بالاسے آن صفحه نهاده است بزندان
 تو عقد جو ابر را که در دست داری در گردن اومی اندازی او
 ترا خواهد خواستند در شت دمن چون این سخن را سخا به گفت بعد از آن روز
 بان راجه و بزرگان که در آن مجلس نشسته بودند مکرر و گفت انیت خواهر من
 ایستاده هر کدام از بزرگان که در خود این قوت می باید که تواند این بدوش ادرین
 بر خیزد و شرط مارا بجا آورد و راجه که در آن مجلس نشسته بودند همه برخاستند و نزدیک
 آن چوب تبق آمدند و آنوقت اکثر دیوتها و گند بر بان و بعضی جانوران
 مثل گوز یعنی سیمغ و غیره جماشی آن صحبت آمده بودند گش می نه است آن
 دختر زن پانڈوان خواهد شد و باخویشان نور گفته بودند گامی که همه راجه و نزدیک
 آن چوب تبق آمدند راجه بدیش با چهار برادر خود بهیم و ار جن و نکل و مهتر
 بیان آن مردم در آمده در گوشه قرار گرفتند چنانچه کسی ایشان را نشناخت
 که شن در میان خلایق ایشان را شناخت و با برادر خود بلبلد گفت که این
 بیج کس که بصورت برهمنان بر آمده در مسلان گوشه ایستاده اند
 پانڈوان اند بلبلد در گفت که پانڈوان سوخته اند گش گفت ایشان
 سلامت اند بیج آسیب ایشان نرسیده است بلبلد خوشحال گشت چون راجه نزدیک
 آن چوب تبق آمدند اول مرتبه در جودین و شل و اسو سحمانا و بهور سو و
 روحانده و شمشال و غیره نزدیک کمان که در نزدیکی آن تبق بر بالاسے

۱۰

آن صفحه نهاده بودند بدینند هیچکدام این مجربات نسکیه که قدم پیش نهادن کمان را
چکه کند چرا که این ملاحظه داشتند که مبادا نتوانند چله کردن دیگران برایشان
بخندیدند چون مدتی همچنان گذشت آخر یکی از ایشان پیش آمد تا کمان را بردارد
هر چند سعی کرد که کمان را از زمین بردارد نتوانست بر دشت شرمند گشت و
در دیگری قدم پیش نهاد او هم نتوانست برداشتن او هم برگشت همچنین یک کمان
را چه با پیش آمدند بعضی نتوانستند آنرا از زمین برداشتن و بعضی دیگر که از
زمین برداشتند چله نتوانستند کردن چون اکثر راجه ازان کار را میخواستند
کرن اعتراض شد و قدم را پیش نهاد که هفت را بنزد پا نهد ازان چون دیدند
که کرن کمان را برداشت و چله کرد و قدم پیش نهاده بجانب هفت متوجه شد
گفتند که این پسر شرط را بجای آورد در وقت درویدی دید که کرن متوجه
زدن نشانه گشت پیش آمده گفت که ای کرن تو خود را هزاره زحمت برد
که من زن تو نمیشوم چرا که تو مرا مثل برادری تو سپهر آفتاب هستی و من از آتش
برده آمدم آتش از توابع آفتاب است و از او حاصل شده است ترا در آتش
که مرا بخوابی کرن این را از درویدی شنیدند بخندیدند و بجانب آسمان کرده
در آنها نظر بجانب آفتاب دشت بعد ازان کمان را بگرفت تا بردارد هر چند
زور کرد نتوانست که تمام آنرا بردارد هزاره زحمت ناز او آورد و ازان بیشتر
نتوانست برداشتن دست ازان برداشته بشرمندگی تمام برگشت بعد
اذان جراسنده بچو کوهی قدم پیش نهاده خواست که آن کمان را بردارد
چون کمان را بگرفت و زور بسیار کرد نتوانست آنرا کشیدن چرا که او در آن
چندان مهارتی نداشت جراسنده هم دست از کمان برداشته شرمند گشت
چون دیگر راجه و بزرگان دیدند که مثل جراسنده داشتند او نتوانست کشیدن
همه از ترس و شرمندگی خلیق مجربات نکرند که آن کمان را کشند ارجن با بردارد
مصورت بر همان ایستاده بود چون ارجن دید که دیگر کسی قدم پیش نمی نهد

آمده دست بکمان برد بعضی از مردم بخنده در آمدند و گفتند که همه راجها و کسانی
 که سالها تیر اندازی کرده بودند نتوانستند کاری کردن این بر همین است میخواهند
 که از میان اینقدر راجها دختر را بگیرد و بعضی دیگر گفتند که این مرثا و زخودین
 قدرت و قوت نمیدیدیکه اینکار تواند کردن هرگز قدم پیش نمی نهاد پس ارجن
 پیش آمده اول استاد خود را یاد کرد بعد از آن کمان را برداشت نزد آنرا
 زده کرد و آنگاه تیر بر کمان نهاد و در نظر بر آن دیگر دروغ سخن کرد بعد از آن
 کمان را بر کشید و جسم آن ماهی را چنان زد که ماهی از بالای آن چوب قبق
 جدا شده بر زمین افتاد و فریاد از آن بخلق برآمد و از هر جا گل بر سر ارجن
 شد و تقاره و نفسی که در آنجا بود همه را بنوازش در آورد و غوغای عظیم
 از میان خلق برخاست در راجه در و پند خوشحال شد در رویدی آن عقد جوهر
 را آورده در گردن ارجن انداخت و ارجن دست او را گرفته روان شد و گو
 راجها که حاضر بودند گفتند که ما این دختر را نتوانستیم گرفتن این بر همین آمده
 از میان ما او را برد و بعضی راجها گفتند که من این بر همین را میکشتم و دختر را
 از او میگیم و میبیم پس بسیاری راجها تیر و کمان گرفته متوجه کشتن ارجن شدند
 بهیم چون آمدن آنها را مدنی بحال بدوید و درخت بزرگی را که در آن نزدیکی
 بود آنرا برکنده متوجه جنگ دشمنان شد و ارجن تیر و کمان را گرفته جنگ
 در آمد و بعضی از برمنان نزدیک ارجن آمده گفتند ای بر همین تو دختر را گرفته
 چه لازم است که جنگ میکنی سبب چیست این دختر گرفته برو ما ازین مردم است
 میکنیم که از عقب شمانند ارجن گفت شاتاشا کنید که من برین راجها
 چه خواهم کرد پس ارجن تیر باران کرد و چند کس را بکشت و بسیاری از مردم
 را از خمی کرد و بهیم نیز بان درخت بسیاری از دشمنان را بکشت و بسیار
 دشمنان را که قصد ایشان کرده بودند از پای در آورد و کرن چون جنگ
 ارجن را دید گفت این بر همین همه مردمان را خواهد کشت من جواب دهم

پس تیرد کمان را گرفته متوجه ارجین شد ارجین سه تیر چنان بر سینه کرن زد که
 بهیوش شده بافتاد و بی از لحظه به شعور آمد باز متوجه ارجین شد میان ایشان
 نرت مدید جنگ بسیار شد کرن گفت ای برهمن من مثل تو کسی ندیده ام که
 با من اینچنین جنگ کند تو یا پسر ام یا اندر یا ارجین هستی ارجین گفت که من
 نه پسر ام نه اندر لیکن اینقدر هستم که جواب تو میدویم و نامم داد پس کرن
 از جنگ باز داشت و گفت این برهمن خواهد بود من برهمن را قبول
 گشت و بهیم از یک طرف جنگ بسیار کرده اکثر مردمان را که
 در برابر او جنگ میکردند منزیم گردانید و کس بسیاری کشت
 مثل چون آن جنگ دید در قهر شد شمشیر کشیده بر سر بهیم دوید بهیم آن
 درخت را چنان بر شمشیرش زد که خورد شکست مثل اعتراض شده دوید
 مشتاق بر بهیم زد بهیم هم مشت محکم بر دوز میانه ایشان رفتی مدایه میانه جنگ
 بود آخر بهیم مثل را برداشته چنان بر زمین زد که بی شور گشت و گران چون
 ضرب و جنگ کشت بهیم را دیدند ترسیده برگشتند و مردمان تا شانی جنگ
 بهیم را تعریف میکردند چون کرن دست از جنگ باز داشت گیتی تعجب است
 قدم بپای نهاد پس ارجین و بهیم و درویدی را گرفته بخانه باز گشتند و
 و کرشن جیو با بلهدر گفت ای برادر دیدی که چکار کردند بلهدر گفت
 صدر رحمت بر پسران گفتی با دو که مثل این دو برادر کم دیده ام و گیتی
 که در آن خانه دهم بود چون مدت مدیدی شد که پسران او پیدا نشدند خط
 او بسیار پریشان گشت و با دهموم گفت که پسران من ویر کردند متهم
 که مبادا پسران دهر تراشت ایشان را بشانند و ازاری با ایشان سازند
 و دهموم گفت ای ملکه تو خاطر جمع دار که هیچکس پسران تو نمیتواند کشتن
 ایشان بسلامت بخدمت قومی آیند گفتی را از سخنان دهموم تسلی دست از
 ارجین و بهیم با درویدی متوجه ملازمت ما ور شدند چون از میان نمودند

آمدند راجه جدمشتر و نکل و سهد یو که در گوشه تماشای جنگ میکردند از راه
 دیگر خود را به ارجن و بهیم رسانیدند راجه جدمشتر ارجن و بهیم را در بغل گرفته
 هر دو را نوازش و تعریف بسیار کرد و همه روان شدند آخر روز وقتیکه آفتاب
 فرو رفته بود بخانه آمدند و با مادر گفتند که ای مادر ما امروز چیزی خوب یافته
 ایم کنتی گفت بروید بیخ برادران با هم بخش کنید و بخورید راجه جدمشتر
 گفت ای مادر این چه سخن بود که تو گفتی ارجن امروز خوشتری را گرفته است
 ارجن دست در ویدی گرفته بیاید و در ویدی کنتی انداخت کنتی گفت که
 من گفتم کار شدم که گفته شایع برادر بخش کرده بخورید کنتی گفت ای عزیز من
 از زبان من برآمده حالا تو کاری بکن که هم سخن راست شود و رسم گناهی نشا
 عاندگر دور راجه جدمشتر تا دو ساعت در فکر فرو رفت انگاه با ارجن گفت ای
 برادر دختر را تو گرفته حالا بیا تا این دختر را بنیاحه فاعده است عقد کنیم و به تو
 بدهم ارجن گفت ای اجد ما اطلاع شما ایم و سر خدشتی که غلامان میکنند با بگامی
 آریم این دختر را مناسب آنست که شما بخوابید راجه گفت کاری باید کرد
 که رفتن آفریدگار در آن باشد و دیگر این دختر را پدرش راجه در ویدی
 اختیار دارد بهر کدام از ما که پدرش راضی بوده باشد بدهد این دختر زن او
 خواهد شد چون راجه جدمشتر این سخن را بگفت برنج برادر را میزنه اشک
 در ویدی شد راجه چون دانست که همه برادران مایل آتشده اند سخن بسیار
 بنحاطش رسید که گفته بود که شما برنج برادر شوهر او خواهید بود در این وقت
 کشتن جوید و بلبهدر جوید پیش راجه جدمشتر و برادرانش آمدند کشتن پیش آمده راجه
 جدمشتر او ریافت بعد از آن بلبهدر راجه را در یافت انگاه کشتن بلبهدر ارجن
 بهیم و دیگران را در یافت راجه جدمشتر با کشتن گفت که شما این گفته را چون عقیدت
 بخندید و گفت آفتاب هرگز پنهان نمی ماند بغیر از ارجن کسی دیگر نمیتواند
 اینکار که در آن دامن دختر را گرفتن من میدانستم که آتش شما را آسیدی فرساید

در هنگامی که شما در میان آن مردمان بصورت برهمنان در آمدید من همان
ساعت شما را شناختم و به بلبلد گفتم حالا شکر خدا میگذرد که شما را سلامت دیدم
و بشما مشوره میدهم که ایام محنت شما با خبر سیده است و دیگر مشوره آنست که سپهر
در سه تراشت بشما دشمنی میکنند آخر شما برو غالب خواهید شد خاطر خود را جمع دارید
را چه جده بشتر و برابرانش ازین سخن خوشحال گشتند آنگاه کشتن و بلبلد
پانژوان را دروغ کرده برفتند چون ارجن این مدت را زود درویدی را بر
درشت و من برادر درویدی با جمیع از مردمان خودی تفحص حال پانژوان روان
شد تا معلوم نماید که آنها چه کسانیند که از میان این را جدا و بزرگان خواهد
بروند در نیوقت که کشتن و بلبلد برو رفتند درشت و من با بخار سید از دور چنانچه
او را شناختند ملاحظه میکرد تا به بیند که آنها چه میکنند در آنوقت پانژوان
طعام را سخته بود و در پیش مادر خود آورده گشتی با درویدی گفت ای دختر
ازین طعام اول حصه بجهت فقرا جدا کن بعد از آن گفت نصف دیگر ازین
طعام به بهیم جدا کرده بده که او طعام بسیار منجور و درویدی تبسم کرد و نصف
به بهیم داد نیمه را انبوهی را برابر هر کدام از برادران داد و باقی ماند را کشتی و
درویدی خورد چون طعام خوردند شب شد ایشان در پایان پای ما در خود
خوابیدند و درویدی در پولوی گشتی تکیه کرد و برادران با هم حکایت آن مجلس
و جنگها که بهیم با دیوان کرده بود و جنگ ازین را با آن گفت بهر بیگفتند
درشت و من تا کم سخنان را شنیدیم دست که ایشان پانژوان اند بسیار
خوشحال شد چون ایشان خواب رفتند درشت و من برگشته بخدمت پدر
آمده پدر را دیدم که بغایت غمگین است چون درشت و من را دید گفت ای دختر
بسیح دانستی که خواب هر توجیه کسان برودن من و اتم منجور استم که آن دختر خود را که
مثل آنکسی در دنیا نبود با ارجن بد هم بطالع او ارجن با جنا کوران کم شد حالا
نمیدانم که کدام مردم و کدام کس او را برهنند می ترسم که مبادا آن مردم

بر اصل بوده باشد و رشت من گفت ای پدر حالا من از پیش آنها نمی
 در ایشان را شناختم بر همین نیتند از را بهای بزرگ اند خاطر خود را پریشان
 ماریه راجه بشنیدن این سخن خوشحال شد و گفت ای فرزند بیابا من بگو
 که از ایشان چه سخنان شنیدی ای تمام آنچه از ایشان شنیده و دیده بود
 باید رگفت راجه در روید گفت ای پسر من به یقین دانستم که آن عورت
 کنتی است و آن پنج پسر او پانژوان اند شکر آفریدگار که آنچه من از آفریدگار
 میخواهم بر او در رسیدم آن شب چون گذشت وقت صبح راجه در روید
 پروریت یعنی وکیل خورد پیش پانژوان فرستاد تا تحقیق کند که ایشان
 پانژوان هستند وکیل نزد ایشان آمد و گفت ای بزرگان من وکیل راجه در روید
 ام میخواهم که تحقیق کنم که شما چه کسانی تا خاطر من خوش شود راجه بدست
 راجه را از من دعای برسان و بگو که خاطر جمع داشته باشد که دختر شاد در خانه کنه
 زفته است که شمار از رنگ و عار باشد و دیگر راجه در روید رومی باست که بداند
 که آن کمان راجه کس نمیتواند کشیدن و آن نشانه را نمیتوانند در آن گرجا
 که از بزرگان باشد پسر پان راجه جنبه گفت که راجه بدبشتر چون این میخاک
 داده وکیل را فرستاد و گفت دعای مابریان وکیل آمده گفت راجه در روید
 بوکیل گفت تو باز پیش ایشان برو و دعای مابریان و بگو که در اینجا نشتر
 آورده مارا مشرف سازید وکیل بخدمت راجه بدبشتر باز رسید و التماس
 نمود که راجه دعای بندگی عرض نموده که میان ما و شما خویشی شده حالا التماس
 داریم که منزل ما را سفر از سازید که شما را ضیافت کنیم و از عقب کمر و جامعتی و دیگر
 ارا بهای مرصع که اسپان با در آن با را میکشیدند آوردند و التماس کردند که
 برین ارا به با سوار شوید و تشریف آورید راجه بدبشتر با در آن گفت که
 چه صحت می بینید رفتن سبانه در روید مناسب باشد یا نه بهیم و ارجین عرض نمودند
 که هیچ قصوری ندارد پس راجه بدبشتر و پادوران هر یک بر ارا به با سوار شدند

روانه خانه دروید گشتند و گفتی با درویدی بر یک ارا به سوار شدند و کینل
 رفته با دروید گفت که این مردم را جوامی بزرگ اند مردم این زمان نیستند
 بلکه به دیوتها می مانند شما را دولت عظیم دست داده است که دختر شما بخت
 این مردم افتاده است راجه دروید خوشحال شد و با تمام مراد بزرگان با تنقباض
 ایشان بیرون آمد و تمام مردم کینله بدیدن ایشان بیرون آمدند چون راجه
 دروید نزدیک راجه جد مشطر رسید از ارا به فرود آمد و راجه جد مشطر و برادرش
 نیز فرود آمدند و هدیه گیر را دریا قتمند و گفتی و درویدی بجوم خانه راجه رفتند
 راجه ایشان را دریافته بسیار از دیدن دختر خوشحال شد راجه ملاحظه اوضاع
 و اطوار ایشان نموده دانست که ایشان بزرگ اند بغایت خوشحال شد
 چون سخانه راجه دروید رفتند راجه جد مشطر رفته بر تخت دروید نشست و
 برادرانش دست بروست نهاده و برابرش ایستادند راجه ایشان اشارت
 فرمود تا هر یک بجای مناسب نشستند بعد از آن راجه دروید گفت که طعام
 مهیا شده است اگر لطفت نموده غسل کنید تا طعام بیاوردند راجه جد مشطر
 کسان را راجه دروید جد مشطر را پیش شده با برادران برزنتا غسل کردند
 پس لباسهای باو شاهانه برای ایشان آوردند ایشان بفرغت طعام
 خوردند بهیم بدیشتر از همه بخورد بعد از طعام راجه دروید پیشکشهای نیکبخت
 ایشان آورد و بعد از آن پیش راجه جد مشطر آمده گفت که من میدانم که
 شما را جهای بزرگ آید اما میخواهم که بدانم که شما چه کسانی تا خاطر آرام باید
 راجه جد مشطر گفت که ما مردم فقیرانیم اگر تو نمیدانی که لائق دامادی
 تو هستی من کنی ما زور نیکینم دروید گفت که من شما را بخدا سوگند میدهم که
 با من راست بگوئید که شما چه کسانی راجه جد مشطر گفت که ما پسران اجانب
 ایم جد مشطر نام دانکه شاه شاه از دست و دختر شما را گرفته است او من است و آن
 که با راجه جنگ نموده بهیم است و آن دو کس نکل و سبده بیاوند و آن عورت که

همراهی آمدی و در کنتی است در وید چون این بشنید یقین دست که
 ایشان پاندهوان اند از غایت خوشحالی نیانست که چه کند پیش آمده پامی
 جدی همیشه بودید راجه جدی همیشه بر او بر داشته در بغل گرفت بعد از آن
 در وید بر او آن راجه جدی همیشه را در یافت آن گاه پیش آمده نشست و
 پنجواهم احوال شمارا بدانم که از آن آتش چون خلاص شدید و درین مدت
 کجا بودید راجه جدی همیشه تمام آنچه درین مدت بر سر ایشان گذشته بود را
 راجه در وید و هر تراشت را بیا رنگو پیش کرد و گفت اگر شما بفرمائید من
 جمع کنم و داد شمارا از کوروان بتانم و سلطنت ایشان بگیرم و بشما بدهم
 راجه جدی همیشه گفت راجه و هر تراشت عم ماست او را درین تاوانی نیست
 اگر زجر بدین بابی کرده آفرید کار او را جزا خواهد داد پس راجه در وید
 باوشا نه صحبت ایشان تعیین کرد و ایشان را چند روز خدمات لاف
 نمود بعد از آن وقتی بر راجه جدی همیشه گفت اگر حکم شما باشد این دختر را
 بارجین کنی تا بکنم راجه جدی همیشه گفت که این کار بی بیاس میسر نشود و
 سخن بودند که ناگاه بیاس پیدا شد همه از دیدن او خوشحال شدند و تعظیم
 کرده او را آوردند بر تخت نشاندند راجه در وید و راجه جدی همیشه و برادران دیگر
 بزرگان همه دست بردست نهاده برابر بیاس ایستادند بیاس اشکرت کرد تا
 هر یک بجای خود نشستند بعد از آن در وید پرسید که شرط این دختر این
 بجا آورده است و این دختر من حالا تعلق بر راجه جدی همیشه دارد حالا شما
 چه میگوئید بیاس گفت که این دختر قوزن پنج برآورده باشد را ببرد
 گفت که شما بزرگ ما همه آیدم خیر شما میفرمائید کسی را از آن عاری نیست اما
 شما بفرمائید که جائز است و در هیچ کت نوشته اند که یک زن پنج شوهر کند و
 من قرار نیگیرم که زنی از یک شوهر زیاده کند و درشت دهن بر او در ویدی
 که بارانمیرسد که جائیکه مثل بیاس بزرگی نشسته سخن بکنم اما اینقدر گستاخی نند

میسریم که بموجب شرط این خواهر من زن ارجمن شده است برادر کلان این زن
 را نمیرسد که با او صحبت بدارد راجه بدو هشتم گفت این سخن راست است
 که تو میگوئی الامن پسر دهم یعنی خیر ام اگر چیزی خلاف رضای آفریدگار
 باشد ضابط من هرگز نمیکشد و اگر این کار چیزی خلاف ثواب میبود هرگز نظر
 من بآن مائل نمیشد و درگیر آنست که ما سخن ما در خود را راست میدانیم در آن
 وقت که ما این دختر را بخدیمت ما در خود بردیم و گفتیم که ماتمخه آورده ایم ما
 ما گفت که هر پنج برادر با هم بخش کنید حالا چون خلاف قول ما در بکنیم بعد از آن
 بیاس بزحانت دست راجه دروید را گرفته بخانه خلوت رفت و گفت که
 راجه من در باب دختر تو حکایتی با تو میگویم جامعی و دیوتها در نیکو ایجا بگیرند
 و جسم که جاستان آدمیان است در روح آدمیان را قبض میکند و در کار و بار آن
 جگ بود از مشغولی جگ قبض جان آدمیان نمی پرده است از صحبت خلایق
 بسیار شد پس اندر با دیوتها پیش برهوارفت و گفت که مای تیسیم و نیا
 بشما آورده ایم تا ترس ما را دور کنید برهوا گفت من میدانم که شما از آدمیان
 متیرید چرا که جسم بکار جگ مشغول است و آدمی نمی میرد شما از صحبت ترس خود
 راه درهید چرا که این کار جگ تمام خواهد شد باز جسم خلایق را خواهد گشت پس
 دیوتها را وداع کرد ایشان روان شدند بکنار آب گنگ آهنگا کا و دیدند که
 یک گل نیلوفر در رعایت بزرگی و خوش رنگی بر روی آب گنگ میرو و دیوتها
 از دیدن آن گل حیران شدند و با هم گفتند که این گل از کجا آمده است
 من میروم و تحقیق میکنم که این گل نیلوفر از کجا آمده است اندر دیوتها را وداع
 کرده از جای که گل نیلوفر آمده بود روان شده میرفت تا جایی رسید که معین
 بر آمدن آب گنگ بود در آنجا زنی دید که ایستاده است و گریه میکند اشک
 چون آب میرسد نیلوفر میشود اندر حیران ماند پیش عورت رفته گفت که تو چه
 کسی و چرا گریه میکنی گفت تو مرا خواهی شناخت و خواهی دانست که من چرا

گریه میکنند حال را هر جا من میروم تو هم همراه ما بیا تا حقیقت حال من بر تو ظاهر شود آن زن این سخن گفته روان شد اندر عقب او میرفت تا بگوید رسید که بالای آن کوه تخت مرصع نهاده و بر آن جوانی نشسته بازی میکند اندر او دید و رفته شد و با خود گفت که این چه کسی است که مرا تطییر نمیکند فی الحال آن جوان بجانب اندر نگاه کرد و بجنبید اندر بانجا که ایستاده بود خشک شد و هیچکدام اعضای او حرکت نیکم نداشتند مدتی بهمان حال ماند تا آنکه بازی را تمام کرد بعد از آن بان زنی که اندر را همراه برده بود گفت که آن مرد را بیا آن زن چون نزدیک اندر آمد دست بر اندر گردانید فی الحال بافتاد پس آن زن باندر گفت که تو بد کردی تکبر نمودی که اینحال ترا روی در فی الحال پشیمان شو که دیگر تکبر نکنی هنوز ترا تنبیه نشده است این کوه را بشکاف و اندرون سنگ برو به بین که چه کسان نشسته اند همین که آن زن این سخن گفت در اندر قوتی پیدا شد برخواست بدرون کوه رفت دید که چهار کس بصورت اندر نشسته اند اندر تیر رسید و بخاطر رسانید که اگر اندرون این سنگ بروم چنانچه این چهار کس درین سنگ مانده اند منم بانم ازین ترس بهمانجا که رسیده بود با ایستاد و آن مرد که بالای تخت نشسته بود همادید و چون باندر گفت چرا ایستاده باندر زن نمی آئی اندر اندرون رفت همادید و گفت چنانچه تو بگوئی که این چهار کس نیز تکبر کرده بودند از انجمنت باین سنگ مانده اند حالا از آفرینگاه میخواهم که شما از آدمی زاده متولد شوید ایشان چون دعای شنیدند دنیا تو گریه کردند همادید و گفت شما که بدینیا میرید بسیار نیکی و خیر خواهید کرد و آدمیان بسیار از دست شما کشته خواهند شد ایشان گفتند چون شما سفر مایید که از آدمیان متولد شویم دعا کنید از دیوتها متولد شویم همادید و دعا کرد یکی از در هر دو دیگری از ایندو دیگری از یاد و دروازه اسنی کنار پیدا خواهند شد بسیار گفت آن زن که گریه میکرد و اندر را همراه او آمده بود دنیا بود همادید چون بان سخن گفت

بان زن نیز گفت که تو هم از آدمی متولد خواهی شد و زن این پنجکس خواستی
 بعد از آن آن پنجکس بان زن بکوه بدری پیش زن را این رفتند و او با او
 گفت که من این شش کس را این دعا کرده ام تا این گفت خوب که روی
 بیام چون این سخن گفت راجه در دید از شنیدن این سخن بسیار خوشی
 گشت و گفت از این حکایات شما آن دفعه که در خاطر من بود بر طرف شد بسیار
 گفت من حکایت دیگر هم جبت تسلی خاطر تو بگویم و در نزدیکی برود و در کهدش می
 بود و دختری داشت در غایت حسن و جمال و بزرگی بر همین داد او بغایت
 بد شکل بود چون بر درن که از جوانی تمت نیافته بود بگوشه رفته بخدمت مهلت
 مشغول شد بعد از مدتی نهاد و بروی ظاهر شد و گفت از من چه میخواهی
 آن زن پنج مرتبه گفت که شوهر خوب میخواهم و گفت اگر یک مرتبه میخواهی
 چنانچه مرتبه شوهر طلب مینمودی حالا چون تو زاری میکنی دعای کنم که
 چون تو از عالم بروی و دیگر مرتبه بدنی آتی پنج شوهر ترا خواهند بود آن
 زن احوال دختر اوست حالا اول فارغ دار این دختر را با این پنج برادر بزرگی
 بره ترا این دختر دولتی ست که با این پنج برادر میرسد راجه در و بد گفت که
 شما اینها میفرمائید من با این راضی شدم پس بیاس گفت که امر روز است
 خوب است در ویدی با این پنج برادر عقد بکنید در وید با این شوهر است
 گفت که همیشه خود را با غسل کرده بایید بگوشه تا بر همان و بزرگان جمع شوند
 در ویدی غسل کرده بلباسهای فاخره و جواهر آبدار خود را آراسته کرد پس
 بقاعده زمان خود را با پنج برادر متعقد ساخت و در وید جواهر و زر و اموال
 بسیار و قدر آرد که تمام زوی آنها بطلا گرفته بودند و بر آرد را چهار سب تازی
 میکشیدند و صد فیل گوه بیکر که زنجیر ویرا تا از طلا گرفته بودند صد کبوتر و حساب
 هنرمند با دیگر چیزهای بسیار راجه بد شتر و برادرانش داد و اندوان از اینها
 در ویدی بسیار خوشحالی شدند و خوشی راجه در وید هر کسی که از دشمنان داشتند

تمام از ایشان زنت و بعیش و فراغت اقامتند چون در رویدی آمده پاک
 کنی را بوسید کنی او را دعای خیر کردی و گفت که از آفریدگار میخواهم که شما را
 یار منی با ما دیو و سینه بارام و اندر با اندرانی بودند تو هم با شوهران خود همچنان
 باشی و آفریدگار ترا فرزندان رشید کرامت کند و امید که برکت قدم تو
 فرزندان من بسطنت برسد راجه در روید آفتد ره باز و اسباب و مرصع
 آلات و کتیز و غلام و غیره که نهایت نداشت بر او و کوشن چون نشتر خود نیت
 ز جوهر و اسب و فیلهای مست دارا با همی مرصع و دیگر اسباب سلطنت کجاست
 راجه بدمشتری نهایت فرستاد و دیگرها چون شنیدند که دختر راجه در روید
 پانژوان که رفتند آنها نیز سوغات فرستادند و در وجود من تفصیل عروسی در پیش
 و آنچه کوشن به پانژوان فرستاده بود تمام شین بغایت پریشان خاطر گشت
 برادران و دوستان همگی شکرند به یکدیگر تیامه و پذیر و در روز پنج و دیگر
 دوستان پانژوان از سلاستی ایشان خوشحال گشته و در وجود من از پانژوان
 بسیار ترسید تمام اوقات با دوستان خود سخن ایشان میکرد و از سلاستی و دوست
 ایشان در اندوه و غصه می بود روزی بدر بخدمت دهر تراشت آمد و گفت
 پسران برادر ترا آفریدگار بسلامت نگاهداشت و زنده اند و قصه خواستن
 در رویدی و آنچه کوشن و راجه فرستاده بودند با و گفت دهر تراشت از اطهار انیمنی
 خوشحالی کرد و گفت من از آن روز که خبر پلاک ایشان شنیده بودم بغایت پریشان
 و شکمین خاطر بودم حالا غم از خاطر بدر رفت بدرگفت رحمت بر شما باد آفریدگار
 شمارا باین نیت ثابت قدم دار چون بدر از پیش او بدر آمد در وجود من
 و کوشن پیش وی آمدند و گفتند که شما سخن بدر را در باب پانژوان گوش
 میفرمایید و با هیچ دشمنی مثل ایشان نداریم دهر تراشت گفت ای فرزندان من
 با ایشان کمال دشمنی دارم اما بجهت خاطر بدر در برابر او انجان میگویم در وجود من
 گفت من بخاطر زبانی که کسان و نا و عاقل به کینه بفرستند تا بنام بگویم

کہ در میان برادران دشمنی اندازند یا میان ایشان درویدی تلاح پیدا کنند یا
 نوعی درویدی را از ایشان بگیرد انکار کن گفت این هر سه تالیسیر هیچ نیست
 و اینها بزرگ نخواهد شد کارهای بزرگ را باید کرد آنچه بخاطر میرسد است شش
 از آنکه ایشان را قوت بسیار شود لشکر با جمع کرده جنگ ایشان با قدرت
 منبذیر ایشان را لشکر چشم بسیار بهم زسیده است کار خود را با ایشان تمام
 باید ساخت و هر تراشت گفت این تالیسیر خوب است آبا بی مشورت بهیکم تالیسیر
 در ورنه چارج نمیتوان کرد که درین گفت پس شما ایشان را با دیگر بزرگان طلبید
 و هر تراشت ایشان را طلبید و در وجود من این همه سخنان را با هم گفت
 بهیکم تالیسیر گفت که نزد من شما و فرزندان را چه پانڈ برابرا ندین از جانب
 شما با آنها جنگ نخواهم کرد و با هر تراشت گفت که تو صحبت دوستی پس ازین
 حق میگیری و در واقع تو عم سپران را چه پانڈ هستی از تو مناسبیت که
 حق برادر زاده ما را به سپران خود روی و قصد ملک ایشان نمانی بعد از آن
 بهیکم تالیسیر روی بجانب در ورنه چارج و دیگر در ورنه چارج و دیگران کرد گفت
 شما همه میدانتید که بنی از چیرا نگد و بچیرا هیچ راجه پانڈ بر سلطنت شست همه گفتند
 بلی گفت که سلطنت بعد از پانڈ بفرزندان او میرسد گفتن آری بهیکم تالیسیر
 آری و هر تراشت پانڈ بران از راه نیکی و خلق حمد و سخن ترا که عمر ایشان بود
 شدید ملک را به سپران تو گذاشته در بعضی ملک پر خود تمناعت کردند حالا
 چه مناسب باشد که شما قصد کشتن ایشان کنید و بخواهید که ایشان از
 ملک موروثی محروم سازید و همه را ملک گردانید و در اینجا چه جواب خواهد داد
 صلاح در آنست که کسان فرستاده بطلبید و نصف ملک را با ایشان بدهید
 و با یکدیگر در تمام دوستی باشید و این را بدانید که ایشان از شما حصه خود قیوم
 گرفت و با ایشان جنگ کردن کار آسان نیست این مردمان که حالا اصرار
 مردانگی میکنند و قتلیکه بهمیم و از جن برابر با ایشان جنگ در آید آن زمان خود را

خوانند شناخت اینها همان مروان اند که براج دروید جنگ کرده لشکر
 او را شکست داده او را دستگیر کردند و خود را در بازوی میندازند ایشان نزد
 نیتوان گرفت در روز چای گفت سخن همین است که این بزرگ گفت اگر شما
 خلافت این خواهید کرد آفریدگار را خوش نخواهد آمد و عتق بپوشد
 بشما عاقبت خواهد شد بهتر است که دل خود را از دشمنی بدی صلوات بکنید بعد از آن
 ایشان را بطلبید و با ایشان مثل سایر برادران زندگانی کنید نصف ملک
 را با ایشان میباید دادند آنکه خاطر با در کرد و رت بوده باشد در ظاهر اظهار دوستی
 با یکدیگر میکرده باشد و من میدانم که این هرگز نخواهد شد که شما از پانژوان
 تمام ملک و مال نخواهید گرفت بدرگفت این بزرگ یعنی به یکم تا پانژوان
 در عقل و علم و ادب و سخاوت و شجاعت و عبادت و بزرگی نظیر کم دارند هر چه صلاح
 ایشانست میفرمایند دیگر شما را نمیرسد که خلافت صلاح ایشان سخن بکنید دیگر
 آنکه حالا پانژوان مثل کش دروید و درشت و من بسیار خوششان گشتن
 گوئی دارند و رجب و بهیم برادران ایشان را می شناسید شما را در جنگ ایشان
 غالب شدن آسان نیست و این را میدانید در جایی که گشتن است البته انزوم
 بر همه غالب خواهند آمد و هر تراشت گفت هر چه عم نبر گوارا به یکم تا پانژوان
 استاد همه و روزا چای میفرمایند هیچکس را از آن جا نزنیت که بیرون رود حالا
 صلاح در آنست که در پیش ایشان بروید ایشان را تسلی داده با غزوا کریم
 تمام بیاورید تا نصف مال را با ایشان تسلیم کنم همه مردم از سخن و هر تراشت خوشحال
 شدند پس و هر تراشت اموال و اسباب بسیار بجهت ایشان همراه بفرستاد
 پس بدر بکنید رفت پانژوان با استقبال بدر آمدند او را به شهر بردند چون
 سلامتی همه خوششان رسیدند پس بدرا آنچه و هر تراشت فرستاده بود با ایشان
 گذراند و گفت که همه خوششان اشتیاق ملاقات شما دارند و شمار ایشان
 بسیار کرده اند و براج دروید گفت که راجه و هر تراشت و به یکم تا پانژوان

و در آن

و کونان شمارا دعا بسیار رسانیده اند راجه در وید پدرا را نظایم کرده و نمازش بسیار کرد
 و او را مهمانی نیک نمود پس بدرگفت که حالا از شما التماس دارم که پانژوان را
 زود رخصت فرمایند که همه خویشان اشتیاق ملاقات ایشان دارند راجه
 در وید پدرا گفت از من مناسب نیست که ایشان را بگویم که از خانه من برون
 شما با ایشان بگویند پس بدر بعضی راجه جدید شکر گفت که حالا شما بوطن خود
 متوجه شوید که همه خویشان مشتاق شما اند و صحبت این فرستاده اند که شما
 را برهم راجه جدید بشرگفت که کشتن اینجا بهتر است هر چه بفرمایند آن خواهم کرد پس
 بدر با کشتن ملازمست نمود و گفت مارا کوروان ببردن پانژوان فرستاده اند
 و ایشان بی حکم شما کاری نمیکند التماس دارم که شما ایشان را زود متوجه ملاقات
 خویشان سازید و خود هم التفات فرموده به دستنای پور همراه ایشان تشریف باریز
 بنایت خوب است کشتن گفت تو عمومی ایشان هستی از فرموده تو تجاوز نخواهند
 کرد منم بفرموده تو همراه ایشان میروم پس کشتن با جدید بشر ملاقات کرده گفت
 که صلاح چنانست که متوجه ملاقات خویشان شوید و من همراه می آیم پانژوان
 ازین سخن کشتن جبیه خوشحال شدند پس در وید پدرا را وداع کرده و آنها متوجه
 دستنای پور شدند و بنحو سخالی تمام منزل بمنزل می آمدند چون نزدیک دستنای پور
 رسیدند اکثر خویشان گفتند که باستقبال ایشان میرویم چنانچه همه باستقبال
 پانژوان آمدند و همه بلاقات یکدیگر خوشحال گشتند باغز و اگر ام ایشان را
 بشر بردند و ایشان اول بلازمث عم نیرگوار به یکدیگر تپامه زخمند و پایی او را
 بوسیدند به یکدیگر تپامه از دیدن ایشان بسیار خوشحال شد ایشان نوازش
 بسیار کرد و هر تراشت هم آنجا بود و همه بسیار اظهار شادمانی کردند و جمیع بزرگان
 و سایر متوطنان دستنای پور از آمدن ایشان خوشحال شدند چون ایشان
 چند روز اسوده گشتند روزی دهر تراشت بخدمت به یکدیگر تپامه رفت و
 راجه جدید بشر را با برادرانش طلبید و با ایشان گفت که صلاح اینست که شما

بشهر اندر رست یعنی در هلی بروید و نصفه دلاستی که در قصه ما هست بسیار هم
 به یکیم تا چه گفت که در بر تراشت بسیار خوب میگردد حالا شما بدلی بروید و نصف
 ولایت را متصرف شوید و با فراغت در آنجا بوده باشید. پانژوان خوشحال شدند
 و از به یکیم تا چه در بر تراشت در روز ناچار و بدو وارد و دیگر در ایشان و دواع گشته
 با اتفاق کشن متوجه بدلی گشتند و در ساعت سعید بدلی آمدند و قلعه و رعایت
 لطافت و محکمی تیار کردند و پندان فلق در شهر جمع شد که از حد و حصر اقرون بود
 و در هلی چنانکه شهر امرواتی که از اندر رست گشت در راجه جد مشیر با برادران هر یک
 علحده با معنی در رعایت لطافت در آن شهر برای خود ساختند و در آن بناج هر کدام
 عمارت عالی تیار کردند بعد از مدتی کشن از پانژوان رخصت گرفته بدو راجه
 راجه جنجوبه با پیشیم باین گفت میخواهم بدانم که این پنج برادر با درویدی چه نوع
 سلوک میگردد و دیگر بفرمائید که در مدتی که در هلی بودند چه واقعه ایشان را
 درست داد پیشیم باین گفت که چون پانژوان بدلی رسیدند و آرام گرفتند
 نار و پیش ایشان آمد ایشان کمال تعظیم و احترام او را بجا آوردند و همانی نیک
 بجهت او کردند و درویدی نیز آمده نار و در او عاگرد نار و درویدی را اشاره کرد
 بخانه رفت پس بر پنج برادر را در خلوت نشانده بایشان گفت که شما پنج برادر
 یک زن دارید شما کاری بکنید که میان شما بجهت این زن نزاع نشود چنانچه
 در میان آنان دو برادر شد ایشان پرسیدند که قصه دو برادر چگونه بود نار گفت
 دو برادر بودند و در زمان پیشین یکی ^{گشتند} نام دشت دیگری او ^{آویرب} نام دشت را ایشان باین
 در رعایت درست بودند و بجهت ایشان با یکدیگر نوعی بود که شها یکی خواندند
 از جهت زن اسپر هر دو یکدیگر را کشتند چون نار و این سخن را گفت راجه
 جد مشیر گفت اسی نار و او پند سپران چه کس بودند و زن اسپر دختر
 چه کس بود که آن دو برادر بر سر او کشته شدند نار گفت وقتی بود در ایام
 گذشته بهرین کشتی نام دشت و یکی از سپران ^{نیک} که بنده نام دشت و این کنبه ^{هیل}

بغایت زبردست بود و در پسر پدایشند یکی سندیوم اوپ سندیو ایشان نمویی
 قوی و زبردست بودند که هیچکس در عالم حریف ایشان نبود و این دو برادر
 با یکدیگر در نهایت محبت بودند و از گفته یکدیگر بد نیز گفتند و در زخمی و خصال آن
 دو برادر یک نوع بودند و هر دو برادر سالهای بسیار عبادت کردند و ریاضت را
 بجای رسانیدند که ترک طعام و آب خوردن کردند همین بادی که بر ایشان می
 قناعت کردند و چندین هزار سال یک پا ایتاوه عبادت میکردند و چشم هم
 نیز دیدند بعد از آن آتش عظیم را فروختند و گوشت را بریده در آتش می افروختند
 و دیوتها بسیار کارها کردند که شاید از آن عبادت باز آیند متواتر شدند آخر همه دیوتها
 پیش برهار رفتند و گفتند که دو برادر این چنین عبادتی میکنند که مقدر و هیچکس
 نیست و ما هر چند تیرگیرویم ایشان را باز متواتر آوری آوردن برها چون این
 سخن بشنید خود متوجه شد و نزد ایشان آمد چون ایشان برهار را دیدند هر دو
 دست بر پیشانی نهاده بتعظیم تمام در برابر ایتاوه وند برهما گفت که شما ضحیت
 بسیار کشیدید حالا هر چه در عای شما بوده باشد با من بگوئید که من دعا کنم
 آفریدگار آنرا عنایت کند ایشان گفتند ما آن میخواهیم که جادوگری هر چه بود
 باشد همه را بدانیم و هر صورتی که میخواسته باشیم آن صورت توانیم بر آمدن و
 در زور و قوت بر همه مردم زیاده باشیم آنچه آداب بسیار بگری بوده باشد همه را
 خوب بدانیم و هیچکس را نتواند کشتن و یا هرگز نیریم بر ما گفت آنچه شما طلبیدید
 من دعا میکنم تا همه را آفریدگار بشمارد است کند بغیر از آنکه شما هرگز نیرید چه رسد
 چنین تقدیر کرده اند که هر کس که بدنیایا بد روزی ازین دنیا برود ایشان گفتند
 در عوض این دعا بکنید که در عالم از هیچکس مارا ترس نباشد و بجای ما را نتوانند
 کشتن برها آنچه ایشان در خواست کرده بودند دعا کرد و سبحان شد نار گفت
 چون برها این دعا بجهت ایشان کرد و ایشان ترک عبادت کرده بمنزل خود آمدند
 و آغاز سلطنت کردند و مردمان خود را جمع کرده بر سر دیگر سلاطین که در زمان

ایشان بودند رفتند و بر همه غالب آمدند و هیچکس از آدمیان و دیوان هیچکس
 ایشان نشد و چون تمام دنیا را مسخر ساختند قصد ولایت اندر کردند و بر آن
 غالب آمدند ملک تمام دیوتها را گرفتند و بعد از آن بزیر زمین رفتند و همه را از
 و غیره که ساکن در زمین بودند بر آنها نیز غالب آمدند بعد از آن بجزایر دریای رفتند
 و آنهارا تمام گرفتند چون ایشان را در تمام جا منازعی نماند بعد از آن بنیای
 فراغت کردند و در ایام سلطنت ایشان بغیر از شراب خوردن و سر و شنیدن
 و زرافشان کردن و در آن ایام هیچ چیز دیگر مردمان نمیکردند چون در آنها چنین
 طور گذرانیدند بخواط ایشان رسید که هر بر همین و عابدی را بیاوند بکشند پس
 حاکم کردند که هر جا عابدی را بیابند بکشند دیوان در عالم میگردد و در هر جا عابدی
 و زرافشی در کمیشی میافتند میکشند و در آب غرق میکردند و می سوختند و
 و با انواع عذاب میکشند و جمعی را که از ترس بگوها میگردد بکشند اگر خبری
 میافتند آنجا رفته همه را میکشند ازین جهت رسم جک و غیره کل از عالم از قتل
 و عالم روی جزایر نهاد و بید خواندن نماند و سد و آب سد را دشمنی نماند بجز
 خاطر میگردد و از هیچکس ترسی نداشتند چون دیوتها و بعضی رکبیشان که
 در گوشه با نیهان مانده بودند دیدند که هیچکس حریفان این دو برادر نمیشود و از
 فساد ایشان عالم تمام خراب شد همه جمع گشته پیش برهها رفتند و از فساد
 ایشان با سائز یادتی آنها بعضی رسانیدند که از یورون ایشان عالم تمام
 خراب میشود و در برابر برهما ایستادند برهما بشوکر را را طلبید و بفرمود یک زن
 پیدا کن که در خوبی نظیر نداشته باشد و هر کس او را ببیند شصت و هفتاد
 گز رود بشوکر یا هر خوبی حسن و لطافت که در دیوتها و آدمی زاد و دیگر مخلوقات
 بود چیده چیده از همه آنها جمع کرده از صورت زنی ساخت بعد از آن دست
 برداشته از آفریدگار درخواست کرد که آن صورت را جان بدد و عابدی و شویاب
 گشت آفریدگار آن صورت را جان داد و بقدرت ایزدی آنچنان زنی موجود شد

که در سه عالم زنی بخوبی او نبود بهر عضوی از اعضای او که نظری افتاد و میخواست
 که سجای دیگر نظر کند و اگر عضوی دیگر را میدید آن عضویش را فراموش میکرد
 او را تلوتما نام کرده بودند بشوکر با آن زن را پیش برها آورد برها با وی گفت که
 تو بجای سندرآپ سندر پرو و کاری بکن که هر دو فریفته تو شوند آن زن تعظیم بر
 کرده روان شد مها دیو بیخ رو پیدا کرد بجهت دیدن آن زن هر طرف که میرفت را
 میدید و اندر جهت دیدن او هزار چشم در بدن خود پیدا کرد و ناراد گفت شنید
 آب سندر بفرارخت خاطر در اطراف عالم سیر میکرد و در هر جا در عالم گل و دریا
 و آبهای روان و میوه های خوب میشد و اگر آنجا رفته شراب میخوردند و گویا این
 خوانند با سر و میگردند اتفاقا در آن زمان در کوه بودند و شسته شراب میخوردند
 که آن زن در آنجا آمد و بنیاد گل چیدن کرد و چشم سندرآپ سندر بران زن
 افتاد و هر دو خیال عاشق او شدند که هیچ ندانستند که چه میکنند پس هر دو بر جا
 پیش تلوتما آمدند و هر کدام یک دست او را گرفته بجانب خود میکشیدند که برادر
 کلان بود گفت ای برادر این زن من گرفته او حالا بر تو حکم ما در و در آنجا
 که دست او بگیرد آب سندر گفت که من اول گرفته ام او حالا حکم دختر بر تو در
 ترانمی باید که دست او بگیرد هر دو با هم نزاع کردند هر یک گز خود را گرفته بیک
 بر سر دیگری زدند هر دو پلاک شدند تلوتما چون دید که آنها هر دو مرد را از آنجا پیش برها
 رفت برها او را تحسین کرد و چنانچه آن دو برادر را تلوتما با یکدیگر جنگ کنانیده
 کشت شاکاری بکنید که میان شما هم بر سر در و پدی نوبت نزاع نرسد پس
 پانژوان بفرموده تار و قرار دادند که در روزی که در عودی در خانه یک برادر
 بوده باشد برادری که در آن روز بخانه آن برادر بیاید و دوازده سال جنگ
 و بیابان بوده باشد پس نار و جد بیشتر برادرانش را وداع کرده رفت پانژوان
 همین زمیست عمل میکرد و در دلی میگذازانید و بضر تیغ خود را جامی دیگر
 را که با ایشان مخالفت بودند مغلوب ساختند و ولایت بسیاری تبصره آوردند

زمان ایشان در اطراف عالم منتشر گشت و همه را جهانی عالم از ایشان سید
 و اکثری درستی بنیاد کردند و ان ایام شی زردان بخانه برهمنی در آمد و گاو دان
 او را گرفته بردند آن برهمن بخانه ارجن آمد و فریاد زده گفت که در سلطنت شما
 زردان چنین ظلم بر من میکنند که گاو دان مرا بردند اگر شما گاو دان مرا خلاص سازید
 من در آخرت دامن گیر شما خواهم شد چون این آواز بگوش ارجن رسید کجای
 از خانه بدر آمد و به آن برهمن گفت تو فریاد مکن که گاو دان ترا خلاص میکنم در آنوقت
 اسلحه ارجن و برادرانش همه در خانه جدمشتر بودند و دیدی و ران ایام در
 نوبت راجه جدمشتر بود ارجن فکر کرد که اگر بخانه راجه که نوبت نیست میرود تا دوازده
 سال مرا در جنگل میاید زنت و اگر نیروم و سلاح خود را نمیگیرم زردان گاو دان
 این برهمن را میبرد آخرت گفت گاو دان این برهمن خلاص کردن بهتر است
 نهایتش دوازده سال جنگل و غربت بسر خواهم برد پس ارجن بخانه راجه جدمشتر
 آمده زره خود را پوشید و تیر و کمان بدست گرفته شمشیر و سپر را برداشت و بدو
 آمده تعجیل تمام میرفت تا به زردان رسید چون دوسه کس را تیر زد زردان
 گاو دان گذاشته گریختند و ارجن همه گاو دان را خلاص کرده باز گشت چون صلح
 شد ارجن بخدمت راجه جدمشتر آمد و حکایت آمدن خود در خانه وی غیر نوبت
 بجهت کار برهمن عرض کرد و در نصحت طلبید که بجزم قرار داد و ارا دوازده سال جنگل
 و غربت بیاورد راجه جدمشتر بغایت ازین سبب ملول شد و گفت تو که در خانه من
 آمده من برادر کلان تو ام حکم بدو دارم همچنان است که بخانه پدر و مادر خود
 آمده باشی ترا درین کار هیچ گناهی نیست اگر من در نوبت تو بخانه تو می آمدم مرا
 گناهی میبود هیچ بخاطر مرسان و بجایی مرو ارجن قبول نکرد و گفت من بگناهی
 که در حضور نار قبول میکردم این شرط نکرده بودم که اگر بخانه برادر کلان بروم
 گناهنا شد چون آنوقت این شرط نشده است حالا ایتا دن من معنی ندارد
 این بگفت و باپی راجه جدمشتر را پوشیده و مادر و برادران را وداع نمود

متوجه جنگ گشت و جمع کثیری از بهمنیان و دانا یان همراه ارجن زقند ارجن ولایت
 و بعد از دستگیری سیر میگردید چون بکنا تانگ گنگ به هر دو وارد سید در آب گنگ غسل کرد
 و آنوقت اولین دختر باسک ناگ هم بکنا تانگ بجهت غسل آمده بود چون ارجن را
 بدید بگفت و بشهر ماران بقصر زمین برد ارجن از پرسید که تو چه کسی و این چه
 شهر است و ما را برای چه اینجا آورده اولی گفت که من خراباسکالزم این شهر ما است
 مهو کولی نام دارد و من بغسل کردن گنگ رفته بودم چون ترا دیدم عاشق تو
 شدم و ترا اینجا آوردم و من خود را بزنی تو میدیدم تو مرا بخواه ارجن گفت که
 من دو از ده سال و ز عمری خواهم گشتن حالا مرا وقت آن نیست که زن بخوام
 و در خانه بنشینم اولی گفت من ترا می شناسم که تو ارجن پسر پادشاهی و میدانم
 که بچه سبب از برادران جدا شده من حالا بخواهم دل بستم که اگر مرا
 نخواهی من خود را بکشم و گناه من در گردن تو بماند ارجن گفت که اگر سخن را
 نشنود و خود را میکشد او را بخواست و چند روز با او می بود بعد از آن اولی
 رخصت گرفته پیش مردم خود آمد و قصه خود را با ایشان گفت برهنانی که هر
 ارجن بودند بسیار خوشحال شدند و ارجن از ما سخا بکوه ها نخل رفت آنجا
 سیر کرده بولایت پنجاب رفت و آن ولایت را سیر کرده بولایت بهار رفت
 از بهار به بنگاله رفت و از بنگاله بولایت کامروپ رفت و از آنجا در کشتی نشسته
 بولایت دکن آمد و جیجا پور و دیگر ولایت را سیر کرده بکوه بدری رفت و
 پسر سرام او را نوازش کرده بعضی از اسلحه خود را بوی داد و ارجن بعضی
 علوم سپا گیری از پسر سرام آموخت و بر سر مر را وداع کرده سیر نمود و شهر
 من پور رسید در آن شهر راجه بود ^{چین} ^{چین} ^{چین} نام و دختری دشت چه ^{چین} ^{چین} ^{چین}
 نام که در حسن و جمال او عدیل و نظیر نداشت آن دختر ارجن را دید عاشق شد
 و خود را به ارجن نمود و هم عاشق شد و ارجن پیش پدر دختر رفت او چون
 ارجن را شناخت بسیار تعظیم و احترام کرد و پرسید که باعث چه بود تا زهره را

جدا گشته باین ولایت آمده ارجن قصه را تمام باو گفت بعد از آن دختر او را
 خواستگاری کرد و راجه گفت من حکایتی با تو گویم کمی از پدران ما را فرزند می شناسی
 او بی عیادت من مشغول شد بعد از مدتی مها و یو پرو ظاهرا گشته گفت که از من توجیه
 میخواهی تا مدعا کنم که خداوند آنرا بگوهر است کند او گفت فرزند میخواهم هر سال
 دعا کرد که ترا یک پسر خواهر شد و همچنین پسر ترا یک پسر خواهر شد
 و نسل شمارا همین یک پسر خواهد داشت از آن سال بدید مرا یک پسر شده است
 و چون نوبت بمن رسید از طالع مرا همین یک دختر شده این دختر کبکی می گویم
 که ازین دختر من که پسر می تولد شود آنرا بمن بدید تا من بعد از خود سلطنت را
 باو بدیم اگر شما این شرط را قبول دارید ما راجه سعادت برابر آن باشد که مثل شما
 خوشی داشته باشم ارجن چون بنیاد عا شق آن دختر شده بود شرط کرد و
 آن شرط قبول نمود و دختر باهمن دختر خود را با ارجن داد و ارجن سه سال در آنجا با
 ما آنکه از پسر می متولد گشت و او را پنجم باهمن نام نهاد و ارجن زن و پسر خود
 را بوعده خود در آنجا در پیش مادرش بگذاشت و بعد از تولد بجهر باهمن از آن
 شهر بر رفت و سیر ولایت میکرد تا بجای رسید که پنج حوض آب کلان بود و هر
 حوض با یکی از رکه پیشران بزرگ ساخته بودند هیچکس را نمیکند داشتند که در آن حوض
 غسل کند ارجن از آن مردم پرسید که چرا نمیکند اید که کسی درین حوضها آید
 گفتند که در حوض سیه سار کلانی است هر که در حوض در آید او را سیه گیرد
 ارجن گفت که من از ایشان ^{ننگ} نیترسم پس برهنه شد در نزدیکی آن حوضها
 حوضی بود که آنرا سو بهدر ^{سوم} گشت میگویند یعنی سهیل راست کرده بود در آمد
 فی الحال سیه سار پای ارجن گرفت ارجن زو بکرده آن سیه سار را بدید و
 سیه سار همان نخطه دختری شد در رعایت حسن و جمال ارجن حیران ماند با بوی
 که توجیه کسی او گفت اسپر برگان نام دارم و چهار کس مثل من هر یکی در هر حوض
 ازین حوضهاست پنج اسپر از روی به مجلس اندر در آمدیم و مدتی در صحبت اند

نویسنده

می بودیم روزی شنیدیم که یک عابدی در زمین است و سالهاست که مشغول
 عبادت میباشد ما را بخاطر رسید که پیش او برویم چون پیش او رفتیم او را سلام
 متوجه نشد ما او را به تنگ آوردیم که از ان عبادت باز آید او اعتراض نکرد گفت
 از خدا میخواهم که سیه سار شویم که در آب مرغان را میگیرند باشد با سیه سار شگین
 شدیم و بان عابد گفتیم که مرز خوب هستی ما گناه کرده ایم التماس داریم که گناه
 ما را ببخشی او گفت دعای من بزرگتر است و ما شما که سیه سار میشوید مرغان را
 خواهید گرفت چون کسی بیاید و شما را از آب بدر آرد شما باز جان خود را خواهید
 تو ما بدر آوردی و من بحال اصلی خود آمدم التماس داریم که آن چهار زن
 دیگر را که هم درستان من بودند در ان حوض بگیرند غلاص گردانی از ان
 حوضهای دیگر رفت و همه را همچنین بدر آوردند بحال اصلی خود آمدند از ان
 وداع کرده روان شد و دیگر ولایت سیر میگردان نزد یک شهر دوار کا رسید کشتن
 آملن ارجن را شنیده فی الحال پیش ارجن آمد و پرسید که باعث چیست که تو
 از برادران خود جدا شده ارجن تمام احوال خود را بگفتن جوید التماس نمود کشتن جو
 فرمود که تا شهر را آئین بندی نمایند ارجن را بشهر برده مدتی نگاه داشت هر روز
 مهانی میکرد و هر روز ارجن را بطریق سیر و شکار میرز نوتی کشتن جو ارجن را بگوئی
 همه بزرگان دوار کا همراه بودند در ان کوه سیر میکردند ناگاه مجلس زنان نزدیک
 رسیدن زنان چون کشتن را دیدند اکثر نزدیک کشتن آمدند در ان میان خواهر
 کشتن را که سیه سار نام داشت نظر بر ارجن افتاد و ارجن هم او را دید حیران
 حسن و جمال او شد کشتن آنرا دریافت و با ارجن بطریق طرافت گفت که شما
 بلباس درویشی میگردید نگاه بر زنان کردن دل از دست ما دون چه معنی دارد
 ارجن گفت که چون صورت خوب بچشم و ناید بمل را برود مرا چه تاوان مع کخواست
 کند دل شما مرا چه جرم ارجن این سخن گفت و از آنجا بطرف دیگر متوجه
 کشتن گفت اینجاست شما اگر میخواهید با پدر خود بگویم که او را بدر ارجن گفت چه

سعادت بر این باشد که خواهر شما در خانه کسی باشد که گفت این خواهر مرا
 بلبه در میخواهد که بدرجود من برده اما من او را بگویم هم کشتن بعد از دو روز
 که در آن کوه بصحبت گذرانید روز سوم با اتفاق ارجن و همه برادران متوجه
 دوار کا شد کشتن ارا به خاصه خود را که از جواهر نفیس مرصع بود و در شب اطراف
 آن از شعاع آن جواهر روشن منیو و چهار سب با و پا آنرا میکشیدند که با ایشان
 نرسید با ارجن داد تا سوار شد و باد گفت من این خواهر را بگویم و دیدن
 بسدیو تیر با این راضی است حالا درین راه که بدوار کا میروی سبهد را خواهر مرا بگیر
 و بر ارا به من سوار کرده بتجیل ولایت خود تیر بلبه در را خبر شدن می باید که بدلی
 رسیده باشی پس ارجن کشتن را دروغ کرده و در راه که مردم دوار کا میزنند ارجن
 تقصص سبهد را میگردد ناگاه سبهد را دید که با دوسه زنان بر ارا به سوار بود و دست
 ارجن آهسته با نظرت که سبهد را بود رفت تا آنکه باو نزدیک شد ارا به خود حیرت
 و آمده دست سبهد را را گرفته برداشته بر ارا به خود سوار ساخت و خود هم سوار
 و بتجیل تمام متوجه ولایت خود شد مردمان بنیاد و غوغا کردند و بعضی مردم و دیده کار
 رفتند و مجلس کشتن و بلبه در و بسدیو بودند در آمده فریاد کردند که ارجن سبهد را
 را ببرد و بلبه در گفت بفرمائید تا مردمان سوار شوند جایان رشت میگرد و پند که ایسا
 سوار شوند مردمان همه مسلح گشته سوار میشوند کشتن جیو اصلاح حرکت نمیکرد و بلبه در
 مردمان را گفت که شما برای چه مستعد سواری گشته اید کشتن که خواهر او را برده
 هیچ متوجه نمیشود و نغافل میکنند پس با کشتن گفت که از قافل شما خان ظاهر شود
 که ارجن بر رضای شما سبهد را همراه خود برده است از شما مناسب نبود که خواهر را بغیر
 گفته من بربید ارجن مرگ خود را همراه برده است من میروم ارجن را با همه
 خویشان کشته بشهد را می آرم کشتن گفت ای برادر این مقدار از تندی چرا میکنی
 ارجن هم خویش شاست و بزرگ زاده است بصفات حمیده و اصالت جاهل
 و مردانگی آراسته اگر خواهر ما در خانه او باشد هیچ عیبی نخواهد بود دیگر تو اگر حالا برو

و ای

و خواهرها را با او بعد از این بدیگر کسی نخواهی داد حالا درین کار تغافل تهرت
 و دیگر دو تخم میان ما و ایشان سلسله خرمیشی شده آمده است ارجن انجان کنی
 نیست که آسان او را بدست توان آورد حالا مناسب آنست که کسی را بفرست
 را ارجن را بطلبم و خواهر خود را بقاعده بزرگان عقد کنم و با او بدیم بگفت
 چون شما راضی شدید شما دانیید پس کسان فرستاده ارجن را طلبید و عروسی
 عظیم کرده سبهد را را بوی داد و او را ده از یک سال در دو رکاب بود و پیش
 و عشرت که برانید بعد از آن ارجن با کشتن گفت که حالا دو از ده سال نزدیک شد
 که من از برادران و خویشان جدا شده ام و اشتیاق دیدن ایشان دارم
 و شوق غلبه بسیار نموده است میخواهم که مر از خدمت فرمائید تا خود را با ایشان
 برسانم کشتن آنقدر اموال و اسباب و خواهر و اسب و فیل به ارجن و سبهد را داد که
 زیاده از آن تواند بود ارجن با سبهد را کشتن و دیگر مردم را و داغ کرده پیشتر
 آمد و چند روز در آنجا مقام کرد تا دو از ده سال تمام شد بهیله آمد راجه چند
 و برادران از رسیدن ارجن و آوردن سبهد را خواهر کشتن با کشتی و در و پیری با
 خویشان گفتند همه از دیدن ارجن بغایت خوشحال گشتند و صدقات بفقرا و
 مساکین دادند راجه چند بیشتر و برادران هر یک چند روز بهمانی کردند و
 نشاط و نشاط و مانعی نموده بعد از آن ارجن بخانه در و پیری رفت در و پیری
 تو بخانه سبهد را بروانجا برای چه می آئی ارجن زبان غدر خواهی کشود و بسلامت
 دل او را بدست آورد و کنتی چون سبهد را را دید بسیار خوشحال شد و در آنوقت
 که کنتی در راجه چند بیشتر و برادرانش علی و سبهد را بفرمای لائق از خواهر
 نفیس و لباسهای فاخره و کنیزان خوب و غیره فرستادند و بلبهد و کشتن و اگر در
 و ساک و کت بر او و دیگر بزرگان از دو رکاب بدر آمدند و متوجه دلی شدند چون
 راجه چند بیشتر خبر یافت که کشتن و بلبهد را با اکثر بزرگان می آیند راجه بکل و سبهد
 را چند منزل با استقبال ایشان پیش فرستاد و بفرمود تا شهر را آمین بستند

چون بدو منزلی بدلی رسیدند آنچنان لشکری و فوجها بنظر ایشان در آمد که آن
مقدار لشکر تصور کرده بودند راجه جد شهنشیر را نظر بر کشتن و بلبید رافقا و از ارباب
فرود آمد و کشتن و بلبید را بزرگان پیاده شده بیکدیگر را در یافتند و از دیدن
یکدیگر خوشحال شدند و با تفاق بشهر دلی در آمدند راجه جد شهنشیر فرمود تا همه مردان
را بمنازل مطیفت فرود آورند کشتن با بلبید را سباب و اموال بحسب جهت بپردارند
بودند از آنجمله هزار ارباب بود همه را با طلا گرفته بودند و هزار ارباب که چهار ستمانی
رونده میکشند و بیست و یک هزار گاو و شیر دار و درازده هزار گاو و ده هزار پاد
کره دار بودند و یک هزار فیل مست و دو هزار پانصد خنجر و هزار باره دار و دو هزار گزینک
بهرمند صاحب حال که همه ایشان حامله های جواهر در گردن داشتند صد هزار اسپ
عراقی و عربی و ده خروار طلا و جواهر بسیار و قماشهای نفیس کشتن بخواب خور و سبدها و
و بلبید هم هزار فیل مست با دیگر اسباب جواهر و قماشهای مطیفت با جن او چند روز
راجه جد شهنشیر آنچنان همانها کرد که شرح آن در امکان نیست بخوشحالی و سرور گذرانیدند که
که زیاده از آن تواند بود کشتن چند روز در دلی توقف کرد بعد از آن تی سبدها پسری آید
در رعایت حسن خوبی که چشمهای پر فروغ و شمای رازشست هر کس در آنج برون او بپوشید
عاشق حال اسپگشت او را بهمن نام نهادند راجه جد شهنشیر ارگاو شیر دار و ده هزار شتر
در روز قولد او بر برهنان در سائر فقره مستحقان را و کشتن او را بغایت دوست
میداشت چون چار ساله شد او را بکشتب دادند و او در اندک زمانی اکثر علم
رانیک دانست آنچه از فنون ساگر می میداندست همه رانیک با تعلیم داد
و در اندک فرصتی بر اکثر اهل عالم زبان خود غالب آمد و راجه جد شهنشیر و کشتن و
ارجن و دیگر خویشان نوعی آن پسر را دوست میداشتند که اگر یک خطه او را
نمیدیدند نزدیک بود که هلاک شوند و سهدیو علم نجوم باونیک آموخت و دیگر
در ویدی را از سر کی از پنج شهر سپهری متولد گشت پسر راجه جد شهنشیر را پرت ^{پرتی} ^{پرتی} ^{پرتی}
نام نهادند و پسر بهیم ^{سوم} نام نهادند و این بغایت صاحب حال پسر ^{پرتی} ^{پرتی} ^{پرتی}

پرتی
پرتی
پرتی

شرت که با و سپر نکل را شش ^{شش} نیک و سپر سهد پور اشرت ^{سین} سین نام نهادند و این سپر
 بید و دیگر علوم خوانند و فنون ساگره ری از ارجن و درونا چارج یاد کردند
 بیسم با من باراجه خمه گفت که دران ایام که کشن در دلی بودند روزی ارجن با
 کشن گفت که هلو بیفایت خوب شد است و صحرا سبز و خرم کشته کشن گفت خاطر من
 میخواست ارجن سهد را دور و پیری را همراه گرفته بکس از قنده هر روز شکا
 میکرد و دور هر جا که ایشان را خوش می آمد سپر میگرداند و ساز می نواختند
 همچنین چند روز میرفت تا روزی بر بزمی پیش کشن و ارجن آمد و ایشان
 او را دیدند تعظیم او برخاستند و او را در پهلوی خود نشاندند آن بزم گفت
 که من گرسنه ام و طعام بسیار میخواهم مرا سیر کنید ایشان گفتند هر چه میل
 باشی بگو تا حاضر سازم بر همین گفت طعامهای شام میخواهم گفت پس چه میخواهی
 او گفت که من آتشم بر بینید که خوردنی من چه چیز است من میخواهم که ^{تو} جنگل ^{بکنم}
 بسوزم اندر باران انا کسان می ریزد صحبت اینکه ماری شپاک نام که دوست اندر
 دران جنگل میباشد و جانوران بسیار بفرغت درانجا میباشد اگر شامی نطفت
 من بکنید من او را بسوزم پس خنجهی گفت که چرا آتش میخواست که آن جنگل را
 بسوزد پیشم پامین گفت در زمان پیشین راجه بود شو ^{سنت} نیک نام و در زور و قوت
 و عقل و شجاعت مثل اندر بود و توی آن راجه اراده کرده که مدت چهار سال
 جنگ کند بر بزمی که می آورد تا صحبت او جنگ کند هیچکس نمی آید می گفتند
 من نمیتوانم مدت چهار سال بیک کار مشغول شدن راجه دید که هیچکس جنگ
 او را تمام نمیکند اعتراض شد و متوجه کوه کید ^{کلاس} گشت و در انجام مدت دید
 عبادت میکرد و در بیت روزی یک ماه یک نوبت طعام میخورد چون مدتها
 اینچنین عبادت کرده بود و بر ظاهر شد و گفت ای راجه من از تو خشنود
 شدم هر چه میخواهی از من بطلب راجه گفت آن میخواهم که شامتوجه شده
 جنگ تمام کنید هر دو گفت من بجهت هیچکس جنگ نمیکند اما تو زحمت بسیار

کشیدی بیک شرط بگت تو حاضر میشوم که تو درازده سال آتش عظیم برافروخته
از چهار طرف آن آتش جو بهار است کنی و در آن جمعی ما روغن با آتش میسخت
باشی و درازده سال همچنان روغن با آتش میسخت باشد اگر ضیق میکنی من
بگت تو حاضر میشوم راجه قبول کرد چنانچه ما و یو گفته بود تا درازده سال
همچنان روغن با آتش سخت بعد از آن پیش ما دیو آمد ما و یو گفت حمیت
بر تو با که ما از خود خشنود ساعتی حال امن صحبت تو بگت نمیکیم در با سا که میسخت
که او صورت منت او را میفرستم تا بگت را تمام میکند تو حالا برو و با بگت را
میا کن که من در با سا که را میفرستم راجه بخوشحالی تمام بولایت خود رفت
و اسباب بگت را تیار کرد پس ما دیو با در با سا گفت که برو و بگت راجه شو تیک
تمام کن در با سا آمده صحبت آن راجه بگت عظیم کرد چون آن بگت بعد از سالها
بسیار تمام شد راجه از عالم رفت بشیم باین گفت از آن روغن که درازده سال
آن راجه روغن بر آتش ریخته بود آتش را امتلا گشته بود از جهت اشتلا آتش
زود شده بود و هیچ چیزی نمیتوانست خورد آتش زود بر هارفت و گفت که هیچ
در من نمانده است میخواهم که این تشویش من بر طرف شود بر ما گفت آن درازده
سال متصل جو بهای روغن از چهار طرف ریخته اند این رحمت بر تو عارض شد
و اشتمای تو رفته حالا علاج تو آنست که جنگل که کماندوبن را بسوزی چرا که
در آن جنگل انواع جانوران و گیاه نافع بسیارست چو فتوا در امیسوزی این علت
از تو میرود آتش بر ما را وداع کرده بآن جنگل رفت چون اینجا برافروخت همان
زمان اندر از بالا باران چندان ریخت که آتش را بگشت و چندین مرتبه آتش
در آن جنگل رفته اندر باران می بارید و آنرا میگفت باز آتش پیش بر هارفت
و این قصه را بگفت بر ما گفت تو چند روزی صبر کن تا روزی این بصورت
کشن و در جن بدنیا بر آید آنگاه تو پیش ایشان برو که انبیا ترانگا هبانی
خواهند کرد تا تو آن جنگل را بسوزی آتش بر ما را وداع کرده بر رفت در نوقت

نوقت

آتش پیش کشن و ارجن آمد این قصه را بگفت و التماس کرد که ایشان محافظت
 او نمایند تا او این جنگل را بسوزد ارجن گفت من نگاهبانی تو میکنم و سوار دیگر
 نیک میدارم اما کمافی که لافق دست من باشد ندازم اگر تو کمافی نیک و سوار
 نیک که ارا به ما خوب توانند کشید و مثل ما باشند بدی من چنان نگاهبانی
 تو میکنم که اندر نتوانند ترا کشتن آتش که بصورت بر زمین آمده بود و پیش
 رفت و گفت مرا کمان خوب با دو سپه با دو پای اعلی ضرور شده است من
 شنیده ام که چند زمان یعنی ماه کمافی گاندیونام و ارا به که بر بریق آن صوت
 مهونت را کشیده اند و در ترکش که هر چند تیر از آن می اندازند تمام میشوند
 بتو داده است میخواهم که آنرا بمن دهی که مرا احتیاج تمام شده است بر آن
 آن کمان و غیره با آتش داد و آتش بر ارا به سوار شد و پیش ارجن آمده
 که من آنچنان سلاح برای تو آورده ام که اگر تو با دیوتها جنگ کنی برایشان
 هم غالب میشوی ارجن بران ارا به سوار شد بعد از آن کشتن هم بر ارا به سوار
 و سلاح گشته چکه خود را بدست گرفته پس ارجن با آتش گفت که تو حالا برو آن
 جنگل را با آتش جمع خود بخور که من نگاهبانی تو میکنم و جا نیکه من با این سلاح
 ایستاده باشم و کشتن همراه من مددگار باشد امید هست که هیچکس حرفت
 تو بود پس آتش ایشان را وداع کرده بر رفت و آن جنگل را بنیاد سوختن کرد
 و ارجن مسلح در کنار آن جنگل ایستاده بود چون آتش در آن جنگل افتاد چنان
 شعله پا بر آورد که با آسمان کشید و جانورانی که در آن جنگل بودند هر کدام که میخواهند
 که از اینجا بگریزند ارجن و کشتن اینها را تیر می زدند در نیوت و دیوتها پیش اندر رفتند
 گفتند که جنگل که ماند و که چهاک مار دوست شما آنجا هست آتش در آن جنگل گرفته
 آنجا را میسوزد و اندر نی امکان بر فیل ایراوت سوار شده باران را همراه گرفت و
 نزدیک آن جنگل آمد اندر باران را بفرمود تا به بار و چون باران در گرفت ارجن
 چندان تیر بر یکدیگر زد که بر سر آن جنگل آنقدر جایی نماند که یک قطره باران بریزد

سربارانی که می‌بارید از هر طرف آن تیرها بعضی آب به چون بعضی طرف دیگر می‌رفت
 در آن وقت تجمک مار در آن جنگل نبود بگرگمیت رفته بود هر چند ^{اگر} سوسین
 تجمک چه کرد که از آن آتش بدر تواند رفت نتوانست از دست تیر ارجن
 خلاص شدن مادرش چون پسر را مضطرب ویدا سوسین با فرور برد چنانچه
 غیر دم خبری بیرون نبود و از آن جا پیریده خواست که بدر رود ارجن را هم
 بران مار افتاد تیری زوه سر آن مار را از تن جدا کرد و سوسین که در شکم مار
 بود چون دانست که سر مادرش بریده شد فی الحال از شکم مار بدر آمد به هوا
 رفت و خلاص شد اندر چون دید که سربارانی که می‌نزدیچ آن جنگل نمیرسد
 اعتراض شد بارانی در غایت زور بارید که شاید زور این تیرهای را که ارجن
 بسته تواند خراب کرد ارجن چون آنرا دید فی الحال تیری که از انداختن آن
 باد قوی وزیدن گیرد انداخت ناگاه بادی تند پیدا شد چنانچه تمام آن باران
 با ابرها بر آفتاب ظاهر شد اندر آن حال را چون دید بغایت در قهر شد و پوتها
 و گندمها بون و دیوان و ماران و گیز را که همراه او بودند بفرمود که بوزند با ارجن
 کش جنگ کشته آنها بر کشن تیر باران کردند ارجن تیرهای ایشان را به تیرهای
 خود زنده برید این دیوتها اکثر کشته شدند و دیگر منظم گشته که بخینند خود را
 باندر رسانیدند این احوال را گفتند اندر در غضب شد و خود بر فیصل ابرایت
 سوار شده متوجه جنگ کشن و ارجن شد چون نزدیک رسید بجزا که سلاح
 خاصه او بود بر ارجن انداخت در وقتیکه اندر بجزا انداخت جماعه که همراه
 اندر بودند همه یک مرتبه اسلحه خود را بر کشن انداختند چون اندر متوجه جنگ
 کشن و ارجن شد لشکونهای بد او را روی داد چون ارجن دید که بجزا را با دیگر
 اسلحه بجانب او می‌آید چنان تیرها با انداخت که تمام آن اسلحه را در راه فکاشت
 جماعتی دیوتها از اندر رخصت گرفته بجانب ارجن دویدند ارجن ایشان را
 تیر باران کرده که اکثر مجموع گشتند و چند کس کشته شدند باقی که نجات
 نمودند

باندر رسانیدند اندر خود پیش آمده آغاز جنگ کرد و سنگهای گران بجانب ارجن
 انداخت ارجن آن تمام سنگها را از تیر در راه شکست اندر مناره را که در بالای کوه
 مندر اچیل بود برداشته بر ارجن انداخت ارجن در راه آن مناره را پاره کرد
 و زنیوقت که ارجن بجنگ اندر مشغول شد بعضی از دیوان و جانوران که در
 کماندورین می سوختند خواستند که بگریزند کشتن آنرا بدید چاکر خود را بجانب ایشان
 انداخت و تمام ایشان را که قصد بدر آمدن کرده بودند بکشت اندر هر چند
 جنگ کرد دید که حریف ارجن و کشتن نمیتواندش جماعتی که همراه اندر بودند
 گریختند اندر کشتن و ارجن را تعریف کرد در زنیوقت یکی از دیوتها باندر گفت
 که جنگ مار که دوست تو بود و این جنگ را بجهت او میگرددی درین جنگ
 نیست به که گیت رفته است و پسرش اشوسین هم بدر رفت تو چرا اینقدر
 بالکشن و ارجن جنگ کردی و از هوا آوازی بگوش او رسید که همچو تو حریف
 کشتن و ارجن نمیشود چرا که اینها نروزارین اند باین صورت بدینا آمده اند چون
 اندر این نداشتند از اینجا برگشت در بجای خود رفت و همه دیوتها بجای خود
 رفتند کشتن و ارجن چون دیدند که اندر رفت بغایت خوشحال گشتند باز
 بکنار جنگل آمدند و هر جانوری که مانده بود از اسب و فیل و گاو گدن و جانوران
 پرنده همه را نگاه میداشتند تا آتش بفرغت تمام آن جنگل را بسوخت
 و دیوی میدیت نام که خواهر او در خانه را و ن راجه لشکا بود آن دیت در
 جنگل بود درین وقت خواست که بگریزد کشتن خواست بگریزد او را بزند دیت
 گفت که مارا از تنید که من بکار شما خواهم آمد ارجن او را حمایت کرده نگاه داشت
 و آتش تمام آن جنگل را بسوخت تا هر چه در اینجا بود بغیر از کشتن جاندار هیچکس
 دیگر از اینجا خلاص نشد یکی اشوسین نام مار و دیگری میدیت دیو چار جانور
 دیگر پرنده باقی همه سوختند و آتش از آن تشویش خلاص شد راجه پنجه
 بابیشم یابن گفت این چهار جانور پرنده چون خلاص شدند باعث خلاصی ایشان

چه بود و بشیم پاپن گفت که یک رکهیش بزرگی بود مندپال نام که بعبادت رهاست
 و بزرگی او دیگری نبود چون او ازین عالم رفت روح او بجائی که پدرا بود رفت
 اما روح او خوشحال نبود چرا که او در دنیا پسری نداشت روح او از ساکنان عالم
 پرسید که من هیچ خوشحالی ندارم و چشم من هیچ چیز نمی بیند ایشان گفتند چون
 فرزنداناری ازان جهت ترا این حال پیش آمده است مندپال گفت که حالا هیچ
 علاجی نیست که مرا فرزندی شود ایشان گفتند ترا یک مرتبه دیگر بدنیا بیاوریت
 تا آنجا ترا فرزند شود پس مندپال بصورت جانور پرنده بدنیا آمد و دوزن از
 پرنده گردید یکی جزایا نام داشت و دیگری لیتا نام از جزایا چهار بویه شد مندپال چون
 دید که از یک زن چهار بویه ش پیش آن زن دومی رفت که لیتا نام بود که شاید
 از همه فرزندی شود در نیوقت که آتش در جنگل که مانند دین افتاد از چهار بویه او
 بچه بیرون آمده بودند مندپال چون دید که آتش در آن جنگل افتاد پیش آتش آمد
 و تعریف بسیار کرد آتش گفت از من چه میخواهی تا بتو بدهم او گفت آن میخواهم که
 فرزندان مرا نسوزی آتش گفت نیتسوزم جز تا که در آنجا بود و دید که آتش در گرفت
 هر چهار فرزندان خود را در سوراخ موشی جا کرده پاره خاک بر سر آن سوراخ نخت
 و خود در وقتیکه ارجن سبک اندر مشغول بود چنان بدر رفت که کسی او را
 ندید چون گرمی آتش بان سوراخ رسید بچه با بنیا دزاری کرده آتش را
 تعریف کرد و ندان از ایشان آتش را مندپال یاد آمد پس گرمی از نزدیکی
 آن سوراخ دور کرد آن چهار پرنده در آن سوراخ سلامت ماندند و بعد از
 تسکین آتش مادر و پدر آنها بر سر فرزندان آمدند مادرها که را از سوراخ
 دور کرد و فرزندان خود را بدر آورده بر سلامت ایشان شکر بجا آوردند
 زن خود را با فرزندان برداشته بجای دیگر برد و بشیم پاپن گفت باعث آن
 بود که چهار پرنده نسوختند و گفت که چون آتش آن تمام جنگل را بسوخت
 و تمام جانوران پرنده و چرنده و گیاهمی آنجا همه را در شانزده روز سوخت

وزان

و از آن تشویش خلاص شده به پیش کشن و ارجن آمد و گفت که به من
 اهتمام شما من از تشویش خلاص شدم حالا هر چه از من بطلبید بجهت شما
 بیاورم ارجن گفت که اگر کاری از دست تومی آید بمن از سلحه خوب هر چه
 بوده باشد بده آتش گفت که اسلحه خوب دارم اما تو خدمت مهادیو بکنی
 او از تو خسته و شود من آنها را بتو نمیتوانم داد و من تا آنوقت که مهادیو را
 نشود اسلحه خوب بتو نخواهم داد پس آتش با کشن گفت که منت میکنم که مرا
 خدمتی بفرمایید و از من چیزی بطلبید کشن گفت که از تو آن میطلبم که میان من
 و ارجن پیوسته دوستی بوده باشد پس کشن و ارجن آتش را وداع کرده
 سیرکنان بکنار آب چون می آمدند و میدیدت همراه ایشان بود فقط

غلامنامهٔ اوپرب مها بھارت فارسی

صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۶۰	۱۵		بونہ بواد مجبول ہستی بر شاخ و برگ کہ بسیار باشد نشود
۱۳۴	۹	بعد از ہزاروی سال	بعد از ہزار سال سی سال
۵	۱۴	سدیان و مہنت	سدھان و دیوتھا۔

صنایع و مرکبات و فضائل و خواص
بن سید بن ولید

مجموعه حالات و احوال و تاریخ استوارات اعیان و اخبار

کتابخانه سید بن ولید

کتابخانه سید بن ولید
مطبع میهنی

نامہا والفاظ وغیرہ مندرجہ پرپ دوم مہابھارت فارسی کہ آنرا بسحا
پرپ گویند

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
कषा	کِشَن	کشن	۱	۱
अर्जुन	اَرَجُن	ارجن	"	"
खांडववन	کھانڈا وین	جنگل گاندیوین	۲	"
मयहेत्य	می دیت	می دیت دیو	"	"
पुधिरि	پیدھتیر	جدھتیر	۳	۲
कुंती	کُنْتِی	کنتی	۹	"
सुमदा	سُمدنا	سهدرا	"	"
दारुक	دَارُک	وارک	۲۲	"
दारका	دَوَارُکَا	دوارکا	۱۳	۲
वसुदेव	بَسُ دیو	بسدیو	"	"
वत्सभद्र	بَل بھدر	بلبھدر	"	"
केलास	کِلَاس	کیلاس	۲۰ و ۱۵	"
दिंदुसर	بِندُسَر	بندسرد	۲۰ و ۱۶	"
वृषप्रवा	بِرِکھ پربا	برسرا	۱۶	"
भीमसेन	بِھیم سین	بھیم سین	۱۸	"
देवदत्त	دیو دت	دیودت	۱۹	"
वरुण	بَرुण	برن	"	"
महादेव	مَہا دیو	مہادیو	۲۱	"

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲	۲۱	اندر	اندر	इन्द्र
"	"	نزاراین	نزاراین	नरनारायण
"	"	جگ	جگ	यज्ञ
۳	۱۳	پرسرام	پرسرام	परशुराम
"	"	پاس	پاس	व्यास
۳	۱۴	سکا چارج	سکا چارج	शुकाचार्य
"	۱۵	بیسیم پان	بیشتم پان	वैशंपायन
"	"	چمن	چمن	जैमिनि
"	"	سمت	سومنت	सुमन्त
"	"	مارکنڈی	مارکنڈی	मार्कण्डेय
"	"	برگ	بهرگ	भृगु
"	"	گوتم	گوتم	गौतम
"	۱۶	اپسرا	اپسرا	अप्सरा
"	۲۰	نارد	نارد	नारद
"	"	بید	بید	वेद
"	۱۸	برهما	برہما	ब्रह्मा
"	"	جم	جم	यम
"	"	سادہ	سادہ	साध्य
۵	۹	پراسر	پراسر	परशर
"	"	سین	سین	श्वेन

فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر
مौर شیرا	گوز شیرا	۵	۹
पवित्रपानि	پوئتر پان	"	۱۰
उद्दालक	اودا لک	"	"
श्रेयतकेतु	شویت کیت	"	"
हरिश्चन्द्र राजा	ہریش چندر راجا	"	"
वाल्मीक	بالیک	"	"
विश्राव	شاک	"	"
काल	کال	"	"
विश्वकर्मा	بشوکرنا	"	"
संवर्त	سبزت	"	"
दृहस्पति	دربہسپت	"	۱۵
शुक्र	شکر	"	"
ययाति	ییات	"	۳
उरु	پورو	"	۴
मानधाता	ماندھاتا	"	"
नहुष	نہوکھ	"	"
वसदस्य	ترس دسیہ	"	"
कृतवीर्य	کرت بیروز	"	"
कृतवेग	کرت بنگ	"	"
प्रतर्दन	پرتر دن	"	"

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۶	۴	ست	شِب	شیخ
"	"	برت	مَرت	مہرت
"	"	کارت سرج	کارت بیسرج	کارت بیس
"	۵	سرب	سوز تھ	سور
"	"	راجم بل	ل	نار
"	"	انبریک	انبریک	انبریک
"	"	بگرت	بھیر تھ	بھیر
"	"	اوسک	اشک	اشک
"	"	مال	ماشو	ماشو
"	"	ارد	ارد	ارد
۶	۵	ولپ	ولپ	ولپ
"	"	پرچاپت	شرجات یا شریات	شرجات
"	"	اک	انگ رشت	انگ رشت
"	۶	دکست	دکست باوشینت	دکست
"	"	مالیک	بالیک	بالیک
"	"	رام پسر جبرت	رام چند پسر و شرج تھ	رام چند پسر
"	"	چمن	چمن	چمن
"	"	ہرت	بھرت	بھرت
"	"	سترکن	شترکن	شترکن
"	"	جنگ	جنگ	جنگ

رام چند پسر کے پوتے

नागरी	फारसी	मوافق کتاب فارسی	سطر	صفحه
वार्हयद	بزرگد	سرکد	६	५
उपरिचर	آپر چر	ارحر	"	"
सुद्युम्न	سید یومین	سدین	"	"
बलदंत	برہمدنت	برہمدت	"	"
बैराय	بین	من بین	"	"
धृतराष्ट्र	دھرتراश्ट्र	در تراشٹ	"	"
जनसेजय	جنجی	جنجیجہ	"	"
पांडु	پانڈ	پانڈ	"	५
बामुकि	बासुक	बासुक	۱८	"
राजाबलि	राजा बलि	राजबیل	۱۹	"
मरुप्रिारा	مارا	برکاش	"	"
संह्राद	संहराद	पर بلاد	"	"
एवरादप्राथीव	एवराद	राउन ده	"	"
वाली	बाली	बाल	"	"
मेषवासा	سیکھ باسا	سیکھناو	"	"
संध्या	संध्या	سحاب	२०	"
विप्राल्या	बिथिया	سل	२१	"
नर्वदा	नर्वदा	نربده	"	"
विश्वोत्तरी	विश्वोत्तरी	اسوارس	"	"
घोराभाद्र	شون بھدر	سون	"	"
जेष्टला	جیشلا	حسل	"	"

فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر	ناگرو
سو نا بھ نام	سما نام	۶	۲۲	سونا نام
کبیر	کبیر	"	۲۳	کبیر
تندی شہر	تندی	"	"	تندی شہر
مہا کال	مہا کال	"	"	مہا کال
سک کرن	سک کرن	"	"	سک کرن
ولسوان	ولسوان	"	۱۲	ولسوان
سرہ	سرہ	"	"	سرہ
پریت	پریت	"	"	پریت
بابا	بابا	"	"	بابا
ہو ہو	ہو ہو	"	"	ہو ہو
حرب	حرب	"	"	حرب
بھیکن	بھیکن	"	۱۳	بھیکن
ہما چیل	ہما چیل	"	"	ہما چیل
بند	بند	"	۱۴	بند
کیلاس	کیلاس	"	"	کیلاس
سدر	سدر	"	"	سدر
سگندہ ما دن	سگندہ ما دن	"	۱۴	سگندہ ما دن
سیر پریت	سیر پریت	"	"	سیر پریت
برہما	برہما	"	۱۶	برہما
ست جگ	ست جگ	"	"	ست جگ

صفحه	سفر	ادوات کتاب فارسی	فارسی	ناگری
"	"	مرح	دکھ	दक्ष
"	"	مرح	ماریچ	मरीच
"	"	کتاب	کتاب	काश्यप
"	"	برگ	برگ	भृगु
"	"	بیشک	بیشک	वशिष्ठ
"	"	مخم	مخم	गौतम
"	"	انگوه	انگوه	अंगिरा
"	"	پست	پست	पुलस्त्य
"	"	اگست سینه سبیل	اگست سینه سبیل پنجم ستاره که آنرا سبیل بن گویند	अगस्त्य
"	"	بر باد	بر باد	प्रह्लाद
"	"	بال کسل	بال کسل	वाल्किल्य
"	"	پید	پید	वेद
"	"	پن	پن	क्षरा
"	"	پن	پن	जमदीन
"	"	درباسا	درباسا	दुर्वासा
"	"	کرد	کرد	कर्म
"	"	سخت	سخت	संचर्त
"	"	رک برک	رک برک	कष्यशृंग
"	"	حون	حون	च्यवन

فارسی	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحه
تس	بهشت لبس	بهشت لبس	۱۳	۸
विश्वकर्मा	بشو کره ما	بکراما	"	"
राजा हरिश्चन्द्र	راجا هریش چندر	راجا هر چند	۱۶ و ۱۷	"
पन्नराजसूय	گیله راجسوئی	جگ راجسو-صفحه و سطر و عمران	۲۳	"
धौम्यपुरोहित	دوموئی پروهیت	دوم پروهیت	۲۰	"
इन्द्रसेन	اندر سین	اندر سین	۲۰	۷۰
सुभद्रा	سبهدرا	سهدرا	۳	۴۱
परप्रुराम	پر شورام	پر سرام	۱۲	"
पुरुवा	پرو روا	پرو روا	"	"
इक्ष्वाकु	اچواک	اچواک	۱۳	"
जरासंध	جرا سنده	جرا سنده	"	"
शिशुपाल	شیشال	سپال	۱۵	"
चंदेरी	چندیری	چندیری	۱۵	"
भीष्मक	بیشماک	بیشماک	"	"
मेघ बाहन देवका	راجا ملک میگه باهن	سک باهن	"	"
राजादेव वक्र	دشت بکر			
आकृति	آکرت	کرت	"	"
शाल्य	شالیه	رسال	"	"
कुंति भोज	کنت بوج	کنت بوج	"	"
कंस	کنس	کنس	"	"

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۱۱	۲۰	کیشی	کیشی	کیشی
۱۲	۴	کوه ست	کوه نبت	کوه نبت
"	۶	سمرتہ	سمرتہ	سمرتہ
"	۲۳	ماندہانا	ماندہانا	ماندہانا
۱۳	۲	بعلیت	بھاگیرتہ	بھاگیرتہ
"	۳	کارت بروج	کانت بروج	کانت بروج
"	۴	بھرت	بھرت	بھرت
۱۳	۴	دہنکیت	دھینت	دھینت
"	۵	مرت	مرت	مرت
"	۱۴	برہرت	برہرتہ - دور صفحہ ۱۶ سطر ۱۰	برہرتہ
"	۱۵	کونہی	کونہی	کونہی
"	۱۸	ملہر	ملہر - دور صفحہ ۱۶ سطر ۱۰	ملہر
۱۵	۲	چند کوسک	چند کوشک - دور صفحہ ۱۶ سطر ۱۰	چند کوشک
"	۱۳	جرا	جرا	جرا
۱۶	۳	جرا سندہ	جرا سندہ	جرا سندہ
"	"	سندہو	سندہ	سندہ
"	۲۱	کدیور	گدا و سان	گدا و سان
"	"	گنڈاک	گنڈاکی	گنڈاکی
"	"	سون	سون بھدر	سون بھدر
۲۰	۴	کلندر کالکوٹ	کلندر و کال کوٹ - پروا مرون	کلندر و کال کوٹ

فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر	ناگری
شا کل و روپ	سا کل دیپ	۲۰	۱۶	آاکل دیپ
نخل بخت و وقت	کامروپ	"	"	آار جپو تیب
پراگچینو بکھ	بکدت	"	۱۶	بگدت
بجگدت	سیر پور	۲۱	۵	سینھ پور
سنگھ پتر	حرامد	"	"	چित्र आयुध
چتر آید مہ	کنٹومان	"	۶	کامبوج لودھ پرم
کامبوج بالوہ پرم	رکک	"	۸	کھیک
پر کھک	یا پنجال	"	۱۳	پانچال
پانچال	دروپد	"	"	دروپد
دروپد	سارن	"	۱۵	دھارن
دشارن	سدرما	"	"	سودھرم
سودھرم	سپال	۲۱	۱۶	شیپال
شیپال	چندیری	"	۱۸	چندی
چندی	برہ بل	۲۲	۱	برہ بل
برہ بل	گوپال کج	"	۲	گوپال کج
گوپال کج	دامدہ د بار	"	۵	ڈنڈ و ڈنڈ و عمار
ڈنڈ و ڈنڈ و عمار	سدیو	"	۱۳	سدیو
سدیو	سدوان بند	"	"	بند و آن بند
بند و آن بند	بیلک	"	۱۲	بیلک
بیلک	مرکنی	"	۱۶	مرکنی
مرکنی				رکین سنی

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
मयन्द द्विबिद्	یکے ٹینڈ دیگرے دو بے	یکی بدو ما دیگرے دو بے	۱۹	۲۲
माहिषमतीपुरी	شہر یا کھنڈہ تہی	سند و مادو	۲۱	"
नीलव नीलध्वज	نیل	نیل	"	"
रुक्म	رکم	رکم	۱۰	۲۳
द्वेद कारण्य	دوئدا کارن	دوئدا کادن	۱۳	"
बलेच्छ	بلنچہ ہانی	بلجمانی	۱۴	"
कोल्नागिरि	کول ناگیر	کول کر	۱۵	"
सुरभीपहन	سور بھی پین	سور بی پین	"	"
ताम्राहवषदीप	تاما ترا ہوی دو پ	تاماد پربت	۱۹	"
रामाकपर्बत	براما ک پربت	برام کرس	۲۱	"
तिमिंगिल	تیمنگیل	تیمگل	۲۱	"
संजयंती	سنجینی	سنینی	۲۳	"
पाषंद	پاکھنڈ	کانڈ	۱	۲۵
करहारक	کر ہارک	کر نامک	"	"
पांड्यरेश	پانڈیہ ریش	ماندیس	۲	"
द्रविड	دروڈ	دراڈ	۳	"
केरल	کیرل	کرل	"	"
चंद्र	اندھڑ	اندھر	"	"
ठडू	اڈور	او	"	"
तालवन	تال بن	مال بن	"	"

فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ	
کالینگ	کَلانگ	کلنگ	۱۱	۲۵
उष्टि करीकि	اَشْتِ كَرِيكِي کوش ایشان نقل شتر بود ۱۲	اشو کرن	۲	"
कच्छेश्श	کَجَجَش	کج	۵	"
विभीषण	بِهِيکَشَن	بھیسکن	"	"
रेहीनक	رَوِيَنک	سرک	۱۱	"
पुष्कर	پَشْکَرِ بَامِ پَشْکَرِ	پسکر	۱۳	"
अमरपर्वत	اَمَرِ پَرِ بَت	امر پربت	۱۵	"
कटपुर	کَطِ پُر	کرسور	۱۶	"
नद्र	نَدْر	نادر	"	"
शल्प	شَلْپِه خال نکل	شل خالوی نکل	"	"
पल्लव	پَلَلَو	پلو	۱۹	"
वर्क	بَرِکَر	برائی	"	"
किरण	کِرَات	کرات	"	"
यवन	یَوَن	حون	"	"
शूक	شُک	سک	"	"
इन्द्रसेनविप्रोक	اِنْدَرِ سِنِ وَ بَشُوک	اندر سین و بسوک	۹	"
धौम्यपुरोहित	دَهْوَمِیَه پُرُو هِیت	دهوم پرو هیت	۱۴	"
वृक्षा	بَرِجَا	برما	۱	۲۸
यान्नवल्लघ	یَا نِیَه بَلِکِیَه	یاگیل	۲	"
सुसामा	سَسَا مَا	سسام	۲	۲۸

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲۸	۴	مال	بئیل	پیل
"	"	متہ	سکتیہ	سکتپ
"	۲۱	بھیکھم تپامہ	بھیشتم تپامہ	भीष्मपितामह
"	"	درونہ چارج	درونا چاریہ	द्रोणाचार्य
"	۲۲	دھرتراشٹ	دھرتراشٹرا	धृतराष्ट्र
"	"	بدر	بدر	विदुर
"	"	جرودھن	دڑیو دھن	दुरोधन
۲۹	۲	سال	شا کو	शाल्व
"	۴	شسل	شلیہ	शल्व
"	۵	بدر	بدر	मद्र
"	"	جیدہرت	جیدرتھ	जपइथ
"	"	باہلیک	باہلیک	वाह्लिक
"	"	بوروسدوا	بھورنسدوا	भूरिश्रवा
"	"	سل	شسل	शाल
"	"	جگ سین	گیئہ سین	पद्मसेन
"	"	مکرت	بھگدت	भगदत्त
"	"	برن	بہنر دھن	विवर्धन
"	۶	کوچ راجہ	کچھو راج	कक्षराज
"	"	ہور	بھور	भूरि
"	"	سردل	برہدیل	बृहदबल

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲۹	۶	سپال	شِسپال	शिप्रपाल
"	"	بیک	بیشنگ	भीष्क
۲۹	۶	رکی	رکی	रकुमी
"	"	براٹ	براٹ	विराट
"	۷	اکریور	اوترا کمار	उत्तरा कुमार
"	"	سک	سنگ	शिनक
"	"	دو پد پد ورو پدی	دو پد پد ورو پدی	द्वुपद
"	"	درشت دمن	درشت دمن	दृष्ट द्युमन
"	"	سکانڈی	سکانڈی	शिरवराडी
"	۸	بلبھدر	بل بھدر	बलभद्र
"	۱۵	کریا چارج	کریا چاریہ	कृपाचार्य
"	۱۶	اسواستھامان	اشوتھاما	अश्वत्थामा
"	۱۶	س سس	بین سبت	बिबिप्रति
۳۰	۳۰	جربو دمن	دو ریو دمن	दुयोधन
"	۱۳	سودت و جدرت	سوم دت و جی ورتھ	सोमदत्त, जय दृथ
"	۲۰	ابھایک	ابھایک	अभियेक
"	۱۴	سل و سکک دد پشتر رکی	شیلہ و بیشنگ دو پشتر رکی	शाल्य, भीष्क, रुक्म
۳۷	۱۹	دسر نام	بھسر نام	बधु नाम
"	۲۰	برادر ورو پدی ورتھ	برادر ورو پدی ورتھ	द्वुपदी कामाई दृष्ट द्युमन
"	۴	راجسو	راجسو	राजस्य

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲۹	۱۳	بیم و	بیم	بیم
"	۱۵	حرب	چہر ز تھ	چکرش
"	۲۲	راجو	راجوئی	راجس
۵۱	۲۲	برات کامی	برات کامی	برات کامی
۵۲	۹	دوساسن	دوساسن	دوساسن
"	۱۲	کوروان	کوروان	کوروان
۵۳	۳	کرن دشکن	کرن دشکن	کرن دشکن
"	"	بکرن	بکرن	بکرن
۵۵	۲	سدیو	سو د مٹوا	سودھنوا
"	"	انگرا	انگرا	انگرا
۵۵	۲	بلوچن	بلوچن	بلوچن
"	"	پرہلاد	پرہلاد	پرہلاد
"	۶	کشب	کشب	کشب
۵۶	۱۹	دیول	دیول	دیول
"	۱۴	برہست	برہست	برہست
۵۹	۸	جیس و بوسودا	جیس و بوسودا	جیس و بوسودا
۶۵	۳	سنجو	سنجو	سنجو

آغاز فن و موم از کتاب مهاجرات که آنرا سجا پرب گویند

راویان اخبار این قصه چنین روایت کرده اند که چون کشتن و ارجن از جنگل گانایون برگشته بکنار آب چون آمدند می دیت دیو که ارجن او را از سوختن محافظت کرده بود هر دو دست را بر سینه نهادند به برابر ارجن آمد و بزبان عجز و نیاز عرض کرد گفت ای ارجن تو مرا جان نودادی که ازین آتش که اگر کوه با دران می بودند خاکستر میشدند محافظت کردی حالا در برابران چه خدمت مرا منی مالی که بجا آورم ارجن گفت من که ترا از آتش نگاه داشتم از تو طمع ندارم بغیر از آنکه با من دوستی کرده باشی حالا ترا خدمت میدهم که هر جا که خواهی بروی دیت گفت من آنچنان خبر نمیدانم که بغیر از من امروز هیچکس مایندارد منیوا هم که سبب شما کاری بکنم که نشانی از من بماند ارجن گفت من اگر ترا خدمتی بفرمایم مردم گمان برند که من ترا بجهت خدمت از آتش خلاص کرده بودم اما تو اگر منیوا را که خدمتی برای من بکنی هر چه خدمت کشتن جو بفرمایند بکن پس می دیت به پیش کشتن آمده گفت التماس دارم که بمن خدمتی بفرمایید که چنان بکن آنرا سجا پرب کشتن ساجی سرد پیش انداخت بعد از آن گفت اگر نو کاری منیوا را که بکنی بیاید که سبب راجه بدمشتر منزل عظیمی که در روی زمین نظیر نداشته باشد راست کنی چنان باشد که از آدمیان هیچکس آنچنان جاسی نتواند ساختن و آنچه در میان دیوان و دیوتها و آدمیان یواران و غیر آن بوده باشد تمام درین منزل بوده باشد که

صورت جمع دیوتها و دیوان و آدمیان و جانوران و ماران در آنجا نقش کنی می دیت
 خورشال شد و گفت قبول کردم که چنان جامی راست کنم که از آدمیان هیچکس نتواند
 ساخت پس کشن و ارجن می دیت را گرفته متوجه دلی گشتند چون بدلی رسیدند
 جد مشتر از دیدن ایشان بغایت خورشال شد می دیت را نوازش نمود می دیت
 در ساعت نیک طرح منزلی در رعایت وسعت و فسحت انداخت دوه هزار گز طول
 دوه هزار گز عرض آن جا را تعیین نمودند بمسیم پایین باراج خمیجه گفت که چون کشن جویو
 بدلی آمد می دیت طرح انداخت کشن انداجه جد مشتر خصت گرفته متوجه دوار کا
 شدند نهگامیکه روان میشدند خواهر خود را دیدند او را نصیحت بسیار کرده گفتند که زنیهار
 در خدمت کننی و ارجن تقصیر کننی بعد از آن کشن جویو و سحر را هر دو گرفتند و کشن او را
 و سایر دوستان را وواع کرده تمام اسلحه خود برابر ابه خود نهاده روان شدند راجه جد مشتر
 با برادران و جمیع بزرگان بشایقه او تا دو کرده رفتند پس کشن جویو همه را خصت دادند
 که باز گشتند و آرگ که بهلبان کشن جویو بود را به کشن و ارجیل تمام رانده در اندک زمانی
 بدوار کار رسید بسدیو پدر کشن و بلجدر برادر کلان کشن با تمام برادران و فرزندان و
 خویشان کشن از دیدن او بغایت خورشال گشتند و بعد از آنکه کشن جویو از بدلی رفت
 می دیت دیو با ارجن گفت که من بکوه کیلاس و آن طرف میروم تا طلا و جواهر بسیار
 بجفت راست کردن این منزل بیارم و در نزدیکی آنجا حوض کلانی هست بندر و نام
 در کنار آن حوض گز کلانی افتاده است و آنرا راجه برک سر آسجانهاده است آن گز
 بجفت بمسیم سین می آرم و آنرا معلوم نیست که بغیر از بمسیم سین دیگر کسی کار تواند نمود
 و بوقی هم آنجا هست دیوت نام که برن آنجا گذاشته و آواز آن بوق مثل آواز رعیت
 آنرا برای شنای آرم پس می دیت بجانب شمال رفته بکوه کیلاس و بند سرور رفت در آنجا
 جانی بود که نهاد دیو و زنار این جگ بسیار کرده بودند می دیت آن گز و بوق جواهر
 بسیار و طلا می خالص بی نهایت پر دشته بدلی آورد گز را به بمسیم و بوق را با ارجن داد
 و آن بوقی بود که دیوتها و دیوان و آدمیان و ماران و غیره از آواز آن می ترسند

ومی دست بنیاد عمارت کرد و آنچنان منازل ساخت که در عالم عدیل و نظیر آن نبودند
 آن عمارت را از طلا ساخت و بجوهر آبدار و لالی شاهوار همه مرصع کرد و انواع باغ باو
 منظر با و موضعی در آن عمارت ساخت و جافوران بسیار از جوهر ساخته بود که هر کس
 ایشان را میدید گمان میکرد که جان دارند و در موضعی عمارت ماهیان از طلا و جواهر
 تعبیه کرده بود که حرکت میکردند و از کمال هنرمندی آن عمارت را چنان ساخته بود که نظر
 بدخوالم آنچیز از آب بود آن دیوار مینمود و آنچه دیوار بود آب بنظر درمی آمد و انواع گلها و
 لاله با در باغها از جوهر راست ساخته بود که هیچکس فرق نمیکرد که این کلی اصلی است یا
 از جوهر است کرده اند و آن عمارت را در چهارده ماه تمام کرد و آن عمارتی شد که مثل آفتاب
 میدرخشید و در شب تار مثل روز روشن می تابید چون آن عمارت تمام شد راجه جید
 در ساعت سعید با تفاق برادران و خویشان با آنجا آمد و تمام آن منزل را تماشا کرد
 و جمیع مردان که همراه راجه بودند عیان عمارت شدند راجه اول ده هزار برهمنی را بطلبید
 تا بید خوانند بعد از آن طعام بسیار بجهت ایشان آوردند چون از طعام فارغ گشتند راجه
 بر برهمنی ناسه هزار گاو داد و همه ایشان را خلعت داده نصبت کرد تا بر فتنه بیازان
 بر راجه جید بیشتر از اطراف عالم رکبیشتر آن مثل پیرام و بیاس و پیش سکا بارج و
 شاگردش بسیم پان و همین و سمت و مار کنندی و مهرگ و گوتم و غیره آنجا آمدند راجه جید
 همه ایشان را تعظیم و احترام بسیار کرد و از جاهای کلان که در اطراف عالم بودند مثل راجه
 پنجاب و بنگاله و بهار و گجرات و دکن و غیره اکثر با آنجا آمدند و سرکیشان جوید با جمیع فرزندان
 و برادران و خویشان و سایر جادوان آمدند و در آن مجلس آن غازه سرود گفتن کردند و پس
 رقص میکردند و آنچنان مجلس شد که مثل آن کسی از ادیان یادداشت و دیدن اشنا که مردان با
 مجلس مشغول بودند تا رو پیدا شد و نار و آنچنان کسی بود که عید اکثر علم را میدانست قصه
 گذشتهها همه را نیک یاد داشت و همه را که اراده میکرد از عالم بالا و قعر زمین و خبا و دیار
 آن همه جا میرفت راجه جید بیشتر و سایر اهل مجلس همه بتعظیم بنجاتند و کمال احترام او بجا
 آوردند چنانچه نار و خوشحال شد و راجه جید بیشتر را با برادران دعای غیر کرد پس راجه نار در

بر صدر مجلس نشاند و خود در برابر او نشست آنگاه باز گفت ای راجه شما طریق عمل و او
 که پدر آن شما آن طرف بر عیال که در این خالق تو انا اند عمل و سلوک میکردند و آنچه آداب
 سلطنت است همه را نیک میدانند و سپاهی خوشحال و رعیت آسوده اند و سایر علمای و ارباب
 و درویشان و فقیران و سوداگران و غیر ایشان در امن و فراغت میگذرانند
 اکثر همه این مردم در امن و فراغت میباشند شکرانه این را که خداوند تعالی شما را بر زمین
 توفیق کرامت فرموده بجای باید آورد اگر کار بر عکس این باشد میباید که آنرا ملامتی و تدارک
 نمایند و یقین دانند که سپاهی و رعیت پادشاهان را بجای دو بازو میباشند اگر این دو بازو
 پادشاهان توفیق ملک برقرار است و دشمنان مقهور اند و همه اهل عالم و عاصی پادشاه میکنند
 و درین عالم نام نیک ایشان باقی میماند و در عالم درجات عالی میرسد خدا و خلق از
 پادشاه راضی میباشد چون نار و امثال این سخنان بیا گفت راجه بدیشتر گفت ای راجه
 آنچه از دست من می آید در امن و عمل میکنم و بقصیر از خود راضی نمیشم و شب و روز
 از درگاه حق تعالی مسالت نیامیم که مرا توفیق بخشد که آنچه رضای او باشد بهمان دستور عمل
 نمایم و مرا توفیق خیر کرامت کند باز گفت آنچه گفتی میکنی امیدوار میباشی که در دنیا و
 آخرت خداوند تعالی ترا سرفراز گرداند راجه بدیشتر از سخن نار و خوشحال شد بعد از آن
 بانبار گفت که شما بزرگید بهر جا که اراده نماید میرودید حال امن از شما تحقیق میخواهم که بکنم که
 ای شما مثل این عمارت که می دیت برای ما ساخته است در هیچ جای دیگر دیده ایم باز
 گفت من در آدمیان ندیده ام که همچو مثل این عمارت ساخته باشد اما من مجلسها
 و عمارت جم و برین داند و بر چهار دیده ام اگر میل تعریف آن مجالس و خوبهایی آن
 داشته باشی من شمه از آنها با تو میگویم راجه بدیشتر چون این سخن از نار و شنید برخواست
 و هر دو دست بر سینه نهاده بانبار گفت که من میل شنیدن تعریف آن مجالس و عمارت
 بسیار دارم تا بدانم که در آن مجلس چه گمان نمی شنیند و عرض و طول آن مجالس چه مقدار
 نار گفت خوش چون خاطر شما میخواهد من تعریف آنها را با تو میگویم اول تعریف عمارت
 و مجالس اندر را بگویم بانبار گفت که عمارت اندر را اندر خود ساخته است و طول آن عمارت چهار

گروه و عرض آن در سیت گروه است و بلندی آن عمارت به بست گروه و انداز و چنان
 ساخته اند که هر چاکه خواسته باشد آنرا میتوان بدردن و در آنجا صعوبت و ماندگی و ترس
 بیماری نیست و انواع منارل عالی و باغها و محوض با و منظر با در آن عمارت ساخته اند
 که عقل اندوین آنها چنان میشود و تحت عظیمی در میان آن عمارت بجهت خاصه اند
 نهاده است و اندر بران تخت می نشینند و حرم او که اندرانی نام دارد و اندر تاج مرصع
 بر سر می نهد و جواهر بر بازوی خود می بندد و لباسهای پوش که هرگز کمین میشود و نور و روشنی
 و خوبی بصورت یکی از دیوتها بر آمده شب و روز در خدمت اندر ایستاده خدمت میکنند
 همه دیوتها با زنان خود جماعت ساده و غیره که ایشان آگاه نیست در آن مجلس می نشینند
 و جماعتی از رکنی ایشان مثل پراسر و پرست و کالو و سگ و در باسا و سمن و بزرگ سر ما و
 سرمان و اوردالک و کشپ و سب و راجه هر چند بیاس و گوتم و بالیک و ساکن کال
 و بسکرا و نسر ب و غیر اینها در آن مجلس اندر می نشینند و جمیع دریا و دریا و دریا و دریا
 باران و باد و بوس و خاک و ایام هفته هر کدام بصورتی بر آمده در آن مجلس ساز میزند
 و گونیدگی میکنند و اسپر با بصورتی تمانه که هرگز آدمی نرا و تصور برابر یک ان حسن گروه
 لباسهای و جواهر در سر و بر آن نسبت که شعاع و دنیا مثل آفتاب تابان است پیوسته
 بر قص و بازی درون مجلس میباشد و بر بهیبت و سکند و اکثر در آن مجلس صد زشتین میباشد
 و محضهای مرصع که روشنی آنها عالم را منور میسازد و در اطراف آنجا نهاده است و اگر گاهی
 اندر بجائے رود دیوتها بران محضهای نشینند آنها را بی آنکه کسی بداند و هر چاکه اراده
 نمایند سیرند و دیگر چیز با در مجلس اندر است که اگر گویم سخن دراز است و دیگر عمارت
 و مجلس هم را گویم و عمارت هم را بسکرا ساخته است و آنچه از مصالح عمارت از گل و
 خشت و چوب و غیره میباشد در آن عمارت همه اینها از طلاست و چهار صد کرده طول و
 چهار صد کرده عرض آن عمارت است و هم هر چاکه خاطرش میخواهد آن عمارت را می برد
 و در آنجا یک هوا فایده میباشد و گرمی و سردی نیست و هر کس که در آنجا میرود هرگز گرمی
 و غم و اندوه و پیری و ناداری و ماندگی و امثال در آنجا نمیباشد و هر کس که در آنجا بیاید

هر چیز که بخاطرش برسد از خوردنی و پوشیدنی و بویهای خوش و باغ و عطر و غیره در آنجا حاضرست و در باغهای آنجا درختان هست هر چه که کس ابراهه نماید فی الحال بر آن درختان اسپید میشود و در مجلس خیم بسیاری از آنجا جای بزرگ مثل راججات و پیش پور و مانند آنها و سئوک و برس و مس و کمره سرح و کرت سگ و سرون دست برت و کات سرح و سرب و لاجبل و انبریک و بگیت و اوسک و مابل دارد و لیب و پرجابت و ناک و مکست و ما بلیک و رام سپهرت و کچمن و بهرت و سترکن برادران نام و پرسلوم و جنک و سر کدا بر سر و سد من که اول مرد بود و آخر زن شد صد راجه که همه بر حدت نام دارند و صد راجه من نام و صد و یک راجه در ترشت نام و هشتاد و راجه جنبیجه نام و پندرشتا پانده هزاران راجه بزرگ که در دنیا عدلی و دادگروند و در جنگها کشته شده اند و عبادت بسیار کردند میباشد و مرگ و اجل در نزد یک جسم میباشد و خدا شکاران جم غفرا آتیاده اند که هر کس راجه حکم فرماید فی الحال جان او را قبض میکنند آنجا هم گذر بریان بسیار میباشد و گویند میکنند و اسیر میرقصند بعد از آن نارد گفت ای راجه جد بیشتر مجمل از احوال همه را گفتم حالا از تعریف مجلس برن پشخورین عمارتی دارد که چهار صد گز طول و هفتاد عرض دارد و آن عمارت را هم بسکرا در میان آب طرح انداخته است و در آنجا با آنها بسیارست که درختهای آن از جواهر بعضی از لعل و بعضی از زمرد و مروارید و غیره در آن عمارت خانهای لطیف بسیارست که درختهای آن از جواهر آبدارست و در مجلس که برین می نشینند تختی است در حمایت بانواع جواهر که چشم آبی مثل آنها ندیده است صر صر کرده اند و برین بازن خود بر آن تخت می نشینند و آفتاب با دمازده برج و باسک مار با بسیاری از ماران خوب صورت و دیوان بسیار مثل راجبل و بکاسر و پر بلا و دراون و ده سز و بلبل و میگند ناود غیره در مجلس برن میباشد و چهار دریا که هر یک در طرفی از اطراف عالم می باشند و آب گنگ و چون سما و مثل و زبریده و اموارس و سمول و حل و غیره با حمما و حمما و برکها و کوهها و صعدا همه بر یک صورتی برآمده در آن مجلس میباشد و برین فندی می دارد و ساس نام که با پسران خود پیوسته خدمت برن میکنند و دیگر مجلس کبیر را با تو گویم نیکو گوش دار

کبیر هم عمارتی دارد که چهار صد گز طول و دو بیست و هشتاد و گز عرض دارد و کبیرین
 عمارت را تمام عبادت و ریاضت خود ساخته است درین عمارت انواع قصرهای بلند و
 خانهای بلند و خانها بعضی کوچک و ایوانها و غیره است همه از طلا و جواهر منقش
 که چشم آدمی را در مثل آنها ندیده است و فرشتها در اینجا افتاده است که مناسب آفتاب
 روشنی دارد و باغبانها در اطراف و جوانب آن عمارت بسیارست و درختهای آن باغها
 بوی خوش دارند که تا صد گز میسرود و در اینجا هم بسیاری از گندهربان
 هستند و شبها از سرود و رقص و خوشحالی اینجا خالی نیست و بسیاری از جمعی که
 خویشان کبیر اند و هر کدام که در لشکر تابع دارند در مجلس کبیر صد نشین میباشند
 بسیاری از کبیران و راجا که ترک سلطنت کرده بعبادت و ریاضت پرداخته اند در
 مجلس میروند و با انواع نعمت و فراغت میروند و مهاد و یو و پارتنی بسیار بنجای می
 و از خدمتگاران مهاد و یونندی و مهاد کال و سگ کرن و غیره بان مجلس میروند و از
 گندهربان و سوان و سره پریت و بلاد و هود و حرت لازم آن مجلس شب و روز هستند
 بجهیکین برادر را دن با بعضی از دیوان خود گاهی آنجا میروند و از کوهها کوهها بنجای
 کوه بند و کیلاس مدد و سکنه مادن و سمیر پریت با یکدیگر که بها بصورت آدمی برآمده
 اکثر پیش کبیر میر و ندندار گفت امی جد بهشتر چون مجلس اندر و جم و برن و کبیر را شنید
 حالا مجلس بر مهاد را بگویم درست جنگ روزی نشسته بودم ناگاه سوج یعنی آفتاب
 دیدم بصورت آدمی برآمده پیش من آمد من پرسیدم از کجای آئی گفت از مجلس
 می آیم من گفتم منیچو اسم که تعریف آن مجلس را بجهت من بکنی او بنیاد کرده گفت که
 آن مجلس عمارت است که از بسیاری کلامی هیچکس طول و عرض آنرا بیان نمیتوان کرد و هیچ
 نمیتوان گفت که آن عمارت چه رنگ دارد از عنایت صفا و خوبی نارد میگردد پس چون
 تعریف آن عمارت را از سوج شنیدم خاطر بسیار بسیار ازل دیدن آنجا شد با سوج گفتم
 چکار کنم که آنجا تو انم رفت او گفت اگر نه هر سال روزه بداری و عبادت کنی آنجا توانی
 رسیدن بکوهه هانچیل رفتم و تا نه هر سال روزه و ششم و شب و روز بعبادت و ریاضت

مشغول می بودم بعد از آن سوچ به پیش من آمد و گفت حالا اگر خواهی میتوانی با بجا رت
 پس من همراه سوچ با بجا رتقم و از آنچه تعریف شنیده بودم مبراتب زیاده ازان یا کمتر
 هر چند خواستم که طول و عرض آنرا بدانم و هر چند پاره کرده بودم که آیا آن چه رنگ لطافت
 که آن دارد و هیچ وجه نتوانستم هرگز انجیان رنگی در روشنی و لطافت آن خانه تصور کرده
 بودم و در آنجا شب در روز که سنگی و تشنگی و گرمی در سویی نییاشد و نه روشنی آفتاب
 و نه روشنی ماه باید و تابش و روشنی آفتاب پیش روشنی آنجا هیچ نمی ماند و برهما در آنجا
 تنها بر تخت می نشیند و جماعه دیگر در آنجا راه دارند مثل مرغ و پر و کتیب و بهر که کعبه
 و بسنت و گوتم و انگره و پست و اگت یعنی سبیل در پر پلا و جماعت بال کتیل با و غیر اینها
 همه دست بردست نهاده در برابر برهما می نشینند و آسمان و عقل و چهار بید و دیگر
 علوم و راه و آفتاب و حرما م هفته و سال و چهار جگ و دل و آب و آتش و خاک با
 و طعم و کون هر کدام بصورتی در رعایت خوبی برآمده در خدمت برهما بر یکلیون استاده
 میباشند و بطرف دیگر جبرگن پده بر سر ام و در با سا که در سمت درک مرکب و حصول و
 بس و بسکرا و غیر اینها بر طرف دیگر میباشند و برهما بر همه کسانی که مجلس او میزند و
 لطفها میکنند نار و گفت ای جدی شتر این بود و مجلس از تعریف مجلس برهما راجه جدی شتر گفت
 شاعرانیت کرده تعریف مجالس ان بزرگان کرده دید و جماعتی را که در مجالسهای ایشان
 میباشند نام برید و مجلس اندر چو نست که از راجه بغیر از راجه هر چند هیچکدام دیگر را
 نام نبردید که در آنجا میزفت باشد راجه هر چند چکار کرده بود که از میان انبیا راجه ای که
 گذشته اند او را این میسر شده است که مجلس اندر همراه رکبشرا ن می نشیند
 دیگر پدرم را فرمودید که در مجلس جم دیدم ای پدر من با شام سخن گفته بود نار و گفت
 راجه هر چند راجه بزرگی بود و جمیع راجه که در زمان او بودند زبون خود کرده بودند و
 او خود بر تپه بود که خود تنها بر ابراه سوار گشته بگرد جهان گردیده بود و تمام عالم را گرفته بود
 و تمام راجه را منهدم گردانیده همه زبون او شده بودند بجا رت ان جلی کرده بود که
 آنرا جگ راجه گویند اسپندان جلی که راجه از رومال برداشته بخدست او آمده بودند و

تمام خدمت آن جگ را با جا کرده بودند بعد از آن جمیع برهمنان را که بآن جگ حاضر
 شده بودند آنقدر جوایز و مال داده بود که دیگر هرگز ایشان را مال احتیاج نشد
 و دیگر مردمان را که بآن جگ آمده بودند همه را آنقدر زر و مال داده بود که دیگر
 ایشان را در پیش روی نداد و از جهت این جگ بود که راجه هر چند بمجلس اندر راه
 یافته است و دیگر حال پدر خود را که از من پرسیدید آنست که با من گفت که شما بزرگید
 بر زمین و هر جا که خواهید میرید اگر بپس من جا بشوید با او بگویید که امی فرزند تو
 لائق آنی که تمام زمین را منسوخ گردانی و مثل کشن درستی داری که بسیاری او همه کار
 میتوانی کرد من در ایام سلطنت خود جگ را چون نگه داشته ام از آن جهت بمجلس اندر میروم
 رفت اگر تو بخواهی من آن جگ را بکنی هم ترا ثواب بسیار حاصل میشود و هم ازین
 عهده بدر می آیم نارو میگوید من با پدر شما گفتم که چون زمین میروم این پیام را
 بنیسه شما خواهم رسانید حالا من بشما گفتم اگر تو برای راجه این جگ را بکنی هم پدر تو
 خوشحال میشود و بمجلس اندر و دیگر دیوتها میتواند رفتن و هم شمارا ثواب بسیار حاصل
 میشود و شما هم چون بآن عالم بروید بمجلس اندر و همه جا خواهی پذیرفت اما این جگ را
 کردن بسیار مشکل است چرا که می باید که همه راجهای عالم را بزبون کنی تا این جگ
 میشود و میتوانی کرد و راجه وقتی بزبون میشوند که با همه کس جنگ کند و خون بسیار
 ریخته میشود چرا که می باید که همه راجهای عالم را کسی بزبون سازد تا این جگ را
 توان کردن در راجه وقتی بزبون میشوند که با همه کس جنگ کنند و مردمان از طرفین
 کشته شوند حالا شما با برادران و دوستان خود مشورت کنید نارو گفت من حالا از
 شما رخصت گرفته بودم و اگر میروم راجه جدی بشوید نارو رخصت داد و خود همه برادران
 و دوستان در موم میروند تا که مدار مشوره ایشان بروی بود طلبید و در باب جگ
 کردن با ایشان مشوره کرد همه گفتند که چون شما توجیه کنید این جگ میتوانید کرد و
 بسیم و ازین برخاسته عرض کردند که شما بزدستی که درین جگ ضرر در باشد با بفرمایید که تا جا
 در بدن داریم درین کار سعی کنیم و جانهای خود را فدا سازیم راجه جدی بشوید ایشان را

دعای خیر کرد و در بند آن شدنکه جب کنگر و دران آیام از دولت راجہ جدہ شہر
 و اثر عدل او ہمہ مردم در امن و فراغت بودند باران بوقت میبارید و در نزد حرامیہ
 اصلاً نبودند و خلق ہمہ بہ نیکی اوقات میگذاشتند و در دفع و دخل در مردم نبود لقمہ
 چون راجہ جدہ شہر بران شد کہ جب بکنند برادران و بزرگان کبار امارا و بعضی از علما
 را طلبیدہ گفت کہ من ارادہ کردہ ام کہ جب راجہ و چنانچہ راجہ بہر چند کردہ بود ہم
 شادین باب بہ صلحت می بینید برادرانش با تفاق ہمہ حاضران گفتند کہ ای
 راجہ خوب بخاطر گذشتہ امیدوار هستیم کہ خداوند تعالی ترا توفیق بدہد کہ این جب
 راجہ سوی کبلی ہمہ گفتند کہ اگر تو این جب با تمام رسائی از ہمہ راجہا کہ امروز در دنیا
 ہستند بزرگ تر میشوی دانچہ مصالح این جب بودہ باشد بہت تو ہمہ میسرمی شو
 چرا کہ برادران تو اشچیان کسانند کہ ہرچہ خواهند میتوانند کرد و ہمہ اشچیان با اعتقاد
 خدمت تو میکنند اگر تو ایشان را بفرمائی کہ تنہا بروند میروند کار با انجام میرسانند را
 جدہ شہر چون این سخن را بشنید خوشحال شد روز دیگر بیاس و دوہوم برو بہت را
 کہ مدار کار و بار سلطنت راجہ جدہ شہر برو بود از مشورہ او تجاوز نمیکرد و طلبیدہ ہمہ جا
 برادران ہم آمدند آنگاہ راجہ جدہ شہر با ایشان گفت کہ شما ہمہ مرا مینمایید کہ جب نامہ
 این جب را کردن بسیار مشکل است و من چند فرست کہ ازین فکر خواب میکنم و نہ طعام
 میخورم بیاس گفت ای راجہ ہمہ چیز بہت بلند میشود تو اگر بہت بہ بندی این جب را
 میکنی راجہ گفت این کار بقایت مشکل است مرا این بخاطر میرسد کہ اگر کشن درین کار
 مدد و معاون باشد اینکار سر انجام می یابد ہمہ گفتند بسیار خوب بخاطر رسانندی ہر کار
 کشن در نیکار سجدہ شود البتہ این جب بہترین وجہی تاخر میرسد پس راجہ کی از امر
 بزرگ خود را کہ اندر سین نام ہشت ہزار کا بطلب کشن فرستاد و اندر سین بجمعیل تمام
 پیش کشن رفتہ دعای راجہ جدہ شہر و برادران رسانید و گفت کہ راجہ مرا بطلب شما
 فرستادہ است کشن در میان روز ہزار را بہ خود سوار شد و دارک کہ سہلبان او بود را بپا
 بہ جمعیل تمام راندہ در اندک زمانی بدہلی رسید راجہ جدہ شہر چون آمدن کشن را شنید

بھاریب

بغایت خوشحال شد و برادران با جمیع بزرگان که در دلی بودند همه پیش سرکشین جمعی
 آمده تظلم کردند دست بردست کرده استادند و سرکشین جمیع همه را بکنار گرفته قند و شیر
 کردند و از جن کشن را بخانه خود برد و سهد را خواهر کشن آورده در پای برادر افتاد و کشن
 خواهر را در بغل گرفته نوازش بسیار کرد و از جن آن شب مهمانی لائق کشن را تمام آن
 شب ایستاده همه خدمت را خود میکرد و روز دیگر همه به پیش راجه جده شتر آمدند مجلیل
 کلانی شد پس راجه جده شتر با کشن گفت که ما قرار دادیم که جگ را جسو بگیریم و این بی
 اعانت شما نمیشود و شما آن چنان کسی هستید که هر چه خواهید میتوانید کردن اگر صلاح
 نماید اندک از سر این واحیه در میگرددیم کشن گفت جگ را جسو جگ کلانیت شما
 این جگ را میتوانید کردن و این چهار برادر شما چنان کسانند که در دنیا عمیل تظلم
 ندادند و هر کاریکه اراده نمایند میتوانند کردن و این برادران که در خدمت شما باشند شما
 هر چه اراده کنید به خوترین وجهی میتوانید ساخت مال امن و نیکار شما سخنی بگویم چون
 پسر ام جیره یاز قتل کرد چه تر یانی که از تیغ او جان برود یکی از فرزندان راجه پرورد
 و بعضی از فرزندان راجه همچو اک اندر امر فر کسی که بر سر همه چیز بیان حاکم است جده
 است که در ولایت کشمیر است و هیچکس جرئت او نمیشود و بعضی دیگر از راجها
 مثل راجه سپال راجه چندیری و هیچیک و سک باهن و کورت و رسالی که همه راجها
 قوی و شجاع اند با بعضی راجهای دیگر هم که تا امر فر سلطنت میکنند همه بدوستی و اطاعت
 جراسنده در ملک خود میباشند و حسب که خویش راجه کنت بهو است و خویش ما در است
 او نهاد دوست است که جراسنده اطاعت نمیکند و دیگر از راجها و حکام بلاد هر کس که امر فر
 حکومت از اطاعت برانند میکند و کنس خالوی من که هیچکس را در زور و قوت بهما بر خود
 نمیدانست و جراسنده با او دوستی و خویشی کرده بود من با اتفاق برادر خود بلجهد را در
 با پادشاه کیشی کشمیر و در دختر جراسنده که زن کنس بودند به پیش من خورد فتنه قصه
 کشته شدن شوهر را گفتند و گریه بسیار کرده گفتند که توانقدر زور و قوت شکر داری
 که هیچکس جرئت تو نمیشود خون بگذاری که خون کنس بر زهره رود و جراسنده اعراض کشت

و لشکر را جمع کرده و قصد جنگ ما کرده با یکدیگر مشورت کرده متحررا گذاشتیم و بدو را کاک
 در کنار دریا واقع است ز قیتم و تمام زنان و مردمان خود را آنجا گذاشته من و برادر بانه
 به متحررا آمدیم چرا شده بالشکر بسیار جنگ ما آمده متحررا محاصره کرده من و برادر که غنیمت
 و بگوئی که در نزدیکی کوه مسست ز قیتم و آن کوهی بود که درازده کرده بلند می داشت
 چرا شده با آنجا آمد و ما را محاصره کرده و پیروزه روز لشکر او برگردان کوه نشسته بود
 توای راجه جدید شهر از همه راجه های که در جهان هستند بهتر و نورانی تری بود از توایی
 که ترا سمرته میتوان گفت و سمرته کسی را میگویند که از همه راجه های بزرگتر باشد و تو میتوانی
 که این جنگ را بسوی کنی اما ما چرا شده زنده باشد تو این جنگ را نمیتوانی کردن و چنانچه
 هست نیز از دست صد راجه راکه در اطراف جهان سلطنت می کرده اند نصرت هست خود
 گرفته است و در بند کرده است و اراده دارد که جنگ نماید بکنند و اینهمه راجه های است
 نشنودی و ما در یو یکشد و چرا شده بقوت و مردمانی خود بگرد جهان گردیده و اینهمه راجه
 در جنگ گرفته است و در بند دارد و من با همه خویشان و قبیله از متحررا که وطن اصلی
 ما بود از ترس او اگر نجاتی بر ما کار فرستایم ای جبهه شهر تو اگر میخواهی که این جنگ کنی او را
 فکر کن تن چرا شده باید که در سلاطین راکه او در بند دارد و خلاص ساخت تا ایشان بین
 جنگ همه خدمت را بکنند سر کشین جیو بار راجه جدید گفت آنچه بخاطر رسید باشد و درین کار
 جدید شهر گفت آنچه شما فرمودید سخن ما است و دیگر امر فرجه است که عقل او از همه بیشتر باشد اما اگر این
 را بکنیم بیادنت و یاری شما خواهد بود و این چرا شده راکه شما گفتید ما هم از منی ترسیم و
 جانی که مثل شما کسی از من نیست ما این خود چه باشیم بهم گفت ای راجه هر راجه که ترو
 کند در دشمنان را مندم نگرداند و در کارهای مشکل که پیش آید سعی و ترو نماید و ما چنانچه
 نتوان گفت راجه و بزرگان را همت عالی میاید که همت عالی کارهای مشکل آسان میشود
 اگر تو همت خود را بلند داری ما چرا شده را میکشیم حالا اگر میفرمائی کشن و این من
 میرویم و چرا شده را بتوفیق الله تعالی میکشیم کشن گفت ما شنیده ایم که در عالم هیچ راجه
 ندشته اند که تمام جهان را گرفته اند و این زمان در عالم نظیر خود نگذاشته اند یکی را چنانچه

که مشرق و مغرب برود بحر عالم را گرفته بود تا امروز سلطنت چون هرگز کسی راجه نکرده و دوم راجه
 بجگیت که نگهبانی دنیا را نیکو گردو آب گنگ را از حوادید الناس نمود و از کوه کیلاک
 برآورده روان ساخت سوم کارت بیج او در عبادت و بندگی خداوند تعالی بر دیگران
 فائق بود چهارم راجه بجزرت پسر راجه و حکمت او را از دور و قوت بر دیگران زیاده بود پنجم راجه
 مرت او در اموال و اسباب از همه کس زیاده بود و در وقت جنگ او کبیر همه مجاهدین و ملامت
 خود را بر پیش او فرستاد و این پنج راجه سمرقند بودند که بهمت عالی خود جهان را از زیرین
 آوردند ای راجه جد شتر اگر تو هم بهمت بلند داشتی ششم ایشان شومی و مقدور و انکار
 کشتن جراسنده است ترا حالا این کار میاید کرد که بهر طریق که توانی جراسنده را مرفوع
 کنی و حالا هر راجه بزدگی که در جهان هست همه اطاعت و خدمت جراسنده میکنند و هر
 خلاف با او میکنند یا حکم او نمی شنود جراسنده می رود او را گرفته بند میکند ملک او را
 خود تصرف میشود کسان خود آنجا میگذارند او بنایت بی رحم و سنگدل است هر که او را
 میکشد نام نیک او تا انقراض عالم میانند راجه جد شتر با کشتن گفت که من شمارا با بهیم
 دارم کشتن جراسنده بفرستم و این هرگز در دل من نمی آید که شمارا بجنگ او بفرستم
 بهیم دارم بجای دو چشم من اند و شمارا بجای دل من اگر شما آسیمی برسد من بی چشم
 و بی دل میشوم و من بی چشم و دل چون زندگانی کنیم و جراسنده آفتد ز نور و قوت
 و لشکر دار که چه اگر با او جنگ کند بر غالب نمیتواند آمدن شا چون با او جنگ نمیتواند
 کرد پس مناسب آنست که از سر این کار جنگ بگذرم و دست ازین کار مشکل بردارم
 و سنیا سی شوم و بر اوران و خوشیان را کشتن ندیم ارجن ازین سخن بر آشفت و
 از روی غضب باراجه گفت که این چه سخنان است نپوشند که هر ساعت از شما سر میزند
 ما خداوند تعالی این قدرت قوت و شوکت داده باشد و همچنین گمانها و تیر با و دیگر
 اسلحه که میدانی داشته باشیم و لشکر خوب همراه ما باشد و کشتن ملک ما میگردیده باشد اگر
 با جان و دل با دشمنان جنگ کنیم و این اسلحه را کار نفرماییم پس زندگانی ما بچکار خواهد
 آمد سپاری راجه بجزرت پسر راجه بهمت بلند نیست هر کس بهمت بلند دارد بر همه کس غالب میشود

و با این را میدانم که اگر چنانچه را بکشم هم فایده دنیا را حاصل میشود که نام نیک تا از نظر
عالم میاند و دیگر ثواب آخرت می یابیم که چندین هزار راجه را از کشتن خلاص میارم و
دیگر آنست که بعد کشتن جراسنده آنقدر غنیمت بدست می آید که از حساب شمار
افزون باشد و دیگر چون کشتن همراه ما باشد خاطر ما جمع است که البته فتح و نصرت بجانب
خواهد بود کشتن چون این سخنان را از ارجین شنید او را افزون کرد و گفت ای ارجین
تو که از اولاد راجه بهرت باشی و مادرت کنسی باشد امثال این سخنان از تو بجهت
ما را در کشتن دانی کارا عماد نیست که اگر انچه کار راست شود بطریق مهربت تو خواهد بود بعد
از آن کشتن جویو براجه بدشتر گفت هیچکس نمیداند که فروزنده خواهد ماند یا نه اگر کسی سخن
کند این چنین سخنان نگوید که ارجین گفت و حالاً ما را در جنگ جراسنده فکر دیگری نباید
کرد و اگر با جنگ او برویم ما را لشکر بسیار همراه میاید بدون چرا که او لشکر جمعیت بسیار
دارد و اگر ما لشکر همراه بگیریم او خبردار خواهد شد و سر راه بر او خواهد گرفت و جنگ عظیم خواهد
دست دادن بلکه مناسب آنست که با چند کس چنان بشیر او برویم که او خبردار
نماند شود اگر سر راه بر ما خواهد گرفت در جنگ کاشش را ببانیم و چون جراسنده
بر خود غرور بسیار دارد امید است که زود بسر و آید ما برو غالب آیم راجه بدشتر
با کشتن گفت که این جراسنده چه کس است و روز و قوت او چه مقدار است که چندین
مرتب لشکر بر شما آورد و در هلاک نشد قصه جراسنده بفرماید کشتن جیو گفت من قصه
جراسنده و آنکه من قصد کشتن او نکردم همه با تو بگویم راجه بود بر بهرت نام و او سه
کمونی لشکر داشت حاکم ولایت مکر و بنایت صاحب بجل و تیز قوت بود و مال
و اسباب بی نهایت دشت و سلطنت او مشابه سلطنت اندر بود و در صبر و تحمل مثل
زمین و در تندر و غضب مثل جرم بود و خورشیدان بسیار دشت و همه ما ولایت بخشیده بود
که بغرابت حکومت میکردند و او دو دختر راجه بنام آن که هر دو بیک شکر از ما و متولد شده
بودند خواسته بودند آن هر دو دختر در نهایت حسن و جمال بودند و راجه را با ایشان محبت
بسیار بود اما هیچ کدام ایشان را پس نپذیرد راجه به نیت پسر بسیار اموال مرا فرستاد و

کشتن

چندین حک که در اما او را سپردند تا آخر آن راجه شنید که رکبیشری هست از غایت زیاده
 عبادت چند کوسک نام سپر گوتم راجه با هر روزن به پیش آن عابد رفت او را دید که
 در پایان درخت انبسته استغراق تمام دارد راجه مدتی خدمت او کرد و هر چه
 میطلبید راجه بی الحال حاضر میکرد و چنانچه آن راجه از خوشنود گشت و گفت ای راجه
 از من چیزی بطلبه ای بنیاد که بگویم که گفت که ای بزرگوار من ترک حکومت و سلطنت کردم
 بجهت آنکه مرا پسری شود و حالا امیدوار شده ام که از بکت نفس شامرا خدای تعالی
 پسری که راست کند آن را چون این سخن شنید مدتی متفکر شد تا گاه از آن درخت
 یک انبه در دامان او افتاد و در همان انبه را برداشت و افسونی بر آن بخواند و بار آید
 داد و گفت ای راجه این انبه را برین خود بدو که مقصود تو حاصل خواهد شد راجه انبه را
 گرفته بشه خود بازگشت و چون هر روزن او را عیض پاک شده غسل کرد و راجه
 انبه را دوپاره کرد و به روزن داد و هر کدام نصف آن انبه را خوردند و آستر شدند
 و بعد از گذشتن مدت حمل هر یک نصف آدمی زایند و زنان چون آنها بدینند
 ترسیدند هر دو را نچه زائیده بودند در پارچه پیچیده بزنی دادند که آنرا برده در بیرون
 شهر انماخت و در آنوقت دیوزنی مجرای نام که گوشت و خون آهی میخورد و آنجا رسید چون
 دید که دو نصف آدم افتاده است هر دو را برداشت و بزوت نام برهم زد تا گاه آن
 هر دو بهم چسبیدند و طفلی درست شد و بنیاد که به آن دیوزن حیران ماند و آنرا
 طفل آواز آدمی بر می آمد چنان سنگین بود که آن دیوزن آنرا نمیتوانست که برده
 نگاهدارد چون آواز آن طفل بگوش مردم شهر رسید راجه با هر روزن و دیگر مردم آن
 بی آن آواز برآمدند آن دیوزن که قصد خوردن طفل داشت چون راجه را با هر روزن
 بیدید دست که این طفل را هر دو زائیده اند او را برایشان رحم آمد و آن طفل را
 برداشته پیش راجه آورد و گفت ای راجه این پسر طفل است که هر روزن زائیده
 اند و من هر دو را بهم چسبتم طفل درست شد من میخواهم که این را بخورم اما من چون
 در شهر تو میباشم ترا و مادران این پسر را دیدم بر شمارم کردم و پیش شما آوردم راجه بجا

خوشحال شد و طفل را بگرفت و با او نش سپرد و آن دیوزن از نظر غائب شد و راجه
 در رعایت خوشحالی بمنزل باز آمد و مهمانی عظیم کرد و آن اموال و اسباب بخش کرد و
 از حد و حصر افزین بود و چون چرا آن سپهر را میزد کرده بود او را جراسنده نام کردند و سنده
 میزد را گویند و آن سپهر روز بروز بزرگ میشد و آثارش در جهانگیری برنا صیه افراط میشد
 بعد از مدتی روزی آن زاهد که چند کوسک نام داشت و آن انبه براجه بر هدیه داده
 بود بشهر راجه آمد راجه چون خبر آمدن او شنید با اتفاق زنان و پسر و سایر اقربا و
 بزرگان بیدین او رفت و همه در پای او افتادند راجه گفت من این فرزند را بگفت
 نفس مبارک تو یافته ایم حالا این ملک و سپهر تعلق بشما دارد و زاهد گفت من تو بزرگ
 بدیم که این سپهر تو آنچنان شجاع و پر زور خواهد شد که هیچکس را با او قوت مقاومت
 نباشد و بر اکثر سلاطین عالم غالب آید و اگر با دو تنها هم جنگ کند غالب می آید
 و سردار تمام چتربان خواهد شد و هر کس از راجه که لشکر بر سر او آورد مغلوب خواهد شد
 و این سپهر عالم را نگهبانی خواهد کرد و هر کس حکم او را خواهد شنید و مها دیورا خواهد دید
 راجه چون این سخن شنید خوشحال شد راجه را صحبت آن زاهد خوش آمد و سلطنت را
 به سپهر سپرد و او را نصیحت های نیک کرد و با هم دیوزن خود همراه آن زاهد بگنج
 رفت و بعبادت مشغول شد جراسنده بعد از رفتن پدر در مقام عالمگیری شد
 و هر کس که اطاعت او کرد او را چیزی نگفت و هر کس اطاعت نکرد از او جنگ
 کرده و ولایت او را تصرف شد و او را گرفته در بند نگاه داشت گفت بعد
 از آن که من کنس را که داماد جراسنده بود کشته میان من و او دشمنی شد و او منته
 مرتبه لشکرهای عظیم جمع کرده بر سر من آمد و یک کمر تیر جراسنده از شهر مگر گز خود را
 بقصد من بجانب شهر انداخت و آن گز مسترا افتاد در جانبیکه آن گز جراسنده
 افتاده است آنجا را که یو میگویند و گدا زبان هندوی گز را گویند و از مگر تا مسترا
 چهار صد کرده راه است و الله تعالی علم و العده علی الراوی کین چون حال جراسنده
 را بتفصیل بیان کرده براجه بدیشتر گفت ای راجه اگر جراسنده قوت و شجاعت

دار و اما دفع او بتدبیر آسان میتوان کرد و زوال دولت او نزدیک رسیده است
 و ما را مصلحت نیست که بالشکر جنگ رویم چرا که بالشکر هیچکس حریف او نمیشود و صلاح
 در آنست که ما با اتفاق بهیم و ارجن بر سر او رویم و من چنان میدانم که او با همه جنگ
 خواهد کرد و بهیم او را خواهد کشت کشت کشن بر اجه جدمشهر گفت که تو بهیم و ارجن را بخدایا
 و ایشان را همراه من بفرست و هر دو را از من بتان جدمشهر گفت که شما صاحب کلاه
 چون صلاح چنین میدانید شما را بخدایا سپردم پس کشن و بهیم و ارجن بلباس برهنه
 برآمده بقصد جراسند متوجه ولایت بهار شدند و جهت آنکه جاسوسان جراسند خبر داد
 بنزد و از راه رست نمی رفتند از اب گنگ و از اب گندک و آب سون گذشتند و رفتند
 تا بشهری که جراسند آنجا میبود رسیدند آنچنان شهر آبادانی با نغما و عمارت بنظر ایشان
 درآمد که به لطافت آن دیگر جامی ندیده بودند و مردمان این شهر موپسته خوشحال
 می بودند و بر فراغت و فراغت اوقات میگذاشتند و جراسند در راه خانه خود
 نقاره داشت اگر دشمنی بقصد او می آمد آن نقاره بی آنکه آنرا بنوازند او را عظیم میداد
 و جراسند واقف میشد و مستعد جنگ دشمن میگشت ایشان از جهت آنکه جراسند
 از قصد ایشان آگاه نشود و از دیوار قلعه بالا رفتند و به برابر جراسند آمدند و او
 با وزیر او نزدیکان خود شسته بود آن روز شگون بای نخس رود او بود و جهت دفع
 آن زرو مال جدا میکرد که بخش کند ناگاه چشم جراسند بر ایشان افتاد که همچو پیش
 می آیند جراسند چون ایشان را بوضع بر همان دید برخاست و خواست که ایشانرا
 خدمت کند چون نزدیک ایشان رسید بفرست دریافت که ایشان بر همان بنشینند
 ترسی در دل او راه یافت و گفت شما بر همین نمی نایند همانا که از راه دروازه نیامدید
 که من واقف نشدم راست بگوئید که شما چه کسانید کشن گفت بخانه دوست از راه
 می بایید رفت و بقصد دشمن از دیوار میاید و ما چون ما قصد تو میداشتمیم بجز بر سر تو
 آمدیم جراسند گفت مرا با شما آشنایی و دشمنی نیست شما را با من چه دشمنی من با کسی
 بدی در خاطر ندارم کشن گفت این چه نیکی و خیرست که تو را کتر چیزیان را کشته و شسته

مهت صدر اجه را در بند کرده میخواهی که سبقت نشنودی مواد یومهمه را بکشی مانگهان
 خیریم هر کس که بدی میکند ما اندامی کشیم تو که میخواهی که انقدر راجه را بجهت خاطر دینی
 بکشی ما هم قصد کشتن تو میکنیم اگر توان مردم را بگذاری ما هم توکاری نداریم و اگر قبول
 نمیکنی میان ما و تو جنگ خواهد شد یا ما بر تو غالب شده ترا کشیم یا تو ما را بقتلسانی
 جراسنده گفت که شمارا این اندازه هست که با من اینچنین کنید یا با من جنگ توانید کرد
 من این مردمان را بزور مردانگی خود گرفته ام بگریزید نگرفته ام کس گفت که تو بسیار
 بزور مردانگی خود مغرور باش بسیاری از راجه که براتب از تو دوزر و قوت و شجاعت
 و پاوشاهی زیاده بودند کشته شده اند و ما در خود اگر این قوت و قدرت را نمیا فیم که با تر
 جنگ توانیم کردن اینچنین بر سر تو نمی آیدیم بدانکه کشتم و این مهیم و آن از جن است
 تو حالایا این مردم را بگذاری و یا همراه ما پیش راجه بد مشطری آئی یا آنکه بگریزم از ما
 که خواهی جنگ کن بهتر آنست که خود را بکشتن ندی و این مردمان را
 بگذاری و بدوزخ نروی پس جراسنده برخواست و بدرون حرم رفت
 و کسان خود را طلبیده و صییت کرد بعد از آن همه امرا و بزرگان را
 طلبید و سپه خود سهد بونام را بجای خود نشاندا نگاه مستعد جنگ شد و بیرون آمد
 با کس گفت شما کس جنگ من آیدید من هم با کس جنگ میکنم کس گفت که
 انیکار از انصاف دورست که یک کس با کس جنگ کند از ما کس بگریزم کس
 خواهد اختیار کن که با تو جنگ کند جراسنده با کس گفت که تو خود هفتده بار از پیش من
 گریخته مرا ماضی آید که دیگر با تو جنگ کنم و این مردیست که از دور تیری اندازد
 مهیم بدینست با او جنگ میکنم پس جراسنده تاج مرصع که بر سر اوست از سر او برداشت و رویا
 خود را محکم بست و مهیم نیز استعدا و جنگ کرد و آن دو دلاور نامدار با اول مهت جنگ
 کردند بعد از آن هر دو مهیم چپیده گاهی جراسنده او را بز زمین می زد و گاهی مهیم او را
 بز خاک می مالید و گاه هر دو سر با چنان بر هم می زدند که صدای آن تمام مردم می شنیدند
 مردمان شهر و سپاه و زنان و کودکان چندان با شامی جنگ آن دو دلاور نامدار

آمدند که از حد شمار اقرون بود خراشیده چون هجوم مروان دید بفرمود تا مروان شانی
را زده زده دور کردند و باز هر دو بهم سپیدند چنانچه اندر با تیرا ستر جنگ کرده ایشان
بر بختان تا سیزده روز با هم جنگ میکردند روز چهاردهم خراشیده چون بست بر بود
اندکی زبون شد کشتن در نیوقت برابر بهیم آمده گفت اگر کاری میتوانی کرد حالا
وقت است چرا که خراشیده مانده است بهم گفت من حرف این مرد عاصی نمیتوانم
کشتن گفت تو سپر بادی چو ادرل خود را زبون کرده این مرد خراشیده است و کشتن خسی
گرفته در برابر بهیم آمده آن خس را در و پاره کرده بهیم دانست که کشتن میگوید که چنانچه
آن مرد را بهم پیوند کرده اند همانطور او را از هم جدا کن و کشتن پیش آمده دستی بر
پشت بهیم زد و از نو خود هم پاره بومی داد و بهیم را قوتی دیگر شد بعد از رحمت بسیار
خراشیده از زمین برداشت و بر سر گردانیده چنان بر زمین زد که همچو کوزه سیلاب بلرزید
چنانچه مردم گمان برند که مگر آسمان پاره شد بهیم یک پای خراشیده بر زیر پای کرد
یک پای او را بدست گرفته فریادی در غایت صلابت کرد چنانچه خراشیده را
پیوند کرده بودند و پاره شد و نحو غار خلألق برخاست ایشان حصه خراشیده را
بر در خانه او نهادند تا همه کس مرده او را ببینند سمدیو سپه خراشیده آمده ایشانرا
ملازمت نمود کشتن او را نوازش کرده جای پدرش را با او از زانی دشت و آن دشت را
همه تصدداجه که در بند خراشیده بودند همه را از بند خلاص کردند کشتن بفرمود تا همه
ایشان را خلعت دادند ایشان همه تعظیم کشتن سجا آورده گفتند که تو جانهای ما را
خلاص کردی ما را خدمت مینمایم که صحبت تو بکنیم کشتن با ایشان گفت که شما همه
بولا تهای خود بروید سامان کار خود کرده سال دیگر که راجه جد شتر جگ می کند
همانجا حاضر شوید همه قبول کردند و هر یک بولایت خود بر سر حکومت و سلطنت رفتند
و ارا به لاکه خراشید از دیوان گرفته بود از کشتن به بهیم و ارجن داد تا سوار شوند
و خود بر سیخ سوار شده به بلخی خدمت راجه جد شتر آمدند و از اسباب خراشیده
جوهر بسیار و بعضی از نفایس اجناس که در سر کار او بود همراه آوردند راجه جد شتر

از دیدن کشتن و برادران بنیامین خوشحال شد و اموال بسیار بشکرانه سلامتی ایشان بخش کرد کشتن تعریف مردانگی بهیم و جنگ او را با براننده تمام راجه گفت از خود بیخ گفت اما راجه دانست که آنچه بهیم کرده بود همه بتدبیر و توجه سر می کشتن جوشده است کشتن چون چند روز بدبلی بود پس از راجه رخصت گرفته متوجه دوارکاشه بر جهان ارا به که از براننده گرفته بودند سوار گشته بدوارکاشه رفت بیسم پاپین با راجه میگوید که بعد از رفتن کشتن راجه بدمشتر با برادران در امر او دهموم که وزیرش بود مشورت کرد که این جنگ را چون با تمام باید رسانید همه گفتند درین جنگ را چو دو چیز می باید یکی راجه بسیار و آن خود بهر سیدند دیگر مال بسیار و درین باب فکری باید کرد این گفت بدولت شاما لشکر و چشم بسیار دادم و در قوت و شجاعت کسی برابر نیست و من این کمان گانند و یو و یراق خود را که داشته باشم بر همه راجه غالب آمده از چاه طون عالم مال با گرفته در موعده جنگ بلازمت شامیایم راجه بدمشتر ازین کلمه ازین خوشحال شد و هر یک از برادران خود را بطرفی از اطراف عالم بحجت جمع مال فرستاد اول ارجن را بجانب شمال و بهیم را بطرف مشرق و نکل را حجت جنوب و سمدیور را بولایت مغرب فرستاد اول ارجن بالشکر بسیار بولایت کلند و کالکوٹ رفت و در راجه جنگ کرده غالب آمد و امثال آن ولایت گرفته و راجه آنجا را بالشکر همراه گرفته بولایت ساکدیپ رفت و بار راجه آنجا غالب آمده در امم همراه گرفت بکام رفت و بار راجه آنجا که بکت نام دهشت تا هشت روز محاربه عظیم کرد و در روز نهم مکد بخد مت ارجن آمده اطاعت نموده اموال بی نهایت پیشکش کرد و همراه ارجن شده از آنجا بکو بها بیان هندوستان و خطا و فتن در آمدند و با حکام آنجا جنگ کرده بر نمز غالب آمدند و غراب و نفایس که در آنجا با بود گرفته بجزا می که نزدیک چین ما چین بود و در ولایت را مسخر کرد و از آنجا چین ما چین در آمد بادشاه آنجا چند روز محاربات قوی کرد و آخر ارجن غالب آمد و اموال و جزایر و قاشهای نفیس و جنسهای نفیسی غیره بدست ارجن افتاد که از حد حصر افزون بود بعد از آن ارجن بالشکر بی نهایت از

ولایت چین و خطا گذشته متوجه دست خجاق شد و با سلاطین آخا جنگای قوی کرد
 منظر شد و از آخا بولایت تبت آمده آخا بار اتسوخیه کرده به کشمیر آمد و آن ولایت را
 گرفته طلای بسیار از آخا بدست آورد و از آخا به پنجاب آمد از آخا متوجه ملک شد
 و آنرا بگرفت و از آخا بولایتی که در میان منده و گجرات بود آمد و تمام آخا بار را گرفته
 بشهری رسید که از سیر پور میگفتند راجه آخا که حرام نام داشت بجنگ ارجن آمد ارجن
 بسیاری از لشکریان او را بکشت داد و ما جز آمده اطاعت نمود و اسبان خوب بسیار
 پیشکش کرد و همراه ارجن شد بولایت کنتوان آمد و آخا را گرفته بولایتی که آن را
 رگک خوانند آمد و با مردم آخا بسیار جنگ کرده غالب شد و در آخا هشت اسپ
 بدست ارجن افتاد که بزرگ طوطی بودند و چند اسپ دیگر یافت که بزرگ طاوس بودند
 ارجن با اموال و اسباب بسیار و نفایس بی حد و نهایت در هنگام موعود بجزیت
 راجه جدی شتر آمد آنجا آورد پیش کرد راجه از دیدن ارجن بغایت خوشحال گشته او را محبت
 بسیار کرد و بهیم بالشکر و فیلان بسیار که بجانب مشرق رفته بود او را به کنپله رفت
 لشکریان آخا را با پنچال میگفتند که حاکم آخا راجه در وید پدزن پاندوان بود
 بهیم را معانی نیک کرده اموال بسیار با او داد بهیم از آخا گذشته بولایت تربت رفت
 و آن جبار فتح کرده بولایت سارن رفت و در آخا با سردار نام جنگ کرده غالب
 و لشکر و اموال بسیار از ایشان بگرفت و از آخا پیشتر بولایت بنگاله رفته به حکام
 آن ملک غالب آمد و اموال بسیار از ایشان گرفت و از آخا متوجه سیال شد
 که حاکم ولایت چندیری و کریمه و غیره بود سیال چون شنید که بهیم پسر اومی آید
 با امرای خود در باب صلح و جنگ مشورت کرد عاقبت رایش بر صلح قرار گرفت چون
 بهیم نزدیک شد سیال با استقبال او رفت و اموال بسیار پیشکش کرد بهیم در
 نوازش بسیار کرد با او گفت که راجه جدی شتر داعیه دارد که جنگ کند و برادران محبت
 اموال با طراف عالم فرستاده است سیال بهیم را بشهر خود برد و چند روز او را بالشکر
 معانی کرد بعد از آن از زر و جواهر و اقمشه و دیگر نفایس بسیاری به بهیم داد بهیم از آخا

روانه شده به اوده آمد راجه انجا که بمیدپل نام دشت و لشکر بسیار دشت جنگ بهم
 بعد از جنگ منهنم گشت اموال بسیار پیشکش بهمیم کرد و بهمیم از انجا رفته راجه کومان
 را فتح کرد و از انجا بکوه در آمد و آن ولایت را گرفته از ان باز به بنارس آمد و باراجه
 انجا جنگ کرد در جنگ غالب آمد و مال انجا را گرفته به گیارفت و آن جا را گرفت
 و در ان فواجی هر حالکی که بود همه را فتح کرد و به بهار و ماورده و بار جنگ کرده منظر شد
 و از انجا بولایت حاس رفت که تعلق بکرن داشت کرن با دجنگ کرد و بر و غالب گشت
 از انجا به تاورمی که دز نزدیک دریا بود رفت و انجا را گرفته نزد جواهر بسیار و صندل
 و عود و مروارید و اقمشه نفیسه چندان بدست بهمیم و لشکرش افتاد که از حد صرافزون
 بعد ازین بهمیم برگشته متوجه دلی شد و در سر راه او به ولایتی که بود همه را فتح کرده اموال
 گرفته در هنگام موعود بخدمت راجه جده پیشتر آمد و آنقدر اموال و جواهر و قماشهای نفیس
 و دیگر چیزها آورده بود که از حد صرافزون بود راجه جده پیشتر بنفایت خوشحال گشته بهمیم
 فوازش بسیار کرد و سهدیور که با لشکر بسیار رفته بود داخل بجانب محقر او میآید رفت و
 بطرف نازبول در آمده اموال انجا را برگرفت بعد از ان از آب چنبل گذشته بکوبوان
 آمد و حاکم انجا را که خویش ایشان بود بدید و از حاکم گوالیار اموال گرفت بولایت
 رن بهور آه که از انجا متوجه ولایت مالوه شد و با حکام انجا مدوان مد جنگ عظیم کرده
 غالب آمده و اموال انجا را گرفته متوجه فلک دکن گشت و با بسیلک حاکم انجا که بدر
 کنی زن کلان کشت بود جنگ بسیار کرده منظر گشت آنگاه بطرف بیجانگر رفت
 به حکام آن ولایت جنگهای عظیم کرد و همه را منهنم کرد و انید و از انجا بولایت مین
 رفت و با حاکم مینوان که یکی مدو و دیگری دینام شیت تا هفت روز جنگ کرد و آخر ایشان
 در مقام اطاعت در آمده جواهر بسیار پیشکش به سهدیور کردند سهدیور از انجا
 برگشته به سند و ماور آمد و با حاکم انجانیل نام جنگ عظیم شد چندان که هر دو لشکر بنفایت
 خسته و کمرته شدند ناگاه آتش بکوبک راجه نیل آمد و به لشکر سهدیور افتاد و او را فیل
 و اسب بسیار و اموال و اسباب همه سوختن گرفت سهدیور حیران ماند و هیچ ندانست

که چه کند راجه چینی از بیسیم پاپین رسید که باعث چه بود که آتش بکوبک آن راجه آمد
 و لشکر سهد پورا میسوخت بیسیم پاپین گفت که راجه ما ندو که نیل نام دشت و دختر می دشت
 در نهایت حسن و جمال و آن دختر پوپسته خدمت آتش میگرد و اگر او میخواست
 می افروخت و اگر باد میگرد آتش روشن میشد و حاضر میشد و اگر میخواست فرو
 می نشست اگر بدینی باد میگرد همان ساعت روشن و در افروخته میگرد و دید روز
 آتش بصورت بر مهنی برآمده به پیش راجه نیل که او را اینل قبیح نیز میگفتند آمد
 راجه کمال تعظیم و احترام او بجا آورد پوپسته در پیش آن راجه آتش بسیار افروخته
 می بود و ایشان تعظیم آتش سجای آوردند و زمانی که این بر مهن به پیش راجه
 آتشی که نزدیک آن راجه میسوخت شعله های بزرگ بر کشید راجه از کمال فرست
 دریافت که این بر مهن آتش خواهد بود و آن بر مهن راجه را گفت که از من چیزی
 بطلب راجه گفت من آن میخواهم که لشکر مرا از هیچکس خونی نباشد بر مهن گفت که
 هر غنیمی که قصد ملک تو کند من آنرا بسوزم راجه را محالاً یقین شد که آن بر مهن آتش
 است پس راجه آن بر مهن گفت که از من چیزی بطلب بر مهن گفت دختر خود را
 بزنی بمن ده راجه دختر با و داد و این خبر چون بر اجهای اطراف رسید هیچکس از
 ترس آتش قصد جنگ مردم آن شهر نیکو و در لشکر پان آن شهر بشهر های دیگر
 تاخت می بردند بیسیم پاپین گفت چون سهد پور دید که آتش در لشکر افتاده است
 و همه چیز را میسوزد سهد پور غسل کرد و آنگاه دستها بر سینه نهاده با آتش خطاب کرد
 و گفت ای آتش تو دهن دیوتوئی و هر چه در توئی افتد پاک میشود و از تو آب
 پیدا شد و ما این جگ را میکنم از ان جهت است که همه را در آتش بسوزیم و تو از ما
 خشنود گردی ترا میباید که درین کار ما را امداد و معاونت نمایی و از ان میخواهم که با ما
 اشنائی کنی و دوست ما باشی نه آنکه ما را بسوزی درین وقت آتش بصورت بر مهن
 برآمده در برابر سهد پور آمد و گفت ای سهد پور من از مودم تا به بنیم از پیش من
 می گزیری یا تاب می آوری و یا قائم میکنی و من میدانم که راجه میخواهد که جگ کن من

قول کرده ام که تاراجه نیل و فرزندان او حاکم درین پور باشند من و امم نگا هبانی
 این شهر کهن کسان راجه نیل خبر بردند که آتش با سهدیو صلح کرد راجه نیل امر او بزرگان شهر
 خود را طلبد و با ایشان گفت که ما با میدنگا هبانی آتش با سهدیو جنگ میکردیم حالا
 که آتش با و صلح کرد تا ب جنگ با او نماند چکار میباید کرد آن مردمان همه گفتند که صلح
 در صلح است پس راجه نیل با خفهای بسیارند و جوهر و اسپان و فیلان بخیریت سهدیو
 آمد آنچه آورده بود همه را پیشکش کرد سهدیو او را نوازش بسیار کرد و با او مقرر کرد که هنگام
 جنگ در دلهلی بخیریت راجه جده پیشتر حاضر شود بعد از آن سهدیو بجانب لایت
 که خاندیس بود رفت حاکم آن ولایت رازبون کرد و اموال آنجا را گرفته
 پیشتر روان شد و بسیاری از راجاها را منهدم کرد و انید اموال بجیب از ایشان گرفت
 آنگاه سهدیو بولایت راجه رگم که برادر زن کشن بود رسید حاکم ولایت سورت اموال
 بجهت راجه رگم فرستاده بود راجه تمام آن اموال را با اموال بسیار و نفایس و اقمشه و
 امتعه از خود به سهدیو گذرانید و سهدیو از آنجا گذشته پیشتر روان شد و بسیاری ولایت
 را گرفته اموال بسیار از حکام آنجا گرفت به بیابان و مکانی که نزدیک گوداوریست
 رفت و از آنجا گذشته بجزایر دریای شوره رفت و در آنجا با پلهمائی که در آنجا میباشند
 جنگهای عظیم کرد و همه رازبون ساخته مر و اید و یا قوت و الماس و دیگر نفایس از ایشان گرفت
 بعد از آن از جزایر گذشته بولایت کلیم پویشان رفت و ایشان رازبون کرده اموال
 بگرفت آنگاه بولایت جماعه کال که یعنی حبشیان رفت و آن ولایت را تسخیر کرد
 و از آنجا بکول رفت و از آنجا به سرلی مین آمد و آنجا با تمام گرفته اموال بجیب از آنجا
 آنگاه راه او بریت رفت و آن قلعه ایست که به بلندی و بزرگی و محکم آن در عالم هیچ
 قلعه دیگر نباشد سهدیو آنرا بصلح بگرفت و اموال و نفایس بجد و نهایت از حاکم
 آنجا گرفته رام بر رفت و راجه آنجا که میکل نام داشت رازبون کرد و پیشکش از او
 گرفته پیشتر رفت و بجای رسید که مردم آنجا یک پا داشتند و جماعه دیگر بودند که
 پیشتر در جنگ بودند سهدیو تمام آن مردم را رازبون کرده پیشتر رفت بشری رسد که سخن بی

نام داشت و نزدیکی آنجا چند شهر دیگر بود مثل گنبد و کرناک و غیره سمدیور کیلان
 را بحکام آنجا فرستاد و اموال بسیار از ایشان بگرفت آنگاه بولایت دیگر مثل ناریس
 و دراز و کرل و ادمیر و مال من و کلنگ سیر کرده همه را مسخر کرد و بعد از آن بولایت
 استو کرن یعنی مردمان که گوشهای ایشان مثل گوش هبست رفت و ایشان را
 زبون کرده مال گرفت آنگاه بولایت کج رفت و کیلان را به حبسیکن برادر او
 که حاکم لنکا بود فرستاد حبسیکن جوهر و طلا و قاشهای نفیس بسیار و صندل و عود و دیگر
 تحفه های بی نهایت و بیعت پیش سمدیور فرستاد و از آنجا بازگشته متوجه دلی شدند
 در آنک زمان بی بیعت و فروری بجازمت راجه چند شهر رسید و آنقدر اموال را سب
 و جوهر آبدار و تحفه های نفیس که آورده بود همه را براه گذرانید راجه بغایت شگفت
 گشت و سمدیور از نوازش بسیار کرد و نکل که بجانب مغرب بانگ بسیار رفته بود او
 به سر مک رسید حاکم آنجا بانگل جنگ کرد و منظم شد و نکل از آنجا گذشته بولایت را
 و آنجا را مسخر کرده پیشتر رفت و بسیاری از ولایت را با گرفته اموال بسیار بدست آورد
 آنگاه به پکر رفت و از آنجا بجانب نهمه و کمر رفت و ولایاتی را که در کناره دریای سند
 بود همه تسخیر کرد پس بولایت جناب آمده بعضی از حکام آنجا را بکشت و بعضی را
 مطیع گردانیده همراه خود بگرفت پس از آب سند گذشته امر بر سر را بگرفت آنگاه
 به رسور و از آنجا به مدو که حاکم آنجا مثل خالوی نکل بود رفت و مثل نکل را تعظیم و احترام
 کرده اموال بسیار با و نکل هر چه در نیت از اموال و اسباب نفیس جوهر و غیره
 که یافته بود همه را بجازمت راجه چند شهر فرستاد و خود بطرف دریای شور روان شد چنانچه
 معلوم برالی کرات و چون دسک را که در ولایت کنار دریا بودند همه را زبون و مطیع
 گردانید و آنقدر نفایس از جوهر و اقمشه و اسپان ماری و غیره گرفت که از حد حصر
 افزون بود و از آن ولایات ده هزار شتر ماده را از اموال و جوهر و سایر نفایس بر پا
 کرد و از آنجا بازگشته متوجه دلی شد و در راه بسیاری از ولایات مسخر گردانید و زرد
 اموال و سایر نفایس بی نهایت بگرفت تا در هنگام موعود بجازمت راجه چند شهر رسید

و از خزان و جواهرها و نفائس بی نهایت اسپان و شتران و دیگر تخفها آنچه آورده بود
 همه را گنایند چون هر چهار برادران مال چهار کمن عالم را بهیله آوردند چندان خزان و
 نفایس و اموال در خانه راجه جدمشتر جمع شد که از حد مصر و شمار و حساب افزون بود
 میسر پاشن با راجه خمیجه گفت که در آن ایام بحیثیت حسن سلوک و صفائی نیت راجه جدمشتر
 زنده مردمان در این و فراغت بودند و باران بوقت می بارید و آبادانی و کاشت
 بجائی رسید که دیگر جای زراعت در تمام ولایت راجه نمانده بود و غله آن مقدار حاصل
 میشد که از ضبط آن رعایا عاجز بودند و از رزق و قطع الطریق و سایر مفسدان نام
 و نشان نمانده بود و از آن جهت آن مقدار حاصل در ملک اجمعه میشد که تمام خزنیه با از
 نزد مال پرگشته بود آنچه برادران راجه از اطراف عالم آورده بودند و آنچه از ولایت
 راجه حاصل شده بود آن مقدار اسباب و اموال در سرکار راجه جمع شد که زیاده از
 تصور می تواند بود و اگر راجه اراوه میکرد که تمام مردمان را معذور گردانند می توانست چون
 راجه جدمشتر دید که انقدر اسباب و اموال که چندین جگه توان ازان کردن و خزان
 آمده در مقام آن شد که آن جگه را که در خاطر داشته بکنند پس راجه برادران امر
 و موم برودت را طلبید و گفت که بجز الله تعالی اسباب جگه به بهترین وجه می
 شده است حالا اگر صلاح می دانید شروع در جگه بکنید همه گفتند که وقت رسیده است
 و تاخیر در هنگام کار خیر نیاید کرد و در نیوقت بیاس مجلس راجه جدمشتر و آئین
 او کشن از دوازده کاتب تمام خویشان و بزرگان و جادوان با اموال و اسباب بی نهایت
 که از حساب و شمار افزون بود رسید و کشن تنها پیش آمده بود و اردوی او روز دیگر
 بشهر رسید چون راجه جدمشتر و اهل مجلس سری کشن جویا دیدند بغایت خوشحال
 گشته همه بر خاسته با استقبال سری کشن جویا آمده به تعظیم و احترام تمام او را آورده
 بر صدر مجلس جادو اند چون از پرسش راه مار پر و ناخندند راجه جدمشتر با کشن گفت
 که ما بهین توجه و التفات ز فرموده شما شروع در کار و بار جگه کردیم و برادران
 من با طراف عالم رفته آنچه مصالح جگه بود همه را آورند حالا از شما التفات و امر

نسخه

که خود توجه فرموده نوعی فریاد که این جگ با تمام رسد با هر کاری که میکنیم حکم شما میکنیم
 حالا شما هر چه بفرمایید چنان کنیم گفت ای راجه امر وزیر بغیر از تو هیچکس دیگر نیست
 که مثل این جگی که تو اراده کرده تواند کرد و اسباب این جگ همه میا شده است
 دیگر شروع در کار بکنید راجه گفت هر نوع که شما بفرمایید آنچنان بکنم گفت شما شروع
 در کار بکنید سرکاری که بوده باشد من مدد خواهم کردم پس راجه بعد بیشتر فرمود که تا
 اسباب جگ را جمع کرده شروع در کار کنند و راجه سمدیور را گفت که ترا می باید که
 با اتفاق دهمم پردهت آنچه مصالح جگ بوده باشد جمع سازی و هر کسی را
 بهی تعیین نمائی پس راجه فرمود که بر کس لاکه دهمم صلاح داند بهم تعیین نماید پس
 اندرسین و بسوک را که از ملازمان مخصوص ارجن بودند بر سر غله با و روغن شیر
 و جرات و غیره تعیین نمودند و انواع خوشبو با چون گلاب و مشک و عنبر و صندل
 و چوبه و غیره بسپرد کوفه فرمودند که سمبت جمیع مروانی که باین جگ حاضر میشوند بسیار
 دارد و همه کس از راجها و امرا و رکعیشان و پیمانان و سایر مردمان از همه نوع
 خوشبو میرسانیده باشد و آنچه بر پیمانان در رکعیشان روزگار باشند از انواع
 خوردنی و غیره همه را حواله دهمم پردهت کردند که او و گسان او انیکار بکنند و
 راجه بفرمود که مهاجرتانهای بسیار برای مردم راست کنند و آنچه آن مردم را که
 باین جگ بیایند در کار میشده باشد همه را بی نهایت تیار کنند چون اسباب
 جگ تمام میا شد راجه به بیاس گفت که ما این جگ را با امید سعادت و تو جمع
 شما بنیاد کرده ایم التماس از شما داریم که توجه فرموده ما را میفرموده باشید که چکا
 کنیم و حاجتی از بر پیمانان و اناراکه بیدار خوب میدانست باشند و پر پیمانکار باشند
 طلب فرمایید و ایشان را بفرمایید که هوم میکرده باشند بیاس گفت ای فرزندان
 کار تو کار من است من در نیکار خود را معاف نخواهم داشت پس جمعی از دانایان برین
 را که مد علم و دانش و زهد و پر پیمانکاری عدیل و نظیر نداشتند طلبیده سمبت هوم
 کردن مقرر فرمود و مقررست در جگ با که یکی از بر پیمانان که زیاده عالم و بزرگ با او کجا

برها تعیین میکنند و هر چه او میفرماید دیگر برهمنان همان نوع میکنند درین یک
 بیاس را برها مقرر نموده پنج برهمن دانا را که در زهد و عبادت نظیر نداشتند و سید
 را کسی در آن زمان به از ایشان نمیدانست بحجت هوم کردن تعیین کردند آن
 برهمنان یکی جاگبل و دوم سسامه و سوم مال چارم و هوم پنجمه و غیر از اینها
 آن مقدار از برهمنان که اکثر دانا و پرهنر کار بودند و سید سے خوانند آمده بودند
 که از حد و حصر افزون بود راجه جدی شترگان بطلب راجه های اطراف فرستاد که
 همه بالشکرهای خود و هومی جنگ حاضر شوند و در ولایات ایشان هر برهمنی دانا
 یا درویشی یا سنیا سی یا زاهدی بوده باشد البته او را همه همراه بیاورند چون کسی
 راجه خبر براجا برسانند همه راجهای اطراف با فرزند و خلاصه لشکر و بزرگان
 علماء و درویشان و برهمنان دانا که در ملک ایشان بودند اموال و اسباب بسیار
 و پیشکشهای لائق بحجت راجه جدی شتر گرفته متوجه دلی شدند و در روز عت
 جماعت از عقب می رسیدند و راجه جدی شتر پیشتر فرموده بود تا اطماهای سجایب در
 نماند لطافت و خوبی بحجت راجه با و برهمنان میا کرده بودند و خدمتکاران
 ایستاده بودند چنانچه هر راجه یا بزرگی که می رسید او را بجاییکه بحجت او در پیش
 میا ساخته بودند می آوردند و آنچه او را می بایست همه در آنجا آماده بود چنانچه او را
 بیج احتیاجی نیشد که از جای دیگر بیج میر بطلبند و جمیع راجا و بزرگان هر سازند
 و گوینده و خواننده و مسخره و امثالہ از زنان و مردان که داشتند همه همراه آوردند
 بودند ازین مردم آنقدر از اطراف عالم آمده بود که از حد و حصر افزون بود و هر چند
 راجه بزرگی که می آمد فراخور بزرگی خود انواع انواع پیشکشهای لائق بحجت راجه
 جدی شتر و برادرانش می آورد و چون اکثر راجا و بزرگان که در اطراف عالم و برهمنان
 و دانا یان آمدند راجه جدی شتر نکل را به هستانا پور بطلب سیکسم تپامه دور و نه چارج
 و دویز داشت و پدر و برادر همن و برادرانش فرستاد که به هستانا پور آمده جمیع بزرگان
 و خویشان را ملازمت کرد و در عاسی راجه جدی شتر رسانیده الناس کرد که در برین

یک حاضر شوند همه آنها بدلی متوجه گشتند جز به دهن به عظمت و شوکتی بدلی
 آمد که هیچکس آن شوکت و عظمت نداشت جمیع مردم حیران گردیدند و سال حکم
 پدیدار که پدر گاندباری مادر جبرود مین بود با فرزندان و خویشان باین جگ آمد
 شل که خال پانده وان بود با برادران و خویشان باین جگ آمد و لشکر حجاب از ولایت
 بدر آمد و دیگر جاهای بزرگ مثل جدید هرات با بلکیه بود و تسروا و سلی جگ سین مکره
 کوچ راجه و مهو و مردل مسیان و سیکان و کی و جاک کشمیر جگ مین نام شهرت و راجه پیرا
 با هر دو پسر کمبود سک راجه و رویه پیر و زندهی با پسران پشت و مین سکندی و غیره کشن
 با برادران و جمع تبار و سایر بزرگان جاوان و دیگر جاهای بزرگ که اسامی ایشان بطول
 میکشد باین جگ آمدند و راجه جدید شهر همه این راجه ها بزرگان را کمال تعظیم و پرستش
 میکرد و هر یک در منازل لائق ایشان فرود می آوردند و آنچه از آن فرود می بردند
 باشد همه در منازل میبای بود زیاده از آنچه راجا در مالک خود میدادند و بزرگان
 جمعیتی در آن جگ دست داد که در فرزندها انجمن جمعیتی بیکه نزدیک آن نیز جمع
 دست نداده بود و میسر باین باراجه خیمه گفت که چون اسباب جگ همه میباشند و
 راجها و بزرگان و رکنشیران و برهمنان و سایر خدایان از اطراف عالم آمدند و
 جدید شهرت بر دست نهاده در برابر بیگم تپانه و در و نه چارج و کراپا چارج و در
 و اسوا استخوان و سب با ایستاد و گفت از شما التماس دارم که در جگ سفره از کرده
 هر کاری که بود باشد شما آنرا بفرمائید که ما میکرده باشیم و من با امید و عنایت و التفات شما
 درین کار شروع کردم و ما برادران و خدمتکار شما ایم آنچه اسباب این جگ بوده باشد
 بتوجه شما همه سرانجام یافته است حالاً بر چه شما حکم بفرمائید خدمت میکرده باشم بیکه تپانه
 و دیگران گفتند این کار کار راست ما درین جگ خوردیم معاف نخواهیم داشتن بعد ازین
 شروع در کار جگ کردند و بر سر تمام خوردنی با از طعام و میوه بخت سلامتین بایس
 تعیین کردند و نیز بر سر برهمنان برای خدمت ایشان و تحقیق حال ایشان تعیین نمودند
 که هر کدام را بقدر مرتبه و حاشی در مجلس بنشانند و در طعام میداده باشد بیکه تپانه

دور و نه چنانچه بجهت این مهم معین شدند که بقایانیکه درین جنگ چه کار میاید کرد و چه نمیاید
 کرد و بفرمایند که هر کدام از ارجاها را کجا بنشانند و هر کس را چه بدهند و کجا چایج و کجاست
 زرد جوهر و سایر اسباب بر ارجاها دادن هر کدام را بقدر مرتبه اش معین کردند و هر
 کس را چه بدهند گفتند که در دست راجه جرد جوهر من خاصیتی هست که اگر از جا
 زدی بکسی بدهی هر چه بر میدارد و بر ابران در همانجا زاده پیدا میشود و این را نمیدانند
 و دانستند که او را بر سر خراسان تعیین کنید که هر چه بخواهد ببرد و بر او میداده باشد آن
 زیاد میشود باشد چون راجه جرد بیشتر این سخن را از کس میوشنید خوشحال شده
 پیش جرد جوهر من رفت و گفت چون ما برادریم و این کارنا موسست الناس از شما
 داریم که شما بر خراسان بفرستید زرد جوهر و اسباب را شما بر ارجاها و سایر مردمان میداده
 باشید پس معین کردند که هر کس را هر چه باید داد و بجز جرد جوهر من بگوید که فلان را
 بدهید بده او میداده باشد چون این مهمات سامان یافت مجلس جنگ را ترتیب
 دادند و راجه جرد بیشتر راجا و بزرگان هر کدام را بقدر مرتبه ایشان نشانیدند و هر کس را
 و با یک رسوم دست و حیدرت را که بزرگان راجاها بودند بر صدر مجلس جا دادند و آنچنان
 مجلس ترتیب یافت که بخوبی آن نشان نداده اند و هر چه که خوشتر می بود و باشد
 در آن مجلس بود و خراسان راجه جرد بیشتر مثل خراسان کبیر شده بودند و اکثر ارجاها
 پیشکش آورده بودند پس بر بهمانی که بجهت مهم کردن تعیین شده بودند در یک
 طرف آن مجلس آتش برافروخته مهم بنیاد کردند و آن چیزی که مقرر است که در جنگ
 در آتش می اندازند همه آنها را فرمودند و در آن آتش انداختند و آتش را خشنود
 گردانیدند و در تمام مهم نشنود گشتند و بر بهمان همه شاد شدند و بیسم با این بار راجه
 جرد گفت که این مجلس جنگ چند روز بود تا روز آخر جنگ رسید که آن روز را سملک
 گویند در آن روز راجه جرد بیشتر جمع مردمان را طلبیده در یک خانه بنشینند و راجاها
 در یک طرف و کبیرشان و بر بهمان و در میان بزرگ بر طرف دیگر و بعضی را در برابر
 بجایای مناسب نشانیدند و نار و هم در میان ایشان بود بر بهمان و اما سخن از

بها بر ب

توجه و تاملی قلمی در بیان اوصاف صفات حق میگفتند و بعضی از روزانایان شنیدند
 را که تفصیل بسیار داشتند و در عبادتی نیک بیان میکردند و بعضی دیگر در کلام
 تطویل بسیار می نمودند و بعضی علما بر سخنان گذشته اعتراض میکردند و بعضی دیگر
 در برابر ایشان جواب اعتراض میدادند و در آن مجلس مردم کم اصل و کسانیکه پند
 علم و طاعتی نداشتند و بر بهمان فاسق و طائفه سوزنی بودند تا چون امر مجلس
 بان ترتیب دید آن جمعیت بر همان مشغولی ایشان را بکار حق سبحانه تعالی
 جل جلاله دیده بنایت خوشحالی شد و بخاطر نار رسید که چون از جگ کردن غرضت
 که روی زمین از گناهان مردم پاک شود و مردمان مفسد و بدکار در عالم نمانند و بر سر
 که مفسدی عظیم بود بتقریب این جگ کشته شد مالا اگر سپایل هم که بسیار موزی
 بدکار است کشته شود عالم از شر او نیز پاک شود و سری کشن جیو بر آنکه در خاطر نار گذشتند
 و قوت یافتند و این فکر او را به پسندیدند به یکیم تا به درین امر اتفاق کرد پس
 به یکیم تا به جده شتر گفت که حالا این را جگ جمع کشته اند هر که ام را بقدر مرتبه ایشان ستیش
 و تعظیم ایشان سجا آروشش جاعه را بسیار عزیز و محترم میاید که ویکی آسا در او دیگر کسی
 که هم میکنند و دیگر و انایانرا که آنها بزیارت مجددی میروند و دیگر دوستانرا و ششم را جبارا
 و درین جگ شما ازین شمش جماعت بسیار آمده اند شمارا میاید که از میان این اجبا
 و بزرگان هر کس را که از همه بزرگتر باشد اول او را تعظیم و خدمت کنید و شش
 اول با و بگذرانید راجه جده شتر گفت درین مجلس از اجبا و بزرگان کشته اند
 اول چه کس را خدمت میاید کرد که همه را خوش آید و موجب آزار خاطر دیگران
 نشود به یکیم محطه فکر کرد پس گفت که اول سری کشن جیو را تعظیم و خدمت کنید
 او را همه کس بزرگی قبول از او بچیکس را از خدمت او چاره نیست پس اجه جده شتر
 اول پیش سری کشن جیو آمده پای او را بوسید و آنچه از نقاس و جواهر و قماش
 بخیره بود بخدمت سری کشن جیو گذرانید و از اسپان و فیلان و ارا به و دیگر چیزها
 هم به کشن گذرانید سری کشن جیو خوشحال گشت و همه را قبول کرد و واقعات

برا جہ جد مشہور کرد و سیال کہ راجہ ولایت چندیری بود تشریح کن
 بارادون حاکم لنگا برابری میگرد و در تقدیم نمودن راجہ جد مشہور سری کشن جویرا
 در غضب شد و بہیکم تپامہ وجد مشہور را طغیہ بیاری زد و سری کشن جویرا
 دشنام داد و گفت کہ با وجود این ہمہ راجہای کلان و بزرگان عظیم الشان سب
 بنزد کہ اول کشن را تعظیم بدادند و باراجہ جد مشہور گفت کہ تو بس نادان و بی عقل هستی
 کہ قدر و مرتبہ ہر کس را نمیدانی من گمان میداشتم کہ بہیکم عقل داشته باشد حالا
 معلوم شد کہ او پیر و مبہوت شدہ است و از بس کہ کس خوش آنرا گفتہ است عقل
 خود را گم کردہ است و او را بر ہمہ بزرگان تقدیم میدہد اگر شما پیشی سال منظور میداشت
 پس یو بد کشن را تعظیم باستی کرد کہ میچکس را در باب او سخن نرسد و اگر بزرگی
 را مقدم میداشتید راجہ در وید را مقدم می باست کرد و اگر تعظیم از جهت علم
 و دانش یا عبادت بود پس در ویدہ چارج یا بیاس را اول تعظیم باستی نمود و اگر راجہ
 جوان کلان را مقدم میکردید راجہ جویرا ہن را میکردید تا میچکس را در ایشان سخن
 نمیرسید چون شما از نیما میچکد ام را منظور نداشتید پس معلوم شد کہ غرض شما
 از بھومتی ما بودہ است جائیکہ راجہای بزرگ مثل سل و بیک و دور پسرش رکمی و
 راجہ درم و غیرہ و مثل کرن بہادری کہ شاگرد پیر سرام است و مثل اسوہ شہامان
 کہ ہمہ بر ہن و ہم بہادری و زور و غیر ایشان بزرگان نشستہ باشند چنین کس را کہ سالہا
 گاد باقی کردہ است اول تعظیم و احترام میکنید و کشن آنطور شخصی است کہ کس را
 کہ حال دولتیست او بود بظلم بکشت و سیال برا جہ جد مشہور گفت کہ ما میداریم کہ
 تو فرزند درہم یعنی خیر بودہ باشی حالا معلوم شد کہ آن بر خلاف واقع بودہ است
 و این ہم معلوم شد کہ کشن جرمین و طامع بودہ است کہ با وجود آنکہ درین مجلس در
 از و در ہمہ چیز بزرگتر نشستہ اند او را کہ بر ہمہ تقدیم میدہید او بیج نیگوید و آنچه باو
 میدہید میگیرد و این کشن را کوروان خوب شناختہ اند کہ اصلاً باو التفات نمیکند
 سیال مثال این سخنان گفتہ از مجلس برخاست و جامعتی از راجہا و غیرہ کہ

تابع سپال بودند همه با او برخاستند چنان شور و غوغا ظاهر گشت گویا قیامت
 برخاسته راجه بد مشر بنزد خواهی پیش سپال آمده گفت از تو التماس آن
 دارم که این صحبت با ما بر هم نرزد از تو و از ما همه بزرگتر بهیچکس تیا مه است او
 چنین مصلحت دانسته و چنانکه او کشتن را می شناسد تو نمی شناسی و در این مجلس
 جامعه که از تو بزرگتر اند بهیچکس درین باب سخن نگفت تو هم آنچه همه قبول کرده اند
 قبول کن و صلاح نیست که با تو کشتن دشمنی کند و هر کس با کشتن دشمنی کند ما را هم
 با او هیچ کاری در دست نیست و کشتن را همین من تعظیم و احترام نمی کنم بلکه هیچ
 عالمیان او را تعظیم میکنند و بر خود تقدیم میدهند لاف کجاست که تو ما را در تقدیم
 کشتن تلامت نمایی سپال اصلا التفات به سخن راجه بد مشر نکرد و بهیچکس تیا مه و
 دیگر بزرگان هم آمده او را نصیحت کردند اما سپال هیچ وجه سخنان ایشان را قبول
 نکرد و بهیچکس گفت ای سپال ترا مناسب نیست که سری کشتن جیورا بر بخانی و سری
 کشتن جیورا همه کس از راجه بد و در که میشران و سایر مردمان تعظیم میکنند تو بعلی کمن
 و با کشتن مخالفت نمایی تو زور و قوت و شجاعت و مهت و علم و دیگر صفات کترین
 را میدانی و با وجود این همه با او دشمنی میکنی ترا زیان خواهد شد بهیچکس امثال این
 سخنان چون گفت سهدیو برخاست و گفت سری کشتن جیو کس است که مثل کیشی
 دیوی را که در تمام دنیا بقوت و بزرگی او دیگری نبوده است کشته و در زور و قوت
 هیچکس مثل کشتن جیو نیست هر کس که تقدیم و تعظیم کشتن جیو نمیکند ما پارس را
 می نهم سپال چون این سخن را از سهدیو شنید از غایت غضب چشانش
 سرخ شدند و با مردمی که تابع او بودند گفت که ای یاران هیچکس ازین مردمان
 در زور و قوت برابر من نیستند همه شما استعداد جنگ بکنید ما همه این مردمان را
 بکشیم و این جگ را بر هم ز نیم تابان او همه مسلح و کمل شده آمدند راجه بد مشر چون
 این حال را بدید خجرت بهیچکس تیا مه آمد و گفت شما صاحب همه ابر این مرد
 میخواهد که این جگ ما را بر هم زند شما چه صلاح می دهید و ما را چه منفراید بهیچکس گفت

تو بیج و خنده بخاطر خود مرسان که گنگ هرگز شیر را نمیتواند گشت سیال مر و بی عقل است
 که سخن ما را نمی شنود و سری کشن جویر حریف او هست دفع او خواهد کرد و سیال خون
 این سخن را از سبکیم پیامه شنید با وی گفت که تو پیر و خرف شده و عقل از تو فرشته
 است سخنان ترا چه اعتبار خواهد بود و تو چرا سخنی بگویی که نه مردی نه زن و بجهت
 کار ما خود را پارسا مینمائی و از جمله قباحت های تو آنست که دختر ترا به بنارس را گرفت
 و او را گذاشتی و آن دختر فقیر را بی خانمان کردی و این وبال برگردن تو ماند و از تو
 هیچ نسل نمانده و هر چیزی که میکنی همه ضائع میشود و ترا در بهشت جا نخواهد بود عقل
 و دریافت توانیست که کشن را که گاو بانی بیش نیست بخدائی بروشته پرستش او
 میکنی و ازین که او پوتنا و بکانه و دیوراکشته باشد او را خدا نسیکونید چه زنی یا پسر
 را کشتن چه مقدار است و همین طور اگر یک اسی و یا گادی را کشته باشد چکار کرده باشد
 چه حیوان طریق جنگ نمیداند و ازین که او را به از زمین بیای خود برداشته باشد
 چکار کرده باشد چه حیوان طریق جنگ را چه میداند و ازین او را چه میشود و ازینکه میگردد
 که او کوه گوردین را برداشته و هفت روز بر دست خود نگا داشته چه قدر کار است
 سنگی را برداشتن و ازین اعتقاد باطل که در خاطر های شما جا گرفته است ما را خنده
 می آید و این چه عقل و دانش بوده باشد که کسی آدمی را از آند میان خدا نام نهد
 و از جمله چیزهای که با نسبت میکنند آنست که او کنس را که خال او بود کشته است
 چه عقل باشد که او کشته و لینهت گشته است و چه عقل باشد که بجهت کشتن و لینهت
 کسی او را تعریف کند و سیال با سبکیم پیامه گفت که تو زبون ترین کوردانی که مردی را
 تعریف و اعتقاد میکنی که گناهکار و بد کردار است و همه بزرگان گذشته گفته اند که چهار
 کس را هیچ وجه نمیتوان کشتن و لینهت دادن و گاو و برهمن کسیکه و لینهت خود
 کنس را وزن را و گاو را کشته است تو با این چنین کسی اعتقاد داری و تعریف او میکنی
 همکس میکنند که سبکیم داناست حالا بر همه ظاهر شد که این سخن در دفع و خلاف قاعد
 و واقع بوده است اگر سبکیم چیزی میدانست باین چنین گنهگاری اعتقاد نمی داشت

و تعظیم و تقدیریم او بر همه بزرگان نمیکرد و پانڈوان که سخن او عمل میکنند از همه مردم
عالم زبون ترند و بدتر و معتقل تر به یکم طرف بزرگان گذشته را گذاشته است اگر
در اندک عقل پیبود هرگز اینچنین کسی را پیشوای خود نمیکرد و به یکم که میگوید من صاحب
خیرم و عمل ناشایسته از من بوجود نمی آید این چه کار غیر بود که چون بچکر بیج که برادر
او بود از عالم رفت وزن او را بدگیری داد تا هر چه خواست با ایشان کرد و فرزندان
از آن آورد و این برادرزاده های به یکم از چنان عملی حاصل شده باشند عمل ایشان
از آن بهتر نخواهد بود که کشن گا و بانی پیش نمکیت و انواع گناه کرده است به پیشوایی
خود برداشته اند و سخن او عمل میکنند و او را بر همه بزرگان تقدیم میدهند حال
به یکم مجال آن قاز میماند که در کنار دریا می محیط آشیانه داشت و بجانوران که
در آنجا می بودند خود را پارسا می نمود و ایشان را گھمخت میکرد و زنیهار که بد می مکنید و
بسیج کس آزار رسانید آن جانوران تعظیم و احترام او میکردند و هر خوردنی که می یافتند
حصه بجهت او می آوردند چون آن قاز اعتقاد نیکی و صلاح داشتند همه ایشان
چون بجائی میرفتند بضمیمه های خود را با او می سپردند چون آن جانوران از نظر خام
میشدند آن قاز بضمیمه بار میخورد چون آن جانوران آمده احوال بضمیمه بار می سپردند
میگفت که من نیایم آخر روزی یک طایوری در گوشه پنهان شد و دید که بضمیمه بار را
او میخورد و رفت و همه جانوران را خبر کرد و ایشان همه آمدند و آن قاز را چندان
زدند که به بدترین حالی بر برای به یکم خنایچه آن جانوران آن قاز پریاکشتند ترا هم
همچنان خواهند کشت بعد از آن سبب آن با کشن گفت که اگر تو خدای بودی چه لازم
بود که بر سر جراسنده از دیوار قلعه بالا رفتی و اگر خدای بودی چرا بزور و قوت خود بر او
جرا سنده رفتی و بطریق بر همان با تفاق بهیم و ارجن به پیش او رفتی و کلامی
بود که چون پیش جراسنده رفتی و او شما را تعظیم و احترام میکرد و میخواست که شمار
مسانی کند شما او را کشتید و من حیران کار پانڈوان شده ام که کشن ایشان را با انواع بی
ام میفرماید و ایشان پروری او میکنند اما چون می بینیم که بزرگان ایشان به یکم است

که در دست و نوزن انیکار از ایشان عجیب نیست بهم چون این سخنان را از میال شنید بغایت بر غضب شد و چنانش سرخ شد و لب را بندان گرفت و ز گشت همچو آتش افروخته گشت بر خاسته بجانب سجایا دوید تا با جنگ کند همه مردم ترسیدند اما سجایا اصلا متزلزل نشد و تبسم کرد و بهیکم بدوید بهم را در بغل گرفت و نگذاشت که با سجایا جنگ کند سجایا گفت ای بهیکم او را بگذا تا خبر دورا به آید بهم ازین سخن سجایا بنایت در قهر شد و باز قصد کرد که با سجایا جنگ کند بهیکم مانع شد و گفت ای فرزند تو او را بیچ مگو و غضب کن که گشده او دیگری هست و او میداند او را نیکشده مانع نشود گفت قصه او را با تو بگویم در نهنگامیکه این سجایا از یاد در متولد شده سه چشم و چهار دست و هشت خپانچه خرا و از کند همچنان گریه میکرد و پدر و مادرش ازان صورت و آواز گریه او ترسیدند و اراده نمودند که او را در صحرا بماند از ندران وقت نارد آمده بانها گفت که شما ازین پسر ترسید که در ست خوب متولد شده است و او بغایت شجاع و دلاور و پرزور خواهد بود و این پسر نخواهد مرد و در سجایا که پرسوا نام و هشت دهمه کش بود بانار و گفت که با من بگو که بدست چه کس مرگ این پسر خواهد گشت نار و گفت این پسر را در کنار مردان می نهاده باشید در کنار کسی که این دو دست زیادتی او مفید و این چشم زیادتی او دور شود قتل این پسر بدست او خواهد بود چون خبر اطراف عالم رفت که در خانه راجه چندیری پسر متولد شد که چهار دست و سه چشم دارد اکثر راجا و بزرگان از اطراف عالم تماشای او می آمدند هر کس که می آمد پرسش او را در بغل ایشان می نهاد و دور کنار هیچکس آنها از وی دور نمیشد تا فوجی کش و بلبدر بدیدن عمه خود آمدند و در سجایا پسر خود را آورده در کنار سری کش نهاد و فی الحال آن دو دست بنقاد و آن چشم زیادتی بر لبون شد همه کس دانستند که بغیر از کش دیگری او را نمیتواند گشت با در سجایا که عمه سری کش بود با کش گفت که از تو یک چیزی انماس میکنم که این پسر را نکشی کش گفت تا از پسر تو صد گناه نسبت بمن واقع نشود که هر یکی موجب شتم

باشد من اورا نکشم بهیکم تا چه با بهیم گفت که این کشتن جوید حالا از وی تحمل میکنند
 و او را چیزی نیکوید از آن جهت که صدگناه او تمام شود بعد از آن کار او را خواهد داشت
 و بهیم سخن بهیکم تا چه برگشت پس بهیم با او از بلند گفت که عقل این مرد یعنی سپال
 رفته است که با سری کشتن جوید دشمنی میکند و در خون خود سعی مینماید و این مجلس
 بسیاری از راجها از وی بهمه چیز بزرگتر نشسته اند هیچکدام از ایشان در باب تقدیم
 کشتن جوید حرفی نگفت این مرد ابله را اجل رسیده است که سخنهای مهرزه در پیاده
 میگوید سپال چون این سخن بشنید با بهیکم گفت که مرد ابله ترا اجل آمده با تو کجاست
 تو از با فروشی پیش نیتی که همچنین تعریف کشتن گاو بان میکنی و اگر تو میل با فروشی
 داری راجها و بزرگان از کشتن بهتر در مجلس هستند مثل در روز پنج و پیش از استخوان
 که بدانانی و علم و شجاعت و فنون پاگهری نظیر ندارد و کرن شسته است که بر جرات
 غالب آمده است و جرات ده جانست که هنر و مرتبه بر کشتن آمده بود و راجهای بزرگ
 مثل خوجو و مهن و پدرش و با یک دشل و غیر هم که از کشتن براتب بزرگتر اند در این
 مجلس نشسته اند تو بجهت ایشان با فروشی کن و تعریف ایشان میکروه باش
 و این کس پیش من از همه مردمان کمتر بدون است و سپال تا صد و ششام قبیح سری
 کشتن جوید را داد و کسان خود را گفت که بیایید تا کشتن را بکشم و شمشیر از غلاف بردارند
 و کشتن تبسم کنان رو بر مردمان کرده گفت که من تا این زمان با این مرد هیچ نگفتم تا
 صد و ششام از وی بجهت خاطر عمده خود گذرانیدم و این پلید در هنگامیکه من بطرف
 کامرورفته بودم آمده و مارکارا بسوخت و مردمان را بی تعریف کشت و آنچه در آن
 شهر بود همه را غارت کرد و سر تمام مرد عابدی فقیری بود و در گوشه نشسته بعبادت
 مشغول می بود این سپال زن او را بزور کشیده بود و دیگر اعمال زشت او را
 از کبر و خود بینی و بندبانی و فسق و فجور و غیره چه گویم من حالا برای اعمال او را
 با و میرسانم کشتن این سخن گفت و چکر خود را طلبید و فی الحال چکر بدست او حاضر
 شد چکر را بجانب سپال زد و سرش را از بدن جدا کرد و سپال همچو کوهی بزمین افتاد

و همه مردم دیدند که روشنائی از اندرون سپال برآمده بجانب آسمان رفت و از آسمان
 برگشته بجانب سری کشن جویا آمد و بیای سری کشن جویا افتاد مردمان همه حیران شدند
 و در آنوقت بی ابر باران بارید و برق بسیار بجبهه زمین بلرزید راجه جدی شتر با برادران
 خود گفت بفرماید تاجه او را بردارند ایشان بفرزند ان سپال گفتند تاجه او را
 برداشته برونند و بطریق هندوان سوختند و جای سپال را به سپه کلان او دادند
 کشن راجه جدی شتر گفت که دشمنان شما کشته شدند و جنگ شما هم خوب شد و دیگر
 راجا هم راجه جدی شتر را تعریف کردند بعد از آن جدی شتر بفرمود تا راجا را که از اطراف
 عالم آمده بودند هر یکی را بقدر مرتبه و حالت او تشریف بسیار از جواهر و زر و نغایس
 اقمشه و غیره داده همه را وداع کنند و هر کس را راجه جدی شتر میفرمود که فلان مبلغ
 بدهند چون بجز بود مین که بر خرنیه بود می گفتند او ده برابر آنچه جدی شتر گفته بود
 بآن کس میداد تا باشد که خزانه پانژوان آخر شود و آن جگ با تمام نرسد و هر چه میداد
 مقدار آن سخاوت دست او در خرنیه زیاده میشد و جز بود مین عصه می خورد و میداد
 که چه علاج کند و از خاصیت دست خود خبر نداشت و چون جمیع راجا و بزرگان که از اطراف
 عالم آمده بودند همه از آنچه در خاطر داشتند ده برابر هر کس داد بلکه زیاده داد هر چه
 راجا بغایت شرف و معمور شدند پس همه بخدمت راجه جدی شتر آمده اطهار کمال
 شکر گزاری کردند و گفتند که اینچنین جگی که شما کردید هیچکس دیگری نخواهد کرد و ازین
 جگ نام شما تا انقرافس عالم بزرگی و نیکی خواهد ماند راجه جدی شتر از آن سخنان
 خوشحال گشت ایشان را عذر خواهی بسیار کرد بعد از آن جمیع راجا و بزرگان که
 از اطراف آمده بودند از راجه جدی شتر رخصت طلبیدند تا به او طمان خود بار کردند
 راجه برادران خود را با برادر و پدیده و درشت و من طلبید و ایشان را گفت که
 این بزرگان رخصت می طلبند شما هر کدام را بقدر مرتبه ایشان تعظیم و احترام کرده
 وداع کنید برادران راجه و درشت و من یک یک را از راجا و بزرگان بقدر مرتبه
 ایشان خلعت فاخره میدادند بعد از آن هر یک را از اسپ و ادا به و فیل بقدر مرتبه

میدادند و رخصت میکردند و بقدر مرتبه آنها بشایعه ایشان می رفتند و راجه جدر
 خود از انواع تخمهای نادر و قماشهای نفیس و انواع عملیات به پیش سری کشن
 آورد و سری کشن جو قبول کرد و راجه را بغایت نوازش نمود و گفت ای راجه این
 طالع قوی بود که این جگ را جو که کسی با میسر شده است به بهترین وجهی باقی
 رسیده و این نام تو را انقراض عالم ماند و در آخرت ترا ثواب بسیار حاصل شد راجه
 جد همیشه گفت این همه همین توجه شما بود که این جگ با تمام رسید و گریه من چه شرم
 که این چنین جگی را تمام توانم کردن پس کشن جو رخصت طلبید و راجه از سب و خیل
 و آرا به لمی مرصع با بسیاری تحائف پیش سری کشن جو گذرانیده او را وداع کرد
 چون کشن جو بیرون شدند راجه جد همیشه با برادران بشایعه همراه او راه بسیار رفتند
 و هنگام وداع سری کشن جو ایشان را نصیحتی چند کرده آنگاه راجه را با برادران
 رخصت کرده بجانب دوار گرفت بعد از آن راجه جد همیشه با همسکیم تپانه و زوچاچ
 و کر پاچاچ و دهر تراش و بدر و جبر جو دهن و سایر خویشان انواع تحف و هدایا از
 جواهر آبدار مرصع آلات و زرد قماشهای نفیس و دیگر اجناس چندان نشکیش کرد که
 از حساب افزون بود بعد از آن اجن بهم و جبر جو دهن و شکن را همراه گرفته بدین آن
 عمارتی که می دیت بجهت راجه جد همیشه ساخته بودند رفتند و چون جبر جو دهن و شکن را
 نظر بر آن منازل افتاد جانی دیدند که هرگز در خیال ایشان نگذشته بود در اینجا
 همه صورت و منازل و مجالس و ایوان منقوش بود و حیرت بر ایشان غالب گشت
 ناگاه بجای رسیدند که از سنگ بلور زمین آنجا ساخته بود مثل حوض آب بنظر
 می آمد جبر جو دهن و شکن کفشها کشیده جا نهامی خود را بالا داشته بگمان آن که
 آب در می آیند چون پا در آنجا نهادند آن خود زمین بود بقیه اند جبر جو دهن و شکن
 منفعل گشتند بعد از آن جانی رسیدند که مثل زمین مینو و چون جبر جو دهن و شکن
 پا در آنجا نهادند آن خود آب بود هر دو در آب فرو رفتند بهمی خنجدید و دست
 ایشان را گرفت و از آب بدر آورد پس اجن را فرستاد که بجهت ایشان لباسهای دیگر

آورد و ایشان را پوشانید و جرم و دهن و شکن بجایت منقل گشتند و از کمال غم و غصه
 عقل از ایشان برفت بعد از آن بجائی رسیدند که دیواری از سنگ بلور ساخته بودند
 و از کمال لطافت بنظر هر کس که اسخارا ندیده بود در نمی آمد جرم و دهن و شکن از کمال
 اعتراض و غصه پیش پای خود را نمی دیدند ناگاه سر ایشان بران دیوار بلور خورد
 و بشکت غصه و انفعال و حسد ایشان چندان زیاده شد که تجریر در نیاید پس
 ارجح گفت شمارا هر ساعت در حیانه آفت پیش میرسد برگردید پس همه برگشتند
 و نزد راجه جدی شتر آمدند راجه جدی شتر ایشان را چنانچه لائق بود خدمات پسندید
 کرد و شرف و باریای بسیار داد و پس ایشان رخصت گرفته متوجه مهستانا پور شدند
 و اکثر کوردان مخصوصاً جرم و دهن با دلی پر غصه و پریشان به مهستانا پور آمدند جرم و
 از آن سلطنت و بزرگی راجه جدی شتر شب و روز در غم و غصه میبود روز بروز ضعیف
 میشد و بهر هیچکس اظهار غمی نمیکرد یک روز شکن در پیش جرم و دهن نشسته بود که
 جرم و دهن آه سرد از دل پرورد بر کشید شکن گفت ترا چه حال پیش آمده که اینچنین
 لاغر و ضعیف میشوی و هر ساعت آه در دل تو میکشی جرم و دهن گفت چگونه غمگین
 بناشتم که تمام راجهای عالم را زبون جدی شتری بنیمد این سلطنت که او را و به برادران
 او دست داده است معلوم کنی که هیچکدام از آبا و اجداد ما را میسر شده باشد آن
 جلی که جدی شتر کرد من گمان نمی برم که هیچکس دیگر اینچنین تواند کرد از سلاطین
 گذشته هم شاید که کسی اینچنین جلی میسر شده باشد و ارجح بزور و شجاعت خود
 بر همه غالب آمده است و اندر حرف او متوانست شد من اینها را بنیم و غصه نخورم
 سرکیش جرم و دهن خاطر ایشان سپال را گشتند و هیچکس از ترس پاندران
 حکایت متوانست کرد شمارا انواع ایزاد امانت درین جگ ایشان رسید با هیچ وجه
 حرف ایشان نمیتوانم شد اگر زهر ایشان را امید هم نمی میرند و اگر ایشان را در آتش
 می اندازم نمیسوزند بهیچ وجه ایشان نمیتوانم کشت علاج آفت که خود را بیک طریق کسب
 جلا خود را در آتش می اندازم یا زهر میخورم یا خود را در آب غرق میکنم و ازین اندوه

و نعم خود را خلاص میسازیم که دشمنان خود را با این سلطنت و حکومت برمال و جاه بینیم
 و من آنقدر زور در دست خود ندارم که حریت ایشان توانم شد و ملک و مال را از ایشان
 توانم گرفت و تحمل آن هم ندارم که ایشان را با این حالت توانم دید پس بهتر است
 که خود را بکشم تو را خیال به پیش و هر تراشت میروی و این سخنان را که من با تو گفته
 تمام را با و میگویی شکن گفت ای راجه تو چرا اینقدر نعم میجویی پانژوان هیچ چیز
 از ملک و مال تو نگرفته اند بلکه آنچه ملک پدر ایشان بود همان او تصرف خود
 دارند و زندگانی با همه کس بطریق خیر و نیکی میکنند تو با ایشان هیچ نمیتوانی کرد و تو
 که تو ایشان را به برزاده فرستادی تا گمان تو ایشان را و آنجا بسوزند ایشان را این
 این نمیتوانست داد که مثل در ویدی زنی را فرستند مانند راجه در وید بزرگی با این
 و خوششان بکک ایشان شد حالا آنچنان شده اند که کسی حریت ایشان نمیتواند
 ارلا ارجین مثل گاندو کمانی بدست آورده است و در ترکش دارد که هر چند تیرانان
 باندازد تمام نمیشود و آن تیر را که ارجین از دیوتها یافته است معلوم نیست که کسی دیگر
 داشته باشد و بهیچ آن گزیرا بدست آورده است که اگر بر کوه میزند نرم می سازد
 و دیگران هم هر کدام تیر را دارند که کسی دیگری ندارد و آنها با وجود این شوکت و عظمت شما
 کمال فردنی و متابعت میکنند و ایشان پنج برادر اند و صد برادر برادری مثل
 بهیکم تا به عموی تو در کک تست و مانند درونه چایج و پیش اسوتها مان و مثل
 که با چایج و کرن و مثل من و برادران و خوشان من کسان با تو هستند اگر تو اراده
 کنی بیاری این بزرگان را هم دنیا یا میگیری ترا با وجود این حال نعم بیفایده خوردن
 هیچ خوب نیست جبر جود من گفت ای خال اگر تو میفرمائی من با اتفاق شما و برادران
 خود و بهیکم تا به دو گیران که نام نابروی پانژوان منگ گنم و ملک و مال را تمام از ایشان
 بگیرم تا خاطر من قرار و آرام گیرم چون ایشان را از بون کرده باشم و دیگر هیچکس با من
 برابری نمیتواند کرد شکن گفت پانژوان جنگ کردن آسان نیست جالی که راجه
 جدی شتر با چهار برادر و مثل کشن لگی و راجه در وید و شت و من و سکنندی و غیره

و لشکر بود و باشد اگر دیوتها تمام کجا شوند حرفت ایشان نمیتواند شد ترا با ایشان
 جنگ کردن هیچ وجه مناسب صلاح نیست آما من یک تدبیر دیگر میدانم اگر تو خواهی
 تمام ملک و مال پانڈوان را بگیری میسرست جبر و من خوشحال شد و باشکون گفت
 ای خصال البته بگو که بچه طریق بر پانڈوان غالب میتوان آمد شکون گفت راجه جده
 میل قمار بازی بسیار دارد و بازی نیک نمیداند من انواع قمار بازی را بنوع خوب
 میدانم که در سه عالم کسی مثل من نمیتواند باخت تو با پدر خود و هر تراشت این سخن
 را بگو و بفرما که او جده شهر را بطلبد او نمی احوال می آید آن زمان من چنان کنم که تمام
 سلطنت و اموال و اسباب هر چه داشته باشد تمام آنرا از ویری جبر و من گفت که
 خال تو به پیش پدر من برو و این سخن را با او بگو و قرار بده که جده شهر را بطلبد پس
 شکون در ساعت نیک که خاطر و هر تراشت فرج و انبساط داشت با اتفاق جبر و من
 به پیش و هر تراشت رفت و گفت ای راجه پسر تو جبر و من از غایت غم و غصه
 زرد و ضعیف شده است از شما دور است که فکر پسر خود نمی کنی این چنین مسری که
 تو داری هیچ بادشاهی نداشته باشد از شما بسیار عجب است که بحال او پدر و ازید و غم
 او را دور نسازید و هر تراشت گفت که باعث غم و غصه و اندوه او چیست شکون گفت
 فرزند تو حاضرست خود با شما خواهد گفت پس و هر تراشت بچر و من گفت که ترا
 چه کم است که غم منخوری آنچه سلاطین را باید ترا بنحوشترین وجهی میسر شده است
 غم بر این منخوری آنچه دیوتها را میسرست ترا هم میسرست و دیگر باعث اندوه چیست
 جبر و من گفت من از جهت اینها غم منخورم بلکه جهت بخت و طالع نام را می خود
 که غم مرا زرد کرده است من که آن سلطنت و شوکت جده شهر را دیده ام از آنوقت
 مرا از عمر زندگی خود هیچ لذتی نیست و می بینم که روز بروز کار جده شهر و برادرانش در
 ترقی است و از جمله شوکت و شمت یکی آنست که هر روز هشتاد و هشت هزار بر من
 از و وظیفه میگیرند و هر یکی از آن بر همان می نیز خود متکا رود از نایب از زنان فرزند
 و ده هزار بر من هر روز و کافه و طبق طلا از مطبخ او طعام منخورد آنها را با ایشان

بجا رفت

میدهند و باز روز دیگر طبقه‌های طلا همه نوسه آورند جهان طور چون
 طعام مخورند بر همان آن طرف طلا را می برند و در اجامی اطراف همه از نغایس
 اقمشه و امتعه پیوسته صحبت جدی میسرستند و آنقدر فیضان مست و اسپان
 تازی و شتران و گاو و ان در سرکار او هست که از حد حصر افزون است و سه کرب
 اشرفی از اطراف و جوانب پیشکش صحبت جدی میسر می آورد و محال نمی یابند که آنرا
 بنظر جدی بشهر نگذرانند من اینها را به منیم چون زنده بمانم و غم و غصه نخورم انقدر
 قماشهای نفیس ابریشمی و زر بخت و شان و غیره از اطراف روز بروز صحبت
 می آورند که از حساب افزونست و اینقدر اموال و اسباب و عظمت و شوکت که
 من در سرکار جدی بشهر دیده ام در سرکار اندر و جرم و برن و کبیر نخواهد بود از آن
 زمان که من دولت و حشمت جدی بشهر دیده ام از آن هنگام نه آرام در من
 مانده است و نه هیچ فراغت کرده ام شگن با جرم و من گفت ای راجه من
 تدبیری میکنم که هر چیزی که جدی بشهر داشته باشد تو تمام آنرا از وی بری من
 انواع بازی بار اچنان خوب میدانم که هیچکس در عالم مثل من نمیداند و جدی بشهر
 میل بازی کردن بسیار دارد اما هیچ بازی را خوب نمیداند من بدولت تو میگویم
 که تمام ملک و مال آنچه داشته باشد همه از تو بر من شگن با و هر تراشت گفت
 ای راجه و اینست این پسر تو از اندوه هلاک خواهد شد اگر تو این پسر خود را میخواهی
 یباید که کس بطلب جدی بشهر بفرستی و جدی بشهر را بطلبی تا بیاید و من با او
 بازی کنم آنچه و دارد از تو بر من هر تراشت گفت من باید در در تکیار مشورت کنم
 آنگاه جواب شما گویم آنچه مصلحت خواهد بود بر ما من خواهد گفت جرم و من
 ای راجه بدر هرگز بقمار بازی پانندوان ماضی نخواهد شد و شمار هم ازین کامنع
 خواهد کرد و نخواهد گذاشت که این صحبت بهم رسد من خود را خواهم کشتن و هر ترا
 بعد از شنیدن این سخن و کیل خود را بطلبید و گفت بفرمان منزل خوب روز
 سازند و بطلا و لاجورد و منقش سازند و بجوهر مرصع گردانند تا در آنجا قمار بازی کنند

چون آن منزل تمام شود و مراجع گردانند بعد ازان و هر تراشت کس مرزاد و بدر را طلبید بدو بخدمت و هر تراشت آمد و تعظیم و احترام بر او بزرگ بجای آورده بایستاد و هر تراشت گفت ای برادر فرزندان من میخواهند که با پانژوان قمار بازی کنند تو چه صلاح می بینی بدر گفت ای راجه قمار بازی باعث هزار کلفت و کمر درست و هر تراشت گفت امید هست که کلفت در میان خویشان نشود و خدا بارم کند حالا این فرزندان من بسیار خواهش دارند که با پانژوان بازی کنند و جامیکه من نشسته باشم و بسیکم تپامه و در روز پنج و شش و دیگر بزرگان نشسته باشد کار بزرگ خواهد انجامید حالا ای برادر ترا میباید که زود بروی و جدی شتر را بیاری و او را بگویی که ایشان میخواهند که ملک و مال تو از تو ببرند بدر دانست که انیکار مندرج ندارد و اما خلاص فرموده برادر کلان نتوانست کرد بی علاج برادر به سوار گشته متوجه دلی شد راجه جنبی با بسیم پاپین گفت که با من بگو که مجلس قمار بازی میان خویشان چه نوع بود و در آن مجلس چه کسان بودند و کدام کسان ازان قمار بازی خوشحال و راضی بودند و چه کسان راضی و خوشحال نبودند بسیم پاپین گفت که چون بدر طلب پانژوان بجانب دلی رفت و هر تراشت خبر وجود این را متنا طلب داشت و با او گفت ای فرزندی با ازمین قمار باختن بگذر چرا که بدر در علم و دانش و عقل عدیل نظیر ندارد اصلا باین قمار بازی شمارا رضی نیست من میدانم که آنچه بدو میگوید صلاح کار است و قمار باعث صد هزار فتنه و فساد است تو آنقدر ملک و مال و سلطنت داری که کم کسی امروز در عالم دارد و اکثر سلاطین عالم اطاعت و انقیاد حکم تومی نمایند بجز آنکه تو چو این مقدار غم مهوده میخوری در برادران خود حسدی بری خبر وجود این گفت ای راجه شمارا است میفرمایند اما من آن سلطنت و شوکت و شمت و خزینه و اسباب و لشکر که از جدی شتر دیده ام ده یک آن در سر کار من نیست و من تاب نمی آورم که جدی شتر را بآن سلطنت ببیمیم اگر شما میل زندگانی من دارید پس بگذارید تا من با پانژوان بازی کنم و الا همین محله خود را هلاک میکنم و خود را از شما

خلاص میاوم اگر شما تجل و اسباب سلطنت جدی شتر بدانید مرا هرگز ملامت نه کنید
 و از ولایت ختن و خطا تا ولایت بربر زمین حکم او میرود و از آنجا با حجت او تهنه که چشم
 میچکس ندیده است میفرستند آنچنان اسپان و خچران و شتران و حمران و سرسری او
 من دیده ام که هرگز تصویران چاروانه کرده ام و تماشاها از سقرلات و ابرشیمی
 در سرکار او دیده ام که از اطراف عالم مردمان حجت او آورده اند که هرگز آنچنان چیزی را
 تصویر نگارده است و از اطراف عالم مردمان عجیب و غریب بردگ و جدی شتر آورده
 اند که بعضی چشم دارند بعضی یک چشم در میان پیشانی دارند بعضی مردمان که آمده اند گویا
 دارند و بعضی یک شاخ بر سر دارند این همه مردم تهنه را که در ولایت ایشان میباشند
 برداشته آورده درین جگ چه گویم که چه چیز را از اطراف عالم برای جدی شتر آورده اند
 اولاجاعی که در نواحی سمیریت میباشد آنچنان طلا حجت او آورده اند که مثل موم
 نرم بود و هر چه میخواهد از آن بدست میتوان ساختن و از کوه ها نخل آنچنان دارو با
 آورده اند که هر جا که آنها باشند هر چه آنجا بنهند تا شیر آنها بیخ از آن چیز پاک نمیشود
 هر چند آنان بر میداشته باشند و دیگر ارجا از اطراف عالم چیز را از برای او آورده اند
 که شرح آن نمیتوانم داد و فیلمان که مثل کوه مینابند آنقدر در سرکار او دیده ام که نتوان
 گفت و حریب گنهر پ چهار صد اسپ که در سرکار گندم بران میباشند حجت جدی شتر
 فرستاده است و راجه در وید چهارده هزار کینز بدختر خود داده است و ده هزار غلام هم
 داده برین قیاس و دیگر چندان اسباب تجل او را هست که من تعریف آن نمیتوانم
 کرد و از ولایت کنار دریا آنچنان جواهر از مروارید و یاقوت و غیره و آن مقدار از ضد
 و عودی که اندکی از آن که میالدهوی آن تمام آن نواحی را معطر میازد چندان حجت
 جدی شتر آورده اند معلوم نیست که در سرکار هیچ پادشاهی بوده باشد و از سنگ گلاب
 پدیمی زنان چند حجت او آورده اند ای راجه من این چیز را چون در سرکار جدی شتر
 دیده ام از آن حجت بی طاقت شده ام درین جگ راجه که جدی شتر کرد و گویم که مردم
 از اطراف عالم در اجها برای او آورده اند و در روز آخر که آنرا به یک میکویند من چه

عرض کنم که جدشهر شیخ عظمی آنروز گفتند اول سپال که او را می شناسم او در اول آنروز
 علم جدشهر را بدست گرفته بود و در جاهای دکن جبه و جوشن او را بدست گرفته و شنیدند
 و پسران جبراننده مثل خدمتکاران و ستار و حامل جواهر او را داشتند و راجه برات پسر
 بازی او را بدست نگا داشته بود و سالک چتر او را داشت و مارجن و بهیم تجویز او را یاد
 میکرد و نذو درین جگ جدشهر مثل بیاس و پیرام و نار و دیول و دیگر مثل این بزرگان
 جگ او را تمام کردند و مثل درونه چاچ بزرگی بوق را که بسکوا سالها می بسیار
 دران کار کرده آنرا مرصع ساخته است پر آب کرده بر سر جدشهر ریخت مثل کشتن
 کسی بزخاست و آب بدست خود بر سر او ریخت مرا از نهار شک آمد و کار سپر کنی
 بجائی رسید که امثال این بزرگان خدمت میکنند و بعد از اتمام مجلس جگ او را
 بوق میخواستند پنج پانڈوان و سری کشن جیو و رشت و من و سالک من و دیگر راجه
 را که دران مجلس حاضر بودند دیده بخود گشتم و مارجن از ان حال من بسیار خوشحال
 آنچه من عظمت و حشمت جدشهر دیدم نه راجه من انچنان بوده است و نه راجه بکیرت
 و نه راجه بهرت و نه راجه ماند تا او خیریشان و نه جگ آنها کردند یکی راجه هر چند کرده بود
 و دیگر راجه جدشهر کرد و جیو و من گفت من اینمه سلطنتی را که از جدشهر به منم جگ
 تاب تو انم آورد و نذره تو انم ماند من از آنروز که آنها را دیده ام طعام و آب بفرارعت
 نخورده ام و لایع وضعیف گشتم و هر تراشت گفت ای فرزند تو در سلطنت و عظمت
 شوکت از هیچ کس کمی نداری و این پانڈوان خویشان تواند اگر ایشان سلطنت مال
 داشته باشند ترا نمی باید که برایشان حسد بری من پدیدم بان تو ام بیا و ازین جگ
 حند خود را بگذران و اگر ترا بران جگی که جدشهر کرده است حسد شده است تو هم میتوانی
 که جگ بکنی بیا و جگ بکن انچنان که ما جگ جگ جدشهر حاضر شده اند مجلس جگ
 هم حاضر شوند و انچنان که صحبت ایشان برده بودند برای تو هم خواهند آورد و این
 پانڈوان برادران تو اند و حکم دستهای تو دارند تو دستهای خود را بر تو قطع صلح
 کن که عاقبتت بلا بر تو نازل خواهد شد جیو و من معترض گشت و گستاخی کرده باید رفت

که تو چنانکه چشم نداری مرا هم میخوای که کور کنی و تو پشیده و عقل تو کم شده است همین
 را میباید که با همت باشد که بر همه کس غالب آید و در عای خود را حاصل کند خواهش
 باشد خواه بیگانه بدی و نیکی را کی میباید دید و راجه که قناعت پیش گیر و از خویش
 پیش نمی آید بلکه میباید که پیوسته در میدان باشد که ملک و مال خود را زیاده کند و شمن
 را مغلوب گرداند و در پادشاهی هیچ ملاحظه خویش نباشد که شامین فرماید که برادران خود را هیچ
 داین پانڈوان را بگذاریم که قومی میشده باشد حکم آن دار که مرضی که در تن آدمی بوده است
 بگذارند که زیاده میشده باشد تا آخر او را بگذرد و من با خود قرار دادم که با سر می نهم و یا
 براد خود می رسم و این زندگی را که روز بروز می دیده باشم که پانڈوان زیاده میشده باشد
 و من از ایشان کمتر باشم نمیخواهم شکن در نیوقت گفت ای راجه تو که انقدر از
 از زیاده و پانڈوان محنت داری بگذار تا جلد بیشتر بیاید من تمام ملک او را از برده
 بد هم جنگ من و ایشان بر تیر و کمان نیست بقمار بازیست جبر وجود من باید بر خودت
 که این حال من علم تمار را خوب میدانم شما حالا رخصت بدی با او تمام ملک و مال
 جلد بیشتر را برود و هر تراشت گفت تو بدی را پیش گرفته می رسم که این حسد بدی تو بجائی
 رساند که خانواده چندین هزار ساله با برادر خود و من ترا هر چند نصیحت میکنم سخن مرا
 قبول نمیکنی پس هر چه خاطر تو میخواهد بکن آمار روزی خواهد بود که از من پشیمان شوی
 و آنوقت پشیمانی سود نداشته باشد پس جبر وجود من از پذیر رخصت گرفته جدا آمد و
 بنفرد و با مجلس تمار را زود رست کنند یک کوه تا یک کوه زمین را بنفرد و تا فرش
 کرده هزار ستون زر نگار آنجا نصب کردند و سر آن ستونها پوشیدند و هزار چهار در آنجا
 گام میکردند تا در آنک زمانی آن مجلس را تمام کردند آمدیم به سخن بدر چون پیش پانڈوان
 رسید و ایشان انامدن او خبر یافتند و استقبال کرده از دیدن او بغایت خوشحال
 گشتند و راجه جلد بیشتر کمال تعظیم و احترام بدر بجا آورد و احوال خویشان و دوستان
 از او پرسید بعد از آن گفت من شمار چندان خوشحال می بینم باعث آن چیست گفت
 خوشان همه بصحت و سلامت اند همه شمار بسیار رسیده اند و هم سلامتیست

مجلس عالی ترتیب داده است و شمارا بابرادران طلبیده است تا در اینجا خوششان با هم
 صحبت دارند و قمار بازی بکنند و مرا برای همین کار پیش شما فرستاده اند تا شمارا بر
 راجه جدبهرشتر گفت شما میدانید که قمار بازی نیکم بدرگفت من میدانم که خوب نیست
 پنج فتنه و مساوت من ایشان را منع کردم اما بابرادر بزرگ من و هر تراشت مرا
 بخدایت شما فرستاده مرا علاجی نماند پیش شما آمده ام و قصه را با شما گفتم و دیگر شما میدانید
 جدبهرشتر پرسید که در آن مجلس قمار بعد از چه جو و همین و بابرادران دیگر چه کسان خواهند بود
 بدید گفت اهل کسی که در آن مجلس خواهد بود و بازی خواهد کرد و شکن است و او در باب
 قمار بازی و دخل و دهنستن پانسه عدیل و نظیر خود ندارد و دیگر سپست خیر سین و دیگران
 بازی خواهند کرد و جدبهرشتر گفت این جماعت همه بازی بازان بی نظیرند و به دخل بازی
 مثل نوازند و من بازی نیک نمیدانم من هیچ خیری در رفتن نمی بینم اما چه کنم که خلاف
 حکم عمر و هر تراشت نمیتوانم کرد و هر چه خواسته خدا باشد چنان خواهد شد و دیگر عادت من آنست
 که هر کس مرا بطلبد میروم پس راجه جدبهرشتر فرمود تا ایراق رفتن کنند و بازان و جمیع
 اسباب و اموال متوجه همتنا پور شدند اما چون حق سبحانه تعالی امری که تقدیر کرده
 است بکند بنده را هیچ علاجی نیست راجه جدبهرشتر که در آن راه میرفت بسیار گریه
 رو میداد و خاطر راجه پریشان می بود همچنین منزل بمنزل میرفت تا به همتنا پور رسید
 و او را بسیار شگفتیهای بد از راه رسید با اتفاق برادران نجدت عمر خود و هر تراشت
 و به یکم تا به در و نه چارج و کراپا چارج و کراپا و دیگر بزرگان همه در منزل و هر تراشت
 بودند راجه با بزرگان همه را در یافت بعد از آن رفته گاننداری را دیدند بعد از محظ
 در و پیری با زنان بسیار آمده گاننداری را ملازمت کرد و تمام عروسان گاننداری آنجا
 بودند همه آمده در و پیری را در یافتند و زنان جبر و دهن و دوساسن و کراپا غیره از آن
 صورت در و پیری و آن نجل و آئین او بجایت پریشان خاطر گشتند و رشک بر او
 و هر تراشت فرمود تا منازل نیک صحبت ایشان ترتیب داده و آن شب ایشان را
 بآن منازل برده بعضی از دوستان ایشان آن شب با ایشان صحبت داشتند و هر

روز دیگر شد هنگام مباح غمیل کردن با راجه جد مشهر باز بخدمت و سپهر تراشت آمدند
 و سپهر تراشت ایشان را همراه گرفته بان منزل که بجهت تمار بازی راست کرده بودند
 رفت و جود و هین و جمیع راجه با و بزرگان آنجا آمدند و مجلس منعقد گشت شکن با راجه
 جد مشهر گفت که این منزل را بجهت تمار بازی ترتیب داده اند حالا اسباب بازی
 بیده میباشند است شروع در بازی باید کرد و راجه جد مشهر گفت تمار بازی گناه است
 و باعث سد سزاقتن و فساد میشود و دیگر برای جهنمی کار و معرکه جنگ است تمار کار مردمان
 زبون سے باشد و دیگر من میدانم که تو در اقسام تمار بازی نظیر خود نداری باری
 چون با بازی میکنی و غمیل بازی کنی و راست بازی میکنی و با ش شکن گفت اگر تو
 بسیار متری بر خیز و بازی کنی جد مشهر گفت که از جنگ و تمار بازی نمیتیرسم و بازی
 میکنم و دیگر چه خدا خواسته باشد همان خواهد شد حالا چه کس با من بازی میکند و هر چه
 بریم و یا اگر بیم که میدید و میگیرد و جود هین گفت هر چه قوی بری من میدهم و با تو
 بازی میکنم اما از جانب من این خال من شکن سے باز و کصمن را می اندازد
 جد مشهر گفت این چه معنی از کیکی بازی کند و گرو را دیگری میداده باشد و دیگر شما
 میدانید پس شروع در بازی کردند و جابجیکه بازی میکردند به یکم تپامه و دور و ناچاج
 و کرا پاچاج و سپهر تراشت و دیگر حاضر بودند و دیگر مردمان دور تر نشسته بودند و بعضی بر
 صندلیها و بعضی بر قالی نشسته بودند اول مرتبه راجه جد مشهر در بی نهایت قیمتی که از دریا
 بجهت جد مشهر آورده بودند آنرا بدر آورد و دیگر بربست و گفت شما در برابر این چه بندید
 جود هین گفت که مثل این جود هری دارم اگر تو بری من مثال او تو بدیم و اگر نه بری
 من آنرا میگیرم پس شکن کعبین پانسه را بنیادخت و آنرا برد پس جد مشهر گفت درین
 مرتبه بیل مرصع دارم که بجوهر مزن است و میاطراف آن زنگهای طلا راست گردانند
 هشت اسب با و پامی بر بند چنان آوازی ازان بیل در روز جنگ سے آید که دشمنان
 ازان هر اسان میشوند آنرا اگر قوی بندم شکن کعبین را با نداشت و آنرا هم بر و بعد ازان
 جد مشهر گفت و دیگر نیز از بیل مست که عماری آنها چه مرصع از جوهر نفیس است تمام بجز

روزگامی آنها از طلاست و هر کدام از ان فیلان تنها صفای دشمنان را منزه
 میگردد و در قلعه ای محکم را در آن عیسا زد و گرمی بندم شکن کعبین را منیداخت
 آنها بر و بعد از آن جدی شتر کوه را غلام که صرع پوشیده و همه نهب مند و شجاع و
 دلیر بودند کرد بست شکن آنها را بر و بعد از آن صدر از کثیر صاحب جبال که از سر
 تاپا پزیزد گوهر بود در باخت پس شکن بر اجه جدی شتر گفت که تو بسیار زرد و اموال
 جواهر باغی حالا بگو که دیگر چه داری تا انرا گرد بندم راجه جدی شتر گفت از گرم خداوندی
 چندان خزینه و زر و زیور و ملک و مال دارم که از حساب شمار افزونست و با تو پزیزد
 در بازی میکنم شکن باز دل بردن بازی نهاد پس اول جدی شتر خزینه را گرفت
 و شکن پانسه دخلی انداخت و همه خنابین را بر و بعد از آن جدی شتر تمام گاو
 و اسبان و گوسفندان و بزبان خود را که از کنار بنارس تا کنار آب سندی چربند کرد
 بست شکن آنها را بر و راجه تمام ولایت خود را که در اسخا سلطنت مینمود و سواچی جاگیر
 برهمنان را گرفت بست و شکن کعبین آنها را بر و راجه گفت حالا از جواهر و غیره که
 برادران من پوشیده اند همه را اگر گرمی بندم شکن باز پانسه انداخت و گفت اینها را
 بروم راجه گفت که حالا برادر خود نکل را که چشمان سنج و صورت خوب دارد گرفت
 شکن او را هم بر و دست نکل را گرفته در پس سر خود آورده بنشانند بعد از آن راجه
 جدی شتر که تمام عقلش رفته بود گفت حالا برادر خود سهد یوراکه در علم نجوم عدیل و نظیر
 ندارد و من بنایت او را دوست میدارم گرمی بندم شکن کعبین انداخت و گفت
 این را بروم پس شکن گفت این سر و سپران مادری را باختی حالا چه میگویی و باختی
 بر و سپران گیتی مهیم و ارجمند جدی شتر گفت ای شکن تو دغلی می بازی و از خدا تیرسی
 ماسه برادران را که حکم یک کسی داریم میخواهی که مخالفت در میان ما اندازی پس
 جدی شتر گفت که ای برادر من ارجمند را که در شجاعت و دلاوری در دنیا عدیل و نظیرند
 و ندارد و دشمنان را همچو آتش میوزد و گرمی بندم شکن کعبین انداخت و او را هم
 بر و گفت ای راجه از برادران تو کسی که بکار می آید بروم حالا بغیر از مهیم کعبین کسی آری

او را گریه بند جدیتر گفت که این بهیچیکه مثل اندرست در عالمگیری بادشمنان
 غضب ناک می باشد و عدیل و نظیر خود ندارد او را گریه بندم شکن باز کعبین
 او را هم برود گفت ای جدیتر حالا چیزی داری که گریه بندی جدیتر گفت لاکه بر او
 در باخته خود را گریه بستم شکن باز نقش مراد آورده را چه با هم برود گفت ای را چه
 بسیار گنگار شدی که خود را باخته حالا زن خود در ویدی را گریه بندا گریه بروی تو آنا و
 شدی و اگر باخته او را هم ما میگیریم جدیتر گفت حالا این در ویدی را که در لطافت
 و خوبی مثل و مانند ندارد گریه بستم جماعتی که در مجلس شسته بودند همه جدیتر را شناس
 دادند و بر لعنت کردند و گفت کسی زن گریه بند و بدوست بر سر نهاده از
 هوش برفت و بهیکم تپامه و در و ناچار و کرا پا چارج را رنگ از رخ بر رفت اما
 و هر تراشت خوشحال میشد و آهسته می پرسید که فرزندان من چه چیز با برزند کرن و
 دو ساسن اظهار خوشحالی کردند و بغیر ازین سه چهار کس دیگر همه مردمان را اشک از
 چشمان روان شد پس شکن پانسه را بیداخت و در ویدی را هم برود جبرود من
 با بدر گفت که برود در ویدی را بیار تا خانه ما را جاروب میکرده باشد بدر گفت تو
 بد عمل بوده این چه معنی دارد که زن حیل بزرگی را که زن برادران تست میگوئی
 که او را بیار تا خانه ما را جاروب میکرده باشد ترا هم روزی میباید مردن و تو این خجسته
 می آزاری و هیچ ملاحظه روز دیگری بینی بینی و این در ویدی کتیر نشده است چرا که این
 جدیتر بی عقل اول اگر در ویدی را می باخت او از آن شامیست اما اول خود را
 باخته است بعد از آن در ویدی را این در ویدی کتیر نمیشود پس بدر بهیکم تپ
 و در و ناچار و دیگران رو کرده گفت که شما این بی عقل را هیچ نمیگوئید و او هیچ
 ملاحظه روز مردن خود نمیکند و چه جبرود من گفت که ملاحظه روز دیگر کن من چه روز
 از دست تومی آید کن و خانواده خود را بر بارده جبرود من گفت لعنت برین بدر
 باد که هیچکار از تومی آید آن لازم من مرا کامی را طلبید چون برات کامی آمد
 جبرود من با او گفت که برود در ویدی را بیار و از پانده و آن هیچ ملاحظه در او پیش در ویدی

آمد و گفت که راجه بدیشتر از باخته است تو کتیز جبر جود من شده بیا و همچون کنیزان
 دیگر خدمت راجه کرده باش در ویدی گفت من کتیز نیستم که مرا کسی بیاورد و کند
 مرد بیعیل و نادان باشد که زن خود را بیاورد و مرا کامی گفت راجه بدیشتر خود را
 و چهار برادران خود را و ترا بر راجه جبر جود من باخته است ترا دیگر سخن نمی رسد بزخیر بخانه
 راجه برو در ویدی گفت که تو اول برو و سپس که راجه اول مرا باخته است یا خود را
 باخته دیگر مرا نمیتواند باختن مرا کامی مجلس آمده از جده بدیشتر پرسید که تو اول
 خود را باختی یا در ویدی را راجه بدیشتر از شرمندگی سر در پیش انداخت و هیچ
 جبر جود من گفت اینها چه سخن است برو در ویدی را گرفته بیا تا هر چه سخن داشته باش
 در حضور بگوید و مرا کامی از ترس بهیم نرفت جبر جود من با برادر خود دوساس گفت
 که این از بهیم میترسد تو برو در ویدی را بیا و دوساس برخاست و پیش در ویدی
 آمد و گفت که بدیشتر ترا بر راجه جبر جود من باخته است راجه ترا می طلبد بزخیر و نیست
 راجه برو و هر سخنی که داری هانجا بگو در ویدی گفت هلاک کوروان نزدیک سیده است
 که اینچنین کار را می کنند در ویدی در آنوقت حاضر بود و لباس حرکین پوشید
 بهمان لباس برخاست روان شد چون نزدیک خانه دهر تراشت رسید بگریخت همان
 زمان دوساس عقب او دوید و موهای در ویدی را که بنایت سیاه و دراز بود بگریخت
 و کتان کتان او را مجلس در آورد و در ویدی میگفت ای صی من بکن نیستم مرا بگذار
 و از خداتبرس دوساس اصلا گوش سخن او نکرد و گفت تو هر چه میخواهی میگفته باش
 تو کتیز شده کنیزان را شرمی نمیشد به اینچنین احوال در ویدی را آورد چون اول
 مجلس در ویدی را دیدند که بان وضع آوردند همه از شرمندگی سر برادر پیش انداختند
 و در ویدی رو بجا همه بزرگی که در مجلس بودند مثل بهیکم تبانده و در ویدی چای کرده
 که شما بگوئید که راجه مرا اول باخته است یا خود را اگر اول خود را باخته است پس مرا
 نمیتواند باختن جامعتی که بزرگان بودند سر در پیش انداخته هیچ نگفتند در ویدی بجا
 هر یک نگاه کرد شاید که یکی از ایشان او را خلاص کند پانزدهم از نگاه در ویدی

از زهر آتیر بدتر بود اما هیچ نگفتند و ساسن چون دید که در رویدی بر پاندمان نگاه میکنند دست او را گرفته بطرف دیگر کشید گفت ای کنیز هر طرف چه نگاه میکنی کرن و شکن چون شنیدند که در ساسن او را کنیز گفت گفتند شاید باش خوب گفتی در رویدی گریبان گفت که شما همه زن و فرزند دارید چون روا میدارید که اینها اینچنین با من میکنند من یک سخن از شما میپرسم و ساسن در رویدی را بنیاد دشنام دادن کرد چنان مقنعه او را بکشید که مقنعه از وی جدا شد بهیم درین وقت از قهر بی طاقت شد و با جگر بهشتر گفت که تمار بازان که در عالم میباشتم همه خیر بار ایما بازدا ما هیچ کدام از ایشان زن خود را گرونی بند و تو این چه کار بود که زن خود را باختی تا این مردمان عاصی زن ترا در برابر تو باین مجلس آورده اینکار را با او میکنند و تو هر چه از طاک و مال باختی سهل بود و مرا بدینی آمد اما این را طاقت ندارم که زن خود را بباری از جن گفت ای بهیم تو هرگز باراجه اینچنین گستاخ حکایت مکن در این جا که از هیچ چیز این مقدار خوشحال نخواهند شد که ازین گستاخی تو براجه مناسب نیست که با برادر کلان خود اینچنین سخنی کنی بهیم گفت من حالا این هر دو دستهای خود را در آتش میسوزم که در برابر من این گناهکاران این کار را بکنند و تو هم مرا منع میکنی که هیچ مگو و بگیر این دستها زور بچه کار خواهد آمد اگر من عورت برادر کلان خود را نگاه میداشتم دستهای او را از بازو میکندم چه که در رویدی را حالا نوبت آنست که در خانه من باشد از بچه تقریب زن مرا می بازو بگیرن از برادران چه وجود من گفت یاران شما هم بزرگانید از خدا ترسید یک سخن راست بگوئید این عورت سخنی راست میگوید یا دروغ که اگر راجه اول خود را باخته است مرا نمیتواند باخت راست گفت یا نامعقول اگر راست گفته باشد شما چه را نمیگوید حق را می پوشید هیچکس از اهل مجلس جواب او ندادند و هیچ نگفتند و بکرن دست بردست زده گفت که راست گویی در میان این مردم نمانده است این عورت راست میگوید که او کنیز نشده است و راجه بعد از آنکه خود را باخته باشد دیگر او را نمیتواند باختن اهل مجلس جمعی که انصافی داشتند بکرن را تعریف کردند و ساسن را دشنام دادند و چون

برخواست و دست بکمرن را بگرفت و گفت تو بی عقلی و نندیدانی که چه میگوئی حق نیست
 که جدیتر در روپدی را باخته است و او کثیر شده زن را میباید که یک شوهر داشته باشد
 این زن یعنی در روپدی که پنج شوهر دارد حکم تهنه دارد اگر باین مجلس در آید او را هیچ عیب
 نخواهد بود بعد از آن کرن و جرجو در هین باد و ساسن گفت که این بر او تو بکمرن بی عقل
 گوش منجن او مکن و جامه را از تن پانڈوان و در روپدی بد کن پانڈوان چون این
 سخن را از کرن و جرجو در هین شنیدند همه رختهای خود را خود از تن بر آورده انداختند و
 بر بنه شستند در روپدی از ترس آنکه مبادا جامه او را هم از تنش بیرون آورند می لرزیدند
 و ساسن بجانب در روپدی روان شد تا جامه را از تن او بیرون آورد در روپدی در میوقت
 سرکیشن جویا یاد کرد و مدد طلبید ناگاه در بدن در روپدی بسیار جامه پیدا شد و ساسن
 در میوقت پیش در روپدی آمده جامه را از تن او بیرون آوردن گرفت از اندرون
 جامه که در تن در روپدی بود از عنایت الهی جامه دیگر ظاهر میشدند مردمان که آنرا دیدند
 همه حیران ماندند و فریاد از خلق بر آمد بهمی راطاقت نمازد و از قهر دستها را محکم بر زمین گذاشتند
 ای کسانی که در اینجا حاضرید بشنوید من هرگز دروغ نگفته ام و نخواهم گفت اگر من
 و ساسن را نکشم و خون او را نخورم هرگز بزرگ نروم چنانچه اجداد من در آن جهان
 بر ارباب رسیده اند من ترسم حاضران مجلس چون سخن را شنیدند همه بروی آفرین
 کردند و در دل جرجو در هین و کرن را نفرین کردند و ساسن هر جامه که از تن در روپدی
 بدر می آورد جامه دیگر در تن او ظاهر میشد و چندان جامه از تن در روپدی بر آورد
 که و ساسن خسته شد و دیگر قوت در دستهای او نماند چون دیگر در وی قوت نماند
 دست از در روپدی باز داشت حاضران مجلس اکثر با او زبند برد و ساسن لعنت
 کردند و مردم و هر تراشت را دشنام دادند که پسران او انجین اعمال شنیع میکنند
 در میوقت بدر برخاست و بدست مردم را اشارت کرد که خاموش شوید چون خاموش
 شدند بدر گفت ازین بدر مجلس هرگز نبوده است که درین مجلس همه گناه میکنند
 و راستی و خیر ازین مردم رفته است یک بکمرن درین میان سخن بر راستی گفته بود

اینکه

آنرا هم گوش نکردند نمیدانم که چه بلا برین مردم نازل خواهد شد من حکایتی به گویم
 در زمان قدیم سد یوزا دلا و انگار و بلوچین پسر پر بلا و بر سزنی نزاری کردند سد یوزا
 من کلان ترم و این زن را میخواهم بلوچین گفت بزرگتر منم این عورت را میگیرم
 هر دو نزد پر بلا آمده بحث خود را با وی گفتند و گفتند راست بگو که از ما نزد تو که را میپس
 ترست و کدام را لایق است که این زن را بگیرد و اگر تو دروغ میگوئی سر تو از تن جدا
 خواهد شد پر بلا و بر سزنی و همراه ایشان پیش کتب رفت و با وی گفت که این هر دو
 اینامی تواند راست بگو که ازین هر دو کدام یک اصیل تر و بزرگتر است گفت
 هر کس که سخن راست را نگوید بد فرخ میرود لایق آنست که مردم سخن حق را
 نپوشند و راست بگویند و در هر مجلسی که شخصی دروغ بگوید بیشتر آن گناه بکسی
 میرسد که صاحب مجلس باشد و اهل مجلس هم گناهکار میشوند و اگر کسی گواهی دروغ
 بدهد هر توابی که در عمر خود کرده باشد تمام گناه مبدل میشود و هیچ گناهی بر او بر گواهی
 دروغ نمیشود و هیچ توابی برابر راست گفتن نیست پر بلا و چون این سخنان را از
 شنید بسیار ترسید و گفت من خود نمیدانم که از میان دو کس کدام بزرگتر است پس
 چون حق را بپوشتم پس با پسر خود گفت که ای فرزند سد یوزا ترست میگوید حق بجا
 اوست و او از تو بزرگترست و پدر او از من که پدر توام بزرگترست و مادر او از مادر تو
 بوترست سد یوزا چون این سخن بشنید با پر بلا و گفت که رحمت بر تو باد که این سخن
 حق پوشیدی و راست گفتی حالا من از خدا میخواهم که این پسر ترا عمر دراز کند
 بپدر گفت ای پادشاهان بزرگان همه رست را تعریف کرده اند و رست را از فرزند باز
 نداشته اند حالا شمارا چه رسته است که درین مجلس سخن راست را در باب درویدی
 نمیگویند هیچکس از اهل مجلس گوش به سخن پدر نکند و در نیوقت کرن باد و ساسن گفت
 که این کنیز را راجه نگاه داشته است بفرما که او را بجانه جبر جود من بزند تا مثل دیگر
 کنیزان خدمت میکرده باشد و ساسن دست درویدی را گرفته بزرگ کشید
 درویدی گفت صد لعنت بر تو باد که این چنین گناهی میکنی و من عورت بگیانهای

که هرگز نبرد و بیگانه نگاهای نگه کرده ام میرنجانی مجلس که چندین بیگانه نشسته اند مرا بر منبر
 میگردانی معلوم میشود که بلاک شما نزدیک رسیده است بهسکیم تیا مه گفت ای درویدی
 تو خاطر جبار که خداوند تعالی عزت ترا درین معرکه نگاهداشت و لباها از غیب تو فرشتا
 و عقل و درایتش با همه رفته است که اینچنین امور ناخوش را می بینم و سخن حق را نخواستیم
 گفت ازین معلوم میشود که عصب خدا درین نزدیکی به کوروان خواهد رسید و به ملک
 بر باد خواهد شد و جبار بیشتر اگر بگوید که درویدی کنیز شده است ما هم قبول کنیم هر چند
 گفت جبار بیشتر یا یکی از برادران هر چه در باب درویدی بگوید یا از آن بر نیگوید و هم
 مردم هر چه درین باب با این سخن تحسین کردند و منتظر بودند که آیا راجه جبار بیشتر یا برادرش
 چه خواهند گفت بهیم گفت ای حاضران مجلس بزرگ ما همه جبار بیشتر است و ما را نمیرسد که
 بروی اعتراض کنیم من این همه تحمل بجهت خاطر برادر کلان خود میکنم و هیچ علابی
 ندارم و می بینم که موی درویدی را گرفته میکشد و اگر این نمی بود من بهین دستهای
 این سپران و هر تراشت را چنان میکشتم که تمام اعضای ایشان خور و میشد که گفت
 کس در جهان اختیار خود ندارد غلام و کنیزک و زن اختیار ایشان بست و گیر و بیا
 اگر جبار بیشتر غلام شده است زن او هم کنیز شده است پس درویدی را گفت تو چرا
 سخن بسیار میگوئی حالا سخنان راجه جبار بیشتر بر او خاطر جمع دار که او ترا بشوهر بگیرد خواهد
 داد که او ترا بقمار ببارد بهیم این سخنان را بشنید و از غضب دستهای خود را بگریزد و بجهت
 خاطر برادر کلان خود سخن درشت نگفت و گفت از نیکه ما را کرن غلام میگوید بدی
 ازین عصبه می آید که عورت بزرگی را کنیز میگوید چه وجود من با راجه جبار بیشتر گفت که تو
 راست بگو که این زن شما درویدی کنیز شده است یا نه هر چه تو بگویی من بدان عمل
 میکنم جبار بیشتر هیچ نگفت پس جبار بیشتر بشارت کرد و گفت بیا بزرانوی
 من نشین بهیم را طاقت ضبط نماند و با او از بلند گفت ای مردمان که درین مجلس
 نشسته اید نشوید اگر من بضر بگردم خود این زانوی جبار بیشتر را نشکنم و فرج من
 من شد و این سخن گفت و از غایت عصبه از هر بن موی او مثل شعله آتش بگردد آمد و

ای یاران دشمنی و بدی در میان شما پیدا شدہ نمیدانم کہ چہا از باعث قمار بازی
 بر سر کوروان خواهد رسید ارجن گفت ای یاران چون جد ہشتر کہ صاحب بزرگ است
 اول خود را باختہ است ہر چہ داشت از تصرف او بدر رفت و دیگر ہر چہ میتواند باختن
 در نیوقت از ان خانہ دہتر تراشت کہ آتش درومی بود آواری مثل آواز شغال بر آید
 و شغالان صحرا چون آن آواز شنیدند ہمہ بنیاد فریاد کردند و ہمہ یکدم تپامہ و بدو دژ ناچار
 و کردہ پا چارج و گاندھاری در خانہ مہ گفتند خدا خیر آفرود کہ عجب شگون بدی خلا شدہ
 رگاندھاری و بدہر پیش دہتر تراشت آدرہ اورا بگوشہ بروند و با او بگفتند کہ انچنان شگون
 بدی حاصل شدہ است کہ از ان بدتر نباشد دہتر تراشت کس خود را بفرستاد و بدو چون
 را طلبیدہ گفت ای فرزند تو کاری کردی کہ ہمہ خانوادہ ما از ان زیر زور بر خواہد شد
 تو با ہمہ برادران کشتہ خواہی گشت بعد از ان دہتر تراشت کس را فرستاد و در ویدی
 طلبیدہ با او گفت ای دختر سپران من بد کردند کہ ترا بجانیدند حالاً از من چیزی
 بطلب کہ تو میدہم در ویدی گفت آن میخواہم کہ راجہ جد ہشتر را بگذارید و عملاً کہ میدہم
 دہتر تراشت گفت و دیگر ہم چیزی بطلب در ویدی گفت و دیگر آن میطلبم کہ بہتر از جہ
 و نکل و سہد پورا با ارا بہا و اسلحہ ایشان بگذارید دہتر تراشت گفت این را ہم قبول
 کردم و دیگر چیزی ہم بطلب در ویدی گفت ہمین لطف کہ با من کردید از شامنت
 گشتم و دیگر چیزی از شما نمیخواہم کہ شوہران مرا خلاص کردید کرن در نیوقت انجا آمد
 و چون سخنان را شنید گفت در عالم مثل این زنی کہ در ویدیست بنودہ است
 و نخواہد بود کہ شوہران خود را خلاص کردہ ہمہ گفت این پسران پا ندھالا انچنین
 کسان شدند کہ زن ایشان را خلاص کند دیول نام رکھیشری بودہ است او گفت
 کہ سہ چیز بسیار خوب میباشند فرزند و مہر و زن کہ اگر ہمہ کس و ہمہ چیز ازین کس برود
 و این سہ کس نمیرود پس بہیم با ارجن گفت کہ ای برادر من میخواہم کہ این جماعت را
 کہ با من انچنین کاری بد کردند ہمہ را بکشم و منصب من بغير ازین کار کہ ہمہ مردم را
 بکشم تسکین نمی یابد در نیوقت کہ بہیم این سخن را میگفت از غایت قہر او دور آواز

آتش از سوراخهای گوش و بینی او سوزده بود راجه بد مشر چون این حال او دید و
نصیحت کرد و تسکین داد پس راجه و برادرانش پیش و هر تراشت رفته دست برد
نهاده ایستادند و گفتند ای راجه خوشحالی ما داریم این بود که خدمت شما را میکرده
باشیم و حکم شما را می شنید باشیم حالا هر خدمتی که بفرمایند آنرا کنیم و هر تراشت گفت ای
بد مشر شما فرزندان گرامی من هستید خیریت شما را از خدا و زحمت میکنم حالا شما بولایت
خود بروید و بسطنت و حکومت خود مشغول باشید و نواحی راجه بد مشر همه چیز را میدانی
ترا حاجت نصیحت نیست اما ایقدر بشما میگویم که از خود بسان بزرگتران در مقام عزت
و حرمت بوده باشید و با کسی عداوت فوری در جرم خود همین این بدی که کرد شما آنرا
بدل خود میارید و شما بمن که جای پدر شما و بگانداری که بجای مادر شماست نگاه
کنید و بجز خود بمن و اعمال او نظر نکنید و من بجز خود بمن را بیشتر از آمدن شما از قمار بازی
بسیار منع کرده بودم اما جماعتی مردمان بد در گرد جرم خود بمن هستند و ما بحال خود میگردیم
حالا شما را رخصت دادم که بولایت خود بروید پس پانزدهان و هر تراشت را و باع کرده
ارابه های خود تیار ساختند و میخواهند که سوار شده روان گردند در نه وقت دوستان
از زمین بی خبر یافته تمجیل تمام دوید و پیش جرم خود بمن رفت و گفت ما بعد از محنت
مشقت بسیار کاری کرده بودیم که پانزدهان را زبون ساخته بودیم این پدر نادان
تو همه محتامی ما را ضایع کرد پس جرم خود بمن و کمرن و شکن پیش و هر تراشت آمدند
جرم خود بمن گفت ای راجه آن سخن بر سبب ترا که با اندر گفت نشنیده ای یکم گفته
بودم به نوعی که میتوانی کاری کنی که دشمن زبون شود تا توانی چنان کنی که بی جنگ
دشمن را معدوم گردانی ما بعد از محنت بسیار کاری کرده بودیم که پانزدهان را
زبون ساخته بودیم و اموال را سلب ایشان را گرفته بودیم حالا شما ایشان را
میگذارید تا بروند و ازین فحشه باز گردند و همه ما را بکشند شما ما را رخصت بدید
تا باز با پانزدهان بازی کنیم ما بن مشرطه که هر کس با زود و زوده سال بمشکل و بیایان
برود و سال سیزدهم بنیان باشد و اگر در آن سال جائی ایشان را شناسند

تا دوازده سال دیگر در جنگل باشند چون تا دوازده سال ایشان را بچنگل میزدیم
 خداوندانکه ایشان زنده بمانند یا بپلاک شوند بسیار سیر و هم که ایشان را پنهان
 باید بود هرگز نخوابد بود چرا که ایشان مردمان بزرگ اند هرگز پنهان نخواهند ماند
 باز دوازده سال دیگر سرگردان خواهند گردید و ما از بلای ایشان خلاص میشویم
 و هر تراشت گفت این تدبیر خوب است زود کس نفرستید ایشان را باز گردانید
 چون این خبر را مردم شنیدند که باز این جامعه میخواهند که بپانژوان قمار بازی کنند
 در و ناچار و به یکم تا یک و سورت و ما بلیک و کرا یا چارج و پیر و سوتها مان و
 حبیس و پور سواد بکیرن در مقام منع آمدند و هر تراشت را گفتند گذار که قمار بازی
 کنند و هر تراشت گوش سخن این مردمان نکرد و کس فرستاد تا بپانژوان را طلبید
 آوردند گانهاری در نیوقت با و هر تراشت شوهر خود گفت که در هنگامی که وجود
 متولد شده بود و آن آواز از وظایر گشت بدگفته بود که ازین سپهر خانواده شما
 خواهد آمد و آیا بیاید تو مانده است حالا آنوقت را می بینم که رسیده است که آنچه بدید
 بنظر آمد و بشومی اعمال این سپهر خانواده چندین هزار ساله کوردان زیر و زور شود
 و تو همه چیز را میدانی ترا چه شده است که گوش سخن این نادان میکنی و تو پانژوان
 را که ایشان هم فرزندان تو اند و ترار عایت احوال ایشان کردن لازم است یک تبه
 رخصت و ادبی تا بخانه بای خود بروند حالا بار دیگر ایشان را طلبیده تا باز ایشان را
 آزار کنند چه معنی دارد ازین بشنو خیر و صلاح و صلح هم را از دست مده و بگذارد
 که پانژوان بولایت خود بروند و دیگر ایشان را مرغان که سجد انوش نخواهد آمد و تو
 این بدی بود و فرزندان تو خواهد رسید و هر تراشت گفت من میدانم که تو راست
 میگوئی اما چه کنم باین سپهر و بس نمیتوانم آمد سخن مرا نمی شنود بگذار هر چه خواهد
 بکند و هر چه خدا مقالی خواسته است چنان خواهد شد پس و هر تراشت مرا کای را
 در عتب پانژوان فرستاد و در هنگامیکه پانژوان روان شده بودند و هر تراشت
 و دشامی راه با ایشان رسید و گفت که عم شما را چه و هر تراشت شما را طلبیده است

پانزده روزان با هم مشورت کردند که آیا برویم یا نه ویم راجه جدیدتر گفت من یقین میدارم
 که درین رفتن اصلا خیر و صلاح نیست و آنچه کمال بدی و زبونی بوده باشد با
 خواهد رسید اما سخن عمومی خود را خلاص نمیتوانم که درین این گفت و بازگشت و گفت
 امیداریم که درین رفتن اصلا خیر و صلاح نیست و آنچه کمال بدی و زبونی بوده
 باشد با خواهد رسید اما سخن عمومی خود را خلاص نمیتوانم که درین این گفت و
 بازگشت و گفت امیداریم که درین رفتن همه چیز را خواهد بردن و اختیار مییم
 و چون کسی را بلایی خواهد رسید عقل او هم میرود پس با برادران می آمد تا منزل
 و هر تراشت رسید باز جبر وجود من و شکمن پیش آمده با جدیدتر آغاز بازی کردند
 شکمن سبب بیشتر گفت که آنچه از ملک و مال داشتی همه را باختی همه از ماست
 حالا با این شرط بگویم یا بگویم که اگر تو بیری آنچه از ملک و مال باخته تمام را برده باشی
 و یا بجنگل رفته دوازده سال آنجا بوده باشی و اگر بیایند تا دوازده سال شما بجنگل بروید
 و سال سیزدهم باید که شما بیج جا ظاهر نشوید و اگر نشوید تا دوازده سال دیگر بجنگل بروید
 اهل مجلس چون این سخن را شنیدند همه بی نهایت آزرده خاطر گشتند و همه گفتند
 لعنت برین خویشان باد که با خویشان خود در چه مقام اند راجه جدیدتر ازین
 سخنان بسیار آزرده خاطر گشت اما بیج اظهار نکرد پس به همین شرط مذکور شکمن پلنگ
 یعنی کعبین دخل انداخت و نقش مراد آورد راجه جدیدتر این شرط را بخت
 با اتفاق برادران همه لباسها را از تن بدر آورده پوست آمو پوشیدند و در وقت
 دو ساسن گفت حالا سلطنت بر راجه جبر وجود من قرار گرفت و این جامع رفعت چه بلای
 که بر سر ایشان خواهد آمد و خدا داند که اینها زنده خواهند ماند یا خواهند مرد و درین
 دوازده سال نوعی هلاک خواهند شد حالا خود دولت از ما باشد بهریم گفت شما
 بسیار خوشحالی کنید عنقریب است که این محنت ما بر آمده است بجنگ شما خواهیم آمد
 ترا و برادران جبر وجود من را من خواهم کشت و این کرن را که باومی نازید برادران
 از جن خواهد کشت و این شکمن و غلی را سدید خواهد کشت و خانان شما نیز بر خواهم کرد

دوساسن گفت حالا دولت از ما باشد اگر میان ما دشمنانک شود آنوقت هم شما
 غالب نخواهیم آمد بعد از آن دوساسن با درویدی گفت که تو هم همراه این مردان
 میروی اینها حکم خواجه سرا دادند چرا یکی را از ما شوهر نمیگیری تا فراغت میکرد
 باشی بهم گفت ای بیچاره برابر با حرم ما این چنین سخنان میگوئی و شرم نمیکنی
 اگر من ترا با این برادر کنهگارت نکشم پس سپر کنفی بتباشم دوساسن گفت مرا
 ازین سخنان تو هیچ پروائی نیست این سخن گفته برخاست و در مجلس بنیاد قص بود
 بهم گفت اگر من سر ترا بزم و خون ترا بخورم بدو رخ روم این سخن گفته همه پانڈوان
 برخاسته رفتند و راه جنگل پیش گرفتند بهمیم فریاد کرده گفت که ای دوساسن سخن
 مرا یاد کن و نگاه دار که غمگین است که ترا با همه برادرانت خواهم کشت ازین گفت
 ای برادر با اینها سخن چه میگوئی و قتیکه کاری بکنم آنوقت همه خواهند دید که من
 کین را با تمام دوستدارانش خواهم کشت و سلطنت را بر اجداد من خواهم
 راجه بدمشتر گفت در چنین وقت بسیار سخن نمی باید گفت بدمشتر با همیگتاپه
 دور و ناچار چ و کرا پا چارج و بدو دیگران گفت که حالا از شما رخصت میخواهم و از خدا
 امید میدارم که یک مرتبه شما را به بنیم اهل مجلس هیچ جواب از شرم ندادند بدگفت
 شما خود میر و پدایان ما در پیر خود را پیش من بگذارید راجه بدمشتر گفت تو بجای
 پدیرائی هر چه حکم میکنی ما را از آن چاره نیست اما التماس داریم نگذاری که او غم
 بسیار بخورد و محنت بکشد بدگبرگیت و گفت حالا شمارا بخدایم سپارم و این نصیحت
 میکنم که درین غمی و محنت چنان سلوک نکنید که در برابر از شما هیچ کس مطلع نشود
 و این وزیر شما دهم مرد غریب و ناماد غریب است او را غمزدارید و از سخن او بدتر بودید
 پس پانڈوان بدو دیگر غمزدان را دواع کردند و متوجه صحرا گشتند درویدی بخدمت
 کنفی رفت تا رخصت بگیرد کنفی او را نصیحت با کرده بازگشت پانڈوان بکنفی
 متوجه شدند و همه زمان که در هستانا پور بودند از رفتن ایشان گریه بسیار کردند
 و هر تراشت بدو را طلبیده گفت برو به بین که پانڈوان هر یک ام بجه طریق میروند

چہ میکنند بڈر رفت و ایشان را بدید و باز گشتہ با دہ تراشت گفت کہ راجہ جد ہشتر
 در وقت رفتن سر روی خود را بیارچہ پوشیدہ بود و سر در پیش انداختہ میرفت و
 ہمیں سین ہر دو دستہای خود را دراز کشادہ بود و برانہا نگاہ کردہ میرفت و ارجن
 ریگ بسیار بدست گرفتہ پوشیدہ پوشیدہ میرفت و نکل گل ولای بسیار بر تمام بدن
 خود مالیدہ بود سہدیو ہمیں گل ہر روی خود مالیدہ بود ہر دو در عقب جد ہشتر میرفتند
 و رو پدی مولی خود را کہ بنایت سیاہ و دراز است بر روی فرو گذاشتہ چنانچہ تمام روی
 او را پوشیدہ بود گرہ کنان میرفت و در ہوم بر ہمت کہ وزیر دار علیہ پانڈو است از
 سیام میدا فسونہای را کہ از ان بلا نائل نشد و با از خوش میخواند و پارہ علف مستر
 بردست داشت و عقب ایشان میرفت و ہر تراشت با بدہر گفت کہ با من بگو کہ پانڈو
 سچہ جبت اینچہمین کار کردہ میرفتند بدہر گفت اگر چہ پسران تو با جد ہشتر این قدر
 بیجہ متی و بدی کردند اما او ہنوز نیکی خود را نمیکندار و چون از اعمال فرزندان تو سیا
 قدر دار روی خود را پوشیدہ است کہ مبادا نظر غضب آلودا و بر کسی و یا چیزی افتد و بگا
 بدو رسد و نابود شود و ہمیں سین کہ ہر دو دستہای خود نگاہ میکرد و با خود میگفت کہ ہر دو
 دست من زود خیز از فیل دارند چکس در روز حرب حریف این دستہای من نیست
 اگر چہ این جامعہ بدغا بازی ملک و مال و اسباب ما را گرفتند بزور این دستہای خود
 زود از زود انتقام خود از ایشان خواہم کشید و آنچه دارند ہمہ از ایشان خواہم گرفت
 و ارجن کہ ریگ می پوشید اشارہ بان کردہ کہ چنانچہ این ریگ بی نہایت است
 تیرابی من ہم بی نہایت اندا نقد ترمی اندازم کہ دشمنان خود را بہ کشم و عالم را
 بگیرم و انتقام خود را از ایشان بکشم و نکل چون بنایت خوش صورت است گل
 لای بز خود مالیدہ است کہ مبادا از نان را نظر بروی افتد و فرقیہ او شوند موجب
 گنہکاری او شود سہدیو از غصہ چون این کار را بر ایشان واقع شد ز گش متغیر
 از ان گل بر روی خود مالیدہ است تا کسی غیر روی او را نہ بنید و رو پدی کہ مولی خود
 را کشادہ گرہ میکرد اشارہ بان کردہ است کہ آن جامعہ کی کہ این کار با من کردہ است

۱۰۱

کاری بکنم که همه کشته شوند و زنان ایشان مولای خود را بر کشته های ایشان بکشایند
 و بر حال ایشان نوحه و زاری کنند و مهموم که افسون شایم بید میخواند اشاره بان
 میگرد که چنان افسونها میخوانم که همه کشته شوند و علف سبز که دست گرفته بود
 یعنی بعد از هلاک ایشان من جگ بکنم و افس ایشان را دم هم نگاه میکنم یا ندوان بر
 میزنند تمام مردمان شهر مستنای پور از فراق ایشان می گریستند و بزمام کوروان لعنت
 میگردند چون یا ندوان رفتند برق و صاعقه بی ابر پیدا شد و زمین بلزید و اگر چه
 وقت گرفتن آفتاب نبود آفتاب کم کوف گشت و در روز ستاره از آسمان در کمال
 مهابت بیفتاد و بر کنار مستنای پور به گشت و جانوران صحرائی بجانب آبادی آمدند
 و شغالان در روز بازار شهر آمده فریاد میگردند و گرس آمده بر بالای دروازه
 بدر با و هر تراشت گفت که صحبت مشوره و تدبیر یزیدون تو را اعمال نامصواب فرزند
 این شگونهای بدر نمود و نتیجه آنها نیست که بعد از آنکه مدت تمام کوروان هلاک
 خواهد شد و در نیوقت که بدر با و هر تراشت این سخنان میگفت همه کوروان
 در مجلس شسته بودند که ناگاه نار و بان مجلس درآمد و گفت ای یاران شما بسیار
 بد کردید که آن برادران خود را که بصفات حمیده آراسته بودند رنجانیدید و ایشان را
 بجنگل و بیابان فرستادید از من بشنیدید که ایشان را تسلی و رجوعی کرده بارگرددند
 و رفته بعد از سیزده سال بشومی اعمال جبر جود من و بزور و شجاعت بهمیدارم و همه
 شما نخواهید ماند و همه شما را هلاک و نابود خواهند کرد و خانه های شما خراب خواهد گشت
 و اثری از شما نخواهد ماند و بعد از این حکایت رو به و هر تراشت کرده گفت بشومی
 این بهت یعنی جبر جود من نسل تو خواهد بود بر افتاد و من هر چه بود با شما گفتم تا
 این سخن گفته از نظر غائب شد و کوروان چون شنیدند که بعد از سیزده سال
 بلا بر ایشان نازل خواهد شد در رفع این بلا با هم مشورت کردند و رای ایشان بر این
 قرار گرفت که در ناچار چنان فنون سپاگری را به یا ندوان یاد داده است اگر او سحاب
 ما باشد بر یا ندوان غالب خواهیم آمد پس جبر جود من و کرن و شکن با کوروان

بخدیت در ونا چارج رفتند و گفتند که ما این سلطنت و ملک را برکت تو یافتیم
 و ما همه بنده و خدایتکار توایم و این سلطنت و ملک ما تعلق تو دارد و التماس میداریم
 که تو این سلطنت را قبول کنی و ما را در ظل حمایت خود نگاهداری در ونا چارج گفت
 من میدانم که عرض شما ازین آنست که بواسطه آمدن من بر پانژوان خالت آید
 من باشما سخن راست بگویم پانژوان جماعتی هستند که کسی برایشان خالت نمواند
 آمد و ایشان را هیچ کس نمیتواند کشتن یا ران از دست من کاری نمی آید و من
 بشما اتفاق میکنم و از شما جدا نمیشوم قدری که من تو انم در نگاهبانی شما تقصیر
 نخواهم کرد و میدانم که بعد از سیزده سال منم در سر شما خواهم رفت و من چون
 مدتی شد که باشما میباشم و شما امروز التجا بمن آوردید مرا بجهت خاطر شما پانژوان
 شاگردان نیک من اند و بخیر و خوبی زندگانی مینمایند و شمنی میناید کرد و پیشتر میان
 من و راجه درود محبت و دوستی بود و او با من بدی کرد و من سلطنت او را یک مرتبه
 از او بزور گرفتم و او بجهت کشتن من جکی کرد و این نیت که سپری او را پیدا شود
 که مرا بکشد آخر از میان آتش هوم آن جگ سپرد بر آمد بصورت شعله آتش که
 زره پوشیده بود و تیر و کمان در دست داشت مرا از دیدن آن سپر ترس عظیم پیدا
 او درشت و من نام دارد و من میدانم که کشته من او خواهد بود و او حالا بطرف
 پانژوان است و من ازین را که شاگرد نیک هست از جان دوست تر میدانم
 حالا مرا بجهت خاطر شما با او جنگ میناید کرد و ازین بدتر نمی چه تواند بود و این سلطنت
 خواب و خیالی بیش نیست و عنقریب است که این دوازده سال سلطنت شما با آخر
 رسیده است اگر از من می شنوید این برادران خود را که همه نیکو کارانند بی جایی مکنید
 و ایشان را و بجزئی کرده باز گردانید که مصلحت دنیا و آخرت شما نیست و هرگز است
 چون این سخنان در ونا چارج را شنیدند بآید گفت که استاد ما را آنچه خیر و صلاح است
 همانرا گفت حالا ترا میناید رفت و چنان باید کرد که پانژوان را باز گردانی و اگر کس سخن تو
 بآید بگو و ندان که سلاطین را در سفر فرور میناید از عقب ایشان نهیست این

محنت نکند و ایشان فرزندان من اند بمیسم پسین بار ارجه خمیجی گفت که چون بایزد
از شهر بدرفته رو بجنگل و بیابان نهادند هر تراشت را بغایت غم و الم و دوا و
وا از کمال غم و فکر هیچ نمیدانست که چه کار کند و سخن با کس نسکیر و سخو که وکیل صاحب
اختیار و هر تراشت بود و در عقل و تدبیر عدیل و نظیر نداشت به پیش و هر تراشت آمد
و گفت ای راجه تو و فرزندان تمام ملک و خزان را که هرگز هیچ پادشاهی نداشته
باشند گزینند و بایزدوان را از ولایت بدر کرده سر بسجوداوند حالالا دیگر باعث غم و
اندره تو چیست و هر تراشت گفت کسی که مثل بایزدوان جماعتی را دشمن خود کرده
باشد او غم نداشته باشد پس چه کس داشته باشد سخو گفت این کاری که در آن
تو بایزدوان کردی کار سهل نبود کاری کردی که تمام خانواده شایب و فنا خواهد رفت
همیشه خواهند شد و این اعمال که پسران تو کردند که در ویدی را بجلس آورند
و بایزدوان را برهنه کردند نیک کاری نبود و چون خداوند تعالی خواهد که خانواده را
خراب کند عقل ایشان را میسر و تا کارهای نیک را میگذارند و اعمال بد میکنند
و در ویدی آنچه عورتی است که مثل دیگر زنان نیست دیگران از ما در متولد
میشوند و این در ویدی در هنگامیکه هوم میگردند از آتش بدر آمده است و پسر
در هنگامیکه در ویدی حایض و ناپاک بود و یک پوشش بیشتر در ویدی او را کشان
کشان مجلس آوردند و این اعمال موجب زوال دولت اند و هر تراشت گفت
من میدانم که اگر در ویدی به غصه و قهر بزین نظر کند تمام زمین را تواند خست
و این پسران من در پیش قهر او چه وجود دارند در هنگامیکه در ویدی را مجلس
آوردند تمام زنان کوروان پیش گاند باری آمده ناز را بگریستند و گفتند اینکا
بد که شوهران ما کردند همه هلاک خواهند شد و همه برهنان در قهر آمده هوم گشتند
و از آسمان آوازی در ضحایت بلندی و مهابت آمد و در روز آسمان ستاره با فرو
رنجیت و آفتاب بے هنگام تمام گرفته شد و اینها علامت آنست که بلای عظیم بر
خلق نازل شود و در جایکه اسلحه کوروان بود در آنجا آتشی پدید آمد و تمام برهیا

در راههای ایشان بنیاد و در خانه هر چه بود همین که آتش در سجایم افروخت شغال
 آنجا آمده فریاد کرد و در خران شهر همه بفریاد آمدند در آنوقت که این شکوه
 ظاهر شد بسکیم تیمار و در درنا چارچ و کر پا چارچ یکجا شده پیش من آمدند و بدین
 حکایات را همه با من گفت من بسیار ترسیدم و در رویدی را طلبیده گفتم ای
 دختر تو هر چه از من بطلی من بخواهم در رویدی آزادی پانڈوان را خواست
 من گفتم که ایشان را با اربابها و پادشاهان گذاشتم و بدین با من گفت که دولت
 حکومت کوروان تا زمانی بود که در رویدی را بجلس نیاد و ند بعد ازین دولت
 کوروان تمام رفت و پانڈوان این بدی را تحمل نخواهند کرد و من گفتم که این
 باتفاق کش کمان و تیر گرفته بیاید و بهمین آن که ز خود را بدست داشته باشد
 مثل راجه در روید و پسرانش و خویشان کشن همراه ایشان باشند این کوروان
 حریف ایشان نخواهند شد پس مصلحت در آنست که با پانڈوان صلح کنید و کما
 ایشان بجنگ نرسانید و هر تراشت گفت من یقین میدانم که با پانڈوان از
 کوروان بیشتر زور دارند اما بجهت خاطر هر چه بود همین این کار نکردم که با پانڈوان صلح
 کنم و یقین میدانم که دولت پسران من نهایت رسیده است فقط

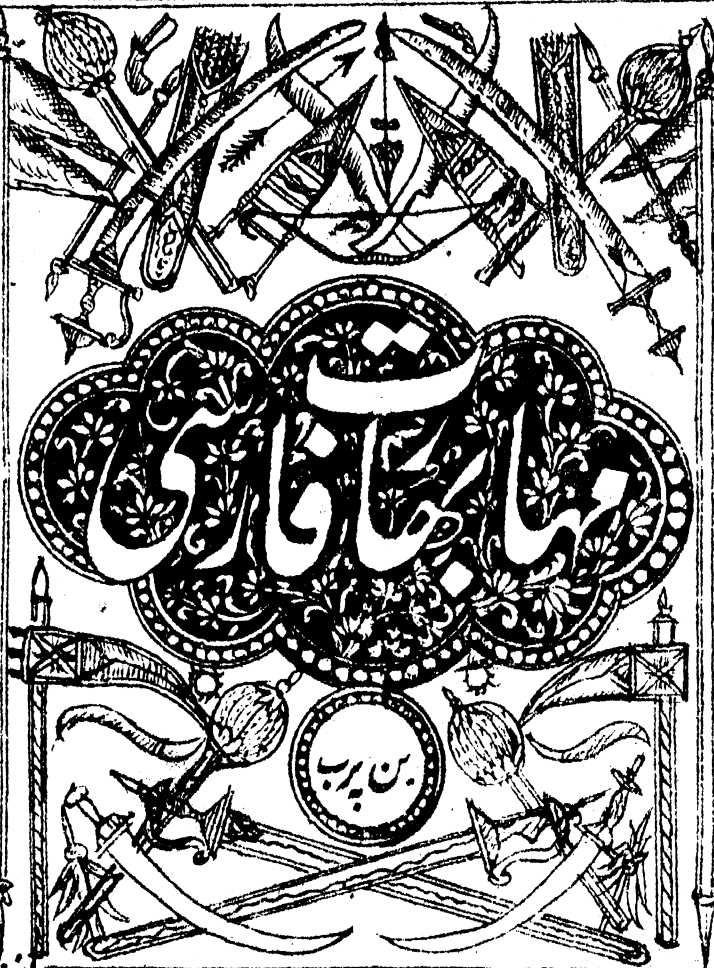
فہرست نامہ مباحث فارسی پر پرب دوم

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۴	۱۲	اگر تو کاری	اگر تو کارے	۱۱	۱۹	کنس خاوی من	کنس خالی من
۵	۱۵	باد کہ	باید کہ	۱۲	۲۳	چون میگذاری	خون بگذاری
۶	۲	طریق	طریق کہ	۱۳	۶	ہر خندہ اسے راجہ	تو اسے راجہ
۷	۳	میدانند	میدانید	۱۴	۱۸	ما	مایان
۸	۲	می تواند	می توانند	۱۵	۱	میدانیم	نمی دانیم
۹	۳	درقان ا	درقان	۱۶	۲	می یابیم	می یابم
۱۰	۵	پر سرام	آن گذشتہ پر سرام	۱۷	۱۱	می سازیم	می سازم
۱۱	۱	صد	چند	۱۸	۱۱	بر ما	برا
۱۲	۸	صدوگ	صد	۱۹	۱۱	پرفوت	نیز فوت
۱۳	۱	حما	چاہما	۲۰	۳۲	می خواستم	میخواہم
۱۴	۱	حما	چشمہما	۲۱	۲۰	گزر در شہرا	گزر تھرا
۱۵	۱	ہر کما	بزرگکما جن بزرگکمی حوض قد لست	۲۲	۲۳	کرد	کرده
۱۶	۱	دولت	دولت	۲۳	۸	از راه	داز راه
۱۷	۸	ایام	ایام	۲۴	۱۲	از دیوار	وازدیوار
۱۸	۱۳	شما ہم	شما ہم	۲۵	۲۰	بگویند	بگویند
۱۹	۱	عام	عالم	۲۶	۱۲	چہ دشمنی	بہ دشمنی
۲۰	۳۲	بزرگستی	بزرگستی	۲۷	۵	با من	با من
۲۱	۱۱	ساخت	ساخت	۲۸	۸	باتو	باتر
۲۲	۱۶	ورعت کہ خوش را بکنست دولت کہ خوش را بکنست بجوینست در اورا بکنست	ورعت کہ خوش را بکنست دولت کہ خوش را بکنست بجوینست در اورا بکنست	۲۹	۱۵	من باشما ہر سہ کس	من ہم بار سہ کس بشما

صفحہ	سطر	تخلص	صحیح	صفحہ	سطر	تخلص	صحیح
۱۶	۱۶	ہفت دہ بار	یکبار	۳۷	۷	بھیکم	بھیکم
۱۹	۳	بستابر	بست تر	۳۸	۲	جس	جس
۲۱	۱۲	کیندہ	.	"	۷	پسن	پسن
*	۱۳	ترہست	.	۴۰	۱۹	ترس	ترس
۷	۶	برلایت جانب رفت	جانب ولایت رفت	۴۲	۲۲	الغیر	الغیر
۷	۷	بہ نادرسی	بہ بنا در سے بیجا	۴۳	۶	گذرانند	گذرانند
"	۱۲	پنیالہ	بیانہ	۴۵	۵	ہرگز	ہرگز
"	۱۳	کولوان	گدھوال	"	۶	بدرگاہ	بدرگاہ
"	۱۵	رن بھور	رن ٹھنور	۴۹	۵	راجہ ہشتر	راجہ ہشتر
۳	۳	برہنہ یاد	بدین باد	۵۱	۱۶	از بچہ	از بچہ
۲۳	۱۱	تکر	شکر	۵۵	۳	یگرم	یگرم
۲۵	۲	اسپ	سشتر	۵۶	۱۲	خورد	خورد
"	۶	قاشماے	قماشماے	"	۲۲	نشوید	نشوید
"	"	کد	بھکر	۵۷	۲۱	داین سس	داین سس
۲۷	۸	بہمی	بہمی	"	"	خرارہاے	خرارہاے
"	۱۲	مرنا	قرنا	۵۹	۲	بفرایند	بفرایند
۳۲	۳	النشان	النشان	"	۲۳	بالشان	بالشان
۳۶	۸	ما اور انیکشہ مالے نشود	ما اور انیکشہ مالے نشود	۶۰	۱۵	پائسہ	پائسہ
"	۱۲	ابن پسر	ابن پسر از دست کے	۶۱	۶	نمود	نمود
"	۱۳	نخواہ مرد	نخواہ مرد کشتہ او فقط	۶۲	۸	نشود	نشود
"	"	"	ممالک است کہ در دنیا پیدا شدہ است	۶۳	"	علف سبز	علف سبز
"	۱۵	ہفتد	ہفتد	"	"		

صنایع و مکاتیب
بنام امیر کبیر

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات پاستان سخن الف صدق استی

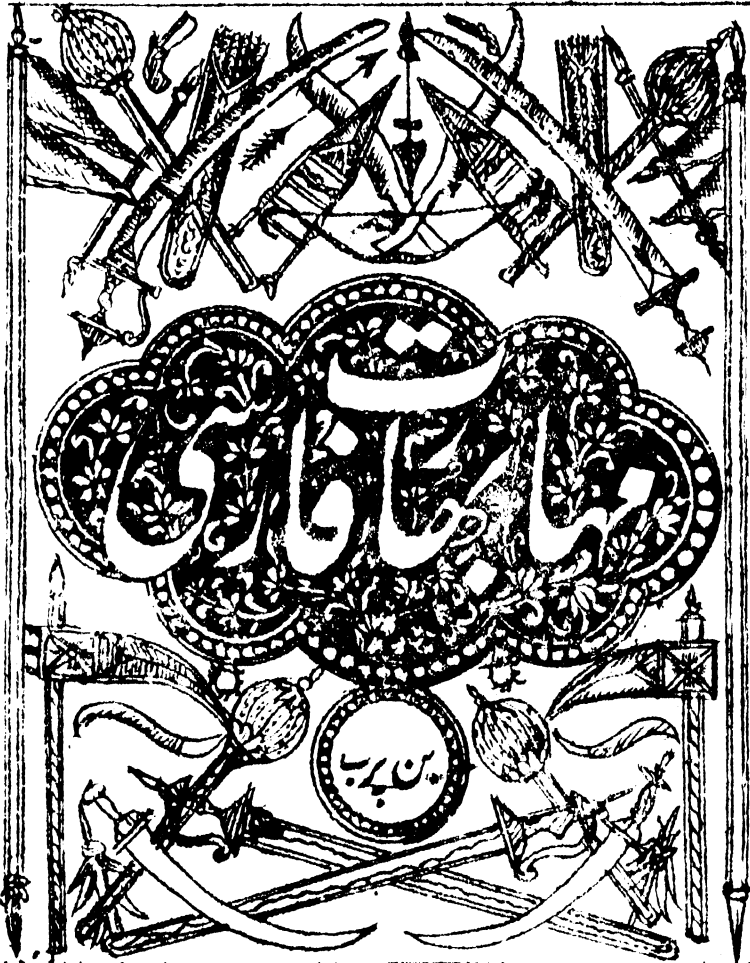

که کتابت بسیار معتبر و مستند و صحیفه ایست هر دل عزیز و مستعد ترجمه علماء معنون و ترجمه ابوالفضل

کتابخانه ملی مشهد
در مطبعه ملی مشهد
مطبعه ملی مشهد

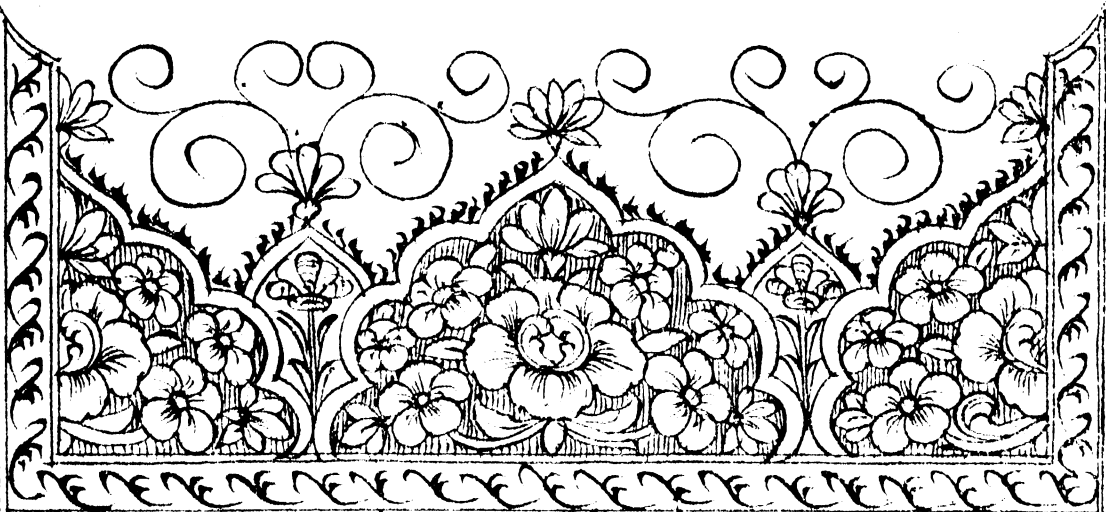
سناہ و مکارم فضائل از وزن
بن سید عین و بن سید عین

مجموعہ حالات نو اور جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان نون الف صدق آتی

کہ کتابت بسیار غیر مستند و صحیفہ ایستہ دل عزیز و معتبر تر بنام موقوف بن سید عین

مطالعہ بن سید عین و مکارم فضائل از وزن
بن سید عین و بن سید عین

سری گنیش آینه

آغاز فن سوم از مهاجرتی که بن پر بگویند

راویان اخبار چنین روایت میکنند که قصه تمار بازی راجه جد حشر را
 با در وجودین بیسم پاپین باراجه جنبیجه گفت در راجه پرسید که حالا با من بگوئید که
 در وجودین به تمار و غل بازی تمام ملک و مال از پانڈوان که اجاب او من بودند
 ایشان دشمنی و عداوت ظاهر ساخته و ایشان را آزرده و عکسین ساخته به جنگ و
 صحرافرستان ایشان در بیابان چه کار میکردند و کجای بودند و در ویدی که درام
 در ناز و نعمت پرورده شد بود هرگز غم و پریشانی ندیده بود در محنت چه طوری میکنند
 میخواهم که تفصیل این حکایت از شما بشنوم بیسم پاپین باراجه جنبیجه گفت که چون
 پانڈوان متوجه جنگ شدند از شهر همتنا پور بدر آمدند بان دروازه که گنگار
 را بجهت کشتن بدر میبردند ایشان را بهمون دروازه بدر کردند پانڈوان
 اسلحه خود را همراه داشته روی بجانب شمال کرده روان شدند در ویدی نیز
 همراه ایشان روان گشت از خواص چند خدشگاران پانڈوان و اندر بیمن
 با سیزده کس از خواص چند اهل و عیال همراه ایشان رفتند و بزرگان شهر از رفتن
 پانڈوان بسیار عکسین و متفکر شدند و گفتند که پانڈوان خیلی بزرگان بودند ای دهر ترا
 تو بسیار بد کردی که در وجودین و طفلان بی عقل را منع نکردی عاقبت کور روان
 هلاک خواهند شد و درین جنگ بسیار روان کشته خواهند شد همه بزرگان شهر گفتند

که صلاح در دست که ما هم مردمان همراه پانژوان برویم همه عقب ایشان رفتند چون ما آنها
 رسیدند گفتند که شنیده ایم که کوروان بدغا بازی ملک مال و تمام متاع ارشما
 گرفته اند و شمارا بجنک و بیابان فرستادند ما بخدمت آدمیم و میخواهیم بهر جا که شما میسر
 همراه شما ما هم برویم و اگر در جود من بادشاهی خواهد کرد و بر ما همه مردم ستم و ظلم خواهد کرد
 و بزرگان گفته اند که از صحبت بدان دور میاید بود و در خدمت نیکان میسر
 باید فرستاد و ما میدانیم که در جود من بسیار بد عمل و گنگارست ما از صحبت شما جدا
 نخواهیم ماند و بزرگان گفته اند هر کس که با کینه صحبت از خود دارد از آن خیه هست
 زبون تر میشود و اگر با بر خود صحبت دارد نه نزل میکند نه ترقی باز یاده از خود
 صحبت باید داشت تا روز بروز ترقی میکرده باشد ازین صحبت شما خواهد بود
 که در دنیا و آخرت ترقی خواهد شد راجه بدشهر گفت ازین بهر چه سعادت است که
 در صحبت چنین بزرگان باشم مع برادران حاضر هر چه بفرماید بجا آید اما التماس من
 اینست که صحبت خاطر من خود را در صدع بیندارید بهتر است که شما خود با بر خود
 و در خدمت بهیکم تیا به دور و نه حاج و مادر کنی بوده باشید آن مردمان گریه بسیار
 کردند و از فرموده اجد بدشهر باز گشتند و پانژوان روان شدند تا گاه و بنگاره آنک
 رسیدند و بیابان ^{۹۹۱۱۱۱} پیر پران نام دخت بزرگ و زیگی گنگ شسته شب ما خجا گذرانیدند بر من
 هم در صحبت ایشان بودند چون صبح شد پانژوان خواستند که ازین جا روان شوند
 بر همان پیش راجه بدشهر آمده با ستاوند راجه با ایشان گفت که بر شما ظاهر است
 که نزد ما هیچ تنگ و مال و غیره مانده است ما بجنک و صحرا میرویم و میسویای جنک اوقا
 خواهیم گذرانید و انواع تشویش و محنت در صحرا هست شما بجهت خاطر ما خود را
 در هیچ بیندازید از خجا باز گردید اگر با باز سلامت می آیم شما را خواهیم دید و بیاز
 گفتند که ما مردم فقیریم بانگ چیز قناعت خواهیم کرد هیچ چیز تصدع شما
 نخواهیم داد هر جا که شما میروید همراه شما هستیم شب را برای شما سخنها و حکایت گذشت
 خواهیم گفت شما را هیچ وجه دلگیر شدن نخواهیم داد بهر جا که باشد خود زنی بهر سیم

شماره تصدیق نخواهم داد و شوونک نام بر همین از بنیان گفت که ای راجه این مردم
 بی عقل و نادان هزار ساعت هزار فکر بهیوده میکنند و هزار ترس بخاطر میسرسانند
 اما مردمان عاقل و دانایان هیچ فکر و غمی نیباشند چرا که ایشان میدانند که هر چه خداست
 تقدیر کرده است هیچ وجه تغییر نمیشود پس فکر بهیوده و غم سزده نمیدارند تو ای راجه
 عاقل و فاضل هستی هیچ کس مثل تو نیست تو از آنرا خاندن باشی و میدانی پس بارها بشما
 نصیحت کردن مانع ندارد راجه جناب گفت است که از چهار چیز غم داننده بسیار
 میرسد یکی از بیماری و آفت تن دوم آنکه جانور سے اورا بگزد و یا زحمتی باو برسد
 سوم مشقت بسیار بدن رساند چهارم آنکه آنچه آدمی آید دوست میداشته باشد
 از نزد او برود و عاقل آنست که یکی از این چهار که باو برسد زود در بند علاج آن شود
 و نگذارد که درد بماند هر یکی از این چهار چیز را آنچه دفع آن میدانم این قدر شبها میگفتم
 بر شما ظاهر است که گویان علم و فهم دارید و بغیر از قوجه بزرگان و بدرگاه ایزد متعال
 و دیگر هیچ کس توجه دوستی نمیدارید عاقلان هرگز حرص دوستی دنیا را بخود را و دوست
 اگر حرص در خاطر می جای گیرد هیچ جلیبی اورا علاج نمیتواند کرد شوونک گفت غرض از این
 سخنان آنست که شما ازین محنت بسیار دلگیر ماباشید و از سلطنت و اموال و اسباب که
 از دست شمارفته است غم بخاطر میارید و شکدانه حق سبحانه تعالی سجا آری که آن اموال
 روزی شما از مبدود خواهد شد و مال چیز است که آفات بسیار دارد آب آن غرق میکند
 و آتش منور و حاکم نمودر میگیرد و زود میبرد و خوششان و دوستان را بجهت آن
 با یکدیگر دشمنی جانی می شود و پیدا کردن آن از کمال محنت و رنج و صد خون جگر است
 و یک لحظه از دست میرود و از مال چند خصمت مذموم پیدا میشود اول غول دیگر نهنگ
 دیگر اندوه و آنکه مبادا آزاری بان برسد صاحب کمال کسی است که از رفتن کسی
 اندوه و غم بخاطر رساند و دانای آنست که صبورا باشد و آمدن و رفتن بال نبرد و یکسان برود
 برابر باشد بلکه از رفتن بال نیاده از آمدن آن خوشتر شود حال اصلاح شما و آنست که صبوری پیش گیرید
 و چند چیز است که اصلاً ثبات دوام ندارد البته زوال بیاید جهانی و حسن و عمر و مال

من
 در
 این
 کتاب
 در
 بیان
 این
 امور
 بسیار
 است
 و
 در
 بیان
 این
 امور
 بسیار
 است
 و
 در
 بیان
 این
 امور
 بسیار
 است

وجاہ و حکومت و صحبت یاران موافق شو تک گفت من هیچکدام را ندیدم که همیشه مال
وجاہ داشته باشد ای راجه ترا بهتر آفت که اصلا حرص نداشته باشی راجه جده حضرت
ای شو تک من هیچ طمع و حرص ندارم اما غم آن دارم که اینقدر چیزی ندارم که آن بندگان
که همراه من اند خدمت ایشان کنم این جماعه بزرگان که همراهی من اختیار کرده اند
جائی صحبت نشستن ایشان و طعام خوردنی بیاورند و بنیان باشند که خاطر ما آزر
گردد مبادا که این گرسنه باشد و جای برای نشستن خوابیدن نداشته باشد حساب
آفت که بدوستان سخنان نیک گوید و برای نفس خود طعام و شراب بخورد بلکه الی
برای ایشان بیارند و آنچه اسباب باعث راحت و خوشی ایشان باشد بکنند
راجه جده شتر با دهم پر و همت گفت که این بر بندگان از من جدا نمیشوند و من آنقدر
از ندارم که هر روز ایشان را خوردنی بدهم و ازین جماعت دل هم نمیدانم کردن مراری
بنما که من کلینم و بوم پر و همت در ساعت سردر پیش انداخته گفت که چون آفتاب
نیفخد بخش عالم است مناست است که شما خدمت او بکنید تا او مدوی کند اول باز
که این عالم موجود گشت و خلق ظاهر شد همه گرسنه بودند پس آفتاب بجانب شمال رفت
و آب نمود کشید و در خلق باران بارید غله از آن در عالم پیدا شد حالا تو هم بخند
آفتاب مشغول باش به بین که آفتاب ترا چه میفرماید بسیار راجه با از
از خدمت کردن آفتاب بمراتب رسیدند بیسم پان بار راجه جنبیچه گفت که
اول مرتبه دهم پر و همت با جده شتر گفت که من یکصد و هشت نام با تو
بگویم تو بان نامها آفتاب را یاد کن او ترا مدد خواهد کرد دهم گفت که باها این اند
سورجا رجا بگس شتا پوکھا آر که سبتا ربه - بگس تما نجه کا لومر تردها تا پر بھا کره
(۱) پر بھیا پچی چھیسے بایشو یسیا نیم - سومو بر سبت شکر و بدھو گارک
(۲) اندرو بسوان دیتا اوہ اوچھ شور شیخہ - بریم بشتیم
(۳) پھو گارک سبب ۲ رندھو بیو سوان ندی پرا ۳: اوتی: شوریشو نیشور: ۴: رھیا بیو شاکر
رو در من چھسند و وی بر لوبھ (۵) پھو لوجا ٹھو سوان ریدھس ٹھیا پتہ - دھر مدھو جو بید
(۶) رتھ شاکر دیوے ورگو یام: ۳: و دھو تو جا تر شوا گنیو دھن منن سا پتی: ۱: دھرم دھ جو
کرتا بید اگو بید باسنہ (۷) کرتن تریتا و داپر شیخہ کلہ سرب طلایہ - کلاکاشٹا
(۸) دھرتی دھو گارک: ۹: کھن ننا دھام سبھ کالی: سبھ مالا اچھ: ۱۰: کلا کا شاکر

مورتا شچه چھپایا سس شها چھنه (5) سبتسر کرو شچه تھه کال چکر و بھاد شود۔ پروکھه ناشوتیا
 پورتا رچکسا پایا ملسشاکارا: ۲ سبب سسر کرور شبعن: کال ککرو بھابھاس: ۱ پررپ: شاشبته یا
 گابیکتا بیکتہ سناتہ (۶) کالا دھیکھہ پرجا دھیکھہا بشوکرا توندہ۔ بر نہ سکر و شتی
 گاوی کتاویک: سنا تان: ۳ کالاکھ س: ۲ جا دھیا وی ش کرمات مواند: ۱ بھرا: ۱ ماگ
 جیمو توکی بنوریا (۷) بھوتاستر یا بھوت پت سرب لوک مسکرته۔ سسر شتا سسر تکا
 رور شش جومو گو و نا ریدھا ۹ مونا شلما مونت پتی سرب لোক م س کت: ۱ سیدھا سببته کا ی
 بہنہ سرب سیدار تونہ (۸) اننتہ کب لوبھانہ کادہ سرب تو کھہ۔ شیول شتا لوندہ
 دھنی: سرب سبھا دی ر لولپ: ۲ اننن: کپیلو مانو: کامد: سرب تومور: ۱ جھو ویشالہ
 سرب وھات ششیچتہ (۹) سبب سیر نو بھوتادہ ششیچھ کہ بران دھار نہ۔ و سونتر و مھوم
 ورت: سرب دھان نی پچین: ۳ من: سوبھو مونا دی: شیا غرگ: پرا رادھار: ۱ دھنن ریکھ مھ
 کیشر اودنہ شتہ (۱۰) دواد شاتار بن ر اچھہ پتاما تاپتامہ سسر کرور پرجا دوار ماچھ دوار
 تورا ریدن: سنا: ۱۰ دوات شاکم ر بھندھا: پیتا ماتا پیتا مہ: سبب دھار پرجا دھار ما س دھار
 شتریشٹ پمہ (۱۱) دہ کرتا پرتا پرتا شتا تاشوا تاشوا تاشوا تاشوا تاشوا تاشوا تاشوا تاشوا تاشوا
 (۱۲) دھوم باراجہ جدم شتر لھت کہ ایتھارا برھمان جھت کہ آفتاب کھہ

ہر کس بہنگام بر آمدن آفتاب این نامہارا در برابر آفتاب خواندہ بر طلب
 باشد بیاید پس راجہ جدم شتر آب گنگ در آمد و این نامہارا بخواند بعد از آن گفت
 کہ ای آفتاب تو چشم مہ عالمی و فیض تو بہمہ عالم میرسد و روشنی مہ از تو برگ
 ارا بہ تو میرد و گندہ بران و ماران و سربان و غیرہ مہ از لے میرند و ترا تعریف میکنند
 و قوت مہ آ بہارا تو میکشی و باز بر میدہی تا میبارد خداوند تعالی ترا بواسطہ خیر و
 خوبی مہ عالم و عالمیان آفریدہ است و روز و سال و ماہ مہہ را از تو میداندند و اندرون
 آتش دل و غیرہ قوی و ترا دیگر نامہا ہست مثل آوتیہ بیوان و دھوم و آتش
 تپن آرک رید و غیرہ من ترا شکار یعنی تعظیم میکنم چون راجہ جدم شتر نامہارا
 بگفت آفتاب بصورت شخصی برابر راجہ آمدہ و گفت کہ ای جدم شتر من از تو بسیار شتر
 شدم تا دورہ سال ترا خوردنی میدہم و گیارہ گاہ میکنم کہ بعد از سیزدہ سال سلطنت مہ
 خواہی یافت بعد از آن آفتاب دیگری مہی راجہ جدم شتر را و گفت کہ خاصیت این دیگ
 آنست کہ ہر روز ہر قسم طعامی کہ طلب کنی درین دیگ پیدا خواہد شد اما شرط آنست
 کہ اول بر ہمان و فقرا را طعام بد میدہی بعد از آن برادران را و ہر کہ سال خردتر
 با تنہا بد میدہی بعد از مہہ در و بدی طعام خورد و طعام ازین بر طرف نخواہد شد چون
 طعام خواہد خورد و آنگاہ طعام ازین دیگ آخر خواہد شد آفتاب این سخن گفتہ از نظر

خامب شد راجه جید شتر بنایت خوشحال شد و آن دیگر را آورده به درویدی سر زنجاری
از ابا او گفت که تا تو ازین دیگ طعام سخوای خورد طعام منتقطع نخواهد شد بعد از آن راجه جید شتر
پیش دهم پرویت آمده پای او را گرفت و گفت که برکت در پنجمونی شما از من آفتاب
نشور گشت و آنچه آفتاب داده بود به دهم پرویت گفت و به برادران هم گفت همه
از آن بسیار خوشحال شدند پس پانڈوان ^{काम्यकवन} کامیک بن رسیدند و هر تراشت از رفتن پانڈوان
بنایت نمکین یاد گرفت که ای برادر در عقل و تدبیر برابر تو کسی نیست حالا پانڈوان
بجمله رفتن خاطر همه مردمان از ما رنجیده شد تو هیچ تدبیری توانی کرد که مردم از ما در آزار
نشوند بدرگفت ای راجه دهر تراشت سلطنت همه راستی و عدل است شمارا راستی لا
بر طرف کرده ای که پانڈوان را که خورشیاں شما بودند طلبیدید و شکن بد غلبازی مال و ملک
از ایشان گرفته با نوع بدی نصیحت کرده اگر شما میخواهید که نام نیک شما با ندرستی
بشما رسد پس کسان خود فرستاده پانڈوان را باز بطلبید و تسلی و دلاسانا میدانید تا شما
در سر و جهان باشد اگر اینچنین نخواهید کرد تمام خانواده شما بر طرف خواهد شد و هر تراشت
گفت که ای برادر اگر تو میاشی پیش ما باش یا پیش پانڈوان برو من خاطر فرزند خود و چون
را آورده نخواهم کرد بدر را رنجانیده و این سخن گفته برخاست و اندرون حرم در آمد
بدر از بن سخنان نهایت دلگیر شد خود قرار داد که پیش پانڈوان برود در وقت پانڈوان
در کامیک بن بودند و دیگر وقت صبح بدر بر عرابه سوار شده به تجلیل تمام میرانند تا در
کامیک بن پیش پانڈوان رسید راجه جید شتر و برادران درویدی نشسته بودند ناگاه بدر را
دیدند که از دور می آید راجه جید شتر و برادران با هم گفتند که بعد بر آنچه آید مرا بجا طر میرسد که باز
شکن میفرستاده باشد که باز او زود به برود و او بازی کند و ما را بغیر همین اسلحه که همراه
دارم چیزی دیگر نمانده گویا میخواهد که باز بازی کند و این اسلحه را به بدر چون نزدیک آمد
همه برخاسته تعظیم بدر کردند و او را آورده بجای مناسب نشانند بعد از آن خط سبب آن
پرسیدند و آنچه دهر تراشت گفته بود به تفصیل گفت که حالا آمده ام که همراه شما باشم
راجه جید شتر گفت شما مهربانی کردید که ما را مشرف ساختید ما از سخن شما بدستیم

چون دهر تراشت از رفتن بدر خبر یافت بسیار متفکر شد و از غم و اندوه بعد از آنست
 بهوش آمد سنج را طلبیده باو گفت که ترا باید رفت برادر بفر را باید آورد که دل من از
 جدائی بدر بقرارت سنج به تعجیل تمام برفت تا به کاکم بن رفته پانژوان را دید که همه
 برادران نشسته اند و بدر هم برابر ایشان هست مثل ایشان حرم پوشید و دست سنج
 پیش آورده راجه جد منظر را قظیم کرده راجه از احوال دهر تراشت پرسید که باعث
 آمدن شما چیست سنج گفت که دهر تراشت مرا به طلب بدر فرستاده است که از وقت
 بدر و دهر تراشت نزدیک پلاک رسیده است پس بدر از پانژوان رخصت گرفته بخت
 دهر تراشت آمد و دهر تراشت او را در نبل گرفته گفت اگر تو بمن نمی آید من بتو نماندنی
 نمیتوانستم که در راه دور رفته بودی من آب و نان نخورده بودم بدر گفت غرض این است
 آن بود که در جود من فرزندت و پانژوان هم فرزند تو اندام میخواستم که در میان فرزندان
 تو نزاع نداشت در جود من چون شنید که بدر باز آمد بسیار عکین شد کس خود را فرستاد
 کرن و دوسان را طلبید و با ایشان گفت که بدر باز پیش پدر من آمده است او کیل
 پانژوان است البته در پیش پدر از جانب ایشان سخن خواهد گفت و احتمال دارم که بدر
 مرا نزد آنها بفرستد و پانژوان را طلبید من تلپ آن ندارم که باز پانژوان را بفرستم خود را
 میکش و زهر میخیزم شکن گفت که ای در جود من پانژوان شرطی کرده اند که تا دوازده سال
 نگذرد و بگفته هیچ کس نخواهند آمد چون دوازده سال بگذرد در آن وقت فکر
 پانژوان باید کرد و دوسان گفت که حال سواست میگوید که تا دوازده سال بگذرد
 خداوند که ایشان زنده بمانند یا بمیرند غم چو میخورید کرن گفت که صلاح نیست که چون
 پانژوان تنها بماند لشکر دارند و نه چشم و کشتن جویم از ایشان بسیار دور اند باید که
 با فوج بر سر ایشان باید رفت و ایشان را باید کشت و خود را از ایشان خلاص باید ساخت
 چون در جود من را سخن کرن بسیار خوش آمد کرن را بسیار فوازش کرد و لشکر را جمع
 کرده خواست که پیش پانژوان برود در وقت بیاس پیش دهر تراشت آمده است
 این فرزندان شما بسیار کار بدار کرده اند که ملک از پانژوان بدعا بازی گرفته

حالا میخواهند که بر سر ایشان برودند بگشند ایشان را از رفتن مانع باید شد بعد از سینه زده
 سان در وجود من با همه برادران منع در سانس کشته خواهد شد حالا چرا پیشتر خود را در غدا ب
 میدیدید اگر گفته ما قبول کنی پس در وجود من را از عقب پانژوان رفتن باز دار و ایشان
 بان مدت که شرایط ایشان بگذرد بخوانستن شهر ولایت فیکه نخواهند کرد و بر تراشت گفت
 که من و همی که تپا به و در روز پنج و گانده بازی و بدید اصلا به قمار بازی راضی نبودیم اما بحجت
 خاطر فرزندان چیز می گفتیم من میدانم که اسپران من صریح بزمیکنند اما آنهارا گفتن نتوانستم
 بیاس گفت چنانکه در وجود من غیره فرزندان تو اند پانژوان نیز فرزندان تو اند چو هست تو جان بازی
 آنها میکنند با ایشان مهربان میباشی نظیر این قصد با تو میگویم که گاوی کامدین نام داشت
 پیش اند رفت و گریه بنیاد کرد اندید اندر سپید چرا گریه میکنی او گفت که فرزندان دارم
 یکی تویی و پر زور است دیگری ضعیف و پر از غمگی از دهقان برود را برابر بار میکنند و
 چوب بر گردن نهاده قلبه رانی میکنند آنکه قولست بار را بفرانت میسر دیگری ضعیف است
 دهقان او را میزند و عذاب بسیار میدهند من از دیدن این حال بی طاقت میشوم و همیشه
 بی اختیار گریه میکنم اندر گفت تو بسیار فرزندان داری اگر یکی از ایشان در محبت باشد
 تو چرا این مقدار غم منجوری گا و گفت اگر چه من فرزندان بسیار دارم اما همه ایشان بیستلی
 و تعلق خاطر برادر دارم این فرزند که زبون ناتوان است بیشتر از همه او دارم اندر گفت که
 خاطر تو منجور که آن فرزند تو از محنت خلاص شود گفت آری پس اندر خندان باران باریدم
 که دهقان نتوانست قلبه را ندن آن گا و فرصت یافته فریه شد و قوت پیدا کرد بسیار
 به دهر تراشت گفت که شما هر دو فرزندان من اید مهر و محبت چنانچه با تو و بدوست با را چه با
 هم هست و بفرزندان شما هم برابر محبت دارم شما صد سپردارید از پانژوان چکس نافلس و
 قابل و صاحب خرد و دانا هستند حالا ایشان بجزت و اندوه گرفتار اند چنانچه آن گا و
 بجزت محنت فرزند ضعیف غم داشت من هم بحجت پانژوان غم منجورم بنابراین تو
 میگویم که سپران خود را منع نمیکنی که دیگر ایشان را آزار ندهند هر چه پانژوان داشتند
 از مال و ملک همه را بدغا بازی سپران تو برونند حالا بقصد جان ایشان در آمده اند

शैवेय

دہر تراشت با بیاس گفت کہ از شما التماس دارم کہ خود توجہ فرمودہ پیش درجود من
 بروید و او را از رفتن منع کنید بیاس گفت میتیری نام رکھیشیت اور از پیش
 پانڈوان می آید و درجود من نصیحت خواہد کرد اگر چہ وہین گفتہ اورا قبول نخواہد کرد
 او بدو عا خواہد کرد بیاس اینچنان گفتہ رفت بعد از خطہ میتیری نام رکھیشیت پیش دہر تراشت
 آمد در آنوقت درجود ہین مع برادران در خدمت دہر تراشت نشاستہ بود ہمہ
 تعظیم و احترام او کردند دہر تراشت با میتیری گفت کہ شما از پیش پانڈوان آئید
 ایشان سلامت ہستند شاید از آمدن شما چنان شود کہ در میان فرزندان من و
 ایشان صلح رود ہر میتیری گفت کہ من بزیارت معبد و تیرتھہ نام میگروم پانڈوانرا
 در کایمک بن دیدہ ام کہ موہای سر بر میان سر گرہ کردہ و چرم پوشیدہ اند و پیش
 ایشان بعضی از رکھیشران بودند ایشان با من گفتہ اند کہ درجود ہین بدغا بازی
 مال و ملک از ما گرفتہ من چون این حقیقت شنیدم مرا بر حال پانڈوان حرم آمد
 از ایشان رخصت گرفتہ پیش شما آمدہ ام کہ شما و ہیکہم تپامہ بسیار مرد بزرگ آید
 مناسب نبود کہ از پانڈوان بدغا بازی مال و ملک گرفتہ آید و بعد از خطہ میتیری رو
 بجز جود ہین کردہ گفت کہ اسی فرزند با پانڈوان ہی مکن من از راه اخلاص با تو میگویم
 ترا صلح نیست کہ با پانڈوان جنگ کنی ایشان آچنان کسانند کہ مثل جراسندہ کسی آ
 کشتند و دیگر کار ہای عظیم از دست ایشان شدہ است ہمہ نوع دیوان زبر بست
 مثل شنب و یوگ کہ تیر دیورا بہیم سین کشتہ است از من بشنو و با ایشان شننی مکن و از
 سر جنگ و نزاع ایشان بگذر میتیری مثل این سخنان ہر چند گفت درجود ہین چشم نرین
 دوختہ بود اصلا بر سخن او گوش نکرده دست بر زانوی خود میزد میتیری در غضب آمد
 و گفت من ہر چند با تو سخن میگویم تو سخن من نمی شنوی از خدای تعالی میخواہم کہ بعد
 از چارہ سال ہلاک شوی و بہیم سین بجز زانوی ترا خواہد شکست دہر تراشت
 چون شنید کہ میتیری در قہر شدہ فی الحال بر پای او افتادہ گفت کہ این گناہ پسر مرا
 مرا بخش میتیری گفت اگر پسر تو گفتہ من بشنود این دعای بد او را اثر نخواہد کرد

२ हिडम्ब
 ३ बक
 ४ कमीर

و اگر گفته من قبول نخواهد کرد هر چه گفته ام همان خواهد شد و هر تراشت با میتی گفت
 با من بگو که پانژوان که میرد پورا چگونه کشتند مطلب و هر تراشت آنگاه او از قبر باز آید
 میتی گفت هر گاه تو در میسه تو سخن من نه شنید چه با تو سخن گویم و کشتن که میرد را بدیم
 میداند از او پرسید میتی این سخن گفته بر رفت پس در هر تراشت پانژوان را طلبید و گفت
 که تو پیش پانژوان رفته بودی طور در او وضاع ایشان را چه دیدی بسیم بگویم
 دیو چگونه جنگ کرده او را کشته است اینها با من بگوید گفت که بهیچ آختنان کاری کرد
 که دیو تا با ما نتواند که در چون پانژوان از اینجا رفتند در سوم آخر فرد کجا یک من رسیدند
 آن جنگلی در رعایت هابت مقام دیوان بود پانژوان خواستند که در جنگل تن
 که میرد بکناره جنگل بود و من خود را مانند غار بغایت عظمت کشاوه در دستها را
 از هم باز کرده تمام آن جنگل را احاطه نموده و ندانها بر یکی برابر درخت بلند در نظر
 می آمد و مدای می شرس است استاده پورید و رنگ آن دیو بغایت سیاه بود همچو
 آواز می کرد و از دهمشت آواز آن دیو جانورانی که در آن جنگل بودند چون شیر و فیل
 مست و گرگ و گاو میش و خرس و خوک و غیره از صلابت آواز آن دیو بخورد شده
 افتادند و بعضی گرسختی رفتند و جانوران پرند از هوا بر زمین افتادند آن دیو
 همچنان بود که اگر پانژوان نزدیک او میرفتند البته او همه را میخورد و رویدی از آن
 صورت مویب ترسیده هر ساعت از خوف بطرف یکی از برادران میگسخت چون
 از جن در رویدی را بآن حال دید او را در بغل گرفت و تسلی نموده عقب خود نگاهداشت
 آن دیو بنباد سحر کرده گرد عظیم از آسمان می برانگشت و آتش از هوا ظاهر گشت
 و در هم که میشد افسونی خواند چنانچه تمام آن سحر او را باطل ساخته آن گدو و عبا
 و آتش را بر طرف ساخت آن دیو بحال خود باز آمد و در نیوقت راجه جدید شتر از او
 پرسید که تو چه کسی و در اینجا برای چه آمدی گفت من که میر نام برادر بکاشتم درین جنگل
 هیچکس از خوف من نمی آید من آدمیان را کشته میخورم چون شما را دیدم آدمی که تا شما
 را بخورم شما بگوئید که چه کسانید و چه نام دارید راجه جدید شتر گفت راجه جدید شتر نام دارم

و این برادران من اند میخواستیم که چند روز درین جنگ گذران نمایم آن دیو چون این
 سخنان شنید بغایت خوشحال شده گفت در نهایت که بهیم را می طلبیدم تا خوش
 برادر خود را در اینکشم حالا اطلاع من قوی بوده است که شما خود پیش من آمدید من خوش
 خون برادر شما را میباشم و میخورم حالا بهین که بهیم را در مراجع بطور گشته است او را میخورم
 راجه حدیثش گفت که خداوند ما بهیم را مدد کند که آنرا بکش در آن وقت بهیم سین درخت
 کوه را بر او بلند بود از زمین بیخ و ریشه بر کند از جن کمان خود چله کرد بهیم سلطان
 آن دیو دیده بقوت تمام بآن درخت بزود که میر آن درخت را بدست گرفته شکست
 باز برود دیده درخت با بر کند یزد و بر سر مدگی می زدند و خورد میگرد گاه بی سنگهای
 کلان را بر سر میزدند چون خوب و سنگ کم ماندند هر دو دیده بجنک چسبیدند گاه
 بهیم که بر زمین میزد گاه بی او بهیم را میزد چون چند ساعت همین طور با هم جنگ کردند
 در دیدی نزدیک بهیم آمده نگاه کرد و تبسم نمود و بهیم سین از قهر برخاست و کمر آن
 بزور تمام گرفته و بالای سر گردانید چنان کرد که تمام اعضای او پاره پاره شد و
 آن جنگل کامیک بن ازان دیو بدوات پاک شد و هر شیت چون این حکایت را از شنید
 نفس سرد از جگر کشید و گفت پانڈوانی که این دیوان را باسانی میباشند کار
 فرزندان من نیست که با ایشان نزاع توانا کرد و بشیم پان بعد از قصه کشتن که بهیم
 با راجه خمیسه گفت که چون پانڈوان جنگل رفتند این خبر بهر چهار طرف رفت بعضی
 دوستان متوجه دیدن پانڈوان شدند از آنجمله که شش اندوار کامع فرزندان و
 خویشان و چهریان راجه دروید و درشت دمن و سکندری و سپهر پان شترت
 از چندیری برای دیدن پانڈوان متوجه شدند از آنجمله چون کرشن جویو به پانڈوان
 بر نیاید و این حال پریشان دیدند اشک از چشم ریختند و بغایت دلگیر شدند
 و متفکر گردیدند اول سخنی که گفته بودند اینست که عنقریب زمین خون در زمین
 زکرن و شکن و دوساسن خواهد خورد و کرشن جویو چون شنیده بود مذکر که کوروان
 پند پاری تمام ملک مال پانڈوان برده اند بغایت در قهر آمده گفتند که مالا بر سلطنت

راجه جده بیشتر را با بد نشاند و همه کور و ان را بکشمه حر که ایشان بد غلبای تمام مال ملک
 از پانده و ان برده اند اگر برستی میگفتند منضائقه نداشت این چنان سخنان با کرشن جیو گفت
 دل او را از رتھر باز داشت و گفت که ای کرشن جیو شما بسیار سالها درین عالم بیشتر بود
 و بسیار عبادت کردید در دیوان بسیار کشته اید و دیگر کار کرده اید مثل سپان و منت بگردید
 و کماں همین و دیگر کسان کشته اید و من میدانم که شما شمر و دار کارا در آب غرق خواهید کرد
 آن کارا که شما در مترا با اتفاق بلبدر برادر کلان خود کرده اید درین عالم هیچ کس نکرده باشد
 ازین سخنان ارجن مهر کرشن کمتر شده بعد از ان در ویدی با کرشن گفت که با هر از
 و ابنتگان شما ایم انصاف کنید که پسران و برتر داشت چرابی عزت کردند و شوهران
 من صحیح نامردی نمودند که آنها را تنبیه کردن نتوانستند و ساسن مراد و مجلس کسان
 آورده در حالیکه من ناپاک و خون از من میر خیت جبر وجود من فرمود تا مرا برهنه کردید
 شوهران من میدیدند هیچکس مرا خلاص نکرده صد لعنت بر آنها باد من بغیر از وسیله شما
 هیچکس دیگر ندارم که انتقام مرا از ایشان بگیرد و جبر وجود من و ساسن و شکن با
 بکش تا انتقام من گرفته شود و درین بر حال من خنده که و این خصا ز دل من در و نشین
 کرشن جیو گفتند که ای دختر گریه کن خاطر خود جمع دار چنانکه تو گریه میکنی انشا الله
 در عنقریب ایام زمان کوروان نیز گریه خواهند کرد این سخن خلاف نمیکویم بعد از
 ارجن به در ویدی گفت تو خاطر جمع دار آنچه کرشن جیو فرمودند همان خواهد بود
 درشت و من با در ویدی گفت که ای خواهر من در زین چایج را و ارجن کرشن خواهد
 و سکندهی برادر من بسیکم تپا به را خواهد کشت و جبر وجود من را بهیم سین خواهد کشت
 کرشن جیو با پانده و ان گفتند که شما غم و پریشانی نه کشیدید من برای شما در دوار کا
 غم ندانده کشیدم و با خود قرار دادم که در آن مجلس قمار بیایم و شما را منع کنم مرا غم
 پیش آمده بود توانستم آمد قمار باختن بسیار کارز بون بود اگر من در آن مجلس
 می بودم کوروان را منع میکردم اگر سخن مرا قبول نمیکردند ایشان را میکشتم با مرا
 مشکلی پیش آمده بود من در دوار کا نبودم چون در دوار کا آدم حقیقت قمار بازی

१ शाब्द
२ साम

شمارا تاک من گفت من بسیار عکسین شدم راجہ بد شہر با کرشن جو گفت کہ شما کجا تشریف
 برده بودید کرشن گفت راجہ برو شال نام شہری دہشت سوئجہ نام من برای کشتن او
 رفتہ بودم باعث نزاع من باشال این بود کہ چون من سپاہ را کشتم او در قہ شد چرا کہ او
 با سپاہ دوستی دہشت آنوقت کہ من اینجا بودم او لشکر جمع کردہ در شہر دوار کا آمد
 اکثر نزرگان و جاودان ہمراہ من در جنگ آمدہ بودند و جماعتی خردان در ان شہر بود
 ایشان باشال جنگ کردند او بسیار کس را کشت و گفت کہ آنکس کجا گرختہ است کس
 و سپاہ را کشتہ است من بعض خون ایشان او را بکشم و آن شہر سوئجہ چنان بود
 کہ ہر کجا مینخواستند میردند خواہ بزمین خواہ بر آسمان من چون از شہر رخصت شدہ
 بہ دوار کا رفتم شال در آنوقت میان دریا رفتہ بود من از غضب او روان گشتم در میان
 دریا او را یافتم با جنگ عظیمی کردہ او را کشتم بعد از کشتن او دوار کا آدم در آنجا
 شنیدم کہ واقعہ بشمار ویدادہ بسیار متفکر و دلگیر شدم و بخدمت شما آدم راجہ بد شہر
 گفتم کہ ارشما التماس دارم کہ این بتفصیل بگوئید کہ باشال حطور جنگ کردید و کشتید
 کرشن جو گفت بعد از کشتن سپاہ شال بر سر دوار کا آمدہ از بہر بہارت محاصرہ کرد
 آن شہر سوئجہ در میان آسمان و زمین بر بالای دوار کا ایستادہ است شال در ان شہر بود
 از آسمان تیری انداخت و بسیار کسان را کشتہ و عمارت شہر دوار کا خراب کردہ بعضی مردم باہ
 جنگ بسیار کردند شہر را باوند او اگر سیم آنچنان شہر را نگاہ داشتہ کہ بہتر از ان
 نتوان نگاہ داشت در میان لشکر آنچنان بریاق دلیری دہشت کہ بہتر از ان نہا
 و پیادہ بشمار و سپاہ خوب ہمراہ شال بودند و پسران من ^{सामरुपा संघ प्रभुन} پسران من سانب چاروین
 در جنگ ہا مردانگی کردند و باذیر سال ^{सिमरुति} چیم بروہ نام کہ در شجاعت و دلیری و لشکر آرستن
 نظیر نہا داشت پسر من سانب باو جنگ بسیار کردہ او گر زانیدہ بعد از کرختن ^{वेगानदे} از بلیوان بہت
 نام انامراسی سال بجنگ سانب آمد سانب بردست او گزری زدہ کہ بزمین افتاد و مرد
 و یک پسر دیگر چاروین ^{सिदिन} پسر نام یوی کہ از امراسی شال بود جنگ بسیار کرد آخر او ہم گشتہ
 شد شال چون ایشان را کشتہ دید خود متوجہ جنگ شد مردم دوار کا بسیار ترسیدہ

پسر کلان من پر دمن مروان را دلداری داده خود جنگ سال آمده با جنگ عظیمی کرد
 بسیار مروان و لشکریان شانش را کشته چون شانش سحر و جادوی بسیار میدانت از سحر
 عرابه چهارپا پیدا کرد و بران سوار شده جنگ پر دمن در آمد پر دمن هم افسوسناخوب
 میدانت شانش پر دمن را تیر باران کرد پر دمن همه تیر او را در راه به تیر خود می شکست
 آخر پر دمن چنان تیری بر سینه اش زد که شانش بهوش شده بر زمین افتاد مروان
 سال را دیده همه رو بگریز نهادند شانش بعد از نخله بهوش آمد باز با پر دمن بنیاد جنگ
 کرد آنچنان تیری بر بنا گوش پر دمن زد که بهوش افتاد هنگامی که پر دمن
 بهوش گشت بهلبان او پسر دارک عرابه گردانیده رو بگریز نهاد در انشای راه برین
 بهوش آمد عرابه خود را از میدان جنگ دور دیده پسر دارک را دشنام داد و گفت که
 بچه رو گر خفته بدو ار کاروم مروان مرا چه خواهند گفت مرا مردن از گر خفتن بهتر است
 پسر دارک گفت شبابی اختیار شده بودید شانش بی طرح شمارا میکشت من از بخت
 عرابه شمارا برگردانیده ام حالا ببینید که چون شمارا جنگ میبوم پس شبحی نام عرابه را
 دو انیده در میان لشکر آورد و سال سه تیر بر بهلبان پر دمن زد باز در میان پر دمن
 و شانش جنگ عظیم شد شانش در نیوقت نیز تیر افسونی بجانب پر دمن انداخت پر دمن
 آنچنان افسونی کرده که همان تیر برگشته بر شانش افتاد درین وقت اندر نار در را
 پیش پر دمن فرستاد و پیغام داد که تو چرا اینقدر جنگ میکنی او از کرشن جوی لاک جویان
 پر دمن خوشحال شده دست از جنگ باز داشت شانش هم ترک جنگ کرده بشهر خود
 بجانب هوارفت در نیوقت من بدو ار کار رسیدم و شهر برهم خورده و مروان را همه اندوهناک
 دیدم و احوال پر رسیدم آمدن شانش و جنگ کردن او را با من باز گفتند من بر قهر شده
 عقب شانش روان شدم و با مروان دو ار کار گفتم که تا من شانش را کشته باز نخواهم گشت
 و لشکر من سوار و پیاده و فیلان همراه من روان شوند اندک راهی که رفتم در میان دریا
 بشانش رسیدم شانش چون مرا دید بران شهر خود که سوخته نام داشت و آنرا مهادیو جوی باد
 داده بودند سوار شده با من گفت که من ترا می طلبیدم حالا ببین که با تو چه میکنم

این سخن گفته تیر با بر من انداخت که تمام ردی هواری تیرا گرفته بودند مرا با داری که بلبان من
 و عرابه مرا آفتد تیر زد که هیچ با اعضا من سلامت نمانده من ده هزار تیر باران کرد
 کسان شال را بسیار گشتم شال بآن شهر خود در هوا بر بالای سر من تا یک کرده بلند
 استاده بود از انجام تیر منیز من هم تیر با می انسون بر دو بر لشکر اومی انداختم مردان
 شال را بسیار گشتم و اهل لشکر شال بآن شهر که تیر من رسید از انجام هوا سنگون بدریامی افتادند
 و جانوران دریا آنها را میخوردند بوق خود را بآن هیبت نواخته که لرزه بلشکرش افتاد شال
 پیشتر آمد و بجای دو اسلحه بسیار بر دم زد من انسون او را دفع میگردم و چنان میگردم که
 آلت او بر او رو میگردید شال چون اینحال را بدید آنچه چنان جادو کرد که آتش بارید
 گرفت گاهی شمشیر و گاهی سنگ و گاهی تیر از هوا بر من بارید من اکثر آن جادو را
 دفع میگردم و پیش رفته با شال آغاز جنگ کردم شال چون مرا بر خود غالب دید
 آن شهر خود را به هوا بالا برد از انجام تیر و گرز و تیر و نیزه و آتش و ضرب دهن غیره من انداخت
 من اکثر آنچه اومی انداخت در راه به تیر با می خود میزدم در آن وقت دارک گفت
 که حال امرا طاقت نمانده است که عرابه شمارا توانم رانند چون بر بدن از نگاه کردم مانند یک
 برتن او خالی از جراحت نمانده است و خون از آن مانند آب جو میریخت اینحال دیده افتاد
 ننگین شدم ناگاه مروی در برابر خود دیدم که بر عرابه سوار شده گریه میکرد با و پرسیدم
 که تو چه کس هستی گفت که من غلقی با و گریه دارم او مرا از دوار کا به تعجیل فرستاده است
 و پیغام داده که با کوشش جویو بگو که آنچه با چه کس جنگ میکنی سال بدوار کا آمده بدشمارا
 که بعد یونام دار گذشته است من ازین خبر بنیایت نمناک شدم بلبه روساک و دیگر
 برادران را بسیار دشنام دادم که من شمارا بشهر دوار کا گذاشته بودم شما بی بلا گزینا شدید
 که سال بدوار کا است من لشکر برابر سال گذاشته روانه دوار کا شدم در اثنای راه بخانه
 من رسید که اگر بد من کشته شد بر فتن من زنده نمیشود از همانجا باز گشتم که انتقام از
 سال بگیرم با سال نباید جنگ کردم سال از هوا ایجاد و بدوار کا گشته بزرگ انداخت چند
 اصلا فرق از او با کشته نمیتوان کردم من چون آنرا دیدم تیر و گمان از دست من افتاد

از عقیب می آوردند راجه در راه بارجن گفت که ما را دوازده سال بیرون ماندن است
 جا نیکه شکار مناسب حال با باشد بخوبی باید کرد و ارجن گفت که شما جای نیکو خوب میدانید
 و اگر از من می پرسید جنگلی هست و دوت ^{दोत} بن نام که آنجا میوه بسیار و شکار هم
 بسیار و حوض های آب بسیار خوب دارد مانند شما آنجا مناسب است پس راجه بدشتر
 با اتفاق برادران و درویدی و برهمنان جنگل و دوت بن رفتند آنجا درختان
 میوه دارد گلکهای رنگارنگ خوشبودار بسیار بودند و انواع جانوران جزیره و نرینه مثل
 فیل و گاو میش و آهو و طوطی و غیره در آن جنگل بی نهایت بودند جماعتی رکیشتران
 و عابدان که در آنجا سیر میکردند بدین راجه بدشتر آمدند و دوهوم رکیشتر که همراه
 بدشتر بود هر کدام از ایشان چیزی داد و راجه رکیشتری بود ما رکیشتری نام یافتند
 عابد مراض که روشنائی از روی او میافت بدین راجه آمد راجه بدشتر و برادرانش
 درویدی همه تعظیم او دست بردست نهاده پیش او ایستادند و رکیشتری همه را گفت
 که نشینید و بتسم کرد بدشتر از او پرسید که سبب بتسم تو چیست او گفت که چون شما را
 دیدم احوال را می پرسیدم و سرتیغ بخاطر آمد که او را همین طور در جنگل دیده بودم که همراه
 برادر خود و همسایر تیر و کمان و دست در کوه رکیشتر ^{रकेश} بود را هم مثل شما در بدشتر آمده بود
 همچنین ^{नाम} نام جنگل و بجای گریه و آرزو و غیره ^{वृक्ष} سلطنت را گذاشته در بیابان وطن گرفته بودند
 چون فوت از میوه های جنگلی و بیج گیاه کرده بودند شما هم ازین حال دلگیر باشید که در
 دنیا چنین میباشد شاید حکمت غیبی ازین حال که شما را پیش آمده آن باشد که قدر
 محنت زده ما و محتاجان بدانید و قیاس حال محتاجان و مسکینان و غریبان
 بر حال خود بکنید ما رکیشتری این سخنان گفته بجانب شمال رفت ایشان ازین سخنان
 دل شاد گردید و با خود عهد کردند که اگر خدای تعالی جل جلاله ما را ازین محنت خلاصی
 قدر بکیان و فقیران بیشتر از بیشتر و انیم و بخلق نفع رسانیم بعد رفتن ما رکیشتری
 در آن جنگل سیر میکردند و برهمنان بید میخواندند ایشان گاهی تیر اندازی میکردند و گاهی
 گشتی میکردند و گاهی حکایات گذشتگان از برهمنان می شنیدند و روزی یک ^{वक} نام رکیشتر

با جدی تر گفتند درین شکل عبادت بفرغت میکنند و در کتب نوشته اند که هر که خدمت
 بر همین کند و بر مناسن او را دعا میکرده باشد آن کس عالم را میگیرد و در اجل
 که همه عالم را گرفته بود چون با بر همینان بدی کرده عاقبت آن ملک و مال سلطنت
 از دست او برفت من ترافصیت میکنم که علما و فضلا را رعایت میکرده باشی و
 عابدان را از خود راضی داشته باشی تا دولت تو رفو بر روز افزون خواهد شد
 بر همینان که آنجا بودند یک و آنچه دیدار جده شتر را تعریف بسیار کردند چون شب شد
 بعضی از بر همینان حکایات بجهت راجه جده شتر میگفتند در پی پی با راجه جده شتر
 گفت که من از ملک و مال باختن شما بیخ غم نخورده ام اما از چیزی که اندوه کشید
 آن بود که شما لباس بادشاهی را از تن بر آورده چرم پوشیدید و بصحر آمدید دل
 جز خوردن هنوز مهربان نشده ازین جهت اندوه در خاطر من است در هنگامیکه شما
 مشوجه بیابان شدید مردمان گریه کردند مگر چهار کس اصلا گریه نکردند یکی که جوهرین
 دوم کرن سوم سگن چهارم دوساسن این چهار کس از رفتن شما نهایت خوشوقت
 شدند اول شما را بان مرتبه دیده بودم احوال بر خاک در یک خواب بکنید از دیدن
 شما اگر می آید شما این قدر صبور و تحمل بر خود قرار داده اید و دشمنان شما بسیار
 شوخ و زبردست شده اند من درین باب حکایت پیلا د که بابل فرزند زاده خود گفته
 بود با شما نقل میکنم وقتی که بل سپر بر زمین سپر پیلا د از جد خود پرسید که تحمل تهرت
 یا غضب مرا بفرمایید که بران عمل میکرده باشم پیلا د که از همه خیر و نیکی و بدی و آفت
 بود در جواب او گفت که ای فرزند از من بشنو که دانم صبر و تحمل نیکبخت و پیوسته
 غصه و غضب مذموم است هر گدایم از صبر و غضب در وقت ضرورت بهتر است اگر در ایام
 کسی صبر و تحمل میکرده باشد بسیار محنت و تکلیف با او میرسد و خدای تعالی آن که در محنت
 او نمیرسد و اولاد و صلح میشود میخواهند که هر چه صاحب ما دارد از او بگیریم و هر بدی
 که خاطر ایشان میخواهد میکنند زیرا که ایشان را عقلی کامل نیست و دیگر خدای تعالی
 عزت و حرمت او را نگاه نمیدارند و کار بجائی میرسانند که مردن بهتر از این زندگانی

باشد فرزندان نخواهند رسید هر از عمل ناشایست از ایشان صا در میشود و دیگر مقصد
 بسیار دارد که شرح آن طویل میشود و پیلا گفت که ای نفس زنده عقده صبر دائم
 شنیدی حالاً عقده غضب من بشنود کسی که دایم در غضب باشد یاران
 و دوستان همه با او دشمنی کنند و اهل خلق همه از او متنفر باشند پیوست بدی او را
 نقل کنند و همه کس با او در مقام قتل باشند و هر کس از سلاطین و حکام که دائم
 در قهر و غضب باشد سلطنت و حکومت او در زوال باشد و غالبان او را نفرین
 کنند پس آدمیان را لازم است که در هنگام لطف نرمی و نیکی کند و در غضب من
 تم کند هر کس که این چنین کند هیچگاه ضایع نمیشود چون در دیدی ازین سخنان
 فارغ شد راجه جدید بشر گفت تو غم و اندوه ما نخوری ما با هم در عالم می آری بهین کس
 همه عیشها و کارها گذاشته ام تو حیران زده در دل میسانی که آدمی از بسیاری اندوه
 میرسد پس علاج نیست که بنده رضا بقضای الهی دهد و هر امر که بر سر آدمی زار و زخم
 تحمل و صبوری کند نوری عابدی ^{کشتیپ} نام با من گفت که اصل همه عبادت با رضا
 بقضای الهی است و نزدیک ترین راهها بخداوند تحمل و صبوری است هیچ چیز خوبتر
 از تحمل دیگر نیست و چیزیکه از عبادتها حاصل شود از صبر حاصل میشود بزرگان نیز
 کسانی کرده اند که صبر و تحمل داشته باشند بزرگان گفته اند که راستی از دروغ و مهربانی
 از قهر و صبر و تحمل از بی صبری بهتر است و بزرگان و استادان مرا صبر و تحمل نصیحت
 کرده اند یقین که همه را فنا در پیش است و اجل موی سر همه را گرفته است بنابراین
 اگر شیوه صبر و تحمل در پیش نگیم چه چاره کنم اگر همه کس در عوض بدی دائم بدی کند
 فساد بسیار بر خلق پیدا شود و دوستی از خلق بر طرف گردد و در بدی گفت شکر بزرگان
 الهی که شمارا این چنین صبر و تحمل توفیق داده با وجودیکه ملک و شوکت بر باد و او
 انقدر صبر میکنید که مناسب حال عابدان و مراضان باشد و حرص شهوت و غضب
 را از خورد و در کرده ای راجه شما از خیر متولد شده اید هرگز خیر و نیکی را از دست نخواهید
 ایشان از شما جدا نخواهند شد پیوسته همچو سایه همراه شما خواهند ماند در هنگامیکه شما ملک

سلطنت تمام عالم را گرفتید در آنوقت هم هرگز بکتر و غضب مکر و بد خدمت مباحان و فلان میگردید
و جگها بسیار کرده هر روز فقرا و برهمنان را از روقره هم میدادید اینک شما ملک مال بر باد داده ایتقدر
آمی بود هر کس میگوید که این کار من کردم یا خواهم کرد سراسر سنجیاب میگوید بد خدا تعالی همه میکنند
را چه جد شتر گفت ای درویدی چنانکه کسی بید خوان سخنان میگوید تو با من میگویی من با تو سخن
است میگویم که من هر چیزی که از تصدق و جگ و غیره میکنم همه آنحضرت رضای خدا میکنند هر کس که
خیر و نیکی میکند از معصیت دور میباشد و بدینی که بر فرموده است و بیاس و نار و او مس و
و مار کند می سوکا چارج بزرگان عمل نمیکند بد رزق میرند درویدی گفت من زود است هر که میکند
ایشتر حکایت خواهد کرد که او مالک تمام خلقت است من انبیه صحبت نمودم گفته ام و باز میگویم که دانایان عمل
ضرورت زیرا که جز که بها و غیره جاوایات دیگری نیست که عمل ز زندگانی کند لیکن حیوانات خصوصاً
آدمی را از عمل رزق بهم میرسد موافق آن جنم میشود همچنین بسیار سخنان را باره عمل گفت را چه جد شتر
چون این سخنان از درویدی شنید و تعجب ماند و گفت تو این سخنان از چه کشندی درویدی گفت در
خانه من برهنی بود گفتم نام او اطفال را تسلیم میداد این سخنان از شنیده ام اما بهم بین این درویدی
نهایت در غضب شد و گفت با من من نیستیم که در جنگل میگردیدیم ما هم با پستری می کارا است سلطنت
را بگیرم در جوین سلطنت مال ملک زور مردانگی نگرفته است ما دیگر با باز و می توانیم گرفت ما نیکی کرده
این تشویش و محنت کشیده ایم وقتیکه با او جنگ میکردیم آن زمان تو را او معلوم میشد ما اگر در جنگ کشته
میشدیم هم در دنیا و آخرت نیکی میانفتیم حالاً ما چه کنیم چتری را دروین میاید کی یکی دو دم خیر دادن
بندگان خداوند تعالی را ای را چه جد شتر شما بسیار بدگناه کرده اید که در قمار مال و ملک را بر باد دادید حالاً
این برهمنان که همراه شما اند بسیار دانا و عاقل هستند با ایشان بر سرید که کار باید کرد که فرعون گناه
شمارا می باید که سلطنت باز بدست شما آید و عظمت و شان سلطنتی که دشمنان هم کرده است
گرفتند در بند بدست آوردن آن نمیشودید شما مثل ارجم خد شکار سه دارید که در
شیر انداز سه عدیل خود ندارد و مثل من غلامی دارید که در گز باز می و کشتن دشمنان
با چکس مثل من نیست و نکل و سهدیو و کوشن جیو در جان شاری در خدمت شما حاضرند
با وجود ما مردم که همچنین در خدمت شما حاضریم عجب که در گرفتن سلطنت کوشش نمیکند

شما حکم آفتاب دارید که در سایه خود تمام عالم را نگاه میدارد شمارا هم میباید که اهل عالم را در
 حمایت خود نگاه دارید و در همین با استحقاق سلطنت نمیکند بلکه حکومت و سلطنت با و مردار
 شده است اگر گفته ماقبول کنید شما هم آماده شوید یک نگاه در وجود همین را با مردان
 بیشتر شما سلطنت خود بگیرید چه لازم که در جنگل و بیابان سرگشته میگردد و هر گاه برادر اجتناب
 گمان گاندو خود را بدست خواهد گرفت بسیار دشمنان را خواهد کشت هیچکس تاب آن
 تیر را نخواهد آورد و وقتی که من گرز خود را خواهم گرفت هیچکس در مهستانا پوزتاب گرز
 نخواهد آورد نگاه هبانی ما کرشن جو میکند در ایشان را هم میطلبیم که با فرشتان خود
 ببرد و ما خواهد آمد پس مناسب آنست که کرشن جبر را بنویسد که زور بیاورد و سلطنت خود را
 بگیرد پیرا چه بد بیشتر گفت که اسی بهمی رسیدن آنچه تو گفتی راست است اما مرا نمی شناید
 خلاصت قول خود بکنم که در وجود همین از ما قول گرفته است که دوازده سال در جنگل و بیابان
 باشم حالا مرا نمی شناید که خلاصت عهد خود کنم کسانی که گناه میکنند آخر نتیجه آنرا می پانند و
 بسیار پیشانی میکند و جاعتی که با اضطراب و تعجیل کار میکنند هرگز آن کار را نیکو با آخر
 نتوانند رسانند بصورت شورا و شل و جل منده و بهیکم تپانده کرن آهوتوما در و با چارج
 پس آن در هراشت در گفته بود من انما در هر چه منفر ما بد ایشان میکنند و این جاعت
 که نام بروم در شجاعت و دلاوری و زور و قوت و انواع سحر بازی نوعی هستند که زیاد
 از آن نیک باشد این مردم در کار خود در همین جان باز میا میکنند اگر چه است بهیکم تپان
 در روزنه چارج و کراپا چارج با و کوروان برابر است اما حالا ایشان از جانب او جنگ
 میکنند هیچکس بر ایشان غالب نمیتواند شد کرن مرویت که غصه و قهر بر مزاج او
 غالب است و در من ساپا گهری بی نظیر و عدیل است اسی بهمی درین جنگ تا کسی این
 جاعت را که نام بروم تمام نکشد و وجود همین نمیتواند کشت تو گمان میبری که من فکر آن کار
 ندارم غلط گمان میکنی بلکه آنقدر من عمر و اندوه دارم که شاده یک از آن هم ندانم
 مرا ازین فکر نه اشتیاقست نه خواب می آید فکر میکنم که بجه تدبیر بر دشمنان غالب بشیم
 اسی بهمی این کار به طلب نمیشود بلکه از صبر خواهد شد بهمی رسیدن چون این دشمنان را شنید

- ۱ श्रीमन्
- २ शल
- ३ अलसथ
- ४ भीष्म
- ५ कर्ण
- ६ अश्वत्थामा
- ७ द्रोणाचार्य

بسیار

دہست کہ راجہ جدمشتر راست میگوید دیگر هیچ سخن نگفت بیسہم پان باراجہ چھ گفست کہ
 کہ راجہ جدمشتر با بیسہم سخن میگفت ناگاہ بیاس پیدا شد راجہ جدمشتر با برادران بہ تعظیم او
 برخاستند بیاس باراجہ جدمشتر گفست من دانستم کہ بخاطر شما ترسی رسیدہ است
 برای دور کردن آن ترس نزد شما آمدہ ام یک سخن بشما میگویم کہ شما خاطر جمع دارو عا
 شما بر ہمہ دشمنان غالب خواہید آمد بعد از ان بیاس دست راجہ جدمشتر را گرفتہ بگوش
 برد و با او گفست کہ شہگام دولت و ترقی شما نزدیک رسیدہ است این ازین برادر شما
 ہمہ دشمنان شما را خواہد کشت یک افسون ارجن را یاد خواہم داد چون آن افسون را
 بیا موزد بہر کج کہ خواہد پیش اندر و کبیر و برن و جہم و مہا دیو و غیرہ ہمہ جا
 میتواند رفت شما با برادران از اینجا جای دیگر بروید بیاس ارجن را بگوش
 بردہ آن افسون را یاد کنانید بعد از ان پیش راجہ جدمشتر آمدہ افسونی کہ آنرا جگون
 گویند بر راجہ جدمشتر آموخت آنگاہ بیاس غائب شد پانڈوان بفرمودہ بیاس از اینجا
 روان شدہ میرفتند تا در نزدیک اب سستی بچکل کہ آنرا کامیک بن گویند رسیدند
 در انجا روز ہا بشکار و تیر اندازی میگذرانیدند و شہا بر چمنان بخت ایشان با فسانہ و
 حکایات سلاطین گذشتہ نقل میکردند روزی راجہ جدمشتر بہ ارجن گفست کہ ای برادر
 بیسہم چاہم و در و نہ چارج و ہنوتما در انواع تیر اندازی و کمانداری نہایت مہارت دان
 در وجود من کمال خدمت ایشان کردہ است و ولایات ما با ایشان دادہ ایشان آنچنان
 کسانند کہ در جنگ قوت ایشان کم نمیشود و من در برابر ایشان نہرا میدانم آن افسون
 کہ بیاس آموختہ است میباید کہ پیش اندر برو و واسطہ نیک از د بگیری ترا می باید کہ
 در مدت رفتن و آمدن پاک بودہ باشی پس ارجن غسل کردہ پو شید و رکش خود را
 بر میان بست و کمان گانڈیورا در دست گرفتہ از راجہ جدمشتر و برادران و ہوم ہوم
 و غیرہ در چمنان کہ آنجا بودند رخصت گزفت در و پدی با رجن گفست شما میدانید و سنا
 مرا بیعت کردہ در ہنگامیکہ از ہستنا پور بہری آمدیم عوام ہندی ما ت را یاد میکردند گانڈ
 میروند آن از خاطر من بد ز نمیرو و مباد کہ چون بچلیس اندر بروی ایسرا می خوب را

در آن مجلس منی مبتلا شوی و مرا فراموش کنی آنجا بسیار بانی دیگر کسی نباشد که این انتقام
 مرا از کوروان بکشد ارجن گفت من ملازمت برادر کلان ولی نعمت خود وصیبت برادر
 و ترا برابر میکنم زود نمود را بشما میرسانم پس رو دیدی ارجن را و عای خیر کرد و آنگاه ارجن
 آن افسون را که بیاس یاد داده بود بخواند و بجانب آسمان نگاه کرد و همچو از پیش
 خیال در یک لحظه از آنجا بکوه باخجل رفت از آنجا به سلکند آمدن از آنجا بهم گذشته
 بکوهی که آنرا اندر کیل گویند رفت چون خواست که از آنجا بهم بگذرد آواز شنید که با
 از اینجا قدم پیش نهاد ارجن به طرف نگاه کرد شخصی را دید در نهایت روشنی که موها
 ژولیده داشت از کمال ریاضت خیزگشته بود ارجن چون او را دید همانجا با ستار
 آنکس به ارجن گفت که تو چه کسی که اینجا با سلاح و اسباب برای محاربه آمده این جا
 خیر و عبادت است و جای کسانی است که ایشان را غصه و غضب نباشد نو سلاح خود را
 باندازد و عبادت مشغول شود پس آن شخص بخندید و گفت ای ارجن مرا می ساسی من اندر
 از من هر چه میخواهی طلب کن تا بتو بدهم ارجن گفت ای بزرگوار من برای طمع اینجا نیامده ام
 هیچ نمیخواهم غیر از آنکه به برادران خود برسم و از دشمنان خود انتقام بگیرم اندر گفت پس
 چندان ریاضت بکش که مواد یوجیورا به منی بده من ترا اسلحه خوب خوب خواهم داد
 و علم ترا ندازی و غیره آنچه من میدانم بتو خواهم آموخت ما در این سخنان گفته از
 نظر غائب شد ارجن همانجا با ستاد و دیگره میچس در آنجا بود در آن نزدیکی جنگلی بود
 ارجن بآن جنگل رفت و انواع جانوران و آب بای روان و میوه های گوناگون
 و جنگل هم غایت لطافت و بزرگی و خوبی داشت ارجن آنچه سلاحها بر تن داشت
 فرود آورده بعبادت حق تعالی مشغول گشت تا یکماه هر سه روز یک میوه که از درخت
 می افتاد ارجن آنرا میخورد در ماه دوم پیشش روز یک میوه میخورد و در ماه پنجم هر یک
 روز یک میوه میخورد و در ماه ششم بر سر ریگستان یک بای استاده ریاضت میکرد
 در آن ماه بیخ میخورد در کپشرا و در آنجا بود در ریاضت او مشاهده کرد
 همه متفق شدند و بخدمت مواد یوجیورا آمدند گفتند که شخصی درین جنگل آمده عبادتی

میکند که ما طاعت نداریم که مثل اوجبات کنیم معلوم نیست که غرض از چیست
 نزدیک است که از تیزی ریاضت او ما بسوزیم او را منع میساید کرد که ترک این ریاضت
 کند ما دیو جو گفتند که من او را میدانم که ارجین است و با شما بیچ مطلب ندارد شما
 خاطر خود جمع داشته بر مکان خود بروید پس ایشان از ما دیو جو ریاضت گرفته
 بجای خود رفتند پس ما دیو جو بصورت پهلوان که روشنی او همچو آتش بود تیر و کمان
 بدست گرفته روان شدند پارتی و زنان دیگر همراه بودند از رفتن ما دیو جو شور و
 غوغای عظیم برخواست در آن وقت دیوی موگ نام بصورت خوک شده در زمین ^۵
 ارجین شده بود که او را بکش ارجین او را دید گفت که مرا با تو کاری نیست، چرا قصد
 من میکنی آن خوک از اینجا برفت ارجین قصد زدن او کرد تیر و کمان بدست خود
 بگیرد خواست که او را بزند در آن وقت ما دیو جو رسیده گفت که تو چرا این خوک را
 میزنی بگذار من خواهم زود ارجین گفته او نشنیده تیری بر آن خوک انداخت ما دیو
 جو هم همان وقت تیری بجانب آن خوک انداخت هر دو تیر بر آن خوک خورده از آن
 تیر با آواز عجیب بر آمد آن خوک ببرد دیو از میان آن خوک پیدا شده بصورت ^{اصلی}
 خود گشت در آن وقت چشم ارجین بر ما دیو جو افتاد که بصورت پهلوان افتاده
 ارجین گفت که تو چه کسی که شکار مرزده ترا زنده نمی گذاریم ما دیو جو بخندید و گفت که
 تو بوقت خود مغرور شده بمن گستاخی میکنی من ترا چنان خواهم زد و خا بچد آن خوک را
 زده ام پس برو تیر و کمان بدست گرفتند ارجین تا دو گهری بر ما دیو جو تیر باران
 کرده ما دیو جو ایستاده میدیدند ارجین چون بجانب ما دیو جو دید که از آن تیر
 بیچ جا مجروح نشده ارجین بسیار حیران شد با و گفت که تو چه کسی گدیوی یا گندرنی
 و یا چینی و یا ما دیو جو هستی ارجین این سخن گفته باز تیر باران کرد تا بحد که همه تیر باران
 انداخت ارجین دید که در ترکش تیر نماند تیر شده با خود گفت که این ترکش را آتش
 داده بود و گفته است که هر چند تیر با ازین ترکش قواهی انداخت کم نخواهد شد این
 چه شد که همه تیر با گم شد پس ارجین کمان را بدست گرفته بنگ ما دیو جو در آمد

مها دیو جوی فی الحال دست دراز کرده کمان از جن را گرفت از جن در قهر آمده شمشیر
 کشیده بر مها دیو انداخت آن شمشیر بشکست بعد از آن درخت لمی کلان آگندید
 باوج جنگ میگردید وقتی که همه درختها ریزه ریزه شدند آن زمان سنگهای کلان برداشته
 بران بهتل انداخت بعد از آن از جن نزدیک آمده بشت باهم پیوستند از آن هم
 مانده شدند بعد از آن باهم چسبیدند گاهی از جن مها دیو جوی را زیر می انداخت
 مها دیو جوی از جن را زیر می انداختند در آن وقت آتش عظیم از آن بزجاست
 شعله آن بر فلک میزد باز مها دیو جوی از جن را گرفته او را چندان تاب داده بماند
 که از هوش برفت چون دیدند که از جن بهیوش شده مها دیو جوی او را بگذاشتند
 چون از جن بهیوش آمد همان ساعت از گل صورتی مثل صورت مها دیو جوی ساخت
 پاره گل دیگر بویهای خوش بران صورت انداخت پیش او سر زبرین نهاده از
 مرد طلبید چون سر از سجده برداشت آن گلهای بویهای خوش که بران صورت
 انداخته بود دید که همه بر سر آن بهتل است آن زمان از جن دانست که این مها دیو جوی
 پای او را گرفت مها دیو گفت چون بخت من ریاضت بسیار کشیدی من بدرگاه
 حق سبحانه تعالی درخواست کردم که تو بر همه دشمنان غالب خواهی شد همه مغلوب
 گردانی در میان شما و کوردان جنگهای عظیم خواهد شد اما نتج بجانب تو مقرر خواهد شد
 من سلاح ترا همچنان خواهم داد که از آن سلاح با هر کس که جنگ کنی غالب آئی این
 سخنان گفته مها دیو جوی صورت بهتل را دور کرده بصورت اصلی شدند از جن چون
 مها دیو را دید که ایستاده اند و پارتی نیز در پهلو ایستاده است دست بسته تعریف
 مها دیو جوی بسیار کرد مها دیو از خوشحال شده بخندید از جن را در بغل گرفته گفت که من
 خیال کردم که توجیه قدر تیر با اندازی من کمان گانندوی را از دست تو گرفته کمان
 خود و سر و ترکش خود را بگیر حالا این ترکش تو همچنان خواهد شد که هر چند از آن ترکش
 تیر بار تیراب کنی اصلا کم نخواهد شد تو بخت من درین جنگ بسیار محنت کشیدی از حد
 میجوایم که ترا ازین قوت زیاده کند از جن قدم گرفته عرض کرد زهی طالع است

شما دیدار خود را نمودید میخواهم که تیر خود را که ماش پست است تمام دارد مرا غنایت کنید مهادیو
آن تیر را بر جن داد خاصیت آن تیر آن بود هر جا که می انداخت فتح و نصرت می یافت
مهادیو جیو گفت که این تیر را بر جن و کبیر هیچکس نمیداند آدمی بیچاره چه خواهد بود تراخت
میکند تا آنکه ضرورت بسیار نباشد این تیر را نخواهی انداخت خبر شرطت و خاصیت
آن تیر آنست وقتی که خواهی انداخت آتش عظیم پیدا خواهد شد تمام اهل عالم را
خواهد سوخت اما افسونی خواهم آموزانید که این تیر در عمل نیاید بعد از آن ارجن غسل کرد
مهادیو جیو آنرا با داد و انداز جن چون آن افسون را یاد کرد آن تیر بلرزید آوازی عظیم
از آسمان آمد هر بدی که از حق و صد و مصیبت و دشمنی و زوات ازین بود همه از وجه شد
بعد از آن مهادیو جیو گفت که حال آنرا اندر بر ارجن دست بردست نهاده مهادیو را تعظیم
کرد مهادیو جیو و پارتی بجانب کوه هانچل رفتند و از نظر غائب شدند ارجن هانچا
ایستاده مانند نگاه برن که موکل ابرو باران و در ریاست با جین ظاهر شد تمام دریاها و آبها
ردان بصورت انسان برآمده همراه او بودند و کبیر و جیم و تمام گنده بریان و جهان و افسوس
پیش ارجن آمدند بعد از آن اندر بر فیل ابر ارت سوار شده با اتفاق اندرانی پیدا
شدند تا پیش ارجن رسیدند ارجن تعظیم اندر کرد و پس حم بنیاد سخن کرده گفت که ای ارجن
ما بجهت دیدن تو آمده ایم تو قبل ازین نر بودی هزار سال عبادت حق سجانه تعالی کردی
بجهت مصلحتی خداوند بدین صورت در دنیا آورده است تو بجهت ملاقات ما محنت بسیار
کشیدی تو مهادیو جیو را از خود بخشود کردی ترا این مژده میدهم بر چندین هزار دیوان که
در بحر و بر میباشند غالب خواهی آمد و در جنگ فتح خواهی یافت نام نیک تو در عالم خواهد
ماند جم عسای خود را به ارجن داد و بعد از آن برن با ارجن گفت که گندی دارم بر ترا
نام تو خواهم داد آن کندیت هر کس را خواهی میتوانی گرفت پس برن کند خود را با ارجن
داد و بعد از آن کبیر هم ارجن را تعریف بسیار کرده گفت من هم تو سلاحی میدهم که آن
سلاح که نیزه است بر همه دوتها غالب خواهی آمد هر کس که عداوت داشته باشد این
سلاح را خاصیت این است که بنگانی که از ترا باندازی هیچکس او را نمیباید و او دشمنی

۲
پاشاپاتی
۳

۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

۶

۱۲ تریپور

۲ ماتتلی

بگشت در این نیزه از مها دیوست وقتی که مها دیو جیو با ترش و دیو جنگ کرد با این نیزه همه
دیوان را کشته بود بعد از آن مها دیو جیو با این نیزه را بمن بخشیده است پس ارجن غسل
کرده برابر کسیر آمد کسیر آن نیزه را با ارجن داد بعد از آن اندر با ارجن گفت حالا همراه ما
بشگر بیجا بیکه ما میباشیم آنجا ترا برسم مائل رتھ بان من خواهد آمد ترا بر عرابه من سوار
کرده خواهد آورد من آنچنان اسلحه تو خواهم داد که هیچکس نداشته باشد پس اندر
با جمیع دیوتها بتمام خود رفت ارجن تنها ماند بعد از مدتی ناگهان مائل پیداشد که عرابه
اندر سوار بود آن عرابه مثل آفتاب میدرخشید و همچو رعد آوازی داشت چون مائل عرابه
آورد ارجن دید که انواع اسلحه که زو و بجز و چکرو کند و شمشیر و غیره بران عرابه هست بستی
در رعایت بلندی چنان که نزدیک ماه میرسد در آن نصب کرده بودند و در آن
دو نده که هر یک رنگ غلجیده داشتند آنها عرابه را می کشیدند پس مائل با ارجن گفت که اندر
ترا طلبیده است ارجن غسل کرده پارچه پاک پوشیده بران عرابه سوار شد مائل عرابه را
بجانب آسمان راند مثل باد عرابه میرفت در راه بسیار دیوتها و گندم بریان و ابرو و ارجن
که در دنیا به تیغ کشته شده بودند و عبادت بسیار کرده بودند و عابدان و غیره را میدید که
میرفت تا بدر و از شهر اندر رسید که امر مائل نام داشت فیل ایراوت دید که چهار دزدان
داشت چون پیشتر رفت شهری دید آنچنان که گاهی ندیده بود خانه با همه از طلا و مرصع
بودند القدر مخلصا از دیوتها در آنجا بودند و گندم بریان سرور میکردند اسپرالم در فتن بودند
و جماعه ساوهد و مرث و دواروه آفتاب و اسونلی کنار و یازده رور و مرث بس نماز
را وید ارجن می آمد تا بجایی که اندر بود رسید اندر را دید که بر تخت نشسته و گندم بریان حتر
میگردانیدند و تمام دیوتها در مجلس اندر نشسته اند اندر چون ارجن با این شوکت و
خسنت دید سر بر زمین نهاده تعظیم بسیار کرد اندر ارجن را نزدیک خود طلبیده نزدیک
تخت خود جدا داد و در مجلس اندر چند اسپرمانند که تاجی و نیگا و شهاد پورث چنی و
سوم بریجا و اول بسی رتر کیشی و دنگ گوری و بر دتھنی و گوپالی و سجنیا و کو مبه لون
پر جاگرا و چیر سنیا و سها و مدھر سو یاد و دیگران بنیاد رقص کردند و دیوتها

- ۱۲ त्रिपुरी
- २ मत्तली
- १ घनाची
- २ मेनका
- ३ रम्भा
- ४ पूर्वविति
- ५ स्वयंप्रभा
- ६ उर्वशी
- ७ मित्रके
- ८ दृष्टी
- ९ वरुणिनी
- १० गोपाली
- ११ सहजन्वा
- १२ कुम्भयोनि
- १३ प्रजागरा
- १४ चित्रमना
- १५ चित्रलेखा
- १६ सहा
- १७ मधुसूता

گندس بان بموجب فرموده اندراب آورده پای ارجم را شستند و هر یک از ایشان تحفه
 بجهت ارجم آوردند اندراب را مثل فرزند نگاه میداشت مدت پنج سال ارجم خوبشالی
 و خرمی گذرانید درین مدت هر چه میخواستند از وی و غیره اندر میدادند به ارجم دوست
 روزی اندراب ارجم گفت که رقص کردن و سازها تواضع از چترسین گندس پرب بیاموز
 روزی بکار تو خواهد آمد چترسین قبول کرد و انواع انواع علم با ارجم داد که آواز سنگیت گویند
 روزی اوربسی در مجلس اندراب رقص بازی میکرد ارجم آنرا دیده حیران حال گشت
 او را تعریف بسیار کرد و اندر گمان که ارجم با او مامل شده باشد چون آن مجلس با آخر رسید
 ارجم بنظر خود رفت اندر چترسین را گفت که من این اسپر را با ارجم بخشیدم شما او را
 گرفتند چرا که ارجم نماید چترسین نزدیک اوربسی آمده گفت که ترا اندراب ارجم بخشید
 است ارجم آنچنان مردیست که مثل او امروز در دنیا کسی که خواهد شد آنچه هنر با و غیره
 دیوتها میدادند او نیز میباید اوربسی خندیده گفت من خود اسپر او او آدمی صحبت ما
 با او چگونه راست خواهد آمد چترسین گفت که ارجم اسپر اندر دست زنهار اینچنین مگو که مباد
 اندراب این سخنان شنود و خاطرش رنجیده شود اوربسی گفت که من فرموده اندراب قبول
 کردم حالا تو برو و منم از عقب تومی آیم چترسین رفت اوربسی فی الحال غسل کرده پارچه
 فاخره پوشیده و پارچه خوشبو کرده بخانه ارجم رفت ارجم چون اوربسی را دید پیش
 آمده چنانچه مادران را تعظیم میکنند همان طریق تعظیم کرده باو گفت تو خدمتکار
 اندری ما در منی و اندر پدر ماست باعث آمدن تو چیست و چه میفرمائی اوربسی با ارجم
 گفت که چترسین را اندر پیش من فرستاده است چترسین با من گفت که ارجم اسپر
 اندر دست در شجاعت و دلادری نهایت پر زور است ترا با ارجم بخشیده است حالا
 بسیار خوب شده است چنانچه از درگاه ایزد تعالی سخواستم میسر شد ارجم اوربسی را
 گفت تو بجای ما در منی ترا که در مجلس اندر میدیدیم نیت این بود که تو زود چه پرورد
 بوده تو پنج سپه بخانه او را نمیده بودی پاندهوان کوروان همه از نسل آن فرزندان را چه
 پرورد او ایچم بخاطرم میگذشت که خاندان ما از نسل این عورت است ازین جهت بنظر تو

۲
ویرسین

نگاه میکردم والا مطلب دیگری نبود اوربسی گفت من اینچنین ایپرانیتیم که زن یکتا
 بوده باشم بلکه هرکس که باین مقام میرسد با من صحبت میدارد تو هم آنها را بخاطر مرسان
 مرا مثل زن خودی بین با من صحبت بدار تو با من بازی کن ارجن گفت تو از من طمع
 مدار من چنانچه ما و خود را میفرمایم اینچنان ترا میفرمایند که تو هم مثل فرزندان نگاه کنی اوربسی چون
 این سخنان از ارجن شنید در قفسه آمده گفت که خاطر من بسیار بر تو مایل بود اندر مرا
 پیش تو فرستاده تو مرا از خود نا امید کردی از خدا امید دارم و دعا میکنم که تو یک سال
 نامرد شوی و در میان زنان همچو خیزان سماع میکرده باشی اوربسی اینچنین گفته خیرشم
 از خانه ارجن بیرون آمده پیش خیرسین گذر برفت آنچه ماجرا گذشته بود با او گفت
 خیرسین پیش اندر رفته عرض کرد که اوربسی ارجن را اینچنین سخن نامزد گفت اندر
 ارجن را در خلوت طلب داشت گفت که ای فرزند رحمت خدا بر تو و بر کننتی ماورت باو که
 مثل تو فرزندی دارد و هیچکدام از کیشتران و عابدان بزرگ که اوربسی را دیده اند خود
 را نگاه متوانست دشت با وجودیکه من او را بتوداده بودم تو با او صحبت نداشتی خاطر
 تو ازین دعای بد اوربسی ملول نشود که آن دعا روزی بکار خواهد آمد چرا که در خود
 بشما شرط کرده است که تا دوازده سال در جنگل و صحرا باشید در سال نیز در شهر بصورت
 سازند با و گویند با در میان زنان خواهی بود و ترا هیچکس نخواهد شناخت بعد از یکسال
 بحال اصلی خواهی آمد ارجن از گفته اندر بسیار خوشحال گشت و ترسی که در دل داشت
 بر طرف شد بیسم پان بار آنچه هیچگفت در نهنگامیکه ارجن در خدمت اندر بود
 رکبیشتری لومس نام برای دیدن اندر آمد چنانچه قواعد بود و تعظیم بحال آوردند اندر او
 فرمود که بنشینید لومس دید که بر تخت اندر ارجن در پهلوشسته است بخاطر کوس
 رسید که این مرد چه تریست چه طاعت و خیر کرده باشد که با اینجا رسیده است آنچه بخاطر
 لومس گذشت اندر بران آگاهی یافت اندر بالومس گفت که این فرزندت از
 کننتی متولد شده است برای موضوعن نیزه بازی و غیره انواع انواع علم با اینجا آمده است
 مرا هم با او کاری ضرور بود او را نزد خود طلبیده ام ای لومس تو این مرد را نمی شناسی

شلوامس

نجات
کعبه

نرونا را این که در کوه بدر می بودند و سالهای دراز عبادت میکردند حالا بجهت آنکه
 باز زمین بسیار گشته بزمین آن دره نزار جن نرونا را این کشتن است من حالا که ارجن را در اینجا
 طلبیده ام برای اینکه جامع حق و دیوان و زرین و بیابان مستند که ایشا از نوآت کوچ
 میگویند و ایشان اسلحه و دیوتها را اعتبار میکنند و با دیوتها جنگ میکنند کسی که
 دیوان را خواهد کشت همین ارجن است ارجن سنجک ایشان همه را خواهد کشت بعد
 از آن بیسز زمین خواهد بردفت اندر بالوس گفت که تو بز زمین در کامیک بن پیش
 جدو شتر و برادرانش بروی و پیغام من بده که شما از طرف ارجن خاطر جمع دارید
 که از بخت و سلامت است آنچنان سلاح میدارو که دیگری نداشته باشد آن
 اسلحه چنان اند که از همه یکس تپامه و در روزنا چلاج را خواهد کشت همه دشمنان را مغلوب
 خواهد ساخت و معلم موسیقی بغات نیک آموخته است براج جدو شتر خواهی گفت که
 تا آن ارجن شما زیارت تیر تیر با و معبد با میکروه باشید بیکت این سلطنت فی القوی
 بدست تو خواهد آمد و همه دشمنان را خواهی کشت اندر بالوس گفت که از شما آید نام
 که شما همراه راجه جدو شتر و برادرانش بوده باشید ارجن بالوس التماس کرد که مو بانی
 نموده در شیوقت که پریشانی و سرگردانی روی داده همراه برادران من بوده باشید نگاهبان
 بواقعی فرمایید و دعای خیر کنید که ازین محنت زود رهایی یابند پس لوس گفته اندرو
 ارجن قبول کرده و رخصت گرفته متوجه بجانب کامیک بن شد راجه جمیع باسیم پان
 گفت که حالا با من بگوئید که چون دهر تراشت شنید که ارجن پیش اندر رفته گفت
 بیسم پان گفت که رفتن ارجن را بخدمت اندرو امر اوتی بیاس بدهر تراشت گفت
 سنجکه صاحب مشورت و محرم اسرار مجلس او بود طلبیده گفت شنیده ام که ارجن
 پیش اندر رفته است اندر اسلحه بسیار با داده است و این سپران بے عقل من همه
 کشته خواهند شد من از فرزندان خود هیچکس را نمی بینم که حریف ارجن تواند شد کسی که
 در برابر ارجن خواهد ایستاد با جنگ میتواند کرد اما برو غالب نمیتواند آمد چسرا که
 بهیکم تپامه و در روزنا چلاج هر دو پریشاره اند کرن اگر چه جوان دلیر و صاحب است

و نهایت بها در اما عجیب او آنست که بسیار رحیم دل است و قتیکه این دور کس کشته شود
 که پیش پانڈوان ایستاده شود و دیگر کیت در میان پسران من که با پانڈوان جنگ
 ایستاده شود ازین طرف تا بهیکم تپامه و در روز چایج و کرن کشته نشوند و از آن طرف
 ارجن کشته نشود جنگ آخر خواهد شد من میدانم که ایشان ارجن را نمیتوانند کشت
 و آنها کشته خواهند شد ارجن کسی است که کاندلیون را سوخت اندر حرف او نموت
 در جنگ راجسوم به راجهای کلان راز بون ساخته مان و ملک ایشان بصرن خود آور
 هر کس با ارجن شمشیر گرفت آنرا نیست و با بود خواهد ساخت میدانم چنانچه صاعقه را
 کسی نگاه نمیتواند داشت تیرهای ارجن را هم همچنان کسی نگاه نمیتواند داشت و تیرهای
 ارجن همه فرزندان مرا مثل تاب آفتاب و گرمی آتش خواهند سوخت و قتیکه ارجن
 بر عرابه سوار شده تیر و کمان کاندلیور بدست خواهد گرفت هیچ مردم حرف او نخواهد
 سنج بعد از شنیدن این سخنان باد تیر تراشت گفت که امی راجه آنچه حقیقت است
 گفتید همه رست است شما یقین دابند که در جود من البته درین جنگ کشته خواهد شد
 چرا که پانڈوان از غصه او دل پر دارند از آن کارها که پسران شما با ایشان کرده اند
 وزن ایشان را به کیارگی بغیرت نمودند شنیده ام که ارجن با ما و یو حیو جنگی عظیم
 کرده است جایکه ما و یو حیو برابر ارجن غالب نیامد کسی چطور برابر ارجن غالب تواند آمد
 شما امی راجه یقین دابند که در میان فرزندان تو پانڈوان جنگی عظیم خواهد شد پانڈوان
 پسران و فرزندان ترا خواهند کشت کرن و دوساسن و شکسن و جرجو و من را همه بد
 میکنند در جود من دور اندیشی نکرده گمراه شده با پانڈوان بدی نموده هرگاه کشن
 ما فطنت آنها میکنند همیشه در سر که جنگ کمک پانڈوان میکنند جایی که کشتن حیو
 صاحب کشف یجا باشند هیچکس بر ایشان غالب نخواهد آمد راجه خبیجی از بیسم پان
 و قتیکه پانڈوان در جنگ بود خوردنی از کجا بهم میرسانند بیسم پان گفت که ایشان
 در جنگل شکار میکردند و آنقدر آهو و خرگوش و دراج و دیگر جانوران شکار کرده می خوردند
 که همه را کافی می بود تا مدت پنج سال ایشان بطور در جنگل و بیابان گذرانیدند

پایان

در تراشت چون این حقیقت پانڈوان شنید بسیار ملول گشت و با سنج گفت قوتیکه
 سخنان بدی فرزندان من که با پانڈوان کرده اند یاد میکنم نهایت نملگین میباشم هیچ
 خوشحالی در من نیامده بلکه خواب از چشم من رفته است من بسیار غمناکم که رشن جیو
 پستیان باشند ممکن نیست که فرزندان من بر پانڈوان غالب آیند سنج گفت
 فی الواقع رست میگوئید من شنیده ام که رشن جیو پیش پانڈوان آمده دلدار
 و مهربانی بسیار کرده فرموده است که فتح و نصرت شما خواهد شد خاطر از همه بواب
 جمع دارید و راجه های دیگر مثل راجه دروید و پسران سپال و غیره بر پانڈوان عهد
 بسته اند که بر فرزند جنگ بجانب شما خواهند پیوسته و دیگر راجه ها که در جنگ راجه نوز در
 آمده بودند آنها نیز راجه جدید پشتر عهد بستند که در معرکه رفیق شما ایم سرکشین گفته آنچه
 کوروان از پانڈوان گرفته اند انشا الله تعالی آنرا جنس و دیگر که کوروان خود انرا
 واپس خواهیم گرفت در جود من و کرن و دوساسن و شکن همه را نیست نابود خواهیم کرد
 راجه جدید پشتر این سخنان شنیده بسیار خوشحال گشت راجه جدید پشتر با رشن جیو
 تا آنکه وعده ما نزدیک آید شما بجای خود تشریف برید که رشن جیو با دروید پی گفتند
 کسانیکه تر از شما نبوده اند در عنقریب ایام کشته خواهید دید و سگها لوت آنها را بر
 زمین خواهند کشید سنج چون این سخنان را گفت در تراشت گفت که ای سنج
 در هنگامیکه پسر من در جود من میخواست که با پانڈوان قمار بازی کند بر با من گفته بود که
 پسران شما بد فلزای مال و ملک از پانڈوان خواهند گرفت لیکن در اندک مدت همه
 کشته خواهند شد آنچه بدر گفته بود ما را یقین آمده بعد از آن راجه خیمه از بیم این
 پرسید در آن هنگامیکه این خبرت اندر زفته بود پانڈوان چه کردیم با این راجه جدید پشتر بارادراشت
 بود او را عجب فکری روی داده با خود گفت که مال و ملک از من برفت از جن من
 جدا شد و بیم سین گفت از جن قابل برادر شما بود شما او را نصرت دادید تا او بر
 حال هیچ فکری بخاطر نمی آید اگر بلایی پیش آید معاذ الله پس زندگانی ما برادران بچکا
 خواهد آمد راجه جدید پشتر با بیم سین گفت که ای برادر تو از طرف از جن خاطر جمع دا

که از جن را بخدا سپرده ام بدرگاہ اقدس تعالی امیدوارم که در عنقریب ایام صحت و سلامت
 پیش نامی آید سلطه چنان خواهد آورد که در جنگ بسیار کسان را در گردان خواهد کرد و آن
 از ما دیو و اندر علم با و هنرهای بسیار آموخته است بهیم سین و دیگران ازین سخنان
 راجه جد مشر بسیار خوشحال شدند در نیوقت بر پدشونا می زاهدی پیش پانڈوان
 راجه جد مشر و دیگران تعظیم او کردند بر پدشور پیش کرد راجه جد مشر تمام حقیقت پرشیا
 نمود و تمار با ختن در جودین و غیره با بر پدشو گفت که بسیار راجه با و بزرگان بوده اند
 که از شما آنها را بسیار محنت سخت ترسیده بود راجه جد مشر گفت از شما التماس دارم که
 حقیقت پریشانی ایشان با من بگوئید بر پدشو گفت راجه کلانی بود بهیم سین نام
 او پسری دشت نل نام بعد از پدر سلطنت یافت برادر خرد نل شکیله نام تمام ملک
 را به تمار بازی از او برد و او را باز نش از شهر بدر کرده بجنگل و صحرا فرستاد راجه جد مشر گفت
 میخواهم که قصه راجه نل و تمار با ختن نشکونه بگویم بر سر او گذشته باشد بتفصیل با من
 بگوئید بر پدشو گفت که راجه نل پسر بهیم سین بود او راجه بود که در عالم مثل او دیگری
 نبود صاحب حسن و کمال و در سواری اسب نظیر و عدیل خود نداشت و اسب بنایت
 خوب می شناخت و در بندگی خدای تعالی مشغول میبود هرگز دروغ نگفته بود مثل
 راجه من بود و پای تخت راجه نل در ولایت مالوه بود و حکام اکثر ولایات در اطاعت
 او بودند در آن زمان در ولایت دکهن در شهر بندر راجه کلانی بود بهیم سین نام
 بنایت شجاع و قوی پرور صاحب همت و سخی بود و این راجه بهیم را فرزند می شد
 رکبیشتر و من در آن زمان بود که در ریاضت او دیگری نبود و این و من نوجوی
 به پیش این راجه آمد راجه بازن خود گفت که خدمت این عابد خوب میکرد باش
 که از تو خوشنود و شور زن راجه چند روز از اینچنان خدمت او کرد که او از ایشان خوشنود
 شده دعا کرد و از خداوند تعالی درخواست که این را سه سپر و یک دختر روزی شود
 و عای از استجاب گشت در خانه بهیم سین سه سپر و یک دختر تولد گشت یکی را من نام
 دیگری را دم و سوم را دانت نام نهادند این پسران هر سه در داوسی دشت و

۱. २४६६५

۲. २४६६۶

۳. २४६६۷

۴. २४६६۸

۵. २४६६۹

۶. २४۶۷۰

۷. २४۶۷۱

۹۸ م ۵ نئی

کمال از پیر بهتر شدند دختر را دینیتی نام نهادند و این دختر در حسن و جمال میان بود که در تمام دنیا عدیل و نظیر نداشت و آوازه حسن و خوبی این دختر همه جا شهرت گرفت چون راجه نل تعریف این دختر شنید غایبان عاشق او شد و دینیتی هم صفت حسن راجه نل را شنید و مائل شد راجه نل روزی در باغ خود نشسته بود ناگاه چند جانور پرند و دید که در باغ در آیدند بالهای ایشان مللا بود و راجه حیران آن صورت مرغان شد فرمود تا این جانوران بگیرند ناگاه کسان راجه از محنت بسیار یک جانور از آن میان گرفته پیش راجه آورده و دیگر جانوران پریده رفته اند چون آن جانور را راجه نزد خود طلبید آن جانور در گویایی آمده گفت ای راجه مرا کس راجه متفکر شد گفت ای جانور بچکار خواهی آمد آن مرغ گفت من پیش دینیتی که امروز در روی زمین سخن و جمال او زنی ثانی نیست میروم تعریف حسن تو بسیار با خواهم گفت او بغیر از تو زن دیگری نخواهد شد راجه نل بسیار خوشحال شد آن جانور را بگذاشت آن جانور پریده پیش راجه خود رفته همه باتفاق یکدیگر بشهر دینیتی رفتند دینیتی در باغ با مصاحبان خود میسر میکرد ناگاه نظر بر جان جانوران افتاد و در حمایت خوبی و بالها از طلا بود و دینیتی حیران شد با خدمتکاران خود بدید که یکی را از آنها بگیرد و همه جانوران پریدند بغیر از جانور که آن پیش دینیتی آمد با دینیشن آمده گفت که من از نزد راجه نل پیش تو آمده ام او اینچنان راجه بزرگیت که درین زمانه بروی زمین مثل او دیگر نخواهد شد شوهر میخواهی مناسب تو باشکوزن او بشود و هیچکس را مثل راجه نل ندیده اتمام کند و ما را دیدیم اما مثل راجه نل ندیدیم دینیتی گفت ای جانور حالا تو سخن میگویم که راجه نل مرا خواهد آن جانور گفت خوب پیش راجه نل بروم از او اقرار کنم آن جانور فی الحال پریده پیش راجه نل آمد و آنچه دینیتی گفته بود یکیک پیش راجه نل گفت پس اشتیاق راجه نل بدین دیدار دینیتی بسیار شد آن جانور گفت ای راجه نل بفرق تو رنگ دینیتی متغیر گشته است روزی بقرار میانند چون پدر دینیتی را مردمان غلگین دیدند پرسیدند که ای راجه چرا رنگ خود را متغیر کردی او گفت که مرا فکری در پیش آمده است

که دختر من کلان شده است شوهری میخواهد پس بر بندگان را با طراف عالم فرستادند
تا خبر کنند که راجه بهیم سین دختر خود را بشوهر میدهند هر کس میل داشته باشد پیشتر از همه
راجا بیاید راجهای اطراف عالم بالشکر و حشم و اموال متوجه شهر پدر و مینتی شدند
اکثر راجها اینجا حاضر شدند نار در آنوقت پیش اندر خبر جشن و مینتی را که پدرش راجها
بجست دختر خود طلیده است و نیز تعریف و مینتی پیش اندر و جم و برن و آتش که
حاضر آنجا بودند بیان کرد ایشان نیز عاشق و مینتی شدند پس اندر با اتفاق جم و
برن و آتش متوجه شهر بدر شدند با امید آنکه و مینتی بدست آید چون راجه نل شدند که
پدر و مینتی میخواهد که دختر خود بشوهر دهد راجه نل هم با موال و اسباب بسیار متوجه شهر
بدر شد اتفاقا با اندر و دیو توها ملاقات شدند اندر گفت که ما میر و پدر راجه نل گفت که
تماشای مجلس راجه بهیم سین میروم اندر گفت چون آنجا میروی یک پیغام با برسانی
تا ما را بشوهری قبول کند راجه نل جواب داد که من هم او را میخواهم از رسانیدن پیغام
مغزول خواهم شد مناسب آنست که دیگر را بگویند اندر مبالغه بسیار نمود که با سطره ما
آنجا رفته پیغام به و مینتی بگویی راجه نل بخاطر اندر انکار صریح خوانست کرد اما بهانه نمود
که مرا قدرت پیش آن دختر نیست پس اندر نل را افسونی آموخت و گفت که خاصیت
این افسون آنست که هر جا که روی میچکس ترانه بیند پس راجه نل افسون را خواند
بر خود و میداد چنانکه و مینتی با مصاحبان خود نشسته بود آنجا رفت و و مینتی چنان نمود
که ماه میان ستاره با در رفتن او میچکس مانع نشد یکبارگی در میان آنها رفت از دیدن
جمال او همه حیران شدند و با یکدیگر گفتند که این فرشته است که باین خوبی آراسته شده
اگر آدمی میبود پس باین احتیاط در اینجا چگونه میتواند رسید حقیقت حال از او پرسیدند
و گفت که من آدمی زاده ام پسر راجه بر سین و نل نام دارم از برای خواستگاری
قرآده ام که در راه دیوتهای عالم علوی من به چار شدند افسونی آموختند که اینجا
آدم حالا پیغام ایشان بود میدهم تو از آنها هر که نام را خوش کنی اختیار و اداری مینتی
نام نل شنیده چشم پر آب کرد و باز روی تمام بر جاسته بر پایی او افتاد و گفت که نسبت

که از شنیدن آوازه حسن و جمال تو مرانه خواب است و نه آرامی حال ترا که دیدم چنانچه شنیدم
 بودم بهتر از آن دیدم از همه عالم ترا بدل جان قبول از این ترتیب مجلس و جماعت هم
 همه برای خاطر تو بود اگر ترا میل خاطر بجانب من نیست و پیغام دیگران بمن میگذاری
 ز سر خورده خود را هلاک خواهم کرد و وبال من برگردن تو خواهد ماند نزل گفت من آدمی ام آنها
 که مرا پیغام فرموده اند کار گذاران عالم بالا اند و بمقدار خاک پای آنها ام اگر فرموده ایشان
 نیکویم دعای بد میگویند و در زبان ما را نیست و نابود میگردند مرا از جانب ایشان تو
 سخن گفتن ضرورت بود والا بگردد کسی تجویز میکند که معشوق او جای دیگر شود و منیتی
 گفت تویی ملاحظه خاطر آنها در مجلس حاضر شو ترا بحضور جمع ایشان اختیار خواهم کرد
 نل از آنجا برگشت صورت واقع را بر ایشان گفت بعد از آن ساعتی خوب از برای
 خواستگاری خوش گردند در احوالی اطراف عالم در مجلس حاضر شدند هر کدام را جبا
 گوناگون لباسها پوشیده خود را در نظر و منیتی جلوه میدادند و یوتها مثل جم و اندر و
 گیسو و برن و غیره همه دانستند که میل آن دختر بجانب نل است بنا بر آن ایشان همه
 خود را بصورت نل مبدل ساختند و منیتی نیز آن روز خود را بزبور آراسته ساخته
 در آن مجلس حاضر شد باروشی که زاهدان و پارسایان لا از راه برد همه اهل مجلس از
 قطاره او حیران شدند از بس که چند صورت در آنجا بصورت نل نقش شده بود
 هر که میدید او را نل خیال میکرد چون عاجز شد و یوتها را بصورت نل یافت و در
 خود بخدای عزوجل مناجات کرد و گفت که ای کشایند کارهای بسته و ای اینهای
 گمشدگان تو میدانی که مقصود دل ازین میان کیست چون صورت نل میان یوتها
 برین بچاره معلوم نیست او را بر من ظاهر ساز چون شناخت یوتها را سه علامت است
 یکی آنکه ایشان را سایه نباشد دوم آنکه چشم بر بزم نمی زنند سوم آنکه قدم ایشان برین
 نمیباشد بنابراین و منیتی باین سه علامت نل را شناخت بعد از آن نل بسیار در یافت
 که نل میاید که کسی باشد که صاحب این علامت بود پس برفت و منیتی نل را گرفت
 حائلی که از گل در دست داشت در گردن راجه نل انداخت اندر و دیگر یوتها چون دیدند

که دمیثقی نل را قبول کرد بسیار حیران شده باخود با گفتند که بسیار خوب شد که منجنیس با خود
 پیوستند بعد از آن اندر دیگر دیوتها پیش راجه نل آمده گفتند که چون با شما آشنا شدیم
 هر کدام یک چیز بخواهیم داد اندر گفت هر کس را که نمی شناخته باشی از نظر ما محفوظ باشی
 و رای تو همیشه با صواب باشد و هرگز خطا نخورد آتش گفت ای راجه نل هر وقتی که
 مرا یاد کنی همان محله پیش تو حاضر شوم منجنیس شب را روشن خواهم کرد که روز برابر بی آن
 شب نتوانست کرد بعد از آن جم گفت که همچنین طعام خواهی سخت که دیگر بجکس مثل
 طعام تو نخواهد سخت دوم آنکه بر دهم قائم خواهی مانند آنگاه برن گفت ای راجه نل
 که تو آب را طلب کنی همان محط آب پیش تو حاضر کنم و یک حامل گل بر راجه نل داد که بر گز
 خشک نشود و بوی او همیشه خوش باشد و دیگر راجه نل باز گشتند و راجه نل را ای دمیثقی
 همراه گرفته بولایت خود رفت و بعیش و عشرت مشغول گشت و بشکرانه این نعمت بسیار
 خیرات به فقرا و چندین جگ اسید و غیره کرد در آن جگ اموال بسیار صرف نمود
 چون دمیثقی راجه نل را گرفت دیوتها هر کدام بجای خود رفتند راجه نل که در راه
 بجای خود میرفت دید که کلجگ و دو اپنی آمدند از ایشان پرسید که شما کجای روید
 کلجگ گفت شنیده ام که رانی دمیثقی را عروسی میکنند با نجا میروم تا دمیثقی را بخوانم
 اندر گفت که او را عروسی کرده بر راجه نل دادند کلجگ گفت که او را بحضور من عروسی کردند
 من ایشان را دعای بد میکنم اندر گفت که دمیثقی بجز ما نل را شوهر خود کرده کدام زن
 چنان خواهد بود که نل را شوهر خود کردن آرزو نخواهد کرد چه اگر نل همه نبره و میدها و دهرم
 فائق ست چنین کس را هر که بدو عا خواهد کرد گنهگار خواهد شد و نبرک یعنی دوزخ خواهد رفت
 اندر این بگفت و برفت کلجگ بدو برگشت که من غصه از راجه نل دارم انتقام خود
 را از او بکشم و او را آواره خانمان سازم بعد از آن کلجگ روان شد تا نجان راجه نل
 درآمد و وارزه سال در منزل او پاندا اصلا وقت نیافت که او را ضرری رساند چرا که
 راجه نل همیشه در بناگی رب العزت مشغول بود و در ولایت خود انصاف خوب میکرد
 یک محله ناپاک نمی بود یک وقت شام راجه نل عبادتی که نزد ایشان مقرر است آنرا

خوانند بجا آورد چون تا عده ایشان چنان است که بعد از عبادت پامی خود می نشیند
و خواب میکنند راجه نل پانزده شسته بخوابد کلجک وقت را در یافت بدون نل آمد
عقلش بر و بعد از آن کلجک نرود بیکر برادر خود راجه نل رقت و باو گفت که عقل راجه نل
رقت است بیا باو بازی کن تمام مال و ملک را ازو بگیر بیکر نرود راجه نل آمده کلجک نیز
بصورت گاو پیدا شده آنجا آمد بیکر بر راجه نل گفت که بیا با تو بازی کنم همین گاو شرط
می بندم سبر که ام برد این گاو ازو باشد راجه نل گفت که مال و اموال ندارم که با این گاو
شرط ببندم پس بفرمود تا مال و متاع ذرر بسیار آورده حاضر گردند تا بیکر نیاید بازی کرد
مرتباً اول نل بازی ابرو بهمان بازی مغرور شده خیال کرد که همه با خواهر بر و بزرگان
شهر شنیدند که راجه نل قمار بازی میکند پیش رانی و مینتی آمده گفتند که راجه نل
منع کن که قمار بازی نکند قمار بازی کار نهایت زبون است مبادا ملک دمال را بر باد
دهد رانی و مینتی فی الحال برخاسته همراه بزرگان اگر فتنه پیش راجه نل آمده التماس
کرد که ای راجه قمار بازی مکن که نهایت زبون است راجه نل و مینتی و غیره را
بیخ جواب نداد رانی و مینتی به بزرگان گفت که ای بزرگان بنیان معدوم میشود که عقل
راجه نل بر رفت بزرگان بخانه خود با رفتند برید شو گفت که ای راجه چه بفرم نل چپا بازی
میکرد هر چه گرد می بست بیکر میبرد چون اکثر اموال و اسباب را باخت و مینتی بر نیت
نام و این خود را گفت که تو برو از وزیرای راجه بپرس که درین مدت راجه چه چیز باخته است
و چقدر باقی مانده است و نل بداید جواب دادند که آنچه راجه با خود داشت همه را باخت
و حصه سپاهیان باقی مانده است و مینتی چون این سخن شنید سز زشت بسیار کرده بین
گشت بهلبان راجه نل را که باز شنیده نام داشت بفرمود که بهل حاضر شود پس میر خود را
اندر سین و دختر را بران بهل سوار کرده پیش پدر خود بهمیم سین فرستاد و بهلبان
ایشان را بخانه بهمیم سین آورده قصه قمار بازی را بیان کرد و بهلبان عازم راجه
آنچه نرود راجه نل بود بیکر همه را یک یک گرفت بیکر گفت اگر چیزی دیگر نداری زن
خود را باز راجه نل اعراض شد و لباس خود را که پوشیده بود گرفت و بست بیکر انرا

۲ रहतसेना

२ बासीय

برو نزد راجنل میج مانند از شهر سپون رفت درانی و مینتی همراه راجنل بیرون گشت
 چون از شهر روان شد بهیچک تمام مردم را حکم کرد و ای بر جان آنکس است که مل را آب
 یا طعام یا جای بدید از ترس بهیچک راجنل را هیچکس تعظیم و جای نمیداد و تا سه روز
 گریخته و قشنه ماندند بعد از آن راجنل بجنگل و صحرا رفت ناگاه چشمش بر جانوری افتاد
 که بالهای او زمین بود راجنل از کمال گرسنگی ندانست که آن جانور را بگیرم و بخیزد
 بخورم جامه که بر تن داشت آنرا بر آورده بر سر آن جانور انداخت آن جانور جامه
 بر داشته در هوا پریده رفت او برهنه ماند و آن جانور چون بهوارفت بر راجنل گفت
 که من نزد تو آمدم تو تعظیم من نکردی بلکه قصد خوردن من کردی بنا بر آن ترا برهنه
 کردم و این کلجک بود که با فصولت آمده بود تا او را برهنه سازد راجنل چون اینجمله را
 بدید بر رانی و مینتی گفت که حال تا با بنیجا رسید که می بینی یک جامه که باقی مانده بود او هم
 رفت تو همراه ما چرا تکلیف میکنی اگر توانی پیش پدر خود برو در آن راه جنگل بسیار
 است میوه جنگل خورده برو رانی و مینتی گفت که این کدام سخن است که ترا تنها در آن
 جنگل بگذارم از من زنه را این طور نخواهد شد که تو میگوئی نل گفت که درست میکنی
 که در همه عالم مطلوب است وزن نیک آنست که در نیکی و بدی همراه شوهر خود وفا
 نماید هرگاه که تو با من محنت میکنی من ترا نمیگذارم رانی و مینتی گفت رفتن من
 پیش پدر رفتن نهایت عاری آید بعد از آن راجنل در مینتی سرود از آنجا روان شدند
 ناگاه دو ماهی یافتند راجنل آن هر دو ماهی را نزد رانی و مینتی گذاشته برای غسل رفت
 رانی و مینتی چون آن دو ماهی را برداشت که جانی نگاهدار و چنانچه در دست رانی افتاد
 بودنی احوال آن دو ماهی زنده شدند و در آب رفتند راجنل چون غسل کرده آمد آن
 ماهیان را زنده دید خیال کرد که از کمال گرسنگی رانی خورده باشد هیچ نگفت و هر دو روان شدند
 تا رسیدند بدی که جاعی از مردمان آنجا نشسته بودند بر رانی و مینتی از کمال گرسنگی خواب
 غلبه کرده بگوشه رفته بخواب آمد راجنل سلطنت خود را یاد کرد که یارب العالمین من

چه سلطنتی داشتیم حالا این حال رسیدیم که این زن مرا که آفتاب و ما قباب بهم نمیدیند
 مصیبت میکشد و بغیرت شده شهر بشهر رفته بده همراه این محنت و تکلیف سر
 ازین زندگانی مردن بهترست راجه نل بخاطر گزرا ایند که دینیتی را بگذارم و جانے
 بروم که مرانه بنید و بخانه خود برو و ازین محنت با خلاص شود و راجه نل بر بنه بود دینیتی
 چادری داشت راجه نل نصف چادر دینیتی را بریده پوشیده رفت چون پاره
 رفت باز بخاطر تنهایی دینیتی رسید و باز آمد دینیتی را و دید باز در محنت نتوانست
 و باز روان شد تا پنج مرتبه بهین طور آمد و رفت کرده کلنگ در دل انداخت که دینیتی
 را گذاشته رفت دینیتی چون بیدار شد راجه نل را ندید بنیاد گریه کرد و با خود میگفت
 تو شوهر من از جان دل عزیز بودی و با من میگفتی که هرگز از تو جدا نخواهم شد حالا
 از گفته خود باز گردیدی مراد در نیوقت عاجزی تنها گذاشتی همین سخنان را میگفت
 میگفت ایت در راجه نل را باد میکرد و همچو دیوانه با دوستان در اطراف عالم میگردد و در
 آنجا نگاه یک مار طاقی گشت دینیتی را بدم در کشید گاو بانی درین حوالی میگردد
 که آن مار را بانی را بدم در کشیدنی اسحال آن مار را بگشت و دینیتی را خلاص کرده
 پرسید که تو کیستی گفت که من دینیتی زن راجه نل ام گاو بانی چون صورت دل
 او را دید خود را محافظت کردن نتوانست چون خواست که دست بجانب او دراز کند
 دینیتی او را دعای بکر کرده آن گاو بانی هانجا برود دینیتی باز در آن جنگل میگردد
 جنگلی بود که در آن مثل فیلان جانوران آدم خوار بسیار بودند دینیتی از آنجا
 پیشتر روان شد تا بجایی رسید که در آنجا دریا و حوضها و آب های روان میگشت در آنجا
 یک شیر عظیم بود و دید که ایتا دهرت دینیتی خواست که پیش او بروم او مرا بگشت
 و از محنت خلاص شوم چون دینیتی پیش آن شیر رفت آن شیر دینیتی را بگفت
 بهر گوه زری درخت که میرفت از فراق نل می نالید و سراسیمه میگشت بدان حال هر چه
 می یافت از وحی پرسید تا آنکه شبان روز در آن جنگل بهین طور میگردد و غائبانه
 سخن با راجه نل میگفت روز چهارم جماعتی از زاهدان و عابدان را دید که در کنار

آبی روان نشسته اند و در یاد حق تعالی مشغول اند چون نظر بر شکل دینیتی افتاد گفتند
 که فوج کسی آنچه بر سر دینیتی گذشته بود ظاهر کرد ایشان بسیار تسلی داده گفتند تو غم
 مخور روزی مقصود تو خواهد رسید شوهر تو بدستور سابق به سلطنت خواهد رسید
 سخنان گفته از نظر دینیتی نهایت شدند دینیتی حیران گردید که این جماعت کجا
 رفتند و چه شدند دینیتی از اینجا روان شد و بر سر میگردید از اینجا در کناره آب
 کلانی رسید و دید که اردوئی عظیمی با فیلان و سواران بسیار در شتران با بار و
 دگر مردمان اذان آب میگذرند دینیتی چون آن مردمان را از دور دید با اینجا
 ایستاد مردمان چون دیدند که زنی ایستاده است چند کس آمده او را دیدند چون نظر
 بر جمال او افتاد اکثر مردمان حیران شدند و پرسیدند که امی عورت تو کجاست و با این
 خوبی و لطافت در جنگل و بیابان تنها میگردی گفت که من آدم زاروم دینیتی نام
 دختر راجه بهیم سین ام و شوهر من راجه نل نام دارد و آن مردمان لشکر سباه راجه
 چندیری بودند که از لشکر بازگشته به پیش حاکم خود میرفتند دینیتی هم همراه این جماعت
 روان چندیری شد قضا را گذران مردمان بجنگل افتاد که سکن فیلان و شیران
 دگر جانوران درنده بود آن جماعه در آن جنگل فرود آمدند چون شب شد حلقه از
 فیلان مست بر سر ایشان آمده بعضی را پایمال کرده هلاک ساخت از آن جماعه
 چند بر بهمان دینیتی جان سلامت بردند باقی همه فیلان پایمال ساختند
 دینیتی این هلاک شدن غمناک شد و گفت که این شومی ما بود که آنها گشته شدند
 دینیتی همراه بر بهمان در چندیری آمد جمعی از جوانان و کودکان را نظر بر دینیتی افتاد
 همه مائل او شدند هر جا که میرفت مردمان عقب او میرفتند اتفاقاً گذر دینیتی نزدیکی
 قصر راجه نجا افتاد راجه یکی از خدمتگاران خود را بطلب دینیتی فرستاد تا دینیتی را
 پیش راجه آوردند راجه احوال او را پرسید و نوازش بسیار کرد و گفت تو چند روز
 پیش من باش تا آنکه خبر راجه نل تحقیق کرده بطلبم دختر خود را که سوخته نام داشت
 در خدمت دینیتی گذاشت تا خدمت او مکروه باشد

۲۳۷۱۵

۲۳۷۱۶

سرگزشت نمل بعد گذاشته فتن میبندی را

القصه راجہ نمل چون دینتی را گذاشته در بیابان آن روز تمام شب میرفت
روز دیگر بچرا رسید کہ در آن آتش افتاده بود ناگاہ از آن آتش آوازی شنید کہ کسی
میگفت کہ ای راجہ نمل تو راجہ نزدیک مخطہ نزدیک من بیار خجہ گاہ کہ در ماری ما دید کہ در میان
آتش مانده بود راجہ نمل نزدیک آن مار رفت آن مار گفت ای راجہ نمل من گزرگنگ
نام دارم بر منی را گزیدہ بودم او مراد عای بد کردہ کہ یارب چنان بشوی کہ حرکت
توانی کردو حالا من بد عای او از اینجا نمیتوانم جنبید و این آتش مرا میسوزد تو از آن
آتش مرا خلاص کن آن مار بغایت کلان بود راجہ نمل چون مار را برداشت برانگشت
خروی شد راجہ از آتش آن مار را برد آورد بعد از آن مار راجہ را گفت کہ تو دہ فتن
بشمار بعد از آن مار بگذار چون راجہ نمل بزبان ہندوی از یک تادہ شمر و دہرہ رسید
گفت کہ دس بگفتن دس آن مار راجہ را بگزید دس گزیدن را ہم میگویند از آن
تمام صورت راجہ مبدل گشت رنگ سیاہ شد راجہ بآن مار گفت کہ من با تو چہ
بدی کردہ بودم کہ مرا گزیدہ مار گفت من بتو نیکی کردہ ام چرا کہ ہنگام بدی طالع
ہر کس کہ ترا بآن صورت میدید ترا آزار میداد و منی شناخت من صورت ترا مبدل
کردہ ام ہر گاہ مرا ببلی پیش تو آمدہ حاضر شوم و زہر خود را از بدن تو بکشم تو بہمان
صورت خود خواهی بود ازین زہر کہ در بدن تست ترا چند فائدہ است یکی آنکہ زہر
از ترس زہر من پیش تو نخواہد آمد ہر جا کہ جنگ کنی و در خجہ یا بی از دشمن آسب
خواہد رسید از امر و فر تو نام خود را بکس اظہار کن و خود را با بک نام کن حالا پیش
راجہ شہر او دہ رت پین کہ او علم قمار بازی را خوب میداند با او بازی کن تا او
تمام فنون قمار بازی را بتو بیاموزد تو در خدمت او بزنی و فرزند آن و خواہی رسید
دو جامہ دیوتما من دارم ہر گاہ کہ تو خواهی بہمان صورت اسکی خود بشوی آن
دو جامہ را کہ بتو خواہم داد بپوش کہ بہمان صورت خواهی نمود و آن دو جامہ را
براجہ نمل داد و اندکی پوست از بدن خود دادہ گشت ہر گاہ این بیت را در آتش

१ क की रक

२ वा ह क

३ क न व री

با نذرتی من فی الحال پیش تو آمده حاضر خواهم شد این سخنان گفته مار بر رفت
 راجہ نل متوجہ او دہ شد تا وہ روز میرفت تا آنجا رسید بلازمت راجہ رت پر
 رفت و گفت من با کہ نام دارم ایساں را خوب می شناسم و گمانی ہم خوش میکنم
 راجہ او را بر ایساں تعیین کرد نل گفت اگر شمارا مشکلی پیش آید از علاج میدارم
 دور انواع طعام نخچتن مہارت تمام دارم و تصویر ہم خوب میکشتم راجہ او را غزیر میشد
 او را گفت کہ چنان کہین کہ ایساں ہر چند بروند مانده نشوند و ہزار اشرفی با مانہ او مقرر
 کردہ تمام طویلہ سپرد آن بہلبان راجہ نل کہ پیش راجہ او دہ رفتہ بود بارشنوی نام
 و بہلبان قدیم جیون نام ہر دو را تابع باہک کرد چون شب میشد باہک در فراق مینوی
 نقشہا میخواند و میگفت آیا تو کجا گرسنہ دتشنہ بودہ باشی و انواع چیز ہا میخواند و میگفت
 جیون از او پرسید کہ این نقشہا برای چه کس منخوانی گفت بیعتلی بود زنی دشت کہ
 در تمام عالم نظیر نہاشت اگر گرسنگی و تشنگی باشو ہر ش خفتہ بود شوہر بیعتلی تقصیر
 آن زن را بگذاشت من حکایت او میگوم و حکایت راجہ نل و دینیتی و سرگردانی
 ایشان را بہم سین پد رانی دینیتی شنید مردمان خود را طلبیدہ گفت ہر کس کہ
 راجہ نل را د و ختر دینیتی را پیدا کند من ہزار گاو و بیہ کلانی کہ مثل شہری بودہ باشد
 بآن کس بدہم بر مہنان این فرزدہ را شنیدند ہر یک بطرفی برای جستجوی ایشان
 رفتند سترہ نام بر مہنی بچندیری رسید در جا یکہ بر مہنان بید منخواندند در آنجا دینیتی را
 دید کہ لباس چرکین پوشیدہ استا وہ بیدری شنود سدیو دینیتی را بشناخت خوشحال
 گشت نزد دینیتی برفت نام خود گرفت و گفت من دوست برادر تو ام بطلب تو آمده ام
 دینیتی چون بشنید او را بشناخت و احوال فرزندان و ما در و پدرو غیرہ خویشان از او
 پرسید او گفت کہ ہمہ بصحت و سلامت اند چون شنیدند کہ تو در راجہ نل آوارہ شدی
 بسیار غمگین شدہ اند مردم بطلب شما باطراف عالم فرستادہ اند من بحسب اتفاق ترا
 اینجا یافتم دینیتی آغاز گریہ کرد و آنگہ رانی او را ہمراہ دینیتی کردہ بود چون گریہ
 دینیتی را دید او را ہم گریہ آمد و گریان پیش رانی آمد و گفت کہ دینیتی را شنید

१ वाणीय

२ जीवन

३ सुख

شناخت او کرده که در مراسم از گریه او گریه آید رانی خوب باید دید که در مینتی با یکی در سخن است
 پرسید که این کیمت سدیو گفت من کس راجه بهیم سین مین و دختر راجه بهیم سین است
 و مینتی نام دارد وزن راجه بل است حقیقت آواره شدن و قمار باختن و بطلب ایشان
 آمدن گفت رانی پرسید که مینتی را چون شناختی گفت درین عورت علامت
 چیزی هست که هیچکس بغیر او ندارد و همچون آفتاب تابان است از نوبت او را شناختم
 رانی چندیری بد مینتی گفت که من ترا شناختم که تو دختر خواهر منی چون مینتی خاله
 خود را شناخت بیای او افتاد و خوشحال گشت بعد از آن گفت که اشتیاق دیدن فرزند
 بسیار دارم اگر رحمت کنی تا بروم رانی اسباب و اموال مناسب او داده یک بهل خانه
 خود را برای سواری موجود کرده او را بولایت راجه بهیم سین فرستاد و مینتی چون
 بخد مت مادر و پدر رسید فرزندان و برادران و خویشان را وید همه از دیدن بسیار
 خوشحال شدند زنار دار را هزار گاو و دویه کلانی داد و زر و دم مینتی با در خود گفت
 که اگر تو زندگی من میخواهی پس خبر راجه بل بطلب که گجاست مادرش فی الحال پیش
 بهیم سین رفته گفت که اگر دختر خود را زنده میخواهی پس راجه بل را تلاش کن راجه
 بهیم همه بر مینان را جمع کرده فرمود که اطراف ولایت تفحص نماید هر جا مجلس
 و جماعتی بنیید در آنجا بروید و بگوئید که هیچکس زنی را که در عالم نظیر نداشته باشد
 در محنت ناداری همراهی شوهر قرار داده باشد بی تکلف میگذارد هر کس در
 برابر این سخن بگوید آن شخص را نشان کنید و آمده با بگوئید که او چه گفت مینتی
 گفت در هر جا که کسی بنیید بگوئید که کسی زن را در جنگل هم گذاشته هر کس که نشان
 بدد حقیقت او را بمان خواهد گفت بر مینان جمع با طراف بلاد متفرق شده هر جا که مسجد
 می دیدند میگفتند از هیچکس جوابی نشنیدند تا آنکه بر یاد نام بر مینان با دره آمد و محفل که
 با یک نام آنجا بود این سخنان را گفت با یک چون بشنید آغازه گریه کرد و آن بر مینان
 طلبیده گفت که زن نیک آنست که از شوهر اگر امثال این مشاهده کند کینه شوهر
 در دل نگاه ندارد بدانند که هر کس که این طور کاری میکند بضرورت کرده باشد شوهر

تواند که در گرنگی و پریشانی به بنید و صبر و تحمل کند و از شوهر برگزیده نگردد و او از زمان
 دنیا نیست بلکه از دوران خواهد بود بر همین چون سخنان را از بابک شنید او را گوشه
 طلبیده گفت که توجیه کسی در اینجا چه کار میکنی گفت من بابک نام دارم راجه پسر
 اسپان مرا تعیین نموده و مصوّران را تابع من ساخته بر سر طعام راجه هم میباشتم زیاد
 بر زمین بجلازمت بهم آمد و حکایت بابک و سخنان که از شنیده بود با و عرض کرد او گفت
 که این همه حقیقت به دینیتی بگوئید چون این سخنان دینیتی شنید گریه بسیار کرد که او
 چه صورتی دارد بر همین گفت که سیاه و بد شکل است دینیتی پیش ما در آمده گفت من
 بنیاز را اجل شوهر دیگر نخواهم کرد یا راجه نل را پیدا ساز یا در جویانی او خواهم شخصی که
 خبر آورده است من یقین میدارم او البته راجه نل خواهد بود سخن گفته میفرستم او
 در اینجا خواهد آمد پس پندار انعام بسیار داد و گفت وقتی که راجه نل در اینجا خواهد آمد
 هر قدر که خواهی گرفت بنو خواهم داد بعد از آن دینیتی سدیور بر همین را طلبیده گفت
 با و در بر روی جایکه پزند نشان میدهد در اینجا با راجه نل برن بگویی که دینیتی خیرتر
 راجه بهمیم سیم سیم کرده است پس نزد مجلس سیم منقذ میشود آن راجه چون این
 سخن را بشنود البته قصد آن کند که خود را در اینجا رساند اگر راجه نل در اینجا باشد
 البته در یک روز آن راجه را در اینجا خواهد آورد چرا که او افسونی میداند که آنرا آتش
 منتر میگوید آن افسون را از اندر یاد گرفته است آن افسون را بر اسپ بخواند
 در یک روز هر جا که اراده کند آن اسپ برساند سدیور زود در نصرت گرفته زانرا آورده شد
 در مجلس راجه او را سدیور رفت و گفت که رانی دینیتی پس فردا ساعت خوش گزین
 سیم بر خواهی که در هر کس که در آنوقت در اینجا خواهد رسید او را سیم بر در اجرت برن بگویی
 که تو دعوی میکردی که اسپ را خوب می شناسم و میگفتی که اگر شمارا مشکلی پیش آید
 علاج میوانم کرد باید که این قسم اسپ پیدا کنی که امروز مرا اینجا برساند بابک چون
 این سخنان دینیتی شنید در گریه آمده بان خود گفت که من دینیتی را بسیار بخانمیر
 مباد از قهر من شوهر دیگر بکند باز بخاطر رسانید که او برگزیده غیر از من دیگر کسی را

۲۳۵۷

توجه

نخواهد دید همانا که غرض او ازین حکایات آنست که مرا پیدا سازد پس بر اجهت
 که من اسپانی پیدا کنم که امروز تا چهار صد کرده بر وند راجه گفت بسیار باک رفت و بسیار
 اسپان دو سهپ را که میدانست که آنها چهار صد کرده میتوانند رفت پیدا کرده آورد
 راجه دید که آنها بسیار لاغرند گفت آنها که میتوانند رفت باک گفت آن اسپان
 که در یک روز شمارا بشمر بدید بر بند همین اسپان انداگر راجه میداند که دیگر اسپان ازین
 بهتر باشند انهارا بطلبید پس راجه بفرمود تا از اسپان خاصه خوب آوردند انهارا بر
 عرابه بست اندک راهی که رفتند هر دو بافتادند باک گفت من نگفته بودم اینها باک
 نمی آیند راجه بفرمود همان دو سهپ را که باک آورده بود بسیار بند باز راجه باک را
 پرسید که چه طور میدانی که اینها چهار صد کرده میروند باک گفت بر اسپک در یازده جا
 مویهای او گردیده باشد او چهار صد کرده میورد راجه در آن اسپان که جدا کرده آن
 نشان بیافت پس بفرمود که آن اسپان را به عرابه بندند راجه رت پرن بر عرابه سوار
 شده باک را و بار شنوی و حیون را همراه سوار کرد و باک را بفرمود تا اسپان را بر
 همچو باد در آن شدند راجه رت پرن و دیگران حیران ماندند بار شنوی که اول فرست
 راجه نل بود با خود گفت که راجه نل ست این شخص یا سالوترست که علم اسپان او
 تصنیف کرده بود یا مثل مہلبان اندر پس گفت که اس تحقیق راجه نل ست چرا که
 بغیر از ایشان و دیگر هیچکس این را نمیداند بعد از آن بار شنوی با حیون گفت همه
 اندام و قدر و طور این باک بر اجهت نل میاندا آمارنگ و صورت او ندر ایشانشان
 با هم تعریف این باک واسپ شناسی و در اندن عرابه میکردند راجه رت پرن را
 خوش می آمد و میدید که باک چنان ناظر اسپان ست که بهتر از آن نباشد اگر اندکی
 مانده میشد فی الحال آمده نگاه میداشت تیار میکرد و باز میراند راجه را بسیار
 خوش آمد و آن عرابه همچو بر غریبه میرفت درین اثنا دو پشه راجه از خودش بافتاد
 راجه باک گفت که اسپان را نگاه دار که دو پشه من افتاده است باک گفت آن
 دو پشه دور مانده درین اثنا نظر راجه رت پرن از دور بدخت بلبله افتاد

بابک گفت تو علم شناختن اسب میدانی من علم شناختن این درخت میدانم که چند برگ دارد و چند میوه این درخت بار داشته و حالا چند از آن برین درخت است چند با بر زمین افتاده است ده هزار برگ درین درخت است و پنج هزار برگ شاخ دیگر دو هزار نو و پنج میوه درین درخت است و یک هزار و چهل هفت برگ شاخ دیگر میوه بر زمین افتاده است بابک چون این سخنان از راجه رت پرن شنید اسپان بجانب درخت رانده براجه گفت که من ازین درخت برگ با و میوه با می آید بشمار ما بنیم که قدر است گفتی راجه گفت که ما را ز من دور است در نیوقت مناسبت ندارد بابک گفت اگر اضطراری میکنی پس شا بروید من آن برگهای درخت شمار کرده از عقب خواهم آمد راجه گفت هر چه تو میخواهی تو خواهم داد لیکن قصد شمار برگهای درخت کن بابک قبول نکرد راجه بالضرورت وقت نمود بابک چون برگ درخت را بشمرد آنچه را گفته بود همون قدر برگ درخت شدند با راجه گفت که این علم را بمن بیاموز من ترا شناختن اسپان خواهم آموزانید پس راجه رت پرن اول علم پانسه انداختن قبا را بختی و شناختن نقشهای آن تعلیم داد چه را که تا اول آزانیک نیا موزود دانستن برگ و میوه درخت بلیله نمیتوان و دیگر نشان بیان قمار بازی و درخت بلیله آنست که اندر قرارگاه کلجک است و در جاییکه قمار و غل می بازند آنجا هم گذرگاه کلجک است بابک از آن مار شنیده بود که کلجک ترا چنین سرگردان کرده است و میدانت که اگر من علم درخت بلیله بیاموزد و از پنج برگ بر کلجک غالب میشود ازین معنی اینقدر مبالغه کرد تا آنرا راجه رت پرن بیاموخت القصه راجه بعد از آن که علم پانسه را از نقشها آزا بدیده شناختن به بابک آموزانید علم دانستن برگ و میوه درخت بلیله بابک معلوم شد چون بابک این را دانست درخت را بریده همان زمان کلجک آنجا حاضر شد نل خشناک شده خواست که او را بدو عا کند کلجک از خوف دست بسته خرس که چون دنیقتی مرا بدو عا کرده است که یا با خدا یا هر کس که شوهر مرا چنین سرگردان کرده است خانه او خراب شود ببرکت دعای او این درخت که مکان من بود بریده شد

من بجا شدم حالا التماس میدارم که گناه مرا بخش الحال تو هم مرتبه رسیده بدولت و سعادت
خواهی رسید هنگام تو نزدیک رسیده راجه نل از گنا بان کلجک درگذشت کلجک برفت
بعد از آن بر عرابه سوار شدند در سپهر سوم روز به گنبدان پور که شهر راجه بهیم سین بود رسیدند
و مینتی چون آواز عرابه را شنید دانست که همان راجه نل می آید بسیار خوشحال گشت بالا
بام رفته آن عرابه را دید که می آید راجه رت پرن را با بابک و بارشنوی بنظر در آورد راجه
چون در آن شهر قرار گرفت ایشان از عرابه فرود آمدند رت پرن پیش راجه بهیم سین
بهیم سین چون آمدن او شنید استقبال او کرد او را به تعظیم تمام بخانه خود آورد و
بارشنوی و جیون بکسان راجه بهیم گفتند که ما امروز چهار صد کرده آمدیم ایشان با راجه بهیم
گفتند بهیم حیران ماند راجه رت پرن در خانه بهیم سین اثر عروسی نیافت نه موم راجه نل
نه آواز نقاره نه سرنای شنید راجه بهیم از او پرسید که سبب آمدن شما چیست که امروز چهار صد
کرده آمدی راجه رت پرن گفت برای دیدن شما آمده ام راجه بهیم سین حیران ماند که
این راجه کلانی ست باعث آمدن او چه خواهد شد پس راجه بهیم سین رت پرن را
منازل مناسب حال ایشان مقرر کرد و معانی و انواع میوه با صحبت راجه رت پرن
فرستاد و عذرخواهی بسیار کرد که شما برای دیدن ما از چندین گروه محنت کشیده آمدید
چون در منزل قرار گرفت بابک عرابه راجه جا بیکه صحبت عرابه و اسپان تعیین کرده بودند
برده نگاه داشت رانی و مینتی کنیز را که از محمان او بود پیش ایشان فرستاد تا معلوم
کند که چه کسانی کنیز از بابک پرسید که شما چه کسانیید و بچه کار اینجا آمدید بابک گفت این راجه
رت پرن ست و مینتی را عروسی میکند بخواستگاری او آمده است و این بارشنوی نام
دارد و بر اسپان راجه می باشد من بابک نام دارم ما همه کسان راجه ایم رانی عقب ستاده شده
می شنید که ایشان در میان خود با چه میگویند رانی بارشنوی را شناخت از او پرسید که شما
بچه خبری از راجه نل دارید که بجا رفته باشد بابک جواب داد که زن و فرزند راجه نل درین
شهر می باشند و بارشنوی از نزدیکان راجه نل ست هر جا که این خواهد بود بهانجا راجه نل هم
خواهد بود کیشنی نام کنیز پرسید که سابق پیاد بر من را فرستاده بودم که خبر او آورد و جواب

۱ کونین پور

کیشنی

این سخنان که کدام مردن خود را که با همه محنت همراهی او قرار داده باشد نصف چادر او را
میبرد و او را در صحرا و بیابان تنها گذاشته میرود من رساند چه کس از شما او را جواب داده بود
بابک چون سخن بشنید بگریست و گفت که از ما دو کس یکی در جواب او گفته بود که زن
نیک است که با شوهر این طور کند کیشی چون اینها بشنید پیش رانی و مینتی آمد
که در میان این مردم بابک جواب داد و چون نام تومی شنود گریه بسیار میکنند پس رانی
بفرمود که جنس برنج و غیره پیش بابک برید اگر او را چهل خواهر بودی آب و آتش طعام
خواه بخت چرا که آتش با عهد کرده است هر جا که مرا طلب نامی حاضر شوم پس کسان آنی تمام
اشیا را در گل سحر آب و آتش پیش بردند بابک اول گل را بدست گرفته مالید هر چند که
بیشتری مال بودی او بیشتر میشد اصلاً نپزیده میشد دیگر چون به کوزه خالی نگاه کرد
نی الحال بر آب شد و اشیا می طعام را در دیگ انداخت و دیگ را بدست گرفت
نی الحال آتش پیدا شد و آن دیگ بجوش آمد و اصلاً دست او نمی سوخت هر که
همراه او بود ملاحظه می نمود بعد از آن پیش رانی و مینتی مردمان رفته آنچه که دیده بودند
همه را بیان کردند رانی فرمود که طعام را گرم گرم بیارید مردمان آن طعام را آوردند
و مینتی بومی کرده بخورد همان لذت یافت یقین او شد که او را چهل دست پس آنرا
پس خود را داند رینی دختر خود را بفرمود که پیش بابک برود چون پیش بابک آمد
بابک بی اختیار شده هر دو را در بغل گرفت و زار زار بگریست راجه رت پرین او را
دید که دو کس را در بغل گرفته می آید پرسید که اینها کیستند گفت منم همین طور روزی
داشتم آنها را یاد میکنم و به کیشی گفت تو برو من فرزندان را دیده یاد فرزندان خود کردم
بگو من غریب ولایت کشایم چون کیشی پیش رانی رفت آنچه دیده و از او شنیده
بود یک یک بیان کرد و مینتی پیش مادر خود رفته تمام حقیقت را گفت که این شخص
را چهل مینا یابین را بطلب مادرش کیشی را فرستاده او را بحضور خود طلبید بابک
لباس گننده و زبون پوشیده بود و مینتی نزدیک او آمد و گفت آیا مناسب است که
مردم خوب در میان صحرا زن خود را تنها گذاشته برود بابک چون این سخن بشنید بسیار

گرمی کرد و علامتی داشت که اگر اشک در چشم می بود سرخ می نمود چون از چشم او جدا
 میشد عقده می بست و مینتی شناخت و راجه نل دیگر خود را نتوانست نگاه داشت
 در جواب دینیتی گفت مراد برین گناهی نیست چرا که کلجک در پی من افتاده بود
 بهوش و عقل مرا نمانده بود که از من این طور فعل ناشایسته صادر شده حالاً با من
 آشتی کرده برفت آما ترا مناسب نبود که بجهت عروسی خود مردان اطراف را طلبید
 دینیتی گفت خلاصه مطلب من آن بود که میدانستم که هیچکس غم از تو دور یک روز
 چهار صد کرده نخواهد میخواستم که هر جا که باشی بیایی اگر ترا درین گمانی هست
 پس روز از آفتاب و شب از ماه تحقیق کن ایشان با تو راست خواهند گفت یا از
 باد و آتش پرس که چه میگویند همدرا وقت باد و آتش حاضر شدند و بر پاکی دینیتی گواهی دادند
 آب و آتش که هم عهد راجه نل بودند راجه نل را گفتند که در حق دینیتی گمان بد نبوی که
 او پاکست میگویند که همدرا آن وقت از هوا بر سر راجه نل گل فرود آمد و آواز تقاره از
 آسمان برآمد راجه نل دینیتی را بفرمود تا غسل کرد و لباسهای فاخره جوهر به پوشید
 در راجه نل آن مار را که باو عهد کرده بود که هر گاه ضعف طالع و محنت کلجک از تو برود
 بطلبی تا زهر خود را از بدن تو بکشم یا در آن مارنی الحال حاضر شد و تمام زهر خود را
 از بدن او بکشید و بفرمود تا آن دو جامه را که بر راجه نل داده بود به پوشد صورت
 راجه نل براتب از آنچه اول بود بهتر شد آن شب راجه نل و دینیتی در رعایت
 خوشحالی با هم گذرانیدند بر سه سو باره چند هشر گفت که روز دیگر راجه آمده پذیرن
 خود راجه بهیم را بدید بهیم و زرش و همه خویشان از دیدن راجه نل بنایت خوشحال
 گشتند بهیم بین راجه نل را در بغل گرفت و دلداری بسیار کرد چون این خبر مردم
 شهر رسید همه بسیار خوشوقت شدند بر بد سو گفت این خبر برت پرن رسید
 که این باک که در خدمت شما بود راجه نل بود پیش راجه نل آمده قدر خوبی بسیار
 کرد که تا حال ترانه شناخته بودیم التماس میدارم که قصصیات مرا عفو کنید راجه نل گفت
 شما در باب این بنده مهربانی و احسان بسیار کردید راجه نل پرن گفت که از شما آنگاه

دارم که میان ما و شما دوستی شده باشد راجه نل گفت همیشه ما و شما با هم دوست خواهیم بود
 احسان بر من بسیار کردی من علم شناختن اسپان بسیار خوب میدانم آنرا بشما تعلیم
 میکنم راجه رت پرن خوشحال شد که آن علم آموخت بعد از آن جمیع اقسام قمار بازی
 و شناختن نقشهای پانسه را بر راجه نل بیاموخت آنگاه راجه رت پرن راجه نل
 رخصت خواست و راجه بهیم سین زرو اسباب بسیار باو گنדה انید و بارش نمودی بهلپان
 راجه نل از وی رخصت گرفت و در خدمت راجه نل ماند راجه رت پرن بهلپان
 و دیگر بهرسانیده روان گشته بولایت خود رفت راجه نل تا یکماه در شهر بدر ب
 در خانه راجه بهیم مانده بعد از آن رخصت گرفته متوجه ولایت خود شد یکایک این
 که از آن بهتر نباشد و شانزده فیصل و پنجاه سوار و شش صد پیاده در خدمت
 راجه نل بودند او تعجیل می آمد تا بولایت و شهر خود رسید در راه بخانه برادر خود بگری
 رفت او از آمدن راجه نل بغایت شگفتی زد و اندر هنگام گشت راجه نل با او گفت
 که من زرو مال بسیار آورده ام با تو بازی میکنم اگر تو بری تا زن من مینتی و همه
 از تو باشد اگر من بریم سلطنت که بقمار از من برده از من باشد اگر قمار بازی
 نمیکنی و جنگ میکنی تا من و تو بر عرابه سوار شده با هم جنگ کنم هر کدام که غالب آید
 سلطنت از او باشد بگری بختید و گفت من همه چیز دارم اما مثل دینتی زبونم انم
 چون او را هم بریم مثل من بچکس خواهد بود راجه نل ازین سخنان بسیار در قهر شد
 و خواست که بگری را بکشد لیکن از تکلیف دو قمار بسیار اعتراض شد اما هیچ آزار نگرفت و با بگری
 گفت خوش بیایا بازی کنم اگر تو بری آنوقت هر چه خواهی بگویی پس با هم گرو بستند
 که اگر راجه نل برود ملک و مال بگری بگیرد اگر بگری برود آنچه راجه دارد با زن دینتی از
 بگری باشد چون راجه نل علم قمار بازی را از راجه رت پرن خوب آموخته بود مرتبه اول تمام
 ملک و مال را برود بعد از آن خندید و گفت تو خیال نکنی که بازی ملک مال از من
 برده بلکه آنها را همه بگری با من کردم من از تو اصرار نخبیدیم همه محبت و شفقت که
 پیش ازین با تو داشتم دارم آن ولایتی که بتو داده بودم همه چیز دارم تو برادر خودی

مهر و شفقت را از تو دور نمیکنم حالا تو بهمان ولایت خود برو و پیکر چون این عنایت دید
 از راجه نل بغایت خوشحال گشت پای برادر کلان را بوسیده و عای خیر کرد و یک ماه
 در خدمت بود پس رخصت شده بهمان جا که راجه او را داده بود برفت راجه نل جمع
 بزرگان و سایر مردمان ولایت خود را طلبیده همه را انعام داده خوشحال گردانید رعایا
 از دیدن او بسیار خوشحال شدند و راجه نل با دینیتی مثل اندر و اندرانی نبود و چند
 سال بعیش و عشرت میگذرانیدند بر بد شو باراجه جد مهر گشت که محنت راجه نل از شما
 زیاده بود شما به نسبت او فراغت دارید که برادران و زن شما همراه دارید و برهنگان
 بسیار فاضل در خدمت شما میباشند و بید میخوانند و حکایات سلاطین گذشته نقل میکنند
 و شما را یک ساعت و گاهی نسیکدازند و خدمتکاران همراه شما هستند بدرگاه خداوند
 امیدوارم که چنانچه محنت راجه نل براحت رسید اینقدر محنت شما هم با نصرا مرسد و
 دشمنان همه هلاک شوند شما با سلطنت خود برسید و ولایت دشمنان هم بدست شما آید
 بر بد شو چون این قصه راجه نل تمام گفت پس گفت که ای راجه اگر خاطر تو میخواسته باشد
 چنانچه راجه رت پرن علم قمار بازی و پانسه انداختن راجه نل را تعلیم داده بود منم
 همچنان آنرا به شما یاد دهم راجه جد مهر خوشحال گشت و گفت اگر شما این علم را بیاموزد
 بسیار خوب است منت شما بر ما خواهد ماند پس بر بد شو علم قمار بازی و پانسه انداختن
 را تمام بر راجه جد مهر آموخت راجه از یاد گرفتن آن بغایت خوشحال گشت بعد از آن
 بر بد شو پانژوان را ادع کرده برفت روزی پانژوان با هم گفتند مدتی گذشت که
 ارجن از تر و مارفته است نمیدانم که او پیش اندر چه کار میکند ما بغیر او مثل برنده که
 بالهای او ریخته باشد میباشیم بهیچان باراجه چنانچه گفت که بعد از رفتن بر بد شو
 پانژوان مدتی دیگر در کامیک بن بسر روند بشکار و تیراندازی و شنیدن حکایات
 از برهمنان اوقات میگذرانیدند روزی در ویدی باراجه جد مهر گشت ای راجه
 ارجن رفته است دل ما همچو چه تسکین نمیگذرد نکل و سهدی ارجن را یاد کرده گریه
 و سهدیو گفت ما را در اینجا بودن خوش نمی آید میخواهیم بهر جا که ارجن است آنجا بروم

چون راجه جد شهنشاه این سخنان از رویدی و برادران شنیدند راجه جد شهنشاه هر ازین ایاد
 کرده غمگین شد درین اثنا نارد آنجا پیدا شد راجه جد شهنشاه و برادران تعظیم او کردند و
 پرستش نمودند نارد آمده بهشت راجه جد شهنشاه و برادران در برابر نارد شکستند و
 در رویدی در عقب ایشان نشست پانژوان آنچه خوردنی داشتند او را بجهت نارد
 آوردند چنانچه نارد آنرا قبول کرد و بار راجه جد شهنشاه گفت آنچه برسدین باشد از من بپرسید
 راجه جد شهنشاه مع برادران دست بته پیش نارد با ستاد و گفت التماس آن دارم اگر
 کسی اطراون عالم گردیده تیرتهار از زیارت کرده باشد چه نتیجه نیک بیاید نارد گفت ای راجه
 این سخن را بشنایم گویم که این سخن را بهیکم تپامه از پست رکیش بر رسیده بود آنچه در
 جواب پست رکیش را بهیکم تپامه گفت همان سخن را بشنایم گویم راجه پرسید که بهیکم تپامه
 در کجا با پست ملاقات کرده بود نارد گفت که نوبتی بهیکم تپامه در هر دو در بر کناره آن
 نشسته بعبادت و پرستش آفریدگار مشغول بود که پست پیش او آمد بهیکم تپامه از روید
 خوشحال شد برخاسته تعظیم او کرد و گفت ای بزرگوار من بهیکم تپامه ام خدمتگار شما هستم
 پسر بر بها و پدر کلان را و ن است بنایت بزرگوار بود در عبادت و ریاضت و علم حدیث
 سهیم و نظیر داشت چون پست تعظیم و فروتنی بهیکم تپامه را بسیار دید خود شوقت شد
 گفت ای بهیکم تپامه تو مرا از خود خوشتر و گرویی تو آنچه چنان کسی هستی که مثل تو در دنیا
 نخواهد شد من آنچه بر آسمان و در زمین است همه را میدانم تو هر چه خواهی از من بپرس
 بهیکم تپامه گفت چون شما را دیدم گویا که مرا و خود را یا فتم و مکر التماس دارم که اگر کسی تمام
 معبد ها و تیرتهار از زیارت کند چه نتیجه از آن حاصل آید پست گفت ای فرزند تو آنچه تپامه
 بقیاس است هر کس تیرتهد میکند همچنانکه جگ کرده باشد که کار هر کس نیست همان حال دارد
 و انقدر می باید دانست که تیرتهد از آن کس مقبول میشود که دست از ناکه و رونی نگاهدارد
 کسی طبع نکشاید و کسی را که کشتن او جانز نباشد نکشد و دیگر با پی را از جانی که نباید رفت
 محافظت کند و کارنا حق که باعث آزار کسی شود نکند و برای طبع بخانه کسی نرود و دیگر
 و اینها از بیری و ناشایسته پاک دارد و بغیر از ما حق سبحان تعالی چیزی دیگر را جانز نندازد

دیگر زبان را از ناگفتنی مثل دشنام و دروغ و غیبت و سخن جنسی و امثال آن باز
 دارد اگر تواند سخن حق بگوید و الا ساکت باشد و دیگری باید که بداند هر تیرتهی چه ثواب
 دارد و باید که عبادت میکرده باشد و اخلاق حمیده داشته باشد پست گفت ای
 بهیکم تا چه هر کس این صفت داشته باشد او ثواب تیرتهه با می باید و دیگر هر کس که غصه
 دل را از خود دور بکند و راست گو بوده باشد و هر عبادتی میکرده باشد از ترک نکنند
 هر کس را خیر گفتن و حیل و دغا بازی از دل دور کند هر کس که این اوصاف داشته باشد
 پس جبک ایشان آنست که زیارت تیرتق با کند مال داری که در تیرتق رفته خیرات بفقرا
 نکنند یقین که مال او بر باد خواهد رفت و از همه تیرتهه با ثواب تیرتهه بیکر بهتر است
 آنگاه نارد و تفصیل ثواب تیرتهه یک یک چنانچه پست با بهیکم تا چه گفته بود بار
 جدیتر گفت که اگر در نیوقت چون شمارا بمات سلطنت نمی باید پرداخت بهتر آنست
 که زیارت همه تیرتق با بکنید و هموم پرورمت باراجه جدیتر گفت که منم همین ستو
 زیارت کرده آمده ام بهتر آنست که شما هم متوجه تیرتها شوید راجه جدیتر گفت اگر
 در نیوقت ارجن همراه می بود بسیار خوب میبود لیکن چه باید کرد ارجن بسیار دور
 درین اشار لومس رکمیشتر که اندر ارجن با و پیغام گفته بودند پیش راجه جدیتر
 آمد ایشان مع برادران و برهمنان بتعلیم لومس برخاستند و جای مناسب برای
 نشستن لومس را دادند راجه جدیتر پرسید که از کجای آید گفت که من بسیر
 عالم میگردم اتفاقاً بمقام اندر رسیدم دیدم که ارجن برادر شما بر تخت اندر
 نشسته است حیران شدم که این چه کس است و اینجایچه سبب رسیده آخر اندرین
 گفت که این ارجن فرزند من است تو چرا حیران شده بعد از آن اندر و ارجن
 بدست من پیغامی فرستاده اند شما و برادران و دور و پیری یکجا بنشین تا من بگویم
 راجه جدیتر مع برادران و دور و پیری نزدیک لومس نشستن لومس گفت که اندر
 گفته ارجن بحجت آموختن علم تیراندازی و چکر بازی نزد من مانده است و دیگر
 علم با مثل نیزه بازی و کت بازی و تیر انداختن بر آسمان از مهال و یو چه بود و عمر

و برین و کبیر و آتش آموخته است و از جن بعد از محنت بسیار مها و پورا دیده است و
 انواع گونیدگی و نقص کردن و غیره و فنون سا بگری یاد کرده است و دیگر علم موسیقی
 از گندهر بان یاد کرده است و دیگر اندر گفته است که درین نزدیکی برادرش عالم و پوتها
 آموخته بخدمت شما میرسد و دیگر بر شما واضح است که کرن بغایت پر زور و صاحب کت است
 چنانچه پسرها و پوکران هم آنچنان است حالا از جن در فن سا بگری از کرن غایت شده است
 ترسی که از کرن و دانشید آن خون را از جن دور خواهد ساخت و از جن پیغام دیده است
 که در رفتن تیرتها هیچ وجه تقصیر نکنید و مرا گفته است که شما در نگهبانی برادران خود مباد
 من دوسه مرتبه بر تیرتها گردیده ام سوم مرتبه همراه شما تیرتو میکنم راجه جدیتر گفت که
 از آمدن شما بسیار خوشوقت شدم و پیغام بسیار خوشحالی آوردید پس راجه جدیتر در مقام
 تیرتها شد لومس گفت که ای راجه همراه شما بسیار مردم اند ایشان را نزد و هر ترشت
 راجه جدیتر از گفته لومس همه بر همان و ناسیان چندانکه همراه ایشان بودند همه گفتند
 که بخدمت هر ترشت بروید تا آمدن ما شما را خوب وجه نگاه خواهد داشت و گرنه اختیار دارید
 پیش راجه در دید بر دید همه مردمان موافق فرموده راجه در همتنا پوز نزد و هر ترشت رفتند
 و هر ترشت همه ما غمناک کرده نگاه داشت راجه جدیتر با تفاق برادران و در ویدی و
 لومس و هموم پرومت و چند بر همان متوجه تیرتها شدند و بعضی رکبیشان که در آن
 جنگل سکونت داشتند پیش راجه جدیتر آمده گفتند که ما را هم همراه خود ببرید که بهر ای
 تیرتها بکنیم و درین صحرا دیوان قصد هلاکت ما میکنند اگر همراه شما خواهیم بود کسی خبری
 گفتن نتواند راجه گفت بسیار خوب شما را هم همراه میبرم و درین راه خدمت می کنم
 القصد چون راجه جدیتر از انجار روان شد بعد از آن وقت بیاس و نار و نزد راجه
 جدیتر آمده گفتند که ای راجه اگر شما قصد تیرتها کردید پس هوا و حرم و غصه که در
 اندل دور کنید و ازین عمیب لادل خود را پاک کنید تا زیارت شما مقبول شود و جدیتر
 گفت بسیار خوب آنچه خواهد فرمود همان خواهیم کرد پس راجه از بیاس و نار و در و
 متوجه تیرتها شد از خوف دشمنان بهوشیاری تمام میرفتند اول بجانب مشرق و

شدند راجہ جدمشتر بالومس گفت که عجب امریت که من شنیده ام هر کس در خاطر خود نیکی دارد و با کسی بدی کند زنها را در پیج و جبه نم پیش نمی آید مطلب این سخن آنست که من در عمر خود با کسی بدی نگزیده ام ما را انقدر نعم و اندوه روی داده است لومس گفت ای راجہ ہر کس ظلم و تعدی بر مردمان میکند اگر چند روز بدولت رسیده باشد ضحاک ندارد و عاقبت بر احوال آنها نظر باید کرد کہ بدرگاہ اللہ تعالی با انواع عذاب گرفتار خواهند شد و بشما بزرگان ہر کس آزار داده پشیمان خواهد شد باید کہ شما زود زیارت تیرتہا کنید تا برکت تیرتہا ہمہ کام شما تا در مطلق بانظر مرسا ند مہین کہ بزرگ فہب بھگتیرتہ کہ گنگارا از آسمان آورده است بثمان گئی پیر پیر و اچھو اک محبت ماند با امرت این راجہای بزرگ کہ ہمہ تیرتہا را زیارت کردہ اند بہ برکت تیرتہا ہمہ بر او خود رسیدند و نام نیکی در جهان مانده است شما بر ہمہ دشمنان خود ظفر خواستہ راجہ جدمشتر لومس را دعای خیر کرد بعد از ان راجہ جدمشتر مع ہمراہ میان ان بھکھا رفت زیارت کرد و زرو اموال بسیار بہ برہمنان خیرات کرد و از انجا پانڈوان پیر پاک کہ از انجا گنگ جون پھم میرند آنجا رفتہ غسل کردند و خیرات بہ برہمنان بسیار دادند و از انجا بکوہی کہ گے سترام دارد وہ گے نام بزرگے فسوت رفتند از انجا آب کلان همانندی کہ از انجا میگذرد رفتند آنہا را زیارت کرد و پیر از انجا بہ چتر کوٹ رفتند و در انجا تیرتہ رکبت نام بود کہ اگت در انجا پیش جھراج رفتہ بود پانڈوان آنجا رفتہ زیارت کرد و در انجا درخت برہی بود اچھی بٹ نام پانڈوان جھار ماہ در انجا ماندند و رکبیشان بسیار نزد ایشان آمدند در میان ایشان رکبیشری بزرگ بود شمشہ نام کہ حکایات سلطین گذشتہ با پیش پانڈوان میگفت روزی گفت راجہ بود امور ت رحسن نام او پھری گے نام ان گے درین مقام جگ کردہ مال و متاع بسیار صرف نمودہ و چندین کوہ پیر از شیر و جھرات کردہ بود چندین ہزار برہمنان را انواع انواع طعام بخورانید برہمنان باواز بلند بید میخواندند کہ آواز ایشان اہل آسمان می شنیدند میچکد ام در ان جگ از انعام راجہ محروم نشد و انچنان جگی میچکس نگزودہ باشد و نخواہد کرد راجہ جدمشتر

۱. नृग
 २. शिवि
 ३. भगीरथ
 ४. सुमान
 ५. गय
 ६. पुरु
 ७. पुरुरवा
 ८. इन्द्राक
 ९. मुचुकुंद
 १०. आन्धाता
 ११. मरुत
 १२. नैमपारन्य
 १३. प्रयाग
 १४. गयशिर
 १५. महानदी
 १६. शमठ
 १७. अमूर्त
 रयस

۱۲ دُرُجِیا پُری

۲۴ ماتی ماتی پُری
۳۵ لُبل
۴۸ با تاپی

دران مقام بان قدر که دسترس دشت جگ کرده آنچه میسر بود خیرات به برهمنان داده
 بعد از آن راجه جد ششتر با برادران و جمعی که همراه بودند میرفتند تا بشهر درخیا برچی
 که مقام سهیل یعنی اگت بود رسیدند راجه جد ششتر از لومس پرسید که شنیده ام که درین
 شهر سهیل با تاپی راکشته باعث قهر و کینه سهیل چه بود که با تاپی راکشته لومس گفت که در شهر
 منشی دوری قوی و زبردست حاکم بودند ائیل و با تاپی روزی ائیل با یکی برهمن گفت
 که رعایا بکن که مرا فرزندی مانند اندر پیدا شود برهمن گفت محال است که مثل
 اندر فرزندی شود ائیل در قهرش و قصد کشتن آن برهمن کرد و برادر خود با تاپی را
 که مبر صورتی که میخواست برمی آمد فرمود که او بصورت برهمنی آمد و او را میکشید و محبت
 بخوردن برهمنی میداد بعد از آن فریاد کرده با تاپی را می طلبید با تاپی شکم او را می شکافت
 و بصورت خود شده خندان بدرمی آمد آن برهمن می مرد ائیل با این طریق برهمنان
 بسیار راکشته درین اوقات گشت بسیار برآمده بود و کس از پدران خود را دید که در
 چاهی آونخته اند گشت از ایشان پرسید که شما چه کسانید چرا انجمن سرنگون
 آونخته شده اید ایشان گفتند که پدران تو ایم چون تو میسزاری ما با این عذاب
 گرفتار شدیم هر گاه تو میسر مبرسانی ما ازین عذاب رها شویم گشت بسیار
 خوب گفته شما قبول کردم من فرزند پیدا خواهم ساخت پس گشت در پی آن شد
 که زنی که صاحب جمال باشد تلاش نمایم درین اثناء راجه شهر بنید که راجه بدر
 تمام دشت و فرزندی نداشت بجنکلی رفته عبادت میکرد با این امید که خدای تعالی
 فرزندی کرامت کند پس گشت اراده نمود که راجه بدر بجه را دختر می شود که از همه
 خوبها و حسنی داشته باشد آن دختر را گشت بخواد پس گشت نزد راجه بدر بجه رفت
 او را گفت بچه سبب درین جنکلی عبادت میکنی راجه بدر بجه گفت که باعث آنکه
 فرزند دارم گشت دست دعا برداشت که امی خداوند این راجه را دختر می کرامت کن
 که آن دختر صاحب جمال باشد گشت این دعا کرده بازگشت بعد از چند روز بخانه
 راجه دختر می تولد شد که در حسن و جمال نظیر نداشت راجه از دیدن آن دختر بسیار خوشحال

۲۶ بدم

लोपासुत्र १

و مسرور شد مال و متاع بسیار به برهنان داد و گفت که شما در باره این دختر و سکا
 خیر بکنید ما جان دختر را که پادشاه نام نهاد و او را از جان عزیز میداشت صد دختر
 دیگر از خویشان و امرا همراه آن دختر کرد و صد کثیرک صاحب جمال و خدمت او
 داد آن دختر چون کلان شد بغایت صاحب حسن برآمد پدرش و زنگه آن شد
 این دختر را بگذاهم کس بدهم هر کس خوبی مثل دختر داشته باشد او را باید او پس
 بعد از چند روز اگست بخدمت راجه آمده گفت که میخواهم که از دختر
 تو کتخدا شوم راجه سرنگون شده با خود گفت که این مرد بر همین
 پیوسته در جنگل به عبادت باری تعالی میباشد و اسباب دنیا هیچ
 ندارد اگر دختر را باین بدهم پس محنت بسیار خواهم کشید اگر ندیم
 از و عای بد او می ترسم درین اندیشه فرورفت و این فکر با ما در
 دختر گفت تو درین کار چه میفرمایی آن عورت هیچ جواب نداد آن دختر
 که لویا در نام داشت بشنید که پدر بخت او اندیشه بسیار میکند نزد پدرا آمده
 گفت که من چه فرزندم که برای من مادر و پدر غم میخورده باشد باید گفت که شما
 هیچ فکر نخباط راه میدهید مرا بگفت بدیدید که ما با شما را نفرین کند پدر این سخنان
 شنیده بغایت خوشوقت شد و دختر را بگفت دادگست او را برداشته بجنگل رفت و
 به لویا پدر گفت چون تو زن من شدمی این لباس فاخره را بدر کن بطریق من
 پوشش لویا پدر آنچه پوشیده بود تمام از تن برد آورد و پوست آهو پوشیده هر دو بر
 کناره دریای گنگ بعبادت مشغول شدند لویا پدر آن سخنان خدمت گسترده کرد
 از و بسیار راضی گشت فوئی لویا پدر غسل کرده بود گشت آن خوبی لویا پدر او دید و دلش بسیار
 مایل صحبت او شد لویا پدر گفت که بیا با هم صحبت داریم لویا پدر گفت چنانکه پدر ما
 پوشاک می پوشد تو هم بپوش و پوشاک می که ما در می پوشد آنقدر من هم بپوشم آن زمان
 با تو صحبت دارم گشت گفت من در ویشتر آنقدر پوشاک که تو میگوی از کجا پیدا کنم
 لویا پدر گفت تو این قدر عبادت و ریاضت کشیده در یک خطه صد برابر آنچه من

گفته ام میتوانی بهم رساند من بعد شانزده روز از جنین پاک خواهم شد تا آنکه آنچه
گفته ام اگر سبب سانی با تو صحبت خوانم شبت و گرنه ما تو همین طور بجارت خواهیم کرد
تا آن زمانی که از عالم بروم است گفت من درین شانزده روز آنقدر زرد و اسباب
از کجا پیدا کنم لو پا در را گفت چرا از درگاه خداوند تعالی درخواست نمیکنی تا هر چه
طلب کنی بیاپی است گفت اگر خداوند تعالی دنیا بدید آن مشغول شده از عبادت
باز خواهم ماند پس عبادت که کرده ام ضایع خواهد شد لو پا در را گفت تو آنچنان کسی
که چنان دنیا مشغول شوی که از عبادت باز ایستی و دیگر آنست که اگر میخواهی که
عبادت تو ضایع نشود پس همچنان که تا این زمان زندگانی کرده ام بیایا به طریقت
عبادت میکرده باشم آرزوی صحبت مرا از خاطر بدر کن یا آنچه یا تو گفته ام بکنی اگر تو کنی
من هرگز با تو صحبت ندارم است گفت پس تو اینجا عبادت مشغول شو تا من بروم
گدائی کرده آنچه ترا می باید بهم رسانم که چیز گدائی اکثر ریاضت میرود و نهایت کم ممتی
که بدین راه و چیز جانز داشته اند که باعث اوقات ایشان باشد یکی اینکه هنگامی
که غله را در خرمن می برند آنچه از آن بر زمین می ماند آنرا چیده قوت خود کنند که آن
حق کسی نیست و دیگر اینکه پیش صاحب دولتی رفته دعای خیر بکنند و حاجت خود را
بر زبان نیارند اگر آن دولت مند انعامی و احسانی بکند هر چه پوره باشد کم و بیش سها
تقاعد کند پس آنگه زن خود را وداع کرده خود روان شد تا بولایت راجه
شهر تران رسید آن راجه شنید که است بدین اومی آید پس مرا و در ای خود بجای
گشت فرستاد و او را به تعظیم نام بشهر آورد و در راجه دست بردست نهاده پیش آگت
بایستاد و عرض کرد که موجب تشریف آوردن چیست است گفت که ما را احتیاج
و مال شده است بشرط اینکه از خرج تو باقی ماند ما را بدی راجه گفت آنچه حاصل است
و ما قدر ما خرج هم هست هر چه شما بفرمایید همان کنم است گفت چون خرج تو باطل
بر اوست من ترا تکلیف زیاده نکنم پس بیا با تقاضای دیگری بروم از آنجا چیزی
بیاورم راجه هم آگت روان شد هر دو پیش راجه بر وضعتش رفتند او هم بر استقبال

श्रुतीविरा

२५४१३

۱۴۵

१ मसदस्य

آمده اگت دراجه را بشهر خود آورد باز وی تمام پرسید که او در عای خود ظاهر ساخت
 اونیز مہین گفت کہ دخل من از خرچ زیادہ نیت اورا ہم ہمراہ گرفتہ پیش راجہ تریش
 رفت و این راجہ از انبار راجہ اچھواک بود چون خبر آمدن اگت و آن دورا جہ شنید
 استقبال ایشان کرد و بتخلیم تمام بخانہ خود آورد بعد از آن دست بردست نہا کہ
 کہ سبب آمدن چیست اگت گفت کہ مرا احتیاج زرد مال بسیار شدہ است اگر میسر شد
 بے آنکہ از رجا یا چیزی مراد کنی بدہ والا تو ہم ہمراہ ما باش تا بجای دیگر بروم این ہم ہمراہ
 ایشان روان شد با خود مشورت کردند کہ پیش کدام باید رفت کہ از رجا چیزی بیایم
 آخر بران قرار گرفت کہ بشہر منمتی پیش اہل میاید رفت پس مہ متوجہ بشہر منمتی شدند
 چون گت وغیرہ راجہا نزدیک شہر راجہ اہل رسیدند اہل با چند امر با استقبال آمدہ
 بتخلیم تمام ایشان را بخانہ خود آورد برای ہمانی انواع طعام ما بحبت ایشان آورد
 و اہل چہ کردہ بود کہ برادر خود ماتاب را بصورت بزیاختہ گوشت اورا طعام نپزند
 آورده بود چون این خبر راجہا شنیدند تیر رسیدند گت گفت شما اندیشہ دراید تمام
 آن گوشت و طعام را من خواہم خورد پس اہل طعام آورد گت و دیگران چون
 خوردن طعام نشستند اہل بجنید و ہر طعام کہ از گوشت با پای نختہ بود تمام پیش گت
 نهاد و خورد بعد از آنکہ از طعام خانہ شدند اہل فریاد کرد کہ ای بابائی کجائی بیایست در انوقت
 خطاطے صادر کرد مانند آواز زعد باز اہل فریاد زدہ گفت کہ ای بابائی بد سائی بابائی
 در معدہ ہضم شدہ اہل بنایت متکشد گت بجنید و گفت بابائی کجائی رفتہ است
 کہ باز سخا ہد آمد اہل بسیار ترسیدہ کہ این بسیار بد بلا نیست کہ بر اورا را ہضم کردہ است
 بجز غریبی چارہ ندید بعد از آن دست بردست نہا و پیش اگت اسادہ شد و گفت
 موجب تشریف آوردن چیست گت بجنید و گفت کہ ما را احتیاج زرد شدہ است
 تو زرد مال بسیار داری من پیشتر بخانہ این ہرستہ راجہا کہ ہمراہ من اندر رفتہ بودم چون
 ایشان زرد سوای خوردن نداشتند ہمراہ ما شدند اہل گفت ای گت ہر قدری کہ
 زرد مال خواہش داشتہ باشی من بگو تا ترا بدہم گت گفت بہر یک ازین راجہا کہ

۱ सुराव
२ बिराव

همراه من اندوه هزارگار و دهمین قدر ز یاد هشت هزارگار و در او چند آن ز رود سپ
 که در طریقه تو هست یکی سرب و دیگری براب نام دارد مع عراب که از طلا ساخته اند بدو
 اقل انچه کت فرموده اند قدر سرانجام کرده پیش ایشان آورد گت بران عرابه خود
 سوار شده را چهار سوار کرده بسرعت تمام راند در یک غلظه بخانه گت رسیدند بعد از آن
 گت بتعظیم تمام همه را چهار رخصت کرد که بولایت خود پرورند آنچه در عمار لوپا بدرایون
 گت بجای آورد و لوپا در خوشحال گشته با سهیل گفت که انچه تو گفته بودم تمام آوردی
 حالا چنان کن که مرا پسری متولد شود گت گفت یک پسر را چه میگوئی اگر سر را بطلبی
 بدهم و هر قدری پسران در کار باشند من بگوئی که ترا بدهم لوپا در گفت اگر پسران
 بسیار شوند پس با هم نزاع خواهند کرد و همه جنگ خواهند کرد و گت گفته خوانند شد یک
 پسر میخواهم که برابر هزار پسر باشد پس گت با لوپا در را بخوشحالی تمام بخت داشت
 لوپا در را آبتنی شد گت بطرف جنگل رفت تا هفت سال عبادت مشغول گشت در
 هفت سال او آبتن ماند بعد از آن پسری متولد شد صاحب جمال مثل آفتاب
 و ماهتاب برآمده همچنان در نظرمی آمد که گویا هفت ساله است بعد از آن گت بخا
 آمد چون این پسر را دید بنایت خوشحال شد و شکرانه بدرگاه الله تعالی سجاده
 بعد از آن گت دست آن کودک را گرفته سبکدل رفت و جمیع هنر با انچه که خود میداند
 آن طفل را تعلیم داد و آن فرزند در تمام دشت یکی در شب و دیگری او هم باه آن
 خدمت پدر میکرد آب و آتش و جمیع ضروریات بخدمت پدر می آورد و لوس باراجه
 بدین شهر گت که قصه است و کشتن آبابی پسر هلا در انچه بود با تو گفتم را چه بیشتر
 با لوس گفت میخواهم که من احوال گت دیگر بشنوم لوس گفت اگر شما کیل
 شنیدن دارید پس من میگویم متوجه شده بشنوید درست جگ جامعی از دیوان
 بودند که ایشان را کالکتیه میگفتند و سردار ایشان برتر از سر بود ایشان بسیار قوی
 بودند هر جا که برهنان و عابدان را می یافتند می کشتند چو سته باد و یوتها جنگ
 میکردند و یوتها بسیار از دست ایشان بجان آمدند پس همه برهنان و یوتها

३ दृढस्य
४ अवाह

५ कालकेय

انچه

باتفاق اندر پیش بر ہا رفتند و دست بردست نہادہ پیش بر ہا ایستادند و
 گفت مطلب آمدن شما معلوم شد تم میری ہشا گویم بآن تم میر برتر اسرا بکشید
 کہ یک کہ بہت کہ اورا دھچ میگید ہشا پیش اورا بروید و استخوان بدن اورا از
 بگیرید از ان استخوان او مثل بچہ سلاح بسازید بصورت شمشیر آنرا بہ اندازہ
 یمن آن سلاح برتر اسرا بکشید و یوتہا چون ازین سخن از بر ہا شنیدند ہمہ دیوتہا
 ہشن را پیش کردہ نزد دھچ آمدند و دھچ در کنارہ آب سستی مقام شہت
 جانوران در رعایت خوبی و صاحب جمال در ان فواجی بہ تمام او میگردیدند
 دیوتہا چون دھچ را دیدند کہ روشنی او همچو آفتاب بود دیوتہا ہر آردہ در برابر
 دھچ ایستادہ اورا دعای خیر کردند دھچ گفت کہ باعث آمدن شما چیست
 دیوتہا گفتند از شما احتیاجی منچرا ہم گفت شما از من ہرچہ بطلبید ہشا میند
 ایشان گفتند بدن شما میخواستیم دھچ گفت ہرچہ شمارا می باید بدہم جان
 خود را فدای شما میکنم پس دھچ گاوی را طلبید و خود بر بالای سندان نشست
 آن گاوی را بفرمود کہ چندان اورا بلعید کہ تمام گوشت بدن او برفت دیوتہا
 استخوان بدن اورا برداشتند و بشو کہ باکہ اورا تشا نیز گویند اورا دو دو کرد دیوتہا
 بود طلبیدند و گفتند می باید کہ ازین استخوان سلاحی همچو بچہ سازی بصورت شمشیر
 تشا چنانچہ فرمودند سلاح ساخته آنرا بہت اندر داد اندر اہل غسل کہ بعد از ان
 سلاح بدست گرفتہ باتفاق دیوتہا جنگ برتر اسر رفت برتر اسر انجان دیوتہا
 کہ سرش بر آسمان میرسد و ہمہ دیوان ہمیشہ ندیمت او میکردند چون برتر اسر شنید
 کہ اندر برای جنگ پیش من می آید ہمہ دیوان خود را بفرمود کہ مستعد جنگ شوید پس
 برتر اسر مع مردمان خود برای جنگ پیش اندامتا در میان ایشان جنگی عظیم واقع شد
 و از طرفین بسیاری قتل آمدند و دیوتہا بسیار کشتہ شدند تا بحدی کہ دیوتہا روی بگریز
 نہادند چون اندر دید کہ ہمہ دیوتہا گریختہ رفتند و برتر اسر را دید کہ عظم بلطہ قوت و زور او
 زیادہ میشود اندر ہم دست از جنگ باز داشتہ پیش ہشن رفت و نصہ جنگ بگفت

۲۲ ذی

۲۲ ذی

بشن پاره قوت از روز خود داد و رکبیشتر آن که در خدمت بشن بودند پاره پاره روز
 باندرو دادند اندر از قوت آنها بغایت قوی گشت و برتر از سر شنید که بشن و غیره رکبیشتر
 اندر از قوت دادند در قهر شد و از کمال اعتراض فریادی کرد که از آن آواز آسمان زمین
 و کوهها بلرزیدند چون آن آواز را شنیدند بر سید و همان سلاح بجز خود را که از استخوان
 در هیچ ساخته بود بجانب برتر از سر انداخت آن سلاح برتر از سر را بگشت آنچنان افتاد که
 کوه در اچیل از دست بشن افتاد بود اندر ندانسته که او گشته شده است اندر از ترس
 او بجنون آبی در آمده پنهان شد و یوتها چون دیدند که برتر از سر افتاده بسیار خوشحال
 شدند و سلاح خود را گرفته بسیار دیوان را گشته باقی دیوان بدیداد آمدند شب را از
 دریا بهر آمده هر جا که رکبیشتر آن و دیوتها و برهمنان را می یافتند میخوردند تمام روز
 گریخته بر ریامی بودند بسیار زاهدان و عابدان را هلاک گردانیدند از آنجا که از مردود
 هشتصد و نود و کس را گشته خوردند چنانکه چون رکبیشتری بود و صد کس زاهدان
 آنجا بودند آن دیوان آن زاهدان را خوردند تا بقدری که رکبیشتر آن زاهدان را خوردند
 که از حساب افزون بود و دیگر رکبیشتر آن زاهدان که مانده بودند از ترس آن دیوان
 گریخته بکوه رفتند و بعضی از ترس مردند جامعی از بزرگان و رکبیشتر آن بجهت دفع ایشان
 در آمدند اما هیچ وجه عراف نشند رسم جگ از عالم برخاست برهمنان و عابدان گم شدند
 پس اندر همه دیوتها را گرفته پیش نار این رفتند و تعریف نار این بسیار کردند و گفتند
 وقتی که بر تاج و دیوزمین را برداشته بقعر آب برده بود تو بصورت باره شده از عقب او
 رفته او را کشتی و زمین را باز بجای خود آوردی برادر او که بر نا کس نام داشت و دعوی
 خدائی میکرد و از خلق پرستش خود میکنند تو بصورت نرسنگه بر آمده او را بجان کشتی
 و خلق را از ظلم او خلاص کردی و تو بودی که بصورت برهمن کوتاهه قدر آورده سلطنت
 را از بل گرفتی او را بته بقعر زمین فرستادی و دیگر تو همچنین کار با کردی که کسی نگردد
 و نخواهد کرد حالا ما را هم پیش آمده است ما همه در نیاه تو آمده ایم از تو آن میخواهیم
 که این دیوان کالکیه هلاک شوند که ایشان عالی را گشته اند و همه رسم جگ از عالم

رفته است وقتی که اندر برتر اسرار کشت ایشان در پناه دریا در آمده اند شب با بدر
می آیند و مردمان را می کشند و روز در بدیا میروند شما میدانید که تا آنکه دریا خواهد ماند ایشان
و منع نخواهند شد مگر آب دریا خشک شود آنوقت آن کسان متوانند بر آید
کسی که دریا را خشک سازد گشت است چون دیوتها اس سخن را از زار این شنیدند همه
از روز خصت گرفته پیش گشت آنگه گشت را دیدند که نشسته است گریه در آنهم که پیش
نشسته اند دیوتها پیش گشت ایستاده شدند او را قهر نیت بسیار کردید و گفتند بیچاره
راجا تکیه همه بر مینان را فرموده بود که محف را بر دوش سردارند تو ایشان را
کردی و نسکه را و حا کردی که مصورت ما بر آمده بقعر زمین رفت و دیگر کوه بنده
میخواست تا بلند شود و چنانکه شعاع آفتاب را پوشد تو نگذاشتی که آن بلند شود
حالا ما را ترسی عظیم رسیده است پناه تو آورده ایم لومس چون سخن اینچاره شنید
راجا جده شکر گفت که این سخن فرمودید که کوه بند بلند میشود باعث بلند شدن او
چه بود لومس گفت که از تپه کوهها شمیر سرت بلند است و آفتاب برگرد آن میگردد
کوه بنده با آفتاب گفت که تو چنانکه برگرد شمیر سرت میگردد من نیگردد
آفتاب گفت که من برضای خود نیگرددم بگم او که مرا آفریده است میگرددم او بر تو حکم
نکرده است که برگردد تو بگرددم کوه بنده چون این سخن از آفتاب شنید در قهر شد
با خود گفت که من هیچ با آفتاب نمیتوانم گفت باید که آنچنان بلند شوم که راد
آفتاب را بگیرم پس این داعیه کرده هر روز بلند شدن گرفت چون دیوتها دیدند
که او بلند میشود پیش کوه بنده آمده گفتند که بس کن حالا بلند مشو زیرا که تمام عالم
را آزار میرسد کوه بند گفته دیوتها را گوش نکرده باز هر روز بلند میشد همه دیوتها
پیش گشت آمده قصه بلند شدن کوه بنده گفتند که اگر باین طور بلند خواهد شد راه
آفتاب و ماهتاب را خواهد بست ما تحقیق کرده دیدیم که بغیر شما دیگر هیچ از بلند شدن
باز نخواهد داشت پس گشت مع سپر خود نزد کوه بنده آمده گفت که من نتوانم خوب
میروم مرا راهی بده کوه بنده از دشت آنکه مباد او عاسی بد کند صحبت راه او

۲۷
۲۸

بسیار است شد چون است از کوه بگذشت بان کوه گفت که تا آون ما تو همین طور است
 بوده باش آن کوه قبول کرد گشت بجانب جنوب رفت مینوز گشت نیاید کوه بنده
 بر قول است بلند شد لومس گفت که حقیقت بلند شدن کن بنده این بود که گفتم
 بعد ازین لومس گفت که چون دیوتها تعریف گشت کردند گشت پرسید که باعث این
 شما پیش من چیست دیوتها حال پنهان شدن ایشان در دریا تمام با گشت گفتند
 گشت با اتفاق دیوتها متوجه بکناره دریا شد بسیاری از رکبشیران و گندسیران و
 و ماران و آو میان و جویان همراه گشت رفتند چون بکناره دریا آمد دریا در موج
 بود مثل کوهها از آن دریا یک موج می برآمد پس گشت بکناره دریا بایتسا و دیوتها
 در رکبشیران گفت که من بحیث شاکاری میکنم که این دیوان کالکی را از پناه دریا
 بدر می آرم چون بر آید شما دانید و دیوان دانست گشت این سخن گفته از روی قهر
 بدریا متوجه شد تمام آب آن دریا را بست دم نبوشید چنانچه اصلا نشانی از آب در آنجا
 نماند در آن وقت دیوتها و گندسیران سرود شروع کردند و اسپر ای در رقص آمدند
 از آسمان گل بر گشت ریخت دیوتها بسیار تعریف گشت کردند چون گشت تمام آب دریا
 را خورد آن دیوان نمایان شدند پس دیوتها اسلحه گرفته دیوان را می کشند
 و دیوان هر قدر می که قوت داشتند با دیوتها جنگ کردند وقتی که دیوان کم شدند
 دیوتها دیوان را کشند و بعضی دیوان از ترس زیر زمین فرود رفتند ایشان را
 از جن خواهد گشت القصه چون خاطر دیوتها از طرف دیوان جمع گشت پیش گشت
 آمده تعریف کردند و گفتند که از روی شما همه خلق آرام یافت حال التماس دارم
 چنانچه دریا را نوشیده اید با تقدیر پر آب شود گشت گفت آن آب دریا که آشامید
 بودم همه مضمضه حالا این قدر آب از کجا پیدا کنم که این دریا پر شود پس همه دیوتها
 تمکین شده گشت را وداع کردند و با اتفاق بشن که آنرا نام این گویند پیش بر سرها
 رفتند قصه خشک شدن دریا گفتند برها گفت که حالا شما خاطر خود با جمع داشته
 بمنازل خود بروید بعد از مدتی دیگر بار دریا مثل سابق پر خواهد شد راجه بزرگی بگفته اند

پیدا خواهد شد او جهت آمرزیده شدن بزرگان خود گنگارا از آسمان خواهد آورد که
 چون این سخن اینجاریسانید راجه جدی هر با او گفت که منجیو اهر قصه آوردن گنگ
 و بجا گیرت را تفصیل بگوئید لومس گفت از فرزندان اچھواک راجه بود سگزام که در ولایت
 مشهور تر بود در صورت و حسن نظیر و عدیل نداشت او راجه ملک ہی بی و راجه
 مال جنگه را که هر دو راجهای عظیم بودند و دیگر بسیار راجه را بقوت و شجاعت خود کشته
 و بر سلطنت و ولایت ایشان متصرف شده و این راجه سگرا فرزند غیث و آرزوی
 فرزند بسیار دشت او در وزن صاحب جمال بیست که مثل ایشان دیگر کم خواهد شد
 راجه سگرا یا بمید آنکه خدای تعالی او را فرزند گرامت کند با اتفاق هر دو زن بکوه کیلا
 رفته بیادت مشغول گشت مهادیو در آن جنگل مکانی داشت راجه سگرا پیش مهادیو
 رفت و تعریف بسیار کرد که در حق من دعا کنید که مرا فرزندی روزی شود مهادیو
 که این ساعتی است که از یک زن تو شست هزار سپرد از دیگر زن تو یک بیستون خواهد
 دشت هزار سپر ملاک خواهند شد از ایشان نسل خواهد ماند و از آن یک سپر
 نسل خواهد ماند مهادیو این سخن گفته از آنجا غایب شد بعد از آن راجه سگرا
 خود آمد بعد از مدتی هر دو زن آن آبدن شدند یک زن که شیبیا نام دشت یک سپر زاید
 و آن زن دیگر که بیدر بھی نام دشت کرد و آورد راجه سگرا آن سپر را آنجنجس نام نهاد
 و منجیو است که آن کرد و در دور کند ناگاه از آسمان آوازی آمد که این کرد و رانیک
 نگاه دار که شست هزار فرزند درین کدوست بفرما تا آن کرد و را بشکنند شست هزار
 تخم ازین کدو بیرون خواهند آمد هر تخمی را در کوزه پر روغن بکنند و آن کوزه را با
 در جامی پاک نهند بعد از مدتی از هر کوزه پسری بدر خواهد آمد راجه فرمود که هر تخمی
 را در کوزه پر روغن بکنند تا همچنان گردند چون مدتی برین بگذشت از هر کوزه پسری
 بدر آمد راجه سگرا کرام از آن پسران را بداید سپرد تا ایشان را کلان گردند چون ایشان
 بزرگ شدند بزرگترین آغاز ظلم و فساد کردند و همگیس از آدمیان و دیوتها و گندم
 و چھان و دیوان حریف ایشان نمی شدند بسیار آدمیان و دیوتها و غیره را

۲ सगर

२ हैहय

३ तालजं च

१ शिवा

२ वैदर्भी

३ ससमंज

۲ ششمان
ششمانت

گشتند پس دیوتها جمع شده فریادی پیش بر مهار رفتند و تمام حقیقت گشتن از
بر جا گفتند بر ما گفت که شما ازین وادی خاطر جمع دارید که هر کدام از حرامزادگی
خود در اندک مدت کشته خواهد شد دیوتها بر یک نوشحال شده بجان خود رفتند
بعد از مدتی از اسمنجس پسر راجه سگر که تنها از مادر متولد شده بود پسری حاصل شد
او را انشان نام نهادند و این انشان بغایت ظالم بود و مردمان را از ازار میداد
هر کس را که میدید میگرفت و در آب غرق میکرد مردمان از روستا و بغایت تنگ آمدند
پیش راجه سگر بداد خواهی آمدند و گفتند که تو بر با نگهبان هستی پس تو مردمان را بکش
راجه سگر در بیان خود را بفرمود که این سپه را از شهر بدر کنی و راجه سگر فوجی اسمید
میکرد اسپ جگ را چنانچه رسمت سرداره شست هزار سپه را از خود را به نگهبانی
آن اسپ تعیین کرده آن اسپ میرفت تا بر زمین دریا جایی که خشک شده بود رسید
در آنجا اسپ گم شد هر چند که جستند نیافتند پس بلازمت پدرا آمدند و گفتند که اسپ
جگ را از ما گم گشته راجه سگر گفت شما در تمام عالم شخص نایید تا اسپ را پیدا کنید
ایشان تمام روی زمین را دیدند هیچ نشانی از آن اسپ نیافتند باز بلازمت
پدرا آمده عرض کردند که ما تمام روی زمین و جنگل و شهر بشرده بده تلاش
کردیم هیچ جا اثر آن اسپ نیافتیم راجه سگر بغایت عکس گشت که آن اسپ
پیدا سازید یا از پیش ما دور شوید ایشان باز در تلاش اسپ رفتند تا بر زمین
دریا جایی که خشک شده بود آنجا رسیدند در آنجا نقبی دیدند و نشان پای اسپ
در آنجا یافتند چون آن نقب تنگ بود آن راه را بنیاد کنندین کردند و
میرفتند بسیاری از ماران و دیوان که در زیر زمین جا داشتند پس آن راجه
سگر چون ایشان را میدیدند می گشتند سالهای دراز ایشان در آن
گذشت تا بعد از مدتها بجایی رسیدند که قضای ایشان ظاهر شد آن اسپ را
دیدند که در آنجا بسته اند و شخصی کیل نام یکی از اوتارهای پریشتر آنجا نشسته بود
روشنی روی او همچو آفتاب بود پس آن راجه سگر چون چشم بر آن اسپ افتاد

۱۰۱

اصلا ملاحظه کیل نکردند و فریاد برآوردند که سپ را یا فتم و درویدند که اسپا بگیزند کیل
چون آواز شنید بنظر قهر برایشان نگاه کردنی احوال آتشی عظیم پیداشد برایشان
اقتاد و در یک نخطه آن شست هزار پسران راجه سگر را سوخته خاکستر ساخت ناز
خبر سوختن پسران بر راجه سگر رسانید سگر بغایت غمگین گشت و با خود گفت که ای
پسران را از پیش خود راندمیم از کارها سوخته شدند بعد از آن پسرزاده خود را که
انثمان نام داشت طلبیده با دگفت که شست هزار عمومی ترا کیل سوخته است
و پدر ترا که همه خلق را از امر رسانید من از پیش خود راندمیم حالا بغیر از تو فرزندی
نداریم بهتر است که تو پیش کیل رفته آن اسپ را بیاری که من این جگ خود را
تمام کنم و از آتش دوزخ خلاص شوم انثمان پای پدر کلان را بوسیده روان شد
و از همان راه که عموان او کندیده بودند میرفت تا به پیش کیل رسید کیل را دید
چنان روشنائی از روی او تابان بود که هیچ چشمی تاب دیدن نداشت انثمان
برابر کیل آمده دست بر دست نهاده سر نخون کرده اساده شد کیل تعبیر کنان
پرسید که ای فرزند چه میخوای انثمان گفت پدر من جگ اسمیده میکند و این
اسپ مدتی است که گم شده است پدر را بجهت این اسپ بخد مت شافزاده
کیل گفت بسیار خوب این اسپ را بگیر و دیگر آنچه از من میخوای تو بدیم انثمان گفت
آن عموان که از آتش غضب سوخته شده اند ایشان را مغفرت دست دهد کیل گفت
که ای فرزند صد رحمت بر ممت تو با و از تو بسیار خشنود شدم اما ترا فرزند زاده خود پرورش
که او هماد پورا خشنود کرده گنگار از آسمان خواهد آورد چون آب گنگ تا اینجا که عموان
بلاک شده اند خواهد رسید ایشان همه از گنا من پاک شده آمرزیده خواهند شد
انثمان چون این سخن شنید بغایت خوشحال شد کیل را دعا کرده اسپ را گرفت
بخد مت پدر کلان خود آمد راجه سگر از دیدن او بغایت خوشحال گشت و او را در قبل
گرفت و روی او را بوسید انثمان تمام احوال را بیان کرد و راجه جگ خود را تمام کرد
بعد از مدتی ترک سلطنت کرده جامی به انثمان داده خود از خلق کناره گرفت

۲ دلیپ

به عبادت حق سبحانه تعالی مشغول گشت تا از عالم رفت انشان را بعد از مدتی که سلطنت کرده بود خدای تعالی پسر بی گرامت فرمود او را دلایب نام نهاد و چون او بزرگ شد پدرش گفت که جد من راجه سکه که از من و انا تر بود ترک سلطنت کرده منم همچنان میکنم سلطنت خود را به پسر داده خود بجانب جنگل رفت عبادت خداوند تعالی مشغول گشت و دلایب هم بدستور پدران خود حکومت میکرد و فرزند بی بر آورد نام او بهاگیر تھ نهادند چون کلان دلایب هم بدستور پدران خود جای خود را با و سپرده خود از نظر مردمان گوشه گرفت بهاگیر تھ تمام راجه را به فرمان برداری خود آورده هم میچکس در آن عصر مثل او نمانده بهاگیر تھ که از نسل انشان بود شخصی بود که گنگار خواهد آورد پس بهاگیر تھ سلطنت و حکومت حواله و کلای خود نموده بجانب کوه ها نچل رفت تا مدتی برگ درختان خورده عبادت کرد بعد از هزار سال گنگا بصورت زنی پیدا شده برابر آمده گفت که ای راجه تو بسیار عبادت و رحمت کشیدی حالا هر چه بطلبی تو بودم بهاگیر تھ گفت که بزرگان مرا کیل آتش غضب سوخته است ایشان همه در دوزخ رفته اند جایی که ایشان سوخته اند آنجا ترا ببرم که ایشان از جمله گنا بان پاک شوند گنگا گفت که از انشان می آیم تاب تیزی من بغیر از ما دیو دیگر ندارد این سخن گفته از نظر غائب شد بهاگیر تھ بکوه کیلاس رفت چندین سال خدمت ما دیو کرد و تا ما دیو از او خوشنود شده نزدیک او آمده گفت که چه میخواهی که تو بودم بهاگیر تھ گفت میخواهم که شما گنگار از آسمان بیارید بغیر از شما هیچکس دیگری تاب ندارد پس ما دیو بهاگیر تھ را همراه گرفته بکوه ها نچل رفت آنگاه ما دیو بهاگیر تھ را گفت که تو گنگار را بطلب من نگاه خواهم داشت بهیچاگیر تھ گنگار را بطلبید گنگار از آسمان متوجه زمین شد ما دیو سر خود را پیش دشت تا تمام گنگا در سر ما دیو درآمد بعد از آن گنگا بصورت زنی بر آمده برابر بهاگیر تھ آمده گفت که امر را حالا هر چه میخواهی مرا ببر من از عقب قومی آیم پس بهاگیر تھ روان شد و گنگا از عقب او میرفت بهاگیر تھ بز زمین دریا که خشک شده بود آمد از آنجا جایی که بزرگان او سوخته بودند رفت گنگا هم از عقب آنجا رسیده گنا بان آنجا آمد را فرودشت انشان همه از گنا بان

پاک شده بسگر رفتند بعد از آن راجه مجاگیر تھ گنگار بدختری قبول کرده گفت ترا
 دختر خود خواندم از آن نسبت گنگار بهاگیر تھی میگویند در با که خشک شده بود با گنگار
 آنرا بر کرد و لومس حکایت خشک شدن دریا و قصبه بهاگیر تھ و گنگار را بر راجه جده شہر
 بعد از آن راجه از شہر مینسی گذشتہ بولایت دکن در آمدہ بگوئی رسید کہ آنرا سہم کوٹ
 میگویند و نیز دیکی آن دو جوئی آب کلانی میرفت کہ یکی را نندا و دیگری را اپنندا میگویند
 در آنجا بسیاری از عجائب و غرائب دیدند کہ هیچکس بالای کوه نمیتواند رفت و دیگر
 جانوران گزنده و پرنده بسیار در آنجا سکونت داشتند بر آن کوه همیشه باران میبارید
 و از بالای آن کوه آواز خواندن بیدمی آمد معلوم نیست کہ آنجا چه کس بید میخواند
 ہنگام صبح تا شام روشنی آن کوه میتافت راجه جده شہر از لومس رسید کہ سبب
 این روشنی چیست لومس گفت درین کوه رکب نام عابدی بود چندین ہزار
 سال از عمر او گذشتہ بود و در پنج بسیار بود ہر کس کہ باو حکایت میکرد او در قہر
 می آمد فوجی شخصی بوقت باو حکایت کرد آن عابد در غضب شد و بان کہ گفت
 ہر کس با من کوه بیاید و حکایت کند تو برونک بباری و بباد گفت ہر کس درین
 نزدیکی فریاد کند تو چنان آواز کن کہ آواز او بہ طرن کند و یوتما از ترس آن عابد
 ازین راہ نمی آیند پس آدمی چه خواهد بود کہ در آنجا تواند آمد آن عابد ہنوز بالای
 آن کوه نشسته بہت این آواز خواندن بیدار است صبح و شام آتش می افروزد
 لومس بہ راجه جده شہر و برادرانش گفت کہ درین آب غسل کنی ایشان غسل
 کردند بعد از آن پیشتر روان شدند بجای کہ بشو آمنت رکبیشری بود آنجا رسید
 در آنجا آب روانی کہ شکلی نام بود در آن مقام رکبیشری از شکم ماوہ آہو
 متولد شدہ بود و پیش از تولد او در عالم باران کم نمی بارید و قحط بسیار شدہ
 بعد از تولد او اندر باران بسیار بارانید و عالم آباد شد و رکبیشری از شکم ماوہ آہو
 دختر راجہ لوم پاد کہ خدا شدہ بود راجہ جده شہر بالومس رسید کہ متوجہم کہ بدنام
 کہ رکبیشری عابدی بطریق از شکم آہو متولد شدہ بود و باعث چہ بود کہ دختر

१ हेमकूट

२ नन्दा

३ अपरनर

४ ऋषभ

५ विश्वामित्र

६ कौशिकी

७ ऋष प्रह्ला

۱۰ صیحاںڈک

راجہ لومہ تا نام را خواستہ بود من شنیدہ ام کہ راجہ لومہ یاو بغایت عابد و عادل
 و نیکو کار بود باعث چہ بود کہ در زمان او باران نمی بارید لومہ گفت کہ یک کیشب
 بجائنگ نام بہشت او بغایت عابد و متراض بود و بزرگی او مثل برہما بایگفت
 او بر کنارہ آب حوض کلانی نشستہ بود و پیوستہ بعبادت مشغول میشد نوبتہ
 او در شبی اسپر در مقامیکہ بجائنگ رکھیشتر غسل مسکیر و بانجا آمدہ چون چشم او را روی
 افتادہ بی اختیار آب منی از او جدا شد و در آب افتاد ناگاہ مادہ آمو بکنارہ آب
 حوض برای خوردن آب آمدہ بود آن آب منی بجائنگ ہمراہ آب در شکم او رفت
 آن مادہ آمو در اصل و خترکی از دیوتہا بود کہ بنفرین برہما آموشدہ بود و از برہما
 پرسیدہ بود کہ من کی ازین صورت خلاص خواہم شد برہما گفتہ بود بر گاہ کیشتری
 از شکم تو متولد شود تو ازین صورت بصورت اصلی خود خواہی شد چون این مادہ
 آمو آبتن شد بعد از مدتی پسری از او متولد شد یک شاخ در سر خود داشت ازین
 جهت او را رکھیہ شرننگ نام شد معنی این لفظ آنست کہ رکھیشتری کہ شاخ دارد
 و آن سپر بغیر از پدر خود روی دیگر را از او میان ندیدہ بود او در جنگل بطریق برہما کی
 عبادت میکرد در ان زمان در ولایت پٹنہ راجہ بود لومہ پاؤ نام او درست راجہ
 پدرا پنچہ بود و آن راجہ لومہ پاؤ نوبتی با برہمان ہدی کردہ بود ہمہ برہمان از
 پیش او بدرختند و ان راجہ بغیر از برہمان جگ نمیتوانست کرد ازین جهت اندر ان
 آسان باران نمی بارید راجہ لومہ پاؤ برہمنی را پیدا کرد از او پرسید کہ سبب چیست کہ باران
 نمی بارد آن برہمن گفت کہ تو برہمان را رنجانیدہ ازین جهت باران نمی بارد
 راجہ لومہ پاؤ گفت حالاً چہ کار کنم کہ باران بارد برہمن گفت در جنگل سپر برہمنیست
 او اصل روی زمان ندیدہ است و پیوستہ در عبادت مشغول میباشد اگر تو او را بیاری ہم
 سخطہ باران در ملک تو خواہد بارید راجہ لومہ پاؤ برہمان را کہ از پیش خود را ندہ بود باز
 طلبیدہ ہمہ را خشنود گردانید و گفت کہ من چہ کار کنم کہ رکھیہ شرننگ بشتر ما آید پس
 باتفاق جمعی از زمان فاضلہ را کہ بغایت صاحب جمال بودند طلبیدند و راجہ لومہ پاؤ

بجائنگ

با ایشان گفت شما را میباید که بان جنگل که رکبیه شترنگ پسر هجانهنگ رکبیه شتر میباشد بروید
 به طریق که توانید او را فریب کرده درینجا بیاورید آن زنان گفتند که این کار از دست ما
 نمی آید ما از دعای بدامی ترسیم در میان زنان زنی پیروی کرد و گفت که ای راجه اگر
 حکم کنی من او را بیاورم بشرطیکه آنچه بطلبم مراد بهی راجه باو گفت آنچه تو خواهی طلبیدی
 خواهم داد پس زن پیر جمعی از زنان همراه خود گرفته بجایی که رکبیه شترنگ می بود روان
 چون نزدیک بان رسید که جنگل کلان بود در آنجا آب روان کلان میرفت آن زن
 بفرمود تا کشتی راست کردند زخمتها را و میوه و غیره در کاغذ و پارچه و غیره تعبیه کردند
 و بفرمود تا آن کشتی را برداشته نزدیک آنجا برده نهادند بعد از آن آن پیر زن خود را
 بصورت دختر صاحب جمال آراسته کرده پیش رکبیه شترنگ رفت باو سخنان فریبنده
 گفتن گرفت که رکبیه شترنگ هرگز اینطور سخنان نشنیده بود چون صورت آن زن
 و آراستگی او را دید و آن سخنان او را شنید خیال کرد که او هم یکی از عابدان خواهد بود
 بان زن گفت تو عجب عابد بزرگی مینمایی و جای آندارد که کسی ترا سجده کند آن گاه
 رکبیه شترنگ او را طلبید و در پهلوی خود نشاند و پرسید که جامی شب گاه تو کجاست آن
 زن فاحشه گفت که منم از اینجا دوازده کرده است من آمده ام که با تو صحبت دارم و ترا
 در بغل بگیرم پس رکبیه شترنگ از میوه های جنگلی پاره بجهت مهانی آن زن آورد زن
 گفت که این میوه با لافق خوردن نیست من میوه باو طعناهای لذتبخش را نمی آورده ام
 پس آن زن گویی چیدگی برد آورد و بنیاد بازی کرد بعد از آن بنیاد دیگر بازها کرد
 سرور میگفت و انواع گلها و میوه باو بد رکبیه شترنگ داد و چندان او را فریفت کرد که
 دل او را طرف خود مایل گردانید او را در بغل گرفته بوسه گرفت همان زمان آن زن
 از آنجا بر رفت رکبیه شترنگ از رفتن او بنیایت متنگ گشت بعد از آن خطه پر رکبیه شترنگ
 از جنگل آمده احوال پسر را متغیر یافت با فرزند گفت که ترا چه واقعه روی داده است مگر
 کس بجان درینجا آمده بود گفت آری یک عابد بزرگوار می که نمایند خوش حسن شیت
 درینجا آمده بود از تمام دیوتها روشنی زیاده بر روی او می درخشید و چشمان سیاه و

۱ چیماوندک

بوی خوش از وجود او می آمد موهای سیاه و دراز داشت و هیچ مو در بغل او نبود و لباسی پوشیده بود که هرگز آن طعیر لباس ندید بودم پیش من تماشا و کار با کرد و میبود طعام آورده بود که نجوئی آنها نخورده ام او مرا در بغل گرفت الحال از پیش من رفت من بسیار دلگوشیدم خواهش بسیار دارم که او را باز بنیم بجانگ گفت ای فرزند شاهان در عالم بسیار میباشند و لباس خود را مبدل ساخته عابدان را بازی میدهند تو بسیار بد کردی که سخن او شنیدی و از او چیزی خوردی مناسب تو نبود بجانگ زد و برخاست در آن جنگل تفحص میکرد هر چند که در آن جنگل تلاش کرد او را نیافت و تا سه روز از پیش پسر رفت که مبادا دیوی آمده او را برود بعد سه روز برای خوردن میوه و غیره بجنگل رفت آن زن فاحشه جاسوس گذاشته بود همین که بجانگ رفت بی الحال باو خبر رساند آن زن فاحشه خود را آراسته کرده نزد رکبیه شترنگ آمد رکبیه شترنگ چون او را دید بغایت خوشحال گشت آن زن پاره بازی کرد و میوه برای خوردن او آورد بعد از آن آن پسر گفت که هر جا تو میروی من می آیم آن زن دست او گرفته بجایی که آن کشتی بود آورد و زنان صاحب جمال بسیار در آنجا بودند همه بر کشتی نشسته بودند چون رکبیه سنگی با آنجا آمد آن زنان بنیاد بازی کردند او را بخورد مشغول ساختند آن زن بفرمود که تا کشتی به تعجیل رانده بشه که پامی تخت راجه لوم پا بد بود رسانید چون راجه شنید که رکبیه شترنگ آمده است خوشحال شده با استقبال او بیرون آمده او را به تعظیم تمام بخانه خود آورد به مهانی طعامهای طرح طرح آوردند مجبور آمدن رکبیه شترنگ باران بسیار در آن ولایت بارید و قحط سالی بر طرف شد در رکبیه شترنگ چند روز در آنجا بود بعد از آن راجه لوم پا دو دختر خود را که شانها نام داشت با او در مال و متاع و اسباب بگردان بخشید هم پامی راجه خیمه گفت که چون کشتی را آن عورت فریب داده بود بعد از آن خطه بجانگ میبوی جنگلی گرفته بمنزل خود آمد رکبیه شترنگ را ندید بغایت متفکر شد هر چهار طرف تفحص کرد هیچ جا خبر نیافت بغایت اعتراف شد ساعتی سرنگون تصور نموده دست که راجه لوم پا او را برده است

۲ شاننا

بسی

پس متوجه بشهر لوم پاد شد و با خود قرار داد که البته راجه رابع شهرش و همه مردم او را
خواهم سوخت چون پاره راه آمد مردم آنجا بلازمت او آمده انچه داشتند همه را پیش
کردند کسانی را که راجه فرستاده بود و بعضی در آنجا بودند بجا ننگ پرسید که شما چه کنید
همه گفتند که ما خدمتکار رکحیه شرننگ ایم بجا ننگ خوشحال گشت به منزل که می رسید
سرمان بخدمت او می آمدند تقسیم و تواضع بجا ننگ میکردند همین طور منزل بمنزل
تا به پیش راجه لوم پاد رسید دید که ز نفس در پهلوی او مانده اند زانی نشسته است بجا ننگ
ازین دیدن بغایت خوشحال گشت آن روز آنجا ماند و راجه لوم پاد ننگ در خدمتکار
او تقصیر نکرده روز دیگر بجا ننگ متوجه جنگل شد بار رکحیه شرننگ گفت که امی فرزند
و قتیکه ترا پسر شود البته پیش من بیایی بجا ننگ این سخن گفته بطرف جنگل روان
شد و او را دعای خیر کرد بعد از مدتی بخانه رکحیه شرننگ پسر می متولد شد بعد از آن
رکحیه شرننگ بخانه پدر رفت لومس راجه بدشهر گفت که اینجا مقام رکحیه شرننگ و
بجا ننگ بود پس راجه بدشهر در آنجا غسل کرده پیشتر رفتند تا بجایی رسیدند که گنگا
بدریا ملحق میشود و در آنجا همه غسل کردند بعد از آن بولایت کلنگ رفتند کناره آب
روانی رسیدند لومس گفت که این آب بیترنی نام دارد در کناره این آب و هم
یک مرتبه جگ کرده بود در رکحیشران هم بسیار جگ کرده اند در آنوقت در جگ حصه
مها دیورا نمیدادند ازین جهت مها دیورا اعتراض گشته بیک نوبت در وقتیکه یکی از
رکحیشران جگ کرده است آن جانوری را که در جگ میکشند مها دیورا گرفته برده
پس رکحیشران تعریف مها دیورا بسیار کردند تا مها دیورا ایشان را رضی گشته آن جانور
را باز آورده داد و ایشان حصه مها دیورا از آن روز جدا کرده اند و میدهند پس
پانڈوان و درویدی در آب غسل کردند و با رواج بزرگان گذشته خود آب دادند
و از آنجا هم پیشتر رفتند آبی رسیدند که در کناره آن آب جنگلی بود لومس گفت که
این جنگل جایست که برهها در اینجا جگ کرده بود بعد از آن تمام زمین را به کشت
سجشیده بود زمین بارها گفت که تو چرا می بخش من به یا نال میروم زمین این سخن

१ कलिंग
२ वैतरणी

۱ असत
दरा

२ परपुराम

३ जमदग्नि

४ भगु

५ कानेवीर्य
की

६ सतीक

گفته متوجه پانال شد پس کتب زمین را بسیار تعریف کرد و زمین از خوشنود گشته
 بیال برآمد لومس گفت این جائیت که زمین ازین جا به پانال رفته بود باز بالا
 زمین جا بر آمده است لومس با راجه جدی شتر گفت که این بلندی را که می بینی هر کس که
 بالای این بلندی بر آید بسیار پر زور میشود پس راجه جدی شتر مع برادران بران
 بلندی رفتند و قوت ایشان را بیشتر از پیشتر شد آن شب آنجا مقام کردند در آنجا
 اکزیت برن نام شخصی از شاگردان پسر ام بود راجه جدی شتر از او پرسید که پسر ام
 در اینجا می آید او گفت در هر ماه دو مرتبه می آید و ثوبت آمدن او نزدیک رسیده است
 شاید که فردا بیاید پس راجه جدی شتر با او گفت که با من بگو میدک پسر ام بر چه تریان
 چه طور غالب آمده بود باعث آن چه بود که با جتیریان جنگ میکرد و ایشان ملکیت
 اکزیت برن گفت که این قصه دور درازست بشنوی تا با تو بگویم او گفت پسر ام هر
 چند گن از اولاد بهرگ رکیش بود پسر ام کارت برج را بکشت چرا که کارت برج
 پسر ام را کشته بود و او هزار دست داشت و محفه از طلا داشت که بران سواد
 میشد هر جا که اراده میکرد آن محفه او را با نجا میداد همه آدمیان و جانوران و
 دیوتها غالب آمده بود بسیار دیوتها جمع شده پیش بشن رفتند و گفتند که کار
 خلق را از ما میسازند التماس میدارم که شما او را بکشید زور و قوت کارت برج اقتدر
 که اندر ما هم از جای جا کرده است بشن چون این سخن شنید هیچ نگفت بر خاسته
 بجانب کوه بدری رفت و دیوتها بمکان خود را رفتند در آن زمان در قنوج
 راجه بود گاده نام او جنگل رفته مقام کرده بود او را دختر می بود در غایت سن
 و جمال برهمنی رچیک نام پیش راجه گاده آمده دختر او را خودتکاری کرد راجه
 با او گفت که خوش قبول کردم لیکن رسم مقرره بندهگان ما آنست که هر کس از آری
 که بدنهای آنها سفید همچو ماه باشد و یک گوش آنها سیاه باشد بسیار دمن این دختر
 را با او بدیم رچیک گفت من هزار سپ چنین می آرم پس همان زمان رچیک
 پیش برن رفت از او هزار سپ انچنان طلبید برن هزار سپ انچنان از او طلبید

گنگ بدر آورده و او را ز جانی که آن اسپان بدر آورده بودند آنجا را اشتوتی تمه میگویند
 رچیک آن اسپان را پیش راجه گاده آورده و راجه دختر خود را که ستوتی نام داشت
 بر چیک و او رچیک ستوتی را بنزل خود آورد پدر رچیک که بهرگ نام داشت از آن
 فرزند عروس بسیار خوشحال گشت و با عروس گشت که از من چیزی بطلب که تا ما بهیم
 ستوتی گفت که التماس آن دارم که دعا کنی که خدای تعالی مرا پسری کرامت کند
 بهرگ گفت هرگاه که شما از حیض پاک شوید و غسل کنید تو و مادرت بجائی که درخت پیل
 و درخت گولر بوده باشد تو و درخت پیل و مادرت آن درخت گولر را در بغل گرفته باشند
 تو از این طبوق بیخ را بخوری و مادرت تو دیگر طبوق را بخورد ایشان را جدا جدا کرده داد
 بود لیکن هر دو چنانچه او گفته بود نکردند بغلطی ستوتی درخت گولر و مادرتش درخت
 پیل را در بغل گرفت و آن طبوق برنجی را که به ستوتی داده بود مادرتش بخورد و آنچه با او
 داده بود ستوتی خورد و بهرگ چون آنرا شنید با عروس گفت که شوهرت بر من است از
 جبری متولد خواهد شد و مادرت را که شوهر جبریست بر من از متولد خواهد شد عروس چون
 این سخن شنید زاری بسیار کرد و گفت که چنان شود که فرزند من جبری نباشد بهرگ
 گفت چون تو بسیار مبالغه میکنی پس تو چطور بر من شود پس تو جبری خواهی شد پس
 از آن از عروس پسری در وجود آمد و را جدگن نام نهادند او بسیار عاقل و فاضل تر
 بود و از رکه پیشران و عابدان غالب شد و در تیر اندازی عدیل و نظیر داشت و
 جدگن نزد راجه پر سین رفت و دختر او را خواستگاری کرد و راجه دختر خود را که
 رنیکا نام داشت با داد و از آن دختر بیخ پسر متولد شد و در خردترین ایشان پسر
 بود و در تیر اندازی و در فنون سپاهگری در عالم عدیل و نظیر داشت روزی جدگن
 پسران را جنگل سمیت همزم و میوه بافت و در رنیکا که مادر پسران بود بغسل کردن دست
 و در کنار آب دید که راجه دختر رتخ با حرمهای خود غسل میکرد و اسباب نخل بسیار بر او
 ایشان بود و راجه با حرمهای خود بازی میکرد و رنیکا چون آن سلطنت و فراغت
 ایشان را دید با خود گفت که این مردمان چه فراموشی دارند و ما بر بنیان این محنت ننگی

۱ کرم ران
۲ سو پط
۳ سو پط
۴ विशवावसु

میکنند انیم زینکام هر گاه که بکناره آب میرفت از رنگ کوزه رست میگرد و آنرا بر آب کرده
 سخانه می آورد و او فرزند که هشت آن را به بخاطر رسانید هر چند خواست که از رنگ کوزه
 رست کند نتوانست پس زینکا بخانه آمد و جگن او را دید که در صورتش تغیر جاش
 شده بود جگن چهار پسر خود را که یکی زمرادان نام و دیگری شویش و دیگری
 سکھین پس نام دیگری بشوایش نام داشتند طلبیده یک از پسران رگفت
 که مادر خود را بکشید و هیچ یکی از ایشان سخن پدیدار قبول نکرد پدر برایشان عرض
 شد و ایشان را نفرین کرد و گفت که شما سخن مان شنیده اید از خدا میخواهم که
 عقل شما برود مثل جانوران بی عقل میگردد و باید باشد بعد از آن پرشرام پسر خود
 آمد با او گفت که ای فرزند مادر خود را بکش او فی الفور سر او را از تن جدا کرد و جگن
 این فرمان برداری آن پسر بسیار خوش آمد با او گفت که ای فرزند از چند حمدت
 خدای تعالی بر تو باد از خدا میخواهم که در جنگ بر همه کس غالب شوی هرگز نمی
 بعد از آن جگن با پسر خود رگفت که من ترا این دعا کردم تو هم از من جز بی طلب ناما
 که ترا دعا کنم تا خدا استجاب کند پرشرام گفت که همین میخواهم که دعا کنی که در زمین
 زنده شود و فراموش کند که من او را کشته و دیگر عقل برادران من بحال خود آید چون
 دعا کرد تا مادر او زنده شد از فراموش گشت که پسر اشته بود و عقل برادرانش بحال خود
 آمد بعد از آن روزی پسران جگن همه بصحرای رفته بودند و راجه کارت بیج راجه ولایت
 مالوه که او هزار رست داشت بخانه ایشان آمد و زینکا او را تعظیم بسیار کرد و هر که یک
 خواهر زینکا در خانه او بود و زینکا گاوی داشت که هر چه میخواست از پستان گاوی بدو
 می آمد پس زینکا انواع طعام و اشربه و حلوا بجهت کارت بیج همانی کرد کارت بیج شخصی
 از طایمان خود را گفت که این زن همه اطعمه و اشربه از کجایم آورد آنکس شخص کرده
 دید که همه را از آن گاوی میگیرد پس آنکس آمده قصه گاوی را به کارت بیج گفت کارت بیج
 کسان خود را فرمود تا آن گاوی بزرگ کشیده برونند پرشرام در قهر شد و جنگ کارت بیج
 رفت و باو جنگ در آمد میان ایشان جنگ عظیم روداد پرشرام در قهر شد هزار رست

۱۱۱

اور ابتر پانداخت بعد از ان اور اگشت و خجانه باز آمدنوتی پر سرام در خانه نبود پس ان
 کارت بیج بعوض خون پدر آمده جدرگن را که پدر پر سرام بود کشتند در انوقت جدرگن
 پر سرام را یاد کرد بعد از محظ پر سرام خجانه آمد دید که پدر کشته افتاده است پر سرام بنیاد
 گریه و زاری کرد و گفت که بشومی من پدر من کشته شد ورنه او که در عبادت بندگی
 خداوند تعالی نظیرنداشت کشته نشدی پس پدر را بطریق که رسم هندوان آن زمان
 بود برداشت چون از ماتماری پدر ناراض شد پر سرام گفت که بعوض خون پدر خود یک
 چوهری را در عالم زنده نگذارم پس سلاح خود را برداشته بجنگ پسران کارت بیج رفت
 و همه ایشان را با لشکر یکت بعد از ان بیست و یک مرتبه برگرد عالم گردید و تمام
 چوهریان را که در عالم بودند همه را بکشت و تخم ایشان را ببنیادخت و در کرکیت پنج
 حوض کلان راست کرد تمام آن حوضها را از خون چوهریان پر کرد از ان خون آب بخت
 پذیران خود داد بعد از ان تمام روی زمین را به برهمنان داد و صفو از طلا را دست کرد
 که ده قدم آدمی در انزی و پهنائی دشت برابر نه قدم آدمی بلندی آن صفو بود ان
 صفو را با سلطنت تمام روی زمین به کتب داد و بخشید کتب آن صفو طلا را به برهمنان
 که در دلی بودند بخش کرده با ایشان داد پر سرام بکوه مندر رفته بعبادت مشغول
 گشت بیسم پاپن براجه جنیجی گفت که آن روز که راجه جدی شتر قصه پر سرام را شنید
 بحسب اتفاق روز دیگر پر سرام آنجا آمده راجه جدی شتر و برادران تعظیم و
 احترام او کردند پر سرام با راجه جدی شتر گفت که کوه مندر نزدیک هست شما
 البته آنجا بروید و خود بطرف جنوب روان شد و رفت راجه جدی شتر بفرموده
 پر سرام بکوه مندر رفته سیر کرد آنجا بجائی دید که هرگز بان خوبی ندیده بود از آنجا
 روان گشته بجائی رسید که آب گنگ بدریای محیط متصل میشود در آنجا غسل کرده
 خیرات به برهمنان داد از آنجا به گوداوری که بدریای محیط متصل شده آمد از آنجا
 بجائی که آنرا گشت تیرتھ میگفتند زیارت کرد بعد از ان بجائی دیگر که آنرا تاتی تیر
 گویند رفته زیارت کرد و هزاران گاو و بقر داد بعد از ان راجه جدی شتر با اتفاق

۱ مهند

۲ گوداوری

۳ برهمن

تیرتھ

۴ ناری تیرتھ

۲۳ भास

برادران بسیاری تیرتیر با زیارت کرد آنگاه در آن نزدیکی به دورا که آنرا پرنجاس
تیرتیر گویند آمدند آنجا غسل کرده روانه روز راجه جدی شهر آنجا عبادت کرد و غیر
آب چیزی دیگر نخورد آتش بر چهار طرف برای احتیاط برافروخته و میان آن
نشسته بود و این خبر به گوشش و بلند هر رسید ایشان با همه خویشان پیش راجه جدی
آمدند کوش چون راجه جدی شهر را بان محنت دید بسیار گریه کرد و همه خویشان که همراهش
آمده بودند همه گریه کرده برگردیدند شهر نشینند و احوال راجه و برادرانش را پرسیدند
ایشان هر چه درین مدت محنت بر سر گذشته بود تمام بگوشش و بلند هر گفتند کوش پرسید
ارجن کجاست راجه جدی شهر گفت که او در خدمت اندر رفته است کوش از ناوید
ارجن طول شد راجه پنجه یا بیسم گفت که با من بگوئید که کوش با پانژوان چه گفتند
بیسم باین گفت که پانژوان گفت که راجه جدی شهر که بنایت نیکو کار است به بنیاد که موافق
سرس مثل نموده است و از ریاضت بسیار لاغر شده و در وجود من با فراغت سلطنت
میکند او را هیچ نیکو نیکو دوستی شما بچه کار خواهد آمد جدی شهر را میدانید که از دهر می
شده است تحمل و صبر بسیار دارد و این مرد در جنگل و بیابان سرگردان میگردد و در خوردن
بدکار و اعمال زربوئی دارد سلطنت میکند و شادانم تعریف میکنند که بسبب تپه بسیار بزرگ
است و در و نه چایج و کمر با چایج همه مردمان خوب اند و این چه خوبی دارد که این چنین
راجه جدی شهر بزرگ را سرگردان کرده اند و این بسیار تکلیف و محنت میباشد و
ایشان بفراغت اوقات میگذرانند پس ساگ گفت که حالا وقت آن نیست که
غم نخوریم بلکه وقت آنست که فکری در کار جدی شهر کنیم چنانچه شیب و غیره همه کار
راجه حیات کردند او را که از سرگ افتاده بود باز بسرگ رسانند شما را هم می باید که
فکر این راجه نکنید که او را باز بر سلطنت بنشانید در جایکه مثل کوش بلند هر پرسید
و شائب و مثل من و دیگر بزرگان بوده باشند که روا باشد که گذارم که انجمن
بزرگان نیکو کار محنت و مشقت میگذرانیده باشند لذا باید که کوش و بلند هر
با همه جادوان یراق کرده بروند و در وجود من را بکشند و راجه جدی شهر سلطنت

श्री

सांब

باز

برسانند بعد از آن سناک با بله بر گفت که هیچ احتیاج نیست که کشن در دیگر آن قصد یوس
 کشند بلکه شما تنها اهل عالم را از یون میتوانند کرد شما چرا متوجه نمی شوید بر از خصمت به
 که بروم و در روزگار روز جزو همین و لشکر یانش بر آرم چنانچه آتش نس من خا شاک را
 میسوزد من هم تمام کوروان را خواهم سوخت و این فرزندان و فرزند زاده های کشن
 بر یک تنها وجود من را با بروران و لشکرش میتوانند کشت بر سپاداش آن بختی در خود
 در قمار بازی براجه جدید شهر رسانیده است او را با همه مردمان بکشند چون شاک این
 سخنان بگفت کشن جواب داد که ای سناک آنچه تو گفتی خوب گفتی از دست تو می آید که ایشان را بکشی این کار
 بی رضای اجداد شهر نمیتوان کرد که او مردیست که بجهت بود در من بر گرفته بی انجا طراه نداده است
 با کوروان عمده کرده است تا آن وقت که وعده من بشود و بجنگ بر گز راضی نشود چون آن وعده او
 تمام شود آنوقت نخواهد فرمود آن زمان شما با اتفاق از من و بهیم سید و نکل و سهد یو
 پسران جاسده و راجه در و پد با پسران دشت و من و سکندی و پیشه شپال
 و دیگران بجنگ در وجود من خواهند رفت بعد از آن راجه جدید شهر با کش گفت که
 آنچه شما میفرمایید آنچه من توجیه می باید کرد التماس آن دارم که چنان بکنید که وقتی که
 ساعت ما خوب آید آن زمان شما خبردار باشید راجه جدید شهر با سناک گفت که شما تنها
 برای جنگ در وجود من کافی آید اما موقوف بر وقت است حالا التماس آن دارم که
 شما باز توجیه نموده بنمازل خود تشریف برید هنگامیکه آن وقت خواهد رسید البته شما
 خبر نخواهم کرد پس کشن و بله بر و سناک و جادوان را وداع کردند راجه با بروران
 در و پدی از انجا روان شدند بجانب جنوب رفته بسیار از تیرتها کردند لومس نام
 آن تیرته را قهریف میگویند همچنین میرفتند تا بگو می رسیدند که آنرا بیدر و ج می گفتند که
 با راجه جدید شهر گفت که این کوهی است که راجه شرجات در اینجا جنگ کرده بود در آن
 جنگ اندر آبجیات خورده بود چون رکبیش در انجا از قهر خود زنده را چنان کرده بود
 که حرکت نمیتوانست کرد و راجه شرجات و نمر خود را چون رکبیش داده بود و نسی کما
 در اینجا آمده و خاک زدند تا چون جوان شد راجه جدید شهر از لومس بر سپید که باعث چه بود

بैदर्य
 शयीत

که اندر قبر کرده بود لومس گفت که چگون رکبیشتری کلانی بود و از دنیا کناره گرفته عبادت
 میکرد و در عبادت چنان مشغول گشته بود که هیچ خبر نداشت و مثل چوب خشکی می نمود
 تا مدتی همین طور کرده و خاک چندان بر بدن او افتاده بود که هیچ جا از خاک
 بدن او خالی نمانده بود که بهای بسیار افتاده بود و نوبتی راجه شرجات با نجا آمد چهار
 هزار دین داشت و همه زنانش همراه او بودند تا یک دختر او جالی که آن رکبیشتر عبادت
 میکرد و آمد رکبیشتر را خبر نمود راجه بازمان و دختر در اینجا سیر میکرد و در وقت آنی
 که در این نزدیکی بودند میچیدند دختر راجه شرجات ناگاه بر سر آن رکبیشتر آمد چشم
 رکبیشتر بر آن دختر افتاد و براخوش آمد آن دختر را طلبید از بسکه گلو خشک شده بود
 آن دختر آواز او شنید اما روشنائی چنان او را دید که در میان آن خاک گروید و خسته
 آن دختر ندانست که روشنائی چه چیز است و سفالی برداشته چندان بر سر او چسبان آن
 رکبیشتر زد که او کور شد و ازین گناه بلایی بر سر ایشان نازل شد و تمام آن مردمان را
 بول و بر از بند شده هیچ چیز از پس و پیش بدر نمی آمد آن مردمان نزدیک هلاک شدند
 راجه شرجات چون این حال را مشاهده کرد گفت که امی یاران من شنیده ام که چگون
 رکبیشتر در اینجا عبادت میکند شاید که از کسی با آزاری رسیده باشد این بلا هست
 که بر من نازل شده است پس راجه از زنان و دختر و از سایر لشکریان پرسید که است
 بگویند که کدام کس از شما بان رکبیشتر آزاری رسانیده است همه کس گفتند که هیچکس را
 ندیده ایم چون مدتی همچنین در کلفت گذشت شکمهای آن مردمان درم گروید
 نزدیک هلاک شدند دختر راجه بگفت که من چیزی روشنی دیده بودم سفالی برداشته
 انداختم نمیدانم که آن چه بود راجه چون این سخن بشنیدنی احوال برخواست جایکه
 دختر نشان داده بود و دیده آمد آن خاک را دور کرد ناگاه آن رکبیشتر پدید شد
 بسیار ناتوان و لاغر شده بود و راجه سر خود را بر پای آن رکبیشتر نهاد و از روی
 عاجز می گفت که امی بزرگوار این دختر من از نادانی بشاگستاخی کرده است شما این
 گناه مرا ببخشید که از غضب تو ما همه هلاک میشویم آن رکبیشتر گفت ای راجه اگر آن

دختر را که چشمان ما کور کرده است زنی من بدی از تو خشنود و شوم را بجهت آن حال دست
 آن دختر را گرفته آن رکبیش را در رکبیش خوشحال شد همان محله بلا از مردمان در شش
 و گره از شکمهای ایشان کثاره گشت در راه شرجات دختر را گذاشته با هم مردمان
 کوچ کرده بشهر خود آمد آن دختر شب و روز خدمت آن رکبیش میکرد و از جنگل
 میوه آورده آن رکبیش میداد و خود هم میخورد بعد از مدتی ناگاه اسنی کار آنجا
 آمد و آن دختر غسل کرده بود و زنت می پوشید چشم اسنی کار بران دختر افتاد
 که مثل آن دختر جامی دیگر ندیده بودند پیش آن دختر آورده پرسید که تو چه کسی
 درین صحرا چه میکنی پیش چه کس میباشی آن دختر گفت من دختر راجه شرجات
 پدر مرا به چیدان رکبیش داده است او گفت پدر ترا بچه سبب باین کور ضعیف
 داده است پیام را بشوهری قبول کن من ترا بسیار خدمت نگاه خواهم داشت و این حسن
 و خوبی چه اضرار میکند آن دختر گفت که شاه بزرگ نیامد از شما التماس میدارم که
 دیگر بار این سخن مرا نگویید شوهر ما آفتست که پدر مرا با و داده است من او را از همه
 بزرگتر میدانم اسنی کار چون این سخن شنید گفت صد رحمت بر عصمت تو با من
 ترا می آرزوم چون ترا پاک نظر دیدم حالا اگر تو بمن یک شرط میکنی من چنان کنم
 که شوهر تو جوان شود و چشمانش روشن گردد و ما طبیب دیوتها ایم دختر گفت شما
 بکدام شرط شوهر مرا جوان و روشن چشم میکنید گفت باین شرط که ما دو کسیم با
 شوهر تو سه کس باین آب درآئیم و چون از آب بدرآئیم تو شوهر خود را بگیری
 آن دختر فی الحال پیش شوهر خود آمده آنچه شنیده بود با او گفت شوهرش بسیار
 خوشحال گشت و گفت که او را بطلب آن دختر او را طلبید او پیش چیدان رکبیش
 آمد او را برداشته بیا آن آب در آورده هر سه در آب فرودفتند بعد از محله که
 بر آوردند هر سه بیک صورت شده بودند پس بآن دختر گفتند که حالا که ما را
 خواهی بگیرد آن دختر گفت خداوند اگر من با عقدا خدمت شوهر خود کرده ام
 آنچنان کن که من شوهر خود را بگیرم پس پیش رفته شوهر خود را گرفت چون بسیار

خوشحال گشت و اسنی کمار را دعای خیر کرد و اسنی کمار هر دو روز چند چوپان خجش صورتی شد
 بان دختر بعیش و عشرت مشغول گشت بعد از مدتی این خبر براجه شرجات رسید خوشش تو
 جوان شده است راجه بگایت خوشحال شده باشکری روان شد بجایی که دختر راجه بود
 آمده تعظیم و تواضع بسیار کرد چوپان احوال خود را تمام گفت بعد از آن چوپان گفت
 که من میخواهم که برای تو چکی کلان بکنم راجه ازین سخن خوشحال شده بجای خود
 باز گشت و اسباب جنگ را تیار کرد پس چوپان آمده آن جنگ را تمام کرد و در جنگا میکه
 چوپان حصه دیو تها را میگرد چون اراده کرد که اسنی کمار را هم حصه بدهد در آن وقت
 اندر آمده گفت که اینها را حصه دادن واجب نیست چرا که اسنی کمار طبیعت دست
 بر ناپاک می بیند چوپان گفت که این مرا جوان کرده است حصه میداید و چوپان
 سخن اندر گوش نکرد و اسنی کمار را حصه داد اندر گفت که ای چوپان تو سخن ما را
 نمی شنوی من ترا بصاعقه چنان بزخم که نابود شوی چوپان گفت که ای اندر
 اسنی کمار با من بسیار نکوئی کرده است بنابراین او را حصه دادم تو هر چه توانی کن
 پس اندر در غضب شد از دست صاعقه را برداشت که بر چوپان بزند و دستش در هوا
 ماند و هیچ حرکت نمیتوانست کرد پس چوپان گفت که من مهوم خواهم کرد باین نیت که از
 آتش کسی پیدا شود که اندر را بکشد پس چوپان بنیاد مهوم کرد ناگاه از میان آتش
 شخصی پیدا شد بسیار دشت ناک که هیچکس از دیو تها برابری او نمیتوانست کرد
 یک لب او بر زمین و دیگری بر آسمان و چهار دندان او چهار صد گروه بلندی را
 و باقی دندان بالا و زیر چهل گروه درازی دشت و بازوهایش مثل کوهها
 چهل چهل هزار گروه دراز و یک چشمش مثل آفتاب بود و دیگری مثل ماهتاب و دهان
 مثل تیزی اجل بزبان خود و من خود را می لیسید و زبانش مثل برق سوزنده نظر
 در می آمد پس آنکه دهن کشاده بر اندر و دید اندر چون آن صورت همیت ناک را
 دید و دانست که حریف این بلا نخواهم شدنی احوال گریخته عقب چوپان آمده گفت که
 حصه اسنی کمار در همه جنگ بدهید من منع نخواهم کرد تو مرا ازین بلا نگاهدار پس

چيون آن شخص را گفت که من از اندر خشنود شدم تو غائب شوی و گفت که من کجا
 رفتم شوم پس چيون او را چار بخش کرده یکی مشرب خوردن دوم بزبان سوم بقمار
 باختن چهارم بشکار کردن داد و از احمیات اندر دیوتها و اسنی کمار را سیار کرد
 چون آن بمارفت پس جگ راجه شرجات بخوبی تمام شد و همه دیوتها خشنود شدند
 بکانهای خود رفتند لومش بر راجه جد مہشتر گفت این بود قصه راجه شرجات که
 گفتم و یک کوه درین نزدیکی دیگر هم هست پس راجه جد مہشتر با تفاق برادران باججا
 رفتند در آن کوه سه چشمه آب روان کلانی جاری بود لومس گفت که این چشمه است
 که اکثر دیوتها و راجه های بزرگ درینجا غسل کرده اند پس راجه جد مہشتر و برادران
 و دروپی در آن چشمه غسل کردند و از آنجا پیشتر روان شدند تا بکوهی دیگر رسیدند
 لومس گفت که این جائیت که راجه بان داتا درینجا جگ کرده است و چند مان یعنی
 ماه در آن جگ آسجیات را آورده خورده بود راجه جد مہشتر گفت راجه ماندا تا بزرگ
 راجه بود میخواهم که پیدایش او بشنوم و شنیده ام که او در هر سه عالم مشهور شده
 بود و بسیار راجه باران بون کرده بود میخواهم که معنی ماندا تا بدانم لومس گفت که از
 نسل راجه چوواک جو نانش نامی راجه بزرگی بود مملکت بسیار و لشکر عظیم و اموال
 اسباب بسیار داشت آن راجه افزند نبود با مید آنکه پسری شود یک هزار همی جگ
 کرده بود و دیگر انواع جگ و خیرات به فقرا و برهمنان داده فاما او را فرزند نصیب
 نشد پس راجه مملکت خود را بوکلا و وزیر سپرده خورد بجنگل و بیابان رفته در عبادت
 حق سبحانه تعالی مشغول گشت بهرگ نام رکشیش شنیده بود که راجه جو نانش بحجت
 فرزند می ترک سلطنت کرده بجنگل سکونت گرفته بهرگ رکشیش به نیت آنکه حق سبحانه
 تعالی راجه جو نانش را پسری نصیب کند جگ خوبی کرده بعد از آن کوزه پر آب
 کرده افسونی بر آن خواند و آن کوزه آب را به راجه جو نانس داد که راجه بیکلی
 از زمان خود بخوراند از پسری شود اتفاقا همان روز سبحانه بهرگ راجه جو نانش آمد
 بهرگ او را تعظیم کرده آن شب همانداری کرد و راجه جو نانش از گرسنگی و تشنگی که

१३६५
 २ युवनाथ

گزارانیده بود بسیار آرام یافت طعام از خوراک زیاده خورد شب را خواب کرد
 بنایت تشنه شد همان کوزه آبی که بران افسون خوانده بود تمام آن آب را
 بیاشامید مسلح شد بهرگ در آن کوزه آب نیافت گفت که این آب چه کس
 خورد راجه جو ناس گفت که من خورده ام بهرگ گفت خوب نگردی من از بسیار
 ریاضت و عبادت بران افسون خوانده بودم که هر که او را بخورد از او نچنان
 پسری شجاع و قوی و پرزور شود که اندر هم مرید او نتواند شد حال آن که آب
 خوردی افسون من ضائع خواهد شد تو حاکم شده پسری خواهی زانید من
 دعا کردم که ترا پسری شود و رعایت خوبی چنانچه همه عالم را مستور سازد و در
 هنگام زانیدن او ترا هیچ عالم نرسد بهرگ این دعا برای راجه کرد آن فرزند
 مدت صد سال در شکم پدر ماند بعد از صد سال از پهلوی چپ پدر بقدرت
 الله تعالی بدر آمد همان زمان از آنجا که بدر آمده بود خوب شد آن پسر روشانی
 مثل آفتاب و شت بسیاری از دیوتها با اتفاق اندر تماشای آن پسر آمدند با هم
 گفتند که این پسر راجه کس شیر خواهد نوشانید اندر چون سخن از ایشان شنید
 گفت من خواهم نوشانید انچه این سخن گفته انگشت سبزه دست راست خود را
 در دهان طفل نهاد پس آنرا کشید برکت کیدن انگشت اندر آن طفل همان روز
 کلان شد چنانچه دو برابر دیگر مردمان شد مانند نام او شد و معنی این لفظ است
 که انگشت مرا خواهد بیاشامید همان سخن را که اندر گفته بود نام او شد مانند با چنان
 باو شاهی شد که شرق و غرب را بمصرف خود آورده بود برهاگمانی باو بخشید بود
 و زر می داشت که هیچ سلاح بروی کارگر نیشد و آن راجه بانگی بود و گاهسانی
 خلق میگرد و در عصر او خلق آسوده حال بود فقر و فاقه بر هیچکس نبود و او تمام
 عالم در یک روز سیر متوینت کرد و انا و اولاد چند بران یعنی ماه راجه در رعایت
 عظمت و شوکت و حشمت سوک نام در ولایت قندهار بود راجه
 مانند با او جنگ کرده او را بکشت تمام ملک او را بمصرف خود کرد و کس

براجه بد مشر گفت درین کوه ماند همانا جگ عظیم کرده بود قصه او این بود که
 گفتم راجه بد بیشتر گفت که سوک چکس بود که شما نام مرا و گفتید که ماند تا آن
 کشته است اوس گفت که راجه سوک نام راجه قند بار بوده است او صد تن
 و هشت اما هیچکدام از ایشان را هر چند سوک سعی میکرد و پسر نیشد بعد از
 مدت هید بخانه او یک پسر متولد شد پدر آن پسر را جنت نام نهاد هر صد تن
 سوک آن پسر را غریز پسر شدت روزی آن پسر شسته بود مورچه در میان توپگی
 او گزید پسر فریاد نمود هر صد تن اجه بفریاد آمدند سوک در دیوانخانه در میان امر
 و از کان در دست نشسته بود کس را فرستاد و پرسید که این چه غوغائی بود خبر
 که غیرت راجه زاده را مورچه گزیده است راجه بجم آمده پسر اسلی کرده بارید پسر
 آمد و گفت یک پسر دیار کم است اگر او را از حکم خدای تعالی تشویشی شود این کس
 هیچ ندارد من صد تن خواست ام از همه ایشان غیر از یک پسر ندارم ازین جهت
 بنایت پریشان خاطر میباشم بعد از آن راجه سوک بطرف امر او بر همانان و انان
 گفت که شما همه بزرگانید و همه مشکل پیش شما آسان میشود باید که تدبیری بکنید
 که مرا فرزندان بسیار شوند یکی از بر همانان زنک نام که از همه وانا تر بود او گفت که
 امی راجه یک کار مشکل است اگر شما آن کار توانید کرد من آنجان اقرار میکنم که
 پسر از تو شود معلوم نیست که آن کار از شما خواهد شد مانه راجه گفت که مرا صد شتر
 آنچه تو میگوئی من آن میکنم بگو آن کار کدام است زنک گفت که تو بگو که آتش از فتن
 و این پسر را بکش من از گوشت او هم کنم و تمام زنان راجه برگردان آتش دهند
 و گوشت آن پسر را که من در آتش می اندازم بوی آن به زن شما که میسر آن
 آبتن میشود همه پسر می زایند ما در این پسر همین را خواهد زاید و نشان آن
 همین پسر را مادرش خواهد زاید آنت هر نشانی که در بدن این پسر است آن بدن
 آن پسر خواهد شد با هر چون این سخن بشنید ساعتی متفکر شد بعد از آن هر
 بر آورده گفت که ای بر همین مرا فرزندی بسیاری باید هر چه دانی بکن آن برین

۲ جنت

بفرود تا آتش عظیم برافروختند بعد از آن رفت تا پسر راجه را با پاره زنان راجه
 گریه کرده بان پسر حسین بند از یک طرف آن بر زمین با کسان راجه میکشد از طرف
 دیگر زنان راجه او را محکم گرفته بودند نیکو داشتند آخر آن پسر از دست زنان
 کشیده آوردند بفرموده بر زمین آن پسر را کشتند و گوشت او را پاره پاره کرده
 در آتش می انداختند و آن زنان راجه را آورده نزدیک آن آتش نگاه داشتند
 چون بوی آن گوشت با ایشان رسیده بیوش شده افتاده بعد از چند عسات
 همه بجان خود آمدند بعد از آن همان محطه هر یک پرسی زانیدند و بهمان عملاتی که
 اول داشت آن فرزندان را در خود متولد گشت و راجه نام اول او را نهاد و زمین
 راجه آنچنان جنت را دوست داشتند که فرزند خود را دوست نمیداشتند چون جنگ
 کلان شد مانند پاتا جنگ راجه سوک آمد و سوک با او جنگ عظیم کرد و جنت در آن
 جنگ از جانب پدر خود آنچنان جنگی کرد که در دست و دشمن همه اولاد آفرین کردند
 مانند پاتا بر و غالب آمد و راجه سوک را بقتل رسانید جنت را بگرفت چون پاتا
 در و کمال شجاعت مشاهده کرده جای پدر را با و داد و راجه سوک چون از تیغ در آن
 جنگ کشته شده بود در آن عالم بسرگ رفت و آن بر زمین رنگ را دید که در جنت
 سوک از آن بر زمین پرسید که تو چه گناه کردی که باین عذاب گرفتار گردیدی آن
 بر زمین گفت نتیجه آنست که پسر ترا کشته گوشت او در آتش هوم کردم راجه سوک
 با مالک دوزخ گفت که این بر زمین را از آتش بدرکن مرا بجای او در دوزخ انداز
 مالک گفت حکم خداوند تعالی آنست که هر کس عمل بد کند عفو او و دیگری را عذاب
 نیکم راجه گفت که چون این بر زمین بحبت کار من باین بلا گرفتار شده است حالا
 از تو میخواهم که نیم گناه او را بمن بخشید مرا نیز در دوزخ اندازید بعد از آن مالک دوزخ
 بحکم خدای تعالی نیم گناه بر زمین بر آید و راجه را هم در دوزخ برده بعد از آن
 خدای تعالی از هر دو بخشند و شد حکم شد که این هر دو را بسرگ بردند لومس گفت
 که این قصه راجه سوک بود که در دنیا مقام مانند پاتا جنگ کرده است راجه جد شتر

برآمدہ گفت ای راجہ من اندر دم و این ناختہ آتش آردہ بودیم تا ہمت ترا از مودیم
چنانچہ ترا شنیدہ بودیم حالاً دیدیم تا قیامت نیکنامی تو در عالم خواہد ماند پس اندر بر ہر احتیاج
راجہ دست بیاورد آن ہر احتیاج در حال نیکو شد پس اندر بہ نسبت بعد از ان حکایت دیگر
لومس گفت کہ بزبان سابق رو کس عالم بودند یکی اشاکر کہ سپہ گنوار تو ہم سہیت گیت
پسر او الگ ہر دو خدمت راجہ جنگ رفتند و راجہ جنگ با دوفروشی دہشت بنایت
کہ بتدی نام دہشت این دو کس چون آنجا رسیدند بزور علم خود بر باد فروزش عالم
و او را در آب غرق کردند راجہ جدید ہمشیر یہ کہ آن دو بر ہمین چہ زیادتی دہشتند کہ
آن با دوفروزش را غرق کردند لومس گفت کہ آدالک نام کھدیشری دانا بود او بر باد
دہشت گنوار نام کہ شب و روز بجان و دل خدمت اتا میکرد و چون ان بصبہ و غلغلہ
خدمت او کرد کہ اتا و ہر دو ہر بان شدہ دختر خود را با و داد و آن دختر بعد از مدتی
آبستن شد و ہر صبح کہ گنوار بیدار میخوابد فرزند نیکو در شکم مادر بود فریاد بر آورد و با پدر
خود میگفت کہ تو غلط میخوانی من تمام بیدار نیکیو یاد میدارم پدر را این سخن بد آمد
اعترض شدہ گفت کہ تو عیب مرا نوشتی از خدا میخواہم کہ ہشت عضو از اعضا تو
شود دختر آڈالک باشو ہر خود گفت کہ من بیچ چیزی ندارم چون فرزند بزایم چیزی
می باید کہ خرج بکنم کہ گنوار گفت من بجائی میرد تو چیزی پیدا کردہ بیارم پس گنوار
خدمت راجہ جنگ شد و راجہ جنگ با دوفروشی دہشت بتدی نام کہ ہر ہمین دانا
کہ پیش راجہ می آمد آن با دوفروزش با و بخت میکرد چون غالب می آمد آنکس را
غرق میکرد چون گنوار بخانہ راجہ جنگ آمد آن با دوفروزش با و بخت کردہ بر و لالہ
و او را بدستور غرق کرد و بعد رفتن گنوار زنش پسری زانید کہ ہشت عضو از
اعضای بدنش کج بود اول گردن و دو دست و پشت و دوران و دو پای او
بنایت صورت خوب داشت مادرش او را اشاکر نام نهاد این پسر چون بزرگ
شد بنایت دانا و عاقل شد شب و روز بعبادت حق سبحانہ تعالی مشغول میگردد
آدالک کہ ہمیشہ کہ پدر مادر اشاکر بود با و دختر خود گفت کہ باین پسر خود گنوار

۱. اشاکر
۲. کھوڈ
۳. پھن کھن
۴. دھال ک
۵. کھی

تو

پیش راجه جنگ رفته است مبادا او در قهر شود و در عاصی بد کند چنانچه عالمی سوزنا
 مادرش آن پسر را بغایت نیکو نگاه میداشت و هرگز با او نگفت که پدرت را
 راجه جنگ کشته بود باو میگفت که این ادواک بدترت چون دوازده سال
 از عمر اشا بگریزندت روزی اشا بگریه پیش ماور آمده گفت که پدر من کیست
 ما در نتوانست با زماند قصه کشته شدن پدر باوی گفت و گریه وزاری بسیار
 کرد اشا بگریه می گفت بعد از مدتی خبر یافت که راجه جنگ جگ میکند اشا بگر
 با خال خود سویت کیت گفت که بیا پیش راجه جنگ میروم او جگ غلیم میکند
 و مجموعی بسیار جمع شده است بر همان ودانایان بسیار در آنجا آمده اند سویت
 گفت بسیار خوب است پس هر دو بطرف راجه متوجه شدند تا آمده راجه جنگ
 دیدند که با بسیار لشکر و با حشمی آید گسان راجه جنگ با اشا بگر گفتند که یک
 طرف رو اشا بگر گفت که از راه فقیر و غریب کور و لنگ و راجه بر میروند و در
 از کسی نیباید تو چه امر را منع میکنی راجه جنگ گفت ای جوان چراش اندام مرا بد
 تو براه خود میرفته باش که هیچکس ترا منع نمیکند اشا بگر گفت صد رحمت بر
 خلق تو با و خدای تعالی ترا از جمیع بلاها نگاه دارد پس راجه بجای رفت اشا بگر
 و سویت کیت میرفتند تا بجائی رسیدند که راجه جگ میگرد چون خواستند که
 در مجلس نهند دربان ایشان را منع کرد و گفت درین مجلس پیران و دانایان
 می آیند خرد سالان را راه نیست مرا بندی با و فروش در اینجا گذاشته است که
 بی رخصت او من هیچکس را آمدن نمیدهم شما از رخصت بگیرد اشا بگر گفت
 که پیران و دانایان درین مجلس می آیند منم از پیران و دانایان کمتر نیستیم و خرد
 بزرگان کرده امر در بان گفت ای خرد سال معلوم نیست که تو چه مقدار علم
 خوانده باشی اشا بگر گفت که بزرگی و دانائی را از سالها تعلق نیست اگر کسی را
 عاقل باشد من دانائی و علم خود را با و خاطر نشان کنم من میخواهم بان با و فروش
 طلاقات کنم و با و بحث نمایم تا راجه و دیگر بزرگان تا اشا بنیند چون در بان سخن

از اشا بگوشید گفت من با تو در سخن پس نمی آیم بیا در مجلس برو پس اشا بلر
 مجلس در آمد مردمان خرد سالی با دیدند که اکثر اعضایش کج بود هم حیران صورت
 او شدند اشا بگوشید سخن کرد و راجه را تعریفیات نیکو کرد و گفت ای راجه
 شنیده ام که در ملازمت شما آشنیان دانان هستند که در بحث هیچکس حرفی ایشا
 نیست بهم کس که غالب آیند آن کس را در آب غرق میکنند من این حکایت
 شنیده ام که من خواهم که آن با فروش که بردنایان غالب می آمد او را بنفیم
 خانه شماره با از اشاع آفتاب غائب میشوند من بزور علم و دانش خود با فروش را
 تا بود که راجه گفت تو ان با فروش را غنیه و قدر علم او را نمیدانی بسیاری
 برهنان دانایان که سالها در تحصیل علم کوشیده بودند و عمر باری دراز داشتند
 بدعوی بخت او آمده بودند آخر پریشان شده در آب غرق شدند و تو
 خود خرد سال معلوم است که تو چقدر رای علم داشته باشی که برابری او توانی
 کرد و بسیار از دانایان بدعوی بخت نزد او آمده بودند چنانچه شماره پیش
 آفتاب غائب میشوند در پیش او نابود شدند اشا بگوشید ای راجه تو او را
 شیر کرده از بسکه در نظر تو عظیم آمد تو پنداری که در عالم مثل او دیگری نیست هنگامی
 که رو بروی من شود آن زمان بدانی که در عالم دیگر مردمان هستند که در پیش ایشان
 از موش هم کمتر است راجه گفت ای جوان بر همین آن با فروش من پیش دوازده
 و میت چهار و سصد و ششت را میداند آیا تو هم از امیدانی اشا بگوشید ای راجه
 این عبارت از سال است که دوازده ماه و میت چهار پاکه یعنی نصف ماه و شش
 موسم و سه صد و ششت روز دارد و با راجه پرسید که آن کسیت که خواب میکند و
 چشم بر هم نمینزد و آن چه چیز است که بعد از کاشتن برودید و کسیت که دل ندارد و آنکه در
 شبانی بزرگ میشود چه چیز است اشا بگوشید آنکه خواب میکند و چشم بر هم نمی زند
 آن ماهی است آنکه بعد از کاشتن برودید بقیه مرغ است آنکه دل ندارد و شک است
 و آنکه بزودی بزرگ میشود سیلاب است با راجه گفت که تو آتش نمی توانی بلکه دیوتی هستی

الح

حال معلوم میشود که بر تو کسی را غالب آمدن حال می بینم از امر و ترا حکم کردم که پیش من
 می آمده باشی اشنا که گفت درین مجلس را جایی بزرگ و برهمنان صاحب فطرت
 نشسته اند مخصوص بندی که بر دانش منور است اگر شخصی دیگر خواهد پرسید این بندی
 در علم پیش من چنان است که درخت در کنار دریا همیشه پیش آتش و با بندی گفت که
 شیر خفته را بیدار مساز و مار غضبناک را در وقتی که زبان بر می آرد و دست من
 بخت علم تو یا من بدان ماند که کسی خواهد که کوه بناخن فرزند چنانکه پیش این
 راجه جنگ راجه های دیگر زبون میشود تو پیش من وجود نداری اشنا که این را
 بگفت و باز با و از بلند با بندی گفت یا من چیزی میپرسم تو جواب بگو یا تو چیزی
 می پرس من جواب بگویم بندی گفت آتش یک وجود دارد ولیکن از بسیار طورها
 می افزاید و آفتاب یکیت لیکن بسیار جا را روشن می سازد و ایند یکیت که امر او
 بر همه کس است و پادشاه ایران همه یکیت اشنا که گفت هر جا اندرست آتشی با و
 و پربت و نار و این دور که میباشند و آتشی که از نیزه و شخص اند و عراب هم دور هیچ
 دارد وزن و مرد تیر و وجود دارند و این را آفریدگار ساخته است یعنی جوایم و بر مائتا
 هر دو هستند بندی گفت آفرینش خلایق سه گونه است یعنی از ثواب و پادشاه و ثواب
 و گناه آدمی و از گناه مار و غیره که میروند و با جیبی یعنی اعمال سه آسم از سه قسم میکنند
 و برهمنان که جگ میکنند سه عمل میکنند یعنی دیو جگ و تیر جگ و رکم جگ و عالم
 نیزه است یعنی شرک و ترک و زمین و روشنی نیزه است اشنا که گفت برهمنان
 چهار آسم دارند چهار طائفه خلق است و چهار بیدست و گاو و چهار پای دارد و چهار
 اند بندی گفت آتش پنج است و بجره است از شعر که پنج رکن دارد و در پورن با سه
 جگ نیز پنج است و آله حواس نیز پنج است و در بیدای پسرانی پنج چلی دارند است
 یعنی پرو روح چیت نام مایاست که او را پرمان پسر پی کلپت بدگا اسم پنج چلی مایاست
 و در عالم پنج دریا است اشنا که گفت که شش جگ است و بعد از جگ که در شش قسم
 خیر است که آنرا در هندوی و جنان گویند و شش موسم و شش آله حواس است یعنی

پنج آله حواس و ششم آنها دل است و شش عقد پروین است و شش شاستر بازن
 بندی گفت ہفت قسم غلہ است کہ میکارند و ہفت قسم غلہ صحراست و ہفت بحر
 آن نظرست کہ در وقت بگ بیدار در آن بجز رہنجا اند و ہفت رکبیش اند و ہفت
 نوع پرستش است و ہفت تار برسانی بندند کہ آنرا ہفت پرہ میگویند و ہفت
 ویپ کہ آنرا ہفت اقلیم میگویند اٹا بکہ گفت از ہفت سرخ یک ماشہ میشود و ہفت
 کہ ہشت پا دارد کہ در ہندوی برہم میگویند و موکل لذات ہشت بس اند و ہجک
 ہشت ستون نصب میکنند بندی گفت کہ در ہر جگ یک رچانہ بار خواندہ شود
 و حصہ ہای کم و بیش گن ہای یک پر کرت را اگر آمیند آن گن مانہ قسم اند و از آنها
 پیدایش نہ قسم گفتہ اند از چہار گن نونہ حرفی جمع کردن بر ہستی چہند پیدا میشود کہ آن
 نام بحریت از بحر شعربندی و نوشتن تہہا مختلف نہ شکل مشورہ اعداد را ہر قدر کہ
 خواہند مقدار حاصل میشود ہمین طرز گن مایا بسیار شکل میگردد اٹا بکہ گفت اطراف
 عالم ہست و از ہ صد و ہزار میشود و ہ ماہ حمل میاند بندی گفت باز دہ رود
 و یازدہ ستون جگ و یازدہ اندری را یازدہ فعل است اٹا بکہ گفت از دوازہ ماہ
 یک سال میشود و صرع جگشی نام ہزار دوازہ حروف حاصل میشود و پر کرت جگت
 کہ در دوازہ روز تمام میشود و بقول برہمان دوازہ آفتاب است بندی گفت
 تاریخ سیزدہم از تاریخ دیگر بہتر است و سیزدہ اقلیم روی زمین است چون بندی نیم
 اشلوک متفلسن این سخن خواندہ خاموش ماند اٹا بکہ نیم اشلوک باقی ماندہ بنصیر
 گفت کہ سیزدہ روز جنگ سر کرشن جیو و کیشی نام دیت فراموش کردی و سیزدہ
 بحر کہ خاصہ بیدست نیز گفتی بعد از ان اہل مجلس اٹا بکہ را آفرین کردند و برہمان
 صاحب دانش دست بستہ پیش او استاوند باز اٹا بکہ بندی گفت کہ ہمین
 دانش و عقل بر برہمان نمالید آمدی و ایشان را غرق کردی کدام قاعدہ است
 کہ ہر کس کہ در بحث علم زبون آید او را در آب غرق کنند اکنون ترا ہم غرق
 می ما بکہ بندی گفت کہ من اول دوازہ سال در جگ برن بودم اکنون در جگ

۲۷ ہتی کد

۲ جگلی کد
۳ م کات یج

۱۰

آدم و آن بر مہمان را کہ غرق کردم ایشان فرود آمد چہ در جگ برن حاضر اند
 آن بر مہمان برای پرستش اشٹا بکر خواہند آمد اشٹا بکر گفت کہ آن بر مہمان را
 کہ در آب غرق کردی ایشان چگونه زندہ ماندند کہ باز خواہند آمد بندی گفت کہ
 پدرم برن جگ میکند پدر ترا و دیگر بر مہمان را ہما بخا فرستادہ ام انیک می آیند
 من ترا پرستش خواہم کرد کہ از باعث تو اکنون پدر را خواہم دید اشٹا بکر گفت کہ
 راجہ جنگ مرا طفل دانستہ بر سخن من اعتبار نمیکند تعجب است کہ چنین دانائی چنین
 نادان شود راجہ گفت امی اشٹا بکر ترا معلوم کردم کہ تو آدمی نیستی دیوتہ ہستی
 کار آدمی نبود کہ بر بندی غالب آید تو بر بندی غالب آدمی الحال بندی را بخش
 اشٹا بکر گفت کہ من این را زندہ نمیکند ام این خود را پسر برن میگوید او را غرق
 میکنم بخانہ پدر برو و بندی گفت مرا غرق شدن عیبی نیست خانہ پدرت
 اگر باور کننداری دو ساعت توقف کن کہ آن بر مہمان پیدا خواہند شد پس
 گفت کہ امی راجہ جد ہمشتر چون سخن با نیجا رسید برن با بر مہمان گفت کہ
 پسر را در آب غرق میکنند شا زندہ شدہ در مجلس راجہ جنگ بروید در یک
 آن ہمہ بر مہمان در مجلس راجہ جنگ حاضر شدند کہ پسر پدر اشٹا بکر پیش راجہ جنگ
 آمدہ گفت کہ پسران در ہمین وقت بجاری آیند بندی راجہ را دعائی خیر کرد و ہمہ
 بر مہمان بخانہ خود رفتند بندی در آب رفت اشٹا بکر پسر را گرفتہ بخانہ خود رفت
 چون این قصہ لومس تمام گفت راجہ جد ہمشتر از انجا روان شدند تا بر تیرتھہ دیگر
 رسیدند لومس گفت کہ این تیرتھہ چنان است کہ اندر تیرتھہ دیوار کشتہ درین آب
 غسل کردہ بود شما در اینجا غسل کنید ثواب بسیار خواہید یافت پانڈوان غسل کردہ
 از انجا روان شدند تا بکوہی رسیدند کہ بھگتنگ نام داشت لومس گفت بھگتنگ
 مقام ریشھہ رکھت است اینجا پسر بہر دواج مردہ بود راجہ جد ہمشتر گفت کہ او چگونه مردہ
 لومس گفت کہ بہر دواج ریشھہ نام دوستی داشت او در پسر داشت یکی اریا بس و دیگری
 پرائس و بھر دواج سب کریت نام یک پسر داشت در سبھ با بہر دواج پسرانش عبادت

१२ गुतुंग

२१ मय मरुषि

३ अर्वा बसु

४ वरा वसु

५ यव क्रीक

بسیار میکردند و سپران ریجیه با پسر بهر دواج دوستی تمام داشتند و مردمان بجهت عبادت
 بهر دواج البته خدمت او میکردند پسر بهر دواج را هم بخاطر رسید که من عبادت بسیار
 بکنم تا مردم مرا هم مثل پدر خدمت میکنند باشد باین نیت عبادت بسیار میکرد و بعد
 از آن آتشی عظیم برافروخت و خواست که خود را بسوزد و در آنوقت اندر آمده گفت که
 چرا خود را میسوزانی او گفت که من چیزی نخورده ام و میل علم بسیار دارم ازین جهت
 خود را میسوزم شاید ازین تکلیف علم را نصیب شود اندر گفت از سوختن عاجل
 نمیشود باید که خدمت استادی بکنی جوگریت پسر بهر دواج از گفته اندران آتش محبت
 کرده در عبادت مشغول گشت در تمام عبادت کرده بعد از آن اندر بصورت بزمین
 پیروی برآمده بجایکه جوگریت غسل میکرد آمده رنگ بسیار در آنجا پاشیدن گرفت هر چه
 جوگریت منع کرد او قبول نکرد و بکار خود مشغول بود جوگریت بخندید و گفت ای
 بنده خدا خام خیال میکنی آن پرگفت میخواهم که برین آب گنگ پلی بندهم تا مردم
 ازین پلی میگذشته باشند جوگریت گفت که ای پسر مردمان رنگ بل بستن که
 میتوانی آن پسر و گفت که من اندر برای نهانیدن تو آمده ام چنانچه تو باین عبادت
 علم نخواهی یافت منم باین رنگ بل بستن کی میتوانم جوگریت گفت تو مرد بزرگ
 و دیوته هستی چرا در باب من دعائی کنی که خدای تعالی مرا علم نصیب کند پس
 اندر دست دعا برداشت و گفت یا بار خدایا هر علمی که جوگریت میخواهد همان
 نصیب او گردد چنانچه و عایش قبل شد بعد از آن جوگریت اندر را دعا کرده
 بلازمت پدر خود آمده گفت که ای پدر من علم بسیار از دعای اندر یافته ام
 حالا علم من از علم تو زیاده شده است پدر این سخن بسیار بد آمده گفت که
 ای پسر تو ازین علم مغرور مباش ناگاه جوان مرگ شوی با تو حکایتی میکنم که بشیری
 بالده نام داشت او را فرزند نیشد او در عبادت و ریاضت مشغول شد با میدانه
 او را فرزند می شود که دیوته باشد و دیوته با او را گفته بودند که ترا فرزند می خواهد شد
 اما دیوته نخواهد شد بالده گفت چون دلیر نخواهد شد فرزند می خواهد هم اما این که

او زندہ ماند پس از مدتی بخانه او فرزند متولد شده اورا مید بلبی نام نهاد و آن
 پسر چون کلان شد شنید که عمر من تا برابر کوه خواهد شد بسیار مغرور شد هر جا که
 عابدان و رکبشیران را میدید بی ادائی میگرد تا آنکه نوبتی پیش رکبشیری بزرگ
 که دختشا چه نام بود رفت اورا سخنان نامترا گفت و آن رکبشیر در قهر شده گفت
 از خدا میخواهم که تو خاک شوی او بزمین افتاد پس آن رکبشیر با گاویشان گفت
 که این کوه را بکنید گاویشان بشا خنای خود آن کوه را با زمین برابر کردند چون
 آن کوه ماند مید بلبی هم همان زمان هلاک گشت پس پسر را از هلاک شدن نترس
 گریه وزاری کرد اکثر بزرگان پیش او آمده تلمی کردند و گفتند که پسر تو بسیار مغرور
 می بود و میگفت تا آنکه کوه است من نخواهم فرود خدای تعالی آن کوه را بشا خنما
 گاویشان بزمین برابر ساخت تا مغروری او بر طرف شود تو گریه وزاری کن
 بالده از گفته بزرگان ترک گریه وزاری کرد بهر دراج گفت تو هم ز نهار شکبه و مغرور شو که
 مبادا تو هم مثل آن برهن هلاک شوی و دیگر ریجہ رکبشیر بسیار بزرگ ست ز نهار
 در خدمت او سخن بی ادائی مکن که مبادا ترا نفرین کند جو کریت چون بمنزل ریجہ رکبشیر
 آمد عروس اورا دید خاطرش باومیل کرد و باو گفت اگر همراه من بیایی من ترا
 از جان بهتر نگاه خواهم داشت آن عورت شرمگین شده برخاسته بخانه درو
 رفت بعد از خطه ریجہ بمنزل خود آمد عروس خود را دید که گریه میکند اورا پرسید
 چرا گریه میکنی او حال آنچه بود گفت ریجہ دعای بدر کرده گفت که از خدا
 میخواهم که جو کریت هلاک شود جو کریت همان زمان هلاک شد در آن زمان راجہ
 بود بر تختین نام او آغاز جنگ کرده کس را فرستاده دو پسران ریجہ را که یکی
 از بائیس و دیگر پرابس نام داشتند در آن جنگ طلب نمود و ریجہ ایشان را
 رخصت داد که بان جنگ آمده حاضر شدند و ایشان بفرموده پدر بجگ راجہ
 بر آمدن ز قند و راجہ در مقام جمع ابا ب جگ بود درین اثنا پرابس بخانه خود
 بازگشت که از زن خود چیزی نگیرد و در شب بخانه خود آمد چون بمنزل خود آمد پدر

۲۵ دھنواہ

۲۵ دھنواہ

خود را دید که پوست آہو پوشیدہ بیرون خانہ خود بہ طرفت میگردید پر اہس خیال کرد
 کہ آہوتی ست کہ اینجا میگرد و شمشیر کشیدہ زرد پیر برد و صبح شد و نیت کہ پیر
 کشتہ است بغایت دلگشا شد۔ بعد از آن آنچه رسوم بود آتش را و ندیدہ از آن
 پیش آ رہا پس باز گشت با برادر گشت تو تنها جگ را نمیتوانی کرد من میتوانم کن
 من بغلط پدر خود را گشتہ ام تو برو و عوض من عبادت کن تا خون پدر از گردن
 ساقط شود و من جگ را تمام میکنم برادرش قبول کردہ سبحانہ باز گشت چندان
 عبادت و خیرات کرد کہ گناہ پدر از گردن برادرش دور شد بعد از آن پیش برادر
 خود باز گشت برادرش باراجہ بہ پیشین گفت کہ این برادر من پدر خود را کشتہ است
 و گنہگار است او را نگذارید کہ باین جگ حاضر شود راجہ بکسان خود بفرمود تا او را از
 شہر بدر کنند این برادر کہ بی گناہ بود بہجت برادر آنقدر محنت کشیدہ بود چون از
 برادر این بیروتی را شنید گفت پدر خود را کشتہ ام این گفتہ گریہ کنان باز گشت
 و در جہل رفتہ بعبادت حق سبحانہ تعالی مشغول گشت و چندان عبادت کرد کہ
 آفتاب و دیوتہا از روشن نمودن شد و ہمہ پیش او آمدہ باز گفتند کہ آنچه طلب کردی
 از ما طلب کن تا ترا بدہیم او گفت من آن میخواہم کہ پدر من زندہ شود او را
 فراموش شد کہ این برادر من او را کشتہ است و گناہ کشتن پدر از گردن برادر
 گنہگار من برود و بہر دوای و پسرش چو کریت ہم ہر روز زندہ شوند دیوتہا دست
 برداشتہ از درگاہ خداوند تعالی آنچه او خواستہ بود در خواست کرد و دعا می آید
 مستجاب شد ریحہ و بہر دوای و جو کریت بقدرت اللہ تعالی همان زمان زندہ شد
 و آن گناہ از گردن برادرش بر طرف شد و جو کریت بعد از زندہ شدن دیوتہا
 گفت کہ من بید خواندہ بودم و ریحہ ہم خواندہ بود سبب چہ بود کہ دعای او در آید
 من مستجاب شد دیوتہا گفتند کہ باعث این بود کہ ریحہ علم را پیش استاد خواندہ
 بود تو بعبادت علم یافتہ بودی ازین جهت او بر تو فضیلت دارد دعای او در آید
 تو مستجاب شد چون کوس این حکایت را تمام کرد پانزدہان او را دعا کردہ انجمن

روان شده می رفتند تا کوه کندا دن رسیدند در آن کوه انواع درختان و آب روان
 در شتهای کلان و گلنمای رنگارنگ دیدند پس ملتی در آنجا مقام کردند عبادت میکردند
 گاهی در آن دشت جانوران عجیب بنظر ایشان در می آمدند و در آن کوه نوبتی
 باد بسیار وزیدن گرفت و گرد عظیمی برخاست چنانچه چیزی بنظر کسی نمی آمد
 و تاریکی شده و درختان کلان ازان باد از جای بر افتادند راجه جدی شتر باد و هم
 پرومیت زیر درخت کلان نشستند و بهیم و درویدی در زیر سنگ پناه آوردند
 سهدی و دروغاری در آمد و نکل و لومس یک جایی ایشان هم گرفتند بعد از چند ساعت
 باد کمتر شد باران بسیار باریدن گرفت و ازان کوهها جوهای آب مانند دریا روان
 شد آنگاه باران از باریدن بماند و آسمان صاف شد پاندهوان هر که ام از گوشه
 بر آمده یکجا جمع شدند و از آنجا روان گشتند چون یک گروه رفتند درویدی مانده شد
 و از غایت کوفت و محنت بهوش شد و بزمین افتاد و نکل آمده سر او را در کنار نهاد
 راجه جدی شتر ازین حال درویدی دلگشید با برادران گفت این درویدی محبت
 خاطر دشت ما اینقدر رنج و محنت کشیده است فی الواقع آن تقصیر است که تمار با
 بر سر خود بلا انداختیم و هم پرومیت و لومس راجه جدی شتر بسیار کرده همانند بعد
 ازان و هم پرومیت آب افسون خوانده بر روی درویدی انداخت درویدی
 بهوش آمد آنگاه راجه جدی شتر با بهیم سین گفت که ای برادر این بلای بر سر ما زبون
 آمده است درین راه درویدی آزار خواهد کشید بهیم سین گفت ای راجه تو غم مخور ترا
 مع برادران بر دوش گرفته خواهیم رفت و پس من که و که که از شهر بنا متولد شده است
 و بیوقت او را میطلبم پس بهیم که و که را یاد کرد جهان محطه که و که آمده حاضر شد
 بروست نهاده پیش ایشان استاد و گفت مرا چه خدمت میفرمائید که آنرا بجا آورم راجه
 جدی شتر گفت که ای فرزند ما در خود را برداشته همراه ما بیا که و که گفت اگر حکم فرمایید
 من همه شما را برداشته هر جا که بفرمائید آنجا بروم راجه گفت معلوم است من ترا از
 خود کمتر نمیدانم لیکن همین درویدی را ببر که و که درویدی را برداشت و برادران

نیز برداشت و بعضی دیوان را بغرمو که آن بر مہمان را بر داشتند باز روان شدند
 بکوه بدری رسیدند در آنجا معدن طلا و انواع جواهر دیدند و دیگر از عجایب نظر ایشان
 در آنجا نوران گوناگون و درختان کلان و آب روان آنجا بودند و بسیار دیوتہا
 بودند در آنجا عبادت گاہ نماز این کہ چندین ہزار سال در آنجا عبادت کر وہ بودند از
 نور عبادت آن مکان مانند آفتاب می درخشید و عابدان بسیار در آنجا در عبادت مشغول
 بودند و بر مہمان بسیار بید میخواندند راجہ جدمشہر و برادران آن عابدان از ایزت کردند
 عابدان ایشان را دعا کردند و کوه میانک را از آنجا دیدند و حوض بند سہور ہم ملاحظہ کردند
 و آب گنگ ازان فواحی میگذاشت پانڈوان دران آب غسل کرد و شش روز در آن
 مکان مقام نمودند و چشم آن داشتند کہ ارجن پیدا شود بعد از شش روز ناگاہ با
 در رعایت لطافت وزیدن گرفت چنانچہ بہر کس میرسد بغایت خوشحال میشود در آنوقت
 ناگاہ گلہی در رعایت خوشبومی و خوش رنگی کہ ہزار برگ داشت از ہوا در نزدیکی
 درو پدی افتاد آن گلہی بود کہ بہر کس کہ بومی شنید اگر بہر باشد جوان میشد اگر غم
 می داشت خوشحال میشد درو پدی ازان برداشته بومی گرفت بغایت خوشحال شد
 با ہمیم گفت کہ این گلہی را راجہ جدمشہر میبہم تو برو و بگیر این گلہا را چیدہ با را بول
 خود رفت مردمان را بنامیم آن مردمان ہرگز این قسم گلہا ندیدہ باشند ہمیم بان طریقت
 رفت و بطرفی کہ بادی آمد زود روان شد چون او پسر با بود سرعت راہ میرفت
 تا بکوه رسید کہ دران درختان میوہ دار بسیار و مرغخان خوش رنگ و آب بای روان
 بود و خوشبومی گلہا در رعایت لطافت بسیار بود ہمیم سین چون بوی آن گلہا را شنید
 ازان میوہ پارہ بخورد تمام کوفت و مانگی او بر طرف شد و دران کوه او پسر با و گن بہر
 و چہمان بسیار بودند آن صورت ہمیم را کہ مثل ماہ روی او میدرخشید چون بدیدند حیران
 او گشتند ہمیم سین دران کوه ازان گلہی کہ درو پدی طلبیدہ بود نیافت پس از آنجا
 پیشتر روان شد مثل باد میرفت از قوت زنتار از زمین می نوزید آن وقت
 درختہای بزرگ چون بای ہمیم سین میرسد شکستہ میشدند و جانوران قوی مثل

۱۰۰

شیر و سبزه و فیل که در اینجا خجسته بودند بهمین پای برایشان نهاده میگذاشت و کتر
 جانوران خود دور میشدند بهمین فریاد گرفته میرفت و جانوران جنگل از آواز پاسبی او
 میگریختند بعضی فیلمان مست که در آن راه بودند بر سر راه بهمین آواز بهمین
 یک مرتبه چندین فیلمان را گرفته بز زمین میزد و هلاک میکرد و همین طور میرفت از چند
 جنگل گذشت ناگاه جنگلی عظیم رسید بهمین بدستور تعجیل میرفت اتفاقاً هنوت
 میبیند در آن جنگل مقامی داشت چون آواز بهمین شنید و آن رفتن او را بدید
 که درختان عظیم زیر پای او خرد میشوند بر سر راه بهمین آواز خود را بصورت مین
 خردی بر آورده دم خود را بر راه دراز کرده خجسته خود را در خواب انداخت ناگاه بهمین
 باختر رسید او را بیدید پیش آمده او را بیدار کرد و هنوت گفت ای مرود خدا مرا چه
 از این خواب خوش بیدار کردی تو چه کسی باین مقام چه هبت آدمی آدمی زاد را این
 قدرت نیست که در اینجا تواند آمد تو کیستی از کجای آئی بجا خواهی رفت و از اینجا پیشتر
 دیوتها میترا ندر رفت من از راه دوستی با تو میگویم اگر زندگانی خود را میخواهی از اینجا
 باز برو بهمین گفت تو چه کسی که با من اینقدر سخنان میگوئی من چه کنم و از کنتی
 متولد شده ام و سپر را چه پا ندیم مرا و برادران مرا پانژوان میگویند هنوت بخندید
 گفت ای آدمی من ترا میگویم اگر چند روز با دنیا میخوای از اینجا باز پیشتر برو بهمین
 من باز نخواهم رفت هر چه شدنی است خواهد شد تو مرا بگذار که من پیشتر بروم هنوت
 گفت من بسیار ضعیف و ناتوانم طاقت ندارم که از اینجا برخیزم اگر تو میتوانی از بالای
 من بگذر بهمین گفت من در بید خوانده ام که از بالای هیچ جاننداری نباید رفت
 و گرنه من میتوانم که از بالای تو بگذرم این چه در کار است من از بالای هنوت میروم
 جست از تو گذشتن بسیار کار سهل است هنوت گفت که ام هنوت را میگوئی آن هنوت
 که از دریای بزرگ جسته بود او را میگوئی بهمین گفت آری همون هنوت را میگویم
 او از من پیشتر بزرگتر است و او را از دست چرا که در راه پیر باد است و منم پسر با هم
 او چاره کرده راه در بار ایستاده جسته بود هنوت را چه را میگذر بسیار کرده

امر فزود من نزدیک زور اوست چرا که ما هر دو از بادیم حالا تو مرا راد بده و گوی بز من
 چنان خواهم زد که استخوان تو پاره پاره شود و منونت بچندی و گفت اگر گفته من
 قبول نمی کنی پس دم مرا اگر میتوانی از راه دور کن من بسیار ضعیفم طاقت برضای
 ندارم بهیم سین با خود گفت که این میمون مرانی شناسد راه مراجع میکنند پس
 بهیم سین در قهر شد پیش آمده بدست چپ دم او را بگیرت و چند آنکه قوت کرد
 اما نتوانست که دم او را از جای جنباند پس بهیم سین باز در غضب آمد دست
 رست دم او را گرفت چنانکه قوت داشت حمله کرد اما نتوانست که دم او را جنباند
 بعد از آن بهیم سین بغایت دلگیر شد و نفوس خورده دست بردست نهاد
 پیش آن میمون با ستاد و گفت من نادانسته با مقبولی ادبی کردم و این تقصیر مرا
 بخش اما با من بگو که تو چه کسی و چه نام داری مرا یکی از مردمان خود بدان بنویس
 گفت ای بهیم سین من سپر بوم مادرم من انجمنی نام دارد و شوهر انجمنی را کیشتری بود
 و ما را از یاد مادرم زانیده است و نام من منونت است و ما میمونان و پادشاه
 داشتیم کی باں که سپر اندر بود و یکی سگر یو سپر آفتاب همه میمونان متابعت این سوس
 میکردند مرا هم بزرگ خود میدانستند مرا با سگر یو دوستی و محبت بود چنان واقع شده
 که میان باں و سگر یو عداوت پیدا شده بود باں سگر یو را بد کرده بود او آمده در کوه
 منزل کرده منم همراه او آنجا بودم تا آنکه را منچندر سپر دست خیر و کمان در دست و
 و برادر و فرزندش در میان بودند که راون حاکم لنکا بصورت سنیا سی بر آمده زن
 را منچندر را برده ایشان هر دو برادران جانی رفته بودند زن را منچندر که سیتا
 نام داشت برابر آفتاب بود او در دیده بر در را منچندر با پر او در شخص و جستجو در اطراف
 عالم میگردد و پیدا تا بگوهر کعبه سوک رسیدند سگر یو او را دید و خدمت را منچندر بسیار کرد
 را منچندر بر سگر یو مهربان شده باں راکت سلطنت سگر یو را و او سگر یو در برابر این
 عنایت خواست که جهت را منچندر خدمتی بجا آورد پس اکثر میمونان را بطلب سیتا
 با طراف عالم فرستاد تا خبر سیتا بیارند من با چند کور میمونان بجایت ولایت جزایر

अरषसूक

...

رفتم من خبر شیتا را از گرگی سفیات نام شنیدم او با من گفت که سیتا را راه ان
 به لنگا برده است پس من بکناره دریا آمدم و چهار صد گروه جسته بشهر لنگا رفتم سیتا
 را در آنجا دیدم بعد از آن لنگا را سوخته از آنجا بخدمت راجنند آدم رفتم سیتا را
 بگفتم بعد از آن راجنند را ببرد و بر رویا پل بسته از آن آب در گذشته با چندین گروه
 میموان و خریسان بانگ رفت و باراون چند روز جنگ عظیم کرد بعد از آن راجنند
 بر او ن غالب آمده با خوشیشان و فرزندان و لشکر او را بکشت و لنگا را بچکلیس
 بر او در او ن که پیشتر از جنگ بخدمت راجنند آمده بود داد و سیتا را گرفته بولایت
 خود که او در پاش آمده بعد از آن راجنند در او وجودی که حالا بر او در مشهور است
 بسطنت نشست من بر راجنند گفتم که من چیزی بده راجنند گفت هر چه میخواهی
 من ترا بدهم من گفتم از شما آن سطلی که دعا کنید تا زانکه در عالم نام شما را در عالم
 میگفته باشند مرا عمر بوده باشد و سیتا مرا این دعا که هر چیزی را که تو میخواسته باشی
 آن چیز پیش تو حاضر خواهد شد و از برکت آن دعا آنچه مطلوب میشود حاضر می آید
 راجنند یازده هزار سال با دشاری کرد بعد از آن ازین عالم رفت بهر جا که من میبم
 گن بهر پان و افسر با جهت گویندگی پیش من می آیند و رقص میکنند و بچشم
 این راهی که تو میروی بسیار دشوار است و ازین راه بغیر از دیوتها آدمی بچکلیس
 نرفته است بنا بر آن ترا راه ندادم که پیشتر روی بیم پان گفت که چون هنوز
 این سخنان گفت بیم سین پیش آمده پای هونوت را ببوسید گفت که این
 سعادت من بود که بخدمت شما ملازمت میسر شد حالا از شما التماسی دارم هنوز
 گفت آنچه ازین بطلی تو بدهم بیم سین گفت از شما آن میخواهم که آن صورت
 که از دریا جسته باراون جنگ کرده بودید آن صورت را به بیم هونوت گفت آن
 زمانه دیگر بود مردمان آنچنان صورت با میتوانستند دیدن حالا مردمان با
 دیدن نخواهند آورد احوال آنچنان وقت نیست است جگ در تیار و دوایر بر
 جگها را علی و علی و مقتضای باشد از در وقت صورت من چنان تواند شود در

۲۷۱۰۱۱۱

درست جنگ همه ثواب بود و گناه هرگز نبود و زوال رحمت و خلقت نمیشد و مریس
 تنها بر کجوترم رامی برستیدند و یک بید مجموعاً چهار بید بود و دروغ و حد نبود در آن جنگ
 بر همین و چتری و بیس و سود پرا بر بودند و در هر چهار پادشاهت و در تریا جنگ
 راج شد درین جنگ و هر سه یا باقی ماند و یک حصه پاپ بعد از آن دو ابر شد
 نصف گناه و نصف ثواب شد و یک بید را چهار حصه جدا جدا کرده شد و در جنگ
 از چهار دانگ ثواب یکی خواهد بود و سه دانگ گناه خواهد شد و در مردم حد و نفاق
 پیدا خواهد شد و زودی و دروغ پیدا خواهد کرد و بید و بغض در سینه با خواهد آمد بعد از آن
 بهیم سین با هنونت گفت که از تو التماس دارم که همان صورت که دریا هست بود
 همان صورت بس بجائی هنونت گفت اگر من تمام صورت خود را تو بنمایم تو ثواب
 نخواهی آورد بلکه نزدیک هلاک خواهی شد اما انقدر می که دیدن توانی تو بنمایم
 و این صورت من خاصیتی دارد که دشمنان از آن صورت میترسند و اکثر هلاک
 میشوند پس هنونت از هر چهار طرف بزرگ شدن گرفت چنانچه برابر کرده بود
 که چهل هزار کرد و بلند بود بلند شد باز با لیدن گرفت و در بزرگی پرا بر آفتاب شد
 بعد از آن بهیم سین گفت که تو آن صورت نام را بنما که جنگ را اون رفته بودی
 هنونت گفت که تو آن صورت را تاب نخواهی آورد من آن صورت را برای
 ترسانیدن آن کرده بودم و را اون هم از آن صورت ترسیده بود تو این خیال
 مکن بهیم گفت مرا شکلی است که با وجود مثل تو صاحب زوری را چندان خود
 برای کشتن را اون چهار رفتند هنویان گفت ای بهیم سین تو راست میگوئی
 را اون با من برابری نمیتوانست کرد اگر را اون را میکشتم و لنگار افش می کردم
 پس نام را چندان کسی نمی برد ازین جهت من را اون را میکشتم را چندان کشتند و نام
 در تعریف را چندان در سه عالم مشهور گشت اکنون او بهیم سین بر وجهت در ویدی آن
 گل که طلبیده است بسیار تو برای آوردن گل پیشتر مبروی آن گل در باغ کبیر است
 و بسیار دیوان و تجمان نگاهبانی آن باغ میکنند و قتیکه آنجا برسی زنها را با ایشان

بن پرب

بی ادائیگی کنی و اینچنان کنی که دیوان از تو خوشنود شوند و کاری بکن که تو اب از رسته بنزد
 آدمی را باید که بهر نوع که داند بتعلیم و سفر فرود آوردن و بنجیر دادن و منتر خواندن و دیو تها را از
 سازد بعد از آن بمنوت همان صورت اول شده بهیم را در بغل گرفت و گفت اگر تو سحرهای
 همین جا یک کوه را بر تاب کنم که بر سر کوروان رسیده بلاک کند بهیم گفت موقوف بر وقت
 وقتی که آن هنگام خواهد رسید از تو مددی خواهم طلبید بمنوت قبول کرده او را رخصت
 نمود بهیم از آنجا روان شده بجائی رسید که حوضی و باغی لطیف بود و سبزه بسیار پاکیزه و
 آبهای روان مثل آب زلال بود و در آن حوض عمارت بلند و رنگهای نیلوفر بسیار بود
 و آن باغات و غیره تعلق بر اجد کبیر داشت بانغبانان چون بهیم را دیدند گفتند که تو در
 باغ چگونه آمده و تو کیتی و چه نام داری او گفت که نام من بهیم از پانژوان نام برای
 چیدن گل اینجا آمده ام بانغبانان بهیم را از چیدن گل منع کرد و بهیم گریه کرده بگریه
 ایشان دوید بانغبانان گریخته در کوه کیداس رفتند حوض میدان خالی شد بهیم
 خاطر خواه خود در آن حوض غسل کرد و گلها را چید چون خیر او به کبیر رسانیدند که شخصی
 بهیم نامی تمام باغ و گلها را ضائع و تخراب کرده است کبیر تبسم نموده بهیم را طلبید بهیم پیش
 کبیر آمده او را دریافت او فوازش بسیار کرده بعد از آن پرسید که باعث آمدن تو چیست
 بهیم گفت که در رویدی عجبت گل فرستاده است کبیر کسان خود را بفرمود هر قدری گل که
 باشد بهیم ببرد بهیم تنها در باغ رفته خاطر خواه گام چید در نیوقت راجه جدی بشتر
 برادران نشسته بودند ناگاه ستاره از آسمان یافتاد و برق جستن گرفت راجه خبر
 که این چه سبب آن گاه بهیم را طلبید او اینجا بود در رویدی گفت که بهیم با عجبت گل
 فرستاده ام راجه جدی تر گفت که بر خیز برو تا از بهیم خبری بگیرم پس که بود که در رویدی
 بروش برداشته روان شد در چندگاه جایی که بهیم بود رسیدند بهیم را دیدند که گریه
 در دست گرفته ایستاده است راجه و برادرانش باهم دریافتند راجه بهیم را گفت که
 همچنین جاستنا از برادران جدا شده نباید رفت و جارا ملاحظه باید کرد و آن گل با که
 بهیم سینه چیده بود بر اجد جدی تر گذرانید راجه جدی تر بودی او گرفته به در رویدی در

نوشتند نگاهبان آنجا آمده ملازمت راجه کردند همراه ایشان دیوی جناب شام نصیب
 بر زمین بیامد راجه او را دزدوت کرد او نوشت و آن بد بخت حرام زاده میخواست که
 ایشان غافل شوند ضرری برسانم با راجه جد همیشه گفت که من شاگرد پر سرام بودم
 حالا میخواهم که در خدمت شما باشم راجه جد همیشه او را نوازش بسیار کرد او زور قوت
 ایشان را میدید آفر دست که در میان این جماعت بهیم سید توی زور دست است
 ان حرام زاده میخواست وقتی که بهیم نباشد این جماعت را بکشم اتفاقا یک روز بهیم
 و که و که بشکار جانی زنده بودند آن دیو اول سلاح گرفته بعد از آن راجه جد همیشه
 نکل و سهدیو و در و پیری را بگرفت و روان شد و سهدیو از راه بگریخت و بطلب بهیم
 روان شد و راجه جد همیشه به جناب گفت که تو چندگاه همراه ما می بودی و تک ما
 میخواهی حالا مرا کجا میبری جناب گفت که مرا نمی شناسی که من دیوم گوشت آدم میخواهم
 من ترا برای خوردن آورده ام و با در و پیری نکاح خواهم کرد راجه جد همیشه که بر دیو
 سوار بود سنگی بر آن دیو انداخت و دیو در و دیدن اندک است شد راجه بکل و در و پیری
 گفت که شما سید که من زور آوردم کرده ام این آهسته میرود پیای این دیو بهیم
 خواهد رسید این حرام زاده را خواهد کشت و سهدیو بهیم را نیافت باز از عقب راجه
 جد همیشه آمد و گفت اگر بفراستید من این را جنگ کرده بکنم راجه هیچ نگفت این اثنا بهیم
 از شکار بازگشت چون برادران را ندید از عقب ایشان نشانی گرفته مثل باد دیده
 روان شد تا ایشان رسید چون دید که آن دیو ایشان را می برد با خود گفت که من دست
 بودم که این بر زمین است این دیو بود پس بهیم در تهر شد گرز خود را گرفته متوجه سوی جناب شد
 و آن دیو راجه جد همیشه و در و پیری را گذاشته متوجه بطرف بهیم شد با و گفت که تهنیب بود
 که خویش من بود او را کشته بودی و دیگر دیوان را کشته مغرور شده ترا کار با مردمان
 نه افتاده بلکه با طفلان افتاده بود من بعضی خون آنها ترا میکشتم زنده نخواهم گذاشت
 پس این سخن گفته با هم بنیاد جنگ کرد و در حتان کلان را کنده بر سر بهیم نیز چون
 چون مانده شدند بعد از آن سنگهای کلان برداشته با هم نیز زد آخر با هم چسبیدند بهیم

۱۰۶

آن دیور را گرفته بالای سرگردانیده بز زمین زد و او را بگشت بعد از آن متوجه به پربو که
 جای نار این است شدند چون با سجا رسیدند راجه گفت که پنج سال در اینجا مقام خواهد بود
 با ارجن بیاید بر روز در اطراف آن کوه سیر میکند و شب را بمقام خود می آید از آنجا
 پیشتر بر کوه پر یا نام عابدی بود آن عابد پیش راجه جدی شتر آمده گفت که شما بنیال ما
 بیاید و ایشان را بمنزل خود بر و تاسه روز ایشان را معافی خوب کرده روز چهارم پانزده
 گفتند که ما را می باید که ارجن را پیدا کنیم پس از آنجا روان شدند بکوه کچن رفتند
 ایشان دو هم و لیس هم بودند از آنجا پیشتر روان شدند و سیرکنان بکوه لاسید
 آنجا رکیشری بود که او را ارشت کسین میگفتند و در آنجا باغ های خوب و میوه های
 بسیار در آن باغ بود آن رکیشری ایشان گفت که از آنجا پیشتر مروید پس پانزده
 در آنجا چند ماه مقام کردند و سال نهم آنها را در دست گروی شروع شد و چند ماه بعد
 از آنکه روزی در ویدی با بهیم سین گفت که من اشتیاق دیدن قلعه این کوه دارم
 بهیم سین برادران را گذاشته پیشتر روان شد ناگاه با دیوان نو که کسیر ملاقات شد
 با بهیم سین بنیاد جنگ کردند بهیم آنها را بگشت بعد از آن کسیر پیش ایشان آمد ملاقات
 کرد و گفت که من با شما بصحبت خوشی داشتم چند روز در آنجا در مقام ارشت کسین بمانید
 بمانید پانزده روز قبول کردند و چند روز قیام کرده پیشتر روان شدند و ارشت کسین همراه
 ایشان روان شد و ایشان هشت کس بودند چهار برادر و در ویدی و لوس و هم
 پرو هت و ارشت کسین ایشان در فکر ارجن بودند بسیار گریه و زاری کرده و فریاد
 ناگاه روشنائی بنظر ایشان درآمد که مردان بر عراب های مرصع همو می رفتند بعد از آن
 نور عظیمی پدید آمد و در آن نور ارجن را دیدند که تجلیل تمام می آید که هرگز روشنی چنان نمیده بود
 بعد از آن ارجن نزدیک آمده پای راجه جدی شتر را بوسید بعد از آن دست بهیم و غیره
 را گرفته بوسید ایشان از دیدن ارجن بغایت خوشحال شدند ارجن بسیار اسباب طلا
 همراه خود آورده بود پیش راجه جدی شتر نهاد بعد از آن جماعه که از مجله انج راه
 ارجن آمده بودند ایشان را وداع کرد و پانزده روز از آنجا روان شدند بنیال

۱. वृषपर्वा

2. आश्विषेरा

بهیم و برادران یکجا شست احوال ارجن را پرسیدند ارجن تمام کیفیت و سرگذشت
 و سبب را موعظت از ما دید و آنچه جواب سوال از اندر شد و بزرگ بیک را
 بمقتضای غرض که در آن شب بخوابد شامی گذشت چون روز شد باز با هم صحبت و آشنایی
 ناگاه آواز نقاره و نقیر از آسمان بگوش ایشان رسید چون نگاه کردند اندر را دیدند
 که بر عرابه خود سوار می آید محضه های بسیار پیدا شد اندر چون نزدیک رسیدند او پیشتر
 مع برادران بتولیم او برخاستند و دست بردست نهادند باینسانند و اندر را چه چشمش
 را پریشانی کرد و گفت که شما بسیار خوب کردید که تمام تیرتیر پار از باورت کردید و توان
 بسیار یافتی جلالا مصلحت آنست که باز بگام یک بن بروید من ارجن را آن طوری
 بنزد آموخته ام که برگردد و ان همین ارجن بس است پس اندر ایشان را
 و مراج کرده برفت اما بوقت رفتن اندر ارجن را گفته بود که حالا از من جدا نشوی
 بر تو حق استادی باقیست یک کار بجا خواهی آورد که بسیار دیوان در دریا
 سکونت میدارند اکثر عالم را کشته اند و میکشند در عالم فساد انداخته اند از ترس
 آن دیوان هیچکس رفتن نمیتواند و جمعیت ایشان بسیارست باید که تو بر این بنیان
 زفته بکش ثواب بسیار خواهد شد و من از تو بسیار خوشنود خواهم شد پس ارجن گفته
 او قبول کرده اند عرابه خاصه خود را با ارجن داده و یک جامه داده که آن جامه زنده
 گفته نشود و بر آن جامه سلاح میچکس کارگر نشود و القمه چون ارجن بجانب دریا
 روان شد و عجایب مخلوقات دریا را بدید در صنع خدای تعالی متحیر گشت و غیر مفیدی
 را که از زاهدان و عابدان باور سیده بود نبواخت غلغلۀ عظیم در دیوان افتاد پس
 دیوان مثل مور و مویز از هر طرف روان شدند نزدیک ارجن آمده همه متفق شده
 سلاح پاکشیده بر ارجن حمله کردند عرابه ارجن را تیر باران کردند و بیک مرتبه بسوزان
 شمت تیر انداختند ارجن مائل به لبان را بر صورت عرابه پیش راند و خود تیر انداخت
 اول ده تیر دیوان را بیک تیر خود می برد و در میگرد و چون تیر بیشتر روان شد
 یک تیر بر زهر تیرانهار بازمیداشت و بیکار میاخت چون جوشن اندر را پوشیده بود

۱۰۸

هیچ تیری بر او کارگر نداشتند و جمعی از دیوان بکشیدند آواز عرایه بفرستادند و از اناس
 پلاک میشدند و بمقام پناه میرفتند تا تل بهلبان هر جا که ارجن میگفت عراب می بردند
 و دیوان بر تهور ارجن آفرین می گفتند و سلاح با آخر شد بعد از آن جنگ سنگ که
 بر ارجن سنگ انداختن گرفتند چون ارجن دید که دیوان باز بسیار شدند ارجن
 ماند باز تیر و کمان بدست گرفته تیر باران کرد اکثر دیوان را کشت و اندر راه یاد کرد و آن
 تیر را که ما گهونام داشت پرتاب نموده جمله اسلحه که دیوان انداخته بودند شکست آنقدر
 دریا که دیوان در آنجا بودند خشک شد و دیوان را جای پناه مانده بغروت و خشکی
 در آمدند بعد از آن ارجن سلاحهای ایشان را بزد گرفت که مهار را برداشته بر ارجن
 انداختند ارجن همان کوه را گرفته بر ایشان میزد بعد از آن از تیر ارجن آتش عظیم
 برخاست و بعضی دیوان بآن آتش سوخته شدند و بعضی گریختند بکوه دیگر رفتند
 ارجن چون دید که زمین آتش خواهد سوخت آن تیر را که با انداختن او باران
 از آسمان می بارید با نداشت چون آتش فرو نشست آن تیر را ارجن که زمین را خشک
 میساخت با نداشت باران به طرف زمین خشک شد و دیوان یک بار آتش با
 و سلاح بر ارجن می انداختند روزی که ارجن را طلبید ارجن را اطلبید ارجن او را جواب داد
 مائل گفت که من جنگ با سی عظیم بر بها و مها و یو و اندر که با بلو چون بر تیرا سر شده
 دیده بودم اما مثل این جنگ و دیوان ندیده بودم و چو بی که بان اسپان را بر
 از دست من افتاده است و دیوان بر من دعا کرده اند و عالم را تا یک ساخته اند از این
 گفت که من تاریکی را دور میکنم ارجن یک تیر دیگر با نداشت که آن تاریکی دور شد عالم
 روشن شد باز دیوان تاریکی پیدا کردند ارجن باز تیر انداخت تاریکی بر طرف شد چندی
 همین طور جنگ کردند ارجن یک تیر همچنان انداخت که تمام دعا بازی دیوان دور شد
 دیوان باز صفت بسته در برابر ارجن آمدند ارجن تیر بر ایشان باران کرد و دیوان
 بر هوا رفتند از هوا کوهها و تیرها بر ارجن انداختند ارجن بضر تیر همه ایشان را

۱. هیراپور

۲. ویلوم

در هوا بگشت پس مائل تعریف ارجن کرد بعد از آن گفت که حالاً متوجه هر نتیجه پور
باید شد که در اینجا بسیار دیوان مانده اند و ایشان را آنچه گویم میگفتند و ایشان دشمن
اند و در ایشان را می باید انداخت و چنین گویند که پولوم هزار سال بر چهار عبادت
کرد و آنکه بر چهار برده بان شده فرمود چه در عبادت پولوم گفت که از توان سنجیم
که دعا کن که فرزندان مرا هیچ دیو و دیوته نتواند کشت بر ما همین دعا بر فرزندان او
کرد از نیجوت پولوم آدمی را بخاطر نمی آورد و لهذا نام آدمی نه برده بود بسیار فرزندان
شدند ارجن چون نزدیک ایشان رسید بوق نمود و نواخت دیوان و گفتند که کس
بجنگ ما آمده است همه دیوان مستعد شده برای جنگ بیرون آمدند ارجن مقابله
جنگ شد ارجن با ایشان تیر باران کرد بسیار از ایشان را بگشت دیوان از پیش ارجن
منهزم شده بقلعه شهر خود پناه بردند و قلعه ایشان تمام مرصع بود ارجن بر سر قلعه
ایشان رفت تمام اهل شهر را بر دوشته بجانب هوا پرواز کرد و در ارجن تبر سید که مباد
ایشان با آسمان بروند چندان تیر بجانب آسمان انداخت که راه هوا را بست چون
دیوان دیدند که راه هوا بر ایشان بسته شد تمام ایشان از آن شهر خود بدریا درآمدند
ارجن بکناره دریا درآمد بضر تیر ایشان را از دریا بدر آورده دیوان آن شهر را
برداشته رو بگریز نهادند ارجن سر راه ایشان گرفت دیوان همه بر عرابه با سوار شده
باشند هزار عرابه از شهر بدر آمدند با ارجن انچنان جنگی کردند که ارجن هر چند خواست
که بر ایشان ظفر یا بم اما نتوانست در آنوقت ارجن نهاد و یو جویو را یا و کرد تا گاه نهاد
بنظر او در آمد سه سر و شست و نه چشم و شش دست و سرش مثل آفتاب بود ارجن بر یک
مهاد و یو جویو افتاد مهاد و یو جویو سلاح با ارجن دادند ارجن چون آن تیر بر کمان نهاد
همان زمان تمام ساکنان آسمان بر زمین آمدند از ارجن التماس کردند که زنده این
تیر را بار دیگر نه اندازی ارجن گفت شما اندیشه کنید من با دیوان کاری دارم چنانچه
نخواهم انداخت که بشما ضرری برسد پس ارجن آن تیر را انداخت تلم دیوان بگشت
اند در دیوان وقت تعریف ارجن بسیار کرد ارجن آن تیر مهاد و یو جویو را که انداخته بود

بگرفت و آنرا در میان ترکش خود نهاد و زمان دیوان بگیریه دزاری در آمدند و آن شهر
 از دیوان خبیث پاک شد پس مائل عرابه را بجانب آسمان راند ارجن بلازرت اند
 آمده اندرا و را نوازش بسیار کرد و آنگاه با ارجن گفت که از دیوان بسیار عابز بودم
 آفرین باد ترا و این فزوده بتو میدهم که تو عنقریب بدولت میرسی برادر تو راجه جشم
 سلطنت تمام عالم را خواهد کرد و دشمنان تو کشته خواهند شد بعد از آن اندرا ارجن را
 گفت که برادران تو منتظرند سوار شده برو بایشان ملاقات کن مائل بفرموده اند
 ارجن را بر رتھر سوار کرده در نزد یک راجه جدمشتر آورد و راجه جدمشتر و برادران
 و درو پدی از دیدن ارجن بغایت خوشوقت شدند و احوال ارجن را پرسیدند ارجن
 تمام قصه دیوان را به تفصیل بیان کرد ایشان بر مردانگیهای ارجن آفرین کردند
 ارجن خواست که سلاحها و تیرها که از نهاد یوجید و اندر یافته بر ارجه جدمشتر بناید نگاه
 در یوتهای عالم بالا حاضر بودند ارجن را منع کردند که این سلاحها را در وقت جنگ
 باید بر آورد و بعد از آن پانڈوان با یکدیگر مجلس کردند که مدت یازده سال است که ما
 در بیابان سرگردان شده میگردیم و نزدیک رسید که میعاد و دوازده سال تمام شوم
 و یک سال دیگر نپان در خلق بسریم حالا مناسب آنست که از اینجا برگشته باز بگردد
 برویم و فکر دفع در وجود من کنیم برین قرار عزم مصمم بر اجبت کردند و لومس ارشدت کسین
 گفت که شما بشاید پیشتر میرویم از اینجا روان شدند از آن راهی که رفته بودند برگشتند
 بر همان آن راه چنانچه اول بدرقه شده بودند حالا هم رهبری کردند تا آنکه از تمامی
 کوستان گذشته بکامیک بن رسیدند روزی این برادران نشسته بودند که گرد
 و غباری عجیب پیدا شد غلاماتی که باعث پریشانی خاطر باشند ظاهر شدن گرفت
 گفتند بر بینید که ما هیچ برادر یکجا ایم یا از کسی غائب هم هست آخر معلوم شد که
 بهیم سنین نیت بشکار رفته بود راجه جدمشتر و درو پدی و برادران را با ارجن و دوهم
 پرو هست سپرده خود متوجه بیابان شد مطلب آنکه خبری از بهیم بیاید پیشتر رفته و دید
 که از دلمای بزرگ بهیم را ناگردن فرود برده همین سر و چشم بهیم نمایان است راجه جدمشتر

بهیم که آن حال دید چشم بر آب کرد چندانکه بهیم را طلبید بهیم جواب نتوانست داد و
 راجه جد بهشتر و اثر دبا با هم بسیار سخنها در میان آمد آخر راجه جد بهشتر دست خود را بر
 او نهاد و فی الحال اثر دبا بصورت آدمی ظاهر شد و نام جد بهشتر را بزرگان را ندان
 گرفت راجه جد بهشتر را دعا و ثنا گفت و پرستش کرد راجه جد بهشتر گفت که تو نام
 من از کجا دانستی و احوال خود را بگو آن اثر دبا که بصورت آدمی شده بود گفت که
 من پیشتر راجه بودم نهک نام من است ولایت بسیار در تصرف داشتم روزی همی
 را میگردم تا سنگها من مرا درازند در آن بر منی صاحب نفس بود چون از من
 آزار یافت مراد عای بد کرده گفت که تو اثر دبا شوی من دانستم که دعای آن برین
 روز نخواهد شد آخر ایشان شدم از او پرسیدم که من کی از صورت اثر دبا خلاصی خواهم
 یافت آن بر من گفت که زمانیکه راجه جد بهشتر که صاحب خیرات و نفع رسان مکارم
 بخلائق است از بعد برگشته بیاید تو خیرت او کنی آنوقت ازین حالت نجات
 خواهی یافت بعد از آنکه پایی او بر تورس از برکت پشت پایی او تو از گناہان پاک
 خواهی شد و باز آدمی خواهی شد اثر دبا چون این سخنان بگفت راجه جد بهشتر را دعا
 کرده بگفت چنانچه تو ما را نجات عطا کردی تو هم از محنت خلاص شوی چنانچه من
 حاکم ولایت خود بودم بعیش و عشرت گذرانیدم بدرگاه الله تعالی و ما میکنم که تو
 هم به سلطنت برسی و بعشرت و شادمانی گذرانی برای همین گناه بهیم برادر
 ترا اسیب رسانیدم این گناه مرا عفو کنی راجه جد بهشتر او را نوازش بسیار
 کرده او را وداع کرده دست بهیم را گرفته بجان خود آمد چون بجای یک بن قرار گرفتند
 هوای برشکال رسید که پیشتران و بر کهنان نیز بمقرب خوبی آب و هوای برشکال
 پیش راجه جد بهشتری آمدند تا آنجا موسم را بگذرانند راجه ایشان ادبگری بسیار
 کرد با ایشان صحبت و هشت شب در روز معرفت خدا تعالی میگفتند روزی همی
 پیش او آمده بگفت که شما را بشارت باد که کشمیر از دورا که صحبت دیدن شما را
 و دیگر ما را کند پیور که پیشتر می آید که همه باب از موسس بزرگتر است در زهد علم و معرفت

१ नहुष

२ मार्के ६५

چنان

سخنان دلبنده و حکایت بی نظیر قرین خود ندارد و بسکه اشتیاق دیدن تو در آن مجمل
تمام می آید پانژوان را از شنیدن خبر آمدن کشن جیو و مار کندتیه خوشحالی بر
خوشحالی افزود درین اثنا کشن جیو و مار کندتیه دست بهمازن کشن جیو برآید
سوار شده رسیدند راجه جد همشتر و برادران و دهموم پرومیت پیش کشن جیو آمده
دست بردست نهاده بایستادند کشن جیو هر که رام را در کنار میگرفت و احوال گذشته را
می پرسید و هر کار را که از ایشان درین مدت مسافت بظهور آمده بود تیرتیرها بسیار
بجا آورده بودند یک بیک پیش کشن جیو بیان کردند کشن جیو ایشان را دلداری
بسیار کرده گفت که مردانه باشید ایام شاد و بانی شمار سیده و ایام محنت از شما بر طرف
شده مخصوص ارجن قصه جنگ کردن با ما دیو و پیشتر رفتن و کشتن دیوان
و پاک نمودن عالم و آموختن هنرهای تیر تفنگ و غیره مفصیل با کشن جیو بیان کردند
کشن بر مردانگی تا تعجب نمود و دست او را گرفته بوسید باز کشن با ارجن گفت که
پسر تو ای همین که از سپهر را متولد شده و تو گذشته آمدی الحال بزور برابر همسرم
میتوان گفت و بلیهد برادر من ای همین را علم تیر اندازی و فنون سپاهگری خوب
آموخته است الفصه چون کشن گفت که از احوال فرزندان که از در ویدی متولد
شده اند بهتر اطلاع دارم که همه بصحت و سلامت اند چون کشن جیو از این حکایات
فازع شد از مار کندتیه راجه جد همشتر پرسید و گفت که چون صفت بزرگی و اخلاق
حمیده شما بسیار شنیده ام خاطر از حد زیاده مشتاق است میخواهم که اخبار شپنیا
و احوال گذشته و حکایتی مناسب حال فرمائید و از روزگار کلفت و محنت بسیار رسید
صحبت شما و غمزایان و شنیدن سخنان ایشان دل را قوت تمام می بخشد بهر حال از
عجائب و غرائب عالم آنچه دیده اید بیان فرمائید مار کندتیه گفت که روز کار را رسمی
قدیم است که بیک زقاز کمبک و دو گاهی راحتی می بخشد گاهی بیخ و درد در حالت فرغت
خود هم کس صاحب تهو ر ظاهر میشود اما عاقل و درانا کسی است که در وقت محنت صبر و
تحمل را شعار خود سازد و بیخ و راحت دنیا را خواب و خیال داند از آن لگبر و ازین

خوشحال نباید بود که تا چشم برهم زدون این روزگار گذشته است و راحت تمام نزدیک
 رسیده است و این محنتی که شمار پیش آمده است مناسب حال راجه شت برت است و
 قصه او چنان بود که راجه شت برت بعبادت خدای تعالی مشغول میبود و روزی بکناره
 آب بغسل کردن رفته بود ناگهان ماهی خوروی پیش راجه آمد و گفت که درین آب ماهی
 کلان هست مرا میخوردم من نپاه به تو آورده ام که مرا از دست او خلاص کن این ماهی
 همان بود که نزار این شده بود در علم سندهوان همین اوتار ماهی است راجه ماهی
 بگرفت و در آفتاب که همراه داشت بانداخت آن ماهی بزرگ شد چنانچه در آفتاب
 نگنجید راجه آن ماهی را از انجا برد آورده در پشت کلانی انداخت آن ماهی آنجا هم
 کلان شد راجه ماهی را از انجا هم بر آورده در چاهی انداخت ماهی باز کلان شد
 از آن چاه هم در گذشت راجه آن ماهی را بر آورده در دریا انداخت ماهی در
 دریا هم کلان شد چون راجه دید که از انجا هم کلان میشود جانی دیگر از دریا بزرگتر
 ندید ماهی را بگذاشت خود روان شد آن ماهی براجه گفت چنانچه تو جان مرا خلاص
 کردی من جان ترا از بلا خلاصی میدهم پس راجه را گفت که کشتی کلانی زود
 تیار کن و در آن کشتی با کسانی سوار خواهی ماند و طوفان عظیمی در دنیا پیدا خواهد شد
 هفت دریا بزرگین کییا خواهند شد راجه شت برت از هر حیوانی در کشتی آورد و هفت
 پسر برهنان را در کشتی در آورد تمام تختها و نهالها و درختان را همراه گرفته بود آن
 ماهی راجه را بفرمود که رسیان بار هست کنی و گفت که رسیان را در کشتی بندید
 و یک سر رسیان را در شاخ من ببندید و سر دیگر در کوه چانچل که اندکی از آن آب
 ننگرفته است بندکن راجه چنان کرد از آن طوفان آن کشتی چنان می لرزید
 که برگ درخت از باد تنده مار کند میه براجه جد مقرر گفت که من مستغرق در عبادت
 بودم که خبر از آن کشتی نداشتم ناگاه طوفان مرا از زمین در برد و گاه در موج آب
 غوطه میخوردم و گاه بر سر آب می آمدم بخاطر گذشت که آیا چیزی باشد که من دست
 در آن بزنم و ازین غرقاب نجات یابم ناگاه درخت بری که در دریا می شیرت

بنظر من در آنکه خود را باورسایندم و دست در یکی از شاخهای آن درخت زدم
دیدم که در یک برگی از برگهای آن درخت کودکی نشسته انگشت خود را می‌کشد
مراجعت آمد که در چنین طوفانی این برگ چگونه مانده است گفتم یا باری تعالی
این طفل چه کس است که در چنین بلا سلامت مانده است چون این سخن گفتم
این طفل مرا بدم در کشید از راه بینی در شکم آدم در اینجا تمام شهر با و دید با و اکثر
ملک با دیدیم با خود گفتم که این چه تماشاست که من می‌بینم متفکر شدم که کجا بودم
و به کجا افتادم این در خواب است یا بیداری ناگهان ندانی بگوش من رسید که تو
دائم میخواستی که همه قدرت ما را به بنی این قدرت را به تو نمودیم حالا بجای خود
برو بهمان راه که رفته بودم باز گشتم ساعتی بهیوش گشتم چون بحال خود آمدم آنچه دیدم
که همان آب و همان درخت و همان کودک بنظر من در آمد آن کودک چنان
صاحب جمال بود که هرگز آنصورت ندیده بودم آن طفل که بزبان انگشت پاک
خود را می‌کشد حالا دیدم که چارزاد نوشته است و شانه با و دست بر بدن او
دیدم چون مرا دید بنزد من گفتم تو چه کسی او گفت تو بر همین بسیار بیدار
علم را میدانی و آن کرشمه را ندانی که آن همه منم که آب شده ام و عالم را
گرفته ام و بنظر تو در آمدم که ترا فرود بروم و عالم را بتو نمودم و باز آورد من
گفتم چون همه قوتی چرا خود را بیک صورت نمی‌نمودی تا یقین من همان مرتبه
حاصل میشد او گفت که چون آب همه عالم را فرود گرفته است و در همه جا
و بنیاد دنیا و عالم بر آب است ازین جهت یک مرتبه خود را بصورت آب نمودم
تا بدانی که آب یکی از مناظر من است و مرتبه دیگر بصورت طفل بنظر تو آمدم چرا که
طفل را غم نیباشد و همیشه خودش میباشد از آن با نصورت نمودم که ترا
اندرون بروم و آنها را به تو نمودم تا بدانی که همه منم و در هر حکلی مرا بصورتی و
زنگی میباشد درست جگ سفیدم و در تر تیا سنج و در دو ابرو و در کلک سیاه
میباشم بعد از آن گفت که تو چون خدمت من بسیار کردی و پدر از تو راضی

شده بود ترا عمر و را ز داوم مار کند میه گفت که چهار جنگ را دیدم و تجربه بسیار حاصل
 کردم حالا مقصود ازین حکایات آنست که شما هم ازین محنت با عملگین مباحثید این
 مشقت با بر شما مانند خوابی خواهد گذشت راجه جدید شتر و برادران و در ویدی
 ازین حکایات بغایت خوشحال شدند و پامی مار کند میه را بوسیده بعد از آن
 التماس کردند که حکایت دیگر گذشته را بیان کنید مار کند میه گفت که در اووه
 راجه بود پر بچیت نام یک روز بشکار رفته بود آهوی بنظرش در آرد راجه از عقب
 آن آهوی پ تاخت هر چند سعی کرد با و نرسید در بیابان افتاد راجه گریه و زاری
 و میچکس همراه خود نداشت هیچ خوردنی هم همراه او نبود از دور عرضی دید انجاست
 و آب بخورد و او سپ را بد زخمی بست و بر گهای نیلو فر که بزمین افتاد بود بر و تکیه کرد در آن
 حالت خوش آوازی بگوش رسید آن راجه حیران شد که درین بیابان سرود گویند
 از کجا پیدا شد چون نگاه کرد دختری چهارده ساله را دید که در رعایت خلی گل می چیند
 راجه خواست که با و رغبت پیدا کند با و گفت که اصل و نسب تو چیست آن دختر نام
 و نشان را بیان کرد راجه گفت که بیا با تو صحبت کنم او گفت من پیش تو می
 اما بشرطی که بعد از صحبت داشتن بمن بحضور من آب نه طلبی تا زمانی که من پیش تو
 باشم می باید آب اصلا در نظر نیاید راجه آن شرط را قبول کرد آن دختر پیش راجه
 آمده نشست با یکدیگر حرف و حکایات میگفتند درین اثنا لشکر راجه پیدا شد و
 خدمتگاران او از هر چهار طرف جمع شدند راجه سوار شد و دختر را در محضه سوار ساخت
 همراه خود بخانه برد با وی چندان الفت پیدا کرد که بهیچ یک از زنان خود صحبت نداشت
 راجه شب و روز در محل آن دختر مشغول میشد و یک ساعت بیرون نمی آمد روزی
 وزیر او و کلاسی راجه پیش رانی کلان کس فرستادند که باعث چیست که راجه بیرون
 نمی آید رانی گفت که راجه با این دختر که همراه آورده است عهد کرده است که در حضور
 او آب نه طلبند و جایکه او باشد آب حاضر نکنند و یک ساعت بی او نباشد و بیرون
 نمی تواند آمد که مبارک کسی بحضور او آب بطلبد و باعث جدائی آن دختر گردانید

نمی تواند آمد

گفتند که ما باغ ساخته ایم که در آنجا آب نیت بر آید گفت که در آن باغ باشد و
 گاهی آن دختر صحبت دارد و گاهی به سر دیوان به نشیند و بکار و بار ملک بر دواز
 راجه بچیان کرد در آن باغ قرار گرفت آن دختر صحبت میداشت هر گاه بدیوان صحبت
 هم سازی مردم می آمد آن دختر را همراه می آورد اگر راجه تشنه میشد از پیش آن دختر
 بر میخواست و بیرون آمده آب میخورد روزی راجه بر سر دیوان نشسته بود راجه تشنه شد
 برخواست دختر را بمنزل برد و خود بیرون آمده آب بخورد چون راجه اندرون باغ آمد
 حوض کلانی در آن باغ بدید که پیشتر از آن ندید بود آن دختر بر آید گفت که مرا بگذار
 که بروم و آب بخورم راجه او را نصحت داد چون آن دختر آن حوض رسید در آن آب
 در آمد و غایب شد راجه هر چند تفحص کرد پیدا نشد راجه چون بکناره آن حوض آمد
 دختر را ندید غمگین را دید که در کناره حوض نشسته است راجه در دل خود گمان کرد که
 این غمگین زن مرا خورده است راجه حکم کرد هر جا که غمگین برود باشد بکشید گمان آید
 هر جا که غمگین را می یافتند می کشتند تا روزی یک غمگین پیش راجه آمده گفت که چرا بیا
 کشتن من مردمان را تعین کرده راجه گفت برای آنکه یکی از شما زن مرا خورده است
 آن غمگین گفت که او دختر راجه من بوده است تو او را بگذار که ترا از چیزی حاصل نخواهد شد
 راجه گفت من بغیر از فرزندان گمانی چه طور کنم و آنچه صحبت او مرا بد نشود قبول دارم تو او را
 البته برای من بیا غمگین گفت فرزندان من که از تو متولد شوند خوب نخواهند شد راجه
 گفت من او را هر عیبی که دارد قبول دارم پس آن غمگین رفت بعد از آنکه همان
 دختر پیدا شد راجه از دیدن او بغایت خوشحال گشت صدقات بسیار داد بعد از این
 از سه پسر بوجود آمد نام یکی شل و دیگری دل و سوم بل چون ایشان بزرگ شدند
 راجه جای خود را به پسر شل نام داد و خود در جنگل و بیابان رفته در عبادت اشتغال
 مشغول گشت شل روزی بر عرابه سوار شده بشکار رفت آموختنش در آمد شل از
 عقب آن آموختنش بر عرابه چندان برانگه اسپان مانده شدند بهایبان بر آید گفت درین
 نزدیکی بر منی هست دو اسپ کمره خوب دارد اگر آن دو کمره ما برین عرابه بنشیند تا

۱ شل
 ۲ دل
 ۳ بل

این آهورا بگیرد پد را چه مثل بفرمود تا پیش آن برود آن دو کرده بجاریت بیارند کسان
 راجه رفتند و آن دو کرده را از برهمن بجاریت آوردند و بشتر طانکه چون راجه از سواری
 فارغ شود اسپان مرا برهن باز بدید راجه آن اسپان را بر عرابه خود بست و آن عرابه
 زود را ندنی الحال بان آهور سیده او را بزود آنگاه گفت که این اسپان لایق
 بادشاهت است از همان راه بشتر خود آمد برهمن چون دید که اسپان نه آوردند شاگرد خود
 پیش راجه فرستاد آن شاگرد پیش راجه آمده اسپان را طلبید راجه گفت این اسپان
 لایق بادشاهت است تو در عوض آن دو گاو و برکه مثل شام مردم را گاو بهتر است
 شاگرد او اتری نام داشت پیش آن برهمن باز آمد و حکایت را گفت برهمن خج
 برخواست و نزد راجه آمده اسپان خود را از طلبید و گفت که این اسپان را برهن
 برهن داده است و یکم از آن فرزند آب و دیگری فرزند آتش اگر برهن نخواهد
 ترا خوب خواهد شد راجه گفت در عوض آن چهار پد و دیگر بگیر برهمن گفت ترا
 مناسب نیست که اسپان مرا نگاهداری بهتر آنست که بخوشی مرا بده تا دهن آفت
 بر تو نرسد راجه اعتراض شده بفرمود که این را بکشند آن برهمن همان لحظه
 افسونی خواند چهار دیو آمده حاضر شدند او گفت که این را بکشید دیوان راجه را
 کشند ارکان دولت بر او در اول نام را بجای او نشانند بعد از آن برهمن پیش
 دل آمده اسپان خود را بطلبید دل اسپان را نداد برهمن گفت که بر او تو اسپان
 مرا نداد بسزای خود رسید اگر تو هم نخواهی داد بسزای خود خواهی رسید دل بر او
 اعتراض شد بکسان خود گفت که تیر و کمان مرا بیا رید تا این برهمن را برهنم که
 بر او مرا کشته است مردم تیر و کمان آورده دادند برهمن گفت چون اسپان
 مرا نمیدهی اختیار داری راجه خواست که او را بنزد برهمن دعا کرد و راجه را گفت
 که پس خود را بزین راجه بی اختیار تیر بر پسر زده بکشت بعد از آن گفت که دیگر زین خود را
 بزین راجه چون تیر بر کمان نهاد زین راجه دویده بر پای آن برهمن افتاد و گفت مرا
 دیون گناهی نیست مرا بخش برهمن گفت ترا بخشیدم آنگاه راجه را گفت که زین

श्रावण

تا بہ بیٹیم چون میزنی راجہ ہر چند خواست کہ اور بزنند دستش یاری نذاو بی قوت
 راجہ فرشتی ہر دو با برہمن بنیا و گریہ و زاری کردند زن راجہ گفت کہ من ہر گز
 راجہ میکہ دم کہ بفقرا آزار رسان اونہی شنیدہ آخربہ سزای خود رسید برہمن ہر دو
 رحم آمد گفت از تو خشنو شدیم ہر چہ خواہی از من بطلب زن راجہ گفت از تو آن
 می طلبم کہ فرزند مرا زندہ کن و گناہ شوہر عم کو کن و اسپان خود را بگیر برہمن ہر دو
 فرزند او زندہ شد و از گناہ راجہ در گذشت ہر دو ہسپ خود را گرفتہ سجانہ خود آمدند
 این قصہ را برا جہ جد مشہر گفت راجہ پرسید کہ کسی از تو ہم در عمر زائدست مار کندی
 گفت کہ راجہ بود اندر دہمن نام در ایام حکومت خود خیرات بسیار میکرد چون وفات
 یافت اورا بزرگ برونہ تا زمانیکہ در دنیا ذکر خیرات او بسیار میکردند اورا در سرگ می بود
 چون مدتی گذشت یاد او فراموش مردم شد موکلان سرگ برا جہ گفتند تا مذکور خیر تو
 در دنیا باقی بود در اینجا جایی تو بود صلا ذکر تو از زبان خلق بفتتا و دیگر اینجا جایی تو
 نیست راجہ گفت من در دنیا خیر بسیار کردہ ام از زبان مردم ذکر من چون افتادہ
 ایشان گفتند تو برہمن برو اگر میچکس از ساکنان دنیا ترا بشناسد باز ترا اینجا
 بیاوریم این گفتہ اورا از بہشت بدر کردند دو کس ہمراہ او بدنیافرستاند تا گواہ ہشند
 کہ اگر در دنیا اورا کسی بشناسد اورا باز بزرگ رسانند و گزینہ گذاشتہ باز گردند راجہ بزرگ
 آمدہ مرادید از من پرسید کہ مرا می شناسی گفتم ہمیشہ در تیرتہا میکردم و در یاد آئی بسیار
 از خود و کسی دیگر خبری ندارم او از من پرسید کہ کسی کہ در عمر از تو زیادہ باشد بنشانہ
 گفتم ہر پابا برہن نام چند کہ در کوہ ہماچل میانہ از من سن زیادہ دارد او شکل است شکل شدہ
 مرا بہشت خود سوار کردہ ترو چند مذکور برد و دید کہ چندی بزرگ در خرابہ نشستہ است راجہ
 پیش آن چند رفت باو گفت کہ تو مرا می شناسی چند فکر بسیار کرد و گفت من ترا
 نمی شناسم راجہ گفت ہیچ در دنیا از تو بزرگ ترست او گفت کہ در فلان لاب بوتیاری ہست
 نارسی جنگی نام کہ از من بسال کلان ترست راجہ گفت پس آنرا بمن بنمای پیش او
 بروم چند ہمراہ او شد اورا بکنارہ آن تالاب آورد جانیکہ آن بوتیار بود آن تالاب

۱۶۳۳۳۳

۲۳۳۳۳۳

۳ ناہو جंच

१ इन्द्रचमनस

اندر من سز نام دشت همین راجه در ایامی که در دنیا بادشاهی دشت آن تالاب ساخته
 چون من در راجه و چند آنجا رسیدیم پیش آن پوتیا که نام آن ناری جنگه بود ز قیام راجت
 تو مرا می شناسی گفت من خود نمی شناسم اما در نیانگ پستی هست که بسیار از من کلان
 ترست بیا تا نزد او بروم شاید که او ترا شناخته باشد پس من و آن هر سه پیش آن سنگ نشین
 رفتیم که اگر باین نام دشت راجه از او پرسید که تو اندر دمن رومی شناسی سنگ نشین چون
 فکر کرد در ریافت راجه را شناخت آغاز کرد که گوید و گفت که من در قعر زمین بودم آن اجبه
 در دنیا جگ کرده بود چندان آتش افروخته بود که قعر زمین از آن آتش گرم شده بود
 من بجهت آن گرمی آتش باین تالاب آمدم و سکونت گرفتم از آن وقت درین آب
 میباشتم آن دو کس که همراه راجه آمده بودند چون گواهی آن سنگ نشین را شنیدند از
 آسمان محضه آورده او را بران سوار کردند باز بفرگ برودند مطلب ازین حکایات است
 که هر کس با دنیا عمل نیک میکند آخرت او آرزوی یابد بعد از آن مار کند و بوقصدی که بجهت
 راجه جده بشر بگفت که کوشنگ نام رکھیشتری بود عبادت الله تعالی میکرد روزی
 جانوری بخیال بر رکھیشتر کرد رکھیشتر نظر غضب بران جانور کرد همان لحظه آن جانور
 بر در رکھیشتر را ازین گمان شد که حال او دعای من استجاب میشود هر کس را که دعای
 خواهم کرد او پلاک خواهد شد روزی بطلب ازق بشهر رفته بود بجان نذلی که او خدمت
 شوهر نیکو میکرد بی رخصت شوهر هیچ کاری نمیکرد از او چیزی طلبید زن بخدمت شوهر
 مشغول بود هر چند رکھیشتر از او چیزی طلبید او بی رخصت شوهر نداد رکھیشتر نظر
 بیرون گاه کرد آن زن پیش رکھیشتر آمد و گفت بر چند تو عبادت بسیار کردی هنوز
 دشمن خود را رفع نکردی رکھیشتر گفت دشمن من کیت زن گفت دشمن تو غضب
 و خست خیال آن جانور کرده که او را کشتی بهمین خیال خواستی که مرا بکشی زاهد
 دعای آنست که آنچه رضای خداوند تعالی باشد بران صبر نماید که چون جانوری را
 کشتی گمان بردی که حالا عبادت من مقبول شد نمیدانی که آن تمام نقصان است
 عباد آنست که بخواند و دیگران را بفرماید تا بخوانند و عبادت کنند نه آنکه نظر غضب کنند

२ अकुपार

३ कौशिक

تو اول نیک و بد و ثواب و گناه را بدان بعد از آن خود را عابد نام نه در متلا پور
 صیادیت ترا پیش او میباید رفت و از تو ثواب و گناه را باید آموخت آن کج گفست
 تو راست میگوئی من نفس خود را مغلوب ساخته ام حالا بقول تو پیش آن صیاد
 میروم آن رکمیشتر بشهر متلا پور بر رفت خانه آن صیاد تحقیق کرد چون پیش او آمد
 دید که او گوشت آهو و گوشت گاو پیش میفروشد چون چشم آن صیاد بر آن رکمیشتر
 افتاد گفست خوش آمدی از آن زمان که آن زن مرا بتو نشان داده است
 من انتظار تو بودم رکمیشتر حیران شده با خود گفست که آن زن چگونه دانست که
 من آن جانور را کشته ام و این صیادی میکند و جانوران میکشد و میماند که
 آن زن مرا پیش او فرستاده است من خود هیچ نبوده ام و نفس او بیایسته
 شد آن صیاد گفست این حالت مرا برضای ما درویدر و آنکه هیچ نامحرمی بر نظر
 خیانت نمی بینم ازین حاصل شده است من از نیجت درین شهر مقام اختیار کرده ام
 و راجه این شهر بر هیچکس ظلم روا نمی آید و همه مردم بکار خود مشغول میباشند و
 همه مردم از عدل راجه آسوده اند و این صیاد را من نمیکنم از دیگران گوشت
 خرید میکنم و میفروشم و هر چه از آن حاصل میشود قوت ما درویدر و عیال میکنم و من
 گوشت نمیخورم ای رکمیشتر مر دانست که دایم در رضای خداوند تعالی باشم هر کس نیک
 عملت و نیکی میکند خدای تعالی نیکی را ضائع نمیکند و نخواهد کرد رکمیشتر گفست تو
 چه ابلباس صیادان میباشی و گوشت میفروشی صیاد گفست گناهی از من موجود
 آمده بود و بر منی را رنجانیده بودم او دعا کرد که من این کار میکنم باندک گناهی این
 گرفتار شدم تو هم بدان اگر بدی کنی جزای آن البته تو میرسی آن رکمیشتر از
 آداب بندگی آموخت بعد از آن از او رخصت گرفت و عبادت میکرد تا بمراد خود رسید
 مار کندی مثال این حکایات بسیار بر اجدد شهر گفست راجه را گفتار او بسیار دوست آمد
 در نیوقت که راجه جدمیشتر و برادران از گوه برگشتند و ازین از پیش اند آمده بدین
 جنگ که در این خبر بگوروان رسید بسیار غمگین شدند با هم نشسته مصلحت کردند که در غده

پانژوان نزدیک رسیده است و ایشان این نوع کارها کرده اند و ارجن از اندر نیز
 عجایب آموخته است اگر ایشان را قوتی میشود مردم جمع شوند ما حرفه ایشان را بشنوم
 در جردین گفت پیشتر از آنکه ایشان لشکر جمع کنند بر سر ایشان میاید رفت که خاطر
 از ایشان جمع گردد و میدانستند که اگر جنگ پانژوان رفتن را به دهر تراشت بگویند
 او بان راضی نخواهد شد پس پیش دهر تراشت آمده گفتند که گلماسی اسپان گلماسی گاون
 و کوسفندان مادر کامیک بن میچند رخصت میخواهم که بدین آنها بروم دهر تراشت
 گفت در اینجا پانژوان هم هستند من از رفتن شما راضی نمیشوم اگر چه شما لشکر عظیم
 دارید اما حرفه پانژوان نخواهد شد من شنیده ام که ارجن از ما دیوانه سلاح با
 آورده است اگر او بجان اسلحه با شما جنگ کند شما را بپلاک خواهد کرد لشکر گفت مطلب ما
 این نیست ما را با پانژوان کاری نیست ایشان در اینجا بعبادت مشغول اند ما بجهت بدین
 گله اینجا میرویم با ایشان کاری نداریم دهر تراشت گفت که اگر کاری ندارید اختیار از بس
 در جردین بفرمود ما لشکر از اطراف عالم طلبند عرب با و اسپان و آقشانه و غیره را
 همراه گرفته متوجه کامیک بن شدند تا عظمت و شوکت خود را به پانژوان نمایند منزل
 بمنزل تابکامیک بن رسیدند و در آن نزدیکی فرود آمدند و هر روز بشکار میرفتند مطلب
 ایشان این که پانژوان بشنوند که در جردین باین شوکت آمده است بفرمود تا
 هر جا که درین نزدیکی جالی خوب باشد بجهت او عمارت عالی میافسند و مردم انعام
 وافر میداد و بخششهای فراوان میکرد و این خبر به پانژوان رسید و در آن نزدیکی
 مالابی بود که تعلق بچترسین کند هر پلشت کسان در جردین خواستند که در کناره آن تالاب
 منزل بجهت در جردین راست کنند کسان چترسین همه جمع شده گفتند اینجا تعلق
 ما داریم شما چه کسایند که در اینجا منزل راست میکنید مردمان این گفتگو را بدو جردین
 گفتند او فرمود که این ولایت تعلق با ما و شما بروید منزل راست سازید با کسان
 چترسین و کسان در جردین جنگی عظیم شد آنها مردمان در جردین را کشند چون
 این خبر بدو جردین رسید اعتراض شد با تفاق کردن مسکن همه برادران بال لشکر تمام

بجنگ درآمد و با ایشان و با کسان چترسین جنگی عظیم شد آخر گندم هر بان بر کور و ان غالب
آمدند کسان در وجود همین همه روی بگیریز نهادند در وجود همین و کرن و سکن مانند چون
کرن این حال را دید اعراض شده در نوح ایشان در آمده چندین کسان ایست
و نایب بود که در آخر کسان چترسین کرن نخواستند او را بسیار زدند و در وجود همین را با اهل محال
گرفتند چون سکن این حال را دید و بگیریز نهادند و ایشان در وجود همین را گرفته بودند
نزدیکان در وجود همین نزاری کنان پیش راجه جدی شتر قصبه گرفتاری در وجود همین را گفتند
راجه جدی شتر بر چترسین اعراض کرد و بهمین سنین گفت که من میدانم که در وجود همین آمده که
عظمت و شوکت خود را بنماید خوب شد که آنچه ما را بدر وجود همین می بایست کرد چترسین و
کسان او کردند بگذرانند تا هر جا که خواسته باشند بربند راجه جدی شتر گفت ای بهمین
چندین نباید گفت ما هیچ برادریم و ایشان ضد برادر حکم یک لشکر داریم ما را کمک البته میاید
کرد اگر با هم جنگ شود آن زمان ما جدا ایم و ایشان جدا حالا در وجود همین را از دست نماند
خلاص میاید کرد و منت بر سر در وجود همین خواهد ماند بعد از آن ارجن و نکل و سهد پور
فرمود که شما بروید اگر بصلح او را بگذرانند بهتر و الا آن زمان جنگ خواهد بود و بهر صورت
او را خلاص کرده بیارید لشکر در وجود همین نیز همراه ارجن شده رفتند چون چترسین
و کسان او رسیدند ارجن با ایشان گفت که شما بزرگ اید و ایشان اولاد و برادر
اند برادران اند خوب نیست که ایشان را با این حال می برید ایشان را بگذرانید چترسین
گفته ارجن قبول نکرد و آخر در میان ایشان جنگی عظیم شد گندم هر بان نکل و سهد پور از
عراق انداختند و بهر ارجن زور آوردند ارجن تیرها دیو بدست گرفت گندم هر بان تیرها
در وجود همین را گرفته بطرف آسمان متوجه شدند ارجن چندان تیر بهر هوا انداخت که راه
آسمان بر ایشان بست چترسین گندم هر پ که سردار گندم هر بان بود و دعا کرده پنهان شد
ارجن را تیر می زد ارجن چون تمیدید هر گاه آواز گمان او بر می آمد ارجن بر پنهان آواز
تیر می انداخت و تیرهای او را در راه نیز چترسین گرز خود را بر ارجن انداخت ارجن تیر
بران زد که گزیده پاره شد چترسین چون آواز بدید غنده کنان برابر ارجن آمد و یکدیگر را

در یافتن ارجن پرسید که چه بود که تو با من جنگ کردی چیرسین گفت که اندر مرگت
 که ارجن فرزند من است و مرا از جنگ منع کرد ارجن گفت که حالا در وجود من با گنبد چیرسین
 گفت اگر راجه جد همیشگی بفرمایند او را بگذارم و گرنه او در بند منست او را نخواهم گذاشت
 پس همه بخدمت راجه همیشگی آمدند چیرسین در وجود من و اکثر عیال کوروان که بند کرده بود
 پیش راجه آورد راجه جد همیشگی چیرسین را دریافت در وجود من و همه عیال ایشان را
 از بند گرفت همه را از بند خلاص کردند بعد از آن چیرسین در خدمت اندر رفت گفت
 که مردم من کشته شده اند اندر از آسمان امرت بارید و هر کس که کشته شده بودند از
 گنبد بان و کوروان همه زنده شدند کوروان از پانڈوان بسیار شرمند شد و در
 تیر بر خوار می گوروان بخدمت راجه جد همیشگی او را منع کرد تمام فرزندان و زنان کوروان را
 طلبیده مهانی کرد و بدر وجود من گفتند که ازین گرفتاری نکلین مباد گاهی فتح میشود و
 گاهی بزمیت بعد از آن راجه جد همیشگی همه ایشان را رخصت کرد در وجود من نکلین شرمند
 میگفت که هزار بار بیشتر از مرگ راضی بود که پانڈوان او را خلاص کردند و انجان شکستی که
 یافته بود چون نزدیک بمنزل خود رسید همه لشکر خود را رخصت داد بمنازل خود رفتند
 در وجود من در آب گنگ غسل کرده با نجا بگوشه نشست و با هیچکس ملاقات نمیکرد
 سخانه نمی آمد کرن در نیوقت برسد چون از احوال در وجود من خبر داشت کرن گمان برد
 که در وجود من فتح کرده آمده باشد در برابر او بایستاد او را تعریف کرد که مثل تو راجه بزرگ
 می بایک آن طور گنبد هر پان را که هیچکس حریف ایشان نمیشود منترم کردی و در وجود من
 نخل میشد چون کرن بسیار بگفت در وجود من او را نزدیک خود طلبیده گفت که تو
 خبر مانداری که گنبد هر پان ما برده بودند و آنچه بر سر او گذشته بود از جنگ ارجن و آنچه
 راجه جد همیشگی با او کرده بود به تفصیل بگرن گفت و باز گفت که هیچ چیز از انقدر تفاوت
 نکرد که عیال ما با آن خوار می پیش پانڈوان بودند و در و پدی بر ایشان خندیدند
 بار مردن بهتر از آن بود کاشکی اگر نمی فرمت پس این خوار می نمیدیم حالا میخواهم که خود را
 بسوزم و یا زهر خورده بمرم بهر طور که باشد خود را بکشم در روی مردم نمایم وقتی که سخانه

نخل

بروم آن مردمان که ما را از رفتن منع میکردند حالا چه خواهند گفت بعد از آن با دوسان
 گفت که من این سلطنت را قبول میدهم همه فرزندان و لشکرها بتومی سپارم من
 بگوشه رفته از مردمان کناره کرده عبادتی کنم در ساسن بنیاد گیریه کرد و گفت که
 اگر آفتاب بزمین آید تا هم از من این گستاخی نمیشود بعد از آن همه برادران
 و پسرانی در جودین افتادند که ازین خیال بگذرگرن گفت که پانژوان حالا در ولایت
 تو میباشند چنانچه دیگر لشکری در رعیت از دولت تو منجزند ایشان همان طوری
 حکم فوکران دارند تو را چه و صواب ایشان اگر ایشان یک مرتبه ترا خلاص کرد
 باشند چه شدند انعم نباید خوردشکن گفت که کرن راست میگوید اگر ایشان بکلی
 برای تو این خدمت کرده باشند این همه ترا نعم نباید خورد مردانه باید بود کسی
 بادشاهی ترا نگرفته است تو پرا دلگیر میباشی در جودین گفت پس چند روز را بگذراند
 تا من سحری که میدانم بکنم پانژوان را بکشم در جودین همه مردم را از پیش خود دور کرده
 آغاز افسون کرد و موکلان در آنوقت پیش در جودین حاضر شده گفتند که تو حالا
 این افسون را بگذار که بعد یک سال در میان پانژوان و تو جنگ خواهد شد با شتاب
 شما خواهیم بود و پانژوان را خواهیم کشت در جودین باین سخن بسیار خوشحال شد
 بعد از آن همه برادران و خویشان نزد در جودین آمدند و بالتاس بسیار او را در منزل
 او در زندان بخدمت بهیکم تپامه رفتند بهیکم تپامه گفت که من نمیگفتم که شما خودی
 کرده پیش پانژوان مرید حال معلوم کردید که بچه غرت و حرمت باز گشتید گند بر بان
 شمار بسته پیش پانژوان بروید بوزند اگر پانژوان نمی بودند شمار میکشند اما پانژوان
 نیکو کار بودند که حق خویشی بجا آوردند که شمار خلاص کردند و خبری نگفتند چون بهیکم تپامه
 ملامت بسیار کرد کرن بکوردان گفت که شما هر مرتبه پیش این پیرلی عقل مبروید و
 او تعریف پانژوان میکند و آنها را بر شما ترجیح می دهد ایشان گفتند ای منم میدانم
 بعد از آن کرن گفت که ایشان جگ کردند و خیرات و انعام بسیار دادند و نام رنگ
 پانژوان در اطراف عالم شد شما از دیدن اینطور چیزها نمکین شدید حالا محال است

کہ شما ہم شل ایشان جکی بکنید و اموال و اشیائی کہ در قمار از ایشان گرفته اید صرف نماید
 تا نام تنگی شمارا ہم شود و اعتبار زیادہ گردد و بر تقدیریکہ در آخر حال پانڈوان بر شما ہم
 ظفر پانڈو باری اموال ایشان را تلف کردہ باشید از تلف اموال حسرت برینڈو کورون
 برین قرار دادند و در استعداد جگ شدند و کسی بہ طلب پانڈوان فرستادند و گفتند کہ
 ما میخواستیم کہ جمعیتی عظیم شود جکی بکنم می باید کہ شما ہم آمدہ بما اتفاق فرمائید ایشان جواب
 دادند کہ یک جگ کہ کردہ ایم این نتیجہ داد کہ در میان ما و شما این طور خصومت افتاد
 کہ ہنوز از شرط قمار بدر نیامدیم یک سال دیگر از میسا و ماندہ کہ در میان خلق نہان بمانیم
 و بی عمدہ نام نشان باشیم بعد از ان وعدہ خود وفا کنیم افتادہ شد تعالی در میان ما
 و شما معرکہ خوب خواهد شد بجز کہ جنگ خواہیم آمد حالاکہ شما جگ میکنید اختیار داری
 مانمی آئیم گونیدہ برگشتہ پیغام بدر جوہن گفت و در جوہن کرن را بفرمود و چنانچہ
 ارجن ہر چار طرف عالم گردیدہ مال و متاع حاصل کردہ آوردہ است تو ہم بروہر کہ را دلی
 از قبائل ہماہ گرفتہ مصاح جگ تیار کن کرن برفت ہمچنان کرد مالہای ولایت را انچہ
 توانست ہم رسانیدہ بدر جوہن گذرانید و ہمہ را جا متفق شدند تا در جوہن
 جگ کرد و بعضی از خویش آمدہ گفتند کہ تو خاطر جمع دار کہ جگ تو آن طور جکی شدہ
 است کہ بہ تقویت آن بر پانڈوان ظفر می یابیم و ایشان را منہزم می سازیم
 پانڈوان ہم ہرگز این طور جگ نکرده بودند بدر جوہن را این تعلقات بسیار خوش
 آمد بعد از ان فرمود کہ اہل مجلس را خوردنی بخوراند کرن سوگند خورد کہ بعد
 ازین جگ تا ارجن را نشتم پاپہارا نشویم آئیم بر قصد راجہ جد ہشتر چون
 پانڈوان بجا میک بن رسیدند اوقات بیوہ و برگ درخت ہامی بیابان میگرددند
 و بر زمین خواب میکردند و دزدی پانڈوان دلگیر بودند ناگاہ بیاس پیدا شد ایشان
 را تسلی دادہ گفت کہ خاطر جمع دارید در عنقریب ایام خوشحالی روی خواہد داد
 بزرگان گفتہ اند کہ ریاضت آنست کہ خیرات بہ فقرا و مساکین بدہد و خود تشنہ
 و گرسنہ باشد در راہ خدای تعالی راجہ گفت سر ما یہ ندارم کہ مستحقان بدہم ہایس
 گفت

جگ

بهترین انعام و خیرات آنست که در تنگی و بی نوالی بدید شما نیز اندک پیش
دسترس دارید و هیچکس را محروم نمیکند از دید برگاه خداوند تعالی چون ضایع شود
حکایت یک برهمن که در حالت افلاس گریسته را سیر کرده بود و بان ثواب بالا
آسمان رفته از مقربان شد شما نه شنیده آید را چه بد مشر برسد که این حکایت
چگونه بود بیاس گفت که در زمین کور چشمی برهمنی بود خوشه چین بدگل نام که اوقات
خورد اهل و عیال خود را از وجه خوشه چینی میگذاشت و هیچ کس از عیال درشت سلسله
در آن ولایت تحت اقتاد آن برهمن خوشه چینی میگذاشت تا آنکه بعد از یازده روز
از غله حوالی که بگشت و کار کسے تعلق نداشت بهم رسانید و اهل و عیال او
خوشحال شدند که باری بعد از یازده روز فاقه خواهد شکست چون آن غله را پیش
دسترس کرده بخت آن طعام را شش حصه کردند و هر کدام میخواستند تا بخورند که
سدر متق ایشان بود در همین وقت برهمنی غریبی در باسام نام که زکریا نامی بالا
گذشته بصورت فقیری ظاهر شد و از برهمن چیزی سوال کرد و گفت که ما را چند روز
که گریسته ام و بی قوت شده ام برهمن حصه خود را بوی داد تا بخورد بعد فراغ طعام
او پرسید که تو سیر شده گفت هنوز نه آن زمان فرزندانش هر کدام بر ضایعی خود
و شوق دل حصه خود را بوی دادند از قوت خود گذشته دل او را بدست آوردند
در باسا گفت که من برای امتحان شما آمده بودم چنانچه می شنیدم آن بختان بدیم
که شما بنفایت است از خدا خواستم که شما را نیک جا دهد در همان ساعت جانی
مخفه از عالم بالا که زبان هندی آنرا بوان گویند فرود آوردند تا آن برهمن را به سرگ
برند برهمن از آن کسانیکه مخفه آورده بودند پرسید که شما تعریف سرگ بکنید ایشان
گفتند که در اینجا هیچکس را غم نیست بیا برین مخفه سوار شو تا ترا به بریم و هر تعریفی که
خواهد بود در راه با تو خواهیم گفت را چه بد مشر از بیاس پرسید که بغیر از صفت
سخاوت و کرم دیگر کدام صفتهاست که آدمی بواسطه آن سایه قوت خود میباید
شود و او را بر آسمان برند یا گفتند که غیر از این صفات دیگر هم بسیار است مثل آنکه

۱ کور چشمی
۲ سدر متق

در وضع نگوید و ز ریتغ کشته شود و در بظا هر دو باطن پاکی دارد و از خلق نداند و بداند کسی
 کسی نخواهد این طور مرتبه نیک حاصل میشود تا آنکس داخل بهشت میشود بعد از آن
 بیاس تعریف بهشت و بیان لطافت هوای آنجا و دیگر خوبی با از آنچه مشهور است
 است یک بیک بخد مت راجه جدی شتر گفته از نظر غائب شده روزی راجه جدی
 در خواب دید که آهوان کلان پیش آمده داد خواهی میکنند که از بسکه شما درین بیان
 سکونت گرفتید و شکار جانوران کردید تمام جانوران تمام شدند اگر چند روز دیگر هم
 قرار خواهد گرفت هیچ نسل مانده راجه جدی شتر در ویدی را آنجا گذاشته هر چند
 برادران روان شدند جایکه در ویدی را گذاشته بودند که میشی عابدی ترن بنیاد
 و در موم را نیز جمعیتی برای محافظت در ویدی گذاشته بودند با نڈوان جنگل جنگل
 کرده میگشتند و در ویدی که تنها مانده ناگاه راجه سنیدر رتھ نام که برای کتالی
 از ولایت خود برآمده بود در آن جنگل گذر کرد چون نظرش بر ویدی افتاد داخل
 شده با خود گفت که هیچ زنی برابر این من نداشته باشد خوب است که همین را بر
 این معنی با خود قرار داده اول یک دوست خود را که کوٹ کاسه نام داشت و سر
 راجه سوز رتھ بود طلبیده با او در ویدی را پیغام کرد من راجه و راجه زاده ام در
 اصل و نسل از پانڈوان کمتر نیم مناسب آنست که همراه ما بیایی تا این محنت و کسب
 یافته بعیش و عشرت بگذرانی عینت است که صاحب جمالی چون تو با این طور پریشانی
 کشد کوٹ کاسه چون این پیغام باو گفت در ویدی سخنان او را بر روی او با آرزو
 و گفت که شغال را میرسد که تیسر حدیثش را در خل کند با وجود آنکه پانڈوان زنده باشند
 کسی راجه مجال که در حرم ایشان نظر بدید بنید کوٹ کاسه نا امید شده پیش
 رفت آنچه در ویدی گفته بود باو گفت که چید شعلی طاقت شده پیش در ویدی
 رفت در ویدی چون دست که راجه بزرگ است بطریق ممالی اول او را تخلیم کرد
 و جهای مناسب برای نشستن او داده در ویدی خواست که او را ممالی کند آهوان
 که پانڈوان شکار کرده پیش در ویدی فرستاده بودند خواست که پیش راجه نڈوان کند

۱. वृत्तान्त
कवि

२. अथ

३. कोटिकास्य

४. सुरथ

...

راجہ جیدرتھم بزور و ضرب درویدی را بر عراب خود نشانیده روان شد و دوم و
ترن بندم عابد سہر چند راجہ را منع کرد و قبول نکرد ایشان راجہ را دعای بی کرد
گفتند کہ زودتر جزای این بد عملی خواہی یافت در زمانی کہ جیدرتھم درویدی امی بود
اول راجہ جد ہمشتر آگاہی شد و شگونہای بد روی نمود مثل اینکه در زیر عراب
آفتاب دید و پرنہ با فریاد میکنند و آہوان در گریہ آندند با برادران خود گفت کہ
خاطر ما از جانب درویدی جمع نیست اگر غلط نکنم او را واقعہ پیش آمدہ است ہمہ
برادران را گرفتہ قصد کا میک بن نمودند از آنجا روان شدند تا منزل خود رسیدند
خبر یافتند کہ درویدی راجہ جیدرتھم گرفتہ میسر و عرابہای خود را بسعت تمام راندہ رسیدند
چون جیدرتھم آواز عرابہا شنید از درویدی پرسید کہ عرابہ سواران چہ کسانند کہ
می آیند او گفت کہ آن پانڈوان اندر پنج برادر نزدیک تومی آیند جیدرتھم بر گشت
باستاد با ایشان جنگ عظیم کرد و آخر مغلوب شد درویدی را گذاشتہ روی بگریز
نہا و راجہ جد ہمشتر درویدی را گرفتہ برگشت و قصد دیگر نکرد اما ارجن و ہسین
تعاقب نمودہ جیدرتھم را و شگیر کردند و سرش را تراشیدہ پنج پائل بر سرش گذاشتند
چنانچہ غلامان را میکنند پیش راجہ جد ہمشتر آوردند راجہ جد ہمشتر گفت کہ این راجہ
نیاید آنرا از بند خلاص کنیند ہمیں گفت کہ این گنگار درویدی ست ہر چہ
درویدی در حق او بگوید بران عمل باید کرد درویدی گفت بسز رسید حالا از پیش
دور کنیند ہمیں دست او را گرفتہ گفت کہ تو حالا اسیر درویدی ہستی باید کہ برائی او
افتی و اقرار غلامی کنی راجہ جیدرتھم گفت کہ شاجان مرا بخشیدہ اید من علام شدہ ام
ہر کہ از اصل و نسب ما خواہد بود او ہم خانہ زاد شا خواہد شد راجہ جد ہمشتر چون حاجی
و غریبی و غم و تنی او دید تقسیم کردہ گفت شما بار دیگر چنین کار نخواہید کرد و در خانہ کسی
نظر بہ نخواہید نمود جیدرتھم از کردہ خود پشیمان شدہ عذر خواہی بسیار کرد ازین
شرمندگی بجانہ خود نمیتوانست رفت از آنجا بجانب ہردوار رفت و در گنگ غسل کرد
در عبادت رب العالمین مشغول شد مطلب آنکہ حق تعالی مرادش سرس بدہد تا از

پانژوان از مقام بگیریم چون بدرگاه خداوند تعالی محنت کسی بر باد نبرد ناگاهها در پیش
پیش جیدر تهم آمده پرسیدند که مقصود تو چیست جیدر تهم گفت که ای مهادیو جو
پانژوان مرا بسیار بیعت و بی حرمت کرده اند و سر مرا تراشیده با انواع خواری جا بجا
گردانیده اند نبوغی که از شرمندگی بخانه هم رفتن نمیتوانم حالا از شما التماس آن میدانم
که مرا تقاضا کنی که وقتی به بخشید که بر پانژوان غالب شوم و از مقام خود را از ایشان
بگیرم مهادیو جو گفتند که بر چهار برابر از غالب خواهی شد بخلاف یک برابر که آن جن
ترا برود ترس نخواهد بود جیدر تهم گفت بچه تقریب او مغلوب نشود مگر رتبه او از شما
زیاده است مهادیو جو گفتند رتبه او از من زیاده نیست اما تقریب اینکه کشن مرلی
و حامی اوست و اندر را با نسبت پدری و اوستادی است و برای خاطر آنها من
ترا تقاضا نکردهم و تیر خاصه خود را با بخشیده ام بنابراین از سخن خود چون گروم که
داده خود را از او چون بتانم تو این تیر و سلاح که خاصه ماست این را بگیر و کار بفرما
که بران چهار برابر از غیر از ارجن نظر خواهی یافت و بجایی که در که راک در قوت و زور
مثل ارجن است مغلوب خواهی ساخت مهادیو جو سلاح خود را که با شش است نام داشت
به جیدر تهم عنایت کرده او را تقاضا داده غائب شدند بعد از رفتن جیدر تهم
پانژوان روزی نشسته بر احوال پریشانی خود ماسف میخوردند و از ستم زمانه و جور
روزگار ضعیف بتیانی داشتند ناگاه مار کندی پیش پانژوان آمده و لاسای
پانژوان نمود راجه جیدر تهم به مار کندی گفتند که هر روز با از دست زمانه می بینید که
چه محنت تازه روینماید و چه غم بی اندازه میرسد کاشکی میدانستم که این پریشانی
تا کجا است و بطریق خلاص ازین در طه چیست در کار خود چنان خرابی دارم که شربت کما
برای هیچ پدیده نیست ما کندی گفت که هیچ محنت نباشد که بالای آن تصور نتوان کرد
آن شیخ و بلا ازایش خداوندیست که بند خجانه الهی است و آدمی که در بند می افتد بهتر این
نیست که دل خود را در خدا نهد و کار خود بدو سپارد و تا وقتی که داند که او را از بلا خلاص
سازد و پیش از رسیدن آن وقت نالیدن و بی طاعتی نمودن سودی ندارد و محنت

شما زیاده تر از محنت راجه رام نخواهد بود و مگر حکایت او نه شنیده اید راجه چه پیشتر رسید
 که حکایت رام چگونه است ما کند یو گفت در او و شخصی بود از اولاد آفتاب که او را راجه
 میگفتند او پسری داشت و سر ته نام داین و سر ته سه زن داشت یکی کوشلیا و
 دیگری کیگی و سومی ستمتر او شلیا از راجه یک پسرا آورد او را رام نام نهادند و
 را هم یک پسرا را بچه نام نهادند و ستمتر را هم دو پسرا شد یکی لخمین و دیگری شتر
 و در زبان آن و سر ته از فرزند زاده بلای بر سر او آمد نام دیوی بود که ده سر
 و راون پسرا بود و بشتر و پسرت و پست پسرها بود و ان راون چند
 بر او دیگر داشت از همه بزرگتر گبیر بود و نام دیگری کوهبکرن و سوم کجین و دیگر
 و دیگر خواهری داشت شورب که نام داین راون بنایت قوی فز بر دست بود یکبار
 با برادران خود و خواهر بیگنیاون که رفتند دیدند که گبیر بر او کلان برز انومی پدر
 بشتر و نام شسته است ایشان چون بر او رفتند پدر با ایشان بیج التفات نکرد
 ایشان را از ان بسیار غمیت آمد ترک خدمت پدر کرده خدمت بر ما رفتند تا ده هزار
 سال با خود خورده خدمت بر ما کردند بعد از ان ده هزار سال دیگر از یکیا اتاده بود
 و ده هزار سال دیگر بگی که از درخت می افتاد آنرا می خوردند بعد از ان بگوه بدری
 رفتند راون آتشی عظیم بر افروخت و یک یک سر خود را بریده در آتش می انداخت
 چون نه سر خود را در آتش انداخت همان لحظه بر جا حاضر شد و گفت که ای فرزند محبت
 من ریخ بسیار کشیدی من از تو خشنود شدم دعا کرد جهان ساعت سرای او درست
 شد و بنایت صاحب جمال شد گفت که تو بر صورتی که خواهی توانی بان موت بر آن
 راون گفت که چون تو از من خشنود شدی از تو ان میخواهم که چنان دعا کن که مرا
 از دیو و سنگ و آهن و آب و بار و آتش و چوب و دانه و چو و دیوتا و کوه از کف
 و پری و جن و گندهرب و شیطان و مجوت غیر تری نباشد ایشان را ضرری نتواند
 رسانید بر ما آنچنان دعا کرد آنچه دعای راون بود مستجاب شد بعد از ان بر ما
 بگو بکرن گفت که تو هم از من چیزی بخواه او گفت من از تو زور و قوت بسیار خواهم

- ۱۳۳۱
- ۲۴۱۳۳۲
- ۳۱۳۳۳۳
- ۴۱۳۳۳۳
- ۵۱۳۳۳۳
- ۶۱۳۳۳۳
- ۷۱۳۳۳۳
- ۸۱۳۳۳۳
- ۹۱۳۳۳۳
- ۱۰۱۳۳۳۳
- ۱۱۱۳۳۳۳
- ۱۲۱۳۳۳۳
- ۱۳۱۳۳۳۳
- ۱۴۱۳۳۳۳
- ۱۵۱۳۳۳۳
- ۱۶۱۳۳۳۳
- ۱۷۱۳۳۳۳
- ۱۸۱۳۳۳۳
- ۱۹۱۳۳۳۳
- ۲۰۱۳۳۳۳
- ۲۱۱۳۳۳۳
- ۲۲۱۳۳۳۳
- ۲۳۱۳۳۳۳
- ۲۴۱۳۳۳۳
- ۲۵۱۳۳۳۳
- ۲۶۱۳۳۳۳
- ۲۷۱۳۳۳۳
- ۲۸۱۳۳۳۳
- ۲۹۱۳۳۳۳
- ۳۰۱۳۳۳۳
- ۳۱۱۳۳۳۳
- ۳۲۱۳۳۳۳
- ۳۳۱۳۳۳۳
- ۳۴۱۳۳۳۳
- ۳۵۱۳۳۳۳
- ۳۶۱۳۳۳۳
- ۳۷۱۳۳۳۳
- ۳۸۱۳۳۳۳
- ۳۹۱۳۳۳۳
- ۴۰۱۳۳۳۳
- ۴۱۱۳۳۳۳
- ۴۲۱۳۳۳۳
- ۴۳۱۳۳۳۳
- ۴۴۱۳۳۳۳
- ۴۵۱۳۳۳۳
- ۴۶۱۳۳۳۳
- ۴۷۱۳۳۳۳
- ۴۸۱۳۳۳۳
- ۴۹۱۳۳۳۳
- ۵۰۱۳۳۳۳
- ۵۱۱۳۳۳۳
- ۵۲۱۳۳۳۳
- ۵۳۱۳۳۳۳
- ۵۴۱۳۳۳۳
- ۵۵۱۳۳۳۳
- ۵۶۱۳۳۳۳
- ۵۷۱۳۳۳۳
- ۵۸۱۳۳۳۳
- ۵۹۱۳۳۳۳
- ۶۰۱۳۳۳۳
- ۶۱۱۳۳۳۳
- ۶۲۱۳۳۳۳
- ۶۳۱۳۳۳۳
- ۶۴۱۳۳۳۳
- ۶۵۱۳۳۳۳
- ۶۶۱۳۳۳۳
- ۶۷۱۳۳۳۳
- ۶۸۱۳۳۳۳
- ۶۹۱۳۳۳۳
- ۷۰۱۳۳۳۳
- ۷۱۱۳۳۳۳
- ۷۲۱۳۳۳۳
- ۷۳۱۳۳۳۳
- ۷۴۱۳۳۳۳
- ۷۵۱۳۳۳۳
- ۷۶۱۳۳۳۳
- ۷۷۱۳۳۳۳
- ۷۸۱۳۳۳۳
- ۷۹۱۳۳۳۳
- ۸۰۱۳۳۳۳
- ۸۱۱۳۳۳۳
- ۸۲۱۳۳۳۳
- ۸۳۱۳۳۳۳
- ۸۴۱۳۳۳۳
- ۸۵۱۳۳۳۳
- ۸۶۱۳۳۳۳
- ۸۷۱۳۳۳۳
- ۸۸۱۳۳۳۳
- ۸۹۱۳۳۳۳
- ۹۰۱۳۳۳۳
- ۹۱۱۳۳۳۳
- ۹۲۱۳۳۳۳
- ۹۳۱۳۳۳۳
- ۹۴۱۳۳۳۳
- ۹۵۱۳۳۳۳
- ۹۶۱۳۳۳۳
- ۹۷۱۳۳۳۳
- ۹۸۱۳۳۳۳
- ۹۹۱۳۳۳۳
- ۱۰۰۱۳۳۳۳

و میخواستیم که چون من ز رحمت بسیار کشیده ام خواب میکرده باشم بعد از آن محصلین گفت
 که تو هم چیزی بخوابه او گفت من میخواهم که از من بدی نشود و تیر که تو از منی منم تو انم از
 چون این دعا از برها یافت اول او ن ششبر لنگارفت آنرا از برادر کلان خود کبیر گرفت
 و محضه او را که با سان میرفت از او گرفت پدرش ششبر و ابار او ن هر چند گفت که این محضه برادر
 کلان را بگذار او ن قبول نکرد و بشروا گفت چون سخن ما را نمی شنوی آنکس که ترا خوا کشت
 محضه را از تو خواهد گرفت و همچنین هیچکس را از از منیر ساند و یوتها آنرا ن میش بر بهار فیه گفتند
 که شمار او ن ا قوت داده دید او ما را میکشد برها گفت که هیچکس حریت او نخواهد شد مگر
 پس دست تو چون او بدینا خواهد آمد ا مقام شمارا از او خواهد گرفت ایشان گفتند که رام آبی
 خواهد بود و با دیو چون حریت خواهد شد برها گفت که بمنگوری خود آدمی را بنظر خود آورده است
 از نجات و قتی که او پیش من التماس می کرد نام آدمی را نبرده خدای تعالی را او ن از آدمی پلا
 خواهد کرد و دیگر میباید را هم نام نبرده است و مغروری این کرده که آدمی میباید پیش من
 و از ناز این تکبر از دست آدمی و میباید ن پلاک خواهد شد شما همه بروید و در خیرسان میباید
 قوی و زبردست که برابر ده هزار و صد صد فیلان زور داشته باشد پیدا شوید را او ن پلاک
 سازید و یوتها بجای خود بازگشته باز آمدند و از قضا دل برها فرزندان ایشان بصورت میباید
 پیدا ایش ندر بغایت بزرگ هر جا که میخواستند میرفتند برعت با دو در یک چشم زدن میباید نرفتند
 از بدی نجان دست تو چهار فرزند متولد شد و او را بسیار خوشحالی رو دیده این برادران فرزند نشود
 یافته انواع علوم پیش استاد میخواندند و در فن تیر اندازی و در شمشیر کشی گیری بسازند و پدر چهار
 که خدا ساخت از برای دم دختر جنگ اجه تربت که سببا نام داشت خواستگاری نمود این سببا
 در حسن نظر نداشت رام نیز همانطور بود و کس ایشان را میدید حیران میشد هر دو با هم بغایت محبت
 صحبت داشتند بعیش و عشرت میگذازیدند چون سرخورد در چهره رام معانه کرد و در زود و کلا
 طلبید ا بخصو خاص عام او را جان نشین خود سازد و بخان برای جلوس و ساعت خوب
 اختیار کردند که در در شره که منزل هشتم بود از منازل بیت و منگانه درین صحنه شکار جنگلی
 که را چه تیر میخواستند که بجهت تیر مغزول ساخته رام سپر کوشیدار را میخواستند سازد از شنیدن این خبر

۲ نون
 ۳ سیتا

آتش غیرت در جان کیکنی افتاد راجہ دسترخ باو محبت بسیار دشت کیکنی در وقت
خاص باد عرض نمود کہ تو بمن عہد نموده بودی و بارہا میگفتی کہ ہر چہ از من
خواہی طلبید تو خواہم داد و یقین میدانم کہ در فرمودہ تو خلاف نیست اما الحال
از تو التماس آن میدارم کہ مرا در میان خدمتکاران ممتاز و سرفراز سازی راجہ
دسترخ گفت آری ہر چہ بطلبی از جان و دل حاضر ممال و ملک و غیرہ ہر چہ خواہی
از تو دریغ ندارم بخواہ کیکنی گفت من شنیدہ ام کہ نوازش بسیار و سلطنت دشت
برای را بچند میا ساختہ میخواہی کہ اورا جانشین خود سازی درین معنی بر من
بغایت شرم میشود اگر تو مہربانی بر من میکنی پس بھرت پسر مرا قائم مقام خود سازی
تا مراتب خود اورا بدہی و رام را اخراج کن تا او جلا وطن شدہ راہ صحرا و بیابان
گیرد راجہ دسترخ چون این سخن شنید بغایت دلگیر و متفکر شد و بیچ گفت راجہ
حیران شد با خود گفت اگر گفتم کیکنی نمیکنم پس خلافت و عہدہ میشود و ہم جگر گوشہ
فت قصہ مختصر چون رام ازین ماجرا آگاہ شد و حال پدر را معلوم کرد در خدمت
پدر آمدہ قدم بوسید و راہ جنگل و بیابان گرفت لچمن بستیا ہمراہ او بودند راجہ
چون خبر رفتن رام بہ بیابان شنید از غصہ و غم سر خود را پیچیدہ از فراق فرزندان
بنیستاد جان بجز داد و بعد از واقعہ شدن راجہ دسترخ کیکنی بر ہمہ زمان او دسترخ
غالب شد و دست تصرف در از دشت پسر خود بہرت را از پیش خالان او طلبید
تا راجہ شود چون بہرت آمد مادرش اول مراسم ماتم شوہر بجا آورده بعد از آن بحضور
اعیان و ارکان دولت باد گفت کہ پدیت از عالم رفت و بر اودت رام کہ شریک
بالادست و قوی بود و لچمن نیز ہمراہی او قبول کردہ حالا این مملکتی و ولایتی سیم
دلی شریک دلی سیم ترا میسر شدہ می باید کہ شکرانہ اللہ تعالی بجا آورده مردانہ قدر
در ملک نہی و چراغ پدر را روشن سازی بغرض خاطر دول جمع بگومت سپرداریت
ازین سخنان پدر و برادران را یاد کردہ بگریست و بسیار بیباقت گشت باد گفت کہ
تو از بی عقلی و شومی حرص و نیا از شوہر خیری طلبیدی کہ او از غصہ آن مرد کالا

مرا تکلیف میدہی مطلب تو اینست کہ منہم آوارہ شوم رام برادر من کہ بجای پدر بود
 او چہ اولی عمدت شدہ کہ راہ جنگل گرفت مرا خوش نمی آید کہ در دنیای فانی برای چند روز
 حکومت کنم معلوم است کہ این حکومت بہ پدرم چہ وفا کردہ کہ مرا خواهد کرد اگر بار دیگر
 تو این سخنان بمن خواہی گفت خود را خواہم گشت بعد از آنکہ من نباشم چنانکہ بی شوہر
 ماندی بی پسر ہم میشوی آن زمان اختیار داری ہر چہ خواہی بکنی کیکیسی چون دید کہ
 او درین وادی نمی آید و قبول نمیکند گفت در ترقی تو بودم تو قبول نکردی شش
 باش پس بھرت بوزرا و وکلا گفت کہ اگر رضامندی من میخواہید ہر چہ بگویم قبول
 بکنید و آن اینست کہ ما و شما و ہر سہ ما دران برای طلب رام برویم و عذر خواہی
 نمودہ اورا باز آریم تا اورا چہ باشد ما ضد تمکاری اورا بجان و دل بجا آریم
 القصد بھرت و ما دران و اعیان ملک از خواص و عوام بطلب رام از شہر برو
 آمدند خبر یافتند کہ رام گنگ را گذشتہ نزدیکی کرہ مانکیور گذر کردہ بکوبہ چتر کوٹ
 رفتہ ہمہ ایشان جمع شدہ آنجا رفتند تا آنکہ در چتر کوٹ ہم را دید کہ بصورت سائیان
 بر آمدہ لباس از چرم آہو پوشیدہ و سونہای ژولیدہ بر سر دارد و تیر و کمان
 بدست گرفتہ با چھمن و سینا در بیابان سیر میکنند اوقات از برگ درختان و
 گیاہ صحرائی و میوہ جنگلی میکنند تا ناول بہت بپای او افتاد و ما تم فکر یہ ذرا
 از سر فونیبا و کردند بعد از ان در حرف و حکایات مشغول شدند بہت از رام آگاہ
 کرد کہ بجانب ملک خود قدم رنجہ فرمائید اہل عالم انتظار شما دارند ما ہمہ در خدمتکاری
 شما خواہیم ماند رام بہیج وجہ گشتہ ایشان قبول نکرد و گفت کہ چون پدر ما بواسطہ
 خاطر کیکیسی و خاطر جوگی او وعدہ کردہ بودہ او وقت التماس آوارہ شدن من ظاہر کرد
 پدر من خاموش ماندہ از روی شرم بر روی ما ہیچ نگفت من خاموشی اورا
 رضا دانستہ قدم در بیابان نہام و قلیکہ میعاد خواهد گذشت و آن وقت خواہد بود
 من بشتر خواہم رسید تا بہ بنیم کہ خدای تعالی چہ میکند چون بہت از و نامہ شد
 گفت کہ فعلین چو بی خود را عنایت فرمائید کہ اورا بجای تلج بر سر خواہم داشت

۱۳۴

وہ ہر مشکل و مصیبت کہ پیش خواہد آمد از توجہ فعلین جو بی مرا آسان خواہد شد پس رام
 فعلین جو بی خود را بدار ایشان محبت گرفتہ روان شدند چون بھرت شہر او رسید بہ شہر
 در نیامد و گفت کہ افسوس است کہ در اینجا بزرگان حکومت میکروند بی رضای ایشان
 چطور حکومت پردازم بنا بران در ویسی کہ حالا انرا زندگانو میگویند از او دور
 ستہ کرده اینجا بن واقع ست فعلین را در اینجا نگاہداشتہ حکومت میکرو رام
 از اینجا روان گشت بجای سرنگ نام کہ رکبیشری بود رسید و از اینجا بہ دندک بن رفتہ
 بود و باش اختار کرد اینجا شورپ نکما نام خواہر را ون بصورت خوبی برآمدہ پیش
 رام آمدہ گفت کہ مرا بخواہ رام گفت کہ من یک زن دارم دیگر نمیخواہم بعد از ان
 نزد چمن آمدہ گفت کہ تو زن نداری مرا قبول کن او گفت کہ من بی حکم برادر خود
 رام بیچ کار نمیکنم محبت پیش رام آمدہ گفت کہ من این زن نمیخواہم در او وضاع
 آدمی نمی بینم رام از رکبیشان کہ در ان جنگل بودند پرسید کہ این زن چه کسی ست
 ایشان گفتند کہ خوب کردید کہ ازین زن بازی نخوردید این زن آدمی ست
 دیوت شورپ نکما چون دانست کہ ایشان مرا شناختہ اند بہان صورت اصلی
 خود برآمدہ قصد خوردن ایشان کرد چون بر رام دوید رام تیری بر بینی او زدہ
 بینی او را برید شورپ نکما از اینجا پیش کھر برادر خورد رفت و گفت کہ دو کس
 در فلان جنگل میباشند و یک زن صاحب جمال ہمراہ دارند و ایشان بنی مرا بریدہ اند
 پس کہ دو دو کھن وغیرہ چارہ ہزار رو جمع شدہ بجنگ رام آمدند رام چنان تیر اندازی
 کرد کہ تمام دیوان را بکشت بعد از ان شورپ نکما پیش را ون رفت را ون پرسید
 کہ بنی ترا چہ شدہ است او قصہ رام و چمن و خوبی سینا و رفتن کھر و دو کھن بر سر
 ایشان و کشتن رام لشکر او را تمام با را ون گفت را ون اعتراض شدہ گفت کہ او
 چہ کسی ست کہ بنی خواہر مرا ترا شدہ است من رفتہ بہ بنیم کہ ایشان چہ کسانند کہ این کار
 کردہ اند بکنارہ آمدہ بر محضہ کہ بر جا بود او دادہ بود سوار شدہ از دریا بگذشت در اینجا
 کہ اطل وزیر را ون بود او را غزل کردہ بود میاندا بیچ از رکبیشری شنیدہ بود کہ

۲۱۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

مرگ را درین بدست را میچند خواهند درین جنگل آمده عبادت خداوند تعالی میکرد باین امید که
 رام او را بکشد را درین پیش مایح آمده نشست مایح از خوردنی و میوه آنچه بود بر او را در
 چون از خوردنی فارغ شد مایح از را درین پرسید که درین نزدیکی باعث آمدن تو چیست مگر
 در لنگا عمل نیافته باشی را درین گفت که درین نزدیکی دو کس میباشند و زنی صاحب جمال
 همراه دارند و بنی خواهرها بریده اند و چهارده هزار دیوان مرا کشته اند من میخواهم که
 که ایشان را بکشم مایح بر او را گفت که این چه عقل است هرگاه شخصی چهارده هزار دیوان
 بیک مرتبه کشته باشد تو او را کی میتوانی کشت را درین او را املاست کرده گفت که تو
 نمی ترسی که کسی چه قدرت داشته باشد که برابر من تواند ایستاد اگر یک کار را بکنی
 بهتر و الا ترا میکشم مایح با خود گفت اگر گفته او نکنم مرا بکشد خوب نیست بر او را گفت
 چکار میفرمائی را درین گفت که تو بصورت آهوی شو که تمام از طلا باشد و با نجا برو چون آن
 ترا خواهد دید بشوهر خود خواهد گفت که این را بگیر چون شوهرش عقب تو خواهد رفت
 من این زن را گرفته به لنگا خواهم برد پس مایح بصورت آهوی طلا بر آمده پیش
 سیتا رفت سیتا او را دید بسیار خوشوقت شده با رام گفت که این آهویا گرفته
 بمن ده رام لچمن را برای نگاهبانی سیتا گذاشته خود در پی آهوی روان شد هر چند
 خواست که تیر کم خطای خود را بر آهوی اندازد فرصت نیافت آهوی پیش او میرفت و هر خط
 از نظر غائب میشد و بزرگی دیگر بر می آمد عاقبت رام دست که این آهویت در دست
 فرمیده تا آنکه بقوت تمام بر آن آهوی تیر زد در وقت رسیدن تیر آهوی فریاد کرده نام سیتا
 و لچمن بزرگان آورد این فریاد گوش لچمن و سیتا رسید خیال کردند که لنگا رام را زخمی
 رسیده است که درومندان فریاد میکنند با رامی طلبید سیتا لچمن را گفت که بنشین و بر خبر برادر خود
 بگیر که او را چه واقع رود او است لچمن گفت که همچنین در عالم کیمت که رام را تواند زد تو
 دو ساعت توقف کن شاید که رام بیاید اگر نخواهد آمد آن زمان مرا ضرورتی که برای
 او برویم و مرا صحبت محافظت تو گذاشته است من استیکه ترا تنها گذاشته بروم سیتا
 که لنگا ترا خوش می آید که رام را عادت زوی دهد اگر تو نمیروی خود را هلاک میسازم لچمن را

۱۳۶

ضرورت شد بطلب رام روان شد چون از نظر ستیا غائب شد راون بصورت سلسی
 برآید نزد ستیا آمده گفت چیزی بمن بده ستیا از روی اعتقاد او را اکرام کرده بخمال
 اینکه او فقیری و محتاجیت و کمرا و را تنافست پاره از میوه باک غذای او بود آورد
 شناسی با او گفت که من راون را چه لشکارم از برای گرفتن تو خود را با این صورت
 ساخته ام از من مترس ماین بگفت و بصورت اصلی خود برآمده بر ستیا طاهر گشت
 و معذرات فریب آئینه در میان آورده گفت که رام فقیرست بکس از خانمان آواره
 صحرا بجز این میگردد تو چه ای او را با خود چه قرار داده چرا مرا قبول نمیکنی تا صاحب دولت
 باشی بر همه زمان من حکم تو جاری خواهد شد سقا گفت اگر آسمان زمین شود و زمین
 آسمان گردد و ممکن نیست که من غیر از رام شوهر دیگری قبول کنم از پیش من دور شو من
 میدانستم که تو نظر بداری ستیا دست و پا افتانده خواست که در صحرا رفته خود را
 بنمان سازد راون دست اندازی کرده موی سر ستیا را گرفته بر دوش انداخته
 بطرف لشکار روان گشت ستیا دران زمان رام رام میگفت و چیز برزبانیش
 تمیزت چون راون در هوا میفت اگر کسی که چایونام داشت شنید که زنی رام را می
 میرود و این چایونام را به دست تو محبت بسیار داشت بشنیدن نام رام دانست که
 ستیا را کسی زدیده میبرد او سر راه دادن گرفت و بنقار و چنگلها با و جنگ بنیاد
 نهاد بمقدار طاقت خود بدن راون را خراشیده بر تبه که راون غرق خون شده مجروح
 گشت راون در قهر شده و شمشیر کشیده بازو و پیران کرگس برید و آن کرگس بر
 زمین افتاد و اطلس ستیا را گرفته روان شد ستیا هر جا که از هوا جانب زمین میدید
 که جایی نراهی و عابدیست زیوه و زرنیه خود را از دست دگردون و بازو می کشید
 و در انجامی انداخت برین امید که شاید رام برای طلب من درین راه بیاید
 همین طور بر خاک و آب روان و درخت سایه دار که میدید یک چیز خود را به یادگار
 میگذاشت تا دید که سرگزی بلند که سوک نام پنج میمون یکجا نشست اند ستیا جاس
 زرد از جامه های خود بران کوه بانداخت ستیا با دل ماتم زده و خاطر اندوختناک

१ जरायू

گریه کنان و جامه دران میرفت تا آنکه بلنکار سید و روان او را در محل خود برود
 آدریم برقصه رام چون رام آید و تیز در بنجان بر گشت در راه همچین بر آید رام او را
 ملاست کرد که درین بیابان دیوان بسیار سکونت دارند سیتا را چرا تنها گذاشته
 آمدی همچین ماجرای خود و سیتا تمام گفت در خاطر رام پریشانی و خواری افتاد
 و دلش گواهی داد که سیتا را واقع پیش آمده باشد خالی از علت نیست چون
 بنزل رسیدند سیتا را ندیدند بنایت اندو و بناک شدند همچین بر امنز نش بسیار
 بطلب سیتا هر چار طرف روان گشتند تا رسیدند آن کرگس که برای سیتا بر روان
 جنگ کرده بود رام را گمان شد که شاید همین کرگس برده باشد تیر و کمان بدست گشت
 بقصد آنکه کرگس را بزند کرگس فریاد بر آورد که من از دوستان پر تو رام روان سیتا را
 از زمین راه میبرد من با او با نذازه خود جنگ کردم او را مروج ساخته او را شمشیر زده
 باین حال رسانیده است رام تیر و کمان را گذاشته پیش آن کرگس آمده پشتیت و
 احوال سیتا را از تو تحقیق کرد که روان او را بچه نوع برد و که رام طرف رفت بعد از آن
 کرگس گفت که از خدا میخواهم که مرگ من در قدم تو باشد پس بجانب رام نظر کرده
 همان برادر رام آتش افروخته آن کرگس را بسوخت بعد از آن پیشتر روان شد
 رام پیش پیش میرفت و همچین از عقب رام بود درین اثنا دیوی همچین طاقی شد
 او را بدین نهاده فرود برده همچین فریاد بر آورده رام را طلبید رام چون نگاه کرد گمان
 نیست و دیوی کلان ایستاده است رام تیر و کمان گرفته بدست راست او شمشیر
 بعد از آن شمشیر کشیده آن دیور را که کبند نام داشت بکشت همچین فی الحال از شکم او
 بیرون آمد چون دیو کشته شد نگاه از بدن او شخصی دیگر بصورت نیکو و نورانی
 بدر آمده بجانب آسمان بلند میشد رام پرسید که توجیه کسی او گفت که من گند هر پ
 بودم بسوا بس نام داشتم روزی پیش بر پاس رو میگفتم در اولی خطا کردم بر هام
 دعای بدر کرده گفت که تو بصورت دیوی خواهی شد من گفتم کی ازین صورت
 خلاص خواهم شد برها گفت وقتی که رام برای تفحص سیتا باین راه گذر خواهد کرد

१ कबंध

२ विष्णवस

१ पं पा
२ अ ष्य
३ सू क
३ सु घो व

ترا رام از انصورت خلاص خواهد کرد حالا از برکت تو بدعا رسیدم بجای اصلی خود
 چون تو مرا از انصورت خلاص ساختی منم ترا نصیحت میکنم که چون تو از اینجا پیشتر می
 نالابی ست نپیا نام در آن نزدیکی کوی هست رکه موک نام در اینجا میبونی سگر تو نام میباش
 تو پیش او برو و حقیقت خود را اظهار کن او زنی وار و ما را نام زن او را برادرش که بال
 نام دارد از تو گرفته است تو زن او را از برادر گرفته به سگر یو بدی بعد از آن او
 لشکر خود را که میبونی بردست اند خواهد طلبید و در خدمت تو بار او ن جنگ خواهد کرد
 وزن ترا از تو خلاص خواهد ساخت بسوا بس گند هر پ این سخن را به رام گفت خود
 بجانب آسمان روان شد رام از حکایت آن گند هر پ حیران ماند آنگاه چنانچه
 او گفته بود رام و همچون از اینجا روان شدند در راه رام سیتا را یاد کرده گریه بسیار کرد
 به درخت و کوهی که میرسد میگفت که آیا سیتا هم ازین راه گذر کرده باشد از آن
 کوه و درخت می پرسید که از سیتا هم خبر داری همچون رام گفت که تو پسر راجه و شتر
 و همه مردم را تو نصیحت میکردی و عقل می آموختی اگر تو تاب محنت با نداشتی چو
 که برادرت بهرت و غیره بزرگان برای ولایت می طلبیدند نصیحت ایشان را
 قبول نکردی و خود را در اندوه انداختی حالا وقت بی طاعتی نیست کاری میباش
 چنانچه آن گند هر پ گفته است خود را بسگر یو میباید رسانیدی پس روانند و خود را
 به پیاسر و در رسانیدند و در اینجا غسل کردند بعد از آن بجانب مسکن سگر یو آمدند
 سگر یو ایشان را از دور دید با مردم خود گفت که این دو کس بجانب من می آیند آیا
 چه کس باشند پس منونت را که وزیر او بود بفرستاد که احوال ایشان را برسد منونت
 آمده پرسید بچگونگی این شخص رام است پسر راجه و شتر من برادر کتر بلکه غلام من
 منونت چون نام رام شنید بسیار خوشحال شد فی الحال بازگشته گفت که این پسر راجه
 و شتر هست سگر یو با همه لشکر با استقبال رام آمد رام را به تعظیم تمام بنام خود آورد و
 مسانی بسیار خوب کرد رام گفت که سیتا را ما دن برده است میخواهم که بر سر لنگا بروم و
 زن خود را خلاص کنم سگر یو گفت که همچنانکه ترا واقع شده است مرا نیز دست داده آ

زن من تا را با برادر من بال بزور از من گرفته برده است رام گفت که من زن ترازو
 دست بال خلاص کنم سگر یو گفت اگر شما این کار کنید من با هم لشکر خود در معیت تو
 باشم بار اون تا جان و بدن داشته باشم جنگ کنم تا زن ترازو خلاص سازم وقتی که
 راون سیتا را میبرد سیتا جامه خود را برهن کوه انداخته بود در رام رام گفته بود
 هنوزت آن جامه سیتا را پیش رام آوردن چمن گفت که این جامه سیتا است آن گاه
 یقین دانستند که این رام است همه برخاسته در پای رام افتادند آنگاه بادشاهی
 میمونیان را به سگر یو داد و جاسوسان خبر آمدن رام و بادشاه ساختن سگر یو را به بان
 بال از کمال مغزوری فی الحال متوجه جنگ رام و سگر یو شد سگر یو چون بال را دید از بیم
 برخاسته با و جنگ در آمد و ایشان چندان با هم جنگ کردند که تمام بدن ایشان غرق
 خون شد و رام نمی شناخت که بال کدام است و سگر یو که ام و این بال قوی و زبرد
 بود چون هنوزت دست که نام بال و سگر یو را از هم فرق نمی کند ماله سگر یو را که پیش
 او بود در گردن سگر یو انداخت رام آن زمان دست که سگر یو این است پس تری
 بر کمان نهاد و چنان بر سینه بال زد که او بافتاد خون از دمان او بیرون می آمد بال
 گفت رام رام آنگاه نام دست که از مخلصان ما بود از کشتن او پشیمان شد آنگاه
 سگر یو دید که بال بر آمده بر پای رام افتاد و عذر خواهی بسیار کرد از او رخصت گرفت
 به پیش زن اصلی خود تا را به شهر بکشد جا که جای بال بود برفت درین اوقات برشکال
 شد میمونیان از رام التماس کردند که همین برشکال همین جا مقام کنید و گفتند که درین
 برشکال تر و معتبرانیم که چون برشکال بگذرد همه در ملازمت تو مبر جا که زمانی بود
 رام چهار ماه حسب التماس ایشان در آنجا مقام کرد آدمیم بر قصه راون راون سیتا
 را بلنگا برد و بانعی که اشوک بن نام دشت تعلق با و دشت سیتا همیشه نام رام
 بزبان می راند و از فراق رام نه شب خواب و نه روز آرام دشت خود را به صورت
 ماتم زده با ساخته نه پردای پوشیدن جامه میگرد و نه خود را می آراست طعام نمیخورد
 و بلکه اوقات آب میگذرانید و یا میوه راون چندی را از زنان دیوان بجایفت او

किष्कि-२७

و

२ विजला

گذاشته بود سر آن همه زنی بود راستکار و مهربان که تر جبا نام داشت و آن زمان که
 که بصورت و شکل غم انگیز پیش سیامی آمدند و میگفتند که تو چرا بر او ن که صاحب است
 رام میثوی و آرام نمیکیری اگر گفته با قبول که در می خوب است و الا ترا انواع عقوبت
 خوابیم کردیتا میگفت هر چه کردنی باشد زودتر بکنید از من این نخواهد شد که بغیر
 از رام بخوشی خود بد بیکر کسی تن بد هم اگر مرا زنده میخوردید بهتر است من هم از زندگانی
 خود بیزارم میخواهم که زودتر ازین تکلیف خلاصی یابم زمان پیغام سیتا را پیش راون
 رفته گفتند و در میان اینها تر جبا در خدمت سیتا آمده باو گفت که صد رحمت بر
 پاکی تو و ترا همین طوری باید مژده میدهم ترا رام و بچمن در پی جمع ساختن لشکر مقید
 بعد از آن با راون جنگ کرده ترا خلاص خواهند ساخت سیتا از تر جبا پرسید که چه
 طور دانستی تر جبا گفت که در اینجا دیویت آینه نام او را بعضی از امور غیبی اطلاع
 در آن جمله متقدان رام است چون او شنیده که سیتا را راون آورده است مرا بخلوت
 بتو این پیغام فرستاده است که تو خاطر جمع دار راون از من پاکی ترا آلوده نیتواند کرد
 من هر روز در شب خواب می بینم که سر راون غلطیده افتاده است عالمت است
 که اجلس نزدیک رسیده است و کوه بکین را در خواب چنان می بینم که بر عراب
 که نه شکسته سرنگون نشسته است و آن عراب را خزان ضعیف و لا غیر اند دیگر
 در خواب و خیال دیده ام که رام آمده با جمعیت تمام از دریا گذشته و تیرهای او حمل
 دریا را گرفته است گو یا رام و بچمن بر کوهی سفید بر آمده اند چنانکه آن پل از ستونها
 بران شیر و برنج باشند خالص میخوردند تعبیر این خواب آنست که ایشان راون را
 با جله خویشان خواهند گشت تر جبا باز گفت که من ترا هم در خواب چنان می بینم که تو
 شب در در گریه و زاری میکنی و پارچه بر بدن تو بسیار زبون است این دلالت آنست
 که ترا درین نزدیکی مارج خلاصی میدهد و خوشحالی حاصل آید و گریه در خواب دلیل
 خنده است و دیگر دلیل خواب آنست که ترا رام زیور گوناگون خواهد پوشانید تر جبا
 چون بشارت از جانب آبنده گفت سیتا را بهر حال تقویت بسیار شد تر جبا از جا

२ अदिच्छ

بخانه خود رفت بعد از آن راون خود را بلجا سهای فاخره آراسته کرده و نزد سیتا آمده
گفت که زنان هر چهار عالم در خانه من اند بچش و عشرت هستند در هیچ چیزی کمی
ندارند و من زمان مند دوری است که تصرف تمام ملک من دارد و از او سهم بتوجهت بسا
دارم چون من نزد یکی خواهی کرد یقین که از مندوری مرتبه تو بالا خواهد شد اول
امثال این مقدمات فریب آمیز بسیار گفت آخر سیتا جواب داد که من اصلا فریب تو
نمیخورم نصیحت من بشود که پدر تو بشود انبیره برهاست که در تمام عمر خود بطرف هیچ زنی
بنظر خیانت ندیده است و بر برزنی بجان که نظر آدمی افتاد او را دعای خیر میکرد و تو بر او
تو کوبی او هم بطرف زنان ندیده است هر کس را که میدید بنظر پاک میدید تو که طریقه
پدر و برادر را گذاشته طریقه گنهکاران را گرفتی این چه سبب است و دوستی که من بنظر
بینی تو بودی و من آدمی از تو حکمند برایم سیتا دامن خود را که بر رو انداخته بود اگر سیتا
تمام تر شد و گفت که ای او را از خیال خام بگذر بعد از آن راون از پیش او برخاست
و بخانه آمد و باهل صحبت گفت اگر چه مرا قدرت این هست که بزور و ضرب سیتا را بگیرم اما
بهتر آنست که او را رضی باشد اگر ام روز نشد فردا را رضی خواهد شد برین امید راون
سیتا را هدیه داد و در آن مدت چهار ماه برشکال که رام در کوه کسند ها آرام گرفته بود
و راون هر روز پیغام به سیتا میفرستاد و او را فریب میداد که نباید رام شود او بر بر حرف
اول بود و گفته راون بهیچ نوع قبول نمیکرد و چون برشکال گذشت رام همچنین پیش
سگر یو فرستاد و گفتند که بواسطه خاطر تو بال را کشته و عده که با تو کرده بودم بجا
آوردم حالا باید که تو هم مقتضای وعده خود همراهی ما بکنی تا با اتفاق راون را
زبون سازم و لشکرا بگیرم اگر ترا همین خوش آید که در خانه خود بفرغت باشی من
در صحرا و جنگل ضایع و خراب میشده باشم زهی مروت تو آنگاه چه چنین گفت که تو برو
و ببین که سگر یو بلامیت اگر بطلب تو آید خوب است و الا فکری عظیم بحال او کنم
پنجمین پیش سگر یو در حرم بی دہشت و بیحجاب در آمد و سگر یو از روی اضطراب برآ
پنجمین همراه تارا زن خود پیشوا بر آمده بر پای چمن افتاد و اجازت خیریت رام پرسید

پنجمین

کچھن منیام رام را باو گفتم سگدیو از روی اعتقاد گفتم کہ نیکی را صانع میکند در زمین
 کہ از خدمت رام جدا ماندم برای اینکه با سوسان بسبب پرتکالی رفتن تو استند
 حالا ہوا صاف شدہ است لشکر با از ہر طرف اہوہ رسیدند جا سوسان کہ بطرف لشکر
 بوعد و یک ماہ رفتہ اند وقت برگشتن ایشان نزدیک رسیدہ است چشم در را
 ایشان دارم کچھن گفتم ترا پیش رام باید رفت آنچه گفتن باشد بحضور نشان
 باید گفتم سگدیو ہمراہ آوردن شد تا بخد مت رام رسید و عذر تا غیر آمدن خود
 بگفتم رام عذر او را قبول کرد و درین اثنا میمونان کہ بطرف لشکر برای طلب
 رفتہ بودند خبر آوردند کہ لشکر بای عظیم جمع شدہ است متعاقب یکدیگر خواہند رسید
 درین وقت ہنونت و انگہ را کہ سگدیو بخبر لنگا با جمع میمونان کلان فرستادہ بود رسید
 چون ہنونت و انگہ آمدند از دور خوشحالی بر روی ایشان ظاہر شد رام بفرستہ دیا
 کہ سیتا سلامت است بعد از ان بتفصیل یک یک احوال را گفتند کہ اول کہ او افتادیم
 کہ در اینجا آب و باد هیچ نبود زنی را دیدیم کہ پر ہنوتی نام و پشت از خود زنی طلبیم
 اندکی میوہ صحرائی با دادہ ما را راہ نمود بعد از ان از کہ ہوا گذشتہ بکوسی بلند دیدیم
 دریا را دیدیم کہ نہنگی عظیم بنظر ما درآمد بر رسیدیم کہ جان سلامت بردن دشواریست
 با خود حکایت را دن و سیتا می گفتیم تقریب آن نام ہٹا یو بر زبان با گذشت
 ناگاہ دیدیم کہ کسی بر سر کوهی بنظر ما آمد با ما گفت کہ شما چہ کسانید کہ نام بر او چاہو
 میرانید گفتیم کہ تو کہستی گفت کہ من احوال خود را با شما میگویم کہ من سنپات بر او
 چاہو ام رسیدیم کہ پروبال توجہ شد گفت کہ من با بر او ام میگفتم کہ کدام از ما تیر
 تر با دیگری خواہد بود پس بجانب آفتاب پرواز کردیم و چون نزدیک آفتاب رسیدیم
 پروبال من از آتش بسوخت و با افتادیم و جبر آن بر او نداریم شما چیزی خبر از
 دارید گفتیم کہ برادر ترا را دن کشت سیتا و سیتا را گرفتہ بانکا برد رام ما را
 بجهت خبر سیتا فرستادہ است آیا تو چیزی خبر داری کہ گس ازین خبر شنیدن بگفت
 غمگین شد و بسیار بگریست و بعد از ان گفت کہ سیتا تحقیق در شکست پس ما ہم

प्रभावती

مصلحت گویم و گفتیم که بیایید من و شما از اینجا بجهیم و خود را ببنکارسانیم از هر پیمان ما
 بعضی گفتند که ما نصف دریه میتوانیم هستن و بعضی هم میگفتند که ما چهار درانگ
 می جیم هر کدام سخن میگفتند آخر منونت گفت که من از پدر خود که با دست مرد
 طلبیدم و گفتم اگر تو مرا مرد کنی من ازین دریا بجهم چون از باد مردو یافته از بالای
 آن کوه جستم در راه زنان دیوان خواستند که مرا بگیرند من آنها را کشته و خود را ببنکار
 رسانیدم و خبر سیتا میگرفتم تا او را در باغ اشوک بن یافتیم که از غم رام رنگ زرد
 شده است موهای ژولیده و جامه چپکین بر تن دارد نزدیک او رفتم گفتم که من فرستاده
 رام برای خبر تو فرستاده است او از شنیدن نام رام بسیار خوشحال شد حقیقت رام
 و همچنین رسیدن گرفت من گفتم که هر دو سلامت اند و در منزل سگه یونشته اند
 سیتا با من گفت که پیشتر از آنکه تو بیایی خبر ترا و حقیقت رام و همچنین ایندو یوم را بچایم
 فرستاده بود لعل که سیتا بر پشانی داشت بمن نشانی داد که برام خواهی رسانید حالا
 مرا معلوم شد که بصورت منونت هیچ ویونی نمیتواند شد پس سخن دیگر برای نشانی
 بمن گفت که وقتی که کبوه خیر کوث بودم من بکاری مشغول بودم یک زاغ آمد
 پایم بنهار زد رام یک جابوب باو انداخت یک چشم زاغ کور شد این نشانه بخاطر
 رام یاد باشد منونت چون این سخن نشانه گفت رام گفت هیچ نشانه بهتر ازین
 نشانی نیست مرا یقین شد که منونت رست میگود از پیش سیتا آمده است
 منونت گفت که بشارت دیگریم مییم که سن لنگارا از اول تا آخر سوخته آمده ام رام
 چون خبر سوختن لنگارا شنید خوشحالی بر خوشحالی حاصل شد و گفت که این قصه
 بتفصیل بگو که چگونه لنگارا سوخته منونت گفت که چون ببنکار رسیدیم دیدیم که باغ
 و آب روان کلانت و در آن باغ که سیتا می باشد زخم و سوزون میوه ها بشوید
 شدم باغبانان که مرا منع کردند من بانها جنگ کرده بعضی را کشته و بعضی پیش او
 بردم خواهی زقتند را و ن پسر خود را که اچھی گماز نام داشت برای جنگ من فرستاد
 او را هم کشته چون این خبر را و ن رسید پسر کلان خود را که میگه ناوانام لقب

از سیتا

اندر حیت دارد بجنک من روان کرد این میگذرنا و کند ی شبت که بر جا باد و او بود
 بدل گفتم که این را پاره کنم او گفت که این کند بر جاست من بلا خطه بر جا منج گفتم
 آخر او مرا بان کند محکم به بست و بسیار مرزوزه و بست پیش راون بر برد من خود را
 آهون کردم هر چند که ایشان مرا می زدند اصلا مرا اثر نمیگردد اسلحه ایشان شکست
 راون گفت که این پسر اگشته است او را بکشید چه بیکم برادر راون گفت که این
 چه مناسب است که عوض عیون اچھی کما این میمون را بکشند این بیچاره را بگذارد
 تا برود راون ازین سخن در غضب شد بفرمودم این را بکشید هر چند راون
 و غیره خواستند که دم مرا بزنند اما نتوانستند آخر گفتم که دم این میمون را
 بسوزند پس بنیبه بسیار بر دم من بستند من دم خود را دراز کردم چند آنکه بنیبه
 و رسیانی و روغن که در لنکا بود تمام آورده بدم من بستند چنانچه روغن و غیره
 در لنکا نماند من جستم و بخانه راون شستم و دم خود را چنان بر پیشانی خود مالیدم
 که آتش از ان بدر آمد و آنچه بر دم من بسته بودند تمام آتش شد اول خانه
 راون را سوختم بعد از ان دم خود را دراز کرده تمام لنکا را آتش زد دم من
 از انجا جسته بالای دروازه شستم و دیدم که تمام شهر میسوزد بعد از ان سوختم
 که راون را بکشم و سیتا را برداشته بیارم باز بخاطر رسانیدم که اگر من این کار کنم
 پس فتح بنام رام خواهد شد و بغیر از فرموده رام حطورا این کار کنم چون تمام لنکا سوخت
 من خروشدم و آن کند را از خود دور کرده بدریا فرود رفتم با آتش فرزند شست بعد از ان
 بالای کوه میناک که بلندی آن چهل کوه بود رفتم و از انجا جسته از دریا که شستم آن کوه
 از زور جستن من بزمین فرورفت بعد از ان بخدمت شمارسیم از شنیدن این
 حکایت هنونت و خبر سیتا رام بسیار خوشحال شدند هنونت را سگد یو سباس کرد
 بسیار نوازش کرد لشکر میمونان که در دریا از عقب یکدیگر رسید از انجمله سکین پدر
 زن بال با هزار کور میمونان بلا زمت رام در رسید و گوی میمونان با صد کور
 میمونان آمدند و گوی که سردار لشکوران بود با شخصت هزار کور بسیار بزرگ و نفیس بود

- ۱ सुषरा
- २ गज
- ३ गवय
- ४ गवस
- ५ पमस

۱۹ دधिमुख

۲ जांबवान

میهنومان اسکند معدن بود با صد گزور میهنومان رسید و در هر موکه با دوازده هزار گزور
 میهنومان که روی ایشان سفید بود و بلا زمت رام آمد و جا قیمت که سردار خرس
 بود با صد هزار گزور خرس بلا زمت رام درآمد و دیگر بسیاری از میهنومان آمدند که
 حد زیاده بودند و بعضی از ایشان از کوهها بزرگتر و کلان تر بودند و بعضی روی
 ایشان سرخ و باقی بدن زرد و دیگر انواع که تفصیل همه موجب طوالت میشود در این
 میهنومان می جستند و فریاد میکردند سگ یو اشارت کرد میهنومان قرار گرفتند چون
 این لشکر را جمع شد رام بساعت نیک متوجه لشکا شدند و نهوت را سردار لشکر
 کردند و بچین را با لشکر بسیار در عقب تعیین فرمودند رام و سگ یو در میان لشکرشان
 درین لشکر همین رام و بچین شمشیر و تیر و کمان و همه اسلحه داشتند میهنومان و خرس
 بعضی در رختهای کلان در دست و بعضی که بهای کلان بر سر گرفته بودند سگ یو
 زبل و نیل و آنکه و کرات و چند و دیندار که از سرداران و مبارزان مشهور بودند
 بر یک را زرده هزار فیل و هشت هزار فیل بلکه بیشتر بود تعیین نمود که در اطراف
 و جوانب لشکر میشته باشند که مبادارون و خاک کرده از عقب در آید و ضرر
 رساند و در هر جا که آبهای بسیاری بود و درختان میوه دار و در زمین بیخ گیاهها
 و میوه ها که در زمین میباشند بود و در آنجا منزل میکردند و میهنومان زمین بار
 می کنند و بیخ گیاه و سبزه در زمین بود بر آورده میخوردند و بعضی غسل میسوزند
 و درختان میخوردند به همین دستور تا کناره دریا رفتند و در کناره دریا لشکر فرود آمدند
 و این لشکر هم کم از دریا نبود چنانچه دریا بیخ میزد این لشکر هم هیچ میزد رام از سگ یو پرسید
 ازین دریا چگونه بگذرم سگ یو گفت آنگاه رفتی که این لشکر این مرتبه بگذرد و پیدا
 نمیشود اگر وضع دفع بگذریم دیوان هر کس را مگشند و میخوردند کاری باید کرد
 که لشکر بچیت بنگاه در آید رام گفت که امشب شما در اینجا بمانید به بنیم که خدا چه
 خواهد کرد و در دریا هم نخواهم پرسید که چون بگذرم و اگر دریا مرا راهی نمود بهتر و در
 یک تیر آتش بریایم اندازم که تمام دریا خشک شود و ما در خشکی به لشکا میریم

۳ नल
 ४ नील
 ५ अंगद
 ६ किरात
 ७ मैद
 ८ द्विबिद

چ

پس رام و چمن برود غسل کردند گیاه دهنس بر زمین انداخته متوجه بدرگاه حق تعالی شدند و بران گیاه بخواب رفتند رام در خواب دید که مادرش آمده است و در بر او ایستاده بر زمین آمده استاده است کوشلیا مادر رام به رام گفت که دریا تابع تو آمده با این دریا چه میگوئی رام با درگفت که از دریا آن میخواهم که مرا راه بدیده که از بگذرم کوشلیا سخن رام را بدریا گفت دریا گفت که شما کاری بکنید که حرمت من بماند و شما هم متوجه و بسیم اگر من از میان خود راه بدرم پس بگیران هم همین طور تصدیق خواهند داد پس رام این را بکنید که پل به نهید و در میان لشکر تو نعل این خاصیت دارد که کوه را بر زمین بیاورد و نعل دست بران باله آنرا بر روی دریا بنهد و پل راست کنی تا به لشکر تو فریادت بگذرد و رام از خواب بیدار شد سگ روی را طلبید و این خواب با او گفت بعد از آن سگ روی و رام سرداران لشکر را طلبیده فرمودند که میوه ان قوی و زبردست را بفرمایند تا همه بروند و از شوک پربت کوههای کلان کنده بیارند و هر کوهی که بیاید نعل دست بران باله و بر روی دریا باندازند تا پل راست شود سرداران موافق آمدند و رام مستعد پل بندی شدند میوه ان هر یک بقدر قوت خود کوههای عظیم کنده می آوردند و نعل دست بران نهاده آنرا در آب می انداخت غوغای عظیم افتاد تمام ساکنان که در قعر زمین بودند همه از ان شور حیران ماندند همه دانستند که مرده رام نعل دست بران را به تفریح آورده و در سه روز پل که چهل کرده عرض چهار صد کرده طول دشت تا نام رسیده پس رام را خبر کردند رام و سگ روی آمده ملاحظه کردند آنرا نعل سیت بنام نهادند گویند که این خاصیت دست نعل را به سبب آن بود که نعل در جالی که می بود جماعه گاوان چون رفت بر سنگ می شستند میوه ان سنگ را با آب می انداخت گاوان از وقتنگ آمدند پیش رکبیشری که در ان زمان بود بداد خواهی رفتند و گفتند که میوه ان سنگها ما را در آب می اندازد آن رکبیشری دعا کرد که هر سنگی را که دست نعل برسد با خبر و نرود آن خاصیت از ان وقت در دست نعل پیدا شد چون غیر به لشکر رسید که رام نعل را پل بر ریاست بمبکیمن از اوان برگشته با چهار کس بجایرت رام آمد سگ روی با هم گفت

که مبارک بھیکمن برای جاسوسی آمده باشد رام گفت که من میدانم که با عقدا و صد
آمده است هیچ نظر در بدی ندارد چون بھیکمن ملازمت کرد رام او را بسیار مهربانی
والنقات کرده گفت که من حکومت لنگار را بتو دادم بھیکمن تعلیم کرده بسیار خوش
شد پس رام بفرمود و بھیکمن و سگریو با خود عقد برادری بستند پس او
هنوت که صاحب فرج و سردار بود گذشت بعد از آن رام با تفاق سگریو و بھیکمن
روان شد و بھیکمن از عقب باین ترتیب تمام گذشتند رام بفرمود تا میموان در
بانج راون فرود آمدند تمام میوه آن باغها و سبزیها را میموان خوردند چون خبر بران
رسید شک و شاران را که وزیر او بودند راون فرمود که بصورت میموان در آمده
جاسوسی لشکر بایند ایشان هر دو رفتند یک یک از امر او مردم رام دیدگی گشتند
چون برابر رام آمدند بھیکمن ایشان را شناخت و برام گفت که ایشان میموان
نیستند و یوانند که باین صورت برآمده برای جاسوسی آمده اند رام بفرمود که هر دو
ز قتل ندهید بگیرید مروان رام هر دو را گرفتند ایشان بصورت اصلی شدند رام
با ایشان گفت که شما جاسوسی آمده آید تا لشکر را ببینید پس رام کس خود را هر
ایشان را و او که ایشان را بگردانید و اند تمام لشکر را با ایشان نمودند نگاه ایشان را
رضعت فرمود گفت که آنچه دیده اید بر او بگوئید بعد از آن رام انگد سپر را
با بلچی گری پیش راون فرستاد پیغام داد و گفت که تمام این سخنان بر او
بگوئید انگد چون بدر خانه راون رسید بایتا و بکسان راون گفت خبر من
بر او بگوید که من از پیش رام با بلچی گری آمده ام کسان خبر او بر او
راون بفرمود تا جمیع امر او را کسان دولت در حاضر ساختند و لباسهای فاخره
پوشیده بعطمت تمام بر تخت نشست بعد از آن انگد را طلبید انگد آمده برابر او
نشست راون بفرمود و انعام و اکرام مردم بسیار کرد بعد از آن انگد گفت
که راجه را چند تو پیغامی فرستاده است آنرا بشنود فرموده او را قبول کن
و ظلم بر بھیکمن روا مدار که خداوند تعالی آنرا روا ندارد و جزای آن را زود

۲ شुक
۲ सारन

۳۰

بتو خواهد رسانید و سیتا را که از دنیا بازی دردی کرده آورده پیش راجه پند
 زود بفرست و در خدمت او عذر خواهی کن و گرنه من ترا و لشکر ترا خواهم کشت
 و از دیوان تو هر یکس باز نره نخواهم گذاشت راون از آن پیام انگد بسیار
 در غضب شده گفت که تو چه کسی که با من این طور سخنها میگوئی انگد گفت که
 من سپهسالار ام تو بال را میدانی که چه کسی بود راون گفت صد هزاران مینوان
 در جنگل میگرددند من او را چه دانم انگد گفت عجب که تو بال را فراموش کردی
 بال چنان است که ترا گرفته بس در وانه خانه آویخته بود کورکان تو بازی میگردند
 راون گفت که حالا بال کجاست انگد گفت که بال را رام کشت راون گفت که رام رام
 انگد گفت همین رام که من نوکر اویم از جانب او پیش تو آمده ام راون گفت آن
 که پدر ترا کشته است تو چون نوکر او شدی انگد گفت که رام آن طور کسی است که هر کس
 خیریت خود خواهد باید که در خدمت او باشد اگر تو هم خیریت خود میخواهی پس دست
 را بچند اختیار کنی تا در هر دو جهان نیکی تو خواهد شد راون گفت که همان را و نم
 که بزور بازی خود تمام مردم آسمان و زمین در فرمانبرداری خود آوردند آن پسر
 میگردد جهان است که بر اندر غالب آمده بودند را باغبان من کرده است و
 و اندر جیت خطاب یافته حالا من می شنوم که دو کس در جنگلهایی سرد سامان
 میگرددند جامعی از میمونان را که هر یک از دیوان من هزار ایشان را میخورند هر
 خود گرفته بر دریا پل بسته اند قصد جنگ من دارند همانا که از جان پسر شده اند انگد
 ای راون تو عجب بی عقل هستی که بزور و قوت دیوان خود مغرور شده میگوئی که
 کوه کیلاس را که ما و یو جیو و پارتی بالای آن بودند برداشته ام حالا من با پی خود
 در زمین بنفشارم بر بنیم که تو و پسران تو و لشکر تو توانند که پای مرا بردارند راون این
 سخن انگد در قهر شد بفرمود تا چند کس دیوان بر پای انگد چسبیده او را محکم گرفتند
 انگد قوت کرده چنان بر جت که هر یک از دیوان بجائی افتادند انگد پیش رام
 آمده آنچه گفتگو با راون شده بود تمام عذر کرد گفت که اینان چنان مغرور

قوت و لشکر خود مغرور نیست که به پیغام ستیاری بفرستد رام دست که بغیر از جنگ هیچ
 صلاح دیگری نیست و دیگر شنیده ام که راون زری دارد که بران هیچ سلاح کارگر نشود
 ما رام یک زره تیار میاید کرد که بر در سلاح کارگر نشود شنیده ام که برن که بدریا مثل
 است او زری دارد پس رام بدریا پیش برن رفت چون برن رام او دید بغایت
 تعظیم کرده پرسید که موجب آمدن چیت رام گفت شنیده ام که تو زری داری
 آزما من میخواهم پس برن آن زره و دیگر اسباب پیشکش رام کرد رام آنها را گرفته
 از برن رخصت شده از دریا برآمده به لشکر خود رسید پس رام و سگروی و هونت
 و هبیکس و دیگر سرداران را طلبیده با هم مشورت کردند و قرار بر آن دادند که
 جنگ بواقعی بر اوان باید کرد که راون از شهر لنکا بدریا تا باو جنگ کنم روز
 دیگر جمیع سرداران و بهادران لشکر را طلبیده هر یکی را از زور و قوت خود که
 داشتند حکم کرد که جنگ راون بروید و شهر را بگیرد هر یک از امر او لشکرش بجائی
 تعیین کردند از آن طرف که آمده بودند رام خود راوان شد و هبیکس و هبیکس با لشکر
 بسیار بطرف دیگر فرستاد و دیگر نوجها هر طرف از طرفهای شهر حسیبند راوان چون
 شنید که رام جنگ آمده است در برابر شد و آنها که از امر ای کلان راوان بودند
 با لشکر جنگ همچون هبیکس فرستاد و میمویان هم چون مور و بلخ در شهر لنکا درآمدند چنانچه
 بغیر از میمویان در لنکا هیچ چیز دیگر در نظر نمی آمد راوان هم حکم کرد که دیوان جنگ
 بروند دیوان همه مسلح شده در برابر آمدند میمویان بغیر از چو بهای کلان و سنگ
 چیزی دیگر نداشتند دیوان شمشیر و نیزه بر میمویان میبردند میمویان بدنشان و گل
 دیوان را پاره پاره میکردند و نیزه و شمشیرهای دیوان را بدنشان گرفته می شکستند
 و چنان جنگی در گرفت که همه دست و گریبان شدند میمویان موباسی دیوان را میکشند
 و بزین میکشیدند آن زمان رام تیر و کمان خود را در دست گرفته آغاز تیر اندازی کرد
 تیر او مثل باران در لنکامی بارید بسیار دیوان را بان تیر میکشت و هبیکس هم تیر با
 می انداخت که از آهین بود تا شام این طور جنگ کردند چون شب شد رام به لشکر خود

جنگ

۱ पर्बसा
२ पतन

بنزل آرام گرفتند و شب را راون بعضی از امرای خود را مثل پربن و تپین و غیر
ایشان را با دیگر دیوان بهاد و دولیر برای شجوخ بر لشکر رام فرستاد و میموان از
آمدن ایشان عاقل بودند غیر از بھبکیمن از حال ایشان کسی آگاہ نبود بھبکیمن
تنها از لشکر برآمده با ایشان جنگ کرد تا منتهی شدند راون دیگر با دوا پگاه ہشتم و سپاہ
خود از قلعہ برآمد چون در دای فنون و علم جنگ بی نظیر بود و آنچنان جنگ کرد کہ
کسی باور ندارد رام در راون جنگ میکرد و ندانند و بھبکیمن و دیگر ناد و سگایو و برتر و با چھک
سپر و و چشم او بالای پائین روی بود و نعل و تپند همین طوری یکی یکی جنگ میکنند
جنگی در میان دو وصف واقع شد کہ اکثر اصحاب عالم غیب حیران ماندند درین
اشنا پرہت نام دیوسی گزیر کلان بر بھبکیمن انداخت بھبکیمن از آن خرم هیچ
مضرت نرسید و حکم آن داشت کہ سنگ فلاخن بکوبه رسد پس بھبکیمن تبری
کہ ہزار رنگولہ بآن تعبیه کردہ بودند پرہت را گشت و ہمو را چھ در غضب شد
و با مقام برادر خود در معرکہ در آمد و میموان تاب جنگ او نیاوردہ و بجز در شنیدن
نالہ او گریخت نہنوت چون دید کہ صف میموان مغلوب شدہ آن بان بد آمد و را
دیدہ میموان دلیر شدہ برویوان برگشتند و طرح جنگ انداختند و چنان کشتی
از ہر دو جانب شد کہ جوہای خون روان شدند و ہمو را چھ وقتی کہ حملہ بر نہنوت کرد
ہر دو با ہم دست و گریبان شدند نہنوت او را محکم گرفت و خواست کہ بزر زمین زند او از
دست نہنوت خود را خلاص کردہ جدا شد و رو بگریز نهاد نہنوت در وقت گریختن او را
بکنندہ چوب چنان زد کہ کمرش بشکست و استخوان او ریزہ ریزہ شد و بزر زمین افتاد و
جان بداد و میموان را از کشتہ شدن او دل قوی شدہ جلد بہرہر میان و ہمو را چھ
رفتند و اکثری را از ایشان بکشتند و باقی رو بگریز نهادہ پناہ براون آوردند و صورتی
با گرفتند کہ مارا تاب جنگ با میموان نیت راون از دیدن آنحال آہ سرد از دل بداد
آوردہ متفکر شدہ گفت پرہت و ہمو را چھ کہ ہر دو سردار لشکر و بہادران نہر دست
بودند کشتہ شدند غیر از کو بہکرن کسی دیگر نماندہ کہ از عمارت جنگ میموان بر آید او را

३ विरपास

४ नल
५ तुड

६ प्रहस्त

७ भूसाक्ष

از خواب شش ماه بیدار باید ساخت آن زمان فرمود که تمامی نقارخانه برود و بالای
 سر او نواختند بطوریکه آواز کوس و دهل و نی و قنار زمین و زمان را گرفت اما او از
 خواب بیدار نشد آنگاه فرمود که فیلان بسیار بر بدن او برانید فیلبانان را و ن هر چند
 تمام فیلان را بر بدن کوه بکرن راندند اصلا کوه بکرن از خواب بیدار نشد بعد از آن
 را و ن بفرمود که سازهای عظیم پیش او بنوازند و با و از خوش آنجا سرود گویند شاید
 باین تفریب بیدار شود همچنان کردند بشنیدن آن خوش آواز چشم واکر و درخت
 و بخت را و ن گفت که این چه خواب غفلت است که تو داری تمام عالم کشته شد
 و بهادران سردار جنگ رام کشته شده اند و میزبان حمله بسیار آورده اند که قتل
 بگیرند را و ن قصه کشته شدن پر همت و دهمو را چه در غالب شدن لشکر رام
 کوه بکرن گفت که تو آنها را کشتن نتوانستی که مرا تکلیف دادی بعد از آن کوه بکرن
 در استعداد جنگ شد بر بالای بلندی ایستاد و همچن را نظر بر کوه بکرن افتاد و تیر
 و کمان در دست گرفته متوجه سوی او شد میمیان از هر جانب بر کوه بکرن حمله
 آورده با او آویختند بدن کوه بکرن زخم دندان و چنگل خراشیدند بطوریکه اندام
 او مجروح شد او نیز در غضب شد قوتی که داشت کار فرمود بعضی میمیان را خام
 خورده و بعضی را در هوا انداخته بز زمین زد سگد یو چون این حالت را بدید و خست
 سال از جا برکنده پریشانی کوه بکرن زد او بتیاب شد بعد از آن کوه بکرن سگد یو را
 دوباره گرفت و خواست که پیش را و ن بر دتا هر چه او خواهد بکند سگد یو چون کوه بکرن را
 اندکی خواب آلوده یافت فی الحال گوش و بینی او را بریده گریخت پیش رام آمد و
 گوش و بینی او پیش رام بسوغات آورد و گفت که کوه بکرن خواسته بود که مرا پیش را و ن
 بکشد حالا بگرم و توجه مرا ج از خلاصی یافته ام بر مانگی او آفرین گفت کوه بکرن
 چون گوش و بینی بریده پیش را و ن رفت مردمان برو خنده کردند او شرمزده شد
 باز در مقابله همچن آمد و با و جنگ عظیم کرد همچن تیر باران کرد اما هیچ وجه کوه بکرن زبون
 نشد همچن بر باران کرد و سلاحی که بر باران عنایت کرده بود بان سلاح کوه بکرن از دست

و بکشت دیوان بدین این حال همه رو بگریز نهادند بعد از آن که کوه بکرن کشته شد
 راون پسر خود را که میگه ناد نام داشت و آنرا اندر جیت هم میگفتند طلبیده گفت
 میدانی که ترا برای همین روز پرورده بودم از تو امید دارم که کوه بکرن و بهادران
 و سرداران از لشکر ما مثل پیت و دهمو را چه و کوه بکرن همه کشته شدند ترا
 میاید که درین میدان درائی و سگروی و همچنین را بکشی تا خاطر من جمع شود هر گاه تو
 براندر غالب آمده باشی دیگران چه خواهند بود و قوت میموان معلومست پیش تو
 کشته خواهند شد وقتی که عوض آنها ایشان را خواهی کشت موجب رضامندی
 من درین است پس میگه ناد بفرموده راون زره آهنی پوشیده سلاحا بدست
 گرفته بر عرابه سوار شد و در میدان درآمد فریاد کرد و گفت که درین میان کجاست
 جنگ من در آید همچین این آواز شنیده تیر و کمان را گرفته بمقابل او در آمد چنانچه
 شیر بر سر آمو آید سرد و جنگ پیوستند هر سلاح که داشتند کار فرمودند و سلاح یکدیگر
 میگرداند بعد از آن میگه ناد نیزه بر زمین انداخت و همچین آنرا به تیر در هوا گرفت همانجا
 برید بعد از آن به سلاحهای دیگر جنگ میکردند همچین همان طور تیر زد و وقتی که سلاحها
 پاره شدند در زخمهای کلان از بیخ برکنده بر میگه ناد و زد انگه میمون بر درختی نشست
 درختی کلان را بر سینه میگه ناد و زد میگه ناد و در قمر شد کندی را بر همچین انداخت که
 او را اسیر سازد و همچین آن کند را به تیر زده برید میگه ناد و خواست که انگه را در شکم
 کند انگه یک درخت عظیم سال را کنده گردانیده چنان بر سینه میگه ناد زد که او از آرزو
 فرود آمد چون اسپان عرابه او نابود شدند میگه ناد بصورت اصلی خود بر آمد و کیبا
 از نظر غائب شده در هوازفت و از آنجا تیر لبشکر را می انداخت کسی او را نمیدید
 میموانان بسیار بمقام فارسیدند و بسیار کس را زخمی ساخت چون میموانان آن تیر را
 را دیدند او را نمی دیدند بسیار سراسیمه و حیران شدند و میموانان ساعت بست
 خبر را می میگه فتند رام بفرمود که خبر بگیرد که این تیر با از کجای آیند میموانان گلهای کلان
 برداشته بجانب هوا انداختند همان شکما باز بر زمین می آمدند ایشان بتفکر شدند

میگفتند و از هر چهار طرف تیر باران کرد تا بجای که اکثر میمویان را کشته و تمام لشکر رام
از هدیت تیر باران کجا شد بد و فرصت دست کشادون نداشتند سگریو و حبیبکین و غیره
دلادوان گردید بگرد آمده محافظت رام کردند چون رام بسیار غمگین بود همه دلاداری او
نموده درین اثنا میگفتند و تیر کلانی دیگر از ناخست آواز آن چنان شد گویا که آسمان
شکسته بر زمین افتاد و بغیر از حبیبکین و رام و سگریو و غیره سرداران لشکر ازین باران
تیر بارانی نجیب تبر سپید و سرنگون شدند گویا خواب رفتند حبیبکین تیری داشت که انرا
بر کوه داده بود آنرا کبیر بان میگفتند و خاصیت آن تیر این بود که چون آنرا با بندازند
هر چیزی که پنهان شود از انداختن او ظاهر گردد آنرا برام داد و رام آن تیر را با بند
پیش راون تعریف میگفتند و دیوان بسیار کردند و میگفتند از آنجا بخدمت راون
آمد راون او را در کنار گرفت و نوازش بسیار کرد و میگفتند او گفت آنچه از من آمده
تقصیر نگردم اما حالا تیری بدست رام آمده حالا پنهان شدن نخواهم توانست و
یک نیزه دارم که مرا برها عنایت کرده است انرا بر کاین میگویند بر هر کس که می اندازم
خطا نمیشود میخواهم که آنرا بر حبیبکین بگذارم و او را بکشم که او سرمایه فساد است
این همه کار از دست او بر آمده است پس راون پشیمانی بوسیده رخصت کرد که
اول حبیبکین را بکشد و بندوی که معرفت با او بد و شتر چهر داشت و همیشه سیتا را
دلاداری میکرد این واقعه را معلوم شد خود را به حبیبکین رسانید و این خبر باو
که همچنین مصلحت راون کرده است خبر دار باشید این بگفت و این را در یوز وقت حبیبکین
این خبر برام و چمن گفت ایشان گفتند بر حکومت لنگاکه حبیبکین با او گشته نشد که قول ام خلافت
پس چمن برای محافظت پیش حبیبکین با ستیاد و مهنونت پیش حبیبکین با ستیاد
چون شب شد مهنونت را خواب غالب شد پس میگفتند آن نیزه بر سینه چمن زد
چمن بهوش شده بافتاد و رام چمن را در کنار گرفت و گریه فراتنی کرده گفت
اگر چمن خواب بر من تیر خواهم مرد و از فراق من ستیاد نیز خواهد مرد این حبیبکین که
از برادران جدا شده زده آمده معلوم نمیت که احوال او چه خواهد شد چون مهنونت

فکر میکرد تمام لشکر از غم رام متفکر شدند تمام میمویان بر سر خمین جمع شدند نهوت
چون خبر خمین شنید از رام تبرید و آمده از عقب میمویان پنهان شد و ماند و از
دهشت رام میلزید رام گفت اگر بجزت برادر من میبود احتیاج نهوت نبود
نهوت چون این سخن از رام شنید بنایت درنگی شد کسی برام گفت که یک اردو
که مرت سنجینی نام دارد نزدیک کوه سکنداردن است اگر کسی در نهوت پیش از
بر آمدن آفتاب بیارود و بر زخم خمین باله بان بخله فرصت میشود رام گفت
بمیچکس باشد که درین وقت آن دارو بیارود نیل گفت که من در نمیروم میتوانم
رفت رام گفت پس چه فایده دارد انکد گفت که من در یک روز میتوانم رفت
رام گفت چه فایده کسی همچو باشد که همین ساعت برود و پیش از آمدن آفتاب
آن دارو بر آورده بمن بدهد در آنوقت نهوت آمده و نهوت کرده گفت اگر
گناه ما را عفو کنی من بروم همین بخله دارو بیارم رام فرمود تقصیر ترا من
کردم آن دارو بیار پس نهوت از انجا روان شد خود را بان کوه رسانید و از آنجا
در انجا بسیار دید میدانست که مرت سنجینی که امست متفکر شده پس تمام کوه را برداشته
از انجا روان شد در آنوقت زمین و زمان بلزید بجزت گمان برد که دیوان برین غلبه
آورند تیر را بر کمان نهاده بر زانوی راست نهوت زد نهوت از هوا بزمین افتاد
رام رام بر زبان برانند بجزت گفت که این نام برادر من میگویی گویا از کسان برادر
ماست پیش او آمده گفت که تو چه کسی او گفت که من نهوت ام نوکر رام چون خمین
را میگذ نادبسر راون نیزه زده است دارو بجزت او گرفته میرفتم چون آن دارو را
نمی شناسم تمام کوه میبوم تو مرا تیر زدی حالا طاقت ندارم که پیش رام بروم بهر
گفت اگر تو از زخم رفتن نمیتوانی بیا بر پیکان تیر من نشین من ترا همین بخله لنگ
می اندازم نهوت آن کوه را بر سر نهاده بر پیکان بهر نشست بجزت آن پیکان
را به کمان نهاده بکشید همان بخله نهوت گفت که ترا سوگند رام است که کمان بر پیش
من ترا می از مردم اکثر تو رفیع زور تو رام میگفت ترا از آن زیاده دیدم من میتوانم

رفت پس صحبت او را از پیکان فرود آورده گفت که زود این دارو برسان که همین
 برادر من هلاک نشود مهنوت تیزتر از باد روان شد چون این خبر بر او رسید
 که مهنوت برای گرفتن دارو بخت زخم چپین رفته است جماعتی را گفت که شما
 بر سر راه مهنوت بروید خود را بصورت رام و چپین کرده او را فرج فریب داده
 چنان کنید که تا بر آمدن آفتاب او در انجا بماند پس چپین در انجا هلاک خواهد شد چنان
 دیوان همچنان کردند پیش مهنوت آمده سخنان شیرین گفتن گرفتند مهنوت چون
 صورت رام و چپین را دید دریافت که این تمام فتنه انگیزی را در دست پس
 آنها را نزدیک طلبیده پای و دیوار گرفته گردانیده چنان بر زمین زد که پاره
 پاره شدند باقی ماندگان بگریختند مهنوت از انجا روان شده تا نزدیک ام آمد
 رام او را دید بغایت خورشحال شد یک لنگه با دو غنایت کرد خاصیت آن داشت
 که هر کس آن لنگه داشته باشد از مرگ بگریزد مهنوت از یافتن آن
 لنگه بسیار ممنون شد که زیاده از آن نباشد پس آن دو میوه بان که این دارو
 گشته بودند درین کوه یافتند آنرا بزخم چپین رخنه چپین همان ساعت صحت کلی
 یافت رام چپین را در کنا کرده که گویا زنگانی از سر نو یافته است و این بخت از
 مهنوت باید دانست رام تعریف مهنوت را بسیار کرده گفت که این مهنوت صورت
 یازده مهادیوست که آنرا بزبان هندی رور میگویند را در غرت این رود بکار
 در نیوقت حبیبکیمن خبر آورد که میگردد به لکارفته است تا عبادت کند در خواست نماید
 که بر رام و چپین غالب شوم مهنوز او در عبادت مشغول نشده بهتر است که بر سر او
 رفته جنگ باید کرد الا وقتی که او عبادت خواهد کرد پیش او برجا حاضر خواهد شد
 آن زمان هر چه از برجا خواهد طلبید خواهد یافت پس آن زمان بسیار کسان را
 هلاک خواهد کرد در کشتن میگردد بسیار مشکل خواهد شد پس رام چپین و حبیبکیمن را
 بالشکر بسیار بر سر لنگه فرستاد ایشان چون بر سر میگردد در شهر لنگه رسیدند میگردد
 از آمدن ایشان خبر یافت فی الحال ز راه نپوشیده بر عرابه خود سوار شده برابر

ایشان

ایشان آمد چون بچشم میگم ناوارا دید گفتم ای سپردان اگر مردانگی داری جنگ
راستبازی کن و در نما بازی از میان دور کن میگم ناوارا است که این بیهیکن
لچمن را بر سر من آورده است و گرنه این جامع چه میدانستند که من اینجا آمده ام
پس مرا نگذاشتند که من عبادت تمام کنم و ایشان را نیست و نا بود تا میگویم
گفتم که ای بیهیکن برادر کلان بجای پدر تو بوده است او را گذاشته همراهی
رام گرفته او بانو چه بدی کرده است که تو دشمن او شده هر مرتبه با من و چمن را
بر سر من می آری تو خاطر جمع دار که سرای حرام نمی بتو میدهم اگر چه پدر من
را دن از روی غضب بتواندک سزائی داده بود باز تملطف کرد و در نه کشتن تو
چه قدر کار بود حالا خدمت میمندان اختیار کردی تو هم خود را مرد میگویانی
از تو زن هزار مرتبه بهتر است بیهیکن گفت که ای سپر است میگوئی اما هنوز شیر است
تو خشک نشده است اگر پدر تو عقل میداشت زن رام را چرامی آورد و باز قصد
جنگ با رام میکند هر روز ظلم و ستم بر مردمان روا میدارد و از خداوند جل جلاله
نمی ترسد و بزنان بیگانه نظر خیانت میکند حالا معلوم شد که در باب راه دن قهر از
درگاه خداوند تعالی نازل شده و مرگ تو هم نزدیک رسیده اگر مردانگی داری چمن
برای جنگ پیش تو آمده است باین جنگ کن میگم ناوارا این سخنها و غضب شدت
و کمان را بدست گرفت عرابه خود را برابر چمن براند چمن گفت اگر خیریت خود نمیخواهی
بازو من گناه ترا عفو کردم که تو پنهان شده مرا تیر زدی این میدان مردانگی بتو
که تو کردی میگم ناوارا این سخنان بغایت در غصه شد و تیر کمان بدست گرفته چنان
تیری بر سینه چمن زد که زره چمن زره شد و تیر در تن او نشست و خون مثل جوی
روان شد میگم ناوارا فریاد بر آورده گفت که من ترا بارها میگفتم که از پیش من برو
و هرزه خود را بکشتن مده سخن مرا نشنیدی حالا به بین منرا بتو میدهم چمن
گفت که این تیر تو این طور نیست که تو خود را اینقدر ستایش کنی پس چمن هم تیر
بر سینه میگم ناوارا زد و گنگ ناوارا باز تیر دیگری بر چمن زد و ایشان تا مدت مدید همین طوری جنگ

کردند آخر لخمین بر میگه ناد غالب شد لخمین دوسه تیر بر روی زد میگه ناد تیر بر سرش
 زد شد بجهیکین با لخمین گفت که میگه ناد در بون شده است اگر میتوانی کار او بساز
 و کار او را بر فرد دیگر مینداز که دیگر او را زبون نخواهی یافت لخمین را از سخن بجهیکین قوت
 دیگر شد مدت ها لخمین و میگه ناد با هم جنگ میکردند آخر لخمین سه تیری در پی در سینه
 میگه ناد زد و چنانچه میگه ناد با فتاد و بهوش شد و بعد از آن لخمین او را هیچ نگفت
 تا میگه ناد بهوش آمد باز در میان جنگ قائم شد و مدت مدید بر یکدیگر تیری زدند
 لخمین دانست که میگه ناد بغایت زبردست و مردانه است بعد از آن که مدت ها با هم جنگ
 کردند لخمین تیری را که تمام از آهن بود چنان بر میگه ناد زد که زده او نبرد زده از
 تن میگه ناد جدا شد و باز میگه ناد چندان تیر انداخت که لخمین و بجهیکین و نهنت
 که همراه لخمین بودند زخمی و مجروح ساخت تیر لخمین و میگه ناد که با هم می انداختند تمام
 روی هوا را گرفته بود و بجهیکین هم جنگ بسیار کرد و بسیاری از دیوان که همراه
 میگه ناد بودند بکشت و با لخمین گفت که اگر میگه ناد را کشتی بدان که راون آهم
 خواهند کشت چرا که زور و قوت راون از میگه ناد است بعد از آن چنان جنگی میان
 لخمین و میگه ناد و دیوانی که همراه او بودند و میمونانیکه همراه لخمین بودند واقع شد که از آن
 سخت تر جنگی کسی یاد نداشت آخر لخمین چهار تیر انداخته هر چهار اسب را که بجهیکین
 بود بکشت میگه ناد از عرابه بسته بر زمین فرود آمد و تیر بجهیکین انداخته او را زخمی ساخت
 و یک تیر بر لخمین زد لخمین بنیقاد و باز برخاست و یک تیر بدست گرفته رام را یاد کرد
 و در از او طلبیده آن تیر را چنان برگردان میگه ناد زد که سرش از تن جدا شد
 میگه ناد بنیقاد و میمونانیکه همراه لخمین بودند حمله برد دیوان میگه ناد برده ایشان را
 زده راست بلنکا بردند بجهیکین و دیگران که همراه بودند همه لخمین را ستایش کردند
 و همه با اتفاق پیش رام آمدند و همه جنگ لخمین و کشته شدن میگه ناد و تفصیل عرض
 کردند رام لخمین را در کنار گرفت و بر پیشانی او دوسه داد و زخمی یک از میگه ناد
 خورده بود بدست خود مرهم نهاد به بست و گفت که انشاء الله تعالی راون را هم

تمام

خواهم گشت و لشکارا گرفته سیتا را خلاص خواهم کرد چون میگفتند ناو گشته شد بلبان
 بهل او را پیش راون برود و راون چون میگفتند ناو را بران بهل ندید پس سپید که
 میگفتند ناو را چه شد بلبان قصه رفتن او را به پرتلنگا بجهت خدمت برجا و رفتن
 لچمن بر سر او گشته شدن او تبصیل بر او عرض کرد و راون از شنیدن
 قتل پسر نزدیک بود که هلاک شود آغاز گریه و زاری کرد و گفت مثل که بهل بر او
 دشمن میگفتند ناو فرزند می که اقباب و ماقتاب و پاو و آتش و آب از ایشان بر سر
 بودند چون از پیش من رفتند معلوم شد که مرا هم میباید رفت و جماعتی که گو بهل
 میگفتند ناو ایشان را زبون من ساخته بودند مثل اندر و گیر حالا بر من قصد خواهند
 کرد و بعد از آن راون تمام امر او بها دران و دیوان که مانده بودند طلب نمود و گفت
 از مستی و زبونی شما میزدان در جنگ با برهنه پا و سر میگردد و دو کس که بصورت
 گدایان در صحرا سرگردان می گشتند حالا بر سر شما آمده اند و کسانی را که هزار چو ایشان
 جا کرده باشند گشتند اگر بعد از این هستی نمائید این که دیگر مانده اند همه گشته میشوند
 و زنان و فرزندان شما بیوه و یتیم خواهند شد حالا سعی و مردانگی میباید کرد تا کار از
 پیش نرود همه دیوان گفتند که ما این جماعت را در نظر نمی آوریم از نجهت ایشان
 بر ما اینچنین دلیر گشتند بعد از این کار بر ایشان بکنیم که ایشان ما را بشناسند راون
 گفت که حالا وقت آنست که مردانگی نمائید و این جماعت را نیست و نا بود کنید
 پیش شما بروید عقب من می آیم و این جماعت برای سیتا جنگ میکنند سیتا را
 از من رام نمیتواند گرفت مکن اول سیتا را بکش بعد از آن با این جماعت جنگ
 کنم پس راون قصد کشتن سیتا کرد و سیتا خاصیت اندشت که هر کس که نظر بدی
 کرده پیش او میرفت چون او را میدید هیچ گفتن نمیتوانست راون چون
 پیش سیتا رفت دستش یاری نداد که او را بکشد و بندد و دیو که در دم از جانب
 رام و لداری سیتا میگردد بار او را گفت که مثل دیگر جاها ان نیستی که بی فکر کاری
 بد میگردد باشی نمیدانی که خون زمان شو مست و این زن نسبتی بزنان دیگر

نوار داد و صورت دنیا است که باین لباس ظهور نموده زینهار که جاہلی و بی عقلی کنی
 و دست سخن او نیلانی اول این کار نبایستی کرد که او را از پیش نشویر جدا کردی
 و حالاً اگر مردانگی داری شوهر او را که بر سر تو آمده بکش بعد از آن هر چه بخواسته باشی
 با او کن راون را سخن آن دیو محفل آواز سر قتل ستیا در گذشت و باز گشته بخانه
 آمد و اتیس را که سه سال را لشکر او بود بفرمود که با جمیع لشکر با بیرون رود و با لشکر
 جنگ کند و گفت منم بدر می آیم پس راون ترتیب لشکر کرده چپ را که سردار خالص
 نامدار بود بدست رست تعیین کرده و اکندم را به میسر فرستاد و اتیس را مقدم سپاه
 ساخت و سپاه در عقب گذاشت و خود در غول شد و بشستن را که بهلبان خاصه او
 بود بفرمود تا عابه خاصه او را حاضر ساخته وزره خود را که پوچک نام داشت به پوشید
 در وقتی که راون سوار میشد شمشیر کیه در دست میداشت از دستش بافتاد و چپ
 که بر سر او بود بجهتی بلزید و فیلان در وقت رفتن سستی و زبونی میکردند و
 اسپان بسر در می آمدند و در می که بزرگ ترین زنان راون بود چون این حالت را
 بدید دانست که زوال راون نزدیک رسیده بر او ن گفت بیا ازین جهل بگذر و
 ستیا را بر ام بفرست و این جنگ نزاع را بر طرف کن راون از غایت غرور و نخوت
 سخن او گوش نکرد و از شهر بیرون رفت و بفرمود تا انقدر نقاره و کوفی که زانفر
 که در شهر لنگا بود همه را همراه گرفته بنوازش در آوردند لیکن آن آواز که دائم از آنها
 می آمد ظاهر نشد و هر کس آن آواز بامی شنید نکلین میشد و چون راون روان شد
 آفتاب در نظر مردمش تیره بنظر در می آمد و باد از پیش روی او بوزیدن آمد و خبر
 برام رسید که راون با تمام لشکر بجنگ بیرون آمد و ام تهم ترتیب لشکر کرده سوار شد
 مقدم لشکر اتیس که بر اول راون بود بجنگ درآمد و مهاوران لشکر کوهها بدست
 گرفته بادیوان بجنگ درآمد و هر سنگ و کوهی که میمومان بر دیوان میسندند
 دیوان آنها را چنان به تیر می زدند که همه ریزه ریزه میشد و هر سینه و تیر و تیر
 که دیوان بومیمومان می انداختند اکثر میمومان بدست میگردفتند و بندگان

می‌گفتند و گرد و غبار چنان بالا گرفت که هیچ دیگری را نمیدید و دیوان با میمون است
 و گریبان شدند از طرفین آنقدر کشته شدند که از خون ایشان جو بهار روان شد
 و زمین گل و لای شد و آن چون این جنگ را ملاحظه کرد و خود با همه لشکر روان شد
 و ده هزار خیل سوار و پیاده با همی بسیار در غول راون بودند در دست است
 و چپ هم فیلان بسیار بودند راون بفرمود تا تمام تقاره و نفیر و کرا که همراه بود
 بنوازش در آوردند و از صدای آنها و آواز مردمان زلزله در زمین و زمان افتاد
 و مردم رام چون دیدند که راون آمد نهوت و انگد و عیند نل و نیل و جاموت
 که سردار کفرسان بود از رام رخصت گرفته پیشتر بجنگ راون متوجه شدند و خود را
 به غول راون رسانیدند و بسیاری از بهادران و دیوان را بقتل رسانیدند و
 نهوت و انگد فیلان را برداشته چنان بر سر دیوان میزدند که همه باز زمین را برایشان
 راون چون احوال را بدید سحری کرد که هزاران هزار دیو و شیطان بر آمدند بهر میمونی
 چندین کس می‌پسیدند چون رام این حال را بدید کمان بدست گرفته شیطانی
 که از بدن او جدا میشد و در بسیار به تیر میزد راون چون دید که هر کس ظاهر میشود رام و شیطان
 را میکشد آن سحر را گذاشت سحری دیگر بنیاد کرده که مردم خود را بصورت رام و همچنین
 در نظر مردمان می در آورد میمونها و دیوان را بصورت رام و همچنین میدیدند ایشان
 میمونها را می‌گفتند رام چون آنها بدید به همچنین گفت که این سحر راون است تو هر کرا
 که بصورت رام خود به بینی به تیر بزین همچنین گفت که من گستاخی نمیکنم که کسی که بصورت تو
 بر آمد شده باشد او را بکشم رام گفت پس تو هر کرا بصورت خود به بینی بکشی و من کسانی را
 که بصورت من بر آید میکشم پس هر دو تیر و کمان گرفته کسانی که بصورت ایشان
 بر می آمدند میکشند میمونها چون دیدند که رام و همچنین خود بجنگ در آمدند ایشان
 همه دلیر شده با دیوان آغاز جنگ کردند و چنان جنگی واقع شده که هیچکس را یاد نبود
 رام تمام دیوان و فیلان راون را کشته نهوت و انگد و نل و نیل و جاموت و نفیر که
 پیشتر رفته بودند همه برگشته بر ام سخن شدند چون مقدم راون همه کشته شدند راون

آید و در میان ایشان جنگ عظیم واقع شد بعد از آن مهنوت بخندید و گفت که ای راون
 تو میدانی که دم این سوخته بوم من ترا بازی داده تمام شهر ترا سوخته ام و ز قیمت
 مائل مہلبان عرابه اندر را پیش رام آورده و گفت که این عرابه ایند ترا فرستاده است و
 این عرابه است که اندر برین سوار میشود و دیوان را میکشد رام ملاحظه کرد که مباد راون
 جاود کرده باشد بھیکس گفت که این عرابه بجهت فتح ایند فرستاده است سوار شو رام
 بران عرابه سوار شده خود متوجه جنگ راون گشت غوغای عظیم از خلایق برخاست
 که رام و راون با هم جنگ میکنند ازین دوری کشته خواهد شد راون نیزه خود برابر
 انداخت رام چنان تیری بر نیزه راون زد که سه پاره شد راون ازین کار رام تبرید
 گفت که این چه بلای است که این نیزه مرا که بھیکس رو نمیتواند کرد و در دم روانم
 فریاد بر آورده خوشحال شدند رام بخندید راون از خندیدن رام در غضب شد
 تیر بر کمان کشیده چنان تیری انداخت که از آن هزاران هزار تیر میداشت لشکر رام
 از آمدن آن تیر بار و بگرنه نماند پس رام چنان تیری انداخت که تمام تیرهای راون
 را بشکست چون راون آن تیر را شکسته دید تمام سلاح را یکبارگی بدم انداخت آن
 همه سلاحهای او را در هوا خرد کرد بعد از آن رام چنان تیری زد که راون ایاره پاره
 کرد و مہلبان راون را که بشین نام داشت بکشت چون راون شمشیر خود را بکشید
 خواست که رام را بزند رام آن تیر را که بر مه داده بود چنان بر سینه راون زد که
 راون بر زمین افتاد و عرابه را سوخت دیوان چون این حال را دیدند کباب
 بر رام فلجیه کردند و چندان جنگ کردند که کشته شدند رام بفرمود هر کس سلاح در دست
 گیرد او را بکشید پس رام راون را بکشت گندم بر این بر آسمان آغاز سرد کرد و نگل
 بر سر رام ریختند تمام دیوتها از آسمان آمده رام را مبارکباد دادند و باز مقام خود باز
 گشتند رام آن روز در آن جگه فرود آمد تمام مہاداران را که در جنگ مردگی کرده
 بودند بسیار نوازش کرد بھیکس را فرمود که حالا حکومت لشکا بکن و میموزان را همراه خود
 در لشکا مبر که مباد در لشکا خرابی کنند و با کسی را آزار دهند پس بھیکس تعظیم رام کرده

بر لنگارفت و سیتا را ابله در دیو برداشته نزد رام آورد که موهای از او لیده و جامه چرمین
 پوشیده بود و از ابله در دیو دیگران حقیقت پاکی سیتا شنیده بودند سیتا گفت که من
 برای تو انقدر آزار کشیده ام و بسبب من چندین هزار مردمان کشته شدند و گفتم
 که تو مدتی محبوس در یوان بودی از کار مارتی بهر جا که دانی برو مرا با تو کاری نیست سیتا
 چون این سخنان از رام شنید بهیوش شده بر زمین افتاد و با سیتا ایستاده بود و
 سرنگون چون اندکی بشعور آمد دست بردست بسته پیش رام بایتادو گفت که گفتم
 میخوایم که من بغیر از روی تو هیچکس را ندیده ام و هیچ وجه و سوا سنجاط من نگشته بود
 رام گفت با این سخن تو خاطر من جمع نمیشود مگر آنکه سوگند از صدق دل بخوری سیتا
 بسیار خوب پرسوگندی که بفرا می بخورم تا کینه خاطر تو رفع شود رام مهنومان اشارت
 کرد تا همه با هم بسیار یکجا کردند و بعد از آن آتش عظیم افروختند که شعله آن چندین روز
 میرفت پس سیتا بکناره آن آتش آمده گفت که ای آفتاب و ای ماه تاب و ای شب و روز
 و ای آسمان و زمین گواه من باشید که اگر من بغیر از رام دیگری را سنجاط کنده اندیده باشم
 از شما آن میخوایم که بدرگاه خدای تعالی درخواست کنید که این آتش مرا بسوزد پس
 سیتا پای رام پوشیده بعد از آن زمین را بوسیده گفت که خداوند تو طاهر و باطن جناب
 را اطلاع داری اگر من آنچه میگویم راست است مرا ازین آتش نگاهدار و اگر خلاف میگویم
 مرا درین آتش بسوزان گفته در آتش افتاد همان زمان آتش چنان سرد شد که میبویان
 که برگرد آن آتش بودند از سردی رو بگیریز نهادند و همه حیران ماندند چون مردمان آن چنان
 آتش عظیم را سرد دیدند همه بر پای سیتا افتادند سیتا از آن آتش سلامت برد آمد
 رام سرد پیش انداخته گوش میگردد تا بشنود که مردمان بر پای سیتا چه میگویند همه
 مردمان بر پای سیتا تعریف میکردند بعد از آن سیتا گفت ای با تو هم دراز دنیا هستی
 اگر غیر از رام در خاطر من گذشته باشد تو درین مجلس ظاهر کن چون سیتا این سخن گفت
 باد بصورت آدمی برآمده پیش رام آمده گفت که در پای سیتا هیچ شکلی نیست آنچه
 میگوید راست است ترا بیاید که از طرف سیتا هیچ وجه بدی بخاطر نیاید و خود را

در روزی که اندازی که عاقبت بدرگاه خداوند تعالی چه جواب خواهی داد بعد از آن که
 که موکل بر آب است پیدا شده بر پاکی سیتا شهادت داد بعد از آن برهما پیدا شد همه
 حاضران مجلس تقسیم برجا کردند و پیش برجا بایستادند برجا برام گفت که ازین جهت
 آدم که با تو بگویم که گمانی که بر سیتا میری بد میکنی او پاک است وقتی که دیوینها از
 دست راون پیش من بفریاد آمده بودند من از درگاه خداوند تعالی درخواست
 کرده بودم که ترا توفیق دهد که راون را بکشی و سیتا درین گناهی نزارد و در عیان
 بود که تو سبب سیتا در لنگا آمده راون را بکشی اصلا از سیتا چیزی بخاطر نیاموری
 بعد از آن راجه در شترخه که پدر رام بود بصورت خود بر آمده پیش رام آمده گفت
 که مرا می شناسی رام چون نیکو ملاحظه کرد پدر خود را شناخت فی الحال دو دیده بر پا
 پدر اقا و در شترخه گفت که من از جدائی تو هلاک شدم باین جهان که رفتم از برکت یکی
 زن قوم ابرگ بر دند زهار تو گمان بد بر سیتا نبری او را از همه عزیزتر داری حال آنکه
 بودن در جنگل و بیابان که چهارده سال وعده کرده بودی آخر شده حالا متوجه با وجود
 میاید شد چون آنجا برسی بجای من بر تخت بنشین رعایا در یردستان را در دنیا خود
 آری راجه در شترخه این گفت آنگاه دست سیتا را گرفته به پهلوی رام آورد و فرمود
 تا رام و سیتا را یکجا کردند بعد از آن جمیع بزرگان بغیر از برهما رام را وداع کرده
 بجای خود رفتند آنگاه برهما رام را گفت از من چیزی بطلب رام گفت از تو آن
 میخواهم که دعا کن تا چند آنکه عمر من شود هرگز در عقل من نقصان نباشد دیگر آنکه
 هیچکس در جنگ من بر من غالب نشود دیگر آن میخواهم که انقدر کسان که از لشکر
 من درین جنگ لنگا کشته شده اند همه زنده شوند برهما هر سه دعا را بجهت رام کرد
 همه استجاب شد انقدر میموان و خرسان که همراه رام کشته شده بودند همه زنده
 شدند پس برهما از نظر غائب شد بعد از آن ابنده دیو و تر جبار که خدمت سیتا در
 مقام او در لنگا کرده بودند بسیار نوازش کردند و هر چه مطلب ایشان بود همه بدیدند
 پس سیتا هنوزت را دعا کرد تا آنکه نام رام در جهان بماند و زنده باشی و هر چه خواهی

میر آید هرگز نمکین و اندر میناک نباشی و بعضی دیو میناکه برای تماشای جنگ افرام را
 آورده بودند هر که رام بجان خود رفتند و یکدیگر بخاطر جمع نشستنند و حکایات گذشته را
 میگفتند پس رام بجهلکین را گفت که تا آنکه آفتاب و ماهتاب و آب و زمین قایمست
 حکومت اینکا تو مبارک باد و بجهلکین عرض کرد چون شمارا مدت چهارده سال است که
 بطریق جوگیان و ناسیان در جنگل و بیابان سرگردان شدید حالا بهتر است که بلکه
 خود رفته حکومت آنجا را بجا آورید و لباسهای فاخره بپوشید رام گفت آنچه یاران
 دوستان بگویند تو بگفتی مگر بجزت برادر من و رفیق من خراب حال است مناسبتی که
 بنیر از لباس مبدل کنم بعد از ملاقات او لباس فاخره خواهم پوشید رام این گفت و
 محفه بجانب او در متوجه شد همچنین و سگریو و منهنوت و انگه و بجهلکین و جابونت را نیز
 همراه خود بردند و بر جوان سوار ساختند از پیشه که بسته بودند و نظارت گذشته جمع نمردن
 و میمویان را و دایم کردند و هر که رام را مناسب احوال جدا جدا نوازش کرده منذ خواهی میاید
 نموده رخصت نمودند و سگریو و منهنوت و بجهلکین چند کس دیگر که همراه رام بودند چون رام
 به کسندار رسید سگریو پیشتر رخصت گرفته بخانه خود آمده بود و بهمانی بسیار خوب کرد و رام
 حکومت آنجا را بسگریو وزارت و ولی عهدی بانگد عنایت کرد و انگه را نصیحت بسیار
 کرد و گفت که سگریو ترا قائم مقام خود خواهد ساخت و بطریق نیک معامله کنی و آنچه
 سگریو با تو بگوید یکن از آنجا روان شدید بجهلکین و انگه و سگریو تا او و همه همراه شدند
 بکوهی رسیدند که سهیل از آنجا طلوع میکرد نام آن کوه سری سهیل است سینه خواست
 که بدین او برود رام ستیاریا گفت که تو آنجا خواهی رفت از تو قصه دیدن او را
 و غیره خواهد پرسید آنچه واقعه شده یکی خواهی گفت غیر این سخن که ما بروی دریا
 پل بسته ام چرا که جائیکه سهیل دریا را بکدم فرو کشیده باشد پل بستن با دریا نسبت
 بآن چه مقدار کاری خواهد بود پس این سخن را تو نخواهی گفت سینه همچنان کرد
 سهیل هم بهمانی رام سجا آورد و وقت رخصت سهک مرادید وانه بزرگ که هر یکی از آن
 خراج ولایتی بود پیشکش رام کرد رام از آنجا پیشتر روان شد منزل بمنزل می آمد

تا نزدیک او در رسید مهنوت را پیش بجهت فرستاد تا خبر آمدن رام با درسانید بجهت بسیار خوشحال شد گاهی سر و گاهی پای مهنوت را می بوسید بعد از آن بجهت نعلین جوئی را همراه گرفته بلازمت رام آمد سجده و تعظیم سجا آورد و کفش رام را پیش پای او گذاشت و گفت که تا حال این کفش را بر من خود داشته بودم هر کاری و مهمی که پیش من می آمد باین کفش آسان میشد حالا این بشما مبارک باد مرا حکم شود که مثل دیگران خدمتگاری تو بکنم رام هر دو برادران را در کنار گرفت و سر ایشان بوسید و ایشان را بسیار گفت بعد از آن با دران خود ملازمت کرده بر پای ایشان افتاد و با دران در حق او دعای خیر کردند بعد از آن همه خوشحال شده ممانبهای نیک کردند بسیار مردمان جمع شدند چند روز بهمین طور گذشت تا آنکه امر او در همه جمع شدند از رام التماس کردند که چون بعد از مدت مدید در اینجا تشریف آوردی مناسب آن باشد که نیک ساعت دانسته بجای بدر بنشین پس همه منجان از برای جلوس نام بر من ساعتی که قدر برج سعد بود اختیار کردند و رام بر تخت نشست و رام لباسهای فاخره و خلعت های بیش قیمت و اسپانی نهایت برودم انعام کرد و خیرات بسیار بفقیران داد و همه کس بهره مند گشتند و در کاخ خیر کردند بعد از آن رام مالای مروارید بسکه بویخسید و انگد را بازو بند خاصه که مرصع بود بخشید چون نوبت مهنوت رسید رام سیتارا گفت که مهنوت را تو انعام بخش هر چه مناسبت حال او باشد و او را بخصت کن سیتا حامل گلو بند خود را ب مهنوت داد و رام جواب بر لعل مرواریدی بها که از لنگا آورده بود ب بخشید بیکسین بخشید بیکسین تعظیم کرده گرفت بعد از آن رام او را بجانب لنگارخصت فرمود خود در میان مردم بعد از و داد حکومت سپراند تمام خلق از جوانان او بیغم میگذاشتند تا رکنندی چون این حکایت رام را تمام کرده بر وجه شتر گفت که شما فخر بجهت های رام بکنید که چقدر رنج و پریشانی کشیده بودم مطلب ازین حکایت رام این بود که بدانید و معلوم کنید که شما از فرزند عالی دارید خاطر جمع دارید و صبر بکنید شکرانه بدرگاه اقدس تعالی سجا آورید از حال پریشانی رام هرگز گونه بهترید هرگاه مثل ارجن و بهیم سین و نکل و سهدیو برادران و ازین

چہ غم دارید بعد از ان راجہ جد ہر شہر گفت کہ مرا غم خورد و برادران نیت بلکہ محنت
 در ویدکی دیدہ بسیار نکلین و متفکر میباشم چرا کہ این عورت مسکین سبب خاطر ما
 اینقدر محنت مریخ کشیدہ است شما میگوئید کہ رام را از شما حادثہ بسیار سخت افتاد
 بود ای مارکنڈی آنچه تو گفتی فی الواقع رہت است لیکن ہر گاہ عورتی روی بگیا
 ندیدہ را این در جو دہن بفرمود تا این عورت شرمناک راموی سرگرفتہ در مجلس
 آوردہ بی عزتی کردند و ما را از خویش و خانمان علیحدہ کردند کہ از گرسنگی و تشنگی پیادہ
 رفتن عاجز شدیم بعد از ان مارکنڈی گفت کہ راجہ اشویت راجہ مدد دین بود از ما
 آرزوی فرزند می داشت چون مدت گذشت او را فرزند می نشد بگوشہ رفتہ در عبادت
 حق سبحانہ تعالی مشغول شد تا روزی زن برہا کہ ساتھری نام داشت برو ظاہر شد
 گفت کہ ترا از پسر نصیبہ نیت اما دختری بخانہ تو تولد خواہد یافت بسیار صاحب جمال
 نام من خواہی نہاد بعد از چند روز ہمان طوبیخانہ راجہ دختری متولد شد بغایت
 صاحب جمال نام او ساتھری نہاد چون آن دختر بجد بلوغ رسید پدرش خواست کہ
 شوہر برای دختر نام زد سازم روزی نارویش راجہ آمد راجہ او را پرسید کہ جان
 کہ مناسب باشد این دختر را نسبت کنم نارو گفت جوانی است چہ اشونا نام ستیہ
 خطاب اوست پسر راجہ دو مت گسین او را مناسب حال می بنیم برای نسبت
 این دختر خوب است اما او را حادثہ روی دادہ کہ دشمنان برو غالب آمدہ تا
 مال و ملک را ازو گرفتہ در تصرف خود آوردہ اند و راجہ ازین حادثہ بجنگل گشتہ
 گرفتہ بعبادت خدای تعالی مشغول گشت و از ہر دو چشم نابینا شدہ آن
 پسر ہم ہمراہ مادر و پدر در بیابان میباشد اوقات بفق و فاقہ میگذرانند با وجود
 آن پسر از ہمہ بہر با آراستہ است پدرش این سخن بدختر گفت دختر جواب داد
 کہ ہر گاہ نارو خوبی و سیرت و احوال می کنند من همچون را قبول کروم پس بر بنیان
 را طلبیدہ آن دختر را بان فرزند نامزد کردند پس راجہ اموال و اسباب و دختر را
 گرفتہ بجانب پدر آن پسر روان شدند چون در ان جنگل رسیدند و نزدیک آمدند

۱ अश्वपति
 २ मद्रदेश

३ सावित्री

४ चित्राश्व
 ५ सत्यवान
 ६ स्यमतमेन

دوست سین را ہر دو چشم نابینا دیدند کہ بروختی تکیہ زدہ نشسته است چون خبر
 راجہ اشوہت شنید بر خاستہ قطعیم بسیار کرد آب و میوہ جنگلی انچہ موجود داشت
 پیش راجہ نہاد بعد از ان حروف و حکایات با ہم میگردند بعد از ان دوستین
 پرسید کہ باعث تشریف آوردن بخانہ این غریب چیست راجہ اشوہت گفت
 دختری دارم و میخواہم کہ بہ پسر تو بدہم راجہ دوست سین گفت کہ ما مردم فقیر انہم اوقات
 از برگ درختان و میوہ جنگلی بسر میکنیم لایق نسبت شما نیستیم راجہ اشوہت گفت
 کہ شما بزرگ و بزرگ زادہ آید بر ملک و مال چہ اعتبار درین اثناء زن دوست سین
 بشوہر گفت کہ این دختر بخانہ ما خواهد ماند محض دولت ست از آمدن او چیزی فری
 نخواہد شد ملک و مال و متاع زر و زیور بسیار ہمراہ خواهد آورد و تو ز نہار درین باب
 نکنی دوست سین از گفتہ زن قبول کرد راجہ اشوہت دختر خود را بان پسر او و مال
 و متاع بسیار باد بخشید و بولایت مدر برگشتہ آمد و سادتری خدمت شوہر و مادر و پدر
 شوہر میکرد چون دید ایشان ہمہ برگ درختان بر تن پوشیدہ اند او ہم ز یور و پوشاک
 فاخرہ را از تن دور کرد و طریقیہ ایشان گرفتہ در خدمت شوہر قیام داشت چون نارو
 خبر گفتہ بود کہ از مدت عمر شوہر ش از یک سال بیش نماندہ او آن حساب را در دل نگاہ
 میداشت کہ از سال چہ قدر باقی ماندہ است اما ہنجکس را ازین معنی آگاہ نمیکرد
 چون مدت اجل شوہر ش نزدیک رسید این دختر طعام خوردن ترک دادہ آب
 اکتفا کرد برین قرار داد کہ پیش از شوہر بمیرم و سوامی شوہر خود روی دیگری را نہ نیم
 ہر چند کہ پدر و مادر شوہر او نصیحت میکردند و گفتند کہ تو خود سال ہستی ترا میاید کہ
 ریاضت نکنی از فقر و فاقہ در گذر کنی آن دختر جواب داد کہ من روزی چند گرسنہ
 و تشنہ باشم چون آن دختر دانست کہ عمر شوہر ہن دو سہ روز ماندہ است آن زمان
 آب ہم ترک کردہ روزی کہ وعدہ اجل ستیہ دان آمد ستیہ وان تیر در دست گرفتہ
 برای آوردن ہمیرم در جنگل رفت آن دختر نیز از پدر و مادر شوہر خصمت طلبید کہ
 منہم امروز ہمراہ پسر شہہ جنگل میروم ایشان گفتند کہ ہرگز عادت تو نہور کہ

۵۱۲

همراه شوهر خود بروی امروز چه سبب است که خلاف عادت میکنی با آنکه از چند روز گذشته
 داشته طاقت راه رفتن نداری ساوتری گفت این سرگفتنی نیست مرا با پیشتر همین
 روز کار است اگر امروز همراه او نخواهم رفت همه را احتیای من ضایع خواهد شد همین
 که سبب رفتن پرسیدند آن دختر هیچ نگفت بضرورت او را رخصت دادند پس
 آن دختر بر پایی برهنه ای که همراه شوهر بود افتاد از ایشان نیز دستوری خواست
 ایشان همه او را دعا کردند و گفتند آنچه مطلب تو باشد خداوند تعالی ترا روزی
 کند بعد از آن ساوتری همراه شوهر خود بکجبل رفت و این ستمیه دان ساوتری با هم
 رسیدند که آنجا درختان سایه دار و میوه ها بسیار بودند و طاوسان از هر جانب بناب
 بلند فریاد میکردند و جایی بنهایت خوش هوادریانقتند ستمیه دان اول گل و میوه
 از آن باغ بچید و بجهت مادر و پدر نگاه داشت بعد از آن چو بهای خشک بهتر برید
 همه جمع کرد و وقت تبر زدن ضعیف شد و عرق از روی او روان شد و سرش بدو آمد
 ساوتری چون این حال بدید سرش را بریزانوی خود نهاد و مالیدن گرفت و در دل
 خود اندیشه کرد که سخن نارد دروغ نیست این روز همان روز است که نارد گفته بود
 در باطن این فکر داشت و بظاهر شوهر را دلاسا میکرد که تو بیگانه ای مکن زود صحت
 می یابی همان محظه دید که یک مرد جامه پوشیده کند در دست گرفته با صورت هولناک
 بر سر شوهر آمده ایستاده شد و ساوتری دریافت که این قابض ارواح است برآ
 گرفتن جان شوهر من آمده است ساوتری گفت که من ترا از جنس آدمیان بنمیز
 یقین دانستم که تو ملک الموت هستی مطلب آمدن تو چیست او گفت که حال او شد تو
 با خبر رسید برای گرفتن جان او آمده ام پس از نام ستمیه دان مقدار انگشت شخصی بدو آمد
 آن جان ستمیه دان بود آن قابض ارواح کند برگردن آن شخص نداشت جان او را برآورد
 قالب تمی شد چون ملک الموت او را بصورت شخصی گرفته روان شد ساوتری نیز
 همراه او میرفت چون پاره راه رفت ملک الموت گفت صدر رحمت بر تو باد که تو خدمت
 شوهر خوب کردی تا از حکم خداوند تعالی چاره نیست جانی که او را میبزم ترا رسیدن

دشوارست تو از اینجا باز رو و آنچه رسم است بجا آر ساوتری گفت که کار اصل زبان
 این نیست که شوهر را بگذازند بلکه خود را در آتش اندازند من می بینم که از خدای تعالی
 چه میشود تا آنکه جان دارم همراهی شوهر نخواهم گذاشت اینکه تو میگوئی که بیشتر
 رفتن شوهری توانست راست میگوئی اما تا آنکه رفتن بتو اینم میروم خدین آه
 طی کرده آمده ام و همراهی شوهر خود نگذاشته ام در ملازمت تومی آیم ملک الموت
 از سخنان این زن در دل کرم آمد و گفت که تو بسیار سخنان در آموختی مرا بسیار خوش
 آمد آنچه مطلب داری بمن ظاهر کن تا آن را از خداوند تعالی درخواست کنم که ترا بدر
 آکزندگان شوهر خود میخواهی این ممکن نیست ساوتری گفت که مادر و پدر شوهر من
 و ما بینا اند هیچکس نیست که خدمت ایشان کند از تو آن میخواهم که چنان ایشان در
 شرف ملک الموت گفت که امی عورت تو از اینجا باز رو من چنان او را دادم تو این
 را پیش آنها بگو ملک الموت این سخن گفته بیشتر روان شد ساوتری نیز از عقب او
 رفتن گرفت جم چون در عقب نگاه کرد دید که آن عورت بازمی آید جم گفت امی عورت
 تو آنچه طلبیدی بتو دادم باز بجا می آئی ساوتری گفت تو در باب ایشان مهربانی
 کرده چنان دادمی ما را درین هیچ نفع نیست و ما از نفع اینست که همراه شوهر خود
 باشم هر جا که تو خواهی رفت خدای تعالی مرا هم خواهد رسانید ملک الموت گفت امی
 زن ازین با در بر ما روید تو من از تو بسیار خوشنود شدم تو اعتقاد بسیار داری از
 من چیزی نخواه ساوتری گفت چون بر پدر شوهر من دشمنان غالب آورده تمام ملک
 متلع از تو گرفته جلاد وطن کرده اند از تو آن میخواهم که ایشان مغلوب شوند پدر شوهر من
 غالب شود ملک الموت انرا هم قبول کرد و گفت که برو این خبر با و برسان جم از اینجا
 پیشتر روان شد ساوتری نیز از عقب او روان شد چند قدم دور رفت
 جم عقب نگاه کرد چه میند که باز هم عورت می آید ملک الموت گفت
 که امی عورت تو عجب کس هستی هر گاه آنچه تو طلبیدی بتو دادم تو باز می آئی این
 چه معنی دارد ساوتری گفت که تو ملک و مال پدر شوهر ما را دادی ما را چه فایده

وارد جم گفت که حاجت سوم بخواه ساوتری گفت که پدر من سپیدار در خواب
 که او را صد پسر شود جم گفت تو برو خداوند تعالی او را صد پسر کرامت فرموده
 تو برو با ایشان خبر کن جم این گفت و از آنجا روان شد ساوتری نیز از عقب
 او روان شد چون جم باز نگاه کرد دید که آن عورت بازمی آید گفت ای عورت
 آنچه تو خواستی بود و درم حالاً آنچه مطلب خاص تو باشد از من طلب کن گفت
 از تو آن میخواهم که مرا صد پسر روزی شود جم گفت که بسیار خوب خداوند تعالی
 ترا صد پسر خواهد داد ساوتری گفت ای جم من صد فرزند ازین شوهر طلبیده ام
 شاید تو دانستی باشی که از شوهر دیگر طلبیده باشد جم گفت من ترا روز اول گفته بودم
 که طلبنده شدن شوهر از من زنهار کن ممکن نیست که شوهر ترا زنده کنم ساوتری گفت این
 ممکن نیست که شوهر دیگر بگیرم هر جا که شوهر مرا خواهی برد هر ای تو نخواهم گذاشت جم
 گفت تو مرا بازی دادی که چنین حاجت خود را از من درخواست کردی ساوتری
 گفت که تو مرا صد پسر دادی اگر شوهر مرا زنده خواهی کرد قول تو خلاف خواهد شد
 جم لحظه متفکر شده دست دعا برداشت و گفت خداوند او در نگاه تو مناجات
 میکند که این جوان را به بخشی همان لحظه دعای او مستجاب شد ملک الموت گفت
 که جان شوهر ترا خداوند تعالی بخشد چهار پدایت که همه اهل دنیا آنها را در دنیا
 می طلبند نصیب شوهر تو خواهد شد از آن چهار یکی دین و عقل کمال است و دوم
 بجهت آنکه در راه خداوند تعالی بدینا که جمع سازد سوم آرزو تمیض بحسب ادهم سازد تا هر چه خواهد پس
 بدین طمع از مالی در آن گذارد چهارم کار غایت خشن و آخر کار از بهر است که آنرا آزادی گویند دیگر آنکه چهار سال
 عمر شوهر تو خواهد شد چون جم این سخنان گفت ساوتری برپای او افتاد از او خصمت گرفته باز
 گشت چون بر سر شوهر رسید دید که او هنوز در خواب است ساوتری ساعتی نشست
 شوهر را در کنار گرفت اصلاً او بیدار نشد چون آفتاب زرد شد او را در بغل گرفته
 بجنبانید او بیدار شد ساوتری گفت آری در کنار من بسیار خواب کردمی گفت
 آن شخص که صورت نیکو داشت بغایت غضبناک بود او را دیدن او بیوش شدم آن

شخص چه شد سادتری گفت تو با وجه کارداری این حکایات را بگذرا و بسیار مبالغه
 کرده گفت که البته با ما بلو که آن شخص چه کس بود کجا رفت سادتری گفت که او ملک الموت
 بود حقیقت با تو خواهم گفت حالا بر خیز که در خدمت ما در و پدر باید رفت که ایشان انتظار تو
 دارند شوهرش حیرت شو که به سقیمه وان مشهور بود گفت حالا شب در آمده در راه آه بکی
 بسیار شد سرگردان خواهیم شد درین راه جانور بسیار مثل شیر و مپل و پلنگ میباشند
 شاید ضرری رسانند بهتر آنست که امشب در اینجا بگذرانیم سادتری گفت بهتر پاره
 بیاورم در گرد تو برافروزم که باعث مشغولی و دفع سرما شود تا شب بگذرد سقیمه وان
 قبول کرد سادتری پاره هیزم و خس و خاشاک جمع کرده آورد آتش برافروخت چون
 لخته قرار گرفتند سقیمه وان آغاز گریه کرد سادتری گفت که بچه سبب گریه میکنی او
 که امشب ما در و پدر من که نامبنا اندازانده من خپری نخورده باشد و خدمت ایشان
 کدام کس خواهد کرد میگفته باشند که ایشان را چه واقع رویداد آیا جانوری خورده باشد
 ایشان نزدیک هلاک رسیده باشد سادتری گفت گریه کنج اشک چشم او پاک کرد و
 بیدار آنست که من بجهت ایشان دعا از ملک الموت خواسته بودم اما برای تسلی خاطر او
 گفت خداوند! امشب ما در و پدر شوهرم را بسلامت نگاهدار چون صبح صادق در
 سادتری گفت که حالا از اینجا روان باید شد سقیمه وان گفت که من از اینجا پیشتر
 نیروم که مبادا ما در و پدر از غم من هلاک شده باشند میخواهم که خود را در اینجا هلاک
 سازم سادتری گفت که تو خاطر جمع باش که ایشان سلامت اند پس دست او را
 گرفته برداشت چون خواستند که روان شوند چشم سقیمه وان بران میوه ها که در نزد
 برای ما در و پدر جمع کرده بود افتاد و خواست که آنها را بخانه برود سادتری گفت که از این
 خیال بگذر که من ترا و در خدمت ما در و پدر میبهرم ایشان از طرف تو متفکر اند سادتری
 تر شوهر که بان در ختمانی برید بروش خود نهاد و دست شوهر را گرفت پس هر دو از اینجا
 روان شدند آنوقت که ملک الموت دعا کرده بود که چشم پدر سقیمه وان در دست سین
 روشن شود همانوقت هر دو چشم او میباشد در دست سین که ناگاه چشم خود بینایست

بسیار خوشحال شد و شکرانه بر نگاه خداوند تعالی بجا آورد و چشم بر راه نهاد بود که
 پسرکی می آید تمام شب چشم بهم زوده خواست که صباح از عقب پسر بروم چون
 ندیده بود آتشی برافروخته باو گفت که تو راست بگو که پسر من کی خواهد آمد ناگاه پسر را
 از دور دید که می آید از کمال شوق با استقبال پسر بدوید بر همان گفتند که اندکی صبر
 کن که پسر قومی آید همان زمان ستیبه وان و ساوتری هر دو بخدمت مادر و پدر آمدند
 بر پا افتادند پیشش چون دید که چشم بدو روشن شده است حیران ماند بر همان بخت
 و نادان و عاقل که همراه پدرش بودند بغیر است در یافتند و به ستیبه وان گفتند که عیشت
 روشن شدن چشمان پدرت این است که زن تو از ملک الموت در خواست کرد
 و دست سینه چون این سخن بشنید از ساوتری پرسید که راست بگو که ملک الموت با
 کجا دیدی که این التماس از وی کردی ساوتری گفت که من در خانه پدر خود از نازد
 شنیده بودم که عمر ستیبه وان یک سال مانده است در من چند روز چون میدانستم که عمر
 بس خواهد آمد از آن جهت ترک خوردن کردم که او چون وفات کند من همراه او جان
 بدهم و بجز استم که بشکمی که در آن خوردنی نمانده باشد بان جان بروم و در روز عده
 موت او بود من ازین جهت همراه او شدیم هر جا که او میرود من در پیجوی او
 میرم بعد از آن قصه ضعف او و آمدن ملک الموت و قبض روح او کردن و از عقب
 او رفتن و در خواستها که از او کرده بود تمام تفصیل گفت و آن شب بجا میت و
 خوشحالی بس برزند روز دیگر همه غسل کرده و لباسهای خوب که پدر ساوتری بجهت ایشان
 آورده بود پوشیدند و نشستند که ناگاه جمعی کثیر از دور پیدا شدند ایشان در فکر شدند
 که آیا چه کسان باشند چون نزدیک آمدند معلوم شد که ملازمان و دست سینه اند
 ملازمت او آمده اند و آن قصه چنان بود که چون دشمنان حکومت از دست سینه
 گرفتند و او بجهل و بیایان رفت ایشان آغاز ظلم و فساد کردند چنانچه جمیع مردم از
 ظلم ایشان بجان رسیدند بزرگان آنجا با هم نشستند قرار کردند که همه بلازمت
 راجه بروست سینه بروند و او را هر جا که باشد پیدا ساخته بیازند و با وجود کوری تخت

بنشانند آن ظلم را دور کنند پس همه در فحش راجه دو مت سین شدند هر جا که نشان
 اورا شنیدند بانجا میرفتند تا آنکه امر وزا و را دریافته اند و همه در پای راجه افتادند چون
 چشم او را روشن دیدند ایشان را خوشحالی بیشتر شد و از مغارفت او که درین مدت
 کشیده بودند در گریه آمدند بعد از آن بعضی راجه رساندند که ولایت مخالفت تمام
 رعایا و سپاهی و غیره همه انتظار مقیم تو دارند زود می باید آمد و حکومت می باشد
 تا همه مردم در پناه عدل تو آسوده گردند راجه اول قبول نیکو روی میگفت بگوشه
 عادت کردم تا ب در در سر شام دارم پس ایشان با تفاق زن راجه که شب بیای نام
 داشت ستیه وان و ساوتری در پای راجه بتضرع و زاری افتادند تا راضی شد
 همه در ملازمت راجه بشهری که پای تخت او بود آمدند راجه در ساعت نیک بار دیگر
 بر تخت نشست و انعام را احسان بسیار مردم کرد و خلائق در سایه او آسوده گردیدند
 و راجه ستیه وان را ولیعهد خود گردانید و همه بعیش و عشرت مشغول شدند و
 ساوتری را از ستیه وان صد سپه شد و همچنان مادر ساوتری را که زن راجه
 اشوت بود و مالکوی نام داشت صد سپه پیدا شد هر چه ساوتری از قابض ارواح
 خواسته بود همه بوقوع آمد پس مار کندی بر راجه جاری شد گفت که بعضی از زنان همچنین
 میباشند چنانچه قصه ساوتری را شنیدی که از برکت او شوهر و مادر و پدر شوهر همه
 از غم نجات یافتند و برادر خود رسیدند چون دوازده سال از محنت پانژوان و بودن
 ایشان در جنگل و بیابان گذشت کرن شی آفتاب را بصورت برهنی در خواب دید
 باو گفت که اندر لباس برهنان پیش تو خواهد آمد و پوست بدن تو که هیچ سلاحی بر آن
 کار نمیکند و گوشواره ترا از تو خواهد طلبید اگر زنگانی خود را میخواهی زنتها را فوری
 چرا که تا آنها با تو باشند ترا مرگ نخواهد بود کرن از او پرسید که توجیه کسی او گفت که من
 آفتاب پدر تو ام تو فرزمنی نیکی ترا میخواهم کرن گفت که تو این سخن برای خیر من
 میگوئی اما من میدانم که تو بدی میگوئی چرا که هر کس از کسی چیزی بطلبد او بدتر
 بهتر ازین عبادت نیست بخاطر خپان میدارم که هر کس از من طلب پوست بدن

شوی بیا

شمالی

بنا

و یا گو شواره کند او را بد هم در بیخ نکتہ آفتاب گفت پس اختیار داری من برکت
 خیریت تو این سخن میگفتم چرا که بعد ازین در میان کوروان و پانڈوان جنگی عظیم
 خواهد شد ترا با ارجن پسر راجه پانڈ جنگ واقع خواهد شد اگر تو پوست بدن گو شواره
 داشته باشی هیچکس ترا کشتن نخواهد توانست کرن گفت که این چه سخن است که تو
 میگوئی هر کس که در دنیا می آید روزی خواهد رفت اگر پوست من همین طوری
 پس از پوست بدن و گو شواره چه خواهد شد هر کس که در دنیا می آید روزی
 اگر نیک نام شده بمیرم ازین چه بهتر باشد که میگوئی که در روز جنگ ارجن ترا خواهد کشت
 اگر خداوند تعالی مرگ من بدست ارجن کرده است هیچ چاره نمیتوان کرد اگر من مردانگی
 در جنگ کشته شوم و نام من در عالم بنیکی گفته باشند پس من غموم گو یا که زنانه
 و گریه بنا مردانگی اگر عمر دراز باشد حکم مردان را آفتاب گفت اگر گفته من قبول
 نمی کنی پس پوست بدن را خواهی داد و گو شواره را نگاه خواهی داشت اگر گو شواره
 هم نزد تو خواهد ماند هیچکس بر تو غالب نخواهد آمد کرن گفت از تو التماس آن نام
 که این سخنان نصیحت مرا گو اگر به نیک نامی بمیرم بهتر ازین عبادت نیست معلوم
 است که در دنیا تا یکی زنده خواهیم ماند من هیچ وجه ازین و فرزند و اسباب مال عالم
 ندارم امید دارم که رفتن از عالم بطوری باشد که نام نیک من در عالم بماند و خوبی را
 یاد گفت نام نیک در هر دو عالم باشد من بر خود قرار داده ام که هر کسی که چه ازین
 بطلبد با و بد هم و خلاف وعده نشوم ای آفتاب تو میگوئی که روزی ترا با ارجن
 جنگ واقع خواهد شد مرا هیچ از ارجن و جنگ او غم نیست تیر با که پسر ام من داده است
 بان تیر با بر ارجن غالب خواهد آمد ازین به چه سلامتی دارم که اندیش من آمده
 چیزی بطلبد اگر ندیم پس از قول خود خلاف شوم پس بهتر است که دل اندر هم بد
 آرم و برابر ارجن هم غالب آیم آفتاب گفت ای فرزند وقتی که اندر پوست بدن و
 گو شواره تو بطلبد تو هم از زنده که آسوده شستی تا نام از خواهی طلبی که آن سلاح خاصه
 و آن نیزه چنان است که بر هر کس که خواهی امانت خواهی گشت معلوم است که اندر از تو

श्रमोध
शक्ति

در بیخ نخواهد داشت و این سخنان آفتاب در خواب بگرن گفته غائب شد چون کرن از
 خواب بیدار شد صبح غسل نموده از یکپای بطرف بر آمدن آفتاب ایستاده شد چون
 آفتاب بر آمد با او گفت که شب بر منی در خواب بمن اینچنین سخنان گفته است
 آفتاب گفت ای فرزند من بوده ام که بصورت بر من شده پیش تو صحبت
 آمده بودم تو جواب دادی کرن را از آن خواب باور شد و خوابان این بود که کی
 اندر پیش من بیاید تازره و گو شواره را با او بدیم اتفاقاً بعد از چندگاه اندر بصورت
 بر من شده پیش کرن آمد او در عبادت حق سبحانه تعالی مشغول بود اندر او را در
 خیر کرد و از سوامی کرد و چیزی در صورت کرن گفت که سوامی پوست بدن گو شواره
 متاع و اسباب و غیره هر چه بطلبی تو بدیم و این دو چیز بکسی نخواهم داد و طلب کرن
 ازین سخنان این بود که این سائل را بداند که این اندر است یا کسی دیگر است پس
 آن بر من گفت که اگر میدهمی همین دو چیز را میخواهم من بده و سوامی این دو چیز
 دیگر میخواهم کرن گفت از مال و ملک هر چه خواهی تو بدیم اما این گو شواره پوست
 بدن که بر من زره است بمن معاف کن چون آن سائل مبالغه بسیار کرد و کرن خندید
 و گفت که ای بر من من میدانم که تو اندر هستی برای امتحان من آمده تو در میان
 همه دیوتها بزرگ هستی من از جان و دل و ملک و متاع هر چه دارم پیش تو هست
 هر چه دانی بکن اما از تو یک التماس دارم که چیزی نشانی خود هم بمن بده که بطریق
 یادگار پیش من باشد اندر تبسم کرد و گفت که از نصیحت آفتاب مطلب تو معلوم
 یک بر چه خاصه دارم آنرا تو میدهم اما یک سلاح را که آنرا بزبان هندوی بجز گو
 از من مطلب که من تو نخواهم داد کرن قبول کرد پس گو شواره و پوست بدن
 خود کشید باندر سپرد و بر چه او را که آموده شکتی نام داشت از اندر گرفت اندر
 که تا شیر این نیزه آنست که یکس از سرداران نامدار میتوان کشت کرن گفت که
 من همین میخواهم که یک کس را بکشم اندر جواب داد که این شرط است که سوامی
 از جن هر که که خواهی بکشی اما برابر جن نخواهی انداخت چرا که از جن خدای تعالی

از جمله بلاها نگه داشته است هیچکس را بر دو غالب آمدن دشوارست تو پوست
 خود را جدا کرده بمن داری تمام بدن تو خراشیده شده است از خداوند تعالی
 درخواست کردم که چرا حتمی تو درست شود همان بخله بدن کرن درست شد اند
 با کرن گفت که تا سلاح دیگر داشته باشی این را کار نفرمانی که کار نخواهد کرد بلکه ضرر
 خواهد رسانید وقتی که کرن پوست و گوشواره خود را به اندر داد اندر بسیار خوشحال شد
 اصلاً هیچ فکر نداده در دل نماند همه دیوتها بر محبت او آفرین کردند که زهری عالی است
 و تصور این مردم در آنکه پوست بدن خود را باند داده است بعد از آن اندر کرن را
 وداع ساخته خندان خندان روان شد چون کوروان خبر یافتند که اندر کرن را
 بازمی داده پوست و گوشواره را برده بغایت متفکر و غمگین شدند پانڈوان بن خبر
 شنیده بغایت خوشحال گردیدند از اندر بسیار منت دار شدند بعد از آن پانڈوان
 از کامیک بن به اویت بن آمدند در انجاردومی شکایت از روزگار خود و محنتی که
 با ایشان رسیده بود با هم میگفتند که ما را این گمان نبود که برادران از ما فقیر
 و دشمنی خواهند کرد که تمام مال و متاع از دغا بازی گرفته در ویدی را بی عزت
 کرده ما را در جنگل و بیابان سرگردان خواهند کرد و جیدرتهم خواسته بود که حرم ما را
 گرفته بخانه خود برود بر همین گفتگو بودند که دیدن آنها بر همین پیش ایشان آمده
 گفت که شما همه بزرگانید و هر کرا که مشکلی پیش می آید نزد شما می آید من التماس
 آورده ام پانڈوان پرسیدند که ترا چه مشکلی پیش آمده است او گفت سنگ چکان
 من که از آن آتش بر می آوردم آنرا بر درختی آویخته بودم آهوی آمده
 خود را بر اندرخت بمالید آتش زن در شاخ آهوی بند شد آهوی آنرا برداشته بگریخت
 و من با آتش دیگر طعام نمی زیم از شما التماس دارم که آنرا پیدا کنید پانڈوان
 با هم گفتند که بر همین با التماس آورده است بهتر است که کار این را با نظر می توان
 رسانید پس هر پنج برادران برخاسته بقلب آن آهوی روان شدند بعد از
 مدتی بی او یافتند در پی او جستجوی بسیار کردند تا آهوی را یافتند چون

اورا دیدند تیر بر کمان نهاده بران آهواندا ختند با فطر کردند آهوا در پیش ایشان ایستاده
 بود تیر ایشان خطا شده بودند که آهوا بگریزند باز از ایشان گریختند و در وقت چون سه بار آهوا بچندین کوه بازن
 برنج برادران یکبارگی تیر بر کمان نهاده بقصد آن آهواندا ختند چون ملاحظه کردند هر پنج تیر
 باز خطا شد آهوا در پیش خود میدیدند آن آهوا چند مرتبه ایشان را همین طور زدند
 که هر پنج برادر بغایت اعتراض شدند و از تشنگی و گرسنگی عاجز گشتند و هیچ وجه نتوانستند
 که آن آهوا بزنند ایشان بسیار مانده شد هر پنج برادران آمده بر سایه درخت برادران
 گرفتند نکل گفت که من هرگز مال کسی بناحق نگرفتم ام و هیچ کس را ناحق آزار
 نرسانیده ام و هرگز دروغ نگفته ام و در تیر اندازی من خطا نشده این بسیار نیست
 که تیر من چرا خطا کرد دراجه بد همیشه گفت ای برادران درین محنت و پریشانی نتوان
 معلوم میشود عذاب چرا که تیر منم خطا کرده و بهیم سین گفت وقتی که تیر بجانب آن
 آهوی انداختم بخاطر من میرسد که دشمن من و ساسن است این همه آزار و بجزئی
 از او بمن رسیده اگر بفرمایید و دیده او را بنرم ازین جهت خاطر من پریشان بود
 نتوانستم که فطر راست کرده آن آهوا را بنرم ازین گفت وقتی که از مستناب پور بجانب
 جنگل و بیابان روی آورده بودم کرن از عقب من فریاد زده میگفت که پنج گاو
 پی ماده گاری میروند مرا منخره قرار داده بود آن سخن هرگز از خاطر من فراموش
 نمیشود و وقتی که کرن را بکشم آن زمان این سخن از دل من فراموش خواهد شد ازین
 جهت خاطر من پراکنده بود تیر من خطا کرد دراجه بد همیشه گفت کلا نکل من بسیار تشنه ام
 تو برو درخت برو ملاحظه کن هر جا که آب باشد برای من بیاز نکل برگشته آمد و گفت
 جایی آواز سارس مرغ می آید کمان من آنست که آنجا آب البته خواهد بود پس راجه
 جد همیشه بفرمود که برو زود تر آب بیاز نکل با آن طرف رفت از دور نظرش بر آب افتاد
 چون بکناره آب رسید خواست که آب بردارد ناگهان از بالا شنید که باش که از تو
 سوالی خواهم کرد اول جواب آن را بده بعد از آن آب بخور نکل گوش بران نکرد
 و در آب درآمد چون آب نوشید همان محطه بی شعور شده بافتاد چون او نیامد

راجہ جدمشہر سمدیو را گفت کہ برادر تو بسیار دریکرہ تورفتہ بہ بین کہ اورا چہ حال
 رویدادہ است سمدیو برادران شد چون بکنارہ ہمان آب رسید ویکہ نکل بی شعور
 افتادہ است از بسکہ تشہ بود اول باب در آمد کہ بخورد از آسمان آواز شنید کہ اول
 سوال را جواب بدہ بعد از ان آب بخورد وگرنہ تو ہم بی شعور خواہی شد سمدیو
 ہم گوش بران نکرده آب در زبان انداخت ہمان لحظہ افزیری شعور شدہ یافت
 چون او ہم نیاید راجہ جدمشہر چیران شد ارجن را فرستاد ارجن را نیز ہمان واقعہ
 پیش آمد بعد از ان راجہ جدمشہر ہم را فرستاد ہم را نیز ہمان حالت رویداد چون
 راجہ جدمشہر دید کہ بیج کی از برادران باز نیامد راجہ جدمشہر خود برخواست بکنارہ ہمان
 آب رسید دید کہ ہر چارہ برادران بی شعور افتادہ اند بسیار چیران شدہ با خود گفت کہ
 ایشان را چہ واقعہ شد از کمال تشنگی خواست کہ آب بخورد ناگاہ آواز از آسمان شنید کہ اول
 سوال را جواب بدہ بعد از ان آب بخورد وگرنہ ہمیں حال تو خواہد شد من شنبلی نام
 بو تمام دخورش من باسیت بر کس کہ سوال را جواب ندہد اورا میکشم راجہ جدمشہر
 گفت کہ تو چہ کسی کہ این چارہ برادر مرا کہ حکم چارہ کوہ دازند بچندین نوع اخذہ آواز آمد کہ من از
 قوم چچرام چون برادران تو بر سخن من گوش نکرند سوال را جواب ندادند ازین جہت
 ایشان بہوش شدہ افتادہ اند این سخن گفتہ خود را ظاہر ساخت راجہ اورا دید کہ
 قدش از درخت تار دراز تر بود و بغایت تبیح منظر مینمود و پای ہای دراز داشت بر اہ
 گفت کہ جواب سوال مرا بدہ بعد از ان آب را خواہی بخورد خواہی برادر راجہ گفت من
 جواب آن را بمقدار علم خود میتوانم داد اما باین شرط کہ تو این چارہ برادران مرا بجا
 خود کنی پس چچہ رسید کہ گیت کہ آفتاب را طلوع میکند دہر روز از مشرق بہ مغرب
 می آرد و نگاہ بان او چہ کسان اند راجہ گفت آنکہ او را طلوع میازد خدا تعالی
 و نور اوست کہ بر آفتاب تافتہ و فرشتگان کہ برو موکل اند بکلمہ خداوند تعالی نگاہ بان
 او میکنند و عبادت باعث غروب اوست و راستی مقام اوست کہ بہ راستی معلق
 میگردد راجہ جدمشہر جواب باین چارہ سخن گفت چچہ چارہ سخن دیگر از راجہ جدمشہر

پرسید کہ اول این کہ مردم شرد تری یعنی صاحب دانش کہ امیگو نید و دم آدمی را بچہ چیز
 شریف میگوند و سوم کسی کہ تنہاست اورا کی توان گفت کہ صاحبی پیدا کردہ از یک
 کس و کس پیدا شدہ اند چہ عقل آدمی را از چہ چیز حاصل میشود کی توان گفت
 کہ عاقل ست را چہ جواب داد کہ برہمن صاحب دانش آن زمان باشد کہ نشا ستر پیدا
 بخواند آن زمان اورا شرد تری بگویند آدمی زاد اگر بعبادت دریاخت مشغول باشد
 اورا شریف و بزرگ میتوان گفت کسی کہ تنہاست صاحب جمعیت و قوی میگردد
 کہ تحمل با خود داشته باشد و با استقلال وقوع ضمیر کسی را کہ نباشد او ہمیشہ تنہاست
 و عقل آن زمان حاصل میشود کہ کسی در خدمت بزرگان عمر صرف کند و بی خدمت کسی را
 چیزی حاصل نمیشود و تجربہ حاصل نمیکند چہ برسد کو برہمن را بچہ چیز و بونہ گویند
 بچہ این مرتبہ اورا حاصل میشود کہ ہمہ کس تعظیم او بجا آورند و در برہمنان وضع و
 خاصیت مردم چیت و آن کہ نام روشست کہ از ان برہمنان مثل مردم ہیکارہ میشوند
 را چہ گفت برہمن دیوتہ میشود اگر علم بخواند و خواندہ را کار فرماید و بوقتضای آن عمل
 کند وضعی کہ باعث رشکاری جاویدست احتمال کردن و وضع رسانیدن ست مخلوق
 خدا انچہ از دست برآید و مردن در برہمنان خاصیت مردم ست و در برہمنان بودن
 علامت مردم نادان ست چرا کہ نادان ہر جا کہ بنشیند بحث و جدل بکند چہ بازرسید
 کہ در چہ بران وضع دیوتا چیت و بچہ دہرم چہتری ست پور کہ شمرده شود و چہ بران
 وضع مردم چیت و بکدام روش چہتری خلان دہرم ست پور کہ شمرده میشود
 را چہ گفت در چہ بران تیر اندازی و ورزش اسلحہ وضع دیوتا ہست و جگ کردن
 دہرم ست پور کہ و خون کردن وضع مردم ست و غم مردم غمگین و در کردن و دش
 خلان ست پور کہ ہست چہ رسید کہ آن کسیت کہ چشم باز کردہ خواب میکند و کہ نام ست کہ
 بعد پیدا شدن رقنا ندارد و تخی کہ بکازند و نزدیک چیت و انچہ در وقت رفتن ست
 بساعت زیادہ میشود کہ نامت و انچہ دل ندارد و در ان چیزی تا شیر نمیکند چیت
 را چہ گفت آنکہ ہمیشہ چشم باز کردہ خواب میکند ماہمیت و چشم ترافضان و زابلان

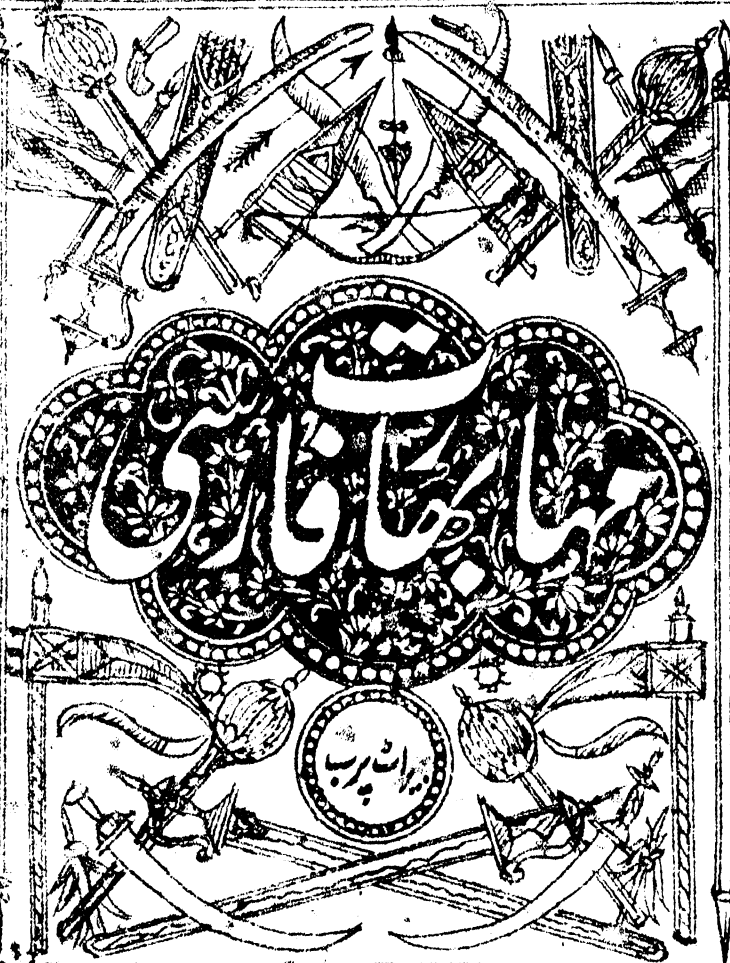
تجربہ

همین حال دارد و آنچه بعد پیداشدن زقار ندارد بنصیر مرغ است و تخمی که نسیر و بدغل
 آتش رسیده و کمنه و سوره است و نیکی بامردم بد اصل همین حکم دارد و آنکه
 در مسافرت می افزاید کار او بالا میگرد و در ریاست که هر چند می رود می افزاید آدمی
 و انا ترا نیچنین میباشند آنچه دل ندارد و در و تا اثر نیست سنگ است آدمی جاہل
 و بی عقل همین حال دارد باز پرسید که دوست در سفر کدام است و در حضر کدام دور
 زحمت کدام و بعد از مرگ کدام راجه جواب داد که مصاحب خانه زن صاحب کار است
 و مصاحب سفر همراه خوب و یار ایام پنج طبیب مشفق و همراهی که بعد از مرگ
 عمل نیکیت باز پرسید که اصل خود بهیاء کدام است و نیکنامی یک قلم در کدام است و سر مار چنان
 بی ترود صیت و عیش نیکه و یک قلم از چه چیز میسر میشود و راجه گفت اصل هر خوبی
 طاعت و اعتقاد درست و یقین راسخ است و نیکنامی دنیا و آخرت یک قلم
 از سخاوت است و به بهشت بواسطه راستی گفتار و کردار توان رسید و عیش نیکو در
 تواضع خلق است چچ چون این جواب سوالها از راجه بد بیشتر شنید بغایت خوشحال
 شده گفت من از قومندون شدم از من چیزی بطلب که مرا بر تو اعتقاد بسیار
 آمده راجه بد بیشتر گفت از تو آنها س آن دارم که از درگاه خداوند تعالی و زچوار
 کن بر چهار برادران من زنده شوند چچ گفت که این ممکن نیست که هر چهار برادران
 زنده شوند اما از جمله ایشان یکی را که عزیز داری بگو تا او را زنده کنم و کس مرده باشد
 راجه بد بیشتر در مراقبه رفته بعد از آن سر بر آورده گفت که نکل برادر خرد است او را
 زنده کن چچ گفت که مرا معلوم شد که تو چندان عقل نداری که از بهیم و ارجن نکل را
 چه خوبی زیاده دیدی که نکل را زنده میخوایی راجه بد بیشتر گفت که بواسطه بدنامی
 خویشان که میا و ایشان بگویند که برادر حقیقی را زنده کرد و پسر مادری از زنگانی نخواست
 چچ را ازین سخن راجه بد بیشتر چشمه آب شد بعد از آن خطه بر چهار برادران را زنده ساخت
 راجه بد بیشتر بغایت خوشحال شده از او پرسید که تو هست بگو که چه کس مستی از چچ
 گفت پدر تو ام برای آرنایش تو این کار کرده بودم شکرانه بدرگاه استاد تعالی

بسیار بجا آوردم میدانستم که درین محنت و پریشانی عقل و شعور تو برگشته باشد حالا
دیدم که عقل و خوبی تو بجا است بیچ تفاوتی ندیدم از تو بسیار خوشحال شدم
آن آه که آتش زنده آن بر همین را برده بود منم حالا این آتش زنده را بگریه
تفاوت نیست که چون سیزده سال عهد شما نزدیک رسیده هر جا که دانید بفرمایید
خاطر سیر بکنید حالا در شهر بیرات بروید تا میعاد شما تمام شود پس راجه بدست
گفت از طفیل برکت شما همیشه خواهد شد اما از تو التماس دارم که در باب من
دعا کن که حرف نجل و غضب و غصه و شومت و دیگر ازین صفات از دل من
بدر شود و خدای عزوجل مرا توفیق نیک بخشد و همیشه عمر من در علم و عمل نیک راستی
و درستی همت و شجاعت بگذرد آن حججه گفت که من بغیر از گفتن شما همین مناجات
بدرگاه الله تعالی درخواست کرده ام چون آن حججه این سخنان گفت و از نظر
غائب شد راجه بدست و مرادان از آنجا بمنزل خود آمدند راجه بدست همه را ادواع
کرده خود و برادران و در ویدی در پی استعداد رفتن ملک بیرات شدند بر بنیان
چون دیدند که در مفارقت ایشان تاب نخواهیم آورد و بگزینیمها و در راجه بدست همه را
دلاسا داده که انشاء الله تعالی اگر زنده میباشم بعد از یک سال باز با شما ملاقات
میکنم بعد از آن راجه بدست همه را ادواع کرده خود و برادران بجانب دکن روان
شدند فقط

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان خان الف صدق

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان خان الف صدق

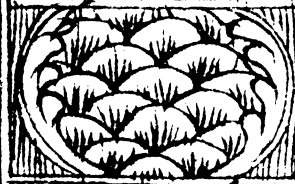

که کتابت این اقدیمه مستند و صحیح است هر دل عزیز و معتد تر ترجمه علماء معنون بفرستد

مطبع میثاقی کتب و اسرار کتب طبع میثاقی

سری کرشن جیوسہا

فن چہارم از کتاب مہا بھارت
کہ آنرا بپراٹ پر ب میگویند

چون دہرم کہ پدر جد ہست بود بصورت حجہ ظاہر گشتہ وداع گرفت و پاندو
 بنزل خود رسیدند و راستعداد آن شدند کہ فکر سال نیر دہم نمایند کہ یک سال
 از چشم خلق پنهان باید بود مجلسی ساختہ مشورت مینمودند و از ارجن پرسیدند کہ آن
 دوازده سال خود بنوعی گذشت اما آن سال آئندہ بسیار دشوار است یراکہ
 در میان خلق بودن و از نظر ایشان پنهان ماندن بنایت مشکلست کہ اگر
 مارا کسی درین سال ببینند و بفشاند باز دوازده سال دیگر در صحر او بیابان
 باید بود حالاً آن طور جایی مناسب کہ کسی مارا نشناسد میباید کہ آنجا بگذرانیم و خصوصاً
 از ارجن آن بود کہ او این دوازده سال سیر ولایتها نموده در ان وادی پیشتر از برادران
 مہارت داشت چنانچہ بالا گذشت ارجن گفت کہ خاطر ازین مہر جمع دارید از چندین
 ولایات کہ من دیدہ ام آب و مہوای ہر شہری را تعریف کنم تا ہر جا کہ قابل دانید
 از برای سکونت اختیار فرمایند کہ ہیکس شمارا نخواہد دید پس ارجن از ہمہ ولایتها
 شہر پراٹ کہ راجہ پراٹ در انجا حکومت میکرد تعریف بسیار کرد اتفاق بہتہ آن شد
 کہ بجانب شہر پراٹ روان باید شد و تا یک سال در خدمت آن راجہ باید بود حاجت
 از راجہ جد ہست پرسید کہ تو چندین سال سلطنت و حکومت با استقلال کردہ و مردم

بیرات

بهر حال از صاحب خود درخو

از زبان تلافی و تدارک آن معبرهای دراز میسر نشود و معلوم است که تراکت مزاج بادشاهان
 و حاکمان درین مرتبه است که اگر فرزندی که جگر گوشه است موافق مزاج ایشان کاری
 نکند او در معرض تنبیه است چه جای آنکه بیگانه که نوکر ایشان است او خود بتاویب
 و سیاست بطریق اولی سزاوار تر و رعایت و شرافت خدمت و مراسم بندگی لائق
 ترست و قرب بادشاهان را تشبیه آتش سوزان داده اند که اگر ازین بسیار
 دور مانند بی نور مانند و اگر نزدیک تر شوند از حط امین نشینند و اگر کسی اخصاص با بد
 تا تواند نیکوی خلق بعضی رساند و از بدگویی و شکست رسانیدن در مهم کسی احتراز
 بلیغ نماید که در دنیا و آخرت ثمره بد دارد و بشومی بدانند شمی مردم هر چند رتبه قوی
 داشته باشد از نظر ایشان می افتد و بغضب سلطانی گرفتار میشود نمود با بد
 این از تجربه معلوم شد که در وقت ایستادن سعی همیشه نمایند و جانب رست و چپ
 بایستند و از ایستادن در محازی و عقب ایشان برپزیر کنند مگر آنکه مامور باشد که
 سخنی که پادشاهان بگویند بسمع رضا و کمال توجه بشنود و گوش دارد بلکه تمام موعود
 هر چه گویند آن را توجه صحیح بکند و تا تواند نماید نموده بران سخن اثباتی روشن بیازد
 که مثال چراغ بود و هیچ وقت خود را در گفتار و کردار نتاید و از منبرهای خود نمازد و
 هر چه رعایت بنید محض بر کرم ایشان حمل کند نتیجه خدمت خود نداند و در جمیع مکاتبات
 و مکاتبات چه در نشستن و برخاستن و چه در خوردن و پوشیدن و چه در دیدن
 شنیدن با ادب باشند و از مرفه و عطسه و خامی از احترام نمودن در حضور ایشان از
 لوازم شمار و اگر او را محرم تبری سازند پوشیدن آن را از واجبات دانند اگر آنرا
 بر کسی ظاهر سازد جان و سر در معرض تلف است و خدمتی را که بفرماید خواه مناسبت
 منصب آن کس باشد یا نباشد بجان و دل قبول کرده آنرا بتقدیم رسانند و آن
 بخاطر نیارد که من شریفتر و خدمت چنین چه نسبت بمن دارد یا آنکه آن خدمت بزرگ
 از عهده او چگونه تواند برآمد در همه حال اخلاص خود را از دست ندهد اگر همه مالی
 و ملکیتی او را سرفراز سازد و امانت و امانت را لازم گیرد همین طور تصور نماید که

اگر مہساد اخیانت واقع خواهد شد یا کشته شدن ست یا در بند ماندن بنا بر آن کمال احتیاط و دینیت داری بجا آورد اگر خلعتی و تشرفی از زانی فرمائید خود باید پوشید بدیگری نباید بخشید بعد از آن دعوای گفت که این نصیحتها که بشما گفته ام خود بهتر می دانید و ذکر آن تحصیل حاصل است و ظاهراست که این ادب اگر رعایت خویشید یک سال بزودی و باسانی و بجزیرت خواهد گذشت حدیثی است که امثال این پیدا اگر شما نگویند دیگر که گوید من هر چند اینها را میدانسته باشم اما بکار مردم خود می آید دیگر آنکه پدر و مادر زنده نیستند که صلاح دید را بمانند ما محتاج مواظبت و نصیحت شما ایم زیرا که جزای خیر بیاید پس یک دیگر را وداع نموده پانڈوان کناره دریای جننا را گرفته راه صحرا پیش گرفتند و اوقات لشکار میگذرانیدند و گوشت آهومی لشکار بیامیزدند تا آنکه بسواد شهر بیراٹ رسیدند و لبا سهای خود را انداختند و سلاحها را از خود جدا ساختند که مبادا کسی ایشان را بشناسد در وقتی که در حواشی شهر می درآمدند در سواد شهر جای باند و درختی چند از جهت نگاه داشتن سلاحهای دیدند که از برگذر دور بود از بنام درمان نامی سوختند نشاء در آنجا گذاشته متاع و سلاح خود را بالای آن نگه داشتند و یک مرده را بالای آن درخت آویختند و بیابگ بلند فریاد زدند و گفتند آن مرده ما در راست تا یک سال بر تنه اندر آویخته خواهد بود بعد یک سال فرود آورده خواهیم سوخت و آن فریاد جمعی که نزدیک آن موضع بودند همه شنیدند و شهرت در آن شهر یافت که جمعی از مسافران مرده خود را بالای درختی بسته رفتند و وعده یکسال نموده اند بنا بر آن از ترس ارجن بیچکس گرد آن درخت نمی گشت چون خاطر از مراقبت و اسلحه جمع ساختند گفتند که ما را تغییر اسلامی خویش باید داد تا راجه و مردم شهر ندانند که ما بیچ برادر پانڈوانیم پس میان خود برای نشان چند شتر نام خود می و نام بهمین جنیت و نام ارجن بیچکی و نام کل جنیت و نام سمدو جنیدل گذاشتند و با اتفاق بدرخانه راجه بیراٹ رفتند اول چند شتر مجلس او درآمد و اهل مجلس چون در اوضاع و اطوار او دیدند از دور گفتند که حوالی مسافرینما ید فالبا از دور می آید عجب حرکات پسندیده دارد و چند شتر

۱ ج ۳
 ۲ ج ۳
 ۳ ج ۳
 ۴ ج ۳
 ۵ ج ۳

راجہ پراٹ را دعا و ثنا گفت و اہل مجلس تعظیم سجا آوردند و راجہ سبب آمدن او پرسیدند
گفت ما مردم غیر ہم دعا و ثنا بار سیدہ چون اوصاف حمیدہ شمار بسیار شنیدیم خود را
در پناہ شما گرفتیم تا از حادثہ خلاصی یابیم پس راجہ پراٹ پرسید کہ حسب نسبت تو صحبت
گفت بر ہمیں و از ضد تمکاران راجہ جد ہشتم کہ کنگ نام دارم راجہ پراٹ پرسید کہ
کہ پیش راجہ جد ہشتم خدمت میکردی گفت من ندی اوسیکردم و علم بانس
اورا تعلیم میدادم راجہ پراٹ گفت آمدن تو بسیار خوب شد من این طور کسی امیدوارم
کہ مرا تعلیم قمار بازی نماید چه حرفیان قمار بسیار دغل بازند و چنانچہ راجہ بر تو التفات
و مہربانی میکرد و منہم آن طور ترار نہایت خواہم کرد پس ازین ہم آمد و کفچہ آهنی در دست
گرفتہ راجہ را خدمت کرد و در یک دست بہیم شمشیری بود بی غلاف کہ زنگ بر آن شستہ
وزنگ و لباس اوسیاہ بود راجہ بمجلس بدرین ہیات او حیران ماندند و ہمہ گفتند کہ
عجب وضع متاز دارد چون راجہ اورا دید پرسید کہ تو کیستی و چہ نام داری او گفت
من باورچی راجہ جد ہشتم و کبوتر نام دارم راجہ پراٹ گفت آن وضع کہ تو داری بان
نمی نماید کہ باورچی باشی گفت بلی من ہم باورچی گیری بر وجہ کمال میدانم و انواع
طعام و نان خوش لذیذ می پزم و ہنہای دیگر ہم دارم از انجملہ علم جنگ را خوب میدانم
چون از رستی گونیزی نیست و راجہ از من حقیقت حال پرسید بنا بر ان میان بہتوان
دشت و اقتدر زور دارم کہ مثل من شاید دیگر داشته باشد و روزی کہ کار افتد از تو
علوم جنگ را کار میفرمایم و جان سپاری در خدمت صاحب خود میکنم راجہ پراٹ
گفت منہم این طور کسی را در کار دہستم اگر چہ نورسلطنت در پیشانی داری اما
چون خود قبول کردی مشرف جمیع باورچیانہ خود ساختم کہ بی توقف تو کسی خدمت
نکنند چنانکہ راجہ جد ہشتم ترا نواختہ بود منہم آن طور نوازش خواہم فرمود بعد از ان و پراٹ
پیش زدن راجہ پراٹ آمد جامہای سیاہ پوشیدہ و موہای خود را بر سر کرد و زدن راجہ
پراٹ چون اورا دید خوشحال شد و ہر کس کہ آنجا بود ہمہ بسرا جمع شدند زن راجہ کہ در پیشانی
نام داشت از درویدی پرسید کہ توجہ کسی او گفت من خدمتگارم ہر کس کہ مرا خدمت بفرماید

۱

۲

۳

در پیش او میگویم زن را چه گفت که تو بزبان سلاطین مہیانی خدمتگاری و علامات بزرگی
 در تو ظاهر بسیار است و من بصورت تو هیچ زنی ندیده ام راست گو که تو چه کسی تو یا زن
 دیوہ خواہی بود یا زن اندری یا زن برنی یا زن مثل آن بزرگان خواہی بود و پرب
 گفت من سیر اندھری ہستم یعنی آرایش کنندہ موسی و مالنی نام دارم خدمتگاری کار
 هست و پیش زن کشن بودم چون بزرگی ترا شنیدم بخدمت تو آمدم زن را چه گفت اگر
 من ترا در خدمت خود نگاہدارم و راہ ترا بہ بنیاد دیگر من نگاہ نخواہد کرد من ترا نمیخواہم
 در ویدی گفت کہ تو خاطر حیدر کہ من پنج گن بہر دارم کہ مرا نگاہ مہیانی مینماید اگر کسی
 نبطر خیانت بیند آنرا ہلاک مینماید منم خدمت مینمایم اما پی سبکانه رانی شویم و طعنا
 کہ کسی خوردہ باشد پس خوردہ او را و کسی را نمیخوردم زن را چه گفت کہ اگر چنین است پس
 در خدمت من بودہ باش بعد از آن سہد بیا آمد بصورتیکہ گاو بان فریاد میکند از زیر بہان
 طریق فریاد کردہ بیاید راہ او را بطلبید و پرسید کہ تو چه کسی گفت کہ من بقالم و در خدمت نمی
 نام دارم در خدمت پانڈوان می بودم حالا ایشان رفتند و من از ایشان خبر ندارم بزرگی
 ترا شنیدہ بخدمت تو آمدم را چه گفت کہ تو بہ بقالان نمی نمائی بکہترین مہیانی راست
 بگو کہ تو چه کسی و در پیش پانڈوان چه خدمت میکردی سہد بگو گفت کہ من بر سر گاردان
 پانڈوان سرداری بودم و شگون را خوب میدانم از ہر جانب تا چہل کردہ ہر چہ
 بودہ باشد من ہمہ را نیکو میدانم و در ہر جا کہ بودہ باشم آنقدر گاردان کہ آنجا باشند
 روز بروز زیادہ میشوند و بیچ برخی و آنوقت با ایشان نمیرسد و گاردان را خوب می شناسم
 کہ ہر کدام بچہ کاری آیند و اگر چند گاوداشتہ باشد آنرا ہزار میرسانم و ہنہ ہزار بصد ہزار
 را چه پراٹ گفت کہ من یک لکھ گاردارم ہمہ را بتوسیرم بفرمودہ ہمہ گاردان را حوالہ
 او نمایند بعد از آن ارجن آمد لباس حیران گو شوارہ با پوشیدہ بود و طوق در گردن داشت
 دست بر سجن بردستہا بستہ را چه گفت کہ تو چه کسی گفت من برینتلا ام و خوب میخوانم
 و ساز ہارامی نوازم و رقص خوب می کنم و آن ہنر را خوب بدیگران تعلیم میدانم و
 اگر تو دختر خود را بمن سپاری من اینمہ ہنر را با او یاد میدہم را چه پراٹ گفت کہ بسیار

१ सौत्री
२ मालिनी

३ श्रीष्टनी

४ वृहन्
ला

بزرگی

خوبست منظمین طور کسی را مینخواہم کہ دختر مرا تعلیم دید پس دختر خود را با و سپرد کہ او را
تعلیم میدادہ باشد و از جن او را تعلیم میداد بعد از آن نکل آمد و وقتی کہ راجہ اسپان را
میدید نکل در انمانگا و میکرد راجہ گفت کہ این مرد چنان مینماید کہ در اسپان قون
داشته باش او را بطلبید نکل را پیش راجہ بردند راجہ را دعا کرد راجہ پرسید کہ تو
چہ کسی گفت کہ من میر آخور پانڈوانم و عیب و مہر اسپان را خوب میدانم براسی کہ
تو دن باشد من آنرا از حردنی زود بردارم و بر سہی کہ باید من اسپان امی آموزم
و در ہر طویلہ کہ من بودہ باشم بیچ اسپانی را بیاری نخواہد شد و راجہ جد ہشتم را کہ تھنگ
نام نہادہ است راجہ براٹ ازین حکایات نکل خوشحال شد مہر اسپان خود را با و
سپرد و ہر پنج برادر و درویدی بہین طریق در خدمت راجہ براٹ ماندند و کان
راجہ از امر او غیرہ ہمہ پیش راجہ جد ہشتمی آمدند و با و بازی میکردند راجہ ہشتم
از ایشان میبرد و ہمہ را پیش راجہ براٹ می آورد و می گفت کہ این نزد ما برودم
و در پیش راجہ می نہاد راجہ آنها را بازمیداد جد ہشتم از اشش حصہ میکرد و پنج
حصہ ما خود میکرد و چہار برادران میداد و حصہ درویدی را خود نگاہ میداشت
و از جن در میان زنان کہ می بود دختر راجہ و دختر دیگران را تعلیم میداد ہر روز
ایشان او را از وجامہ و غیرہ بسیار انعام میدادند اسباب ہارا فروختہ نقد میکرد
و پیش راجہ جد ہشتمی آورد راجہ آنرا ہم حصہ وارد در میان برادران بخش میکرد و شہد
ذکر نیز ہر چہ می یافتند بلا زمت راجہ می آوردند و راجہ بدستور ہمہ برابر حصہ میکرد
و حصہ درویدی را خود نگاہ میداشت این طریق اوقات میگذازیدند درویدی از
احوال ایشان پیوستہ خبر دار میبود و مدام ایشان را پرستی مینمود و ہر یک را
دلاری میکرد و ہمہ بفرغت میبودند اما ترس آنکہ مہاد کسی ایشان را بشناسد و
بدرجود من خبر شود بغایت ملاحظہ می نمودند و جامعہ از کشتی گیران در خدمت راجہ
براٹ آمدند ہمہ مردمان بر زور و مہر کوش را در ہم شکستند راجہ براٹ روزی این ہمہ
کشتی گیران را طلبیدہ بفرمود تا حضور او کشتی گیرند و خلایق بسیار بجهت تماشای

१ मन्धिक

जीमूत

اطراف بلاد آنجا آمده بودند و جمعیت عظیم شده بود کشتی گیران بنیاد کشتی کردن گرفتند که در آن
 که دیگری را میزد راجه او را انعام بسیار میداد از میان ایشان کشتی گیری جمعیت نام نبرد
 غالب آمده همه را بر زمین میزد همه کشتی گیران را از بون و شتر منده می ساخت راجه
 برایش گفت همچکس باشد که با این کشتی تواند گرفت همچکس جواب نداد بعد از آن راجه
 گفت که آن مطلبی میگفت که من زور بسیار دارم او را بطلبید شاید که با این کشتی
 تواند گرفت چون بهیم را طلبیدند بهیم باید و گفت که من گرنگی میخورم کشتی نمیتوانم
 گرفت چون آنرا بر آید گفتند راجه گفت آنقدر خوردنی که میخواهد باو بدید تا بخورد
 و او را بیاید کسان راجه طعام بسیار به بهیم دادند بهیم خوردنی بسیار خورده روان گشت
 و آهسته آهسته آمد تا به پیش راجه رسید راجه او را دید خوشحال شد او را دلدادگی
 داده بغرمود ناگاه کشتی گیران هم پرسیدند چون بهیم تیار شده با جمیوت که همه را بر زمین
 زده بود بنیاد کشتی کرد و ایشان با هم خورد و فیصلت کشتی گیری برآمدند این همه
 انواع کشتی با هم گرفتند و مشت بروی هم جنگ کردند و بهیم ملاحظه راجه نموده در
 نمیزد کشتی گیران دیگر که از طرف آمده بودند حیران بهیم ماندند با هم گفت که این معجب
 کاری میکند که با جمیوت اینقدر کشتی میکند راجه چون آن سخنان شنید گفت شما آن
 نمی شناسید خواهید دید که چه خواهد کرد بهیم چون دید که آن راجه گفت فی الحال هر دو پاک
 جمیوت را گرفته از زمین برداشته از سر بسیار گردانید او فریاد میکرد و آخر جانش بر زمین
 زد که همانجا جان بداد کشتی گیران دیگر همه حیران آن کار بهیم شدند و بغایت تبر سیدند
 راجه برایش از خوشحالی از جای برجست و بهیم را نوازش بسیار کرده انعام بسیار داد
 داد و امرای راجه هم هر یک موافق مرتبه بهیم را انعام بسیار دادند بهیم چون شب شد
 این همه را نزد راجه بدیدند و در راجه بدستور آنرا همه بردارند آن قسمت کرد بعد از آن
 راجه برایش به بهیم لطف و عنایت بسیار میکرد گاه گاه او را بجم در می آورد و با شیر نزدش
 او را به جنگ می انداخت بهیم اکثر آنها را بکشت میکشت در راجه و زنان همه حیران آن
 کارهای بهیم میشدند و بهیم را زور بسیار و دیگر چیزها انعام کردند و خوردنی بسیار بهیم میدادند

دختر

و خوردنی که می آوردند به بیم آنها را میخورد و همه حیران میشدند و خوشحال میگشتند و
 و المذاذات در حریم ارجن را می طلبید و میفرمود تا دخترش و دیگران را تعلیم میداد
 از آن هنر با خوشوقت میشد و او را انعام میداد هر گاه که راجه بطوریکه میزیت با ناز
 می کرد و ایند هر گاه شنید که اسپان ترقی بسیار کرده اند چنانچه هر اسپانی که در این
 میدید که از عیب پاک شده خوشحال میشد و نکل را انعام بسیار میداد شهید بود اکثر اوقات
 هر چه بعد از این خواهد شد براج خبر میگید و هر چه میگفت چنان میشد و راجه هر گاه که
 بر گاه گاه و اوج گاه و ایشان میرفت میدید که کله باوه بیت و ده سی بلکه ده چند شده
 اند و هر چه پیشتر شیر میدادند حالا سه برابر چهار برابر زیاده شیر میدهند راجه حیران
 میشد و سهدیور را هر بانی بسیار میکرد و انعام باو میداد و حاصل از بازار است آن نخکس
 بغایت خوشحال میبود و ایشان اوقات میگذاشتند تا هر اسان بودند که سباده ایشان
 را کسی بناسد و در وجود همین بشنود و روزی کیچک که بر او رزن راجه بود و اکثر مهات در
 دست او بود بغایت معظم بود و در شجاعت و کمال قوت از جمیع مردم آنجا بر آمده بود
 و هیچکس در زور و قوت و مردانگی حریف او نبود بجرم راجه آمد و در آنجا نظر بر در و پدی
 اقا و حیران حسن و جمال او شد و گفت که من زنان صاحب جمال بسیار دیده ام و
 و دارم اما باین صدمت آدمی ندیده ام و با خواهر خود گفت که این چه کس است خواهرش گفت
 خدمتگاریست که حالا آمده است کیچک گفت لائق آنست که صاحب تو باشد تو خدمت
 او میکردی باشی بعد از آن گفت چنان کن که این زن با من راست آید خواهرش گفت
 این میگوید که هیچ گندرب مرا نگاه میدارند و این عورت بغایت عقیفه و پاک است
 و درین نزدیکی تنجانه ما آمده و ما بصلاح و نیکی او زنی ندیده ام تو بجهت خاطر من او را
 هیچ مگو کیچک بنیاد مبالغه کرد و خواهرش گفت پس من پیاله شراب بدست او داده نزد تو
 او را میفرستم آنجا تو با او راست بیا کیچک از نزد خواهر رنجاسته نزد در و پدی آمد با او آغا
 نیاز مند می کرد و میگفت که مانند تو زنی صاحب جمال ندیده ام و من غلام تو میوم
 و امثال آن سخنان بسیار گفت در و پدی گفت که تو با من این طور سخنان مگو چرا که

پنج گند هرب نگاهبان من میباشد ز زهارا اگر زندگی خود میخواهی دست از من بردار با من
 این نوع حکایات مگو کیچک بخندید و بخانه خود رفت بعد از غلطه زن راجه براث پیاله بران
 شراب کرده بدست در رویدی داد که این را بخانه برادر من ببر هر چه او میدهد محبت من
 بیار در رویدی گفت برادر ترا مردیحا دیدم و من بخانه او رفیوم تو دیگر را بغیرت چرا که
 او البته بمن نظر بد خواهد کرد و او را خوب نخواهد شد منم گنگار خواهم شد زن راجه گفت
 من ترا میفرستم او چه قدرت دارد که با تو نگاه کند تو خاطر جمع دار و پیاله شراب را
 سر پیش طلائی بر سر نهاده با و داد گفت که این با بر رویدی آنرا گرفت و گردان گردان
 روان شد و گفت که بهگوان تو میدانی که من بغیر ازین پنج برادر هیچکس را بنظر خیانت
 ندیده ام مرا از شر آن مرد نگاهدار در آنوقت با قتاب نگاه کرد از او در خست آفتاب
 با او سخن در آمد و گفت که تو اندیشه ساز من دو کس به نگاهبانی تو گذاشته ام یعنی
 مدار کسی با تو چیزی نمیتواند گفت در رویدی بخانه کیچک رفت کیچک را نظر بر او افتاد
 بر جبه پیش آمد و آغاز ملائمت کرد و گفت خوش آمدی من و همه ولایت کنو کران
 من انای غلام تو شوم و من آنقدر خزینه و جواهر و اسباب اسپان دارم که هیچکس ندارد
 اگر مرا قبول فرمائی همه را تا تو نمانیم و چه مقدار مردم دارم همه را خدمتگار تو کنم در رویدی
 گفت که خواهر تو مرا نزد تو فرستاده است با من این طور سخنان مگو که ترا زبان خواهد داشت
 کیچک دست در رویدی بکشت در رویدی خود را از او بکشید کیچک باز دهن او را بگرفت
 در رویدی چنان بر روی کیچک زد که دور رفته بنیستاد همه که آنرا بیدار از غایت غصه لب خور
 چنان گزید که خون از لب بر آمد و خواست که بزحاسته کیچک را بزند راجه بدو شتر پای خود را
 بر آورد و گفت صبر کن حالا وقت آن نیست در رویدی بگیره در آمد و گفت جانم که
 پنج برادر نگاهبان من بوده باشی چه دشمن مرا چیزی بگوید کسیانکه تمام عالم از ایشان
 می ترسیدند اینجا چرا فراموشی کرده اند و مناسب این راجه نیست که من عورت افیمیدی
 که بخدیست او آمده ام در برابر او مرا که بزنند و این گناه را به بینند و هیچ نگویند
 راجه براث گفت که من بجز نذارم که پیشتر میان شما در او چه بوده است تا من منع کسی مکنم

در رویدی

در روپدی آنچه میان او و کیچک گذشته بود همه را بگفت همه حاضران گفتند که این
 عورت به زنان پادشاهان میماند آیا چه کس باشد و همه در صورت و حکایت در روپدی
 چیران مانند راجه جد به شتر گفت تو چه اماند بکیسان گریه مینمائی از اینجا نزد رانی
 سارکینا برو و در بخانه رانی زنت رانی از او پرسید که باعث گریه تو چیست ترا که
 آزرده است در روپدی گفت بیاله که تو فرستاده بودی من آزرده بشم کیچک بمم
 او بنظر خیانت در من نگاه کرد از خجوت گریه میکنم رانی گفت که او برادر است
 ازومی پرسم اگر فی الواقع همین است که تو میگوئی من او را تنبیه خواهم کرد در روپدی
 که تو او را نمی توانی زود امانگاری هبانی که من دارم او را بسزا خواهد رسانید و در یک
 ساعت خواهی دانست که حال او بچا خواهد انجامید ترا و مرا برای چه غم باید خورد
 در روپدی درین اندیشه بود چون شب آمد غسل کرده و جانهای پاک پوشیده نزد
 بهم رفت او را در خواب یافت بهمیر را بیدار ساخت و گفت چه در خواب غفلت مانده
 منکر زدن تو باشم کیچک مرا بنظر بد به بنید و تو با او هیچ گوی غیرت تو کجا رفت و اهل عالم
 ترا چگونه بهم از روی غضب برخاست و پرسید که تنگ روی تو بسیار متخیر می بینم
 چه واقع شده هر چه واقع شده تفصیل من بگو در روپدی گفت که من چگونگی که از این
 دل من خون شده است مراد بگیر تا بمانده مجمل آنکه چه محنت با درین عمر بود هشام
 کشیم و میکنم اول بگورم آن مراد او دید تا آنکه مرا برهنه ساخته بغیرتی مبنی مرتبی بی
 بمن آنطور رسانیدند مرا کنیز میگفتند بعد از آن که بشکل زنتید جید حرت این نظر
 ایزارسانید که معلوم شمسات حالا کیچک مرا رنجانیده چون پیاز شراب با پیش او بردم
 دست تعدی دراز کرده میخواست که در من بنظر خیانت ببیند چون تن خواهم مرا بگور
 زود موسی مرا بگرفت و انواع بیختری در حضور تو و جد به شتر و همه مردم بمن رسانید این
 مرتبه سوم است که من بدست نامحرمان می افتم و شما که شوهر تید را اصلا غم ازین بین آرید
 که کیچک را بسزا برسانید من خود را بنزیر با نفع و دیگر پلاک خواهم ساخت جد به شتر که
 ده هزار فیل با زنجیر و جرسهای طلا و یک کک غلام پاکیزه با کمرهای مرصع بود حالت

اینجا رسید کہ نوکر دیگر شدہ مردم را قمار بازی تعلیم میداد این چه بی عزتی و بی ناموسی است
 زندہ نابودن ہزار مرتبہ بہتر است و ترا کہ ہمیشہ باشی می بینیم کہ نزد زن راجہ پراٹ کہ مانند
 او ہزار کنیز خدمت من و تو میکردند حالا مثل بازیگران با شیر نر و خرس و فیل جنگ
 میکنی و ہنگامہ گرم میداری من از ملاحظہ حال تو شرمندہ میشوم و از غصہ میگری
 و ارجن خود را بصورت زنان ساختہ طوق و دستانہ در گردن انداختہ مانند نموہ بازی
 بازی میکنی کہ او نہ داخل مردانست و نہ از قبیل زنان و نکل خود را بسایسی طویلہ
 قرار دادہ کہ آخرش کار فرود تیست و سہد یوشانی اختیار کردہ و خود را شاگون شناس
 ساختہ معلوم کہ این ہر روز من در میان مردم چہ اعتبار دارم و من از دولت شہانہ شکاری
 زن راجہ پراٹ میبایم کہ بغیر از من زنی دیگر صندل را سودہ نزد او نمیتواند بردارد است
 قبول ندارد حالا تا چند محنت خواہم کشید ہمیشہ گفت زنان اصیل را چون روزہای بد
 پیش می آید و جلا می وطن شدہ در ولایت دیگری می افتند ہمین طور بلا ہامی کشند
 نمی بینی کہ سینا وقتی کہ بخانہ را اون رفت چہا پیش او آمد تو ازین مہر پیچ غصہ مخور کہ
 بر آدمی زاد گاہی راحت می آید و گاہی رنج اما انیکہ کیچک ہم مرتبہ بتو قرض مہر سازند
 میخواہد کہ با تو دست درازی کند تا ب آن نذارم و در زمانی کہ کوروان بتو بی عزتی کرد
 میخواستم کہ ایشان را بقوت خود ہلاک سازم جدہ شہر مانع شد و مرا نگذاشت کہ دمار
 از روزگار کوروان بر آرم چون جیہرت را بدست آورده سہارا ترا شدیم و گفتم کہ این
 را باید کشت جدہ شہر رضا نداد و او را زندہ گذاشت و باز چون کیچک بی اعتدالی کرد
 خواستم کہ او را تنبیه نمایم همان اشارت کرد و بدکشتن او راضی نشدنی بجلد آن مہر
 از راز دست جدہ شہر میکشتم نہ از کس دیگر پس ہمیشہ بد رو پیدی گفت کہ مرا مانع کنی
 من تابع راجہ جدہ شہر و اگر اختیار بدست من می بود من ہرگز او را با بیخوار ہلا
 راضی نمیشدم ہم کوروان را بجاک سیاہ برابر میکردم و مہر دمار از روزگار جیہت
 بر می آوردم آن خود گذشت حالا علاج کیچک میتوانم کرد علی الصبح کہ کیچک ترا
 بہ بند باد و صبحہ بکن و بگو کہ من بہ تو در خلوت ملاقات خواہم کرد و بوسال مہرہ

خواہم کرد

خوابی شد پس در ویدی گفت برای مشورتی که شما خیال کردید کجا می جایی را بساز
 و صده کیچک اختیار کنم سپید گفت وقتی که اجنبی رقص بازی میکنند مردم از آنها شل
 فارغ شده بخانه های خود بروند آن دیوان خالی خواهد ماند همان وقت درها را با
 معین ساز تا خام طمع شده در آن محل تنها خواهد آمد من می آیم و او را بسزا و جزا
 می رسانم فردا می باید که بروی با و اقرار ملاقات بدی چون آن شب گذشت و
 روز دیگر شد در ویدی برقرار معهود در خانه راجه بخدمت مشغول بود که یک نزد
 در ویدی بنیاد خود ستانی در خود نمائی کرد و گفت راجه برات هر چند حکومت و سلطنت
 دارد اما بمن هیچ نمیتواند گفت چرا که در سر کار او مانند من کسی دیگر نیست و هر چه هست
 منم و حل عقد او بدست منست و روزی که بحضور او ترا لکه زدم بمن چه گفت اگر
 بخوشی خود بمن تن دهی بهتر و الا بزور هم هر چه میدانم تو میکنم و اگر بزبان شوهری من
 راضی میشوی بوجه ضرر دارد قول و عهد من انبست وقتی که بخانه من بیایی
 روزی خرج مایحتاج تو میدهم و صد دوا و صد غلام بجهت خدمت تو می بخشم
 و اگر آه که آنرا شتران میکنند و چیزی که غیر مکر است برای سواری تو میدهم پس ایام
 در ویدی گفت تو چون بسیار تجیدی من قبول کردم که تو برسم اما بشرطی که بر
 کیفیت من و تو کسی اطلاع نیابد و ترا میدانم که یاران محرم دروستان همدم
 میداشته باشی میترسم که مبادا راز در میان نمی دریا آنچه عادت جوانانست
 برای مبالغت و فخر خود را و مرا رسوا سازی و من بچ گذر بپاز غیب نگاهبان
 خود دارم اگر آنها انیمنی را بدانند ترا میکنند کیچک آن شرط قبول نمود و گفت
 بسیار خوب است یک جای خالی پیدا باید کرد که گذر هر بان را برانجا اطلاع نباشد
 در ویدی گفت هیچ جایی بهتر از دیوانخانه که در انجا رقص بازی میکنند نیست نیم
 من و تو همو بخا می رسم نمیزد بود که به کیچک در ویدی آن صده های دروغ آفرین گفت
 و او خوشحال شد و دوپه روز برابر دوا بود که گذشت و از غایت فرحت بخانه رفت
 و غسل کرده جانهای پاک و لباسهای فاخره پوشیده و خوشبو را بر بدن و با بالید

منتظر بود که آنوقت برسد و ازین غافل که اجلس نزدیک رسیده در آنوقت کیچک
 زیب و زینتی پیدا شده که وقتهای دیگر نداشت چنانچه چراغ را در آخر شعله و دیگر روشنایی
 خاص ظاهر میشود و در و پیری در مطبخ پیش بهم رفت و گفت که من آش کیچک ساخته ام
 و در عده نیم شب با او کرده حالا تو دانی بهم گفت که بخانه خود برو و خاطر جمعی دار که من منظور
 او را پنهان کنم که هیچکس نداند چون میعاد رسید بهم در تاریکی شب با بخارفت و
 در گوشه پنهان شست پس کیچک در آن خانه تاریک رفت و با او و پیری گفت که
 از برای تو چیزهای خوب و تحفهای قیمتی را بخانه تیار کرده ام و من این طور خود را آراسته ام
 که اگر در روشنائی زیب من میدیدی بدان مثل میشدی و امثال این سخنان بسیار گفت
 آن زمان بهم آواز خود را با آواز در و پیری مانند ساخته اول نبری و آهنگی گفت که تو
 همچنین طوری بیانی که هر کسی ترا دوست دارد آثار مهربانی و در بگوئی از زبان تو
 ظاهرست کیچک چون دست دراز کرد بعد از مساس دریافت که این زن نمی نماید
 بهم از روی غضب برخاست و گفت که حالا ترا بزرگترین زخم که سداشنا خواهد تو
 حساب گیر و بهم موی سر او را گرفت او چون موی چرب داشت از دست بهم چلکا
 یافت و با قوتی که داشت با بهم در افتاد و بعد گیر دست و گریبان شده حراچنان
 میکردند که فیلان جنگ کنند اول کیچک غالب آمد و بهم را بزرگترین زد بهم
 اعتراض شده برخاست و باز با او در آمیخت بر تبه که از ناختمی تیز ایشان بنا
 هر دو خراشیده گشت اتفاقاً بهم باز مغلوب شد و بزرگترین افتاد و باز از روی غضب
 کیچک را گرفت و هر قوتی که داشت کار فرمود و او را اگر و سر خود گردانیده بزرگترین زد
 کیچک چون بنیاد بهم را برانمود و جریحه مانند مزبوح میکرد بهم بر سینه او نشسته
 چندان زور کرد که کیچک را مجال قوت نماند و چندان مشت و لگد بر کیچک زد که جان
 بر آمد و بهم هر دو دست را و پا را می او را جدا جدا مالش داده خورد شکست که گویا
 بدن او خردید استخوان بود و اعضای او هرگز ظاهر نمیشد پس در آن وقت بهم
 چراغ روشن کرده و مرده کیچک را به در و پیری نمود و گفت هر کس که بتو اراده نماید

اینجا

این طور منزای خود خواهد دید که کیچک را دیدی در ویدی خوشحال شد بهیم بقرار معهود
 در باور چنان آمد و در گوشه نجواب رفت در ویدی در وقت مراجعت آنجا با پاسبان
 و چو بداران گفته رفت که کیچک بد سخت از چنگ گاه منجواست که بمن کار بد کند
 او را از نگاه بانان خود می ترسانیدم او سخن مرا نشنود تا عاقبت آن گند هر
 نگاه بانان آمدند و امشب او را کشتند و رفتند چو کیداران چون چراغ گرفته در آن
 مکان رفتند آنچه در ویدی میگفت همان طور مرده دیدند و ازین که اعضای او در
 ظاهر نبود متحیر مانیدند میگفتند که با بجزیم گند هر پان آنرا کشتند و بان نمیناید که آن
 کشته باشد چون صبح شد شور و غوغا در عالم افتاد که کیچک را گند هر پان از عالم
 کشته اند و کیچک صد و پنج برادر داشت آنها همه آمدند و او را به بدترین حالت
 نمودند خواستند که نعش او را برداشته ببرند و بسوزند در آن صین دیدند که در میان
 زنانی که تماشای او آمده بودند در ویدی نیز بود بعضی برادران کیچک گفتند که برادر
 ما بواسطه این زن کشته شده آنرا باید کشت دیگری گفت زدن زن مناسبت
 بلکه همراه کیچک باید سوخت چون کیچک را در زندگی وصال او میفرستد در آرزوی
 مرده بعد از مرگ باورسد با هم اتفاق نموده نزد راجه پراش رفتند و گفتند که بسج
 رسیده باشد که کیچک از چنگ گاه باور ویدی گرفتار بود و جلیما از برای وصال او
 می اندیشید و بجائی نرسید تا آنکه در حسرت او بود و بتقریب همین کسی او را کشته است
 حالا میخواهیم که در ویدی را همراه او بسوزیم راجه چون خسر پوره خود را زبون دید و از جمعیت
 ایشان جمعیت تمام داشت متوانست ایشان را منع کرد بزرگان گفته اند در خانه که
 خسر پوره حاکم شد از او میباید ترسید القصبه بزور ویدی را بستند و بر تابوت او انداختند
 برزدند در ویدی را چون کار بجان افتاد بیانگ بلند فریاد زد و گفت که از پنج شوهران من
 کسی زنده مانده است تا مرا از دست آنها نجات دهد پانڈوان را اسمی که میان
 کید که قرار داده بودند میخواند و هر زمان میگفت که اسبج و جنیت دای بج و جنیت و
 جید بل آن قوت و شوکت شایع شد و آن سلاح و تیر را کجا رفت حالا که نخواهید آمد

دیگری بچه کار خواهم آید بهیم چون تمام شب بیدار بود و صبح سر خواب نهاده آواز درو
 بگوش او رسید او از خواب بیدار شد و بسرعت تمام روان شد و راه دروازه شهر
 را گذاشته بالای قلعه برآمد و از آنجا خود را انداخت بجائی که مرده بار میوه خند رفت دید
 که در ویدی را بجالی عجیب میزند و نزدیک است که در آتش اندازند بهیم سر برهنه کرد و موها
 خود را بر روی خود فرو گذاشت تا او را کس نشناسد بعد از آن بسرعت تمام دوید در آن یکی
 درخت تا زود بسیار تنه دراز بهیم آنرا بکند و بر دوش برداشت اول صحبت نمودن صلابت
 خود هر طرف میدوید بطوریکه آن مردم از گرانی درخت و بسکی باپی او حیران مانند درخت
 که آن گند بر پیست از آسمان فرود آمده و از صورت هولناک او ترسیدند بهیم از در فریاد
 زد که زن بجانم را گنجا میبرید او را بگذارید برادران کیچک را لرزه بردست و پا گرفت دست
 از در ویدی باز داشتند و او را خلاص دادند و نعلش کیچک را هم در آنجا گذاشتند و گفتند
 و در وقتی که اینها بجانب شهر روان شدند بهیم بآن تنه درخت بر صد و پنج برادر را
 که یکی از عقب دیگری می افتاد پس نزدیک در ویدی آمد و سروری او را بافتانند
 گفت دیدی که بدخواستمان تو چطور سزا رسید پس در ویدی براه دیگر شهر در آمد و بهیم از
 راه دیگری کس او را نشناختند ازین قصه عظیم غلغله در شهر افتاد خبر براه رسید که
 گند بر این صد و پنج برادر کیچک را کشند و سینه هری که عبارت از در ویدی است او گشته
 می آید پس امر او در براه گفتند که آن سینه هری زنی است خوش شکل و خوش رفتار
 هر که او را می بیند فریفته گشته میخوابد که با او حکایت کند تا این زمان بواسطه او صد و پنج
 کس بیک مرتبه گشته شدند غیر از کیچک اگر این زن روزی چند دیگر هم درین شهر خواهد
 خیلی از جوانان گشته خواهند شد فکری بحال این زن باید کرد راجه از شنیدن این سخنان
 خاموش ماند پس از مائل گفت خیلی از جوانان گشته شدند هر چه مشورت باشد میکنم اما
 بالفعل آن مردمان را خود باید سوخت عاقبت همه را در آتش انداختند و از بسکه در آن
 راجه خود گند بر این افتاده بهیچکس آن مشورت نکرد برخاست و زن خود را که شناس
 نام داشت طلبید و با او گفت که آن سینه هری یعنی در ویدی ماده فساد است او را بگو

از شمشیر بجای دیگر بود تا ولایت ما از فتنه پاک شود اما آن سخن او را بطوری بگویی که از من بماند
 که مبادا کند بر این خود بنا بر من تسلط سازد راجه بزین خود گفت و آن قرار داد از نشن قتل بود
 چون در روپدی ازان گورستان هندوان برگشت در حوض آبی غسل کرد و رویش ز نماز و
 مردم هر که او را میدید چشم خود می پوشید و میگفتند زویا را میکرد که ازین زن الحذر بخند
 کند هر بان نگاه بانان او نیند در روپدی یعنی سیر ندهری در راه گفته میزنت کیخ شوم
 کند بر ب که من دارم کی آن بود که مردانگی او را دیدید و اسی بر جان آنکس که بازار او
 بدی بمن کند آن زمان بزنج خواهد آمد و تمام شهر را زیر و زبر خواهند کرد با تسلع این
 همه تا شائیان دور دور میرفتند و بیم نزدیک او تنها در راه ایستاد ماند در روپدی چون
 نزدیک رسید هر دو دست بر پیشانی نهاد و تعریف کرد و گفت کند هر بی را که مرا از دست
 کیچک خلاص داده برو صد آفرین باد از جانب من او را انواع تسلیش و تحسین با و
 بهیم نیز سخن سر بسته در میان مردم گفت که هر که تو بچشم خیانت نگاه کرد و ظالمیست که سزا
 خود بد ازین می یابد در روپدی این گفت و پیشتر زوت و برهنه یعنی ارجن را دید که در
 در دیوانخانه برای تمایز آورده است دخترانی که برقص با بازی مشغول بودند در روپدی گفتند خوب
 شد که از شر کیچکان خلاصی یافتی ارجن خود را نادانسته ساخت و از در روپدی پرسید که ای
 سیر ندهری قصه کشته شدن کیچک و برادرانش چطور بود و تفصیل بگو چون بقرب بفری
 نارسیدن او آزر دگی داشت گفت ترا به سیر ندهری چهارست بصورت مخشان بر اعلم
 دختران مشغول شو تو که نه مرد باشی نه زن غم و وزن را چه شناسی برهنه یعنی ارجن گفت
 که اگر چه در اصل بیچ مرد وزن نیست اما اینقدر نیست که غم دیگری آن نمیدانم آخر عمر هست که
 در مردم خوب اوقات میگذرانم هر چند ارجن منجراست که او قصه را باز گوید در روپدی با و
 متوجه نشد و دخترکان دست او را گرفته درون حرم راجه بودند شنید ازان راجه گفت
 راجه پراش از تو و از کند هر بان تو بسیار ترسیده و از ترس ترا بحضور خود نمی طلبد میاید که
 تو پیشتر ازین بجای که مکان تو باشد بروی برای خدمت با زنی میاید که چندان سخن
 نداشته باشد تو که بغایت صاحب حسنی و گفتار و رفتار فرمیده و ادبی بکار می آئی و مرد

باقی تو بی برادر شده ام متیر هم که فردایی نبود شوم سینه بهری گفت هر چه بگویم بگویم
 قبول و امم در اسارت بود که بشتر شما آدم و پناذ گرفته بودم میخواستم که یک سال اینجا بگذرانم
 از آن میعاد سیزده روز دیگر باقی مانده تا آن زمان دیگر مهلت درمید بعد از سیزده روز
 کند بهر این من بر خلق آشکارا خواهند شد و مرا بر جا که دانند خواهند بود و شما هم
 دعای خیر خواهند گفت سرشیا هیچ نگفت و آنچه از او شنیده بودم را به گفت چون
 کیچکان کشته شدند باز هیچکس به سینه بهری سخن نمیدانست گفت درمید گفت او را میگردانند
 و خود را کشته و مرده میگردانند چون این خبر شایع باطراف عالم گشت جاسوسان را که
 کوروان درین یک سال بخت خبر یافتند و ان فرستاده بودند از آفاق برگشته آمدند که
 بر چند روز ابادانی و ویرانی گشتیم و بجز در عالم و کورستان و بیابان گذشتیم نشانی از
 پانژوان و اثری و خبری نیافتیم و ندانستیم که ایشان چه شدند و کجا رفتند غایتش وقتی
 که از ولایت دکن بشهر پراث رسیدیم شنیدیم که کیچاک مع صدر پنج برادر بقریب کنی
 کشته شده اند در جرد مین باهل مجلس خود گفت که چون میعاد یک سال از زمانشان
 پانژوان یک سیده اگر درین مدت از ایشان نام و نشان می یافتم باز روز اول حجابون
 میگردم اما از یک هیچ خبر و اثری یا هم خالی از تعجبی نیست تا کجا رفته باشند که جاسوسان
 ما هم خبر دارند شنیدیم پس روزی در آن دکن با هم گفتند که آن جاسوسان خبر تحقیق ندارند
 باز خبر دارند و دیگری باید فرستاد شاید پانژوان را خبری در بیابان خورده باشند یا
 در دکن و در بزنان کشته باشند یا در قوه دیگر پیش آمده باشد و روزا جارج گفت که آنها
 کار و بار احتیاط تمام دارند آن دور می نمایند که در دوشیر ایشان را تلف کرده باشند
 یا در راه محض مانده اند اما بر همان وزا بدان دور مین را بفرستید بیکم تا برسد
 سخن در روز چارج کرد گفت خود مین طوریست که آنها را کسی نمیتواند کشت اما که
 با هم نمیتواند در مجلس هم اگر چه سخن تا پر سیده گفتن عیب است اما تا بر دو تنخواهی
 گفته میشود و از قیاس دانسته میشود که در ولایتی که راجه بد بیشتر خواهد بود مردم آن شهر
 میاید که به باصلاح و پاکیزگی باشد در اسی شعار ایشان بود و در آن شهر سخاوت و

بیکم

و نیک اندیشی شایع بوده باشد تا این طور صفات حمید و نداشت باشد را بجز
 میان ایشان قرار نمیگیرد و همیشه میباید که در آن دیار بر مهران بید منجوانده باشند
 کسی بر کسی حسد نمی برده باشد و عیب و دروغ و دشنام بزرگان نرود و بارانها بوقت
 بار و وزرا عتبا بواسطه نیت رعایا خوب شود همه سال همه چیز فراوان و ارزان باشد
 و در آن دیار که پانڈوان خواهند بود بیماری تسپ و گرمی و سردی و دیگر عیالمت با
 دراختراجه و شت نمیشده باشد و در همه هوا خواه تا بستان و خوا و رستان میوه بلبی از
 آبسالی و دیگر میسید باشد و لذت طعام و میوه بلبی آن بلاد از تمام شایر قدیم ایشان بیشتر
 از جامی و دیگر خواهد بود علی هذا القیاس بهتر و خوب و دیگر اسباب اشیا را هم تصور باید نمود
 و از برکت راجه جده شهر در هر خانه شادمانی خواهد بود و مردم همه غریب دوست مهران از
 باشند که راجه چارج گفت که پانڈوان درین مدت محنت بسیار کشیده اند این زمان وقت
 آن شد که دولت و فراغت روی نماید مناسب است که راه بدری را گذاشته باشند
 طریق صلح باید گرفت اگر از من میسر شد مشورت نیست که نزد ایشان جاسوسان و
 خبرداران را بجهت آشتی باید فرستاد و ایشان را از اختلاط بیده رفع نزارخ باید کرد بیشتر
 شادمانید درین اشیا رسوئمر راجه بجاره گفت که خبرداران من از براث آورده اند خبر
 آوردند که کجیک که دشمن من بود او کشته شده آن ولایت خالی ماند و راجه براث پرب
 فرقت است و قوت مقاومت ما و شما ندارد اگر حالا بر سر آن ولایت رفته بدست
 هم انتقام من از کجیک کشیده باشید و هم ولایتی شما فتح کرده بدست آرید چه در آن ولایت
 از زر و نعل و جواهر قیمتی بسیار است و از خزاین و نفایس و از اموال و مواش و در گوشه
 بیشمار بعد گرفتن آن ملک حکومت شما یکی بده میشود و آن آوازه از مشرق تا مغرب میرود
 کون با وجود من گفت که این مرد بسیار خوب میگوید فی الواقع همه عمر نمیتوان در فکر
 پانڈوان ماند و صرف هلاک و زوال ایشان شد و خصوصا در نیوقت که از ایشان
 خبر و اثر منقطع شده باشد چراغم باید خورد و کوروان آنرا پسندید و مشورت با اتفاق
 بران نموده غم ز قفسن براث جزم کردند مسلح و مکتل متوجه آن دیار شدند راجه سوئمر را

مقدیم لشکر ساختند و او بسافت یک روزہ راد از ایشان بیشتر میرفت چون ط
 منازل و مراحل نموده بولایت اورسیدند سو شرمواشی برات را ماتت آورد اتفاقاً
 در میان ایامی کہ مواشی برات را ماتت آورد و میعاد سال سیزدهم پانڈوان تمام شد
 و ایام نکبت آنها بسر رسیده بود و سال چهاردهم در آمد شبانان از دست بیدار لشکر
 بیگانہ نزد راجہ بیراٹ داد خواہی نمودند کہ رہای گاوان را سو شرمواشی بتعالج برود راجہ برات
 برابرہ سوار شد و سلاح پوشید و مردم خورد را فرمود کہ از ہر جانب بفراید رسید رعایا
 و غیر از راجن چارہ برادران پانڈوان نیز چہرہ ہر او بودند و برادر خورد خود شانیک نام گشت
 کہ از اراہہ و پراش و ہر چہ اسباب جنگ باشد باین چہا کس کہ در خدمت ما مشغول اند
 و میدانم کہ ایشان جوانان نامور بستند جنگ خوب خواهند کرد و راجہای دیگر ہمہ کہ
 در ملازمت او بودند ہمہ فیل سوار و بعضی اسپ سوار و بعضی رتھ سوار در رکاب او
 روان شدند و سہ ہزار فیل و ہشت ہزار اراہہ و شست ہزار اسپ سوار و شست ہزار
 تیر انداز از شہر برات بر آمد پی مواشی گرفتند تا آنکہ وقت زوال آفتاب بہ سوسہا رسید
 و مردم سو شرمواشی خواستند کہ بہ لشکر گاہ در آیند کہ ہمین زمان گرد لشکر بیگانہ دیدند گشتند
 و جنگ ایستادند و میان فریقین کشاشی بسیار شد و اکثری مجروح و مہیوب شدند
 سر پا ہر طرف چون گوی غلطان بود ہر کسی کہ اراہہ سوار بود با اراہہ سوار جنگ
 میکرد و فیل سوار با فیل سوار علی ہذا القیاس از خوننا جو بہار روان شد از بسکہ
 گرد دران خون افتادہ معرکہ گل ولای سزخ گشت شانیک برادر راجہ صدکس را
 کشت و نڈرا چہ کہ برادر خورد ترا از شانیک بود چہا صدکس را کشت بعد از ان چون
 ہر دو فوج یکجا شدند و سلاہات تمام شد کار بدست و گریبان رسید سوی سرکہ گیر اکت
 بزر زمین می انداختند و بناخن و دندان جنگ میکردند و ہشت و لکہ میزدند و راجہ
 برات پانصد فیل سوار و یک صد اسپ سوار و پنج ہزار تھی را بزر زمین انداخت و
 ہزار تھی آنرا میگوشید کہ شخصی چندان جنگ کردہ باشد کہ وہ ہزار کس را بکشد و در
 علم جنگ دو دیگر فنون ماہر گشتہ باشد و چون سو شرمواشی یافت کہ راجہ برات خود آمد

۲ شاتانیک

۲ مہاراش

۲

متوجه جنگ او شد هر دو سردار بيگه گيرد و پيره افتادند اول جنگ ميکونند و نيزه و گرز
 و خنجر حواله يکديگر گيرني نمودند و آنچه قوت داشتند کار فرمودند تا آنکه شب افتاد و خطه
 توقف نمودند چون که روز روشن شد و ماه طلوع کرد و باز هر دو بجنگ درآمدند و آن طرز
 حمله کردند که بشير از آن تصور نتوان کرد و جنگي عظيم واقع شد آخر سوشتر با غالب
 شد و براث را ناچار بر زمين زد و دست او را بسته بهارابه خود انداخت و روان شد
 و در لشکر براث نيزميت افتاد چون خبر اسيه شدن راجه براجه بد شتر رسيد به بريم گفت
 که از مدت يک سال نمک اين راجه خورديم حالاکه روز بلا ميش او آمده اگر دستگيري
 نميکنم اهل عالم چه گويند قدم پيش نهاده او را خلاص بايد ساخت بهيم گفت که
 تا اين زمان راه شما ميديم حالاکه زخصت يافتم چنان ميکنم که راجه براث را
 افشار الله تعالی را بميانم و سوشتر را بجاي اوليه پيش شامي آرام مي بايد که
 شما از اينجانه جنبيد و همراه نکل و سهد يور جالي که ايتاده بوديد قرار گيريد که از سردار
 سزاري نوبت و از اقرابان و ان فرمان برداري نمودن و در جان سپاري کوشيدن مطلوب است
 چون شب ماه آمد و در شنائي ظاهر شد بهيم درخت بلند از پنج بر کند که آنرا بدست گرفته
 به دشمنان حواله نمايد بد شتر گفت تو در حرکت را از جاني همي آري مباد ارمه بدانند که تو
 بهيم هستي و بي برا حوال برند مناسب است که برارابه سوار شده و سلاحها بدست گيري
 و جنگ کنی و نکل و سهد يور نيز همراه تو باشند که پيش من چندان کارند از بد هر سه
 برادران دشمنانک شده حمله بر فوج سوشتر ما بردند و بجنگ در پويستند و پسر بزرگ
 راجه براث که شنگ نام و شنگ لقب داشت نيز از جا جنبيد بد شتر نيزميت
 سنگ روان شد و هر دو فوج چون در ياي کين با هم افتادند و غلغله عظيم بر جات
 راجه بد شتر نيات خود داد و انگي اود تنها در معرکه سه هزار کس را گشت و بهيم سمين
 شش هزار و نکل مهند و سهد يوشش صد کس را گشتند چون نظر راجه بد شتر بر
 سوشتر افتاد او را به تير گرفت و سوشتر نيز تير برومي انداخت تا آنکه نه تير به شتر رسيد
 و چهار تير با سپ بد شتر آمد چون بهيم ديد که او بد شتر را زبون ساخته و درونجا

تیر اندازی نمانده از روی غضب بر سوشتر حمله کرد و اسپان ارا به او را بز زمین زد که او را
 بر جا ایستاده و زد و کس دیگری را که پس پشت سوشتر با بودند نیز کشت و مہلبان او را
 ہمین طور و مشو پادرا که محافظت بہل او میکرد ہر کدام را بز زمین انداخت چون
 ارا بہاء مہطل شد پراٹ از بالای ارا بہ جہت و بز زمین آمد و گرز سوشتر مار گرفته
 بر وز زد کہ چہ پراٹ ہر بود اما چون جوانان حمله کرد سوشتر با راطقت ایستاد و بگاند
 و از پیش او گویان شد و در وقت ہزیمت او بہیم تبسم کرد کہ بہین زور و شجاعت
 کتب و کتابان ہر گز گزشتہ بودی حالا باش کجا میروی سوشتر مانگی ایستاده
 ہر سوشتر بجا آمد و دیو و موی سر او را گرفت و کشیدہ بز زمین انداخت و پشت و
 و کتہ پیر و سحر کہ اصلما در ہی طاقت نماند و ہر جہ اسباب و اشپای بود ہمہ را
 بر دست آورد و مواشی کہ بنارت رفته بود گرفتہ باز آورد و بز بخیر و طوق در دست
 کہ گردان سوشتر انداخت و بالای ارا بہ خود انداخت و ہر دم میگفت کہ من آنرا
 میخداستم کہ بجان بگشتم اما آن بہترست کہ زندہ بحضور راجہ پراٹ ہرم تا ہر
 مقویت کہ خواہد در حق او فرماید جہد مشرط گفت کہ آنرا چہ را پیش راجہ میری
 کہ این حکم مردہ در دہ مردہ کسی نمیکشد او را بگذار تا ہر جا کہ خواہد برود بہیم
 بسوشتر گفت کہ مرا از فرمودہ ہر در کلان میج عدوی نیست بموجب فرمودہ
 او میگذازم اما ترا می باید کہ تو پیش راجہ پراٹ اقرار بندگی کنی و اعتراف
 بہ نبوتی خود کنی تا سردانی تو بر ہمہ ظاہر گردد باز جہد مشرط بہ ہدیم گفت درین
 جہد ہر چند غیامی خواہی ناخواہی بندہ راجہ شدہ پس بہیم او را را کردہ آورده بر پا
 راجہ پراٹ انداخت راجہ او را ہم فرمود تا آنجا کہ دانند برود آن زمان راجہ جہد
 گفت تا این زمان قدر شمار اندازت ہوم حقیقت شما مرد بہین ظاہر شد کہ مرا از
 بندگی یاد میدہد شرم را دستگیر کردہ و شکر را کہ از شما افزون بود شکست دادید
 ہر دستہ ہمارہ ہر حال ہر جہ از خزانہ و نقد و جنس و ارم پیشکش شماست باختیار
 خود ہر چہ پیش آید ہر وقت بکنید جہد مشرط جواب داد کہ از طفیل شما ہم چہ خبر خواہد

۵۰

اما شما اینکہ از دست سو شتر ما خلاص یافته اید بیچ دولتی و نعمتی ملا در برابر آن نیست
 راجہ پراٹ گفت کہ من پیر شدہ ام و سفر آخرین تزدیک رسیدہ منیچرا ہم کہ در حالت
 زندگی ترا قائم مقام خود سازم و خود گوشہ گرفته بعبادت حق تعالی مشغول باشم و
 هیچکس غیر از تو مناسب ولی عهدی خود نمی یابم بر منی و ہم بصفات حمیدہ آراستہ
 می باید کہ ہمہ گوہر باقی قیمتی و مال و ملک ہر چه دارم بگیری و باین عہد قیام نمائی
 جدہ شتر گفت کہ این حکومت و سلطنت بہ پسران شما از زانی باد ما مردم عرب ایم
 با مینا کاری نداریم حالا کاری باید کرد کہ خبر فتح بمردم باید فرستاد جدہ شتر فرمود کہ
 در شہر آئین بندی بکنید و کوچہا را پاک سازید و مردم در خانہا طبل بنوازند و بہمان
 و شادمانی مشغول باشند و دختران با آواز سرد بگویند کہ باعث این عیش خلق شو
 راجہ پراٹ فرمود تا همچنان کردند آدم بر سر قصہ در جودہن و دیگر کوردان حج شہر
 آن قصہ خود رو داد و کوردان از جانب جنوب شہر پراٹ رفتہ مواشی را گرفتہ
 بودند و از احوال سو شتر ما بیچ خبر نداشتند کہ چہا پیش او آمدہ تا آنکہ شصت ہزار
 مواشی پراٹ را تا خند و شبانی کہ موکل بود برابر اہ سوار شدہ فسرباد کسان
 چنانچہ شہر رفتہ بدر خانہ راجہ داد خواہی نمود و بجای اہ سپہ خرد و جہوم جی مشہور آنرا آن گنفت
 شنیدہ مامل نمود و حیران شد و شبان باو میگفت کہ راجہ شہر را تہو گذاشتہ و ہر مرتبہ
 او مردانگی و شایستگی ترا تعریف میکرد و نظر از ہمہ برادران و پسران تو دارد ترا
 بفریادرسی باید رفت پسر راجہ بآن شبان گفت کہ من اسباب تجمل و سلاح جنگ
 و سیرق و علم و تقارہ ہمہ دارم اما بہلبان این طور ندارم کہ حسب خاطر ما بہل مرا
 براند ہر چند در جودہن با برادران و بہادران نامدار آمدہ باشد اما چہ عتیو اند کرد
 اگر بہلبان خوب پیدا شود من ہمین طور برانم و ایشان را نہریت ہمہ پس برخواستہ
 بخانہ رفت و در میان زمان لاف میزد و خود را می ستود و میگفت کہ کوردان کسان
 باشند کہ بجنگ من بیایند در میان کوردان تنها ارجن را زور مند و زبردست شنودم
 او کہ در میان ایشان نیست از ایشان دیگر چہ ملاحظہ باید کرد درین میان دروید

शुभियजय

که بیسیر ندیهری مشهور بود به پسر راجه گفت که این برهمنلا که حالا به تعلیم دختران مشغول است
 چنان می شنودم که چندگاه بهلبان ارجن بود و در جنگها با او عجمی میگردد و در علم
 تیراندازی و در فنون جنگ بی نظیر است همون را بهلبان خود ساز و جنگ کورون
 برود اتر گفت که این سخن را کیت که باو بگوید بیسیر ندیهری گفت خواهی بود که اتر نام
 و علم اکهاره ازومی آموزد اگر او بگوید از گفته او عدول نخواهد کرد اتر خواهی خورد
 طلبید و آن سپیام بدست او بارجن فرستاد اتر در غیر وقت نزد ارجن رفت
 ارجن از آمدن او تعجب شد و گفت که در غیر وقت آمدن چه سبب بود اتر گفت
 کوروان ازین طرف شهر آمده مواسی ما را بغارت برده و پدر از شهر بر آمده
 بجائی دیگر رفته و برادر من اتر میخواهد که بجنگ کوروان برود اما بهلبان چنان خواهی
 نداد اگر تو بهلبانی را میدانی باسی همراه او برو و بهیل او را بران درین نفع
 عامست که مواسی اکثر خلق بتاراج میرود فرصت بسیار تنگست من انجا بحضور ماورد
 برادر قبول کرده ام که خواهی شنوایی برهمنلا را خواهد آورد بنا بران ضرورت میشود
 اگر تو قبول نمیکنی خود را بیکشتم و وبال من برگردن تو خواهد ماند برهمنلا همواره او را
 عزیز میداشت ناچار همراه او روان شد چون نزدیک به پسر راجه رسید راجه زاده پسر
 تعریف کرد و گفت این بیسیر ندیهری خواهی من همه هنرهای ترا با تعریف کرده خصوصاً هنر
 ارباب و علم تیراندازی ترا با گفته برهمنلا گفت من از شیوه خیر پیش نیستیم اگر قهص بازی
 و تعلیم دختران بکنم من را درم بهلبانی و تیراندازی در من چه می بینید که آزادگی و
 جگری می باید اگر سرود بازی یاد گیرید با موزم اتر گفت پیرکاری را بگذار و برابر
 من سوار شو و همراه من باش برهمنلا ناچار قبول کرد و از اتر رخصت شد
 راهی شد چون برهمنلا زره پوشید دختران همه کیباره بچنده در آمدند بطور سحر می
 که این برهمنلا خود مخت است او را به سلاح مردان چه کار دلیس آتیر و کمان و دیگر سلاحها
 را برابر او انداخت و خود سوار شده برهمنلا را گفت که ارباب بران در وقت اند
 ارباب دختران گفت که این برادر خود را می سپاریم چنان سازی که از جنگ نفع فریزی

باز آئی و برای ما قاشهای خوب و لباسهای زیبا نعمت سازی و کارهای پسندیده
 از شما توقع داریم برینلا گفت که بعد از فتح همه چیز میرست پس، برینلا اسبان
 ارابه را بر سرخت تمام درویشی بجایب کوردوان روان چون نظر آترا بر فوج کوردوان
 افتاد و دید که در جور زمین با دوسالین و کورن و در درنه چارج و بهیکم تپامه که کیرا چلید
 و دیگر میاوردان نامدار که هر کدام در علم جنگ بی بدل و ضرب مثل بودند و در اینجا
 حاضر بودند آترا چون خرد سال و سایه پرورده بود و هرگز رومی جنگ ندیده بدین
 آن چشم و اسباب جنگ موی بر تن او بر ناست و بغایت ترسیده و برینلا گفت که
 در مقابله این چشم ایستادن نعم من نیست، بلکه کار دیوان زبردست نیست چه با
 آنکه همچو من تنها جنگ تواند نمود درین گفت گو بودند که دل آترا ضعیف شد و
 بیوش افتاد چون برینلا این صورت را دید و دلاری میداد و آنکه آترا بحال
 آمده نزد برینلا گریه بنیاد نهاد و مبالغه نمود که این ارابه را باز گردان برینلا
 که فشار بیدلی تو ترس است و خوف ترا که دشمنان خواهند دید خوشحال خواهند
 شد اول ترانمی بایست که تکلیف آمدن من کردی حالاکه آدم برگشتنی نیست
 راست ترا در میان قول خواهم برد و در میان زمان لافها مینوی و ایست
 کوردوان میگرددی حالاکه وقت کار زار رسیده است میخواری که بگریزی از خدا
 که زمان خواهند کرد شرم و میان داری و مرا که سیر ندهری چندان تعریف مردانگی
 و بهادری کرده باشه اگر جنگ نکنم و مواشی را از کوردوان نه ستانم او بمن چه
 خواهد گفت و دیگر مرا بجنود راه چه اعتبار می ماند آترا گفت که مواشی و ملک مال
 هر چه رفتنی است گو همه از دست رود هیچ چیز از جان من نرود من عزیز تر نیست
 خنده زمان را در سوئی در عالم قبول کردم اما درین معرکه نمیتوانم ایستاد این گفت
 وزره را از بر انداخت و شیر و کمان را پیش ازین گذاشت و انارابه بزرگترین
 و دیگر زین نهاد و میدوید برینلا گفت که ای نامرد بی غیرت از معرکه رو بفرار نهادن
 کار مردان نیست اینجا کاری باید کرد و با کشته می باید شد و زندگی که بر سوئی باشد

مرگ از آن بهتر است این سخن را برین بلا گفتند و از دنبال مسرعت روان شد
خواست که او را بگیرد و باز بر آریه بنشانند چون کور روان دیدند که خود سالی از پیش
گریز است و شخصی دیگر از عقب او میرود بقیاس و تخمین دریا فتنند که ز قمار این مرد
بزرگوار چن میاند و قدر قامت او نیز از عقب ملاحظه کردند مشابیه تمام با چن
داشت بنا بر آن گفتند که این کور که چه مجال داشت که بمقابل ما تنها بیاید چون
شهر از راجه خالی مانده غایب آن ارباب سوار با این علامات و حکومت و سلطنت و
یواق میراجه پراش خواهد بود که ارجن او را با اعتماد خود بجا آورده چون آن طفل
از خوف گریخته است ارجن برای گردانیدن او میرود آنها در همین اندیشه بودند که
ارجن بسرعت تمام دویده مسافت یک تیر تراب بان سپر رسید و از عقب بوی
او را گرفته بجانب خود کشید و او گریه میکرد و ارجن را یاره و پوچ میگفت که اگر جان
من میبخشی صد دینار و هشت بهل مرصع بزور زور و یک ارباب که ساخت او همه
از طلاست و ده فیل تبومی بخشم ارجن آنها را از قبول نکرده بزور گرفته او را بر
ارباب سوار ساخت و گفت اگر تو بسیار خوف داری این اسپان را نگاهدار من مقابل
اعداد جنگ میکنم اما گریختن چه معنی دارد چون ارجن او را دلداری بسیار کرد و بر
ارباب نشسته جانب درخت چو نمکه که سلاح و تیر و کمان خود بر آن درخت آویخته بود
روان شد درین رفتن و برگشتن کور روان را ملاحظه تمام شد که کسی با این جرات
تنها از پیش ما میگردد و می آید غیر از ارجن نخواهد بود همه در دل خود گرفتند بد جاس
در آمدیم بنیم عجبی دو چار شدیم در روز چای گفت که علامات بدی بنیم باد به شدت
می وزد و سنگ آریزه از بالای بار و آسمان بسیار تاریک و تیره بنظر می آید سلا
از تن بخوردی خود جدا میشوند و گاه هوا مانند خون میاید و تیر و در تر کش قرار می گیرند
و شغال جانب چپ و طرف آفتاب می بینند و فریادی زنند و اسپان را از شپان
اشک بار روان است این علامات آنست که جنگ عظیم واقع شود احتیاط تمام
نشد باید کرد مبادا که امری واقع شود که تدارک آن نتوان کرد پس در وجود همین

تا صفها آراسته مستعد جنگ ایستاده شدند و اتفاق بر آن کردند که مواش را یکی جای
 باید برونگاه بیابان بران باید گذاشت و فوج خود را فرمود که با استعداد و با حیا
 جانی بایستد پس در روز چهارم گفت که شجاعت او در نهایت اشتهاست و ایند
 او را فرستاده و بهای دیوید جنگ کرده است جای آنست که تنها با جنگ کند و زغال
 نباید بود کرن را این سخن در روز چهارم خوش نیامد و گفت که تو همیشه هیچ ارجن میکنی
 و بجنور با هر بار بر همه کسان او را تپهچ میدهی از نیکه او بهما دیوید جنگ کرده شد
 پیش راجه در وجود من خواهی دید که چه اندام میدهم در وجود من گفت خالی ازین نیست
 که این شخص ارجن است یانه اگر ارجن است خوب شد که او ظاهر گشت ما باز دیگر به او
 بازیم و تا دو از ده سال دیگر او را بصحرای سردیم و اگر ارجن نیست من فتح میکنم فی الواقع
 چنانچه مینماید و از رفتار او معلوم میشود که من است به تیر میزنم و در روزگار شش
 بر می آرم بهر تقدیر من از عهده اومی برانم خاطر جمع دارم همیشه و در روز چهارم و
 دیگر پیران تجربه دیده او را بران سخن آفرین کردند که سرداری را همین طور می باید
 چنانچه تو داری و بر روز جنگ غنیمت را بچشم کم به بیند و جنگ با او میتواند کرد پس ارجن
 آترار را فرمود که سلاح خاصه او از آن درخت چوبونگ فرود آورده بدو تا بکار آید
 آتر گفت براقی که ما داریم چه کار نیفرمانید آن سلاح که تو داری برین چند یادتی دارد ارجن
 که عبارت از برین است گفت که درین جنگ فیلان و پهلوانان و دلیران زبردست
 را باید گشت سلاحهای شما بکار نمی آید کمان و تیر شما بیک کشتن می شکنند و همین طور
 سلاحهای دیگر را قیاس باید کرد و آن سلاحها که من دارم اعتماد است و بارها آنرا
 کار فرموده ام باز آتر گفت چنان شهرت یافته که بالا آن نیست که مرا میخواهی که بفرست
 مرده یک ساله است من از ترس نمیتوانم گرد آن گشت ارجن گفت نو که سپهر راجه
 باشی این طور بدول و تیرشاک چنانی ترسدن از مرده و من و امثال آن و من
 بیش نیست چون ارجن دید که او با وجود این مقدمات هم بر رفتن دلیری نمی نماید
 از جهت آنکه او دلیر شود با و گفت که ما در وقت در آمدن این شهر تعبیه کرده ایم

و گرنه آنجا هیچ مرد و نیست تو برو و از دور به بین اگر مرد بالاسی آن آونخیه باشد
 برگشته بیا چه ارجن میدانست که آن مرده که اول بجهت مسلمات آنجا آونخیه بودند
 از هم فرورنجیده و نابود شده باشد و اگر بسیار و بیم داری از عقب تو من آنجا می آیم
 اتر بزفت و بر آن درخت برآمد و سلاحها که پانژوان برگ درخت آونخیه بودند
 فرود آورد و با ارجن سپرد و وقتی که آنها را کشتاد و خواست که کمان را چله کند
 اتر از نظاره آنها حیران ماند و گفت که من هرگز در عمر خود با آنکه سپهر راجه ام
 یرا قنای گوناگون دارم این طور سلاحها ندیده ام این طور شمشیری و نیزه و کمان
 و تیری و گزیری بآن ننماید که از اهل روزگار باشد و آدمی آنها را نمیتواند برد
 حالا راست بگو که آنها از کجاست بر من بلا گفت که آن پنج کمان این پنج پانژوان است
 آن تیرها و شمشیرها و سایر سلاح نیز از ایشان مانده اما کمانی که من بردست دارم همان
 ارجن است اتر پرسید که این زمان مانژوان کجا بند و بردست تو این بر اقامت کجا
 افتاده گفت چون از من راست می پرسد راستی چاره ندارم من خود ارجنم و به تعلیم
 و عمران مشغولم و نام خود را قنیر دادم به بهینلا مشهور شده ام و آنکه راجه پرات
 را تمار بازی می آموزد و کنگ نام یافته راجه جد من هست برادر بکلان منی هست
 ماست و مطنجی شهابیست که حالا بگو نام دارد و میر آخور طوبایه شما نکلست و
 شبان که بهر همه مواشی شما می باشد سهاد کیوست و زنی که به قریبا و کیک کشته شد
 در و پدیست چون این حال را گفت اتر از ارا به فرود آمد و بر پای ارجن افتاد
 و معذرت خواست که شمارا متوانستم شناخت و گناخی نسبت بشما کردم معذرت
 در پیر و از کرم در گذرید ارجن گفت این هیچ نیست این طوبایه می شود اگر
 از روی دانستگی باشد بد بود اما وقتی که ما در حاد شده رسیدیم و خود را از نظر
 مردم مخفی داشته باشیم ترا و درگیری را چه عیبست من بهر حال از تو راضی ام اما
 چون وقت کار نزدیک رسیده چند داشت از تو این است که از پیش من جدا نشوی
 و من ترس امید آنست که همه لشکرها من تنها بون سازم و میگرنی نام آخر نام تو باشد

چ

پس ارجن صحبت تقسیم کرد و آن درخت چینه که بزعم ایشان مکان آتش است بگشت
 و ارا به خود را که در وقت کار از غیب نزد او حاضر میشد یا دگر و ارا به بهان بیرق که
 هنوزت بران نشسته بود حاضرش را ارجن با ترا گفت میباید که سلاح ما را اهتمام کرد
 بر همین ارا به جمع ساخته همراه داری و تیر و کمان مرا بمن سپاری ارا به همین طور کرد
 و محافظت سلاحهای ارجن و گدبان می نمود و ارجن او را نصیحت کرد که تا شیران ارا به است
 که روز جنگ از وصایای میباید و آوازهای باطلی میخیزد بطوریکه در لشکر غنیمت غنای
 غنیمتی افتد میباید که تو اصل پذیرای شجاعت نیاری و وقت کشیدن کمان گماندیز
 تو اخصن این سینه در عالم غم نخواهد افتاد اما چون من همراه تو ام ز نار نه ترسی
 ارا گفت که من جنگ باراکه تو میباید و یو کرده و اندر راز بون ساخته غامبانه بسیار
 شنیده ام اما ازین عجب دارم که ارجن بصورت نمختان چون بر آمد و بر من ایستاد
 نام میاید و تا یک سال نوکری چیرا کند و برادرش بجه تقریب گنام باشد و ننگ
 ناموس را بر باد داده هر کدام بجزه خسیس مشغول باشند ارجن گفت برای ضایع
 برادر کلان که راجه جبر شتر است این کسوت نمختان پوشیده ام و این قصه را در روز
 مری باید تا تو تفصیل آن اطلاع یابی ارا گفت چونکه بر من نظر عنایت دیده ولی
 داده اگر دیو تها هم بیایند با ایشان جنگ میکنم چنانچه ما تل بهلبانی اندر می کنند
 و ارک بهلبان کشتن است من بدل و جان در خدمت تو ام پس ارجن اول دستها
 از دست و بازو کشا و تا وقت تیر اندازی حمله بان نرسد و بعد بوی سر که بطور
 زمان بافته بود از سر و در کرد و دستار بست و بطور ملت خود دست شست و
 بجانب شمال بعبادت حق مشغول شد و چیز با بخواند و براقبه رفت و سلاحها بزبان
 با او بسنجم در آمده گفتند که ای نور دیده اندر ما حاضریم هر چه ضایعی است همانطور
 خواهیم کرد اعدا ترا مقهور خواهیم ساخت پس ارجن دست به تیر و کمان برد و چله کرده
 زه را در چاشنی آورد و در آن چاشنی آوازی ظاهر شد که ز لرنه در زمین و زبان
 افتاد و کور و ان و رفتند که مگر از آسمان جانی صاعقه افتاد و آترا از روی

مهربانی گفت که قوتها و کوروان انبوه عظیم دارند چگونه با ایشان جنگ میتوانی کرد
 اولاً که خوف کرده گریخته بودم مرا بران امر پس با عشت بود ارجن گفت که آن
 پسر راجه تو بیخ غم نموده که وقتی که من با گذر پان جنگ کردم بر سر خود نگامهایی دادم
 حالاً هم دارم و زمانیکه گاندوی بن را سوختم و با ایندو محاربه نمودم کار من بود که کسی
 همراه آنوقت داشته حالاً هم امید بر او دارم القصد ارجن آن ارا به پسر راجه
 سلاح و بریق او را که صورت شیر داشت زیر درخت چوینکه گذاشت و بر ارا به که هنوز
 بر بریق آن بود سوار شد و مهره سفید بخواست و بریق بدست گرفت و از جانب پشت
 چپ آن درخت روان شد در وقتی که بزور عقب بر ارا به پشت پشت سپان
 ارا به خرم شده و از آواز سفید مهره و صدای آن ارا به آترا تبر رسید ارجن از نو پشته
 که تو گویم هیچ جای زمین نوع آواز نشنیده بودی آه گفت آن در صلابت و رهسپاریت که
 از تو دیدم و آواز سفید مهره و ارا به تو شنیده ام با و غارم و چون صدای آن ارا به
 ظاهر شد و آن صورت منونت بر بریق دیدم بگوروان تعیین شد که آن ارجن است
 در وجود من از همیکم تا همه پرسید که ظاهر شدن ارجن آیا داخل سال سیزدهم است یا
 بعد از آن اگر پیش از گذشتن آن سال آشکارا شده او را باید گفت که تو خلاف وعده
 و میعاد کرده از سر نو باز جلاسی وطن باید شد در صحرا باید بود همیکم تا گفت ظاهراً
 سال سیزدهم تمام شد و سال چهارم آمده حال این گفتگو فاکده ندارد چون در و لایه
 براث آمده ام با ارجن جنگ ناکرده نمی روم کرن گفت که ازین و غم غم مندر شدن
 کمال اضطراب و بیطاعتی شما معلوم میشود چه بلا شده که همه شما بجمت و سلامت ای
 در هیچکس از میان تلفت نشده خوف چرا چندین بدل راه میدیدید آخر ارجن تنهاست
 همیکم تا همه گفت بر بیدار این و دست ارجن کیبارگی آمده پیش پای من افتاد و گداز
 برابر هر دو گوش من آمده ز قند مراد از آنها اینکه من که بعد از سیزده سال شمارا دیدم
 سر پای شما می نهم و خدمت بجای می آورم پس ارجن تیری انداخت که گوشش گداز
 در نه چارچ رفت بطوریکه هیچ آوازی نماند و رسید در و نه چارچ گفت که دو تیر نزدیک من

پشت

رسیدند کہ پہنچ آزار نیا فتم این تیر را البتہ از ارجن است کہ جانا بہ تیر اول قنظیم
 گزرہ دور پاشی من افتادہ بہ تیر دوم خبر سلامتی از من پرسیدہ نو بیخت خود من
 رسانیدہ و حق شاگردی بجا آوردہ پس ارجن با و ترا گفت کہ این لشکر را دیدم کہ ہمہ
 در نظر من درونہ چارج و کر پا چارج و ہیکم تپامہ و دیگر میران می دیدند و چون
 پیدا نیست غالباً شخصی کہ موافقی را میبرد و خواهد بود بہ سرعت ارا بہ روان کرن تا با و
 برسم و اول موافقی را خلاص سازم بعد از ان ہر چہ رود ہر چون درونہ چارج دید ارجن
 ارا بہ را بجانب درجود ہن دو انید بسواران لشکر گفت پیش از انکہ درجود ہن
 واقعہ شود فکری باید کرد و ہر ہر ارجن باید زمت تا دوولہ بشود مبادا بر سردار ما
 ارجن غالب آید آن زمان تلافی ممکن نباشد ایشان با جمعی افواج از عقب
 ارجن روان شدند و ارجن تیر با از شمت کشادہ و یک تیر بر درجود ہن زد کہ نیک
 من آمدہ ام تو کجا میروی پس بوق را آورد میزد بشنیدن آواز بوق گوشہاے لشکر طے
 کوروان کرشد و جا بجا ماندند و گاوان یک سو روان شدند و دویدند درجود ہن
 چون دید کہ ارجن رسید در مقابلہ او ایستاد و از عقب ارجن لشکر درجود ہن نیز
 و ارجن را در میان گرفتند و اول از ہمہ بکرن کہ بر او حقیقی درجود ہن بود
 تاخت و با ارجن جنگ عظیم کرد ارجن بہ تیر زہ گمان او را برید و طوغی کہ داشت
 آنرا بز زمین انداخت بکرن کہ بیخت پس کرن در میدان در آمد و با ارجن
 در اول حملہ تیر ہای بسیار انداخت ارجن تیر ہای او را بہ تیر خود برید و بجا رخت
 پس کرن آنقدر تیر انداخت کہ انکسی مقصود نباشد و ارجن تیر ہای او را آنقدر
 رو کرد کہ از و گیری نیاید مہر حلقہ کہ ارجن میکرد کوروان انہم میر سختند و بیکر سختین فنا کہ
 برگہامی درخت از با و خزان پس ارجن بچار تیر ہا پارسا عرابہ کرن اگشت و بہ تیر ہم
 برق کرن انداخت و بہ تیر ششم بہ بیان او را زد کرن در غضب شد و از غایب اعتراف
 از ترکش خود تیر ہای آہنی و تیر ہای پلمن کشید و بہ ارجن انداخت و ارجن ہم
 پنی در پی تیر با بکرن انداخت و تمام بدن او را زخمی کرد چون سلاح کرن تمام شد و چند

زخم تیر باور سید برگشت تا اسلحه و گیر را بیارد و با رجن جنگ کند و لشکر در جود من بعد
 ازین حال یک مرتبه شست بر ارجن کثا دهند و او را تیر باران کردند پس ارجن
 به او ترا گفت که این بیرقی که در آن صورت چهار گوشه از طلا داره اند بصورت صفت
 بر آورده اند از کربا چارج است او در بهادری و دلادری کم از کرن نیست و کرن
 چون رفته است که سلاحهای دیگر خود را بیاورد وقت غنیمت است حالا بر سر کربا چارج
 باید راند تا با جنگ کنم و این بیرقی دیگر را که صورت آفتاب آهنی بر آن کشیده اند
 نشان در روزنا چارج است او دست آنرا که دست راست میباشد گذاشت مقابل او بنشیند
 و پهلوی بیرق در روز چارج بیرق دیگر که صورت ماه بر آن کشیده اند از استاد و از
 من اسوستهاست که ازین هم دورتر باید رفت و بیرقی که بر دو تصویر کربا و زده
 از دور جود من است و بعد از جنگ در جود من چون بیرق پیدا شد که صورت پنج دست
 تا داشته باشد یقین بآنی که آن نشان مہیکم تیا مه است و چون پنج دست جنگ
 باور سر واقف باشی و احتیاط تمام لازم گیری که از همه آنها او بهادرت و در تیر
 و فرجهها بهر زده و در شمشیر نام بر آورده ارجن آنرا را از احوال آنها خبر دار است
 و جنگ متوجه گشت پس آنرا بفرموده ارجن ارا به بر سر کربا چارج راند و هر دو
 سینه بهر دو نواختند و بمشکل رسد از هر دو جانب آواز بلای مہولناک برخواست و تیر بار
 بر یکدیگر انداختند که با چارج تیری زده زه گمان ارجن را برید و خندید که زه گمان تمام
 چگونه بریدم ارجن شگمکین شده فی الحال زه دیگر از ترکش بر آورده و گمان بچله
 کرده و از قوت و سرعت چند تیر حواله کربا چارج کرد که او چشم نمی توانست کشد و از
 هر دو جانب غیر از تیر چیزی دیگر در نظرش نمی آمد تا در آن کار بار حیران ماند اما
 چون در علم تیر اندازی استاد بود همه تیر بلای ارجن را به تیر خود بیکارخت
 و هزار تیر دیگر بجانب ارجن آنچنان انداخت که اگر یکبوه می رسید گرد میکرد ارجن
 بچهار تیر چهار اسپ ارا به او را بزد و اسپان مجروح شدند و کربا چارج از ارا به بزرگ
 افتاد و ارجن چون بر دست یافت حرمت استاد می اورا نگاه داشت و گفت

ارجن

این را چه بکنم و از اینجا خواست که بیشتر که نزد کربا چای خود را بهت کرد و برخواست و دیر
حواله ارجم کرد اگر من تیری انداخت که زه کمان را شکست همین طور هر تیر که کربا چای
کمان را میگرفت ارجم به تیر با قبضه کمانش را می شکست و چله را می برید و تیر او را
بیکار می ساخت بعد از آن ارجم به سینه تیر کار کربا چای را تمام ساخت به تیر اول
چوب ارا به که برگردن اسپان بود و آنرا بزبان هندوی برونه میگوشید شکست بجای
تیر دیگر چهار اسپ ارا به را گشت و به تیر ششم سره بلبلان را برید بسه تیر چوب ارا به
زود بود تیر دیگر بر روی پای ارا به را شکست و به تیر دوازدهم هم برق او را زد و تیر بیستم
بر سینه کربا چای رسید از غمی شد چون کربا چای از ارا به بزمین آمد ارجم را
بگرز زد ارجم بیک تیر از ارا به شکست بعد از آنکه گرز دو پارو شد لشکر کوروان
تیز دستی کرده کربا چای را از مکر که بر برزند در و نه چای که این حالت را دید ارا به را بر این
انداخت ارجم با و ترا گفت این اسپان ارا به سرق او بآن نشانه است که
پیشتر گفته است او تا در من در و نه چای است اگر او ابتدای جنگ نکند من متقابل نمیکنم
اما اگر در جنگ سبقت نماید مرا هم ضرورت است در همین آنار در و نه چای رسید ارجم
اراه فرود آمده و تیر و کمان بزمین گذاشته هر دو دست بر پیشانی نهاد و او ساد خود را
سلام کرد و بطریق عجز با عرض داشت که تا دوازده سال بر خصمت شما در بیابان
صحرا و کوستان آواره بودیم و محنت بسیار درین غربت و کربت بار سیده چنانچه
شنیده باشی و با شما اعتقادی که داشتم دارم التماس اینست که بر من نامهربان
نباشی و قصد جنگ ناکنیدی و تا آنکه شما حمله نمیکنید من دست بالا نمیکنم در و نه چای
مقید باین سخنان نشد بیت و یک تیر ارا به یک شست حواله ارجم کرد اگر چون
تیر ارا به پیش از آنکه بزمین برسد در جواب تیر خود برید بعد از آن در و نه چای هزار تیر
دیگر سرداد و آنکه ارجم را مع اسپان زیر تیر گرفت چون ارجم دید که ابتدا از جانب
او شد او هم تیر انداختن گرفت و در و نه چای تیرهای او را می برید تا مدتی با یکدیگر
زود بدل می نمودند و تیرهای یکدیگر را ضایع می ساختند مردم تعجب کنان میگفتند که

شاگرد با اوستا و جنگ میکنند بعضی این معنی را محمول بر بی انصافی ارجن نمیدانند و بعضی میگویند که این از کمال تصور و دیرینگی غیرت اوست بعد از جنگی عظیم و کازار سخت دروژنه چارج زبون شد و اسوستھاما پسرش درین صحن بمردا و آمد و جنگ ارجن پیوست چون دروژنه چارج گرنخت اسوستھاما هر چه تمامتر بقوت که بود حمله برد و ارجن اسپان ارا پتہ اورا مجروح ساخت و او زہ کمان ارجن را بتیر برید و بدیدن این حال اہل معرکہ آفرین بہ اسوستھاما کردند کہ عجب کاری نمایان کرده کہ زہ کمان نمود ارجن را شکست و بعد از بریدن زہ ہشت قدم بازگشت و بجملہ تمام تیر بر سینہ ارجن زد اما کاری نیامد ارجن بسرعت تمام کمان را چلہ کرد و بر اسوستھاما تیر پیاپی زد چنانچہ اورا برانداز بسیار تیر باران سرا سیمہ و حیران شد کرن چون این حال دید از صف کوروان برآمدہ بر ارجن دوید ارجن باو گفت کہ تو بارہا در مجلس لان مردانگی میزدی و من بواسطہ ادب راجہ جدمشتر بیچ نمیتوانستم تو گفتہ حال ہمین حکم دارم و زیادتی از جانب شامی ہمین کہ این ہمہ بلند پروازی میکنند کرن گفت سخن بگو و ہر چہ داری بیار ارجن گفت بتوجہ تو ان گفت کہ بسیار بیعت واقع شدہ و شرم نمی آید کہ ہمین زمان از پیش من بدر رفتی سلاجی کہ داشتی ہمہ را کار فرمودی و بیچ کار نہ ساختی و حالا باز آمدہ لان مردانگی میزنی پس ارجن تیر با سبانب او انداخت بر تہ کہ زہ او سوراخ شدہ و کرن آن تیر ہا می خورد و سینہ را سپر ساختہ با استقبال تیر ہا سے او کرن یک تیر آنچنان بر قبضہ دست ارجن زد کہ انگشتان او پھن شد و نزدیک بود کہ کمان از دستش بیفتد پس بخطہ ارجن دست را نگاہداشت تا آزار کمتر شد بعد ازان با استقلال تمام تیر در پشت نہا و کمان کرن را دو نیم ساخت و کرن نیزہ را حوالہ ارجن کرد و درین صحن مردم کرن بر ارجن ریختند و او را در میان گرفتند و جواب میداد و چندان جنگ کرد کہ ہمہ ایشان از پیش او گریختند و کرن تنها پیش او ماند پس آنچنان تیری بر سینہ کرن زد کہ بیہوش افتاد و مردم او را از معرکہ بیرون بردند ارجن باو ترا گفت کہ

خاطر از جانب کردن جمع شد. حالاً ارا به را بر سر برقی که بران پنج درخت تا نذرین تعقیب
 تصویر کرده اند به یکدیگر تمامه در زیر او دست بر او ترا گفت عثمان من از دست
 من زفته که اسپان ترا محافظت نمیتوانم که در اول من از تماشای این جنگ و
 غوغای دارگیر و صدای ارا به بوق و فیه ضعیف گردیده و عثمان اسپان ارد
 من می افتد و اعضای من تمام میل زد و حق بجانب من است که هرگز این طو
 کشاکشی ندیده بودم بلکه در عمر خود خیال هم نکرده بودم ارجن گفت که بسیار
 و اندکی مانده و همین زمان خواهی دید که من از دست رست و چپ کنیز کوکون
 مغلوب را آنچنان بزیر تیر بگیرم که از چپ راست را شناسد بلکه همین زمان این حال
 دارند و مجال در اعضا و توای ایشان مانده نمونه پیش نیستند ازین جا شمع چه
 می ترسی او ترا اول تو می شد و ارا به بر سر به یکدیگر تمامه بر چون ارجن قصد حمله کرد
 گرد پیش به یکدیگر نشست که بر او در وجود من بود و دو ساسن و دو سه و بکرن بودند هر جا
 در آمدند به تیر اول دو ساسن او ترا از خمی ساخت و به تیر دیگر سینه ارجن انشان
 ساخت و ارجن به تیر اول چله گمان او را برید و پنج تیر انداخت که همه بر سینه او
 رسید و او مجروح و مویب گشته روگردان شده پس بکرن جنگ به تیر میگردون
 تیر ارجن به پیشانی او رسید نه میت را از میدان غنیمت دست و در دست
 نیز دست و پا میزد و تیر هم مضطربانه می انداختند عاقبت دیدند که چون کار جا
 نمیرسد قرار بر فرار داده چنان بگریختند که باز پس ندیدند چون به یکدیگر تمامه پله
 و دیگر گون دید فرمود تا همه لشکر مغیر از او به یکبارگی بر ارجن ریختند پس به یکدیگر تمامه
 کمانی که زنگار بود بدست گرفت و بوق را بقوت تمام در میزد و چتر سفید صبح
 را بر سر کشید و لوای منصور را بر پا کرد و مقابل ارجن در آمد و هشت تیر به او
 انداخت و همه بر لوای ارجن که هنوزت بران بود رسید و ارجن بیک تیر حیرت آور
 انداخت و هم برق را و به چهار تیر دیگر چهار سپ ارا به او را بزود تیر به لبها
 راکت و به تیر دیگر شخصی را که تیر ارا به برای محافظت میباش را انداخت پس

۲۱: بیست و
 ۲۵: شاسن
 ۳۵: سه
 ۴: بیکاری

بهیکم تیری را سردا که بیک شش هزاران هزار شست کشاودان را و بان میگویند
 و ارجن نیز و بان خود را از شست کشاود جنگی در میان هر دو سردار پیوسته
 که نظار گویان عالم بالا به تا شا آمدند و آفرین میگفتند پس ارجن او را چندان
 زیر تیر گرفت که تیر با مانند چتر بالا هم بسته شد و بر بهیکم تپامه در رنگ جانوران
 بالای درخت پر در بر یافتند و مهنری که بهیکم تپامه از گن بر این آموخته بود
 در وادی تیر اندازی کار فرمود و هر تیری و هر سلاخی که ارجن از دیو تها یا دیگر گفته
 بود همچنان سردا تا مدتی مدید آنچنان جنگ میکردند که هیچکس را بر دیگری ترجیح
 نمیتوانست داد آخر ارجن ده تیر مهیم بر بهیکم تپامه زد که او قومی بد حال شد و
 بیوش افتاد و بهلبان ارا به او را که نریا نیش زد دیو بهرحت تمام از نو که بر آمد و
 بگرن این حال را دیده خود ابر سر فیل گرفت و بار دیگر بر سر ارجن آمد ارجن تیری
 بر پیشانی فیل او چنان زد که تا هشت صد قدم گر خسته میرفت بعد از آن بگرن از فیل
 فرود آمد و بار بار به شست رو بگیریز نهاد و در جو بهین بدین این حال بجای شد و او از
 اعتراض حمله بر ارجن کرد ارجن تیری بر سینه او چنان نشاند که بهل را بر زمین فرو اند
 رسیدن آن تیر و جو بهین تی کرد بجای و بد حال شد و که زبان گشت ارجن و بجای
 خنده کنان بدین سخن گفت که تو سارا خود را را چه میگفتی و عمر بعیش و عشت میگذرانیدی
 حالا میگذری ای بی نامی را بخود قرار میدی دیگر تا چند زنده خواهی بود و از مردگان
 زون و جوان تا مردان از مرد که گنجین کار بهادریان نیست ساعوس ملک کسی
 کنار گیر و چست بد که پوسه بر لب شمشیر آبر از زنده و در جو بهین را باز غیرت بگشت آمد
 به چند دل باخته بود اما بواسطه نام زنا و سوس برگشت و تمامی لشکر را که با خود داشت
 فرمود تا یکبارگی بر ارجن بریزد جنگ معلوم شد و ارجن چندان تنها جنگ کرد که
 از کشته پشته شدند چون بهیکم تپامه غلبه او با دید بد جو بهین گفت برای خوا
 که جنگ میگذرد و بد تا این زمان بشهر پیراٹ رسیدند و از هیچ شامرومان جنگی و
 بهادریان نامی اکثری کشته شدند و بقیه رو بگیریز نهادند و جمعی که مثل شیا بودند مانند

پیراٹ

بنات انقش یک بیک پریشان گشتند حالا بکدام امید میباشید میاید راه خانه گرفت
 سه چوبنی از یاران بنا شدند یاره نبردیت زمینان قیمت شماره در دیگر مقدمه
 لشکر که سوخته بود و شجا برای خاطر او اینجا آمدید از نام و نشان پدید نیست ایرم تریه که
 بنانل میرویم با استعداد تمام لشکر بر ارجن برادران او میکشیم و فکر اصلی بجا ایشان
 مینایم درین زمان جمل کردن در ارجن مقاومت نمودن با بدبخت پیروز
 مشت بر آتش زدن است همه را این مقدمه معقول افتاده میدان جنگ را
 پیشکش ارجن کرده رو بر یاز خود آوردند در آن حالت ارجن از عرابه بزرگین بود
 آمد و اول بیک تیر حیرت در وجودهین را انداخت که در پای بزرگان که در عمل نداشتند
 و صدای تیر او گوش ایشان رسید گویا معذرتی بود از جانب او با ایشان بعد
 از آن تیر دکان را گذاشته بسیکم تیار و در دونه چارج و کپا چارج را تخطیر که دست
 بر پیشانی نهاده سرفرو آورد و گفت که درین بی ادبی من باعث نبودم از خود
 میدانی که بواسطه تعصب در وجودهین با ابنا سعه عم خود مقابله نموده ام هر حال
 چون نزنند شما هم کرده و نا کرده را معاف دارید مهربانی پدری را از من باز نگیرید
 چون ایشان روان شدند ارجن در میدان ایستاده بوق فتح نواخت و
 شادمان گشت بعد از دیرری متوجه شهر شده در راه نزمیتان کوروان که با
 دو چار میشدند همه از نهار سداد و میگفت که از من مترسید من آن طور کس نیستم که
 از میدان جنگ گرنجیه کسی را بگشتم چه گرنجیه و اسیر شده حکم زن دارد و هیچ مردی
 شمشیری بزن نمی زند بعد از آن ارجن با او ترا گفت که پانچ برادر پادشاهیم که در
 خدمت پدر تو میباشیم چنانچه حال خویش را بگو گفتم بعد ازین فتح یا بنام خود ساز
 دمن خود را بهمان صورت بهنگا میسازم بر حال من هیچ کس را اطلاع ندی که اگر
 پدر تو برین قصد اطلاع یا بیملکت خود را خواهد گذاشت و سلطنت و حکومت از
 خاندان شما خواهد رفت خبر که شرط بود که دریم او ترا گفت کاریکه شما کردید از گفتن
 شنیدن بیرون است بکدام زبان بیان توان کرد من پیش پدر و دیگران

خاموش می نشینم تا زمانیکه مبالغه نمیکند تا پیر سیده نمیکویم اما بعد از پرسیدن
از راستی گزین نیست پس ارجین باز زیر آند زخت آمد که ارا به پسر برات و صلاح
او آنجا بود و ارا به که از آسمان فرود آمده بود باز بالا رفت و همنوت را نیز
بآن ارا به بجای خود رخصت نمود ارجین سلاحهای خود را باز بران دخت آورد
دو تیان و لباس زنانه پوشیده بر ارا به نشسته بهلبانی میگردد تا آنکه بسوا و شهر رسید
ارجین ازان کسوت نمختانه چون محبوب و از خنده مردم شهر ملاحظه میکند و بنابراین
با و ترا گفت که چون اسپان مانده شده زمانی در سحر ا تو وقت میناسیم تا آن زمان
شبابان خود را بشهر بفرست تا خبر باز گردان کردن مواسمی و فتح کردن بر کوردان
برسانند و همچنان کرد چون شب شد ازان سحر او بجانب شهر نهادند و سخته که
خبر داران روان شدند پیش ازان راجه برات بشهر آمده بود مردم شهر مبارکباد
میدادند و پیشکش می آوردند راجه در حرم رفت بعد ازان بزنان خدمتکاران
گفت که همین میان او ترا نمی بینم او کجا رفت گفتند که چون شما با بجانب
رفقید جمعی از جانب جنوب شهر مواسمی را رانده می بردند چون او ترا خبر رفت
بر عرابه سوار شده و بهنلا بهلبانی فرموده بر سر عظیم رفت تا مواسمی را خلاص
سازد راجه برات گفت چون مقدمه لشکر ایشان سر لشکر بر زور همراه ایشان شهر
بود آنرا خود کشتیم و شکست دادیم ظاهرت که فوج مقابل آتزان چون خواهد شد
اما ملاحظه ما نیست که بهنلا بهلبان اوست مباد آنکه شکستی کند پس کنک که
جد مشر باشد گفت اگر فوج باشد از بهنلا باشد پسر شما خرد سال است او را این سخن
خوش نیامد راجه بفرمود تا سپاهیان تازه زور بدهد و روند و خبر بگیرند درین اثنا
خبر داران او ترا رسدند و قصه او را بعرض رسانیدند و کیفیت باز گردانیدن
مواسمی را بتفصیل باز گفتند راجه خوشحال شد پس کنک گفت که بسیار خوش
شدیم و فتح کوردان ازان خوشتر اما جانیکه بهنلا باشد این طور کار با عجب نیست
راجه شنید یا نشنید تعافل داده هیچ نگفت پس فرمود که چون انطور فتح عظیم شد

یکی از من و دوم از فرزند نقاره با بزر دروازه با بید و فیر و دبل و دیگر ساز با
 نیز باید نواخت و شهر را آئین بستند و دختران صاحب حال خود را بزور با آه استه
 بسر و مشغول شدند و همه طوایف با طوفهای لایق با تجل با استقبال او ترا آمدند
 چون مردمان به پیشوائی او ترا رفتند راجه براث بسینه دهری گفت که با نسه محبت
 بازی بیار چون پانسه آورد بر راجه براث کنگ که راجه جدش باشد گفت که ای راجه
 هیچ میدانی که در بازی چه زیانها میباشند پاندهوان بر سر مهن بازی تمام شادی
 خود را بر باد دادند اما چون خاطر تو میخواهد خوش پس هر دو بازی شتند و اینامی
 بازی راجه براث گفت که یاران ملاحظه کنید که پسر من با وجودیکه خردسال است چگونه
 با کوروان جنگ کرده و ایشان را منظم ساخت و مواشی شهر را از ایشان باز
 گرفته است راجه جدش گفت که تو چنان معلوم کنی که پسر تو فتح کرده است هر چه
 کرده است این بهنلا کرده است چون در جنگ می آید چیزی دیگر میشود و در جنگی
 که او بوده باشد البته فتح میکند و دست از جنگ نمیدارد راجه براث گفت هر چه
 تحمل میکنم تو همین بهنلا را تعریف میکنی مخفی چه باشد که تو بهت اید باید کرد است
 چه بر آید جایگه پسر من فتح کرده باشد نام آن طور کسی میبری دیگر میخواهی که در بی
 با من داشته باشی نام بهنلا را مبر کنگ گفت که جایگه مثل بهیکیم پاره و در چار
 و در با چارج و کین و در بود مهن امثال اینها بوده باشند پسر تو با ایشان جنگ
 نمیتواند کرد و صرف ایشان مهن بهنلا خواهد بود که در معرکه فتح ما کرده است با دیوتا
 و دیوان و غیر ایشان جنگ کرده همه را مغلوب ساخته راجه براث اعتراض نگفت
 هیچکس باشد که جواب این مرد ابلهی بدهد که این نوع سخنان دیگر نگویید و از کمال
 قدر پانسه را که در دست داشت چنان بروی راجه جدش زد که خون از بینی روان شد
 در ویدی آنجا ایستاده بود فی الحال مقصد خود را بردست گرفته در پیش خون راجه جدش
 بداشت که مباردا خون بر زمین چکه در نیوقت کسان راجه آمده عرض کردند که او ترا
 کنوار پسر راجه و بهنلا فتح کوروان کرده اند و بر در ایستاده دعا میسرانند راجه

برائٹ گفت کہ ایشان را بطلبید جد ہمشہ کسان را جہ گفت کہ شاہنشاہ را نگذارید کہ بیاید چو کہ اگر او بہ بیند کہ کسی مرا خون آلود کردہ است آنکس را با تمام مردمش خواہد کشت کسان را جہ او ترا کنوار اطلبیدہ آوردند و بہنلا را ہما سجا گذاشتند پسر جہ چون آمد بیای پیرو افتاد و دید کہ از بنی را جہ جد ہمشہ خون می آید و او انار جہ شنیدہ بود و آنکس کہ بار جہ بازی میکند را جہ جد ہمشہ است باید کہ گفت کہ ای کس روی این را خون آلود ساختہ است و این گناہ را کہ کردہ است را جہ برائٹ گفت کہ من زودہ ام او ترا گفت ای را جہ بسیار بد کردہ کہ این شخص را آزار دادہ من احوال او را شنیدہ ام این کار کہ کردہ باعث آن میشود کہ تمام خانوادہ زہر زہر شود اگر سلامتی و خیریت خود میخواہی تلافی خاطر او بکن و عذر خواہی او بجا آر را جہ برائٹ پیش را جہ جد ہمشہ آمد و گفت کہ من گناہ کردم تو عفو کن از من گناہ من بگذران را جہ جد ہمشہ گفت مدتهاست کہ من قہر و غصہ را از خاطر بدر کردہ ام و این خون اگر بز زمین می افتاد بر شامشوم بود از من جہت سیر نہ صہری خون مرا بدست گرفتہ نگذاشت کہ بز زمین چکد چون خون از بنی را جہ جد ہمشہ با تیناد و او دست در روی داشتہ بیا مد بعد از آن گفت کہ حالا بہنلا را بگذارید پس بہنلا را کہ از جہن باشد رخصت دادند کہ بیاید پس از جہن بیا مد اول تعظیم را جہ برائٹ نمود بعد از آن آمدہ بیای کنک کہ را جہ جد ہمشہ باشد با قناد پس را جہ برائٹ پسر خود را نوازش و تعریف کرد و گفت کہ تو پسر خلف منی بیج را جہ محمود تو فرزند منی باشہ شدہ ہیکم کہ بلا سیاہ است از برای من است بگو کہ تو او را چگونه مغلوب ساختی و همچنین ہر کدام روز ناچار و کر یا چارج و ہوسختی ما و غیرہ ہم ہا در آن نامی اند کہ ہر یکی از ایشان تنها لشکر بر این است تو چگونه با ایشان جنگ توانستی کرد او ترا کنوار گفت کہ من بہانہ بیش نبودم و دست من ہم بکاری نرسیدہ اما این فتح کہ شدہ از پسر یک دیوتہ بود کہ آن دیوتہ پسر آمد و جنگ کرد و کوروان شکست داد و من از ترس کوروان اول گرختہ بودم آن دیوتہ مرا بزور گرفتہ آورد و اول داد

تا در جنگاه توانستم ایستاد و موافقی نیر او گردانیده است و جنگ هم او کرده است زمانی
 که بزرگان کوردان گریختند و بعد از آن در وجود من گریخت و او بطریق تسخیر
 بدو وجود من میگفت که بهین مردانگی بجنگ آمده بودی چرا گریختی میروی و باز
 نمیگویی که مردان سلاح جنگ را برای بازی نمی پوشند و بر چند او از عقب
 در جود من نعره میزد در جود من همچنان میرفت و باز نمیدید من در آن حالت
 تعجب میکردم و باز بخود میگفتم که این چه طرفه کسی است که بیچکس را تا این زمان بقوت
 و دلیری او ندیده ام که با سهامی هر شش عرابه سوار و سلاح را با ایشان را
 تنها کشیده گرفت و از او تمامی لشکر آمد چنان گریخت که بدین یک شیر و فلنگ
 رسد آموان میگزی چون او ترا کندار تعریف او بر من نهج کرده راجه پرسید که آن
 دیوتا سپهر حالاً کجاست تو گفت که او همین بهنلاست او را شناس و بهنلا را فرمود که زیور
 و جامه با که در جنگها غنیمت یافته باین اطفال و دختران قسمت کرده بده طفلان
 از آن با سهام خوشحال شدند و راجه نیز خرم و خندان شده بعیش و عشرت میگذاشتند
 باین مردم صحبت میداشت بعد چند روز ارجن و دیگر برادران به او ترا کنوا گفتند که
 تو محرم ماشده و از تحقیق حال اطلاع یافته میخواهیم که با اتفاق تو از کوردان سلطنت
 گرفته راجه جدید هرگز که کنگ مشهورست بر تخت سلطنت بنشانیم و کار و بار او را
 در نظر خاص و عام جلوه دهیم او قبول کرد و دیگر پانژوان غسل کرده و جامهای
 پاکیزه پوشیده و خود را بصورت اصلی مرتب ساخته جانی که راجه براث بارعام
 داده بود رفتند و راجه جدید هرگز بر سر پادشاهت بر او دلان دیگر فرخورد مرتبه خود هرگز
 بر گری نداشتند راجه براث گفت که ای کنگ بر همین ترانمیرسد که اینجا بی ادبی نمانی
 و بر تخت نشینی ارجن گفت که هیچ دانی که این کیت انیکه بر تخت ایند میتواند نشست
 تو که باشی و تخت توج باشد پانژوه هزار فیل مست و مویشار عقب او میرفتند بی پناه
 عرابه و اسپ و کینار بر همین هر روز در مطبخ او طعام میخوردند و عالم از عدل و سخاوت
 او معمور بود و چندان اوصاف حمیده و اوضاع پسندیده دارد که شرح آن بدفاتر

نگین بود اگر از نام و نسب او میسر میسر پسر راجه پانزدهم است و راجه جد مہشتر نام دارد و به واسطه
 حوادث ایام در ولایت تو آمده بود و یک سال در اینجا گذرانیده و حال آنکه زمان بگفت
 بسر رسیده و دولتش را وقت طلوع آورده اگر پسر مہشتر نشیند لیاقت سر بردار و راجه
 براث ازین مقدره حیران ماند و گفت از اخبار آید ما چنان شنیده ام که مانند ^{طن}
 عرقی است که ملک و مال را در قرار باخته آورده شده در اطراف عالم منتشر گشته اند از
 ایشان نام و نشان برچیده روزگار نمانده این چه سخن است که تو میگوئی اگر فی الواقع
 او جد مہشتر است پس برادرانش بهیم و ارجن و نکل و سدید و زرش در ویدی کجا نید
 ارجن اشارت کرد و گفت همین شخصی که باور می تو بود بهیم است و کیچکان را او
 کشت و این زنی که اوقات بمزوری میگذرانند و سیزده صری نام یافته در ویدی
 است و نکل و سدید و این هر دو برادران خود راجه جد مہشترند پس او ترا کنا گفت
 این کسی که حروت میزند و لباس مختشان پوشیده و بتعلیم دختران مشغول بود و این
 که مواشی را بازگردانیده بر کوردان غالب آمده من چه کس بودم که با کوردان
 بهادران که همراه ایشان بودند جنگ توانم کرد هر چه کرده همین ارجن کرده چنان
 جنگها که آن روز کرده و مردمانی که هر یک از ایشان برای لشکر با بس بودند مغلوب
 گردانیده اگر بیان بکنم حیران بمانید پس راجه براث دہست که انیما پانزدهم
 بسیار شرمند شد چنانچه می بایست خدمت ایشان نکرده بود و نادانسته آزار
 با ایشان رسانیده بود پس پسر گفت که من بسیار بد کردم که قدر میچکیدم ایشان را
 نشناختم می باید که تو از جانب من ایشان را عذر خواهی بسیار کنی و اگر فی الواقع
 این ارجن است همیشه ترا که او ترا نام دارد باو بد هم از و پس که ازین نسبت راضی میشو او ترا کنا
 این را بسیار از پدر سخن نمود و گفت این وقت دیگر کجایی یا بم حال آنکه درین ولایت غریب
 آمده اند غنیمت باید شمرد باز که بولایت خود روند ما را کجا در نظر می آید پس راجه براث ازین
 خود این مصلحت کرد او را هم بسیار خوش آمد بعد از آن راجه براث بعد خواهی میش پانزدهم
 و دستار در سر کرده در پای راجه جد مہشتر افتاد و گفت که گناه مرا عفو کنید

و شکر احسان شمارا بکلام زبان تو انم گفت کہ اگر جان مرا از دست سوشرا
 خلاص دارید شما بودید و اگر مویشی و اگر دانیدہ کوروان را نہر حمت و ادب برادر
 شما بود بحال ہرچہ از ملک مال دارم از شماست و دختر خود او ترا کہ بچندین ہنر
 آراستہ است برای خدمت ارجن میدہم راجہ جد ہنر بجانب ارجن نہیہ باشد
 گفت کہ درین باب چہ میگوئی ارجن بر اہر بر اٹ جواب داد کہ من آن دختر را
 چند گاہ تعلیم دارم حکم پدر دارم مرا مناسب نیست کہ با او وصلت نمایم اما این کار
 بر اہر جد ہنر بگذار راجہ جد ہنر فرمود کہ آن دختر را پیش من بیاور تا بہر کہ
 فضیلت خواہم دانست نامزد خواہم کرد آن دختر حکم دختر ما دارد راجہ بر اٹ
 گفت کہ این دختر مع مال و ملک پیشکش است پس راجہ جد ہنر بکہشین مقام داد
 کہ میا و یک سالہ را گذرانیدہ ام و حالا در شہر بر اٹ ظاہر شدہ ام لکن آنست
 کہ شما تا اینجا تشریف آرید و بدیدار خویش مشرف سازید کہ اشتیان ملاقات شما
 بسیار غائب شدہ کہش با جمیع اہل و عیال و اطفال آمد بہل مجبور و ابہمن سجدہ
 زن ارجن را نیز ہمراہ آورد و اندر رسیدن اہر بلبان راجہ جد ہنر بود نیز ہمراہ کہت
 و از کینلہ راجہ دروید ہر پنج سپران پانڈوان نیز بر اٹ رسیدند ہمہ ایشان او ترا
 را بہ سپر ارجن ابہمن نام دادند و طومی عظیم شد و کشتن دران مہانی دہ ہزار
 و صد ہزار اسپ و یازدہ ہزار اہر و کنیزان و غلامان از حد بیرون پیش
 یانڈوان کرد و در شہر بر اٹ در طومی ابہمن در ہر خانہ تقارہ و دہل و نصیری فرستند
 تا آنکہ ایام تختدانی ابہمن در میان بود حکم کرد کہ تمام مردم از او مطلق ہنند
 و ہر کس ہر طور کیہ خواہد بعیش و عشرت مشغول باشد کسی را گرفت و گیر نباشد
 درانی سو دیشنا کہ زن راجہ بر اٹ بود آمدہ در پای درویدی افتاد و
 و ہفت ہزار اسپ داد و صد فیل مست و زر و خرنیہ بسیار دادہ و او ترا
 دادہ محذرت بسیار خواست و از نقد ہزاران ہزار و از لبا سہاے
 فاخرہ و اسباب و اشیا یجدید بہ فقرا و غریبا بخشید و شہر و ولایت از

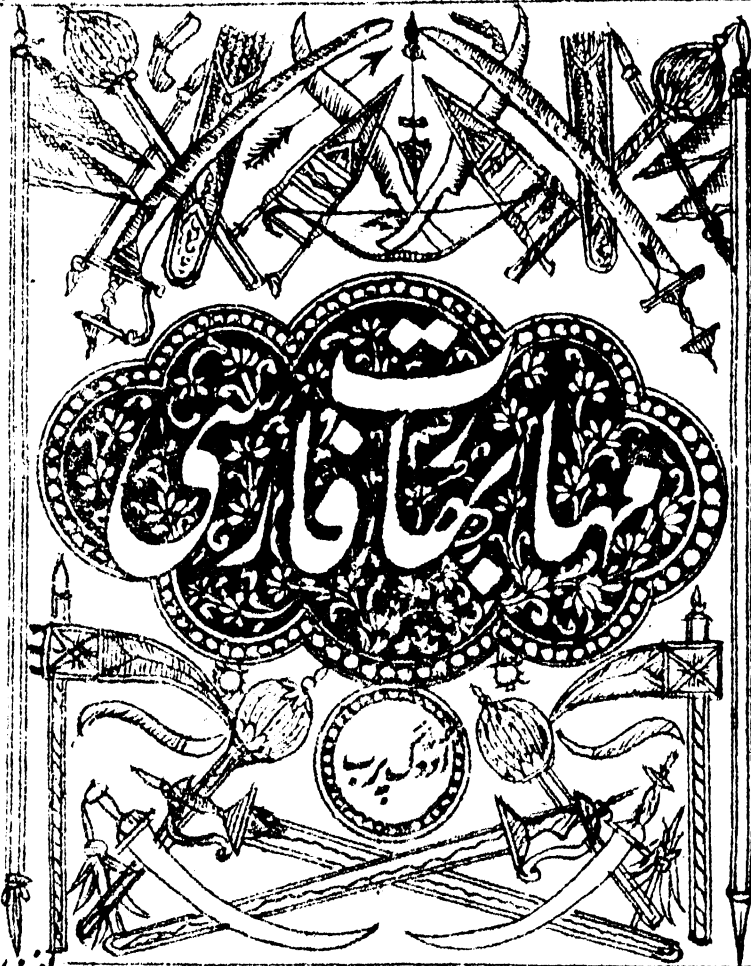
نثار جوهر و درم و دینار پر شد و مردم به دعا و ثنا مشغول بودند و ملک را
 جمعیت در وقت و شادمانی و فرخی و فغانع البالی دست داد فقط

تمام شدند چهارم از کتاب مهاجرات که آنرا بیراث پرب گویند

مجموعہ حالات نو اور جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان سخن الف صدق آئی

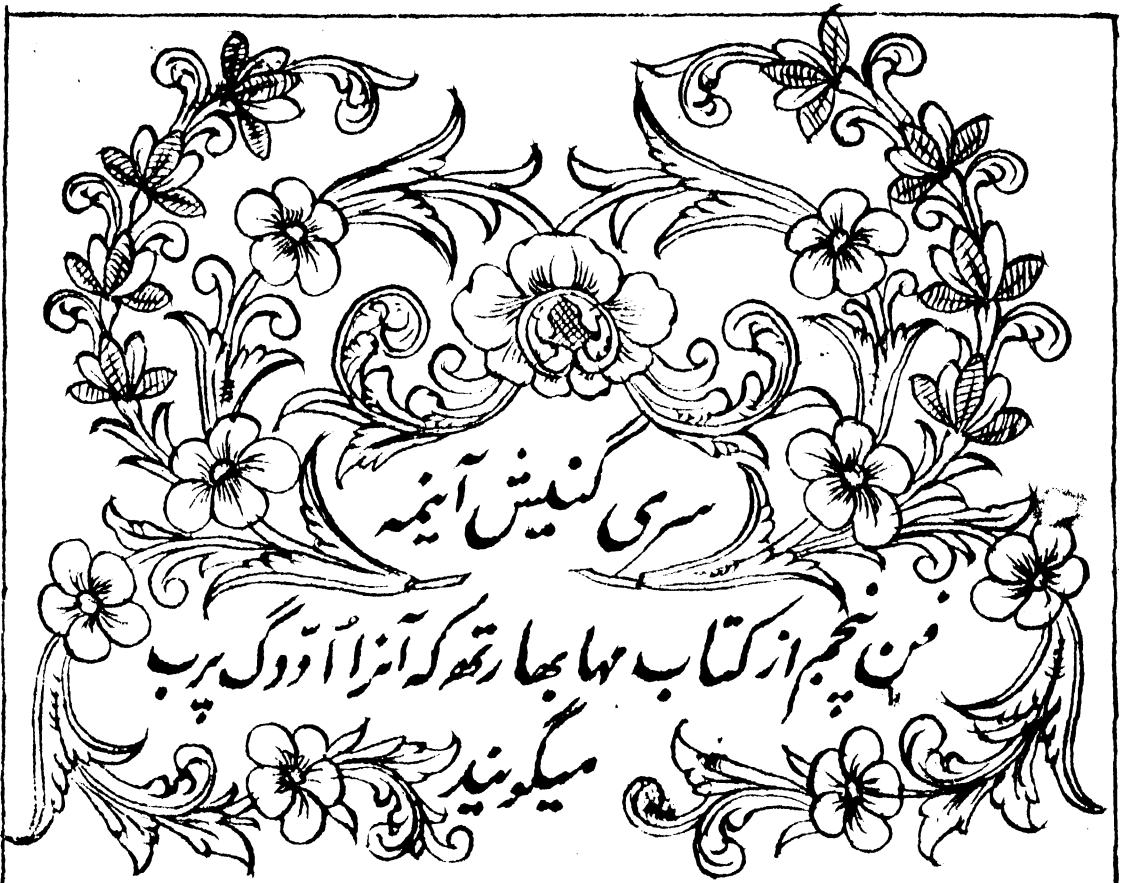
مجموعہ حالات نو اور جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان سخن الف صدق آئی

مجموعہ حالات نو اور جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان سخن الف صدق آئی

کہ کتابت بسیار معتبر و مستند و صحیفہ الیست ہر دل عزیز و معتبر ترجمہ علماء معنون ہے جبر الہی

مطبع می مشرقی کتب و اشعار کتب طبع محلی

راویان اخبار و دانایان هندوان چنین روایت کرده اند که چون ایام
عروسی ابهمن سپهرجن با آثر دختر راجه برات باخر رسید مردم از سوره سوره
فراغ گشتند بعد از آن پانڈوان آغاز مشورت کردند که چه باید کرد پس راجه جده
با برادران و کشتن برادرش بل بصدور در راجه برات با دو پسر شویت و او ترا کنو
در راجه دروید که پدر درویدی بود با پسرش در شت و من پنج پسر درویدی
ابهمن سپهرجن و غیر اینها مثل سانگ و گدو سانگ از خوشیشان کشتن میویکیا
نشستند کشتن آغاز سخن کرد و گفت که بر همه عالم روشن است که حکومت حق
راجه جده به شترت کوروان از کمال حسد حیل کردند بدغا بازی ملک و مال او
ازین هر پنج برادر گرفتند و آنها را سیزده سال از خانمان و مال ملک او
کردند حالا ایام نکبت ایشان بسر آمد و این پانڈوان و کوروان همه ایشان
یکدیگر و من هم باین هر دو طایفه خویشی دارم و این راجه جده به شترت روایت که
اصلاً از پچکس بدی در خاطر نداده و کوروان جامعی اند که کمال مکر و حیل
و بدی دارند حالا کاری میاید کرد که در میان کوروان و پانڈوان صلح شود

१ अभिमन्यु
२ उत्तर

३ श्रीकृष्ण
४ बलभद्र
५ विराट
६ द्रुपद
७ धृष्टद्युम्न
८ सात्यकि
९ गद
१० साम्ब

بهترین سوق آنست که چنان شود که نصف ملک بانها و نصف بانها قرار گیرند و حکومت
 هم از پدر پانڈوان و هم از پدر کوروان بوده است حالا بهتر آنست که مانند پدر
 فرزندان هم بشرکت حکومت میگردند باشند کوروان ملک را بزور شمشیر نگرفتند که
 دیگر پانڈوان را نرسد و دران باب نزاع نمایند صدر رحمت برین جدیتر باشد که
 با وجودیکه آنها ملک را بدغا بازی از وی گرفته اند و قبول کرد و سیزده سال در
 بیابان به غریبی و کمال محنت بسر برد حالا عاقلی و دانائی باید که پیش کوروان برود
 و با ایشان قرار بدهد که مملکت در میان این دو طایفه بالنصف باشد و ترک خصومت
 و نزاع نمایند و چنان نشود که کار جنگ کشد و چندین هزار خلائق در میان تلف
 شود و ملک ویران گردد و آسودگی از عالم بر طرف شود چون کشن این سخن گفت
 همه تحسین کردند و گفتند سخن اینست و بهتر ازین مشورتی نیست بل بپدر برادر کشن گفت
 که کوروان بدغا بازی ملک و مال و زرا ایشان کجا بردند راجه جدیتر باشد که خود به ایشان
 بازی کرد و ایشان از او برده باشند ایشان راجه تاوان است او را نمی بایست که
 بازی کند تا حکومت و مملکت را از دست بدهد ستمگ که از خویشان کشن بود گفت
 که هر کس فراخور عقل و حال خود سخن میکند کشن در آنچه گفت جانب داری میگوید
 و سخن بلبهدر وقتی راست بوده باشد که راجه جدیتر آنها را برای بازی خوانده باشد
 کوروان پانڈو فعل راست کردند بعد از ان این مردم را خواه نا خواه بخانه
 بردند و در هر تراشت که بزرگ همه بود گفت البته بازی بکنید و محلیه هیچ معنی ندارد
 و بجلیله تمام ایشان را بازی آوردند و بدغا بازی از ایشان بردند حالا این سخن
 بلبهدر که ایشان را نبایست بازی کرد و هیچ معنی ندارد و این سخن که کشن برود
 و قرار صلح دهد و ملک نصف نماید من چنان دانم که بجای نمی رسد و اگر کسی
 سخن با ایشان بگوید بهیکم تپامه و در دنیا چایج قبول خواهند کرد و بدو در میان
 خواهند گفت اما او ان طوری عاقبتی است که هرگز این سخن را قبول نخواهد کرد
 و بر صلح راضی نخواهد شد مرا بگذارید که فلان شد بر سر وجود من بر دم بضر تیر خندان

اور او کوروان را زبون سازم که ایشان خود آورده بزاری نصف ملک را به پانڈون
 بدهند جایی که مثل جد شتر وارجن و بهیم برادران و فرزندان ایشان مثل
 کمر و که و ابهمس و غیسره و مثل کیش صاحبی و همچو من دوستی بوره باشد
 چه لازمست که کسی با ایشان ملائمت کند چرا بدر جوهر من چنان نه کفیر که ایشان خود
 رسیان در گردن خود با کرده بیایند و بنهرا منت ملک و مال بر اجه جد شتر و
 برادرانش بدیند راجه دروید گفت که ساگ خوب میگوید در جوهر من هرگز ملائمت
 و پیغام جایی پانڈوان را نخواهد داد و هر چند ملائمت با و بیشتر بکنند او بدتر خواهد
 خرد تا آنکه نذر راه نمیرود و با و ما ضربی نرسد هرگز بر اجه نخواهد آمد مصلحت آنست که بر جها
 اطراف که با دوستی دارند مثل بجلکت راجه کامرو و سینا جت راجه مالوه با بلیک
 و مویج کیش که راجها در میان کند بار و پنجاب میباشند و سپارش راجه کشمیر قوم
 که در شوالاک حاکمند و خیت سین راجه پنجاب و ایک لبتیه که در میان تهلان شعیب
 ممتازست و غیر این مردم بسیار که بسخن ما همه حاضر میشوند گسان میباید فرستاد تا
 همه بالشکریای خود بیایند بعد از آن کیش را پیش و بر تراشت باید فرستاد چون
 ایشان این جماعت ما را بشنوند با ضرورت بصالح راضی شوند و الا به ملائمت هرگز
 صلح صورت نمی یابد کیش گفت صلح انیست که این مرد عاقل گفت تا آنچنین
 نکنید در جوهر من اصلا صلح نخواهد کرد و بعد از آن کیش گفت که ما اینجا برای مهمانی آمده
 بودیم حال راه خانه میگیریم شما بزرگان هر طور که صلح دانید میان برادران صلح بدید
 و نسبت ما به کوروان و پانڈوان مساویست این هر دو جماعه خوشان مانند کیش این
 سخن بگفت و بجانب دوار کاروان شد و راجه بر اشد دروید بعد از وواع کیش مردم
 را با اطراف و جوانب برای طلب کوبک فرستادند و لشکر و خدمت چشم بسیار آمدن گفت
 در جوهر من نیز خبر استعداد ایشان شنیده از اطراف راجه ما را طلبیده و از بر اجه جنگ
 مستعد شد و دروید بر منی را از نزد یگان او که بر استی و دیانت موصوف بود
 بخواند و گفت که قصه نزاع این دو جماعت نیکو تو معلومست چون ویش بسیار در اجه

१ भगदत्त
 २ सेनापति
 ३ बाह्यिक
 ४ मन्त्रकेश
 ५ सुपाश्व
 ६ सकलब

و خدمت بزرگان بسیار کرده میخواهم که بطریق و کالت نزد کوروان بروی اول ایشان را ببطایف اخیل نصیحت کنی که نزاع از میان برخیزد و پدر برادر و برتر شست که مردی یا انصاف است و عاقبت اندیش او را از خود گردانی و از هر باب سخنان گفته خاطر نشان هر تراشت سازی اگر در جود من فصاح و مواعظ شما را قبول کند قضا و اگر مقبضای جهل و غرور بسخن شما در نیاید پس کاری کنی که بزرگان و دانایان ایشان مثل در و نا چایج و کرا چایج و هیکم تپامه و غیر هم را از خود سازی و تفرقه در میان جماعه ایشان با ندازی تا آن زمان که میان کوروان نزاعی شود و ففاتی در میان ایشان پیدا آید پانڈوان هم فی الجمله قوتی پیدا میکنند تهر تدبیر با در جنگ نیست که دشمنان را با هم در اندازند و خود تفرج کرده باشند پیش از آنکه وکیل برسد در جود من خبر یافت که کشن جانب دوار گرفت او بخاطر رسانید اگر نوعی من کشن را از خود سازم بسیار خوب است بنا برین از هر استنا پور برعت تمام خود را بلامت کشن رسانید و پانڈوان بشنیدن این خبر اتفاق نموده از جن را جانب کشن جمیع دوانیند هر دو در یک روز بدوار کا آمدند در جود من او را بان کشن گفتند که او در خواب است در جود من گفته آنها مقید نشده از غرور و تکبر بیجا گرفت و بر سر بالین کشن نشست و بجهت آنکه حاکم اندر پرست بود کشن را بتعلیم کم دید اما ارجن با رب تمام رفت و بجانب پای کشن دست بسته بایستاد چون کشن از خواب بیدار شد اول چشم او بر ارجن افتاد او را تعلیم کرد و پرسید که خیر باشد کجا بودی و بجهت تقریب آمدی پیش از آنکه ارجن جواب دهد در جود من ناپرسیده گفت که من همین وقت با اینجا رسیدم چون استعداد جنگ با برادران میکنم شما جمعیت بسیار بکوک تعیین بکنید و چون پیش شما من و ارجن را بیم چشمداشت نیست که هر دو را بیک چشم بینید او را بر من ترجیح نمیدید که من بیشتر از دو خدمت رسیده ام و قاعده بزرگان را نیکو میدانید که هر که در خدمت ایشان سبقت نماید اول التفات باو میکنند و شما که با وجود این نسبت مرا گذاشته

بارجن حرف زدید سبب این معلوم نشد کشتن گفت که راست است که شما بیسته آمده
 باشید اما چون اول نظر من بر ارجن افتاد اگر او را پرسیدم دل خود را ازین مهر
 مرخانی که نگین را از شما چشم راست می بینم و دیگری را بچشم چپ چنان میسازم که
 تسلی هر دو میشود و دیگری او چون خرد سال بود و شما بزرگید ما توان اول دل خود را
 بدست باید آورد و بر ایشان نمر بانی کرد کشتن با مثال این سخنان و بجزئی در جود من
 میگرد تا او تسلی یافت بعد از آن گفت که من تنها خود را در یک پایه می نهم و بر او
 بلبه در را با جمع ملازمان لشکر خود مع یراق و سلاح و حشم و خدم در یک دیگر شما هر دو مختیرید
 مرا تنها بگیرید یا تمامی لشکر را و بجانب هر کس که من خواهم بود یراق همراه نخواهم داشت
 و جنگ هم نخواهم کرد ارجن پیشدستی کرد و گفت که من خود تنها شما را اختیار
 کردم خواه سلاح بندید خواه نه بندید خواه جنگ کنید خواه نه کنید بودن
 شما در جنگ برابر صد هزار لشکر است و باعث قوت دل ماست در جود من بطبع
 رغبت خود همه لشکر کشتن و بهادران نامی را درخواست کرد و در خاطر خود آورد که
 یک کشتن کجا و چندین هزار ویران کجا کشتن بفرست در یافت که او بدین معنی
 خوشحال است گفت برو تمامی لشکر میدو تو نامزد کردم پس در جود من از آنجا بخانه
 بلبه در رفت و کیفیت واقعی را باز نمود و گفت برای طلب در پیش کشتن آمده
 بودم کشتن کار بجد عاسی من کرد و شما را جمع انبوه بکوبک من نامزد کرده بلبه در گفت که
 براث من از جانب شما سخنان بسیار بکشتن گفتم و رعایت و جانب داری کردن
 کردم او هیچ گفته مرا قبول نکرد بنابراین مرا سر دل جنگ نمانده میخواهم که همراه بچکس
 نباشم شما دانید و کار شما بر مید و از روی راستی با پانده آن جنگ کنید و در غایبازی
 دل را بر طوف سازید که آدمی ز او را باید که بغیر از راستی سترزند و در آن بکوشید که باعث
 نیکنای شما شود بلبه در این بگفت در جود من را در کنار گرفت و در اع کردن
 در جود من بخانه کشت بر ما جاد و زفت او یک چو منی لشکر همراه در جود من ساخت
 او را استاده از دور رخصت کرد و یک کهنه منی عبارت است از بیت و یک هزار

هشت صد و پنجاه و نیک در همین قدر ارا به و یک لکه و نود و شش هزار و هشتصد
 و سی سوار و سه لکه و شصت هزار و پنجاه پیاده تیر انداز این مقدار جمعیت را
 بزبان هندوی کهنه میگویند در وجود همین از پیش کشن برخاست و جمعیت از دو کار
 همراه گرفت و بخانه خود آمد چون در حدود همین از پیش کشن برخاست کشن از ارجن پرسید
 که تو مرا بچه واسطه قبول کردی و ازین که بی سلاح بدو پانڈوان بیایم از من چه کشاید
 ارجن گفت که شما همه باب الاوق اید اگر از مسافت چندین راه هم توبه نماید با انکسایت
 چه جای آنکه با ما در جنگ و لشکر باشید میباید که توبه در بیغ نزارید و محبت بکا برید که ما
 بر اعدا مظفر و غالب باشیم کشن گفت که من صدق و یقین شمارا می آزمووم
 خاطر همه باب جمع دارید چون من بجانب شما ام فتح خواهید یافت و آنچه بخواهید
 همان طور خواهد شد ارجن از اینجا نزد راجه جا به شتر آمد چون خبر باطراف بلاد رسید
 که پانڈوان و کوروان لشکر جمع میکنند و داعیه جنگ باهم دارند مثل که خالوی
 نکل و سهدید و برادر مادری زن راجه پانڈیود با لشکر بسیار چنانچه دو کرده همین
 لشکر او میگرفت متوجه مرد پانڈوان شد و همه لشکرش اسپان عراقی سوار و
 کمان و لاتی و شمشیرهای مسری داشتند با کمال جمعیت و یراق روان شدند
 در وجود همین شنید که مثل باین لشکر جمعیت که یک پانڈوان میرود کمان با استقبال او
 فرستاده التماس نمود که من در سر راه شما واقع شده ام چند روز اینجا آمده همان
 شوید کمال گرم است بعد از آن بهر جا که خاطر خواه شما بوده باشد هیچکس مانع نخواهد شد
 مثل حسب التماس او اول بلشکر در وجود همین زوت در وجود همین او را مهمانی بسیار کرد
 چون شب شد تنها پیش مثل رفت مثل رسید که سبب آمدن صیت در وجود
 گفت ما داعیه داریم که با پانڈوان جنگ کنیم التماس از شما آنست که در لشکر
 بوده باشید ما همه تابع رای شما میشویم و همه شمارا بسرداری قبول داریم مثل قبول
 نمود بعد از آن پیش پانڈوان آمد پانڈوان همه او را استقبال نمودند و تعظیم او
 بجا آوردند و مثل ایشان را پرستش نمود و از محنت آنچه در آن سیزده سال واقع

शल्य

شدہ ہو پر سید چون ایشان تفصیل احوال خود را باو گفتند شل گفت کہ حالایم
 محنت شما باخبر رسیدہ بعد ازین راحتا خواہید دید و قصہ آمدن در جودہن وعدہ
 کہ باو کردہ بود با ایشان گفت کہ من بچیت کوکک شما آمدہ ہوں حالاً در جودہن در میان
 راہ بلشکر خود برد باو وعدہ کردہ ام کہ بلشکر او با شتم حالاً چہ تدبیر سازم را چہ جہت گفت
 کہ شما و کرشن پیش ما برابر اید چنانچہ کرشن رامی بنیم ہمان طور شما را میدانم و شما کہ
 با در جودہن از راہ اخلاص و مہربانی وعدہ کردہ اید خلاص وعدہ نمیتوانید کرد
 اما یک التماس از شما دارم چنانچہ کرشن بر بہل ارجن خواہند بود شاہ بہل کرن ہوزہ با
 بہر نوع کہ دانید چنان سازید کہ در روز جنگ زور کرن کم شود و ارجن برد غالب آید
 شل گفت قبول کردم کہ چنان سخنان در وقت جنگ بکرن بگویم کہ ارجن برد غالب
 گردد بعد از ان شل بہ پانڈوان گفت کہ شما درین سیزدہ سال زحمت بسیار کشیدہ اید
 در مقابل آن زحمت راحتا خواہید یافت چنانچہ انیدر بعد زحمت کشدن از
 برتر اسر جمعیت یافتہ را چہ جہت ہر سید کہ قصہ برتر اسر چگونہ بود برتر اسر چس بود
 و انیدر ازو چہ زحمت دیدہ بود شل گفت بشوروپ نام دیوی بود بغایت زبردست
 سہ سہ داشت بیک سر بید میخیزاند و بہ یک سر مردم رامی ترسانید و بیک سر شراب و
 طعام میخورد و از عبادت مشغول گشت انیدر ازو ترسید کہ مبادا دعای من بسوروپ
 از کمال عبادت مستجاب شود و او جامی مرا از خدای تعالی درخواست نماید و بر من مستجابی
 شود انیدر خواست کہ او را از عبادت باز داند زنان صاحب جمال را پیش او فرستاد
 با ایشان گفت کہ بہر نوع توانید او را از عبادت باز دارید آن زنان خود را آراستہ
 پیش بشوروپ رفتند و آغاز جلوہ و گویندگی در قصص کردند اصلاً بشوروپ لطفت
 با ایشان نشد و از عبادت باز نہ ایستاد انیدر چون دید کہ ازین زنان مقصود حاصل
 نشد صاعقہ او را زد و بیک سر او را برید بعد از ان بہ تچہ درود گر گفت کہ دو دیگر
 او را از بدن جدا کن تچہ بانیدر گفت این برہمن ست و کشتن او را گناہ عظیمست
 من او را نمی کشم انیدر گفت دشمن ہست بعد از کشتن او خیرات بسیار بکنیم و چندان

विश्वरूप

عبادت حق سبحانه مینمایم که کفارت این گناه میشود بجهه سرهای او را برید از آن سر
 بشور و پ که بید میخواند کجشکان زرد برد آمدند و از آن سری که مردم را می ترسانند در اجما
 برد آمدند و از آن سری که طعام میخورد کجشکان خانگی برد آمدند چون بشور و پ که شد
 ایندربلی نم شد پد بشور و پ که تشا نام داشت چون شنید که اندر پسر اکت بافتا
 نکلین و اعتراض شد و غسل کرد و آتش افروخت و بهوم بجای آورد و با آتش میگفت که از
 برای انتقام و کینه ایندربی باید که از تو شخصی پیدا شود پس از آن آتش شخصی برد
 چون تابش آفتاب و یک سرداشت و نام او برتر است و به تعظیم تمام پیش تشا با ستاد
 و گفت که مراجع میفرمائی تشا گفت که من ترا از خدا برای همین خواست ام که ایندرب
 بکشی و انتقام برادر خود بسور و پ از دیکشی او قبول کرد و قصد عالم بالا نمود و از زمین
 بر آسمان رفت و ایندرب جنگ عظیم کرد و برتر است غالب آمد درین فراخ ساخت و ایندرب
 فروردی پوتها چون دیدند که ایندرب از راه دلمان او فرود کشید بکلیه گرفتند که این پ
 واقع شد اتفاق کرده خمیازه را بر دهن برتر است گذاشتند برتر است چون خمیازه کشیدند
 از دهن او برآمد باز با برتر است بنیاد جنگ کرد و در اثناء جنگ باز برتر است بقوت عبادت
 پد خودی افزود و بزرگ میشد ایندرب این معنی را دریافت که او ساعت ساعت بافتا
 می یابد و قوت میگردد و از او ترسید و همراه دیوتها گریخته در کوه مندر اچل رفت
 تا از معبود مطلق چه حکم درین باب نازل شود ایندرب در کوهستان بعبادت مشغول گشت
 و بعد از آنکه عبادت و ریاضت بسیار کرد و ندائی از اجا شنید که باز برگشته پیش برتر است
 برو و با او بجانه شو تا کار تو کتایشی یابد بدیوتها بفرمود که بجانه او آمدند و برتر است را
 تحسین و ثنا گفتند که قوت تو برتر است است که در تمام عالم صیتش اشتهار یافته و تا
 قوزمین و زمان را گرفته ایندرب را طاقت مقاومت نیست بیا و از سر جنگ او بگذر
 که درین جنگ عالمی را ایندرب بسیار خواهد رسید و اگر بالفرض جنگ هم بکنید ایندرب هم
 شکست نخواهد یافت و جنگ با متداد می کشد از همه بهتر نیست که با یکدیگر صلح بکنید
 برتر است گفت که ایندرب هم میخواهد که حکومت عالم بالا کند و من نیز همین داعیه دارم

دو شمشیر در یک نیام نمی گنجد صلح میان ما و او صورتی ندارد باز دیوتها گفتند که
 ایندرا کسی خوب است بشارت مایل نعت و سرشته یگانگی را تا میتواند از دست
 نمیدهد چون در صلح مصلحت عام است تو درین مضائقه مکن او چون مبالغه دیوتها
 را در باب آشتی یافت گفت خوش باشد من گفته شمارا قبول کردم بشرطیکه
 همه دعا بکنید تا هیچکس مرا نتواند بکشتد و هر زخمی که از آہن و چوب و سنگ
 و مشت و غیر آن باشد بمن کار نمواند کرد و نہ روز و نہ شب مرگ مرا نتواند بکشت
 دیوتها و عابدان و برہمنان او را دعا کردند و گفتند ہمین طوبی باشد تو از چیزی خشک
 که از چوب و آہن و غیرہ باشد نمیری و نہ از چیزی تر که مثل آب و مانند آن بج از
 برق و صاعقه باشد بعد از چند گاہ کہ بر ترا سر کبارہ دریا نشسته بود و ایندرا نیز
 بطریق سیرانجا رفته و یک کف دریا کہ بنایت بزرگ بود دید بخود گفت کہ حال اوست
 غروب آفتاب است نہ شب است نہ روز مناست این است کہ باین کف دریا این
 بر ترا سر را بکشم کہ کف دریا سخاک است و نہ آب است و دران کف نہ تعبیه سنگ قوت
 ندارد و بسراورد او را بکشتد و چون بر ترا سرا ایندرا بکشت دیوتها همه خوشحال شدند
 اما در بشرہ ایندرا آن فروغ نماند و بتقریب اینکہ جیلہ کرد و پیمان را شکستہ برہمنی را
 بکشت قوتش کہ شد ایندرا زین شرم حکومت را گذاشت و در میان حوض آبی کہ
 عمیق بود و نزدیک کوه سمیر در پنج کمل نہان شد چون مردم ایندرا را دیدند کہ جا
 رفت و بعد از نہان شدن او ابراز باریدین و باد از وزیدین با ستاد وزمین
 خشک ماند و خرابی در عالم افتاد و دیوتها همه سر اسیمہ شدند با یکدیگر مشورت نمودند
 کہ نہ کہہ راجہ کہ ساکن گرہ مکتکیست بکہومت سزاوارست ہمہ پیش او رفتند و
 گفتند کہ ترا ایندرا می باید شدن و عالم را انتظام باید داد او گفت کہ ایندرا بسیار
 قوی بود و من بسیار عاجز کہ نہ زور جنگی دارم و نہ قوت ریاضت و عبادت معلوم
 کہ از دست من چکار آید ایشان گفتند کہ زور طاعتی و عبادتی کہ ما داریم ہمہ برای تو
 میدہیم و ترا حاکم میازیم پس او را بر مملکت و ولایت ایندرا تصرف تمام حاصل شد

१ नक्षत्र

وآن کار با کہ از دست ایند رظا ہر میشد از وہم بظہور میوست رہر جا کہ در کوہستان بود
 سایہ درختان و کنارہ دریا و گوشہ وآب ہوای خوش و فضای دل خوش و دلکش
 میبود نہمک راجہ ہم مثل ایند ر بجرم و حشم و خدم خود میرفت و ہمیشہ عشرت میگذاشت
 و نادر پیش او میرفت و باغ و بہتان ہمراہ او میگشت تا ہر میوہ کہ در ہر فصل طلب
 میداشت برای او حاضر بود روزی نظر او بر ایند رانی کہ زن ایند ر بود افتاد و دید
 کہ بسیار شکل مطبوع و قدر و قامت موزون دارد و مائل او شد و گفت چون ہر کسی کہ
 متصرف ولایت ایند ر میشود اندرانی از وہم میباشد حالاکہ من ایند ر با شتم این بن
 ایند ر سابق چہ پیش من نمی آید ایند رانی ازین معنی ترسید و گر بختہ در نیاہ برہست
 رفت بطریق عجز و زاری بدو گفت کہ تو اوستا و در بزرگ مالی و ہمیشہ مراد عالی خیر
 میکردی حالاکہ راجہ نہمک در من بچشم حقارت بنیانت دیدہ میخواید کہ در من عصمت
 مرا آلودہ سازد التماس آنست کہ مرا ازین شر خلاصی رہی و طوری سازی کہ خلل در
 پاکلی من راہ نیاید برہست او را دلاسا داد کہ خاطر راجہ جمع دار نزدیک ست کہ ایند ر
 شوہر تو اینجا برسد جا سو سان این خبر را بہ نہمک بردند کہ برہست ایند رانی را از
 آمدن مانع شدہ ازین خبر ناخوش شد و برہست اعتراض گشت و یو تہا شجہ
 نزدیک اور رفتند و گفتند کہ این ہمہ خشم بر کہ میکنی و در عالم کیت کہ تا ب غضب
 تو داشته باشد اما از سخن رہت گفتن چارہ نیست بالضرورۃ میگویم کہ ایند رانی
 زن دیگر است و شوہر او ہنوز زندہ است و احتمال دارد کہ زندہ برگردد و غرض از
 وجود پادشاہان و حاکمان انیت کہ اہل و عیال مردم از ایشان امین شہند
 و کسی ضرر و زرنہا و اموال خلق نتواند رسانید چون خود چشم طبع در زمان ہم
 بدوزید حال چہ باشد مصرع چو کفر از کعبہ بر خیزد کجا ماند مسلمانانی نہمک گفت مرا
 کہ از اندرانی مانع می آید ایند ر را وقتی کہ بازن بر منہی فساد کرد و او را در بہت
 حیات شوہر در تصرف آورد منع نکردید و کیفیت ایند ر حالا بہست معلوم نیست کہ
 او بر یقین زندہ باشد و بدہیامی دیگر کہ ایند ر کردہ است از شمار بیرون است

من تا چند تعداد کنم حالا اگر رضای من میخواهید ایند رانی را پیش من بیارید و بگو
 چون دیدند که نهک بسیار خشکین شده است برای خاطر او پیش بر مهبت رفتند
 و گفتند که نظام عالم حالا به نهک مربوط است داد بر ایند رانی مایل شده ازین من
 بقرارت ایند رانی را با بسیار تا پیش او بریم بر مهبت گفت که ایند رانی نهک
 و بردارست و پناه بمن آورده است چون روا باشد که او را گرفته بشما بدیم از بزرگان
 شنیده ام هر که کسی پناه برده باشد از ترس دشمنی آنها با او آورده اگر آن کس
 او را گرفته بدید هرگز زوری فلاح نه بنید و دران شهر باران نه بارد و قحط افتد و بویها
 گفتند که چون ایند رانی را کشیده نمید مہید فکری بکنید که ہم دل نهک بدست آید
 و ہم خلل در پاکی ایند رانی راه نیابد بر مهبت با ایند رانی گفت که حالا پیش نهک
 تا از دیدن تو او را تسلی شود اگر خواهد که صحبت تو دارد و عده روز دیگر با کون
 حیلہ کرده از پیش او برخیزد و بویها به ایند رانی گفتند که بجز دیدن تو او را قدرت بد
 کردن نخواهد ماند در پاکی تو خلل انداختن نمی تواند همراه ما بیا که سلامت بریم و سلامت
 بیاریم او را از گفتن ایشان چاره نماند بر فاست و پیش نهک آمد نهک از دیدن او
 چندان خوشحال شد که در جامه نیکنی در باو گفت که حالا ایند زمانه من و عالم بالا و
 زیر زمین و روی زمین از منست ترا ازین چه بهتر که زن من باشی از شنیدن این سخن
 ایند رانی ترسید و لرزید و نهک را تعظیم و خدمت کرد و نه می و آهنگی گفت هر کس بر
 تخت ایند رمی نشیند من خدمتگاری او میکنم و چون از ایند سابق هیچ خبری
 معلوم نیست و نمیدانم که او هنوز زنده است یا مرده بنابراین التماس دارم که
 مرا مهلت چند روزه بدید تا خبر تحقیق از او بگیرم بعد از آنکه بدانم که ایند سابق
 تحقیق ازین عالم رفته است غیر از بوی خاطر و رضای جوئی توجه علاج دارم نهک گفت
 خوش است حالا بمنزل خود برود اما وعده که میکنی می باید که بوفارسد و خلاص نشود و
 دیوتها ایند رانی را همراه گرفته و آتش که معبود ایشان بود پیش انداخته نزد من
 رفتند و گفتند که بالفعل ایند رانی تنوع الوقتی کرده بجهله از دست نهک خلاص نیفت

اما زبکہ او گرفتار ایند رانی ست مرتبه دیگر باز خواهد طلبید علاجی باید کرد که ایند
 سابق بیاید و از و خبر باید گرفت برین قرار دیوتها پیش بشن که دیوتامی بزرگ نزد
 ایشان ست منتقد و از و پرسیدند که ایند برتر اسر بر بمن را کشته و بگناه عظیم گرفتار شد
 بیچ میدانید که کجا رفته است او گفت که جانب کوه سمیر زفته بعبادت مشغول خواهد بود
 شما بروید و با او بگوئید که او آمده جکی بکنند که آنرا اسمید جگ میگویند و آن عبارت ست
 ازین که آتش افروزند و بر بمنان و مردم بیار طلبیده خیرات و انعام بسیار میدهند
 و ایسی را که موصوف بصفات معهوده است بکشند پس بشن گفت که اگر این طور جکی
 خواهد کرد کفار و گناہان او خواهد شد و باز بخت خواهد پشت دیوتها تفحص کرده و را
 طلبیده آوردند و چنانچه معهود بود جگ کرد و اندکی از اثر گناه او باقی ماند و دیگر گناہان
 او محو شدند و بقیه شامت گناه او بیچ جاقسمت یافت پاره بر آبهارفت رنگ تیرگی
 آب از انجاست و قسمتی بزرگان ریختند که جمیع صمغ از ان پیدا شد و بهره بگویند
 رسید که رحیم آهن در نگار و امثال آن حاصل آمد و قدری نصیب زمین گردید که شود
 و نمک و غیره پیدا شد و اندکی نصیب زنان که حفیض ایشان از انجاست ایند بی گناه
 و بمنزل خود باز آمد دید که نمک بسیار غالب ست و ایند رطاعت مقاومت با او ندارد
 باز که سخت ایند رانی را با زبلی طاعتی و بقیاری دست داد و متحیر شد که کجا رفت و آغاز کرد
 زاری کرده میگفت ای ناراین من پاک و منم بنظر خیانیت بکسی ندیده ام پس شوهر را
 بمن برسان درین وقت که او این زاری مینمود ایند رانی نام زنی پیش ایند رانی
 بیاید ایند رانی چون او را بدید تعظیم او بجا آورد و در پیش او بایستاد ایند رانی بگفت
 که من با تو بگویم که ایند رانی کجاست ایند رانی چون این بشنید در پای افتاد و بگفت
 که از کوههای جنوبی چون میگذری بدریا میرسی در میان دریا جزیره ایست که همه است
 در میان آن جزیره حوض ست و در میان آن حوض گل نیلوفرست و در نیلوفر ریش
 بارکی ست ایند در میان آن ریش بارکی نشسته است ایند رانی چون آنرا شنید بجا
 خوشحال شده و بخواهد ایند رانی چون بان گل نیلوفر رسید او هم باریک گشته زنت

उपमिति

॥

و در پہلوئی ایندزشت چون ایندز زن خود را بدید بچندید و بگفت تو چون مرا اینتی
 ایندزانی قصه راجه نمک را گفت که او آمده بجای تو نشسته است و طمع درین بسته بود
 دیوتها از چند روز در اولت گرفته اند اگر تو مرا میخواهی از اینجا بریز اندر گفت که
 تو خوب کرده که با و وعده نموده حالا پیش او برو با او بگو که اگر تو مرا میخواهی بر محض
 سوار شو و بفرما که آن محض را جماعتی بردارند که هرگز محض برداشته باشند و پیش من
 تا من با تو صحبت دارم و ایندز را با او گفت چون از اینجا بروی هیچکس را بر حال من
 اطلاع ندی و قصه ملاقات را با کسی نگویی که هنوز وقت دولت من نرسیده است
 آن وقت که میرسد من خود خواهم آمد و سلطنت خواهم گرفت ایندزانی ایندز را
 وداع کرده متوجه بجانب نمک شد چون پیش نمک رسید نمک نهایت خوشحال شد
 و با ایندزانی گفت بسیار خوب کردی که وعده وفا نمودی و پیش آمدی ایندزانی گفت
 که چون تو مرا میخواهی می باید که بر محض ایندز سوار شوی و بفرمائی تا که میشران
 بر منان آن محض را برداشته ترا پیش من بیارند چرا که ایندز هرگز این کار
 نکرده است چون تو این چنین خواهی کرد همه دیوتها از تو خواهند ترسید و
 مطیع تو خواهند شد نمک ازین سخن ایندزانی بسیار خوشحال گشت و گفت
 بسیار خوب راهی بمن نمودی چرا که همه دیوتها در تصرف من بودند حالا که میشران
 و بر منان را از بون خود گردانم نمک اندرانی را گفت که تو بجای خود برو
 تا من چنانچه تو گفتمی بجان تو بیایم ایندزانی بجای خود رفت و نمک بفرمود تا
 رکبیشران و بر منان را گرفته آوردند پیش از آنکه نمک متوجه بجان ایندزانی شود
 ایندزانی پیش مشتری آمد و گفت که من بانمک راجه چیدین وعده کرده ام حالا از
 بجان من خواهد آمد چه کار کنم مشتری گفت تو غمگین مشو که من هوم میکنم و خبر ایندز
 میگیرم پس هوم کرد آتش بصورت زنی برآمده پیش مشتری آمد مشتری بان گفت
 که برو هر جا که ایندز بوده باشد پیدا کرده بیا آن زن رفت و تمام عالم را بگشت و
 شخص ایندز نمود هیچ جا از ایندز نشان نیافت باز برگشته پیش مشتری آمد و گفت

عالم را گردیدم از ایندیشان نیافتم و شنیدم که ایندو در ریاست اما بدریا نرفتم
 چرا که بزای آب دستی نیست مشتری گفت که من افسونی بر آب خوانده آن آب را
 بر تویی پاشتم که آب جو آزاری نرساند بعد از آن مشتری آن افسون را خوانده آب
 آن افسون را بر آن زن که از آتش بر خاسته بود پاشید و او را گفت که حالا تو
 بآب برو آن زمان بدریا رفت و در دریا گردید از دریا بآن جزیره درآمد و از جزیره تا
 بحوض رفت و در میان آن حوض گل نیلوفر را دید و در ریشه آن گل نیلوفر ایندو را پست
 آمده مشتری را خبر کرد که ایندو فلان جا یافتم مشتری با اتفاق همه دیوتها پیش ایندو رفت
 و دیوتها تعریف ایندو کردند و گفتند تو مثل برتر استرا کشتی حالا چرا گریخته در دریا نیما
 شدی ایندو مشتری گفت نمک خود معلوم است که چه قوت داشت اما این دیوتها او را
 بر تخت نشاندند بجه قوت و کد ام مصلحت مشتری گفت که تو از ترس گناه ولایت را
 گذاشتی در عالم نزدیک بود که نشئه قائم شود و دیوتها ازین معنی ترسیدند و سخن گفتند که
 جهان از حاکم خالی باشد بنا بر آن چند روز او را برداشته ب حکومت نشاندند و حالا که
 دانستند که او مفسد است او را در زن تو طمع بسته و بر همان را تکلیف داده که محض بر او
 خود سازد و ضرورت شد که او را مغزول سازند و ترا بجای او نصب کنند درین گفتگو
 بودند که سهیل پیش ایندو آمد مجرب نظر انداختن بر او تعظیم کرد و پرسید که خیر است تقریب
 آمدن چیست سهیل گفت بشارت باد مژ ترا که نمک از پا در افتاد و از حکومت
 برود و جا مغزول شد و تقریب شومی ظلم و بی و یانمی از بخار رانده و از انجا مانده گشت
 ایندو گفت که قصه او چه طور بود سهیل گفت که نمک میخواست که بمنزل ایندو را می محض او
 رود و فرموده بود که بر همان محض مرا بردارند و در راه با ایشان پرسید که سخنان بدید
 راست است یا دروغ بر همان و من که در آن میان بودم گفتم راست است دروغ
 چون باشد او گفت که فی این حکایات همه ساخته است و اعتبار ندارد سهیل گفت
 درین میان بر سر من پانها ده شومی این او ای او فی الحال رونق از بشره او
 پرید و آن صلابت و مهابت در و نمانده و من نیز بر خشم بردیدم یا فتم که خجل شد و تری

۲

در ولس راه یافت باو گفتم که تو راه دروش خود را گذاشته وضعی پیدا کرده که
 پسندیده نیست اول اینکه در زن بجان طمع بستی و بنظر خیانت در و دیدی بودیم
 بر همان راحنه بردار خود ساختی و سوم آنکه با بر سر من نهادی و عزت مرا گاه بردی
 چهارم آنکه بیدار دروغ گفستی و بر آنچه که مدار همه مردم و صلاح ایشان در است
 شک آوردی از جگوان خواستم که بشومی این افعال قبیح ترا منخ سازد و بصورت
 بار بر آورده تا ده هزار سال زیر زمین بانی پس سهیل به ایند رگفت که چون از زبان
 من این دعای بد در حق او بر آورده بر همان نیز متفق شدند در ساعت او مار شد
 بر زمین سیاه رفت حالا بنحاطر جمع بیا و بر تخت بنشین ایند را با مستری و سهیل دیگر
 دیوتها از جزیره در یاروان شد و بشهر امراتی که مابین زمین و آسمان است آمد
 در شهر هر جا آئینه بندی شد و مردم با نقاره و نغیر و سازها با استقبال و رون
 شدند و بد بد تمام ایند را بسیار گاه بر وند و بر تخت نشاندند و دیوتها هر کدام بجا
 لایق و مناسب نشستند و او مستری را از همه قظیم پیشتر بجا آورد و انعام
 بسیار داد و سهیل را نیز با معذرت بسیار وداع کرد و تمام را از اجان
 و اگر ام بهره مند ساخت و همه کس هر چه خواست بخشید و بهمانی او شادمانی
 و کامرانی نشست چون این حکایت تمام شد شل بجد پیشتر گفتم که شما این بنیاد
 مکنید که این محنت تنها نصیب شما شده است از شما پیشتر مردم رنجها دیده و
 محنت با کشیده اند چنانچه ایند روزنش را چه روزهای بد پیش آمد اما عاقبت
 بعد هر پنج راحت و پس هر محنت عشرت است بیت در نو میدی پس ایست
 پایان شب سه سپید است + چنانکه کارهای ایند بعد از پنج ایام و صبر مشقت
 تمام روی بانتظام آورد شمارا هم وقت نزدیک است که اقبال با استقبال آید
 و آب رفته بجوی باز گردد این همه کار با موقوف بر وقت و نتیجه صبر مصرعه
 گمر چه تلخت ولیکن بر شیرین دارد + و چنانچه نهک بداندیشی اندر نجا
 راه داد و بزبان او طمع بست و سزای خود یافت همچنان در جو و من نیز

امید هست کہ بجزای فعل ناخوش خود گرفتار شود بعد ازین مقدمات راجہ جہش
 براہ شغل گفت کہ چون میدانید کہ او بر با حق است و من بر حق ام پس چرا رعایت
 میکنید و جانب مظلوم را گذاشته بدو ظالم میرود و شغل گفت ہمین طور است اما چہ
 کار کنم کہ وعدہ باو کرده ام برای این ضرورت شد کہ آن وعدہ را وفا کنم چون شغل
 حکایت ایندرا گفت براہ جہش عذر خواہی نمودہ خواست کہ رخصت گرفته بزل
 خود رجعت نماید راجہ جہش از او التماس نمود کہ چون ما را گذاشته بدو کوروان
 میرود دید باری انقدر بکنید کہ کرن را برابر جن غالب شدن ندہید و چنان
 سازید کہ دست ارجن برو قومی باشد شغل گفت ہمچنین خواہم کرد بعد از وداع
 شدن شغل راجہ جہش نیز در پی جمع ساختن لشکر شد و مردم از ہر طرف بکوکاء
 می آمدند از انجبلہ جہان نام جاو کہ صاحب کونہی بود خود را براہ جہش رسانید
 و پسر پال راجہ چندیری کہ در ہشت کیت نام داشت نیز با یک کونہی خود را براہ
 جہش رسانید و سہدیو و جہت سین پسران جہانندہ نیز یک کونہی لشکر ہر
 آوردند و ہمچنین درویدہ راجہ کنبیلہ در راجہ ہراٹ نیز ہر کدام با یک کونہی آمدند
 تا آنکہ ہفت کونہی لشکر پانڈوان جمع شد و پانڈوان چون دیدند کہ این لشکر با
 جزایہ و خونخوار تہنہ خون کوروان است دل ایشان تقویت یافت و شکرانہ
 خدای تعالی رجا آوردند و بجانب کوروان راجہ کامر و بہگت و بہور شور و
 راجہ دیار مغرب و شغل راجہ بدر کہ عبارت از قنات ہر کدام با یک یک کونہی آمدند
 و یک کونہی تمام جاووان بجانب درجہ ہن جمع شدند و ہمچنین راجہ جی و
 نیز بدر جوہن و شد چہن راجہ کامبوج و راجہ تہ ہر کدام با یک یک کونہی
 و شغل راجہ بانڈو کہ لباس و یراق کبود داشت با یک کونہی در و راجہ اوسن
 وان ہند راجہ دہارا نگری ہر دو با یک کونہی آمدند و پنج راجہ ولایت کیلی کہ ہر پنج
 برادران حقیقی بودند نیز با یک کونہی آمدند کہ تمامی جمعیت کوروان بیازدہ کونہی
 کشید و چندان راجہا و لشکر با جمع شدند کہ در ہستنا پور گنجایش ایشان نبود

۲۲۷۷۷۷۷۷

۲۲۷۷۷۷۷۷

۳۲۷۷۷۷۷۷

۴۲۷۷۷۷۷۷

۵۲۷۷۷۷۷۷

۶۲۷۷۷۷۷۷

۲۷۱۷

بنا بران بعضی از افواج در میان خجاب توقف کردند و جمعی در نواحی تها نمیسر در
 روهتک و پاره در ابجت که شهرست در نزدیک بداون و قومی در کالچی جا
 در ماژار بودند علی هذا القیاس تا دوریکزار و دروست کرده لشکری کوروان
 متفرق شده انتظار جنگ می برزند و در کنار دریای گنگ چون مور و تخ
 لشکر با جمع شده سکونت اختیار کردند و زمین از بسیاری مردم را انبوه بسته آمد
 و سرداران لشکر اطراف فوجهای خود جای گذاشته جریده برای مشورت پیش
 کوروان آمده بودند درین اثنا برهنی را که پانڈوان از برات بوکالت فرستاده
 بودند در دستنا پور رسید و در جودهن را ملازمت نمود و اهل مجلس بعد از تقاریر مهم
 و تعظیم از و خبر کشن مید و پانڈوان در اجه برات و سایر توابع و لواحق پرسیدند و
 احوال تفصیل باز نمود بعد از آن روی بکوروان و دیگر سرداران کرده گفت که
 چون وکیل در معنی زبان فرستنده است و امانت گذارست و چون فرستاد
 خورد مندست این خورد مندی فرستنده است پس اگر در ادای امانت تقصیری
 کند و هر چه صاحبش گفته باشد نگویید وکیل خیانت کرده باشد پیامی که پانڈوان
 فرستاده اند در حضرت هست که بگویم همه گفتند که ترا حیت هر چه از ایشان شنیده
 کم و کاست بگو و گفت که اول پانڈوان دعا رسانیده اند و گفته اند که راجه
 و هر تراشت و راجه پانڈه هر دو برادران حقیقی اند چنانکه معلوم همه است پس سبب
 حیت که اولاد هر تراشت و دهر تراشت که کوروانند و ارث ملک باشند و پانڈوان
 که فرزندان پانڈانند محروم مانند بعد از آن بدر جودهن گفت که شما از زمان خردی باز تا
 این وقت بجهت کشتن پانڈوان و برانداختن ایشان تقصیرات نکرده اید
 تقدیر به بگوان موافق تدبیر شما نیامد و نریان به پانڈوان نرسید چون شما
 پانڈوان را بان رشد و شوکت و عظمت دیدید از کمال حسد فکری بخاطر
 رسانیدید و پانسه و غلی راست کردید و ایشان را به مهانی و قمار بازی طلبیدید
 و پانڈوان از سادگی قمار بشما باختند و شما بدعا بازی مال ملک ایشان را

و پانزده سال دوازده سال جلالی وطن شدند و یک سال دیگر از چشم خلق پنهان
ماندند و چه سختی با که درین مدت با ایشان نرسیده و حالا از آن کلفتها هیچ بخاطر نمی آید
و شما نمیکویند و این زمان که در خلق ظاهر شده اند تصوری کنند که از سر نو
بعالم آمده حیات تازه یافته اند و میخواهند که بشما صلح نمایند و اهل عالم بواسطه
آن صلح در امن و امان و عیش و فراغت باشند و نمیدانند که بهنگون چهار
طبع آب و آتش و باد و خاک را با یکدیگر بهم آشتی داده تا نظام عالمیان و قوام
آدمیان بان مربوط و مضبوط باشد اگر قرار شما بر همین جنگ افتاده بدایت ظلم
از شما خواهد شد و بال ابدی را متصدی شماید و شما هر چند جمعیت و لشکر بای خود
مغزورید در میان لشکر با یک کس که عبارت از ارجن است تنها از عهده جمعیت می آید
چنانچه یک مرغ هزاران هزار دانه را بیک بار می چسند او هم در یک ساعت شمارا
با آن سپاهی و لشکر فروری برد و مارا که مانند کفش جویشتی بان برده باشد از کسی چشم بست
و ازین که مقدمات آشتی در میان می آید حمل بزرگ بونی ما کنید بلکه باعث برین صلح
رضای بهنگوان و زفا هیت خلق خداست اگر طریقی انصاف پیش گیرید صواب است
که حصه مارا از ملک بپاد بید تا فتنه که در خواب است بیدار نشود و ما و شما با اتفاق
جهان را بگیریم و اعدای زبردست را ویران سازیم و اگر روش عناد را نمی گذارید
و بر جهل خود را سخا اید یقین دانید که خون چندین خلق و ازار بلاد و عباد بر گردن شما
خواهد بود و این حیات چند روزه یکدلی نمی کند که چندین بدنامی بگیریم و تا زنده
باشیم و بعد از مرگ هم نشانه تیر بلا گردیم خود بگوئید که آن بهتر یا این درین میان
بهیکم تپامه جواب داد که نهی انصاف پانزده سال و سیرت پسندیده ایشان که با وجود
چندین جمعیت و شوکت دل ایشان مایل بجنبگ نیست و خوابان آشتی اند بعد از آن
بهیکم تپامه با و کیل گفت که تو هر چه بیان کردی و گفتمی مقبول و مستحسن بود اما اینکه
بمغزور ما ارجن را چندان تعریف شجاعت و مردانگی کردی خود میدانی که زیاده
بود ما چه گوئیم تو بر مبنی و تعظیم تو بر ما لازم است هیچ نمیتوانم گفت خود منصف بهی

و بعد ازین برای کسی مبالغه در تعریف مکن اگر چه در حقیقت ارجن خیا نچه تو میگوئی
 همین طور است و فرزندانست و هر چه تعریف فرزند بیشتر کنند پدر را خوشتر می آید پس
 کرن خستناک شده با بهیکم تپا به گفت که این دکیل را خود حق بجانب است
 که مداحی ولی نعمتان خود میکنند اما ترا چه شد که تو هم مدح و ثنای ارجن میگوئی
 و بوی موافقت مینائی و پانڈوان را که بر طلب صلح استوری برجا بود چه بعد از آن
 دو از ده سال سرگردان شده اند و قوت و لشکر نداشته باشد غیر از طلب صلح
 چکار کنند و اگر محنت و رنج کشیند بریا چه منت نهند چرا در تمام بازی دادند حالا
 که میخواهند که بقوت در وید و برات حصه ملک را از ما بگیرند کسی را که راجه در وجودین
 نام دارد از روی حساب مال و ملک خود را از دشمن هم دریغ ندارد اما بی حساب
 یک دنیا را بکسی رواندازد پانڈوان در کار راجه ربونی دیده اند که انیمه بلند پرواز
 میکنند بعد از آن کرن به وکیل گفت که برو و پانڈوان بگو که شما چون در میان
 سیزده سال آشکارا شده اید خلاف وعده کرده اید بازار سر نو در بیابان
 گزینید بعد از گذشتن سیزده سال دیگر پیش در وجودین بیا مید و بطریق ملائمت
 و تعلق حصه ملک را از و بطلبید که از رعایت ام تیج دریغ نخواهد بود شما که نام برستی
 بر آورده باشی به بد عهدی و خلاف وعده چرا جنگ خیزید و باز این طرفه تر که ارا
 عهد شکن و ظالم میگویند چون کرن این سخن را تمام کرد و بهیکم تپا به گفت
 که روزی که شما شش سردار با جمعیت تمام مویشی برات را رانده بودید و ارجن
 تنها آمده همه شما را مغلوب ساخت و از پیش گزینید چه این لافها نیند
 مگر آن روز را فراموش کردید که برای نمودن و بد به خود بکا مک بن رفتند و ارجن
 با گنده هر بان جنگ کرده در وجودین را خلاص داد قوت شما کجا بود سخن آنا چند
 پنهان داشته بگویم فردا همان معرکه و همان روز پیش شما می آید و ارجن همان است
 که شما را در خاک سیاه خواهد نشانید و بفر تیر و گرز و شمشیر روز روشن که در پیش شماست
 تا یک خواهد ساخت و هر تراشت معذرت بهیکم کرد و گفت که کرن نیز فرزند شماست

و طفل ست و طریق حرف زدن نیکو نمیداند از و منجید بعد از آن خطاب بکرن کرد
گفت که بهیکم تپا به مشفق و مهربان هر چه میگوید متضمن فائده و صلاح ماست
تو چیز ابانت ازین و دیگر پانڈوان میکنی و هر مرتبه به بهیکم تپا می بیچی آنچه پانڈوان
حرف صلح در میان آورده اند بهیکم تپا به نیز مصلحت نیست و ما هم برین ضا داریم
بعد از آن دهر تراشت با اتفاق بزرگان کوروان و سرداران اطراف مصلحت چنان
دید که سنجی را همراه وکیل پانڈوان بوکالت فرستد و این سخن در علم و دانش و ندیمی
بقرین خدمت ملوک کرده و صحبت اندوخته بود و دهر تراشت او را طلبیده گفت
که جالی که پانڈوان اند بر و با ایشان اول از نادعا برسان و خیر و احوال هر یک
از عزیزان پرس بعد از آن پیغام برسان و بگو که دهر تراشت و پیران و بزرگان
و سرداران میگویند که شاهینج برادران از اوصاف حمیده و اطوار پسندیده
بمرتبه رسیده اید که هم دوست بزرگی شما قائل است و هم دشمن و هم گری و دشمنی
روزگار چشیده و در عالم درد با کشیده اید و حقیقت هر نیک و بد را به تجربه دریافته
ما میخواهیم که در میان برادران دفع کلفت و نزاع شود و طریق صلح پیورده گردد
بر چند در جو دهن و کورن و جوانان کوروان در شتند و غور جوانی و زور دازند صلح را
قبول نمی نمایند و مستعد جنگ بدلند اما اگر پیش ما بیاید شمارا با ایشان صلح و هم سنجی
همراه وکیل پانڈوان روان شود و طی مراحل و منازل کرده پیش پانڈوان نشند
و دیدند که جهان جهان لشکری پایان در کناره دریا و که هستان فرود آید و دریای
آهن از هر طرف موج می زند چشم سنجی از آن حشتم خیره شد تا آنکه در دیوانخانه راجه
جو دهر ستر رسیدند و تعظیم و خدمت چنانچه می بایست بجا آوردند و راجه و اول مجلس
بقدم سنجی شادمان شدند و او را با غرور و احترام بنشانیدند و اخبار خوشیانشان
عزیزان پرسیدند او گفت همه صحبت و سلامت اند و از آئیده و رونده به خبر راجه
جدد بشر و جمیع عزیزان برسان میباشد و همه بدعا مشغول اند بعد از آن چند سنجی
پرسنجی گفت که کنش و راجه برات و در و پد و دیگر راجهای اینجا حاضرند هر پیغامی که

داری بگذار سخن گفت که راجه در جود مین با شما در مقام گمانگی است و به صلح
 رضا دارد و مرا برای همین معصحت فرستاده خیاخچه و کیل شما هم واقف است و در
 همه خلق از کور و ان و پانندوان اعتبار تمام است اما اینکه یکی یکی تنازع انجیب
 ایشان است و اهل عالم بدین میخواهند که نفع گیر باشند چون شما بزرگان یکجا میاید
 چنان سازید که جنگ بر طرف شود راجه بدشهر جواب داد هر که عاقل است باین اضی
 نخواهد شد که بی تقرب جنگ کند و چندین خلایق را بکشتن دهد تا ملک به تیر و آتش
 بدست آید کارزار چون توان کرد و خصوصاً جائیکه هر دو جانب خوشیان و دوستان
 باشند اما چون کار از حد گذرد و صلح صورت ندهد آن زمان ضرورتست هر چند در طلب
 آشتی زبونی لازم می آید و مردان جنگی کارزار رگشته شدن را زیاده دوست میدانند
 از آشتی اما بنا بر عاقبت اندیشی و ملاحظه بدنامی عا رزبونی را بخورد قرار میدهم تا
 میتوانم از جنگ برهنید واجب می شرمم چه میدانم هر که بی تقرب نقتن میکند و طالب
 جنگ میگردد و نسل او ضائع میشود و در خان و مالش خلل راه می باید خیاخچه را در
 حاکم لشکر کمر در بری رام جنگ بنیاد نهاد سلسله چندین هزار ساله خود را بر باد داد
 این همه احتیاز از جنگ بواسطه شفقت خلایق است می باید که ایشان و ما همبت
 خود را بران گماریم که مردم از روزه نگردند و بندگای خدا تلف نشوند و مال و ملک با
 پایدار بماند و وبال با عائد نگردد و ما دولت پایدار آرزو میدانیم که بی خونریزی و تلف
 خلق دست و پا چه بعد از آنکه خلق گشته شوند و خوشیان و دوستان همه از عالم
 بروند بر تقدیر یکدیگر نفع هم شود و مانده بانیم ازین ملک و مملکت چه نفع و فرخت
 خواهیم یافت و دیگران چه بروند که ما نخواهیم بود مصرع جم ازین نرم شد جام نماند
 نه هر کس که در پی جنگ و کین است او هم همیشه در کلفت است و روز بروز آتش خند
 و کین در دل او زیاد میشود از لذت دنیا و عیش زندگی هم بهره مند نمی باشد و محروم
 دلی نصیب میماند ما نمیدانیم که با کزن چه بدی کرده ایم که او و ما در پی هلاک و
 برانداختن ما میباشند و دائم بدی ما بدر جود مین میگردند او را نیز تر میسازد

و همیشه در آتش کینه می اندازد و ما را از این نوع اندیشه های باطل و فکری های
 فاسد هیچ در خاطر نمی آید ما میدانیم که اگر آتش در دهن آن بالا میگیرد و ما
 را میسوزد و اگر در ابتدای کار در پی کشتن آن شوند بانگ بادی و قطره آبی
 می میرد جنگ هم همین نسبت دارد بنابراین معنی ما بیشتر خواهان صلح و برتر است را
 میدانیم که صاحب ودلی نعمت ماست نیک اندیش و کم آزار است و به فتنه و فساد
 مایل نیست اما چه کند که بواسطه خاطر سپر خود و رعایت جانب او با حیل و پش می آرد
 و سخنان فریب آمیز میگوید ما را میخواهد که بسخن نگاه دارد و بدر هم که در تمام قبیله
 خیر خواه و نیک اندیش است هر چند در وجود همین رانصیحت میکند اما چه فائده که
 او مواعظ را قبول نمیکند و ما را یقین است که بدر اگر سخن راست نیز بگوید پس
 در تراشت بجهت رضای خاطر در وجود همین قبول نکرده باشد پس کس که جمیع سخن گفت
 که نزدیک من پانژوان و کوروان برابرند من همان میخواهم که بهبود هر دو جماعه
 باشد اما چه توان کرد که در تراشت ریائی و خوش آمدگوست و محبت پس او را برین
 میدارد که عاقبت انباشتی نگذرد و هیچ عیب پس در نظرش نمی آید و او را بر قباحت
 افعال سزانش نمی نماید بیست فرزند اگر چه عیب ناکست و در چشم پدر بر عیب
 پاکست و پانژوان چون جمعیت بسیار دارند و از اوقات گذران جماعه را چاره است
 اگر جمعیت بهم نرسانند و طلب حصه ملک از کوروان نکنند بیشتر در ایشان ضرورت
 که ولایت را بگیرند خواه به صلح خواه به جنگ و همان مثل مشهور است که گرسنه خود را
 بشیر میند و هر چند وزی مقدر است اما طلب و ترود و شرط است چون هر کس را
 برای کاری آفریده اند مثلاً بر همین را برای طلب علم و گوشه نشینان را برای عبادت
 و ریاضت و هر حرفه برای کسی معین همچنان شجاعان و بهادران را برای جنگ
 آفریده اند و اگر کوروان نسبت به پانژوان تعدی فاحش کرده اند و در پدی
 را ایدای بلوغ رسانیده اند الا اگر حالا هم از کرده پشیمان شده و گذشته را تلافی
 نمایند هنوز هیچ زفته و اگر چه پانژوان بغایت غیرت دارند و میخواهند که تقام کنند

۲۱

اما از گفته ما بیرون نیند و آبرو دهن مثل درختی است از دشمنی و کمینه و کمرن
 شاخ و برگ آن درخت و سکن بمنزله شاخهای باریک اوست و در وسایع علم
 برگ و شکوفه و گل دارد و بیخ آن در ستر است که ریشهای او بزرگترین فرو
 رفته در هر جانب دویده و مقابل در وجود همن جدی شتر درخت دوستی و نیکویی است
 و بهیم شاخ و برگ آن درخت است و در بن شاخ خرد آن درخت در گل و سدیو
 بمنزله برگ و گل و کسش بمنزله بیخ آن درخت است پس انصاف باید داد که این
 جماعه بهترند یا آن جماعه بیت درخت دوستی نشان که کام دل مبار آوردند
 نهال دشمنی برکن که بیخ بشمار آوردند و دیگر از روی تمثیل خیل و تبار در ستر
 منشا به پیشه اند و پانڈوان در آن پیشه حکم شیر دارند شیر و پیشه لازم ملزوم
 یکدیگر گیرند چه اگر پیشه بی شیر باشد هر کس در آن پیشه درمی آید در خان آنرا
 می برد و می سوزد و همچنین شیر اگر پیشه را گذاشت در میدان آمد او را صد میکنند
 و میکشد بنا برین مقدمات اگر کوروان عمان راست سازند و پاره بجانب
 پانڈوان بیایند کاری خوب میکروه باشند در مقابل نیکویی و آشتی از پانڈوان
 نیکویی به بینید که دنیا جایی مکافات است و ایشان هر دو صفت دارند که با دوستان
 دوستند و با دشمنان دشمن همین سخنان را رفته بگو که در هر چه مصلحت خود بینند
 آن را مستعد باشند خواه جنگ خواه آشتی شج از کسش جوید و واع گرفته پیش
 جدی شتر آمد جدی شتر با او گفت که آنچه از زبان کسش جویشند به بی عرضانه این
 پیغام را به کوروان بگذار و یقین میدانم که دل تو بسیار صفا دارد و هرگز رنگ
 که درت بر آینه خیال تو نه نشسته است ظاهر است که نصیحت را ازین جماعه
 در بیخ خواهی داشت چنانچه سخنان دلپذیر و مقدمات تسلی بخش با گفته دل
 سنگین ایشان نیز امید است که بفرموده تو نرم گردد و مصحح سخن از دل
 بیرون آید نشید لاجرم در دل او از نیجا که بروی هر کس از زبان او و عابدان
 و متراضان و دانایان و صلاح کاران تجود و خوردند از جانب ما دعا برسانی

و همت طلبی و بگوئی که در زمان توجه و مراقبه ما را فراموش نفرمایند و در و نه چلاج
 و اسوسهها که استاد و استاد زاده مانند ایشان را نیز تعظیم بجا آورده قدم بوس
 برسانی و از عهد قدیم یاد دهمی و همچنین بخانه که با چارج که بزرگ و لنینم تمبیل ماست
 بروی و از انبیا زری بگوئی علی هذا القیاس بدر و بهیکم تپامه و در هر تراشت و از
 برادران و خویشیان و دوستان هر کدام را جدا جدا تحت برسانی و دست تو وضع
 بر سر نهاده پای بدر و بهیکم تپامه و در هر تراشت و هر کدام از برادران و خویشیان
 به بوسی و این مضمون را با ایشان بگوئی بیت دنیا نه متاعیت که از روز تیراعی*
 با دوست مدارا کن و با خلق موااسا* و از راههای اطراف که بدو ایشان آمده اند
 هر که را به بنی که با اخلاص دارد بخانه او رفته دعا بگوئی و قدم بوس برسانی بیت
 بوی و فاکر شنوی از کسی به پای بوی پیش زخسرو بسی* و راجه چه بیشتر بعد
 ازین سخنان انعام وافر و خلعت لای فاختره و بخشش فزاد ان از یاقوت و
 جواهر به بنی داد و از برای یاران قدیم و دوستان و برادران موافق تحفهای
 مناسب و لایق روانه کرد و جهت ضعف و فقر و غیره فراخور احوال هر یک
 سوغاهتا بدست بنی فرستاد تا همه او را از دل خوابان باشد و در حق او دعا
 بکنند و در وقت وداع بنی را راجه چه بیشتر بگوشه طلبیده پنهان بگوش او
 که آخرین نصایح و خلاصه کلام انیت که بدر وجود مهن بگو تا از بدی باز آیند پاره
 انصاف و رزق ما تمام ملک و مال پیشکش او کرده ایم و نمیدانیم ازین پنج موضع
 گذشت اول کنول و دوم کزنا و سوم انیدری و چهارم بزنا و پنجم اندرت
 که وطن اصلی ماست باز هر چه برادر بواسطه دفع فتنه و فساد با این قدر رعایت
 میکنیم و بدر وجود مهن بطریق اخلاص و اتحاد سلوک میکنیم او هم باید که درین
 باب مناقشه و مضایقه نکند که مضایقه در همه کارها شوم و عاقبت او معلوم
 مضاعف سخت میگردد جهان بر مردمان سخت کوش و تحقیق بدانکه اگر در وجود مهن
 آنرا قبول نسیند آن زمان سخن میان او و بزبان تیر و شمشیرت شمشیرت قاطع

قلعی ست پس سنجی که این سخنان نرم و گرم از جدمشتر شنیده بود و خیره خود ست
 و در تمامی راه تکرار کرده می آمد تا منزل بمنزل طی کرده نزد خانه دهر تراشت آمد
 در بانان رفته خبر او بدهر تراشت برزند او او را اندرون طلبید و اخبار نهانی آنچه
 پرسیدنی بود در خلوت از سنجی پرسید و باقی را گفت که در مجلس بحضور اعیان
 فرزندان و برادران بگویی بعد از آن دهر تراشت سنجی را خست خانه دادست
 و زبان خود بدر را برای مشورت طلبید و تمام شب بیدار بود و سخن میگردید و اول
 سخنی که دهر تراشت به بدر گفت این بود که پیش از آمدن شما سنجی از نزد پانزده
 بود من اخبار آنها را می پرسیدم چندان تعریف اخلاق را چه جدمشتر و نکستی برادران
 او بیان کرد که بیشتر از تصور نباشد سنجی چنین مین گفت هر نیکوئی که هست پانزده
 دارند و هر بدی که در عالم هست از جانب است و از پسر تو القصه سنجی مرا به شرارت و
 خیانت چندان ملامت کرد که من سر بالا افتواستم کرد و بعضی سخنان همنیز مانده اند
 بمن گفته فردا بر سر جمع آمده خواهد گفت و من از آن سخنان اندیشه تمام دارم که
 مبادا چیزی بگوید که امانت ما و قبیله ما نزد امرای بیگانه و خاص و عام شود و ازین
 غم مرا شب خواب نمی آید تو چه میگوئی بدر گفت چنین میگوئی که چند کس را شبها
 خواب نمی آید اول آنکه او را کار بر بردستی جنگه جواقتاده باشد در شمشان او را
 احاطه بکنند دوم کسی که جمعیت او پریشان شود و لشکرش بهریت در آید سوم کسی که
 او را همانی از خود کلانی و شادوی بزرگ یا امری عظیم پیش آید و او را از مفلسی و قلاشی
 به بیخ خیر و سرس نباشد چهارم آنکه مال او از دست رفته باشد خواه دزدان برزند
 خواه بتاراج حادثات رود پنجم آنکه عاشق باشد ششم آنکه دزد بود - بدر به دهر تراشت گفت
 حالا ازین شش حالت که مذکور شد فرار خود حالت تو که امست دهر تراشت بهرست
 دریافت که بدر با و کنایه میگوید بطریق اعراض قصد تشیع او را در پس به بدر
 تو در میان قبیله ما بدانش و بزرگی پیشانی وقت تشیع نیست بلکه زمان را همی
 در مد کردن است چه از کسی که مشورت می پرسند او امین است اگر نصیحت و

صدور بد را نگویید خائن بوده باشد بدر جواب داد که چون سخن راست می پرسی محالا بشنو که غیر از راستی بتو نخواهم گفت پنجاه اول انیست که بهر عاقل لازمست که بعد از خدانشناسی هر کاری که نیک باشد بکند و از بدی احتراز کند و آنچه بزرگان و دانایان در کتابها نوشته اند همه راجع داند و اعتقاد خود را فاسد نگردد و از چیزی که ترسند اند ترسد و مثل آنرا که بعد از مردن باو پرسید نیهماست درست داند مصراع علی اجری و هر گروه جزائی دارد و در امور دین و دیانت و عقاید آنچه بشنود حسن ظن را کار فرماید و سوسه را بنحاط راه ندهد که هر چه هست همه زندگیست بعد ازین که داند که چه میشود چه آن عقیده سرایه همه سعادتهاست و هر کس نیک را نیک داند و بد را بد داند و تقاضا دانش خود کار کند او داناست خواه چیزی بخواند خواه نی و هر چند کتابها بیشتر بخواند و عمل نکند او از هزار جاهلان بدترست و یکی از علامات دانایی انیست که هر آنچه از دست قوت شود افسوس نخورد و اگر کاری بر حسب مراد او نشود عکسین و خشمناک نباشد و بر آئیده غموش نشود و هر چه از دست خود و دیگر بندگانست همه را امانت سری بهگون شناسد و بود و نای بود و آمده و رفته را یکسان داند و تمامی همت او میباید که مصروف بر خیرات و طاعات و صدقات بود و در همه حال هر جا که باشد با هر که باشد رضای معبود حقیقی را از دست ندهد و هر چند در لذت و عیش و عشرت و فراغت باشد از یادش غافل نباشد بریت دائم همه جا با همه کس در هر کار + میدارد زلفت چشم و دل جانب یار + وصله رحم و پرورش خلیل و تبار و رعایت حقوق محبت و خدمت را از مهمات و لوازم ضروریات شمرد و هر کس که حقی دارد فراخور حال خود و حال او از عمده حق گذاری بر آید و تکبر و غرور و نخوت را در و باغ راه ندهد و هر آنچه یکسی دهد خود را در میان نه بیند و بقبول بخشش و خیرات و انعام منت بر خود نهد نه بر سائل و کسی را که داند که بد عقیده و در راه و روش بزرگان خود گذاشته و چه کین وضع و سفلطبعست تا تواند از صحبت او احتراز نماید و با او سخن نگوید که مبادا صحبت او درین کس تا تیر کند و

وانا آنت که کسی وعده دروغ نکند و هر چه بگوید از قوت بفعول آرد و از آن قبیل
 نباشد که یکی را بنحیر امیدوار سازد و باز پشیمان شده از سخن خود برگردد و دیگر علما
 و انامی آنت که هر تدبیری که کند کسی را بران اطلاع ندهد و هر چه کردنی باشد عیب
 کند تا بعد از آن وقوع آن امر در زبان مردم افتد و نه آنکه اول شهرت بد
 و باز بعل نیارد و مرد عاقل باید که گرم و سرد روزگار چشیده و صاف و درونج و
 راحت کشیده بود و تن آسانی را بخورد و از ندهد و سایه پرورد فراغت و دست نبو
 و اسباب و اشیای دنیوی را بجلی مقصود نداند و اگر کسی را ببیند که در دانش حسب
 نسب و سایر اخلاق ازین کس فرودتر و باعتبار زور و مال و جاه افزون تر باشد برو
 حسد نبرد به قسمت قسام ازلی راضی گردد چه حسد بر خلق برون در معنی اعتراض
 بر خالق کردن است و یقین بدان که همه رنج و کلفت مردم ازین است که از قسمت
 میشویند و از وقت پیش میخواهند و از آن دیگران از خویش میخواهند و دیگر
 روش بزرگی و داناتی آنت که اگر کسی او را مدح و تعریف کند خوشحال نگردد
 بآن ستایش از جان رود چه بچکس متاع و گیرد آفتور نمی شناسد چنانچه صاحب متاع
 و ازین که نه خورد را باد یا بد بد چه سود که عیب بر صاحب پیداست و همین طور اگر کسی
 قبح کند و مذمتش گوید یا خوش نشود تا مل با وضاع و اطوار خود کند و خود را خود
 ببیند و اگر از آن عیب پاک است خدا را شکر کند که از آنچه میگویند بهتر است و گندمهای
 جو فروش نیست و اگر آن عیب در وهست تبدیل اخلاق از میره بصفت حمیده کند
 بیت نیک باشی و بدت گوید خلق به که بد باشی و نیکت گویند اما اوصاف
 نادان یکی آنت که قسمت خود راضی نشده بطلب مال دیگران باشد بزبان دینی
 ب مردم میگوید باشد و در دل غیر آن داشته باشد و دیگر کار بر آید زود باید کرد کاهلی
 نماید و دیگر آنکه از برادران و پدران که از دنیا رفته باشند یاد نیارد و طعام
 بارواح ایشان در ایام فاضله فقرا و مساکین ندهد و دیگر آنکه بی طلب بنجامت
 مردم میرفته باشد و چون بجای که برود و راه بر آید از خانه آنکس فراموش کند

و سخن ناپرسیده بسیار گوید و بر دمان احمق و نادان اعتماد نماید و چشم از عیبها نمی
پوشیده در عیب دیگران بوده باشد و لاف کار با می که بران قدرت نداشته باشد
و دیگر آنکس چون کمال حاجت دارد که خود را از جهل بدر نیارده باشد و خواهد که مردم را
ارشاد نماید و دیگر کسی با قوی تری از خود دست و گریبان میشود و باز یاده از
خود می بر افتد و کس دانا را لازم است که چند کار بکند اول بی ضرورتی سفر
نرود و نفاق را شیوه خود نسازد و خیانت نکند و سخن چینی نباشد شراب نخورد و
با خلق خدا هزله گوید و گفتگو نکند و هنر کسی را ضائع نسازد و پامی از اندازد
خود بیرون نه نهد اگر کسی را غضب آورد چندان غضب نکند که از اعتدال بگذرد
و فتنه انگیزی ننماید و اگر مالدار باشد آن غور نکند و با کسی که احسانی کند از
پشیمان نشود و اگر کسی چیزی بدید آن را پیش مردمان بزرگان نیارد و در هر جا که
بوده باشد هر چه در آن ولایت رسم باشد بهمان دستور عمل میکرده باشد و رسم
ولایت دیگر را آنجا نکرده باشد و اگر کسی خواهد که کسی نفع رساند مانع آن چیز نگردد و بپای
بسیار دشمنی نکند و حواس ظاهری و باطنی را همه در کار حق صرف سازد و از هوا
نفس دور باشد و به همسران خود خویشی و پیوند نکند و مهات خود را به مردمان اصل
میفرموده باشد و بنده شکم نباشد و طعام کم بخورده باشد و در رفته امتیاز مرعی دارد
و بیداری او بیشتر از خواب باشد و اگر دشمنی با او احتیاج آرد البته در آنوقت دشمنی را
منظور نداشته احتیاج او بر آرد و راستی را شعار خود سازد و بیجایی و بیشیری را از خود
دور سازد و تا از او چیزی نه پرسد نگوید و شخصی که در آن نفع کسی باشد در آن سخن
خود داری نکند و در پی کاریکه میسر نشود و در کار بیفایده نکند و تا تواند کاری بکند
که مردمان او را دوست دارند و هر جا کسی که از حال خزان خود و از حال عسرت خود
بیخبر باشد و نداند که از چه کس چه چیز میباید گرفت و در حال لشکری خود آگاه نباشد او
شاید حکومت نیست و هر حال که بوده باشد آن حکومت خود چنان مشغول نشود
که فرموده خالق را فراموش سازد و باغی را خوار نه بیند و اگر فتنه از طرفی شود

و

زودتر و فرغ آن نماید و نگذارد که بجای رسد که دیگر از عجز آن بزرگواران آید و بسیار
از حکام اولاً فتنه را خرد و فتنه دوزخ بجای رسد که دیگر از فرغ آن فتنه نتوانستند
نمود و ملک و مال ایشان بر سر آن وقت و دیگر صاحب جاه و حکومت کبر استقامت
خود ساز و طمع در خیال مردم کنند که آن باعث زوال مشی و چنانچه باهی نسبت
شومی طمع پشت صیاد گرفتار میگردد و در زور و غلبه با احتیاط بوده باشد و اکثر
علما نمایی را که بزود مضم باشد میخورد باث و تدبیر را از جامعی که تجربه یافته باشد
می پرسیده باشد و تدبیر از که تجربه و مغرور کم پرسد و اگر کسی حرم کند تمام مال او را
نگیرد و حالگی که بدل نیت نیر داشته باشد بخندم و حشم و رعایا بدیده حرکت نظر
کند بزبان شیرین تکلم نماید و احسان را شعار خود سازد ملک و مال و جاه او زود
بروز در ترقی خواهد بود و رخلق او را دوست دارد و نیکو خواهد خواهند بود و حالگی که
این صفات داشته باشد خلق او را دشمن خواهند داشت و حشم و رعایا
اخلاص او بیرون روند چنانچه آنچه که از رام صیاد خلاص شده باشد دولت از
گبریزد و هر چند تعاقب کند بدست نیاید و اگر گنگار نمی بدید صاحب حکومت بزود
کشتن او روانیت بدل و حکم دیگر از و حجت بنده حسن صفای ظاهری اکار فرماید
و حسن و صفای ظاهر بغسل و استعمال عطریات و عیوان و غذای موسیقی باقی
میاندند کیفیت یکی کیفیت علم دوم کیفیت جاه سوم زور و قوت باشد مثل
کیفیت شراب است که آدمی رامست و مغرور میاز و این سه کیفیت بدان را
بدست و نیکان را نیک و صحبت تاثیر میدهد و اگر بدی بصحبت نیکان افتد او
نیک است و اگر نکی بصحبت بدان گرفتار شود او را از زبان میدهد بدید بدید بدید
گفت ازین نصیحت ها که من گفتم غرض آن بود که شما با پانزده ان دوستی و صلح
و نیکی کنید و کار بد شمنی و جنگ نرسانید و اگر شما بر احدی صلح نمائید و دوستی
کنید او هرگز بد بها که شما کردید بخاطر نخواهد آورد و با شما و پس از شما کان هم برای
بخاطر خواهد آورد و نصیحت را در فرغ نخواهد داشت با شما و ملک و جاه سپهر تو

از یکی نہ از خواہر شد و ہر کس کہ بعقل و بزرگی از ہمہ ان ممتاز باشد اورا بزرگ
 میا بدہست و از راستی و انصاف نہاید گذشت نمی بینی کہ چون پہلا در راجہ بزرگی
 بفضل سد منہوا بر ہمین قائل شد نام نیک او چگونه در عالم ماند و ہر تراشت پر
 کہ آن حکایت چگونه بود بدرگفت کہ در زمان سابق دیوی بود بروچین نام سپہ
 راجہ پہلا و بدہر راجہ بل کہ راون لنگار اسیر کردہ برودہ بود در زمان بروچین
 کہ کیشینی نام داشت روزی از شوہر خود پرسید کہ برہمنان بزرگ اند یا دیوان
 و دیوتہ بروچین جواب داد اگر چہ ما دیوانیم و برہمنان و دیوتہ ہا ہمہ از ہر ہا پیدا
 شدہ اتانہ پیش ما برہمنان وجود دارند کہ دیوتہ ہا ہر دو طایفہ خدمتگاران
 ما نیز کیشینی گفت کہ حالا با تو چگویم فردا برہمنی شد منہوا نام بمبزل من خواہد
 آن زمان من ترا خبر دار خواہم ساخت تا بہ بنیم کہ تو بزرگی خود را برو ثابت
 میکنی یا او بدلائل فضیلت خود را بر تو مقرر میاز روز دیگر بروچین کیشینی کجا
 نشستہ بودند سد منہوا برہمن برقرار معبود بخانہ ایشان آمد و دعا کرد بروچین جا
 بلند نشستہ بود اشارت بہ برہمن کرد کہ بیابنشین و بیچ تعظیم او بجانہ آورد منہوا
 گفت جائیکہ شما نشینید ما نمی نشینیم بروچین گمان برد کہ مگر ملاحظہ ما میکند و نہیخو
 درشت گاہ بروچین شریک باشد گفت از برای تو یک چیزی بلند مثل کرسی
 و غیرہ کہ امتیاز داشته باشد بطلبم تا نہا بران نشینند سد منہوا گفت کہ نشستن
 از رگدزد و گیرست و آن این است کہ من پیش پہلا و پدر تومی آدم از دور کہ
 نظر بر من می افتاد او برای تعظیم بر منیاست و جبار برای من خالی میکرد تو
 ابرو ہم خم نمیکنی اما چہ توان گفت کہ تو خورد سالی و در خانہ پرورش یافتی و در
 صحبت بزرگان ادب نہ اند و ختی و معذوری بروچین ازین سخن برہم شد سد منہوا
 گفت من از تو سوالی میپرسم اگر جواب مطابق سوال من گفتمی از مال و خزینہ
 ہر چہ داریم پیشکش تو میکنم و خود با جمعی دیوان از خویش و قرابتیان و خدمت تو
 میباشم سد منہوا گفت ما مردم فقیریم و غریب ایم و مال و ملک نداریم شرط میان ما

۱. بیرهون

۲. پھلا

۳. بول

۴. کیشینی

۵. سوخنوا

و شما همین است که اگر جواب سوال تو بد هم جان من نیز طفیل تو باشد والا قضیه بر عکس خواهد بود بروچین گفت قبول دارم بعد از آن بروچین پرسید که بیار است بگو که بر همین بزرگترست یا دیوسد منوا گفت که این مسئله میان ما و تو مابا النزاع است هر چند من راست هم بگویم تو قبول نخواهی کرد مناسب اینست که من و تو پیش پر بلا و بر تویم او منصف باشد و او مردیت که از انصاف نمیکند و برین قرار هر دو در خدمت پر بلا ز فتنه نظرش که از دور برایشان افتاد بفرست دریافت که برای رفع شبهه پیش من می آیند از بروچین پرسید که ترا با سد منوا کجاست که صحبت او را اختیار کردی او گفت که محبت چندانی با او ندارم اما در یک چیزی با او بجوشی دارم و شرطیست برای تحقیق آن شبهه پیش شما آمده ام پیش از آنکه بروچین مشکل خود را بگوید پر بلا بجز دیدن سد منوا از جای خود برخاست و با او تعظیم و تواضع بسیار بجا آورده و بخدمتگذاران فرمود تا زود تر آب بیارند و دست و پای سد منوا را بشویند و همه اهل مجلس میگفت که امر از سعادت ناست که سد منوا اینجا قدم رنجه فرموده سد منوا به پر بلا گفت که تعظیم و تواضع میکنید جز برای خیر یا بید حال باطنی و انصاف بگوئید که بر منمان بزرگتر یا دیوان که سپر شما بروچین درین باب سخن ما را قبول ندارد و خود را بر ما ترجیح می نهد برین شئی شرطیست که هر که بر دروغ باشد جان خود را بردیگری اختیار کند پر بلا گفت مرا در دو مشکل افتاد و شما طرفه شرطی بسته اید اگر رست میگویم دل سپر من میرنجد بلکه بی سپر مشوم و محبت اولاد بی اختیار است و اگر راست نمیگویم و در امانه نیامم دیانت و طاعت خود را بر باد میداده باشم سد منوا گفت شما خود بهتر میدانید هر با لیکه در قمار بازی و غصب اموال و دیگریت جان و مال در پوشیدن سخن حق است مسهر که گواهی دروغ میدهد تمامی طاعت و خیرات خود را ناچیز میازد پر بلا گفت از راستی که زیر نیست خیل و تبار ما به بزرگی انگر که سد منوا از اولاد او است اعتقاد و از نزد سد منوا بهترین اهل روزگار باشد و بعد از سد منوا تفصیلت کیشنی دارد که او قدر سد منوا شناخته است و بروچین را از لاف برابری او منع میکرد بعد ازین پر بلا

بہ سہ ہوا گفت کہ این پسر شرط را با می داده و اسیر تو شدہ است و جان او از تو گشتہ
 حالا تو اختیار داری اگر جان او را میگیری بیخ کسی را جای سخن نیست و اگر میبخشی
 این پسر را عنایت تو میدارم سہ ہوا گفت آفرین بر تو باد کہ ریاضت و انجمن بود
 ظاہر ساختی غرض من همین بود این فرزند ترا مبارک باد و چون این حکایت تمام شد
 بدر بہتر تراشت گفت چون پر ہلا و سخن بہت گفت ہم دیانت خود را نگاہداشت
 و ہم پسر او را با می دادن شرط خلاص یابست ہمین طور تو ہم اگر مدافعتہ نمائی
 و روی دہی و بدین رائہ بینی و بزرگی جہت شرف حاصل شدہ او را بر قبلیہ خود و بجزکت
 و سرداری برداری از برکت این راستی ہم کار با می شما صلاح یابد و ہم نیکی شما
 در عالم میانہ بنانان بہتر تراشت گفت کہ سر می بجاوان کسی را کہ نگاہ با می میکنہ
 اول او را عقل و دانش و نیت خوب میدہد و ہر کرا میخواند و در و سازد و معقل
 در دل او می اندازد تا بشومی آن کار را میکند کہ باعث زوال او میباشد چون
 عقل و دانش از صحبت بزرگان و دانایان می فریاد و موردی کسی نیست بنا بر
 آن صحبت بیکان گرفتار لازمست و حکایت ذاتا ترمیمہ زاہد و جامعہ دیوتہا
 کہ ایشان را سادہ میگویند شنیدہ یانہ کہ انجمنہ را از صحبت آن زاہد چہ بہرہ رسید
 و بہتر تراشت گفت کہ آن کیفیت چگونہ بود بدر گفت زاہدی بود در ولایت کہن
 بسیار عابد و ترمیمہ نام کہ ہمیشہ بطریق آزاد با مسافرت میکرد و روزی جمعی از طالبان
 پیش او آمدند کہ تماس نصیحت از او کردند و او گفت کہ اصل ہمہ مواعظ اینست کہ
 در آدمی دو صفت باشد یکی صدق دوم صبر ہر کہ این دو صفت دارد او را
 بیچ احتیاج پذیری دیگر نیست و دیگر باید کہ کہینہ کسی در دل نگاہ ندارد و دل آبد
 آرد و کاری بکند کہ جز خدا بیچ چیز دیگر او را علاقہ نماند تا وقتی کہ از عالم ہرود
 آزاد رفتہ باشد پس بدر گفت چون آن جماعت سادہ این نصیحت را از ان
 زاہد شنیدند ہمین شعار خود ساختند تا بمرتبہ کمال رسیدند اگر تو ہم با این سخنان
 من عمل نمائی ہم در دنیا بہ نیکی و نیکنامی زندگانی کنی و ہم در آخرت مودت و بیخاست

श्चतुर्विध

۱۱۱

شود و هر تراشت گفت که من پیر شده ام در این پسران ناخلف من بسخن من کار
 نمیکند از آن می ترسم که آخر کار میان ایشان و پاندهوان جنگ انجامد این
 پسران و خویشان همه کشته شوند تو این پند را که من میگوئی منم آنها را
 میدانم اما چه کنم که این جوانان سخن مرا نمی شنوند از کمال بی عقلی با این لشکر
 و مال معرور شده اند و دیگر کسی را بنظر در نمی آید و من بسیار پسران ام که آخر این
 غرور موجب زوال ایشان نشود و من در همین فکر و غم مانده ام از تو آن میخواهم که
 ازین غم و فکر مرا بر آری بدرگفت سه چیز است که فکر پیوده و غمها را میبرد یکی شنوئی
 بعلم و تو چشمی نداری که بعلم مشغول توانی شد و دیگر ترک هوا و هوس لذات نفس
 و چون نوزنان و فرزندان داری بجهت خاطر ایشان هزار دروغ و بهت میگوئی
 و می شنوی ترک آنها بر تو مشکل است سو من این است که دست از همه باز دارد و
 بگوشه برود و بسدر محقق قناعت نماید و این هم از دست تو نمی آید اگر کسی اندکی
 از علم بشنود و بدان کار کند هزار مرتبه بهتر از آنست که علم بسیار خوانده باشد بدان
 کار کند و هر کسی که راستی و نیک اندیشی را پیشه خود سازد او بمقتود میرسد و آنکه
 پسران تو با پاندهوان قمار می باختند و من شمار از آن منح مینوم شما اصلا گوش
 بسخن نکردید چنانچه طبیعی که مریض را در قلع میدهند آن جایز در او را نمی خورد
 و چون کار بجائی میرسد که دیگر دار و خانه نمیدانند پشیمان میشود که چرا آن وقت
 دار و را نخورده بودم شما هم حالا خواهید دانست که آن سخنان شنیدن را آنوقت
 اگر می شنیدید فایده میداد و هر تراشت گفت که تو راست میگوئی اما چون آدمی
 نیک ملاحظه میکند میداند که او را در آنچه میکند اختیاری نیست و آنچه بگوان او
 مقدر ساخته خواهی تا خواهی پیش آدمی آید پس تو این اعتراضات را نهرزه میکنی و
 آدمی حکم لعبتی دارد که لعبت باز بهر نوعی که خواهد او را میگرداند بدرگفت این است
 اما بگوان بنده را اختیاری در کار با داده است و بهترین صفتی در آدمی است که
 بخویشان خود نیکی کند خصوصا خویشانی که محنت رسیده باشند و هر چند خویشان

زبون باشند سری به گویان فرموده است که با ایشان نیکویی کند چه جای آنکه خویشان
 نیک باشند تو بدین که میچکس مثل پانژوان خویشان داشته باشد حالا بهتر است
 که ایشان را به نیکی طلبداری و با ایشان جای ایشان را که داشته اند بدی حالا
 از آنچه که پیشتر در تصرف ایشان بوده است اگر کمتر هم بدی ایشان راضی خواهند شد
 و این جنگ و نزاع را هر طرف سازید که من می ترسم که تمام خانواده شما بجهت این
 بلعاج پسر تو جری شود من براقصدای راجه تو میگوئی که من غم این فرزندان دارم حالا
 میتوانی اصلاح کار ایشان کردن بیاید کاری کردن که ازین غم بدر آئی و قنیکه ایشان
 همه کشته شوند آن زبان دیگر از غم بدر آمدن تو صورت نخواهد داشت القصد آنست
 را بدر بو غلط و نصیحت گذرانید و بدتر تراش گفت که تمامی بید از مواعظ و حکم و
 امثال و خلاق میرست من تا چند با تو بزبانی بگویم اگر کار بندگی و در عمل آری
 انقدر که مذکور شد کافیت چون شب گذشت در فرزند هر تراشت فرزندان و
 برادران و اعیان دارکان را طلبید و مجلسی آراست هر کدام را از بزرگان مثل
 بهیکم تا پاره در و رونا چارچ و شلیه بر کرسی های زر و نقره نشستن فرمودند کسی را
 برای طلبک سنجی فرستادند او بدیو سخاخانه کوروان آمد و از عرابه فرود آمده درین
 ایشان رفت و دعا کرد و گفت که راجه جدی شتر به پیران و بزرگان قبلیه قدم بوی
 رسانیده و بجز امان و صاحبان کنار گرفتن فرموده و خرد سالان و طفلان را
 دعا گفته اهل مجلس پرسیدند که پانژوان با خیل و تبار خود چگونه اند و چون میگردد
 سنجی گفت همه بصحت و عافیت اند و احوال هر کدام را بتفصیل میگفت درین
 آنها هر تراشت گفت که ارجن چه حال دارد و چه گفته است سنجی گفت که اگر چه این
 کیفیت را شما پرسیده آید می باید که در جود من نیکو متوجه شده اخبار او را بشنود
 که مقصود بالتمشیل اوست و ارجن هر سخنی و پیغامی که گفته با اتفاق جدی شتر و
 بصواب بدیدگش گفته است و ز زمانیکه من وداع میگرفتم در حضور جمعی از راجا با باگ
 بلند گفت که در جود من صلح را قبول خواهد کرد و در اندک فرصت نتیجه نیک خواهد یافت

شما همه با لشکر و حشم خود حکم جنگلی دارید که تیر از خش و خاشاک و گیاه خشک باشد
امید است که تیرهای آتش بار من در یک ساعت سوخته شود و غرق طوفان
آتش گردید بهیچم تپامه گفت که از ارجن هر چه میگوید می آید چه قولی که او دارد به ما
از حساب گرفته است و زنا را این که شنیده آید یکی بصورت کسش جوهر آرد و دیگری
بصورت ارجن چنانچه بالا گذشته اگر ما را مخلص خود میداند گفته ما را حمل بر عرض
کنید آشتی خوب است و جنگ مصلحت نیست پس بهیچم تپامه بر وجود من گفت که
تس کس ترا راه زده اند و خوشامد گفته و تیرهای بد نموده اند اول کرن دوم
د سوم و د ساسن اگر انبیا نمی بودند البته تو از سخن ما بیرون نمیرفتی کرن را
این سخن خوش نیامد و با بهیچم تپامه گفت که شما چه اخلاق و قوه میگویدید از ما چه بجا
ظاهر شد و در وجود من را کدام راه بد نموده که موجب این همه ملامت باشد
صالح ما صلاح ایشانست اگر شما بصلح راضی آید ما را چه پیش من جنگ آشتی
برابرست بهیچم تپامه دانست که کرن اینهمه مقدمات را از الانفاق میگوید عرض
او چیزی دیگرست پس بدید تراشت گفت که در وجود من بسیار غافلست نیک و بد
خود را نمیداند و راهی که کرن با او نمیداند راه غلط است و در سلوک آن هم زیان است
و هم زیان همه با او و از مردانگی خود که کرن لاف مینمزد و در جنگ بر او آن مردانگی با
کجا رفته بود که ارجن تنها شش عرابه سوار شام از نیروی بر کرده گریز نماید در باج
نیز گفت که بفریب سخنان کرن از راه نباید رفت که او چنانچه دیانت خود را با می داند
میخواهد که ملک ما را نیز از دست ببرد حالاً هم هیچ نرفته است میباید که حصه پاندروان را از
ملک بدید تا با سلامت بماند چه پاندروان همان اندک باره اما شجاعت ایشان را
دیدید آید و تراشت دانست که سخن بهیچم تپامه و در باج اصل را گفت که صلح
بسیار خوب است اگر در وجود من و دیگر کوروان قبول کنند بشنیدن این سخنان بعضی
از جوانان را که باعث تحریک فتنه و فساد بودند و غیرت در حرکت آمد گفتند که بدلی و ترس
بر رویهای ایشان راه یافت و میخواهند که جنگ کنند این همه علامات زبونی است از این

کہ شمشاد جنگ نکلند اما معرکہ شکن ہم نباشید جیت ست کہ نام بہادری بر شما ننہا وہ اند
فی الواقعہ اگر شما بہا در میبودید بہ پیری کے میر سیدید و ہر تراشت این سخن را قطع کرد
از سنجی پرسید کہ تو افواج پانڈوان را ہم دیدہ و لشکر مارا نیز کسانى را کہ در افواج ایشان
صاحب داعیہ اند بیان کن کہ چہ کسان اند و دیگر شنیدہ میشود کہ قائد الجیش و میر
لشکر ایشان دہرشت دمن شدہ است و ترتیب صفہا و آراستگی فوجہا را بگو کہ چطور
دیدى آیا در لشکر با جوانان کار طلب بیشترند یا پیش پانڈوان سنجی را در بین تصور
بہوشی دست داد و مدتی در تامل ماند و ہر تراشت گفت جواب نمیدہی بد کہ گفت
چنان از قیاس معلوم میشود کہ از تصور لشکر پانڈوان وقوت و مدد و افزونی عہد
ایشان دل او ضعف کردہ است جواب کہ گوید سنجی بعد از ان بہوش آمد و گفت سنج
برادر پانڈوان را دیدہ ام کہ اگر چہ بواسطہ محنت جلاى وطن و تشویش غربت کہ
بدترین گرفتار است زار و نزار ضعیف و بیمار شدہ اند اما باعتبار این کہ رستى دارند
و زندہ دل اند و صلاح در میان ایشانست گمان ندارم کہ شما بر ایشان غالب آید
و انطور شجاعان و بہادران جنگ جو کہ با ایشان ہمراہ اند از صد کی و از بسیار اندکی
در میان شما پیدا نمی شوند و شما بہ سپاہ و لشکر مغرورید میدانید کہ بقوت محتاج اند
ہر دو طائفہ را گفتہ دیگر شما دانید در انجہ صلاح و بہبود شما باشد بکنید و پانڈوان را
شما بہتر میدانید کہ چطور کسانند و حالا کہ این را بہا و جوانان فوجہا بہا و ہر
نامی بدو ایشان آمدہ باشند قیاس کار ایشان باید کرد و از جملہ پر دلان مشہور کہ
حالا با ایشان ملحق شدہ اند سکندری پسر درویدست کہ بعد از بہیم کی را بزود
اونمی بنیم و او ارادہ دارد کہ تمنا با جمیع لشکر شما سر نہچہ زند و راجہ برات را با ہر
پسران او چنان می بنیم کہ این جمعیت شما را تمنا همان بس باشد و ابہمن سپہ
ارجن اگر چہ از چارہ سال بیشتر نیست اما تمام فنون سا بگری را از کوشن جو
آموزختہ است و در میان مردم شما مثل او جوانی و دلادری معلوم نیست کہ بودہ با
و پسرش پال کہ دہرشت کیست نام زو و پسر جزا شدہ شد بود جیت سین پاک

۱ شیار بندی

- ۲ धृष्टकेतु
- ३ जरासन्ध
- ४ सहदेव
- ५ जयतसेन

و پسرش پال

که منی لشکر همراه ایشان اند و داعیه دارند که با همه لشکر شما جنگ کنند و داغ بلبیند
 پیشتر و لشکر باشد و مثل آن دو پسر جبراسنده و لشکر ایشان در مردم شما کسی شاید
 نبوده باشد و هر تراشت گفت که شما این همه لشکر و جوانان و بها در آن را که نام هر
 من از هیچکس ایشان بیم ندارم که از بیم سین دارم و در خرد سالی چون با من بسیران
 با نسی میکند و بچکدام از آنها حریت او نیشند و او اگر همه با تفاق هم بروی حسیند همه را
 میزد و حالا خوبی نهایت زور دارد و ببردانگی رسیده است و آن گزرا بدست دارد
 با دیوان زبردست جنگ با کرده بر همه غالب آمده است من چه دانم که او با سیران
 من چه کند و معلوم نیست که از مردم ما هیچکس حریت او تواند شد و بهیم کیت و ب
 از ارجن هم بلند ترست و در وقتی که بهیم متولد شده بود بیاس با من گفت که راجه
 پا ندر ایسری شده است که تمام مردم و فیلیان و اسپان شما را خواهد کشت و من
 نمیدانم که وقتی که او آن گزرا گران خود بدست گیرد حال فرزندان من چه شویند
 با نیا میگویم و میدانم اما چه کنم این سخن مرا فرزندان گوش نمیکند و آخر که آنها هم
 نابود شوند من زمان و فرزندان ایشان را بکس نمیتوانم دید و ارجن را چه گویم
 جایکه گزراشن بهلبان باشد و ارجن بهل سوار و کمان خود را که گاندر یونانم در
 بردست گرفته باشد من یقین میدانم که هیچکس از فرزندان و خویشان من
 ماحریت او نخواهند بردستی بد هر تراشت گفت که راست میگوئی و آنچه در تعریف
 ایشان میفرمائی آنها همانطورند بلکه زیاده از آن هستند حالا بهر طور که بوده باش
 چنان بیاید کرد که در میان ایشان دشما صلح گردد و در وجود من چون این سخن
 شنید با بر گفت که شما خاطر خود جمع دارید که از ایشان ما را پر دانی نیست اول آنکه
 میگویند که کشتن نگهبان ایشان است و در وقتی که ما ایشان او در جنگل و صحرا
 سرگردان کردیم کشتن آن زمان اگر میتوانست چه انگار با نسی ایشان نکرده
 و من شنیده ام که کشتن گشته است که من چنان کنم که همه کور و ان بغیر از و هر تراشت
 و بدگشته شوند و این سخن را که گفته است از من نخواهد برگشت پس علاج ما

منحصراً در دو خیرت یا آنکه پایی کشتن را میباید گرفت تا او صلح رضی شود یا با او جنگ
میباید کرد من خود برگزیدنی را سخاوت هم کرده پای او را بگیرم با او جنگ خواهم کرد یا آنکه
فتح از جانب ما خواهد بود و تمام دنیا را منخر خواهم ساخت چنانچه تا این دنیا باشد
این نام من باندیا آنکه مردانگی کشته خواهد شد این هم خوب است که برین مردانگی ما
تا انقضای عالم مردم آفرین خواهند گفت اما همین اندک غم دارم که اگر امری واقع
شود این پدر پیر من در غم و غصه هلاک خواهد شد چون سخن در وجود من را همه شنیدند
بهیکم تپامه و درونه چایج و پیرش اسو سخا و کرا چایج هر چهار گفتند که چون
در وجود من در کار خود بجدت ما هم میکوشیم و تعریف که ما پانڈوان امی گوئیم
سخنی بر بیل حکایت میکوئیم که شاید صلح در میان آن دو حال سخن استی آنست که جائیکه ما مردم بوده ایم
همچکدام از پانڈوان حریت مانفند و ایشان تاب مقاومت ما ندارند و همه بدتر از
گفتند که شما شنیده اید هر گاه می که پدر بهیکم تپامه وفات کرد بهیکم تنها با لشکر خود
بر خاسته بگرد عالم بگردید و تمام راجهای را که در آن زمان بودند همه را مغلوب خود
ساخته بخان خود بارگشت و حال آنکه ما خدا مردم و خوشیان و فرزندان در طاعت
او بوده باشیم پانڈوان چه باشند که با ما برابری میتوانند کرد امید چنان است که
فتح از جانب ما بوده باشد و اگر در ایشان مردانگی می بود و می دانستند که
ما شوند برگز از ما بچ دیه التماس نمیکردند که ما آن پنج دهه ایشان بدیمیم تا با صلح نمایند
ایشان از ما و سپاه ما ترسیده اند ورنه باین پنج دهه برگز رضی نیستند و شما که
میکوئید که بهیم گزیدار داد چه میداند و کس گزیرا میتواند کار فرمود یک
در وجود من و در دم بلبدر اگر بهیم با گزیر و بروی در وجود من بیاید البته
که وجود من بهیم را میزند شما از بهیم غم نداشته باشید در وجود من گفت که با چون
بهیم را زدیم دیگر ارجن را با سانی خا ایم گشت و بهیکم تپامه را پدرش دعا
کرده است که تا او مرگ نه طلبد خدا تعالی او را موت نگذرد همین بهیکم تپامه
همه پانڈوان را با لشکرشان تنها خواهد گشت و درونه چایج و کرا چایج که

بر جانب ما ہستند اگر خواہند ہمہ آن لشکر را ایشان بس اند حاجت بدگیر نیست
 و آنچه بھیکم تیاہ و درونہ چارج و کراپا چارج ہستند کرن تنها ہمان قدر ہست و آن
 نیزہ کہ کرن از اندر گرفته ہست ہمان نیزہ ارجن را بس است حاجت بدگیر نیست و میان
 ایشان ہفت کس را نام می برند پنج برادر و ہر شٹ و من و ساتک و دیگر کسی کہ از و
 اعتبار بوردہ باشد در میان ایشان نیست و در میان ما مردم بھیکم تیاہ و درونہ چارج
 و اسد سخا و کراپا چارج و کرن و شومرت و بہگرت و بابلیگ و ششل و بندوان و بن
 و جیدرت و دوساسن و در کھم و غیر اینہا پہلو امان ہستند کہ ہر یک تمام پانڈوان را
 جواب میدہند و در لشکر ما یازدہ کومہنی لشکر ہستند و ایشان ہفت کومہنی لشکر اند
 و پہلو امان زیادہ از ایشان داریم با داعیہ جنگ کہ گفتہ سنجی گفت ایشان را چیر کہ
 بخاطر نمیرسد لشکر شاست و ایشان ہر یک ازین پنج برادر ہمین میگویند کہ ما ہمہ ایشان را
 تنها میکشیم ز وجود ہن گفت کہ اسی سنجی تو بسیار جانب داری ایشان میکنی بگو کہ
 اسپان ارابہ و کواہی بیرق ارجن را چہ رنگ ست سنجی گفت کہ عرابہ او بجا ہر وزیر ہا
 گوناگون اراتہ است کہ چشم از دیدنش خیرہ میشود و بیرق آن بسافت تار نمائی
 و بلند می دارد و اسپانی کہ عرابہ ارجن را بر میدارند ہر چارہ مثل سفیدند کہ چیر
 گذہر پ وقت مراجعت ایشان از کبکوردادہ بود آن طور اسپان در عالم میدنشیند
 و اسپان ارابہ را جہد ہشتر از ستر پا چہ سیاہ رنگ اند و مثل این اسپان ہر خان خالی
 بہم میرسد علی ہذا القیاس ہر کدام از برادران را جہد ہشتر اسپانی دارند کہ رنگ
 و رفتار بی نظیرند و در لشکر شام مثل آنہا کی نمی بینیم و این قہر معنی کہ کردہ اند مگر در حق
 آن نوع راست می آید و مثال دو گوشش دو پیکان کہ دیدہ و دو پیکان بکیت
 تیران کہ دیدہ بعد از ان و ہر تراشت پرسید کہ از مردم کمل کہ جانب پانڈوان آمدہ اند
 ہر کدام چہ داعیہ دارند و چہ میگویند و نام و نسب ایشان چیست سنجی گفت از چہ
 پیشتر گشت است اورا خود میدانید چہ جای تعریف است و چکیٹان جا دو و
 جڈھامنیہ و ساتک و در وید را جہ پانچال با دو سپر فوختہ جنگی و را جہ برات

۱. ११
 २. २
 ३. ३
 ४. ४
 ५. ५
 ६. ६
 ७. ७
 ८. ८
 ९. ९
 १०. १०
 ११. ११
 १२. १२
 १३. १३
 १۴. ۱۴
 ۱۵. ۱۵
 ۱۶. ۱۶
 ۱۷. ۱۷
 ۱۸. ۱۸
 ۱۹. ۱۹
 ۲۰. ۲۰
 ۲۱. ۲۱
 ۲۲. ۲۲
 ۲۳. ۲۳
 ۲۴. ۲۴
 ۲۵. ۲۵
 ۲۶. ۲۶
 ۲۷. ۲۷
 ۲۸. ۲۸
 ۲۹. ۲۹
 ۳۰. ۳۰
 ۳۱. ۳۱
 ۳۲. ۳۲
 ۳۳. ۳۳
 ۳۴. ۳۴
 ۳۵. ۳۵
 ۳۶. ۳۶
 ۳۷. ۳۷
 ۳۸. ۳۸
 ۳۹. ۳۹
 ۴۰. ۴۰
 ۴۱. ۴۱
 ۴۲. ۴۲
 ۴۳. ۴۳
 ۴۴. ۴۴
 ۴۵. ۴۵
 ۴۶. ۴۶
 ۴۷. ۴۷
 ۴۸. ۴۸
 ۴۹. ۴۹
 ۵۰. ۵۰
 ۵۱. ۵۱
 ۵۲. ۵۲
 ۵۳. ۵۳
 ۵۴. ۵۴
 ۵۵. ۵۵
 ۵۶. ۵۶
 ۵۷. ۵۷
 ۵۸. ۵۸
 ۵۹. ۵۹
 ۶۰. ۶۰
 ۶۱. ۶۱
 ۶۲. ۶۲
 ۶۳. ۶۳
 ۶۴. ۶۴
 ۶۵. ۶۵
 ۶۶. ۶۶
 ۶۷. ۶۷
 ۶۸. ۶۸
 ۶۹. ۶۹
 ۷۰. ۷۰
 ۷۱. ۷۱
 ۷۲. ۷۲
 ۷۳. ۷۳
 ۷۴. ۷۴
 ۷۵. ۷۵
 ۷۶. ۷۶
 ۷۷. ۷۷
 ۷۸. ۷۸
 ۷۹. ۷۹
 ۸۰. ۸۰
 ۸۱. ۸۱
 ۸۲. ۸۲
 ۸۳. ۸۳
 ۸۴. ۸۴
 ۸۵. ۸۵
 ۸۶. ۸۶
 ۸۷. ۸۷
 ۸۸. ۸۸
 ۸۹. ۸۹
 ۹۰. ۹۰
 ۹۱. ۹۱
 ۹۲. ۹۲
 ۹۳. ۹۳
 ۹۴. ۹۴
 ۹۵. ۹۵
 ۹۶. ۹۶
 ۹۷. ۹۷
 ۹۸. ۹۸
 ۹۹. ۹۹
 ۱۰۰. ۱۰۰

۱. १
 २. २
 ३. ३
 ۴. ۴
 ۵. ۵
 ۶. ۶
 ۷. ۷
 ۸. ۸
 ۹. ۹
 ۱۰. ۱۰
 ۱۱. ۱۱
 ۱۲. ۱۲
 ۱۳. ۱۳
 ۱۴. ۱۴
 ۱۵. ۱۵
 ۱۶. ۱۶
 ۱۷. ۱۷
 ۱۸. ۱۸
 ۱۹. ۱۹
 ۲۰. ۲۰
 ۲۱. ۲۱
 ۲۲. ۲۲
 ۲۳. ۲۳
 ۲۴. ۲۴
 ۲۵. ۲۵
 ۲۶. ۲۶
 ۲۷. ۲۷
 ۲۸. ۲۸
 ۲۹. ۲۹
 ۳۰. ۳۰
 ۳۱. ۳۱
 ۳۲. ۳۲
 ۳۳. ۳۳
 ۳۴. ۳۴
 ۳۵. ۳۵
 ۳۶. ۳۶
 ۳۷. ۳۷
 ۳۸. ۳۸
 ۳۹. ۳۹
 ۴۰. ۴۰
 ۴۱. ۴۱
 ۴۲. ۴۲
 ۴۳. ۴۳
 ۴۴. ۴۴
 ۴۵. ۴۵
 ۴۶. ۴۶
 ۴۷. ۴۷
 ۴۸. ۴۸
 ۴۹. ۴۹
 ۵۰. ۵۰
 ۵۱. ۵۱
 ۵۲. ۵۲
 ۵۳. ۵۳
 ۵۴. ۵۴
 ۵۵. ۵۵
 ۵۶. ۵۶
 ۵۷. ۵۷
 ۵۸. ۵۸
 ۵۹. ۵۹
 ۶۰. ۶۰
 ۶۱. ۶۱
 ۶۲. ۶۲
 ۶۳. ۶۳
 ۶۴. ۶۴
 ۶۵. ۶۵
 ۶۶. ۶۶
 ۶۷. ۶۷
 ۶۸. ۶۸
 ۶۹. ۶۹
 ۷۰. ۷۰
 ۷۱. ۷۱
 ۷۲. ۷۲
 ۷۳. ۷۳
 ۷۴. ۷۴
 ۷۵. ۷۵
 ۷۶. ۷۶
 ۷۷. ۷۷
 ۷۸. ۷۸
 ۷۹. ۷۹
 ۸۰. ۸۰
 ۸۱. ۸۱
 ۸۲. ۸۲
 ۸۳. ۸۳
 ۸۴. ۸۴
 ۸۵. ۸۵
 ۸۶. ۸۶
 ۸۷. ۸۷
 ۸۸. ۸۸
 ۸۹. ۸۹
 ۹۰. ۹۰
 ۹۱. ۹۱
 ۹۲. ۹۲
 ۹۳. ۹۳
 ۹۴. ۹۴
 ۹۵. ۹۵
 ۹۶. ۹۶
 ۹۷. ۹۷
 ۹۸. ۹۸
 ۹۹. ۹۹
 ۱۰۰. ۱۰۰

۱۰۰
۲۰

با دو سپر خود شکوه و اتر گنوار و دو سپر براننده سدید بنام و در هرشت کبیت راجه
 چندیری بیج برادران راجه کیکی که حالا به سرد مشهورست و غیر ازین که تعداد آنها
 طولی دارد و هر کدام ازین بهادران یگان یگان سرداری را از میان کوروان
 تقسیم کرده گرفته اند در هرشت دمن لار و نه چایج را غنیم خود تصور نموده از برای
 جنگ او میباشند و هر پنج سپران در دپدی که خواهر زاده های ارنید کیکی
 خالوی خود مقررند و سکنندی برادر خود و در هرشت دمن با جمیع لشکر برات برای
 جنگ بهیکم تیار نامزد شده و بدعوی تمام جنگ بهیکم تیاره را قبول کرده و راجه
 جید مهر عمده جنگ شل بخود گرفته و بهیم گفته که در وجود من را با صد برادران
 فرزندان اجه بهگت با جمیع لشکر مشرق در اجه دکن با حشم و خدم خود بمن
 رسیده ارجن کرن و جید هرست و اسد ستمها و بعضی از اریان و دیگر را مستعد شده
 پنج برادران کیکی راجه مالوه شال در اجه بلتان و غیره و هر دو شتک ملک ترگت
 را در قصد گرفته با بهمن سپر ارجن همه سپران در وجود من و جمله سپران و دسان
 در اجه بر ابل را غنیم خود تصور کرده بقسمت گرفته چیکتان جا و سورت را در
 عمد خود گرفته شهید یو غنیم خود شکن را مقرر نموده و با بیج نبسی کیت بر اسانگ
 جا و جنگ خواهد کرد و کل سپر مادری آلوک برادر شکن و بعضی راجه ای ا که گناه
 آب چون و گنگ سکونت دارند برای جنگ قبول نموده بعد از آن بدین ترهشت
 گفت که جمیع ایشان باین مشایهت هر کدام خود را بکشتن و مردن تسرار
 داده اند باین همه استعداد صلح را طالب اند و گفتا باین بیج و بهیم که بالانگیز
 شده میباید اگر صلح خواهی کن و اگر دانی جنگ کن هر دو شق بدست تست هر تر
 گفت در آن روز که فرزندان من با پانژوان قرار باختند من دهمتم که خانه من
 بر سر این قرار خواهد رفت و حالا این بیج پانژو با لشکر خود که هستند اندر حراین ایشان
 نیست این سپری محفل من و اعیه جنگ با ایشان دارد و در وجود من گفت که او
 ما پانژوان یک دایم ایشان را بر بیج زیادتی نیست نمیدانم که شما چرا از این

۳۰
۴۰
۵۰
۶۰

۱۰۰

اینقدر برسانید و ایشان را در بهادری براتجیح می نمید من اتفاق کردن و در آن
 بایشان جنگ نخواهم کرد و یا آنکه مروان غالب خواهد شد یا در خواهد گذشت من ازین
 غمیت بر نخواهم گشت بخوشی خود یک وجب زمین بیاوردن نخواهم داد بعد از آن
 و هر تراشت به سنج گفت که کرشن با ارجن و پلور سلوک میکرد و سنج گفت که من چون بد رخا
 کرشن رفته و عا فرستادم کرشن مرا در خلوتخانه خود که میخاکس از فرزندان خود را آنجا
 نطابمیده است طلب دست چون با ندر و ن زخم دیدم که ارجن و در و پدی پیش کرشن
 بر بالای تخت مرصع نشسته اند و کرشن با ارجن شراب میخورد و انواع میوه با و بود
 خوش حاضر بود و لباسهای فاخره پوشیده بودند و انواع جواهری که چشم بیننده
 ندیده بود در گردن و دست و پایسته بودند و انواع جواهر در پای کرشن بود و یک
 کرشن در کنار ارجن نهاده بود من چون برایشان رسیدم ارجن بفرمود
 تا چوکی صندلی از طلا آوردند و مرا گفتند که بران بنشین من او بر رعایت کرد
 پای صندلی را بوسیدم و بزرگترین ششم و آن مجلس را که دیدم چنان هدیت بر من
 مستولی شده که شرح نتوانم نمود و در آنسم که گوروان حریف نخواهند شد و کرشن
 بفرمود تا از آن میوه با پیش من نهادند بعد از آن کرشن بمن گفت در جایکه
 بسیکم تپامه و در روز پنجشنبه باشد از زبان من یک پیغام بایشان بگو
 که زوال شما نزدیک رسیده است چند روزی که از عمر و دولت شما مانده است
 بخوشی تمام و فراغت بگذرانید و فرزندان خود را که نخواهند گنید آنوقت که شما
 بدر و پدی آن چیرتی میکردید و آن زمان مرا یاد میکرد آن وقت من با خود
 قرار داده ام که همه شما را بکشم و حالا آنوقت رسیده است من با تا گفتم و دیگر شما
 بدانید و دیگر آنکه میخاکس با ارجن غالب خواهد شد و هر تراشت که این پیغام
 کرشن جویا شنیده با پسران خود گفت که ای فرزندان من میدانم که کرشن
 آنچه می گوید می کند هنوز شما میتوانید که خلائی کار خود بکنید از من بجنوبید
 صلح بیاوردن بکنید در جود من گفت که مرا از ایشان هیچ پروائی نیست شما

خاطر خود هیچ در ایضا میدست که من همه ایشان را با لشکر کیشتم و شما چنانچه فرمود
 ایشان میگنید من چنان میدانم که هر ایشان حرفه من نشوند چه جای که من
 مثل بیکیستم تا من در روز نه چارج و اسب استخوانا حکم با چارج و کربن و دیگر مردان
 بازوه کوفتی لشکر داشته باشم ایشان چه باشد که من ملاحظه ایشان کنم که گفت
 جای که در وجود من مثل این کسی داشته باشد او را چو اشم باید خورد هزاران مثل با نژاد
 را من جواب میدهم بهیکم گفت که تو خود سالی و نیدانی که چه میگوئی و نیکداری که
 این فرزندان را آنچه صلاح باشد کنند کن گفت که شما سر زشت بسیار مرا میاید و مرا
 ندیون پیدا نیدمالا من میدم که تا بهیکم تا پاره زنده باشد من صلاح نه بندم و
 نگویم وقتی که بهیکم تا پاره نباشد آن زمان من جنگ در آیم تا به اهل عالم بدانند که از دست
 من چقدر کار آمده است بعد از آن بدرگفت که من جنگ شما را با نژاد آن مثل میدم
 میگویند که روزی صیادی دامی نهاده بود و جانوران در آن دام نده او نند چون دام
 بک بود آن دام با جانوران بر داشته بر هوا پریدند صیاد هم از پی ایشان در آن
 پر جا که ایشان در هوا میخندند او در زمین همراه سیرت شخصی او را بران اهل بید
 باو گفت که عجب بی عقلی بوده ایشان در آسمان و تو در زمین از پی ایشان میری
 کجا ایشان خواهی رسید صیاد گفت که من میدانم که آن دو جانور با هم جنگ خواهند
 و هر دو بر زمین خواهند افتاد و من هر دو ایشان را باو ام خواهم گرفت بعد از آن خطه یکی از
 جانور با دیگری گفت که من این دام را از زمین برداشته ام و آن دیگری گفت که
 زور منست که این دام را برداشته است و گرنه تو کی این دام را توانی برداشت ایشان
 هر دو پیران با هم جنگ افتادند و جنگ کنان بر زمین آمدند صیاد هر دو را با دام
 برداشت حالا جنگ شما با نژاد آن حکم آن جانوران دارد که شما هر دو طلا فضا با هم
 جنگ کرده مردمان خود را بکشتن خواهید داد و بیگانها ملک شما را خواهند گرفت
 بعد ازین حکایت سخنی بجان خود رفت بعد از آن بیاس و گاندباری ما در وجود
 آمده در وجود من را نصیحت بسیار کردند که شاید بصلح راضی شود در وجود من اصلا

کجا

بصلح تن در نماز و راضی نشد بیاس چون دیگر در وجود من هیچ وجه قبول صلح نمیکنند
گفت که خداوند تعالی امری که تقدیر کرده است ما دیگری آنرا تغییر نمی توانیم داد
این سخن را بیاس گفته برفت در آنچه پیشتر خوان دید که از رفتن سخن منی گذشت
هیچ خبر از کوروان نیامد پیش کرشن آمد و گفت که چشم میداشتم که شاید کوروان
بر سر انصاف آمده با صلح نماید تا حال اصلا اثری از صلح ایشان ظاهر نشد ما را
هر مشکلی که پیش می آید به من همت شما دفع آن مشکل میشود کرشن گفت که من پیش شما
ایستاده ام هر چه شما بفرمایید من آنرا میکنم چه پیشتر گفت که ای لاجی بیاید که برود که
خبر باز فرستد بان سخن بسیار پیغام داده ام که جواب آن را بمن باز آورد او رفت
و دیگر اصلا یادمان نکرد و شما میدانید که ما چه محنت با کشیده ایم با وجود آنکه کوروان با
کمال آزار رسانیده اند و ما از ایشان طلب آشتی کرده ایم و بان راضی شده ایم که
بیچ و بیبه بماند هفتاد با ایشان صلح کنیم ایشان باین هم راضی میشوند و شما میدانید که
که در دنیا بی زرو مال بودن غیر نخبود و من حالا محتاج شده ام شما را در باب بافکری
بیاید که کرشن گفت که مرا یک مرتبه پیش کوروان بیاید رفت و با ایشان حکایت
باید کرد و شاید چنان کنم که آنچه صلاح جانیمن باشد واقع شود چه پیشتر گفت که من این
گستاخی نمیکنم که شما را با سجا تکلیف رفتن کنم مرا که من میدانم که در وجود من مردی
زبون است و قدر شما را نمیداند چون سخن شما نشنود و دیگر با از شما بزرگتر کرد و ایم که
دیگر او را بهترستیم آنها بدرون و منافق اند احتمال دارد که شما را در جبین نگاه دارند بعد
از آن کار با بر ما دشوار میشود و این اهل و عیال و جهان بجا برمی آید کرشن گفت
من هم میدانم که در وجود من چنین است اما من آنچنان با احتیاط و ذاهم بود و سخن
نخواهم گفت مگر بوقت ضرورت و قدر حاجت و بر تقدیری که مکرر در خیال کنند
پیش من تدبیر ایشان باطل خواهد بود و شما هیچ اندیشه بخور راه مدید چه پیشتر گفت
که رفتن مبارک باد اما این طور سازید که میان ما و ایشان بصلح انجامد اگر چه ایشان
خود را بشما خویش میگیرند اما ما آن حد نیست بلکه اقرار به غلامی شما داریم ظاهر است که

که بر دو مارا بیک چشم خواهد دید و اینچه طریق صلاح است بدان رهنمونی کرده زودتر
 خواهد دید برگشت که چشم انتظار در راه شما خواهیم داشت که شن گفت سخنانی را که از اجبا
 و کیل آمده گفته بود شنیده ام و حالت شمارانیز دریا فتم این قدر معلوم شده که نیست
 شمار نیز هست و کوروان بظلم و تعدی خواهد آمد که کار از پیش بر نماند اما اینکه هر بار بر زبان
 نام صلح می آید خوب نیست اندکی عنان را هم نگاهدارید تا حاصل بزرگوئی شما حاصل کنند
 از بس که بنا بر عاقبت اندیشی اظهار صلاح کرده و پیوسته پیغام فرستادید کوروان میسر
 شدند اینقدر نبایستی مبالغه کرد بعد از آن چند مہر و بهیم و ارجح و دیگر برادران
 بوقت وداع کردن التماس کردند که آنجا میرودید مبادا آن جماعه سخن درشت بگویند
 و ایشان را اندیشه فاسدی بخاطر برسد بلکه هر چه بگوئید نبری و آهستگی بگویند
 اگر قبل کنند خوب و الا از دود و تر پخت است بیاید که شن تبسم نمود و گفت سخنان
 نالایت از هیچکس آنقدر عجب نمی آید که از بهیم چه همیشه بزرگان سخن جنگ میکنند
 و امر و زچه دیده است که مقدمات صلح در میان می آرد و هر وقتی که بهیم را دیده ام
 چه در خواب و بیداری و چه در مستی و چه در هوشیاری و چه در آمدن و رفتن و
 چه در گفتن و شنیدن بنیر از جنگ از وی چیزی دیگری شنیده ام بعد از آن
 در ویدی در پای کوشن جوی افتاد و گفت راجه بد مہر چند مرتبه بخصم بگویند
 زاری کرده فرستاده و پنج و پیمه از ایشان بطلبید حق بجانب ایشان است که با
 در شتی میکنند و او را بچشم کم می بینند شمار هزار صد و هزار سخن ز بونی آفرید میگویند
 است که وقت و حالت ایشان تا کجا است و اگر بالفرض پانزده ان جنگ نکنند هر چه
 پسر من و پسر و برادران من و ابھمن و غیره هم بکوران جنگ خواهند کرد و شما
 از ایوانی که کوروان بمن کرده اند واقف آید و موسی سر را در مجلس گرفته بر زمین
 کشیدند هنوز از خاطر من نرفته در ویدی این را بگفت و در گریه شد دل کوشن جوی
 برو بسخت و از روی مهربانی گفت که تو چرا گریه میکنی آن وقت نزدیک رسید
 که کوروان از خود و کلان کشته شوند و زنان ایشان چنانچه تو گریه میکنی خواهند گریست

بگفتند

کشن ساعتی نیک را از ماه کاتک خویش کرده غسل بجا آورده به گوان را پرستش فرموده و
 تعظیم بجانب آفتاب و آتش بجا آورده بجانب کوروان روان شد و مردم را گفت که
 بجهت مسلح و کمل شوند و جدیدتر از پیاوه را همراه او کرده گفت که در جزیره من و کورن و
 در دو ساسن منافق انداز ایشان امین توان بود کشن جویرا در وقت رفتن شگونهای
 خوب روی داد مثل اینکه از جانب دست راست آموان ظاهراً شدند و از جانب چپ دراج
 فریاد کرد و باد نرم از زبان جانب فریدین گرفت که کشن روان شده بود و تمامی را بهما و
 جدیدتر و برادران و راجه برات و در و پدر راجه کاشی و غیره هم قدری راه بشایعت آورد
 و در وقت وداع جدیدتر گفت که گفتی از زمان خودی تا این زمان محنت بسیار کشیده بر تو
 که دانید عذر خواهی او بکنید و بسیار دلجوئی او نماید کشن قبول نموده ایشان را نصحت
 و راهی شد و از آن روز که کشن از منزل خود روان شد او را روز بروز تضامیل نیک میشد
 و در عیش میگذاشت و کوروان را در منازل خویش امانت و کلفت پدید میشد و
 شگونهای ایشان بد بود مثل اینکه بی ابرو باران برق درخشان گرفت و هوا تیرگی پیدا
 کرد که هر شش جهت نامشخص بود معلوم نمیشد که مشرق و مغرب کدام است و آتشی که در
 منازل می افروختند روشنی نداشت و غیر از دو چیزی دیگر حاصل نمیشد و آبهای چاه
 بجوش در آمد و کوزلهای خالی که در خانههای ایشان بود خودی خود پر آب میگشت و از
 آسمان آوازهای باطل بسیار می شنودند بی آنکه کسی را بیفتند بادلهای تند از جانب
 مغرب و جنوب چنان می وزید که همه درختان را از بیخ برمی کند و قصه کوروان از آن وقت
 شگونهای بد میشد و کوروش را در راه بعیش و عشرت میگذاشت تا آنکه کوروش در موضع
 پیرگتخل آمد و منزل ساخت و برهمنان که در آنجا بودند همه پیشوا بر آمدند و در خانههای
 عالی و منزلهای پاکیزه که داشتند فرود آوردند و مهمانی کردند و آن شب کوروش با برهمنان
 گذرانید و صحبت با ایشان داشته حرف و حکایت و سخنان خوب و افسانههای گزینشگان
 می شنود و خبر داران پیش کوروان فریاد که ما شب در اینجا فرود آمده ایم و فرود از اینجا
 میرسیم بذر و زرا و در کلار را همراه گرفته پیش در وجودهین رفت و گفت که در کوچ و بانده

१३ कच्छल

میان خاص و عام غلغلہ افتاد و چنان میگردد که کش بوکالت پانڈوان انجا آمد
 بیاید که شما بحیثیت تمام بصحت بزرگان و برادران و فرزندان خود باستقبال او
 بروید و شرط قوی که آنجا آری که او به قنطیر و احترام بسیار خشنود و میگردد و هر چند که
 فروتنی و تواضع بیشتر میکنید باعث نیکبختی شما و موجب تحسین خلق میشود در جدول
 مجلس را ترتیب داد و فرستهای لطیف افکند و اشامی نفیسه و اسباب بگل هر چه
 داشت در روی کار آورد بهیکم تپامه و درون چایج و کر یا چایج و غیر هم را طلبید و
 خدمتکاران صاحب حسن را بفرمود تا خود را به لباسهای فاخره آراسته و عطریات
 بسیار بکار برده و پیاله های پر از صندل و چوبه در دست گرفته بر سر راه که کشن شدند
 و گل و نخیله خوشبو با بر سر او بریزند و شار لائق در پای او افشانند پس در جدول
 بهر تر است فرستاد که کشن جویمی آیند و گفته فرستاد که نهی سعادت ماست که این طوط
 کسی در منزل ما همان شود چون در میان جا و ان حالا مثل او کسی در عالم است
 در شرائط احترام و اکرام او دقیقه فرنگذاری و من چون از جانب با صره معذوم
 حالا در مجلس نمی آیم وقت دیگری خواهیم رسید پیش ازان که کشن بیاید در جدول
 اول بفرموده و بهر تر است تحفه های لائق پیشکش او ترتیب داده بود ازان جمله
 شانزده هزار ارباب مرصع از زر و زیور بود که هر کدام را چهار اسپان تازی با همیغت
 که از ولایت با بلهیک که حالا اقبال و مشهورست برای در جدول آورد بود و
 دیگر هشت فیل جنگی در رنگ کوه پاره برای کشن همیا ساخته بود که و نبال هر فیل
 هشت فیل دیگر میشت مجموعه شصت و چهار فیل بود و صد کنیز که صاحب حال
 که از ستر پانڈوان زیور و مروارید و گوهر غرق بودند همچنین صد غلام تازی سوار
 با کمرهای مرصع بر بیان و نهمده هزار شال کشمیری نفیس و سه هزار ماده گاو و
 قسطاس که از ولایت چین آمده بودند و یک گوی که در شب در روز و خوشبختی
 آن مساوی بود و یک ارباب که آنرا اشتراک بر میداشت در روزی پنجاه و شش گاو
 میرفت و از مردم چار و دوزیر که همراه کشن بودند همه آنها را هشت چندان از

پانڈوان

خج ایوم مقرر فرمود در جود هین چین خاطر از ترتیب مهانی و اسباب و
 پیشکش جمع ساخت میخواست که با قبائل و اولاد و اتباع خویش سپا و سپهسالار
 کرشن جیوروان شود و حکم عام کرده بود که از زنان پرده نشین و غیره هرگز
 سیل و دین کرشن جیو باشد بر بام و قصر بر آمده به بنیند و هیچکس مانع نباشد
 و اهل بازار و کوچ چه ترتیب آئین بندی دادند و نظر بودند در خانهای و ساسن که
 در مهتنا پور واقع شده نهایت ترتیب و صفا داده برای کرشن جیو عالی ساخت
 بدو در تراشت را باین آرایش او آفرین بسیار نمود و گفت بحج خوب واقعه شده
 که شاه در جود هین را برین آوردید و از علو مهت شما ظهور امثال این طور خیر
 بحج بهریت چه پادشاهان و حاکمان که اسباب تجمل جمع میکنند برای همین روزگار
 بکاری آید بعد از آن بدر گفت که از مهانی کرشن جیو هر چه مقرر کردید در محفل
 و ترتیب مجلس نیز بدین گونه خوب نهایت شده اما فکر به اصل انیت که برای همی
 که کرشن جیو کالت آمده آن مهر را حسب دخواه او بسازید و بیج موضع را که پانژوان
 از شما طلب میدارند بر میدارید و اگر تعظیم ظاهری کرشن جیو بسیار کردید و همسازی پانژوان
 نشد کرده و تا کرده برابرست و کرشن جیو آن طور کسی نیست که نفع خود را منظور میداند
 باشد نزدیک او دادوستد قبول و ناقبول مساویست در جود هین و شامل شد و گفت
 این سخن بدر است میگوید که کرشن جیو برای پانژوان اینجا آمده به آنها
 خصوصیتی دارد که پانژوان هر گاه که چنین باشد با چیز اموال خود را تلفت سازیم و باو
 پیشکش کرده بسوزیم بلکه مناسبست که او را تعظیم هر کنیم و در رنگ ساز و کیلان
 با و سلوک نماییم و اگر ما با پیشکش بدیم و صلح را بطوریکه او میخواهد قبول کنیم اهل عالم عمل
 بزرگونی ما خواهند کرد و نخواهند گفت که ما ترسیده ایم در کاریکه مرد را امانت باشد چرا
 کند و این اندیشه بر گاه که بخاطر احوال الناس میرسد در خاطر حاکمان و صاحب
 دولتان که درم از شجاعت و غیرت دشواری میزند بطریق اولی باید که رسد به یکم تا
 گفت که تعظیم او اگر کمینا کند بد بخاطرش بیج بدنی آید و اما انقدر کمینید که در با صلح

هر چه بفرماید قبول دارید و او را رنجیده و آزرده از خود نفرستید و در جواب گفت من چنین
 بخاطر می رسد که چون پیش پانژوان هر چه هست و نیت همین کشتن است و ایشان همه
 بقوت اومی نازند مناسب است که او را بر بندیم و در مجلس نگاه داریم چه او تنها
 آمده است و ما را آن قوت است که هر چه بفرماییم باید کنیم بعد از گرفتن او پانژوان
 شکسته بال میشوند و قوت مقاومت مانده اند و هر تراشت گفت که زنه از زنه این
 و سوسه پیورده در خاطر نباید آورد که نسبت بر این و راجگان و حاکمان این سخن
 عیب تمام دارد و راستی ایشان درین سخن نیست گرفتار و بند کردن و کیل مطلق
 شوم است و این ندارد چه جای آنکه همچو کشتن کسی بوکالت آمده باشد قطع نظر از
 از خویشی و غریزی ملاحظه بزرگی او باید کرد این طور اندیشه در حق او تصور نمود
 دیگر توجه طور او را می توانی بست که او قوتی دارد که در هیچکدام با بطور قوت
 نیت پس به یکم تا به طریق درستی با و هر تراشت گفت که میسر تو در زور من بسیار
 ناخلف ظاهر شد شترت و فتنه و فساد از نو نمایان است و او غیر از جنگ و بدی
 چیزی دیگری اندیشد و ما را یقین شد که زوال او نزدیک رسیده و ما می ترسیم که
 مبادا بشومی او گرفتار شویم به یکم تا به این سخن بگفت و برخانه رفت و بدر نیز
 خستناک شده با اتفاق او بدر رفت و کشتن چون روز شد غسل کرده عبادت مقری کج
 داشت بجا آورد و از برکت سهل بجانب استنا چو روان شد و چون
 نزدیک شهر رسید کوردان از خود و بزرگ بر قدر که بودند غیر از در وجود من پیاده
 با استقبال او رفتند و زن و مرد و پسر و جوان تا شای او بیرون آمدند و کشتن چو
 را به تعظیم تمام دیدند و او از هر کدام خبر خیریت می پرسید تا آنکه در منزل و هر تراشت
 آمد و در مجلس و هر تراشت بر همان صندل و چوره بجهت پرستش آوردند و در آن
 همانخانه در وجود من بعد از ساعتی آمد کشتن را چون دید کشتن هوای کار بغیر است و ریا
 و احوال را از استقبال ناکردن در وجود من و طرح نمود و تکرار و روش آشنائی او
 معلوم کرد و ساعتی به تکلف در منزل و هر تراشت نشست و در ملازمتی میکرد

بندان

بعد از آن به بهانه ملاقات بدر برخاسته بمنزل او رفت بدرتبصیل احوال پانژدانها
 پرسید پس از آن کرشن جیو در حویلی بدر بدین گفتی رفت و گنج پانژدان را یاد
 کرد و در گریه شد و از کرشن جیو پرسید که مدت چهارده سال است که من از ایشان
 جدا افتاده ام و مرا گریه کنان گذاشته رفته بودند و شنیده میشود که محنت بسیار پیش
 ایشان آمده حالا چون اندو چگونه می گذرانند و در ویدی را که کوروان انیاسی بلخ
 رسانیده بودند حالت او چه شد درین جلای و پریشانی و سرگردانی چطور توانست
 بسر برد و من از احوال پریشانی خود بشناجکیم که از آن باز که در خانه پدر خود سوزنا
 متولد شده ام و او را بر ابراهیم کووال گنت بهوج نام بدختری داد و از آنجا سنان
 راجه پانژد افتادم یک روز شوشی نگه را بنیده ام چون پانژدان فرزندان من بدخ
 کمال رسیدند و مرا از ایشان امیدوار بهما شد ایشان را این طور واقعه پیش آمده
 که تنگل کجنگل کوه بکوه و دیمه بر دیمه آواره شدند و من تنها درین جا بگوروان
 افتادم که شب و روز از سوزنش ایشان خلاصی ندارم کرشن جیو گفتی را
 و لاسا داد و پنهان باو گفتم که حاله خاطر جمع دارم پسران تو بسیار لائق اند که
 بهر جا مسافرت کردند و دشمنان را مغلوب ساختند و دروستان بسیار بهر پانژد
 وقت طلوع دولت ایشان نزدیک رسیده و چندین هزار فوج به کمک ایشان
 جمع شده عنقریب است که آمده کوروان را نیز فتح کنند و ولایت موروشی
 خود را از ایشان بگیرند این سخنان را کرشن به گنجی گفته از آنجا برخاست و
 بخانه در وجود من آمد و یواختانه عالی دید که اسباب عشرت و کامرانی همه در آنجا
 جمع بود و چون ترتیب مجلس را معاینه کرد بسیار تعجب نمود و بر معندی زرین که بر
 او ترتیب کرده بودند نشست و جمیع راجهای بزرگ صاف بسته گردید و او ایستاد
 بودند و در وجود من خود به تقطیع تمام بالای تخت خود نشسته ماند و از بسکه غروب مال ملکیت
 و ملی که عبارت از اندر پرست است در سر او بود کرشن را در نظر نیامد و اول فرمود
 نامیوه های گوناگون و خوشبو را و عطریات و ملل بسیار در مجلس آوردند بعد از آن

اسباب مهمانی از اطعمه داشته به میا ساختند و کوشن از آنها هیچ چیز نماند و در وجود
گفت چرا با آنها میل نمیکنید کوشن میگوید جواب داد کسی که در خانه کمی می آید و مهمانی او
میخورد و از دو حال بیرون نیست یا آنکه در میان همان و سیزدهان محبتش بی تکلفی باشد یا
آنکه همان محتاج بخورد و شام او باشد ازین هر دو صورت میان ما و شما هیچکدام تصور نیست
که نه ما بشما محبت داریم و نه ما را افلاسی و مخنتی روی آورده است در وجود من گفت هر چند
شما را احتیاج مهمانی کسی نیست اما محبت چرا با ما نذارید کوشن جواب گفت محبت میان ما و شما
در آن زمان باشد که شما از مقام بدانند بشی پانژوان بگذرید و در مقام صلح آمده مدعا
که دارند قبول نمایند در وجود من گفت که نسبت غریبی ما و ایشان تو مسامری است
سبب چیست که جانب ما را گذاشته همه رعایت جانب ایشان میکنند کوشن جواب گفت
انرا این سبب است که ما چون بشما برو جاعت خویشی داریم ازین جهت میخواهیم که
میان شما صلح شود و هیچکدام از شما هلاک نگردد و اینکه من حالا از جانب پانژوان
سخن میکنم و ترجیح جانب ایشان بر شما میدهم و سبب دارد یکی آنست که من حالا
از جانب ایشان به ایچی گیری آمده ام بر من لازم است که از جانب ایشان سخن بگیرم
و دیگر آنکه ایشان همه نیکو کارند و در ایشان اصلا بدی و نفاق نیست و شما آن طور
نیستید پس مرا خوردنی شما خوردن حرام است و دیگر خوردنی در خانه و درستان میاید خورد
من وقتی با شما دوست میشوم که شما سخن ما را بشنوید و من هر سخنی که میگویم آن نیست که
که همین جانب پانژوان داشته باشم بلکه درین حکایت صلح بیشتر ملاحظه جانب شما
میکم چرا که اگر کار میان پانژوان و شما جنگ رسد غالب ظن آنست که پانژوان
بجست نیکو کاری و خیر خواهی و نیکی که در ذات ایشان است پانژوان آیند پس من با شما
دوستی میکنم که شما از جنگ منع میکنم و میگویم که صلح کنید مرا دشمنی و تصور میکنید چگونه طعام شما خورد
روا دارم اگر شما مرا دوست خود میدانید و سخن مرا بشنوید من هم هزار مرتبه شما را بیشتر
از پانژوان دوست میدارم و ایشان را بر شما ترجیح نمیدهم و چون شما سخن مرا
قبول نکنید چون شما را با پانژوان برابر دارم که ایشان اصلا از گفته من هیچ وجه

تجا در نمی نمایند پس مراد در خانه شام طعام خوردن رو نیست و اگر طعام بخورم در خانه بدر
 خواهم خورد و کمرش جوید این سخنان گفته برخاست و بخانه بدر رفت بسببیکم تا همه
 و در و نه چای و کربا چای و همه برادران در جوید من همراه کمرش روان گشته بخانه
 بدر متوجه گشته چون کمرش جوید از خانه در جوید من بر آمد هر کدام از من بزرگان
 او را بخانه خود تکلیف می نمودند کمرش گفت که اگر بخانه یکی از شما بروم شاید خاطر
 و گیری آزرده شود پس بهتر است که مرا بکنار برید تا بخانه بدر بروم و شما همه
 انسانیت خود بجا آورید کمرش همه را در دایع نموده بخانه بدر رفت بدر آنچه
 ممکن بود خدمتگاری کمرش جوید بجا آورد و همه خدمتکاران خود میکرد و اصلا از
 خدمت نمی نشست و شب تا صبح در برابر کمرش ایستاده بود و کسی دیگر را
 نمیکذاشت که خدمت میکرده باشد بعد از آن بدر کمرش گفت که شما را لازم نبود
 که بهستنا پور تشریف آرید چرا که در جوید من چنانچه شما میدید مرد بد نفس و
 گنگار و عاصی است و قدر شما را چنانچه میباید نمیداند و سخن شما را شاید
 که نشنود و حالا کمال غرور پیدا خواهد کرد که کمرش جوید هم نزد من آمد و در جوید من
 آن مرد عاصی است که لیاقت آنکه مثل شما با او سخن بگوید ندارد و سخنی که او میگوید
 عیباید شنید و جواب او نمی باید داد و کمرش گفت که تو راست میگویی اما آمدن من
 ازین جهت بود که سخنان بسیار از ایشان می شنیدم و میخواستم که خود اینها را بشنوم
 چون مرا با ایشان نسبت خویشی در میان است خواهم که شاید نوعی شود که منافاؤ
 این جماعت بیکبارگی ویران نشود و حالا که دیدم دانستم که زوال اینها نزدیک است
 و من یک مرتبه دیگر هم در مجلسی که همه ایشان بوده باشند آنچه صلاح ایشان خواهد بود
 خواهم گفت اگر شنوند بهتر و اگر نه شنوند و دیگر خود دانند مرا یکبار نصیحت با ایشان
 بجانم باید آورده و در دیگر چون صلاح شد کمرش غسل کرده تعظیم آفتاب چنانچه دستور
 ایشان بود بجا آورده بعد از آن بر همان و با و دروشان که در هستنا پور بودند همه
 بدر خانه کمرش آمده او را تعریف و دعا کردند کمرش جوید همه ایشان را انعامات فراوان

داد بعد از آن همه برادران در وجود مین و بزرگان که در مهستان پور بودند همه ملازمت گزین
 آمدند بعد از آن در وجود مین و کرن و دوسان و شکس آمدند گزین ارا به خاصه خود طلبند
 گزین جویو و بدر و ساک و دارک که بهلبان گزین بود برابر ارا به خود سوار شدند و در وجود مین و
 سکس برابر ارا به دیگر و هر کدام از بزرگان برابر ارا به سوار شده بدوینخانه که در هرات است و
 بهیکم تپا نشسته بودند آمدند در هرات و بهیکم تپا به با استقبال بسیاری ارا پیش رفتند
 بعد از آن گزین جویو و در هرات و بهیکم تپا و در وجود مین بر تخت مرصع که خاصه در وجود مین
 بودند نشستند و دیگران هر کدام ارا در رونه چایج و کراپا چایج و سهو ستهاما و سکس و دوسان
 و غیره بر صندلی های طلا نشستند و بعضی دیگر بر صندلی های فقره و بعضی بزرگین
 بقدر مرتبه خود نشستند بعد از آن گزین جویو به بهیکم تپا گفت که نارود و بعضی دیوتها
 از مهر اجابت دیدن مجلس شما آمده اند و برای طلب ایشان بهیکم تپا به برخاسته نارود
 و دیوتهای دیگر را تعظیم کرده و ایشان را طلب داشت چون ایشان آمدند همه تعظیم
 بجا آورده نارود و دیوتها را بجا می مناسب جای دادند و همه ایشان دم فرو بسته بودند
 بعد از آن گزین جویو در هرات گفت که شما پادشاهان بزرگ و اسیلید و حالا هیچکس در
 عالم این سامان و لشکر و اسباب و شوکت و عظمت که سپه تو در وجود مین دار و ندارد
 اما حالا این سپه تو تمام نیکی با ارا در پس پشت انداخته بدی را شعار خود میسازد و شما
 میدانید که پانژوانان خود ایشان شما هستند و شما شنیده اید که با وجود آنکه پانژوانان را
 شمایی خانمان و بی سرو سامان بجز اسر و اید ارجن چه کار با کرده چنانچه تمام مردان
 آسمان و دیوانی که تا این زمان هیچکس حرف ایشان نشده بود ارجن بر همه غالب
 آمد و همه ایشان زبون او شدند و چه دیوان زبردست را با لشکر و چشم در هم شکسته
 و همه را زیر و زبر ساخت اگر حالا چنان شود که ارجن با شما دوست گردد و همچو
 برادران دیگر شما بوده باشد هر آنی باعث زیادتی عظمت و شوکت و نیکنامی شما
 خواهد بود هیچکس جواب این سخن گزین نداد و پرسام پرسر جبرگن که همراه نارود و دیوتها
 آمده بود بر سخن در آمد و گفت که یک راجه بود و همچو و همچو نام که تمام دنیا در تحت

تصرف داشت و بر صباغ که بر میناست مردمان را می طلبید و میگفت که هیچکس
 بوده باشد که با من جنگ تواند کرد چون در تمام این کار کرد و هیچکس نکسفت که
 کسی در برابر تو جنگ تواند کرد پس بفرمود تا جامعی از عالمان و درگاهیشان
 و عابدان آن که در کوهی بعبادت مشغول بودند طلبیدند و از ایشان پرسید که
 شما مردمان و اناناید هیچ میدانید که در عالم کسی بوده باشد که با من جنگ
 تواند کرد ایشان گفتند که در سنگنده معدن دو کس هستند یکی زودگیری
 ناراین نام دارد ایشان با تو جنگ تواند کرد راجه چون این سخن شنیدند تمام
 لشکر و حشم خود را از قبیل و آتشبازی و غیره همراه گرفته متوجه سنگنده معدن شدند
 چون با نجا رسید پیش آن دو کس رفت آنها را دید که از ریاضت بسیار زار
 و نزار و لانه و بیماری رفته اند نه خبر از سردارند و نه از پادشاهان راجه را پرسیدند
 که به صحت و سلامت هستید و برای مهانی آو آب سرد آورند و از گل میوه
 هر چه داشتند پیش او کشیدند و بعد از آن گفتند که تقرب آمدن شما در اینجا
 چیست راجه گفت که بزور خود تمام عالم را در تصرف خود آوردم و همه دشمنان را
 کشته و کسی نمانده که بمن سرکشی تواند کرد این زمان آمده ام تا با شما جنگ کنم و
 مهانی که از شما میخواهم همین است که با ما متحد جنگ شوید زاهدان گفتند که غشای جنگ
 یا عرض است یا غضب و ما مردم فقیرانیم و از همه خورد را گذرانیده ایم و در بیابانی هزار
 گرفته و بر برگ درختان و میوه جنگل قناعت کرده بای تقرب چرا جنگ میکنی
 چون جمل راجه از حد گذشت و هیچ نوع آنها را معاف نداشت بعد از مبارزه بسیار
 یکی از آنها که ز نام داشت پاره خس جا رو ب در دست گرفت و بر راجه گفت بیای
 با من جنگ بکن تا قوت تو معلوم شود راجه بخندید که سلاح جنگ ما تیر و تبر و
 گرز و شمشیر و شان است تو که در برابر ما دسته خس و خاشاک آورده این چه نوع
 سلاحی است و با این همه تو اگر قبیل داری ما راجه مضائقه است بعد از آن آمد
 و راجه هر دو مشغول جنگ شدند و تیری که راجه بزاهد می انداخت او در مقابل

بیک خسی ازان دستہ جا روب راجہ رامیزد تا آنکہ مجموع شد پس لشکر خود را بفرموده
 اور از یرتیر و شمشیر بگیرند بر سلاجی که با دحوالہ میگردند کارگر نمیشد او بہمان دستہ
 خس جا روب راجہ را با تمامی لشکر از زخمی و مغلوب ساخت بر تہ کہ بعضی را دست
 از کار رفت و بعضی را سر از بدن برید و گوش و بینی بعضی بریدہ شد چون راجہ
 دید کہ بیچ وجہ حرف ایشان نمیشود دست کہ این زور و قوت ایشان از جا سے
 دیگر دست از جنگ باز داشت و ہر سلاجی کہ دست تمام را با نداشت و پیش آمدہ
 در پای ایشان افتاد و از ایشان عذر خواہی نمودہ ایشان دل با او صاف کرد
 و گفتند من بعد بچشم و لشکر و اموال و اسباب دنیاوی مغرور مشو و تکبر بیچ بندہ
 خدا مکن کہ تکبر خداوند تعالی را سزاوارست و ہیکس خصوصاً فقیر را بچشم کم نظر
 مکن راجہ از ایشان دعا التماس نمود و ایشان او را دعای خیر کردہ گفت کہ حال
 ما را بیشتر ازین از مشغولی و عبادت مانع مشو و بر سر سلطنت و ملک خود باز گرد و
 بر بہمان را کہ ترا پیش ما فرستادہ اند از من دعا برسان راجہ باز گشت و بولایت
 خود باز آمد و من بعد دیگر تمامی با ہیکس خصوصاً با ہرچو ایشان نکرد و پیرام
 چنانچہ کہ آن راجہ بان لشکر و اموال و چشم از پیش آن دو فقیر بچیت غرور منہزم
 گشت شمارا ہم مہترسم کہ بچیت این تکبر و غرور بہمان حال بلکہ ہزار مرتبہ ازان بد
 پیش آید بر سرام بدرد ہن گفت کہ از شمالا ہی نیت کہ میگوید کہ ہیکس
 در عین ما نمیشود چرا کہ حالا تو آن راجہ و مہو و بھو ہستی و نادر این کرشن و نہ
 از ہن ست چنانچہ آن زمان از منہزم گشتی حالا ہر کجای و عناد کنی ہا حال
 پیش تو خواہد آمد بر سرام این سخن را بدرد ہن گفتہ خاموش شد بعد ازان
 کفو نام بر بہمن کہ بغایت عابد و قرائن و شہاب الدعوات بود گفت کہ
 بر سرام راست میگوید اگر شاخیریت و سلامتی خود را میخواہی باید کہ پانڈون
 آشتی کنی اگر قبول نکنی شمارا زیان خواہد آمد و من بہ نظیر این سخن حکایتی بہ شما
 نقل میکنم ماش کہ بہلیان اندر دست در خانہ او دختر می متولد شد گن کہیشی نام

سالہ ہجرت ہجرتی از ہجرت ۱۱۰۰

شکرا

شکرت
شکرت

کردند چون بجد بلوغ رسید نبوعی صاحب جمال شد که زیاده ازان تصور نتوان کرد
و مائل بزین خود که شده نام دشت گفت که این دختر کلان شده است او را بشوهری
میاید و او زلفش گفت که او را بکسی که لائق او باشد نکاح باید کرد مائل گفت که من هم
درین فکر ماندم و شبها قرار و خواب من رفته است چرا که هر جا ملاحظه میکنم در مردم
آسمان و در زمین و در میان گنذیران هیچکس را می یابم که لیاقت شوهری
این دختر داشته باشد حالا اگر تو صلاح می بینی من بقرزمین بروم چرا که شنیده ام که
آنجا مردمان صاحب جمال و عابد و فاضل و شجاع میباشند شاید در میان ایشان
کسی را ببینم که لائق آن باشد که این دختر را با او بدیم زلفش گفت بسیار خوب خیال
کرده مائل متوجه قعر زمین شد در آنسای راه نارد با و ملاقی گشت پرسید که کجا میروی
او قصه خود را تمام بنبار گفت که حالا میخواهم که به قعر زمین بروم که شاید آنجا کسی
را بیابم نارد گفت اگر بگویی من هم همراه تو بروم هر دو پیش برن رفتند و برن
خیز و خبر رسید و بعد زمانی باز به قعر زمین رفتند بجایی رسیدند که در میان آب مقام
برن بود نارد مائل گفت که تو دیدی که برن چطور فرزندان و بنیر ما دارد و درین مقام
نزهت فرا که می بینی پسکر نام فرزند برن میباشد و همکری بسیار جوانی خلیق متواضع
بجیاست و طریق و سلوک باطلان و مردم خویش خوب دارد و آب زلال که دیوتها
نوشیده اند همه از بجیاست و این مقام است که لشکر شیش ناگ و آن عبارت است از
ماران قعر زمین در بجایانواع فریادها میکنند و آتشی که درون دریا جا دارد و بجیاست
فرزانی که مدت انقطاع عالم نزدیک خواهد شد آن آتش ازین مقام سر بر خواهد زد
و ایرایت فیل اندر از بجای پیدا شده و آبهای دریا را بخطوم خود از بجای میکشد و بکلان
باد و ابر باران میدهد تا در عالم ببارد و همکری حکومت اینجا دارد مائل گفت مقصود تو
ازین سخنان معلوم شد من همکری را هم دیدم و جای و منزل او را سیر کردم اما
دل من از بجای آب نیخوردم و میخواهم که او را بدانم قبول کنم از بجای پیشتر
میاید برفت نارد و مائل پیشتر روان شدند بهر آن پور رسیدند نارد و قعر

۲۵۷

१ कालकञ्च
२ नैकुर्त
३ यातुधान

४ निवानकव

५ भागवती

६ शेष

آن شهر بنیاد کرد و گفت این شهر را معماران میدربس کرمانام عمارت کرده و جای
بودن دیوان زهرست است و ایندرو کبیر و برن را نیز اینجا مدخلی نیست و قلعه
بازوی آن و درو دیوارش همه از خلاست و راجه برن آنرا آبادان کرده و
کمال کهنج نام دیوان درین شهر مقام دارند و طائفه از دیوان که یکی نیز تری و دیگری
جبات و بان نام دارد ساکنان این شهرند و جمعی از دیوان که آنها نبات کونج نامند
و در آنهمای این دیوان مثل دندان قیل و کرا از زمینها شده و پاره از احوال دیوان
نبات کونج بالا مذکور شده فی الجمله مردم شهر این طویند که معلوم کردی و خانها
زاهدان و عبادتخانههای ایشان در اینجا بسیارست و تصرفی عالی و منازل
پاکیزه بشناسد است که بالاتر از آن متصور نیست اگر قابل تو باشد کسی برای اما
تو تخصص نایم مائل گفت که این مردم هم مناسب نیستند که با ایشان مصاحبت
یعنی سده چنانه و قرابت توان کرد چه من در شهر دیوتها میباشم و این دیوان
قناریع دیوتها میدوراه آمد و رفت میان من و ایشان مسدود خواهد بود و دیوتها نیز
از من میرنجند از اینجا پیشتر روان شدند بطبقه زمینی رسیدند که در اینجا مرغان گوناگون
و جانوران عجیب و غریب می بودند و سرداران همه جانوران مرغیت که آن را گز
میگویند در آن جانوریت مشهور و در هیات و وضع نادره روزگار پس نامزد گفت
که این مخلوقات هیچ یکی را خوش میکنی مائل گفت که اگر چه این جانوران را
آن قدرت هست که بهتر شکلی که خواهند بآن صورت برآیند و بهره از آفرینش
دیوتها نیز در سرشت ایشانست اما را خوش نمی آید که باین طائفه نسبتی واقع شود
از اینجا نیز پیشتر روان شدند بشهر جیوگ و تی رسیدند نامزد گفت این جایست
که شیش نام ناگ در اینجا میباشد و شهرت در رعایت پاکیزگی و خوبی ضرب المثل اهل عالم
شده و شیش نام ماریست که بر جمیع ماران سردارست و هزار سردار در دهنش طبقه
زمین با این کوهها و شهر با و دریا با و سایر اصناف مخلوقات بر یک سر او قائمست
و انواع اصناف ماران رنگارنگ که سرهای اینها از یک تا هزارست همه درین شهر

۱۰

۱ شهراوت
۲ سوما
۳ چیکر
۴ آریک
۵ وامن

و شمار اینها از حد اندیش بیرونست و از جمله اولاد باران مشهور که اخیراوت نام دارند ماریست
 سوکه نام و نسبت بسا اصناف ماران بغایت صورت خوب دارد و پدران
 چکر نام سپر از جنگ بود که در قبیل خود اعتبار تمام داشت و مادرش از نسل با منست
 که او هم شهرتی دارد و قوت دزدان این جنس ماران در آن مرتبه ایست که چون
 میان گور و ماران جنگ شد گور بر همه ماران غالب آمد اما زور او برین طائفه نرسید
 مائل بنار گفت که از همه اصناف مخلوقات این سوکه مرا خوش آمده است او را
 بدامادی قبول دارم نارو مائل گفت که تو همین جا توقف کن تا آنکه من پیش پر
 چکر بروم برای مصاهرت تو او را راضی سازم پس نارو پیش چکر رفت و گفت که بلبا
 ایندرا مائل نام در فلان جا ایستاده است و انتظار ملاقات تو دارد و او آنچنان مرتبه
 تقرب دارد که اندر خطبه بی او قرار نمیتواند گرفت و عرابه ایندرا که هزار اسب تازی
 بر میدارد همین شخص می راند و در روز جنگ بر غنیمت او این حمله میکنند بعد از آن
 اندر نارو با مثال این مقدمات مائل را تعریف بسیار کرد و بعد از آن بچکر با گفت
 که مقصود از آمدن او اینست که او دختری دارد در حسن و لطافت بی نظیر و بانواع
 هنر با آراته میخواند که آن دختر را بسکینه فرزند تو بدی چکر قبول کرد پس نارو گفت
 که حالا همراه مائل بجایم باید رفت و سپر را کتبی ساخته آن دختر را همراه باید آورد
 درین ضمن ملاقات با ایندرا نیز واقع میشود چکر شکم را همراه گرفت و اسباب کتبی
 را سامان ساخت و همراه نارو و مائل جانب ایندرا روان شدند چون آنجا رسیدند
 دیدند که در مجلس ایندرا بشن هم نشسته است و مردم دیگری که هفتاد و هشتاد
 بتعظیم تمام بیای ایندرا افتادند و از وی رخصت گرفته کار خیر شکم کردند و مائل
 بجهار بسیار کار سازی نموده خوشیان را رخصت داد و ایشان برای وداع
 باز نزد ایندرا رفتند وقت وداع ایشان بشن باندر گفت که شکم از قعر
 زمین تا بانجا آمده چیزی دیگر لائق او نمی بینم غیر این که آب زلال بوی باید
 ایندرا گفت آنرا چه احتیاج است که از من همی پرسید شما حاکم آید هر چه خوش آید

۴۰
چکر پیش پر
نارو رفت

بدید پیش گفت چون من بشما میگویم بدست خود عنایت فرمائید چون دست شما
 دست است ایندر قدری آسجیات که بخوردن آن حیات ابدی می یابند بشما
 بطریق یا دکاری از زانی داشت پور و پسر عروس را گرفته بجانب منزل خوش
 روان شدند چون بشهر مهبوگوتی رسیدند که در دشمن ماران است این خبر
 شنید که اندر آب زلال باران نخبیده و آنها را بجای خود گرفته این معنی برو
 بنحایت ناخوش آمد و اندیشید که امروز یکی آب زلال نخبیده فرود آید بخوبی بدو
 و این حرکات سبب تقویت ماران میشود گر زنی الحال پیش ایندر روت گفت که
 حق سبحانه تعالی ماران را قوت ماساخته شما چه کار کردید که آنها را در حمایت خود
 گرفتید و آسجیات دادید بسیار نامناسب واقع شده چه قوت و کفایت من و
 فرزندان من همه از ماران بود حالا با ستمها رشتما ماران قوت میگیرند و اهل عیال
 من از گرسنگی می میرند حاصل این وبال و نکال بزرگه که خواهد بود و در میان اهل عالم
 مرا هم سرد از جا نوران میگویند چنانچه شما حاکم ولایت خود دید آن زمان که ماران غالب
 بیایند با ضرورت لازم می آید که من رعیت انبیا باشم اگر این عذر پیش آید که آسجیات
 ماران پیش داده است مسیح نیست و من از من نمیترسم چرا که صاحب تصرف شماست و
 داد و ستد تعلق بشما دارد و دیگری را چه گناه است و اگر تو بخورد مغز منی منم در حساب
 و نسبت از تو کمی ندارم چنانچه تو پسر کشت و نواسته و چه شیوی من هم درین نسبت
 شکریم و اگر تو حکومت یک عالم داری من در هر سه عالم که عبارت از ترکوست سیر دارم
 و اگر خواهم همه عالم را بر بال و پر خود گرفته بردارم و اگر مغز در باین شده که تو دیوان زبردست
 مثل برتر اسر و غیره را کشتی من هم دیوان قوی را خیل گشته ام و در وادی خود
 چنانم که اگر بال خود را بنفشانم تمام دریا را در جنبش در آورم و زمین را بجنانم و همه این
 دیوتها که درین مجلس اند بزرگی تو قائل اند و از تو اعتبار میگیرند اما پیش من انقدر زود
 نداری و دلیل این دعوی آنست که اگر خواهم همین زمان ترا بازوی خود بگیرم و
 از جا در آورده گردم سر خود بگیرم و نام چون گز لاف کرده و دعوی او از حد گذشت پیش

۱۰۲

این سخن بنیاید و شوار آمد و گفت ترا این رتبه نیست که در حضور من این همه بلند برزانی
 میگوید و باشی سخن بقدر مرتبه خود گفتن لازم است نه آنکه دعوی بی معنی باشد و اینکه
 میگوئی که تمام عالم را بر بال و پر خود بگیرم و بجزکت بال در یار و در موج در آرام محال هست
 و بر تقدیری که راست هم باشد باین چیزها چه مغرور باید شد چه کسانی که قوت و مزینگی
 دارند بر زبان نمی آرند که ما چنانیم یا چنین پس بشن بازوی خود را بزرور بر پشت
 گزگداشت و باو گفت که اگر بار دست مرا توانستی برداشت پس بر یقین بر
 عالم را میتوانی بر پر خود گرفت بجز دست نهادن بشن گزگبتیاب گشت و
 بافتاد و نزدیک بود که ببرد و پر پای او شکست از هم جدا شد و بر سخت بعد از آنکه
 بهوش آمد در پای بشن افتاد و گفت من بجز خود اعتراف نمودم دانستم که قدرت
 من نسبت بشما مانند زور پشه است در جنب فیل بلکه از آن هم کمتر انقدر معلوم
 شد که مرا انقدر ضرر بپا سله شوخی زبان من رسید چنانچه گفته اند بیت زبان
 سر سبز میاید بر باد بهوش باش که سر در سر زبان نکنی بهوش را بر حال او حرم
 آمد و آن گستاخی را صاف کرده در کنار گرفت و گفت تو غر زیا هستی اما مقصود ما ازین
 نمایش آن بود که هیچ کدام باید که بر خود غرور نکنند و خود قهر و شمش نباشد و این قدر
 بدانند بزرگی و کبر با حضرت عزت را می سازد چون این حکایت تمام شد آن زمان
 کتو بدر وجود هین گفت چنانچه گزگرتکبر و نخوت کرد و بخورد مغرور شد و آنچه دید شما هم
 تا آن زمان لا اقل مردانگی میزنند که پانزده ان نیامده اند بعد از آن که با ایشان
 کار خواهد افتاد سر خود خواهد دید چنانچه گزگرتکبر برای خود یافت در وجود هین بعد
 از آنکه این سخنان و حکایات را از پر سر ام و کتوشنید در دل از ایشان بسیار
 رنجید و از درون نفسهای سرور بر کشید و پنهانی به نگاه خصمانه در ایشان بدید
 اما بظاهر گفته را ناگفته تصور کرده هیچ بر زبان نیاورد چون نارویی فرگی در وجود
 را بفراست دریافت و دانست که پر سر ام و کتو حکم دشمنان او دارند خطاب
 باهل مجلس کرد گفت که این بزرگان سخن راست و درست گفته اند و میگویند آهای

کہ بسبب رضا شنود و آنہا را کار بندد کم است و کسی کہ سعادتمند است اورا با جمل بیج کاری نیست و و انما آن کسی است کہ از سبب انصاف نکند زود سخن حق را سمعاً و طاعتاً بشنود و بداند کہ انچه پیران بزرگان گفتہ اند و میگویند از روی تجربہ و عاقبت اندیشی و صلاح دنیا و آخرت در آن است و گفتہ ایشان را اصل بر غرض نکند خلاف آداب است کہ ہر چہ از بزرگان شنود و ایشان بفراہمید بہانہ را نکنند و رضا ایشان را بر رضای خود مقدم دارد ہر چند بظاہر مخالف عقل او باشد و نہند گا کہ ہمیشہ نباشد کہ با بشو امتر کہ پیشتر جہل کرد و گفتہ اورا شنود و او عاقبت پشیمان شد اہل مجلس پرسیدند کہ حکایت آن ہر روز را بد چگونہ بوزار و گفت کہ بشو امتر زاہدی بود بنحایت مراض و از خلق کنارہ گرفتہ بعبادت حق سبحانہ تعالی شب و روز مشغول بود و جسمیہ او ہمین است کہ تجرہ از خلق میبود و زہدی حق سبحانہ تعالی نیکی فنی دہم را بصورت زاہدی متجسس ساخت کہ نام او بشت بود و خواہست کہ خود بہیامی اورا بر خلق ظاہر سازد پس بشت پیش آمد و گفت کہ من گرسنہ ام آو برای مہمانی وی دیکہ از بیخ بخت و آن دیکہ را بر سر خود برداشتہ پیش مہمان آورد مہمان بشو امتر گفت نہ تو این دیکہ را گرفتہ ہمین جا ایستادہ باش تا من بکنارہ دریا رفتہ غسل کردہ بیایم و طعام را تناول نمایم مہمان این بگفت و از نظر غایبش تا صد سال تمام برفت و درین مدت کہ بشت غائب بود بشو امتر دیکہ را بر سر گرفتہ ماندہ بود گا کہ کوشا کرد بشو امتر بود دست بستہ پیش او تا بخدمت قیام ننمود و بعد از صد سال آن مہمان باز آمد و دید کہ بشو امتر در ہماںجا کہ اورا گذاشتہ رفته بود ایستادہ بسیار خوشحال شدہ طعام را طلبد بشت و باشتہای تمام آن طعام را خوردن گرفت چنان یافت کہ برنج را گویا حالاً بختہ اند بشت بعد از فراغ طعام اورا دعای خیر کرد و گفت کہ من میخواستم کہ خیرات و طاعت ترا بیازمایم ترا در وادی جوانمردی و ترک تجرید جناب خچی بایست یافتم این بگفت و برفت و بشو امتر بنا کرد خود گا کہ گفت کہ تو خدمت بسیار کردہ حال برو و آسائش بکن کہ باز تو راضی ایم گا کہ گفت کہ

۲ گالہ

او ستادی بر چه باشد از من بگیرد اما این نیست که بروم و از خدمت شما محروم
 باشم هر چند او ستاد او را ببالند رخصت میداد قبول نمیکرد مبرمته بهین کیفیت
 که از ملازمت خود مراجع نماید ساخت تا آنکه گفتگوی ایشان از آن گذشت
 چون شاگردی به بل بسیار که او ستاد بشو اتر در غضب شد و گفت که چون سخن مرا
 نمی شنوی و ترک ادب میکنی پس هشت صد سب بزنگ سفید خالص که
 یک گوش هر کدام از آنها سیاه باشد برای من بیارتا از عوده حق گذاری آنرا
 باشی و موجب رضای من گردد و این معنی را قبول کرده رخصت گرفته در پی
 آن شد که آن طور اسپان بهم رساند و در اندیشه آن او را نه روز قرار بود
 نه شب خواب از غم و اندوه نزدیک بهلاکت رسید و هر زمان بخود میگفت که چون
 سخن استاد نه شنیده ام او برای تنبیه من این تکلیف مالا یتلاق کرده تا
 من هشت صد یا بوی لاغر بهم نمی تواند رسید چه جای آنکه این طور اسپان که
 شاید بغیر از پادشاهان کسی دیگر نداشته باشد درین اندوه قرار داد که چون
 من با استاد سخن گفتم و خود این خدمت را بر خود فرما گفتم و بیج یاری و غمخواری
 ندارم که درین امر مردی فرماید بیج چیز بهتر ازین نیست که مرا اجل دریا بزرگ
 دشوار بر من آسان سازد برین قرار خواست که آن طرف دریا شود و خود را
 بکشد و یا از اندوه بمیرد گفته اند که در عالم سه کس اندوه بسیار میباشند
 اول آنکه مجنت و افلاس گرفته باشد عیال داشته باشد و بوم کسی که قوت
 تصرف و تدبیر در امر معاش ندارد و همه کارهای خود را نامشخص بگذارد
 سوم آنکه بر درگاه ملوک و سلاطین اول تقرب داشته باشد بعد از آن از پایه خود
 افتاده باشد و این هر سه کس را نه فکر خوردن و نه لذت خواب میباشد و نه از عمر
 خود بهره دارند و من اگر چه دانش بسیار کسب کرده ام اما این نشان بدخات
 میباشد فرشته و دست نگشاده ام نمیدانم حال من درین قضیه چه میشود باز
 توکل بر کرم خدای عزوجل نمودم کالوره ان پیشترند که تر جانور با و دو چهار شد

دری که او از حد بیرون متمیز و متفکر است و از غم زار و نزارش به پرسید که تو دوست
 قدیم منی ترا عجب لایعنی بنمیزد ترا چه قصه شده و چه واقعه پیش آمده است گالو
 بزبان حال با او گفت بیت مرا گفتی عجب لایعنی شدی گرد دست گیرم و عجب
 این است که اندر دوریت من زندگی دارم و گذر را بر حال او رحم آمد و گفت بر
 بال من بنشین تا هر جا که اراده داری من ترا اینجا برسانم خواه در راه خواهی بود
 زمین خواه بر روی زمین خواه در مشرق و مغرب خواه در جنوب و شمال گالو گفت
 مرا بجانب مشرق برگرد او را بر پر خود برداشت و مثل باد وزنده و برق جنده
 عمر زنده در رفتن سرعت مینمود گالو گفت از شبانی سپهر تو سر من دوران چشم
 من خیرگی پیدا کرد و هیچ چیز را نمی بینم و آنم دید قدری آهسته رو که مرا خود فکر مشت
 اسپان که با رستا و باید ز اونا توان ساخته است و باین رفتاری که تو داری مرا باید
 گذر گفت اگر تو این قصه ها اینجا میگفتی من علاج تو ها نوقت میکردم این قدر معلوم
 که تو بسیار خوانده اما علم معاش نمیدانی و علمی که بی عقل باشد در رنگ درختی است
 که بی بر باشد و در زمانی که این تذکره در میان گالو گذر واقع شد این هر دو در خبریه دریا
 محیط بودند بالای کوهی که بر کعبه نام داشت گذر او را از پشت خود فرود آورد و گفت که حالا
 ساعتی بالا این کوه توقف باید کرد تا خبری بخورم و از همین جا بازگردم اتفاقاً در آن
 خبریه بر همین زنی بود عابد و زاهد شائلی نام که عمر در آن کوه بعبادت حق غر و جلا
 میگذازانید این هر دو در اینجا قرار گرفتند و اصلاً بتعلیم او مقید نشدند و خبر بادی هم
 نگفتند آن زن از ترک احترام ایشان در دل خشگیس شد اما بزبان نیاورد و بطریق
 مدانی ما حضری نزد ایشان آورد بعد از آن که همان در سایه درختان طعام خوردند
 نخط خواب کردند چون از خواب بیدار شدند دیدند که پرهای گرز همه شکسته درخته بودند
 و مثل پارچه گوشت سنج منیود گالو چون گذر را حیران و اکبر و عاجز و پرگرم یافت از
 پرسید که این حطو را جایست ناسازگار که ما آمدیم و ترا چه واقعه پیش آمده کاشک
 بدانم که تا که درین حال خواهی بود گذر گفت مرا این محنت بواسطه دو چیز پیش آمد

शकटा

शशाङ्किली

چ

یکی آنکه قدر این زن عابدۀ نشا ختم داورا تعظیم نکردم و هم بخاطر رسیده بود که چون در نجاب
 او و یہ پرخاصیت بسیار است پاره از اینجا باید برود بشومی آنکه در ملک دیگر اندیشہ بد
 کردم حق تعالی مراتبہ داد گداز برود دست بر سینه بسته نزد آن زن عابدہ بعجز
 با ایستاد و گفت چون من تعظیم شما نکردم جزای خود یا قسمت حال از من بکرم عفو کنید و از
 خدای تعالی بخوابید که بال و پر من بجا است اصلی باز آید تا باده گفت که تو خاطر جمع
 هر کس که اینجا میرسد و مرا ببیند کم دیده رسم تو وضع بجانی آرد او همین طور می بیند
 که تو دیدی اما چون بطریق معذرت پیش می آید دفع شرمساری او میگردد و حالا
 چون تو میخواهی تفاوت کردم که بال و پر تو بر آید اما بشرطیکه بجانب طالبان جدا هر چند
 زن هم باشد بچشم حقارت نریند که گفته اند بیت خاکساران جهان را بحقارت
 منگردد و تو چه دانی که درین گدو سوار می باشی گدو بال و پر بر آورد و گالو را بر پشت
 کرده جانب منزل خود روان شد در راه دیدند که بشواتر از پیش می آید گدو را و تعظیم
 کرد چون نظرش بشاگرد افتاد پرسید و عده که تو کرده بودی چه شد و کی وفا کنی
 گالو معذرت خواهی بسیار کرد و گفت که مملکت بدهید و روزی چند دیگر هم توقف فرمایید
 که در جهان ترددم چون پیشتر زبان شنیدم که گفت که این کار آسان نیست که آنجا
 عالم را یکجا جمع کنند معلوم نیست که این طور اسپان در عالم یافته هم شونز یا نشونز
 مارا بخدمت بادشاهی عظیم صاحب شوکت و شمت باید رفت شاید که این کار را
 پیش او کشاید چه گفته اند یا خدمت بادشاه بکن و یا ملازم دریا باش و این
 که تعریف میکنم بغیر از راجه پریشان مگر که حالا بگاشی مشهور است نیست گالو
 که آن راجه از نسل کیت و چه نام دارد و گدو گفت که او پسر راجه ننگ است که
 ازین حکایتش مذکور شده و نام او راجه حجات است و کوشن جیو و جمله جا
 نسل او بند پس برود بطی منانل کرده بشتر کاشی رسیده و راجه را دیدند و
 همان نوازی از ایشان پرسید که کجا بودید و بچه تقریب آمدید گدو گفت که این
 که گالو نام دارد یا قدیم است و شاگردی و خدمت بشواتر که پیشتر در آن

۲۰
 ۲۰
 ۲۰

کرده بتقریب اینکه سخن او ستاورد با بجهل قبول نگردیده او هرشت صد سیه معهود در از او
 طلب داشته بنا بران در خدمت شما آمدیم راجه پرسید که بشواتر این اسپان
 چه میکند گریز جواب داد میخواهد که جنگ بکند اگر شما این مرد میکندید فواید این بنام
 شما خواهد رسید چه گفته اند هر کس کبسی ایسی بخشد به عدد هر مومنی که بر اندام آن
 است بخشنده را فواید میشود و هفتاد و نیکوئی می یابد راجه حیات گفت که از آن
 شما را شرف تمام رویداد بلکه ابا و اجده من باین سعادت مشرف شدند پس
 راه دور و دراز را طی کرده بخانه یکی بیاید و او بقدر طاقت حاجتش برود و اگر
 مثل او بی دولتی و گیر نیاشد اما من چون وسع و امکان خود آن ندارم که گاه
 شما را بر آورم با ضرورتی شما را ما می بینیم و من از عهد و می بر ایم باقی شما دانید و آن
 رعیت که من جان طور اسپان ندارم و نه خزینه که قیمت اسپان باشد آنچه من
 می دارم و خیریت صاحب جمال شما پیشکش نمایم و آنرا راجه بدید شاید که هم شما
 را علاجی تواند کرد ایشان ختر را گرفته پیش هر خست راجه رفتند و گالو هر جس را ملازمت
 کرد و گفت که این دختر را تحفه تو میارم بشرطی که مشکل مرا آسان سازی هر جس بر
 که چه واقعه داری او قصه را از اول تا آخر گفت و مخلص سخن اینکه هر کس هشت صد
 اسپ چنین میدید این دختر با او ازانی با و هر خست چون دران دختر نگاه کرد و دید
 از سر تا پای بجزوبی و هنر آراسته است و از بعضی علاماتش دانست فرزندی که ازین ختر
 بوجود آید کشور گیر میگرد و بدل و جان عاشق او شد بگالو گفت که ازین جنس اسپان
 که تو میخواهی در طولیه من بجز از دو صد نیست این راجه علاج باید کرد گالو گفت
 خوب متعاله دو صد اسپ ازین دختر یک فرزند حاصل کن بعد از آنکه فرزندی بر آید ختر
 را بمن بازده تا پیش راجه دیگر برم تا آنکه هشت صد اسپ تمام یافته شود هر جس این
 سخن را قبول کرده اما در خاطر گالو این اندیشه گذشت هر گاه که یک مرتبه بکارت ختر
 زائل شد و گیزی چه خواهد کرد آن دختر بفرست در یافت که در دل کالو چه میرسد
 با وی گفت که تو ازین سبب نمکین مباش چه وقتی از اوقات بر منی من ملاقات

۹۳۳۳۳۳

۹۳۳۳۳۳

کرده بود و مرا قفول کرده بر مرتبه که فرزند زبانی از سر نو دختر خواهی شد کالو حتر
 را به هر جس داد و در مقابل او دو صد سپ را بگرفت و بطریق امانت در طولیه راجه
 نگا برداشت تا گاه و دانه از ما بخا بخورند تا آنکه راجه را زمان دختر فرزند حاصل شد
 نام آنرا بس ناما کرد پس کالو از راجه دختر اطلبید و گفت که او را بنا بر مبدی که فکر
 دیگر بکنم و جای دیگر برهم راجه و عده را وفا کرده آن دختر را با دو صد سپ پیش آن او
 آور و کالو گفت دختر را بگیریم اما اسپان همین جا باشد تا آنکه هشت صد سپ
 یکجا شوند من آن زمان همه را نزد او ستاد یکجا خواهیم برد از آنجا پیش و یور دس اجه
 آن دختر را برد او هم مثل هر جس سلوک کرده و دو صد سپ با دو او از او هم سبزی این
 پروردون نام نهاد و همین طور پیش راجه بلوغ نگردد آشتی زمانه داشت راجه مو نگار از وزیر
 نتیجه حاصل کرد و آن پسر را شب نام نهاد که قصه او بالا رفته همین طور کالو
 از راجه شش صد سپ را گرفته و دختر را به شش صد سپ نزد بشواتر آورد و گفت
 که این شش صد سپ بگیر و عوض آن دو صد سپ باقی این دخترت بشواتر
 چون در بدن دختر دید بنایت مقبول و زاده فریب یافت بجان و دل مایل او شد
 سرگاه چنین بود چیرا دختر را اول پیش من نیامردی تا عوض شش صد سپ او را
 قبول میگردم فی الجمله بشواتر آن دختر را بزنی قبول کرد و از او فرزندی حاصل شد
 اشک نام نهاد بعد از آن بشواتر دختر را بکالو داد تا او را بخانه پدرش رسانیده
 خود راه بیابان گرفت و بعبادت حق سبحانه تعالی بسر برد اشک پسر او بخانه ماند و دختر
 چون بخانه راجه حیات رفت او خوشوقت شد که از و کار کالو ساخته شد و دل او
 بدست آورده بود و هم دخترش پیش او آمد پس حجات سدیس شروع کرد و سدیس
 آنست که چون راجه را دختر بی بلوغ میرسد بر همان را مینماید تا او اکثر راجه با و
 و بزرگان را خبر میکردند که فلان راجه دختری دارد میخواستند که او را بشوهر دهند
 از راجه ای که میل خواستگاری آن دختر داشتند اموال و اسباب گرفته بقتضای
 آن دختری آمدند و چون همه راجه و بزرگان جمع میشدند پدر دختر مجلس تزیین میداد

۱۷ سومنا

۲۱ دیو داس

۳ پان دین
۴ بوجنا
۵ اوشی نر
۶ شیبی

۱۹ ماک

۲۰ ماک

و ہمہ راجا و بزرگان خود را آراستہ بان مجلس حاضر میگشتند بہ ایزان دختر خود را پیکار
 و بانواع زیور آراستہ و حامل جواهر و یاقوت در دست گرفته بہ مجلس آمد ہر کدام را کہ
 ایزان مردم خودش میکرد حامل را در گردن اومی انداختہ آنکس او را کج کرد
 میگرفت القصد چون راجہ حیات ہمہ راجا و بزرگان را طلب داشتہ مجلس عالی
 ترتیب کرد انداختہ خود را آراستہ بان مجلس درآمد چون آن دختر ہمہ راجا و
 بزرگان را دید متامل شدہ با خود گفت تا این زمان چہاں شوہر کردم و در وقت
 کہ مراد دختر نامیدہ کہ خدا سازند اہل عالم چہ گویند خالی از رسوائی نیست بہتر آنست
 کہ سر در بیابان نهم و ترک ہمہ کردہ راہ خدا بگیرم و چہ نیکو گفتہ اند بہیت ایدل
 فراموشی ز ہمہ کار و بار گیر + بگذرند ہر چہ بہت سہ راہ پار گیر + دختر متوجہ صحرای بیابان
 اتفاقاً در آن نزدیکی جنگلی بود پر از درختان و دختر حاملی را کہ در گردن داشت بر
 سر درختی آویخت و در مجمع با پدر گفت کہ من از میان این ہمہ مردم این جنگل را خوش
 کردہ ام و عقدا برو بستم و مردم ہمہ متفرق شدند و دختر با آہوان انس گرفتہ شب
 روز در آنجا بسر میرد و طعام از برگ درختان و آب از دریا با میخورد و عبادت حق تعالی
 میکرد تا آنکہ دختر پاکیزہ کہ ہر در راہ حق تعالی جان داد و در راہ غریب و بیکی بی نام
 و نشان مرد بعد از چند گاہ راجہ حیات پدر آن دختر ازین عالم سرفت چون بالا
 رفت اندر ازو پرسید کہ عالم و اہل عالم را چگونہ گذشتی او گفت کہ اخبار ازین
 چہ میسر سی از میان رایان و کہ خدایان کہ در روی زمین بودند ہمچو پیکر اشمل خود
 ندیدم اندر چون دانست کہ او سخن متکبرانہ میگوید و تعریف خود از خدا میگذازد
 فرمود کہ او را از مجلس برانند و در اسفل السافلین باندازند اتفاقاً در آن زمان
 کہ حیات از عالم بالا بروی زمین افتاد ہر چہاں بنیرہ ہای او کہ از چہاں کس متولد شدہ
 بودند بجاگ مشغول بودند چون دیدند کہ شخصی را از بالا اندازند سزگون بر زمین
 می آید ایشان سر بالا کردہ بسوی او دیدند و بر حال او رحم آوردہ پرسیدند کہ تو چہ کسی
 و چہ نام داری کہ چنین سزگون افتادی او گفت کہ من پدر ما در شام راجہ حیات نام

که بود سلسله غرور منی از مجلس اندر بزمین افتاده ام آن چهار برادران مادری بود
 بدو پنجشنبه نزد تکفارت گنا بان ادر شد و باز بعالم بالا رفت چون این حکایت تمام شد
 نارد بدر جود من گفت که مقصود انما یاد این مثل آن بود که چون کالو جمل کرده
 آن طور ایذا کشید و رسوائی تا بر تبه که یک دختر را چهار جا داد و دیگر حیات غرور و تکبری
 ساخت بواسطه آن از شر یا بخت الشری افتاد و همچنین در تو هم این دو خصمت
 فرمیدی بنیم اگر جمل و غرور را نخواهی گذاشت همان خواهی دید که ایشان دید
 نمی الحال اگر عقل و دانش داری گفته ما با پانژوان صلح کن و از کرده پشیمان
 باش والا این نپدای ما را بسیار یاد خواهی کرد اما آنوقت فائده نخواهد داد و
 میگویند بیت هر چه درنا کند کند نادان به لیک بعد از کمال رسوائی و در هر
 با کس جوی گفت که شما و نارد همه راست میگویند اما من چه کنم که تنبی ندارم و این
 سخن مرا نمی شنود پس کرسن جوی بدر جود من گفت که من بدخواه تو نیستم و محبت
 و دلخواهی تو سخن میگویم و هر کس سخن دوستان را نشنود آخر پشیمان خواهد شد
 هر کس که بظاہر تو اضع میکرده باشد در باطن خلاف آن میداشته باشد او گز
 روی فلاح در سنگاری نه بیند و این همه مردمان فرزندان و طفلان بتو وابسته اند
 از جمل خود چنان کن که آنها را بیوه و یتیم و بیگس سازی نصف ملک با پانژوان
 بده و نصف را خود گیر و ما را بگذار که بخانه خود برویم و باعث آن مشو که این بنده با
 خدا کشته شوند و خون همه را برگردن خود گیر و در میان خلق فتنه مینداز چون کرسن
 این مقدمات بگفت بهیکم تپامه گفت که صلاح من در آنست که آنچه در هر دست
 میگوید بکنید و از سخن کرسن جوی بدر بزر و دید که خیر و صلاح همه شما درین است بعد از آن
 در رونه چارج هم مانند سخن بهیکم تپامه گفت بعد از آن بدر گفت و اند که اینها
 آنچه صلاح همه بندای خداست میگویند و مرا بیشتر از همه غم و در تراشت و
 گاندهاری است که اگر شمارا واقع پیش آید دو کس بیگس خواهند شد اینها
 از خانه پانژوان در پوزه باید کرد هر چند که ازین مقدمات گفتند اصلاح در خود

بسر رضا نیامد بعد از آن کوشش میبیکم تا پاره درونه چایج برخاستند و پیش در وجود من
آمده گفتند که بیا ازین جبل و سخت بگذر در وجود من برخاسته ایشان را بتوضیح
بنشانند بعد از آن بگوشین جیو بگفت که هیچ نمیدانم که شما این همه پانڈوان چرا
بریا ترمج میدیدید نسبت خویشی ما و ایشان بشما مساویت و من نسبت شما گناه
نگزیده ام و در تعظیم شما فرو گذاشتی نمیکنم نمیدانم که این همه بی عنایتی شما نسبت با
چراست و اینکه شما این همه تعریف پانڈوان میکنید و بار از ایشان میترساید
در لشکری که مثل میبیکم تا پاره درونه چایج و کراچایج و کرن و استوها ما بوده باشد
اگر چه همه اهل دنیا و آسمان باشند برین لشکر غالب نمیتوانند باشند پانڈوان فقیر
چه کس باشند که شما این همه از ایشان میترساید و من بر پانڈوان هرگز فروتنی
و تو واضح نخواهم کرد هر چه خواهد گوی باش کرشن جیو بخندید و بدید وجود من گفت که من
هر چند میخواهم که چنان شود که سلسله شما بر من نخورد تو اصلا از جبل خود نیکو رفتی این
دو ساسن و کرن راه ترا میزنند نمیدانم که با توجه دشمنی دارند در وجود من ازین سخن
در قهر شده برخاست دو ساسن گفت که من رهاست میگویم که بغیر مسج این در وجود من
و کرن و دیگران هم مردم بر جان پانڈوان فتنه اند و داعیه دارند که مارا کشته ملک پانڈوان
برهند من سخن راست میگویم ای در وجود من تو خود را نیک محافظت کن در وجود من
چون این سخن بشنید بجانه روان شد کرشن جیو بدتر تراشت گفت که صلاح دنیا و
آخرت شما درین است که این چهار فتنه که در وجود من و دو ساسن و لشکر و کرن آمدند
و پانڈوان آشتی کنید و ایشان بجان و دل خدمت شما میکنند دیگر شما بفرار غمت
با دشمنی میکرده باشید دهر تراشت چون این سخن را بشنید بدتر گفت که گانڈاری
را بطلب و آن سخن را با و خاطر نشان بکن که او به سپر جابل من بگوید که از سخن ما
و پدر بیرون نرود بدتر رفته گانڈاری را طلب داشت و دهر تراشت با و گفت که
هر چند این همه مردم از روی شفقت و نیک خواهی آنچه صلاح همه است باین سپر تو
میگویند اصلا گوش به سخن نمیکند و حالا از مجلس با اعتراض برخاستند گفت

گوشی

گاندباری گفت شما که بزرگانید و ارباب طلبید نصیحت بکنید و من هم بسیار با و خواهم
 او جانی که سخن شما نشنود حرف مرا گنج خواهد شنید آنگاه گاندباری به بدر گفت که تو
 برو و در وجود من را بیارتا در حضور راجه با و سخن بگویم بدر رفت و در وجود من را
 آورد گاندباری با و گفت که تو میدانی که من در عالم از تو غمخیزتر کسی ندارم و میدانی
 که سخن ما در و پیر نشنیدن بسیار گناهی عظیم است حالا من و پیر تو و این همه ایشان
 و بزرگان مثل بسکیم تپامه و دروند چایج و کرا چایج و غیره هم صلاح ترا و همه او را
 میدانند و میگویند که از سر جبل بگذری و بصلح راضی شوی و سخن ما را شنیدن
 عین صلاح و دولتخواهی خود تصور کنی در وجود من چون این سخنان بشنید برضات
 و بدر رفت بعد از آن شگس و دو ساسن و کمرن پیش در وجود من به شورت نشستم
 و با هم گفتند که این همه مردمان ما بیک جانب شده اند و کمرش جویو ایشان را از
 راه برده احتمال دارد که ما را بسته به پانڈوان بدهند صلاح در آن است که کمرش ما
 بگیریم و نگاه داریم اگر ما کمرش جویو اگر نفیم دیگر پانڈوان را هیچ تومی نخواهد بود چنانچه
 هرگاه و ندان ما را کنند و دیگر از و کاره نمی آید همین طوری اگر کمرش جویو اگر نفیم دیگر
 پانڈوان هیچ کاری بر نخواهد آمد ساک این سخن و مشورت ایشان را شنید فی الحال
 آمده بکمرش جویو و در هر تراشت و بدر گفت و ساک بکمرش گفت که اگر تو مرا بجزای در
 همین جا من آنرا بکمرش بدر گفت که ایشان فرود کشته خواهند شد تو حالا چرا
 زحمت میکنی و بهتر است چون خیال فایده ایشان را دریافت به بدر گفت
 که زود تر برو و در وجود من را گرفته بسیار مبادا قیامت بکن چون در وجود من پیش
 و در هر تراشت آمد از روی تمثیل با و می گفت که با در آن توان بدست گرفت و در با
 بکنه نتوان پیود و نه زمین را بر سر توان برداشت و نه کمرش جویو از زور توانست
 تو با بدان پاشده و میجوایی که قبیله خود را هلاک کنی و نسل ما را ضایع سازی
 پس بدر گفت که تو حکایت کمرش جویو را نه شنیده که جراسده و سال و نرگاکر
 دیو و زوید که میمون قوی بود و غیر ایشان چطور قصد او کردند و او را ضرری نشد

کرشن جیو گفت کہ این درجہ ہن مرا کمرہ تنہا دانستہ قصد بستن من میکنی و آنرا
 نسید اندکہ اگر خواہم پانڈوان و بہاؤران دیگر را کہ آنجا گذاشتہ ام ہمہ را اینجا
 حاضر سازم و اگر خواہید ایشان را بنامیم پس بطلبہ از ہر سرسوی خود مرجم
 بسیار را ظاہر ساختہ شکلہا با نمد باہ و آفتاب از پیشانی خود را بر جوی بلبلد
 را از بازوی راست و چپ خود در دیگر پانڈوان با از پس خود را ساختہ و دیگر
 لشکر پانڈوان را بہمان ترتیبی کہ گذاشتہ آمدہ بود صفہ زدہ و آراستہ در نظر خود
 و اہل مجلس عرض دادہ و ازین میان درونہ چارج و بہیکم تا مردہ سنجی و بگرد
 رکہ ایشان میدیدند و میگفتند کہ کرشن جیو تنہاست و غیر از ایشان ہمہ را تعیین
 کہ لشکر اصلی ست کہ بدو کرشن جیو آمدہ است و از بالای سر ایشان آواز تبارک
 می شنیدند و گلوہا از ہوا بارید چون کرشن جیو تعبیدہ خود را با ایشان نمود و ترس و در خاطر
 مخالفان انداختہ بعد از آن طلسم را بر طرف ساختہ چنانچہ کہ تمنا بود و ایشان
 نمود و بر عرابہ سوار شدہ قصد مراجعت جانب پانڈوان کردہ در وقت وداع
 و ہر تراشت عذر خواہی بسیار کرد و گفت گناہ من نیست کرشن جیو گفت بلی ترا معذور میدارم
 اما اینقدر هست کہ اگر بسپرد میباشد خلق بر پدر ہم نظر من میکنند این بگفت و برای وداع
 کنتی بخانہ بدر رفت و بہ کنتی گفت کہ من با انواع نصیحت خواستم کہ درجہ ہن را از
 جنگ پانڈوان باز دارم او قبول نکرد و حالا پیش پانڈوان میروم و با ایشان ہنجا
 کہ گوئی برسانم کنتی گفت اول راجہ جدمہشتر را از من و عارسانید و احوال کہ دیدہ
 میردید بگورید و ہر کہ ام را از فرزندان دیگر نیز از جانب من در کنار بگیرد و نصیحت
 انست کہ چون فرحت غنیمت ست در نیوقت از گرفتن میراث پدر از کوروان تقصیر
 مکنید و از بزرگی و جمعیت ایشان هیچ دغدغہ مند نباشید کہ اگر چہ بظاہر جمعند اما در
 بسیار ہر اسان و ترسانند چنانچہ راجہ چکنند بزور بازوی خود ولایت را از اعدا گرفت
 شاہم در ولایت خود متصرف شوید میدارم کہ زراعت و تجارت و گدائی و حرفہ دیگر از دست
 شما نمی آید بغیر از نیک جنگا بکنید و قرار بکشتن و مردن دہید و کاری بکنید کہ بسجادت

واضح بود
 کہ لفظ
 تعبیدہ
 طلسم مخفی
 تعبیر
 فارسی
 ترجمہ ۱۱

सुसुकु-८

۷۱

وزبان شیرین و صنت و معذرت جمعیت لشکر با بگنید و براق بهر سانی و کابلی ننگید
 و از کشتن و مردن باک ندارید چرا که اگر کسی بنام نیک کشته شود هزار مرتبه بهتر است
 از زندگانی در خواری گذرانیدن البته نوعی کنیه که نام پدر خود را چه یا پدر از نذر نبرد
 و کنیتی بگوشن جیو گفت که قصه بشما میگویم و التماس میدارم که آن قصه را بر چه چشم بگویند
 پدر نام زن راجه بود چون شوهرش از عالم رفت پسرش بجای پدرش اراده کرد
 که بر سر ولایت راجه شده رود و آن ملک را بگیرد چون بر سر او رفت راجه شده با او
 جنگ کرد و او را منهنم کرده اند و او شکست خورده بولایت خود بازگشت مادرش با او
 گفت که اگر تو در جنگ کشته میشدی همه کس مرا بر نیکی غرا پرسی میکردند و میگفتند رحمت
 بر تو باد که چنین فرزندی داشتی که چنین مردانه در جنگ کشته شد و بر پدر تو رحمت
 میفرستادند و وقتی که مردم تو گریختند کشته شدن تو هزار مرتبه خوشتر از آن می آید که حلا
 می شنیدم که مردم میگویند که تو خواجه سرائی را زانمیده حالاً تو نام پدر خود و نام خود را
 و مرا همه ببدی مشهور ساختی و فرزند خلف آنست که بخشد و باشد همه مردم او را بنام
 نیک مذکور میکنند باشد یا آنکه تحصیل علوم نموده باشد یا آنکه مردانه بوده باشد و
 بزور شجاعت خود ملک و اسباب بدست آورد هر فرزندی که دشمن کام بوده باشد نبود
 او هزار مرتبه بهتر از بودن اوست و نام و اگر در دنیا نباشد هزار بار بهتر از آنست که
 که زنده باشد و دشمنان بروی خندیده باشند اگر تو در آن جنگ کشته میشدی هم نام
 خود و هم نام من و هم نام پدر را زنده میداشتی و حالاً نام مرا بر نیکی یادگار میکنند
 اگر خواهی که همه را از تنگ بدر آری می باید که باز لشکر جمع سازی و بر سر راجه بنده
 بروی و او را منهنم گردانی و نام خود را باز بر نیکی بر آری یا آنکه مردانگی کشته شوی
 و اگر بفتح باز آری و نام پدر خود را نیک ساختی من آنوقت از تو راضی میشوم
 پسرش گفت مرا عجب کاری میفرمائی که مرانه لشکر مانده نه زره لشکر و بگیر هر سال
 مادرش گفت که همه چیز از بهت عالی میشود اگر تو بهت بلند داری هر قدر کس که
 همراه تو بوده باشد بهمان قدر مردم فتح مینمائی چه فتح و ظفر بدست حق سبحانه تعالی

ربیع دولا

۲ سیندھ

و بسیار بوده است که لشکر با شکست خورده بانگ پامردی باز فتح کرده اند حالا همت از
 بزرگان بجواه و توکل بر خدای تعالی کرده متوجه دشمن شو امید بفضل حق سبحانه تعالی
 چنانست که فتح کنی و اگر کشته شوی بهم خوب است چرا که این بدنامی از تو و از خانواده
 تو بدر می رود و بنام نیک مردن هزار مرتبه بهتر از زندگی در عجز و خواری بسر بردن
 پسر چون این سخنان از مادر شنید غیرت در او اثر کرد و بهر نوع لشکر جمع ساخته با
 بر سر راجه سنده رفت و راجه چون یک مرتبه او را شکست داده بود از او عتاب
 نگرفت و به ترتیب بجنگ او در آمد و پسر مردانه خود را بر لشکر عقیم زد و ایشان را
 در هم شکست و فتح کرده ولایت سنده را گرفت بعد از آن مظفر که منصور بنجد
 مادر در آمد مادرش درین مرتبه او را نوازش بسیار کرد حالا چنانچه آن پسر از طعنه
 مادر خود آن طور فتح و نصرت کرد میخواهم که شما هم بعد از آنکه برگوروان فتح یابید در مقام
 خود از ایشان کشیده پیش من آید چنانچه آن پسر فتح کرد و دشمن خود را مقهور گردانید
 بعد از آن بنجد مت مادر آمد و یک پسر بود شمانج پسر بد و یک سخن از من با جن گویند
 که در هنگامیکه ترانا میدیم زنان برگرد من نشسته بودند که ناگاه از آسمان نرانی آمد که
 این فرزند تو مثل اندر خواهد شد و همه دشمنان را مقهور خواهد کرد و بهیم بر ملک خواهد
 حالا وقت آن آمده اگر حالا آن سخنان راست نخواهد آمد و دیگری راست خواهد شد و میاید
 که از یاد حق غافل نباشید و مدار حق جل و علا خواهد بود و کاهلی را از خود دور نمایید که
 انشاء الله تعالی امید دارم که انتقام از گوروان بکشید و نام پدر خود را که حالا ضایع شد
 زنده سازید و با هر پنج برادر گویند که من شمارا برای همین روز زائیده بودم حالا مرا در هل
 عالم نیک نام سازید که همه گویند که گفتی فرزندان خلفت زائیده بودند آنکه عیاذاً بالله
 گویند که فرزندان زبیر زائیده بود و دیگر در ویدی را گویند که رحمت بر تو باد که فرزندان
 من درین محنت با همی گردی و چنانچه تو بزرگ زاده بودی همان طور سلوک کردی و من
 ازین همه غمهایی که بفرزندان من پیش آمده از هیچکدام آن اندوه ندارم که موی سر
 در ویدی را که عروس من بود گرفته در مجلس میان خلایق آورد و بفرزندان گویند

که اگر ایشان کار که با درو پیری کوروان کردند از ایشان انتقام نکشید پس زندگی ایشان
 بچه کار خواهد آمد اگر چه لایق آن بود که در جهان رزق که آن بی حرمستی به درو پیری کوروان
 شما انتقام میکشید پیرای می مژد چون آن زمان نشد حالا وقت از دست ندهید
 و گیر از شما التماس ارم که شما بخاطر جهانی ایشان میکروه باشد کشتن جویو قبول کرد و
 کشتی را وداع نمود و برابر سوار شد و کرن را بر جهان اما به سوار کرده از مستقنا پور
 بدر رفت و کرن را در بیرون شهر سخنان گفت و نصیحت های بسیار کرد که شاید او را
 بجانب پانڈوان آرد چنانچه تفصیل این سخنان بعد ازین مذکور خواهد شد که کرن را
 قبول آن نصایح نکرد پس کشتن جویو کرن را وداع کرد و همین قدر در وقت وداع
 بکرن گفت که در جود من سخن مرا شنید و من آنچه شرط دوستی و دوستخواهی بود چون
 با خویشی داشتهم گفتم اما قبول نکرد حالا همین قدر با تو میگویم که درین ولایت
 پادشاهی در جود من نخواهد ماند کشتن جویو همین قدر بگفت و روان شد و پیش
 پانڈوان آمد بهیکم تپامه و در و نه چارج بدر جود من گفتند که هیچ شنیدی که
 کشتن جویو با کنتی چه گفت که در جود من اینقدر راه که من آدم حرمت من نگاه
 نداشت و سخن مرا قبول نکرد حالا من تا این حکومت ایشان را نگیرم و پانڈوان را
 بجای ایشان نزنشانم دست از ایشان نخواهم برداشت حالا یکب سخن از اینست
 هیچ یاد داری که ارجم در وقتیکه به سر راجه برات رفته بودید تمام مردم را چون زبون
 کرده و مویشی را از ما باز گرفت حالا که کشتن جویو برادران یکجا بوده باشند حالت ما
 چه خواهد شد هنوز کشتن جویو در میان راه است صلاح آنست که از عقب او برویم
 و او را خشنود گردانیم در جود من ازین سخن روی در هم کشید ایشان گفتند که ما
 و دولتخواه تو ایم از ما بشنود که تو بجهت مشر تو واضح کنی و بهیم را در کنار گیری و ازین
 و نکل و سهد بود در پای تو بفتند هیچ در بزرگی تو خلل نخواهد شد و نصیحت بلکه
 که حصه ایشان است با ایشان بده و این فتنه را از میان خلق برادر در جود من
 سرد پیشش انداخت و در قهر سرد بهیلم تپامه چون آن قهر را دید گفت که خوب

چون صلح نمیکنی پس این خوب است که بروست پانژوان کشته شویم چرا که ایشان
 مردمان نیکوکارند و بر رست ایشان کشته شدن ثواب عظیم است و ما در دنیا دائم
 سخاوتیم مانند پس بدست ایشان کشته شدن بهتر است که در خانه مردمان در سپاسگیری
 همین بدی است که خوبیشان با یکدیگر جنگ کرده کشته میشوند حالا ما را با فرزندان خود
 جنگ کرده ایشان را باید کشت و اینها را کشته بیاید و دید و بر رست ایشان کشته
 میاید گشت و در لشکری که گشتن جوید بر ایشان میکرده باشد و مثل ارجم سواری
 جنگ میکرده باشد و مانند بیم لکلی داشته باشد ظفر بران لشکر حال است پس بدرجود
 گفتند که چون گشتن جوید رفت کار خود را بکن و مرزانه پاهی حکم کن که دیگر روز سخت آمد
 و به یکدیگر و در روز چهارم این گفته بخانهای خود رفتند و در هر تراشت از سنج پرسید
 در وقتی که گشتن جوید میرفت با کرن چه گفت سنجی گفت گشتن کرن را بگوشه برد و از
 راه فرود آورده باو گفت که تو بر بید بر مهران اعتقاد داری و در بندگی خداست
 تقصیر نمیکنی تو از کتبی بوقت دیگری زانیده شده همچنانکه آن سنج برادر از کتبی زانیده
 شده اند و پسر راجه پانژ میگوید یا نید تو هم آن حال داری سخاوتیم که تو هم پسر
 پانژان بروی و چون تو برادر بزرگ ایشان ترا به بزرگی قبول دارند ترا
 پادشاهی بر میدارند و ترا این همه دولت قبول دارند اگر کسی قبول نکند تو جوان
 او نمیتوانی داد و جد بشتر چون تو برادر کلانی خدمت ترا قبول دارد و ما همه ترا پادشاهی
 برادریم و خدمت بکنیم که هیچکس نکرده باشد جد بشتر چه ترا بردارد و چه نکند یعنی حور
 و ارجم و بیم بطریق دیگر نوکران خدمت تو میکرده باشند و دیگران همه و من هم بخدمت
 تو دست بسته می ایستم و هر چه بفرمائی از خدمت و فرمان تو بدینمروم و در اجامی اطاعت
 همه متابعت تو نمیندگرن در جواب گفت که اینها که شما میگوید همه رست است
 من هم میدانم که پسر آفتابم و ما در من کتبی اما ما در من بگفته آفتاب مرا آب
 انداخته بود او برت مرا برداشت آنچه شفقت پدری و مادری بود او در زانش
 در باب من بجا آوردند و سیزده سال است که در جود من پادشاهی را بمن گذاشته و بجا

نام سلطنت برایشان است اما من سلطنت میکنم حال از قوت دورست که این عجمت
 کوروان که تقید نیکویی با من کرده باشد بگذازم و بجراه شما بروم و من هرگز از خوف
 در فرج نخواهم گفت من از وجود من بسیار نیکی دیده ام این هرگز نخواهم کرد که در وقت
 که او من احتیاج داشته باشد مدد او نکنم و او را بگذارم و شما اینکه خود را بجانب پندوان
 قرار داده اید من یقین میدانم که مرا ظفر نخواهد شد اگر ظفر نباشد این خود میشود که در
 جنگ کشته شوم و دیگر آنست که در میان پاندوان نام ارجین است در اینجا در برابر
 نام مرا میبزند اگر حالا من آنجا بروم شاید مردم محل برین نمایند که من از ارجین کمی ام
 من اگر چه پاندوانکی ارجین را میدانم در معرکهای جداگانه دیدم اما حالا مرا با جنگ افتاد
 تا جملگوان بگدام یک فتح بدید و این جنگ که حالا میان ما و شما میشود حکم جنگ دارد
 چنانچه در جنگ آتش می افروزند و چیز بار در آتش می اندازند اینجا آتش جنگ
 افروخته خواهد شد و سرمای ما بجای آن چیزی که در آتش می اندازند در آتش این
 جنگ انداخته خواهد شد و شما میدانید که بر کس که بدنی می آید البته ازین جهان
 روزی بدر میرود و خوش اگر در جنگ بر دوانکی کشته شوم نام نیک من در عالم آخر
 عالم پاندوان این بنیزه کوه بنی لشکر این زمان که بقصد جان یکدیگر جمع شده اند چنان
 کس را میگویند که باعث این شده اند یکی در وجود من و دوم من و سوم دوسان
 و چهارم شکن این زمان که جنگ نزدیک آمده باشد گذاشتن من این باعث
 اصلاح صورت نماید و من از شگوهنهای بد خود یقین میدانم که درت عمرم با خبرید
 و این شگوهنهای بد مثل اینکه شبها تاره بسیار از آسمان می افتد و بی ابر آواز
 رعد می آید و هوا در میان ماتیرگی دارد و آب از چشمهای اسپان ما میرود همه اسپان
 بیک مرتبه صیقل میکنند و اسپان دانه و گاه کم میخورند و سرگین بسیار می اندازند
 و از جانب چپ ما آهوان می روند و آوازها از آسمان می شنوم و نقاره با و نقاره
 اصلا آواز نمیدهد و آنها در چاه می جوشد و خون از مدهای باره از همه شگوهنهای
 آنست که وقتی که آفتاب برمی آید از جانب مغرب روشنائی عظیم ظاهر میشود چنانچه نداری

تمام مغرب را آتش گرفته است و هنگام غروب از مشرق این علامت بظهور می آید
 از این علامات ظاهریست که با همه راکشته میباید شدن و من همیشه شگونیهای شمار خوب
 می بینم چنانچه در خواب دیده میشود که خانه که بنواستون دارد جد مشیر رختنای سفید پوشید
 بر بالای آخان نشسته است و در طرف زمین شیر میخورد چنان در نظر من محیب می در آید که
 گویا تمام دنیا را دم خواهد کشید و بهمی بر می میم که گرز خود را بدست گرفته بر بالای کوهی
 ایستاده است و از جن رومی بنیم که با شما بر فیل سفیدی سوار است و کل و سهد بود که
 رومی بنیم که ز یورهای نقره در دست و پا انداخته و کلاهها بر سر کج مانده و از مردم خود
 اسوستها را که پا چارج و کرت برار می بنیم که جامهای سرخ پوشیده اند و در و نه چارج
 و میبیکم تا چه بر شتران سوارند و آنها را بجانب جنوب می روانند بعد از آن کرن گفت
 که من یقین میدانم که باراجهای دیگر در آتش جنگ اجن و شعله های تیر او در رنگ پروا
 خواهم سوخت کرن جوی گفت چون خود میگوید که کشته خواهم شد و اجل مرا نزدیک سید
 پس چرا سخن مرا قبول نمیکنید و آنچه کوروان میکنند میکرده باشند و چون میدانید که
 پانژوان مظلومند چرا رعایت ایشان را بر خود لازم نمیگیرید کرن گفت هر چه میگویند
 راست میگویند اما چون نمک کوروان خورده ام روی از ایشان چطور گردانم و زند
 و قروت جائز نیست که نان و آب کوروان بخورم و جنگ از جانب پانژوان بکنم که
 بهر حال عمار را اختیار کردم و عده ملاقات با شما در خیزا افتاده چه دانم که سر نوشت
 هر کدام ما صحبت و حکم زنی ما چه رفته است حالا بروید و راستعد از جنگ باشید اگر
 ازین بلا نخلص یافتم یکدیگر را باز بنیم و الا تقصیر را محاط دارید و این قصه مشهور است
 که دور و باه پیر در وقت قصه صدید و دوام انداختن او با یکدیگر افسوس میخوردند یکی
 مرد دیگری را میگفت که چون از یکدیگر جدا میشوم باز ملاقات کجا خواهد بود آن دیگری گریه کنان
 جواب داد که وعده دیدار ما و شما در مکان مومینه روزی است فی اجله بعد ازین سخنان
 کرن و کرن جوی گریه بسیار کردند و یکدیگر را نادیده و کنار گرفتند پس کرن کرن جوی را
 در اع نموده راه هستانا پور پیش گرفت و کرن جوی بجانب پانژوان روان شد

وگوشن جیو و ساک عرابہ را چنان راندند کہ باز پس ندیدند و در منزل بایکی و چار را
 دومی ساختند کہ با پانڈوان ملحق شدند و کرن چون بمنزل رسید بدو پیش گفتی خست
 گفت کہ گوشن جیو با انواع نصیحت خاطر نشان کرن کرد و او را از مخالفت دست
 با پانڈوان منع کرد اما کرن سخن گوشن جیو را قبول نکرد و گفتی از روی حسرت گفت کہ
 کرن ز امیدہ من بود افسوس کہ سخن راست از گوشن جیو نہ شنید و بگفته او عمل نہ نمود
 اما او را ہم چه توان گفت زیرا کہ خدای عزوجل سبب الایباب است تقدیر سے کہ
 کرده است بتدبیر دفع نتوان کرد چون سر نوشت کوردان چنین است کہ زوال
 ایشان در رسیده گفته کسی چگونہ قبول کنند گفتی این را بگفت و کبار لنگ رفت تا
 غسل نماید در کنارہ گنگ جمعی از برہمنان بید بخیزانند و گفتی می شنید برین صحن
 دید کہ کرن غسل کرده و مقابل آفتاب دست بار بار داشته است عراق تمام دارد
 گفتی در سایہ جامہ کرن رفته از آفتاب پناہ خود کرده بطوریکہ او را خورشید ایستاد
 ماند کرن چون از عبادت فراغ یافت و نظرش بر گفتی افتاد او را تعظیم کرد و گفت
 کہ من کریم پسر راجہ ادہرت و مادر من راو باست حالا ہر چه تو بگوئی بر خاکی تو
 بروم گفتی گفت تو نہ پسر ادہرتی نہ پسر راو با من ترا ز امیدہ ام نمیدانم چہ نام
 دیگران میبری و مرا بیچ نام نمی بری و در زمانیکہ دختر ہردم ترا ز امیدہ ام و از نو
 آفتاب عالم تاب کہ روشنائی ہمہ عالم از دست پیدا شد و گو شوارہ طلا وزرہ
 ہمراہ داشتی کہ آن از آفتاب بود حالا تو مرا کہ مادر تو ام گذاشتہ و برادران خود را
 دشمن میدانی و با دشمنان ایشان ہمدستان شدہ این مناسب تو نیست اہل
 عالم کہ ہمین نام ارجن و کرن را می برند سبب ہمین است کہ تو برادر ادوی حالا خوب
 نباشد کہ شاہ برادران با ہم جنگ بکنید و یکدیگر را بزنید اگر با ایشان اتفاق نمایی
 ایشان ہمہ ترا بسر داری و بزرگی چون اور کلمان قبول دارند و ہمہ خدمت تو میکنند
 و از سخن ما تجا و زکمن کہ پسر راجہ پانڈہستی چہ لازم است کہ خود را بنام ادہرت مشہد
 سازی در نیوقت از جانب آفتاب آواز آمد کہ گفتی مادر تو و من پدر تو ام خست

تو در آنست که از سخن مادر و پیر بدر نزد می و آنچه مودت گوید بان عمل نمائی کرن
 گفت اگر مرا میخواستی بآب نمی انداختی حالا که مدت العمر با من جماعه باشم و آنرا
 بی هیچ چیز از من دریغ نداشته باشند در نیوقت که ایشان را از در بدافتاد و گویند
 من چون از ایشان جدا شوم و با دشمنان ایشان که برادران جانبی من باشند
 بازگردم و گویم که مادر من بودی و مرا با من روزگرتار کردی اگر نگاه میداشتی هرگز
 کسی ترا عیب نخواستی که در آن امر خود ترا بکار می آوردم آن روز تو مرا از فرزند می خود
 دور انداختی من با فرزندان تو جنگ خواهم کرد و کنتی گفت اگر من بد کردم اما حق
 مادری من جای نمیرود و از تو التماس میکنم که برادران خود را بمن بخشید و ایشان را کنشی
 از جانب فرزندان من هفت کوه منی لشکرت چه لازمست که تو برادران را میکشیدی
 با دیگران جنگ کن و دیگران را بکش کرن گفت من با چهار پسران تو هیچ کاری نمی‌آم
 اما از جن را نخواهم گذاشت یا او مرا بکشد یا من او را مادر و در گریه در آمد و زلزله در
 اندام او افتاد و گفت که آن پسر دوستدار نیست تو با او اراده جنگ داری من او را
 بخدای عزوجل سپردم امیدوارم که نار این نگاهبانی او کند بعد از این گفت شنود
 کرن بخانه رفت و کنتی بمنزل خود آمد آمدیم بسخن کوشن جیو که چون کوشن جیو متوجه
 پانندان شد تعجیل تمام میرفت تا آنکه بیک ناگاه بمنزل پانندان رسید ایشان بزحمت
 تعظیم کوشن جیو کردند و در برابر او برپایی ایستادند کوشن جیو دست جد بهشتر را گرفته
 به پهلوی خود بنشانید و دیگر برادران را فرمود که هر یک بجای خود بنشینند پس کوشن
 ایشان را پرسش نمود و ایشان از کوشن جیو از مشقت راه پرسش نمودند
 عنذر خواهی بسیار کردند و کوشن جیو آنچه میان کوروان گذشته بود در آن مجلس بیج
 مذکور ساخت و بمنزل خود رفت چون شب شد کوشن جیو برنج برادران را طلب داشت
 چون پیش آمدند پرسیدند که شما چه ساختید صحبت میان شما و در وجود من چون
 گذشته کوشن جیو جمیع واقعات از روزیکه از ایشان جدا شده بود تا آنرا تفصیل گفت
 که در وجود من آنچه بیانی فیتی نشده است که نصیحت کسی در او اثر نکند هر چند من

و در هتراشت و گاندهاری و بهیکم تا چه گفتند قبول نگرد و خنده نمود و بهیکم تا به
 خنده او بسیار بد آمد و در غضب شد و گفت که این که تو بر سخن ما و بر سخن کوشن جوچ
 و پدر میخندی علامت زوال دولت است و من بجای پدر تو میوم و پدر من راجه
 سنتن بود و غیر از من فرزندی نداشت و ازین رگنزه بغایت اندر نهاک بود چرا
 که یک فرزند حکم هیچ ندارد و ایم آرزوی فرزند دیگر داشت من پیش پدر جوچ گنبد
 رفتم و جوچن گنبد را بجهت پدر خود خواست کاری کردم پدر و مادر او گفتند ماکه
 دختر خود را به پدر تو بدیم و بی از پدر تو سلطنت تو خواهد رسید ما هرگز این دختر را
 به پدر تو نمیدیم من گفتم که من قبول کردم که بعد از پدر بجای پدر پادشاهی نگیرم
 ایشان گفتند اگر تو نگیری جایگه فرزندان تو بوده باشد کسی پادشاهی فرزندان
 این دختر نامید من گفتم شما گواه باشید من شرط کردم که هرگز کتبی از من نشوم چون
 ایشان این را شنیدند راضی شدند و دختر خود را به پدر من دادند من بچوچ طریقه
 از سلطنت خود و از زن و فرزندان همه گذشتم و از آن زن پدر را با دو فرزند خیر
 به بچوچ بیج شدند و از بچوچ بیج و هتراشت و راجه پانده حاصل شدند شما پانده
 فرزندان و فرزندان این عرض آنست که من آنقدر رعایت خاطر پدر خود کردم
 که از سلطنت و فرزندان همه گذشتم تو حالا سخن پدر را دانه سخن مرا می شنوی و با
 جماعتی که شما و ایشان از یک پدر حاصل شده اید بجهت ملک چند روزه
 که بر من میچسب بقا کرده تا بکشتن همراهی میکنی و در نه چایج و کریا چایج و دیگران
 هم بمثل این سخنان گفتند و هتراشت و گاندهاری مبالغه بسیار کردند اما در نزد
 راجه اصلا اثر نگرد و بصلح راضی نشد و از مجلس برخاسته رفت و گفت که تقاره جنگ
 بنوازند و امیری و سرداری تمام آن لشکر به بهیکم تا چه مقرش در علامت علم
 بهیکم تا چه بصورت درخت تار است این بوانچه میان ما و در وجود من و دیگران
 گذشته بی جنگ بشما چیزی نخواهد داد شما را هم مستعد جنگ میباشد چه بشتر
 با برادران خود گفت می شنوید که کوشن جوچ میفرماید در وجود من گفته کوشن جوچ

و ما در وید و دیگران را اصلا نشنیده است و حالا کار جنگ افتاده است خوش ما را هم
 قدم روانه میاید نه ما و اگر چه ایشان لشکر و استعداد از ما بیشتر دارند اما امید داریم
 که حق سبحانه تعالی ما را بر ایشان ظفر کرامت کند چرا که ما مظلومیم حالا شما بنفایتی لشکر
 مستعد جنگ شده کوچ کند چرا که دیگر جایی صلح نمانده حالا هفت چو منی لشکر داریم
 سرداران تعیین میاید که در راجه برات را سردار یک چو منی کردند و راجه در وید را سردار
 یک چو منی دادند و یک چو منی به دهرشت و من سپه در وید سپه وند و یکی دیگر با نام دیگر
 بسکنندی و دیگری سپکتان و دیگری بهیم را معین ساختند و این هفت چو منی لشکر را
 با این هفت سردار سپه وند بعد از آن جد مشر گفت که از ما کسی باید که تاب مقاومت با
 بهیگم تپامه داشته باشد پس بطریق مشورت اول از سهدیو که در علم نجوم و شگون و
 در تدبیر بی نظیر وقت بود پرسید که تو کار مصلحت میدانی که با بهیگم تپامه برابر شو و سهدیو
 گفت من کسی را که در برابر بهیگم تپامه با حکم میتوانم کرد و بغیر از راجه برات نمیتوانم کل
 گفت سهدیو خوب میگوید اما من راجه در وید را که مرد بزرگ بشمشیر و با غیرت است و
 فرزندان و لشکر خوب دارد و مصلحت میدانم که در برابر بهیگم تپامه و در وند چارج ایشان
 میتوانم در آمدار جن گفت شما خوب میگویید اما صلاح من در آنست که در هشت من
 را که از آتش پیدا شده است و با سلاح و بهل از آتش بر آمده است در برابر بهیگم تپامه
 و در وند چارج بدارید چرا که تیر بر اندام او کارگر نیست و در خدای تعالی موت در وند چارج
 را بردست او تقدیر کرده است و چنانچه باد و زان می آید دهرشت و من در جنگ
 همان طور میروم و چنانچه آتش سوزان است او هم همان طور است و چنانچه پر شرم بقوت
 و زور بوده است او هم همان طور است بهم گفت اینها که شما میگویید هیچ بجا طر من
 نمیرسد چرا که کسی که خدای تعالی موت بهیگم تپامه بدست او تقدیر کرده است شما
 نام او نمی برید او شکن نیست که برادر خرد و دهرشت و من است که بهیگم را او خواهد کشت
 و هر دو برابر ابهامی خود سوار شده بعد و لشکر یکدیگر جنگ خواهند کرد و پس بهم گفت
 که بنابر این مقدمات لائق نمی نماید که با وجود سکنندی و دیگر بر تعرف کنند و

بنا

پیشرو لشکر سازند جد پیشتر گفت که شما هر چهار برادران آنچه گفتید بسیار خوب است
 لیکن در خاطر من چنان میرسد که چون کشتن جویو در میان ما پانژوان بزرگ است
 کسی را که او بسرداری لائق بنید همان کس سردار باشد مشب که اینجا نیم از کشتن جویو
 باید پرسید که او را پیشرو سازد تا فردا ترتیب لشکر داده کوچ کنیم کشتن جویو گفت هر که را
 را که شما قابل دیدید امید اولیاست پیشروی لشکر دارد اما رای من درین باب مخالف
 رای ارجن است و هرشت و من را قاندا بجمیش سازید بهتر نمیاید تا در کوچ و مقام
 و جنبش و آرام هر جا که بفرماید لشکر محکوم او باشد و شما دو کار او باشد این را همه
 قبول کردند و پیشروی لشکر به هرشت و من داده همه را بفرمان او کردند و گفتند
 که هیچکس از حکم او بدید نرود و هر چه او بفرماید همه تابع حکم او باشد و صفها را ترتیب
 نقاره کوچ نواختند و بیغم جنگ جانب کور کمیت که عبارت از کردن واحی تنها نیست
 روان شدند پس مقدمه لشکر و هرشت و من شد و بهیم و نخل و سهدیو و آهن
 پسر ارجن و سرنج پسر درو پدی همراه او بودند و طلیمه لشکر دیگر سپران درو پدی
 بودند و هرشت گیت پسر شپال راجه چندیری با فوج خود میمنه بود و سهدیو پسر
 جراسند و راجه راج گده میره در راجه جد پیشتر با برات و درو پدی در قلب بود و کشتن جویو
 و ارجن و ساگ ساو لشکر شدند و از همه عقب تر یکی پنج برادران راجه پنجاب بود
 القصد پانژوان با لشکر انبوه و فوجی مانند کوه که غرق دریای آهن و فتنه خون
 بودند روان شدند و درو پدی و واع گرفته بجانب برات رفت چون یکدیگر منزل نمانند
 از عقب ایشان سسرما که در جنگ راجه برات اقرار بعلانی کرده بود پسر رسید
 و پانژوان وقتی که بکور کمیت رسیدند دیدند که لشکر کوروان جانب مشرق حوض فرود
 آمده ایشان منوب رومی آن حوض فرود آمدند و حوض را در میان داده غسل و سجا
 آوردند و در وقت مقام گرفتن کشتن جویو ارجن مهره سفید را بقوت تمام نواختند
 بطوریکه غلغله دران زمین افتاده و دایره را بکلا ز آب هر شیهه دتی گرفتند و از جانب
 پیش لشکر خندق عمیق برای احتیاط بکنند و گذر را بمردم بخش کردند و زیر کس

تعیین نمودند تا تمام مردم محافظت لشکریا و منازل خود نمایند و هوشیار باشند کوروان را
 خبر شد که پانژوان آمدند در جودهن با کرون و دوشاسن و شکن مشورت کرد و گفت که چندان
 پانژوان و کیلان صحبت صلح فرستادند با قبول نکردیم خصوصاً در مرتبه آخر کرشن جویو آمد
 ما و رانا امید گردانیدیم کرشن جویو متحرک شده ایشان را جنگ متحرک و تیز تر ساخت و
 در جنگ هیچ تردید نمانده ما را عیباید که مردانه بکشیم و خود را بکشتن و مردان قرار دهیم تا
 جنگ و ناموس مرده باشیم شام هم درین امر با من منفق باشید و عهد بکنید که تا جان در
 بدن باشد روی از من نگردانید و اعدا را بزنید ایشان نیز عهد کردند که خاطر توازن
 جانب ما جمع باشد که ما هر خود را کشته و مرده دیده ایم و درنگ دیگران نیستیم که بدوی
 کرده راه صلح و گزینید بیاییم برین قرار در جودهن مردم خود را از خواص و عوام طلبید
 و گجان گیان را تسلی و دلاسا نموده لائق مرتبه هر کدام احسان و انعام میکرد و صفها
 ترتیب داده نیز که تعیین نمود و مستعد جنگ تمام شد و شب بیدار بوده مردم انبوه
 که تا خندق پیش روی لشکر بکنند و بر سر کنگره کوزه های پیر از ماران گردان نصب
 نمایند و در بعضی از کوزه ها ریگ گرم و افک تر گرم و سیاه تیار کرده نگاه دارند
 و در راه پانژوان خارهای آهنی ریختند چون روز شد لشکر را بطوریکه مقرر است
 پنج بخش ساخت و گرد گرد لشکر با حلقهای فیل را با برگستوان بانامز ساخت و عقب
 هر فیلی پنجاه سوار و عقب هر سواری هفت پیاده گاشت تا هر وقت که فیلیانان
 فیل را برانند این سواران و پیاده با از دنبال روان شوند و رخنه در فوج دشمن
 بیندازند و همین طور عقب هر ارابه نیز سواران تعیین کرد و کوروان آنچه ممکن
 بود در استحکام کار خود بجا آوردند بعد از آن در جودهن مجلس عالی ترتیب داد
 تمام را جای اطراف را که بکوک او آمده بودند طلب داشت و دیگر بزرگان و امرای
 در آن لشکر بودند همه را جمع ساخت و آنقدر مردم جمع شدند که ایشان را جز خدا تعالی
 دیگری ندانند و هر کدام از را جا و بزرگان بقدر مرتبه خود بر تخت و صندلیهای طلا و نقره و غیره
 نشاندند آنگاه در جودهن در آن مجلس برخاسته و برابر بیکیکم تپامه آمده دست بر دست

हेहय

نموده بایستاد و گفت بر شما در همه مردم که درین مجلس حاضر اند ظاہرست که من این جنگ را
 که پیش گرفته ام با مداد و اعانت شما بوده است و هیچکس را در بزرگی و مردانگی شما شکی نیست
 و بر همه عا ظاہرست که در شجاعت و دلادری و تدبیر حرب هیچ احدی برابر شما نیست حالا
 این کار من و همه این مردم شما و عنایت و التفات و تدبیر و شمشیر و صیانت شما و ایستاد
 و من حکایتی نظیر این عرض میکنم که در مالوه راجه بود در نسل می می نام راجه و در لشکر او هم
 کتر یان بود ند میان راجه و بر بهمنان و جماعت بیس که سواد و معاطله عینا بند و غیر ایشان
 جنگ واقع شد هر مرتبه که جنگ میکردند کتر یان با وجودیکه بسیار کتر از ان جا آمد بودند نگاه
 می آمدند آخر بر بهمنان پیش کتر یان رفته پرسیدند که سبب چیست که از شما مغلوب می شویم
 کتر یان گفتن باعث آنست که مایک سردار داریم و هیچکس از قول او تجاوز جاز نیندازد
 هر چه او میفرماید چنان میکنیم در میان شما یک سردار نیست و هر جماعتی سرداری دارد
 از محبت لشکر شما منظم میشود بر بهمنان چون این را شنیدند همه اتفاق کرده یکی را که
 به تدبیر و شجاعت و بصالت از میان ایشان اعتبار تمام داشت سرداری برداشتند
 و همه برگشته و اعتماد میکردند آنگاه با کتر یان جنگ کردند کتر یان را منظم کردند عرض
 ازین مثل آنست که تا سردار شایسته نبوده باشد فتح و ظفر رونمیدید حالا که بر عهده است
 که هیچکس در میان این لشکر بزرگ تر از شما نیست و همه میدانند که در شجاعت و دلادری و
 تدبیر جنگ و شکستن مخالفان کسی مثل شما نیست حالا شما را متوجه این کار میباید شد
 و نوعی میباید کرد که باعث سرخروئی ما شود و این همه مردمان که از اطراف عالم محبت امداد
 آمده اند همه چشم بر شما دارند بر شما لازمست که نوعی سازید که ما در میان اهل عالم سرخروئی
 مشهور شویم و این مردمان همه از توجه شما بر دشمنان مظفر و منصور شوند چنانچه در آسمان
 آفتاب سردار همه که اکبست شما هم در میان ما همان طور سردار و بزرگ اید و پشت
 این همه لشکر شما گرمست حالا التفات فرموده سردار و پیش روی این لشکر میباید بود تا ما همه
 به دلگرمی در پیش سر شما شمشیر میزده باشیم تا زمانی که داد خود از مخالفان نه ستانیم
 بهیکم تپا چه گفت که تو این رهت میگوئی اما تو هم میدانی که نسبت من بسیار با تو است

که حالا بقصد جان ایشان کمربته ام برابرست اما چون من حالا در میان لشکر شما میباشم
قبولی کردم که درین جنگ آنچه از دست من برآید خود را معاف ندارم اما شما میگویید
که میان لشکر پانژوان هیچکس باشد که در برابر من درآید یا من جنگ میتوانم کرد ولی
ارجن در میان ایشان کسی هست که در فنون سپاهگیری و دلاوری بی نظیرست و
از ما دیو و اندر چیزها آموخته است که غیر او کسی دیگر آنها را نمیداند و قابل آنست که
در برابر من درآید و جنگ تواند کرد اما یقین میدانم که او ادب مرا رعایت کرده در
برابر من نخواهد آمد مگر آنکه که او را ضرورت شود چون بحسب ضرورت در برابر من درآید
او بمن رعایت کرده اول او چیزی بر من نخواهد انداخت و من هم چون او فرزند
من است از شفقت که بزرگان را بر خردان و فرزندان میباشند اول نخواهم بر او سلاح
انداخت پس جنگ میان ما و او مشکل دست دهد اما دیگر هر کس که بوده باشد من با
جنگ خواهم کرد مگر بفریق بهگون او میدست که هر کس که در برابر من درآید برو نکالتیم
اما یک چیزست که کرن با من دعوی برابری بلکه زیادتی دارد اگر که این جنگ کند من
نخواهم کرد کرن چون این سخن بشنید گفت که من پیشتر ازین هم گفته ام که تا بهیکم تپا
کشته نشود او جنگ میکرد با من نه سلاح خواهم پوشیده و نه جنگ خواهم کرد و بله
و قتیکه بهیکم تپا را اگر قضا رو بدید من برابر ارجن خواهم آمد با و جنگ خواهم کرد تا
به بنیم که خدای تعالی که اظفر و فرصت کرامت فرماید چون این سخنان گذشت آن گاه
در جود من از بهیکم تپا به التماس نمود که شما عنایت فرموده بر سر تخت بنشینید ما همه
در خدمت دست بردست نموده بایستیم تا همه بدانند که سردار لشکر شما میاید دیگران
هم از بهیکم تپا به التماس کردند بهیکم تپا به نجاست و عمل کرد و لباس باو شاهی
در بر کرده خشبو با بر خود مالید آنگاه پسر شاهی بر سر داشته او را بمجلس آوردند و همه او را
بر تخت شاهی نشاندند و در پیش او دست بته بخدمت او ایستادند و نقاره با و شادان
بنام او بخوانش در آوردند چون این خبر به پانژوان رسید که در لشکر کوردان بهیکم تپا
را همه بسرداری برداشتنند و پیشروی لشکر او را مقرر شد همه ایشان بغایت بر آن

گشتند راجه جدید شهر تمام بزرگان و راجه‌داران که در لشکر او بودند و بر او روان می‌نخستند
و گفت که کوروان سرداری لشکر خود را به بهیکم تایمه دادند و بهیکم تایمه را خوب شناسید
اگر جالا ایشان بر سر ما بیایند کار ما بسیار مشکل خواهد شد پس ما را فکر کار خود باید کرد و کسی را
در برابر او تعیین باید نمود که اگر ایشان متوجه جنگ ما شوند ما هم مهیا باشیم پس ایشان هم
با اتفاق هم در شت دمن سپر راجه در ویدرا بسرداری و پیشرو می لشکر برداشتند چنانچه
بهیکم را کوروان بر تخت نشاندند و رایات و علم داده و خود دست بسته پیش او ایستادند
پانڈوان نیز در شت دمن را بر تخت نشاندند و رایات و علم داده و طوع ابر سر او بر پا کردند
و طغر خدست او شدند در همین اثنا بلهد رازدوار کا با اگر و رو سپر کرشن جو پورین نام
و دیگر خویشان رسیدند همه پانڈوان و اهل مجلس به تعظیم او برخاستند و یکدیگر را
کنار گرفتند و اخبار و چگونگی حالات پرسیدند بلهد راجه جانب کرشن دید و متوجه اهل
مجلس شده گفت که این هر دو فوج که مقابل شده است علامت بهبودیت خلوت
بسیار از جانبین تلفت خواهد شد بلکه ازین طرح و وضع کوروان نسل جاودان هم
منقطع شده می بینم اما چه توان کرد که آنچه اراده خداوند است آنرا هیچکس و هیچ چیز
دفع نمیکند من چنان مرتبه با کرشن جو گفتم تا ممکن باشد میان این دو فوج برادران
صلح بایدداد و رفتنه را فرد باید نشانند این صورت نیافت مراتب دیدن این حالت
برای عمل کردن به تیرتها میروم شمارا و کار شمارا بخدای سپارم چون بهمی و در خورد
هر دو شاگرد من اند و حکم فرزند دارند دل من گواهی نمیدهد که ایشان را با یکدیگر کشتن
همراه باشم بلهد را این گفت و کرشن جو پانڈوان را وداع کرد و جانب پربها س که
که کناره آب سرستی واقع شده و گورخانه پدران او بود روان شد و بازاران راجه
کنزن پور رکی نام که خسر پوره کرشن جو بود با یک جو پهنی لشکر بد پانڈوان رسید
جاری شهر تعظیم چنانچه باید بجا آورد و جای خوب و منزل پاکیزه برای او تعیین نمود
و مهاذاری او بطریق مناسب کرد بعد از فراغ مهانی او را در مجلس طلب داشت
رکی در آن جمع بیانگ بلند خطاب با رجن کرد و گفت که من چندین راه را با این

لشکر چہار برای مدد تو آمدہ ام ز نہاد نہار ترس را بخاطر خود راہ ندہی و کسی کہ محمود
 و مددگار مثل من بودہ باشد او چہ از دیگران ملاحظہ کند و قوت و ذر در من بہ نسبت
 کہ اندر ہم از من بیشتر و از درونہ چارج و کربا چارج و بہیکم و کرن و غیر ہم ہر کہ کوچک
 کوروان بیاد من مستہدم کہ آنہا را بہریت بدہم اما شتا عمدہ کینہ کہ چون ولایت
 کوروان را مستحرف شوید مرا ہم حصہ بدہیدار جن چون دیگرہ کہ کمی بحضور کرشن جیو
 و جدہ شہر و برادان و دیگرہ مرا این طور فضاوی کردہ بسیار در ہم شد و گفت آری
 زمانی کہ مرا با کندہ برابان و دیوان و مردمان جنگ افتادہ و بر آنہا غالب ہم ہمہ بدو
 بود این چہ سخن بیودہ است کہ میگویی خود را باید شناخت و پا از اندازہ بیرون نہاوی
 کسی کہ آن زمان و حالاً بدو او محتاج غیر از خدای تعالی نیست ما را چہ بلا شد کہ جنگ
 بدستباری و مددگاری خواہم کرد آمدن تو اینجا بسیار خوب و لاف مردانگی زدن و ما را
 ترسیدہ خیال کردن بسیار بد حالاً بتو ہیج رجوعی ندارم اگر میباشی و اگر میری اختیار کن
 کہ کمی ازین سخن رنجیدہ تقارہ کوچ بنواخت و بجانب در وجود من روان شد و باہان و
 در وجود من ہم اول تقسیم بر وجہ احسن بجا آورد و خوشحالی نمود چون آنجا ہم سنگلی ظاہر
 ساخت مثل مقداتی کہ با رجن گفتہ بود و در وجود من نیز گفتہ در وجود من دانست کہ او
 فذولی و ذونی است بطریق غدر خواہی بار کمی گفت کہ اگر چہ تو سپہ را جہ بزرگی و با کرشن جیو
 نسبت خویشی داری بدو ما آمدی اما ما را با چہ موتوی یاری کردن نشاید ہیچ احتیاج بتو
 و لشکر تو نداریم ہر جا کہ خاطرت بخواد برو او از اینجا رنجیدہ بہ منزل خود رفت آدمیم بر سر قصہ
 چون ہر دو لشکر با ہم مقابل شدند روزی در ہستہ تا پورہ ہر تراشت با سنجہ گفت کہ من دیگر
 بزرگان ہر جن خواستیم کہ جنگ بہ طرف شوند و از ان روزی کہ می رسیدیم پیش آمد
 تو از قیاس و قرنیہ و طرح و وضع چہی بینی و ہیچ میدانی کہ عاقبت کار چہ اینجا منجی گفت
 کہ کسی را در نیک و بد و غلی نیست ہر نیکی و بدی کہ پیش آید بسبب عمل این کس است ہر
 کہ بدگویی و بداندیشی را شعار خود سازد و ہنر را ضایع سازد بان بدی گرفتاری شود و
 جزای خود درین عالم و در ان عالم بنید سپہان تو ہمیشہ بدی و کینہ با پانڈوان دارند

و همه روز عیبهای ایشان را میثارند میترسم که مباد از وصال فرزندان تو رسیده باشد
 و بزرگان گفته اند رباعی پیش از طلبی ز هیچکس پیش مباش + چون مرهم و موم
 باش و چون نمیش مباش + خواهی که بتوز هیچکس نرسد + بدگویی و بدآموزی برایش
 مباش + چون نفع و ضرر بدست کسی نیست این همه فکر و اندیشه بر پا باید کرد و حالا
 رضا بقضا باید داد و معتظر باید بود تا از عالم غیب چه ظاهر شود چون مرا آنچه در لشکر
 پانژوان و کوروان میگذرد نمی آنگاه اطلاعی هست اگر خواهی برای تو خبر ایشان را
 بگویم و بر ترا شت گفت مناسب است آنچه گفت از جمله اخبار امروزه انیست که
 در جود همین و کورن و دو ساسن و شکن در مجلس شامت نشسته بودند درین میان
 الوک بر او خرد و شکن را طلبیدند و با او گفتند که ترا بشکر پانژوان بویکیلی باید رفت
 و با ایشان باید گفت که همیشه شما میگفتید که بعد از آن که سیزده سال بگذرد میان
 و شما جنگ عظیم خواهد شد حالا آن میعاد رسیده است میباید که وعده بوفارسد
 زودتر با ما جنگ کنید و کاپلی را بخود راه ندهید و ایام بجلیه نگذارید و کسانیکه حلا و
 وطن شده باشند و انواع کلفت و محنت بکشند از ایشان عجب می آید که دل ایشان
 چگونه نمیوزد و در جنگ کردن چراتاخیر میکنند مقصود ازین آنست که پانژوان را
 غیرت شوند و انیقدر بدانند که میان ما و شما کار جنگ تمام میشود پس بر بنیم که سخت
 که ایاموری میکند ملک را که وارث میشود این سخنان را کوروان با الوک گفتند و
 او را بجانب پانژوان فرستادند بعد از آنکه الوک آنجا رسید پانژوان اگر ام او بجا آورد
 و اخبار خویشان خود پرسیدند و گفت کوروان بشما پیامی فرستاده اند و گفته که از دست
 شما ملکه رفته و محنتی که در مدت سیزده سال کشیده اید و الهنتی که بدرد پی رسیده همه
 اینها را بخاطر رسانیده و غیرت و زبیده زودتر آماده جنگ شوید اینجا آمده و رنگ
 بنجاره با پیشته اید در خانه کتری که فرزند پیدا میشود از برای همین است و آن روز
 حالا پیش آمده چون حکومت و سلطنت شما را ما بزور گرفته ایم عجب است که شما هیچ
 غیرت ندارید و روز بروز در جنگت اخیر می اندازید این صورت از دل خود محمود سازید

که بی جنگ ملک را از ما قوا نید گرفت بعد از آنکه جنگ کرده ما شمار می کسرم یا شمارا
 آن زمان ولایت پاک و صفات میگردد و دیگر دیده میشود و در وجود من گفته که از جانب
 من بان کورس جابل پرخوار یعنی بهیم مگو که تو همیشه در مجلس تیزتر بجانب مردم میدی
 و خشکین میشدی این زمان آن غیرت کجاست که بجنگ نمی آئی و تو که دائم قسطن
 خون دوساسن بودی حالا دوساسن هم آمده است به بنیم که از دست تو چومی بر آید این
 همه دعوی مردانگی شما تا آن زمان است که بهیکم رانندیده آید بعد از آن معلوم خواهد
 و می شنوم که ارجن را همیشه داعیه سرخه زردن با آوردن چایج است ازین شرح نمیدار
 که او علم تر اندازی و نیزه بازی از درون چایج آموخته او را چگونه میتوان مغلوب ساخت
 آری اگر این واقع باشد که کوه سمیه با خاک برابر شود و زمین زیر و بالا گردد و باد است
 توان آورد آن زمان ممکن است که ارجن در و نه چایج را بدست آورد و چون شرط محال
 مشروطه که موقوف بر محال است نیز محال باشد و در قبیله ما در و نه چایج و بهیکم تمامه
 آنچنان شهرت یافته اند که در مطالبه ایشان هر کس که بجنگ می آید خواه آدمی باشد خواه
 فیل او زنده بدر زود هر چند شما برادران و خویشان ما اید و در میان ما فشنو و نا یافته اید
 اما هنوز قدر و قیمت و زور و قوت مانده اند و در نظر شما این بها در آن جنگی و در لیر
 نامی هیچ نمی نمایند و این بهمان میانه که غوک در دریا بیجا شده از قعر دریا خبر ندارد
 و اگر چه ارجن حمایت کرشن جیودارد و تکیه بر کمافی کرده که به بلندی درخت تارست
 اما یافتن ملک بقوت طالع است و بزور اینها شما حاکم و متصرف ولایت نمیتوانید شد
 و این همه که بزور کمان ارجن و گوز بهیم می نازید روزی که اقرار بگلامی ما کرده اید آن کمان
 و آن گوز چه شده بود اگر چون کرشن هزار و چون ارجن ده هزار باشند برابری مانعیتند
 کرد و حرفی مانعیتوانند شد ازین سخنان اولک پانڈوان چنان در غضب شدند که فریاد
 بران نباشد بهینم نگاه بجانب کرشن جیو کرد و مردم خود گفت جانی که کرشن جیو شسته باشد
 مرا نمیرسد که فضولی گنم والا می دانم که جواب این مردک چه باید داد آنگاه کرشن با لک گفت
 که شما این همه لاف چه میزنید جانی که من بوده باشم این نوع سخنان بچایم نکنید چه میگوید

باز

که نبرد دولت راجه جده مشهور و بزور همان کمان ارجن که شما در نظری آرید چه بر جان شما و لشکر شما خواهیم کرد و چنان که آتش کا و خشک را میسوزد من هم انشا را الله تعالی تمام لشکر شما را همان طور خواهیم سوخت و من که بر بهل ارجن سوار باشم در جو دره من را بگو اگر تو با سنان روی یا بروی هوا یا بزمین هفتم بروی مرا آنجا خواهی یافت که بهل ارجن را بر سر تو آورده باشم و اینکه شما بخنده گفته فرستادید که چون روشاسن را بهیم گفته بود خون میخورم حالا به بنیم که چون خواهد خورد من چنان میدانم که بهیم خون او خورده است چرا که درین معامله چند روز معدوم مانده که بهیم خون او را خواهد خورد و جده مشهور و ارجن و بهیم مردانگی خود فردا در حضور همه ظاهر خواهند ساخت اینها مانند شما لا فغانی زنده هر چه خواهد بود و معرکه بشما خواهد نمود پس ارجن بالوک گفت که مرد آنست که هر چه گوید از خود بگوید آنکه بروی دیگری آن لاف میزده باشد در جو دره من را بگو که اگر مردی بیدان بیاتما همه بدانند نه اینکه مردانگی بهیکم تپامه و درونه چارج لاف میزده باشد اگر او مردی بود از خود میگفت معلوم شد که او زن بهیکم و درونا چارج است که بزور ایشان می نازد و بگو اگر تو مردی بیدان بیاتما همه بدانند که قوم و بوده و خود را بیازمای و اگر درونه چارج و بهیکم تپامه را بیدان میفرستی پس تو چادر بر سر بگیر و در میان زنان میباش بهیکم تپامه بجای کپور و صاحب ما و شماست و درونه چارج استا و است مایع بروی ایشان نیکیم مگر آنکه اول ایشان ما را بزندان ما ترا خود میزنم خود بیدان بیاتما مردانگی ما را مشاهده نمایی و این سخن در میان لشکر شماست من خوشحالم چرا که او شومست و در سر لشکری که بوده باشد آن لشکر هرگز روی فتح و نصرت نه بیند این سخنان را که شنیدی برو و تمام را بدر جو دره من بگو بالوک بازگشت در جو دره من و کرن و شگن و دو ساسن یکی در خلوت نشستند و بالوک رطلبیدید او تمام آنچه گفته بود و جواب شنیده به تفصیل با ایشان بازگفت و دیگر گفت که با ندوان گفته اند که ما یقین میدانیم که بهیکم تپامه و درونه چارج و کرن درین جنگ کشته خواهند شد و چون ایشان کشته شدند در از میان لشکر شما بدر رفتند و دیگر شما کشته شده اید و اثری از شما نخواهد ماند کرن گفت که این همه سخنان گفتن و جواب شنیدن هیچ حاصل ندارد و

کار میان ما و ایشان از این و آن گذشته است سخن در جنگ و مقدمات آن میباید گفت
 و تقیبان را تعیین میباید کرد که بگرد لشکر بگرد و بفرمایند که تا مردمان استعداد جنگ
 کنند در جود من گفت راست میگوئی پس کسان خود را طلب کرد و بفرمود تا طیاره بنویسد
 چنانچه هرگاه آواز طبل جنگ بر آید همه سوار شده بجای خود قرار کنند چون الگو از پیش
 پانژوان بدر آمد راجه جدیدتر گفت که حالا جنگ نزدیک آمد فوجها را میباید جابجا
 کرد و هر جاعی را تابع سرداری میباید کرد و مقرر نمودند که در هر شش و من برابر در روز پنجشنبه
 میگذرد باشد چرا که منجان خبر داده بودند که در هر شش و من در روز پنجشنبه را خواهد گشت و
 گفتند که راجه جدیدتر باشل جنگ کند و نکل با اسوتها ما و بهیم با در جود من جنگ نماید
 و از جن با کرن مقابل گردد و سانگ با برادرش کرت بر ما مقابله نماید و قرار چنان کردند که
 با جدیدرت تجبه و بان جنگ کند و با پسر کرن که بر کت نام دارد و با هم مقابل شود
 و اگر در لشکر ایشان بهیکم تپامه و در روز پنجشنبه در لشکر را سکنند می و در هر شش و من
 در مقابل ایشان هستند و سدیو باشکن جنگ کند و ان افواج را پانژوان مقرر کردند که بعد
 از آن شجی بدتر تراشت گفت که در آن وقت که بهیکم را سردار لشکر گردانید بهیکم تپامه با
 در جود من گفت که شما همه مرا سردار در پیشه و لشکر عظیم گردید و همه مرا بقوت و شجاعت
 میدانید اما من با هر کس جنگ نخواهم کرد با کسانیکه لائق آن باشند که در برابر من بر آیند
 جنگ میکنم و با هر بی سرو پا بی مقابل نخواهم شد در جود من گفت که شما سایه القات بر سر ما
 انداخته باشید ما را دیگر اصلا ازین جنگ و ازین لشکر که در برابر ما آمده اند هیچ پروا نیست
 شما مختارید هر کس را که لائق دانید با او جنگ کنید و هر کس را که لائق ندانید نکنید هر کس را که
 شما بفرمایید و جنگ کند پس در جود من از بهیکم تپامه پرسید میخواهم که بدانم که در میان
 لشکر با کسانیکه در شجاعت و مردانگی و سوار کاری و سرداری مرتبه اعلی دارند که هستند
 و چه کسان مرتبه اوسط و ادنی دارند بهیکم گفت از من بشنو که بسیار خوب پرسیدی
 در میان شما صد برادر در وادی سواری ارا به و نیز کشتن قود و داسن و پشت و بکرن
 و چتر سیم و دو تبه مرتبه اعلی دارند و دیگر برادر تو مرتبه اوسط دارند و من هیچ نسیم

۱۳۳۳۳۳۳۳

शुभगदत्त
शुभरिप्रवा

مردمان مراد مرتبه اعلی می شمارند و کرن دور و نه چارج و کمر یا چارج و سهو ستم اما و کرت بریا و
 بهنگ دت و شل و بهو شتر و او جیدرت همه این مردم مرتبه اعلی دارند و بعد از این مرتبه او
 دارند و دیگران رتبه ادنی دارند و بعضی داخل هیچ نیستند بعد از آن به یکیم تپا مه یا در خود
 گفت که من حالا آن زور و قوت که پیشتر ازین داشتم ندارم و پیر شده ام و آن قوتی که
 در جنگ پیشتر داشتم ندارم و در وقتی که گرد عالم گشتم و همه پادشاهان اطاعت را
 در سخت تصرف خود آوردم حالا آن ندارم اگر آن جوانی و آن زور و آن قوت که
 داشتم حالا با من می بود هزار مرتبه این لشکر را تنها جواب میدادم اما حالا در سن آن
 زور و قوت نمانده و شمار را محافظت من باید کرد و این کاری که بر سر تو افتاده کم کاری
 نیست ترا بسیار هوشیاری باید بود در وقت العمر بچنین در طره گرفتار نشد و اگر درین در طره
 جان بری و گیر و بچکس با تو برابری نخواهد کرد اگر مصورت دیگر رود و هر پس دیگر تمام جا
 شما خراب خواهد شد و دولت از خانوادۀ شما بدخواهد رفت پس ترا بهتر ازین کار با
 این مردم باید پرداخت در خود همین از به یکیم تپا مه پرسید که حالا مرا خبر ده که میان بانڈون
 چه کسان در شجاعت و سوار کاری و مردانگی مرتبه اعلی دارند و او وسط کدام به یکیم گفت
 که جد شتر و ارجم و بهیم و پنج سپر در ویدی و ابهمن و سانگ و راجه پراٹ و در ویدی و
 دهر شٹ و من و سکندی و دهر شٹ کیت و پیر ششپاں و یکی هر پنج برادران بچکس
 سینا بند راجه سورت و بیا گروت و چند رسین راجهای مالوہ اینها سواران
 کاری و اعلی اند و در وادی راندن ارا به بی نظیر و نکل و سدیو و خالوی بهیم
 پیر جت و کنت بهوج و گمشوت کچ سپر بهیم اینها وسط و سسر مارتبه ادنی دار
 چنانچه کرن در میان شما در وادی عراق ادنی است بعد از آن به یکیم گفت جامع
 که در جنگ شتاب و درنگ مشهورند از جانبین من پیش شما شرم باقی مهت عاری
 تا اگر ادنهار و فتح آسمانی است تا اگر روی نماید و هر که رام را از شما به خنیم خود مقابل میباشد
 اما من با سکندی جنگ خواهم کرد چه سکندی حکم نزن دارد و من بواسطه خاطر پدر
 از زن احترام کرده ام چنانچه شما میدانید قرار داد من این نیست که از لشکر بانڈون با شش کس

शसत्यधति
४ सेनाविन्दु
५ व्याघ्रदत्त
६ पुरुजित
७ कन्तिभोज
८ गतेकच

گفتم که همین توجبه شما به گوان مرا بدان قدر مردم نفع و ظفر ازانی داشت و این سخن را
 با صحبت پسته شما آورده ام ما در من مرا بسیار نوازش نموده و ساعت خویش کرده و بر چنان
 را حاضر کردم که هر سه خواهر را برادر خود عقد نامیم دختر کلان که ابنا نام داشت در
 در حضور ما در من پیش من آمد و گفت که تو پسر پادشاه بزرگ هستی و حالا هیچ کس در
 دنیا با تو برابری نمیتواند کرد من یک سخن تو میگویم که پدرم مرا نامزد راجه شال کرده بود
 و شال هم صحبت خواستگاری من پیغام فرستاده بود حالا تو مرا بدگیری عقد کن و
 من یک شوهر دارم و بزرگی دو شوهر روانیت با در خود گفتم که قومی شنوی آن
 دختر چه میگوید چون کند با گفت که دو خواهر او پسر مرا پس است این را بگذارتا
 بخانه شوهر خود برود من بر همان را طلبیدم و او را با جمعی مردم اعتمادی پیش سال
 فرستادم دختر تمام احوال خود را بشال گفت شال جواب داد وقتی که مرد بیکانه ترا بخانه
 خود برده باشد من برگزنی خواهم هر جا که میخواسته باشی برو که در ذات مازنی را که
 روی مردم بیکانه را دیده باشد نگاه نمیدارند ابنا گفت به یکم آن کس نیست که بجانب
 نظر خسانت کند و او را صحبت با در خود برده بود چون من نام ترا بروم او مرا پیش تو
 فرستاده است و حالا ما را بطریق دیگری کنیزگان نگاهدار که من غیر از خانه تو بجایی
 دیگری نمیروم شال گفت این زنهار سخاوت شد من ترا که چشم مرد بیکانه بر تو افتاده باشد
 نگاه دارم دختر گفت اگر تو مرا نمیخواهی من خود را خواهم گشت و خواهم سوخت شال گفت
 تو دانی خواهی بمیر خواهی بان من برگزنی ترا در خانه خود نخواهم داشت و بفرمود تا او را از
 شهر بدر کردند وقتی که دختر گریبان از خانه شال بدر رفت شال گفت من ترا نگاه میدارم
 از به یکم میترسم دختر چون از پیش شال بدر آمد و روان شد و بر بخت خود توجه میکرد و
 مراد شام میداد که این بلا مرا صحبت او پیش آمد آخر ترک دنیا کرده جامی که رکبیشان
 بود در رفت و با ایشان گفت مرا که این حالت پیش آمده از شوخی به یکم تمام است
 و مراد شام میداد و حالا چه کنم که انتقام خود را از او بگیرم و در پیش ایشان گریه فرمای
 میکرد و ایشان گفتند که ما باین گوشه آمده بکناره صحرا امتاعت کرده ایم و ما را با کسی

۲ شال

عداوتی نداشت که ما انتقام ترا از کسی با تندی کرده بگیرم و ختر گفت پس مرا که بید
 تا من هم در خدمت شما بندگی خدای تعالی میکرده باشم و بجز نفع عبادت و بندگی
 نایم ایشان با او گفتند که بیا تا ترا بخدمت پدرت بفرستیم تو گناهی نکرده که پدرت ترا
 نگاه ندارد اگر ایشان سخن مرا نشنوند من دعای بد کنم او قبول نکرد و گفت حالا
 بغیر بندگی خدای تعالی هیچ نخواهم کرد بچه رو بخانه پدر یا جایی دیگر بروم سخن
 را از دنیا و اهل دنیا گذرانیده ام ایشان چون جدا او را دیدند بر او رحم کردند و میا
 رکبیشان هوترباهن نام راجه بود که ترک دنیا کرده عبادت مشغول گشته بود و ختر این
 هوترباهن مادر انا بود که پدرش در ایام حکومت خود او را بر راجه بنارس داده بود این
 هوترباهن بغیره خود را شناخت و او را در کنار گرفت و گفت تو غصه مخور و پیش من
 بوده باش که من علاج کار تو کنم و ختر چون جد خود را شناخت بسیار خوشحال شد و با او
 قرار گرفت بعد از چند روز هوترباهن بانبا گفت که درین نزدیکی که هست هندی نام
 پرشرام اینجا بیاید او او را ستاد مهبیکم تا به است تو پیش پرشرام برو و از او التماس
 کن که ترا مهبیکم به برادر خود عقد نماید چنانچه آن دو خواهر تو در خانه او میباشند تو هم
 بوده باشی و اگر مهبیکم سخن پرشرام نشنود او او را بکش و دعای مرا نیز به پرشرام رسان
 او چون نام مرا بشنود علاج کار تو خواهد کرد درین نزدیکی از شاگردان پرشرام اگر ت
 نام اینجا آمد همه رکبیشان تعظیم او بجا آورند هوترباهن گفت که پرشرام را چون میتوان
 دیدن او گفت که پرشرام امروزی از اینجا می آید بقصد آنیکه جهت غسل بکر میت میرود
 در راه او بنیاست و اگر ت برن پرسید که شام در آن فقیر و درویش آید و در میان شما
 این زن چه میکند هوترباهن تمام قصه او را گفت او گفت این را پرشرام علاج میکند
 با این را بشال میدهد یا به مهبیکم و هر کدام که سخن او را قبول نکنند او ایشان اهمیت داشت
 روز دیگر پرشرام اینجا آمد بصورت سنایان موبومی ژولیده و زخمهای زنده پوشیده بود و
 دکان در دست گرفته و ناسی بسیار همراه او بودند چون زاهدان و رکبیشان او را دیدند
 همه برخاسته دست بردست نهاده رو بروی او ایستاده شدند بعد از خطه پرشرام گفت تا

१ होप्रवाहन

२ अकृतवृणा

پوشه شدند هوتر با من آن دختر را پیش آورده در پای پرشرام انداخت و قصه او را تمام
 پرشرام گفت پرشرام گفت دختر من است من قبول کردم که او را برادش برسانم دختر
 گفت چون مراسم فراز کرده اید و دختر گفته اید حالا من در دریای غم گرفتار شده ام
 امید از کرم شما دارم که دست مرا گرفته ازین دریا ببرد آید چون من بجهت بهیکم تپام
 باین غم گرفتارم شما او را بکشید چنانچه ایند برتر است راکت پرشرام گفت اگر او سخن مرا
 قبول کند و ترا برادر خود بدد بهتر و اگر نکند آن زمان او را میکشم من چنان میکنم که
 بهیکم بیای تو افتد و ترا برادر تو برساند پرشرام بر منی را طلب کرد و نزد من فرستاد
 و گفت که بگریمت میروم همراه من بیا بعد از سه روز من با جمعیت و چشم خود در سیر راه
 باورسیدم و یک ماده گاوی با دستاد خود پیشکش کردم و هر نیازی که بروم پرشرام
 آن را قبول نکرد و گفت تو خوب نکرودی که دختر را بجا بنارس انبارا بزور از خانه
 پدرش کشیده آوردی و بعد از آن او را سردادی او را ازین رگه ز تشویش
 بسیار سیده نه سال او را قبول کرده نه بجانه پدرش روی رفتن مانند این مایلی بود
 که برای خود حاصل کردی حالا برای خاطر من این دختر را بجانه ببر و بشوهری بده که جواب
 و در همه هنر با آراسته گفتم که من برای برادر خود آورده بودم در وقت گنجدانی او خود
 که مره بشال نامزد کرده اند کتا بر آن او را پیش شال فرستادم حالا چون دو ابا شد زنی که
 نامزد دیگری باشد او را باز بجانه ببرم و بشوهری بدهم پرشرام چون مبالغه بسیار کرد
 مرا ترساند من گفتم خبری را که من قرار داده باشم این نیست که بواسطه غم کسی آنرا
 تغییر بدهم در سر آن هر چه شود گو بشو پرشرام گفت اگر سخن مرا قبول نخواهی کرد من ترا
 با همه مردم تومی کشم من طریق عجز و زاری پیش گرفتم و هر چند خواستم که دل او را با آ
 نرم گردانم نمانده نگردد چون او را بسیار خشکی من یافته گفتم من حق شاگردی تو
 بجامی آرم و آزار ترا روا نمیدارم مرا ازین امر معاف دار این هرگز نخواهد شد که من
 با برادر خود این دختر را بخواهم هر چند تو استاد منی اما بسیار تکلیف میدهی اطاعت تو
 بر من لازم نخواهد شد و اگر تو با حق دست بکشتن من بر میداری من هم بهی وضع خود

از خود آنچه میتوانم با تو میکنم در نیصورت معاتب و معاقبت نخواهم شد چون بسیار میل
 جنگ داری بیانا درین میدان با یکدیگر جنگ کنیم چنانچه تو بسیار کترتاریک او که کرمیت
 کشته و نام پدر آن خود بر آورده امید است که من ترا بکشم و چراغ بزرگان خود را روشن سازم
 پرشرا مگفت ترا چه حدست که نام جنگ بحضور من بر زبان بری که من در همین کرمیت
 بیت و یک مرتبه با کترتاریک جنگ کرده ام و ایشان را با عالم عدم فرستادم و از خون ایشان
 جوهرها روان ساختم تمام این تالهای کرمیت را از خون کترتاریک پر کرده ام تو پیش من چه
 وجود داشته باشی من گفتم آری این سخن راست است اما این جنگهای تو با کترتاریک و
 غالب شدن بر ایشان زمانی بود که من متولد نشده بودم حالا که من وجود آورده ام بنم
 که چطور بر من غالب می آئی باز پرسام گفتم فزوا معلوم خواهد شد که من ترا چنان
 به تیر و شمشیر زخمی که زانغ و کرگس از فو بهره مند شوند و گوشت و پوست از استخوان تو
 شخالان ذره ذره جابجا برند و ما در تو گنگا این حالت را به بنید و زار زار بر حال تو بگریز
 من گفتم بسیار خوب هر چه رضای تو باشد بجان و دل قبول دارم اما من حالا میرم
 و ما در را وداع کرده می آیم بعد از آن با تو جنگ خواهیم کرد برین قرار تغظیم او بجا آورده بر
 جنگ روزی معین نموده به همتنا پور برگشته آمدم و از ما در رخصت حاصل کردم و خیرات
 و انعام فقرا دارم در ساعت خوب متوجه جنگ او شده بگرمیت رسیدم حاصل آنکه
 لباس و اسب من همه سفید بود و لوای سفید بر سر داشتم و جنگ پر سر ام ایام پیرام
 از روی مهربانی بمن گفت ای فرزند جنگ کردن تو مناسب نیست چرا گفته من قبول نمیکنی و
 خود را در معرض تلف می انواری گفتم چنانچه تو میگوئی ما در من هم در وقت وداع مرا
 نصیحت کرده و از تو ترسانیده بود اما بر کترتاریک این عیب است که برای حرب کسی
 بطلبید او عذر بسیار دهنده کترتاریک با شتم این عارید بر خود چون رو دارم کشته شدن او
 شرف خود میدانم چون این مقدمات تمام شد من با پرسام گفتم که من ارا به سوارم تو
 پیاده میان پاوه سوار جنگ کردن از اخصاف دورست از برای خود هم ارا به بهرسان
 و سلاح حرب بپوش او گفت عیب نیست من برهنم از دنیا و ما فیها گذشته همین زمان

مرا بجای ارباب است و جوشن علم و زهد و پرینکاری در بر من بسست پس من از ارباب
 فرود آمدم و تیر کمان را بتعلیم پیش او نهادم و گفتم که چون شاگرد تو ام اولاد ستوی
 از تو میخواد همه تا برستی با تو جنگ کنم پرشرام گفست اگر ترا اذن هم در حق خود عا کنم پس
 تو بر من عظمی یا بی این از عقل و درست که کسی بدشمن خود تقاول نیک کند از تو
 خشنود باشد من گفتم چون شما اذن نمیدید من هم جنگ نمیکنم او بعد از مبالغه بسیار
 گفت خشنودی من آنست که با من جنگ کنی اما به شرط راستی و
 در وقتیکه مرا غفلت و بهیوشی دست دهد در آن زمان ضرب نه اندازی فریب نگیری
 من گفتم که تعلیم علم و زهد شما بحال خودست و مرا در آن مرتبه با شما هیچ نسبت
 ازین سبب بشما تیر نمی اندازم اما باعتبار اینکه شما دعوی بهادری و قوت و
 مردانگی دارید و درین نسبت بشما شرک دارم این اعتبار را منظور داشته
 سیکشایم کمان را حالا بگیرید درین گفتگو بودیم که پرشرام چابک دستی کرده
 تیر بر من انداخت من در همان حالت شست کشادم و تیر او را در هوا باز داشتم
 به تیر دیگر گوشه کمان او را شکستم و چله را بریدم و او را بیایی به تیر بله میزوم تا آنکه
 شش صد تیر یک شست انداختم و اکثری بدو رسید و از تیر باران من چنان شد
 گویا که پر بر آورده پرواز خواهد کردن و بدن پر سرام از بسکه خون آلوده شد چنان
 مینمود گویی درخت بله است که گل کرده و آن گل گویا گل فتح بود بعد از آن پرشرام
 در غیرت شده کمان دیگر را چله کرد و تیر بسیار بمن انداخت و مرا فرصت نمیداد
 تا آنکه آن روز تمام در جنگ گذشت چون شام شد هر دو بمنازل خود رفتیم و بکشدن
 تیر بله از خود و اسپان خود و به بستن زخمها مشغول بودم و صبح رو در رو معرکه
 شدم و جنگ میکردم آن روز من تیر بله ای آتش بار که عبارت از افسون است
 می انداختم پرشرام افسونها خواند که در هر یک تیر باران بود و آن آتش تیر بله ای را
 به تیر بله ای آبدار خود فرو نشاندهین طوره تا مدتی رو در رو میکردیم نه او بر من تیر
 غلبه کردند من بروی درین اثنا پر سرام تیری کاری بر سینه من چنان زد که

که بهیوش افتادم درین حالت همراهیان پرشرام دآن دختر راجه بنارس رخ شمای
 شدند و گفتند که خوب شد بهیکم زخمی شد و پرشرام غالب آمد چون بهوش آمدم
 از روی غضب و انتقام تیری محکم بر سینۀ پرشرام زدم که از پا در آمد خیال کردم که
 کار او تمام شد او بهوشیار شد و با من باز جنگ پیوست و بر من چنین ضربتی رسانید
 ضعت کردم چنانچه روزی بدین روشنائی و جهانی بدین فراخی و چشم من تیره و تنگ
 می نمود و این همه عیش و عشرت که در مدت عمر کرده بودم مرا خوابی و خیالی نمود و ازین
 عالم ب عالم دیگر آمیدم تا بست دشت روز در میان من داو و بهین طور جنگ بود تا آنکه
 بخاطر من رسید که ام روز پرشرام را به تیری بزخم که بجز انداختن غنیم را در خواب آورد
 این افسون را بزبان هندی پرشوان میگویند تا شیرش نیست که اگر خواهند غنیم را
 بزور این تیر دست و پا بر می بندند و اگر خواهند سرش از تن جدا می سازند و اگر می خواهند
 چون این اعیه بخاطر آوردم نار و پیش من حاضر شد و گفت همه دیوتها حاضرند
 و ترا از انداختن تیر منع میکنند و میگویند که پرشرام استادست عزت و حرمت را
 نگا بدار من بگفته نار و این تیر را گذاشتم غالباً نار و دیگر دیوتاها در زبان بهوشی
 من با او گفته باشند که هر چند بهیکم تپانه بصورت او میانست اما بواسطه
 تهذیب اخلاق بر مرتبه گندهر بان و اندر رسیده مناسب تو نیست که با او جنگ کنی
 اگر چه تو دانش و برداری اما او سپهر کتریست از مقام جنگ بگذر پرشرام گفت
 من بهیوشم مرا نبایستی که دست بسلاح می بردم و بعد از آنکه جنگ در آدم مناسب
 نیست که فتح ناکرده تیر و کمان را از دست نهم شما اول بهیکم را از جنگ منع بکنید بعد
 ازان مراجون بسلاح بگذارم منم بگذارم نار و پیش من آمد من هم مثل این مقدما
 که به پرشرام گفته بود گفت بنار و گفتم تا آنکه پرشرام دست از سلاح باز داشت و
 با من در مقام آشتی شد من هم رفته بیای او افتادم و زبان بگذر خواهی
 کشا و هم پرشرام تحریف مرا بسیار کرد و گفت مانند تو کتری حالا مگر در خواب خیال
 توان یافت پس یکدیگر را دعا و ثنا گفته و دعای کردیم و بمنازل خود رفتیم و من

چون بخدمت ما در رسیدیم تمام قصه خود را که با پسر ام جنگ کرده بودم بعرض ما در
 جوین گندمارسا میدیم ما در من و همه دیگریان از جنگ با پسر ام تعجب بسیار
 کردند و مرا نوازش بسیار نموده دعاها کردند چون بهیکم تپامه پسر ام را دروغ
 کرده برفت پسر ام به ابنا گفت تو دیدی که من بجهت مهم سازی تو چاک کردم
 و با بهیکم تپامه چه جنگها کردم آنا چکنم که با او بس نیادم چه زخمها خوردم و چه زخمها زدم
 حالا دیگر چه میفرمائی اگر گویى بجهت خاطر تو بار دیگر با بهیکم جنگ کنم ابنا گفت تو در کما
 من تقصیر نکردی امیدوارم که جزای این نیکی از بندگان بگویی و آن قدر که قوت تو
 بود و شخص بجهت سرانجام مهم من با بهیکم جنگ کردی مرا از بهیکم حشداشت نبود که در پرتو
 همچو شما آمده جنگ کنی حالا معلوم شد که طالع و بخت من آن بود که در دنیا هیچ چیزی نزنم
 شمارا چه تاوان بوده باشد و من خدمتگاری شما اختیار کردم بهر چه امر فرمائید چنان
 کنم پسر ام گفت که خاطر تو چه میخواهد تا من در اتمام مهم تو دیگر آنقدر که توانم سعی نمایم
 اگر گویى باز به بهیکم جنگ کنم ابنا گفت شما بجای خود بروید من همین جا میباشم آنقدر
 عبادت خدای تعالی میکنم که بر بهیکم ظفر دهد و انتقام از او بکشم پسر ام متوجه بگوشه مندری
 که مقام او بود شد ابنا پانجا ماند و عبادت قادر مطلق مشغول گشت تا خدا او را بر بهیکم
 فتح دهد جا سوسان خبر به بهیکم برد که ابنا با پسر ام چه گفت من ازین معامله متفکر شدم
 نه روز طعام میخوردم و نه شبها خواب میکردم نار و دیاس از ان حال من خبر یافتند
 و هر دو پیش من آمدند و با من گفتند که تو چرا این همه اندوه میخوری که هر چه بهار و نقد
 کرده است تبدیل نخواهد یافت و ترا این خرد میمیدیم که تا مرگ نه طلبی موت تو نرسد پس
 چرا غم بهیوده میخوری من اندکی از ان اندوه بدر آوردم و ابنا مدتی در کسیت عبادت کرد
 بعد از ان کبناره آب جوان آمد و ترکه غله و دیگر طعامها که اهل دنیا میخورند نمود و بگیاه
 قناعت کرد تا دوازده سال باین طریق بسر برد و هر جا تیرتهی یا جانی متبرک میداد
 آنجا میرفت و عبادت میبود و در شش ماه آخرین دوازده سال ترک خوردن گرفت
 ببا که بدو میرسد زندگانی میکرد و یک روز غسل کرده بود که گنگا بصورت زن برهنه

پیش او آمد و گفت که تو این همه ریاضت چرا میکنی بهیکم فرزند من است و من او را
 زاییده ام تو او را کی میتوانی کشت انبا گفت آنچه بهیکم بر من کرده است من دست
 از او نخواهم برداشت جوانی و شوهر تمام کار مرا او خراب کرده است تا انتقام خود را از او نکشم سر
 سر این کاری نمم بگفته جوی آبی که تو باشی دست از او باز نمیدارم گنگا گفت تو مرا
 جوی آبی میگوئی و مرا گنگا میگویند که انا آسمان فرود آمده ام در تمام مردم عزت و آبرو
 مرا بجای می آرند تو مرا خوار میداری و سخن مرا نمی شنوی از بهنگوان میخواهم که تو آن آب
 شوی که در برشکال زیاده میشده باشی و در غیر برشکال خشک گردی گنگا این سخن گفته
 رفت و انبا همان طور در عبادت مشغول شد خبر عبادت آن عورت بر رکنه ایشان عابدان
 که در تیرتها بودند رسید همه جمع شده پیش او آمده گفتند که این همه رحمت چرا بر خود نهادی
 غرض تو ازین ریاضت و عبادت چیست او گفت مرا با کسی کاری نیست بهیکم مرا
 باین روز نشانده است و من تا انتقام خود از او نکشم دست ازین کار بر نمیدارم در آن
 وقت مهادیو جی آنجا ظاهر شد و بانبا گفت که تو برو بهیکم از دست تو نقتل خواهد آمد انبا
 گفت شما خود میگویید من عورتی و فقیرم و بهیکم تاپه مرده است که همچو پریشام حرف
 اوفتد او را از قوت کشت من چه طور او را خواهم کشت مهادیو گفت که تو ازین جهان
 خواهی رفت بعد از آن در خانه راجه کفیله همین دختر خواهی شد و باز تو مرد شده بهیکم
 خواهی کشت مهادیو این سخن گفته غائب شد و انبا بنیم بسیار حج ساخته آتش عظیمی
 برافروخت پس گفت ای بهنگوان من از دست بهیکم خود را در آتش میوزم از گرم
 تو امیدوارم که باز مرا بدینیا آوری بصورتی که من بهیکم را بکشم و انتقام آن ظلمی که
 او بر من کرده است از او بگیرم این بگفت و خود را در آتش سوخت و راجه کفیله که
 که در وید نام داشت در خانه او پسری نیش را و عبادت سری مهاراج مشغول شد
 از سری جیو در خواست کرده گفت که مهاراج مرا پسری ده که بهیکم را بکشد چرا که من
 با رونه چارج جنگ میگردم او بهیکم آمد و مرا از بون ساخت مهادیو جی بران اجه
 ظاهر شدند و گفت که از مهاراج در خواست کرده ام که اول بجانه تو دهنم متولد خواهد شد

بعد از آن سر می جوی آن دختر را عرض خواهم ساخت تا او بیست و سه روز در مصاف در آید و بهیچیکم را بکشد و ما دیوچی این سخن گفته بر رفت بعد از آن زن آج دروید آبتن شد و در شب دختر می ناپدید راجه دروید با زن گفت که با هیچ کس مگو که فرزند دختر است بگو که فرزند زاییده ام راجه بفرمود تا نقاره با بنواختند و شادمانی نموده گفت که در خانه من فرزند تولد شده راجه بهمانی عظمی ساخته زود اسباب بسیار برودان داد و او را اسکونڈی نام نهاد چون کلان شد او را بکتب فرستاد و در علم بسیار آموخت و هنرهای دیگر از سپاهگیری و غیره او را تعلیم دادند بعد از آن او را بدر و نواح سپردند و از همه بسیار هنر با آموخت چون کلان شد راجه دروید در دل خود گفت مردم خواهند گفت که این سپر کلان شد آنرا چرا کتختن میکنند بر بهمان طلب داشته پیش راجه و دشاران فرستاد که دختر خود را نامزد کند راجه دشان قبول کرد و دختر را بان سپر راجه دروید که در اصل دختر بود داد و دروید او را بان دختر خود کتختن ساخته در کتختن آورد چون شب شد هر دو یکجا خوابیدند سکونڈی با هیچ نگفت چون صبح شد آن دختر به خدمتگذاران خود گفت که پدر من مرا بدختری کتختن ساخته است و ایه پائی که همراه دختر راجه دشاران آمده بودند خبر بان راجه فرستادند که تو تنگ و ناموس خود را بر باد دادی و طرفه دشمنی بدختر خود کردی که او را بدختری کتختن استی راجه دشاران چون این خبر شنید بسیار عظیم شد و راجه دروید پیغام فرستاد که این چه دغلی بود که با من باختی و بگرد و حیل و دختر مرا بدختر خود کتختن کردی هرگز کسی این کار نکرده است و نه جانی دیده دشمنیده شده کیل راجه دشاران به کتختن آمده راجه دروید در خلوت این پیغام بگفت بعد از آن از بان راجه دشاران گفت که تو کاری کرده که هم تنگ و ناموس من بر باد دادی و هم تنگ خود را حالاً مستعد جنگ باش که من بر سر تو آدمم راجه دروید ازین سخنان حیران ماند و هیچ جواب نیافت که خاطر نشان و کیل نماید افضل چند حرف ساختگی گفت که هر کس راجه دشاران این سخن گفته دروغ گفته است ما از کجا این طور شدیم که بدختر خود و دختر او را کتختن سازیم سپر

दशती

سکوندهی بشکار رفته است او که بیاید من بنیابن نامیم تا بداند که او دوست یا زان
 و کیلان دانستند که او تکلف میکند و برای مصلحت دروغ میگوید رفته خبر رفتی
 براج و شارن گفتند براج و شارن لشکر بسر کندی کشید و بحضور امرا و وکلای خود
 گفت که اگر فی الواقع این ادوی ناخوش از براج کندی سرزده من عهد کردم که ولایت
 او را زیر و زگره و انم و او را بسته در امان بسایم تا بهر نوع که خواهند او را بیخیزد و
 بیحرمت بسازند و پیش از رسیدن ^{و ده گنیز که هر گویید} به کندی باز ایچی بدر و پدر فرستاد و گفت من ترا
 اخس ترین مردمان دانسته ام و بی اعتبار را اعتبار کرده ام از زمان آفرینش جهان
 تا این زمان معایم نیست که هیچکس انظیر کاری کرده باشد من بهر سر تو رسیدم
 زود تر بیا و با من مکره آرا شو و جنگ بکن در و پدر ازین سخنان بسیار ترسید و بزین
 مشورت کرد و گفت که از من این حرکت ناخوش صادر شد و براج و شارن محبت
 تمام بجنگ می آید علاجش چیست زن گفت که اگر ترا قوت مقاومت و طاقت جنگ
 با او نیست و این طایفه سپاه نماری که سامان داشته باشد در روز جنگ چکار آید چیزی
 بهتر ازین نیست که در کناره دریای گنگ بعبادت مشغول باشی و خیرات و صدقات
 بفقرا و مساکین بدی باشی که بدین وسیله از شر این بلا خلاص یابی چه بغیر از کرم خدا
 نیایی نمانده سکوندهی چون دانست که بواسطه من این آفت بپدر میرسد با من قریب
 ملک و مال از خاندان میرود و بر خود نفرین بسیار کرد و شبان شب از خانه بدرآمده ترک دنیا
 کرده راه بیابان پیش گرفت و آن طرف دریای گنگ در جائیکه استخوانا کرن نام چینه
 شاگرد کبر بعبادت مشغول بود این دختر نیز آنجا رفت و به صحبت استخوانا کرن چینه
 طریق طاعت پیش گرفت استخوانا چینه دید که چنانچه روزی که این دختر به طاعت
 نخورده و میوسته بعبادت در ریاضت مشغول است بر حال او در حرم آورد و گفت که
 مقصود تو ازین ریج کشیدن چیست سکوندهی قصد از اول تا آخر گفت بعد از آن
 التماس کرد که چون از شرم خلق نتوانم در میان مردم بود و لشکر غلبی در ولایت
 آمده میخواهد که سلسله مارا بر هم زند حالا پناه بپناه آورده ام چنان توجه فرمائید که ملک پر

स्थूणाकर्ता

بماند و من هم زنده بمانم عابد گفت خاطر جمع دار این شرط بفرست تو که مرا چیزی خیال کردی
 پناه بمن آوردی از مرگت دوست که از این جام محروم دنا امید باز گردی غماتیش چند روزی
 مرا محنت و ریاضت باید کشید و عشرت را بزعم و حرام باید ساخت و شب بیداری
 با خود قرار داد شاید که مهربوان دعای مرا مستجاب کند و مرا بصورت تو سازد و در بصورت
 من اما شرط این است که چو نتوان صورت مبدل شده بصورت مردی برای و بر باد
 و پدر و همه مردم ظاهر شود که تو قوت مردانگی داری و راجه دشارن و لشکر او از ولایت
 پیرت دفع شود باز تو پیش من بیایی و بهمان صورت اصلی خود باز گردی لباس عاریتی
 را بمن دهی آخر الامر بدعای آن عابد سکندری مرد شد و بشهر رفته قصه اب پدر و زحمت
 گفت در وید با کسی این قصه را ظاهر ساخت و راجه دشارن گفته فرستاد که تو راجه بزرگی
 مناسبیت که قصه را تحقیق ناکرده بسخن غرض گوین عمل کنی در راه عداوت پیش گرفته
 لشکر بر آری اگر ترا باور نمی افتد مردم اعتمادی بفرست تا حقیقت پسر ما را معلوم کنند
 و بدانند که او مرد است یا نه و من دروغ میگویم یا راست چون و کیلان در وید پیغامش
 راجه دشارن گذرانیدند و گفت که در وید و غما بازی کرده و حالا که ولایت خود را
 در معرض تلف دیده از ترس این سخنان دروغ میگوید این عذر را از تو قبول ندم
 تا من شهر او را نابود نسازم و آن خاک را باب گنگ نیندازم آرام نمیگیرم و کیل در وید
 دایه بار چرانمی فرستید تا او را بیا زانید بعد از امتحان اگر سکندری مرد بر نیاید
 آن زمان هر چه خواهید بکنید دشارن این سخن قبول کرد و دایه بار را به جهت
 آزمائش و تفحص احوال او گذاشت و آن دایه بار از زبان دختر راجه دشارن شنید
 که او مرد است و آن دختر زنا شویی کرده آمده خاطر نشان راجه کردند که شوهر او
 مرد است راجه دشارن ازین معنی بغایت خوشوقت شده بدو پد راه خویشی و
 یگانگی مسلوک داشت و یکدیگر را دیدند و بعد از همانی مخفای بسیار بشکستیم
 لائق سجا بنین فرستادند و راجه دشارن از قیل و اسب و ارا به و غلام و کینیک و
 نقد و جنس هر چه همراه آورده بود بدختر و داد و داد خود راه دشارن پیش

گرفت و آنجا رفت آدمیم بر سر قصه استخوانها چچه چون سکونندی مرد شد از نزد آن
عابد بنیانه رفت و عابد بصورت زن شد و زنی کبیر بر قرار و هنوز در منزل استخوانا کرن چچه
آمد و چشم داشت که چنانکه استخوانا کرن چچه هر روز با استقبال او بر می آمد و آب سرد در میوه ها
بیابان می آورد شاید این بار هم چنان کند. انتظار بسیار کشید و از آن عابد اثری
نیافت خادمی را برای خبر اندرون حجه او فرستاد تا به بهیند که استخوانا کرن چچه چه شد
خادم خبر آورد که هیچ مردی درین حجه نیست بجای او زنی نشسته است کبیر است
او را گرفته پرسید سبب چیست او قصه سکونندی را تمام بیان کرد و گفت که
من صورت مردی خود را با داده ام و بجای او این لباس برای خود حاصل
کردم کبیر را آن او ای او بسیار ناخوش آمد گفت که اگر از سری بهگو ان چنان
مینخواستی که او مرد شود و تو بجال خود میانندی مگر در خزینه او کمی بود چون ترا این صورت
خوش آمده سزای بی عقلی تو انیست که همیشه زن باشی و سکونندی همانطور مرد بماند
عابد در پایی کبیر افتاد و عرض کرد تا چند وقت زن خواهم بود کبیر گفت تا آن زمانی که
سکونندی در جنگ پانژوان کشته شود تو زن خواهی بود بعد از کشته شدن او باز مرد
میشوی چون کبیر عابد را قافول بد داده بازگشت و سجان رفت سکونندی بنا بر عهد
که با عابد کرده بود در آنجا رفت تا لباس مردی باو دهد و خود بصورت زنی باز گردد
آن عابد گفت حالا تو همین طور بصورت مرد باش که قضای ازلی در حق من چنین
بود چون این حکایت تمام شد بهیکم تا پاره بدر وجود من گفت که چون سکونندی اول
زن است لباس مردی بر او عاریتی است چنانچه تفصیل باز گفتم از من چه لائق که
بجنگ زنی بروم و با او مقابل شوم این بود سبب امتناع من از جنگ کردن
با او در وجود من گفت اگر چه سکونندی در اصل زن است اما باعتبار ظاهر او مرد است و
لباس مردانگی دارد از جنگ او چه عارست بعد از تمام شدن این گفتگو کوروان بنیابل
خود جمع گردید و جدیتر و برادران و بزرگان لشکر خود را اکثر طلب داشت و گفت که در وجود
جاسوسان با او روی من فرستاده است هر چه میکنم و میکنم همه را با او خبر میرسانند پس

بعد ازین می باید که بلاخطه میاید بود و بعضی سخنان را که صلاح نباشد که مخالفان را
 بران اطلاع باشد نوعی نباید کرد که بشنوند و با احتیاط میاید بود حالا جنگ نزدیک
 رسیده است من بعد در کار خود همیشه میاید بود و دیگر شنیده ام که در جرد من از
 بهیکم تپامه پرسیده است که میخواهم که بدانم که هر که ام از مردمان ما چه مقدار قوت
 و قدرت دارند هر کس این لشکر مخالفان را تا چند مدت میتواند کشت بهیکم تپامه گفته
 که تو اول بگو که چه میتوانی کرد و در جرد من گفته است که تنها در یکماه همه پانژوان و لشکر
 ایشان را میکشتم و در دنا چلچ گفته است که من هم در یک ماه همه را میکشتم و سها
 گفته است که در ده روز همه را میتوانم کشت و کثرت بر ما گفته است که من در پنج روز
 تمام را میتوانم کشت بعد از آن بهیکم گفته است که من پنج پانژوان را که فرزند غریبه
 من اندنیکشتم و بغیر از ایشان همه را در سه روز میکشتم ایشان خود این گفته اند و
 زور و قوت خود را نموده اند شما هم بگوئید که از دست شما چه کمی بر آید و چه می توانید کرد
 اول مرتبه این گفت که بهنگوان حافظ دنا صراست و ایشان آنچه گفته اند از دست
 ایشان می بر آید من بتوفیق ناز این در یک گنبری میتوانم کوروان را با بازده کوهی
 لشکرشان بکشم بلکه در کثرت از آن هم میتوانم چرا که یک تیری دارم اگر از ما باندانم
 تمام آن لشکر را با فیلیان و اسپان و غیره بیک مرتبه میوزد اما میخواهم که آن تیر را
 باندازم چرا که اگر آن تیر را می انداختم پس این همه مردم را نمی باستی طلبید این
 را جها و نیزگان که آمده اند این جماعت را نمیتوان نماند گذارستن پس بهتر است
 که مردمان همه جنگ کنند تا از همه نامی بماند بعد از آن به تیر دیگر در یک روز همه را
 را میتوانم کشتن اما هنگام آن بهتر است که بتائی و امشگی واقع شود و کن که این همه
 دعوی میکنند در پیش من چه وجود دارد و امید است که او را در جنگ امان نماند
 خپانش بکشم که همه مردم حیران شوند همچنین جدیدتر از دیگر برادران خود پرسید چون
 دیگر شد در هنگام صبح در جرد من بمغز بود انقاره بنوازند و حکم کرد که همه مردمان سوا
 شوند متوجه جنگ شوند و مردمان غسل کردند و صدقات بسیار فقرا و مساکین دادند

و همه نذر با کردند که اگر سلامت ازین ملک باز آیند این نذر باجا آرند و همه لشکر دل
 بزرگ نهادند و فوج فوج لشکر صفها راست کرده پیش در جودین می آمدند و در جودین
 ایشان را زخصت میداد و میگفت که در یک جا با لیتیا اول بهیکم تپامه با فوج
 خود که همه غرق آهن و فولاد بودند و همه بر اسپان تازی نژاد سوار در مقدمه روان
 شدند بعد از آن در روز چهارم با فوجی بغایت آراسته و فیلان بسیار و بسیاری از
 راههای بزرگ عقب بهیکم تپامه گذشتند بعد از آن اسوتخا با لشکرهای آراسته
 عقب پر گذشت بعد از او بهگدشت با لشکرهای خود گذشت و در عقب او چید بهت
 با مردمان خود صف بسته بر رفت بعد از او شگن با بسیاری از راهها و مردمان رفت
 و از عقب ایشان در جودین با همه مردم و برادران و خلاصه لشکر همه در کمال آراستگی
 و همه بر اسپان عراقی و زینهای مصع سوار و همه زرههای نراند و و خودهای مصع
 پوشیده همه در کمال صلابت و فیلان مست بسیار که همه را آلات مصع پوشانیده بود
 در قلب لشکر روان شد بصلابتی که زمین و زمان از هدایت او می لرزید و از عقب
 در جودین کمرن و شل و بهور شور و با مردمان بسیار و سواران نامدار و بهادران
 نامی روان شدند و فوج کوروان چون متوجه جنگ شد پانژوان نیز مستعد گشتند و همه
 جهاد و غیره و تا نقاره جنگ را بنوازند و آوازه نقاره و نضیر و کز نامی ایشان چنان
 صدائی داد که هرگز باین صلابت آوازی بگوش کسی نرسیده بود بعد از آن حکم شد که
 مردمان بپراق جنگ پوشیده سوار شوند و فوجها و لشکرها را ترتیب داده بعنوان نیکو
 آراسته بنظر بگذرانند مردمان این لشکر عظیم اثر پانژوان هم اول عمل کردند و صدقات
 بستخان رسانیدند و نذر با کردند بعد از آن همه بپراق جنگ پوشیده سوار شدند از
 از همه اول و هر شش و من که مقدمه لشکر بود با اتفاق برادر خود سگمنندی و هشت
 برادر دیگر با خلاصه لشکر و فیلان مست بسیار به غرق آهن و فولاد با هدایت و
 صلابت با فوج عظیم از پیش روان شدند و همچنان از عقب او ابمن سپهر جن
 با فوجی آراسته و پنج سپهر و پیری و یکی که پنج برادر بودند گذشتند بعد از آن سوسرما

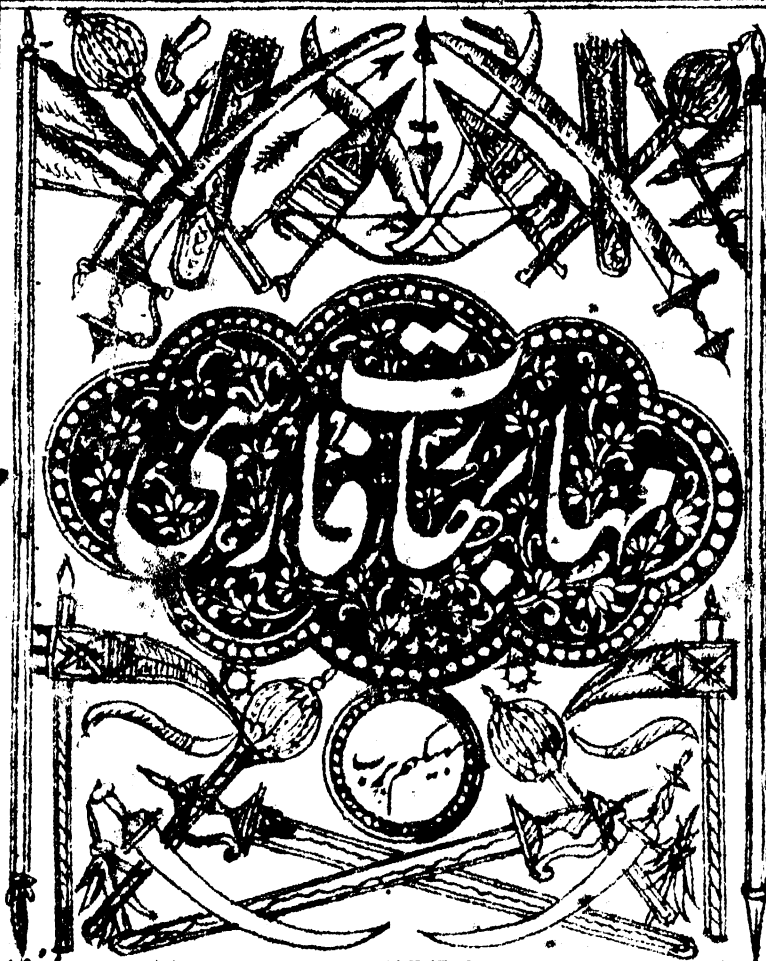
با فوج خود گذشت بعد از و بهیم با گردان لشکر و سالک و مجید و بان در کمال آراستگی
 گذشتند و از عقب ایشان راجه جده شتر و راجه برات با خلاصه مردم همه برای
 عراقی سوار زمین های مرصع اکثر مردمان که هم را داد و بودند مرصع پوشیده بودند
 چیکمان لشکر جاوهران که همه بهادریان نامی بودند در کمال آراستگی بطرف دست
 راست و سهدیو سپهر برانده با بهادریان نامو با نریب و زمینیت تمام در جانب چپ
 با فیلان مست بسیار که تمام آنها را مرصع پوشانید بودند بصلابتی که زمین و زبان
 از حدیبت آن فوج میلزید در قلب لشکر روان شدند و از عقب راجه جده شتر
 ارجین و کشن جیو با دو سپهر راجه برات با بهادریان نامی که هر یکی خود را بر فوجها میزدند
 روان گشتند هر دو لشکر در برابر هم با میادند و میان این دو لشکر بیت کرده فاصله
 بود و از هر دو جانب فقاره های معرکه و حرب می نواختند و مستعد جنگ و حرب و فلک
 را تا ب مجا و که آنها نبودند فقط

تمام شد پرپ پنجم
 از کتاب مهابهارت که آنرا اودگ
 پرپ گویند فقط

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات باستان سنه الف صدق آبی

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات باستان سنه الف صدق آبی

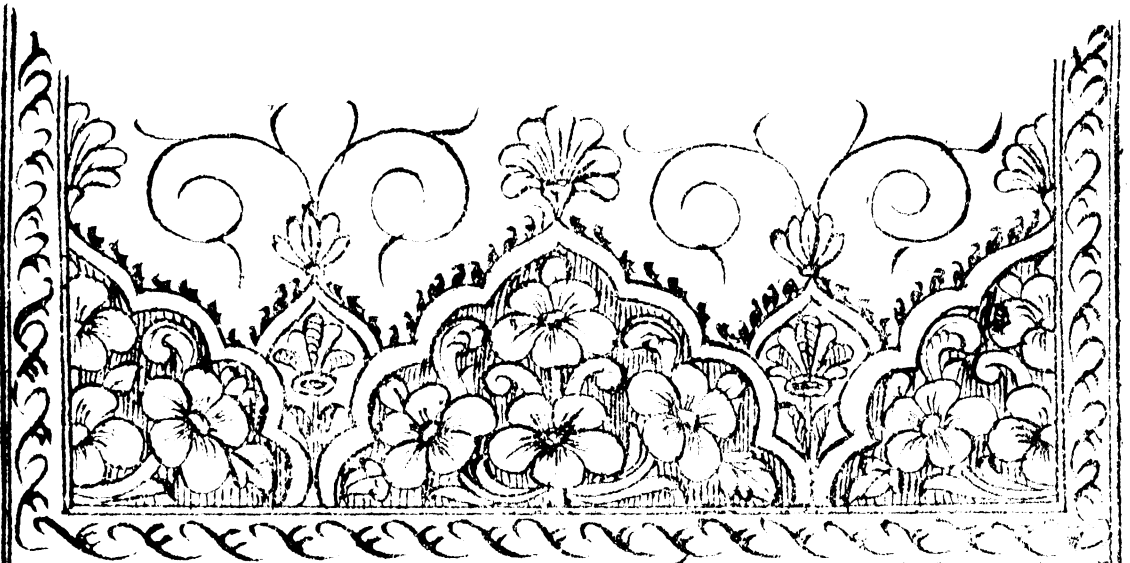
مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات باستان سنه الف صدق آبی

که کتابت بسیار مستند و صحیفه ایست هر دل عزیز و مستند تر بر علماء مستوفی و مجربان

که کتابت بسیار مستند و صحیفه ایست هر دل عزیز و مستند تر بر علماء مستوفی و مجربان

در طبع می نشی نو کس و اوقاع کجای طبع می نشی

سوی کرشن جیوه های

آغاز فن ششم از کتاب ما بجا آید
که آنرا بسیکم پرپ میگویند

راویان اخبار اهل هند چنین روایت کرده اند که چون هر دو لشکر در برابر
یکدیگر قرار گرفتند کوروان را روی بجانب مغرب و پشت بجانب مشرق و پانژوان
بعکس آنها ایستاده بودند و در ولایت آن دو پادشاه عالی شان پیران و مردمان
بیار و ناتوان در منزل خود مانده بودند و دیگر هر کس که قوت رفتار و پشت همه درین
سور که اکثر صحبت جنگ و بعضی صحبت تماشا حاضر شده بودند چون فوجها در برابر
یکدیگر قرار گرفتند بسیکم تا پاره و در روز پنجام گمان بخد مت راجه جدر شتر فرستاده پیغام
کردند که حالا میان لشکرها و شما قرار بر جنگ یافته می باید که این جنگ را برستی
میکرده باشیم مگر وحیده در میان نباشد و دیگر آنکه چون جنگ کنیم در آنوقت با هم
تا کشتن و بستن همراه میباشیم چون دست از جنگ باز میداریم میباید که مردمان
ما شما با هم بنازل هم دیگر رفته با هم دیگر صحبت داشته باشند و دیگر میباید که گرنه پیرا
از طرفین نکند و میباید که اسپ سوار با اسپ سوار و فیل سوار با فیل سوار
و ارابه سوار با ارابه سوار و پیاده با پیاده جنگ کنند چون این پیغامها را پیش
راجه جدر شتر و کرشن جیوه آوردند ایشان را این سخن بسیار خوش آمد و راجه جدر شتر

گفت که بهیکم تا چه صاحب است در درون چایخ او تا و همه دست حکم کن ایشان
 بفرمانید ما را چه حدت که ازان کار تجاوز نمایم درین وقت بیاس نزد هر ترا
 آمد و گفت که سپران تو چند مردم نشنیدند و حالا وقت آن شده که خان و ما آنها
 خراب شوند و نسل کورمان برافتد اگر میل تماشای جنگ داری از خدا تیمار
 میخواهم تا چشم تو روزی شود و بنیای گروی و بهر تراشت در جواب گفت در جمیع
 مدت عمر ما بنیای ما ندیم حالا میخواهم که در آخر عمر سپران خود را کشته و مرده بنیم اما
 مرا یک کس میاید که هر روز خبر جنگ میرسانیده باشد و دل مرا با فسانه و حکایات
 مشغول دارد بیاس گفت برای ندیمی تو سخی را گذاشته ام و تقاول کرده ام که هر چه
 هر روز از وقایع آنجا بگذرد و از همین جا به بنید و با تو بگوید بعد ازین بیاس
 بهر تراشت گفت که تو مرا فرزند پریشیدی سخن راست از تو دریغ نمیدارم مرا از شگونها
 چنان معلوم شده که کوروان همه کشته خواهند شد و پانژوان طفل خواهند یافت
 و بهر تراشت گفت که شگونها که امست بیاس گفت که زراغ و گرگس و شکره طایر
 را می بینیم که یکجا شده اند و با هم نشسته مرغول میکنند و این علامت آنست که خلقی
 عظیم کشته شود وقتی که آفتاب طلوع میکند می بینیم که در هوا تنهای بی سر جامعه
 جامعه و حلقه حلقه برگردد آفتاب میگردد و با یکدیگر شمشیر میزنند و این را بزبان
 هندوی گنجد میگویند و در وقتی که ده هزار کس کشته میشوند گنجد بنظری آید و در
 شب چهاردهم از برج میزان که ماهتاب در رعایت روشنائی و صفا میباشد چنان
 تیره می بینیم که در شبها جو بواسطه گرد و غبار هوا تاریک مینماید و صورت دیوتها
 را که در تجانه کشیده اند بعضی در گریه و بعضی در خنده و جمعی عرق آلوده پارچه
 خود را گذاشته سرگون بر زمین افتاده اند و از هوای آنکه ابر نمایان باشد آفتاب
 صاعقه درق و رعدی آید بجای باران گردد و غبار و خون میبارد و چنان دیدیم
 که گاو بجای گوساله خرگزه زانیده و این بدترین شگونهاست و درختان بزم
 باری آوند میوه رستانی در تابستان و تابستانی در زمستان پیدا میشود و همین طور از

یک زنی چهار دختر متولد شده و هر حیوانی بچه غیر جنس زاریده فرزندی که از مادر وجود
 می آید بجز دو تولد نقش و سرود میگوید و رقص بازی میکند و گل خلیو فراز درختان
 بیابانی شکفته شده و در کوجه و بازار کو در کان بجای چوگان بازی شمشیر بازی میکنند
 و یکدیگر را میکشند و بی آنکه کسی بنوازد نقاره و طبل صدا میدهند و در غیر روز بیست و چهار
 و شب چهاردهم آفتاب و ماه می گیرند و آب دریا با بالارویه میروند و برعکس معنوی جاری
 میگردد و آب چاه با جوشیده و کف زمان تالاب پناه میرسد و بر همان در وقت
 مهوم کردن هر چند روغن و شیر و شکر و صندل و اگر در آتش می اندازند بوی خوش
 می آید و در معرکه آنجا که طوغ و پرچم بر پا میکنند و دومی خیزد و در وقت نواختن نغمه
 و قرنا آتش سر میزند و شعله های مثل گل افشان میشود و ازین دلائل علامات
 چنان معلوم میشود که در عالم خوزری و کشاکشی بسیار واقع شود و هر تراش گفت
 که حالا افسوس خوردن ما فائده ندارد و کار کمی از ازل مقدر شده تغییر پذیر نیست
 آری جماعه که برستی جنگ میکند و جزای راستی میابد و هر که بکرو و جیل و دروغ
 خواهد بود و جهان طور بخیر میسر و اگر چه مردن حق است و بهر رنگ میاید مرد
 آما را کاشکی مرگ بشمشیری بود چه نینخواهم که بر بستر مبریم که هیچ مردنی بدتر ازین نیست
 و حالا که ضعیف و پیر و زار و بیمار شده ام نمیدانم که این دولت نصیب من میشود
 یا نه و هر تراش گفت و دیگر التماس از شما دارم که بفرمایید که شگونها که دلالت بر فتح
 داشته باشند که امست بیاس گفت اول آنست هر جماعتی که فتح میکنند خاطر
 ایشان در کمال قرار و آرام میباشند و نقاره و نغمه و کرنای ایشان بنایت آواز
 بلند داشته باشد و از علم فوج و لشکر ایشان روشنی و صفای عظیم ظاهر میباشند
 و باد در عقب ایشان می وزید و باشد اینها علامات فتح است و سردار میاید که در فوج خود
 ایستاده باشد اگر از خد متکاران خود چیزی طلبد او باز پس نکند که بباد انشاری را
 گمان شود که او راه گزینی بیند تدبیر اعلی در جنگ آنست که افواج خود را بنایت
 نیک ترتیب کند هر کس را در جانی که مناسب او باشد باز دارد و جانشه ترا که

که پر جلوه باشند در پیش تعیین کند و مردمان کاروان که در مسرکه با بسیار بوده باشند
 در غول لشکر بازدارد و مردمان بیدل را که در جنگها بنوده باشند در جایی که از
 جنگ دور باشند نگاهدارد و در زمانی که جنگ نزدیک رسد ملازمان را و سپاه را با
 بعنایات بادشاہان امیدوار سازد و وعده های نیک بایشان میفرموده است
 و چون از مهم غنیمت فراغت نماید آن وعده را برافرا سازد تا اگر دیگر بار مسرکه
 روز نماید لشکر بجای آن که شده و بدانند که هر چه میگویند میکنند و در مقابل آن مزد خوب
 می یابند و اگر کسی در جنگ یا در کاری دیگر جان شاری کرده کشته شود یا زانند
 او را نوازش نماید تا دیگران بی دغدغه سر بازی کنند و تدبیر او سلاست است که تا
 تواند تفرقه در لشکر غنیمت دشمن اندازد و مردم خصم را امیدوار سازد و ایشان را
 تا تواند بخود آورد اما زود بر ایشان اعتماد نماید که ببا و آمدن او مگرمی بوده باشد
 و تدبیر ادنی آنست که مردمان ملک خود را تا تواند بشکر خود همراه بگیرد و تا سپاه
 در نظر غنیمت بیارند اما ایشان را در جایی باز ندارد که اول حمله دشمن بر ایشان باشد
 و در افواج دشمن آنچه زبون تر بوده باشند داخل بر آنها حمله کند تا دیگران شکسته دل
 گشته منهنم شوند میاس این سخن را بگفت و بر رفت و بعد از آن در بر داشت سنجی را
 طلب داشت و گفت من سنجی ندارم و حالاً مرا بجهت آن جنگ که در میان ایشان
 و برادران رویداده نمی پیش آمده که زیاد از آن متصور نتوان کرد و از تو خشم آنرا
 که درین ایام مرا تنها نگذازی و بجکایات و روایات خاطر را مشغول میداشته باشی
 پس بسنجی گفت که با من بگو که این را جها که حالا درین دو لشکر جمع شده اند از کجا
 آمده اند و طول و عرض آن اقلیم که آنرا جنبودیب میگویند چه مقدار است سنجی
 گفت که دور این جنبودیب چهار لک گز است و درین جنبودیب پیش کو ^{بزرگ} غنیمت
 اول شمیر پست و آن کوه همه از طلاست و بلندی آن کوه سه لک سی شش
 هزار گز است و شصت و چهار هزار گز کرده و زمین فرورفته است آن بصورت گل
 نیلوفرست و دو کوه دیگر یکی سنگند معدن و دیگر مالکوانت و این دو کوه در مقابل هم

۱ سوره

۲ سوره

۳ سوره

چ

۱ نیل

۲ نیب

واقع شده سکن معدن در مغربت و بالوان در مشرق و دو کوه دیگر نیل و
 کندھست نیل در جانب شمال و کوه در طرف جنوب و دیگر کوه ماچیل است
 کوه سواک پربت داخل این ماچیل است و این اقلیم نه قسم است یکی ^{هیمابست} ^{هیمابست} ^{هیمابست}
 و سمیریت در انجا است و دیگری بہت کندھ و اکثر این ربع سکون درین است
 هر یک دیگر ہم کوه و دیگر درخت است و گر کشت مال است و دیگر جہدنا شوست و
 دیگری ہیرنیک است و دیگری ایراوت و در میان ہر یک ازین شش کوه چار ہزار
 کوه مفاصلہ است درین بہت کندھ این خاصیت دارد ہر کس کہ انجا نیکی
 میکند خبرای نیکی میاید و گر بدی میکند جزای بدی میاید در ہماچیل کویہ است
 کلاس نام کہ نما و یوجیو در انجا مقام دارند و در پہلوی آن موضی است
 بغایت عظیم کہ بندہ نام دارد و راجہ بگیت آب گنگ را انجا از ما و یوجی گرفته
 آورده است و در ہر یک ازین شش کوه عجائب و غرائب بسیار است کہ خداوند
 آنرا میداند و درین بہت کندھ چار جگہ است جگہ ورتیا و واپر و کلجاگ
 و شش اقلیم دیگر غیر ازین جنوبیہ است ہر یک دو برابر دیگری است اقلیم دوم
 و چہرہ است و آن دو برابر جنوبیہ است و اقلیم سوم شش ریب دو برابر و چہرہ
 چہارم کہ ^{۱۳} شاک و ریب و آن تیر دو برابر چہارم است
 ششم شمالی ریب است و در گرد ہم جنوبیہ و دریای تلخ و شور است و در گرد
 اقلیم دوم ہم دریای شربت است مثل شربت نبات و در گرد اقلیم سوم ہم دریای
 شراب بکت و در گرد اقلیم چہارم دریای روغن است و در گرد اقلیم پنجم دریای عیار
 و در گرد اقلیم ششم دریای شیر است و در گرد اقلیم ہفتم دریای آبجیات است و در گرد
 دریای آبجیات کویہ است کہ آنرا ہزاری کوه قاف میگویند سنجی گفت کہ این
 راجا کہ باین لشکر حاضر شدہ اند بعضی از بہت کندھ آمدہ اند کہ حصہ ہم از اقلیم
 جنوبیہ است گمان نبری کہ ہمہ دنیا اینجا آمدہ سنجی این سخن گفتہ از نزد
 دہر تراست بزودی برخاستہ نزد در جود ہن رفت دہر تراشت بوقت رفتن

۳ ہریر و ہر
 ۴ ہیم کورٹ
 ۵ ہیم بون
 ۶ کت مال
 ۷ ہدا رھ
 ۸ ہیر اھک
 ۹ ہراوت

۱۰ دشا دیپ
 ۱۱ کرا دیپ
 ۱۲ کوا دیپ
 ۱۳ شا دیپ
 ۱۴ شا مال
 دیپ

باسنجی گفت کہ بدرجود مہن کا جو کہ پدرو تو میگوید کہ بیاس کس بزرگیت شما ہمہ نہرگی گویا
 میدانیاد و بر پدرو تو گفته است کہ این جنگ خانوادہ شمارا خواهد بر انداخت ازین
 یک نصیحہ بشنو منوراحہ ملحق این کار میتوان کرد بیا و ازین جہل گذر و با برادران
 خود آشتی کن سنجی چون بشکر پرپ جنگ قائم شدہ بود و دید کہ کار از دست رفتہ است
 بیچ ازین پیغام گفت و سنجی آنجا بود کہ بہیکم پیامہ بیفتا و سنجی چون این حال بدید
 برگشتہ بنجی مت و ہر تراشت آندہ گفت کہ بہیکم پیامہ بہت سکندری کشتہ شد
 و ہر تراشت از کمال اندوہ نزدیک بود کہ ہلاک شود آغاز گریہ و فوجہ وزاری کردہ
 از سنجی پرسید کہ این ہمہ مردم نتوانستند کہ محافظت بہیکم پیامہ کہ سردار دشمنان
 ہمہ لشکر بود بکنند با من لگو کہ کشتہ شدن او چون بود سنجی گفت کہ بہیکم پیامہ بزرگ
 ہمہ شما بود حق بجانب است کہ ہمہ از پیوری انچہ قصد جنگ و کشتہ شدن او دست بگیریم
 در ہنگامی کہ ہر دو لشکر آغاز معرکہ کردند در جود مہن بدو ساس گفت کہ میگوید کہ
 سکندری بہیکم را خواہد کشت قرباہا دوران لشکر محافظت بہیکم مسکیرہ باش
 گذار کہ سکندری خود را با درسا ہما پڑوان محافظت سکندری بسیار میکند خباثہ
 از جن را محافظت او باز داشتہ اند تو ہم محافظت بہیکم باقصی النایہ میسکیرہ
 باش و درین اثنا آوازہ طبل جنگ و صہیل اسپان از ہر دو لشکر آند و در سنا
 و سکن و شل و جدیرت بچیت محافظت بہیکم پیامہ برگردا و در آند و بہیکم در وقت
 سواری شوم کب خود را بوسید و دست دعا برداشت و گفت خداوند ازین
 ہر دو لشکر کہ ام کہ راستی جنگ میگردہ باشد ایشان را فتح وافر بدہ بعد از ان
 سوار شد و را جہانی کہ بر اطراف او بودند ہمہ را طلبیدہ با ایشان گفت کہ شرف
 بہا دوران و شجاعان درین ست کہ در معرکہ کشتہ شوند و از مردن بر بہتر بیایت
 میگذرند و این کہ کہیت عجب معرکہ است کہ نہک و حجات و مانڈلہا و غیر ہمہ از
 را جہای بزرگ ہمہ بہ تیغ کشتہ شدہ اند شما ہم باید کہ غیرت را کار فرمایید تا جان
 و بدن دارید بکشید و با اعدا جنگ کنید تا فتح یا بیدیا کشتہ شود کہ در عالم بیچ

معاری بدتر از که سختی در جنگ نیت بهیلم تپا به این نصیحت به لشکر خود گفت آدمیم سرب
 قصه پانڈوان چون جدیتر گشت لشکر کوروان دید و استوار او ایشان را بیشتر از خود
 یافت نهایت اندر گمین شد و ارجن را طلبید و بدو گفت که بهیلم تپا به عجب
 لشکری آراست هست این طوفان تازه زور را شکست دادن خالی از اشکال نیست
 مرا حیرت می آید که کار چگونه از پیش توان بردارن بجویشتر گفت که جانب کمی و
 بسیاری لشکر مینید بلکه نظر بر کرم خداوندی بدارید که بسیار شده که صفت اندکی
 بر صفت بسیار غالب آورده اند و فتح بگویم خداوند نیت تا هر جانب او باشد نسیم
 ظفر از انظر می درو ما چون منظر نسیم نیت خوب داریم امید است که مظفر و
 منصور گردیم پس جا بیشتر بگفت چون کوروان بر سر مارانده می آید نیت
 ما هم پیشتر رویم از فوج را بفرمان از جانب فوج ایشان نیز در حرکت آمده در وقت
 کرشن میو بار جن گفت که تو بیا تا چیزی تو بیا موزم که بدان چیز بر دشمن غالب خواهی آمد
 بعد از آن ارجن بر عرابه سوار شد و کرشن جویتا زبانه را که اسپ بدان میرانند بدست
 گرفته عرابه ارجن میرانند چون هر دو صفت مقابل ایستادند در جود من بدرونه چارج
 گفت که ما خیال نمیکردیم که لشکر پانڈوان اینقدر خواهد بود و این چنین صفهای
 آراسته داشته باشد این همه با تمام شاگرد و شاگرد زاده تو در شش و من ترتیب
 یافته درون چارج گفت که لشکر شما هم بسیار است بلکه میتوان گفت که دو چندان از
 لشکر پانڈوان است اما فتح موقوف بر طالع است بکمی و بسیاری لشکر و ابته نیت
 درین میان ارجن بگوشن جویتا گفت که ارا به مرا از فوج پیشتر بزن تا بنظر اجالی در کر
 کوروان نگاه کم و عدد سرداران و حالت بهادران ایشان را تخمین نمایم کرشن جویتا
 او را پیشتر بردارن دید که در صفت مقابل خویشان و برادران و در وقت ارا بان و نید
 ارجن بلرزه در آمد و سلاحهای خود پیش کرشن جویتا نهاد و گفت که من تا جنگ
 با خویشان و برادران در ای کشتن ایشان ندارم و سلطنتی که بعد از کشتن این
 جماعه میسر شود بکار می آید و چه فائده میکند بعد از فنا و هلاک خویشان بر تقدیری که

زنده هم باقیم هر وقتی که نوحه دگر یه میوه با ویتیان ایشان شنوم و پریشانی احوال
 مردم ما به بنیم عیش بریا مکر و زناگی ناخوش میشود بنا بران اگر من گشته شوم مصیبت
 ایشان نه بنیم هزار مرتبه بهتر است از زندگانی بی ایشان درین حال که ارجن بن سخن گفت
 که شن جوید دید که چشم او پر آب شده و عروپو از او برخاسته پس که شن گفت آنچه تو میگوئی
 مناسب این وقت و این مقام نیست لشکریان به شنیدن این سخنان بیدل میشوند
 تدبیر ملک با مهربانی و ملاحظه خون ریزی که راست می آید اگر کسی را خدای تعالی توفیق
 دهد ترک دیار و حکومت و سلطنت بکند و در بیابان عبادت حق تعالی مشغول باشد
 تا تواند موئی را هم نه آزار و صرع که رتنگاری جاوید در کم آزار است و ارجن گفت
 اگر بجانب بهیکم پیامه و در روز چایج تیر با نمازم این وبال برگردن که میشود چه ایشان
 هر دو استاد و من اند و استاد که وسیله حیات معنوی و واسطه علم صوری است بهتر
 از پدر که سبب حیات ظاهری است پس باید که بغایت دل سخت و سیاه باشد که خود
 را بر کشتن ایشان قرار دهد که شن جوید گفت عجب حالتی در تو مشاهده میکنم بر ایشان
 غضب آبی نازل شده است و تو بر ایشان رحم میکنی این کاربرد است تو و دیگری
 نیست برست خدا تعالی است جل جلاله چیزی که او تقدیر کرده است تو و دیگری انرا
 کی تبدیل تواند داد بنیاده نعم خودون صواب ندارد و این که تو میگوئی که من اینها چون
 بکشم کسی روح کسی را نمیتواند کشت بلکه این بدن را از روح خالی میکنند و آن روح جوهر است
 لطیف که هرگز فانی نمیشود مگر وقتی که خداوند خواهد و هر کسی را که بکشد آن روح بحال خود
 در کس دنیا آوره است البته او را از دنیا میاید رفت و این تقدیر خداوند تعالی است
 توجیه باشی که میگوئی من این جماعت را بکشم یا نکشم اگر خداوند تعالی تقدیر کاره
 کرده باشد تو انرا چون تبدیل میتوانی داد و این سخنان زبوانه که تو در نوبت میگوئی
 علامت ترس و بددلی است اگر تو حالا جنگ این مردم را بگذاری همه عالم ترا از زنان
 که خواهند گفت و اگر تو در جنگ این جماعت که در حق شما کمال ظلم و قطع صلح رحم و
 بی مروتی کرده اند کشته شوی به بهشت میروی و اگر اینها را بکشی ملک خود را مستقر میکنی

باید

و نام نیک تو در جهان خواهد ماند حالا صلاح دنیا و آخرت تو درین است که تو جنگ کنی
 زیرا که با ظفر مال و ملک خود را و پدران خود را متصرف میشوی و نام نیک تو در جهان میماند
 و اگر گشته میشوی به بهشت میروی و نام نیک تو و مردانگی تو در جهان استخوان ابدی
 ارجن گفت شما راست میگویند اما خود بگو بگو بگو بگو این جهان بر کس بقای نکرده که بر ما
 بگذرد ما اگر این جماعت بکشیم تا دنیا باشد نام بد خواهد ماند و تا انقضای عالم خواهیم گفت که
 فلان کسان بجهت ملک دوروزه خویشان را کشتند و بر ما لعنت خواهند گفت و شاید
 شاید که خدای تعالی بجهت این بی رحمی و قطع صلته رحم که از ما شود بر ما غضب کند
 هم این دنیا آخر از ما خواهد رفت و هم آخرت را از دست داده باشیم گریستن میبویست
 شما که این فکر را میکنید پس چرا ترک دنیا نکردید بعبادت حق سجانه تعالی مشغول نشدند
 و این همه مردم را چرا رحمت دادید و کار را با نیچا رسانیدید همان روزی که کوروان
 مال و ملک شما را گرفتند می بایست که ترک همه میکردید و گوشه گرفته بعبادت مشغول
 میشدید و این همه بندهای خدا را از زانمی بایست داد و این فتنه قائم نمیست کرد
 حالا کار را با نیچا رسانیدید اگر درین وقت ترک این جنگ بکنید یقین میشود که شما
 چون لشکر دشمن را بسیار دیدید و دانستید که حریت ایشان نمیشود دست از چاک
 باز داشتید تا دنیا باشد این بدنامی از خانواده شما بدر نخواهد رفت ترس بزرگی را
 تا این دشمن میدارد اگر شما حالا ازین جنگ دست باز دارید شاید که گویند بر شما
 غضب کند آن زمان هم دنیا را از دست میداده باشید هم آخرت را بعد از آن
 گریستن میبویست که گویند برین کوروان غضب کرده است و تقدیر کرده که ایشان
 درین جنگ کشته شوند و باین که تو بدولی کنی ایشان خلاص میشوند اگر تو با او
 نمیداری بیا در دهن من نگاه کن در دهن خود بکشا و چون ارجن در دهن
 گریستن میبویست که تمام دنیا و آسمان را در آنجا دیدم و وصف جنگ را دید و دید که
 همه کوروان در جنگ هر یک بطرفی کشته شده اند و بهیلم و سکن و کران در جوی
 و درون چایج و دوساسن و غیره را با هر کسی که درین جنگ کشته خواهد شد همه

بهمان طریق بدید که گشته افتاده اند و خود را با برادران و لشکر و مطربان خوب که همه بیخ کرده
 بودند بنظر در آوردند و بندگان حضرت خاقان سلیمان مکان خلده را متذاتحالی ملکه و سلطان
 فرمودند که این که کرشن جوید گشته شدن کوروان را در دهن خود با رهن نموده است
 باین معنی خواهد بود که کرشن جوید گشته شدن کوروان را بنوعی بزبان خود با رهن تقصیر
 کرده باشد که دیگر او را دران بیخ شکی نمانده باشد و الا این غیر ازین بیخ معنی ندارد و الله اعلم
 چنان ارجین همه را بدید و پامی کرشن جوید افتاد و غنچه خواهی او کرد و گفت من بدیده ام
 که با تو مناظره کرده ام کرشن جوید گفت تا من چیزی ندانم که بنید قصه بید کرده است
 هرگز دران دخل نمیکند اگر من این حال کوروان و غضب ناراین را برایشان نمیدانم
 هر گز باین معنی حاضر نمی گشتم و شمارا این همه مبالغه درین کار نمیکردم اما میدانم که همه
 این را گشته میباید شد و خشنودی گویند درین است که این نفوس معطله را ازین زندان
 خلاص میباید داد ازین جهت این همه مبالغه درین جنگ میکنم حالا سلاح بپوش و مشغول
 کار شو خشنودی گویند درین است ارجین بر خاست و سلاح در بر پوشید و کمان خود را
 که کاند فیما و داشت بردست گرفت چون مردم لشکر دیدند که ارجین سلاح پوشیدند و خشنودی
 شدند و رفتار با فرود کردند ازین جانب همه لشکر را بجنبش در آمدند و میخواستند که هر دو جانب
 بر یکدیگر نزنند که درین وقت راجه بدیش از راه فرود آمد و زره از بدن برد کرد و پیاد و متوجه
 پایوبین جد بزرگوار خود همبیکم تپا شد بر آمدنش چون آن بدیدند که راجه جانب لشکر
 مخالفان میروید هر یکس با اتفاق کرشن جوید از راه فرود آمد همه راه جد شتران
 گشتند و نمیدانستند که او کجا می رود ارجین دوید و پیش راه راجه جد شتر گرفت
 و گفت که دشمنان بقصد جان ما متذاتحالی ایستاده اند و تیر بار بر کمان دارند و تیر بار
 و شمشیر باخته اند شما این چنین بصفت ایشان بچاره میروید و آن سه برادر دیگر هم
 همین سخن گفتند جد شتر اصلا جواب ایشان نداد و کرشن جوید آنها گفت که شما بیخ
 گویند و متابعت برادر کلان بکنید که من میدانم که او بچاره می رود ایشان از کرشن جوید
 پرسیدند که کجا می رود او گفت می رود که پامی همبیکم تپا همه را بپوسد و درونه خارج و

۲۷۱

که با چارچ و مثل را به بنید و از ایشان نصبت جنگ بگیرد و شامیج گوید و همراه بشید
 این قاعده است کسی که جنگ میکند اول از بزرگان و اول شادان نصبت میگردد
 ریای ایشان را می بود چون در جود من و برادران او چه مشر و برادران او را
 دیدند که با آن حال می آیند آغاز خوشحالی و شور و غوغا کردند و گفتند که این ما چو
 لشکر ما را در پهلوانان زبردست ما را دیده اند که شن جیور شفیق گنا بان خود کرد این
 می آیند و همه با وجود من را مبارکباد فتح گفتند در جود من بگفت که من نگفتم که
 شما متوجه این جماعت تاب جنگ مانند این همه آوازه شجاعت و دلادری
 از جن و بهیمر که بود حالا ملاحظه نماید که بچه خواری به پیش من بدخواست عضو گنا بان
 می آیند و بعضی گفتند که اینها به ان راجه پانده نیستند ما این همه زحمت کشیم که با ایشان
 جنگ کنیم و ایشان در وقت بد زحمت صلح می آیند و زحمت ما را ضایع کردند چون مشر
 بصفت ایشان رسید با اتفاق برادران رفته در پای بیکم تا به افتاد بیکم تا به
 سر راجه بد مشر را برواست و روی او را بوسید راجه گفت که عیبت نصبت
 گرفتن بجزارت شما آمدیم چون شما صاحب دلی نعمت همه اید ما را نصبت که نصبت شما
 گستاخی کرده تیغ در روی شما بکنیم بیکم تا به گفت اگر تو پیش من می آوری من
 ترا در همه برادران ترا دعای بد میگردد چنانچه در حال شما نابود میشد حالا از تو
 خسته و گشته بطلب از من هر چه میخواهی بد مشر گفت مرا همین سرفرازی هست
 که بفرستد پالیوسس شما شرف شدم بیکم گفت که چون تو مرا خسته و سستی
 از همگان و در خواست میکنم که ترا فتح و فیروز می دهد و باز گفت که شما میدانید که
 آدمی در دنیا در طلب دنیا میا کشد بجهت طمع زخاوت و نیاست که من با آنکه خوش
 هرگز بطلع با دشمنی نگردم کار من بجائی رسیده که بیره برادر من سلطنت میکنند
 و من خدمت ایشان میکنم و این همه بجهت خاطر بد خود اختیار کرده ام چون
 درین مدت از جانب در جود من بودم و او در خدمتگار می من خود را معاف داشته
 است لا علاج ما را بجهت خاطر او با مثل شما فرزندان جنگ باید کرد و اما چنانچه با او

شفقت دارم باشما هم دارم بلکه شمارا بجهت خصال حمیده که در شما می بینم از کور و
 دوست ترمیدارم حالا چون به پیش من آمدید از من چیزی نخواهید جدیتر گفت چون
 شما خود این عنایت میفرمائید و دعا کردید که بهنگام ان مارا فتح دهد پس بفرمائید که در جنگ
 بشما چون غالب شوم میگیرم گفت اگر چه درین جنگ هیچکس بر من ظفر نمیتواند کرد هر چند
 اندر هم باشد اما درین معرکه شما فتح می یابید و ما هر گشته میشویم خاطر جمع دارید جدی
 تعظیم او بجا آورد و گرد او گشته از جانب دست رست او به پای پس میرفت و او را
 وداع نموده پیش درون چارج رفت و با او هم مثل مقداتی که با بهیکم ستا چه گفته بود
 در میان آورد و گفت که شما بزرگ و اوستا و ما امید بی رخصت شما جنگ نمی توانم کرد
 حالا هر چه بفرمائید بران عمل نمایم و امید هست که در حق ما قضاولی بکنید او گفت
 من برهنم و میدانم که حق بجانب شماست و درین جنگ بی اختیارید اما چه کنم که
 ننگ دیگری میخورم و با و عهدت هم از دست من نمی برآید که بجانب در وجود من جنگ
 نکنم غیر ازین هر چه از ما میخواهید قبول دارم و قضاول ما برای شما همین است که بروید و
 بفتح و فیروزی باز خواهید گشت جدیتر گفت که شما اوستا و همه اید و تیر اندازی و جنگ
 که ما آموخته ایم طفیل شماست تا آنکه شما جانب کوروان اید یا چگونه فتح مییابیم و بر شما
 چگونه غالب میشوم درون چارج گفت انمیعنی درست است تا من زنده ام هیچکس کوروان
 مغلوب نمیتواند ساخت اما شما کاری بکنید که ازل مرا بکشید باز راجه جدیتر پرسید که این
 آرزو چگونه توان برد و مرگ شما چگونه است و من چگونه راضی شوم اما خود بیان کنید
 طریق کشتن شما چیست درون چارج گفت تا آنکه من در جنگ باشم و سلاح داشته باشم
 مرا نمیتواند کشت اما در وقتی که خبر مرگ از خود ایشان و برادران خود بشنوم و بی شوم بشود
 بزرگ من افتم شاید مرا کسی میتواند کشت جدیتر او را تعظیم کرد و رخصت از او گرفته
 پیش کرا چارج رفت او گفت آمدن تو درین وقت و دیار آخرین نمودن بسیار
 خیب واقع شد و اگر نمی آمدید بر شما دعای بد میگردم میباید که مارا بجل بکنید و از نگیه
 از جانب کوروان بجانب شما بیایم مارا معاف دارید چه برهنه نزد جمع عقلا پاس

نمک داشتن واجب و لازم است و عمد یا بکوریان چنین رفته با آنکه میدانم که ایشان
 تمکازند و شما بر حق ایستادیم اما ما را بهر حال از جانب آنها جنگ باید کرد تا نمک ایشان حلال
 کرده باشیم بیست من که بدولت نعمت خون زود دیده میخورم و همت حرام خواگی
 گرکنم و دعای توبه بدمشتر گفت در حق من دعای خیر بکنید که با چارج گفت که
 مرا خود درین جنگ مردن است اما تقاضای میکنم که شمار فتح روزی خواهد شد بدمشتر
 او را هم در دواع کرده پیش راجه شل که خال او بود رفت شل هم اظهار شنودی از او
 کرد و آمدن بدمشتر را بسیار مستحسن دانست و بدو گفت که حالا در میان ما و شما
 دیدار آخرین است از من چه میخواهید تا بشما بدهم بدمشتر گفت که التماس من است
 که چنان بسازید که ارجن را بر کربن غلبه باشد و او را مقهور سازد نه آنکه قضیه عکس
 شود و در وقت دواع در برات هم التماس من همین بود شل گفت حسب التماسی شما
 تقاضا کردیم که بهر طوریکه اراده دارید خواهد شد این سخن گفته و دواع کردند و شل ایشان را
 دعای خیر کرد بعد از آن راجه بدمشتر برگشته متوجه لشکر خود شد و کرشن جیو از ایشان
 جدا شده به پیش کرن رفت و کرن تعظیم سری کرشن جیو کرده سبب آمدن او پیش
 کرشن جیو گفت شنیده شد که تو سوگند خورده که تا بهیکم تپامه زنده باشد تو جنگ
 نکنی و سلاح نه بندی تا بهیکم زنده است تو بشکایت بیا و اگر بهیکم کشته شود بعد از آن
 باین لشکر طعنی شو کرن گفت به بهیکم تپامه سبقت کرده ام نه بدر وجود من کرده ام من
 محالست که من خاطر در وجود من را آزرده انایم و از او برگردم کرشن جیو چون این سخنان را
 از کرن بشنید و دیگر هیچ نگفت فی الحال بازگشت بدمشتر و برادران او منتظر آمدن
 کرشن جیو بودند چون کرشن جیو با ایشان رسید همه با اتفاق متوجه لشکر خود شدند چون
 بمیان لشکر خود از لشکر مخالفان رسیدند راجه بدمشتر با او از بلند فریاد کرده گفت
 که یاران هر کس ما را میخواسته باشد بشکایت مطلق شود چنان برادر در وجود من که از یاد
 و گیر بود از برادران برگشته بخدمت راجه بدمشتر آمد و گفت که اگر شما مرا دست گرفته
 چنان خواهید کرد که از اقربان سرفراز شوم من بندگی شما اختیار کردم راجه بدمشتر گفت

۲۷۷

بیا خوش آمدی من چنانچه این هر چهار برادر خود را می بینم ترا هم همچنان خواهم دید بلکه
 از ایشان هم عزیزتر محبتش چون این سخن بشنید با فوج خود از میان لشکر کوردان برآمدند
 بفرموده انقارده او را بنوازش در آورده و گفت که من بشکر پانژوان میروم کس که
 مرا منع کند پاید با من جنگ کند هیچکس مانع او نشود چون بخد مت راجه جدی شتر آمد
 همه پانژوان و لشکریان خوشحال شدند و نقاره های شاد و پانه نواختند در راجه جدی شتر
 زهری را که خود پوشیده بود از تن خود بدر کرده با پوشانید و خود زهری دیگر طلبیده
 پوشید و در شت و من و دیگران چون دیدند که راجه جدی شتر و برادران باز آمدند و
 محبتش با بسیاری از لشکر مخالفان همراه ایشان است همه بنایت خوشحال شدند چرا
 که در وقتی که راجه جدی شتر بشکر کوردان میرفت بهیچکس نگفته بود که من بچه کار میروم و
 بعضی را گمان شده بود که ما و ایشان محبت آشتی رفته باشند چون سنجی حکایت تا اینجا
 بدتر از آنست گفت در تر از آنست پرسید که اول چه کس بنیاد جنگ کرد و سنجی گفت که چون
 پانژوان بشکر خود بارگشتند بهیکم تپامه از پیش روان شد و دو ساش از عقب او
 بالشکر با متوجه گشت و از جانب پانژوان بهمی در برابر بهیکم تپامه درآمد و مردمان از
 دو طرف همه نفیر با و نقاره ها و کز با کچا مویج و سازه و سنج که بود بنوازش در آورده و مردمان
 شورانداختند و اسپان و فیلان بفریاد آمدند و از آوارانها غلغله در زمین زبان افتاد
 و نزدیک آسمان رسید و از جانب پانژوان بهمی نعره برکشید آواز او بر آواز همه مردم
 غالب آمد اسپان که آواز او را شنیدند بجای آب خون انداختند و زمین بلرزه درآمد و
 نزدیک بود که گوشهای لشکریان دشمن که شنوند بهمی از همه پیشتر آمد و مردمان از دور
 چنانچه که دکان از کس میبوی تبر شدند ترسیدند چون بهمی متوجه لشکر دشمنان شد در وجود
 با صد برادران بگرد او آمده تیر باران کردند و در وجود همی با دانه برادر خود پیشتر آمده
 با بهمی جنگ درآمد و تیر باران ایشان با آوازها دران و در خیدن زره با
 و بلبله بیرق و شمشیر با و تیر با همچو باران که رعد و برق داشته باش ز نظر دوری آمد
 چون لشکریان پانژوان دیدند که انقدر مردم متوجه بهمی شدند و او تنها متوجه

جنگ ایشان است ایمن سپار جن و نکل و سهدیو و درشت و من و منج و این
 در ویدی بکوک بهیم رفتند و این بهادران نامی بان نامداران جنگ در آمدند
 بنوعی جنگ در میان این جماعت در گرفت که هرگز کسی با این خوبی و شیرینی جنگ
 ندیده بلکه نشنیده بود و این دو جماعت شاگرد در و نه چایچ بودند هر دو جماعت
 از و در تعظیم در و نه چایچ کرده هر شهری که از و آموخته بودند بکاری آور وند و تمام
 لشکرهای جانبین نظاره جنگ این جماعت کرده انگشت حیرت بدانان گرفته
 بودند چنانچه صاعقه بر کوه افتد تیر و شمشیر این جماعت بر بدنهای بدرگیری رسید
 و گرد و غبار بالا گرفته بود نیز از آواز کمان و ضرب شمشیر و آواز مبارزان هیچ چیز دیگر
 بنظر نظرارگیان در نمی آمد چون مدت مدیدی این هر دو جماعت آنچه کمال مردانگی بود
 بجا آور وند در جو دهن بشکریان خود اشارت کرد که متوجه جنگ شوند اکثر بهادران
 او نیزه بدست گرفته و شمشیر بر برهنه ساخته بر سر بهیم و خویشانش تا خنده را چه جسته
 چون اینحال بدید او هم اشارت بشکریان خود کرد ایشان هم شمشیر با کشیده بر کوبک
 مردم خود رسیدند و جنگی عظیم در میان این جماعت در گرفت و گرد و غبار
 بالا گرفت که شعاع آفتاب از نظر غائب شد سه زسم ستوران در آن زمین
 وشت و زمین شش شد و آسمان گشت هشت و از کمال گرد و غبار دست
 را از دشمن نمی شایست فرق نمود و مردم بسیار از نظر فین کشته شدند و سرها همچو
 گوی در میدان غلطان گشت و تیرها تمام شد و شمشیرها و نیزهها بشکست فرود آمدند
 اسپان را کشیده بر یکدیگر میزدند همچنین مدت ما جنگ تمام بود درین اثنا بهیلم پرب
 تیر و کمان خود را بدست گرفته بفرمود تا ارا به او را برانند و فریاد بر آورد که ای جن
 کجاست ارجن چون آواز او را شنید او هم کمان گانند و خود را بدست گرفته و
 کوشش جوی ارا به او را در مانیده در برابر بهیلم پرب آمد اول بهیلم پرب تیر
 با ارجن انداخت چون تیر او بر ارجن آمد ارجن را از جانب و چنانچه تیر بر کوب آمد ارجن
 همانطور با ایتا و بعد از آن ارجن هم تیری محکم بر بهیلم پرب زد بهیلم پرب هم از تیر او

از جانب نرفت و ایشان چند تیر بر یکدیگر زدند اما هیچکدام را از آن تیر گزند می نرسید
 بعد از آن ساک از جانب پانژوان بر سر کسرت برآید که سپهر او بود و براند و هر دو تیرهای
 بسیار بر یکدیگر زدند خون از بدن ایشان همچو باران بر کوه شخرف بیاید و آب سرخی
 از روان گره در روان گشت و ابهمن سپهر جن با بر بدیل راجه او در رو بر شد بر بدیل
 سیرق ابهمن را با نداشت و بیک تیر دیگر بهلبان ابهمن را انداخت ابهمن در آن شب
 نه تیرنی در پی بر بدیل زد بیک تیر سیرق او را مینداخت و بیک تیر دیگر بهلبان
 او را سنگون مینداخت و در وجود من با همسر رو بر شد و تیرهای بسیار بر یکدیگر زدند
 و همه لشکر چشم بر ایشان داشتند تا میندک که ام یک ازین دو پهلوانان مبارز بر یکی
 غالب آید و دو ساسن با نکل رو بر گذشته تیرهای بسیار بر هم زدند و دو ساسن برت
 و اسپان ارا با نکل را مینداخت و در کله برادر دیگر در وجود من با سهدیو برابر افتاد
 و با هم جنگ بسیار کردند هیچکدام بر دیگری غالب نیامد و راجه جدی شتر چون دید که
 در وجود من خود با برادران بجنگ درآمده است از جن و بهیم و نکل و سهدیو با دیگران
 در برابر ایشان جنگ مینمایند خود هم متوجه جنگ شده و بر شل تاخت و شل چنان
 تیری بر قبضه کمان راجه جدی شتر زد که کمان بدو نیم شد راجه جدی شتر در غضب رفته
 کمان دیگری بدست گرفته چندان تیر بر شل زد که نکل از زیر تیر آورد و در هر شل دمن
 متوجه جنگ در رونه چایج شد در رونه چایج یک تیر بر کمان او زده کمانش شکست
 و تیری دیگر بر سینه اش زد و در هر شل دمن با وجود آن حال کمان دیگری بدست گرفته
 چهارده تیر بر او خود در رونه چایج زد این بیت مناسب این مقام است بیت کس
 نیامخت عالم تیر از من که مرا عاقبت نشانه نکرده و هر دو از هم جدا شدند و شکم
 سپهر راجه بر او با سوم دت جنگ بنیاد کرد و تیری بر با زدی رهت سوم دت زد و او
 در غضب شد و تیری بر بنا گوشش شکم زد و هر دو از غیرت جنگ عظیم میکردند با هلیک
 با در هر شت کیت سپهر راجه چند تیری جنگ داشت و در هر شت کیت تیر پای پی بجانب
 با هلیک انداخت و او را فرصت دست برداشتن نداد و درین روز گمشد کیت

۸

میسر بهیم که از پرنیای دیوزاد حاصل شده بدو پانڈوان آمد و او را که هر که هم میگویند
 و مبارز خواست از جانب کوروان و جوی الکیش نام در میان آمد و نو دیر جانب
 گمبوت که انداخت و او هم تیر لمی بسیار بجانب الیش انداخت و سکندی می با
 استوتما مقابل شد و استوتما او را تیر آهنی زد سکندی نیز جواب تیر لمی امیدا
 و بجگرت راجه کاشمیر با برات سینگ پیوست و کراچاچ با یکی از پنج برادران یکی که
 بره چپت نام دشت روبرو گشت و زمانی با یکدیگر کشیدند آن کارزار کردند و تیر انداختند
 که کمانهای شکسته از دست افتاد و اسپان ارا بگشته و مجروح شده بر زمین آمدند
 آن زمان بر دو پیاده ضرب شمشیر می انداختند و روید و جیدرت در راجه سنده
 جدگیر بودند و سترکاری از دست جیدرت بدو رسید و آن نیز مارا در کرد و تیر با ججا
 او انداخت و بکرن برادر وجوده من باست سوم میس بهیم مقابل شد و هر دو تیر با یکدیگر
 رازخمی ساختند و یکی بروگیری غالب نشد و سوشرا با چلیکان دشمن با پرت بنایسیر
 جد شتر و شرت گرا پسر سهد یو با سده چمن راجه کامسوج روبرو شد بعد از آن اراوان
 پسر ارجن بمقابله تیر آیش نندران بند راجه لمی اوجین با گنت بهیج خال جد شتر و
 پسرش پنج برادر یکی با قندل ریان و بریاده برادر وجوده من با تیر پسر برات و اولک
 خال وجوده من با راجه چندیری روبرو مقابل شده جنگ میکردند همین طور سوار با سوا
 و پیاده با پیاده حمله نمودند و جنگ برآستی بود تا یکدو ساعت بعد از آن در رنگ
 دیوان مست با هم افتادند و ترتیب را فراموش کردند و خوش از بیگانگی شنیدند
 و پسر پسر او برادر برادر را زخم نمود و عرابها را که میرانند در آشنای راه بهم میرسد
 از قوت حله خود می شکستند و فیلان بهم چنان جنگ میکردند گویا دو کوه یاره
 از جامی بستند و بهم میرسد چون میزدند در وجوده من در کمر بندشت را که برادران
 او بودند و کرت بر ما جادو و کراچاچ و شل را فرمود که موج پانڈوان را از پیش راه
 باز برگشته بیایند و محافظت بهیکم تیاره نمایند این پنج برادران بر دوشست گیت و
 راجه ولات چید و کاش و بر دو پسران راجه دروید حمله کردند با ایشان جنگ غلیظ کردند

१ अलवुष

२ हव्व

३ सुतसाम

४ सुशर्मा

५ सुतकर्मठे

६ सुदक्षिणा

इरावनि

अनुविस्विन्दे शुजाय

विविचानि दुमरा

و باز پیش بهیکم تپامه آمدند و نگا هبانی او نمودند و بهمن سپهر چون دید که بهادران
 فرج کوردان نزدیک بود که غالب شوند بهر مردم خود آمد و جمله بر بهیکم تپامه کرد و در آن
 حالتی که هر چهار اسپان ارا با او سمند و برق ارا به او مانند گل کجبار بریده منتقش ساخته
 بودند در آن تا ختن طمع بهیکم تپامه را از بلا می سرش انداخت و بنه تیر بهیم
 بهیکم را زد و بیک تیر کت بر مار و پنج تیر شل را زخمی ساخت و بدو تیر دیگر هم بر
 درنگم را فرود آورد و در هم هلبان او را کشت و در وقتی که خواست جان بشکند خود برگردد
 بهیکم تپامه نه تیر با او فرستاد که از سه تیر برق ابهمن را انداخت و به سه تیر دیگر هلبان
 او را کشت و به سه تیر او را زخمی ساخت و کت بر مار و کجا چایج و شل او را تیر گرفتند
 اما او از نهایت شجاعت و دلیری آن تیر باران چنان خیال میکرد که گویا نظر کرده
 ابرست که بر کوه می ریزد و کوه را از جا نمیند و در التفات بحمله دشمن نهشت
 شعری درین باب گفته اند بیت علم ترا بحمله دشمن چه التفات به الهز را چه باک
 ز سنگ فلاخن است چون مردم جلاوت و بهادری او درین سن و سال دیدند
 آفرین بر او میگفتند او هر تیری را که بهیکم می انداخت در هوا میگرفت و تیری زده
 آن را می برید یعنی از آنکه جنگ بسیار در میان ایشان شد ابهمن بنه تیر برق ارا به
 او را بنیاخت و در وقت افتادن برق بهیکم تپامه او را بسیار ستود و گفت این خردسال
 در سن سیزده سال طغر دلیری دوستی دارد که آفرین بر او در من از اکثر بهادران خردسال
 این طور شجاعت و مهارت در جنگ ندیده ام در آن زمان بهیکم بقوت تمام است
 بکشد او را به تیر با من و جد بهیتر و دید که بهیکم تپامه آن خردسال را خواهد کشت
 و به بهادران نامی را که در سواری ارا بی نظیر بودند بهر ابهمن و نگا هبانی او فرستاد
 و آن ده نفر را با پیش آترا که نوار و درشت و من و بهیم و ساک و پنج سپر یکی بودند که
 جمله بر بهیکم بردند بهیکم پیش از رسیدن و ضرب انداختن ایشان بنه تیر و درشت و من با
 و بنه تیر ساک را او را چه برآید و پیش را با دوازده تیر و پنج کیلی را با پنج تیر و بیک
 تیر برق بهیم که صورت شیر را بردنگا شسته بودند انداخت و بهیم سه تیر بر بهیکم زد

ویک تیر که با چاچ و بهشت تیر کت برار از خمی ساخت و سپه راجه برات ترکند از حمله
 بر شل برود و فیل خود را برابر به شل راند چنانچه فیلس هر چهار سپ شل را بنظر طوم
 پیچیده پایمال ساخت و با خاک سیاه هموار گردانید و شل خود را از راه فرود آورد
 و همان طور از بالای عراق به نیره را بدست گرفته چنان براتر گنوار زد که از بالای فصل
 بزمین بهیوش افتاد کسان پدرش او را بنزل برد و چند روز علاج او کردند تا جان
 خود آمد چون اتر از راه آورد شل خود را از بالای عراق بهیوش گذاشت و تنهی بنظر طوم فصل
 چنان زد که مانند خیار و رو نیم شت و فیل مانند مناره کت زمین افتاد و مرد و شل برابر به
 کت بریافت و شست شکم برادر کلان اتر چون او را بدان حال دید با هم و هم بسیار
 همه برابر به سوار بر شل راند مردم در جود زمین چون از او دیدند برفت از راه سواران کوچک
 شل آمدند در میان آن دو جماعت جنگ بسیار شد مردان شکم نزدیک بود که شل را
 با هم مردوش بکشند که در نیوقت بهیلم تپامه تیر دکان خود را بدست گرفته فریاد کت
 به تاخت مردمان راجه جده هشر از آمدن کت برس و کت زده افتادند از تن دید که لشکریان
 هر اسان شده اند تیر و کمان خود را گرفته به تعبیل فریاد کت اسان بر آمد و سر راه بهیلم تپامه
 گرفت و میان این دو دلاور جنگ عظیم دست داد و لشکریان طرفین از مشاهده
 جنگ ایشان فریاد بر آورده حیرت کردند شل در نیوقت از عراق خود بزمین آمد کت خود را
 بدست گرفت و بر سر راه شکم آمده هر چهار سپه را راه او را بکشت شکم از راه خود بزمین
 جسته بر وید و بر عراق ارجن سوار گشت بهیلم تپامه چون ملتی با ارجن جنگ کرد و بعد
 از آن دست از جنگ او کشیده از راه راجانیا دست چپ رانده بر سر راجه در وید رفت
 و تیر بسیار بر وزد و هر کس که در مقابل او می آمد بیک تیر کار او را تمام می ساخت و لشکریان
 پانزدان فریاد بر آورده اند که هیچکس باشد که ما را از دست این خلاص سازد و اکثر
 لشکریان از پیش بهیلم تپامه رو بگریزیدند و در ارجن از طرف دیگر همین طعمه کت کرد و او
 را در هم آورد و اکثر را منهنم ساخت درین اثنا که ارجن اکثر مخالفان را در منهنم کت
 خبر رسید که بهیلم تپامه لشکر شمارا منهنم گردانید ارجن چون این خبر شنید فی الحال

بازگشته به قهچیل تمام ارا به رامی راند تا برابر بهیکم تا پاره آمد یک تیری محکم بر سینه اش زد
چنانچه بهیکم بی شد بر شد و بعد از محطه بهیکم لشکر کرده در برابر تیری برابر جن انداخت
و از جن آن تیر را از غوغا گانه با نیده میخواست که تیر دیگری بر بهیکم تا مه اندازد که افتاد
فرودست و آواز طبل بازگشتن بر آمد از جن ارا را به فرو داد و کرد برابر بهیکم تا پاره
تواضع کرده سر فرود آورده گفت مرا ضرورت شد که با شما گتاشی کروم و هر دو برگشتند و
همه لشکریان بنمازل خود رفتند این بود حال جنگ روز اول از جهه جنگ پیروزه روز
کوردان و پادشاهان چون هر دو لشکر بنمازل خود آرام گرفتند در آن نای شبه ابرو شد
با اتفاق برادران منزل کشن صبور رفتند و کوشن جوینهارا قظیم نموده همه در پیش او
با و نشستند راجه جدید شتر گفت که شما امروز جنگ بهیکم تا پاره ایدید یا خیال میکردیم
که او پیش شده باشد امروز کاری بلشکریان ما کرده که ماناب دیدن معرکه او شدیم چه چاک
انکه با او برابر کنیم آخر روز اگر ازین خود را نمیدانید همین امروز لشکر یا را شکسته بود
و این برادران من اگر با ایند و به جم و کبیر و برین جنگ کنند برایشان نمال میشوید اما
تاب دیدن جنگ بهیکم تا پاره اندازد بهیکم تا پاره حکم دریای خیل در او و دران را با
نخوت مانده ایم معلوم نیست که هیچکدام از ما از دست او خلاص شود و را بخاطر میسر
که این مردان که بجهت ما این همه محنت را قرار داده اند همه را رخصت دهیم تا بنمازل
خود بازگردند و من گپوشه صحرا رفته بعبادت مشغول شوم یا بجائی رفته خورا به کشم
این مردان ما نسبت به بهیکم تا پاره حکم بر او نهادند که خود را بر چراغ زنند و سوخته
شوند و این برادران فقیر من جهت خاطر من هرگز فواجعی نگردانند و دائم عمر در
محنت و تشویش میگذرانند کوشن جوین گفت که ای راجه این همه چرا اول از دست
وادی جانی که مثل این برادران و ما بمن دور و پیر و هر شت و من دست کشندی
و غیره مردان داشته باشی که همه در خدمت تو سر بازی میکرده باشند همه خود را کشتن
و مردان قرار داده باشند و مانند من پشتیبانی داشته باشی چرا این همه بیدی میکنی
و عزم بخوری چه شد که امروز بهیکم تا پاره بر لشکر شمار آورده و کار جنگ چنین میباشد

و باشد

بگردد همچنین نشد که باغی و حلقه ای بگردد اگر چه امروزه سبکدرد تمامه بر ما زیادتی کرده اما
 در آن احوال جن او را از یک سو در غلبه ساز و چنانچه او با اشکرا زیادتی کرد و در جن هم
 با درم ایشان همان کار کرد و چون این همه بیرون شد و در پهلوانان اشکرا با امروز جنگ خوب
 نگردید که در ظاهر هیچ ارکه انشا الله تعالی غلبه از تو خواهد بود و در لشکر بی که در پشت
 برده باشد کسی نعم میخورد راجه بدو در پشت و من گفت که می شنید که کشتن چه
 شمارا چه تو نیست کرده چنانچه در میان دیوتها اندرست حالا در میان اشکرا شناید
 در پشت و من گفتم که کشتن چه شایسته میفرمایند من خود هیچ نیستم اما اگر در محنت
 فحاشیت کشتن چه بود برده باشد میایدست که در زمان حاج و کرا حاج و شل و جدیت
 دیگران را بگشتم چه شایسته همان کشتن چه بود در پشت و من فرستاد گشت کشتن چه
 کس را در اول کشتن خود رفتند و با ستراحت مشغول گشتند و در هر آخر شب
 راجه بدو در پشت و در اشکرا مستقر نمایند شوند و بدو در پشت و من گفت که امروز
 افواج اشکرا را چه در پشت کلانگ ترتیب کن که آنرا بزبان هندی سوه گویند یعنی
 ترتیب اشکرا در پشت و من بسند و گفت که شما ترتیب افواج را خوب میدانید بایست
 تا در خدمت شما ترتیب سپاه بکنم درین روز در جن را با بقیست هزار ارباب سوار بترتیب اشکرا
 در مقدمه تعلق کرده بجای منتظر کلانگ و بعد از او راجه در پشت و با دو کله سوار بجای
 سر کلانگ و کنت بهنج و در راجه گوالیار و در پشت کیت راجه چندیری را با ده هزار
 ارباب سوار بجای هر دو چشم کلانگ باز داشتند و راجه مندر یور و راجه پاک و راجه
 چونپور با دو کله و پشت و هزار سوار و سردار بیلان را بجای گردن کلانگ نگاه داشتند
 و راجه بدو در پشت با دو کله و بیت هزار سوار با چند راجه دیگر بجای پشت کلانگ ایستاد
 و در پشت و من بجای بازوی راست کلانگ و بهیم بجای بازوی چپ هر یک با
 یک گروه سواران نامدار ایستادند و کل و سهدیو با تمام فیلان که در اشکرا بودند و یک
 گروه سوار بجای دم کلانگ قرار گرفتند و سهدیو پسر جابنده در راجه کاشی را با سی هزار
 سوار را بطرح انداختند که در هر جا که دشمنان زور آزند ایشان بکمک بروند و ایشان را

در عقب باز داشتند حکم شد که همه مردم درین روز لباس فاخره بپوشند تا در نظر دشمنان
 مهیب نمایند در جودین چون شنیدند که امروز پانژوان سپه کرده اند در جودین و
 در روز پنجشنبه و شنبه و سوم رت و اسب و اسبها و در شاسن و غیره را طلبیدند
 گفت که باران امروز پانژوان ترتیب لشکر را بغایت خوب کرده اند ما که از جنگ
 دیروزه ترسیده اند و سفارش ما همان است که شما در محافظت و نگاهداشت بهیکم تپامه
 تقصیر کنید و دیروزه که محافظت بهیکم تپامه خوب کردید و دیدید که فتح از جانب شما شد و مردم
 میباید که محافظت بهیکم تپامه مکنید تا خطر بیا بید پس کوروان هم افواج خود را مرتب
 کردند و متوجه جنگ شدند که در اول جنگ ارجن و بهیم را بهمن و دهرشت و من و
 پنج کیکی میخواهند که یک جانب حمل نمایند بهیکم تپامه تنها برین نه بهادوان نامند
 ناخت چون نزدیک رسیدن برین جماعت تیر باران کرد که تمام افواج پانژوان
 برهم خورد و ارجن چون بهیکم تپامه را دید که بان دلیری می آید و مردمان از آمدن او
 هراسان اند با کوشش جوی گفت که بهیکم تپامه در غضب آمده است بجهت دولتخواهی
 در جودین میخواهد که همه مردم را برهم زند اگر شما بفرمایید من در برابر او مردم و او را
 بکشم کوشش جوی گفت که من ارا به ترا در برابر او می برم آنچه میتوانی با او کن کوشش جوی
 آنرا گفته ارا به ارجن را در برابر بهیکم تپامه آورد و جماعتی از ارجن که محافظت بهیکم
 ایشان را باز داشته بودند همه بجهت محافظت او پیش آمدند چون ارجن و بهیکم تپامه
 رو برو شدند اول مرتبه بهیکم مهن تیر آهمن و فولادی بر ارجن زد و در روز پنجشنبه
 پنج تیر در کپاچاج و پنج تیر و سوم کت سه تیر بر ارجن زدند و این همه تیرها که باران رسید
 چنان بود که سنگها بر کوهی زنده ارجن اصلا از آن تیر با متغیر نشد و کمان گانند و خود
 برداشته بیست و پنج تیر بر بهیکم زد و شصت تیر بر در و ناچاج و نه تیر بر کپاچاج و شصت تیر
 بر سوم رت و پنج تیر بر در جودین زد و مردم چون دیدند که ارجن تنها در میان باغیان
 مانده است اول ا بهمن پسر ارجن بر سر درواخته رسید و ساک از عقب او و پنج پسر و پسر
 یک مرتبه بدو ارجن آمده با مخالفان آغاز محاربه کردند و دهرشت و من بر سر در و ناچاج

رفت و در جودهن با همیکم تا پاره گفت که شما را از تیرهای ارجن سست می بنیم و کسی که
 بغیر از شما با او روبرو تواند شد کزن ست اما او بجهت نزاع شما جنگ نمیکند و ارجن نام
 لشکر باران مندم خواهد ساخت همیکم تا پاره چون این سخن شنید گفت بچکاری از سپاهیکم
 بدتر نیست و بفرمود تا ارا به او را برابر ارجن رانند و با ارجن بنیاد جنگ کرد و از طرفین
 تیر بسیار بر یکدیگر زدند و همیکم تا پاره سه تیر بر سینه کزن جویز و دو خون بسیار از ورون
 شد ارجن چون دید که کزن جویز خمی شد در غضب رفت و سه تیر بر بهلبان همیکم
 زده او را بکشت همیکم دیگر را طلبیده بر بهل خود سوار ساخت و با ارجن بنیاد جنگ
 کرده یکدیگر را زخمی ساختند و دهرشت و من با ورون چارج جنگ در آمد و درون چارج
 شمشیر کشیده بر سر دهرشت و من راند و بهلبان او را با چاره پ ارا به اش بکشت
 دهرشت و من هم شمشیر کشیده بهلبان ورون چارج را کشت و نیزه کشید و متوجه درون چارج
 شد و درون چارج تیری بر آن نیزه اش زد که از پا پاره کرد و دهرشت و من دست بکمان تیر
 برده چند تیر بر درون چارج زد و درون چارج چنان تیری بر کمانش زد که کمانش خورد کرد
 دهرشت و من کمان دیگر بدست گرفت الفصه تا نشش کمان بگرفت و درون چارج
 کمانهای او را به تیرها شکست و دهرشت و من در غضب شده گزید و دست و
 و درون چارج تیری برگزید و درون چارج گزید از دست او با قتل و بهیم چون دید که
 درون چارج دهرشت و من را زبون ساخته بدو و متوجه درون چارج شد چون
 بمیان دهرشت و من و درون چارج رسید راجه بهار سر راه همیکم گرفت و با بهیم
 آغاز جنگ کرد و چون بهیم در میان درون چارج و دهرشت و من درآمد درون چارج
 ایشان را گذاشته بر سر راجه برات و فوج او دوید و راجه بهار که کیت منت نام داشت
 چون برابر بهیم آمد بهیم ارا به بر او راند مردمان راجه بهار باده هزار فیل و پیاده
 بیشمار بکوبک صاحب خود آمده بهیم را در میان گرفتند و بهیم گزید خود را گرفته بر هر فوج
 که حمله میکرد از کشته پشته با بهیم می انداخت و بهر گزری چند فیل را میکشت آنطور
 جنگ در میان بهیم و ایشان دست داد که یاد از جنگ اندر با برتر آمد و راجه

چندیری در هشت گیت بکوک بهیم آید سپر راجه بهار شکر و می نام بکوک پدر کرده باراجه
 چندیری جنگ کرد و او را منعم کرد و بهیم تنها در میان آن مردم مانده بود و از هر طرف
 که حمله میکرد مردم بسیار و فیلان مست را میکشت و بر سر هم می انداخت پس راجه بهار
 چون راجه چندیری را منعم گردانیده شمشیر کشیده بر سر بهیم آمد بهیم بجنگ شوالی که شکر بود
 برسد و بهلبان بهیم را با چار سپر ارا به بکشت بهیم را چون چشم بر او افتاد و بهلبان
 و اسپان خود را کشته دید در غضب شد و چنان گریزی بر شکر دیوز که او را با بهلبان و
 و بهلبش در زمین نرم کرد راجه بهار چون سپر را کشته دید عالم در نظرش تیره و تاریک
 گردید شمشیر کشیده فیل را بر سر بهیم راند چون بهلبان و اسپان بهل او کشته شده بودند
 بهیم گریز خود را گذاشته شمشیر بکشید و از بهل نیز رسته متوجه او شد تا بهیم با او برسد
 او چهاره تیر بر بهیم انداخت و بهیم تمام تیرهای او را در راه شمشیر زد و سپر دیگر راجه
 بهار پیشتر از پدر فیل خود را بر سر بهیم راند چون نزدیک رسید بهیم با پی برودمان فیل
 نهاده بر فیل سوار شد و سر سپر راجه بهار را که همان منت نام داشت از تن جدا کرده بجای
 پدرش انداخت پدر چون هر دو سپر را کشته دید از غم نزدیک بود که هلاک شود فیل خود
 نزد بهیم راند و بهیم هم بنیاد جنگ کرد میان ایشان آن فلور معرکه در میان گرفت که شرح
 آن نتوان کرد و اگر کرده و اخبار معلوم نشد که بهیم کدام است و کنت منت کدام بهیم است
 در آن کرده گریز خود را زمین برداشت و از روی غضب آنچنان بر راجه بهار زد که او را با
 فیلش بزین نرم کرده لشکرش چون سوار خود را کشته دیدند همه بیک بار بر سر بهیم و پدر
 بهیم بوق فتح بنواخت و بعد از آن متوجه جنگ شدند چون صدای بوق بهیم بشکریان رسید
 دانستند که بهیم فتح کرده و چون دیدند که مردم بسیار بر سر او آمدند در هشت و منج سانگ
 بکوک بهیم دویدند چون خبر کشته شدن راجه بهار بگوروان رسید همه غمگین و دل شکسته
 شدند و بهیکم تپامه بر سر بهیم راند و سانگ هشت و منج سر راه بهیکم تپامه گرفتند و
 هر یک سه تیر بر بهیکم تپامه زدند در نیوقت ارا به دیگر صحبت بهیم آوردند بهیم برابر ارا به سوار شد
 متوجه جنگ بهیکم تپامه گشت چون نزدیک رسید بهیکم چندین تیر برابر ارا به بهیم زد

تاریک

اسپان او را بکشت و بهیم بر چیم خود را برداشته بجانب بهیکم تا آمد انداخت و
 بهیکم به تیر بر چیم او را دو پارچه کرد و بهیم گرز خود را گرفته از عرابه زیر جث متوجه بهیکم
 شد و هر شش دهن با بهیم گفت که بهیکم آن طور سواری نیست که تو پیاده در برابر او
 در آئی او ترا خواهد کشت بر ارا بهمن سوار شو ساک درین وقت نزدیک سینه بهمن
 بهیکم را بکشت و یک دو تیر بر اسپان بهل زود اسپان چون نگاهبان نداشتند بهیکم را
 برداشته رو بگریز آوردند و از فوج در جودهن گذشتند ساک و هر شش دهن از بهیم
 پرسیدند که تو کجا بودی بهیم قصه تمام جنگ خود را از کشتن راجه بهار و پسران او و
 گرنجین راجه چندیری را با ایشان گفت و ایشان او را تحمین بسیار کردند و برابر
 چندیری لغت فرستادند و در ناچایج بر سر راجه دروید گرفته بود پسرش استخوانا
 بکوک پدر رفت و پسران راجه دروید سکندری و دیگر برادران در برابر ایشان آمدند
 میان ایشان جنگ عظیم شد ابهمن پسر ارجن بکوک راجه دروید آمد همچین پسر جودهن
 در برابر ابهمن آمد هر دو با هم بنیاد جنگ کردند همچین گمان ابهمن پسر ارجن داشت
 ابهمن گمان دیگری بدست گرفته چندان تیر بر همچین زد که او بهیوش شد و جودهن
 چون دید که پسر زبون شده ارا به بکوک پسر بر سر ابهمن را اندر دمان دیدند که در جودهن
 نمود تاخت آورده بسیاری از راجا همراه در جودهن بر ابهمن تا مانند لشکر پاژوان
 فریاد بر آوردند که ابهمن را میکشد ارجن چون آواز شنید هم پسران به
 سر در جودهن و مردمش را اند چون مردم در جودهن آواز ارا به ارجن را شنیدند
 اکثر رو بگریز نهادند سلاح و فیل و اسپان را همانجا گذاشتند خوار با سلاح در میدان
 ماند و هیچکس نتوانست که در برابر ارجن در آید در جودهن چون دید که مردمان رو بگریز
 نهادند هر چند فریاد میکرد و لشکریان را نام بنام می طلبید هیچکس گرش نمیکرد
 میگرفتند چون دید که هیچکس نماند لا علاج خود هم رو بگریز نهادند و فتح عظیم نصیب پاژوان
 ارجن و سرکیشین جوی هر دو بود قهای فتح در میان نواختند و آن روز پاژوان را فتح
 عظیم دست داد پاژوان و لشکریان ایشان بنحالی تمام بنازل خود بازگشته

بزرگوار

و غنیمت بسیار گرفته بودند تا آنکه شب گذشته چون سوم روز شد باز فرقی بین صفهاست کردند بهیکم تپامه بر دم خود گفت که امر فرقی است که بپویه کنم پس فرمود لشکر را بصورت گزرتی ترتیب دادند و خود با جمیت تمام بجای منقار گزرتی شدند و در ناچار چو و کورت براراد و چشم اعتبار نموده و اسبها را و کرا پا چای بجای سر شدند و راجه بچاره و با جهوره و پنج کیکی در راجه ماند با تا که حالا به کالیپی مشهورست راجه بهور شر و مثل راجه سیال کوٹ و مثل راجه در دهمگت راجه کامر و در اجامی سنده که ما بین پنجابست بهراجی جیدرت بمنزله گردن شدند و در جردین با صد برادران بجای پشت شدند و بندوان بند و کنبو جان و جماعه مسلمانان بمنزله پای گزرتی شدند و سور سنیان مردم ولایت گدوه و لشکر کلنک که حالا بهار مشهورست بازوی رست و فوج کار و کوه که به جونپور مشهورست و مردم کنبج که در دامن کوه واقع شده نزدیک با و ده است و جماعه افتخامان ستر شده با راجه بر بدیل بازوی چپ و باقی مردم بجای سینه شدند پانڈوان چون ترتیب کشگر گوروان دیدند فواج خود را بصورت هلال که آنرا ارده چند میگویند رست ساختند و قرار دادند که هر وقتی که مقدمه لشکر ایشان بجای پانڈوان روان شود میباید که ماتکی شویم و از هر دو جانب ایشان بازیر تیر بکسیم بعد از آن که پریشان میشود آن زمان جمع شده می تانیم برین قرار جنگ روان شدند و طرف رست هلال بهیم با بهادران نامی بود بعد از آن راجه پراٹ و در و پد و نیل و نیلا و ده و هانیل و در هر شت کیت راجه چندیری که اول چند نام داشت و راجه کاشی و مردم جونپور و در هر شت دمن و سکندی ده پسران در و پد و پس جد مشتر و کل و سهدیو و سانگ و پنج پسران در و پدی و ابهمن پسر ارجن و کمر و که پسر بهیم و پنج برادران کیکی و کرشن جو با رجن در غول شدند و ما بین جد مشتر و سانگ قرار گرفت و شروع در جنگ کردند و بطوری با هم می تاختند که اول در صفها ترتیب می ماند و جنگ مغلوبه میشد و پانڈوان قرار چنان دادند که در لشکر غنیم غوطه خورده ایشانرا پریشان ساخته باز ترتیب سابق یکجا شوند بهیکم و ارجن با یکدیگر حمله آوردند و جنگ

۲۶

در پیوستن و در معرکه گردی عظیم برجاست چنانکه مکره گیرانی شناختند و به آوازه تیر می انداختند
و با آنکه از احوال همگی خبردار نبودند اما چون ازین طرف ارجن سردار بود و در آن طرف
بهیکم تپا مه این هر دو مها دران نمیکند داشتند که در مپوه خللی افتد و بعد از حمله
هر جا که رخنه در صفت می افتاد باز بجای خود می آمدند و فیل سوار با فیل سوار اراچی
با اراچی و پیاده با پیاده جنگ میکرد و در گوشه میدان از کشته پشته شده و از تیر و کیش
و شمشیر و تیر با و دیگر سلاحها در زمین انبار افتاده بود و بسیار تن بی سر و بسیار پ
بی سوار میگشت در زمین از بسیاری نقشهای مختلف و صورتهای رنگارنگ
مثل نگارخانه چین شده و از خون جو میا روان شد و گرد و غبار با فرو نشست و قالمها
در رقص در آمده هر سو فریاد میکردند و متان لعل با میزدند و جنگ کنان در آن وقت خیر
بودند گویا این بیت حسب حال ایشان بود بیت متان کشتگان تو هر سو فاده اند
بینخ ترا مگر که بی آب داده اند و از کشت خون ریزی و کناکشی که در آن روز واقع شد آن
جنگ مهار و در نام یافت یعنی قران عظیم ش و چون همه دیدند که قالمها می مرده در جنگ است
یقین داشتند که این علامت است که همه مردم کشته خواهند شد بنا بران هر دو
فرق دل بر مرگ نهادند و زنگی را در اع که زدند بهیکم تپا مه و در و نا چاچ و جیدرت
پیر و کرین و شکون و شل بکیا رگی حله بر پا نژوان آوردند و نزدیک بود که آن فوج را ازین
وزیر بر سا زند درین چین بهیم با که و که و سناک و چیکتان و برنج پسران در و پدی باره جای
دیگر مقابل بهیکم و جامعه او شدند درین چین جهان روشن از که در مثل شب تاریک شد
و هیچ چیز در نظر نمی آمد غیر از فیلبانان که از بالای قیل مانند ستارهای خرد نمودار میشدند
در خشدن تیغها دران تاریکی مثل شهابی بود که از آسمان می ریزد چون بر در وجود من حال
لشکرش مخفی ماند ترسید که مها و بهیکم تپا مه و مها دران دیگر کشته شده باشند پس
با هزار اراچه چنان بر پا نژوان دوید و پیش از همه که که و که استاده بود با اراچه جنگ
در پیوست و هر چهار پا نژوان بغیر از ارجن با بهیکم و در و نا چاچ جنگ بنیاد کردند و ارجن
در غضب شد و با همین و سناک جاد و چنگل می پیوستند و از جانب سن سناک

چندین هزاره را به سواران راجن را در میان گرفت و هر جنس سلاحی که داشتند از تیر و شمشیر و نیزه و برجه و گرز و غیره همه را کار میفرمودند تا آنکه هر سلاحی را که برومی انداختند او تیر می برد و در پوتها بر او آذین میگفتند و چون هیچ سلاحی نماند درختان را از جا میگرفتند و حواله یکدیگر میکردند و چون کار از آن هم گذشت دست و گریبان شدند و پشت و لگد میزدند و بدنهای می گزیدند و ساگ و ابهمن با مردم قندار و شل مقابل بودند و در آن معرکه داد مردانگی میدادند و شل چندان تیر برابر به ساگ زد که مقدار ناخنی هم از آن ارا به درست نماند و خورد شکست و اسپان هر کدام دست و پا مجموع شد بجای بی یافتند و ساگ از ارا به بز زمین آمده خود را برابر ابهمن انداخت و هر دو بر یک ارا به سوار شدند و لشکر شل را به تیر گرفتند و چنان آن فوج را پریشان ساختند که باد تند کوههایی ابر را از هم جدا میسازد و درین زمان بسیکیم و درون چایج در لشکر یاندران رخنه انداخته و عظیم را از پیش برداشته بر سر جبهه شتر رسیدند و زور برد آوردند و جبهه شتر نیز با نکل و سهدیو پاک ثبات افشوده حمله های بسیکیم و درون چایج را تحمل آوردند و از آن انطور جنگ میان هیچ کس واقع شد که نظام گیان را از تماشای آن مومی برتن ایسا و ندر بیدلان چرلان را روی زرد میشد بیت اندران میدان که فرق از مردان آمد و بود و ای بسا کس را که لبها خشک و روها زرد بود و چون در جبهه آمد و حمله های قوی برومی آورد و مردم هر دو بازوی او را شکافته خواست که زخمی بروزند و درین اثنا در جبهه تیری بر کمان نهاده تا سینه کهم که رانشانه سازد و او را راهی عدم نماید بهیم این حالت را دیده پیشدستی کرد تیری بر سینه در جبهه زد که او بهیوش بر عرابه افتاد و خواست که بز زمین افتد درین وقت بهلبان او چاکدستی نموده عرابه او را جانب لشکر خود روان ساخت و در نیالت بهیم در تبسم شد و فریاد زد که از معرکه مردان کجا میروی پس بهیم از عقب او روان شد و مردم او را نیزه و میکشت و از دنبال بهیم جبهه شتر و در شل و من رخنه در صفت کرد و روان انداختند و گزید و کور روان افتاد بسیکیم تمامه و درون چایج فریاد و غوغا بسیار میکردند و بلشکر گیان خود و دلگیری میکردند و بلشکر گیان خود باش باش میگفتند همگی از گفته ایشان نمی ایستادند

راختن

و ایشان هم از جنگ بیارمانده شده بودند و گفتند زبان درازی کرده دست بسلاح نمی بریزد
 و از روی غیرت جنگ نمیکردند و در جودهن چون آواز ایشان شنید و از نجاتت بهوشی
 بهوش باز آمد دید که پله در گریه شده است از روی تمور با ناک بشکر خیزد و زد که کجا می روی
 برگردید که مرا هیچ قضیه نیست بجز بازگشتن او از فوج از هر طرف چنان در فوج آمد که دریا
 در شب های زیادتی ماه در حرکت می آید و در جودهن خشکین شده خطاب به بسیکرم پیامد
 در روز و ناچار جگ کرد و گفت اگر شما مرا میخواهید زودتر میان پانڈوان و آندیناگر با من بیجا
 آید برستی جنگ کنید و اتفاق را از دل دور سازید و الا این چه معنی دارد که لشکر ما گریه
 باشد و شما در بهادر بی نظیر چنان تفرج میکنید باشد و به لشکر بیجان جنگ نه کنید و مردم را
 نگرید امید بسیکرم تا پامه بشنید این سخنان تبسم کرد و گفت از راستی گریه نیست چون
 شده میباید گفت اگر ترابا بد اختیار داری من اول تو نگفتم بودم که پانڈوان چا معنی
 هستند که بر ایشان کسی غالب نمی تواند آمد و ایشان را مقهور نتوان ساخت چرا که
 این پنج برادران بر اندر هم غالب آمدند اما از دست من آنچه خواهد بر آمد در وادی
 جنگ تقصیر نخواهم کرد و تا دوسه روز مانع میشوم تا لشکر شما را بر هم نمیتواند زد و آنچه مقدر
 هست این است اما این معنی از خاطر خود محو سازید که شما ایشان را قتل کنید و نابود
 ساخت پس از شنیدن سخنان بسیکرم تا پامه در حدود من را آتش غضب فرو گرفت
 و بقوت تمام موره سفید خود را بنواخت و دیگر برادران و لشکر نیز موره های سفید را
 نواختند بر تبه غلغله در زمین و زمان افتاد پانڈوان دانستند که این همه علامت
 آنست که در جودهن باز در غیرت آمده قصد جنگ عظیم دارد پس پانڈوان نیز فرمودند
 تا بوق جنگ نواخته همه مردم مستعد جنگ شوند و زمان از هر طرف بجهت تمام جنگ
 و جنگی واقع شد که بصورت آن جنگی در هیچ تاریخی کسی یادداشت و خون از بدنهای
 جویمای آب در زمین روان گشت و از بسیاری کشتهای عرابها و اسپان راه گردیدند
 و شعاع زره های هزار منجی که بر بدن کشتهای بود در زمین مثل روشنی تابان در شبهای تاریک
 در آسمان می نمود در میان جنگ بسیکرم تا پامه پیشتر آمده بنیاد تیر اندازی کرد و تیرها را

باران بران کرد و عرابه او همچو باد گرد برگردان شد میگردد و هر کس که اراده نمود که در برابر
 او در آید تا نگاه میکند او را بظرف دیگر میدید که مردمان را نیزند و میکشد مردمان
 در کار او حیران شده بودند و بعضی میگفتند که او سحر میآورد و تیر او بر هر فلک است
 برگشتن آن دارو یا بر آب و آدمی که میرسد دیگر از جانمی جنبید و همچنین بسیاری از
 لشکران پانژوان را بر خاک انداخت و در وقت که شش جوید با رجن گفت که تو دائم در
 ایام سرگردانی در جنگل که میگویی میگفتی که روزی بوده باشد که با کوردان جنگ کنیم
 و انتقام خود را از ایشان بگیریم ام فرد آن روز است و می بینی که مردمان شایسته نوع روی
 بگیرند آورده اند اگر کاری میکنی حالا وقت کار است ارجن بکش جوید گفت پس شما را به
 مرا برابر بیهکیم تا به برسانید که شش جوید را به ارجن را بتجیل تمام رانده در برابر بیهکیم
 آورد چون آواز آمدن ارباب ارجن بگوش مردمان را چه جدی شهر رسید دیدند که ارجن برابر
 بیهکیم میبرد همه را قوت دیگر حاصل شد و مردمانی که میگفتند همه باز گردیدند بیهکیم چون
 دید که ارجن متوجه اوست او نیز ارباب خود را برگردانیده با ارجن رو برو شد و برابر ارجن
 تیر باران کرد چنان تیر او همچو باران برابر ارجن برابر ارجن تیری زده گمان
 بیهکیم را دو پاره کرد بیهکیم گمان دیگر بدست گرفت خواست که ارجن را بزند که باز ارجن
 کمانش را بشکست بیهکیم گفت فرزند رحمت باد از تو این کار نامی آید حالا مردان باک
 و گمان دیگر بدست گرفت ایک مرتبه چندین تیر برابر ارجن انداخت و بیهکیم را ارجن برگردید
 گردیدن گرفتند که شش جوید نوعی ارباب ارجن را میگرددانیدند که اصلا تیر بیهکیم تا به او
 نمیرسد و هر چند که بیهکیم میخواست که او را ببیند میسر نشد بیهکیم نیز ارباب خود را تیر کرد و چنان
 تیر باران برابر ارجن کرد که وصفت تقوان کرد که شش جوید دید که ارجن زبون میشود با خود گفت
 که لشکر جدی شهر مغلوب شد پس با رجن گفت که من بیهکیم تا به ما میرسم و این بلا را از سر
 پانژوان دور میسازم درین وقت در جودین بفرمود تا در دونه چای و جدی پرت و شهر را
 و کربا چای و جمعی دیگر از بها دران در جاهای بزرگ آورده به محافظت بیهکیم تا به
 آیتان و جمعی ببرد او برگرد ارجن آمد چون ساک این حال را او بد با مردم خود آورده

خود را بر مخالفان خود چنان جنگی کرد که کشتن جویو تعریف او کرد و مردمان مخالف آن پیش
 او رو بگریز آوردند و در وجود من با مردمان تازه زور رسیده چنان جنگی در گرفت که زیاد
 از آن تصور نتوان کرد و زور بر پانڈوان آوردند کشتن جویو را دیگر طاقت نماند از
 او راه ارجن بریزیدست و چکر خود را بر دست گرفت و بغضب و اعتراض تمام بجانب
 مخالفان دوید و چکر خود را بر سر دست بگردش در آورد همه مخالفان چون کشتن جویو
 را باین حال دیدند بر دست از جان شستند بهیکم نیامد گفت که ای کشتن جویو اگر
 تو بیگشتی مرا اول بکش چه دولت ما را از آن بهتر باشد که بدست تو کشته شویم و یا داری
 که در لاهی در وجود من و ارجن بطلب شما آمده بودند شما گفتی که من درین جنگ سلاح
 بدست نیگیم حالا معلوم شد که بدست بند و بیج نیست بگوان هر چه میخواهد میکند حالا
 بگوان چنان کرد که سلاح بدست گرفتی درین وقت که کشتن جویو چکر خود را بر سر دست گرفته
 بود که با نواز ارجن دید که اگر کشتن جویو این چکر را می اندازد تمام مخالفان را یک مرتبه خواهد
 خود را از راه بریزد انداخته بدوید و در پای کشتن جویو افتاد و گفت که گناه این مردم را
 بخش و پاس جان سخن که گفته بودی که در جنگ سلاح بدست نگیرم بدار هیچ حاجت نیست
 که تو زحمت خود را بدی من بوجه شما همه این مردم را میکشتم کشتن جویو این سخن از ارجن
 بشنید و دید که او در کمال زاری در با افتاده است چکر را از سر دست فرو داد و در دست
 را برداشت او را گرفته بازگشت و بر راه سوار شد و بوق خود را بواجت مردمان بخاند
 که همه دست از جان شسته بودند چون دیدند که کشتن جویو بازگشت همه خوشحال گشتند و چون
 کشتن جویو بوق جنگ نواخت در وجود من نیز بفرمود تا باز نثاره جنگ را بنوازش
 در آوردند و بهر شروا و شل و بهیکم نیامد باز حمله بر لشکر پانڈوان آوردند و در جویو
 شمشیر بدست گرفت و شل گرز بدست و بهیکم نیامد نیزه و بهر شروا تیر و کمان گرفته بود
 و همه بر سر ارجن ماندند ارجن تمام اسلحه ایشان را به تیر شکست چون آواز کمان
 ارجن بگوش مردم رسید راجه پراش در او در و پد بال لشکر خود بکوبک ارجن در آمدند و
 بر مخالفان تاختند نیلایان در جویو و لشکر پان او یکبار بر ارجن و مردمانی که

جنگ از پیغام

بگویم که او آمده بودند جمله آورده و نمازین چون دید که مخالفان بغایت پر زور می آیند دست
 برکش کرده تیری را که اندر بار داده بود و آنرا اندر بان گویند از تیر کش بر آورده
 بانداخت بر یک مرتبه بخت صد فیل را بکشت و ده هزار عرابه در هم شکسته و همه اسبان و
 مردمان را که بران سوار بودند بکشت و بسیار سواران را بر خاک هلاک انداخت از جمله
 راجه پورب و راجه سورتمه درین مردم کشته شدند که روان چون این را بدیدند بیک مرتبه
 همه پشت دادند و دیگر نیز آوردند بیکم تپامه و در جودین و جیدر شهر و دیگر راجه ها و
 بزرگان لشکر بگشته آهسته آهسته بمنازل خود باز گشتند و همه کس تعریف این جنگ
 از جن میکردند و میگفتند که اگر او یک تیر دیگری انداخت هیچکس از ما زنده نمی ماند
 پانزدهان بفتح و فیروزی و خوشحالی تمام بمنازل خود باز گشتند و همه آمده از جن را با کربان
 فتح میکردند تمام شمال فرسوم از جمله نرود روز جنگ که روان و پانزدهان و ده روز جنگ
 بیکم تپامه و تفصیل جنگ روز چهارم که در میان کوروان و پانزدهان واقع شد
 اینست چون روز دیگر شد اول صبح مردم طرفین غسل کردند و لباسهای تازه پوشیدند
 و بر اسبان تازه سوار شدند و باز کوروان پیوه کردند بدستور ابر فوج لشکر علی بن
 علی ه صف بسته و از عقب هم فوجی مثل بارهای ابر روان شدند پیشتر از همه بیکم تپامه
 بود و از عقب او که پا چلج و مثل و بنشت و اسوس سخامان و سورت و در جودین بودند
 و دیگران فوج از عقب هم می آمدند پانزدهان هم بهیبت و صلوات هر چه تا متر
 متوجه جنگ شدند پیشتر از همه از جن بود از عقب او پیش ابرمن با مردمان
 بها و زمامی و دیگران همه بعضی در غول و بعضی در دست رست و بعضی در دست
 چپ بترتیب تمام رو بکارزار آوردند اول مرتبه بیکم تپامه متوجه از جن
 گشت و از جن نیز متوجه جنگ او شد و آن دو پیشکوانان پرول
 در برابر هم در آمدند و آغاز تیر اندازی کردند و چندین تیر بر یکدیگر زدند
 و در جودین با ججه که همراه او بودند بر کواک بیکم تپامه بر اسبان
 آختند ازین جانب ابرمن پس از جن چون دید که آن قدر

سازمان

بهادران بر سر پاد آورده اند او هم با بهادرانی که همراه داشت بکویک پدر بر مخافتان
 تاخت بیکم نیامه ارجن را گذاشته متوجه ابهرن شد جماعتی که بیکم بیکم تعیین بودند
 مثل شل و اسو سخامان و بهور و مشرو و سومت و چترسین ایشان هم متوجه ابهرن
 شدند چنانچه پنج فیل بگردشیری در آیند این پنج کس بگرد ابهرن در آمدند ابهرن
 باین جماعت و این فوج جنگی کرد که همه کس از دوست و دشمن بر جلادت و دلانوی
 او آفرین کردند و این پنج کس را از بون ساخت پشمی در وجوده من چون این جنگ
 ابهرن را دید غیرت آورده بر سر ابهرن تاخت ابهرن چنان تیر بر اسو سخامان زد که
 او را بی شعور ساخت و پنج تیر بر شل زد چون دید که پشمی می آید متوجه بجانب او شد
 و چترسین و سومت و بهور مشرو از عقب او در آمدند ابهرن باز گشته هشت تیر بر
 سومت زد و دو تیر بر چترسین و پنج تیر بر بهور مشرو زد این جماعت از عقب مبارزات او
 ابهرن خود را بچمین رسانیده چنان تیری بر او زد که میوش گشت در وجوده من گفت که
 یاران ابهرن بسپر مرا میکشد و پنج کیکی و راجه بهار و چند راجه دیگر با بیت و پنجاه بهار
 نامی متوجه ابهرن شد ارجن چون دید که آنقدر مردم سپر او را در میان گرفته اند
 خود را به تعجیل بسپر رسانیده بران مردم تیر باران کرده ایشان پدر و پسر را در میان
 گرفتند راجه دروید با سپران خود در هشت دمن و سکنندی و دیگران و فیلیان را
 از پیش برداشته به کویک ارجن آمدند که با چایج با مردم خود از یک طرف بر سر ارجن
 رسید و هشت دمن از یک طرف سه تیر بر بناگوش کرد با چایج زد و پسر سومت چون دید
 که با چایج زخمی شد از یک طرف در آمده ده تیر بر هشت دمن زد و هشت دمن و
 بطرف او آورده بیت و پنج تیر بر وز و اسپان همراه اش را انداخت او از ارا به بریز
 جت شمشیر کشیده متوجه هشت دمن شد و هشت دمن در غضب شده گز خود را
 بدست گرفت چون با او رسید آن گز را بر سرش زد که بازین هموار شد سومت چون
 پسر خود را کشته دید از روی غضب بر هشت دمن آورد و ده تیر بر هشت دمن زد
 اما اصلا دروازه نگردد و شل بر سر راجه دروید آمد و با او آغاز جنگ کرد و هشت دمن چون

تا اینجا از سخن شنید گفت که همه چیز به تقدیر مملوکوان رابته است زور و حشم و لشکر و بیخ
 و نعل ندارد با وجود که لشکر ایشان از لشکر سپر بسیار کتر است از قوه همین می شنیدم که
 فلان کس از مردم ما کشته شده و فلان فوج ما منزه گشت فتح از جانب پانژوان می شود
 سنجی گفت که شما راست میگوید این همه از شاه و سپه شامند حالا حکایت جنگ شنید
 بعد از آن شل بر دهرشت و من راند و در وجود همین هم با مردم بسیار بر سر دهرشت و من
 در وجود همین چهار تیر بر دهرشت و من زور و چتر سپین هفت تیر و دیگری بنیت و دیگری دانه
 و دیگری پنج و دو شاشن کشش تیر این همه تیر با یکبار بر دهرشت و من خورد و دهرشت و من
 با وجود آنکه این همه تیر بر او خورده بود اصلا از پا در نیامد و تیر و گمان خود را بدست
 گرفته هر مرتبه دانه تیر و بیت تیر و بیت پنج تیر بر هر کدام ازین جامعه میزد و بهمین چون
 دید که مخالفان بر دهرشت و من زور آورده اند گرز خود را بدست گرفته بر زور چون
 دوید در وجود همین ده هزار فیل همراه بهگدت کرده بفرمود که سر راه بر بهمیم بگیرد و بهمیم گرز
 را برگرد و سرگردانیده هر مرتبه که فرود می آورد چند فیل را با فیل بانان بر زمین نرم
 میاخت و اگر آرا به سواران نزدیک می آمد چهار چهار پنج پنج آرا به را با سوارانش
 بیک گرز خورد میکرد بسیار فیلان را میکشت و سهد یو سپر حرا بنده بر سر اسوستها ما
 راند چندان تیر بر اسوستها ما زد که اسوستها مان بی شعور شدند و بهلبان او را به پیش پای
 در و ناچار چارج بود در و ناچار چارج بر سر سهد یو سپر حرا بنده راند و تیر بسیار بر او زد و او هم
 با در و ناچار چارج جنگ در آمد در و ناچار چارج نزدیک بود که سهد یو را از پا آورد که نکل
 سهد یو سه سپر در و پدی بگو یک سپر حرا بنده در آمده با در و ناچار چارج آغاز جنگ کردند
 در و ناچار چارج با همسایشان جنگ غالبانه میکرد و بعد از مدتی لشکر را بهمیم رنجتند جنگ
 مغلوبه شد و بهر شر و اباساک جنگ در آمد و در وجود همین از یک طرف در آمده تیر
 بر پهلوی بهمیم زد بهمیم به بهلبان خود گفت با خبر باش و از راه مرا بر سر این مردم بران
 که اینها بر سر من می آیند از راه او را بهلبان بطون در وجود همین راند بهمیم ده تیر بر
 در وجود همین زور در وجود همین بی شعور گشت و ده برادر در وجود همین درین روز کشته شدند

و مردمانی که در اطراف او بودند از گرد پیش او متفرق شدند برادران و وجود من چون
 این حال بدیدند بیک مرتبه متوجه بهمیم شدند و او را تیر باران کردند و بهگدت فیل خود را
 رانده بر سر بهمیم آمد بتمه جنگ روز چهارم از هزاره روز جنگ کوروان و پانژوان این بهگدت
 در وادی شجاعت چنان شهرت یافته بود که او بلا می سیاه است از بلاهای بهگوان
 و از برای خلق مرگیت طیار تیری بر سینه بهمیم چنان زد که بیوش شده تکیه بر راه
 کرده افتاد و بهگدت تبسم کرد و فریاد زد که هر که پسر بهمیم بدیدن این حال را بناید
 و خود را بر نیلی که از طلسم ساخته بودند ایراوت نام داشت و سه دیو دیگر را بصورت
 خود ظاهر ساخته بر سه فیل ساختگی سواری فرمود چنانچه از یک کمر و چهار کمر و که شد
 متوجه جنگ بهگدت شدند و از آن سه فیل یکی انجن و دوم با من و سوم ما پدر نام
 داشت و هات و نیلان که زد که چنان بود که هر کس آن را میدید بدست خیال کرد
 از پیش او که نیران میشد پس کمر و که هر چهار فیل را بر بهگدت براندا تا آنکه او را بخوادم
 می سپیدند و فیلس را پاپیال میکردند و او از بی طامتی فریاد میکرد و مردمی طلبید
 در نیوقت نظر بهمیم برد و افتاد و بانگ بر مردم خود زد که بزوری خود را به کومک
 بهگدت برسانید پیش آنکه تلف شود او را دریا بید و در و ناچایج با صفت آماست و
 بهادران چیده بجنگ کمر و که در آمد بهمیم تا پاره در و ناچایج را نصیحت فرمود که کمر و
 در اصل دیو زاده است جنگ او بجنگ آدمیان نمی ماند و طلسم و دغا بازی بسیار
 میداند زنها را زو با محتیا طریاشی بلکه مصلحت چنان می بینیم که امروز با او جنگ متوجه
 بیاید داشت و چنانچه او طلسم کرده ما هم دغا بازی و تعبیه کنیم تا فردا هم بر دظفر تا بیم
 و هم بر پانژوان و مصلحت کوروان هم موافق رای بهمیم بود اما با این همه در و ناچایج
 روان شد که بهگدت را خلاص سازد و الفصه بدین شهر چون دید که در و ناچایج برانی خاک
 ساختن بهگدت بجنگ کمر و که آمد بهمیم را فرمود تا او خود را بندد کمر و که رسانید کمر و که را متوجه
 تمام حاصل شد از روی شوق فریاد زده گفت که حالا لشکری عظیم بر من آمده شما از
 پیش من کجا میروید و جان را چه طور میتوانید بر این را بگفت و بهگدت با گذشت متعال

در فوجا چای شد و در فوجا چای سخن بهیکم رایا کرد و جنگ با که و که مصلحت ندید و در نیت
 شب هم نزدیک رسیده بود بنا بر آن عثمان را باز کشید و برگشته با تفاق کوروان
 راه ویره گرفت و پانژوان چون دیدند که کوروان دست از جنگ باز داشته رجوع بنا بر
 خوردند و ندانیدند ایشان نیز عثمان بجانب ویره تا فتنه و غم و فوجاهاش باز گذشتند دست
 بر پشت کمر که نهاده بود تحسین مبارک و نمود آفرین میگفتند چون شب شد در جود همین پیش
 بهیکم تا مه رفت و همه بزرگان و سرداران کوروان را بحضور طلبیده بطریق حسرت و
 غلامت گفت که از جنگ امروزه و معاهده این حالت مرا نومییدی بسیار رود داده
 چه نسبت بشما مردم که هر کدام شما آن قوت و زور دارید که تنها فوجی را میتوان نیکت
 معلوم است که کمر که چه قدر زور و قوت داشته باشد عجب است که امروز همه متفق شده است
 در زیدید و بخیل روز را به شب آوردید و از عهده جواب او نتوانستید بر آمد و لشکرا
 گرفته برگردانیدید این ادا های شما خالی از آن نیست که با من بگانه نیستید یا کم زورید
 شوق اخیر را چه گونه باور دارم بان شوق اول پس بفرمائید تا مرا فکری دیگر بایر که بهیکم
 از جانب همه مستعدی جواب شده گفت که اگر چه سخن راست خواه از من شنوی خواه
 از دیگری پیش تو زجر قبول ندارد اما چون میبوسی بضررت بیاید گفت من اول هم
 بتو میگفتم و حالاً نیز میگویم که پانژوان مردم و گیرانند و ایشان را فتح کردن کار ما نیست
 چه هر گاه که ایشان اندر را فتح میکردند باشند و میباید و بوجوب از ایشان اعتبار گرفته فوج
 و سلاح بطریق اضافی تقویض کرده باشند و دیگر چرا چه مجال است که در جنگ با ایشان غالب آید
 نمائیش از دست ما آنچه برمی آید نیست که با ایشان جنگی و جدلی بکنیم و وضع آن قوت
 کرده از بلای ایشان حذر نمائیم بنا بر این مناسب آنست که تو هم حالاً بر سر انصابت بیای و ایشان
 بد آنچه میطلبند صلح نمائی چه هنوز هیچ زفته در آشتی از دست و آنچه مهسا و بوجوب
 دلش جیوار جن را تعریف کرده اند و گفته اند که این هر دو نزد ما را این وقت انداز آن
 خود بار با از من و از دیگران شنیده چه احتیاج بکراست بعد از آن که این مقدمات
 شنیده باشی باز را برای چه طامت میکنی و از آن نبیله نمینیم که نمک را بجمعی خوبیم

و جنگ نکفیم اما یقین میدانیم که پانژوان را نمیتوانیم کشت و ز فتح میتوانیم کرد و در جوین
 به شنیدن این مقدمات از بهیلم تمامه بنایت ملول شد از غضب برخاست و بجانه
 رفت و سر بچیده بخواب رفت چون روز چهارم گذشت در روز پنجم شد که روان نفع خود
 بصورت ننگ ترتیب دادند و پانژوان نیز بصورت سچان یعنی شکره صفت بستند
 و پیوه کردند و بهادرانی که در راه به سواری مرتبه اعلی داشتند از جانبین مقابل
 شدند و هر کسی با غنیم خود متوجه شد فیل سوار با فیل سوار و پاوه با پاوه علی بن ابی
 بهیم با چندها دران ناگهار بجای منقار سچان شد و سکنندی و در هشت دن
 بنزد کوه چشم و ساگ جادو بنزد میثانی و ارجن بنابه گردن و ابهمن با یک کوهنی
 لشکر بازوی چپ و دروید با هشت پسران بازو راست و یکی با یک
 کوهنی پشت و راجه بدشتر با نکل و سهدیو بجای آدم شدند و ارجن اطح شدند
 و بهیم سبقت کرده در مقدمه فوج کوروان که بهیلم تمامه سرداران بود و غوطه
 خورده بضر تیر باران صفهای انبیا را پنهان گردانید و بهیلم در غضب شد
 تیرهای بهیم با تیرهای خود بهین گرفت چنانچه از فوج پانژوان هر کس انجات
 را میدید چیران مبانند از ان تیر باران بهیلم دست باگم کرده معطل ماندند
 ارجن از کنار لشکر چون دید که قصوری و فتوری در لشکر پانژوان راه یافته تاب
 نتوانست آورد هزار تیر پانی بر بهیلم انداخت بهیلم تمامه نیز تیرها برومی انداخت
 و این تیرها در هوا بر یکدیگر میرسید و معطل میشد در جوین چون جنگ بهیلم و ارجن
 را بدید بدرو تا چای گفت که اگر تو با من راست و یگانه هستی پانژوان را فتح کردی
 چه مقدار است بجهتی که ما داریم میتوان اندر را مغلوب ساخت چه جای اینها حالا
 موقوف بر یکجستی و اخلاص ایران و دوستان مت در و تا چای گفت که من تیر
 از دل اخلاص و اعتقاد دارم و جانپاری پیش تو میجویم که بکنم حالا صدکاری
 مرا به بین این گفت و بر لشکر اعدا تاخت چون ساگ دید که در و تا چای در میان
 نوجبا در آمده مردم ما در هم بر هم زد خود مقابل در و نه چای شد و با او جنگ پیوست

کوهنی

و کازنهار عظیم در میان این دو پهلوان واقع شد و در روزنا چلچ بده تیرکاری ساکت
 زد و بطریق تمسخر تبسم کنان گفت که این طفل را به بندید که در مقابل من آمده جنگ میکن
 بهیم برین حالت اطلاع یافت و بدو ساکت آمده در روزنا چلچ را تیر زد در روزنا چلچ
 خشمناک شده چندان تیر بر بهیم انداخت که او زیر تیر نپایان شد درین اثنا ابهمن
 پسران در روپدی بکوک بهیم رسیدند و با او جنگ کردند پس ازان در روزنا چلچ و
 بهیکم تپامه کجا شده مقابل ابهمن و پسران در روپدی شده معرکه عظیم کرد و سکنندی
 چون دید که آن هر دو استادان کجا جمع شده اند و ابهمن و برادرانش هر دو خنجر سال
 مبادا ضلح شوند تاخته بجنک بهیم ایستاد و داد تیر اندازی داد و چندان تیر انداخت
 که نزدیک بود که روشنی روز پوشیده شود و بهیکم چون دید که سکنندی مقابل شده جنگ
 میکند تبسم کرد که این خود زلفت مرا صیف می آید که با او جنگ بکنم در وجود من چون
 غلبه سکنندی و برادرانش دید بباگ بلند فریاد زد و در روزنا چلچ گفت که ازین
 حرایت غافل مباش و بهیکم را از محافظت نمای مبادا که تلفت شود بنا بر این
 در روزنا چلچ دوید سرعت ضرب بر سکنندی انداخت و بهیکم خود سکنندی را گذارسته
 متوجه جنگ دیگر برادران سکنندی و ابهمن شده بود در وجود من دریافت که بهیکم
 نهاست و این جماعه بسیار بنا برین از جای خود جنبید و خود را به بهیکم رسانیدند
 شروع در جنگ کرد و جدی شتر با رجن گفت که در وجود من و بهیکم با هم اتفاق نموده میخوا
 که ترا با دیگر برادران از جا بزنند مناسب انگشت که ما تو از جا جنبیده خود را بدو
 ایشان رسانیم پس رجن و جدی شتر با فوج خود از عقب او روان شدند و آنطور جنگی
 میان فریقین واقع شد که زیاده ازان متصور نباشد و جانی که دو سر دار با هم در
 و هر دو تشنه خون یکدیگر باشند و از آن طرف مثل بهیکم و در روزنا چلچ و غیره و این طرف
 مثل رجن و بهیم و غیره باشند قیاس باید کرد که چه مقدار کس کشته شوند و چندان دست
 نپا و سایر اعضای آدمیان در زمین افتاد که جایی پانها در نبود و در آن معرکه
 کسی مجال گذشتن نداشت و از گوش و گردن و بازوی کشته چندان طلقه و گشتی

و طوق زمین بزمین افتاده بود که زمین مثل عروس آراسته در نظر نمی‌بود و سپه نایل
 و غیره هر طرف در آن بساط چون مهره‌های لبت کرده شطرنج افتاده بودند و از سپه
 شمشیر و نیزه معرکه حکم نیتان پیدا کرده و هر جا از بسیاری خون زمین مانند از غولان
 گشته القصه جنگ چنان کردند که حلقه حلقه از کشتن بر می‌خواستند و تنهای بی سر در
 حرکت بودند و اسپان بی سوار می‌دیدند و این را بزبان هندی می‌گفتند میگویند که
 بالا گذشت درین اثنا لشکر کوروان از بسیاری تیرهای ارجن سلسیم و چیران شدند و از
 ترس پناه به بهیلم آوردند و پس پشت او جای گرفتند کار بجای رسید که برآورد از کمان
 ارجن می‌شنیدند کوروان از اسپ بزمین می‌افتادند و همچنین فیل سواران از بالای
 فیل سرگون میشدند و پیاده را خود چه توان گفت آن زمان در جودهن فرمود تا جیدت
 و در ساسن و شل با چارده هزار ارباب سوار مقابل ارجن شوند و پانصدان نیز در آمده
 سر راه این سربس کس را گرفتند و فوج ایشان را به تیر گرفتند و جنگی قوی میان ایشان
 در گرفت ارجن همان طور بجنگ بهیلم مشغول بود هر جنس از سلاح تیر و نیزه و شمشیر حتی
 تبر و فلخن را هم کار می‌فرمودند و در او مردانگی میدادند و جاعه که در آن روز جنگ میکردند
 فنیلم کیدگیر بودند از آنجمله راجا و جین با راجا بنارس و بهیم با جیدت و جیدت با شل
 و سهدیو با کیرن و چتر سین با سکونندی در راجه برات با در جودهن و در وید با شکن
 و چیکتان و ساگ با در و ناچاج و سوتها و در شت و من با کرت پرا و در شت کیت
 با کرتا چارج مقابل بودند و با حریف خود چنان جنگ میکردند که در روزگار کسی ندیده
 بودند شنیده بود و وقتی که مردم بسیار کشته و مرده افتادند علامات خوزیزی شگونهای
 ظاهر شدن گرفت که در روز تار با می‌نخست و بی ابر باران و آواز رعد از آسمان شنیده
 میشد که آنرا بزبان هندی میگویند و با دلمی مخالف و زمین گزنت آفتاب
 چنان تاریک شد که مردم همگی را نمیدیدند در نیوقت جنگ نوعی اشتداد یافت که
 مردمان همچو کوه بر بالای کیدگیر افتاده بودند و چندان اسپان و فیلان و ارباب در
 میدان افتاده بود که مردم را مجال ندادند بعضی فیلان و اربابهای که سواران

کشته شده بودند بی سر در میان لشکر میگرددند و از بسیاری تیر که در میدان افتاده بود
 نام آن صحر حکم نیتان داشت راجه پراک و پسرش و سکنندی در برابر بسیکیم در آمدند و
 ارجن در برابر درونا چارج و کرا چارج و جدی پرت در آمدند و کل بسطرا و سهدیو در مقابل
 شل و پنج کیکی که بجانب کوروان بودند در آمدند و این کیکی ده برادر بودند پنج بجانب
 پانژوان و پنج بجانب کوروان و سانک چکیتان و ابمن و دهرشت کیت و کمر که این
 چند بهادر نامدار در برابر در وجودهن و صد برادر او در آمدند و همه با یکدیگر آغاز جنگ کردند
 نصف روز بود که این همه مردمان با هم با این ترتیب جنگ میکردند و نوعی شدت با هم
 بجنگ در آمدند که زیاده بران تصور نتواند بود و خلق بسیار از جانبین کشته شدند هر کدام
 از طرفین میخواستند که امروز فتح کنند و هر کدام از بهادران طرفین که با هم در میومند
 تا آنکه یکی دیگری را نمیکشت دست از در نمی داشت و میم که در میان جنگ در برابر بسیکیم در آمد
 بر چه بجانب او انداخت بسیکیم تیری انداخته بر چه او را در راه دوپاره کرد و بهیم گمان
 بدست گرفت بسیکیم یک تیر دیگر گمان او را بگشت سانک بکوک میم آمده و در نیز
 بسیکیم انداخت بسیکیم تیری زده بهلبان او را بگشت و بدو تیر در پاپ اما به او را زده
 اسپان چون نگهبان ندانستند سانک بروشته رو بگریز آورد و در مردمان فریاد بلند کردند که
 سانک ما خواهد کشت جدی پرت چند کس بدو ایند تا راه سانک ما گرفتند و بسیکیم هر آتش که
 در نیتان افتد در میان لشکر پانژوان در آمد و از کشته باشته با بر سر هم انداخت
 دهرشت و من خود را با ارجن رسانید و گفت که تو اینجا مشغول شدی بسیکیم تمام
 لشکر شما را کشت ارجن ارا به خود را بجانب بسیکیم راند و با دهرشت و من گفت که تو برو
 راجه جدی پرت و بهیم را خبر کن دهرشت و من پیش راجه جدی پرت آمده و با او همه حکایت
 بسیکیم را گفت جدی پرت و بهیم و راجه پراک و دهرشت و من با مردم بسیار متوجه جنگ
 بسیکیم شدند اگر ایشان دیرتر می رسیدند بسیکیم در آن ساعت تمام مردمان مانا بودند و دست
 راجه پراک سه تیر به بسیکیم زد و بسیکیم در برابرش تیر برد و ارجن تیری بر بسیکیم زد و بسیکیم
 بی قوت شد بعد از آن بسیکیم تیری زده چله گمان ارجن را برید و تیر بار ارجن و نه قاتاد

تیر بجانب گشن جو انداخت چنانچه بعضی ازانها برگزین جو خوردارجن ازین بغایت در
 غضب شد و تیری که کم گس ازان جان بر در کمان نهاد که بر بهیلم نژد اسوتها ما
 در غیر وقت رسیده در پیش بهیلم بایستاد و آن تیر ارجن ما گرفت اما بیوش گشت و
 خون بسیار از او بر رفت مردم اسوتها ما را بگوشه بردند و ارجن متوجه وجود همن شد
 و وجود همن از پیش ارجن گذشت و متوجه بهیم گشت چند تیر بر بهیم انداخت و بهیم هم تیر
 بسیار زد و در میان ایشان جنگ بسیار شد و ابھمن در برابر بهیلم در آمد و همتل و تیر
 برد و بهیلم نیز مفتا تیر بر زد و تیر سین بر آورد و وجود همن دو تیر بر ارجن زد و ارجن
 در برابر بهیلم بود چون دید که تیر سین تیر بر پدرش می اندازد یک تیر بر کمان او زد
 چنانچه کمانش را خورد و شکست سختی بدتر تراشت میگو که مردمان شما متوجه ابھمن شدند کمان
 که نزدیک او میرسد و ایشان را چنان میزد که دیگر نمی جنبید و مردمان همه گفتند امروز
 کار یک ابھمن کرده بکارهای اندر میناید که در جنگ دیوان کرده بود چنانچه دیوان از
 اندر منترم شده بودند لشکریان شما از ابھمن رو بگریز نهادند و وجود همن با پسر خود و چمن گفت
 که تو پسر منی و ابھمن پسر ارجن چه کار با میکند تو نمیکنی داد از تو بسال خورد ترست و تو
 شاگردی در و ناچای و کرا چای کرده و همچو من پدری داری چرا او را نمیکشی چمن از
 سزانش پدر در غیرت آمده بعضب تمام متوجه جنگ ابھمن شد ابھمن چون آمدن او را
 دید ارا به خورد ا بجانب او روانید و تیر بر بلبان چمن انداخت و چمن بر سه تیر او را
 در هوا برید و ارا به بر سر ابھمن دو اندید و ابھمن بر چهار پد ارا به او را بگشت و یک تیر
 بهلوانش را انداخت چمن بر بالای ارا به خود بایستاد و بر چهار ارا به ابھمن انداخت
 و ابھمن تیری انداخته در راه بر چهار او را دو پاره کرده یک تیر چنان بر سینه چمن زد
 که جنود گشت و شمشیر کشیده خواست که او را بگشت که با چای نزدیک بود دید و دست
 چمن را گرفته برابر به خود سوار ساخته او را بدر برد و دست و دشمن بر مردانگی ابھمن
 آفرین میگردند و وجود همن مردمان خود را گرفته در میان لشکر پانژوان در آمد چمن تیر
 متوجه جنگ او شد و مردمان خود را و لداری داد و این دو لشکر دست و گریبان شدند

تا چهار گمتری بشت با هم جنگ کردند ساک در نیوقت رسید بر سر دوشکفر یا دزد گفت که
 مردمان سپاهی تا سلاح دارند بشت جنگ نمی کنند هر دوشکرا ازین سخن ساک از هر یک جدا
 گشته رو برو با یکدیگر ایستادند و با هم تیر باران کردند و در جو دهن فوده هزار سوار بر ساک
 و مردانش ریختند بعد از جنگ بسیار مردم ساک را منظم گردانیدند در نیوقت ارجن
 خود را رسانید و بسیاری از بهاوران نامی همراه ارجن بودند ارجن بفرموده شمشیر با
 کشیده مردم در جو دهن را در میان گرفتند و تمام این ده هزار کس را کشتند و بعد
 از آن متوجه دیگر مخالفان شدند تا پانزده هزار کس دیگر از بهاوران لشکر در جو دهن کشتند
 لشکر در جو دهن از پیش ارجن رو برگزینهاد و در جو دهن هر چند سعی نمود که مردم را بترساند
 میسر نشد در آنوقت آفتاب فرو رفت و ارجن هم برگشته و هر دوشکرا را بنابر خود وقت
 تمام شد جنگ روز پنجم از جمله هزاره روز جنگ که در میان کوروان و پانڈوان شده و از
 جمله ده روز جنگ بهیگم تپا مه توفیق سری بهگوان چون صبح روز ششم شد مردمان
 هر دو لشکر اول غسل کردند بعد از آن مبارزان زره های تنگ حلقه و حملت با می
 از زنگار پوشیده خود را آراستند و همه سوار گشتند و راجه جد شتر بد شترت و من گفت که
 امروز هم جبهه باید کرد و امروز بصورت سیه سار پیوه گردن ما جن را با راجه در دید چکا
 سر سیه سار باز داشتند نکل و سهدیرا بجای هر دو چشم سیه سار گذاشتند و بهیم دهن
 پنج پسران در دید پی و کرد که پسر بهیم را بجای دو بازو تعیین کردند و جد شتر با ساک
 بجای گردن اساده و راجه برات با پسران خود و در شترت و من و شترت پسر دیگر بجای
 پشت ایستادند و پنج کیکی پهلوی است شدند و در شترت چیکتان بجای پهلوی چپ
 و سکنندی و ابمن پسر ارجن و ستانیک و کنت بهوج بجای دم گردیدند بهیگم گفت
 که شما امروز بصورت کلنگ پیوه زیند تا به بنیم که ما پیوه کلنگ بهتر کردیم یا پانڈوان
 پس در روز چایج را بجای منقار کلنگ باز داشتند و کرا پاچاچ و اسوتها مارا بجای
 دو چشم کلنگ و کورت بر او با لیک بجای سر کلنگ و در جو دهن با برادران بجای
 گردن کلنگ و راجه بهگرت با مردم خود سینه کلنگ و جد شترت بازوی است

شکرت
 از او
 شکر

و سورت بازوی چپ و بهیلم تپا و پشت و چپین سپرد و جو دهن بانبلان بجای
 و م کلنگ و پنج یکی را که همراه کوردان بودند باراجه سورت بجای هر دو پای کلنگ
 باز داشتند چون آفتاب یک تیره بلند گشت هر دو لشکر آغا ز محاربت نمودند اول
 مرتبه ازین طرف ارجین و از آن طرف در فوج با لشکریان خود پیشتر آمده با هم
 بجنگ در آمدند و ارجین اول مرتبه تیری بر گمان نموده با نداشت چون از گمان
 یک گز دور شد ده تیر از آن جدا گشت چون پیشتر رفت صد تیر چون نزدیک شتمن
 رفت هزارها سهرگشته بر هزار کس آمد و هزار کس را بگشت و در فوج چارج نیز مثل این تیری
 بر لشکر ارجین انداخت ازین چنان تیری در برابر انداخت که اکثر تیرهای در و نه چارج
 را در کوه باز داشت و از آن بر بازیه آند تیر بر مردمان لشکر ارجین نرسید و در فوج چارج فریاد
 زده گفت شما باش شما باش ارجین قوی که کار را از دست داد که برانید می ارجین گفت که
 این همه از شما آموخته ام بگم شما این گستاخی میکنم در فوج چارج گفت حال وقت
 عذر خواهی نیست و حمله بر مردم این کورد و ارجین نیز بر او تاخت و جامعتی که از طرفین
 در عقب بودند یک مرتبه بر هم ریختند ارا به سوار در برابر فیل سوار افتاد و سپ سوار
 با پیاده رو برو گشتند و این فوجی جنگ عظیم دست داد که بصورت آن هیچکس یادداشت
 و بهیم گز خود را در دست گرفته در میان دشمنان در آمد و مردمان بسیار را با زمین
 هموار نمود به طرف که خود می آورد مردم بسیار را می کشت و دیگران مگر نجاتند همچنین در میان
 فوج در جو دهن در آمد و جو دهن گفت یاران بهیم تنهاست سعی نماید که او را دستگیر
 توان کرد همه بگرد بهیم در آمدند بهیم دانست که این مردم قصد گرفتن دارند گز خود را
 برداشت و از ارا به جسته بایتا دو هر کس که نزدیک او میشد چنان بر سرش میزد که با زمین
 هموار میشد و هر شرت دهن چون شنید که مخالفان بهیم را در میان گرفتند ارا به
 خود را دو اندیده خود را نزدیک او رسانید و یک ارا به بهیم ایتا ده است و بهیم بران سوار
 نیست آتش در جان او افتاد و از بهلبان بهیم رسید که بهیم کجاست او گفت که
 بهیم جنگ میکند و مرا گفته که تو ارا به را همین جا نگاوار که من در میان این مردم

درمی آیم در پشت دامن شمشیر کشیده و صفها را شکافته خود را بجائی که بهم جنگ میکرد
 رسانید و دید که تیر بسیار بر بهم زده اند و در پشت دامن شمشیر کشیده چند کس را بکشت
 و همه مردمان را که بگرد بهم در آمده بودند در ساخت و فرود آمده تیر بار از بدن بهم
 بدر کشید و او را بر آرا به خود سوار ساخت و تیر می انداخت که تمام آن کسانی که در
 نزدیک بودند بهیوش گشتند و همه سلاحها از دست ایشان بافتاد و در پشت دامن
 و بهم این مردم را که بهیوش افتاده بودند کشتن گرفتند و در ناچار از جای خود این
 حال را بدینی احوال به تعجیل خود را با سوار رسانید و چنان تیری با نداشت که این
 مردم همه بهیوش آمدند و باز بهم در پشت دامن آغاز جنگ کردند و راجه جدی هر
 اهلین و غیره در آنده آرا به سوار را بگو یک ایشان فرستاد و در جودین با مردم خود
 رانده و در برابر بهم در آمد بهم باو گفت که امروز آن روز است که غمائی که کنتی در غارت
 کشیده همه را از دل او دور کنم فرمعی که در رو پدی از آن موی گرفتند او در مجلس آوردن
 درین دوازده سال خورده همه را از خاطر او بدر آورم و عوض آن زمان شما مو با کشید
 و ربا زار را بر شما نوحه کنند این گفته با مردمان خود جمله بر یک بگیر کردند کار از تیر و شمشیر بدست
 و گریبان رسید بهم مردمان بسیار را بکشت و چند زخم کاری برد و جودین زد چنانکه نزدیک
 بود که در جودین از پا در آید و در پشت دامن هم شمشیر جمعی کثیر را بر خاک هلاک انداخت و
 مردمان در جودین چندان تیر بر سر او مهلکان بر دل زدند گویا که در تمام اندام او نسا
 پر بر آمده است و مردم در جودین ستانیک را که بگرد بهم آمده بودند گریه کردند بهم از
 آرا به حسته با وجود این همه زخمها خود را با تیک رسانید و او باز دست دشمنان خلاص ساخت
 و از جن جماعتی را که در برابر او بودند منزه گردانید مردمان در جودین چون ملا و نری بهم
 را دیدند در جودین را گفتند که ما حریت این لشکر نمیشیم درین اثنا آفتاب فرو رفت
 طرز و لشکری است از جنگ باز کشیدند و بنازل خود باز گشتند جدی بهم در پشت دامن
 در کنار گرفته سر روی ایشان را بوسه داد و گفت اگر شما این کار باران کنید و دست
 ما را نگاه دارید من با این همه دشمنان که تشنه خون ما ایستاده اند چون برابری میتوانم کرد

و ایشان را نوازش بسیار فرمود تا جراتهای ایشان را مرهم نهادند و بستند و ارجن را
نوازش بسیار کرد و ارجن گفت که ای راجه اگر با درین روز بکار تو نیایم پس زندگی ما بچکا
می آید تو خاطر جمع دار که تا ما جان در بدن داشته باشیم در خدمت و جان سپاری تو
در بیخ نخواستیم که در راجه چه برهش بسیار خوشحال گشت و هر یک بنازل خود رفته با استعداد
جنگ روز دیگر مشغول شدند تا شام شد روز ششم از جمله نهیزده روز جنگ که در آن روز
و از جمله ده روز جنگ بهیکم تا پاره توجیه و توفیق سری جگدیس جگت گور و جگت تا
چون شش روز از جمله نهیزده روز جنگ گذشت در شب هفتم کوروان یکی جمع شد
در جود هین از بهیکم تا پاره رسید که لشکر ما چنانچه میباید آراسته شده و بهادران نامی
جمع آمده اند اما ازین رو بگذرد که بهیم زخمهای تیرکاری بجز در شامین زده و مرا ایزای
بلوغ رسانیده کلفتی بسیار دارم و این چون روا باشد که ما بنده شما و میران نامور بجانب
من باشند و بهیم پیشتر شود و از عهده جواب او متوانید بر آید بهیکم گفت که من همیشه
فتح تو میخواهم و از برای خاطر تو بهیم چه باشد همه پانزده ان را میخواهم که بکشم و از علم
بر اندازم اما چکار کنم که ایشان هم فیل واسپ و مردم بسیار دارند بیک مرتبه همه ایشان
را نمیتوان مقهور ساخت و فتح آسانی است تا عنایت بهگوان کار ساز هر که ام جا
باشد بعد از آن بهیکم تا پاره بزرگهای در جود هین مرهم مالید که فی الحال در جود هین باشد
و بهنزل خود رفت و در روز هفتم علی الصبح کوروان از خواب بیدار شدند و از اول
خود را با کور بصورت ماه ساختند و پیش از همه حلقهای فیلان دست برگردانند
ترتیب دادند و عقب هر فیل هفت ارابه نامزد کردند و عقب هر ارابه هفت سوار گشتند
و عقب هر سوار هفت پیاده جنگی گذاشتند و همه جوشن پوش و تیر انداز و نیزه گذار
بودند و عقب هر پیاده جنگی هفت پیاده بی براق تعیین کردند بعد از ترتیب صفها در جود
فرمود تا بجا درش چتر سین با ده هزار فیل بده هزار ارابه و ده هزار اسب سوار بهیکم تا
میگشته باشد و محافظت او نماید بعد از آنکه افواج هر کدام بجای خود قرار یافت در جود
خود با دلیران و بهادران نامدار کار گذار پیروی بهیکم تا پاره بایستاد پانزده ان چون

جنگ از بهیم

کہ کوروان این ضلعها بسته در معرکه آهنگ ایشان نیز انواج خود را بمان ترتیب آرہتند
 بصورت دائرہ نمودند و از سر جانب آواز بوق و نقارہ و بلبل تا بمیوق رسید
 گردی برآمد کہ روی روز را پوشید و شجاعان دعوی دار ہر کہ با ہم با جریعت خود
 کا زار بنیاد نمودند و درین روز در ناد روز ناچار با راجہ برات و اسوتھا اہل کندی
 جنگ میگردند و رجو و ہمن دید کہ سکاہندی مخالفانہ درآمدہ خود بعد اسوتھا کافر
 و آن ہر دو بیک جانب بودند و سکاہندی تمنا بجای خود و میان این سہ کس
 جنگ قوی پیوست و نکل و سہدیو جریعت شل و بند و آن بند بار اہمک اوت یعنی
 اہمک جہ جہان مقابل شدند و چندین دیگر از راجہا جنگ ارجن آمدند بہیم با پس
 ہاروک غنیمت شد و بود و چتر سین و کبرن و در مرکزین جریعتان اہمن و راجہ پراک
 در برابر کوروک و اکتبش دیو با ساک و ہدیو رشر و اباد ہرشت کیت و راجہ سترای راجہ جہ
 و چیکمان با کرا چارج مقابل بودند باقی مردم کہ ماندہ بودند بعد راجہ پراک جو تکہ بہ ہمزیم
 رفتند درین اثنا راجن با کرسن جہ گفت کہ می بینی مہیکم تپامہ برای مالک راجہ طور
 آراستہ است خود مستعد شدہ ما را ہم بجان میباید کوشید این گفت و کمان خود را بہت
 گرفت و تیر برزدہ نمود بہ شغین آواز چاشنی کمان او از سر گوشہ غریو برخواست ہمہ دانستند
 کہ امر از قران عجب نمودند و راجن تیری را کہ ندارد یو جو با و دادہ بودند سر داد و تیر
 بجانب فوج اعدا چنان پیاپی انداخت کہ ازان سہ تیر اکثر لشکر ایشان از فیل و سپا
 و آدمی مجروح شدند و دیو تما کہ این حال میدیدند آفرین بر ارجن میگرددند و از ترس تیری
 اولش کہ کوروان جاہا متفرق شد و پناہ بہ مہیکم تپامہ آوردند تا شاید اسجا خلاص یابند
 و دران زمان کہ ارجن بجنگ مشغول بود و رجو ہمن دید کہ ارجن پیش پیش لشکر است
 و سہرا ہمراہ اوست فریاد بر مردم خود زد کہ دل چہرایی میدہید اگر شما با ارجن جنگ
 نمیتوانید کرد سہرا را بلکہ جواب دہید کہ با ارجن سیکم جنگ خواهد کرد پس سیکم مقابل
 با ارجن شد و برو حملہ آورد ارجن در برابرش بایستاد و از اراہ ارجن و نفیر ہنوت کہ
 بہر قش مقصود بود چندان زلزلہ افتاد و غوغا خواست کہ مردم دست و پا کم کردند

भागजोतिष

अलबुम

در هیچکس بجانب او تیز نمیوانست و دید بهیلم پرب چنانکه در مقابلش بود چندان صلابت
 و مهارت داشت که باعث حیرت نظر اربابان بود هر دو در جنگ دو دو دیوانه با هم افتاد
 رد و بدل میکردند و در روزا چایج که حرفه راجه برات بود تیری کاری بجانب راجه برات
 انداخت در یک تیر بر سینه اش رسید و تیر دوم بر پیش انداخت و تیر سوم کمان او را
 از میان قبضه شکست و راجه برات از روی غضب فی الحال کمان دیگر بدست آورد
 و چهارده تیر بر در روزا چایج انداخت از آنجا که تیر روزا چایج را زخمی ساخت و بجا تیر
 هر چهار اسپ او را مجروح کرد و بیک تیر بر پیش را فرود آورد و پنج تیر بهلبان او را زد
 و بیک تیر کمان در روزا چایج را برید و در روزا چایج در غضب شد و چهار تیر اسپان عراب
 و بیک تیر بهلبان او را بکشت و راجه برات عراب خود را گذاشته بر عراب سپر خود که
 شگه نام داشت سوار شد و پدر و پسر با او روزا چایج جنگ میکردند و روزا چایج
 به تیر آهنی مکمل ما پریان و از ازان شگه را چنان زد که از سینماش تیران گذشت
 بر زمین فروشت راجه برات چون دید که شگه بجای نماند و جان بجان آفرین داد
 تا ب جنگ در روزا چایج نتوانست آورد و مهر پدری و فرزندگی را بیک سو گذاشته رو
 بگریز نهاد و بیت بی بلانازین شمر داد و چون بلا دید و در سپرد او را و سکندی بعد از
 دیدن این حال بمقابل در روزا چایج آمد و در نیت استیصال جنگ او را بنا سکندی
 سه تیر بر پیشانی استخوانها زده او را مجروح ساخت پس ازان استیصالها در یک محله
 رتق در رتق بان و اسپان و اسلحه و علم سکندی را به بیله تیر با میگانده و سکندی
 شمشیری بدست گرفته از روی تیز دستی هر تیر را که استیصالها بر او میزد بعضی را بطول
 و بعضی بعضی می شکافت و می برید بطوریکه یکی ازان تیر با کار گرفتند استیصالها
 یک مرتبه او را محافل ساخته بسیار تیرهای پیکان در از بر سکندی زد و به تیر با شمشیر
 او را شکست سکندی شمشیر دیگر بدست گرفت استیصالها از ابرم به تیر انداخت و او را
 نیز پاره کرد پس ازان او را نیز مجروح ساخت بعد ازان سکندی از ابر خود فرود
 آمده بر ابراهه ساک رفت و ساک با اکتبس دیو در جنگ بود از رعایت اعتراض پیش

را به تیر زوالمبش نیز به تیری که بچکانش بصورت هلال بود کمان ساک را پاره کرد و طلسمی
 تعبیب کرد که مثل خود هزاران هزار دیوان هیب و مهولناک نمودار ساخت
 که ایشان بجنگ ساک برخاستند و او را به تیری زودند ساک در آن زمان تیری
 بدست گرفت که منسوب باندر بود و بان تیر خیابان المبش را زد که آن تعبیه او
 بر طرف شاد دیوان جمله نابود شد و المبش زخمی شده تنها بگریخت و معلوم هم نشد
 که این دیو بسحر و طلسم فوجی را از دیوان بهم رسانیده بود و این معنی باعث حیرت
 مردم شد و آفرین با بر ساک گفتند مقارن این حال در هرشت دمن بر بود و چون
 آمد و تیر بار بجانب او روان کرد و لشکریان کوروان اسپان او را به تیر مجروح ساختند
 و بریق را انداختند و کمان او را بریدند و پیاده شده مقابل سردار آن لشکر
 شد و میخواست که بروضرب اندازد که شکن از پیش رسید و حمله برد و هرشت دمن بر
 و شکن با آنکه ارابه سوار و در هرشت دمن پیاده بود و با وجود این غنیمت خورد و از نظر
 نمی آورد و در او مردانگی میداد و چنان جنگ میکرد که هیچ کس آن طلوع جنگ را نشناخت
 ندید و تنها با فوج شکن می آمد و درین اثناء خد متنگاران و هرشت دمن رسیدند و
 ارابه دیگری پیش او کشیدند تا او سوار شد و باز در جنگ در آمد و جواب اعدا میداد
 و بهیم با کت بر با جنگ پیوست بهیم او را به تیر بدوخت او هم بهیم را زیر تیر با پوشید
 پس بهیم خشتناک شد و چهار اسپان ارابه او را بکشت و بر پیش را انداخت
 و چندان بر بر بدن او رسید که تمام بدن او خون آلود گشت و هر دو دلیران چنان
 خروسان جنگی حمله بر یکدیگر نمودند و جنگ برآستی میکردند بی آنکه غدیری و کمری
 در میان باشد و هر چند که تشنه خون یکدیگر بودند تا دو پاس روزگشتش و کوشش
 نمودند اما از هیچ جانب غلبه نبود و فیصیح نوزید و جنگ میان پهلوانان تمام بود
 مقارن اینحال بندوان بندر جهای اوجین که مقابل اروان بودند یکدیگر
 کارزار نمودند و از هر دو جانب مقابل یکدیگر را زخمی ساختند و یکی بر دیگری غالب
 نشدند و از اروان چهار اسپان بندر با چهار تیر زد و بر تیر دیگری هم بریق را با انداخت

دوہم کی فٹش را پاہ کرہ آن دوہراوران کہ بہ کد نام در وادی مردانگی بی نظیر روزگار
 بودند نوبت نبوت با ازاوان جنگ براستی میکہ دند و اورا بہ تیر باران گرفتند و
 بند و غضب شد بہلبان اولہ بہ تیر زد و کشت و جنگ ایشان تا آخر روز مہین
 قائم بود آئمیم ہر سرقصہ کہ روکہ و بہگت چون ہر دو این بہاوران دیوزاد بودند و در
 قوت از آدمیان افزون تر بہتص چنان جنگ کردند کہ میان اندر و بہتر ہر دو
 شدہ بود کہ ذکرش بالا گشت کہ روکہ چندان تیر بار بہگت زد کہ گویا مویا از پان
 رستہ و پر ہر آورده بہگت پامی نخل ہر جا فشرده چاکہستی نموده جواب تیر ہا می رسید
 و کہ روکہ ہمہ تیر ہا می اورا در ہوا میگرفت و بہ تیر ہا می خود می برید و بہگت در عین جنگ
 آفرین بر مردانگی کہ روکہ میکہ و پیش تیر پاپی زودہ اسپان ارابہ اورا مغلوب و مروج ست
 کہ روکہ از روی اعتراض نیزہ بہت گرفتہ بقوت تمام خواست کہ بخیر طوم قبیل بہگت نزد
 پیش از انکہ نیزہ دستی او قبیل رسد بہگت نیزہ دستی نمودہ نیزہ اولہ اورا چنان تیر زد
 کہ سہ پارہ شد و بز زمین افتاد چنانچہ تیر شہاب از آسمان بریزد کہ روکہ چون دید کہ
 بہگت حرین زبردست و سلاح ہر او کار نمیکند تاب مقاومت آورد از پیش او
 گریخت بہگت از ان حال خندہ کرد و از روی شوق فریادہ ہر دم میگفت کہ بہت
 را چہ طور ز زبون ساختم پس بہگت شیر گشت و غالبانہ فوج پانڈوان را زیر پاشی
 می مالید و در ہر ہر ہم نیزہ و قبیل او ہر کس را کہ پیش او می آمد بخیر طوم و دندان جدا
 و بچہا ر دست و پا جدا و دم جدا میزد و میکشت نکل و سہدیو باشل مقابل بودند ہر دو
 تیر ہا بر شل می انداخت و شل نیز ہا و جنگ میکہ و نوبت نبوت ضرب بہ ہر دو
 می انداخت چنانکہ سہدیو مانده شد نکل جدا ہر دو آمدہ باشل جنگ بنیاد کرد و شل
 ہر ہر ہا را سپان اولہ بہ تیر زد و نکل شل را بہ تیر کاری زد چنانچہ او بیہوش افتاد و بہلبان
 شل اورا از معرکہ ہر برد کوروان از دیدن این حال دل شکستہ شدند و گفتند کہ
 شل را جہ بزرگ ست از ولایت مدرکہ ہم جمعیت بسیار دارد و ہم قوت و مردانگی انیکہ
 از پیش نکل گریخت خوب نشد در نیحال نکل و سہدیو از خوشحالی بوق نوحہ نوشتند

و پانڈوان برایشان آفرینیا گفتند چون نیم روز شد جد ہشتر بار تیر تیرا مقابل شد
 و اورا بانہ تیر ز اورا جہ ہشتر را ہفت تیر ز و چنانکہ ہر ہفت تیر ہا از ہوشن جد ہشتر
 گد تئند و بدن اورا مجروح و خون آلود ساختند جہ ہشتر زانی ضعف کرد چون
 ہوش آمد بیک تیر برق اورا انداخت اورا ہفت تیر ہر جہ ہشتر ز و جد ہشتر
 در غضب شد در حالتی کہ دیوتہا اورا در غضب دیدند بیکدیگر گفتند کہ راجہ جد ہشتر
 بنایت حلیمت و بنیاد غضب و غصہ را بر انداختہ حالاکہ خشنماک شد جهانی از آتش
 غضب خود خواہد سوخت دعا بیکر دتا در سینہ او کینہ جاگیر و بنا بر ان راجہ جد ہشتر از غضب
 فرود آمد و بیک تیر کمان و تیر بلای اورا برید و تیری دیگر بدست گرفتہ بر سینہ او زد و
 بہلبیان اورا نیز بکشت شتر تا چون دید کہ راجہ جد ہشتر خشکین شد و بہلبیان اورا شتر
 و برق اورا انداختہ تاب متوانست آورد از پیش راجہ گزیران شد چنانچہ گریختن او
 باعث کلال کرد و ان شد و بیک دیگر میگفتند کہ کار بد شد و او از پیشانی و شرمندگی
 سر در پیش انداخت آن زمان کہ پاپاج بجنگ جد ہشتر آمد در میان این دو حربین
 جنگ تا یم بود درین اثنا چکیان از جانب پانڈوان بجنگ کہ پاپاج مقابل شد
 کہ پاپاج راجہ جد ہشتر را گذاشتہ متوجہ چکیان شد و بضر چند تیر ہم قبضہ کمان او را
 شکست و ہم بہلبیان ش راکت و از اسپان ارا بہ او بعضی را مجروح ساخت پس چکیان
 از عرابہ فرود آمدہ و گزیر گران را بدست گرفتہ اسپان کہ پاپاج را چنان بگیز زد کہ
 استخوان در بدن آنها خورد شد و کہ پاپاج نیز پیادہ شد و اورا زیر تیر گرفت و
 چند ان تیر بلای کاری بر او زد کہ از سینہ پیران گذشتہ بزمین نشست و ران حالت
 ہر دو بہلہ و ران کہ از ارا بہ فرود آمدند شکن کہ پاپاج را برابرہ سوار کردہ چون ہر دو
 سر بسر ماندند نوبت جنگ سوہرت و دہرشت کیت رسید انہما نیز مثل دیگران جنگ
 آغاز کردند درین وقت بہور شتر را بہر سوہرت آمد و از جانب او دہرشت کیت
 تیر انداختن گرفت و دہرشت کیت چون دید کہ او تنہاست و مقابل او کس نمیتواند شد
 و میچکس لہ پانڈوان نیز بیکر دتا و نرسیدنی الحال نہریت را غنیمت دانستہ رو بگریزید

نهاد پس از آنکه در هشت کیت گریخته آمد بر عرابه شتانیک سوار شد و در میان جنگ
از خوشحال شدند و بوق نوحه خواندند درین اثناء که برین و چتر سین و کور مکرین
مقابل ابهمن در جنگ شدند و با او مجادله بنیاد نهادند ابهمن نیز دستش نموده اسان
ادرا به سر کس را بکشت و ایشان را بر زمین فرود آورد و زخمی به بدن ایشان کشید
چراوشنید بود که مرگ این سگس بدست بهیم خواهد بود از زمان بهیکم تا به بانیل
و اسب و آدم بسیار متوجه ابهمن شد تا با او جنگ کند ارجن را هر مدتی در کفایت آورد
بگرشن جو گفت که ارا به مرزود تر آنجا بیه که بیا و این بلا می سیاه یعنی بهیکم فرود دیده و
جگه گوشه مارا ضایع سازد و جمعیت بهیکم چون دیدند که ارجن مقابل ایشان می آید
ابهمن را گذاشته با و روبرو شدند و ارجن ایشان را زیر تیر گرفت و ایشان نیز
بجانب او تیر باران زدند یک شصت هزاران هزار تیر بر روی میکشاندند و ارجن محبت
خود را بران گذاشت که دل از به ایشان نرفته نوعی باید کرد که بهیکم کشته شود و هر چند
بقصد بهیکم عثمان را یافته بود اما دید که مقدمه نوح لشکر بهیکم جدید است و راجه
در جود هین نیز محافظت بهیکم نمایند و لشکر تازه در از عقب او گذاشته است ارجن
اول مقابل جدید است شد و با او جنگ پیوست راجه جدید هر چون دانست که
در جود هین متصل جدید است و بکوک بهیکم خود را رسانیده جدید هر نیز از عقب
ارجن رسید و شکل و سواد یو همراه جدید هر بودند بهیکم تا به با آنکه می دانست که
پانڈوان مغلوب شدنی نیستند با وجود این هم از کمال تهور و مزاجی ابرو خم نمیکرد و
از آمدن ایشان باکی نداشت مردمان خود را گفت که تیر باران کنید و آمدن ندیدید
و سر راه بر ایشان بگیردین آشنا جدید است با پانڈوان آغاز جنگ کرد و پانڈوان
بیک مرتبه بر او شصت کشاندند و از تیر دستی چندان تیر با انداخت که همه تیر با
پانڈوان را در هوا برید و کمانهای ایشان را شکست و در ای آن به چکان تیر کردیم
را از پانڈوان مجروح ساخت پس در جود هین و شل و کمر پاچلج و چتر سین نیز خود را
بکوک جدید است رسانیدند و تیر باران پانڈوان انداختند جدید هر نیز که این صورت را

پشت ساگ بترتیب صفت بستند و کمر و کوه و ابهمن و پنج پسران در پدی عقب
 راجه جدمه شتر جامی گرفتند تا آنکه میان هر دو صفت جنگ تمام شد و از جنبش سواران
 فیلمان زلزله در زمین افتاد و از بسکه شمشیر به شمشیر و تیر به تیر و نیزه به نیزه می رسیدند
 حکم آمین و سنگ حقیق پیدا کرده بودند و از آنها شعله بای آتش بر میخیزد و آنها
 که جرأت و غیرت داشتند مبارز می طلبیدند و جان بر کف دست نهاده کارزار
 میکردند و آنکه خود را به بیغرتی میدلی قرار داده بودند برای گزینیه بانه می طلبیدند و
 راه راست می دویدند درین روز به سیکیم تپا به از همه پیشتر شروع در جنگ کرد و
 مثل جرم در نظر آتش و بیکانه می نمود هر کس که او را میدید از دور خیال میکرد که کلاه
 سیاه و نیچه او و بشکنی اجل میاند و راجهای سچال یعنی کنبایه افغانان بدین فی راجه سوبک
 مقابل او شدند و او اکثر مردم ایشان را به سرد می رسانید و مغلوب و مجروح ساخت
 چون این جماعت را طاعت مقاومت با او نماند بهیم بدو ایشان رسید و از انطرف
 در جودهن بجافطت به سیکیم آمد و در میان بهیم و به سیکیم تپا به جنگ پیوست بهیم بکسب
 بهلبان به سیکیم را گشت و مضرب دیگر سونا بجه را که یکی از برادران در جودهن بود گشت و
 و سر او را از تن جدا کرد و بعد از کشتن سونا بجه هفت برادران او به بهیم تاخت و او را
 به تیرهای بسیار زدند بهیم آن ضرب ایشان را بخاطر نمی آورد و او بر فرخ نیکو و بعد
 ازان بهیم نیز حمله بر ایشان آورد و بر هر یکی ازین هفت برادر تیریکه میزد او را هر
 برادر دیگر بکام عدم میفرستاد تا آنکه همه ایشان را در طرفه العین چنان بود
 ساخت که گویا بعالم وجود نیامده بودند و جودهن از مصیبت برادران خود بیگانه است
 و بقیراری دراری بنیاد نهاد و ششمه ازان سخنان که کرشن جوید و دیگر بزبان
 بطریق نصیحت باو گفت بودند یا آورد اما کار چون از صلح گشته بود هیچ ظاهر نیست
 و با به سیکیم تپا به گفت که روا باشد که با وجود مثل شاد لیران و دلاوران بزرگ نامدار
 هفت هفت برادر مرا که هر کدام سجان برابر بودند بهیم تنها بگشت و شما این حالت دیده
 باشید و ما را از رو نکار بهیم بر آید به سیکیم گفت حالا وقت گریه نیست کرده را ناکرده باید شمر و

سونا به

و خون جگر باید خورد و در کارزار باید کوشید و ما پیش ازین این معنی را میدانستیم آن روز
 نصب العین ما بود هر چند بتو نصیاح و مواعظ و پذیرا هم ما هم ما در و پدر تو گفتیم قیام
 نکردی و همه سخنان ما را اصل بر غرض نمودی و روز بروز که میله می آوردیم و از جنگ
 احتراز میکردیم ازین رگه زبر بود که صرفه جان خود را ترس و بی ای مسکوره شام بلکه برای این
 بود که یقین میدادستیم که درین ماهیجار تهم ما همه بغارت خواهیم رفت و هر ساعتی که
 بگذرد غنیمت است تو توقف را از انفاق شمردی و کار بجائی رسانیدی که نه با ایست
 رسانید حال این توقف دلی تخاشی میباید کوشید و دل بقضای بهگوان باید نهاد تا هر
 شدت زود تر شود این گفتند و از جای خود جیدند و هر غنیمی بجهت خود مقابل
 شد در پشت دمن و ساک و سکنندی با همیگم جنگ میکردند و راجه باث و دروید
 و یکی و کنت بهج و سوک نیز کوبک مقابل او بودند و ارجن و چکیان و پسران و پدر
 حرفت در جود من شدند و ما بهمن و که و که و بهیم با لشکر عظیم با دیگر کوروان رو بر رو گشتند
 و جده شتر در قلب پا بر جا بود و هر دو لشکر با هم یکی شدند و ترکیبی که در وقت آمدن
 قرار داده بودند نماند و جنگی میکردند که در جریده زوزگار آناش باقیانده پانژوان
 مردم بسیار را از کوروان چون تلف کردند و در و نا چایج نیز بر هر صفت سین زبایان انخان
 زور آورد و ایشان را از جا راند و بهیم از جانب دیگر حمله کرد و چند کوروان را گرفتند
 و دران جنگ کارستانی ساخت که هیچ کس نشان ندهد و از قوت باز نیل را بر فیل و
 اس را بر سپ و آومی با بر آدمی میزد که بعضی بجای میزد و جمعی میشدند طایفه در هوا
 مثل جانوران می پریدند و از هر طرف ناله و فریاد و فغان بود و نکل و سمد میزد و برادران
 نیز همراه بهیم شدند و به تیر با بعضی اسپان را به ما میکشند و بعضی را بی کردند جنگ چون
 نیز ازین حال بهیم قیامت با یکدیگر که او هم از جانب دیگر کوروان را از پیش انداخته بود
 و چندان حشر را با باد و او که شمار را از ما بهگوان دانند پس در نیوقت شکن و شل بر پانژوان
 دیدند و اراوان پسر ارجن در مقابل ایشان آمد و هر جا که اسب تان می عراتی در لشکر
 کوروان میدید همه را میکشت و بی میکرد تا آنکه خیل سواران را پیاده ساخت بعد از آن

आर्ष
शं

ایشان را به نیز گرفت و در غیوت شش برادران شل بچنگ اراوان رسیدند و او تنها
 بیدار ایشان حمله میکرد و هر چند برادران شل خرمها بر و انداختند کارگر نیتاد او از عقب
 چندان تیر بار بر ایشان انداخت که مجروح شدند و غرق خون گشتند آنگاه اراوان تیر
 در دست گرفته قصد کرد که سر برای ایشان را از تن جدا سازد و پیشش کس او را حلقه
 گرفتند و او بضر تیغ سر برای ایشان را برید بعد از آن در هزار سوار که تا بینان برادران
 شل بودند بچنگ اراوان آورد او ایشان را بکشت و در نیجالت در جرمین آرشیه شترنگ
 دیورا که برادر بک دیو بود و با بیم کینه برادر خود داشت طلبید و گفت که بیم برادر ترا داشته
 و حالا پسر برادرش یعنی ارجن اراوان تنها در میدان میگردد تو چون جنگ بدغا بازی
 و طلسم را خوب میدانی با و رفته جنگ بکن و او را بکش او بچنگ اراوان آمد و هر دو
 مقابل همدیگر شترند آرشیه شترنگ بطلمس و سحر و جادو دیورا برای او و خود بهم رسانید
 اراوان همه آنها کشت و گریز نماند تا آنکه تنها آن دیو برای جنگ او ماند پس اراوان
 کمان او را به تیر برید و آن دیو گاهی بصورت فیل گاهی بصورت سب و غیره می نمود
 جنگ بدغا بازی میکرد اراوان چون در اصل مار بود و ماران را در آن زمان این قدر
 بود به رنگی که میخواستند میشدند بنابران اراوان در هوا رفت و از بالا آرشیه شترنگ
 را به تیر میزد و هر مرتبه که او را کشته خیال میکرد او باز زنده میشد و از صورتی بصورتی انتقال
 مینمود با اراوان جنگ میکرد تا آنکه اراوان از آن کار بار میران ماند و پیش او جان بر شد
 آنگاه دیو خود را بصورت اثر باخت که تا او را فریاد اراوان نیز طلسم ساخت و تعبیه کرد که
 از یک ماه هزاران هزار مار پیدا شدند و خود بصورت بیس ناگ که با عقدا دهند و آن زمین
 بر سر اوست ساخت درین اثنا آرشیه شترنگ خود را بصورت گریز جانده که ماران غذای او میشد
 ساخت و همه لشکر باران را کشت و اراوان را چون تنها یافت سر او را از تیغ جدا کرد
 و ارجن که در گوشه باغنیان خود مقابل بود از جنگ اراوان خبر نداشت چون کورون
 خبر کشتن اراوان شنید نزد خوشحال شدند و طبل شادی نواختند و ایشان را فی الجمله
 تعویذی شد پس بسکیم و در و ناچار و کرا پاچار هر سه سرداران یکجا شدند و صفهای

اروان

پانصدان را از پیش انداختند و بهیم میز و نودا کثری را بی جان و بی سروپای ساختند
 و در خیالت کمر و کوه بلند زد که از صدای اول زره در اندام شیر شتر زه افتاد چه جای
 آدمی را و نیزه بدست گرفت و متوجه کوردان شد و طلسمی کرد که از یک کمر و کوه به طرف
 تعبیه چندین هزاران هزار دیوان و دیوتا با و همراه شد و در جود من با ده هزار فیل مست
 به جانب کمر و کوه باخت بطوریکه از جنبش فیلمان نزدیک بود که زمین بلرزد و از گرد و خبار
 هوا تاریک شد و دیوان کمر و کوه که هر کدام بصورت هولناک شده بود بعضی پاره کوه را
 بدست گرفتند و جمعی درختان را از جا کنده اند و جماعه سپهر و تنگ و نیزه و تیر و فلخن
 اقصه آلات جنگ هر چه بیافتند بجاری برزد و کوردان را هلاک میساختند تمام حشم و فیلمان
 مجروح و مغلوب و مسلخ گردانیدند آنگاه در جود من خود دست بر تیغ برد و جنگ
 متوجه شد پس کمر و کوه را بر جود من رسانید بقوت باز و تیری که در زرش داشت
 بر او انداخت اصلا کارگر نیامد کمر و کوه در غضب شده گفت هر چه با پدر و عموان من
 و در و پدری کرده ایشان را از ولایت برد آورده جلای وطن داده امر و وقت است
 که کینه ایشان را بکشم و یا خود کشته شوم و یا ترا بکشم این را بگفت و در و پدری در جود من
 شد ناگاه بهگرت را به جنگ از طرف کوردان فیل سوار جنگ کمر و کوه آمد و کمر و کوه نیزه و تی
 را بر فیل او انداخت و کشت در جود من چون دید که فیل بهگرت ناکم و کشت خود بر با
 بر کمر و کوه انداختن گرفت و کمر و کوه تیر با می آورد و هوا به تیر خود می برید و در آن آن نانه با
 بلند نیزه بهیلم به یاران خود گفت کمر و کوه و یوزاد ساحر است و پدر فریاد دارد و جنگ
 او همه دغل است میترسم که مبادا آسیبی بر جود من رساند بنابراین بهیلم و هفت هشت
 نامدار امر مثل در و ناچار و کمر با چایج و غیره بدو در جود من رسیدند و جنگ عظیم کرد
 و دیوان او کردند و کمر و کوه با پیکان آوار کمان در و ناچار با برید و به تیر و کمر و کوه
 سورت را انداخت و با لیک و کمر با چایج و بهر شروا و بهر بل و چرسین را به یگانگی
 تیر مجروح ساخت و یک تیر دیگر را بزدی بکمان زد و او تکیه بر عرابه خود کرده به پیش افتاد
 کمر و کوه بعد از آن بهلبان پیشت و اسوستا مارا بگشت و کمان شل را به تیر شکست

برید القصد ازین جماعه که باو مقابل بودند بعضی را زخمی ساخت و بعضی را بکشت چون
 دل از ایشان جمع گردانید آنگاه جنگ در جودین آمد و برود حمله میکرد و بدو شتر با هم
 گفت که سپرتو با در جودین جنگ میکند تو برای محافظت او برود از حال او با خبر
 و ازین برای محافظت راجه بای پخال مقابل بیکم تپا جنگ میکند اگر راجه
 فرصت می بود او را بجنگ در جودین میفرستادم بهمی روان شد و در پشت کیت و
 یسندان و ابمن و چند راجه دیگر را نیز با شش هزار فیل همراه گرفت و بجنگ در جودین
 مشغول شد تا آنکه قوت و طاقت داشتند سلاح باراکار میفرمودند و آن طور جنگ کردند
 که بالا تر از آن تصور نبود و در آن از دوام نه پذیر سپرانه برادر برادر برای شناخت و
 هر کس که پیش می آمد بتغ بیدریغ میزدند در جودین بهمی را دید آتش غیرت و زنها و اوقات
 و تیری بر سینه بهمی زد بهمی با کمر و که و ابمن یکجا شده با اتفاق حله برود در جودین بود که چاچ
 و در زنا چاچ و اسوتها و دیگر را در آن نامی بجایت در جودین بر آمده بهمی را زیر تیر گرفتند
 و در زنا چاچ بر بهمی تیری زد بهمی نیز تیری کاری برود زنا چاچ زد چنانکه بهمی شش افتاد پس
 در جودین و اسوتها هر دو بر بهمی حمله کردند بهمی گزرا بدست گرفته از راه فرود آمد و
 بر جای ایستاد و کوروان کیبارگی بود تا ختنه ابمن و دیگر جوانان مثل سپران در و پدی
 با خود قرار دادند که حالا کار زود بر عمومی ما رسیده است مناست است که ما از جان دست
 خود را بکشته شدن قرار بهمی در بیوقت راجه نیل که دعوی دار اسوتها بود و مردانگی از حله
 مشهوران بود رسد اسوتها را به تیر و اسوتها با چند تیر اسپان او را مجروح ساخت و تیر
 کاری بر راجه زو ما جبه نیل ساعتی بهمی ش افکند و کمر که انتقام او را از اسوتها کشید او را به تیر
 زود و زنا چاچ بدو اسوتها آمده که ز که را به تیر زد که ز که و حقی که نفع کرد در حالت
 بهمی ش تعصبیه کرده با نوع صورتها خود را نمودن گرفت و حتم کوروان را از زنها
 گوناگون مجروح ساخت نزدیک بود که غالب آید بهمی تپا به جودین گفت که بر جنگ
 که یک جنگیت را با بیفرستاد زیرا که برود و یوزا فرود در جودین بچنان کرد و به بگدت بنفرد
 که جنگ که بود بگدت چون بچان او آمد بهمی و ابمن و سپران در و پدی بود که در سینه

و روان

در میان پانژوان و بهگرت جنگ عظیم شد و فیلان بهگرت مردمان ایشان را بخرطوم
و دندان طی اکتند ایشان کند باسی در حمان در دست گرفته فیلان را میزند بهگرت
و بهیم با بگدیر مقابل شدند درین میان چندان خوزیری ش که از حساب افزون بود
و نوره با چنان بلند میشد که از آن آواز گونشها که میشد و راجه چند بود که حاکم ولایت نشان
یعنی کریمه کفیله بود چون دید که بهیم ارا به سوار است و بهگرت نیل سوار و زور بهیم چنانچه
باید با و نمیرسد بزفیل سوار شده فیل خود را بر بهگرت رانده هر دو فیل با هم چون دو کوه
پاره رسیدند و در جنگ شدند فیل چند فیل چند و یوزمانی فیل بهگرت را مصل دشت بعد از آن فیل
بهگرت غالب آمد از آنجا رانده فوج پانژوان را زیر پای فیل خود داد و بسیاری را
از مردم دهب با میان ساخت پس که هر که چند تیر خود را سرداد و پای جلادت و میدان
فشرده فیل بهگرت را خواست که از معرکه بگرداند درین هنگام بهگرت به تیر خود تیر
آتش بار کرد که را بجار ساخت بعد از آن نیزه دستی را حواله کرد که کرد او بهر دست
آن نیزه را شکست بهیم درین اثنا نوره زد و کمان تیر بدست گرفت میان بهگرت و او
جنگ تیر شد و از یک تیر بر بهیم و نه تیر تیر بر کرد که زد و دیگران نیز زخمی ساخت و
چند تیر با سپان ارا به بهیم و بهلانش انداخت که بر جا ماندند بهیم عرابه را گذاشته
بر زمین فرود آمد و بگنزد در مقابل او جنگ میکرد درین اثنا ارجن بدو بهیم رسید
تمام تیر اندازی نمود و بهگرت را با فیل زیر تیر پوشید پس در جودهن پیش بهگرت آمد و
خود را بکوبک او رسانید و در غیقت ارجن پیش بهیم آمد بهیم او را از نشسته شدن اراوان
خبردار ساخت او بر فوت فرزند گریه بسیار کرد و خجوع و فرج نمود بعد از آن گفت که اگر
خواست بهگوان موافق تو می آید به بین که چطور دما را از روزگار کوروان می بر آرم و بجا
بر قطره خون که از بدن اراوان بر آمده جو بهیامی خون از بدن ایشان روان سازم
از آن ارجن بگوشن جبهه گفت که زود ترا به مرا روان ساز عیش از آنکه ارجن بدیشان
رسد بهیکم و کرا با چای و بهگرت و ششها و جید هرت پیشوا به ارجن آمدند و بایستادند
و کرت بر او با بایک با ساسک و امنت شک با ا بهمن و با دیگران دیگران جنگ میکردند

بہیم باز حمله کرد و ایشان را تیر میزد و سرداری بزرگ را از جانب کوروان کج میزد
 با او داشت کشت و متصل آنحال گشتلی را نیز کشت و سر با هر دو را برید و باز تیر بازی دیگر
 با دست گرفت و راجه آنا و هر شش و کشتید بید پریش و دیگر گله چون دور گیر باوه و شباهه و
 کنگ و توج پسران ترا و چند راجه دیگر را بتیر نزد ایشان را غرق خون ساخت و کشت
 پسران باقی تو از پیش بهیم گرفتند و هر چند مردم کوروان دست و پا میزدند و تیر میزدند
 اما فائده نداشت و بهیم ایشان را فرصت نداد و این حالت را بهیکم دور وجود من و
 در روزا چایج و کابا چایج و شکر میدیدند و با آنکه لشکر خود را تقویت میدادند و سچکس سخن
 ایشان باز پس نمیکشت و بهیم کاری نیکو عیب این کرد که پسران ترا کشته در روزا چایج را
 نیز سدر راه شد و آمدن تعداد را بهمن امبتنگ را از راه فرود آورده او از شرم سر
 در پیش انداخته بر امانه پراگ جوتش سوار شده از آنجا شمشیر حواله ابمن کرد و او بجای
 شمشیر امبتنگ را بتیر زد و برید چنانکه آفرین از اهل معرکه برخواست بعد از آن در شش کتا
 هم با کوروان چنان جنگ کرد که پیش از آن کسی ندیده بود و بها در آن جا بنین مریکه گیر چنان
 افتادند که گوشت را بدنشان پاره میکردند تا آخر روز جنگ دست و گریبان بود و موهای سر
 یکدیگر را گرفته بزمین میکشیدند اسپان و فیلان و مردم بسیار چندان از هر طرف کشته نهادند
 که گویا که موهای بلند دست و خون چندان روان شد که گویا در بای خون است و سلاح و
 پراگ را کسی چه گوید و چه نویسد که عدد آن را محاسب نمیتواند شمر در روز پور و صلحه بطوق و
 انگشتری بشاب بود که اگر کسی آنرا جمع میدافت کرد تا ابد از نکبت و او با دخت
 خلاص می یافت اما از بکه مردم را فرصت از معرکه و امیدواری حیات نبود و سچکس بر پا
 چیزی نداشت و پروای برداشتن کشته از میدان نبود و قصه آنروز تا شام همین
 جنگ بود چون آفتاب فرو نشست هر کدام بر جمع بنانل کردند یکی بر مرده خود نوحه میکرد
 و دیگری بر زخم خود مرم می نهاد و جمعی در غم فرود بودند تا چه واقع شود و طایفه در اندیشه
 این بودند که با جریف خود چه نوع جنگ باید کرد علی هذا القیاس بسیاری شادمان بودند
 و بعضی نکلین تا آنکه شب سره خواب در چشم مردم کشید و در وی مپوشی داد تا همه

داستی

فراموشی و غفلت را غنیمت شمرند و سر بر بستر بالین نهادند این بود قصه جنگ روز هشتم
از جمله ده روز جنگ بهیلم تپامه سردار لشکر کوروان که با پانژوان جنگ میکرد بعد از آن
شروع در جنگ روز نهم میشود انشاء الله تعالی در وجود همین و کورن و دوساسن یک جا
جمع شده نشسته و گفتند که درین هفت روز که با پانژوان جنگ کردیم با وجود که لشکر
ما زیاده از ایشان است و مانند بهیلم تپامه و درون چلیچ و کرا چلیچ و هوستما و دیگر
بهاوران که هر یک پانژوان را با تمام لشکرشان جواب توانند داد در لشکر ما مستند اما
درین جنگها که درین چند روز با ایشان کردیم اکثر ایشان غالب می آیند و آن نیست که
بهاوران و سایر لشکریان در جنگ ایشان تقصیری کرده باشند هیچ نمیدانم که باعث
امر چه بوده باشد هر روز که میشود مردم ما کشته میشوند و قوت پانژوان بر ما زیاد می کنند
فکری در نیاب میاید کرد کورن با در وجود همین گفت که تو در نیاب هیچ اندیشه
سخو در راه مده همین که بهیلم تپامه در لشکر ما نباشد یا آنکه او سلاح بنیاد از دست جنگ
در آیم و همه پانژوان را با لشکرشان بکشم بهیلم تپامه یا ملاحظه ایشان بنیاد یا بشکست
از دست او کاری بر نمی آید حالا تو یک کار کنی به گمانه بهیلم تپامه برو و او را بگو
که سلاح بنیاد را در آنجا بماند که من بر جان این مردم چه میکنم در وجود همین با همه
برادران سوار شده مشعلها و چراغ بسیار برافروختند و بخانه بهیلم تپامه رفتند و خبر
به بهیلم تپامه فرستادند بهیلم تپامه ایشان را طلب و هت ایشان با نذرون در آمده
همه تعظیم او نموده ایتاوند بهیلم تپامه فرمود ما همه نشسته بعد از آن پرسید که هرگز قایده نبود
که شما در نیوقت بیامید باعث آمدن چیست در وجود همین گریه بنیاد کرد و گفت ما این همه
جنگ و نزاع که با پانژوان کردیم با مید شما بود و حالا هت روز جنگ با ایشان کردیم
و می بینیم که هر روز آمار فتح و ظفر از جانب ایشان ظاهر میشود و نمیدانم که شما در جنگ ایشان
خود داری میکنید یا آنکه شما حرف ایشان نمیشوید معلوم است که این پانژوان مثل شما
چه وجود داشت باشند اگر شما با همه دیوتها جنگ کنید همه را میکشد و آن جنگ که شما
تا بر سر ام کردهاید اگر اندر هم میبود نمیتوانست کرد و حالا با آنکه شما خوب توجه میفرمائید

این پنج پانڈوان رانمی کشید و من بہت شایخ کیکی و دہشت دمن و راجہ روپدراکہ
 خلاصہ لشکر قبول کردم کہ بکشم یا آنکہ ایشان بشما نسبت فرزند سی دارزند
 ملاحظہ جانب ایشان میکنید پس دوسہ روز دست از عیب کشیدہ دارید تا کرن
 در میدان در آید و کار ایشان را بسازد ہیکم تا پمہ ازین سخن چنان در غضب شد
 کہ رنگ رویش سرخ شد و چشمانش بگردش در آمد پس ہیکم گفت کہ امی در جہن
 از تو عجب است کہ با من بیگونی کہ تو نشین تا کرن جنگ کند ہمہ مردم از غضب ہیکم
 ترسیدند بعد از اہیکم گفت کہ این پانڈوان ہچو مردمان زبون نیستند کہ اگر من
 از جنگ ایشان بدایم کرن جواب ایشان میتواند داد و در آن وقت کہ شما بہ جہت
 خود نمائی نزدیک کاکام بن رفته بودید و با گندہرمان جنگ کردید کرن را چہ شدہ
 کہ شما را گذاشتہ ہچو زنان گریخت تا آنکہ ارجن رفت و با گندہرمان چہ نوع جنگ
 کردہ کہ گندہرمان زبون شد و ترا از دست ایشان خلاص ساخت این
 بہادری کرن آن زمان کجا رفته بود و چون بہ راجہ برات رفته بودید و مواشی
 را ندیدد ارجن بدر آمد تمام شمارا گریزا خندہ و تمام مواشی را با نگردانیدہ برد آن
 کرن خود ہمراہ بود چرا آنجا آن بہادری نہاشت کہ اینجا حال پیدا کردہ است و در وقتی
 ارجن بجنگ دیوان دریا رفته بود آن دیوان پیش کرن آمدہ گفتند کہ تو بیا و از جانب
 با ارجن جنگ کن کرن قبول نکرد حال این بہادری از کجا آورده کہ با من دعوی زیادتی
 دارد ہنوز جانی نرفته است کہ پانڈوان ہمانند کہ من ایشان را می شناسم پس کرن را
 نوبت بسیار جنگ خواہد رسید بہینیم کہ چہ خواہد کرد و تو بیعتی و بیعتی کہ در برابر
 آمدہ این طور سخنان میکنی فردا سچہ از دست من خواہد بہ آمد و تیغ خواہم کرد و تو
 حالا برو و بخاطر جمع تا صبح خواب کن فردا من راجہ روپدراکہ اکثر راجہا و سرداران پانڈوان
 را بکشم و بجز از آنکہ سکندری کہ اوزن بودہ است اورا نخواہم کشت اگر چہ او مرا بکشد
 اما بغیر از او دیگر را بہ من کہ چون خواہم کشت در جہن و دیگران خوشحال شدہ از
 خانہ ہیکم تا پمہ بدو رفتند و ہمہ میگفتند کہ ہیکم در غضب آمدہ است فردا

پانڈوان

پانڈوان را بالاشکر شان تا نکشد باز نخواهت در وجودهین بدو ساسن گفت که من بهیکم را
 در غضب آورده ام میترسم که اوبی تخاصی خود را در میان باغیان اندازد و بدست غلبه
 کشته شود شما فردا باید که دو کس از امر او بهادران درنگا سبانی بهیکم خود را معاف
 نذارید او را بیشتر از سکندی نگا بهارید چرا که او سکندی را نیکتد مبادا سکندی
 او را بکشد چون روز نهم شد همه امر او وقت صباح سوار گشته بدرخان بهیکم تپاس
 رفته ایستادند و دیگر لشکریان همه بهمت و صلاحتی سوار گشتند که زمین زمین بلززه
 در آمدن این خبر پانڈوان رسید که امر فر بهیکم تپاسه در غضب آمده گفته است که نه
 لشکر ما را با سرداران نامی بقتل رساند پانڈوان گفتند که ما را محافظت سکندی
 میباید کرد مبادا که دروان برود و آوزند و او را بکشند و او بجارامی آید چرا که مرگ بهیکم
 بدست او است بغیر از او کسی دیگر بهیکم را نخواهت پس ارجن را محافظت سکندی
 تعیین نمودند و هر دو لشکر با استعداد تمام سوار گشته متوجه جنگ گاه گشتند و کوروان
 امر فر سرب تو بهد بهیوه کرد یعنی بطریق بساط شطرنج و کرپا چاچ و کریت برما شیب
 دشمن و جیب هرت و شت چپن و کنه بیج و بهیکم تپاسه و برادران در وجودهین در صفت
 پیش میوه بجای هر اول صفت کشیدند و درونا چاچ و بهور شر و او شل و بهگدت درین
 دست راست بجای برنغا را ایستادند و او سوتھاما و سومت و راجه ارجین در طرف دست
 چپ جز نغا صفت کشیدند و در وجودهین با مردم بیاری در اجهای نامی و بها دران نامی
 که هر یکی خود را بر صنها میرند در میان این جماعت بجای غول لشکر صفت بسته متفا گشت
 در عقب لشکر بر بدبل را بجای میانه لشکر نمودند و در پیش فوج دست چپ درونا چاچ با
 از بها دران نامی قرار گرفت در پیش صفت دست استھاما و شر تاسی با فوجی از ناما دران
 با ایستادند و پانڈوان نیز بهین دستور لشکر خود را ترتیب دادند بهیم و نکل و شها یو
 و در پشت دمن هر اول شدند و در برابر بهیکم جد بهتر و راجه برات در راجه در پد پانڈوان
 نامی در بیاری در راجا در غول صفت کشیده مقام گرفتند و ارجن و سکندی و جکیان
 و کنت بهوج در بر نغا در مقابل درونا چاچ ایستاد و اجمن و پنج سپرد بهیوه و پنج کی

جنگ ازین

۲ سربو مبد
۲ شوی

در جزغفار در برابر اسوستھاما وغیرہ صفت کشیدند و ساکس با جمعی از مردم خوب در عقب
 نخل ایستاد و در پیش ابھمن و ہرست گنت با فوجی از لشکر تعیین شد و سہدیو پسر
 جواسندھ در پیش ابھمن و مردم جزغفار قرار گرفتند قرنا و نصیر و نقارہ و بو قما در ہر دو
 لشکر نبوازش در آوردند فوجی با فوجی برابر خود با یکدیگر تا ختند و باد وزیدن گرفت
 و از آسمان آواز ہامی بلبل بگوش مردم میرسد و آب از چشم اسپان روان گشت ہمہ را
 کہ قران عظیم خوابد شد ہمہ مردم ہراسیدند اول مرتبہ ابھمن سپارچین برابر یہ کہ ہر جا
 اسپ سمند آنرا می کشیدند با فوجی از بہادران از جزغفار پانڈوان متوجہ نخل گشتہ
 بر سر در جودھن تاخت و چنان تیر باران کرد کہ باران از پارہ ابر بریزد جمعی کہ پیش
 در جودھن بودند ہمہ را کشتہ خود را بنول رسانید و ایشان را رانندہ جمعی را کشتہ
 در جودھن را بسجا ساخت و بجای او ایستاد و ہر یک رام و گیدو در برابر نیارست آمد باز
 ابھمن بزجاست و بدست راست تاخت و کراپا چایج و جمعی را چنان بہ تیر زد کہ ہمہ
 بی شعور گشتند بعد از آن در دنا چایج و فوج دست چپ حملہ بر آوردند و دنا چایج را چنان
 زد کہ از ہوش برفت و مردم بسیار را بکشت و ابھمن چنان دران محرکہ داد و روانگی داد
 کہ مردم ارجن را فراموش کردند در جودھن پیش انبیس دیورفت و گفت تو در قوت
 و زور بر ہمہ مردم زیادتی داری منچو ہم کہ بروی و ابھمن را بکشی او امر وز ما ہمہ را
 ز بون و بی حرمت ساختہ است انبیس دیور فریاد عظیم کردہ همچو ابر مغیرہ در سر و دست
 را چنان بزد زمین زد کہ از آواز آن مردمان از اراہہ با آفتاب نماند ہمہ سر ابھمن و لشکر پانڈوان
 دوید و چندان تیر بر لشکر پانڈوان زد کہ اکثر فرجھای پانڈوان را بگززانید و پنج پسر
 درویدی در برابر انبیس دیو آمدند و تیر بسیار بر انبیس دیو زدند انبیس ہمہ بر ایشان
 تیر باران کرد آخر سپان درویدی چند تیر بہ چشم و سینہ انبیس دیو چنان زدند کہ او
 بی شعور شد و باز ہوش آمدہ بہر کہ رام از آن برادران پنج تیر نزد اسپان اراہہ
 ایشان را با بہلبانان بکشت ایشان پایدہ شدہ بر انبیس دیو زدند در نہ وقت ابھمن
 خود را بہ انبیس دیو رسانید میان او و انبیس دیو جنگ تیر و در گرفت اول مرتبہ ابھمن

سه تیرکاری برالنبس و یوزو آن تیر بار او از بدن کشیده و در انداخت و با نایمهن نج تیر
 و گیر به النبس و یوزو و النبس در غضب رفته نه تیر بر سینه امهن زو امهن آن تیر با
 را از سینه بر آوردن گرفت النبس هزار تیر بر کمان نهاد و بر جانب امهن انداخت
 امهن هم چنان تیر با انداخت که تمام آن تیرهای او را در هوا بشکست النبس و یوزو
 دید که با امهن جرین نمن شو م سحری کرد که عالم تیره و تاریک شد و امهن چون
 آن تاریکی را بدید و است نتیجه سحرست فی الحال چنان تیری بنداخت که این همه
 تاریکی بر طرف شد و امهن را چشم برالنبس و یوزو افتاد چندان تیر چنان بر او زد که النبس
 طاقت نماند و رو به گریز آورد و خود را در میان لشکر در جودهن انداخت و امهن چون
 آن دیورا منظم گردانید باز رو بشکر در جودهن آورده ایشان را تیر باران کرد و چنان
 شد که لشکریان که در آن رو برگزید آورده بهیکم تپامه چون آنها بید با مردم خود
 که آن کودک تمام مردمان را گزینیده بیا مید تا او را در میان گیریم و نگذاریم که باز
 رود که بیک مرتبه بهیکم تپامه با همه بهادران و راجها از اطراف امهن در آمده او را
 بمیان گرفتند و ارجن این حال را بدید از جای خود در حرکت آمده بزودی خود را
 به پسر رسانید که با چاچ بیت پنج تیر بجانب ارجن انداخت ساک تمام آن تیر بار
 در راه بگرفت و گذاشت که یکی به ارجن خورد و کرا چاچ نه تیر بجانب کوشن جو انداخت
 ارجن در راه تمام آن تیر بار را به تیر خود بزود که هیچکدام بکوشن جو نرسید کرا چاچ باز
 نه تیر بجانب ساک انداخت و بر سینه او بزود ساک در غضب شده تیری بر کرا چاچ
 انداخت کرا چاچ آن تیر را به تیر خود بهوا برید ساک تیر دیگر انداخت آنها هم به برید
 ساک دست از جنگ کرا چاچ باز داشته با اسوستها ما جنگ در آمد و چند تیر را
 زد اسوستها ما کمان او را به تیر خود بشکست ساک کمان و گیر بدست گرفته چندان
 تیر بر اسوستها ما انداخت که اسوستها ما بر آورد و محطه بهوش گشته تکیه بر بوق را به
 خود کرد اسوستها ما بعد از محطه بهوش آمده یک تیر زده بوق را به ساک را انداخت
 ساک در غضب شده تا هزار تیر بجانب اسوستها ما انداخت چون در و نا چاچ

از حال سپه خود خبر یافت بمجیل خود را بکوبک رسانید و چنان تیری بر ساک زد که
 ساک بهیوش شد و اسوتها را از دست او خلاص ساخت در نیوقت ارجن بکوبک
 ساک آمد هر دو چندان تیر برد و ناچار چ زودند که او مجال نییافت که تیر بر ایشان
 در و ناچار بیک طرف رفت و تیر و کمان خود را گرفته ارجن و ساک را با تیر گرفت
 ارجن ملاحظه در و ناچار میکرد چرا که هم اتاد و هم بر همین بود و در و ناچار چند تیر
 بر ارجن زد چنانچه ارجن بشعور شد بعد از مدتی بشعور آمد و در غضب زفته چنان
 تیر با برد و ناچار چ زد که در و ناچار عاجز گشت در وجود هین سشمارا بکوبک و ناچار
 فرستاد سشمارا تیری که بر ارجن می انداخت در راه آنرا میزد چند تیر بر ارجن زد
 ارجن در غضب شد و چند تیر زد که سشمارا بی شعور گشت در و ناچار بکوبک سشمارا
 آمد چند تیر بر ارجن زد ارجن در غضب شد چنان تیری برد و در و ناچار چ زد که در و ناچار
 تاب نیارده بگریخت در وجود هین و کربا چار و شل و سد چهن و با هلیک بر سر ارجن
 رانند ارجن با ایشان بجنگ درآمد و شترانی و بهکد تا با مردم خود بر بهیم و دیدند بهیم گز
 خور را گرفته متوجه ایشان گشت و چندین کس ایشان را با فیل و عراب بر زمین هم سا
 ایشان از پیش او گریختند ارجن هم با در وجود هین و آن مردم جنگ بسیار میکرد و در چهن
 پیش بهیکم تاپه رفته گفت که شاعرین ارجن نمیشود شرا و را از سر و در کنین بهیکم تاپه
 بجنگ ارجن آمد میان او و ارجن حرب بسیار شد و هیچکدام بر یکدیگر غالب نمیشدند
 چون برادران ارجن دیدند که ارجن تنگ است مردم بکوبک ارجن آمدند بهیکم تاپه
 چندان تیر بر ایشان زد که اکثر از هوش رفتند و ساک و راه همن و جمعی دیگر بر بهیکم تاپه
 دو دیدند و از جانب در وجود هین هم مردم بکوبک بهیکم تاپه رسیدند در میان این
 دو جماعت جنگ عظیم واقع شد بهیکم تاپه در غضب شد و تنها در میان ماندند
 غوطه خورد در وجود هین با دو ساس گفت که بهیکم تاپه از آن سخن که شب با گرفته بود
 بسیار غضب و عیبت آمده است دلی تماشای در میان دشمنان میرو و البته تنگ
 او را ملاحظه نمایند که اگر او در حیات است ما را هیچ غمی نمی باید خورد و خاطر ما جمع است

در اگر اورا چیزی دیگر پیش آید آنوقت دیگر کارها مشکل خواهد شد پس چند راجه نامدار
 و چندین هزار را با سوار و چندین لک سواران نامدار با طرافن بهیگم تا مه در آمده
 بجا فطنت او مشغول گشتند لیکن هر چند خواستند که شاید خود را بهیگم برسانند
 میسر نیامد چرا که او در میان افواج مخالفان چنان در آمده بود که چندین فرسخ مخالفان
 در پیش و پس بودند چنانچه گمان دوسان آن شده که مگر بهیگم را کشته اند درین
 نظر ایشان بر بهیگم افتاد و دیدند که راجه جدی شتر و نکل و سهدیو با طرافن او در
 اند دوسان سعی بسیار کرد که در میان مخالفان و بهیگم تواند در آمد میسر نشد
 در جود همین ده هزار کس دیگر تازه بکوک بهیگم و دوسان فرستاد تا ایشان بجد تمام
 شمشیر با کشیده بر سر پانڈوان تا خنند و پانڈوان نیز با بهادران نامی بچنگ ایشان
 در آمدند آن طور جنگی دست داد که بصورت آن کس نشان ندید و راجه جدی شتر و نکل
 و سهدیو بجانمان گمان در آمده بسیاری از لشکر کوروان را بجاک هلاک انداختند و در زمین
 بغیر از کشته بیج چیز دیگر بنظر در نمی آمد و لشکر یان کوروان از پیش ایشان بهزیمت رفتند
 و ایشان بوق فتح نواختند و در جود همین بسیار از دیدن اینها پریشان خاطر گشت
 و با شل گفت که جدی شتر با دو برادر خود ایستاده است بمچکس بغیر از شما جواب او
 نماند و او شالشکر را گرفته متوجه جنگ او شوید شل با مردم بسیار بر سر جدی شتر
 و جدی شتر ده تیر بر سینه او زد و نکل و سهدیو هم هر کدام هفت تیر بر او زدند همین
 چون دید که راجه جدی شتر خود جنگ میکنند گفت جانی که جدی شتر که صاحب دل نیست
 ما ست خود جنگ میکرد با ما چه ایستاده ایم این گفته بدو بدو بچنگ در آمدند پس
 نامدار را بگریز خود نرم ساخت و در جود همین از دیدن این حال بسیار در غضب شد و خود
 با برادران و بهادران لشکر متوجه جنگ شد و بر لشکر مخالف تیر باران کرد و سه تیر نکل
 و هفت تیر بسهدیو و دو رانده تیر بر راجه جدی شتر پنج تیر بهرشت و من و دوازده تیر
 به بیهم سین زد و نکل دوازده تیر بد جود همین زد و ساک هم سه تیر بر او زد و در هشت و من
 هفتاد تیر بر او زد و همین و مردانش که نزدیک او بودند و راجه جدی شتر دوازده تیر

بر بہیکم تپانہ ز دراجہ مہی کہ در لشکر در جوہ من بودند بگر و لشکر پانڈوان را آدران شاہ
 بہ تیر باران گرفتند و تیر چو باران از طرفین بر یکدیگر میزدند بہیکم تپانہ در غضب شد
 بشکر میخالفان تیر باران کرد و چندان کس را بزد کہ ہمہ لشکر رو بگریز نهادند کہ شن جوہ من
 دید کہ مردمان ہمہ میگرنیزند بار جن گفت کہ لشکر شما ہمہ گرنحیہ حال اوقات سستی نیست آنکہ
 میگفتی کہ روزی شود کہ من انتقام از دشمنان بکنم حال آن روز است ارجن باز پرس گفست
 بگرشن جوہ گفت از کسی کہ مردم ما میگرنیزند عمومی پدر من بہیکم تپانہ است من اگر او را
 بکشم بد فرخ میروم اما چون شما میفرمایند بچکہ شما جنگ میکنم پس شما را بہ مرا بہ او
 رسانید کہ شن جوہ ارا بہ ارجن را برابر بہیکم آورد و ارجن با بہیکم آغاز جنگ کرد و راجہ
 جدو ہر چوہن دید کہ ارجن بجنگ بہیکم رفت او ہم برگشت و اکثر لشکر ہم او باز کرد و دید
 و میان ارجن و بہیکم تپانہ جنگ بسیار شد بہیکم چندان تیر بار جن زد کہ تمام
 ارا بہ و اسپان و بدن ارجن ز بر تیر پوشیدہ شد ارجن تیر زدہ کمان بہیکم شکست
 بہیکم کمان دیگر بدست گرفت ارجن آن کمان را ہم شکست بہیکم سنجید
 گفت کہ ای فرزند رحمت بر تو باد از چنان پدر و مادر اینچنین فرزند عجب نیست و
 بہیکم باز کمان دیگر بدست گرفت و ارجن را تیر باران کرد کہ شن جوہ ارا بہ ارجن را
 بنوعی بگردش در آورد کہ بہیکم ہر چند خواست کہ ارجن را بہ بنید میر نشد و ارجن چند تیر
 بر بہیکم زد بہیکم ارجن را گداز شد متوجہ طرف دیگر شد و چندان کس را از نامداران
 لشکر پانڈوان بکشت کہ حد نداشت و مردم از پیش او رو بہزیمت نهادند کہ شن جوہ را
 تاب نماند کہ این تمام مردمان را میکشد و ہمچ کس حرفی او نمی شود من او را میکشم
 این سخن گفتہ برخواست ارجن فی الحال در پای کہ شن جوہ افتاد و گفت شما رحمت
 نکشید و سخنی کہ گفتمہ آید کہ من درین جنگ جنگ نمیکنم پاس جان سخن بد اید اما
 توجہ از من در نماند ارا بہ کہ من بدو شما آن مردم را بکشم و بہیکم در زین وقت آن طور
 تیر باران بر لشکر پانڈوان کرد کہ آن افواجی را کہ در برابر بود منہم گریانید اما و گویا
 لشکر را رو بہ جنگ میگردد چو بہیکم این مردم را کہ خلاصہ لشکر پانڈوان بودند

بہیکم

مندمم گردانید میخواست که متوجه دیگر افواج شود که از قباب فرودت و همه مردم است از
 جنگ بازداشتند و کوروان را درین روز از جهت بهیگم تپامه نمایه عظیم بخان
 بود و همه کوروان در آن روز شادان و مخرم بنازل خود بازگشتند و پانڈوان
 پریشان و دل شکسته بجای خود آمدند تمام شد روز ششم از جمله بنوده روز جنگ پانڈوان
 و کوروان و از جمله ده روز جنگ که بهیگم تپامه کرده است چون پانڈوان درین شب
 پریشان خاطر و دل شکسته بنازل خود بازگشتند راجه جدی شتر با تفاق برادران
 بنزل کرشن جیو آمد و راجه جدی شتر بکرشن جیو گفت که امر و ملاحظه فرمودید که بهیگم تپامه
 چه کار کرد و چه نوع مردمان را مندمم گردانید و چه مقدار مردم را کشت ماگر بهیگم تپامه
 لشکر خواهد بود و مجال است که کار را پیش برود شمارا فکری باید کرد که بهیگم تپامه
 و اگر او کشته نشود ما همه را خواهد کشت کرشن جیو گفت ای راجه غم مخور جاگنه که
 کسی این طور برادران داشته باشد و مثل من کسی در مدد او باشد او چرا
 غم را بخورد راه دهد آن لشکر شما همه لشکر نیست شکست شما شکست و فتح شما فتح من
 و ما اینجا با رجن همراه ایم که اگر ضرور بود تمام گوشت بدن خود را بریده صرف کار رجن
 میکنم جدی شتر گفت شاعرانیت میفرمایید و ارا در خوشی که هست از زمین توجه شماست
 جدی شتر گفت مرا یک چیزی بخاطر می رسد اگر بفرمایید بگویم کرشن جیو گفت بگویند
 جدی شتر گفت میاید که شب در ملازمت شما بنزل بهیگم تپامه برویم و از او کمک
 کنیم که بگویند که ما چکار کنیم که فتح از جانب ما شود کرشن جیو گفت بسیار خوب گفت همه
 متوجه بنزل بهیگم تپامه شدند و دعا با و فرستادند و او ایشان را طلب داشت
 چون بدرون رفتند بهیگم تپامه کرشن جیو را تعظیم کرد و او را در بالای مندر خود
 نشاند و خود بادب پایان نشست و راجه جدی شتر و برادرانش را بسیار پرسش
 کرد و گفت ای فرزندان خویش آمدید بسبب آمدن شما درین نصف شب است
 جدی شتر گفت ما همه فرزندان بلکه بندهای شما ایم و شما همه ما را بالشکر یا زیر زور
 کردید چالا از شما یک التماس داریم بهیگم تپامه گفت که کار جنگ چنین می باشد

اما چون مرا گفته آمده آید حالا از من بپرسید بطلبید آنرا قبل منیایم راجه جد مشهر
گفت میخواهم که شما بفرا بید که هیچ کس در جنگ حرفت شما میشود و در جنگی که شما
بوده باشید کسی شما را مغلوب میتواند ساخت شما اول روز خود فرموده بودید که فتح
از جانب شما خواهد شد این سخن چطور راست می آید و میخواستم که بدی بذات ایشان
شود بهیکم سخن بید و گفت چون من بشما تفاعل کرده ام میگویم اگر چه در جنگی که من
در آن جنگ بر عراب خود سوار باشم هیچ کس آن لشکر را نمیتواند شکست دهد
اگر چه اندر دیا پیرام بوده باشد مگر وقتی که من به افتم آفوق میتواند غنیمت فتح کردن
راجه جد مشهر گفت همین را میخواهم که بدانم کسی شما را چون میتواند نداشت بهیکم تا به
گفت من در جنگ قتل دارم که هر کس از پیش من گزیرد من او را نمیکشم و هر کس که
از من مان بطلبد و هر کس در برابر من سلاح بیندازد و هر کس که بگوید که من قتل میدارم
و هر کس که در اصل زن بوده باشد بعد از آن بقدرت بهکدام مرد شده باشد
من انچه من کسان را نمیکشم و در میان لشکر شما بغیر از کشتن جیوه و ارجن نیست که مرا
تواند کشت اگر چه من بر منبه و در خواب باشم و در لشکر شما سکندری مردیت که در
اصل زن بوده اگر او در برابر من در آید من دست بسلاح نخواهم برد چون شما بجز
من آمدید بشما میگویم که فرود ارجن را بگوید که سکندری را در پیش خود بدارد که من دست
به سلاح نخواهم برد ارجن را میباید که به تیر با که بران اعتماد داشته باشد چندان بر من نبرد
که نمیتوانم آن زمان شما این لشکر را فتح میتوانید که در این سخن را که باشا گفته ام با کسی گویند
تا بگویش و وجود من نرسد و الا صباح همه ایشان بیایند و مرا در میان گزیرد پس شما کار
توانید ساختن حالا زود بر خیزید بنازل خود باز گردید و در فکر کار خود باشید ایشان
او را و واع کرده بنازل خود باز آمدند ارجن بگوشن جیوه گفت که عمومی من بهیکم تا
میگوید که بغیر از ارجن کسی دیگر را نمیتواند کشت مرا دل نمیدهد که بهیکم را که عمومی نمک
من باشد بگوشن جیوه گفت تا بهیکم ازین جنگ دست کوتاه نمیکند شما را بجهت
که کاری توانید ساختن و فتح کردن و فرود لازم است که با دراکبشی و زخمی کنی و از ارجن

جنگ اوروم

بزیر اندازی در چنان شود که او جنگ نتواند کردن تا کار شما پیش برود این سخن گفته هر یک
 بجای خود رفتند چون صبح شد و باز هر دو لشکر اهل غسل کردند بعد از آن لباس تازه
 پوشیدند و مستعد جنگ گشتند و هر دو لشکر پیوه کردند باین طریق که صفت در سپهکوم
 ایستادند و از همه پیشتر در لشکر پانژوان سکندری بود با افواج آراسته و بهیسمین با فوجی
 در طرف راست و ارجن با جمعی از بهادران نامی بر دست چپ او قرار گرفتند و در عقب
 اینها پسران درویدی و ابهمن بودند و در جانب دست راست بهیم ساک بود که با جمعی نگامها
 بهیم میکرد و بر طرف راست ارجن چسکان با فوجی از نامداران بمحافظت ارجن قرار
 گرفت و راجه جده شتر در محول مقام گرفت و کل و سهدیو در دو طرف دست او نشستند
 در پس سر او با فوج خود ایستادند و در عقب لشکر راجه دروید و راجه براتش نیچ کیکی بودند
 با فیلان مست و پیادها و غیره بهیکم تپامه درین روز با در جود من گفت که امروز من
 تنها در پیش لشکر شما جنگ خواهم کرد و دیگر کسی امروز همراه من نبوده باشد و عقب
 بهیکم تپامه افواج کوردان بترتیب فوج در فوج هر یک در جای خود قرار گرفتند چون
 هر دو لشکر آغاز جنگ کردند اهل مرتبه بهیکم تپامه که دست از جان شیرین شسته بودند
 حمله بر لشکر پانژوان آوردند و آنقدر جنگی کرد که هرگز بهیچکس در هیچ داستانی سخنان جنگی
 نداشت و تنها آنقدر مردم را از لشکر پانژوان بر خاک هلاک انداخت که از کشته
 پشته بر سر هم افتادند و نزدیک شد که تمام آن لشکر را از بنیاد براندازد و بهیچکس قدرت
 نداشت که در برابر او در آید راجه جده شتر کس پیش ارجن فرستاد که زود تر خود را برسان
 بهیکم این لشکر را بر هم زد و در جود من چون این کار بهیکم را دید از خوشحالی نزدیک بود
 که هلاک شود خود را بلامت بهیکم رسانید و دست او را بوسه داد و گفت اگر آنچه شما امروز
 کرده اید دیگر روز با من چنین میکردید تا حال از پانژوان اثری نمی ماند در جود من چون دید
 که ارجن می آید با بهیکم گفت که ارجن آمد آنرا ملاحظه کنید بهیکم گفت که تو مرا بگذارد که امروز
 من او را میکشم و یا او مرا میکشد درین روز یک لکه که صد هزار کس از اسوار و سوار و سوار
 بوده باشند بر دست بهیکم تپامه کشته شده و ده هزار فیل و ده هزار اسب را بمضرب تیرو

شمشیر خنک پلاک انداخته بود و همه مردم از آن دست و بازوی او در تعجب شدند
 چون ارجن برابر بهیکم تپامه آمد با سکنندگی گفت که تو در پیش من میرفته باش و زنهای
 نترسی که من نخواهم گذاشت که آسیبی بتو برسد چون هر دو به بهیکم رسیدند سکنندگی تیر
 بر بهیکم زد بهیکم اصلا با او التفات نکرد و او را یک طرف گذاشته رو بروی ارجن شد و
 چند تیر بار چن زد و ارجن تیری زده کمان بهیکم را شکست بهیکم در غضب آمده بر چرخ زد
 بر ارجن انداخت ارجن آنرا به تیر در راه پنج پاره کرد بهیکم تپامه گفت اینها را همه ارجن
 بزور گرفتن چه میکند اگر گرفتن جیو در میان پانزده ان نبوده باشد من همه ایشان را بشکر
 شان بکشم پس بهیکم تپامه گفت که پدر من مرادها کرده بود که تا مرگ نه طلبم مرگ من زنده
 حالا وقت آن آمده که من مرگ را از گو بندنجامم در آنوقت هفت برادر بهیکم تپامه که مادر
 ایشان گنگا ایشان را در آب انداخته بود و ایشان همه دیوتها شده بودند آن هفت
 برادر بهیکم بالای سر او آمده با و گفتند که خوب خیالی کرده وقت شده است که تو
 موت خود را از درگاه ناراین خواهی و آن قصه برادران بهیکم تپامه چنان بود که
 روزی گنگا بصورت دختر صاحب جلال برآمده بخانه راجه پرتیب که پدر راجه سندن که پدر
 بهیکم تپامه بود آمد و بر زانوی راجه پرتیب نشست راجه پرتیب گفت که تو چه کسی گفتی که من
 گنگا ام راجه گفت بچه جبت اینجا آمده گفت آمده ام تا تو مرا بزنی نگاهاری راجه گفت
 اگر تو داعیه داشتی که تو زن من شوی بر زانوی راست من نمی بایست نشست چرا که زن تو
 راجه است جامی نشستن دختران و عروسان - تا حالا که تو بزبان خود راجه پرتیب مراد هست
 که ترا زن خود کنم گنگا گفت اگر تو مردان خود کنی من ترا بدو خواهم کرد راجه پرتیب گفت
 که تو مراد حامی بکن که من ترا به سپه خود سندن که در علم و شجاعت و در صورت عقل
 نظیر خود ندارد و بهم تو عروس من شوی که عروس حکم دختر دارد گنگا قبول کرد و بار راجه
 بشرطی من زن او شوم که من هر چه از نیک و بد بکنم او مرا نکند که تو چنانچین کردی چرا که
 هر چه من میکنم بنا بر صلح و حکمتی خواهد بود و اگر سپه تو از من پرسد چنانچین کردی من نگیرم
 پیش از نخواهم ایستاد جان مخطه خواهد رفت چنانچه هر چند او مرا طلب نماید هیچ با اثر

۳۳

ما را نیا بدراج پریب میسر خورد سنتم را طلب دشت و گنگارا با و نمود سنتم عاقت
 او شد راجه پریب گفت که این دختر تو زنی میدم سنتم بسیار خوشحال شد را گفت
 این دختر بیک شرط زن تو شود هر چه او بکند با و گنگوئی که چرا چنین کردی اگر خواهی
 او از پیش تو خواهد رفت و دیگر او را نخواهی یافت سنتم چون عاشق شده بود آن
 شرط را هم قبول کرد و پدرش آن دختر را بزنی او داد و سنتم چنان محبتی با او پیدا
 کرد که یک ساعت بی او آرام نداشت تا بعد از وقتی آن زن را پسری متولد شد گنگا
 آن پسر را برداشته بکنار آب گنگ برد و او را در آب انداخت و آب او را بر برد
 آتش و جان سنتم افتاد اما از ترس آن که مبادا اگر برسد که چرا این پسر را در آب
 انداختی زن هم برود آن غصه را فرو برد و هیچ نگفت همچنین تا هفت پسر سنتم را از
 حاصل شد و مادر همه را در آب انداخت و سنتم هیچ نگفت تا در نوبت هشتمین
 بهیگم متولد گشت و او بنفایت مقبول و صاحب جمال بود پدر اول نداد و ننگ داشت
 که مادرش در آب اندازد به گنگا گفت تو ظلم کرده هفت فرزند مرا در آب انداختی و این
 پسر را بمن به بخش گنگا گفت حالا شرط ما و تو بر طرف شد این پسر خود را نگه دار کن
 میروم هر چند سنتم با وزاری و تضرع نمود مقبول نکرد بکناره گنگا زفته باب در آمد
 تا پدری گشت سنتم در مفارقت او گریه وزاری بسیار کرد و این پسر را غریز تریب
 و آن فرزند چنان خدمت پدر میکرد که مزیدی بران متصور نمیتوان کرد و اصلا
 از حکم پدر تجاوز نمی نمود چنانچه پدر از بنفایت خرم و شاکر بود چون پدرش غیر از
 فرزند نداشت و میخواست که دیگر فرزند بهم رساند این بهیگم آنرا دریافت و در
 بند آن شد که از جهت پدر ننی لایق بهم رساند تا آنکه تعریف کجوهن گذار شنید
 بجهت خواستگاری او از جهت پدر پیش مادر و پدر او رفت چنانچه در بالا مذکور شد
 و با ایشان شرط نموده که من مدت العمران نخواهم جو جو جن گذار را بجهت پدر خود
 آوردم چون پدر شنید که او شرط کرده که هرگز زن نخواهد او را و عا کرد و گفت که
 تا تو مرگ نه طلبی بهگوان ترا مرگ ندهد بقصد چون در آنوقت آن هفت پسر بهیگم

از مو ابا و گفتند کہ بر او خوب خیال کرده وقت آن رسیده است کہ تو تنہای مروت
 بکنی بہیکم مرگ خود را از درگاہ بہکوان جید و زخواست نمود و تیر و عایش بہدست
 اجابت رسیده و ہمان عطفہ سرش برد آورد و از آسمان گل بر سرش بارید و آواز
 نقارہ از طرف آسمان بگوش ہمہ کس رسید سنجہ بہ دہتر اشت میگوید کہ اینکہ
 برادران بہیکم او را گفتند کہ تو مرگ خود را بطلب بغیر از بہیکم و من دیگر مہیگی آرزو
 نہ شنید القصہ چون سر بہیکم برد آمد روز گذشت متغیر گشت در دہماہی ہر شکہ کرد
 افتاد کہ امر وز بہیکم خواہد افتاد کہ بہیکم با خود در در کمان دیگر طلبیدہ بدست گرفت و
 خواست کہ ارجن و دیگران را بزند کہ سکنندی برابر او آمد بہیکم اصلا با او ملتفت نشد و
 سکنندی تیر بر سینہ بہیکم زد آن تیر با اصلا در او اثر نکرد درین وقت ارجن از عقب
 سکنندی بیت و پنج تیر بر بہیکم زد بہیکم تپامہ خواست کہ او را بزند کہ ارجن تیر زدہ
 کمانش را شکست بہیکم چون تیر بدست میگرفت ہمہ را ارجن مہشکت و از عقب سکنندی
 ارجن بہیکم را بہ تیر با پای میزد و سکنندی ہم بہیکم را میزد بہیکم بدو ساسن گفت
 کہ این با کہ بمن می خورد مرا بسیار درد میکند این تیر سکنندی نخواہد بود بلکہ تیر با س
 ارجن است و گرنہ تیر سکنندی آنقدر قوت ندارد کہ بمن تا شتر کند ارجن سکنندی
 چندان تیر بر بہیکم زدند کہ در تمام بدن بہیکم و در ارا بہ اینچ جانماندہ بود کہ چند تیر
 بر بالای ہر نشستہ باشد بعضی از اعضای بہیکم از ہم جدا شد و دیوتا کہ در ہر نظر
 میکردند فریاد زدہ گفت کہ عجب دلاوری کشتہ شد و در تمام بدن بہیکم ہر پر کشت
 جانماندہ کہ زخم تیر داشت و درین وقت آفتاب نزدیک بزروب رسیده بود کہ ارجن
 از عقب سکنندی چنان تیری بر بہیکم زد کہ بہیکم بی طاقت گشتہ از بالای ارا بہ بر
 زمین افتاد و از افتادن او زمین بلرزید و او تمام شد بر بالای تیر بائی انداختہ افتاد و
 و تمام بدن او بر زمین زسیدہ بود و گریختہا کہ قدری بزمن میرسد و ہمان زمان باران
 از آسمان نازل گشت و در آنوقت آفتاب در کمی در روز ہا در کوتاہی بود و در وقت
 ایشان آفت کہ اگر کسی در وقتی کہ آفتاب در تنزل و روز ہا در کوتاہی باشد و تا

سج

کند آنقدر خواب نمی برد و در وقتی که آفتاب در ترقی و روزها در زیادتی باشد روزها گسند
 اجر عظیم می یابد و در آنوقت گنگا که ما در بهیگم بود که تیری را بصورت بنسش بهیگم فرستاد
 پیغام داد که مبر را بگو که حالا آفتاب در منزل است چندان باش که آفتاب در زیادتی
 آید چرا که آن زمان اجر عظیم خواهی یافت آن منسش بهیگم آمده برگرد بالین بگردید
 و پیغام گنگا را به بهیگم بگردانید و بهیگم تمنا کرد گفت ما در از طرف من دعا برسان بگو
 که من هم اینقدر میدانم و در گمن بستت چندان همین طور میباشد که آفتاب کل
 رود و ایام شرف و ترقی او باشد آنوقت وفات خواهد کرد و منسش بهیگم را در آن کرده بر
 رود و ساسن چون دید که بهیگم افتاد بنیادگره و زاری نمود و عرابه خود را بر وجود من
 رسانید چون در وجود من در گیران آمدن دو ساسن را دیدیم همه پریشان خاطر گشتند
 و رنگهای شان بگردید و با هم گفتند که دو ساسن بحال بد می آید اینست که
 خیر باشد چون دو ساسن نزدیک رسید پرسیدند که خیرت است دو ساسن گفت که
 چه خیر بوده باشد که بهیگم افتاد و در و ناچار چون این خبر شنیدنی بحال بزین
 افتاد و بسیار مبهوش گشت در وجود من نفوذ کرد تا کلاب بر روی او پاشیدند تا مبهوش
 آمد همه با تفاق به تعجیل گریان گریان بر سر بهیگم تا پاره اند و جراحان و طبیبان را بلین
 او حاضر گردانیدند چون بهیگم جراحان و طبیبان را دید گفت که این مردم را چیزی
 بد میدور و حضرت نمائید چرا که این روز را من طلبیده ام و هیچ حاجت طبیبان
 ندارم هر چند در وجود من زاری کرده التماس نمود که علاج نمائید قبول نکرد و بصورت ایشان
 چیزی داده و حضرت کردند چون خبر افتاد آن بهیگم تا پاره بجا بد شد و رسید او هم آغاز
 گریه کرد و سرخ برادر گریان گریان بر سر بالین بهیگم تا پاره اند و در پای او افتاد
 در وجود من سجد شد گفت خود کشته بهیگم را و خود تشریف میداری بهیگم گفت که
 سر من بزین می رسد چیزی زیر سر من نمیدانی بحال دویدند و تکیه های بسیار
 از هر جنس آوردند هر کدام را که نزدیک او آوردند بهیگم گفت که این تکیه ها درین
 وقت مناسب من نیست چون دیگر تکیه نماد گفتند که چه طور تکیه میزد میزد

ارجن را بطلبید چون ارجن حاضر شد بهیکم ماوگفت که تکلیه زبریه من بنه ارجن
 کمان و تیر بدست گرفت دستیر برپس سر او زد و بعد از آن گفت که فلان جای من زبریه
 میرسد و مرا عذاب میدهد ارجن بران جا هم تیری زد تا چند جا را با ارجن گفت
 و ارجن تیر می زد چنانچه بر سر تیرها جای گرفت آن زمان گفت که حالا
 آسوده شدم بعد از آن گفت که من تشنه شدم آب میخواهم هر چند
 آب در جاهای طلا و نقره آوردند نخورد پس بهیکم گفت که ارجن مرا آب بده ارجن
 چنان تیر زبریه زد که آب زمین جوشید و گرد و پیش او تمام آب گرفت چون خشکی آب
 باورب گفت حالا راحت یافتم بهیکم تا پاره بزرگ بود من در اجه جده شتر و در روزا چارج
 و غیره گفت که من چند روزی دیگر در قید حیات خواهم بود اگر شما چیزی در خاطر
 داشته باشید که از من تحقیق نمائید بپرسید اما حالا شب بسیار رفته است هر یک
 بنازل خود باز بگردید این سخن گفته چشم برهم نهاد و بدگره بگوان مشغول گشت
 در جود من جمعی کثیر را بجهت محافظت او آنجا گذاشت و تمام کوروان و پانژوان
 گریان گریان بنازل خود بازگشتند فقط

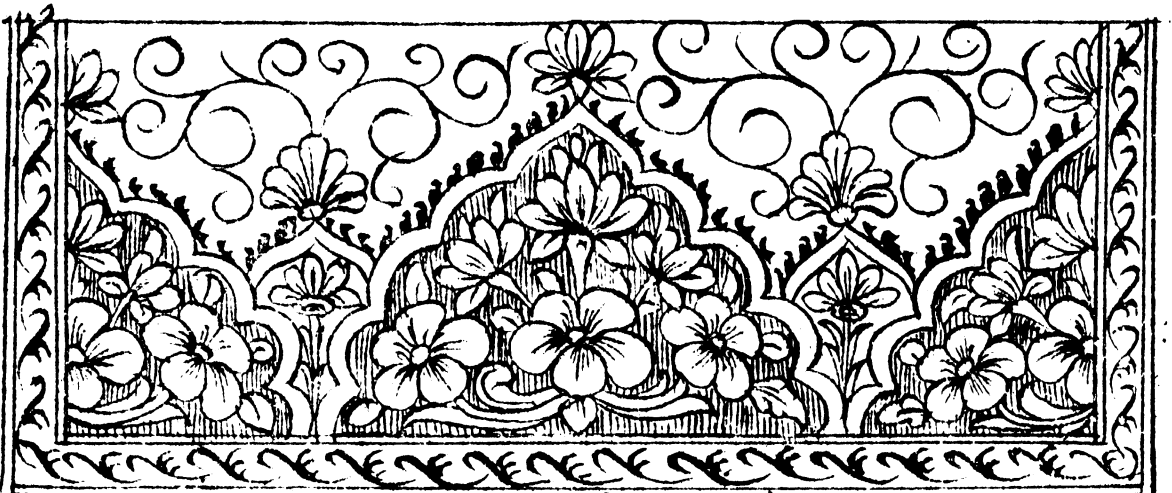
سنا و مکافات خلا ریزان بنام حق تعالی

مجموعه حالات نو اور جهان تاریخ انتخاب اوقات داستان نوح الف صدق استی

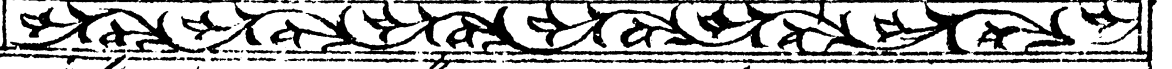
که کتابت بسیار متبر و مستند و صحیفه ایسم در دل عزیز و معتد تر به عملاً معنون و جلال

کتابت بسیار متبر و مستند و صحیفه ایسم در دل عزیز و معتد تر به عملاً معنون و جلال
در مطبع می نشی نو کسوق کج طبع محلی

سری کوشین جویوسها

آغاز فن هفتم از کتاب مهاجرات که آنرا درون پرگ گویند

راویان اخبار آورده اند که چون ده روز از جنگ کوروان و پانژوان گذشت
 سنج که خبر هر روزه به دهر تراشت میرسانید پیش دهر تراشت آمده گفت که چون به کیم تپا
 در میدان زخمهای کاری خورده افتاد کوروان و پانژوان هر دو جماعت بر سر ایشان
 رسیدند که هنوز از رمعی باقی مانده بود سر او را بزانو نموده اشک حسرت می باریدند
 و در پی تیار و نمخوارگی او شده میخواستند که برای او بستر و بالین راست سازند پیش
 او را بردارند او بچشم و ابرو اشاره نموده ایشان را منع ساخت و تن بر زمین درود
 و بزبان حال و مقال به ایشان گفت که در زمان حیات قدر من نه شناختید و از هر
 جانب مرا نشانه تیر با ساختید و نصیحت مرا نه شنیدید درین مضمون سخن نگویید بستی
 چاره من مکن امروز که سودی ندیده نوشتار و که پس از مرگ به سهراب بند
 بعد از آنکه اختیار از دست رفت ازین گریه و زاری چه سود و حال و دیار ما و شما برود
 و اسپین افتاد و القصد ازین دو جماعت هر کدام میخواهند که او را بنزل خود ببرند
 و بر سر زمین نزاع کردند و آتش جبالت در میان ایشان افتاد و بیسکه تم با گشت
 که در میان شاپیری مبهوت بودم و فرقت معلوم نیست که همین ساعت مرا اجل درید
 یا زمانی مهلت دهد درین یکدوم که همان شنایم و الم بسیار دارم بر سر من برای چه

تراجع میکنند بگذارید تا به طبع خاطر من خواهد جان بدیم چه لازم است که از روی تعظیم و احترام
 مرابری باید مرو چون عاقبت خاک میباید شد این همه تکلف رسمی چه کار است
 من بنام اودی و خاکساری خود که خوشم بگذارید چه خویش گفته اند بیت منم و در روز
 عمری که بزیتن نیز زود پس از آنکه من بمیرم بگریستن نیز زود آنها چون دیدند که
 بهیکم درین وادی راسخ است و ثواب خود را از دست نمیدهد او را بجای خود گذاشتند
 کوروان و پانژوان بی وجود بهیکم تپانه چنان مینمودند که پیشه بی شیر و روم گویند
 بی شبان نماید و تزلزل در مهمات ایشان چنان افتاد که کشتی تپانه در دریای عمیق
 برود چرا که همه بزرگی و سرداری او قائل بودند او را در میان خود غنیمت میدانستند
 و در امور کلکی و جزوی مشورت باو میکردند و با یکدیگر میگفتند که در زمان و گردش
 آسمان را سالهای بسیار و قرضهای بشمار باید که تا بازم بچو بهیکم تپانه کسی بجایم بیاید
 و بزبان شیرین نصیحت فرماید فطرم روزی باید که تا گردان گردان یک شبی و عاقبتی
 را وصل بخشد یا غری را وطن و هفته با باید که تا یک مشت پشم از پشت میش
 زاهدی را خرده گردد یا ستوری را رسن و ماه با باید که تا یک پیله دانه ز آب گل
 شاهی را حلقه گردد یا شهیدی را کفن و سالها با باید که تا یک سنگ اصلی ز آفتاب
 لعل گردد و در بدیشان یا عقیق اندرین و قرضها با باید که تا یک کودکی از فیض طرح
 عالمی گردد و یا شاعری شیرین سخن و بعد از آن کوروان میان یکدیگر مشت
 کردند که تا این زمان سردار لشکر و مهابد ز نامور در میان ما بهیکم تپانه بود حال
 مناسب چنان نمایم که کرن را بطلبیم و منت و معذرت بسیار کرده او را برین
 بیاریم که پیشوای سپاه خود را با و داده با پانژوان جنگ نمائیم درین گفتگو بودند
 که خبر افتادن بهیکم تپانه بکرن رسید و تا سه بسیار کرده و در اول خود اندیشید که
 که نگاهبان کوروان بهیکم بود بعد از کشتن او پانژوان غالب می آید
 کوروان را میکشد را به خود را طلبید و بهرعت تمام بر میدان جنگاه که بهیکم تپانه
 افتاده بود آمد و بجای بهیکم تپانه افتاد و گفت که من گمراهی غنیمت

گذشته و طلب عفو گناها ن و بی ادبی که نسبت به بندگان شما کرده ام پیش شما آمده ام که مثل تو بها در نامدار که هم در زندگی نام نیک داشتی و هم نیک نام از عالم میروی کجا پیدا شود که تو مثل پسر ام کسی را منع نموده بودی حالا که از جن در معرکه تیرا فرود آورد ازین معلوم میشود که چانه کوروان پر شد و دست هلاک ایشان نزدیک رسیده و گرنه مرا کجا گمان بود که از جن تیرا از ارباب فرود آورد چرا که از جن پیش تو مثل پشه است پیش فیل این همه نیرنگی تقدیر است که از جن بر تو غالب آید و ترا بکشد اما چون همه کارها وابسته بقضای خداوند است از جن و دیگر بجایه پیش نیست حالا التماس دارم که ما را نصیحتی فرمائی تا بران عمل نمایم بهیچیکم گفت که نصیحت من آنست که با کوروان یکی باشی و ایشان را در روز بدر و نمانی اگر چه میدانم جایی که از جن و کشتن میویکی شده اند و کشتن آتش با از جن میدهد و از جن آن آتش عالمی را خواهد سوخت و کوشش فائده ندارد اما تیرا بهر حال کوشش باید کرد آنچه او گفت کون قبول نموده پای او را بوسیده و راع شد و بهیچیکم راضی غالب شد و چشم پوشید پس کرن پیش در جود من آمد و از آمدن او کوروان را از یک دل هزاران دل شد و تقویت تمام یافتند و در جود من خواست که کرن سردار لشکر سازد و تابع او شود کرن گفت که در و ناچایج و اسوسهها ما بزرگ ما بزرگند چه در و خواندن و نوشتن و چه در فن تیراندازی و جنگ کردن جایکه آنها باشند مرا نیرسد که سردار و پیشرو لشکر باشم پس همه با اتفاق پیش در و ناچایج رفتند و خوانند که سرداری بزرگند و قائم مقام بهیچیکم بازند بنا بران در جود من پیش در و ناچایج رفت و با کجایج تمام التماس نمود که سرداری و پیشوایی لشکر را قبول نماید او گفت که من همه را در بیماری و زنده ام و هر کس که باشد با جنگ میکنم اما بجانب در شیت و من دست بالا نمیتوانم کرد و از پیش او چنان میگم زیرا که برن در وقت طلوع آفتاب و به یقین میدانم که اجل من بدست او خواهد بود و کوروان گفته آنچه مقدر است مبدل نمیشود و حالا خود شاپیر و لشکر ما باشید و با بعد از جنگ کنید که بی سردار

مردم ما چنان نیامید که تن بی سر بنا بر ضرورت بعد از مبالغه بسیار در روزنا چارج را مجال سخن نماند آنکه سرداری لشکر با دو قرار گرفت پس کوروان افواج را تقسیم کردند و صفها را ترتیب کردند جدید هر راجه ملک کلنگ و بکرن بیرفنار شدند و کرا چارج او کرت بر با و تیرسین و نیش و دوساسن جز فنار شدند و شکن با جماعه قنداری پشتیبان بر فنار و کامبو جان و دکنیان که راجه شان سدخن بود پشتیبان جز فنار و در وجود من و کرن بالشر انبوه هراول شدند و در روزنا چارج غول شد و هاشکث بیوه ترتیب داد که کاری نبوده است و از جانب پانڈوان که بیخ بیوه راجه جدید هر شتر ترتیب داد و بر روی آن بیوه سری کرشن جویدار جن بودند آن ترتیب هر دو لشکر آرمانی بود با هم دو چار شد و بودند بعد از آن که با یکدیگر رسیدند آن ترتیب بر هم شد و غبار فتنه بر آسمان رفت و در گران بالای سیرق آشیانه ساختند و زراغ و زغن بمبانی کشنگان آمدند و روزی برایشان فراخ شد و عقابان بر بوی گوشت راه یک ساله را طی کردند بچنگاه آمدند و چنگال و منقارها پر ساختند و منتظر روزی نو بودند سه ایام پس در آن جولان نمودند هر کدام حریت خود را طلبکار شدند ازین طرف و کرن از آن طرف بدعوئی برآمدند و در روزنا چارج که غول بود مقابل راجه جدید هر شتر بیوم و تکلم شدند شد و جماعه را که هراول ایشان بودند به تیر در گرفت بدین این حال و شهرت و من از جای خود دروان شد و زغنه در صفت کوروان انداخت چون در روزنا چارج میافلت ایشان منیمود و هر شتر دمن را مجال آن نماند که کاری توانند کرد و پانڈوان از دین کویکه و ریایات در روزنا چارج و جلدی او را نگشت حیرت بدندان گرفتند راجه جدید هر شتر و دیگر که در روزنا چارج بر افواج پانڈوان غالب خواهد شد ما بر و دهرشت دمن گفت که چرا جنگ نمیکنید و قدم بر مردانگی نمی زنید پس جدید هر شتر و دهرشت دمن و بیوم و از جن و امهمن و کمر و که و پسران در و پدی و ساک و چکمان و مجتس و دیگر سرداران و بهادران صاحب داعیه همه یکبار جلور نیز آمده بر در روزنا چارج مثل باران تیر بار نچینند و لشکر او را نه نیزه و تیر گرفتند او هم شبات

१ महाशक
व्यूह
२ क्रौंच
व्यूह

قدم را کار فرموده و بر حمله‌های ایشان تاب آورده و سر در پیش انداخته دست
 سلاح برد چندان کس را از مردم واسپ و فیلی مجروح ساخت که از شمار افزون بود
 بهیم دریافت که کتبه میخواستند که دیگرگون شود از روی غضب بجله مستعدش و با
 درو ناچاچ جنگ بنیاد نهاد و آنچنان حمله‌های مروان بر آورد که بدیدن آن
 شیر مروان گل گل شگفتند و شغال مشربان از ترس و بیدلی راه گزینش
 گرفتند و درو ناچاچ بهر بهادری که میرسد نام خود را بیا ننگ بان میگفتند و در
 اعلام غبشیده زخم میزد و غالبانه کارزار میکرد و گاهی یک تیر را بر دیده دوپاره میکرد و
 گاهی دو تیر را بر نیزه یکی میکرد و کار را بجایی رسانید که ترس او در دل پانزدون
 بسیار افتاد و چون بگ بید بلزیدند و تیرهای او روی هوا چنان گرفت که آفتاب
 پوشیده شد و نعره چنان میزد که آواز شصت و صدای ارا به ببالا میرفت پس
 جماعه اشکریان کنبله پیش آمده مقابل او شدند و او چندان کس را از ایشان
 بکشت که زمین از خون هم گرفته بود و ایشان را از پیش گزینانیده بود و در تحت او
 با و بسعت تمام هر دو طرف میرفت و بر قش چون برق می درخشید و هر جا که
 میرفت در خیال آن مردم چنان نقش بسته بود که گویا همین زمان مثل صاعقه
 خواهد افتاد و از هیبت این قوه دست و پا کم کردند پس بهیم و ارجن و سپران روید
 در اجه کاشی مقابل درو ناچاچ شدند و تیرهای برومی انداختند و پیش از آنکه ایشان
 شصت بکشانند درو ناچاچ از تیر دستی چندان تیر پایی می انداخت که بگان
 بگان تیر بر سینه‌های ایشان رسید و پاران گذشت و بر زمین افتادند و بدنگونه
 آنروز درو ناچاچ هزاران کس را بکشت و مجروح ساخت و کارستانی کرد که پیش از آن
 کسی نگزیده بود و القصد در وجود همین در آن روز با درو ناچاچ گفت که چون صفت
 پانزدون مغلوب بطور میناید و افواج ما غالب آمده سعی باید کرد که جدمشتر دستگیر شود
 و کارام روز را بر فردا بنیادناخت چون جدمشتر را این معنی معلوم شد با کعبه
 که بیچ شنی‌ری که در وجود من با درو ناچاچ چه گفت تو که بارها دعوی میکردی که

تنها برای لشکر کوروان کافی ام امر و زجر ارجان و مل نیکوشی میاید که چنان بزرگوار
 و کراپاچاچ جنگ کنی که ایشان را از حال خود خبر نماند و بخود در ماند چه جای آنکه
 بگرفتند من توانم پرداخت ارجن گفت که در و ناچاچ استاد هست او را بجان
 نمیتوانم گشت و ما من زنده ام کسی ترا نمیتواند گرفت این لاف و گزاف است
 که در بود من خاطر خود را بان خوش میکند اگر ستاره با از آسمان بر زمین ریزند
 و آفتاب از زمین طرف آن طرف طلوع نماید و این در خود جنگ ما در آید صورت
 ندارد که بزندگی من بجان شما نگاه تواند کرد من این سخن را دروغ نمیگویم و حرف من
 دروغ نیست اگر خواهی باین مدعا سگندم بجزرم چون ارجن این سخن گفت پانده
 بعد از پشیمانی یکجا جمع شده و گره بسته و بروی در و ناچاچ آمدند از هر طرف لشکر
 تازه زور برد و ایشان آمدند ارجن کمان خود را بدست گرفت و تیر می انداخت و
 در و ناچاچ نیز تیر می انداخت و تیر لمبی ارجن را می برید پس در هشت و من بود ارجن
 رسید از ناچاچ تیری برده هشت و من زد که از آن تیر در هشت و من بهوش گشت و
 چندان تیر آتش بار در و ناچاچ دیگر هم انداخت که روی زمین را سوختن گرفت
 و هر تیر آدکوه سنگ گران بود که از آسمان می افتاد و مردم را ضایع می ساخت و همه
 تیر با خون آلوده بر چهار طرف افتاده بودند چنانچه چیزی بماندی باشکرت منقش
 کرده باشد و بر زمین غلطانند راجه بد بیشتر با برادران خود گفت که این طوره
 ما با ایشان بس نمی آیم میاید که هر کدام از ما با یک یک ایشان مقابل شوند پس سدی
 باشکن جنگ میکرد و سدی تیر با پیلپی زده کمان شکن را برید و برق او را انداخت
 و هم بهلبان و اسپان ارا به او بگشت و مجروح ساخت و شکن نیز آنچه سدی کرد
 بود و سجا آورد و در و پد با در و ناچاچ رو برد و در و ناچاچ باوه تیر در و پد را زد
 در و پد نیز پد تیر در و ناچاچ را مجروح ساخت بهیم با بنیشت جنگ پیوست و او را
 تیر سزد و او بهیم را ز تیر گرفت و بیت و هشت تیر بر جانب یکدیگر انداختند و
 بنیشت رتبه بهیم را فرود شکست او را پیاده ساخت بهیم نیز بگزر و تیر بنیشت شکسته

مکانات او نمود و او شمشیر سپر بدست گرفته جنگ بهیم آمد هر دو با هم در میدان آید
چنانچه فیصلت با فیصلت و دیگر بر آید در تمام روز بدل بودند و هر شش کیت
با کرا پا چارج حرفت بود هفتاد تیر و هر شش کیت بر کرا پا چارج رسید که بعضی از جوشن او
گذشت و بعضی بکرا پا چارج رسید که پا چارج نیز دست بدست یکا پاک خرابی عمل او را
با و باز نمود و از آن عهده مکانات بر آمد و او را زیر تیر نهان ساخت تا آخر روز جنگ
در میان این هر دو طائفه قایم بود و ساک و کیت بر ما حرفت بودند همین طور
و هر شش و من با سس ما جنگ میگردید و کین با احتیاط تمام برگردان لشکر خود بر می
و از هر طرف خبر دار میبود و میگذراشت که تیرهای پانژوان بشکر او بر بند هر گاه که
میدید تیر باران بر مردم او می آید آنرا در هوای برید ازین چالاکي کرن دوست و دشمن
حیران بودند راجه پراش بهمراهی فوج خود جنگ با کرن روز بروز این هم تعجب شد
کرن بر و مردمانش تیر باران کرد و بهگدت با در و پد مقابل شد و سکنندی با پوشتوا
جنگ پیوست و سهار پو با سورت حرفت بود و هر کدام با حرفت خود سر گرم جنگ بود
و کمر و که با المبتس جنگ میکرد و هر دو کس چندان جنگ طلسم و دغا بازی کردند
که در قهر نیاید و حکمتان با آن بند و چپن سپر در جو دهن با چتر دیو و راجه
پور و با ابهمن مقابل شدند و پور و در تیرهای خود ابهمن را پوشید و ابهمن اگر چه از
دست او زخم تر خورده بود اما کمان چتر دیو و چتر او را خورد و شکست و پنج تیر دیگر هر چیا
اسب و ارابه و مہلبان او را زخمی ساخت و تیری دیگر بر زه کمان نهاد و نخواست
که آن راجه را بکشد درین میان پور و بدو تیر آن تیر و کمان ابهمن برید ابهمن شمشیر
گرفته گردید و خود میگردد و بازی کنان میفت و حمله بر تھ او آورد چون شمشیر پور
کار گرفتند در غلاف کرد و موی سرا و را گرفته بر زمین میکشید ناگاه جدی هرت بدو
پور و آمد ابهمن پور را نیم مرده گذاشته شمشیر بر تھ جدی هرت زود و جدی هرت بر خاست
با ابهمن دست و گریبان شد و مانند کشتی گیران با هم در افتادند و چون هر دو
در کشتی صاحب من بودند با یکدیگر کشتی کردند گرفتند تا دیری حلما میگردد و هیچکدام

پور و

غالب نمیتوانست شد تا آنکه ابهمن بر دوست یافت و نزدیک بود که جدیت را
 بز زمین زندگانه او خود را خلاص ساخت و باز پس گشت در آن حین که جدیت
 روگردان شد ابهمن خنده کرد و این حالت را مثل میدید از خشم رتبه خود را
 رانده بر سر ابهمن آمده نیزه را حواله ابهمن کرد و ابهمن آن نیزه را بتیر
 بر زمین افکند نیزه بدست گرفته پیش زد که بر پهلبان مثل افتاد و پهلبانش مرد
 پس ابهمن دست در کمرش انداخت و او را از رتبه بز زمین آورد چون او را بی سلاح
 ساخت تعظیم و حرمت او را نگاه داشته چیزی با او نگفت مباد زدیگیر میطلبید
 وقت پانژوان و سرداران بزرگ که جانب ایشان بودند بر ابهمن
 آفرین گفتند و فریادهای بلند بر دشته اظهار خوشحالی و شادمانی نمودند و مانند
 شیر غران نعره میزدند و پانژوان از دیدن این کار شگفته شدند و کور روان را
 بدین این حالت شرم و خجالت دست داد و بد حال شدند همه یکبارگی گشت
 بر ابهمن کشتا و نمایان بود حال جنگ روز اول از جمله پنج روز جنگ
 در ونا چارج روز یازدهم از ابتدا سے معرکه بعد از آن شروع در جنگ روز
 دوم خواهد شد چون سخن بانچار سنجی بدست تراست گفت که روز اول که در ونا چارج را
 بسرداری برداشتن و آن طور جلادت و بهادری نمود که دوست و دشمن سوای
 حرف آفرین بر زبان نیاوردند و کورون میگفتند که امروز پیشروی لشکر کسی قرار
 یافته که بهتر از بهیکم تپا مه است و خوشحال بودند پس دست تراست پرسید که قصه
 فرود آوردن ابهمن مثل را از رتبه و تحسین نمودن پانژوان ابهمن را شنیدم
 حالا بگو بعد از آن کاشی کجا کشید و جنگ ایشان بر چه وجه واقع شد سنجی گفت قتی که
 ابهمن مثل را فرود آورد ساعتی مثل نفس خود را راست کرد و گردن کلان در دست
 گرفته از روی خشم متوجه جنگ ابهمن شد بهیم این معنی بلا دریافت که با وجود هر دو
 ابهمن با مثل جنگ نموده او را از راه فرود آورد و مانده شده باشد بنا بر آن او را
 پس پشت انداخته قدم بهای جنگ مثل پیش نهاد و دیگر جنگ میکردند و فنون

این همه حال
 جنگ روز
 اول از جنگ
 در ونا چارج
 و جنگی با نژاد
 از ابتدا
 معرکه بود

چند

هنر با کار فرموده در مقام رد و بدل بودند و چندان جنگ کردند که هیچ مپهلوانی کشتی نگذرد
 ننگند تا آنکه سرور و شکسته و اعضا مجروح شده در خون غرق شدند و کتت بر با
 چون شل را کمزور یافت و بهیم را بر و غالب دیدار را به خود پیش کشیده و او را بران
 انداخته برد و در آنوقت آنچنان از ضرب بهیم بی شعور بود که در رنگستان
 زمین را از آسمان نمی شناخت و کوروان را بدین این حال مجال ایستادن نماند
 و چنان بگریزنها زدند که رسد که سفندان از پیش گرگ بهیم سین تعاقب او نکردند
 و بر جای خود قرار گرفته گزرا بر سر می گردانید و فریاد میزد که کجا میروی باز میگردی
 درین هنگام پنج برادران پانژوران کجا شده طبل شادی نواختند و مبارز گردید
 طلبیدند پس پسر گرن که بر که سین نام داشت بر پانژوران تیر می انداخت و
 شتانیک پسر کل او را بنده تیر زخمی ساخت بر که سین گمان و سیرق او را بیک تیر
 انداخت و پسران در ویدی بدو شتانیک آمدند و بر که سین را زیر تیر نهان ساختند
 پس اسوستها با جنگ آن برادران آمد و جمعیت بسیار همراه آورد و بر سرشش کس
 تیر باران کرد و آن زمان جد مهر را برادران دو دیگر را جهای کنبله و کیلی و غیره
 با اسوستها مقابل شدند و فرزندان خود را از دست او خلاص داده عقب تیر نگاهداشته
 جنگ عظیم با اسوستها کردند چنان شور و شغب در محله میدید آمد که گویا دریا موج خیزت
 و ناظران میدان که جد و جهر را میدیدند گمان میبردند که مگر همین زمان صفحہ جهان
 از نقش ایشان پاک خواهد شد و یک کس زنده خواهد ماند و در ناچار چنان بانگ
 بر اسوستها مازود گفت که تا آمدن من خنطرا بکن پس روز با چلچ بسعت تا مثل نبل
 که چهار زندان داشته باشد محله بر مردم ننمود و راجه جد مهر دست بر گمان برده او را تیر
 میزد و او یک تیر گمان جد مهر را شکست و مطلق دست و خود را بسعت تمام نزدیک
 رسانیده تا راجه جد مهر را زنده بدست گیرد و در آن هنگام گمار سپر راجه پانچال
 که بدست راست جد مهر بود و محافظت او میکرد و پیش آمده میان در ناچار چلچ و او
 شده در ناچار چلچ را باز دست و بیک تیر در ناچار چلچ را زود از معانته این حال فریاد

از پانڈوان برخاست و زبان تحسین بکار گشتا و ندو میگفتند هر چند که در ونا چارج در ونا
 متور و جلادت و ضرب انداختن و سحر آفسون پیر همانندیده و گرگ باران خورده است
 آنکار با وجود خرد سالی و مار از روزگار او بر آورد و در ونا چارج از انفعال درین حال
 خستناک شد و مردم هر چهار طرف را از لشکر اعدا به تیر زخمی میساخت و سگندی را
 بدو ازده تیر در راجه او متوججا را به بیست تیر و کل را به پنج تیر و سهدیو را به هفت تیر
 و جد هشت تیر را به دو ازده تیر و سپان در ویدی را به سه تیر و ساک ابیج تیر
 و راجه در وید را به ده تیر زخمی ساخته و همه ایشان را که در نزدیکی راجه جد هشت بودند
 مجروح ساخت بگویند هر حمله نمود و سر راه در ونا چارج را گرفت و خپانچه با دست
 اسواج در پارا باز پس میبرد و در ونا چارج را باز گردانید و راجه جد هشت را فی الجمله دست
 شد درین هنگام در ونا چارج دست بکمان بزوز از هر چهار طرف جد هشت را به تیر
 بگنجد هر از از تیر نبرد انداخت درین هنگام لوزه بر اندام سرداران و بزرگان
 پانڈوان افتاد و ترسیدند که مبادا در ونا چارج جد هشت را دستگیر سازد و بنا بر آن راجه
 بر اٹ در وید و کیکی و ساک و شب و بیاک گروت و مردان پانچال و سنگه سٹین از
 راجهای نامدار و غیر ایشان مردم بسیار گرد و جد هشت بر آمدند و محافظت می نمودند
 و در ونا چارج را تیر با مان کردند تا او را از راجه باز داشتند و بیاک گروت و در ونا چارج
 را پنج تیر زده زخمی ساخت و سنگه سین نیز تیر با جانب او انداخت و مجروح نمود
 در ونا چارج را درین کار و با حیران یافت سنگه سین از روی شوق خنده کرد و در وید
 دست بر سینه میزد چنانچه رسم پیدوان بود و در ونا چارج در غضب شده برگشت و سنگه سین را
 به تیر گشت و سرش را برید و بیاک گروت را نیز همان شربت چشامیده و سر او را به دست
 برداشت و بکوردان نمود و بعد از آن همه سرداران و همه پانڈوان که در سواری
 رتبه مرتبه اعلی داشتند یکان یکان را مجروح به تیر ساخت و چون ارا به سواران
 از در و زخم او بی شعور شدند بحال خود در آمدند فرصت را غنیمت دانستند باز قصد
 گرفتند راجه جد هشت کرد و هر کس که برای مدد و معاونت و محافظت راجه جد هشت

सुमन्धर

२ शिबि
३ व्याघ्रदत्त
४ सिंहसेन

۱۰

میرسد راه ملک عدم میگرفت تا آنکه از کشتگان قافلہ ہارا با یکدیگر برابہ غسالخانی
 میفرستاد و کوہ روان را گمان بلکه یقین غالب رسیده بود کہ درین روز جد ہشتر اگر
 ہزار جان داشته باشد یکی را ہم از دست درونا چارج بسلاست نخواہد برد ازین معنی
 خوشحال بودند درین هنگام ارجن قدم در میان میدان نہادہ با درونا چارج
 مقابل شد و شتمہ از آثار مردانگی خود کہ با ہمیکہم نمودہ بود میگفت و تیرائی کہ شکل
 باران و کرشمہ دلیران و لغزب بودندی انداخت بطوریکہ از کثادون شست و
 آوازہ زہ او جهانی نزدیک و دور حیران و بی شعور ماندند و روز روشن را چنان
 زیر تیر گرفت کہ ہوا تاریک شد دران وقت آفتاب ہم نزدیک بغروب رسید بود
 چون شب نقاب ظلماتی بر روی روز نورانی کشید ہر دو لشکر بجانب منازل خود
 رجوع نمودند و راه آمد رفت از ہر دو جانب داشتہ و بہ تعزیت و پرسنگی و تیار داری
 خستگان و کشتگان مشغول گشتند درین هنگام در جودہن بنزل درونا چارج آمد و با
 بزرگان و نامداران ایشان پرسید و با و گفت کہ امروز بگر فتن را چہ جد ہشتر تقصیر
 نکردہ بودید اما طالعش مرد کردہ کہ مفت از ان در طہ خلاصی یافت اگر ہمین طورہ جد ہشتر
 خواہید کہ شد امید است کہ زودتر کار حسب المدعا شود و اما اگر قمار کنند بلا کہہ نمند
 درونا چارج گفت من چکنم و جد ہشتر را چگونہ بدست تو انم گرفت کہ کرشن جیو دار جن
 محافظت او میناید و کرشن جیو با د میان نمی ماند تا با د بس تو ان آمد اگر منوعی ارجن
 در معرکہ نباشد فکری باید کرد کہ علاج جد ہشتر نجابت آسانیت کہ او از زہہ گرفته
 بدست تو میدہم سو شرا کہ درین پنج ششش روز از لشکر پانڈوان گر نختہ پیش
 کوہ روان آمدہ بود گفت کہ من ہم از دست ارجن داغما دارم فرواد و مد کہ جمعیت
 بسیار مہراہ گرفته و در گوشہ کہ دورتر از جد ہشتر باشد را در اینجا می طلبم ظاہرست کہ او
 از ضایت غرور ہر جا کہ بطلبم خواہد آمد کمی و بیشی لشکر را در نظر نخواہد آورد بعد انان کہ
 او از جد ہشتر جدا شود شما دانید و جد ہشتر و من دانم و ارجن این عمدہ بمن رسید
 در جودہن را این سخن سو شرا بسیار خوش آمد ازو پرسید کہ مہراہ خود برای جنگ

ارجن چه کسان را خواهی گرفت او گفت که من و چهار برادر من سوهر ما و سوهرت
 و سوهرت و سباه با چهل هزار رتبه سوار خواهیم بود و مردم کول و بهتل و تورک نیز درین
 امر با من متفق اند و با ده هزار رتبه سوار دیگر بود من می آیند با این همه انبوه اگر ارجن
 چون گوه شور از من خلاصی ندارد و وجود من گفت برین معنی سوگند باید خورد که
 ازین غرمت تخلف نوزند سوشر او آن جماعه که با دستفق بودند قسم با خوردند و
 آتش را فروخته گواه گرفتند که تا جان در بدن داریم از ارجن رو بگیریم یا بریم و برین
 عهد ثابت قدم باشیم و برین قرار داد کسی را پیش ارجن نرساند و پیغام رسانند
 که چون جنگ میان ما و شما نبوت ست فدا تو با سوشر ما جنگ کنی و همچنین کسی
 که خواهد غنیمت خود را بدعوی طلبیده متعاضمت نماید ارجن بعد از شنیدن این پیغام
 بر ارجن بدو مشرط عرض نمود که درین باب چه مشورت می بینید راجه گفت که در روزنا چایج
 با کوروان وعده کرده که مرا دستگیر سازد و با ایشان بیارود و ترا می خواهد که فریب داد
 از من جدا سازد بعد از آنکه زور من آورد و مرا دستگیر سازد سعی و تلاش تو بیفایده
 خواهد بود و مرا معقول نمی افتد که خود را بجدائی تو قرار بدیم ارجن گفت که من سوگند
 خورده ام که بهر طور که حریف باشد و هر جا که مرا بطلبد آنجا بروم و حلیه نکنم و کلمی بیش نشکر
 ما منظورند از فتح آسمانیت و نگاهبان شما خدا تعالی است و یار و یاور کار نیک و سیرت
 خوب و راستی شماست جالی که راستی است امید فتح از جانب آن بیشتر است و نظر ظاهر
 برای محافظت شما و بهشت دمن را میگذارم که گذشته در ناچایج است پس باین قرار
 پاندهوان و کیل کوروان را رخصت دادند و گفتند هر طور که شما در جنگ قرار می دهید
 پامی که نمی آرم و می آیم القصه آن شب برین منوال گذشت پس سخی بدتر تر شد گفت
 که این بود کیفیت روز اول از جمله نچوز جنگ در روزنا چایج بعد از آن نچه واقع خواهد
 خواهم گفت چون این شب گذشت و صبح شد لشکر با از جانبین ترتیب یافت ارجن
 با مردم خود رخصت گرفت و چنانچه سوشر ما عهد کرده بود جمعیت نموده ایستاده بود
 برای جنگ ارجن رفت و کوروان از رفتن ارجن و تنها ماندن جدی شو خوشحال

جنگ روز
 روز از دهم
 مشق جنگ
 روز دهم
 جنگ

چایج

شدند و در زمانی که ارجن با سوشرا مقابل شد و بوق خود را بنواخت از شنیدن آن او
 بوق احوال بر اعدا تغییر شدن گرفت چنانچه بعضی از اسپ و فیل و ارا به زمین
 افتادند و بعضی سبب شعور شدند و اکثر حیران و سراسیمه مانند بعد از آن بهوش
 آمدند آن جماعه بیک شست تیر بر ارجن کشانند و ارجن تیرهای ایشان را بر هوا
 نگاه میداشت و به تیری برید و از آن تیر باران تیر بسیار بجلاهد راجهای سپاه ارجن
 رسید و ارجن کمان سوشرا را به تیر زد و شکست پس سوشرا و سوتجه و سوره را برید
 سوتجه و شباه برنج برادران متفق شد تیری انداختند و ارجن اعتراض شده
 کمانها را سپان از آب همه را شکست و اکثری را مجموع ساخت و هر سوره را برید
 بعد از کشته شدن سوره را همه برادران از ارجن اندر نیشه ناک شدند و رو بگریز
 نهادند سوره را در میان ایشان به بهادری و دلاوی مشهور بود در پیش گام ارجن فریاد کردند و گفت
 که شما و برادران بالمشکه خود عهد کرده بودید که از جنگ نخواهیم گریخت حالا چرا
 عهد شکنی میکنید و از مصاف میگریزید ایشان را غیبت روی داد از آنجمله دو قوم که نام این
 دو گویای مشهور بودند بر سر ارجن و کمرش جمبور بختند و انچیان او را زیر تیر گرفتند
 که تا دو ساعت ارجن و کمرش جمبور یکدیگر را نمیدیدند و احوال خود خبر نداشتند ارجن
 کمان گانده یور بدست گرفت و بوقی را که ویودت نام داشت بقوت تمام نوحه تیری را
 که تمام از افسون و طلسم بود بر اعدا انداخت و از آن تیر این تیر ارجن چندین هزار
 کمرش جمبور و ارجن بصورت ایشان طاهر شدند و ترسی در دل اعدا افتاد و نوح سوشرا
 مردم خود را هم به صورت ایشان تصور میکردند و یکدیگر را بگمان ارجن و کمرش جمبور
 میکشند بعد از کشتن معلوم شد که مردم خود را کشته اند و کمرش جمبور ارجن سلاکت
 مانده اند بین طریق خلایق بیار از مالوه و تجاره و دیگر بهادران نامی بدست
 ارجن کشته شدند بقیه که مانده بودند یکبارگی شست بر ارجن کشانند و چنان آن هر دو را
 زیر تیر نهان ساختند که تصور شد که مگر هر دو در نقاب عدم نهان شدند و خاطر
 ازین ممر جمع گردید درین حالت از بسیاری غلفه طبل و نقاره و سنج و غوغای مردم

۱. सुशर्मा
 २. सुरथ
 ३. सुधर्मा
 ४. सुहृन्
 ५. सुबाहु

و شمیہ اسپان و فریاد فیلان کوشن جیو دارجن از حال یکدیگر غیرند اشتمد و از تیر باران
 مجال چشم کشادن نبود از غیبت و غضب عرق بر روی بدن ایشان دوید و بود کوشن
 از ارجن پرسید که تو چه حال داری و در چه کاری چراوست بکار نسکینی پس ارجن تیری
 بینداخت که از آن تیر آن تیرا یکی اچھا بروشنی مبتدل گشت و آن تعبیه که کرده بود
 فاسد گشت و چندین هزار کس کشته شدند و سر بر زمین چون گوی غلطان و سسما
 و سایر اعضای مردم متفرق شده جایجا افتاده بودند و فیلان هر طرف کشته و
 ماراها شکسته و پیادها و در خاک و خون غلطیده افتاده بودند و از بسیاری مقتولان
 در ہما حلقہ حلقہ تنہا بی سر و تیغ زمان بنظر منہور و در ہر گوشہ میدان از سلاح خودار
 خودار و از حلقہ انگشتی و طوق زرین انبارا افتاده بودند و از تیرہ و تیغ و تیر کہ
 صدا میخواست نو یا جل گوش جانها سپید و گریان در دریای خون چون
 بر روی آب میگشتند و این جنگ ارجن و سوسما و یاران امر همین طور بود آمدیم بہر
 جنگ پانڈوان و کوروان چون روز دیگر صفا آراستند و کوروان بصوت کرگ
 کہ جانوریت مشہور در ہند لشکر خود را تشریب دادند و در نامچای بجای متقار
 و در جوہن بجای سر کہیت بر باد کر پا چارج بجای دو چشم و راجہ بہوت شرا کہ شیم
 کر بر کونہ و کلنگ و ابھیرک و شیشیک و کامبوج و غیرہ بجای گردن و بہور شراد
 شل و سورت و باہلیک و غیرہ پازوی رست بندوان بند و سو و چھتن بازوی چپ
 و آہشت ماگہ و پونڈر بہدیرک و گنداریان و شکن و راجہای ملک کامر و بجای شیت
 شزند و کرن و بید بہت و راجہ بہیم و رتھ سنپات و یاج تھوج و بہو تھنہنی و غیرہ بجای
 سینہ قلب لشکر بودند و عقب تمام لشکر صفمای فیلان و حلقہ ہای تھنگا ہد
 و بہگت فیل سوار برگردا و سواران نامدار و دلاوران کا زرار ارجسای خود
 روان شدند و راجہ جید ہشتر انواع خود را مثل ماہ بلال آراستہ مہمان ترقیبی کہ
 کہ یک مرتبہ بالا مذکور شدہ بہادریان و دلاوران را جا بجای تعیین نمود چون نظر
 راجہ جید ہشتر بر راجہا چارج و اراتگی لشکر و اقامت دہرشت و من و بہادریان

- ۱. भूतशर्मा
- ۲. क्षेमशर्मा
- ۳. कार्बर्ष
- ۴. किलिङ्ग
- ۵. प्रभीरक
- ۶. देशटक
- ۷. कावोज
- ۸. प्रम्वष्ट
- ۹. मागध
- ۱۰. पौराड
- ۱۱. मद्रक
- ۱۲. गान्धारि
- ۱۳. संपानि
- ۱۴. यज्ञभोज
- ۱۵. भूमिजय

اولی

امرای دیگر را طلبید و گفت که تا این زمان ارجن در میان ما بود و در محافظت من
 فروگذاشت نمیکرد و حالا ام جنگ سوخته را رفته و در و ناچار چ سوگند خورده که ما زنده گرفته
 بکوردان بسیار در مصرع تا در میانم خواسته کرد و گار چیت به شمار می باید که از
 نزدیکی من دور نشود و ازین عار ملاحظه دارید که مبادا من بدست آن بر زمین
 شوم و مرا بنده سازد و اگر کتبی را کمتر بگردد چندان غیرت نیست اما اینکه
 گداست طماع برین کس دست یابد و با نواع عقوبت انتقام کشد تا این
 شرمندگی نمیتوان آورد و هر شت و من گفت که تا زنده ام نمیگذارم که در و ناچار
 پیرامون تو گرد و خاطر ازین مخرج باشد این بگفت و با در و ناچار مقابل شد و ناچار
 از بسکه قصد گرفتن راجه بدشتر داشت سر بدشتر و من فرود نیارود و جمعی را
 رو برو گذاشته خود متوجه جانب بدشتر شد و آن جا بعد بدشترت و من آغاز
 جنگ کردند تا مدت مدید در میان ایشان رو بدلی بود و در و ناچار بعد از آنکه در فتح
 بدشتر غوطه خورد آن مخرج را چنان از پیش گذرانید که شیرزبان گله گو سفندان را
 و با دمنند ابر را پریشان ساز و جمعیت پانژوان را متفرق ساخت و از اثر دهم
 انبوه لشکر چنان غبار برآمده که راه آمد و شد نفس بر گلو تنگ شد غیر از نام برون
 حریف خود را نمی شناختند از سیاهی فیلمان و سفیدی برق با هوا رنگ شکرال
 گرفت و قضیه برعکس شد و فیلمان مثل ابر با در زمین بودند و بر قهای سفید چون
 رسته قازان بر آسمان و آتشی که از دندان فیلمان میخواست و در رنگ برق مینمود
 و صدای فیلمان بجای رعد غران و فیلمان کشته و مجروح که بر زمین می افتادند گویا
 پاره های ابر از آسمان افتاده بود برین طریق فیل سوار با فیل سوار و ارا به سوار
 با ارا به سوار و پیاده با پیاده جنگ میکردند و اهل حساب هم از شمار کشته با عاجز ماندند
 و از خون روان زمین گل ولای شد و در و ناچار برای گرفتن بدشتر چنان
 حمله کرد که شیر بر فیل می برد و بجله اول بهلبان بدشتر را فرود آورد و بعد بدشتر برق
 در و ناچار را به پیرانداخت و به شیر دیگر بهلبان او را زد و کمان بدشتر برید و در

۱ رک
۲ سत्यजित

که از مهاجرت با ما شفق میشود برک است و استیلاست از او

هنگام یکی از سپاهیان جدیتر که برکن نام داشت تحت لقب داشت تیری بر درون چایچ
انداخت و درونه چایچ کمان او را به تیر شکست و بهلبانش را بشش تیر بز زمین
انداخت برک نیز به تیر خود بهلبان درون چایچ را زخمی ساخت و هم خودش را مجروح
گردانید و در نزد لیل آورد آخر الامر درون چایچ بروغالب آمد و سرشش را برید درین
حالت جدیتر را ترس گرفت و جای خود را گذاشته رفت و درون چایچ تعصب
که او را بدست آورد نگاه از یک طرف مردم کنپله و کیکی و چندیری و او در درون
جدیتر و درون چایچ در آمدن و شانیک برادر راجه برات با درون چایچ جنگ کرد
و بهشش تیر بهلبان درون چایچ را سپان را مجروح ساخت و از شوق نعره بلند
بر آورد و درون چایچ ان غضب تیر او را برید آن زمان هج راجه برات با بلای انتقام
شانیک نزدیک درون چایچ آمد و حرب و ضرب می نمودند و درون چایچ تیغ بدو
بیاری را میکشت و صف ایشان را از پیش گریز یافته پس هر چه برادران پانژوان
نوجهای پریشان خود را جمع ساخته و گره بسته بیکبارگی حمله بر درون چایچ آوردند و
سکندری تیر و چتر و هر با بیت تیر و بسودان پنج تیر و آمو جا سه تیر و چتر و
هفت تیر و سانگ صد تیر وجود هامن هشت تیر و جدیتر و دوازده تیر و دهرشت همن
سه تیر و چپکیتان سه تیر بر درون چایچ انداختند و درون چایچ بر راجه چیم حمله نمود
او را بکشت بعد از آن هر کس پیش و پس می آمد تیر و تیغ می انداخت و رخنه در
پانژوان میکرد و قصد کشتن جدیتر و هشت سکندری را بدو از تیر و آمو جا سه
تیر زد و بلوان را بجان گشت و چتر و هر با را به هشتاد تیر و سود همن را به بیت و شش تیر
زخمی کرد و چتر و پورا را از او فرود آورد و وجود هامن را شصت تیر و سانگ را بی تیر زد
چون نوبت جدیتر رسید از تن آنکه با او او را بگیرد از زخم فرود آمد و بر سر هموار او
شده و بگبزی نهاد و با زپس نمیدید درین میان کسی گفت که از سرداران خصوصاً از
راجهای کلان گریختن عارست جدیتر جواب داد که اگر از ترس چتری بگریزد
عیب است از بر همن گریختن عیب نیست بعد از آنکه میان درون چایچ و جدیتر

۳ ستم

چایچ

مفاصله افتاد مردم کنبله و راجه برات و کیکی و ساک و غیره برود و ساج جلودر نیسکر و
 عاقبت همه درگز نشدند او تنها برایشان غالب آمد درین شانزده و هفتاد و هشتاد و نوج
 گفت که تو چون بجد جنگ کردی و صفهای پانزده را در طرفه العین بران ساختی
 اگر قدری پیشتر قدم می نهادی درگزفتار شدن جد ششتر هیچ نمانده بود که این گفت
 که برای جنگ کردن در و ناچای در عالم غنیمت کجاست اما او هم در نا بود که پانزده را
 مثل همیگم تیاره سفره میکند و قاعده گفته سپاهیان چنانست که ایشان صحبت فانی
 خوداه آشتی نگاه میدارند تا کار ایشان بکیاری برهم نشود و آنرا تیر خیالی کرد
 در و ناچای از شنیدن طعه ایشان در غیرت آورده باز برای جنگ برگشت درین
 برگشتن و برشت و من مقابل او ایستاد و در تهر را گذاشته براسپ سوار بود و
 و برشت و من چهره دیو با جماعه بر اسپان تازی سوار بودند و پس او نکل با فرج خود و بیست
 سوار هم همین طوری سکنه سی با شش هزار سوار و کیکی و مردم کنبله با دوازده هزار
 سوار و بر سپهر با هشت هزار سوار آورده هر کدام با آیات و علامات جدا جدا و اسپان و
 فیلان بیشتر و سیاه های تیر انداز با در و ناچای مقابل شدند و ساک با کت بر تیر
 شد او هر دو با زوی کت برابر تیر پایی میدوخت و کت برانیز تیر بر ساک چندان
 زد که او را زیر تیر نهان ساخت و چهره هر با با جید هرت جنگ میکرد و کمان او شکست
 و جید هرت تیری بر سینه او زد و مجتس با سوباه مقابل بود و یکدیگر را تیر میزدند و شل در میان
 آورده سوباه را از دست مجتس خلاص ساخت و راجه جد ششتر با شل مقابل شد و مردم
 سواران چابک دست بر یکدیگر حمله بردند جد ششتر اول تیر بر شل انداخت او نیز تیر
 بر راجه زد و با بلیک و در و پدشتانیک پس نکل با مهوت که با مقابل شد و تیر بر راجه
 و سه مهوت که با برید و بند آن بند با راجه برات و کیکی با مردم متنس و کرا با چلیچ
 با نکل جنگ میکرد و نکل با سه تیر ترین خود را مجموع ساخت و دست سوم سپهر
 جنگ در و ناچای میرفت و ماشار را و پدشت با او مقابل شد و دست سوم پدشت را
 زد و بهیم رتبه شال را مع اسپان و بهلبان بگشت و اسوشاما با پرت بنده جنگ کرد

او اسو ستمها را زخمی ساخت پس سرت کیت پسر ارجن را که از در و پدی بود پسر دو ساسن
 سدراد شد پس شرت کیت بست نیر کمان درایت او را بریده و بهلبان او را کشته نیز
 در و ناچار رسیدن پسر و وجود من باو مقابل شد شرت کیت کمان و علم او را بریده
 بر دتیر باران کرد و شرت بر پا چتر سین و کزن با سکنندی و انگه با تو جا و در کله با چیت
 و کزن با کیکی مصان نمیدند و کزن کیکی را پایده ساخت و اسپان را پی کرد و زخمی ساخت
 و بعضی را بجهنم فرستاد و در حقی و حقی و بچی هر سه برادران در وجود من با نیل و راج کاشی
 در حیت سین مزاحم شدند و همپیر و همورت و بر مهنیت این هر دو برادران ساکن جا و راس
 نیز زخمی ساختند راجه چندیری با انبشت جنگ میکرد و امبشت یک سیخ آهنی را بر دتیر
 و کمان او را شکست و سرش بریده چون صاعقه و برق بر زمین افتاد و کجا چاک
 بارده چیمی جا و دسورت با من منت جنگی نمود اول بارده چیمی کمان و سیرق و
 چتر بند بهلبان مینت را بر زمین انداخت و اسپان ارا به او را بکشت و مینت
 بر ارا به دیگر سوار شد و تیر و کمان بدست گرفته باو جنگ بنیاد نهاده داد و باوری میداد
 و نزد یک بود که مینت را بکشد پس نوح با نژوان بکوک مینت آمد با سورت جنگ
 کردند بر کله سین پسر کزن بکوک سورت آمده با نژوان مصان عظیم کرد و کمر و کمر چون
 و بیکه بر کله سین خیلی جنگ نمالبا نه میکند طلسم تعبیه کرد و خود را بصوت و شکل عجیب
 ظاهر نمود بعد سروده دست و در هر دست سلاحی علنحه از تیر و نیزه و گرز و فلکان
 و کنده چوبی گرفته متوجه جنگ کوروان شد و از زبان و دبان شعله آتش می رفت
 و از دستها رنگ گرمی تنسیده بر سرهای ایشان می انداخت و شور و غوغای عظیم
 در میدان افکند و از صلابت و مهابت او لشکر کوروان دست و پا کم کردند و هم
 بر هم شدند پس انبیس و یو حکم آنکه آهن با من نرم میشود و بیگ کمر و که آمد و این هر دو
 و یو با هم چنان جنگ مروانه کردند که کسی ندیده و نشنیده و درین روز بهیم با کاک
 راجه حاکم ولایت بهیلان رو برو شده حلقه فیلان مست جنگی کوه صفت بهیم در میان
 گرفت بهیم فیلان را در هوای راند و بعضی را بگزر گردن و پای چنان میزد که استخوان

نهم میگشت تا آنکه فیلان چون روم گوسفندان از پیش او گرفتند درین آنادول
 بجنگ بهیم آمد جنگ کرد و بهیم بود غالب آمد و او بر فیل بزرگ سوار شده حمله
 کرد و فیلس بهیم را بخرطوم پیچید بهیم گریزی بر پیشانی فیل چنان زد که فیل بر خاک
 هلاک افتاد و راجه کاک را بکشت و سرش برید میگونیند که این راجه مسلمان بود چون
 بهیم آن راجه را کشت فرج کوروان از پیش او گرفتن گرفت پس بهگت فیل
 بزرگ که سوپرنیک نام داشت سوار شده و دو فیل دیگر داده فیلان بسیار همراه
 آن فیل بود جنگ بهیم آمد بمجد رسیدن نزد بهیم فیل خود را بهگت اشارت کرتا
 بهیم را بخرطوم پیچید بهیم چون من اسب کابیده نام هیچ را خوب در زید بود چنانچه
 جزو میداند تا بران هر مرتبه که فیل قصد گرفتن او میکرد او گاهی بر پشت فیل
 دکله بر سر او میرفت و گاهی عقب او را خردن بهیم را فیل بخرطوم پیچید بهیم
 زد و خواست که پایاں سازد بهیم بجااسته زیر شکم فیل رفت و با او یکی شد بطوری که
 مردم را گمان شد که گله بهیم کشته شد با ندوان هجوم کرده فیل را زیر تیر گرفتند راجه
 دشارن فیل خود را بر فیل بهگت رساند بهیم درین میان خلاصی یافت و بهگت
 ده تیر بر فیل دشارن زد او بهفت تیر فیل بهگت را زخمی ساخت بدو تیر دیگر دشارن
 آمده با بهگت جنگ میکرد و بهگت قصد بدو تیر کرد ناگاه مجیدان در میان آمد
 بهگت فیل را بر رتق مجیدان رساند تا او را بار تیر بر زمین زرد ساک از گوشه سینه زد
 و بقالیه بهگت آمد او از مجیدان گذشته رو بروی ساک شد هر چند بهگت خواست
 که رتق ساک را زیر فیل پست سازد بر دست نیافت بهلبان ساک اسپان رتق را که با او
 بودند بشاره دست چنان بر طرف می روانید که فیل بگرد او نمیرسید آن زمان فیل بهگت
 آشفته و سراسیمه شده بهر جانب که رود میکرد افواج را در هم و برهم میافت و آن فیل
 مثل هزار فیل زور نمیدود و کار پر دازید کرد که باعث حیرت همه شد که راجه هیچ پرتا تیر
 بآن فیل می انداخت بهگت راجه هیچ پر بار با تیر کشت ایمن و سپر آن در دید
 و چکیان و دهرشت کیت و جتس با جماعه بسیار آن فیل را در حلقه گرفتند تیر را

و چکیان

دوختند پس نیل بهگدت از ایه جتیس را بگرفت و بخرطوم سجد چمتیس از ایه به فرود
 آمده بگنجیت و بهار ایه ایمن سوار شد پس ایمن و همراهمان او باز نیل را به تیر
 گرفتند بشایه که از کشت تیر برای ایشان نیل دیوانه شده آدمی را بر اسپ و اسب
 بر آدمی میزد و بهگدت تنها نوح پانزدان را زیر وزیر ساخت در جودهن و کرن باو
 گفتند که امر در ارجن از جد شتر جدا افتاده است کاری میباید کرد که از جد شتر
 خاطر جمع شود او را زنده باید گرفت یا باید کشت بنابراین بهگدت نیل را بر نوح
 جد شتر براند و جد شتر را طلب نمود چون کار را بر جد شتر و مردمش تنگ ساخت
 کرن با بهگدت گفت که آنرا قفاول شده است که کسی در جنگ بر تو طفر نیابد
 این قصه بعد از این غمگریب خواهد آمد و این قدر زور من بهم دارم که از عهد
 جد شتر بر آیم حالا تو کار ارجن را تمام ساز که تنهاست و او بر تقدیری که جسامه
 سن سنجک را مغلوب سازد تو متوالی او را کت بنابراین بهگدت نیل خود را بر ارجن
 را انداخت و در نیل بهگدت را شناخت و از علامات دانست که او افواج را به جد شتر
 را بر هم کرده می آید ارجن با کوشش جویوشورت کرد که کاسه ستر را باو بکشد و سنجک
 نزدیک رسانیده ام که مغلوب شود چندان مجال در ایشان نمانده اما خاطر من
 از بهگدت جمع نیست که او رفته است مبادا ایسی سجد شتر رساند آن زمان کرده کرده
 برابر است و زندگانی با چکاری آید حالا تنها بر سر بهگدت باید رواند کوشش جویو را با او را
 بسعت و دوانید و بهگدت نیز چون علامات ایه ارجن را شناخت همه را گذاشته
 بمقابله او رفت بهگدت از پیش و سوسر از پس ارجن را در میان گرفتند و
 و در آن لشکر شجابه هزار سوار را به بودند که از سن سنجک مانده بودند بیک شست
 چند تیر بر ارجن می انداختند و میگویند که بلند می برقی ارجن بر مسافت
 چهار کرده بود و از بسیاری تیر برای ایشان برقی ایه ارجن بطوری پنهان کشت
 که هیچکس نمیدانست که ارجن کیاست و او با چه صورت پیش آمده بر تیر که کوشش
 و ارجن نیز از حال و گیر خبر نداشتند کوشش جویو درین مرتبه بی طاقت شد و استقلال

او بجای نماند ارجن تیری را که از بر ما یافته بود بجانب اعیان انداخت بجز و کشادین از
 دست یک لکه کس را گشت و فیلان و اسپان اچنان ساخت که همه نابود شدند چون
 از تاشیر آن نیز غبار سن سینگ بر طرف شد و روشنی ظاهر گردید و هوا صامت گشت
 کس جوی بشعور آمد و دوست بر پیشانی نهاد و ارجن را تعریف کرده گفت که این
 را اوی ترا مست بعد از آن سو سر ما با برادران خود بر ارجن تاخت و او را در دله گرفتند
 و تیر با بجانب او انداخت ارجن نیز تیر با پی در پی انداخته بر تیش را بر زمین آورد
 بهلباش را بگشت و بزرگ تیر نیزه او را از میان دو نیم ساخت و چنان تیر را می انداخت
 که بیک تیر دو نشان میزد و هم مردم سو شر را میدوخت و هم کار جاعه کوروان خست
 تا آنکه فوج عقب خود را مغلوب ساخت و گریزانی برادر سو شر را بگشت و شوهر را
 میشعور کرد پس بر سر بهگرت روانید و آنچه آن نماها نبرد و رواند چنانچه خبره گریزنده بر
 کبوتر میرود و از طلوع کو کبه اوج بیت مقدمه بهگرت متفرق شد چنانچه کشتی از
 رسیدن بکوه ذره ذره میشود بهگرت تیر بر ارجن در کشتن جوی می انداخت و ارجن
 تیر او را به تیر خود میزد و بهگرت هر تیری را که بر ارجن می انداخت ارجن به تیر خود
 هوامی تیرید متنی در میان هر دو بهاد و زامی این طور جنگی بود عاقبت بهگرت تیر کاری
 ارجن در کشتن جوی را زد و ایشان تاب زخم آرزو بر خود نیاوردند و متصل انجیل بهگرت
 فیل را بر ایشان ماند کشتن جوی فیل او را جنب داده که تا زور فیل او بر اسپان برسد
 و با وجود آن فیل بهگرت را به را زیر کرد و اسپان رسیدند باز کشتن جوی عنان اسپان
 را نگاه داشت و اسپان ابقوت گرفت و ارجن تیری زود کمان بهگرت را شکست
 و بهگرت چهارده حربه قوم یعنی فلان بر ارجن زد و ارجن آنرا سه باره کرد پس
 بهگرت نیزه که چوب او از طلا بود بر کشتن جوی انداخت و ارجن در میان هوا
 نیزه او را به تیر زد و نگذاشت که آن نیزه بکشتن جوی رسد و ارجن نیزه خود را بر
 انداخته بر تیر و چپتر بهگرت را شکست و او از روی اعتراض چندان تیر بر وز
 که هر دو کس ساعتی حیران و بیوش ماندند چنانچه بر کسی انسون میخوانند و جاد میکنند

بعد از آن که ارجن بهوش آمد مفتاد و در تیر بر اعضای مہکت نزد اگر دیگری می بود
 بجز دیگر ازان زخم رسیدن بجان پیشد اما بہکت از سخت جانی ازان جراحت با
 تفاوت نکرد و در غضب شد تیری کہ بشن اورا بخشیدہ بود بدست گرفت آن تصور
 کجک یعنی آنکس داشت افسونی بران خواندہ بر ارجن انداخت کرشن جو بسینہ خود
 را سپر اچن ساخت و آن تیر بار را خود گرفت چون آن تیر بسینہ کرشن جو رسید آن نیز
 بشکل تسبیح شد و در گردن کرشن جو افتاد و نام آن مالا ازان روز بچینی شد کہ بر
 گردن کرشن جو تصور میکنند این ادای کرشن جو کہ بوقت رسیدن تیر بہکت
 برخواست و خود پیش شدہ ارجن را پس پشت انداخت و آن تیر را بر سینہ خود گرفت
 ارجن را خوش نیامد از کرشن جو بیغایت رنجیدہ گفت کہ مرانام دو عاجز خیال کردی
 جیری را کہ غنیمت والہ من کردہ از پیش گرفتی بایتی گذاشت تا تیر من میرسد کرشن جو
 از اعتراضی ارجن تبسم کردہ گفت کہ تو جہت آن تیر نویدی اگر تو میرسد اکتہ تر مکنیت
 نیاید کہ مرادین امر و در داری عاقل آنست کہ تحقیق نا کردہ کسی را ملامت نکند ارجن
 گفت پس آن قصہ را خاطر نشان من سازید کہ کرشن جو گفت مراد حقیقت چہار
 صورت ست از انجملہ یک صورت نارین و نر آہ کہ در کوہ بدری بعبادت و ریاست
 وزید مشغولم و دوم درون آفتاب نشسته واقعہ جهان می بنیم و سوم این صورت ست
 کہ می بینی چہارم صورت من بشن ست کہ در جزیرہ دریای خواب رفتہ بعد از ہزار سال ہوتا
 یک مرتبہ بیدار میشوند و ہر کس را کہ در آنوقت پیش خود می بنیم ہر چہ آنکس میخواہد باو بنیم
 روزی بعد از ہزار سال این صورت مہوم من از خواب بیدار شدہ و عروس گیتی
 کہ عبارت از زمین ست بصورت زنی صاحب حال پیش او ایستادہ بود آن صورت
 ازان زن پرسید کہ چہ مدعا داری زن گفت کہ پس من زکا ستر نام دار و حاکم قعر
 زمین ست باو تفاؤل کن کہ کسی نتواند او را مغلوب ساخت آن صورت تیری باو
 داد کہ ترا پسری خواهد شد بہکت نام و زکا ستر بان صورت خواهد برآمد آن تیر را
 باو بدی بہر کس کہ خواهد رسید او را بان تیر فتح خواهد کرد کرشن جو گفت کہ چون

این تیر فشن بود تو نمیتوانستی آنرا از خود دفع کردی باین تیر خود را من گرفتم به تو
نگذاشتم حال آنکه تیر افسون از بهنگدیت کشیده گرفته ام در هیچ روزی نمانده است
تو او را بکش ارجن را از شنیدن این حکایت قوتی تمام شد و بزور دست تیری به
پیشانی فیل بهنگدیت زد چنانچه آن فیل را دو پاره کرد و پاره آن گذشته بزمین
رسید بهنگدیت بهر دوران زور کرده آن فیل را چنان نگاهداشت که نیتاد مدتی اینچنین
جنگ میکرد تا معاقبت آن فیل بی طاعتت شد و بزور پیشانی بزمین افتاد و بنگدیت
پیاده شد ارجن او را تیر دیگری زده سر او را برید پس فیل او را بدست رست و او
ارابه برانند سپران راجه قند بار که یکی بر کنگ و دیگری اچل نام دشت جنگ ارجن
آمدند ارجن اول لشکر ایشان را کشت و بر کنگ را نیز از ارا به پیاده ساخت
و اسپان او را بکشت و بر کنگ و اچل هر دو به دوران بر یک ارا به سوار شده تیر به ارجن
می انداختند و ارجن تیرهای هر دو به دوران زد و نموده به تیرهای خود هر دو به دوران بجان
ساخت چون ارجن ایشان را فتح کرده برگشت لشکر که خال کوروان بود بمقابل
ارجن در آمد و طلسم و افسون تعبیه کرد جنگ و غما بازی با جرن میکرد هر شیءش نوع سلاح احواله
مینمود تا آنکه از طلسم هوا تاریک شد و در چشم ارجن خیرگی پیدا شد ارجن تیری بدست
گرفته افسونی که آفتاب با او موخته بود خواند و جانب لشکر انداخت تا آن بخار و
غبار بر رفت و جهان روشن شد و هر دو غما بازی که لشکر کرده بود ارجن چنان تباهاخت که
راست در فرغ را لشکر بهمان صورت اصلی خود ماند و از پیش ارجن گریخت و ارجن فرج
کوروان را میزد و میکشت چنان از هم میگافت که در پاکبوه میرسد و دو پاره میشود
لشکر کوروان نصف بجانب در جودهن و نصف دیگر بسوی درون چارج رفتند
و ارجن چندان کس ایشان را کشت که در حساب نیاید و اعدا از اسپ ارا به و فیل
فرود می آمدند و مگر بخت چنانچه باز به دشغالان و کرگان و زانغان در میان کشته
افتاده بر فراخی رزق زبان بحد و شناک شده چه مقرر بطیغه است که بر جاعه قرست
و بر طائفه دیگر شادمانی و برگردی غم و برگردی فرزندگی آن روز چنان جنگ مغلوب

۲۳
۲۳

که بیان نتوان کرد و کوروان گریخته همه در دنا چارج را طلب نمودند و پانژوان نیز
در دنا چارج در دنا چارج میگفتند و در دنا چارج بجات گریخته بای لشکر خود رسید و با مردم
کنند رو برو شد و جنگ میکرد و از پانچالان یعنی لشکر کنپله را جنیل بر آورده با سوتها
مقابل شد جنیل چندان تیر آتش بار انداخت که مردم بسیار از لشکر در دنا چارج کشته
و اسوتها ایک تیر سر او را برید و پانژوان دویدند و دویدند نمودند در دنا چارج
تیر بر بیم می انداخت و بیم بدوا زده تیر در وجود من را و بشت تیر اسوتها مار و بچاه
تیر در دنا چارج را زخمی ساخت که در نیوقت جدا بشتر با مردم بسیار بگوک بیم رسید
تجدد بان با در دنا چارج جنگ میکرد درین اثنا هر دو لشکر بیم رسیدند و خونریزی عظیم
واقع شد و یکدیگر را نمی شناختند درین جنیدین هر دو لشکر آرا بهایی اسپان
بی سلبان شدند و فیلان بی هابت در رنگ بز و گوسفندان اسپان بی خاوندان
و مردم بی سر و سربانی کلاه و افسر و فوج بایی سردار میگشتند در دنا چارج مردم خدی
و پانچال و کنپله را بطونان بلا سپرد و در پنجه اجل داد چندان مردم را از ایشان کشت
که برای یادگار نسل هم نگذاشت درین اثنا ارجن نیز بجایی رسید که در دنا چارج با
پانژوان جنگ میکرد چون نظر کوروان برد افتاد از دیدن او چنان اختلال در سول
ایشان پدیدار شد که از تابش آفتاب بیخ و بروت را شود و گداختن گیرد همه گفتند که
آدن او بان میان که غنیم خود را فتح کرده باشد یکی خود از دست بیم زهره کوروان
آب شده بود باز برگشتن ارجن علاوه آن شد و لشکر کوروان دل با پی داده پناه
بکرن در دنا چارج میسروند و کرن ایشان را ولداری کرده میگفت که ارجن هم مثل
شما آدمی است از آدمیان زیاده ده سر و هزار دست و پانچال او تا این همه از
میتیر سید او هر چند روئین تن باشد و کس با او بس آید کرن این را بگفت و جنگ
ارجن آمد و یکدیگر را تیر انداختن گرفتند و تیر بار در هوا بریده مطلق میداشتند و لشکر
ایشان نیز با یکدیگر چون شیر زیان افتادند و از بسیاری کشتگان در میدان که
دست و پا گردون و دیگر اعضا از بدن مردمان در هر گوشه پیران و غلطان بود و پانچ

گفته اند در چار صد کوی خود افتاده بنی مزان * سر یک طرف با یک طرف ترکین
جان یک طرف * القصه چون کارزار عظیم آن روز از جانبین گردید و خونریزی
بیار شد و آفتاب غروب کرد و هر دو لشکر مینازل خود با آمدند و به تیار زخمیان ماتم کشگان
اشتهال نمودند این بود قصه جنگ روز دوم از جمله پنج روز جنگ در دنا چایج الحمال
شروع در ذکر جنگ روز سوم میرود چون آفتاب طلوع کرد و روز روشن شد در جودین قشک
ارجن سبک سوشمارفته بود با در دنا چایج گفت که تو وعده کرده بودی که جد شتر را
زنده بگیرم امر فرست از دستهای اگر او را نتوانستی گرفت که قصد کشته شدن داری
در دنا چایج گفت اخلاصی که مراقت خواه تو بدان خواه نه آفریدگار میداند آنچه کار کنم
که پانژوان آن طور کسان نیستند که ایشان را فتح توانست کردن ما از جانب خود تقصیر
نکرده ایم که تا این زمان جنگ با ایشان برابر داشته ایم حالا تمیری دیگر خیال من میرسد
و آن آنست که افواج را بصورت چکریه ترتیب دهیم تا لشکر پانژوان را محال طفر با
نماند و هر کس که در افواج بایاید بر آمدن نتواند بجز از ارجن هر که سبک بایاید او را
بکشیم پس تمیری دیگر که ارجن امر فرستم مثل دیروز نزدیک جد شتر نباشد در جودین سوشمار
و غیره سن سبتکان را طلبیده همان مصلحت دیروزه قرار داد سوشمار ارجن سبک
طلبید ارجن بموجب عهد خود سبک سوشمار رفت پس در دنا چایج عقب ارجن لشکر
خود را بصورت چکریه ترتیب داد و بهادران صندل بر بدن مالیده و حامل گلهما
در گردن انداخته لباسهای فاخره پوشیده و خوشبو مالیده در مرکز حاضر آمدند همین
پسر در جودین با دوزخار سوار بر پشت چکریه و دوساسن و کرن و کراپا چایج برگرد چکریه
و در جودین و در دنا چایج با مردم چیده و برگزیده پیشرو لشکر در جائیکه در آن چکریه
میباشد جدیدت با استقامت و شل و بهور شروا بر گرد و امیره میگشتند و محالفت لشکر
مینمودند پانژوان چون ترتیب دیدند تعجب نمودند و گفتند که امر دنا ارجن چون سبک
سن سبتکان زفته و ما ترتیب افواج نمیدانیم جابریان ایشان لشکر خود را بهر طور که
دانستند تقسیم کردند پس در هرشت و من را فرمود که افواج را ترتیب دهد و هرشت بن

تنگ از دنا
انچه در دنا چایج
بجای سبک و در روز سبک

در دنا چایج
افواج را بصورت چکریه
ترتیب دادند

باتفاق سناک و غیره افواج را ترتیب داد و بهیمرام مقدم ساخت و سرداران و گمراگان
 عظیم جایجا ایستادند و همه از درونا چارج ملاحظه تمام میکردند پس حدیثی با بزرگان
 پانڈوان اتفاق کرد و گفت ترتیبی که امروز کرد روان کرده اند غیر مکرست ما راه
 در آمدن و بر آمدن آن نمیدانیم و در میان ما کسی که روش این جنگ میداند از این
 و که بشن جویست یا پسران ایشان ابهمن و پر دمن غیر این چهار کس مجال نداشتند
 پیرامون این افواج تواند گذشت و سلامت توانند بر آمد پیش از آنکه ارجن از جنگ
 سوشراوسن سپکان برگشته بیاید میباید که یکی از بهادران و سرداران ما درین حکم
 بیوه در آمده جنگ اندازد و گرنه ارجن و کرشن جویو بعد از آمدن همه ما را امروز ما را
 و نه بون خواهند گفت پس جدیتر ابهمن را طلبیده گفت که چون پس خلاصه بپست
 چنانچه تخم خلاصه و خست و شیر بچه در دلیری و بهادری باشد میباید چنانچه گفته اند
 که شیر بچه چون جنگ درمی آید حکم شیر دارد مناسب چنان مینماید که تو امروز جنگ کردن
 بروی و این صفت را که حکم تنیده عنکبوت دارد و نمود بی بود پیش نیت در هم و بر هم
 سازی او گفت که شما میدانید که سرداران لشکر درونا چارج ست من اگر چه میدانم
 درون رفت اما راه بر آمدن نمیدانم بهیمرام گفت که تو این راه را سگن و نبالی تو ما همه
 خواهیم بود و ترا نمیکند از بیم پس ابهمن با پی راجه بوسید و در وقت و در آن گفت
 که اگر یک مرتبه من فوج ایشان را زیر دوز بر سازم پس سپر ارجن و سبهد را بناشتم
 بعد از آن بخت و طالع من هر چه سرفوشت من باشد پیش من خواهد آمد اگر فتح است
 باقبال شماست و اگر پیش شما کشته شوم زهی سعادت ابهمن این را بگفت بهلبان
 خود را بگفت که ارا به براند و غوطه در لشکر کوروان خورد و کوروان تمام سراه ابهمن را
 گرفته جنگ بنیاد کردند و از درونا چارج گذشته درون چکر بیوه رفت و کوروان
 او را در میان گرفتند و مثال گرد با و سپیدند و ابهمن نام خود را با بگفت
 که منم سپر ارجن هر که آرزوی آنست که جنگ با در آید و جان خود را به تیرا بداد و خنیا
 وارد درین تا ختن و تیرانازی بسیار کس را بگشت در جود من فرمود تا درونا چارج

و شل و بریدیل و دیگر نامداران همه بیکبارگی برو حمله آوردند و ابھمن بیک شست
 هزاران تیر انداخت و ہما ایشان را مجموع ساخت و چون کوه از جانبی جنبید و نفع
 حملہ نمودند ہما را گزینید باز ہما کوروان و درونا چاچ و دیگر بہادران جمع شدہ بر اہمن
 تیر باران کردند و کراچاچ ہر تیر و دو ساسن بدواز دہ تیر درونا چاچ بہ ہفتہ تیر و
 در وجود ہن بسہ تیر و نہشت بہ بیت تیر و کرت بر ما ہفت تیر و بر ہیل بہشت تیر و سو ہنما
 بہشت تیر و بہور شر ما بسہ تیر و شل پیش تیر و شکن بدو تیر اورا نشانہ ساختند
 و دیگران ہمہ تیر ہای بیشمار ز زدند و از قضا ہر تیری باو نرسید ہر تیری کہ ایشان بد
 می انداختند ابھمن در ہوا میگرفت و بہ تیر خود می برید و کمان آنها را در رنگ کمان
 چرخ میگرداند و نعرہ بلند میزد و حرکات فخر و مبالغت میکرد و درین اثنا اشک راجہ
 مقابل او آمد و دہ تیر برو انداخت ابھمن خندہ کرد و او را چنان تیر زد کہ اکتا و جان
 داد و در خیال کوروان برای اتمام اشک بر سر ابھمن دویدند و در میان ہما
 کوروان کرن مقابل آمد ابھمن چنان تیری فراگند گذار انداخت کہ چون اہن
 در جان کرن نشست و تا زمانی مردم کوروان جدا و کرن جدا از تیر ابھمن در مانده بود
 پس شکن و گندہ بیدی کہ ہر دو بہادران مشہور بودند کمان خود را چاشنی کردہ تیر ہا
 انداختند و کرن از غیبت عوفس یک تیر بہ بیت پنج تیر جواب داد تا آنکہ ہما تیر ہای
 کرن باور رسیدند و ابھمن چون از کرن تیر خوردہ از غضب بر آشت و بہ کرن و
 شل تیر باران کرد و شل مجموع شد و بی شعور افتاد و بدین انجامت مردم شل ہمہ
 گریزان شدند و زہرہ کوروان آب شد و برادر خرد شل قدم در میان نہاد و میان
 او و ابھمن جنگ قوی افتاد و ابھمن او را بہ تیر زد و کشت پس مردم او بجنگ آمدند
 ابھمن خندید و ہما را مجموع ساخت و گزینید و بعضی را کشت و در ہر طرف میدا
 بست و غیر منیمود و کمان را چاشنی میداد و جان را ہمانی آن چاشنی بہشت
 و درونا چاچ را از شنیدن آواز ہای ابھمن آتش در دل افتاد و با کوروان از
 استلہ آن خوشحال شدند و در وجود ہن ہر زمان مردم خود را میگفت کہ چرا ابھمن را

श्रमक

कुम्भेदी

راه داد و پدیرتری بسیار بر و انداخت ابهمن با و گفت که خوب شد که تو با من بجنگ
آمدی و آنچه بدرد پدیری دیدی و پدران من کرده امر و ناطق ام از تو بگشتم و سزای بد اندامی
بتورسانم پس ابهمن بیت و شش تیر بدو ساسن زد که او بهیوش افتاد و از میدان
بدر رفت و چکیتان و سپران در و پدیری و سکونندی و راجه پراش و ساکن و شترین
و دیرت کیت و جدی شتر برای محافظت ابهمن از جا خمیدند و در وجود من بگرن گفت
که دو ساسن بجنگ ابهمن رفته و جدی شتر با لشکر عظیم بود ابهمن آمده تو به جنگ
ابهمن رو کردن آمده بجنگ ابهمن پیوست و ابهمن تیر بر سینه او زد که بار دیگر کرن
بهیوش افتاد و دست باز داشته بهلبان کرن آگوشه برد و ابهمن نعره بلند میزد و مباد
و دیگری طلبید و مردم را می شکست آن زمان بر او کرن با ابهمن جنگ آغاز کرد و ابهمن
سر بر او کرن را برید و جمید هرت چون انجبال را بدید آتش در جان او افتاد و قصد
جنگ ابهمن کرده بود که درین میان با پانڈوان دو چار شد و نگذاشت که تا ابهمن
تواند رسید و ابهمن بچاره تناد در میان صفت کوروان شمشیر کشیده در و ناچار ج
میزد و از هر طرف نشانه تیر بلا شده بود و جواب به کس میداد و بهر کس به کس
بناسبت خرد سالی و از جهت تعصب بجنگ ابهمن آمد و بر ابهمن تیر با انداخت
ابهمن تیر باری او را برید و جمیعت او را پریشان کرد و بهین طریق مردم بسیاری را
از بهادران دعوی دار نامی کوروان را فرود آورد و کشت و گزانید آنگاه راجه پراش
به تیر ابهمن رانده و ابهمن تیر او را برید بعد از آن ترکم رتخه نام سپر شل را کشت
و روی مردم شل زرد شد و زور بر او آوردند و ابهمن تیری را که کند هران با جند داده
بودند بدست گرفت و خلق بسیاری را تلف ساخت و شمشیر چنان میزد که هر کس که بر او
می آمد از پا در آمده بزین می افتاد و تا شیر آن تیر کند هران چنان بود که در روز جنگ
هر که آنرا بدست گیرد از یک کس چند هزار کس به نظیر اعدا در آید هر وقتی که آن تیر را
کشد و در بیک شست چند هزار تیر بکشایند و در طرف دشمنان آتش گیرد و میدان
بزرگ گردد و دیگر از لشکر بگانه بردارد چون مردم شل از انداختن آن تیر گریختند افواج

۲۸

دیگر ہم بیدل شد پس درونا چاچ و در وجود مین و کرن واسو ستھاما مکرا پچاچ و بر بہیل
 و کرت بر ما بد لشکر خود بمقابل اہمن آمدند اہمن خرامان خرامان بجانب ایشان آمد
 و چھپن سپر و در مین از روی تعصب کہ دشت از فوج کوروان تاخت و حلقہ بر اہمن
 اہمن ناچار شدہ کوشش نمود اول جنگ تیر و شمشیر و نیزہ کردند بعد از ان اسپان و
 بہلبانان یکدیگر را کشند و بترتھارا انداختند و موی سر گرفتند و دست و گریبان شدند
 جنگ لگد و مشت میگردند آخر الام نسیمت و غیر ذری از جانب اہمن وزید و سرچھپن را بھنجر
 پذیرش پدید ازین سبب آتش بجان در وجود مین افتاد و با جمیع اقربا و مقربان خود در
 تاخت چنانچہ نمک و خمیر افتد او را در میان گرفتند و او کار مردان کردہ بجان کوشش
 مینمود و پسر راجہ کرا تھہ را کہ بعد از پدر مانده بود کشت و سر او را بریدہ بنزد مین انداخت
 آن زمان درونا چاچ و کرا پچاچ و کرن واسو ستھاما و کرت بر اہمن را روگ و بر بہیل
 ہر شش کس را بر سوار آردند و اہمن را در حلقہ گرفتند و او از قوت دست و ضرب تیر و
 شمشیر روی ہوا را تیرہ گردانید و پہلو انان کوروان را کشت و درونا چاچ را بچاہ تیر
 و بر بہیل را بہ بیت تیر کرت برار اہنشا و تیر و کرا پچاچ را بہ صحت تیر زخمی ساخت و بہ تیر
 اسو ستھاما را زود کرن را بہ تیر بمجروح کرد و اسپان و بہلبان کرا پچاچ را کشت و سینہ
 کرا پچاچ را بہ تیر زخمی ساخت و بر شدارک را کشت واسو ستھاما اہمن را بہ بیت و پنج تیر
 مجروح کرد و اہمن او را زخمی ساخت پس درونا چاچ بدو سو ستھاما آمدہ صد تیر بر اہمن
 بنداخت و کرن بہیت و دو تیر و کرا پچاچ بہیت تیر و بر بہیل بچاہ تیر و ہر کدام وہ وہ تیر
 مروانداختند اتفاقا پنج تیری با دوسر سیدہ دین مرتبہ اہمن بر بہیل راجہ را زور آرد
 کشت و مثل او قوت ہزار راجہ دیگر را کہ ہمہ نامہ را بودند بلکہ عدم فرستاد پس کرن با
 دیگر بہلبانہ او آمد و کرن را و کرن او را بہ تیر نیزند و کرن شمش صاحب ہر اہنشا
 کہ ہر کہ را مغل و عھد سرکار او دیدند و در بہادری نظیر خودند شتند اہمن اعل بد تیر
 ہمہ را مجروح ساخت بعد از ان سر لای ہر شش کس را برید و بہ شش بہت سرداد
 بعد از ان اشوکیت نام پسر راجہ مگدھ را کشت و سر او را از تن جدا ساخت و راجہ

प्रादिक

सन्तारक

अज्ञ केत

۱ مارت
۲ کاروائیک
۳ بوج

مارت کا بڑیک جمع راکت و سیا وقتا داد برین قیاس ابمن چندان راجھا اور انجو اور
راکت کہ از قیاس دوہم افزون بود و ہر مرتبہ کہ میخواست کہ از سرکہ بیرون رود و عدا را
زیر و زبر ساخته باز بخویشان خود رسد صورت نیافت و پانڈوان راجید ہر متھل
داشتہ بود کہ نتوانستند بر دابمن رسید او خود سال بود و راه بر آمدن
ازین صغیا نمیدانست بنا بران ابمن ہما شجا بانند و جان شیرین را در کار کور و
کرد این قصہ بدین گونه است کہ چون ابمن دران روز در معرکہ داد و درانگی داد
و از بیج جانب مدد با فرسید ہم سیدین و دیگر برادران جنگ جمید برت مقید شد
درین اثنا سپر دوساسن جنگ ابمن آمد و بچار پتر اسپان رتھ و ہلبان اورا زد
بیک تیر ابمن را بدوخت دابمن ہفت تیر پایی با زد و بہ سپر دوساسن گفت کہ نام
پدر تو ہمین زمان از پیش من گریختہ بعد تو پیش جان خود از دست من برده بود
تو الحال بگدام رو مقابل من شدہ سر خود بگیر و برو پس ابمن تیرهای غضبناک بر
می انداخت اسو ستھاما بدو سپر دوساسن آمدہ تیرهای ابمن را در ہوا می برید
معتل میداشت متصل این حالت شل باو جنگ میگردد و او شل را تیر میزد و ہلبان
شل و فتر تیر و چند گمیت و میگہ بگ و سو پرتین و سرج عباس این جنگیں و گرا
کہ عقب ارا با او بودند مجروح ساخت چنانچہ غیر از شل ہمہ مردند پس کرن با درونہ چلاج
گفت کہ این طفل فوج را میکشد این را با بدکشت درون چلاج گفت کہ من از ہمیکدام از
جنگ آن مقدار خوشحال نیستم چنانچہ از جنگ ابمن کہ حیران دست و شست فراگذا
اریم و اسلوب تیر اندازی کہ من از جن را یاد داده ام و از جن باو آموختہ همچنان
می بینم او تیرهای اندازد و تیر او از سنگ زمین میگذرد و مرا حیف می آید کہ درین
سن و سال ہست ما بخون او آلودہ شود اگر تو در کشتن او جہد داری پس نوسنی کان
او را پارہ بکن یا چلکہ کمانش را باید پدید آن زمان باسانی کشت میشود پس کرن در غضب
و چند تیر زدہ اسپان و ہلبان او را بکشت و ہم کمان او را با چلہ برید و شکست ابمن
با آنکہ خود سال بود و از شانزدہ سال پیش نبود از تیرھ بز زمین آمدہ سپر و شمشیر در دست

۱ شاتونج
۲ چند کت
۳ مہد بوج
۴ سو و رت
۵ سو و ماس

۹ شاکر تک

۲ کالیکتہ

گرفت و آن شمش گرج کهن سال که کرن و دروژنا چلچ و کر پا چلچ و اسو ستمام و
 کرت برما پسر شاکر و بره بیل باشند جنگ میگرد و حمل مردان برایشان سے نمود و
 خدمت و خیز بزرگان میگرد و تیر بازی ایشان را از خود دفع میساخت آخر الامر کرن تیر بازی
 که مثل بلال بود ابمن را بدوخت و بدن او را چون غریال ساخت که مقدار سترخان
 بی جرات گذاشت و ابمن درین حالت مهم تا آنکه سر موئی شعور داشت تر و میگرد
 و از اعدا بعضی را بشمشیر و بعضی را بگرز و جمعی را بچکری که سلاح جو گیان است می کشت و
 بگرز گردان بهابان و اسپان رتھ اسو ستمام و کال کتھ بر او رشل قند باری ابا هفتاد
 قند باریان و ده نفر شاتی و هفت پهلوانان کیلی را با ده فیل مست بجان ساخت
 و پسر دوساسن را بعد از شکستن رتھ و کشتن اسپان زخمی ساخت و چون پسر
 دوساسن از ارا به بر زمین آمد و پیاده شده بر دو جنگ گرز میگرد و نزد
 رویدل تا نماز شام می نمودند از قضا ناگاه ابمن میش پا خورد و از پا در افتاد و درین
 هنگام پسر دوساسن فرصت یافته گرز کلان بر سر ابمن زد که مغزش پریشان شد
 و در همان ساعت در بیت جان عزیز پدای جان آفرین سپرد و لوح وجود از نقش او چنان
 پاک شد که گویا هرگز در جهان نیامده بود سه فیاط روزگار به بالای سچکس پر ایچ
 نروخت که آنرا قبایا نگردید چون ابمن جوان و خرد سال که خوبی و رعایت کمال وقامت
 در نهایت اعتدال داشت باین مردانگی از عالم برفت و بعد از سپردن جان شیرین
 رونق دیگر در روی او پیدا شد چنانچه بر کس که میدید حیران زیب و زینت میگفت
 و دروغ واقفوس بر روزگار جوانی او میخورد و عبرت از حال او میگرفت و میگفت چنانچه
 بعد از آن که آن طفل از عالم خیزی نه برده و نخبوده رفت و از لذت دنیا بهره نیافت
 سه گریه نمود سال میر و عجبی نیست که این ماتم سخت است که گویند جوان مرده بود از آن
 جوان خبر مردن ابمن بر اجه جد شتر رسید بجانک روان شد و دید که او در خاک خورن افتاده
 است چنانچه مبادران کشته میشوند کشته شد و زخمها را در مقابل خورده بدین این حال
 جد شتر را تاب نمانده خود را بر زمین انداخت و گریبان چاک زده بر سر خود خاک انداختن گرفت

جمعی که همراه او بودند او را تسلی میدادند و میگفتند که جزع و فرج از هیچکس خصوصاً از
 مرداران مناسب نیست و صبر بر مصائب و فواید و تحمل در وقایع و حوادث مملکت است
 بجز وزاری کار سرداران نیست درین حالت جنگ باعث دلشکستگی و دوستان
 خوشدل دشمنان میشود مرگ ابهرن اول قصه نیست که باعث حسرت باشد فلک
 کجرفقار مثل این شایسته نمی بسیار شکسته و دنیای غدار مانند این واقعه بشمارد
 با همه لای این روز در پیش است آفریدگار است که گرد فنا و زوال بر او من که برای صلابت
 نمی نشیند ذرات پاک او روی تغیر و تبدل نمی بیند سه هر که آمد بجهان این فتنه خواهد
 و آنکه پاینده و باقیمت خدا خواهد بود و القصه چون ابهرن بیاری از دلاوران کشت
 و کشته شد وقت شام شده بود هر دو لشکر بنازل خود رجوع کردند آن شب که روانه شجاعی
 و پانژوان را با تمام گذشت در راجه جدی شهر را از همه کلفت بیشتر رونمود و هر زمان هر بومی او را
 یاد میکرد و بسیار بر جوانی و خوبی او میگفت و میگفت که او را من به غیبت از جنگ
 فرستادم حالا با رجن و سهد را چگونه رو تو انم نمود و بیدار زبان صدرا اینان خوابم چون
 زاری و قرض و بیقراری راجه جدی شهر از گذشت راجه جدی شهر خاک بر سر انداخته بیاب
 شده بر زمین افتاد درین وقت بیاس آمده حاضر شد و راجه جدی شهر آب طلبیده پای
 بیاس رفته و زعفران و صندل پاشیده پرستاری بیاس نموده بالاسی تحت نشانند
 با بیاس گفت که سپه سهد را با وجودیکه خود سال بود و در چکر بویه جنگ بسیار کرده کشته شده
 و در آمد و بر آمد از چکر بویه در لشکر من بغیر از رجن هیچکس نمیدانست و رجن به جنگ
 سن سیتکان رفته بود ازین جهت ابهرن در چکر بویه رفته کارزار بسیار کرد و ما مردم را
 جمیدرت مسلط داشته نگذاشت که بدو ابهرن توانیم رفت و ابهرن آنچنان جنگی که ده که اند
 با برتر سردیو کرده بود آخر اسوستاما و کین و شل و کراپا چارج و در وجود من و سپه و دسان
 شش کس جمع شده او را زخمی ساخته اراپه او را شکسته پیاده نمودند و سپه و دسان
 وقت پیادگی وقتی که کشت پا خورده افتاده بود و گز کلان بر سر او زد و بیجان ساخت و عم
 ابهرن چنان در خاطر من جا کرده که اصلاً مفارقت نیکند بیاس گفت که ای راجه مثل تو

مرد و انا و عاقل و داننده هر چهار بید چرادل خود را پایی دید که و انامیان از حد و ش
 اینچنین واقعه شدنی نعم را بخود راه نمیدهند ابهمن دشمنان بسیار را کشته برگزیده
 اگر چه خرد سال بود اما کار بزرگان از وی بطور رسید و آنچه در تقدیر رفته است تبدیل
 نمیشود و دیوتها و دیوان و گند هر پ و سده و چشمه و راه پس در کشیشان و منبشان
 و مترخان و زاهدان و عابدان که وجود گرفته اند آخر فنا پذیر میشوند راجه جد شتر گفت
 که چه ابهمن و چه راجهای دیگر عظیم که ایشان در معرکه کشته شده اند بزمین افتادند
 و هر یک از آنها زور و ده هزار فیل داشتند حالا هیچ شعور و بوش در آنها نماند
 بیاس گفت اگر دل تو میخواهد از خدای عزوجل : تا بخدا هم تا ابهمن را زنده سازد
 اما چون در خردی از عالم گذشته و بر تیغ کشته شده و بجایی رفته که جاس
 مقربانست معلوم نیست که باز این طور مرگ یا بدبانه حالا تو اختیار داری
 چون سخن با اینجاریس راجه جد شتر از بیاس پرسید که اجل چه نیست و از کجای آید
 و آفرینش او از کجاست و مقصود از پیدایش او چه بود و چگونه آنطور بهادان
 را میکشد آن راجه که برابر دیوتها بودند آنها را اجل بجه عنوان بجان ساخته
 بیاس گفت که امی راجه مرگ عبارتست از تعطیل حواس پنجگانه ظاهری و باطنی
 حق سبحانه تعالی برای اعتدال مزاج حرارت طبیعی در بدن آدمی و دیگر حیوانات تعبیه کرده
 تا این مزاج بر حد اعتدالست حس و حرکت در دست و نظام بدن مربوط است بعد از آنکه
 قوتها روی و رضعف نهادند و طبیعت از مزاج بگشت اعتدال احوال در بدن راه است
 و قدرت و قوت جمله بطرف شد این حالت را مرگ نام نهادند درین باب قصه دیرینه که از
 ناروشنیده ام یاد دارم با تو میگویم که درست جاک انگین که راجه بزرگ بود با مغان افغان
 جنگ میکرد و پسر راجه مذکور هم نام دران جنگ کشته شد راجه اکتسین را از فوت پسر اندوه
 بسیار روی نمود و بغایت پریشان خاطر شد نار و میگوید که من سب وقت او رسیدم و
 اطمینان بسیار با او دارم اما راجه تسلی پذیر نمیشد و من با او گفتم که ای راجه اجل جمیع
 کائنات میرسد و علاج اجل بدست هیچکس نیست و احدی از دست اجل امان نیافته من

۱۲۳۴
 ۲۵۶۷

ابتدای اجل را با تو نقل میکنم که از شنیدن آن غم سیرت از خاطر تو خواهد رفت و از شنیدن این حکایت ثواب خواندن چهارمید حاصل میشود و راههای بزرگ که درازی عمر خود و پسران خود و افزونی دولت مملوح نظر داشته اند این داستان هر روز بشنوند بعد از آن نار گفت که اول برها آفرینش عالم کرد چون خلقت بسیار شد بخاطر برها رسید که بطریق آفرینش را نابد سازد که باز زمین بسنگ گردد و درین فکر آتش از زمین برها برآمد و در هر چهار طرف عالم بالا و پایین و روی زمین را از ساکن و جنبنده و چرند و پرند بسوخت درین وقت مهادیو جو پیش برها رفتند برها مهادیو جو را دیده گفت که باعث آمدن چیست مهادیو جو گفتند که شما اول آفرینش گوناگون کردید بعد از آن آتش غصه خود اکثری را سوختید از دیدن این حالت ترحمی در دل من پیدا شد برها گفت من غصه نکرده ام و قصد سوختن آنها هم نداشتم اما وقت که چنین رفته بود و زمین از بسیاری بار زد من عاجزی کرد ازین غصه بر من استیلا نمود و آتشی که از آن غصه برآمده با زمین را تخفیف داد مهادیو جو گفتند که آنچه شدنی بود شد بحال توجه نمائید که آنچه آفرینش باقی مانده سوخته نشود و آتش خود باز در خود بکشید پس از آن آتش دختر می پیدا شد و دکن رو بایتاد مهادیو جو و برها تقسم کردند برها آن دختر را طلبید و گفت که تا من مرگت تو جان آفرینش قبض میکند باش که تو ازین آتش غصه من پیدا شده که آن آتش برای نابود ساختن آفرینش شعله میزد آن دختر از شنیدن آن سخن نگریه درآمد و اشک از چشمهای او روان شد برها اشکهای او را در دست گرفت و آن دختر برها گفت که مرا شما آفریده اید این خدمت چرا بمن میفرمائید که پسران را از پسران شوهران از زنان و زنان را از شوهر جدا کنیم این کار از دست من نخواهد آمد و مردم مرا نفرین خواهند کرد و از فوت شدن مردم و مانده های ایشان گریه خواهند کرد من نپاه بشما آورده ام و شمارا نمسکارس میکنم که ازین کار مرا معاف دارید و بفرمائید که بر ریاضت و عبادت مشغول شوم و همیشه در تصور شما بوده باشم برها گفت

که ترا برای همین کار آفریده ام تو بیدریغ آفرینش را بکش مرگ گفت که مردم مرا بد
 خواهند گفت برها جواب داد که هیچکس ترا بد نخواهد گفت آنچه من میگویم بعل بیان
 مرگ راضی نشد برهانیز خاموش ماند آن دختر مدتی ریاضت کشیده پیش برها آمد
 برها گفت ترا برای همین کار آفریده اند باز تا مدت یک ارب سال در کنا دریا و کوهها
 و ماچخل و سمیریت و برستالاب پلگر عباد کشید از گرسنگی و تشنگی لاغر و ضعیف شد
 بعد از آن پیش برها آمد برها گفت که عبادت تو هیچ فائده نمیکند کار تو هانست که
 آفرینش را میکشته باشی و برها پرسید آفرینش را بکش یکی پننج که بجه متولد میشوند
 که عبارت از انسان و غیره باشد و قومی از اندج یعنی از بیضه متولد میشوند و قومی
 سیج یعنی از عرق پیدا میشوند و قومی آکبج یعنی حشرات الارض که در ایام برشکال
 متولد میشوند تو این همه را میکشته باش که ترا ثواب خواهد بود و نگاهبان تو هم خواهد بود
 و انواع مرض مصالح کار تو خواهند بود نام تو هیچکس نخواهد گرفت در من با دیگر موتها
 قفا دل میدهم که ترا هیچ گناه نخواهد بود مرگ برها را نشانکار کرده گفت که حکم شمارا قبول
 کردم اما غصه و غضب و حسد و غدر دار و دبی شرمی نیز بر یک بدنهای مخلوق را عار
 شوند برها گفت چنین خواهد شد مرگ گفت که جمیع آفرینش در عالم است من کجا برم
 برها گفت چنانچه آنها همه در آفرینش اند تو هم جزو اعظم آنها بوده باشی اشکها
 که از گریه توانتاده بود انواع بیماری خواهد شد بهمان بیماری آفرینش خواهد بود
 نام تو هیچکس نخواهد گرفت و توبی ملاحظه جان همه کس را بر آرد که ترا ثواب عظیم
 خواهد شد نارد میگوید که مرگ نیست که اگر قبول نمیکنم برها دعای بد من خواهد کرد
 از نیجبت قبول کرد و جان مردم قبض کردن گرفت و بیارها همراه مرگ شد چنانچه
 در جهان ظاهری آفرینش را از بون میاز و مرگ میکشد و مها و پیرو و دیگر و تو نهانست
 شده بجایای خود رفتند نارد باراجه اکنبن گفت که ای راجه مرگ حکم برها مقرر شده
 وقت هر کس که میرسد او را میکشد و چون وقت اجل سپر تو رسیده بود کشته شد
 حالا غم را از خاطر خود دور کن که سپر تو بمرگ رفته با اسپر ابا بازی میکند و غم سپر را

بگذارد چون راجه کنین این حکایت را از نار و شنید با نار گفت که تو که پیشتر بزرگ
 هستی از گفتن تو تمام درد فراق سپار من دور شد و نار از راجه کنین رخصت
 شده متوجه بجای خود شد بیاس گفت ای راجه بهمن را اجل رسیده بود چون
 او نار ماه بود احوال بجای ماه رفته است ترا غم نباید خورد راجه بدشهر با برادران
 شکیب و ززیده در تلاش جنگ شد و ارجن سن سبکان را فتح کرده مرادت
 نمود و در راه با کرشن جو میگفت که در خاطر من لرزه افتاده و شگونهای بد هر شد
 مباد ازین شگونها غم و اندوه روی نماید اگر راجه بدشهر بجزیرت باشد بهتر است
 کرشن جو میگفت غم مخور راجه و برادران تو سلامت اند و آنچه از تقدیر رویداده باشد
 رفته رفته ظاهر خواهد شد سخی باد به تراشت گفت که آفتاب بغروب رسیده بود
 کرشن جو و ارجن از آزار به فرود آمده عبادت سند میسایجا آوردند و از انجا روان گشتند
 تا بنجیها رسیدند دیدند که تمام لشکریان منموم اند و از هیچ غیر صدای شادی و خوشدلی
 نمی آید و روشنائی چراغ پیدانیت بل ارجن بلرزه درآمد با فرود میگفت که امروز
 آواز نقاره و سرود و کرنای و سفید مهره و دهن می شنوم و در احوال باد و فرشان نیز
 شنیده نمیشود و مردمان با استقبال سر فرود آورده میروند و هیچ حرف نیز نندوزند
 و دیگر با برادران که می آمدند کارهای خود را نقل میکردند امروز هیچکس سخن نمیکوید اگر چه
 راغیر باشد و مشکلی پیش نیامده باشد بهتر است و نیز راجه درم پدر راجه بران بجزیرت
 باشد خوب است و ابهمن نمی نماید و روزهای دیگر ابهمن تبسم کندان با استقبال
 می آید امروز بر نمی آید ارجن برادران و برادرزاده مارا مجروح آورده ملول شدند
 با خود گفت که ابهمن پیدانیت و من شنیده بودم که در دنا چلاج چکر بیوه
 کرده بود و برای شکستن چکر بیوه بغیر از ابهمن دیگری نبود و من در آمدن
 چکر بیوه با و تعلیم نموده بودم و بر آمدن را تعلیم نداده بودم همانا که راجه بدشهر
 و برادران او را در انج چکر بیوه فرستاده باشند و او در انجا کشته شده باشد
 ابهمن که مثل اندر شجاع بود در چکر بیوه کشته شده باشد اگر ابهمن را ندیده بودیم

یقین من در عالم جم خواهم رفت و از اینجا خواهم دیدن و او از من شجاع قوی تر
بود و هر جا که نام بهادران مذکور میشد اول نام او را می بردند و کوشش جوید و پنهان
او را بسیار دوست میداشتند بحال کشته افتاده باشد و ارجن انجان پشیمان
خاطر شد که سوداگر از شکستن کشتی پر مال در دریای عمیق دلگیر شود ارجن گفت
میدانم که جمعی کثیر انبوه کشته پسر اگشته باشند و کرن و درونا چایج و کراچایج
از تیرهای خود با آزار بسیار داده باشند دل من سنگ خار است که پاره نمیشود
و شبدر را در رو پدی بی دیدن او بمن چه خواهند گفت و من آواز سفید مژه
مخالفتان را که بعد از کشتن ابهمن کرده بودند شنیده بودم آنها را کچس من
کرده باشد که از کشتن طفل نام او این همه شادی و نواختن سفید مژه کرده باشند
و از آنکه مرکب این اعمال کشته اند نتیجه کار خود خواهند یافت و با کوشش جوی گفت که آن
کوشش جوی و قوی که بر ابهمن کار تنگ شده بود تو در آنوقت چرا بمن نگفتی کوشش جوی
ارجن را در بنجل گرفت و گفت که امی ارجن این کار بر من و تو و دیگران روزگار
خواهد شد آنانکه اسلحه می بندند و جنگ میکنند اگر مردم را میکشد و خود هم موافق
وقت که اجل میرسد کشته میشوند بر مردن آنها چرا افسوس باید خورد و آنانکه در بحر که
روی میگردانند به هر طریق کشته میشوند و آرزوی چهر بان ابهمن است که در معرکه
کشته شوند و جمعی کثیر اگشته است و بر او را از اندوه تو بسیار محزون شده اند
و راجه بد بیشتر از همه بشیر نمکین است ترا میباید که آن همه را تسلی نمایی نه آنکه تو
بنغم فروری ارجن چشم اشک آلوده با بر او را ان گفت رست بگوئید که ابهمن
چگونه کشته شده شما همه بهادر بودید در بودن شما او را بچه روش کشتند و من خود را
نفرین میکنم که او را با عماد شما بروی مخالفتان گذاشته بودم شما محافظت او
نخواستید کرد و بدتر گفت که امی ارجن تو کشتن سبب پکان متوجه شده بودی
در و ناچایج قصد گرفتن من داشت و همه مردم برگرد من جمع گشته محافظت من
مینمودند در و ناچایج بشکر این من آزار بسیار داد ابهمن چکری پیوه را دیده تاب

توانست آورد و گفت که من برای شکستن چکرم بویه میروم هر چند او را منع کردم
منوع نشد ازین جهت گفتم که برو ایمن شیر مردانه در چکرم بویه در آمد و ما خواستیم که
عقب او در آیم جیدرت سدر راه مانده نگذاشت که بلوک ایمن برویم چون
جیدرت از ما دیو تقاول یافته بود که پانژوان بر و غالب نشوند و او بر پانژوان
غالب باشد و آن حال آنچنانست که در ننگامیکه در کالک بن بودیم و آهوان
بشی در خواب من آمدند و گفتند که شما درین بیابان سکونت گرفته اید و شکار
جانوران میکنید جانوران تمام شده اند اگر روزی چند دیگر بیهوش در بیابان قرار
خواهید گرفت چندی که مانده اند قوت شما خواهد شد و نسل ما از عالم خواهد رفت
و اگر بعد ازین بر ما بختاید خوب و الا رضای شما و ما بر احوال آهوان هم آورده در و پیک
را اینجا گذاشته مرغ برادر برای تقصص بیابان دیگر شدیم جیدرت که برای کتختائی
بر آمده بود آنجا رسیده در و پیدی را برابر او سوار کرده بود چون منزل رسیدیم خبر
یاغیتم که در و پیدی را جیدرت برد تعاقب کرده با و رسیدیم و با او جنگ کرده لشکر
او را شکست داده در و پیدی را گرفته برگشتیم بهمیم و تو تعاقب نموده جیدرت را درگیر
کرده سر او را تراشیده پنج کامل گذاشتید و چون پیش من آوردید من او را
رهایم و او در و پیدی بخانه خود نتوانست رفت که بنا بر آب گنگ بهر دوار فرست
عبادت مشغول گشته در ریاضت بسیار کرد و ما دیو پیش او آمده حاضر شد از جیدرت
پرسید که مقصود تو چیست او گفت که پانژوان مرانی عزت کرده اند التماس دارم
که مرا تقاول کنید و قوتی به بخشید که بر ایشان غالب شوم و کینه خود را از ایشان
بگیرم و دیو جواب گفتند که بر چپا برادر غالب خواهی شد بخوانت یک برادر که
از جن باشد ترا بر و دست نخواهد بود و دیو جواب سلاح پاس پت خود را با و داده
از آن سلاح جیدرت بر غالب آمده نگذاشت که بهر ایمن توانیم رفت در و ناچار
و کبریا چایج و اسو ستها و شل و کت بر جمع شده با ایمن جنگ کردند و جنگ بسیار کرده جمعی کثیر را
بر خاک هلاک انداخته کچمن سپرد در جوهرین و چن بین نامداران و دیگر اگشته و آن

شش گسان او را به تیرهای کاری مجروح ساخته و اسپان را به راه با بهلبان کشته او را
 پیاده ساخته بی اسلحه نمودند و در پیاده شدن نیز آنقدر که قدرت هشت جنگ بسیار نمود
 چون ابهمن به پیش شد و پشت پا خورد و پس دو ساسن آمده در بهوشی گزگران سبزه
 زد او جان سجان آفرین سپرده بشک شافت ارجن این سخنان شنیده با هیچ
 های سپه گرفته بر زمین افتاد و همه مردم دلگیر شده ارجن را در بغل گرفتند و همه
 بر سر ارجن جمع شدند و هدگیر را میدیدند و چشم بر هم نمیزوند بعد از ساعتی ارجن مشهور
 آمده چون از اندوه سپهر محزون شده بود بلبله در آمده شرط کرد و گفت که من فردا
 جید هرت را خواهم گشت اگر از مو که گریخته برود و پناه بکش و پانژوان برود او که گله
 در جود من را بخاطر آورده با عداوت نموده بسیار گناه کرده است که مردم ما را نگذاشت که
 بعد از ابهمن بروند و هر قدر مردم که برای نگاهبانی او بیایند همه آنها را با جید هرت خواهم
 اگر من او را فردا نکشم بد فرضی که گشته بود پر رما در میروند آن روز خ نصیب من شد
 و آنانکه خیرات بسیار داده بعالم علوی میروند اگر من او را فردا نکشم آنانکه نصیب من
 نشود و کسانی که بازن مرشد زنا میکنند و جمعی که بجای خوبی عیب ساوین بزبان
 می آورند و جمعی که در امانت خیانت میکنند و جمعی که یکی را اعتماد داده میکنند بد روز
 که آنها میروند اگر من فردا جید هرت را نکشم آنجا نصیب من شود و جمعی که زن کار خیر
 کرده و دیگری را کار خیر میکنند و حاسد باشند و نیکی کسی را ندانند و بر همین کش و بر کم
 طعام خود پنجه بخورد بد دیگری نهد و میدخوانان و ساوین در کمیشان از تنزیل کنند
 و برهنان و گاؤ آتش را به پانزند و در آب بول غلط کند و بیگناه فرزندان را کت کنند
 و مسافری را که سخنان کسی بیاید و طعام نهد و برهنین بید خوان که خانه کسی بیاید و دهانی
 او نکند و شراب نهند برهنین و چپتری که شراب خورد باشد و بر کس که بدست چپ طعام
 بخورد و یا چیزی در دامن خود انداخته بخورد و از برگ پاس پوست تحت و از چوب تند
 مسواک کند و پیش از طلوع آفتاب از خواب بیدار نشود و زنا در ا باشد و از ملاحظه سزا
 غسل نکند و چپتری از جنگ نخوت کند و زنا در آورده در بهوشی که چاه یک باشد و طن گزینند

و بازن بجان صحبت دارد و رقص و سرود کند و بر همین وجهی راه نگاه دارد
 کسی که بجان مردم آتش اندازد و بازن حایض صحبت دارد و آب و خورگاو آن
 بند کند و زنگ گرفته دختر بد بد زمین دزن و دیگر پیرا به تعدی متصرف شود و برادر خرد
 خواهد با خواهد با برادر کلان سخن زشت بگوید بعالمی که این جامع برزند اگر من فرود
 پیش از غروب آفتاب جید سرت را کشم آن عالم نصیب من باشد و اگر آفتاب
 فرود من آتش افروخته خود را در آتش بسوزم و اگر بچنگ من جید سرت
 بیاید و دیوانه دیت و دوانو دتیر و گروغیره جانوران در اجس و برهما و نار در اج
 محافظت او بیاید آنها را به تیر با جید سرت بکشم و اگر او در اندر لوک و زیز زمین بر
 در انجام رفته فرود او را بکشم ارجن این سخنان گفته کمان گانند و خود را چاشنی کرد
 و آواز او بر آسمان رسید و کشتن جوید ارجن سفید مهر خود را نداشتند و از آواز
 آنها لرزه در زمین افتاد و شاد ریانه پانڈوان نداشتند و جاسوسان به طرف
 رو دیدند و خبر با برد چون این خبر به جید سرت رسید و نگین شده بلرزه در آمد و
 پیش در جود من رفته گفت که ارجن چنین شرط کرده است با وجودیکه در آنها را این
 سخنان مخالفت کشید اما در مجلس آنها اظهار نمود که ارجن از زن راجه پانڈو و تخم اند
 پیدا شده چنان شرط کرده است که فرود امر ارجانه جم بفرستد لهذا من حالا میگیرم
 اگر شما محافظت من متوانید کرد بهتر و الا خصمت بد میده که بوطن خود بروم در لاج
 و در جود من و با بلایک و کرن و کرا پا چایج و دوساسن گفتند که ما همه محافظت تو
 خواهیم کرد ارجن تنها چه میتوان کرد جید سرت گفت که من از شرط ارجن ملاحظه دارم
 و پانڈوان خوشحال شده اند ما را جانی نگاه دارید که چشم پانڈوان بر من نصفتد
 کاری بکنید که خواهر در جود من بیوه نشود در جود من گفت ای جید سرت غم مخور
 ما چتر یا نیم تو که در میان ما خواهی بود هیچ آزاری تو نخواهد رسید من و کرن و چتر
 و صد برادر من و بهور شر و او شل و بکرن و بر که سین و بنشت پرت و هیچ کام هیچ
 دست برت و در مکه و دوساسن و سوباه برادران من و راجه کلنگ و بر که سین

سوزن

سو و تهن و بندوان بند و درونا چایج و اسه ستها ما و سوبل و شکن و سوا می اینسا
 بهادران دیگر می فطت تو خواهند کرد و تو هم راجه بهادر و راجه زاده هستی برای چه
 میکنی درین ضمن جید هرت بدر و نا چایج گفت که در تیر اندازی من و ارجن تفتاوست
 در و نا چایج گفت که شما در تیر اندازی هر دو برابرید اما در علم جنگ ارجن از تو فائق است
 و می فطت تو من خواهم کرد و اگر در جنگ کشته خواهی شد در عالمی که مردم شهبانیر
 خواهی رفت و بهشت جا و دوان خواهی یافت از گفتن در و نا چایج ملاحظه جید هرت که
 از پانڈوان بود بر طرف شد و یگان شادویانه نواختن کشتن جوید با ارجن گفت که تو
 مشورت من و برادران شرط کردی که فردا جید هرت را بکشم و الا خود را در آتش بسوزم
 هیچ داناتی چنین شرط میکنند این شرط کردن تو اهل عالم بر تو خنجره خواهند کرد
 جا سوسان از لشکر در جود من خبر آورده اند که جید هرت این سخن را بدو و همین
 در جود من در و نا چایج و کرن و بهور شر و ادا سو ستها و بر که سین و در خنجره که با چایج
 و شل را بجا فطت او گذاشته چون ارجن این شنیده با کشتن جوید گفت که این
 شش کس مهارتی را که شانام بر دید پیش من نیم آدم هم نمیتند بگویم آفریدگار و مبین
 شما اسلحه آنها را شکسته برای کشتن جید هرت خواهم رفت و پیش نظر ایشان و تمام
 لشکران کوردان سر جید هرت را خواهم برید و اگر دیوتها و یازده رود و بهشت پس و
 انسی کنار و نچاد و نمرت و ایندرو بش و دیوان و پیران و گندیران و گرز و دیگر جانور
 در دریا با و آتش و زمین و آسمان و ده طرف و نگا بهایان هر طرف در اجس و صحبت و
 که ما می فطت او نمانند فردا جید هرت را در برابر من کشته خواهید دید و تیرهای که از
 جم و کیر و برکن و ایندرو و ما دیو جو گرفته ام فردا تا شای تیرهای دیوتها و بهایان نیز خواهید
 که جوهای خون از بدن آدمیان و فیلان و اسپان روان خواهد شد و سرهای چار
 اسپان جید هرت از تیرهای من بر زمین افتاده خواهید دید شما از چه وجه فرمودید که شرط
 کشتن جید هرت خوب نشد چنانچه سیاهی از بدن ماه و آب از دریای عمان بر طرف
 نمیشود شرط من نیز رایگان نخواهد رفت فردا دم صبحی ارا به مرا تیار خواهید کرد که کاظم

کوت

در پیش آمده است سخن باد هراشت گفت که کوشن جیو وارجن آن شب را با نوسون گن رانید
 یکی غم مردن ابهمن و دیگری شتر و کشتن جید هرت اصلا خواب نکرند و با و تمذ و زید گفت
 ارجن به کوشن جیو گفت که شمارفته سبهار اتلی و دلا سا بکنید وزن ابهمن رانیز دلا سا
 نمایید کوشن جیو بانزوه تمام سجانز ارجن رفت و خواهر خود را گفت که ای خواهر
 غم مخور و عروس خود را دلا سا کن که انزوه نه کند که هر کس بدنیآ آمده فنا پذیر
 خواهد شد هر کس سجانز چپتری متولد میشود اجل او بهین طریق می آید که در جنگ
 کشته میشود و پسر ترا مرگ خوب رسیده و بجای خود رفته و شخصی که اینچنین میرد مرگ
 او نمودار فوس و گریه مناسب نیست فردا جید شتر نیز با وجود یک گناه هکارت بو سطله
 آنکه در مرگ کشته خواهد شد بان عالم خواهد رفت و ما و دیگران نیز این عالم خواهیم گذشت
 شهید را از شنیدن این سخنان گریه آغاز کرد و میگفت که ای پسر تو سجد ببلوغ و جوانی
 نرسیدی و صورتت از زخمهای مخالف دیگرگون شده باشد و در خانه بر بستر ابر نشیم
 خواب میگردی حالا در رخس و خاشاک افتاده خواهی بود و در میدان چگونه بجزای
 در صبح ترا زمان صاحب جمال آواز سرو و بیدار میگردند حالا اشغالان برگرد تو آواز
 مینموده باشند و من باز صورت ترا کجا خواهم دید و پستان من پر شیر شده اند ترا شکی
 روی داده باشد در کنار من آمده شیر بخورد مرا از دیدار خود سیر گردان لعنت بزور
 بهیم و مردم پانچال باد که ترا تنها بکشتن دادند من امروز تمام دنیا را در بزان خواب
 می بینم وزن جوان تو که از فراق تو منمومست من چگونه روی او را خواهم دید
 سبدر را انواع ناله و زاری میکرد و در و پزی وزن ابهمن نیز آمده نوحه و زاری
 کردند و هر سه در رنگستان از تن بیقتل بزیمین افتادند کوشن جیو احوال آنها را
 دیده بسیار غمگین شد و آب بر روی ایشان پاشید و گفت که چرا بیطاعتی میکنید
 کاری که از دست ابهمن برآمده از دست هیچکس نخواهد برآمد و ابهمن بجایی رفته
 که از رفتن او خوشحال باید شد القصه کوشن جیو انواع و لدهی و تسلی سبدر را
 در و پزی و آتر نموده باز پیش ارجن آمده و چندین کس که همراه کوشن جیو بودند

بجای

آنها را رخصت داده خود تنها بجای ارجن آمده و پامی خود را شسته بر زمین کج کرده
 انداخته پشت و خد و تنگاران ارجن انواع خوشبوها در آن پاشیده در ارجن
 دست و پامی خود را شسته عبادتی که در غروب آفتاب میکنند بجا آورد و ارجن
 طعامی را که بوقت شب میخورد پیش کردن جمیع آورد بعد فراغ طعام کردن جمیع بارجن
 آغخت که ساعتی خواب کن که من هم بخانه خود میروم و در بانان و پاسبانان که در یراق
 بودند بر دروازه نشاند تا کی نمود که خبردار باشد و دارک بهلبان خود را همراه گرفته
 بخانه خود آمده سر بخواب نهاد و در فکر عمیق فرورفت و سوسه میکرد که به طریق که
 فکر ارجن بجا آید فکری باید کرد و جوگ در میان نموده گفت که ای آفریدگار اگر درین
 راستی و پاکی ست تو اب آنم بارجن باشد که شرط خود را بجا آورد و جید هرت را
 فرود بکشد و دینی را یاد کرد و گفت که تو مددگار ارجن باش که شرط خود را بانجام
 ازینکه ارجن شرط کرده است که فرود جید هرت را بکشم و زنه خود را در آتش بسوزم من
 و سوسه است در جائی که در و ناچار و کر پا چارج و اسوستها ماسل
 دیگران نگاهبانی جید هرت خواهند کرد ارجن تنها چگونه این همه را مغلوب
 خواهد ساخت و جید هرت را خواهد کشت اگر جید هرت کشته نشود ارجن خود را
 در آتش بسوزد پس جید هرت چه خواهد کرد به طریق فتح پانژوان فتح ماست پس
 که مشن جمیع بیدار شد و با دارک گفت که اگر چه ارجن شرط کرده است که فرود
 جید هرت را بکشد اما در جود من جمیع بهادران را بجهت محافظت جید هرت تعیین
 من چنان خواهم کرد که ارجن پیش از غروب آفتاب جید هرت را بکشد فرودا تر رسول
 و چکر و اسلحه برابر با خواهی نهاد تا دیوتها در اچس دیده و کند هر پ
 تا شانا نیند من صحبت خاطر ارجن چه کار با خواهم کرد و بخاطر کردن جمیع گذشت که
 ارجن برای کشتن جید هرت فکر بسیار میکند از خانه خود برخاسته پیش ارجن آید
 گفت که اگر با پیش پت سلاح نهادی که تمام دیوان را بان سلاح کشته بودند دست
 تو باید میتوانی فرود جید هرت را کشت تو در دل خود تصور ما دیو جمیع کین ارجن

१२ चर्वा

مها دیو جیو تا دو ساعت چشم برهم زد و در چشم برهم زد و دید که با کرشن جیو بر آسمان
 میرود و در آن راه سدهایان و چارن و دیو تها را دید که در پرستش مها دیو جیو مقید اند
 و خانهای کبیرا دید که بگل نیلوفر آراسته است و مکان اترین رکمیشرا و دید طواف
 او کرده بالای کوه مها دیو جیو را دید که پوست آهو پوشیده نشسته است و ترسول در دست
 دارد و پاربتی نزدیک سر مها دیو جیو است و رکمیشرا ان با داز خوش مداحی مها دیو جیو
 میکنند و کرشن جیو و ارجن نیز مداحی مها دیو جیو گفتن آغاز کردند مها دیو جیو
 کرشن جیو و ارجن را دیده گفت که ای نرنار این بخریت اید و غم خود را دور
 کنید و مقصود را زود بین بگوئید که کار شمارا بکنم کرشن جیو و ارجن سجده کرده
 بقیصدت تمام نمسکار مها دیو جیو کردند و با گل خوشبو که پرستش مها دیو جیو کرده
 بودند آن همه را پیش مها دیو جیو دیدند و التماس کردند که ما پیشت نام سلاح
 خود را بمن عنایت فرماید مها دیو جیو قبول کردند و گفتند که در امت سرور که
 درین نزدیکی است تیر و کمان خود را گذاشته ام از اینجا گرفته دشمن خود را به کشید
 کرشن جیو و ارجن بران سرور رفتند که تیر و کمان را بصورت ماران دیدند که هزار
 هزار سرداشتنند و در دهن آنها زهر پیدا شد که مثل آتش شعله میزد و چون کرشن جیو
 و ارجن نام مها دیو جیو بردند صورت ماران گذاشته بصورت اصلی خود آمدند کرشن جیو
 و ارجن آن تیر و کمان را گرفته پیش مها دیو آمدند و مها دیو جیو زه کردن کمان و انداختن
 و باز پس طلبیدن را با ارجن تعلیم داد و التوگ نام افسون را با ارجن آموخت که در وقت
 انداختن تیر و باز پس طلبیدن بخواند کرشن جیو و ارجن مها دیو جیو را نمسکار کرده رخصت
 گرفته بجای خود آمدند سنج با و هر تراشت گفت که کرشن جیو با دارک سخن میگفت و
 در خواب با ارجن نزد مها دیو جیو رفته باز آمد که شب گذشت و کوروان و پانڈوان
 بیدار شدند غسل کرده کار با می صبح کردند بعد بهتر و ارجن پارچه پارچه پوشیدند و خوشبو را
 مالیدند و عبادت مقرر می بجای آوردند و یک هزار و هشت صد بر همین سجانہ چند شهر
 حاضر شدند و ارجن خود را بیارست و جلای پیدا کرد که دشمنان از دیدن آن هلاک

چهار

شوند درین وقت کرشن جیو بجانہ جد ہشتر آمد در بان خبر رسانیدند جب ہشتر گفت کہ
 تشریف بیارند چون کرشن جیو اندرون در آمدند راجہ آب و صندوق طلبیدہ بر تازی
 کرشن جیو بنویس و بر تخت بنشانند و بعد از ساعتی خبر آوردند کہ مردم دیگر نیز آمدہ اند راجہ
 ہر کس کہ بیاید بگذارند اول راجہ براٹ و بیہم سین و دہشت دہن و ساگر و شہر کین
 و راجہ دروید و سکندی و چکیان و کیکیان و جتس و مردم پنجال و جودہا تن
 و آتوجا و پسران درویدی و غیرہ بدین جد ہشتر آمدند و راجہ ہر کدام ایشان را جا
 مناسب برای نشستن اشارہ کرد کہ ایشان نشستند و راجہ جد ہشتر با کرشن جیو
 چنانچہ دیوہما در پناہ اندر آمد ہامہ در پناہ توایم خود میدانید کہ در جودہن باوشاہی
 مارا بدغلبا زمی گرفتہ و انواع کلفت ہمارا ساندہ شاہمیشا داد و اعانت سیدکان خود
 میفرمایید بطریق کہ شرط ارجن بجا ماند توجہ نماید کرشن جیو با او از بلند گفت کہ در میان
 و آدمیان مثل ارجن کانداری نیست جید ہرت را کہ کشدہ ابہمن گہکارت خراہت
 در نیوقت ارجن بجانہ جد ہشتر آمدہ راجہ را تعظیم کرد و راجہ از شوق برخاستہ ارجن را
 در بغل گرفت و پیشانی او را بوسہ دادہ دعا کردہ گفت کہ امر وزدومی تو در نشان
 یقین من و دیگران شدہ کہ تو امر وز مخالفان ما زیر و زبر کردہ جید ہرت را خواہی کشت
 و فتح عظیم خواہی کرد کہ کرشن جیو نگاہ بان تست و ارجن خواب شب و رفتن نزد ہما و جیو
 و آوردن سلاح و افسون ہر راجہ جد ہشتر گفت راجہ گفت کہ وقت سواریت سوار شوید
 و کرشن جیو در زنگ اراہ بچیان کرستہ اراہہ ارجن را تیار کرد و تصور یہ طلائی نہوت کہ
 بہ برق ارجن بود بجای آن نہوت خود را گرفت و ارجن اسلحہ خود را برابر اراہہ نهادہ گرد اراہہ
 گردیدہ سوار شد و بر مہنان بید خوان و رکبیشان دعا ہای فتح کردند کہ کرشن جیو
 ساہک بر ہمان اراہہ سوار شدند و ارجن برای کشتن جید ہرت سوار شد نقارہ و
 نفیر و کرنای و طبل و سفید مہرہ نواختند و آحان و باد فرودشان تشریف ارجن میکرد
 و در وقت سواری ارجن با و از عقب ارجن فریدن گرفت و پانڈوان خوشحال
 و کوروان مخموم شدند زیرا کہ شگونہای ایشان ہمہ بد بودند و ارجن یقین داشت کہ

بنگ ارجن

فتح خواهم کرد و منصوره را هم گشت ارجن با ساک گفت که امروز کشتن جدی است منم
 در پیش است شمارا محاطت راجه جدی نه ضرورت امروز تو بجای من محاطت
 جدی نه کبرن چنانچه در نفع کوروان درون چای بی نظیر است در نفع راجه جدی نه توانی
 درون چای هستی و شما نظر بر آمدن من نخواهید داشت و محاطت راجه از صمیم قلب
 خواهد بود که وساک از ارا را به ارجن فرود آمده بر ارا به خود سوار شده نزد راجه جدی نه آمد
 و هر تراشت چون این سخنان از سخی شنید گفت که حالا بگو که در روز چهارم از سرداری
 درون چای چه طور جنگ میان ایشان شده در وقت جنگ ارجن که ام کسان مقابل
 ارجن آمدند و چه کردند سخن گفت که چون روز سوم که در حقیقت روز نهم است از حله
 ریزه روز مهاجرت بگذشت و چهارم روز شد هر دو لشکر سلاحها پوشیده و عطریات
 بکار برده طبل و نضیر نواخته در معرکه آمدند و انواع ترتیب دادند و مردان کارزار هر جانب
 رویدند و همه مردم کشتن و مردن بهر خود قرار داده متوجه جنگ گشتند در خانه همه فرزندان
 من که تقاره شادایان و شادمانی می نواختند آواز سرود شنیده میشد امروز هیچ
 صدای بگوش نمیرسد خصوصاً از خانه در کمرن و دیگر بکرن پسران من آواز شادی
 بگوش نمیرسد و همچنان از خانه کمرن و اسو ستماما و سوت و راجهای ولایت که
 بگوک آمده اند همیشه آواز سازهای گوناگون موافق ولایت هر یک شنیده میشد
 امروز هیچ نمی شنوم این یعنی را من همان روز تصور کرده بودم که کمرن جوی با لیلی گری
 آمده پیام صلح آورده بود و در جود من از غرور سخن کمرن جوی و من بجز گذاری
 قبول نکرد و جدی است و بهیکم تپامه نیز منع میکردند قبول نکرد و بدتر عاقبت من
 روزی که در جود من تولد شده بود گفته بود که چنان از تاثیر کواکب وقت ظالم بشود
 که این سببایت حاسد و ویران کننده تمام خانوادها شما خواهد شد بهتر آنست
 که او را دفع نمایند که از زیستن او مردن بهترست والا برین قدم نامبارک او تمام
 قبیله شانغیت و نابود خواهد شد و من از مهر فرزندی گفته بدار قبول نگرد و با
 نگاه داشتهم در جود من از مشورت کمرن و دوساسن و شکن طمع در باد شاهی بسته

بجای

تمار بازی و غل باخته ملک و مال را از پانژوان گرفت و بصلح راضی نشد بحال
 بعد از گذشتن ابرهن اشکریان من چه گویند و چگونه کتاب مفاومت ارجن آوردند
 سخن گفت که امی دهر تراشت آنچه بچشم خود مشاهده میکنم با تو میگویم امی راجه
 هر چه بر روی کار آمده اگر چه در تقدیر بوده لیکن تمام و کمال از شومی و حسرت بختی
 تو بظهور رسیده و احوال تو آنچنانست که شخصی که بند آب را که برای زراعت
 بسته باشند بشکند و آب از آنجا بر رود و افسوس بخورد تو خود کار را ضایع ساختی حالا
 مثل آن شخص افسوس مخوری افسوس خوردن حال هیچ فایده نمیکند براس
 تمار بازی تو خود راجه جد بیشتر را طلبی و پسران خود را منع نکردی و در هنگام
 ابتدای جنگ نیز پسران خود را از جنگ باز نداشتی و بصلح راضی نشدی و چنین
 مرتبه بدلائل و حجت این مقدمات را بگو گفتم اصلا در خاطر تو اثری نگرد و هر چند
 مردم و انام میگفتند که در وجود من را مقید کن چون تقدیر اینچنین رفته بود و گفته
 هیچکس را قبول نکردی ازین جهت حادثات روی میناید و در وقت مردن تلخ میناید
 در آنوقت پادشاهی بسیار عزیزه در نظر شامی در آمد بحال تلخ مطلق ظاهر شده
 اکنون هر چه پیش قومی آید همه از کوه اندیشی و پست نظرتی خود خیال کنی که
 پادشاهی شارا راجه پانژوان داد داده بود و نیکنامی کوروان از راجه پانژوان
 و نامداران زیاده بار راجه پانژوان معاش کرده بودند و شمانیکی پانژوان را
 به بدی تبدیل کردید بحال کار بانجا رسیده در وجود من را متهم میاری باز سخن گفت
 که چون شب گذشت در ناچارچ با اشکریان آمده فوج خود را جوه ساخت و همزمان
 در ناچارچ میگفتند که ارجن را چنان و چنین بکنیم و کمانهای خود را چاشنی میدادند
 و یاد میکردند ارجن کجاست و کمرش جیوه ارجن و بهمین سینه را طلب میکردند
 در ناچارچ بجدی هت گفت که تو با سودت و کرن و اسو ستها ما و بر که سینه مثل و
 که ناچارچ با یک لکه سپ سوار و شخصت هزار را به سوار چهارده هزار نفیل سوار
 بیت و کینار پیاده سلاح پوش یکجا شده تا شش کرده عقب من رفته اینا ده

که پانژوان را میسر نخواهد شد که ترا بچشم خود تو اندر دید و جید برت آن مردم را گرفت
عقب رفت و سواهی آن هفت هزار اسب سوار و سه هزار باشندگان ملک او شدند که
نوکران جید برت بودند و سپه تو در مرگین با یک هزار و پانصد فیل مست و غیر مست جنگ
شد پیش پیش میرفت عقب او در سپه تو دوساسن و بکران پیش پیش جید برت شدند
و در ونا چارج چکر شکست نام بویه بیت و چهار گروه طولا و در حصه عقب ده گروه و راز
ساخت و عقب آن پدم گر بجه نام بویه که آنرا به شواری توان شکست ترتیب او در میان
پدم بویه شوچی نام پوشیده بویه ساخت و کورت برابر در شوچی مقرر شد و در ونا چارج
اینچنین محافظت جید برت کرده خود با فوج عظیم آمده در پیش ایستاد و در پس او راجه
کانبوج و جل سنده متعین شدند و عقب این هر دو وجود من و کرن با بهادران بسیار
بود و محافظت در شکست هزاران هزار بهادران مقرر شدند و خود در ونا چارج در آنها قیام کردند
و عقب او راجه مویج بود و در وجود من و لشکر این بند بخت فوج را دیده خوشحال
شدند و لشکر شما مثل دریای عمان موج میزد و سنج میگوید که درین وقت نظر ایشان
بر ارجن افتاد که پیش پیش او را غان و کرگان و دیگر جانوران گوشت و خونخواه
با مید خوردن گوشت و خون مردم آمده بودند و شغالان بدست راست کوروان
آمدند فریاد کردند و هریم نیم سوخته از هوا در لشکر کوروان می افتاد و زمین بلرزه در
و باد تند سنگریزه ریز با آواز مهیب وزیدن گرفت آنوقت شانیک سپر نکل و دست من
فوج پانژوان را بویه کردند آنگاه در مرگین سپه تو با جمعیت و اسلحه سر راه بر ارجن گرفت
و در بروی ارجن و کیشن جوی آمده کمان را چاشنی کرد و سری کرشن جوی و ارجن
سفید موه خود را نواختند از شنیدن آواز آن جان از تن لشکریان کوروان
پریدن گرفت و آریامی و نقاره و نقیر و بوق در لشکر پانژوان نواختند و ارجن
بکرشن جوی گفت که ارا به مراد در جایی که در مرگین استاده است بر که فوج فیلیان او شکسته
در فوج دشمنان در آیم کرشن ارا به را انچنان راند در جایی که در مرگین استاده بود
رساندند و لشکر چنان با هم آمیختند که از آب آتش برانگیختند و لشکریان

चक्रशक
२५५गर्भ
३शची

شما دست با سلجوقی بودند و ارجن شما و تمامی لشکریان شما بر تیر و اسلحه دیگری اختیار
 و ارجن آنچنان تیر باران کرد که ارا به سواران و فیل سواران و اسپان و فیلان
 و آدمیان بسیار را بکشت و چندی کینده برخواست یعنی آدمی مرده بی سر جنگ
 میکردند و از سر اسپان و خرطوم فیلان زمین پر شد و از بهادران لشکر شما
 هر کس که میدیدند با آواز بلند میکردند و ارجن ارجن گفته با یکدیگر جنگ مینمودند چون
 اجل آنها رسیده بود یکدیگر را میکشیدند و ارا به سوار بهلبانان و اسپان ارا به را
 میکشت و در دست بعضی نیزه و زهر و شمشیر و کمان و دیگر اسلحه بود که ارجن سر
 و بازوی آنها بریده بود با وجود کشته در میان آمدن فوج منهدم شد و سواران
 اسپان را با چوب و چاکب راندن ارا به و گوشه کمان میزدند که مقابل ارجن بودند چون
 فوج بر جنبش در آمد ارجن تیر باران بسیار کرد اکثری کشته شدند و دیگران رو به پرت
 نهادند و از بیم تیر باران که میکردند راه نمی یافتند و رنگ و فیوا آنها پیش ارجن
 می آمدند و کشته میشدند و هر تراشت این سخنان را شنیده گفت چون بر فوج سپهر
 انجین واقع رود و با ارجن کدام یکی مقابل شود که ارا به کس گرنجیه عقب در و ناچار
 رفت سنج گفت که بعد از شکست دادن ارجن هیچکس مقابل ارجن نماند و در کمن
 و دو سلسله پسران قونوج فیلان مست را آوردند ارجن را و در میان گرفتند و ارجن تیر باران
 کرده فیلان بسیار را کشت و فیلان از شنیدن آواز سفید مهره کوشن جیو و
 ارجن و آواز چاشنی گاندیو با از جانی توانستند بروشت چون دو ساسن فوج خود را
 کشته دید گرنجیه عقب در و ناچار رفت و ارجن بوقت مقابله در و ناچار چرخه و
 و نژوت نموده گفت که تو استاد و مرشد من هستی مراد ما بکن که بر فوج تو غالب آیم و
 منهدم گردانم که ترا بجای راجه باندر راجه جدید بشمر و کوشن جیومی بنیم چنانچه همه ستار
 محافظت میکنند همچنان محافظت من بکن که همین توجبه شما امروز جدید است که بشم
 در و ناچار قبسم کرده گفت چنانچه تو میخواهی من هم میطلبم که برای کار صاحب خود
 سعی نمایم بعد از بون کردن من بر جدید است غالب خواهی آمد در و ناچار چرخ تیر

براجن انداخت و ارجن بر تیرهای خود در راه تیرهای درون چایچ را برید و درون چایچ
 تیری انداخته زه کمال ارجن برید و بر اسپان ارا به و برق و کوشن و ارجن تیرهای بسیار
 انداخت و ارجن زه دیگر بر کمان نهاد و شمش صد تیر بر درون چایچ انداخت و
 بعد از آن هفت صد و بعد از آن هزار تیر انداخته اسپان و ارا به درون چایچ را
 انکه فیلان را بکشت و یک تیر درون چایچ در پلوی ارجن رسید و زه بر اندام ارجن
 افتاد و ارجن بجز در گشت و ساعتی خوب ارا به را گرفته نشست باز سجال آورد و درون چایچ
 تیرهای دیگر انداخت و در چشم به هم زد و ارجن را نهان ساخت و کوشن و جوبنگ
 درون چایچ را دیده با ارجن گفت که وقت را بکنگ درون چایچ از دست نده درون چایچ
 را گشته پیش باید رفت که درون چایچ را از زمین کردن باسانی میسر نمی شود و ارجن
 تیرها بر درون چایچ انداخته پیشتر روان شد درون چایچ تبسم کنان گفت که تو کجا
 میروی غنیمت را نفع ناکرده پیشتر رفتن خوب نیست ارجن گفت که قواستاد و دشمن
 منی و غنیمت منی و من مدیر بجای سپه قوام و در روی زمین کسی نیست که ترافیح
 تواند کرد و آنچه بر تراشت میگوید که ارجن این سخنان گفته برای کشتن حدیث هر روان شد
 و جدا متن و آموجا و پس از آن راجه بر اٹ بخت نگاهبانی ارا به ارجن رفتند و راجه
 بهوج و کرت بر اراجه شترهای رود روی ارجن آمده بکنگ چو بستند و تیرها بر ارجن
 انداختند ارجن تیرهای آنها را زد و تیرهای بسیار انداخته فیلان و اسپان و
 آدمیان را بکشت و اکثری را منترم کرد و اندید و درون چایچ باز آمده بیت و پنج تیر
 بر ارجن انداخت و ارجن جواب تیرهای او را داده در راه برید و درون چایچ تیر
 بر مهاسترا انداخت و ارجن نیز بر مهاسترا انداخت و درون چایچ بیت پنج تیر دیگر بر
 ارجن و هفتاد تیر بر هر دو باز و سینه کوشن جیوز و ارجن هفتاد و سه تیر زده کمان
 او را برید و کرت بر اراجه و بهوج آمده پنج تیر بر ارجن انداخت و پنج دیگر هم زد
 ارجن او را بر نیز زد کوشن جیوز با ارجن گفت که با کرت بر اراجه بکنگ منگنی خویش است
 چند تیر زده بکند ارجن چنان تیری بر سینه کرت بر ارازه که او بهیوش شد ارجن در فوج

کامر بهیج غیبی کرت بر آورده و سپردار کرد یعنی کرت بر آرد و بدین ارجن سبک او در آمد و بدین
 و اتمو جاده ده تیر بهیج غیبی کرت بر آرد و کمان و بوق ما و را شکستند و سپردار کرد
 کرت بر آرد کمان دیگر بدست گرفته کمانهای بدلمن و اتمو جارا شکست و اتمو کمانها
 دیگر بدست گرفتند و لشکر بر ارجن از مخالفان بگشت و کرت بر آورده با اتمو جاد و بدلمن
 سبک پیوست ما آنها لشکر کرت بر ما و در زمان چایج را گشتند ارجن دید که وقت کشتن
 کرت بر آرد اما بر اسلحه خویشی کشتن جوی گشت و راجه شتر تایدیه مقابل ارجن آرد ستر
 بر ارجن و هفتاد تیر بر کشتن جویزد و ارجن نیز نو تیر بر راجه شتر تایدیه زد و ما و تیرهای ارجن
 بر خود نیارده هفتاد تیر بر ارجن انداخت ارجن غصه خورد و تیرها و کمان او را بر پیوست
 تیر بر سینه او زد و راجه شتر تایدیه کمان دیگر بدست گرفته نه تیر بازو و سینه ارجن
 ارجن تبسم کرده هزار تیر بر راجه شتر تایدیه زده هر چهار اسبان را بر بهلبان او رکشت و
 به هفتاد تیر او را مجروح ساخت و راجه شتر تایدیه پیاده شده گرز خود را بدست گرفته بر ارجن
 دوید و شتر تایدیه پسر برین بود و پرناسا دریا که مادر شتر تایدیه بود از برین در خواست
 کرده بود که هیچکس سیرا نتواند کشت و برین گفته بود که سیرا تو بی مرگ نخواهد بود نه امین
 هیچ دشمن پیش او نخواهد ایستاد بشرطیکه اگر او با کسی که جنگ نکند جنگ نکند و گرز خود را
 بر آن کس ننهد از روزنه همان گرز او را خواهد کشت راجه شتر تایدیه آن گرز را بر کشتن مجیزد
 که ضرب او بر بازوی کشتن جوی رسید مگر کشتن جوی بر کتف خود برگرفت آن گرز را از کشتن
 برگشته بر راجه شتر تایدیه افتاد و راجه شتر تایدیه بضرپ همان گرز هلاک شد و در فوج کورده
 آوازهای بلای شد که شتر تایدیه بضرپ گرز خود در گذشت لشکریان او رو به همت نهادند
 و سد تخمین را کج بهیج بمقابل ارجن آمد و ارجن هفت تیر بر زد که از سینه او تیران گذشت
 و او در تیر بر ارجن انداخت و سه تیر بر کشتن جویزد و ارجن تیری زده کمان و بوق او را
 برید و دو تیر بر سینه او زد و سد تخمین نیزه آهنی بر ارجن انداخت و نیزه او نیزه کمان ارجن
 رسیده بر زمین افتاد و کاری نکرد ارجن چهارده تیر بر سد تخمین زده اسبان را به
 و بوق و بهلبان او را مجروح ساخت و یک تیر دیگر بر سینه سد تخمین رسید که کبتر او را برید

۱ پارسی
 ندری
 ۲ سونا
 ۳

۳ سوناسا

پیران گذشت سده چینی به شعور شده بر زمین افتاد و جان بداد و لشکریان و پیران
 بر ارجن دویده تیر باران کهند و ارجن تیرهای آنها را در راه شکسته لشکریان بسیار کشت
 و بعضی رو بگریزینا و ند و فوج دیگر آمده ارجن را قبل کردند و هر کس که نزدیک ارجن
 می آمد ارجن تیر بازوه آورده میگشت و اکثری رو بگریزینا و ند و از تیرهای ارجن بازو باد
 و سرهای کشته تا بر زمین فرس شدند و مرغ در هوا آمدند که روی هوا پوشیده شد و شترهای
 و اچوتامی را جهای قوی بازو آورده با ارجن بجنگ پیوستند و نیز ارجن را از ارجن انداختند و
 شترهای یک تیر بر سینه ارجن چنان زد که ارجن بیهوش شد و کمرش مویز مویزی ارجن
 ناله شعور شد در نیوقت اچوتامی آمده در بیهوشی خنم تیرول و چون خنم بزخم بر ارجن رسید بجا
 بی شعور و بی طاقت گشت و کمیه بر چوب بریق کرد تا می لشکریان شما خوشحال شدند و
 پیدا شدند که ارجن کشته شد و کمرش جوی بسیار ملول و منغم گشت و آب سرد بر او
 ارجن پاشید شترهای و اچوتامی بر کمرش جوی تیر باران کردند و ارا به ارجن را از تیر
 پنهان ساختند در نیوقت ارجن بشعور آمده تیر انداز را بر آنها انداخت و ازان تیر
 خیا نچه باران بار و تیر جاری شدند و همه تیرهای مخالفان را زد و دست و سرهای
 اکثر لشکریان بریده شد و شترهای اچوتامی کشته گشتند پس نتبایی و در گریهای پیران
 شترهای و اچوتامی بر ارجن دویدند و ارجن غضب شده پیران شترهای را با عالم خورفتا
 و لشکریان آنها را کشتن گرفت و در نیوقت بسیاری مردمان انگ بر نبل سوار شد
 بر ارجن دویدند و مطیعان فرمان در جود هین را جهای مشرق و دکن که در آنها
 راجه کلنگ پیش رو بود منلیان خود را بر ارجن راندند و لشکریان ولایت شرقی و
 ولایت دکن با صد راجه بر ارجن حمله آوردند ارجن از تیرهای نمود سر و بازوی اکثری را
 بریده بر زمین انداخت و از جواهر و طلا که از سر کشته تا بر زمین افتاده بودند گویا زمین
 مرصع گردید و از کشتن بسیاری پان فیلان و لشکریان جوی خون ظاهر و جاری شد
 و بعضی فیلان از تیرهای ارجن روگردان شده فوجهای لشکریان خود را بر زمین
 انداخته اکثری را بر خاک هلاک انداختند و بعضی منلیان و چینیان و در میان که از

شترهای

مویزی

شترهای
مویزی
مویزی

مویزی

موسی کا و پشت که برای جنگ بهواتر سید است به بودند در ملک روم سکونت
 زیاده از مقدور شمار آمده تیر باره انواع اسلحه خود با برار جن انداختند و ارجن تیر
 در رنگ مورد بلخ بر آنها انداخت که روی هوا را تیر برای ارجن پوشید و اکثری زمین
 مردم خجاک بلاک اقامت و گوشت خواران روزی فریخ یافتند ای دهر تراشت لشکر تو
 جنگل شده و ارجن و کشتن جوی باد شده لشکریان ترا سوختند و ارجن این مردم را
 کشته پیشتر روان شد سوباه و هشت راجا روی ارجن آمده جنگ پیوستند
 ارجن تیر بازده اسپان ارا به سوباه را بکشت و هشت گرز خود را گرفته و دیگر کشتن
 و ارجن را ضرب میزد ارجن تیر بازده هشت را بکشت و گرز او را شکست و لشکریان او آمد
 ارجن را قبل کردند و ارجن اکثری آنها را کشته و بعضی را گریزانید پیشتر روان شد
 در جود من گریختن لشکریان را دیده نزد روزا چایج آمده گفت که ارجن تنها جمیع لشکری
 کشته منم گردانیده پیشتر روان شد برای کشتن او قصد بسیار کردم اما از دست کاری
 بکنید که جید هت را مترا اند ارجن کشت و نگا هبانا جید هت مخزون شده اند که ارجن
 رسید و آنجا همه خاطر جمع داشتند که ارجن بر روزا چایج غالب نخواهد آمد و شما به پانژوان
 اتجا و آید و من در غم عظیم فرو میروم که کار بسیار است و اعتمادی که بر شما داشتم ارجن
 شمار فتح کرده پیشتر رفت شما هم موافق مقدور با جنگ کردید اما تقدیر را نمیدانم که
 خواست آفرید کار چیت و با از خدمتکاران شما ایم ما را پشت نخواهید داد و دوستی شما
 با پانژوان متحقق است و در شکست من راضی آید و زندگانی با شماست من شما را نمیدانم
 که کار دشمن آمیخته بدست دارید اگر در وقت نزاع پانژوان شما تسلی من نمیکرد من
 اصلا با پانژوان کار بجنگ نمیسانیدم اینکه ارجن را مترا نسید نگا بدشت و کشتن
 جید هت کی میگذاشتید از من نادان ترکیسی دیگر نیست که بر قول شما جید هت را
 تسلی کردم که نگا هبانی تو خواهم کرد حالا بقول شما جید هت را بکشتن و ارم چنانچه گوئی
 از دست هم جانبر نشیو و جید هت از دست ارجن کشته خواهد شد کاری بکنید که جید هت
 از دست ارجن کشته نشود و روزا چایج گفت که من از گفته تو آزرده نمیشوم اما کشتن جوی

از روزی که ارجن تیر بازده اسپان ارا به سوباه را بکشت و هشت گرز خود را گرفته و دیگر کشتن

سلبان ارجن ست در چشم زدن ارا به ارجن راهر جا که اراده داشته باشد می برد و
 تیر ارجن یک کرده راه می رود و کوشش جویو ارا به او را همراه تیر می برد من بجلدی می اسپان
 و ارا به ارجن نمیتوانم رسید احوال پانژوان نزدیک من رسیده اند من
 قوی کرده ام که اگر نزدیک ارجن نباشد جدبشتر را دشگیر سازم جدبشتر را البته
 خواهم گرفت ارجن من جدبشتر را گذاشته عقب ارجن بروم تو هم راجه هستی برو با ارجن
 جنگ کن من چه مبالغه داری جایی که ارجن رفته است تو هم برو در وجود من گفت که
 بگواه ارجن ترفیح کرده پیشتر رفته من حیلور باو جنگ میتوانم کرد اگر اندر بجز را بدست
 گرفته بیاید او را رافع نمیتواند کرد و ارجن که راجه بوج و شمار او راجه شتر تاید رافع کرده
 رفت من چگونه او را زبون توانم کرد و اگر تو میدانی که من با ارجن بس خواهم بگفته تو
 میروم اما محافظت من خواهی کرد در و ناچار چای گفت که ای در وجود من است میگوئی
 که ارجن را نمیتوان فتح کرد و تبیری میکنم که فتح نصیب تو شود من ترا گامیبانی
 میکنم که مردم تاشا نمانند که در وجود من باین طریق رفت من افسون خوانده زرد
 تو پوشانم که ارجن بر تو غالب نتواند آمد و هیچ اسلحه بر تو کار نتواند کرد تو این اسلحه را
 پوشیده برو با ارجن جنگ کن سنج بدبتر تراشت میگوید که در و ناچار دست بسته
 زه طلا گرفته افسون خوانده بده وجود من پوشانید و در وجود من هزار ارا به از دیگر باور
 نامی همراه گرفته نزدیک ارجن آمد و سازهای گوناگون بنوازش در آوردند و از مردم
 نگر کوشت ده هزار فیل مست و ده هزار ارا به سوار گرفته در وجود من نزدیک کوشش جویو ارجن رفته
 و لشکریان پانژوان بر در و ناچار غلبه کردند و آنچنان جنگ که تا اسلحه و دست و
 گریبان شد که هیچکس آنچنان جنگی یادداشت و آفتاب نیمروز رسیده که در پشت من
 و لشکریان پانژوان تیر بسیاری بر در و ناچار و لشکریان او انداختند و در و ناچار
 و لشکریان او نیز تیر باران کردند هر دو لشکر با هم آمیختند چنانچه آب گنگ و چون پراگ
 آمده کجا شده انواع اسلحه باراکار میفرمودند چنانچه اسپان با اسپان فیلان با فیلان
 سوار با سوار و پیاده با پیاده جنگ مینمودند در و ناچار تیر بسیاری بر لشکریان پانژوان

انداخته جماعه کثیر را بر خاک پلاک انداخت و در هشت دمن و پانزدان نیز لشکر
 در و نا چای را کشتند مردم با پخپال و دیگر لشکریان پانزدان از تیر با می در و نا چای
 رو به بریت نهادند و در هشت دمن و پانزدان خواستند که در نوح و در و نا چای
 چنانچه در و نا چای تیر با می انداخت در هشت دمن نیز کار نمایان میکرد و نوح و در و نا چای
 سه جاش در عقب در و نا چای در بعضی در عقب شل در بعضی در عقب با جهوج
 در آمدند و از تندی باد که از عقب پانزدان می وزید خاک و سنگریزه بچشم مردم می افتاد
 و میچکس از افواج کوروان روی به نوح پانزدان نمیتوانست کرد در و نا چای در عقب
 بر در هشت دمن جمله او یک تیر جمیع مردم و فیلان و اسپان زد و لشکر در هشت دمن
 رو به بریت نهادند و در هشت دمن نیز داد مردانگی داده همچنان جلدی دست بر روی
 مینمود و شجاعان طرفین قرار دادند که جان شیرین را در مهر که خدا سازند بهیم در مهر که آمد
 و بنیشت و چتر سینه و بگرن و بندوان بند و کم و هورت بمقابل بهیم آمدند و با هلیک
 شیب گوباسن با جماعه خود با سپران در و پدی مقابل شدند و شل باراجه در هشت
 جنگ پیوست و در و ساسن با جماعه خود با ساسن جنگ در آمد و لشکر با جماعه چای
 با چیکتان جنگ پیوست و بندوان بند باراجه برات مقابل شدند و با هلیک با ساسن
 در و بر و گشت در راجه او جین با جماعه بدرک و سوسیر با سپر در و پد در هشت دمن مقابل شد
 و الایده دیو با که در جنگ میکرد و النبش دیو باراجه کنت بهوج جنگ مینمود و جیدت
 با که با چای و غیره نگاهبانان خود در عقب نوح بود و در و پهلوانان توی در و کنند
 جیدت شدند یکی اسوستحاما بطون راست در دم کرن بطون چپ و نگهبان شیب
 که با چای و بر که سینه و شل و شل در و رچی شدند که پیش قدم آنها سورت بود از
 هر طرف جنگ میکردند پانزدان پانزده تیر به راجه برات زدند و آن قدر جنگ کرد
 که از خون کشتا جوی روان در راجه برات آن دو کس مانند شیر می که با و در فیل جنگ
 تیر با آن دو برادر جنگ میکرد و با هلیک با سپران در و پدی جنگ در آمد و تیر با
 کاری مینور و سپران در و پدی تیر زده با هلیک را زخمی ساختند و مردم ترساک

در و نا چای در عقب شل در بعضی در عقب با جهوج
 در آمدند و از تندی باد که از عقب پانزدان می وزید خاک و سنگریزه بچشم مردم می افتاد
 و میچکس از افواج کوروان روی به نوح پانزدان نمیتوانست کرد در و نا چای در عقب
 بر در هشت دمن جمله او یک تیر جمیع مردم و فیلان و اسپان زد و لشکر در هشت دمن
 رو به بریت نهادند و در هشت دمن نیز داد مردانگی داده همچنان جلدی دست بر روی
 مینمود و شجاعان طرفین قرار دادند که جان شیرین را در مهر که خدا سازند بهیم در مهر که آمد
 و بنیشت و چتر سینه و بگرن و بندوان بند و کم و هورت بمقابل بهیم آمدند و با هلیک
 شیب گوباسن با جماعه خود با سپران در و پدی مقابل شدند و شل باراجه در هشت
 جنگ پیوست و در و ساسن با جماعه خود با ساسن جنگ در آمد و لشکر با جماعه چای
 با چیکتان جنگ پیوست و بندوان بند باراجه برات مقابل شدند و با هلیک با ساسن
 در و بر و گشت در راجه او جین با جماعه بدرک و سوسیر با سپر در و پد در هشت دمن مقابل شد
 و الایده دیو با که در جنگ میکرد و النبش دیو باراجه کنت بهوج جنگ مینمود و جیدت
 با که با چای و غیره نگاهبانان خود در عقب نوح بود و در و پهلوانان توی در و کنند
 جیدت شدند یکی اسوستحاما بطون راست در دم کرن بطون چپ و نگهبان شیب
 که با چای و بر که سینه و شل و شل در و رچی شدند که پیش قدم آنها سورت بود از
 هر طرف جنگ میکردند پانزدان پانزده تیر به راجه برات زدند و آن قدر جنگ کرد
 که از خون کشتا جوی روان در راجه برات آن دو کس مانند شیر می که با و در فیل جنگ
 تیر با آن دو برادر جنگ میکرد و با هلیک با سپران در و پدی جنگ در آمد و تیر با
 کاری مینور و سپران در و پدی تیر زده با هلیک را زخمی ساختند و مردم ترساک

श्री अथ नो
 वासन

از آن جنگ ترسیدند و شجاعان خوشحال شدند و بالهیک در جنگ با پنج سپهر
در ویدی چنان مینمود که دل پنج حواس جنگ میکند و آن پنج برادر از چار سو چنان
به تیر جنگ کردند که خواسته می پنج حواس با بدن همیشه در آرزویش باشد و اجه
شاید گو باسن با سپهر راجه کاشی جنگ میکرد و آن چنان جنگی کردند که فیلی نایل
جنگ کند و دو ساسن با ساک جنگ پیوست و دو ساسن تیرهای محکم بر ساسن
چنانچه ساک میبوش شود بعد از ساعتی میبوش آمده ده تیر بر دو ساسن زد و هر دو
مجرع گشتند و خون بسیاری از هر دو جاری شد و انباشت و دیوار تیرهای گشت بهوج
بسیار زخمی شد و از تیرهای خود گشت بهوج را زخمی ساخته نعرهای بلند کرد و شکین
روگردان شده گریخت و کتوت کج دیو با الاید و دیو مقابل شد شکین با نکل و سهد و جنگ
در آمد و لشکریان هر دو کشته شدند و جنگ ایشان یاد از جنگ را چندی در اوان
میداد و راجه جدی شتر پنجاه تیر بر شل زد و نبشت و خیر سین و بکرن با بهیم سین جنگ
کردند و لشکریان کوردان سه نوح شده بر پا زد و آن حمله آوردند و بهیم سین راجه
جل سنده را زخم کاری رسانیده شکست داد و جدی شتر گریخت بر باران هر میت داد
و در هشت دمن بر درون چایح حمله آورد و درون چایح با بسیاری لشکر رو برو در هشت
حمله آورد از حمله این دو کس جمعی از هر طرف کشته شدند کمانها و شمشیرها و بکترها و اسلحه
و دیگر طلا کار در میدان افتاد و معلوم شد که زمین موعه را گو یا مرصع کرده اند و گنبد
بسیاری پیدا شد یعنی مرد با بی سر بچاسته جنگ میکردند و زانغ و زغن و دیگر جانوران
خوشنوار گشت و خون مردها میخوردند و چون کار از اسلحه گذشت مردم بی دست و پا
حریف را میزدند و اسبان ارا به درون چایح و در هشت دمن با خود پیوستند و در هشت
تیر و کمان را گذاشته شمشیر بدست گرفته بدوید که سر درون چایح از تن جدا نمساید
درون چایح حیران بشد که در هشت دمن از کجا پیدا شد و درون چایح صد تیر زده
شمشیر در هشت دمن را انداخت و ده تیر زده نگاهبانان پایه ارا به در هشت دمن را
گشت و یک تیر قصد کشتن در هشت دمن انداخت که ساک تیری زده آن تیر را

درود

در راه شکست در ونا چایج و غضب شده بیست و شش تیر بر ساک زود و ساک
 صد تیر بر در ونا چایج زود بیست و شش تیر دیگر بر سینه در ونا چایج زود در ونا چایج
 و غضب شده بر ساک بر آمد و ساک بهلبان خود را گفت که مرا ز بروی در ونا چایج
 ببر بهلبان ساک را مقابل در ونا چایج کرد و از هر طرف تیر باران کرد و ندا سپان
 ارا به هر دو طرف زخمی شدند و چتر و بیرق هر دو طرف بریده شد و بدن هر دو
 زخمی گشت و هر دو طرف خوابان فتح بوده سفید مهره های خود بنوازش در آوردند و
 بهادران دیگر جنگ را گذاشته تماشا جنگ ایشان میکردند و سبقت و بکتر و اسلحه
 بسیار از لشکر بر زمین افتاد و بر جا و این در و دیگر رویه تماشا آورد تماشای جنگ نمینمودند
 و در ونا چایج تیر بار که می انداخت ساک روی میکرد و آنچه ساک می انداخت در ونا چایج
 روی میکرد و ساک تیری زده کمان در ونا چایج برید و در ونا چایج کمان دیگر بست
 گرفت زه کرد و ساک این کمان را برید و در ونا چایج تا صد کمان بدست گرفت
 ساک صد کمان او را شکست و در ونا چایج چون دید که ساک کار زمانه میکند جنگ
 رسانید که این قوت کمانداری کارت برجست ساک این همه قوت از کجا پیدا کرد
 قوتی که در به یکم مشاهده میشد در ساک دیده میشود و در اول خود بر ساک خمینج
 آفرین میکرد و هر قسم تیر که در ونا چایج می انداخت همان قسم را ساک کار سینه میبرد
 در ونا چایج تیر آتش انداخت ساک تیر تیر باران زد و راجه مشرط و بیم و نکل و ستمند
 بد و ساک آمد و در هرشت و من و راجه برات و راجه گبلی و پانچال و سورسین نیز
 بر در ونا چایج آمد و دو ساسن با برادران بد و در ونا چایج آمد و کوروان مانده شده
 گرختند و بعضی اراوه جنگ میکردند و ارجن و کرشن جیو بر سر جید هرت روان شدند
 و ارجن تیر بار بسیار زده لشکر پان شمار از هر میت داد که راه رفتن بر ارجن داشت و هر جا که
 اراجه ارجن میرسد مردم راه را گذاشته راست و چپ میگریختند و از جلد روانی اراجه
 کرشن جیو مردم حیران میانند که باین سرعت و جلدی اراجه افتاب هم نمی رود و چون
 در راه مردم بسیار کشته افتاده بودند اسپان در راه رفتن محنت میکشیدند از کرشنکی

و تشکی ما خبر گشتند و تیر بسیاری بر بدن ایشان رسیده بود و بند و آن بند و راجه
 آتش کا آمده بر ارجن تیرها انداختند چنانچه شصت و چهار تیر بارجن و هفتاد تیر کوشن جمع
 زدند و صد تیر بر اسپان ارا به انداختند و خوشحال شده نعره بر آوردند و ارجن کمان و
 و بیق هر دو را برید و پیاده ساخت آنها کمان دیگر بدست گرفتند و تیر باران کردند
 باز ارجن کمانهای آنها را برید و پیادهائی که در گردن پیش ارا به آنها بودند همه را کشت
 و یک تیر زده سر برادر کلان را برید چنانچه از یاد تن درخت بر زمین بیفتد و بند
 همچنان از ارا به برید آمد و آن بند برادر خود گرز بدست گرفته پیاده بر ارجن و دیده
 و گرز را بر کوشن جویز و کوشن جیو آنرا بر خود نیاورد و ارجن دو تیر زده هر دو دست او
 برید و دو تیر دیگر زده هر دو پای او برید و سر او را از تن جدا کرد لشکریان آنها گفتند که
 صاحبان ما کشته شدند ما گناهیم رفت بقیه السیف حمله بر ارجن آوردند و ارجن
 تبسم کنان بکوشن جیو گفت که اسپان مانده اند و جدیدت دورست نمی بحال
 چه باید کرد و اسپان را از ارا به کشته و تیرها از بدن اسپان بر آوردید و تیار بکنید و اگر
 بخاطر می رسید که لشکریان حمله آورده اند اگر ارا به فرود آیم و اسپان را و انما می لشکریان
 غلبه خواهند آورد من همه آنها را میکشم و دور میسازم چنانچه باید بخاطر جمع اسپان را
 تیار نماید و ارجن بی بیم شده از ارا به برید آمد و کمان گانذوی را بدست گرفته در میدان
 با تیر و لشکریان کوروان ارجن را پیاده دیده گفتند که بحال وقت است که هجوم
 آورده ارجن را باید کشت و لشکریان یکجا محاصره کردند و تیرها و دیگر اسلحه بر ارجن انداختند
 در اینجا قوت بازوی ارجن را باید دید ارجن تیرها انداخته تیرها و اسلحه آنها را در راه
 برید و همه را زخمی ساخت و تیرهای ارجن که با یکدیگر سائیده شده آتش از آن بر آمد
 بر لشکریان افتاد و شجاعان بسیار سوخته شدند و دریای خون جاری شد و فیلان
 کشته و ران دریا مانند ننگ و دست و سر و پای شجاعان مثل ماهی دران دریا
 می نمود و کوشن جیو بخاطر جمع اسپان را تیار نموده بارجن گفت که برای خوردن اسپان
 آب می باید که هم بخورند و غسل بکنند ارجن تیری زده آب از زمین بر آورده

که سزخاب و سنگ پشت و ماهی بسیار از آن آب پیدا شد و متراضان بر کنار آن آب
 زیاضت میکردند و نارو آمده تا شاگرد که ارجن برای اسپان اینچنین دریائی را پیدا کرد
 و ارجن در اینجا خانه از تیرا بطریق بسکرا احداث کرده و کوشش جوی تقسیم کنان بر ارجن
 آفرین نمود و تیرا از بدن اسپان بر آورد و آب اسپان را داد و آن آب خوردن و
 غسل کردن اسپان را تمام کوفت بر طرف شد و چیزی با اسپان خوراندید بر ارجن
 پشت و ارجن با براق بر ارجن سوار شده پیشتر روان شد که روان اسپان را
 تازه دیده چیران مانند و ارجن لشکریان شارا با کمال کرده روان شد و ارجن
 میگفتند که امروز جید هرت را بعالم جمع با یقین زفته تصور خواهید کرد که ارجن
 جلد روان شد و آفتاب رو مغرب آورد و کوشش جوی سفید مره خود را بنواخت و بعضی
 را بهما سراه بر ارجن گرفتند در نیولا در جود هین که زده پوشیده آمده بود با جمعیت
 آمده رجوع شد و جمعیت که از لشکر کوروان منظم شده بود و افعال کشیده گشتند
 بر کس که مقابل ارجن می آمد زنده باز نمی گشت و بقیه السیف رو بگریز می نمود
 کوشش جوی و ارجن در لشکر تو چنان رفتند که راه را آفتاب دور کرده بدوی می
 و لشکریان را چنان نریزد بالا کرد که ماهی کلان دریای عمان با جوش می آورد و
 مردمان دیدند که ارجن در و نا چارج را زیون کرده و بر هم زده بدرفت یقین داشتند
 که جید هرت زنده نخواهد ماند و امید زنگانی وجود هین هم نماند و لشکریان شافریا میگفتند
 که در و نا چارج و دیگر لشکریان زنده مانده اند باینه کوشش جوی و ارجن مانند آفتاب و ماه
 که از ابر بر آمده روان شوند می روند و همه کس طعنه بر در و نا چارج میکردند که او را چه
 که ایشان را گناشت که نزدیک جید هرت رسیدند و کوشش جوی و ارجن جید هرت را دیده
 خوشحال شدند چنانچه شیر از دین طعمه زد و دستاقتند و در جود هین چون دیدند که کوشش جوی
 ارجن نزدیک جید هرت رسیدند با جمعی آمده حاضر شد و هر دو طرف ساز با فواختند و سفید مره
 در و میدند و جمعی که نگاهبان جید هرت بودند با جمعی کشته آمده رو بروی کوشش جوی ارجن
 شدند و از دیدن در جود هین خوشحال شدند کوشش جوی با ارجن گفت که در جود هین ارجن

که پیلو آمده است بطریق کشته شود و فکر او بکن که تو بهتر میدانی که سلطنت شما بنا بر دغلی کشیده گرفته است و شمار او در جنگل و بیابان سروده و در ویدی را انواع آزار رسانیده بود خوب شد که دشمن زیر تیرهای شما آمده است و قصد کشتن تو نیز وارد تو او را بکش بعد از کشتن او لشکر کوروان بکین خواهد شد پنج دشمنی همین است تو او را بکش و پنج کوروان بر کن که دشمنی کوروان بر طرف خواهد شد ارجن گفت که بسیار خوب من همین لحظه او را تیر میکشتم ارا به روی در وجود من بکن در وجود من دید که کوشن جیو در ارجن آمدند در وجود من نیز رو برد آمد در اجها و بهادران که در لشکر او بودند آفرین بر همه در وجود من میکشیدند و بدو خوشحال شده سفید مهره های خود فواختند و در وجود من تیرهای بسیار انداختند لکن آن که ارجن قدم پیش نهاد در وجود من تبسم کنان کوشن جیو در ارجن را بجنگ میطلبیدند کوشن در ارجن سفید مهره خود را فواختند و کوروان غصبا ارجن و کوشن جیو دیده حیران ماندند و میگفتند که این چنین غصبا ایشان گاهی ندیده ایم و از زندگانی در وجود من نا امید شدند و یقین داشتند که در وجود من بیای خود در و من اجل در آمد و از زبان همه کس بر آمد که راجه کشته شده در وجود من این سخنان را شنیده گفت که ای مردمان چرا دل خود را با پای دادید من این هر دو را در چشمم بر هم زدن میکشتم و مردم را دلاسا داده با ارجن گفت که ای ارجن جمیع اسلحه که از دیوتها گرفته بر من کار فرما هر چه کوشن جیو و قوت دارید بر با بیاورید تا قوت شما را به بنیم و در غیبت من کار بسیار کرده ام اما قوت خود را اینجا میسبج میگوید که در وجود من این سخنان گفته سه تیر بر ارجن چهار تیر بر اسپان را به و ده تیر بر سینه کوشن جیو زد و کوشن جیو تیرهای او را از چوب راندن اسپان بر میزد و ارجن چهارده تیر طلا کار و تیرهای دیگر زده تیرهای او را در راند و تیرهای ارجن بر زده در وجود من رسیدند و هیچ کاری نتوانستند کرد و کوشن جیو دید که عیبت و هشت تیر ارجن ایگان رفت از روی غصبا ارجن گفت که تو تیر با انداختی و هیچ کار گرفت معلوم میشود که روز آخر من تو رسیده که اسلحه تو کار نمیکند راست بگو که این چنین نمود از چه رگدزست ارجن گفت که در و نا چایج او را

زره که در هفتاد و پنج کیلومتر از افسون بر ما می‌شامیده فرستاده است شما که
میفرمایید که تیر و شمشیر شد عجیب است که هر چه در سه عالم میگذرد مشاهده میکنند
شما پوشانیدن زره بر ما کوی در زمان حاج بدرجو زمین چکانه پوشیده مانده هر چند
در وجود من آن کوی پوشیده بودی نمردم که این کوی آما این کوی کسی در پناه زنی بود
او در پناه کوی آمده است من می‌توانم بگویم که این کوی توجیه شما به منی که چطور
او را می‌کشتم و تیرهای افسون خوانده بر ما بود زمین انداخته و اسب شما تیر با این
را در راه برید از زمین بگریخت که من قصد کشتن او کرده بودم و شما تیر با
ما در راه شکست و در وجود من تیر بر ما چون زره و ارجن تیر بر وجود من زره و در شما
خود شحال شدند و شما و این فداختن و ارجن در غضب شده لب بدن آن گزین گرفت
و نگاه کرده دید که در تمام بدن او بی افسون جانی مانده باشد هیچ جا در نظرش نیامد
مگر بعد از کشتن اسبان ارا به نگاه بان لبهای ارا به دید که کفهای پاها خالی مانده است و
در هر دو کفپای او چندان تیر زد که در وجود من عاجز گشت و مردم را می‌طلبید که مرا بر آ
بیرید و تیر دستی ارجن را دیده مردم برای برداشتن او دویدند و فیلان و اسبان و
ارابه سواران بسیار هجوم آوردند ارجن را محاصره کردند و تیرهای بسیار انداختند که آرنج
و کمرش جویر تیرها پنهان شدند و ارجن بر لشکریان تیر بازوه فیلان و اسواران و
ارابه سواران بسیاری را بکشت و دست و پا و بازو و سرهای لشکریان را بر تیر بزرگ
انداخت و کمرش جویر ارا به را پیش برد و کمرش جویر گفت که تو کمان خود را چاشنی بزرگ
و من سفید مهره خود را می‌نوازم ارجن دست بر بازو زده کمان را چاشنی بلن کرد
و کمرش جویر سفید مهره خود را بنواخت و لشکریان کوردان از آواز کمان ارجن و
و سفید مهره کمرش جویر بتیاب شده بزمین افتادند ارجن دشمنان را زبون کرده
آنچنان نهرمیت داد که با دستها بر بار پریشان می‌سازد و نگاه بانان جید بر تیر
که ارجن در آمد سفید مهره خود را بنوازش در آوردند و کمرش جویر ارجن نیز بواسطه
بر طون نمودن و دودی را چه جدی شتر و فوج پانژوان سفید مهره خود را بنواختند که

در زمین و آسمان و کوهها آواز آن سفید مژه رسید و روی هوا از صدای او پیوست
 و زنی وقت بهوشه وادش و کرن و بر که سین و سپهرن و جدی هرت و کرا چایج و
 اسو سخا ما جمع شده جنگ ارجن آمدند اسو سخا ما هفتاد تیر بر کوشن جو انداخت و ستر
 بر ارجن و چهار تیر بر اسپان و یک تیر بر برق ارجن زد و ارجن شش تیر بر اسو سخا ما
 و دوازده تیر بر کرن زده مجروح ساخت و بر که سین را سه تیر زد و قبضه کمان شل را
 بردید شل کمان دیگر بدست گرفت و ارجن را تیر باز زد و بهوشه را سه تیر بر ارجن انداخت
 او کرن را دوازده تیر زده مجروح ساخت و بیت و دو تیر کرن و پنج تیر بر که سین هفتاد
 تیر جدی هرت و ده تیر کرا چایج و ده تیر شل و شصت تیر اسو سخا ما بر ارجن انداختند و
 اسو سخا ما هفتاد تیر بر کوشن جو انداخت و هفت تیر دیگر بر ارجن زد و ارجن تسیم کمان
 و دوازده تیر بر کرن و سه تیر بر که سین زد و شل تیری در کمان نهاده و پنج هرت که بر
 ارجن اندازد و ارجن تیری زده کمان او را برید و سه تیر بر بهوشه را زده تیر دیگر شل
 انداخت و هفت تیر آتشین بر اسو سخا ما زد و بهوشه را تیری انداخته چو پاندان اسپان
 که بدست کوشن جو بود برید و هفتاد و سه تیر بر ارجن زد و ارجن هزار تیر بر دشمنان انداخت
 چنانچه با دشمنان را میبرد و پراکنده میسازد تمام لشکریان را نگاهداشت و ارجن
 تنها در میان لشکر آمده خوشنامی نمود و چنانچه ماه در سازه با میناید کمان اچاشی
 و او انقدر تیر بار روان نمود که روی هوا پوشید و چشم هیچکس بر ارجن و کوشن جو نیوانتا
 در لشکریان نشانیز تیر با بسیار انداختند و هر تراشت از سنجی پرسید که چون ارجن بر
 جدی هرت رفت در و نا چایج با لشکر با چال چه کرد سنجی گفت که پانژوان در و نا چایج
 غلبه آوردند در نیوقت بر آمد چیر کیکی بعد در و نا چایج آمد و سیر با انداخت و در شکست
 در اجه چندیری بر در و نا چایج زد و پایدای کوروان بر جدی هرت در دیدند و
 در و نا چایج با لشکریان خود فوج پانژوان را در هم شکست و نکل بر ابر در و نا چایج
 حمله آورده بود که بکرن سپر تو مقابل نکل آمد و در مرکز کن سپر تو با سپر تو مقابل
 و با ساک با گهرت جنگ میکرد و سپران در و پدی با سو هرت جنگ پیوستند

१ आर्षधत्ते

نہ بہیم سین با از شنگی دیو جنگ میکرو میان آن ہر دو آدمی و دیو جنگ بسیار شد
 چنانچہ در میان را چنڈ و را ون شدہ بود و راجہ جد ہشتر فود تیر مرد و ناچاج انداخت
 و تمام اعضا می اورا مجموع ساخت در و ناچاج بست و پنج تیر بر سینہ راجہ جد ہشتر
 زد و راجہ جد ہشتر تمام تیر ہا می اورا از خود دور کرد و در و ناچاج تیری زدہ کہ مان
 جد ہشتر را برید و ہزار تیر بر جد ہشتر انداخت و جد ہشتر کمان دیگر بدست گرفتہ
 ہزار تیر در و ناچاج را برید بعد از آن بر چہتہ بد گرفتہ برابرہ در و ناچاج انداخت و
 فوہ مردانہ زد و در و ناچاج تیری بر ہا تمام زد کہ بر چہ اورا در راہ بریدہ نزدیک راہ
 جد ہشتر رفت جد ہشتر نیز بر ہا ستہ انداختہ تیر در و ناچاج را برید در و ناچاج گزہ خود را
 بر جد ہشتر انداخت جد ہشتر اورا از گزہ خود زدہ گزہ در و ناچاج را در راہ شکست و
 آتش از آن گزہ ہا پیدا شد و ہر دو گزہ بز زمین افتاد و در و ناچاج چہا تیر زدہ چہا
 اسپ جد ہشتر را بکشت و یک تیر زدہ کمان جد ہشتر را برید و یک تیر سہق جد ہشتر
 پنداخت و سہ تیر بر سینہ جد ہشتر زد و جد ہشتر از راہ بز زمین آمد و در و ناچاج
 لشکر پانڈوان را کشتن گرفت و بر جد ہشتر حملہ آورد و جد ہشتر دویدہ برابرہ ستند
 سوار شد و سہا دیو اسپان را جلد را اندوہ راجہ کا از معرکہ بیرون برد و بر بد چہر
 و راجہ کیکی از جانب پانڈوان با کہیم دہورت کہ جانب کوروان بود بجنگ پیون
 و کہیم دہورت در غضب شد کہ مان بر بد چہر پیو یک تیر بر سینہ او زد و بر بد چہر تبسم
 کردہ کہ مان دیگر گرفت و چہا تیر زدہ اسپان را راہ و بہلبان اورا بکشت و یک تیر
 زدہ کہیم دہورت از تن جدا کرد و بر لشکر پانڈوان حملہ آورد و دہشت گبت برد و ناچاج
 حملہ کرد و تیر ہنوا با و مقابل شد و ہر دو با ہم جنگ پیوستند و ہزاران تیر کیگیری
 زخمی ساختند بر ہنوا متبسم شدہ کہ مان دہشت گبت را برید دہشت گبت
 بر چہ در دست گرفتہ بر ہنوا زد کہ از سینہ او تیران گذشت و ہنوا جان بداد
 و لشکر پانڈوان شمارہ بگزیہا زدند و سہا دیو با در کچھ جنگ میکرو و در کچھ شخصت تیر بہا
 انداخت و سہا دیو تیر برد و کچھ زد و در کچھ تیر بر سہا دیو انداخت و سہا دیو یک تیر

२ वीरधन्वा

انیرامین

زوه برق اورا برید و بچا تیر هر چهار دیان اورا بکشت و یک تیر زوه بهلبان اورا
 بکشت و به تیر دیگر کان اورا برید و پنج تیر بر سینه در کله زد و در کله گریخته بر آرا به
 زنه تیر زفت و سدیو پوز به تیر زفت و یک تیر زوه سر زنه تیر برید و مردم بر سندیو
 آفرین کردند و نکل با بکین پسر تو جنگ میگوید در دو گمهی اورا پنج کوه ساک
 با ساک گمروت جنگ میکند و او تیر بسیار زوه ساک را با آرا به زیر تیر نمایان ساخت
 و ساک تیر بوی اورا زد که در یک تیر زوه سر اورا برید و لشکر راجه مکرده صاحب غور
 داشته دیده بر ساک تمام خورد و در تیر او کوه زد و مردم و موصل بسیار
 بر ساک انداختند ساک هم کمان این تمام نشد این را بکشت بعضی دیگر نیز
 نوازند و در نا چلج در محضب شده و ساک در دیدن خود میگوید که پسران در و پنی
 با سورت جنگ میکند و سورت هر یک برادران را پنج تیر زد بعد از آن مہبت
 مہبت تیر زد لشکر شما فریاد کردند که پسران در و پنی را غا جنی ساخت شتایک پس کل
 تیر زوه سورت را مہبت ساخت و یک تیر زوه بهلبان اورا کشت و سورت
 بر هر پنج برادران پنج تیر زوه نمودن ساخت و پسران در و پنی سورت را در میان
 گرفته تیر باران کردند و پسران جن هر چهار سپه آرا به اورا بکشت و پسران کمان
 اورا برید و سفید موه خود را بنواخت و پسران شتر برق اورا برید و پسران بهلبان
 اورا بکشت و پسران سدیو سر اورا برید و لشکر کان شما همه رو بگیرند و نمودن انبش نام
 دیو با بهیم جنگ در آمده و بهیم تیر باران دیو زد و سفید موه خود بنواخت و انبش
 پیاده شده بر بهیم دوید و پنج تیر بر بهیم زد که بهیم بی شعور شد و با چوب برق تکیه زد
 و باز بهیم بشور آمده انبش دیو را تیر تیر نمایان ساخت انبش صورت زشت خود
 ظاهر کرده بر بهیم دوید و گفت ای بهیم ام زوفوت مارا به بین اگر چه یک برادر مارا
 کشته اما ام زوزان تو خون برادر بگیرم در آن روز من همراه برادر نمودم این
 سخنان گفته از نظر غائب شد و بر بهیم تیر باران نمود و بهیم در تعجب شد که دیو در
 در نظر نمی آید با که جنگ کنم و نظر ما بدن تیر او کرده بر آسان تیر می انداخت ای

۵

یک گهی النیش بالای ارا به خود آمده ظاهر شد و گاهی بلند بالا و گاهی خرد و بار یک و
 گاهی تناور و نیمه و لشکریان پانژوان از ارا به سواران و پیاده بسیار کشت و دیوان
 بسیار از درو دیوان بسیار برای خوردن گوشت و خون مرده با آمدند و مردم پانچال بسیار
 کشته شدند و النیش دلیر شده به طرفت که حمله میکرد جمع کثیرا میگشت پانژوان از
 دیدن قوت و کارهای آن دیدند ترسیدند و لشکریان کوروان شکسته شدند و سواران
 بسیار نواختند و بهم در غضب شده تیر توشتار را بر او انداخت از یک تیر سواران تیر
 روان شد و آن سحر که النیش و یو کرده بود دور شد چون بهم غالب آمد النیش
 که بختی در هیچ در و ناچایج در آمد و پانژوان خوشحال شده بهم را آفرین میگفتند
 و النیش چند تیر بر کمر و کمر و کمر و کمر تیر بر سینه النیش زد و سفید مهره خود را
 بنواخت و هر دو در جنگ برابر ماندند و هر دو جادوگران تیر بر یکدیگر می انداختند و
 و کمر و کمر و کمر تیر بر سینه النیش زده قصد کشتن او کرده از ارا به خود برت
 و برابر ابه النیش رفته او را گرفته بز زمین انداخت و سواران را بگزشت و کشتن او
 تمام لشکریان شما ترسیدند و فریاد بر آوردند و پانژوان خوشحال شده سفید مهره خود
 را بنواختند و کمر و کمر را تخمین میکردند چون در و ناچایج بر ساک دوید تا کشت
 پنج تیر ناوک بر در و ناچایج انداخت در و ناچایج سه تیر بر زد که از سینه ساک پاران
 گذشت ساک آن تیر بار بر خود نیاورده پانصد تیر آتشین بر وزده در و ناچایج را
 مجروح ساخت و در و ناچایج تیر بسیاری بر ساک انداخت و یک تیر محکم بر سینه او
 زد که ساک بقیاب شد و لشکریان تو خوشحال شدند و در و ناچایج سفید مهره خود را
 بنواخت و پانژوان مردم بسیار برای در ساک فرستادند و راجه بد بیشتر باد بیشتر
 گفت که تو چه ایستاده رفته به من که در و ناچایج چه میکند و بهم سین و دیگران همه بگو
 ساک بر زمین نیز از عقب شامی آیم زد و زفته محافظت ساک نماید و راجه
 بد بیشتر تمام لشکریان را گرفته بر در و ناچایج دوید چون در و ناچایج تنها بود از
 رفتن این مردم شور بسیار شد و در و ناچایج را محاصره کردند و تیر باران نمودند

در فنا چایج تیر لومی همه رد کرده تیر لومی بسیار اندخت که هیچکس تاب دیدن فنا چایج نداشت
 و بیت و پنجکس را از مردم با پنجال که در بهادری و شجاعت برابر و بهشت و من بود بهشت
 و از مردم کیکی نیز بسیاری را بکشت چنانچه دو تها و گند به بان میگفتند که این مردم را و فنا چایج
 کشته و هیچکس رو بروی او نمیشود سنج با دهر تر است گفت که این همه کشاکشی بدولت
 قمار بازی تو شد در اجه جدم شهرت گفت که مبادا بر ارجن مشکلی آمده باشد و الا
 او هم سفید مهره خودی نواخت جدم شهرت در غم فرو رفت و با سائک گریه کنان گفت که
 ترا با ارجن دوستی است چنانچه کرشن جویم محافظت ما میکنند تو هم برابر کرشن جویم
 در نیوقت نگاهبانی ما کن و حرف ما را که من برادر کلان و اتا و تو ام زمین بنیاز
 که من برادر کلان ارجن ام تو گفته ما را قبول کن و زور به نگاهبانی ارجن برو چنانچه
 کرشن جویم در کار ارجن جان خود فدا میکند تو نیز در غم مدار و صحبت نگاهبانی مباد
 بهما در میر و ارجن تنهاست و در اینجا جنگ بسیار روی داده است بغیر از تو هیچکس
 نیست که در اینجا تواند رفت و ارجن همیشه تعریف کارهای تو میکرد و تو در جنگ کلا
 نداری برای محافظت ارجن رفته که روان را بکش و از ترس در فنا چایج هیچ کس
 ارجن نمیتواند رفت و تو در فنا چایج رانج کرده خود را با ارجن برسان جدم شهرت با بگفت
 که اگر چه ارجن در اینجا قویست لیکن سائک را نیز منیترستم که برابر این است ما دیگر
 نیست با سائک گفت در وقتیکه در جنگ بودیم ارجن اخلاص و یگانگی ترا بمن
 گفته احوال تو گفته ارجن را در سخاوتی کرد که مثل تو در شیوه اخلاص و یگانگی دیگر
 قصد زنیکنم و ای سائک تو در اصل رنوب و بود و باش دور داشتن لوازم دوستی از همه
 خوب هستی احوال در جو دهن بگفته در فنا چایج بر سر ارجن رفته است و از رفتن چون
 شور بسیار بگوش میسر دای سائک تو زود خود را با ارجن برسان بهمین و دیگر لشکریان
 هستند محافظت من خواهند کرد اگر در فنا چایج سدر راه تو شود ما هم بر سر و فنا چایج
 خواهیم آمد و فیلان و لشکریان که روان بر سر ارجن رفته اند گرد و غبار از رسم اسپان
 و پایی فیلان سر بفلک کشیده است ازین جهت میدانم که کار بر ارجن تنگ باشد

و می شنوی که مردم کو روان تقاره و نظیر او سفید مژه با مینوازند مبادا ارجن را
 قضیه روداده باشد از خجبت میگویم که تو برای محافظت ارجن برو که مثل شما
 غزنی در نوقت در کارست و برابر تو تو زدن و دیگری نیست ازین که در و ناچایج
 را عقب گذاشته خواهی رفت همه کس بر تو تخمین خواهند کرد و ملاحظه جان بخاطر
 نرسانیده نزد ارجن برو که ارجن استادت و در کشن جویا استاد ارجن است برای
 محافظت هر دو استاد باید رفت کشن جیو و ارجن نیز میخواهند که تو خود را با نیجا برسان
 ساک گفت مرا بر کار ارجن جان خود را فدا باید کرد و شما میفرستید اگر دیو تها و
 دیوان و مردم هر سه عالم مقابل من بیایند من بکلمه شما جنگ میکند و فتح می نمایم و
 بنحیرت نزد ارجن میروم و جید برت راکشته باز پیش شامی آیم اما التاس ارجن که
 کشن جو و ارجن مرا تا کید کرده بودند که محافظت شما مینموده باشم و این تمام لشکر
 با و از بلند گفته اند که تو محافظت را چه خواهی کرد ارجن نیز بسیار گفته بود تا آنکه
 من جید برت راکشته بیایم تو نگاهبانی را چه خواهی کرد و در و ناچایج قول کرده است
 که ترا زنده بگیرد ارجن گفته است که اگر در و ناچایج را چه را بگیرد کشن جید برت
 بچه کاری آید الحال بر من هر دو کار مشکل شده گفته ارجن را در نمیتوانم کرد
 و از حکم شما نیز عدول نمیتوانم کرد اگر تو محافظت خود خود بکنی من میروم اما ملاحظه
 خود بکنید که نگاهبانی تو چه کس خواهد کرد و جید برت گفت که امی ساک تو راست
 میگوئی ولیکن دل من از جانب ارجن جمع نیست و برای محافظت خود من
 تلاش بسیار خواهم کرد بگفته من بجائی که ارجن است زود برو و محافظت مرا نیز
 تو کرده برو نهایتش بهم و در هشت دمن و سپران در ز پدی و برادران یکی در اجه
 برات و راجه در و پد و سکن کدی و در هشت کیت و کنت بهوج و شکل و سمد و لشکر
 پنجال محافظت من خواهند کرد از بودن اینقدر جماعت در و ناچایج و کت بر مرا
 خواهند گرفت هر گاه در و ناچایج قصد من خواهد کرد چون در هشت دمن جهت کشن
 در و ناچایج پیدا شده است و در و ناچایج را در خواهد کرد ساک بخاطر رسانید که اگر

بگفته راجه نیروم مبادا قضیه دیگری نوع بوقوع آید همه کس مرا فخرین خواهند کرد پس
 راجه را دعای خیر کرده برای نگهبانی از جن روان شد و در فوج کوروان غوطه خورده
 در وقت نعتن اسپان شرعاً را آب و نهاری داده و برق گوناگون بر ارا به نهاده
 و برق تصدیر پیش بر ارا به نهاد و راجه در وقت خصت مالای طلا مرصع کاری در گردن
 ساک انداخت و چتر مرصع بر سرش گذاشت و برادر خود دارک بهلبان ساک شد که در
 ارا به ران و اسپان نگاه داشتند برابر باقی بهلبان ایندست همراه ساک شد و ساک
 غسل کرده و خیرات بسیار داده هزار بر بهمان را یک یک هزار شرفی داد و آنها
 دعای خیر کردند و ساک مره یک بسیار خورد و چنانچه چنانش منخ شد و قوت مضاعف
 در او پیدا شد و کوچ یعنی بکتر پوشیده و دختران مالای گلها آورده و گردن ساک انداخته
 دعای خیر کردند ساک جدب شتر را تعلیم کرده و پیشانی او را بوسیده بر ارا به سوار شد و
 اسپان بسیار جلدی و قندی نمودند و ساک با بیم گفت که امی بهیم ترا همین کارت که محانت
 راجه جدب شتر نمائی که من صفت در و ناچارج را شکسته میروم بهیم گفت که من محانت
 راجه نخواهم کرد شما بروید ساک رو بروی فوج در و ناچارج روان شد و محصب ساک
 بس دمان کسیر راجه بر ارا به نیز راهی شدن گرفت که هر کس جنگ ساک بیا یمن با او
 مقابل خواهد شد ساک پیشتر نخواهد رفت لشکر پان شما از پیش ساک پیشتر خواهند
 و بعضی بهادران مقابل آمدن بهادران اساک به تیرهای خود گشت نوگردان قوت
 خود پای داده از جایی خود بجنبیدند و برای که از جن رفته بود ساک هم روان شد
 و در و ناچارج پنج تیر بر ساک زد و ساک هفت تیر بر و ناچارج انداخت و در و ناچارج
 شش تیر بر اسپان ساک زد و ساک هفت تیر بر و ناچارج انداخت و با یک تیر بهلبان
 در و ناچارج را زخمی ساخت و چهار تیر بر اسپان و یک تیر ساک بر برق در و ناچارج زد و
 در و ناچارج تیرهای بسیار انداخته اسپان ارا به و بهلبان ساک را زیر تیر نهان ساخت
 محاکم همین طور تیر انداخت و اسپان ارا به و بهلبان در و ناچارج را زیر تیر نهان
 ساخت در و ناچارج گفت که اگر چه از جن بان بهادری و دلیری و دلادری تو و نمود

۱ داک

۲ مانلی

از پیش من کناره شده رفت و هر چند من او را بجاگ نمودم و طلبیم من رو نیا دروه اما تو از
پیش من زنده نخواهی رفت ساگ گفت که من بگفته حاج عبدمشتر نزد من میروم
تو بر من و آتا و منی ترا تعظیم و شکار میکنم پوشی که در کار من تا غیر نشو قند و
کین و بر اینی که آتا و زنت باشد ساگ در ناگه بریاید زنت ساگ در ناچایج را کت
راست گذاشته روان شد و بهایان را گفت که در ناچایج در ناگاه داشتن من سی
بسیار خواهد کرد اما تو را به مرا سرعت مانده بر زود در وقت در ناچایج برگشته رو برو
ساگ شد و کت را بامد در ناچایج آورده رو بروی ساگ شد ساگ شن نیز برکت
زود چهار تیر زده اسپان ارا به او را کت و شانزده تیر بر سیند کت بر بازو کت بر
و ر غضب شده تیری که بجان او مثل دندان گو سال بود بر ساگ زد که زده
او را شکست خون آلود بر زمین افتاد و تیر دیگر زده کمان ساگ برید ساگ کمان دیگر بست
گرفت و کت بر تیر زده آنرا تیر از دست ساگ انداخت ساگ خشک شده و زک
چوب ایستاده مانند بعد از دو گم می بهوشی آمد و غضب تمام بر وجه بست گرفته بروست
راست کت بر بازو باز ساگ کمان بگیر بست گرفته چندین هزار تیر برکت بر بازو که هر
چهار طرف او تیر باران شد و سر بهایان کت بر بازو برید و اسپان او رو بگیر تیر نهادند
بهوج بنیان اسپان او را آتاده که در د ساگ او را گذاشته پیشتر روان شد و فوج
کو روان در آمد و بهاوران کو روان بجاگ او را دند و در ناچایج فوج خود را
به بهوج بنیان سپرده بجاگ ساگ آمد و مردم با چال به بیم گفتند که خوب نشد که
در ناچایج عقب ساگ رفت و هر تراشت گفت که بعد از رفتن ساگ بران من
چه کردی سنج گفت که تو هر چه کرده بودی نتیجه انرا می یابی مانند تو برجم دیگری نخواهد بود
با سپران خود محبت و اخلاص و با پایندوان حد و عداوت و زری بیجان به نیت تو
پیش تو آمده است و نیت کو روان از طمع و حرص و بد اعمالی تست حالا تفصیل جنگ
از من بشنود وقتی که ساگ در فوج شما در آمد و بهیم از عقب در آمده بالشکران شما جنگ
پیوست بهیم را اول کت بر مارا ه گرفته بود که بهیم سه تیر برکت بر بازو سفیده مهره

خود را بنواخت و سهدیو میت تیر برکت بر بازو و کل صد تیر و پسران در ویدی هفتاد
 و سه تیر برکت بر بازو و دگر تیر با یک تیر با آن همه زد و دگر تیر با تیری زده کمان
 و بیرق بهم را برید و چند تیر بر سینه بهم زد که لزره در اندام بهم افتاد و لشکریان
 پانژوان این را مشاهده کرده جمعی کثیر کجا شده برکت بر با حمله آوردند در نیوقت
 بهم سینه بشور آمده بر چهره را بدست گرفته برکت بر با انداخت و دگر تیر بر با و تیر
 زده او را شکست بهم در غضب شده کمان دیگر بدست گرفته پنج تیر بر سینه برکت بر با
 زده زخمی ساخت و در معرکه کت بر بائی تابان میگردد و چون بهوش آمد تیر بر بهم انداخت
 و دیگران همه را سه تیر زد و کمان سکنندی برید و سکنندی نیز شمشیر کشیده رو بردی
 کت بر با انداخت بر با سپر و شمشیر او را در راه برید بهم آمده تیر بسیار برکت بر با انداخت
 و کت بر با زد کرده سه تیر بجای پانژوان و پنج تیر بر سکنندی زد و سکنندی کمان بر
 بدست گرفته چنانچه شیر زور خود را بفیل فنیاید کت بر بازو خود را به پانژوان نمود سکنندی
 پس زاده جاگ سینه آمده با کت بر با جنگ کرد و کت بر با هفتاد تیر بر زده چنان بشو
 کرد که کمان از دست او افتاد و هلبان او را از معرکه بیرون برد و کت بر با کار
 بسیار کرد از یک طرف او سدره پانژوان شد و از طرف دیگر در فاجایح مردم با پنجال
 فتح کرده ایستاد و شکست در لشکر پانژوان افتاد و ساک به هلبان حج گشت
 که در فاجایح و غیره که عقب من آمده اند روی ارا به را بطرف آنها کین که آنها را
 فتح کرده زوار جن میروم هلبان ارا به او را گردانیده در جا یک کت بر با بود آورد
 کت بر با بر ساک تیر انداخت ساک در غضب شده تیر با می بسیار انداخت و
 چهارده تیر زده هر چهار اسپ کت بر با را با هلبان بگشت و او پیاده شده همراهیان
 او رو بنهت نهادند بعد از آن ساک به هلبان خود گشت که ارا به را بر طرف
 ارجن بران و هلبان ارا به را آهسته آهسته میراند فوج فیلان بر ابر بر ساک
 را در میان گرفتند و تیر با بران کردند و ساک از تیر با می خود همه فیلان بگشت
 و بعضی رو بگریز آوردند در نیوقت راجه جل سنده بر فیل سوار آمده با ساک جنگ

چهارده

پیوست و فیل خود را بر آرا به سناک مانند سناک بفریب تیرهای خود فیل او را
 در راه نگاهداشت و جل سنده در غضب شده تیر بسینه سناک در دو کمان او را
 برید و پنج تیر بر سناک انداخت که سناک بلززه در آمد و سناک شصت تیر بر جل سنده
 انداخت و از یک تیر کمان او را برید و جل سنده کمان دیگر بدست گرفت و تیرهای بسیار
 بر بازوی چپ سناک زد که از بازوی سناک گذشته بر زمین نشست و سناک سه تیر
 زده هر دو دست او را برید و تیر دیگری زده بر جل سنده را از تن جدا ساخت و سه
 تیر بر فیل او زد که خون بسیار جاری شد و فیل دیوانه شده در لشکر خود افتاد
 و اسپان و آرا به بسیاری را بکشت و آرا به با شکت و لشکریان تو که سختینند
 در و ناچایج بر اسپان عراقی سوار شده بمقابل سناک آمده سناک را محاصره
 کرد و لشکریان در و ناچایج بجنگ پیوستند و هفتاد تیر در و ناچایج بر سناک
 انداخت و در مرکزین در زده تیر دو دسته بده تیر و بکرن بسنی تیر بدن جانب چپ
 مجموع و بدن جانب سینه او را زخمی کرد و در کمره ده تیر در دو سانس هشت تیر
 چتر سین دو تیر بر و انداخت و در وجود من بسیار تیر با بان بر سناک کرد و لشکریان
 شازده بسیار بر سناک آوردند و سناک هر کدام آنها را به تیر بله زخمی کرد
 در و ناچایج راسته تیر دو دسته را نه تیر و بکرن را بمثلت پنج تیر و چتر سین هفت تیر
 و در مرکزین را در زده تیر و بنیشت را هشت تیر و دست برت را نه تیر و سپنج را
 ده تیر زد و بعد از آن بدر وجود من بجنگ پیوست و هر دو داد مردانگی دادند در وجود
 تیرهای بسیار بر سناک زد و خون بسیار از سناک روان شد و سناک کمان وجود من را
 برید و در وجود من کمان دیگر بدست گرفت و صد تیر بر سناک زد و سناک در غضب
 شده بدر وجود من آزار بسیار داد و پسران تو در غضب شده تیرهای بسیار بر سناک
 انداختند و سناک هر یک را پنج پنج تیر زد بعد از آن هفت هفت تیر زد و بدر وجود من
 ده تیر زده کمان او را برید و بیک تیر برق او را بر زمین انداخت هر چهار سپ و
 بلبان در وجود من را بکشت و تیرهای بسیار بر در وجود من انداخت

خود را بنواخت و سهدیو میث تیر برکت بر بازو و کل صد تیر و پسران در ویدی هفتاد
 و سه تیر برکت بر بازو و دگر تیر برای یک تیر بان همه زد و دگر تیر برای تیری زده کمان
 و بیرق بهم را برید و چند تیر بر سینه بهم زد که لزره در اندام بهم افتاد و لشکریان
 پانژوان این را مشاهده کرده جمعی کثیر کجا شده برکت بر حمله آوردند در نیوقت
 بهم سینه بشعور آمده بر چهره را بدست گرفته برکت بر ما انداخت و دگر تیر بر ما و تیر
 زده او را شکست بهم در غضب شده کمان دیگر بدست گرفته پنج تیر بر سینه برکت بر ما
 زده زخمی ساخت و در معرکه کت برای تابانه میگردد و چون بهوش آمد تیر بر بهم انداخت
 و دیگران همه را سه تیر زد و کمان سکنندی برید و سکنندی نیز شمشیر کشیده رو برد و کت
 کت بر آمد کت بر اسپ و شمشیر او را در راه برید بهم آمده تیر بسیار برکت بر ما انداخت
 و کت بر ما زد کرده سه تیر بجمع پانژوان و پنج تیر بر سکنندی زد و سکنندی کمان گیر
 بدست گرفته چنانچه شیر زور خود را بفیل فنیاید کت بر بازو خود را با پانژوان نمود و سکنندی
 پس زاده جاگ سین آمده با کت بر جنگ کرد و کت بر ما هفتاد تیر بر زد و چنان بشعور
 کرد که کمان از دست او افتاد و بهلبان او را از معرکه بیرون برد و کت بر ما کار
 بسیار کرد از یک طرف او سدره پانژوان شد و از طرف دیگر در فاجایج مردم با پنچال
 فتح کرده ایتاد و شد و شکست در لشکر پانژوان افتاد و ساک با بهلبان حج گفت
 که در فاجایج و غیره که عقب من آمده اند روی ارا بهرا بطرف آنها کین که آنها را
 فتح کرده زدا رجن میروم بهلبان ارا به او را گردانیده در جا بیکه کت بر ما بود آورد
 کت بر ما بر ساک تیر انداخت ساک در غضب شده تیر را می بسیار انداخت و
 چهارده تیر زده هر چهار اسپ کت بر ما را با بهلبان کشت و در پیاده شده همراهی
 او و بنهت نهادند بعد از آن ساک به بهلبان خود گفت که ارا بهرا بر طرف
 ارجن بران و بهلبان ارا بهرا آهسته آهسته میزند فوج فیلان به برابر تیر ساک
 را در میان گرفتند و تیر ارا بهرا کردند و ساک از تیر کای خود همه فیلان کشت
 و بعضی رو بگریز آوردند در نیوقت راجه جل سنده بر فیل سوار آمده با ساک جنگ

و بعضی رو بگریز آوردند

پیوست و فیل خود را برابر باه سناک باند و سناک بفریب تیرهای خود فیل او را
 در راه نگاهداشت و جل سنده در غضب شده تیر بر سینه سناک زد و کمان او را
 برید و پنج تیر بر سناک انداخت که سناک بلرزه در آمد و سناک شصت تیر بر جل سنده
 انداخت و از یک تیر کمان او را برید و جل سنده کمان دیگر بدست گرفت و تیرهای بسیار
 بر بازوی چپ سناک زد که از بازوی سناک گذشته بر زمین نشست و سناک سه تیر
 زده بر در دست او را برید و تیر دیگر زده بر جل سنده را از تن جدا ساخت و سه
 تیر بر فیل او زد که خون بسیار جاری شد و فیل دیوانه شده در لشکر خود افتاد
 و اسبان و ارابه بسیاری را بکشت و ارابه ها را شکست و لشکریان تو که سختینند و
 در ونا چایج بر اسپان عراقی سوار شده بمقابل سناک آمده سناک را محاصره
 کرد و لشکریان در ونا چایج بجنگ پیوستند و هفتاد تیر در ونا چایج بر سناک
 انداخت و در مرکب در ونا زده تیر و دوتنه برده تیر و بکرن بستی تیر بدین جانب چایج
 مجموع و بدن جانب سینه او را از خمی کرد و در کمره ده تیر و دو ساسن هشت تیر و
 چتر سینه دو تیر برد و انداخت و در وجود من بسیار تیر ایوان بر سناک کرد و لشکریان
 شانه زده بسیار بر سناک آوردند و سناک هر کدام آنها را بر تیر یا زخمی کرد
 در ونا چایج راسته تیر و دوتنه را نه تیر و بکرن را بکلیت پنج تیر و چتر سینه هفت تیر
 و در مرکب را دو زده تیر و بنیشت را هشت تیر و دست برت را نه تیر و سپهر را
 ده تیر زد و بعد از آن بدر وجود من جنگ پیوست و هر دو داو مردانگی دادند در وجود
 تیرهای بسیار بر سناک زد و خون بسیار از سناک روان شد و سناک کمان وجود من را
 برید و در وجود من کمان دیگر بدست گرفت و صد تیر بر سناک زد و سناک غضب
 شده بدر وجود من آزار بسیار داد و پسران تو در غضب شده تیرهای بسیار بر سناک
 انداختند و سناک هر یک را پنج تیر زد و بعد از آن هفت هفت تیر زد و بدر وجود من
 ده تیر زده کمان او را برید و یک تیر برق او را بر زمین انداخت هر چهار اسپ و
 بلبان در وجود من را بکشت و تیرهای بسیار بر در وجود من انداخت

در وجود من که سخت برار با چتر سیدین سوار شد و از که بختین تو در جود من
 با می بلای از هر طرف میگفتند و کرت بر از خرابی مردان با نآمده دو از ده تیر
 بر ساگ زد و چهار تیر بر اسپان ساگ زد و ساگ هشتاد تیر بجلی تمام بکرت بر
 زد که همه بدن او رسیدند و لوزه در اندام کرت بر افتاد و هر چهار اسپان را
 کرت بر بار کشت و کرت بر با چهار سپ ساگ را زخمی ساخت و ساگ شصت تیر
 بر کرت بر باز زد و یک تیر محکم که در رنگ طلا بود بر زد و چنانچه از زره او گذشته بخون
 آلوده بر زمین افتاد و کرت بر با بزوز را نوبر ارا بکشت و ساگ پیشتر روان شد
 تمام لشکریان تا شام دیدند سنج میگوید که چون ساگ لشکریان بسیار کشت
 در و ناچایج آمده سه تیر بر پیشانی ساگ زد و هر قدر تیر با که در و ناچایج انداخت
 ساگ با تیر بلای خود همه را برید و ساگ گز بدست گرفته بر و ناچایج زد و
 در و ناچایج به تیر بلای خود گز ساگ را شکست ساگ کمان دیگر بدست گرفته
 تیر بسیار بر و ناچایج انداخت و سفید مهره خود را بنواخت و در و ناچایج بر همه
 خود را بر ساگ زد که برار با ساگ خورده بر زمین افتاد و ساگ یک تیر بر بازوی
 رست در و ناچایج زد و در و ناچایج تیر ارم چند را که بصورت طال بود زده کمان
 ساگ را برید و بر چهره زده بهلبان او را زخمی ساخت که بی شعور شد و ساگ
 بهلبان در و ناچایج را بکشت و صد تیر بر و ناچایج انداخته مجروح ساخت
 و اسپان را بسیار تیر زد که اسپان ارا به که بختین و هزار بار دوره کرد لشکر کردند و
 راجه بلا اسپان در و ناچایج را گرفتند و جمعی که همراه در و ناچایج بودند از تیر بلای
 ساگ رو بگریز نهادند و در و ناچایج از آنجا برگشته بجای قدیم خود آمده و کیمیا پند
 در و ناچایج و من رو بروی بویه آمده اند در و ناچایج بجافطت بویه پرداخت که
 دیگری از بویه گذشته نزد او چون نرود و تیر بلای بسیار بر پاندوان زد و از لشکریان
 پنجالی اکثری را بکشت و ساگ در و ناچایج را در کرت بر بار افتخ کرده بهلبان خود
 گفت که اگر چه من آنها را شکست دارم اما پیش از من ارجن آنها را زخمی

رسانیده در قوت کم کرده بود و تیر باران کنان پیشتر روان شد در نیوقت سو دهن
 نام راجه آمده سر راه بر ساک گرفت و تیر بسیاری انداخت از آنجمله سه تیر از زره ساک
 گذشته بزرگین افتاد و ساک تیری زره سر بهلبان او را برید و یک تیر زره سر بدن
 از روش جدا کرد و لشکریان را تیر بسیار زد و منهنم گردانیده پیشتر روان شد و هر کس
 نزدیک اومی آمد او را شکست داده میکشت سنج میگوید که ساک با بهلبان خود
 میکشت که پیشتر مردم کم مانده اند و میدانم که ارجن دست بدست من سید است
 و فیلان و اسپان و او میان که در راه کشته افتاده اند همه را ارجن کشته است
 او از کمان گانده بگوش من رسیده است و او را به راجه میراند که لشکریان موجودین
 آمده سر راه بر ساک گرفتند و ساک تیرهای بسیار انداخت اکثری را بر خاک بلاک انداخت
 و بقیه السیف رو بگریز نهادند و ساک با یک تیر کاری هفت کس و گاهی شش کس
 و گاهی نیکس و گاهی ده کس را میکشت و ساک آنها را کشته پیشتر میرفت و لشکریان
 شام فریاد میکردند که بای رفت بای رفت در نیوقت فرج در جودین نزدیک ساک
 رسید و ساک تیر با زره سه صد سپار و چهار صد فیل سوار با فیل و اسپان کشت
 در جودین بهلبان ساک را چهار تیر و هشت تیر بر ساک زد و دو ساس شمش تیر زد
 و شکن بیست پنج تیر و چتر سینه هفت تیر و در مکن پانزده تیر بر ساک زد و ساک
 تبسم کنان سه تیر بر همه با انداخت و کمان شکن برید و سه تیر بر سینه در جودین زد
 و صد تیر بر چتر سینه و ده تیر بر ساس زد و دوازده تیر در مکن را زد و هفتاد و سه تیر
 در جودین زد و بیک تیر سر بهلبان در جودین برید و همایان او که خیمه رفتند
 ساک پیشتر روان شد و هر تراشت گفت که ساک پیشتر رفته چه کرد سنج گفت که اس
 و هر تراشت از افعال در جودین و کردارهای تو این چنین روید و پیشتر سستگان
 سر راه ساک گرفتند و سه هزار سپ سوار در جودین و با بلیک و کام بهج و کلنگ
 و شیت و کرات و مردم کوهی که فلاخن می اندازند و دو هزار فیلان سوار آمده
 ساک را تیر باران کردند و سنگ فلاخن انداختند و دو ساس از همه پیشتر آمد ساک

تنها آن مردم جنگ میکرد و ارا به سواران و فیل سواران را با اسبان و فیلان کشت
 و فیلان در وقت گرختن لشکریان شمارا با پیمان کردند زمین از کشتن پیرشد و مردم
 کوهی که رنگ فلاخن می انداختند از هر چهار طرف ساک را در میان گرفتند و ساک
 آنچنان تیر باران کرد که سنگهای فلاخن رو شدند و پانصد کس از مردم کوهی را کشت
 و بقیه السیف رو بگیرند نهادند سنج میگوید که در روزنا چایج بادوساسن گفت که تو سپر
 راجه مهارتھی هستی و بعد از درجود من نظر بادشاهی بر تو داند تو چرا گرختی می آئی
 اگر تمام پانڈوان کیجا خواهند شد شامچه کار خواهد کرد انیکه لشکر را گرفته قرار عمل
 می باختید این روز را بخاطر می آورید این نتیجه آن کارست که پیش شما آمده است
 که بد رویدی میگفتید که داه ما شده کار دلمان بکن که شوهران تو از کار رفته اند
 آن کبر و لاف و منی تو چه شد که الحال گرختی می آئی سردار لشکر تو بودی هرگاه که تو گرختی
 لشکریان با عتقاد چه کس توانند ایستاد حالا اصلاح بصلح بر جرب دانسته بر اجه جده شتر
 صلح نموده بادشاهی باو بدیدید از کشتن نجات یابید تا آنکه تیر بای ارجن بتوزرسد با
 پانڈوان آشی کرده زمین را با آنها بدیدید سنج میگوید که در روزنا چایج این طور سخنان
 بسیار گفت و دوساسن هیچ جواب نداد و جمعی بسیار را همراه گرفته بجنگ ساک ان شد
 روزی با ساک جنگ کرد و روزنا چایج مردم پانچال را شکست داد و پسر دروید بجنگ
 در روزنا چایج آمده پنج تیر کاری بر در روزنا چایج زد و یک تیر زده برق برید و هفت تیر بر
 بلبان در روزنا چایج زد و در روزنا چایج در غضب شده بجنگ او پیوست و برادران او
 آمده در روزنا چایج با محاصره کردند و انواع اسلحه و تیر بار در روزنا چایج انداختند و
 در روزنا چایج تمام تیر بای آنها را به تیر بای خود زد کرد و آنها را شکست داد و یک تیر بر سینه
 پسر دروید پیر گیت نام زد که از سینه او گذشته بخون آلوده بزمین افتاد و پسر دروید
 بجان و ارجان سپرد بعد از آن چتر گیت و سد هینو او چتر بر او چتر تهم از کشتن باو
 خود با مردم پانچال بجنگ پیوستند و تیر باران کرده در روزنا چایج رانزخی ساختند
 و در روزنا چایج اسبان ارا به آنها را با سواران بگشت بعد از آن و برشت و من مقابل

१ वीरकेतु
 २ विश्वकेतु
 ३ सुधन्वा
 ४ शिववर्मा
 ५ शिवराय

دروید چایج

درون چای شد و تیر باران کرده از نو تیر سینه درون چای را مجموع ساخت که درون چای
 برابر به افتاد و بی شعور شد و در هرشت و من شمشیر گرفته از راه خود فرود آمد و کعبه
 کشتن درون چای برابر به او رفت و خواست که سر درون چای برود در نیوت درون چای
 بشعور آمده تیر بای ناوک بر در هرشت و من انداخت و در هرشت و من از راه او
 بسته برابر به خود آمده تیر بار درون چای انداخت به او دران و دیگر تاباشامی درون چای
 و در هرشت و من آمدند و درون چای یک تیر زده سر به لبان و در هرشت و من را بر پیر و
 اسپان از راه و در هرشت و من گرفتند پس از آن درون چای با مردم با پنچال و سرخی
 جنگ کرد و لشکریان با پنچال رو بگریز نهادند و درون چای آنها را فتح کرده در لشکر خود
 رفته با اینا و سنج میگوید که دو ساسن نزدیک ساگ رفته شصت تیر یک مرتبه و
 شانزده تیر مرتبه دوم با ساگ زد ساگ آن تیر بار بر خود نیار و در باز دو ساسن با فرمان
 ملکهای دیگر و بسیار رتبه سواران از هر سو بشمار تیر با انداخته و شور و شغب نمود
 ساگ را زیر تیر با پنچان کرد ساگ بسیار تیر دو ساسن زد و او را زیر تیر با پنچان کرد
 مردمان که سرخیل آن دو ساسن بود و بگریز نهادند و دو ساسن از آنها جدا شده از تیر با
 ساگک امع اسپان و به لبان مجروح کرده نمره شیرانه بلند ساخت ساگ رتبه و علم
 رتبه بان و دو ساسن را زیر تیر با پنچان کرد و در وجود من این حال دیده سه هزار کس از مردم
 کالگو را ببرد و دو ساسن فرستاد که آمده ساگ را در میان گرفتند و تیر باران نمودند ساگ
 در اول حمله پانصد کس از آنها بجهنم فرستاد و دیگران رو به نیت نهادند و به بناد درون چای
 آمدند و ساگ پیشتر روان شد و دو ساسن باز آمده تیر بر ساگ زد و ساگ بر تیر باران
 کرد و پنج تیر زده او را مجروح کرد و کمان او را بشکست و پیشتر مردمان شد و دو ساسن بر چپ
 خود را بر ساگ انداخت و ساگ تیر بار زده بر چهار اصد پاره کرد و دو ساسن سی تیر
 دو مرتبه بر ساگ زد و ساگ سه تیر در سینه و دو ساسن زد که پیران گشت و چهار تیر
 زده هر چهار سب از راه دو ساسن را بگشت و یک تیر زده سر به لبان او را بر پیر و کمان و
 بیرق او را تیر شکست و نگاهبان دو ساسن را هم تیر بار زده بجان ساخت و دو ساسن کعبه

برابر اب موم کانگرہ رفت چون ہم شہر طرہ کردہ بود کہ سپران و ہر تراشت رامن کیشم ساگ
 از انجا طرہ آوردہ دوساسن را گذاشت و قصہ کشتن او نکرد و بیشتر روان شد و ہر تراشت
 گفت کہ در لشکر من مہارتھی کسی نبود کہ ساگ را تواند نگاہداشت فرساک کہ پیش از جن
 رفت چہ کردی سخن گفت چنانچہ بروز قیامت عالمی کتہ میشود ساگ در ان روز فیضان
 و اسپان و ارا بہ بلو سواران را کتہ در خاک ہلاک انداخت و دیوتہا در آسمان آو میا
 در زمین تحسین و آفرین میگردند و پانڈوان باز جمعیت کردہ بر سر درونا چارج آمدند و ارا
 بلند شد و ہمیں سین نمودہ بر آورد و در شت دمن و شکل و سہد بود و راجہ جد ہنٹرا آواز
 میگردند در جود ہن لشکریان فرستاد کہ رفتہ با ارجن و ساگ جنگ کنند و جمعی کہ
 پیش پانڈوان آمدند ہمیں سین و در شت دمن آنہا را کشتن گرفتند و فوج شاموست
 از زندگان شستند و دست طمع بزرگ درختند در نیوقت در جود ہن بقا با ہمیں
 و در شت دمن آمدہ جنگ بسیار کرد کہ کار از اسلحہ گذشتہ دست دیگر بیان شدند و شبت
 و لکہ جنگ میگردند و در جود ہن لشکریان پانڈوان را چنانچہ فیل منلو فر را پامال
 میکنند پامالش داد ہمیں سین و مردم پانچال بر در جود ہن دویدند و در جود ہن دو
 تیر بر ہمیں زد و شکل و سہد بودی اسہ تیر زد و راجہ پراٹ و در ویدرا شش شش تیر زد
 و پکندھی صد تیر زد و ہشت تیر در شت دمن را انداخت و جد ہنٹرا ہفت تیر
 زد و راجہ کیکی را ہفت تیر و سپران در ویدی را اسہ تیر انداخت و تیر بامی سیا
 بر فیضان و لشکریان زد و راجہ جد ہنٹرا کمان در جود ہن را ببرد و تیر بسیاری در جود ہن
 زد کہ از زرہ گذشتہ بر زمین شست و لشکریان پانڈوان خوشحال شدہ محافظت
 جد ہنٹرا مینمودند و در جود ہن کمان دیگر بدست گرفت و درونا چارج بڈ در جود ہن
 آمد و جنگ بسیار شد تا آخر روز جنگ برابر بود و درونا چارج برای فتح سپران تو
 بہا در ان خوب خوب را تیر میزد و بہت چہتر راجہ کیکی بجگ درونا چارج آمدہ تیر با
 کاری بر درونا چارج زد و یک بیک تیر بامی کاری درونا چارج را ہفت ہفت بارہ
 میگرد و درونا چارج تبسم نمودہ ہشت تیر کاری برو انداخت و او آن تیر بارانیر شکت

در جود ہن

در وجود همین در غم فرو رفت در و ناچایج تیر بر با ستر بر کمان نهاده بود که او تیر زده او را هم
 زد که در شخصیت تیر بر و در و ناچایج انداخت و در و ناچایج یک تیر بر زد که از زرد و سینه او
 گذشته بر زمین نشست و او در غضب شده و چشمان سرخ بر آورده هفتاد و تیر بر و ناچایج
 زده بهلبان او را زخمی ساخت و انواع تیر بار در و ناچایج زده مجروح ساخت و در و ناچایج
 نیز تیرهای بسیار بر او انداخت و او را بی شعور ساخت و تیری دیگر زده بچنان ساخت
 او بر زمین افتاد و در هر شش کیت پشمالی برابر در و ناچایج آمد و شخصیت تیر بر و ناچایج
 و اسبان او را به وسیله او زد و در و ناچایج کمان او را برید و در هر شش کیت کمان دیگر
 بدست گرفت و تیرهای کاری بر در و ناچایج زده مجروح ساخت و در و ناچایج چهار
 اسب او را کشت و بیت و پنج تیر بر زد و در هر شش کیت در غضب و یک تیر کاری
 و بر همه خود را بر در و ناچایج انداخت و در و ناچایج تیر او را برید و یک تیر برای کشتن آن
 انداخت چنانچه از زره او گذشته بر زمین رفت و در هر شش کیت از زخم آن تیر از
 او را به زنی افتاد و در و ناچایج بداد و سپهر در هر شش کیت بچنگ در و ناچایج آمد و در و ناچایج
 او را به تیر کشت و سهدیو سپهر بپسندید بچنگ در و ناچایج آمد و تیر با بان بسیار بر در و ناچایج
 کرد و در و ناچایج هر کس را نگاه میکرد و در یک زخم او را میکشت و بر لشکر با نده آن
 تیر بسیار انداخت و آدمیان و اسبان و فیلان بسیار با کشت پانژوان مانع بسیار
 زد و او را به چندیری و لشکریان دیگر بچنگ در و ناچایج آمد و گوید بستند چنانچه در قما
 گرومی بنده که در و ناچایج را کشته فتح میکنیم چنانچه کسی بخانه جم برود آنها بر در و ناچایج آمدند
 و در و ناچایج تیر بازده همه را بخانه جم فرستاد و لشکریان پانژوان بهم رسیدن و در هر شش کیت
 فریاد میکرد و چتر و هر از نوح پانژوان تیر از ده چندر انداخته کمان در و ناچایج را برید
 در و ناچایج در غضب شده کمان دیگر بدست گرفت و تیری انداخته چتر و سپهر با کشت
 راجه چکیتان آمده ده تیر بر در و ناچایج و هفت تیر بر بهلبان و چهار تیر بر چهار اسب
 در و ناچایج انداخت و در و ناچایج شانزده تیر انداخته دست راست او زخمی ساخت
 و هفت تیر بر بهلبان او زد که مجروح شد و اسبان او را به او زد و پلنگ نهانند پانژوان

و آنکه ایچان را عم بسیار رویداد و در روزنا چای رحیمین : آفرین میگردد و در روزنا چای
 بشتاد و پنج سال رسیده پیشه بود و کار جوانان میگردد و در وید پانژوان را همراه گرفته
 بقابله و روزنا چای روان شد و ساک رفته با رجن ملحق شد سخی میگردد که در روزنا چای کپوه
 اید و در آنجا ایستاده بود و در نوح شتا آن ترتیب نامزد و در هم بریم شد با نژوان و پانچال
 و ساک پیشتر روان شدند و آنچنان جنگ شد که حیرت افزای نظار گریان گشت و در روزنا چای
 نژوان بلند میزد و پانژوان و پانچال با نژوان شدند و در پیشتر دید که برای محافظت من
 در کین غمت و هر یک بجزیف خود رو برو شده نمیدانم که از قضا و قدر چه روی خواهد نمود
 با ببطرت همین و بسیار نظر میگردد که کسی خبر از رجن بگوید که بر بیق ارجن شکل نیست
 نمی نماید و آواز کمان گانژوی ارجن بگوش من میرسد جد پیشتر بنایت منضطر بگشت و
 با نژوان گفت که کوشن جویو بر ابر ارجن سوار است آواز سفید مژه او نیز رسیده و مردم
 او را نمکین دیده بخاطر آوردند که راجه ترسیده است جد پیشتر نظر بر ساک و گوش بر
 آواز او درشت که کسی خبر بگوید که بعد از رجن فرستاده بودم آیا او را چه پیش آمده باشد
 پیش ازین غم ارجن در شتم احوال عم ساک ضاعف شد اکنون عقب ساک کرا
 باید فرستاد و ساک را تنها فرستاده ام مردم مرا خواهند گفت که بواسطه خبر برادر ساک
 تنها در فرج مخالفان فرستاده است بواسطه زخم گفت و شنود مردم بالفعل بهم رنج
 باید فرستاد و پانچال ساک رفته است بهمیم هم برود که از رفتن او ارجن و ساک شحال
 جوانان شایسته خواهند گفت که اعتراض با کسی هست که خبر ما میگردد پس جد پیشتر بهلبان
 خود را گفت که ارا به برادر جانی که بهمیم است بر بهلبان ارا به او را نزدیک بهمیم برود
 و راجه بهمیم را گفت که ارجن بر او زحمت تو تنها در مخالفان رفته است از زخمدارم
 بهمیم گفت هر چه امر شود آنچنان بکنم راجه گفت که امی بهمیم جانی که ارجن و ساک
 رفته اند تو بهمیم برود بالفعل همین کار است که باید کرد و مرا از غم رستگاری با نژوان بهمیم
 این سخن از راجه شنیده و پیشتر و من و دیگر دوستان را طلبیده گفت که شما میداند
 که در روزنا چای چه قسم شجاع و بهادر و مهارت هست و برای گرفتن جد پیشتر چه قدرتی

سپیلند و من به طرقت که می بنیم آنقدر فائده در رفتن خود تصور نمیکنم که در محافظت اجه
 بر خود لازم میدارم و ارجن هم مرا همین طریقی گفته بود و راجه چنین میگید پس جانیکه
 جید هرت برای مردن ایستاده است من آنجا میروم الحال تو نگاهبانی راجه جید هرت
 خواهی کرد از جمیع کارها این کار ضرورت کسی را پیرامون راجه گردیدن نباید
 و هرتش و من گفت که شما بروید تا من زنده باشم بقدرت آفریدگار کسی را نخواهم گذاشت
 که گرد راجه تواند گردید بهیم سین راجه را بد هرتش و من سپرده در راجه را در وقت نمود
 روان شد و راجه جید هرتش بهیم را در فعل گرفته پیشانی او را بوسه داد و در معایج
 کرده و در اع نمود و بهیم ز یور و اسلحه پوشیده همچو برقی روان شد و بعد از رفتن
 بهیم آواز سفید مهره که شن جیوراشنیکه آواز آن سفید مهره در هر سه عالم رفت
 راجه با د هرتش و من گفت که کیشن جیور سفید مهره خود را فواخته که ز کزله در آرتن
 و زمان اقتاده بر ارجن کار صعب روداده که آواز سفید مهره او بگوش نمیرسد
 و بشوک بهلبان بهیم اسپان را در رنگ با دو بسعت دل بجلدی تمام میراند
 بهیم که آن را زمان زمان چاشنی میداد و عقرب بهیم لشکر یا خیال و سوک نیز روان
 شد و در گوشل و خیر چین و کت بهیدری و نیشیت و در کله و در دسته و بکرن و ششل و
 بند و آن بند و سوکله و در کله با بهور بزرگ ^{۲۳} و در سن و سوکیت و سوکیت ^{۲۴} من
 ویر که ^{۲۵} لوچین و ابهی و در در کرا و سوکرا ^{۲۶} و در راجه ^{۲۷} چن ^{۲۸} پسران تو با جمعیت لشکر
 آمده سر راه بهیم گرفتند و بهیم دانست که پسران دهر تراشت آمده اند چنانچه
 بر آهوان و کله کاوان حمله نماید بر پسران تو حمله برد و آنها اسلحه خود را بهیم انداختند
 و بهیم آنها را شکست داده در موج در و نا چایج در آمد و فوج نیلان را به تیر برای
 در هم گاشته پیشتر روان شد و در و نا چایج یک تیر بر پیشانی بهیم زده با بهیم
 چنانچه ارجن پرستش من کرده رفته است تو هم بر تیری من کرده برو و الا
 بی فتح من رفتن دشوار است بهیم چشم سنج کرده گفت که سپر اندر تیر چایج
 کند و وقتی دارد که فوج اندر را مالیده هر جا که اراده داشته باشد برو و من

- ۱۶: شال
- ۲: چتر سمن
- ۳: کرا اذ بهدی
- ۴: وین شانی
- ۵: دوسور
- ۶: کسور
- ۷: ویکاری
- ۸: شالی
- ۹: وین
- ۱۰: پرنوین
- ۱۱: سسور
- ۱۲: دی وینا
- ۱۳: وندارک
- ۱۴: سدر شین
- ۱۵: سسور
- ۱۶: سبوتا
- ۱۷: دی وینا
- ۱۸: چن
- ۱۹: کرا
- ۲۰: سوکیت
- ۲۱: دی وینا
- ۲۲: مو وین

از جن نیتیم که بر کشتن تو رحم خواهیم کرد من بهیم هستم تا بنید آفریدگار در کشتن تو هیچ رحم
 نخواهم کرد لیکن تو بجای پروردگاری و باجگامی فرزند تو ایم از نیت پرستاری تا
 بر زمه خود لازم میدانیم و پرستش تو میکنیم و امروز ادای تو دیگری بنیمیم و امروز
 تو اینچنین سخنان میگوئی چنانچه تو ما را دوست میداری ما هم آنچنان سلوک خواهیم کرد
 بهیم گرز خود را بگردش در آورده بر درنا چایح انداخت و اسپان ارا به و بیرق
 در درنا چایح را بر زمین برابر کرده پیشتر روان شد پس آن تو باز پیش آمده سر راه
 بهیم گرفتند و بهیم اکثری را بکشت و دیگران از سر راه گریخته رفتند و دو ساسن
 غضب شده پیش آمده بر چه را بر بهیم انداخت و دیگران نیز یک یک بر چه بهیم
 انداختند بهیم از تیرهای خود بر چه هر کدام را دو باره کرده و سه تیر زده کند بهیدی
 و سکین و دیگر که چون سپان ترا کشت و بر نندارک و امبی و در در کر ما در بوجون
 نیز کشته باز بندوان بند را معا با سو بر با و سو در سن نام سپان ترا کشته بهیم پیشتر
 روان شد و سپان تو دیگری نیت را غنیمت شمرده هیچکس مقابل بهیم نیامد
 و اسپان و ارا به بار گذاشته رو بگریز نهادند و بهیم نعره بلند کرده دست بر بازگولها
 زده آواز میب نمود و باز در فوج در درنا چایح در آمد و جمعی که در پیش فوج در درنا چایح
 بودند منظم گشتند و در درنا چایح رو بروی بهیم شد و سپان تو باز بزنگاهسانی
 در درنا چایح آمدند و تیر باران بر بهیم نمودند و بهیم قسم کنان خود را بر سپان انداخت
 و سپان تو هر اس عظیم یافته رو بگریز نهادند و از نعره بهیم اکثری از بهادران بزرگان
 افتادند و بهیم مخالفان را شکست داده روان پیش شد و در درنا چایح باز رو بروی
 بهیم آمد و تیر باران کرد که راه بسته شد و سفید مهره خود را بنواخت و جنگ عظیم دریا
 هر دو شد و از تیرهای در درنا چایح چندین هزار مردم کشته شدند بهیم گرز خود را بسک
 گرفته از ارا به بری آمده برای کشتن در درنا چایح حمله نمود و گرز خود را برابر در درنا چایح
 انداخت که با اسپان نرم شد و در درنا چایح آن ارا به خود را گذاشته بر ارا به دیگر
 سوار شده منظم گردیده باز بجای خود روان شد و از عقب بهیم ارا به شکسته را

برداشته برار را به سواری در و ناچایچ زود همچنان هشت ارابه در و ناچایچ را بار ابراهیم
شکت شکست و برار را به خود سوار گشته روان شد و با بهلبان خود گفت که حالاً
ارابه مرا بران و بر فوج در وجود من برود و راه چنان می‌رفت که از تنه رفتن او
وزختان بزمین می افتادند و از لشکریان کور روان هر کس که پیش می آمد او را
می‌کشت تا بان فوج بهوج نبسی کرت برار سیده آنها را نیز مالش داده پیشتر رفت
و بعضی بار را به تیر میزد و بعضی بار را بدست جمیع لشکریان را فتح کرده بر فوج کام بهوج
حمله آورده و یلیچان بسیار را فتح نموده بجای رسید که ساک بانگاسان جدیدت
جنگ میکرد و با بهلبان خود گفت که ارابه مرا جلد بران که ارجم را به بنیم و چون
پیشتر رفت دید که ارجم هم جنگ میکند و قصد کشتن جدی بهرت دارد و بهیم نعره
بر آورد که من رسیدم و ارجم آواز سفید مهره و نعره او را شنید و ساک ازین
هم سفید مهره های خود فواختند که شن جیو و ارجم این آواز شنیده دستند که بهیم سیده است
خوشحال شدند و خواستند که بهیم را به بینند و جدی بهتر نیز این آواز را شنیده
خوشحال شدند و دانست که هر سه یکجا شده اند فتح ارجم بشک خواهد شد جدی بهتر
بسیم کرد که آنچه در خاطر من بود بعل خواهد درآمد بر بهیم تخمین و آفرین نمود که قول ما را
راست کرد و میگفت تو که با مخالفان جنگ مینمائی یقین که مخالفانان بهریت
خواهند خورد و کشته خواهند شد و ارجم اگر چه از غم سپر اند و هناک است اما قصد دارد
که جدی بهرت را بکشد و بعد از کشتن جدی بهرت غم او فروتر خواهد شد و در وجود من از
کشته شدن برادران و از دیدن بهیم افسوس خواهد خورد و سنجی گفت که از
رسیدن بهیم و ساک ارجم را قوت دیگر شد و از هیچکس نشنیده ام که شخصی را با
برار را به و فیلیل یا بر فیلیل و اسپ را به پ زده باشد و هر تراشت گفت که ای سنجی
اگر بهیم قصد کشتن فرزندان من بکند چه کس محافظت آنها میتواند نمود پس
من پیش بهیم همچنان هستم که گاه خشک در پیش آتش سنجی گفت بهیم کمان خود را
برداشته خواست که زور خود نماید در بنیوقت کرن آمده رو بروی بهیم شد و بهیم

تیر لمبی بسیار برو انداخت کہ تمام لشکریان بلزہ در آمدند و اسپانچ فیلان را از
 نعرہ و سفید مہرہ بہیم ساعت ساعت شاشہ می آمد و شکوہ نهای بسیار بد نمود
 کرن ہشت تیر بر بہیم زد و بہیم تبسم کردہ اسچنان تیر را بر کرن انداخت کہ لوزہ
 در اندام او اقا و کرن چہا تیر بر بہیم انداخت و بہیم از تیر لمبی خود تیر لمبی کرن
 را در راہ رو کرد و کرن تیر باران بسیار کردہ بہیم را بزیر تیر نہان ساخت و بہیم تیر
 زدہ کمان کرن را برید و چند تیر کاری دیگر ہم زد کرن کمان دیگر بدست گرفت
 و تیر بسیاری بر بہیم انداخت و بہیم در غضب شدہ چنان سہ تیر بر کرن زد کہ
 خون از بدن او جاری شد و کرن بیاب شد و باز بشعر آمدہ کمان دیگر بدست
 گرفت و صد ہزار تیر بر بہیم انداخت بہیم تبسم کنان زدہ کمان کرن را برید و مہلبان
 کرن را با چہار اسپان اراہ بگشت و کرن از اراہ بز زمین آمدہ بر اراہ بر گریز
 سوار شد و بہیم کرن را ز بون ساختہ روان شد و نزدیک ارجن رسیدہ ارجن
 و بہیم و ساک یکجا شدند و در جودہن آنہا را یکجا دیدہ اراہ خود را جلد راندہ نزد
 در و ناچار آماہ گفت کہ امی در و ناچار ارجن و ساک و بہیم ترا فتح کردہ رفتند و نزد
 جدیہرت رسیدند و لشکریان مرا میکشد ارجن بہر حال رفتہ بود ساک و بہیم را
 چون گذاشتید مثل من طلوع زبون کسی ندارد و یقین من شد کہ اجل من نزدیک
 رسیدہ و ہمہ کس میگونی کہ در و ناچار در کمانداری نظیر ندارد ساک و بہیم او را
 فتح کردہ رفتند مضمی ماضی الحال چہ باید کرد و فکری فطرت جدیہرت چیت
 در و ناچار گفت کہ علاج آنست کہ الحال ما و تو برویم و محافظت جدیہرت نمایم
 چنانچہ شاہ مصلحت شکن قرار باخترہ بودید حال ہم وقت قرار رسیدہ است و جدیہرت
 دورست اگر بانڈوان جدیہرت راکت تند فتح بانڈوان خواهد شد و اگر شما می فطرت
 جدیہرت توانستید کہ دفع نصیب شما خواهد شد در آنوقت بہ پانہ دخلی بہ تدبیر
 شکن بازی برودہ بودید الحال کار شکن بہ تدبیر دخلی پیش نبرد و کار بہ تیر را و اسلحہ
 ارجن و بہیم و ساک افتادہ است و ما ہم دست از جان شستہ ایم و مردن بر خود

قرار دادیم اگر اجل رسید، باشد کشته بشویم اما سعی در محافظت جدیست باید کرد
 و بر جدیست تمامی بازم بردن و باختن باختیار سری بهگوانست تو خود برو
 و محافظت جدیست بکن و عقب تو بهادران دیگر هم خواهیم فرستاد و پانژوان
 و پانچال عقب مانده اند همین رو بروی ایشان خواهیم ایستاد و در جود هم کمان خود را
 برداشته روان شد در نوقت اتموجا و خود با متن برآه دیگر برای محافظت ارجن
 می رفتند چون نزدیک بذر جود هم رسیدند در جود هم خواست که با آنها جنگ نماید
 جود هم من می تیر بر در جود هم انداخت و بیت تیر بهلبان اوز و چهار تیر بر
 اسپان اوز در جود هم یک تیر بوق جود هم من را انداخت و به تیر دیگر زه
 کمان نیز برید و بهلبان او را بکشت و چهار تیر اسپان او را مجروح ساخت جود هم
 در غضب شده سی تیر بر سینه در جود هم زد و اتموجا در غضب شده تیر با انداخت
 سر بهلبان در جود هم را برید در جود هم نیز بر چهار سپ و هر دو نگاهبان پیش
 و پس اتموجا را بکشت و اتموجا بر آرا به جود هم سوار شد و بهلبان اسپان جود هم
 را بر تیرهای بسیار مجروح کرد که بر زمین افتادند و جان دادند و در جود هم بر تیرهای نیز
 کمان و ترکش او را برید و اسپان را مرده دیده از آرا به شکسته فرود آمده بگزید و او را
 نزد آن هر دو بر آرا به نیز بر آورده پیاده شده نزد ارجن رفتند و هر تراشت
 گفت که اولاً بهیم کرن را فتح کرده بود باز کرن و بهیم که در نزدیکی ارجن جنگ
 میکردند چگونه روداده و چه کار کردند و راجه چه پیشتر کرن را بر بهیم تا مرده
 در نواجیح ترجیح میداد و شبها از بهیم کرن خواب نمیکرد و بهیم او را چگونه مغلوب ساخت
 و آن هر دو بر آرا در ارجن چگونه جنگ کردند سخنمی گفت که بهیم جنگ کرن را گذاشته
 روان پیش ارجن شده بود که کرن از عقب رسیده تیر باران کرد و قسم کنان
 با بهیم گفت که تو کجا میروی من که حرفی تو ام از پیش من بر آورده چرا پشت خود را
 بمن نمودی برگشته با من جنگ کن بهیم تاب سخن کرن را نیاورده برگشته بر کرن
 تیر باران کرد و هر قدر پیاده همراه کرن بود همه را بکشت و اسلحه بسیاری انداخت

و تیر باران بر کرن کرد و کرن تیر بای او را زد کرد و بهیم در غضب شد و تیر با که
 مثل دندان گو ساله میکان داشت بر کرن زد و کرن آنرا بر خود نیاورد و بهیم
 هفتاد تیر و گیر بر زد و کرن را بر تیر با پنهان ساخت و کرن هم همچنین بر ارا بهیم
 جست و خیز کرد و کرن شصت و چهار تیر زده زده او را برید و بهیم حیران شده گمان
 کرن را برید و سی و دو تیر بر کرن زد و کرن هم سی و دو تیر بر بهیم انداخت با وجودیکه
 تیر بای بهیم کرن را در میان گرفته بود اما کرن اسلحه دیگر بر بهیم انداخت و بهیم اسلحه
 او را زد کرد و کرن باز تیر با بهیم انداخت و خون بسیار از بدن بهیم روان شد
 بهیم در غضب شده بیست و پنج تیر بر کرن زد و شش تیر دیگر زده گمان کرن را
 برید و اسپان ارا به کرن را بگشت و تیر بای بسیار بر کرن زد که از سینه او پرن
 گذشت و کرن بسیار بتیاب شد و ارا به خود را گذاشته بر ارا تیر دیگر رفت و غضب
 شده قصد جنگ نمود و یکدیگر قصد کشتن همدیگر کردند و بهیم سین از تمار بازی
 کرد بدن آن جنگاها آزار کشیده بود و از امانت در و پدی که بهیم بحالت کشیده
 بود آنرا یاد آورده بمقابله کرن دوید و کرن را در حصار تیر بای خود قبل کرده
 بکرن تیر باز زد و کرن نیز تیر باز زد و تیر بای بهیم را برید و نه تیر بر بهیم زد و بهیم آن را
 بر خود نیاورد و بر کرن دوید و تیر بسیاری بر کرن انداخت و کرن تیر با بهیم انداخت
 که شش جید و ارجن دیدند که کرن و بهیم جنگ میکنند و تیر بای هر دو که از کسان با
 برخی آمدند بر فیلان و اسپان و لشکریان میرسیند اکثری کشته میشوند و جروح میشوند
 و بهیم تیر با بر کرن انداخت و کرن نیز تیر باز زد و گمان بهیم را برید و یک تیر زده بهلبان
 بهیم را بگشت و بر چه بر بهیم انداخت و بهیم تیر زده بر چه را در راه برید و تیر بای
 پر مردان از برای کشتن کرن انداخت و کرن گمان خود را بدست گرفته نه تیر
 بر بهیم زد و بهیم تیر بای او را در راه برید و بهیم گمان کرن را برید و اسپان ارا به شش
 بگشت در جودهن دید که کرن زبون شده است و برخی بر او را برد و کرن فرساده
 و دومی بر بهیم حمله آورد و نه تیر بر بهیم و بهیم تیر بر اسپان زد و اسپان بهلبان بهیم را

بگشت و سه تیر زده بیریق را شکست و هفت تیر دیگر زد بهیم در غنچه بستند و او را با بھلبان
 و اسپان اما بگشت در جو و همن گریه بسیار کرد و کرن بر گرد گشت پسر تو میگردد و دیدیم تیر
 بسیاری و بر چه بر کرن زد و کرن از جا رفت و برابر را به دیگر سوار شده آید و بهیم تیر باز زد
 زخمی ساخت و نه تیر دیگر بر سپینه بهیم زد و یک تیر زده بیریق او را بر تیر
 و بهیم سین شصت و سه تیر بر کرن زد و کرن در غضب شده لبها
 گزیدن گرفت و یک تیر به سمت گشتن بهیم سین بر سینش
 زد بهیم در غضب شده بر چه آهنی کلان بر کرن انداخته هر چهار اسپان را به
 او را گشت و کرن گرز خود را انداخت و بهیم دو تیر زده بیریق کرن بریده بھلبان را در
 گشت کرن ازار به بر جسته پیاده جنگ میکرد و در جو و همن گریه کرد و خود را بگردد
 فتاد و در گره نزدیک رسیده تیر با بر بهیم انداخت بهیم تیر با می بسیار زده کرن بی شو
 ساخت و نه تیر بر در گره زده با اسپان و بھلبان بگشت و کرن برابر را به دیگر سوار شده
 تا دو گتری و رحیت ماند و بهیم سین چهارده تیر بر کرن زد که خون بسیار جاری شد و
 تیر با از سینہ کرن گذشته بزمین افتاد و هفت تیر زده بھلبان کرن را بگشت
 کرن زبون شده از مهر که بر زلفت و بیگم گمان را جا نشنی کرده با ایتا و کرن باز
 آمده سر راه بهیم گرفت و بهیم آنچنان تیری در سینہ کرن زد که کرن بی شو شد
 بزمین افتاد و بهیم روانه پیش شد و پسران تو مشاهده میکردند و در وقت دور کرن
 دور دور و در گرد و جی پسر تو زده با پوشیده بمقابلہ بهیم رفتند و تیر با در زنگ و در
 بر بهیم انداختند بهیم دید که آن پنج پسران جوان و خوب شکل آمده اند گفت پیش
 بیاید و کرن باز بدو آنها آمده تیر با می کاری انداخته با وجودیکه پسران تو تیر با می بسیار
 بر بهیم انداخته بودند بهیم آنها را در خاطر نیاورده بر کرن و دیدوان برادران
 بجهت محافظت کرن ایتا دند و تیر با می کاری بر بهیم می انداختند و بهیم بیت پنج
 تیر به آن پنجکس زده پنج برادر را با بھلبان و اسپان بگشت و آنها از ازار را به
 بزیرا افتادند و قوت بهیم در نیجا بسیار دیده شد که کرن را منظم گردانیده آن

۱ دوسسہ
 ۲ دوسسہ
 ۳ دوسسہ
 ۴ دوسسہ
 ۵ جہ

پنج برادران را بکشت و کرن باز آمد به بهیم تیر با انداخت و بهیم در غضب شد و تیر با
 بر کرن زد و کرن پنج تیر به بهیم انداخت بهیم تبسم کرده یک تیر کاری بر کرن زد و او را
 مجروح ساخت و کمان کرن را برید کرن کمان دیگر بدست گرفته تیر باران کرد که
 بهیم در زیر تیر پنهان شد و بهیم هر چهار سپ و بهلمبان کرن را کشته تبسم نمود
 یک تیر زده کمان کرن را برید و کرن از راه بر آید گرز خود را بر بهیم انداخت
 و بهیم گرز را و در راه برید بهیم هزار تیر بر کرن زد و کرن تیرهای او را زد و چنان
 تیر با انداخت که زره بهیم بریده بز زمین افتاد و بسیت پنج تیر ناوک بر بهیم زد و مردم
 حیران ماندند و بهیم تیر با انداخته زره کرن را برید و بازوی رهت کرن را زخمی ساخت
 در وجود من دید که کرن تنها پیاده ایستاده است برادران خود گفت که بعد کرن برود
 چیر واپ چیر و چیر گش و چار چیر و سر گش و مهر آید و چیر با پسران تو که همه با دران
 قوی بودند بر بهیم دویدند بهیم پسران ترا دیده پیش آمده هر هفت کس را هفت تیر
 زره بکشت و کرن از کشته شدن آنها بسیار گریست و برار به دیگر سوار شده جنگ
 بهیم آمد و با یکدیگر تیر بسیار انداختند و بهیم سی و شش تیر زده زره کرن برید و خون
 بسیار جاری شد و هر دو بی زره جنگ میکردند و باز برار به سوار شده ارا بها گردانید
 و کرن در غضب شد و تیرهای کاری انداخت و بهیم از زیر تیر پنهان ساخت و بهیم نیز
 تیر باران کرد و بسیت تیر بر کرن زد و بعد از آن تیر بسیار بر کرن انداخت و کرن نیز
 همچنان تیر با انداخت و بهیم باز تیر با بر کرن زد و کرن نیز همچنان کرد و بهیم تیر
 بر کرن زد و مردم شاد و نیز پانزدان بهیم را تحسین میکردند و جنگ کوتاه دستی دست داد
 القصد در وجود من با برادران گفت که بعد کرن رفته محافظت او نماید و هفت
 برادر در وجود من آمده تیر باران بر بهیم کردند بهیم کمان بدست گرفته هفت تیر با آن
 هفت برادر زده بکشت و تیرهای بهیم آن هفت برادر را کشته برگشته می آمدند و چنان
 مینمودند که جانوران برنده در هوا پیران میکنند بهیم از کشته شدن آن هفت برادر
 نعره مثل شیر برآورد که فتح کردم و از کشته شدن بکرن بهیم فوس خورد و نام آن

- ۱. चित्र
- ۲. अपचित्र
- ۳. चित्राक्ष
- ۴. चारुचित्र
- ۵. शरासन
- ۶. मिनायुध
- ۷. चित्रवर्मा

۱ شبنج
 ۲ شاموسه
 ۳ چیت
 ۴ چیتا
 ۵ د
 ۶ د
 ۷ چیتا
 ۸ چیتا
 ۹ چیتا

مهفت برادران در جودهن این است شترنجی شترسه خیر قیر امیر و در شتر
 بکرن راجه جادویش از شنیدن نعره بهیم شادمانه نواخته سردر و ناچار چرخ حمله کرد
 و هر تراشت از شنیدن آن سخنان آه سرد بر آورد و سنجی گفت که در شمار بازی سخن آن
 که پسران تو در حضور تو در ناچار بیاندوان و در زیدی گفته بودند و پانزده
 را غم و غصه رو بیاورد بود بهیم آتش آن غصه را در سینه خود جمع ساخته بود و امروز
 بر مردم و پسران تو بر آورده و سخنان را که بدر باشا گفته بود و شما قبول نکردید
 احوال با پسر خود نتیجه آنزای بنیید و تا امروز سی و یک پسران تو از دست بهیم
 کشته شدند امروز هر کس که بچشم بهیم می آید زنده باز میگردد و لشکریان تو در غم
 گرفتار اند تیر با کرن و بهیم با یکدیگر می زدند و هر چه به بهیم می خورد بر لشکریان
 قومی افتاد و لشکریان تو کشته میشوند سنجی گفت که بهیم و کرن با یکدیگر غضب تمام
 تیر باران میکردند و تیرهای بهیم بر بدن کرن و تیرهای کرن بر بدن بهیم می رسیدند
 و در لشکریان تو غلغله افتاد و تیرهای بهیم لشکریان تراکشتن گرفت فیلان و اسپان
 و آدمیان بسیار کشته شدند و باقی لشکریان تو رو به همت نهادند و فوج جا بجا
 شکست خورد و بهیم تیر باران پیشانی کرن زد و کرن چند تیر بر بهیم زد و تیر دیگر بر سینه
 بهیم زد و هر دو تیر باران میکردند و سنگ میزدند و جنگ برابر می نمودند و بهیم سینه
 غضب شاره کمان کرن را برید و یک تیر دیگر بر سینه کرن زد و کرن کمان دیگر
 بدست گرفت و بهیم آن کمان را نیز برید و کرن کمان دیگر بدست گرفت و بهیم
 از لشکریان فیلان و اسپان سواران را بکشت و کرن در غضب شده و بهیم
 تیر باران کرد و بهیم آنچنان تیر باران مینمود که گویا قطار کلنگ میزد و تیرهای کرن
 بر او بهیم میخورد و مثل مورد بلخ مینمود و کرن بهیم را زیر تیر نهان ساخت و بهیم
 در غضب شده بر کرن روید و کرن تیر باران کرد و بهیم تیرهای کرن را در راه
 و از تیرهای هر دو روی هوا پوشیده شد و باز کرن بهیم را زیر تیر نهان ساخت و
 صد تیر صیقل کرده بر بهیم اناخت و بهیم تیرهای او را در راه برید و بهیم تیرهای

تیرهای آهنی را بر کمرن انداخت و کمرن نیز همچنان تیرها را انداخت و کمرن تیرها زوده
 عثمان اسپان و کمان بهیم را برید و اسپان و بهلبان بهیم را بکشت و بهیم دوید و
 ارا به ساگ سوار شکرن که برق ساگ را برید و کمرن بر چپه خود را بر بهیم زد و بهیم
 بر چپه خود را بر کمرن انداخت و کمرن ده تیر زوده بر چپه بهیم را برید و کمرن بخاطر در وجود کمرن
 جنگ بسیار کرد و بهیم فریاد کرد که شمشیر زوده سر کمرن را از بدن جدا ساز و کمرن تیر زوده
 شمشیر از دست بهیم بردید و زره بهیم را نیز بردید و بهیم شمشیر دیگر گرفته بر کمرن زد و کمرن
 بترسید کمان دیگر بدست گرفت و خود را از زخم شمشیر محافظت نمود و از دین
 بهیم گند برپا و دو پوتها و چارن حیران مانند و میگفتند که چنانچه سیمغ برای کشتن باز
 می آید بهیم برای کشتن کمرن آمده است و بهیم را پیاده دیده کمرن هم ارا به گذاشته
 پیاده شد و بر بهیم دوید و هر دو در میدان ایستاده شدند و تیرها میزدند و اسلحه بهیم
 تمام شد و ارجن که فیلیان و اسپان بسیار کشته بود بهیم آنها را برداشته بجای اسلحه بر کمرن
 میزد و کمرن آن فیلیان را پاره پاره میساخت بهیم خرطوم او دست و پا های فیلیان و
 و اسپان و شران مرده را برداشته بر کمرن میزد و کمرن آنها را در راه می برد بعد از آن
 بهیم مشت قوی را بقصد کشتن بر کمرن زد و خواست لیکن عهد و قول ارجن را
 که برای کشتن کمرن کرده بود پاس آن ننموده بهیم کمرن را نکشت و با وجودیکه
 بهیم بی اسلحه بود اما کمرن بواسطه قوی که با کشتی کرده بود که بسران آن کشت
 بهیم را نکشت و کمرن بهیم را بگوشه کمان کشیده زور کرد بهیم کمان او را شکسته کمرن را
 بر سر خراج کرد و کمرن بسم کرده گفت که تو شکر خود را سیر میوانی کرد و جنگ از دست تو
 نمی آید و کار اسلحه میدانی من بعد جنگ من میاکه تو برای جنگ اطفال خوبستی
 اسی نادان تو بجنگل برو و اوقات بسبب بگلی بگذران و باز در معرکه جنگ میاید باز
 بگوشه کمان بهیم را زور میگرد و میکشد و میگفت که تو با دیگران جنگ میکردی باش
 اما بشل ما مردم جنگ کمن و در هر جا که کشتن جوید ارجن است برو که خود سالی در جنگ
 جنگ مانمیدانی تو همین نعره بلند میوانی بر آورد تو پسر باوی و کم و بیش اسلحه

تیرهای

میدانی اما کار جنگ از دست تو نمی آید تبسم کنان دست خود را در گلو می بهیم انداخت
 و چون بهیم در وقت خوردن گل برن تفلول کرده بود که روز ترا کرن زبون خواهد کرد
 ازین جهت بهیم زبون شد باو کرن گفت ای بهیم در حضور ارجن و کرشن جو بیو بر
 که مدد تو نخواهند کرد یا بخانه برو چون کرن بهیم را این سخنان بگفت بهیم تبسم کرد
 بکرن گفت که ای بدتر از چند بار مغلوب کرده ام تو چرا میفانده تعریف خود می کنی
 بزرگان فتح و شکست مه اندر هر دور را دیدند و تو از خاندان شجرت پیدا شده اگر تو دلاوری
 خود را هر سیکنی با من جنگ کشتی کن تا چنانکه کیمیک کشته شد ترا هم خواهم کشت کرن قصد
 بهیم را دریافته از معرکه غلی شد ای هتر تراشت کرن حضور سر کرشن جو بیو را از این چنین
 سخنانی درشت گفت پس ارجن تیرهای بسیار بگفته کرشن جو بیو بر کرن انداخت و
 تیر از کمان گاندویش کلنگ روان شدند و کرن را از نزدیکی بهیم جدا ساخت و بهیم
 زرد کرن را بیدیه بود تیرهای کاری ارجن بر کرن رسید کرن از اسخا برگشت و بهیم
 بر ادایه ساک سوار شد و پیش ارجن رفت و ارجن یک تیر بر کرن انداخت که
 اسوستها ما در راه برید و کرن گرنخت و ارجن در غضب شده شصت و چهار تیر
 بر اسوستها مازد و گفت که مگر زیادتاده باش و اسوستها ما گرنخت در پناه فیلیان رفت
 و لشکریان نو از آواز کمان گاندویش رسیدند و ارجن بر اسوستها دوید و اسوستها ما
 از پیش ارجن گرنخت و ارجن تعاقب نمود و برگشته فیلیان و اسپان و آدمیان
 بسیاری را بگشت و هتر تراشت گفت که ای سنجی کرشن جو بیو ارجن ساک بهیم
 یکجا شده اند و آتش در دل من زیاده شد و سینه من میسوزد و جید هرت را با
 ما جایی دیگر گشته می بنیم گناه عظیم ارجن کرده است الحال جنگی که بعد از آن شده
 بگو که ساک زبونی بهیم را دیده چه کردی سخن گفت که ساک دشمنان خود را با پامال کشت
 و در لشکریان شما هیچکس حریف او نشد البتکه نام بهادری آمده سر راه ساک گرفت
 و جنگ عظیم رویداد و لشکریان طرفین تماشا می جنگ هر دو میگردند و البتکه ده
 تیر بر ساک زد که ساک آن تیرها را بریده در غضب شده دوید و البتکه را با جها

۲۳۳

اسپ اراجه او بکشت و سر بهلبان او را برید و پسران و نسیه های او را تمام کشت
 و باز برگشته نزد ارجن آمد چنانچه پاد باران را بر دستاگ نوح شمارا نهر میت داد و
 لشکریان تو با جمعی از بهادران بگماشته بر ساگ دویدند و دوسان را پیش کرده
 ساگ را قتل کردند و ساگ نیز بازده از آن صدکس را بقتل رسانید و دستک زد
 ای راجه کار ساگ بسیار دیده شد که گاهی در مغرب و گاهی در مشرق و گاهی در جنوب
 و گاهی در شمال جنگ میکرد و هر طوت که نظر میرفت ساگ راجه گمان میدید و میشد
 مردم میپاره جنگ ساگ آمده تیرهای بسیار زدند ساگ آنها را در دو گمهی کشت و
 گزینید با مردم کلنگ جنگ کرده فتح نمود و پیش ارجن رفت چنانچه شاوروی که گاه
 میشود برکناره میزد و همچنان ساگ جنگ کرده مخالف را شکست داده نزد ارجن
 می آمد و کشتن جبهه تحسین و آفرین بر ساگ مینمود و بعد از آن جنگ و کشتن راجها
 و لشکریان کردین آمدن نزد ارجن بوقوع آمده بیان نمود ارجن گفت که او که شن جبهه
 ساگ دوست من است اما کاری خوب نکرد که راجه بد بشتر را گذاشته پیش آمده مرا
 بعد از کشتن جبهه محافطت راجه صورت الحال روز با خبر رسید فکر کشتن جبهه
 بایه کرد ساگ کار بسیار کرده مانده شده بود و قوت کم مانده و اسپان و بهلبان او نیز
 مانده شده و بهور شر و برای جنگ او بقوت تازه خواهد آمد و ساگ دریا علی خان را
 شناوری کرده آمد مبادا در آب بمقدار رسم ماده گاو غرق شود و بهور شر و از نوح
 که دروان بهادری قولیت اگر از جنگ او بجزیر بگذرد خوب است من از راجه محجب
 مانده ام که از درونا چارج ملاحظه نکرده ساگ را نزد من فرستاده است چنانچه عقاب
 در کسان می پرد و استخوان را دیده بز زمین می آید درونا چارج راجه را همچنان و نظر
 دارد اگر راجه را بجزیر بگذرد خیریت ماهه دران است و بهور شر و ساگ را دیده دوید
 آمده با ساگ گفت خوب شد که امروز تو بجهنم من در آمدی تو هر روز لان بهادری
 میزوی امروز من ترا خواهم کشت و کشتن جبهه هم خوشحال خواهد شد و در جبهه من را
 نیز خونی نخواهد ساخت امروز از تیرهای من خون تو بز زمین خواهد افتاد و کشتن جبهه

وارجن ترا بر زمین افتاده خواهند دید و راجه جدیدشتر نیز خواهد شنید و انفعال
 بسیار خواهد کشید که او ترا اینجا فرستاده است و ارجن امروز فوت تو ترا خواهد دید که
 تو بخون آلود بر زمین خواهی افتاد و از دستها میجو استم که با تو جنگ کنم و سناگ
 من امروز با تو جنگ بسیار خواهد کرد و کارهای مرا خواهی دید که ترا بخانه جم غنوا فرستاد
 و کشتن بیو و ارجن و جدیدشتر از کشته شدن تویی قوت شده جنگ را گذشته تو نمیدانی
 و ترا کشته روح همه باوران را که تو در راه کشته شاد خواهی کرد و تو چشم من آمده زنده
 خواهی رفت سناگ تبسم کنان گفت که مرا از جنگ ترس نمی آید و من میدانم
 که در سورا کشته من هیچکس نیست چندین سال است که من جنگ میکنم و هیچکس را
 فتح کرده لاشه پهنی دست بکشنا معلوم شود که از دست تو چینی بر آید و من ببر
 تو چه کار خواهی کرد و چنانچه باران آسون و کاتک نمره میکند و نمی بارد و سخنان ترا
 شنیده مرا خنده می آید من هم از مدتی میخواهم که با تو جنگ کنم و قصد من برای جنگ
 بسیار است ای بی عقل خاطر خود را جمع دار که از پیش من جان نخواهی برد و هر دو
 سخنان تلخ با یکدیگر گفتند و به قصد کشتن یکدیگر مقابل شدند و جنگ پیوستند
 و بر یکدیگر تیر میزدند و بهر شتر و بسیاری تیر با انداخته سناگ را زیر تیر نهان ساخت
 و قصد کشتن کرده تیرهای کاری زد و دوده تیر بر سینه سناگ زد سناگ آن تیرها را
 برید و به تیر با جنگ میکردند و تمامی بدن هر دو مروج شد و خون بسیاری جاری شد
 و هر دو دست و گریبان شده یکدیگر را می کشیدند گویا جان را داده داشته قمار
 می باختند و قصد آن داشتند که اگر کشته خواهند شد بگ خواب هم رفت هر دو
 یکدیگر تیرهای انداختند و لشکریان تماشای جنگ ایشان یکدیگر را و اسپان
 یکدیگر را کشند و کمانها را شکستند و هر دو شمشیر به دست گرفته از راه به زیر آمدند
 و از روی غضب شمشیر با یکدیگر می انداختند و هر دو مانده شدند تا دو گوی
 همچنین جنگ میکردند گاهی جدا شده می نشستند و نفس رست کرده با جنگ
 مینمودند و از زخم شمشیر با سپهر بریده شد بعد از آن بجنگ مشت در آمدند

سه بله در رنگ جاموش بر یکدیگر میزدند و قصد می نمودند که یکدیگر را بر زمین زنند که
 همچو کشتی گیران پای بر پای و شکم بر شکم میزدند و یکدیگر را چنخ می دادند و کوردان
 جادوان تماشای جنگ ایشان میکردند چون اسلحه ساک که شد کشتن جو با جرن
 گفت که بر جمیع بهادران ساک غالب بود الحال به بین که پیاده چگونه جنگ
 میکنند و فوج کوردان شکسته برای خاطر تو پیش آمده است الحال او را با بهور شر و
 جنگ دست داده با بهور شر و ابر برای نیتوانند کرد درین ضمن بهور شر و اساک را
 گرفته بر زمین زد کشتن جو و ارجین میبیدند کشتن جو با ارجین گفت که ساک را
 بهور شر را زبون کرده است و ساک مانده شده شاگردت نگاهبانی او بکن
 تو گذشته دشمنان هستی کاری بکن که بهور شر و اساک را نتواند کشت که رو برو
 تو آمده است چنان بکن که محافظت ساک بشود و در کار فریاد بخاست که بهور شر
 ساک را با بر زمین زد و مویای او را گرفته شمشیر بر آورد و پای پسته ساک گشت
 و جو هست که سر ساک را به برد ساک سر خود را بیار میزد و مثل چنخ کلال می گردانید
 و دست بهور شر و ابر میگرد و باز کشتن جو با ارجین گفت که ساک چگونه بست بهور شر
 که قنارست و شاگردت ارجین بهور شر و او را در دل خود آفرین نمود و گفت بهور شر
 بغایت تویت در دل خود پرستش بهور شر و او نمود و با کشتن گفت ای کشتن جو چنان
 نظر من بر جید است که کار بهور شر و ابر من نمی آید لیکن بگفته شما فطرت
 ساک میکنم تیری بر بازوی بهور شر و او زد و دستی که شمشیر بر آورده بود از بازو
 برید و شمشیر از دست او افتاد بهور شر و او را از بازو کشید و ساک را از دست گذاشت
 و ارجین را حرف درشت گفتن آغاز کرد که من بچنگ حرف دیگر بشنول بودم تو دست
 مرا بریدی کار زبون معل آوردی که نظر من بر ساک بود تو دست مرا بریدی
 پیش جید شمشیر که نام راستی و در هر دم خود را اظهاری خواهی کرد که من بست بهور شر و او
 بچه روش بریدم محکوم میشود که کشتن جو ترا مصلحت داده باشد از اسلحه مها و بچه
 اندر و در نا چایج و که پا چایج گذشته کاری کردی که همه ترا نفرین خواهند کرد و چندین

جای گشتن دشمن روان داشته اندامل و قتیکه مست باشد دوم هر اس خورده بود
از ارا به بزیر آمده چهارم نپاه آورده باشد بهادران چنین نمی کنند که تو کردی کلین
مردم زبون است که از تو بود وقوع آمده این کار بی مردانه کردی مردنیک که کار مردم
زبون کند بفایت ناپسندیده است نهایتش تاثیر صحبت است از تعلیم کم گشتن چنین
اینچنین بعل آوردی هر کس بصحبت شخصی که باشد کار را موافق صلاح دید او میکند
تو از پشت راجه توله شده بودی و در مردم نام به بگویی بر آورده این کار را تو برای حاکم
سالک کردی از تو این کار نمیشد بگفته گشتن جو بعل آوردی گاهی نبوده است شخصی
با دیگری جنگ بکند و کسی از پشت دست او را ببرد اما گناه تو نیست گناه گشتن جو
که تو صحبت آن و غلبه از برابر سوار شده آنانکه از در هم و راستی گذشته کارهای زبون
میکند همه کس آنها را لعن و طعن میکنند تو مثل آنها کار کردی بهوش و اساک را کرد
تیر و کمان را بدست چپ بر زمین نهاده پشت که جگ و در میان کرده جان را
از تن بد آورده و تصور نموده جان خود را بهوم میکرد و چشم بر آسمان داده انگنگ
را تصور نمود و بید خواندن گرفت و بطریق منیشتران تصور میکرد و لشکریان
کو روان و گشتن جو را جرم میدیدند و لشکریان بگشتن جو طعن میکردند و بهوش و اساک را
تخمین نمیدادند و جرم شنیدند که پسران و هر تراشت بمن طعن میکنند گفت که مرا چه
راجا میداندند که خلاف قاعده هیچکس را نمی گشتم مگر شخصی که حرفت آن شخص را سلطه
شده باشد و بی اسلحه را گشتن روان نیست و آن کس بی قاعده او را کشته باشد از
گشتن او عیب نمیکند و ظالم را گشتن جا نداشتند اندامین مرد سالک را که بی اسلحه
و پیاده شده بود بان طریق میکشت من من برای بد عمدی او داده ام و باز اولی را
بریده ام اول و برم را بدانید بعد از آن بد بگویند و قتیکه شما شش کس حلیج شده
ایم من را که پیاده بی سلاح بود گشتید در آن زمان و هر شاکا کجا رفته بود بهوش و اساک را
آن سخن را شنیده چیزی نگفت و از جرم گفت من چنانچه با بهیم و نکل و سهد میگویند
و اتحاد داشتیم همچنان با بهوش و اساک دوستی داشتیم اما چون مرا گشتن جو فرمودند

فرموده کشتن حیوان کار کردم جا یکم مردم اهل خیر میروند بهور شر و نیز آنجا خواهد رفت
 سائک شمشیر گرفته سر بهور شر و از آن زن جدا کرد و لشکریان فریاد کردند هر چند
 کشتن حیوان جن و بیم و جید است و اسو ستمان و کرا پا چایج منع کردند سائک
 شنیده ناشنیده کرده سر او را بریدیم همه کس سائک را نفرین کردند و گفتند که این
 از جن کشته بود و سده و چارن و دو تو ما بهور شر و او را دیده تحسین میکردند و بعضی میگفتند
 که تقدیر چنین زفته بود سائک گفت شما که مرا منع میکردید که سر او را ببر شما که
 زنه جمع شده پسر سهد را را کشتید و هم شما کجا زفته بود او را بر زمین انداخته بود
 و پا بر سینه من نهاده میخواست که مرا بکشد اگر منیشری بخین کار میکرد و بشار
 و بدست افتد او را هم میاید کشت و این حرفها که شما بیکوشید از راه بی خصلی است
 من من این کار دانسته کرده ام و از این تیری که زود برای دوستی من زد و مرا از جن
 نگا داشت بالیک رکبیش گرفته است زن را کشتن خوب نیست اگر محنت بسیار بود
 رسانیده باشد آن زمان هم زن را نباید کشت زنی که بجهانیاں آزار رساند از
 کشتن او هیچ گناهی عائد نمیشود و این مراتب را من دانسته سر او را بریده ام
 کوروان و پانزده ان از طعن سائک سکوت در زدیدند و بهور شر و موافق شجاعت
 و بهادری خود بعالم علوی رفت و هر تراشت گفت که سائک تمام لشکریان در و ناچار
 و کرن و دیگران را فتح کرده زفته بود او را بهور شر و چگونه زبون کرد و سنج گفت که از
 تفاعل مهادیو بود تفصیل آنرا میگویم که دیوکی دختر دیوکی یعنی برادر او که سین را
 سیمبر کرده بود زشتی پدر سائک دیوکی را برای بسدیو در مجمع جمیع را جا همه را فتح کرده
 گرفته و برابر با خود نشانده که سوخت پدر بهور شر و را خوش نیامد و در میان شنی
 و سوخت تا دو پیر جنگ شد که شنی غالب آمده موی سر سوخت گرفته بر سینه
 او لگندده او را زنده گذاشت سوخت زفته عبادت مهادیو کرد و مهادیو برو
 خوشحال شده گفت که هر چه مراد تو باشد بجواه سوخت گفت مرا بسری ده
 که پیشینی را در حضور را جا لگد بر سینه زنده مهادیو تفاعل داده که چنین خواهد بود

چون بهر شروا قوله شد همیشه در صد و این بود اما امروز بر ساک دست است
 و بر و غالب آمد که بر سینه ساکن زد و گریه ساک چنانست که دیوتا و در او گون
 رافح میتواند کرد و مثل او پیش ازین شخصی نگذشته و نه بعد از او کسی خواهد بود
 از بر همان چیزی نیک گرفت و بر همان را چیزی میداد و بهر کس که چیزی میداد و بر
 نمی آورد حقیقت ساک نیست و بر تراشت گفت که بعد از گذشته شدن بهر
 چطور تنگ شد از این بگویند میگوید که ارجن بگوشن جیو گفت که حالا را چرا
 بر سر جیدیت بران و قول مرا راست کن که من جیدیت را بکشم که آفتاب
 نزدیک بغروب رسیده و کوروان بسیار محبت محافظت او مانده اند کاری
 بکن که آفتاب فرو زود و قول من راست شود آنچه ان توج فرمایند آسپان
 مرا جلد برانید که من جیدیت را بکشم که من جیو آسپان را مقابل جیدیت بران
 و نگاهبانان جیدیت مقابل ارجن آمدند اول در جودهن و کرن بر که سین
 و مثل و اسوتها ما و کر پا چایج و جیدیت روی ارجن شدند و ارجن
 چشمان سرخ کرده جیدیت را دید و در جودهن بگرن گفت که ارجن برای
 کشن جیدیت می رود هر قوتی که داری بروی کار بسیار که ارجن جیدیت
 را نمواند کشت که روز بسیار کم مانده است چون آفتاب فرو خواهد رفت نتخ
 نصیب ما خواهد شد چرا که ارجن قول کرده که اگر در روی آفتاب جیدیت
 را نکشم خود را در آتش بسوزم و از سوختن ارجن بلای عظیم از سر ما دور شود
 که بی ارجن پانڈوان خود کشته خواهند شد و بعد از مردن پانڈوان روی زمین
 و تمام کوهستان تبخرف ما خواهد بود در آد سری گویند از زبان ارجن آورده که اگر در روی
 آفتاب جیدیت را نکشم خود را خود بسوزم و محفل او را تقدیر برده بود که این
 شرط کرده و شدنی و ناشدنی بدست و گیریت ارجن چنین شرط کرده است و
 ارجن در زنده ماندن تو چگونه جیدیت را خواهد کشت و مثل و کر پا چایج و اسوتها ما
 هم هستند و من و دو ساسن نیز نگاهبانان اویم اجل ارجن نزدیک رسیده است

اگر در دو گزشتی هر یک جنگ خواهیم کرد آفتاب فرو خواهد رفت و ارجن جدید هرت را
 بخود بدگشت من و دیگر باوران همراه توام جنگ بکن کرن چون این سخنان از
 در وجود من شنید گفت در جنگ بهیم تیرهای قومی بمن رسیده هر قدر قوتی که در من
 مانده باشد جنگ خواهیم کرد و در محافظت جدید هرت تقصیر نخواهم کرد و قتی که من
 بجنگ آمده تیرهای کاری خواهیم زد جدید هرت را ارجن از کجا خواهد یافت امر و
 جنگ من و ارجن عالمیان خواهند دید در وجود من و کرن درین گفتگو بود که ارجن
 لشکریان شمار از بون کردن گفت و تیرهای زده خرطوم غلیان و بازوهای اسپان
 بریدن و بهادران و غیر آنها را کشتن گرفت و خون بسیار جاری شد چنانچه کافه جنگ را
 آتش میوز و ارجن لشکریان ترا آنچنان بسخت و از یک طرف محافظت ارجن
 ساک و از طرف دیگر بهیم میگرد و ارجن لشکریان شمارا سوخته نزدیک جدید هرت
 رسید و در وجود من و کرن و شل و هوسها و دیگر با چاچ و جدید هرت یکجا شده ارجن را
 قبل کردند و جدید هرت را عقب نگاه داشته با ارجن بجنگ پیوستند و غرور آفتاب را
 میخواستند و آفتاب بسرخ درآمد و کمانها بدست گرفته تیرها بر ارجن انداختند
 و ارجن بعضی تیرها را در پاره و بعضی را سه پاره میساخت و اسوسها را مقابل
 ارجن آمده ده تیر بر ارجن و هفت تیر بر کشتن جو انداخت و جمیع کور و ان
 جدید هرت را در میان گرفتند و محافظت نمودند و کمانها میکشیدند و تیرها
 می انداختند و ارجن تیرهای اسوسها را از خود دور کرد و نه تیر بر بگنان و اسوسها
 بیت پنج تیر بر ارجن انداخت و بر کمانه سین هفت تیر زد و در وجود من بیت تیر و
 کرن و شل سه تیر زدند و هر مرتبه نعره بر آورده تیرها بر ارجن میزدند و حلقه
 را باها بر ارجن بستند و میخواستند که آفتاب زود فرود و از هر طرف بر ارجن
 تیر باران کردند و اسلحه دیوتها و گند هر پان آنچه نزد آنها بود همه انداختند
 و از بدن ارجن خون بسیار جاری گشت و ارجن لشکریان را تیرهای زده شکست داده
 رو برو می جدید هرت رفت و کرن آمده در میان جدید هرت و ارجن با شمشیر

وارجن ده تیر در سینه کرن زرد و سنگ سه تیر بر کین انداخت و ارجن هفت تیر کوی
 زد و کرن هر سه را هفت هفت تیر زد و ارجن صد تیر بر تمام بدن کرن زد و کمان
 او را برید و کرن کمان دیگر بست گرفته هشت هزار تیر بر ارجن زده ارجن از تیر نهان
 ساخت و ارجن تمام تیرهای کرن را زد و یک تیر همچو روشنی آفتاب بقصد
 کشتن کرن انداخت و هوستها ما تیر از ده چند زده تیر ارجن را پاره پاره ساخت
 و کرن باز تیرها بر ارجن انداخت و آنچه ارجن کرده کرن هم بعل می آورد از بسیار
 تیرهای روی هوا پوشیده شد و ارجن میگفت من ارجنم و کرن میگفت که کین نام
 و هر دو یکدیگر را اینچنین تیر باران میکردند و در جودهن با نهادن خود گفت که بود
 کرن رفته محافظت او نمایید و ارجن چهار تیر زده بر چهار اسپ کرن را کشت
 و سه سبیلان برید و کرن را نیز تیر نهان ساخت و کرن از زخمهای ارجن بی شعور
 شد و هوستها ما کرن را برابر با خود سوار ساخت در نیوقت شل آمده سنی تیر
 بر ارجن زد و آنچه ارجن جواب تیرها داده آنها را سه تیر زد و هشت تیر دیگر بر
 هوستها زد و نعره بلند بر آورد و آنها میخواستند که نوعی شود که آفتاب فرورود و
 جید هرت زنده بماند همه جمع شده با ارجن جنگ میکردند ارجن اینقدر تیر باران کرد
 که لشکریان شما در هر اس آمده و آنها قصد داشتند که ارجن را بی شعور سازند
 و ارجن را مطلب این بود که در جودهن راکشته بادشاهی خود بگیرد و مخفی که در
 جنگل کشیده بود بیا آورده از کمان گانده بود آنقدر تیرها انداخت که راه هر چهار طرف
 مسدود شد و گزرو موصل و بر چوای لشکریان راکشته بر زمین انداخت و ارجن
 تیرها زده نیلان و اسپان و آدمیان راکشته بک جرم فرستاد و ارجن صورت خود
 چنان میب نمود که همه بتیاب شدند و هیچ کاری از دست آنها نمی برآمد و همه را مجبور
 ساخته بر جید هرت دوید و شصت و چهار تیر بر جید هرت زد و جید هرت تیرهای ارجن
 را بر خود نیاورده تیرهای کلان بر ارجن زد و ارجن همه تیرهای او را در راه
 برید و آفتاب جلد شد که بغروب رود و کرن جو گفت که سلطان دشمن را برید

۲۷۸۵۷

نوش
خطاب
یعنی
مراد از
۱۲

به شمشیر در جایی دیگر چه منیرنی که آفتاب بکوه غروب رسید کشتن جدیدت را ازین
 بشته که برید چه پتیرید به بدیست را عالمیان میدانند که بعد از محنت جدیدت با ایست
 و از آسمان آوازی برآمده که سپ تو در قوت و شجاعت بزرگ خواهد شد و با دشمنان
 جنگ خواهد کرد و هر که سر او را خواهد برید و از دست هر کس که سر او بزمین خواهد افتاد
 سر آن کشته همان ساعت صد پاره خواهد شد و این خبر را با قوم خود گفت جدیدت
 را بر تخت سلطنت نشاند خود بجهت ریاضت و عبادت بجهل رفت و عبادت بیا
 میکند و برکناره کور چه عبادت میکند سر جدیدت را بریده به تیرها آویزان بیندازد
 که در جایی که برید چه عبادت میکند سر جدیدت در دست او بقیستد اگر سر او
 از دست آید بزمین خواهد افتاد و سر تو نیز صد پاره خواهد شد ارجن تبری که نهاد و یومی
 داده بودند آنرا بر آورد و افسون بران خوانده بر سر جدیدت انداخت و آن تیر
 در رنگ باشد که برای گرفتن جان فوسی برود جلد زفته سر جدیدت را برید و ازین
 آن سر را چنان انداخت که جایی که برید چه پتیرید با خودیش تو عبادت میکرد و سندی
 میشود و دستها بر داشته از سری به گوان در خوست میشود سر جدیدت با کندن
 در از بردست برید چه پتیر که چشمها پوشیده بود و آفتاب و از هیچ ندانست که بردست
 چه افتاد و از آن بزمین انداخت فی الحال سر برید چه پتیر نیز صد پاره شد و نام لشکریان
 حیران ماندند و کشتن جوی تعریف ارجن نمودند و پسران تو که این کار را دیدند
 در اختیار بگیرد و آیدند بهیم سین بخاطر آورد که راجه جدیدت و لشکریان با آن درون
 را از کشتن جدیدت آگاه سازم سفید مده خود را بنواخت که در زمین و آسمان
 مخلقه برخاست راجه جدیدت این آواز شنیده دانست که ارجن جدیدت رکشت
 راجه جدیدت خوشحال شده فرمود که شادمانه بنوازند و در غروب آفتاب با در و ناچار
 بجنگ پیوستند و در ناچار با قوم سونگ جنگ میکرد و جنگ غالبان می نمود
 لشکریان ترا ارجن کشتن گرفت و از کشتن لشکریان تو میدان خالی شد و هرگز
 گفت که بعد از کشتن جدیدت مردم ما چه کردند آنرا با من بگوئید گفت که بعد

از گشتن جدیدت که با چایج برای جنگ ارجن آورده تیر باران کرد از جن تیر با انجته
 تیرهای که با چایج و اسو ستهما را زد که در کپاچایج از تیرهای ارجن مجروح شد و برابر او
 تکیه کرد و بهلبان او را از معرکه بدر برد و اسو ستهما مقابل ارجن آمد و بدر بر او در پیش
 گفته بود که در جود من و طالع نحس قول شده از شومی آن پسر تمام خانواده تو خراب
 خواهد شد و بر هم خواهد افتاد و در هر تراشت شنیده ناشنیده نموده بود عاقبت آنچنان شد
 و در آن شب تاریک روی کیدگیر را نمیدیدند و از شناختن آواز با حریف جنگ میکردند
 بنا بر آن جد نهتر فرمود تا چراغ بر شعل بیارند و جنگ اندازند و دیوان از بس شوق
 تا شارب خاستند و در رنگ غول بیابانی چراغها در دست گرفتند و از بسیاری روشنا
 آن شب همچو روز روشن بود کوروان نیز مشغلهما بر افروختند بر تبه که بر سر هر ارا به
 چراغ و بر فیل هفت و بر اسپ دو بر برق یک چراغ افروخته بودند و روشنائی چراغ
 و ز روزی که در دست و بازوی را جدا بود باعث مزید روشنی بود و شمشیر و نیزه و برقی
 میدرخشید در نیوقت هر مردم را برایشان و بیگانه اطلاع شد و فرق در میان دست
 و دشمن پیدا شد کوروان انواع را از سه نو تقسیم کردند بکرن و خیر سین و دورسان
 و در هر کس ویر که با بود و نه با بود را همراه در و ناچایج ساختند تا یکجا باشند و جانب
 دست راست در و ناچایج سپر باروک یعنی کرت بر او بجانب پیش را گذاشتند
 بهاداران دیگر را پیش روی او تعیین نمودند و پانژوان و نهتر و من را بمقابله
 در و ناچایج خستادند و ارجن را بجنگ کرن و بهیم سین را بمقابله در جود من همه
 پانژوان اتفاق نموده بر سر در و ناچایج رفتند و گفتند که در و ناچایج در میان
 کوروان زبردست است اعلی از و خاطر جمع باید نمود و کوروان همه جمع شدند و جمله
 بر راجه جد نهتر آوردند و چندان جنگ درین شب واقع شد که مردم گمان بردند
 که مگر درین ساعت تمام ایشان کشته و مرده خواهند شد و سهدیو بوعزم گرفتند
 در و ناچایج روان شدند ناگاه کرن سر راه او گرفت و میان هر دو جنگ واقع
 شد و میان سهدیو و در و ناچایج مفاصل گشت پس بهیم بزد سهدیو آمد و با کرن

१ विकारी
 २ चिनसेन
 ३ दुःसाशन
 ४ दुर्धर्म
 ५ दीर्घबाहु
 ६ आहा
 ७ बाहु

प्रतिविन्ध

بنیاد جنگ کرد و در وجود من بگویم که آن آمد و تیر با برهیم می انداخت و نکل با نکل
مصاف می نمود و سگوندی باشل و پریش بند با کراچاچ و کمر و که با دوساسن و
استحما در حضور در و ناچاچ بر صفت اعدا تیری انداخت و در و ناچاچ هر جا
نظر بر چند مشهر گماشته او را می طلبید تا زنده برست آرد ازین سخن در پاره ناچاچ
رسانید و در میان او و راجه واسطه شد در نیوقت انبش و یو جنگ اجن آمد و
و در هر شش و من با و و ناچاچ جنگ میکرد و سدیو سپهر جراسنده و دوساسن رو بود
شدند و تیر بسیاری انداختند و هدگیر را مجروح کردند آخر سدیو اسپان ارا به دوساسن
گشت و بریش را انداخت و دوساسن پایاده کرد و شمشیر برهنه کرده خواست که دوساسن
بکشد در نیوقت برادران دوساسن بگویم که او آمدند و با سدیو بنیاد جنگ کردند و
سدیو بر اکثری از ایشان غالب آمد و ایشان دوساسن را برداشته از پیش سدیو
گرفتند و سدیو بوق فتح بخواست و پانڈوان خوشحال شدند آن شب فیل سوار
با فیل سوار و پیاده با پیاده و سپ سوار با سپ سوار غنیمت بودند و بهر انواع سلاح
جنگ میکرد و سپر لاروک یعنی کرت بر با جدمشتر رو بود شد و کمان راجه شکست
و راجه کمان او برید و در میان این هر دو حرفت رود بدل بسیار شد عاقبت مشط
از پیش سپر لاروک زبون شد و گرنخت راجه چون بی سلاح شد خود را در پناه بهیم برد
و کمر و که با استحما مقابل شد و تیر محکم بر استحما چسان زد که بهوش افتاد و
کوروان آواز بلند زده پیش استحما آمدند و او را در حرفت و حکایات گرفته
تقویت میدادند و استحما بعد از دو گتری بهوش آمد و تیری چند بر کمر و که زد و
انتقام خود کشید که او هم تا ویر بهوش بود و استحما در نیچال خنزه بلند کرد و
کمر و که تا ویر بهوش افتاده بود کوروان خوشحال شدند پس بهیم بد و سپر خود
آمده و از نیچان ب در وجود من بد و استحما آمده با بهیم جنگ عظیم کرد و بهیم کمان
و در وجود من را به تیر شکست و در وجود من کمان بهیم را شکست چنانچه چار چار کمان
بهیم و در وجود من دران حله شکست و بر زمین انداختند بهیم چون دید که تیر و کمان

بسیار

१ मन्दक

سودمند نیست نیزه بدرجودهن انداخت او آن نیزه را در هوشکت بهیم گرز خود را گرد سرگردانید در جودهن دید که گرز آهنی بهیم سر جا که می افتد ارا به راس اسپان و سواران و محافظان زره دره میسازد فی الحال ازارا به خود را بزرگ انداخت و ازارا بجا بر ارا به نندگ رفت و گرز بهیم ارا به را شکست و اسپان و نگا به با نرا بکشت بهیم در حالت گرز در جودهن خنده تهنه کرد و گفت که مردان این چنین نمیگزینند چنانچه تو گزینتی پانده و ان پیش بهیم جمع شدند سهدیو پیشتر تک شده حمله بردند و بجای کرد که او را زنده بگیرد پس کرن واسطه شد و سهدیو را بخود مشغول گردانید و نه تیر بر سهدیو زد و کمان او را شکست سهدیو کمان دیگر گرفت و تیر بار کرن زد و کرن چون حرفت غالب دید با او جنگ میکرد تا آنکه برق او را شکست و اسپان ارا به اش را بکشت سهدیو پیاده شده بزرگین ایستاده نیزه بر کرن انداخت کرن آنرا در میان راه شکست پس سهدیو گرز حواله او کرد آنرا هم بیکار ساخت پس ارا به را بقوت تمام جانب کرن انداخت آنرا نیز شکست چون سهدیو تمام فنون خود را کافر نمود و بر کرن بیج کار گزینا می داشت که کرن با حرفت ست کرن گفت که تو خرد سالی مناست انیت که با طفلان جنگ کنی و با او تادان و پیش خدایان زنها را اوب باشی در مقابل ایشان من بعد نیائی که زنده نخواهی ماند چنانچه پیش من آمده بودی اگر کسی دیگری بود ترا بجان میکشت اما چه کنم که مادر کننتی بطریق گدائی در کناره گنگ از من التماس نموده بود که چون دست یابی پسران مرا نکشتی و من با او وعده کرده بودم مقید برگشتم تو نمیشوم حالا تو بخانه برو دیگر سنجک میا سهدیو ازین گفتار کرن بسیار منفعل شد و بزود من میگردد و میگفت اگر این تصور درست نکند زندگان بر من وبالست بعد از ان سهدیو رفت و بر ارا به در هشت دهن سوار شد و بر ارا به برات که شانیک نام داشت بعد آمده باشل رو برو شد و شل پیش از آنکه شانیک بیاید در راه نه تیر محکم انداخته ارا به و اسپانش را انداخت و او را پیاده ساخت و تیر لومی دیگر

بر راجه برات نزد که بهیوش افتاد پس راجه برات را مردانش برابر به و گیرانندخته
 از معرکه بیرون بردند و شتایک بجال خود ماند و چون کرشن جوید و ارجن دیدند که
 شل غالب آمده با ارجن طرح جنگ انداخت ارجن سلاح او را بیکار ساخت و
 کمان او را برید و اسپانش را با ارباب بزمین انداخت و چتر و بریش شکست
 برو غالب آمد و چند تیری چنان زد که شل بگریخت و از نظر غالب شد و شکست
 بر کوروان افتاد و ارجن کوروان را اگر نریزند چتر سین در مقابل صدف ارجن
 و شتایک پس شکل بجنگ چتر سین رفت و تیر بسیار بر سین چتر سین زد و چتر
 کمان او را شکست و جوشن او را چاک چاک کرد پس شتایک کمان و گیر گرفت
 و تیر او را زد و چتر سین باز به تیر بلالی کمان او را برید شتایک او را از پای ساخته
 او را با ارباب سپر باروک سوار شد آن جنگ همین طور ماند آدمیم بر سر قصبه در وید
 بر که سین چون آن هر دو جنگ مشغول شدند و هر شت و من سپر در وید جنگ
 بر که سین سپر کون برخواست و هر شت و من شصت تیر بر سین و بازوی او انداخت
 و بر که سین نیز تیر بسیار او را انداخت و جنگ عظیم در میان ایشان واقع شد
 چنانچه هر دو کس غرق خون گشتند و تیرهای ایشان از هر طرف از هزار و صد هزار
 متجاوز میشد درین وقت در وید از جانب سپر خود تیر بسیار بر بر که سین انداخت
 و بر که سین تیری که پیکان طلا داشت بر آورده کمان در وید را برید و در وید کمان
 و گیر بدست گرفت و باز بر که سین را به تیر گرفت و بر که سین قوتی که داشت
 کار فرموده تیری محکم بر سین در وید زد که بهیوش افتاد و بهلبان او را از
 معرکه بیرون برد و بر که سین غالب آمده و صفهای در وید را بریشان ساختن
 گرفت و همه را اگر نریزند که باز پس نمی دیدند و بعضی در عین گریز زره و
 یکیم بریده می انداختند در میان چندین هزار راجا بر که سین این چنین
 فتح کرد که از هر گوشه فریاد و فغان برخاست و زبان تحسین بر و کشا و دیگر بر کسین
 بان فتح اکتفا نموده بجنگ جدیتر رفت و دوساسن با پرت بند مقابل شد

و بسه تیر پیشانی پرت بند را مجروح گردانید تا غرق خون شد و او به بخت تیر پیشانی
 او را مجروح ساخت و دو ساسن از روی اعتراض اسپان او را به پرت بند را به بلبلان
 بکشت و بیرق او را انداخت و جنگ میان آن هر دو کس قائم ماند و درین حالت
 که با چاچ و سکندی بنیاد جنگ کردند سکندی از پیش که با چاچ گریخت و از
 گریختن سکندی ترس و مردم با پنچال افتاد و از پیش که با چاچ گریختن آن
 آن طور جنگی کردند که پدر سپر او بر او را میکشت و از هدیگر ملاحظه نشدند
 و روزا چاچ آمده با دهرشٹ و من مقابله نمود و جنگ قوی در میان ایشان شد
 کمان دهرشٹ و من از تیر و روزا چاچ بریده شد و روزا چاچ او را گذاشته پیشتر
 رفت و دهرشٹ و من کمان دیگر گرفته تیری انداخت و درین اثنا نظرش بر
 وجود من افتاد و او را به تیر گرفت در جود من به تیر کاری کمان دهرشٹ و من
 برید و نکل و سوبل جنگ میکردند و چندان تیر اندازی مینمودند که تیر مثل باران
 می بارید عاقبت سوبل تیری رسید و نکل زد که ساعتی بهوش افتاد و چون بحال
 آمد به تیر سوبل راجع اسپان بزود کمان او را برید و او را به بزمین افتاد و چون
 نکل بر سوبل غالب آمد او را فتح نموده پیشتر روان شد و سکندی چون از پیش که با چاچ
 مغلوب شده پیشتر رفته بدروزا چاچ مقابل شد و با او بنیاد جنگ کرد که با چاچ بجنگ
 زود را میتوان زد بر سکندی رانده آمد و از غزوری که داشت او را در نظر نیامد
 سکندی درین مرتبه بجهد جنگ کرد و کمان که با چاچ را برید و که با چاچ نیزه برد و
 سکندی نیزه او را در هوا به تیر شکست که با چاچ مرتبه آخر کمان دیگر بدست گرفت
 و سکندی را از تیر نهان ساخت و چنان از روی اعتراض حمله بر آورد که سکندی
 باز از پیش که با چاچ گریخت و کوردان حمله بر پا نمود و آن آوردند و کاشی بسیار در
 میدان واقع شد و کرن را با دهرشٹ و من جنگ افتاد و ساک بجانب
 دهرشٹ و من رسید کرن دهرشٹ و من را گذاشته با ساک جنگ میکرد و هر نوع
 تیری که ساک می انداخت کرن بهمان نوع جواب میداد و چنانچه ساک اگر تیر

آتش بار سردیاد کرن نیز همان طور تیری انداخت درین اثنا بر کوه سین سجد و پدر
 آمده تیر بر خاک انداخت ساک چنان تیری بر بر کوه سین زد که از تیران گشته
 بزرگین افتاد و چنان بیوش شد که کرن خیال کرد که او مرده است چون کرن
 پسر را بدین حال دید آتش از نهاد او بر آمد و از غیرت و غضب تیر با بر ساک
 انداخت و در طلب انتقام زخم پسر بود که از ساک بکشد و ساک او را چنان به تیر
 گرفت که کمان کرن را برید درین حالت بر کوه سین بحال آمد پدر و پسر هر دو کمان
 دیگر بست گرفته با ساک جنگ می کردند و سهدیو پسر جرابنده یک باک ساک آمده
 با کرن و پسرش جنگ مشغول شد که دران جنگ مغلوبه بسیاری از بہادران نامی
 از جانبین کشته شدند و خلق بسیار تلف گشت درین اثنا که کرن با سهدیو و ساک
 جنگ میکرد و از چاشنی کمان ارجن بگوش کرن رسید و کوروان نیز آن صد را
 شنیدند و ہوش از دلہامی ایشان برفت و گفتند کہ باز ارجن پیدا شد کرن با
 در جود ہن گفت کہ ما را با ساک کار افتاده و ہنوز این امر شخص نشدہ حالاکہ ارجن
 از دور می آید خلل در افواج ما خواہد کرد و تا ایضا بیکہ علاج ارجن بکنی و ساک و سهدیو
 در مردانگی مثل ابھمن اند بلکہ زیادہ از و از حال ایشان نیز غافل نباید بود
 در جود ہن گفت سر آہ کار در صفت پانڈوان ہمن سد کس اند ساک و دہرشت ہن
 و سهدیو پسر جرابندہ پیش از آنکہ ارجن نزدیک برسد تو این دوسہ کس را از پیش
 بردار بعد از آن ارجن سهل ست پس در جود ہن باشکن گفت کہ دہ ہزار فیل را با دہ ہزار
 در کھ و سباہ و دہ ہزار ہرن بگیر و بمقابلہ ارجن و بہیم و کھل و سهدیو برو و آنہا را پیش
 بند و وان بند و شکن آن جماعہ تازہ زور و فیلان صفت شکن بر صفت پانڈوان
 آمد ساک چون دید کہ لشکر عظیم متوجہ ارجن شدہ مقابلہ کرن را گناشتہ خواست کہ
 خود را با ارجن برساند آن فوج دہ ہزار فیل ساک را در میان گرفتند و او ہم قائم
 در مردانگی افشردہ جنگ عظیم کرد چون دیری بسیار واقع شد ساک بہ پیکانہامی تیر
 بہ بہادران مشہور کوروان را بدخت و دوازده تیر بد جود ہن زد و در جود ہن را

۲۵: ۳۵
۳۷

۲۵: ۳۵

برده تیز و وساک و در وجود من جنگی کردند که باعث حیرت نظر گیان شد و هیچکس از نظر
 جنگ را قبل ازین ندیده بود و ساک باز بهشتا دتیر وجود من را نزد اسپان
 و بهلبان او را بدوخت و کمان و بقیش را برید و از راه پیاده ساخت در وجود من
 برابر به گرت بر داشت ساک و لیر شده در صف کوروان مثل شیر در رسه
 که سفندان در آمد و هزاران هزار فیل و سپ و ارا به سوار را بکشت و در ساعتی که
 در وجود من ایستاده بود ارا به سواران شجاع و دلیران روزگار برگرد در وجود من
 جمع شدند و در مقابله ارجن آمده او را به تیر گرفتند و او به طرئی که میرفت اکثری را
 سرازتن دوست از بازو و انگشت از دست جدا ساخت و پیاده را بر سپ
 اسب را بر فیل و فیل را بر زمین میزد و نکل که مقابل آلوک شده بود او را به تیز زد
 و ارجن کمان شکن را برید و از راه اش فرود آورد و شکن برابر به آلوک شست هر دو
 یکجا شده ارجن را به تیر گرفتند آخر الام ارجن بر همه غالب آمد و افواج مقابل خود را
 از پیش بر اند و هر شت و من با سه تیر در و نا چارج را بدوخت او نیز هر شت و من را
 با هفت تیر زخمی کرد و پنج تیر اسپان ارا به و بهلبان و هر شت و من را بکشت و تنه کاران
 او را به دیگر پیش و هر شت و من آوردند و ابران ارا به سوار شده از پیش در و نا چارج
 روان در و نا چارج مردم دیگر را پیش انداخت و میزد و در وجود من با کرن و در و نا چارج
 گفت که با وجود حضور ما و شما دیگر سرداران مشهور ارجن جدیدت را بکشت و دیگری
 از دلاوران نامدار بلکه عدم رخت بستند حال من تنها مانده ام با چند معدود بی از
 برادران و خویشان خود اگر شمارا دل نمید بد بگذارید تا من زفته بار جن برادران
 جنگ کنم هر چه شود بر من خواهد شد شما خلاص یابید و گرنه این بی عزتی است که
 شما بگرختن افواج ما راضی باشید پس در و نا چارج و کرن از روی اعتراض جلو را
 بر ارجن و دیگر پانژوان دادند و در رنگستان و دیوان جنگ میگردند و گفتند
 تا چیرانها فرو نشاند چون روشائی در میان نماند بر آواز جنگ میگردند و تیر را
 می انداختند و نام برده جنگ میگردند در آن شب تاریک از روشنی چراغ

بگویم برای شب چراغ و درخشندگی تیغ و نیزه و تیرا کتفا نمودند و در نیوقت که آتش جنگ
 شعله برزجا کشید کشتن با ارجن گفت که کرن بسیار دیگر شده میگرد و همچو چکاس بنظر
 در نمی آرد من بشنایم تا او را با آسانی توانید کشت ارجن گفت آن طریق
 که دست کشتن جمیو گفت که کرن بسیار پر زور و در فنون جنگابی بدست برای
 جنگ او که او که را باید فرستاد تا بطلسم و تعبیه او را از یون سازد پس ارجن با او که
 گفت که بهیم سین ما در ترا برای همین گرفته بود که از چون تو فرزند می قومی تهل
 بوجو آید و درین روز جنگ بکنند حالا چون نیم شب گذشته و قوم تو درین وقت
 قوت و زور بسیار دارند باید که جمعی از دیوان و دیوانه پیدا کرده همراه گیری
 با کرن جنگ اندازی که او که از دیوان جمعیت بسیار بهرسانید و بگوشه رفته موشید
 سلاح مشغول شد بعد از آن که دیوان بکام مسلح شدند یکبارگی غلغله در عالم افتادند
 و شور و شغب کرده جنگ کرن آمدند در جودین درین هنگام بدو ساسن گفت که
 کرن را با او که جنگ کردن مصلحت نیست چرا که آهن با من نرم میشود هر جنس را
 درین همان جنس باید بنا بران النیش دیو سپر جاسر را بجنگ که او که نامزد ساز پس
 النیش دیو که او که جنگ میگردند که او که النیش را پیاده ساخت و او که او که رشت
 مضبوط زور و دبل در میان دیوانه او ان بشت و لکدر بود بعد از آن دست و
 گریبان شدند که او که النیش را بر زمین زد و بدست و پا مالیدن گرفت او حمله کرد
 از دست که او که خلاصی یافت و از نظرش ناسب شد و رفته بجای دیگر ایستاد
 و باز آمده بر که او که دست انداخت در این صورت که او که را بر زمین زد و مالیدن گرفت
 که او که نیز بطلسمی کار فرموده از دست النیش خود را خلاص کرد و به صورت ظاهر مشید
 در دبل مضبوط آخر بر النیش دیو غالب آمد و سر او را برید و بدست گرفته خندانان
 پیش و وجود من رفت و گفت که قاعده است که پیش حکام و سلاطین خالی دست
 نمی توان رفت اول سر النیش دیو را که حکم خور مندی دارد تحفه پیش او آورده ام
 گزقیات و فا کرد انشاء الله تعالی سر کرن را نیز پیشکش خواهم کرد این را اب

जटासुर

جنگ

و بصورت زشت و شکل مهیب پیش کرن آمده که آتش خون او بود و کرن کرن گویا
 میگشت کرن او را دیده تیز و کمر و که پایه ارباب را گرد و سرگردانیده بقوت تمام بر کرن
 انداخت و کرن آن پایه را در هوا به تیرهای خود ذره ذره کرد پس کرن چند آن
 تیز ذره کمر و که را آن طور زخمی ساخت که از بدنش مقدار ناخنی سلامت نما
 و کرن تیری که دیوان با و بخشید بودند بگرفت و کمر و که همان طور تیری که مؤثری
 او بود بدست آورد و تیر کرن را بان تیر تیرید و در و بدل می نمود و چون بد که کرن
 غالبانه جنگ میکنند آن زمان کمر و که هنر خود را کار فرمود و شکل های عجیب
 ظاهر شدن گرفت گاهی برابر یک تیر انداز و گاهی بصورت تیر انداز گاهی صد تیر
 تیر انداز ظاهر میشد و روی و دهن را کج میکرد و چشم کج مینمود و دهن را بلند و
 پهن میساخت و ساعتی مقدار یک دست بزر زمین می نشست و محط دیگر چنان
 بلند میشد که سرش با آسمان میرسید و دهن را چنان فراخ میساخت که گویا برو
 بحر را بیک دم خواهد کشید و زمانی بر فیل و اسب سوار بود و گاهی پیاده گاهی
 بصورت شیری حمله مینمود و گاهی برگردن و دوش او سوار بود و میگفت که
 من همین زمان تیر می کشم و گاهی بصورت زنگارنگ و دریا های گوناگون
 میشد و زمانی ابر میشد و رنگ گرم می افشاند و قصه چندان صورت های غیر مکرر
 بکرن نمود که کرن حیران ماند پس کرن نام آن دیوان که او را قفس اول
 کرده بودند یاد کرد و تیرهای ایشان را بدست گرفت و در هوا خانه از تیرها
 ساخت تا که تواند از آن خانه بدر رفت کمر و که بچندید و آن طلسم سابق را
 گذاشت و تعبیه دیگر نمود و دیوان خود را فرمود بعضی بر شیر و بعضی بر فیل
 و اسب و طایفه برگزید و گفتار و دیگری بر دیو و دیت سوار شده سلاحهای
 غیر مکرر پوشیده بجنگ کرن آمدند و کمر و که پنج تیر بر سینه کرن زد و کانش برید
 و کرن از روی اعتراض کان دیگری بدست گرفت و او را تیرهای میزد و بطوری
 اسب و شیر و فیل طلسم کمر و که را مینزد که آن تعبیه بر طرف شد و غیر از کمر و که

و کرن بصورت اصلی کسی دیگری نماند و در جنگ میگردید پس که در آن نتره
دستی را که طول آن هشت گز و عرضش چهار وجب و از سر تا پا آهن بود چهار
سرو داشت بدست گرفته بر کرن انداخت کرن بست خیز کرده از راه چند دست
بالا رفت تا آن سلاح از زیر پا گذشت و از راه کرن با اسپان و بهلبان و برقی
طونج بزنگ صاعقه بسوخت و خاک سیاه کرد و کرن بعد از آن نتره بر راه
دیگری سوار شده باز که در راه تیر گرفت و درین مرتبه که در خود را بصورت
شهری از شهر بلخی گند هر چون در نظر می نمود که قصر بلخی عالی و خانهای زیبا
و بناهای و اشجار در راه بود و باز غائب میشد و مدتی که در راه با این منج با کرن جنگ
داشت درین اثنا دیوی پر زور الایده نام پیش در جودین آمد و گفت
که یا نژوان بجزب برادر مرا کشته اند من بجان و دل تشنه خون ایشانم و
حکم فرمایا لشکر ایشان را بکشم و انتقام برادر خود بگیرم در جودین گفت که بخبر کن
برو و با که در که دیروز دست جنگ بکن بهم درین اثنا بدو که آمد الایده یورا
از سپه خود باز داشت و جنگ او مشغول شد و همه دیوان را که با و همراه بودند
بمنج پنج تیر بدخت و تیری را که بهم رسیدن بالایده میزد گاهی بدست و گاهی بر
می شکست پس بهمی گز خود را حواله نمود الایده گز بهمی را چنان بگز خود زد که در
رنگ و عمامی ناقبول که بصاحبش مراجعت میکنند گز بهمی برگردید و بهمی گز او را
به تیر بدخت و شکست و الایده دیوانی را که مثل مور و بلخ همراه آورده بود و لشکر
یا نژوان سردار و کار برایشان تنگ ساخت کرشن جنو با ارجن گفت که کار بر
بهمی تنگ شده برادر بهمی ارجن با و هر شت و من و نکل و سهدی و آتو جا
و سپان در و پدی و دیگر برادران غیر از جد شهر بجای نطق بهمی جنگ الایده دیو
آمد پیش از آنکه ارجن بیاید الایده اسپان و از راه و بهلبان و جیتر و برقی
و کمان بهمی را شکسته بود و بهمی بر زمین مانده پس که در که بالایده جنگ کرده
بفرود بسیار الایده را بکشت و سردار بدست گرفت و زفته در جودین

۲۳۱۳۱۳

نسخه

گفت که بین تخمه دومست که برای شما آورده ام بعد از کشته شدن الایدیه بود
عظیم در کوروان افتاد که هر دو که بصورت‌های غریب ایشان را ترسانیدن گرفت
و در جنگ جمعی بسیاری را بکشت و بقوت تمام نعره بلند میزد پس کرن باز متوجه
که رو که شد و جنگ آغاز نهاد که رو که پیش کرن آمد و از نظر غایت شد و پنهان شد
نیزه را حواله کرن کرد و کرن بیخ کرده جست و خیز نموده نیزه که رو که را در گردن آخلاق
بسیار را بباد داد که رو که از بالاشلی گرم و ریگ تفسیده و سلاح‌های گوناگون بر کوروان
می انداخته ایشان را عاجز و زبون کرد و مرتبه که از هر طرف فریاد و فغان برخواست
و در لشکر کوروان غیر از کرن کسی دیگر بجای نماند پس در وجود من بکرن گفت که
سلاحی که درستی بر که رو که کار فرمودی بدو نرسید حالاً چه علاج داری کرن گفت که اندر
افسونی من آموخته است آنرا بر تیر خوانده حواله که رو که میکنم و او همیشه مس کرن آنرا
بدرست گرفت و از تاثیر آن نیزه و غایب از می که رو که همه بر طرف شد و تنها بجنگ کرن ماند
عاقبت آن نیزه اندر را بر که رو که انداخت و آن نیزه بر سینه که رو که خورد و از پشتش
در گذشت که رو که از کلاهی فیلی سرنگون افتاد و کوروان همه خوشحال شدند پانزده
ازین قضیه نگین شنید بعد از آن که که رو که کشته شد کرن جوینجیدید و پانزده کرن گفت که
طرفه چیزی است امر غیبی که بر ارجن خواست که مازل شود بر که رو که افتاد و شما
از مردن که رو که در حال نباشید ایشان گفتند که انیمینی را روشن تبیان ناپید
کرن جوینجید گفت که چون کرن زره پوشیده و حلقه در گوش انداخته متولد شده بود
تایران زره و حلقه همیکس او را نمیتوانست گشت و اندر کاری که کرده آن بود که آنها را
بکرو حیل از کرن گرفت چنانکه مذکور شده و در وقت و دراع اندر کرن از اندر آن
افسون نیزه دستی بقصد جان گرفتن ارجن گرفته بود تا آنکه آنرا امر وزیر که رو که
انداخت و او را گرفت شما شکرانه از وی بجا آید که ارجن سلامت ماند چنانکه من
بمخاطب شما چنانکه در پیشش دانید بود اگشته ام درین نزدیکی کرن را هم می‌سکینم
چیزی که او داشت آن زره و این افسون اندر بود زره خود پیش ازین رفته بود

و افسون اندر حال رفت و کرن بی سلاح مانده است حالاً مردانه باشد و جنگ کرده
 او را بکشید و از کشته شدن کمر و کمر و افسوس بخوردید که پدر اگر سلامت است باز
 نعم البدل خواهد شد سنج چون بدینجا رسید و هر تراشت از سنج پدید که کرن
 نیزه را بجای کمر و کمر بر ارجین نمیداخت سنج گفت که چون همه بزرگان کوردان
 از در وجودین و دوسان در و ناچای غیره هم برین بودند که کرن آن افسون را
 برگردان و ارجین حواله کند و کوشن جویرین معنی مطلع شده افسون خوانده بر
 کرن دمید که قصد کشتن ارجین از اول کرن محوشد و بغفلت آن سلاح را
 که بر ارجین بایتی انداخت حواله کمر و کمر بعد از آن سنج گفت که چون کوشن
 پانژوان را تسلی داد و ترغیب جنگ کرد پانژوان بغم جنگ و انتقام
 کمر و کمر دست به تیغ و نیزه بردند و بدین خون آلوده کشته خون کوردان چون
 تمام شب از جا زمین گشاکشی و خونریزی بود چون وقت سحر نزدیک رسیده بود
 خواب بر چشمان مردم غلبه کرد از واسطه جنگ شب در روز مجال در دستها نماند ارجین
 در میان معرکه بیابان بلند فریاد زد و گفت که چون یک شب و یک روز در جنگ
 گذشته روز مردم و فیصل واسپ قوت ترود نمانده ساعتی فرود می باید آمد و
 خواب کرد از شنیدن سخن ارجین دوست و دشمن آفرین گفته زبان بهرج و
 شاکشاند و خواب یک خطه را برابر چند سال نقیمت شمرند و فیصل سوار بر فیصل
 اسپ سوار بر اسپ سر نهاده همانم اندکی غنودند که آفتاب بر آمد و برای
 جنگ روز چهارم هر دو سپاه بیدار شدند و یکدیگر گرفتند و در وجودین درین
 هنگام بدروناچای گفت که وقتی که پانژوان خواب رفتند غموش وقت
 فرصت بود برای کشتن ایشان اما چه کنم که با ما موافق نشدند شما نیکو اهی
 ایشان را هنوز از دست نمیدهید در و ناچای گفت که ما جنگ استی میکنیم
 و در غابازی نمیدانیم این روان باشد که یکی در خواب شد و دیگری آمده او را
 بکشد و ارجین آن طور حرفی نیست که در خواب فراغت داشته باشد مجال

او از جنگ ما آگاه میشد کوشش ما چه سود میکند و در وجود من گفت این بار همه
 تکلف است که شما میگردید و حقیقت اخلاص شما بر ما نیکو ظاهر است چون شما
 چنانچه جنگ میباید کرد نمیکند ضرورت که من و دو ساسن و کرن و شل
 هر چهار بجنگ ارجن برویم در ونا چایج گفت که اگر در تو قوت می بود باستی که
 تا این زمان او را میکشتی از اول تا آخر با هم با او جنگ کرده ایم و خواهم کرد اما تو
 حریت آدمیتی و آنها که نام بر روی نیز مرد میدان او نیستند چرا این همه دعوی میانی
 و کار ضایع میسازی آن فعلها از تو سر زده که سخن کرشن جیوه شنیدی چندین بار
 ضلالت را بر او دادی حالا سخن کوتا و باید کرد این بگفتند و هر دو لشکر با هم در افتاد
 دست بجار میسازند درین هنگام بهیم با جرن گفت که ما در دوباره کسی انمی زانید
 زندگی برای ننگ و ناموس است اگر درین معرکه کشته شویم زهی سعادت حالا کار را
 مانند یک رسانیده ایم و در هر شت و من جنگ کرده در ونا چایج رسیده است و مگر
 در ونا چایج بدست و هر شت و من مقرر شده ما را هم بگویم او باید رفت و خاطر جمع
 میباشد ساخت و زنه را بخاطر نه رسانی که چرا او ستاد خود را بکشم چرا که جای آشتی با
 نگذاشته است و سلسله جنبانی نغیر از او در کوروان باقی نمانده است او را از هم باید
 گذرانید بهیم و ارجن درین گفتگو بودند که بهادران مشهور کوروان مثل شگن و
 در ونا چایج و شل و امثال ایشان همراه راجه در وجود من بر سر ارجن مهبتم باختند
 و تیر با یک مرتبه از پشت کشاده ارجن را از همه سوزان تیر با ساختند و
 او را تیر باران کردند و آنچنان جنگ کردند که کس ندیده و نشنیده بود دران
 تاریکی شب کسی را کسی از گرد و غبار نمی شناخت و بی ترتیب جنگ حمله مینمود
 و کار از جنگ سلاح گذشته بشت و لگد رسید چنانچه مولای یکدیگر را گرفته بز زمین
 می کشیدند درین اثنا راجه برات و در ونا چایج آمدند و تیر بسیار بر او
 انداختند او همه تیرهای ایشان را معطل داشت باز نیز دستی را با او حواله کردند
 از این نیز تیر برید آخر الامر در ونا چایج غالب آمد راجه برات و در ونا چایج
 در ونا چایج

و غیره از همه سپاه برخاست پس مردم با پنچال و کیلی و مردم چندیری یکی با راجلوزیر
 بر درونناچارج و افواج او شست کشاوند او ایشان هم در گذرانید و عالمی را بر صدر
 عدم فرستاده و هر شش و من سپرد و پد از غم و غصه پدید بر آشفست و سوگند غلظت
 بزرگان آورد که تا درونناچارج را نکشم آب و طعام برهن حلال مباد و بهیم باو گفت
 که درونناچارج پیشتر کشیده در افواج ما آمده است و مردم را خراب ساخته اول من
 بروم و جنگ کرده او را مانده سازم بعد از آن که در و مجال نماند تو کار او را تمام
 سازی و الا تو طفل نبرد سالی و او کشته لگ بپیرسم که مبادا کبری و حیله مکنند تغییر
 ما را ضایع سازد پس بهیم بطلب درونناچارج برآمد و باو جنگ بنیاد کرد و در هر شش
 از طرف دیگر متوجه شد و درونناچارج را هر دو در میان گرفتند بهیم مردم درونناچارج را
 با گرز و نیزه و دیگر سلاح کشت و در هر شش و من چندان از روی اغیث و تعصب جنگ
 کرد که از شرف بیرون و از فقر و سختی افزون بود تا آنکه صبح شد و چهار روز
 از درونناچارج گذشت در روز آئینه بدست و در هر شش و من درونناچارج
 کشته خواهد شد چون حکایت را سنج با نیجا رسانید و هر تراشت پرسید که بعد از آن روز
 پنجم است که در حقیقت روز پانزدهم است از جمله نهمی روزها بجا است بیان باید کرد که
 کار جنگ بجا منتهی شد و درونناچارج چگونه قتل رسید سنج گفت آن شب چون تمام
 شد و صبح شد هر دو لشکر فعالیت کوخته و مانده شده بودند با وجود آنحال
 باز هر دو لشکر صف آرائی کردند و فیل سوار با فیل سوار و ارابه سوار با ارابه سوار
 و اسب سوار با اسب سوار و پیاده با پیاده روبرو شده جنگ میکردند مردم
 را حیوان دست و پا از کار رفته بود که اگر خصم هر کس اندک جرأت میکرد و غنیمت خود
 را میکشت و در هر دو لشکر بغیر از جن از پانزده گوان و درونناچارج از گوروان
 بحال خود بود و او صلا در ایشان اثر مستی و ضعفی ظاهر نبود و دیگران همچو کپک
 نبودند که نهایت ضعف و ناتوان نشده بودند با وجود این حال هر دو لشکر
 چنان جنگ در آوردند که اکثر مردم لشکر خود را از میان فرقی نمیکردند و هر یک را

ساز جنگ باجم ذم
 ۱۱۰

سنج

میکشند و هر دو لشکر در جود مین را و شام میدادند که شب را سر می سهکوان برای
 آسایش آفریده است نگذاشت که مردم آسایش نمایند و گوید و غبار نوعی روی هوا را
 در گرفت که مردم بسیار کشته شدند و جویهای خون نبوی روان گشت که تمام زمین
 که کسیت کل شد و گز و فرزندت و در جود مین با نکل در جنگ بود و در جود مین بطرف
 چپ او میگردد و بد که باشد که بغضت یکجا او را تواند زد و بر دو حریت بان طریق با هم
 جنگ میکردند و بهیم سین با کرن و ارجین با در و ناچلیج جنگ در آیدند و چنان جنگ
 کردند که از وقت آفرینش آدم آن طوری جنگی کم شده باشد مگر دیوتها و دیوان جنگ
 میکردند و باشند و دست و پای بریده و بدنهای کشته در میدان پشته پشته افتاد
 بودند و اقتدر ترکش و شمشیر و نیزه و گرز و طوق و دستوانه و گوشواره در هر طرف
 افتاده بودند که شعاع آنها در روز روشن مثل ستاره می نمود و در شب تاریک بعضی
 زخم خورده را اسپان به طرف می بردند و اگر یاری و شانی می دیدند اقتدر التقات
 نمیکرد و باین طریق که نکل از طرف راست در جود مین در می آمد که شاید او را غافل
 ساخته نبرد آخر نکل در جود مین را غافل گردانیده تیری محکم بر او پیش زد و چنانچه
 در جود مین بتیاب شد نکل میخواست که ضرب دیگری بزند که دوساسن آمده با نکل رو بر
 شد و در جود مین را به طلبانش از معرکه بدر برد و نکل بهلبان دوساسن را پشت
 و دوساسن تیری بز نکل زد همه دلاوران با هم جنگ بسیار کردند و هر دو از یک طرف دوساسن
 آمده اسپان از راه با بکشت دوساسن اصلا ملتفت آن نشد و در بالای ارا به با یاد
 و از هر دو طرف آن دو برابر جنگ عظیم شد تا آنکه شکن کبوک دوساسن آمده اسپان
 ارا به سمدیو را کشت و دوساسن را برابر ارا به خود سوار کرد و هر دو بر یک ارا به سوار بان
 دو برابر جنگ در آمدند بهیم با کرن جنگ میکرد و بهتری که کرن می انداخت نه بهیم بخورد
 و نه بر اسپان ارا به اش میرسد و بهتری که بهیم می انداخت کرن آنرا در راه بهیو اشک
 و مردم بر بهیم سین خندیدند بهیم در غضب شده گرز خود را گرفته بر سر کرن دوید چون
 چون گرز را بر کرن انداخت کرن گرز خود را چنان برگرز بهیم زد که گرز بهیم برگشته بر برق

ارا به اش آمده بر برق خور و بهیم باز کمان بدست گرفت و کمان کرن رشکست کرن کمان
 دیگر سحبی نام خود را که مثل کمان گانند یوارجن بود بدست گرفت و بهلبان بهیم را بکشت
 بهیم را چون پیاده ساخت کرن بر اطراف بهیم میگردد و دید از هر جانب بهیم را می زد و
 در هر شط و من این حال را دیده خود را رسانید و بهیم را بر آرا به خود سوار ساخت
 ارجن با درونا چای جنگ میکرد و چنانچه دو باز خواهند که با چرخ گوشت را از هم بگیرند با هم
 جنگ میکرد و باشند ایشان همان نوع با هم جنگ میکردند و ارجن گاهی به تیر با که اندک با و
 داده بود و با درونا چای جنگ میکرد و درونا چای هم همان طریق جواب او میداد و
 گاه هر دو به تیر با میکه برن با ایشان داده بود و گاه به تیر با می که سرسرم داده بود با هم
 جنگ میکردند آخر الامر درونا چای گفت که ای ارجن صدر رحمت بر تو باد من آنطور
 که ترا میدانستم زیاده از ان ظاه شدی آنوقت دیوتها در هوا آمده بدرونا چای
 گفتند که ما این طور هرگز جنگ از کسی ندیده ایم ما چنان میدانیم که ما دیو بودیم و بر ما
 با هم جنگ میکردند چندین وقت با هم برابر بودند امروز شمارا هم همانطور می شنیم و
 فرق میان دو کس نیست که عقل و دانائی درونا چای پیشتر است اما ارجن در زور و قوت
 و سپاه گهزی زیاده است بعد از ان درونا چای تیر بر با شتر بردست گرفت و دیوتها
 از دیدن آن تیر لرزیدند و گفتند که اگر آن تیر بیندازد همه خلق هلاک خواهد شد ارجن
 چون آن تیر را دید او هم تیری که از زیر عسایا فست بود و در با آن بر آورد و هر کس
 آن تیر با انداختند هر دو تیر با هم خوردند چنانچه از صد اتمی هم خوردن آن آواز می
 بائل گبوش رسید مردم بسیار تعالی تهنی کردند و اسبان رسیده به طرف روزهانند
 و آتشی از ان تیر چنان شعله زد که نزدیک آسمان رسید و آدم و فیل و اسب
 و الا به و پیاده و شتران بار بردا که از انجا نزدیک بودند همه آتاش سوختند
 بعد از ان میان درونا چای و ارجن جنگی واقع شد که هرگز بان سلطوت کسی
 ندیده است و جنگ ایشان مدتی همین طور بود که نه این را خطر بود و نه آنرا
 خطر بعد از مدت مدیدی از هم برابر جدا گشتند و از یک طرف و ساسن با و شتران

جنگ میگرد و دوسان بر تیری که می انداخت و هرشت دمن آنرا در راه می زد
 و می شکست و چهار اسپ ارا به و بهلبان دوسان را بکشت دوسان تا مقاومت
 و هرشت دمن نیامده برار به شکن سوار شد و شکن او را ببرد و در دنا چایچ چون
 عجز دوسان و گرختن او را دید اعتراض شده در برابر و هرشت دمن آمد و کت بر ما
 پسر ما روک پیش از در دنا چایچ بد هرشت دمن رسیده با و جنگ کرد و نکل و سهدیو
 بکوبک و هرشت دمن آمدند و با کت بر ما پسر ما روک سبک در آمدند بعد
 در دنا چایچ و در هرشت دمن جنگ کردند و گار دیگر اصلا در جنگ ایشان نبود بعد
 از آن ساک بکوبک و هرشت دمن و نکل و سهدیو آمدند از نچان ب در جود دهن آورده
 آمده با ساک گفت که یا داری که در خبر و سالی با هم دوستی داشتیم و با هم بازی
 میکردیم و درین اوقات چه شد که تو شرم نمیکنی و با من جنگ مینامی ساک گفت که
 آنچه در کودکی بود گذشت شما با پانژوان نیز دوستی داشتید حالا چنان دوستی ایشانرا
 دور کرده اید که با ایشان جنگ میکنید ما هم با شما جنگ میکنیم در دنا چایچ او را
 گذاشته با هم رو برو شد و ساک با در جود دهن متقابل شد در جود دهن کسان
 ساک را شکست کسان کمان دیگر دست گرفت در برابر کمان در جود دهن شکست
 و چندان در میان ایشان جنگ میشد که در جود دهن خسته شده نشست ساک
 ادب او کرده دیگر تیر با و نمیداخت بهم و در دنا چایچ بعد از جنگ بسیار برابران
 جدا گشتند و در جود دهن چون قوت گرفت باز برخاسته بر ساک تیر باران کرد بهم
 چون کرن را دید او هم بکوبک ساک آمده تیری زد و یک پای ارا به کرن را شکست
 ارا به کرن با یک پای چنانچه پیشتر بود میرفت مردم فریاد زده گفتند که یقین کرن بر
 آفتاب است و چنانچه آفتاب بصورت گویا به ارا به است همانطور ارا به کرن بکیا به
 میگردد و ساجه بد هرشت با مردم خود گفت که میان کرن و بهم جنگ میشود شما بدو بهم برید
 پس لشکر بان پانژوان چهار فوج شدند و از چهار طرف متوجه جنگ شدند یک فوج
 با نچال بر سر در دنا چایچ رفت در دنا چایچ بسیار کس را کت آنگاه سرنجی سبک

درو ناچاج آهنگ درو ناچاج از ایشان همه را بکشت پانڈوان چون دیدند که بیج
 فوجی تاب مقاومت درو ناچاج نمی آرد و در هر طرف که درو ناچاج توجه می نماید
 فتح میکنند همه بزرگان پانڈوان با کوشش جوی گفتند که تا درو ناچاج همراه کورون
 خواهد بود محال است که فتح میسر شود کاری باید کرد که او از میان مردم گم شود تا شاید
 کار را کتایش باید کوشش جوی گفت درو ناچاج هم عبادت سری مہگوان چنانچه
 باید میکنند و در انواع جنگ و فنون سپاهگیری در جهان بی مثل است تا او سلاح
 داشته باشد و جنگ میکرد ه باشد هیچکس او را نمیتواند کشت مگر آنکه او سلاح نازد
 آن زمان شاید که او را توان کشتن مردم از کوشش جوی پسند نوعی شود که او سلاح
 بنیندازد کوشش جوی گفت که اگر راجه جد مہشتر کیبا در روع بگوید او سلاح مے کشاید
 آنوقت او را میتوان کشت ارجن و بهیم و نکل و سہدیو این سخن کوشش جوی را قبول کردند
 که صلاح در آنست که راجه جد مہشتر کیبا بجهت مصلحت در روع بگوید اما راجه قبول
 این معنی ننمود و گفت که اگر من با تمام برادران و لشکریان کشته شوم هرگز صورت
 نخواهد یافت که من در روع بگویم کوشش جوی با رجن و برادرانش گفت تا شما چیزی را
 که اسوتھما نام داشته باشد نکشید این سخن صورت نخواهد یافت که راجه در روع گوید
 مگر سخنی که در روع مانند باشد بگوید ایشان گفتند که از کشتن چیزی که اسوتھما نام
 داشته باشد چه فائده خواهد بود کوشش جوی گفت که ستر این بر شانا ظاهر خواهد شد حالا
 راجه مالوه که اندر بر بانام دارد و فیل او اسوتھما نام دارد و شما آن فیل را بکشید بهیم
 فی الحال بدوید و آن فیل را بکشت و دویدہ در برابر درو ناچاج آرد و چنان بز زمین
 دوخته فریاد بر آرد که اسوتھما آمد درو ناچاج چون این سخن بشنید تغییری از او ظاهر
 اما چون دید که بهیم چشم بز زمین دارد و گفت که بهیم در روع میگردد پس اعتراض شده
 بر صفت پانڈوان تاخت دودہ هزار فیل دودہ هزار سپاه و بیست هزار مردم از مردم
 پانحال را بکشت و راجه سندان که راجه کلان بود سر او را از بدن جدا کرد و هنوز تیر
 کمان دیگر طلبیده بود تا تمام لشکریان پانڈوان را بکشت که در آنوقت جان کوشش

१२३३५

درونا

و دیوتها که در بالا ملاحظه این کار میکردند همیشه درونا چایج آمده گفتند که تو بر تمنی
 ترانسیه سدی که انیقدر مردم را بکشتی و جماعتی رکبیشان که ایشان را بال کهل میگویند و ایشان
 هفت هزار گس اند که بغیر از عبادت سری به گوان کاری نداشتند همیشه درونا چایج
 آمده گفتند که ای درونا چایج از هاراج فیتسی که این همه خون میکنی حالا سن تو از
 هشتاد سال گذشته باشی امروز یا فردا خواهی مرد چه لازم است که خون آنقدر بندگی
 سری به گوان میرنجی باشی سلاح خود را بیدار در نیوقت درونا چایج نگاه کرده دید
 که دهر شط و من در برابر او تارده است چون سخن همه رکبیشان شنید که سلاح خود
 را در رکن او سخن بهیم یاد کرد که گفته بود که اسو ستمام مرد چون دهر شط و من برابر
 خود دید بغیری عظیم درو پیدا شد و بخاطرش رسید که مبادا اسو ستمام مرد باشد با خود
 گفت که راجه جد هشر شاگرد منت هرگز دروغ نیکو دید از منی رسم او با من است
 خواهد گفت پس درونا چایج پیش راجه جد هشر آمده و در بابیتا و کرش جنو این
 و دیگر بر او ان در اجها و خدمت راجه جد هشر بودند درونا چایج از راجه جد هشر
 پرسید که اسو ستمام مرد کرش جنو گفت بگو آری مرد راجه گفت که من هرگز کسی
 دروغ نگفته ام هرگز با ستاد دروغ نخواهم گفت کرش جنو گفت که امروز هنوز دروغ
 نشده است به من که او چه مقدار فیل و اسب و آدم راکت است تا آخر روز تمام
 شمار خواهد گشت بیک سخن دروغ که برای مصلحت باشد چندین هزار خلق از کشتن
 خلاص شود چه نایان او راجه قبول نکرد و بهر گفت که من میل اسو ستمام نام آگشته ام نو بگو که ستمام نام
 نیل هر راجه گفت اینکه دروغ نیست میگویم پس راجه جد هشر فریاد زده گفت که اسو ستمام
 مرد اما آدمی نه نیل که اسو ستمام نام داشت چون راجه جد هشر همین قدر گفت
 که اسو ستمام مرد و درونا چایج آنرا شنید و باقی گفتن را که اسو ستمام آدمی نبود بلکه
 نیل که اسو ستمام نام بود کرش جنو در جن و دیگران همه با بوق خود را بنواختند
 و همه سخن را نگذاشتند که بگوش درونا چایج رسد درونا چایج همین قدر شنید که
 اسو ستمام مرد بنایت پریشان خاطر گشت و با دل گفت که سپهرن تفاوت را

که هرگز نبرد پانزده و ان این طور مروی بوده اند که آنچنان کسی را کشته اند من گناه کار شدم
 که باین مردم انقدر جنگ کردم و مردم بسیار از ایشان کشته ام و سخن که ایشان
 نیز بگوشش موشش او رسید که با او گفته بودند که مرگ تو نزدیک آمده است در و نا چارج
 سر در پیش انداخت بعد از خطه سر بر آورد و دید که دهر شت و من تیر و کمان گرفته
 در برابر او ایستاده است در و نا چارج اعتراض گشت و دست به تیر و کمان برده با
 دهر شت و من جنگ کرد و دهر شت و من سلاحی که از آتش آورده بود همراه داشت
 در و نا چارج بهلبان دهر شت و من را با اسپان ارا به پشت دهر شت و من کمانی را
 فرو گرفت که از آتش بر آورده بود در و نا چارج آن کمان را هم شکست و دهر شت
 و من بخندید و کمان دیگری دست گرفت و گفت چه شد که آن کمان مرا شکستی مگر
 من کمان کم دارم و یک تیر بر در و نا چارج انداخت در و نا چارج آن کمان را هم شکست و گفت
 که اگر تیر ار کمان بدست گیری من همه را می شکم و دهر شت و من هر سلاحی که بدست
 میگرفت در و نا چارج آنرا می شکست و دهر شت و من گرز خود را بدست گرفته متوجه
 در و نا چارج شد در و نا چارج تیری بران گرز زد که گرز دهر شت و من بشکست
 و دهر شت و من بغایت در غضب شد شمشیر و سپر خود را بدست گرفته و از ارا به
 نبرد چستة همچو شمشیر خنجر که متوجه در و نا چارج شد در آن حله صورت دهر شت و من
 همچو صورت شیر بنظر در و نا چارج در آمد در و نا چارج تیری بر آورد که بر و ن زد دهر شت و
 چنان از جای بر جست که تیر در و نا چارج بر زمین افتاد و هر چند در و نا چارج تیر با
 می انداخت او بچستی و چالاکمی آن تیر با را از خود در میگرد و در و نا چارج چندین
 تیر با را یک مرتبه بر و ن انداخت و دهر شت و من دو شمشیر بدست گرفت و از هر طرف
 که در و نا چارج تیری انداخت او آن تیر با را از هر دو طرف بشمشیری برید و دید
 با برش آمد بچستی و چالاکمی چنان می جست که همه تیر با از او خطامی شدند و پوتها در
 هوانا شای آن جنگ میگرد و بر چستی و چالاکمی دهر شت و من آن فرین میگرد و
 و حیران ماندند و دهر شت و من شمشیری که در دست داشت صورت خورشید ماه

و ستارها بران نقش کرده بودند در هر شت و من آن شمشیر را کشیده بر درونا چایج دوید
 و درونا چایج تیری بر کمان نهاد و چنان بنیادخت که هزار تیر از او جدا شده و همه
 بران شمشیر خورد و آنرا دو پارچه کرد و درونا چایج بنزدید و گفت که ای پسر که به من که ترا
 چگونه میزنم و به بنیم که این تیر را چگونه رو خواهی کرد تیری ناوک بر کمان نهاد و سینه
 و هر شت و من را نشان کرد و خواست که آن تیر را چنان بزند که در هر شت و من البته
 بمیرد و سناک دانست که درونا چایج در هر شت و من را خواهد کشت فی الحال ارباب خود
 را در میان ایشان آورد و با درونا چایج بنیاد جنگ کرد و به تیرهای ناوک با هم جنگ
 میکردند هر تیر ناوکی که درونا چایج می انداخت سناک رد میکرد و دنی ایشان با هم
 جنگ میکردند و همه مردم تعریف سناک میکردند که با درونا چایج جنگ ناوک بر میکند
 در نیوقت در وجود بن و کرن و کرا چایج با برادران خود از اطراف سناک بر آمدند
 و سناک را در میان گرفتند سناک با همه ایشان جنگ میکرد و راجه جد مشهور و بهیم کل
 و سدیو بکوک سناک آمدند و آغاز جنگ کردند و بسیاری از راجه و لشکریان جنگ
 میکردند و چندین فیل و اسب و آدم درین جنگ کشته شدند که از حساب بیرون بود
 راجه جد مشهور جاء سرخی را بجنگ درونا چایج فرستاد و آنها گفت شما کاری بکنید که
 سناک را خلاص سازید چون ایشان برابر درونا چایج آمدند درونا چایج میخواست
 که متوجه جنگ ایشان شود که شگونیهای بد پیش آمدند اول چشم چپ درونا چایج
 که جانب ما بود دست چپ او به پریدن آمد و درتش بغایت ضعیف شد و از چشم
 اسبان او آب روان گشت درونا چایج گفت که مرا عجب شگونیهای بد پیش می آید
 مردم پاندران در نیوقت گرد پیش درونا چایج فرو گرفتند و درونا چایج با وجود
 این حال با دشمنان بنیاد جنگ کرد و بیست هزار آدم را بفرستید و تیر کشت و در هر شت
 باز برابر درونا چایج آمد و با او آغاز جنگ کرد و بهیم بکوک در هر شت و من آمد و او
 پیاده بود و بهیم او را برابر او خود سوار ساخت و با او گفت که مروان باش که درونا چایج
 را تو خواهی کشت و من همراه توام با درونا چایج بخاطر جمع جنگ بکن در هر شت و من

به تیرهای که دیو تها با و داده بودند با درونا چایج جنگ میکرد و درونا چایج نیز مثل آن
تیرها در برابر او می انداخت و تیرهای هر دو کس در راه می شکست و هر دو درونا چایج
را گذاشته بالشکری که بکوک درونا چایج آمده بودند آغاز جنگ کرد و مردم بسیاری
بکشت درونا چایج در برابر او آمد و چنان تیری بر سینۀ دهرشت دامن زد که بهوش شد بهیم
در آنوقت ارا به خود را برابر ارا به درونا چایج آورد و گفت که تو بر منی و سالها عبادت
سری تها که میکردی الحال خون انقدر مردم چرا برگردن خود میگیری اگر تو محبت
پسر خود استحقاق جنگ میکردی او خود کشته شد و راجه جدمشتر هم با تو گفت الحال
تو برای چه کس جنگ میکنی درونا چایج چون این سخن بشنید با خود گفت که امروز
همه مردم مرا میگویند که مرگ تو نزدیک رسیده است و دیو تها هم مرا همین گفتند و چند شهر هم
گفت که استحقاق تو دیگر زندگی بمن نمی باید این سخن گفته از ارا به نیز آمد و فریاد زد
که راجه چایج و کرن را طلبید و گفت که سری تها که با نژادان رافع و ظفر نصیب کند برنجان
با ایشان جنگ نمودم چنانچه کوروان شاگرد من بودند با نژادان هم همان نسبت بمن داشتند
حالا ترک جنگ ایشان بمن کردم بهر طریقی که شما میدانید با ایشان جنگ کنید این سخن
گفته سلاح را از تن بدر آورد بر سر ارا به گذاشت و خود بز زمین چهارزانو نشست و پای
خود را بالای دیگر گذاشت و بطریق جوگیان نشست و تمام نفس یکجا نمود و همه پیش دل خود
آورد و از دل بجانب سر کشید کافه سرش شکافته شد و جان را از انجا بدر برد و این
درونا چایج را در سم دو را گویند چون جانفش از بدن بدر آمد چون آفتاب بهمان شعاع
و نور بالای سرش با آیتا دنجی بد هم تراشت گفت که ای راجه نور جان او را بغیر از
پنجکس هیچ کس نمیدیکمی که برش جیو و دیگری راجه جدمشتر و سوم استحقاق و چهارم
که راجه چایج و پنجم من و مدت دید و آفتاب در برابر هم استاده بودند بعد از آن یکی که
نور جان درونا چایج بود غایب گشت و دهرشت دامن در آنوقت که درونا چایج
آنطور بجان گشته بود شمشیر خود را کشیده بر سر او دید هر چند راجه جدمشتر و از برین پیران
نمیآوردند که او سلاح خود را انداخته است و جان خود را بدر برده چه فایده دارد که تو

اورا میزنی و هرشت و من از غصه آنکه درونا چایچ پدر او را که راجه دروید بود کشته بود
 گوش بر سخن ایشان نکرده و رفته شمشیر زد و سردر و ناچایچ مرده را از بدنش جدا کرد
 راجه جدا شد همیشه درونا چایچ آمده گفت که این مرد استا و من بود از کمال سپیدی
 پوست بدنش شکننا افتاده بود و با وجود این چنان چنگ میگردید که هیچ جوانی شانه زده
 ساله نکند در آنوقت زندگی که در برابر تو جنگ میگردد و حریفان دشمنی و هنگامی که
 سلاح جنگ گذاشته دست از دنیا شست و با آفرید کار جواب داد در آنوقت جنگا
 کردی که سر او را از بدنش جدا کردی من هرگز روی ترا نخواهم دید هرشت و من هیچ
 نگفت و سردر و ناچایچ را بدست گرفته در برابر در وجود من و دیگر کوروان آمده سر را
 پیش ایشان انداخت و گفت بگیرید سر آنکس را که باومی نازید همچنان که سر او را بریم
 فردا سر همه شما را همین دستور خواهیم برید در وجود من و دیگران چون سردر و ناچایچ را دید
 بگیرد در آمدند و رو بگیرند و نهادند و بهمین در آن وقت خوشحال گشته بیاید و هرشت و من را
 در بغل گرفت و دست و روی او را بگیرد و گفت که فردا که سر کن بریده شود آنوقت من
 ترا در بغل خواهم گرفت و همه پانژوان از مردن درونا چایچ خوشحال شدند کوروان همه
 مجروح و دل شکسته و غمگین گشتند گویا گلکه بی شبان بود و همه آنحال داشتند که پند
 که جان در بدن ندارند و همه حیران شده بودند و میگفتند که پانژوان انظیور کن
 شدند که درونا چایچ را کشتند گویا چایچ دولت همه مرده است که چایچ شیل در وجود
 و شکن و کت بر با و الوک و دوساسن و سسنا و غیره ایشان جمعی کثیر از فراتر از چایچ
 غیر از کن در گریه و زاری و آمانند و گریخته از جنگا بیدار رفتند درین وقت استوحاما
 پیش در وجود من آمد و گفت که چه وقت است که تو از جنگ برکناره بروی استوحاما
 هنوز خبر داشت که پدرش کشته شده در وجود من را گفت که مگر خبر نداری که درین
 چه کار کرده است و چه قدر مردمان نماند را کشته و اکثری از افواج ایشان رو بگیرند و
 یک حمله دیگر میکنند همین امروز فتح میشود و از بر آهن تو کباب شکر یان پانژوان همه
 بیدار گشته می گردند در وجود من با استوحاما گفت که تو خبر نداری که چه بر سر من

آمده است جدیتر همه میگویند یکدا و هرگز دروغ نمیگوید امروز دروغ پدر ترا گفت که
 پس تو اسوستحما مقرر تا پدر تو سلاح انداخت و در فراق تو جان نازنین را از بدن بدر
 بر آورد و در هر شش و من آمده سرا و از برید این مردم همه دروغ گویند و گناهکارند و ما
 حالا در غم پدر تو این حال پیدا کرده ایم و لشکریان من چون خبر کشتن درونا چای شنیدند
 رو بگریز نهادند اسوستحما چون این خبر را شنید نزدیک بود که جان او هم از تن جدا شود
 فی الحال بقیه او و بیوش شد بعد از مدتها بهوش آمد و گفت که چون عاقبت کار همه
 می باید مروج سعادتی بهتر از این که پدر مرا بناحق کشتند ثواب آخرت او را حاصل
 خواهد شد حالا من اگر بعضی خون پدر خود در هر شش و من را با تمام لشکر و خورشش
 نکشم سپردونا چای نباشم و تا جان دارم جنگ میکنم که شاید همه پانڈوان را بعضی
 پدر خود بقتل رسانم و گفت که من تیری دارم که انعامی اندازم تا کشتن جویرا خبر شود
 تمام پانڈوان را با لشکرشان میکشم پس دست کرده تیری را که پدرش با دوا و دژ و آواز
 نراین بان میگفتند از ترکش بدر آورده فریاد زده گریه میکرد و کمان خود را دست نمیداد
 تا پانڈوان را با لشکر ایشان بکشد چون پانڈوان آواز شنیدند همه ترسیدند و گفتند
 که این آواز اسوستحما است و از غم پدر فریاد میکند حالا کیت که با و مقابل خواهد
 بعد از آن همه با تفاق بکشتن جویرا گفتند که در هر شش و من بسیار بد کرد که سر درونا چای
 از تن جدا کرد درونا چای او تا او بود بجهت خاطر ما دست از جنگ باز داشت و جان
 شین خود از تن بدر آورد و در نیوقت سرا و از تن جدا کرد و چه فائده است من بعد
 روی در هر شش و من را نباید دید ساک گفت که من رفته در هر شش و من را میکشم پس
 بزحاست و گز خود را بروخت و در هر شش و من نیز شمشیر بکشد کشتن جویرا جدیتر
 و بهیم همه بزحاست ایشان را از هم جدا ساختند و اسوستحما تیری را که نراین بان
 گویند بردست گرفت و بقصد کشتن پانڈوان با تمام لشکر ایشان بر کمان نهاد
 و از آن چون بنیادخت اول چندین هزار تیر بشکل گرمی که شبها روشن مینماید بعد از آن
 صورت کل ظاهر ساخت چون پیشتر آمد چنانچه روشنی آفتاب بود بنظری نمود چون

نزدیک لشکریان پانژوان رسید از یک طرف اسپ و فیل و آدم و هر چیز که بود
گرفت پانژوان گفتند حال ما آن کسی میانند که از دریا خلاص شده باشد در خوشی
که کو در کان ساخته باشد غرق شود ما که مثل بهکیم تا به دور و ما چایج و دیگران را
گشته باشیم حالا از دست اسوتها ماکشته می شویم پس بهتر است که آتش بر فرزند خود
را در آتش بسوزانیم که این ننگ ما را نباشد که تا دنیا باشد میگفته باشند همه پانژوان
بدست اسوتها ماکشته شدند آن گاه راجه جد مهر با ساک و مهر شط و من گفت
که شما لشکر خود گرفته بولایت خود بازگردید و کوشن جویرا این طور آتش نمیتوان گشت
و من با برادران در آتش میروم و خود را میسوزم ارجن گفت من یک تیر باندازم کلان
آتش را نگار و در پس تیری که ما دیو جویداده بودند انداخت ازین هم آتشی پیدا شد
و آن آتش رو بر و گشت اما مخطه لجنه آتش تیر اسوتها ما برین آتش تیر ارجن زیادتی
میکرد کوشن جو گفت که شما یک کار بکنید تا این آتش از شما بسوزد بگذرد پانژوان
گفتند چه کنیم کوشن جو گفت همه از اربها فرود آید و اسباب سلطنت را از خود دور کنید
و بطریق فقیران پیش این آتش تواضع و فروتنی نماید شراب آتش از شما میگذرد
بهیم گفت که من گرز خود را میگیرم و این آتش را می کشم پس گرز خود را گرفت و پیش
رفت و آن آتش چنان بر روی بهیم آمد که نتوانست تاب آورد برگشت و پیش بر آورد
آمد کوشن جو گفت آنچه من میگویم زود بکنید پس هر پنج برادر تاج سلطنت از خود دور کردند
لباس فقر پوشیده بطریق تواضع در برابر آن آتش آمده بایتا زدند و سرافراز آوردند
آن آتش بر طرف شد اسوتها چون دید که آن آتش بر طرف گشت بدو وجود من گفت
که این همه کار کوشن جو است که این آتش را بجمله بر طرف کرد و وجود من گفت که یکبار
دیگر آن تیر را بنیاز اسوتها ماکفته که آن تیر از یک مرتبه بیشتر نمی اندازند و چون
هر چند تعقید نمود قبول نکرد در آن یک ساعت که آن آتش گرفته یک چومنی از
مردم و فیل و اسب و ارا به پانژوان سوخته بود چون آن آتش بر طرف شد
در وجود من با اسوتها ماکفته که در ترکش بود تو تیر بسیار است که آن تیر را هر این

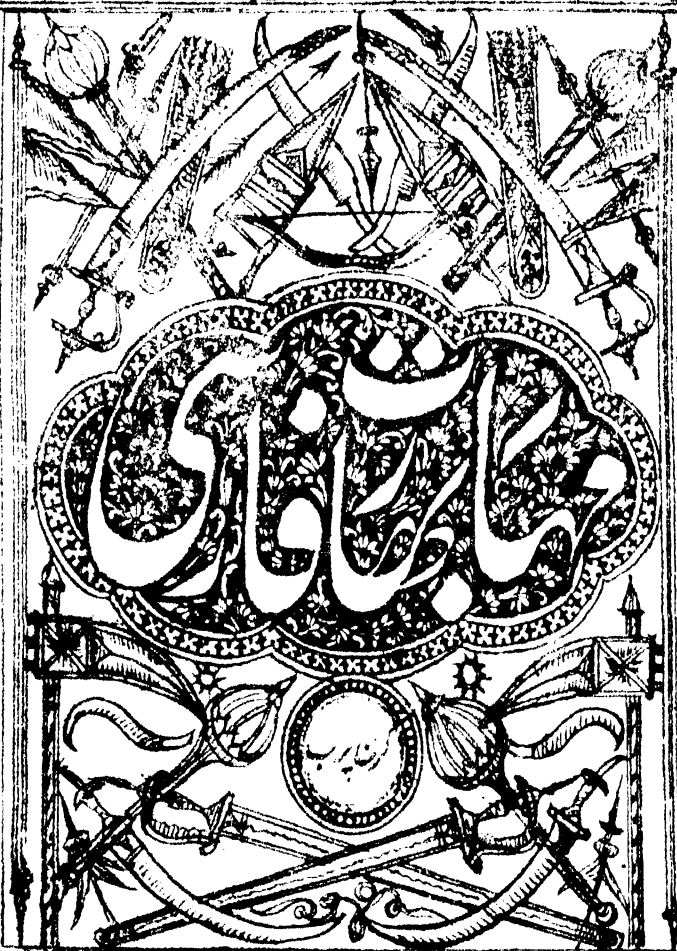
خاصیت داشته باشند که همه لشکر یا نمودان را بسوزند آن را از ترکش پدر خود بر آرد
 و بیندازد سوختهها را رفت و آن ترکش را خواست که پیش در وجود من آرد که چشمش
 بر دهرش و من افتاد که میراث پوشیده می آید سوختهها ما اعتراض شد و آن تیر را
 گذاشت و متوجه جنگ و دهرش و من شد و میان ایشان جنگ بسیار شد و هر
 تیری که دهرش و من بر سوختهها می انداخت او تیر را در راه می شکست سوختهها
 آخر بر دهرش و من غالب آمد و بهلانش را با اسپان ارا به اش بکشت و دهرش و من
 را زخمی ساخت و دهرش و من از برابر او رو برگزید نهاد و در نیوقت سانک بال لشکر
 بجنگ سوختهها آمد و در میان سانک و سوختهها جنگ بسیار شد سانک بر
 سوختهها غالب شد و مردم بسیار از لشکر سوختهها بکشت بعد از آن بهلبان و
 اسپان ارا به سوختهها را بکشت بعد سانک چنان تیری زد که سوختهها مبهوس شد
 و در وجود من و دو ساسن و کرن بجنگ سانک آمدند و میان سانک و ایشان جنگ
 بسیار شد باز سانک بهلبان و اسپان ارا به سوختهها را کشت و سوختهها ما را زخمی
 کرد و چون سوختهها ما را زبون شد سانک گفت تو که زبون شده ترا چه بکشم او را گذاشته
 بر فوجهای گوروان حمله آورد و هزار فیل سوار از فوج که را چارج کشت و سه هزار ارا به سوار
 از مردم بر یکم سین بکشت و پنجاه هزار سوار از فوج شکن قتل آورد و سوختهها ما باز
 برابر او و یک سوار شده برابر سانک آمد و با هم جنگ بسیار کردند و سوختهها ما سه تیر بر
 او چن موده تیر برگزین جو زده و راجه سدرشن را بکشت و خنده کرده بوق خود را بخت
 ارجن و سانک در تهر شده خواستند که با سوختهها جنگ کنند راجه چه دهرش گفت او را
 بیج گویند چو که امروز پدرش کشته شده است و استاد زاده است امروز اگر او را
 بکشید همه مردمان مرا طعنه خواهند کرد و بگذارید تا برو و ارجن با سوختهها مان گفت که
 تو استاد زاده مانی ملاحظه تو میکنم و گزیه میدیدی که بر توجیه میکردم سوختهها گفت منم
 ملاحظه شما میکنم و گزیه میتوانم که بیک تیر شما همه را با لشکر بسوزانم ارجن گفت که اگر از
 دست تو کاری می آمد تقصیر نسکیرد می سوختهها ما گفت تو سخن مرا قبول نداری حالاً

مستحق

به بین که چه میکنم پس دست در ترکش کرده یک تیر افشونی را برد آورده و آن تیر را
 رو در بان میگویند آفسون بر آن تیر بخوانند و آنرا بر هوا انداخته فی الحال آتش در هوا
 پیدا شد که روشنی آن برداشتی آفتاب برابری میکرد و ساعت به ساعت آن
 آتش زیاده میشد دیوتها که در هوا بودند همه هزاران تیر که بختند و همه لشکران باطن
 دست از جان بستند و گفتند که اگر از آن تیر خلاص شدیم ازین خلاصی نخواهیم یافت
 پس ارجن تیر به بار بار کمان نهاده در برابر آن تیر در هوا انداخت ازین تیر ارجن تیر
 آتشی پیدا شد که آن آتش را بر طرف ساخت و آن آتش تیر ارجن بشکله کوروان
 افتاده یک چو منهی لشکر و فیل و اسب و آدم و غیره را سوخت مردمان ارجن زود
 خوشحال شدند و بوقهای فتح نواختند چون اسو استهما ناگاه کرده دید که بسیار
 از لشکران کوروان کشته افتاده اند بیغایت نمکین گشت و خواست که باز دیگری
 بهمین دستور بپندازد که در نیوقت بیاس پیش اسو استهما آمده گفت که این چه کار است
 که تو میکنی امروز یک چو منهی لشکر از پا نژوان و یک چو منهی از لشکر کوروان کشته شد
 و اگر تو میخواهی که برگردن جوید ارجن نمالب شوی این صورت نخواهد یافت اگر تو هزار
 تیر ازین قسم بپنداری ارجن آنرا باطل میکند و مردم ناحق در میان کشته خواهند شد
 دیگر این طور تیر بپنداز اسو استهما چله کمان خود را برداشت و دست دعا برداره از
 بسیار کرد بیاس پیش ارجن آمده گفت شما خیال کنید که مثل سبکیم تا پاره در و ناچاج
 و کرن و امثال ایشان را شما توانید کشتن در وقتی که تو و کرشن جو بیصورت نروان
 و کوه بدری عبادت میکردید و شصت و شش هزار سال بیکیا ایاده عبادت می کردید
 کرده بودید این نتیجه آن عبادت است که در پانزده روز سبکیم تا پاره در و ناچاج کشتید
 و کرن را هم خواهد کشت و گرنه آن مردم این طور کسان نبودند که آدمی حریف ایشان شود
 این فتح ما از فضل سری بهگوان بداندند از زور مردانگی خود پس ارجن از اربا فرود
 آمد روی بر خاک نهاده سجده شکرانه سری بهگوان بجا آورد و بیاس از نظر غائب شد
 و زنی وقت آفتاب فرود رفت برود لشکر نیازل خود با برگشته و نهاده کن هر شد این بود جنگ چو پوزه
 در و ناچاج نقطه

موسسه کتب و کتب و کتب و کتب
بنام خاندان و کتب و کتب و کتب

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اشخاص مشهور که الف صد و بیست و هفت

کتابت بسیار معتبر مستند و صحیفه است هرگز و معتبر ترجمه علامه ابن ماجه و الفضل

کتابخانه و کتب و کتب و کتب
در مطبعه میثقی کتب و کتب و کتب

فرہنگ پر بہ ہشتم مہاجرت فارسی کہ آنرا کرن پر بہ گویند

فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر	ناگری
بہشتم باین	بہسم پائن	۱	۱	وہیو پائین
زبانہ خنجر	راجمہ خنجر	"	"	راجا جن مہاجرت
وروناجا زج	وروناجا راج	"	"	دوسرا چارپ
موزیو دھن	موزو دھن	۲	"	دھو دھن
اشو شمشا	اسوشمشان	۳	"	اشو شمشا
کرن و درو دھن و دشا سن	کرن و درو دھن و دسا سن	۸	"	کرن و درو دھن و دشا سن
دشکن				دشا کن
درو پدی	درو پدی	۱۰	"	درو پدی
ارجن	ارجن	۶	۲	ارجن
سنجی	سنجی	۸	"	سنجی
دھتر تراشٹ	دھتر تراشٹ	"	"	دھتر تراشٹ
بہشتم بیامہ	بہیکم بیامہ	۹	"	بہشتم بیامہ
یا ہلیک	یا ہلیک	۱۳	"	یا ہلیک
سوم دت	سودت	"	"	سوم دت
بھور شردا	بھور شردا	"	"	بھور شردا
بدر	بدر	۲۳	"	بدر
سیری کرشن	سری کن	"	"	سیری کرشن
پر شرام و نارو	پر شرام و نارو و کنو کھنشر	۱	۳	پر شرام و نارو
درا و کنو کھنشر				درا و کنو کھنشر
شکنڈی	سکنڈی	۷	"	شکنڈی

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
धृष्ट वृद्ध	دِشْتِ شَدِيدِ مِين	دشت دمن	۹	۳
संसप्तकां	سَنْسَبْتَكَا	سکان	۱۲	۰
नारायणास्त्र	نَارَاयِنَاस्त्र	ناراین استر	۰	۰
कृतवर्मा	کَرْتِ بُرْمَا	کرت برما	۱۶	۳
प्रात्य	شَدِيَه	شل	۰	۰
कृपाचार्य	کَرِيْمَا چَارِيَه	کریا چارج	۱۶	۰
भीम	بِهِيْم	بھیم	۱۲	۳
पटोत्कच	گُطُوْتِ کِچ	کروت کچ	۱۳	۰
सांख्यलौ	پَاخْيَا لَان	پاخچالان	۱۵	۰
संजय	سَنْجِي	سنجی	۱۶	۰
केकय	کِکِي	کیکی	۰	۰
गांधारी	گَانْدَهَارِي	گاندہاری	۲	۵
विकर्ण	بِکْرَن	بکرن	۲۱	۰
विन्दु अशुविन्द	بِنْدُو اَنْ شِيْد	تندوان تند	۲۲	۰
जयद्रथ	جِيْدْرَتْھ	جدرت	۲۳	۰
लक्ष्मणा	لِکْشْمَن	لکھمن	۰	۰
भगदत्त	بِھگَدَتْ	بگدت	۲	۰
सात्वकी	سَاتْوِکِي	ساتک	۳	۰
शुनाय, अश्वघ	شُرْتَايِ وَا اَشْوَشْط	شیرهای دانست راگل ہلاک	۰	۰
शत्रुनेकेहाथसेमोरण	اَز دِسْتِ اِجْنِ کَشْدِ شْدِ نِد			
दुष्प्रासन	دُشْطَا سَنْ	دسائن	۲	۰
चित्रसेन	چِترِ سِين	چترسین	۵	۰

فارسی	فارسی	موافق کتاب فارسی	سفر	صفحہ
سداشیرا	سد چسن	سد پین	۵	۶
ابھین	ابھین	ابھین	"	"
برکہ سین	برکہ سین	برکہ سین	۶	"
سرما	سرما	سرما	۸	"
بیگرت	بیگرت	بیگرت	۸	"
برختر	برختر	برختر	"	"
رکرتہ	رکرتہ	رکرتہ	۹	"
پسر بکرت	پسر بکرت	پسر بکرت	۹	"
بیت سین	بیت سین	بیت سین	۱۰	"
ابھین	ابھین	ابھین	"	"
بابایک	بابایک	بابایک	"	"
درکھ و دوسہ	درکھ و دوسہ	درکھ و دوسہ	"	"
درمکن و درلبہ پسرنت	درمکن و درلبہ پسرنت	درمکن و درلبہ پسرنت	"	"
دو زجی ہر سہ پسرنت	دو زجی ہر سہ پسرنت			
کناک و برکست	کناک و برکست	کناک و برکست	"	"
برکہ پیرما	برکہ پیرما	برکہ پیرما	"	"
اکرا و راجہ	اکرا و راجہ	اکرا و راجہ	"	"
اوکوان و	اوکوان و	اوکوان و	"	"
حم و مورتی	حم و مورتی	حم و مورتی	"	"
پور و	پور و	پور و	"	"

فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر
آب دیکھاہ و زروی	تسکاه و مردم	۶	۱۳
باروم ولایت کنگ	شور و ولایت کنگ		
سن پشکان و بریک و	سن سکان و بریک ایل	۷	۱۳
آجل را			
جل سنده و انبامہ	جل سنده رانک و الابدہ	۸	۱۵
راجس راکوب کج	راجس راکوب کج		
ماکو تدرک و درو و	مالودہ ولایت در دروکت	۹	۱۵ و ۱۶
یزد و صیہ و لکتی و محمدک	وجہ دروک و اسیر ولایت		
د اشو تر د مادیک و	نذکر و باصلک سائر رک		
سندیکیر			
برتر اسر راون	برتر اسر راون	۱۰	۲۰
نرک و مر کازت بروج	نبواسر و مر کازت بروج	۱۱	۲۱
سوام کازتک	سوام کازتک تک	۱۲	۲۵
اندھک	ادیک		
راجہ ولایت کنت	راجہ ولایت کنت	۱۳	۵
نار این و بال بندر	ناران ادکنت	۱۴	۶
ستہ جت	ست جت	۱۵	۱۱
برٹاٹ و در پد	بیراتہ و در و پد	۱۶	۷
آھمنیہ	اہمن	۱۷	۸
آبنت	امت	۱۸	۱۰
برہنت	برست	۱۹	۱۱
نہائی و درند و صاڑ	سمت و گندہار	۲۰	۱۲

अभीवाह, शिवय
 कलिगदेशीगोभत
 संस प्रको, वृषक
 अचल को
 जलसंध, अलवृष
 राससको घरोत्तच
 मालक सदक, द्विक
 पधिय, ललित्य
 सुद्रक, उग्रोतर
 मावे ल्लक, मुंडिकेर
 वृचासुर रावरा
 नरक और सुर
 कार्तिवीर्य स्वामिकार्तिक
 माहिय अन्धक
 कुतदेशीराजा
 नारायण, वालभद्र
 सत्यजित
 विरार और वृषद
 अभिमन्यू
 अस्वष्ट
 वृहन्त
 मरिामान, दण्डधार

فارسی	فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر
آر پھمان	آئس مان	الس راج	۱۲	۱۲
موجراج	بھوج راج	بھوج راج	۱۳	۱۳
پونہ سمیت سامنہ	پہر ساندہر و پندرہ سین	پندرہ سین کہ ولایت اتریب	۱۳	۱۳
چین سے ن س م ی ڈ سے ن کے	بقونہ سمندر سین	دریا کے شورست		
پراکرم سے ی م تلو ک کے	بجم نوک رسائیدہ	درونا چارج بھل سائیدہ		
پھو واہے گے	شدند			
راجا نیل اور व्याघ्र दंत	راجا نیل و بیلا گھر دست	سا کروپ راہو سٹھانا	۱۳	۱۳
دینوں کو اچھت تھام تھ	ہر دورا اچھت تھام تھ	بقفل رسائید		
بیکرانیہ تھ	و بکرن بقتل رسائید			
چینا پھ و چینا پھی	چینا پھ و چینا پھی	حرا و مر حودی را	۱۵	۱۵
دینوں کو چینا مہ گیشا	چینا پھ و چینا پھی	بکرن مسانہ راہ		
کرم کرتے تھوے کرا کے	کرن مسانہ	فنا ساخت		
ہا تھ سے مارے گے	راہ فنا ساخت			
راجا کے کھ پو	راجہ کیکھی را	راجہ ککی	۱۵	۱۵
اس کے بھائی کے کھ پو	برادش کیکھی	برادش	"	"
دورے	دورے	دورے	۱۶	۱۶
ریحمان	ریحمان	لوحان	۱۶	۱۶
پورجیل اور کھت مہج	پہر بھت و کنت بھوج	بھت و کنت بھوج	۱۸	۱۸
دینوں اچھت ن کے ساما	کہ ہر دو خال ارجن بود	کہ از خال ارجن بود		
اشمبھ	اشمبھ	اسو	۲۰	۲۰
راجا و سدران کے پور	پسر راجہ لبدان	پسر راجہ لبدان	"	"
پوریا مہ پور مہج	جدھا مہ و اٹھو نجا	اموجا و جدہا من و اٹھو نجا	"	"

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحه
پیار بندی کا پوत्र सचदेव	چتر دیو پسر شکندی	هم دیو پسر شکندی	۲۱	۶
सचवर्मा, मित्रवर्मा	چتر برما و متر برما	هم برما و متر برما	۲۱	۷
सेनविन्दु का पुत्र	پسر سینا بندا رانا بیک	شاهد پسر دیو بیک	۲۱	۸
बाल्हीक के हाथ से	بکشت و از مردم	دور خب کینت		
मारा गया और चेदेरीवा	چندیری بزرگترین	بزرگ ترین راجتومان		
लोमेंठ तम धृष्टकेत	دعیر شیک کینت	چندیری رانا بیک		
चित्रवर्मा, सुचित्र	چتر برما و سوچتر	بر همبر و همبر برما	۱	۸
प्राणुपाल का पुत्र	سکینت پسر	سکنت پسر سپال	۲	۸
सुकेत	شستپال			
सत्यधृती	ستیه دهر تی	ست دهر شت	۲	۸
मदिरा प्रक सूर्यदत्त	مدراش و سوزج دت	مدراش و سوزج دت		
अश्रीमान	دشیرتی مان	وسرن مان		
वसुवान	بسان - ظاهراً صحیح بنده آن	لبیدان	۳	۸
कृत्वर्मा	کرت برما	کرت برما	۹	۸
कृपाचार्य के कृपका	کر با چاریه و پسر اچریکی	کر با چارج و لیکلی و با لیک	۱۰	۸
पुत्र बाल्हीक, पुरमिस	پسر برما و متر برما	دبر سر و در جو دین باین		
दुर्पाधन सुधेरय सत्य	دشیرتی سینه	دست سینه		
सेनचित्रसेन, चित्रा	چتر سین و چتر آیدر	چتر سین و برانده دست	۱۱	۸
युध अतिवर्मा जय	یشت برما و جی و شانو	ومی و سالو و مراب دس		
प्रात्व सत्यवन्त शल्य	و شینت برت و شلیه			
अतापु धृतापु	شتر تائی و دهر تائی	سر تائی و شاهده و حرامد	۱۲	۸
चित्राकन्द	چتر انگد			

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
گانندھار مद्रक मत्स्य	گانندھار و مدرک و تنسیہ	گانندھار و مدرک و تنسیہ برکت	۸	۹
त्रगर्त	وترگرہت			
तंगरा प्राक पांचाल	تنگن و شکت و پانچال و	سکن و سک و پانچال و	۹	"
विदेह समस्त वनारस	ویدہ و سمست و بنارس و	مدہ و کل و بنارس و اودہ		
अथ अंगवंग विषाद	اٹک و انگ و بنگ و بنیاد	اکم و بنگ و نکما و نوید و		
पुंड	ویند			
चारक बत्सा कालिंग	چارک و بٹسا و کلنگ	و کجک و سن و کلنگ	۱۰	"
तरल अमक शक्ति	ترل و اشک و رکھک	پرن و رسک و رکک		
बर्षाकरिवाला	برکھاکنندہ یعنی بارش	ہرکہ	۱۳	"
उच्चैश्चवा	اچیشٹروا	اوجی سروا	۱۴	"
कुवेर	کونیر	کسر	"	"
जगसन्ध	جرا سندھ	جرا سندھ	۱۵	"
द्वैशपुध	دویرتھ جنگ	دور و پد جنگ	۱۶	"
वज्र	بجز	بجر	۲۰	"
ययातिप्रास्त्रमेवास	یات و در علم ماستد	ججات و در علم ماتد بیاس	۱	۱۰
के समान	بیاس			
काम्बोज अंबिष्ठ केकप	کامبوج و امبیشٹ و نیلی	کاموج و امت و کیکی	۱۵	"
घरोत्कच	گھٹوت کچ	کرو کچ	"	۱۳
दुर्मर्षगावा वृषभेन	دورمژگھن و پرگھ سین	درمکن و برکھ سین	۹	"
शकुनी	شکن	شکن	۱۵	۱۳
स्वामिकार्तिक	سوام کارٹیک	سوام کارٹیک	۲۳	"
विष्णु	ویشن	ویشن	۲	۱۶

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
उल्लूक	الوک	الوک	۱۱	۱۷
युधामन्यु उत्तमौजा	جدھامنہ و اتمو جا	جدھامن و اتمو جا	۳	۱۸
प्रभद्रक सात्यकी	پر بद्रک و ساتیک و	بر بدرک و سالک و حکیمان	۵	"
चोकितान द्रविडदेशी	چیکیتان و مردم ملک روطہ	مردم ولایت ماند و ول	۶ و ۵	"
पांड्य चोल और केरल	مردم ولایت پانڈی چول و کرل	و کرل -		
अंधकदेशी पैदल	مردم ولایت اندھک کہ پیادہ	مردم ولایت اندوہ کہ پیادہ	۸	۱۹
सव एक एक	بودند ہمہ یک یک	بودند ہمہ یک یک		
कारुष	کار دکھ	کار دک	۱۰	۱۹
काच और मगध	کاخچہ و مگدھ	کاخچی و مکہ	"	"
क्षेत्री	چھیم و صوڑت	حمد ہورت	۱۲	"
सात्यकी विन्द अनुविन्द	ساتیک بر سر بندوان بند	ساتک بر سر بندوان بند	۹	۲۰
पर चित्रसेन अतकर्मा	چتر سین شرت کرما	چتر سین ست کرما	"	"
प्रतिविन्ध्य	پرت بندھینہ	پرت بند	"	"
राजाचक्र	راجا چکر	چتر سین	۱۰	"
संसप्तकोषा	برسن سبتگان	برسگان	۱۱	"
अतकीर्ति अत्यपर	شرت کیرت بر شلیہ	ست کرت برشل	۱۲	"
जंभ दैपत्य	جمنہ دیتہ	جنت ویت	۱	۲۱
प्रतिविध्य	پرت بندھینہ بچند و بطور بانڈ ۱۲	پرب بند	۱۹	"
वृत्रासुर	بر ترا سر	بر ترا سر	۸	۲۲
सुर प्रां से	بکسر پڑھای	بکسر ہاے	۲۰	"
कालिंग वंग अंग	کالنگ و بنگ و انگ	کلنگ و سک و امک	۵	۲۶
दंडधार	دندو دھار	دند بار	۲	۲۷

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
बन्द	دُونَد	دُبد	۱۷	۲۷
उग्रायुध	اُوگر ایدھ	اگراند	۱۷	۲۸
राजा पाराडय	راجا پارانڈے	راجہ مادی	۱۷	"
पुलिनद	پلیند	بلند	۲	۳۱
खस बाल्हीक निषाद	و کھس باہلیک و نکھاؤ	و کسین باللیک و نکھاؤ	۳	"
अंधक कुंनलक्षि	انڈھک کُنل و مگی مردم	انڈھک ہمگین مردم و کس		
रात्य भोजोको	دکھن و بھوج را	وہوج را		
अंधक	انڈھک	انڈیک	۱۲	"
अंग बंग पुंड सागध	انگ و بنگ و پُنڈ	انگ و بنگ بند	۲	"
ताम्र लिपिक	تامبر و تافر و لپیک	تک و ماولس		
मेकल कौशाल मद्र	میکل و کوشل و مڈر و مڈار	میکل و کوشک و مڈر و مڈار	۳	"
दपारा निषध कलिग	دکھن و کلنگ	دکھن و کلنگ		
दृष्ट दृम्न	دِشٹ و دِمن	دِشٹ و دِمن	۴	"
प्रभद्रक सात्यकी	پر بھدرک و سائیکلی	پر بھدرک و سائیکلی	۱۱	"
शिरवडी चकितान	شیر و کھنڈی و چکیتان	و حکیمان		
राजा अंगके हाथीके	برجای نازک نیل راجہ انڈہ	برجای نازک راجہ انڈہ	۱۱ و ۱۲	۳۷
समस्थानोंको छेद कर				
पुराड़ के राजा	راجہ پوراڈہ	راجہ مند	۱۳	"
सौमक	سومک	سومک	۲۳	۳۴
पुपुत्सू	پوپتس	حمس	۱۱	"
उलूक	الوک	الوک	۱۲	"
श्रुत कर्मा पूतानीक	شروت کرما پوتانیک	ست کرما پوتانیک	۲۰	"

پس برتر است ۱۲ بحسب دستور آید

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
प्रतिबिन्ध्य	پریت بندھ	برب بند	۲۳	۳۸
प्राकृन्ती सुतसोम	شکن تبرے چند برست سوم	شکن تیر چند برست سوم	۱	۳۹
श्रुतिकीर्ति	شترت کیرت	سب کرب	۱۴	۴۰
नमुचिदैत्य	نمچ دایتہ	نمچ دیت	۱۳	۴۱
तिगर्तः प्रिविशात्स्य	تگرت و شوی و شائود	بماره و شود کوردان و مردم	۲	۴۱
संसप्तकः कौरक ना रापणी	سن سبتک و نارانی و	سال دس مکان ماران راج		
सत्यसेन, चन्द्रदेव	سیتہ سین و چندر دیو	سنت سین و چندر دیو		
मिषदेव प्राचुंजयसौ	متر دیو و شترنجی و شو شتر	مردیو سنجی و شتر سین لیس پرست	۵	۴۲
चित्रसेन, मिश्रवर्मा	و شتر سین لیس پرست و شتر بزنا	و متر براد سرتا		
सौश्रुतिसन्निवारा	شو شترت ہفت تیر	سرتانہ تیر	۹ و ۸	۴۳
प्राचुंजयवीसवारा	و شترنجی بہیت و			
सुशर्मानौ वारा	سشترمانو تیر			
चिगर्त	تیر گرت	تہارہ	۱	۴۴
प्रमदकः उत्समौजा	پر بحد رک و اتمو جا و	بر سد رک و اتمو جا و جس	۱۲	۴۵
पुपुत्सु	پوپتس		۱۳	۴۶
कारुप, सत्स्य,	کاروک و مشیہ و گیلی و دیگر	کاروک و مہج و گیلی و دیگر	۱۳	۴۷
कैकपु, चैकितान	چکیتان	چگیان		
निवात कवचिके	نواٹ کو جان را	نواب کو جان را	۱۴	۴۸
विजय	زجی	زجی		
आर्तायत	آرتان	ارپان	۲۲	۴۹
तारकासुर	تارکاسر	کار سر دیت	۱۴	۵۰
दैत्य	دایتہ			

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۵۴	۱۶	ہر سہ پسینہ بر کار کہ کاجہ و کلا جہ و بدن مالی نام داشتند	ہر سہ پسینہ بر کار کہ کاجہ و کلا جہ و بدن این نامہا را ہمچنین در سطور آئیدہ باید داشت	تارک کے تین پوچ تارا س کملا س विद्युन्माली
"	"	می دیت	می دیت	मयदैत्य
"	۱۶	مر نام پس	مر نام پس	तारासकापुषहरि
"	"	مار کاچہ	مار کاچہ	नाम
"	۱۳	اکسیا	اکسیا	अस
"	۶۲ و ۲۱	کہ عبارت از جوہای ست آترا از جنبہ و در سطور با قرار دادند رسی	انوکر کہ کہ عبارت از جوہای ست آترا از جنبہ و در سطور با قرار دادند رسی	अनुकर्ष त्रिवेणु
۵۹	۵ و ۴	کال بر سبت و سکت کر نیک	کال بر سبت و سکت کر نیک	कालनष्टनहुष
"	"	وسنجی	د و سنجی	ककेटिक धनंजय
"	۱۲ و ۱۱	بر سبت و کال و نڈ و دور	بر سبت و کال و نڈ و دور	बलदंड, कालदंड
"	"	و نڈ جی	و نڈ جی	रुद्रदंड, जय
۵۹	۱۲	اتبرہ و انڈلس	اتبرہ و انڈلس	अथवा और अंगिरस
"	۱۳	فصسای راہجای پیشیہ جبرید عقب بودن را بہ قرار دادند	برک بید و سام بید پیران پیش روندہ و قصا راہجای پیشیہ و جبرید در عقب را بہ بودن قرار دادند	कवेद सामवेद और पुराणा अगेच लगेवा ले कुयेइति हास और यजेवेद पीछेके रक्षक हुय
"	۱۶ و ۱۶	سیوب کہ اور مقرر می دانند و نیزه مفتوحہ است کہ عبارت از راست و خط اول کہ جمیع خطوط راست و خط اول کہ جمیع خطوط راست و خط اول کہ جمیع خطوط	استخوانی کہ اور در مغز می دانند و نیزه مفتوحہ است کہ عبارت از راست و خط اول کہ جمیع خطوط راست و خط اول کہ جمیع خطوط راست و خط اول کہ جمیع خطوط	स्तोत्र पुराव
"	"	از جسم بھرگ و انگر کہ در	از جسم بھرگ و انگر کہ در	सृगु व अंगिरा

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
पापुपत	باشپت	باسب	۱۶	۶۰
त्रिकोषा	تر گوش	تر کوکہ	۶	۶۹
त्रिवेणु	تر بین	تر بین	۸	۷۰
सौवेर	سَوَ بَر	سوسر	۲۲	۷۱
वाहीक मद्र	باشیک و مدر	باہامک و مدر	۱	۷۲
गोवर्धन अर्थात् गोत्रि	گوبز و صحن یعنی جاے	گوبرد صحن نام درخت	۵۰۴	۷۳
के मारने का स्थन	برائے گا و کشتی و برائے	برو واقع شدہ و در پیش		
और मद्य पीने वालों	شراب خواران صفحہ بستہ اند	دریا راجہ و برای نشستن		
के चोतरे पहील्लेनों	ہمین ہر دور ہای خاندان	انجا صفحہ بستہ اند۔		
राज कुल के द्वारे हैं	راجہ اند۔			
शाकल नाम नगर	شہر لست شاکل نام و دریا	شہر لست شاکل نام و دریا	۶	۷۴
आपगा नाम नही जंर	وارو آبگا نام و مردم راباہیک	وارو ابکا نام مردم انجا		
रका नाम वाहीक -	راجا نکامی گویند۔	راجا نکامی گویند۔		
जो और गुड़ की मद्य	شراب جو و شراب	بوزہ و عسوق	۸	۷۵
पान कर लह सुनके	فندی آشنا مند	دگوشت گا و را		
साथ गो मांस को खा	دگوشت گا و را	باشیری خوردند		
ते है -	باشیری خوردند			
हे घायल भग हे पति	اے کس و ریدہ و اے	اے شوہر مردہ و اے	۱۳	۷۶
से ताडित भग	کس زدہ شوہر	برادر مردہ۔		
पील	پیلو	پیلو	۲۳	۷۷
वही और हीक उने दे	نام آنا بہ و ہیک	نام آنا بہ و ہای بودہ و این	۵	۷۸
नो की सल्लान वाहीक	بودہ و این مردم باہیک	مردم		

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
کارسکر ماہی	کارشکر یعنی کاشغر و ماہی	کاشغر و مالک و کلنگ	۸	۸۶
کالینگ کتلت ککے	کلنگ و کتل و کز کوٹنگ	و کزن و کر کوپ و کلنگ		
رک ویرک	و پیرک			
مڈر گانڈار آھ	مڈر و گانڈار یعنی سندھ	مڈر و قند بار و عراق و ملک	۱۶۱	۵
پاروہش و ساتی سینڈ	و آٹ یعنی عراق و	رکیس و ساب و سندھ		
سویر	مکن کفن و بسات و سندھ و پیر	دسویر		
پراکھ ماس	نشا تو متبہ	سالو و مح	۹	۸۷
مگھ	مگدہ	مگہ	۱۰	۸۸
کالماہ پاد	کلمہ کھ پاد	کلمہ کچون	۲۲	۸۹
مکھ	ملکچہ	ملک	۵	۹۰
مکھ دہی	مردم و لایت شہ	مردم و لایت	۱۳	۹۱
مکھ	مکھ کھکان	مکھ کھکان	۵	۹۲
مکھ	مکھ	مکھ	۵	۹۳
پراتانیک	مکھ	مکھ	۵	۹۴
ویشوانر آہن	پہر ہار اسکان لارہ آہن بود کہ	دو اسب آن ارابہ آہن	۷	۹۵
کاسنوم ساریا	بیشتر نام دارد و در ہماہر شکل اسب	کوہیو از نام دارد بود	۱۱	۹۶
نیرات ککھ	نیرات ککھ	نیرات ککھ	۱۰۹	۹۷
پمک	پمک	پمک	۱۶	۹۸
مانورہب چیرسین	بھان دیو و چیرسین	بھان و چیرسین و ستاند	۲۰۲	۹۹
سینا تینڈو تپن	ورشینا تینڈو تپن	و سینا تینڈو تپن		
پارسین	دشورسین	دشورسین		
سورسین	سورسین	سورسین	۱	۱۰۰

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۱۰۰	۱۵	حکیمان و محس و راجہ دلائی	چیکتا ن و مجتس و راجہ	چیکتانی یو پوتس
۱۰۲	۲	کجک	کجک	کجک
۱۰۵	۱۰	شونت و در و ہر و کرات	شرت وان و ڈور و ڈور کرا تھ	شوان ڈور کرا تھ
		وس راکت و سم و ما کھی و	ویش و بکت و سشم	ویش و بکت و سشم
		کوچی و پاسی سد و است	و کھنکی و کوچی و پاشی و نڈ	و کھنکی و کوچی و پاشی و نڈ
		نہو د ہر و ہر و لساہ	و اپ نڈ و ڈ کھ پر و ڈ کھ	و اپ نڈ و ڈ کھ پر و ڈ کھ
		و ما و ک و سورس	و سبہ و بان بنگ و سو	و سبہ و بان بنگ و سو
		و د ہر کراہ و درید و	بڑ چس و دھن گرا شیج	بڑ چس و دھن گرا شیج
		چاسندھ و سل	و ڈر نڈ و جسل سندھ	و ڈر نڈ و جسل سندھ
		وسہ	و شل و سہ	و شل و سہ
۱۰۶	۱۵	سرازتنش جدا	سرازتن بنش جدا	سرازتن بنش جدا
۱۰۷	۱۶	تاو کوری دیگر سرازتن کبٹ	باو کپر دیگر سرازتن کبٹ	باو کپر دیگر سرازتن کبٹ
۱۰۸	۱۷	کرانہ	کرا تھ	کرا تھ
۱۰۹	۱۸	سد و اب نند	نند و اوب نند	نند و اوب نند
۱۱۰	۱۱	فوج مار سرن	فوج نار این	فوج نار این
۱۱۱	۱۲	سوسرما	سشما	سشما
۱۱۲	۱۴	تیر بڑ کھنڈی زد	دہ تیر بڑ کھنڈی	دہ تیر بڑ کھنڈی
۱۱۳	۲	سکنت پسر چرست	سکیت پسر چرست	سکیت پسر چرست
۱۱۴	۶	پر ب نڈ ہفت تیر دست کرا ستر و	پر ب نڈ ہفت تیر دست کرا ستر و	پر ب نڈ ہفت تیر دست کرا ستر و
		کرت ہفت تیر و شانک نیز جان قدر	کرت ہفت تیر و شانک نیز جان قدر	کرت ہفت تیر و شانک نیز جان قدر
		دست سوم نہ تیر	دست سوم نہ تیر	دست سوم نہ تیر
			بچین آئندہ باہر خواند	بچین آئندہ باہر خواند

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
دंडधार	دंड دھار	دو دد ہار	۱۴	۱۱۵
व्याघ्रकेतु सुप्रार्सा	بیاگھر کیت و ستر ناو چتر	ساکرت دسر ما و خرواکر	۲۵۲	۱۱۶
चित्र उग्रायधु जय	واگر ایدہ شکل در دچخان	آمدہ و شکل و روح مان		
शुल्क रोचमान सिंह	د سنگھ سین و	وسکرس و درجی		
सेन दुर्जय	دورجی			
जिष्णु जिष्णुकर्मा	جشن و جشن کرہ ناد دیو اپی	حس و حس کرد و لواب	۶۵	۱۱۷
देवापी भद्र हंड चित्र	د بھدر و دند و چتر و چتر ایتر	د بھدر و دند و صر دھرانده		
चित्रायुध हरि सिंह	د بھدر و سنگھ کیت و روح	د بردستگ کیت و روح		
केत रोचमान प्रलभ	مان د شلبہ	بان و سلبہ		
जन्मेजय	نکل و پسرش بیجی	نکل و پسرش و حمی	۱۶	"
सात्वकी वहव प्र	ساکھی و بہت و طا ایفہ	ساتک و طا ایفہ بر بھدرک	۱۴	"
भद्रक	بھدرک			
सुदीश्वरा	سودھشن	سودھشن	۲	۱۱۸
मनप्रिलपर्वत	کوه منشل	کوه تشیل	۳	"
सिद्ध और चारणा	سیدہ و چار	سندہ و چارن	۱۲	"
पुधामन्यु सात्वकी	مُدھا منینہ صوتا تنگی	جدہامن و ساتک	۱۱	۱۲۳
स्थणाकर्षा इन्द्र	سٹھونا کرن و اندر جال و	سوما کرن و اندر جال و با	۱۴	"
जाल पाशुपति	پاشپت			
पुधामन्यु उतमौजा	مُدھا منینہ اتمو جا	جدہامن اتمو جا	۱۶	"
भारव अस्त्र	بھارو استر	بھارو استر	۵	۱۲۵
शानश्रंग	شنت شترنگ	ست سترنگ	۱۶	"
वलाक	بلاک	بلاک سہ بچنین آئندہ ۱۲	۱	۱۲۳

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر
کوشک	کوشک	کوشک	۱۳۴	۳
جذرتہ	جذرتہ	جذرتہ	۲۰	۲۰
شیر تائش	شیر تائش	ستادہ	۱۱	۱۱
نشات مردم پورب و	نشات مردم پورب و	نشات مردم پورب و	۱۵	۱۵
بابطہ دھان	بابطہ دھان	حاب دہان	۱۶	۱۶
کھش	کھش	کسا	۱۶	۱۶
دازب و ابجسار و درود	دازب و ابجسار و درود	ایدہر و لوند و بیل و روح	۱۸	۱۸
موتھ و ننگ و آندھرک	موتھ و ننگ و آندھرک			
پونڈ و کرات و لیٹھ	پونڈ و کرات و لیٹھ			
دور کماکھ	دور کماکھ	در مکہ	۱۸	۱۵۸
بامہیک	بامہیک	نامہیک	۱۰	۱۶۱
دردست من علامت کردہ	دردست من علامت کردہ	دردست من علامت کردہ	۱۱	۱۱
ننگت نام تیرماست	ننگت نام تیرماست	دیوتما و تیرماست		
لشوک	لشوک	لسوک	۴	۱۶۳
امبشٹ	امبشٹ	امست	۱۸	۱۶۱
باشیت	باشیت	باسپت	۱۲	۱۶۲
کال رنج	کال رنج	کالیکج	۱۳	۱۶۲
بیترنی	بیترنی	بیترنی	۱۹	۱۶۳
لسوک پیکری از انحال شملین	لسوک پیکری از انحال شملین	لسوک پیکری از انحال شملین	۲	۱۶۸
کرن رسین و ویدہ	کرن رسین و ویدہ	کرن رسین و ویدہ		
مکلی و کوچی و دندہار	مکلی و کوچی و دندہار	مکلی و کوچی و دندہار	۱۶	۱۶۱
و دہنگہ و سلوسب و سہ	و دہنگہ و سلوسب و سہ	و دہنگہ و سلوسب و سہ		
و اساسک و سرخا	و اساسک و سرخا	و اساسک و سرخا		

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
अलोत्पु सहस्रगाड	دائو لپ و سہ گھنڈ و بات			
वातवेगसुवर्चस	بیگ و سو بڑ چس			
द्रोपदीकेपांचपुत्र	پنج پسر و رو پدی	پنج پسر و رو پدی و ششم تا تک	۲	۱۸۳
चौरवरिष्टद्रुपदके	و پنج پسر بڑ شست			
पांचौपुत्रजिनमें	دو پسر کہ ششم آنا			
ठासाथकी	ساتھ کی ست			
सकुत्रिसुतवृष	پسر شکن برکہ و کرا تھ	پسر شکن و برکہ و کرا ب	۳	"
क्राशुदेवावृध	و دیوا بروم	و دیوا رہ		
वृक	برک	برک	۲۰	"
देववृधकापुत्र	پسر دیوا بروم	پسر جراسندہ	۲۱	"
नमुचिदैत्य	نمچ و بیت	نمچ و بیت	۶	"
उपनिषाद	اُپنیشد	اُپنیشد	"	"
रहस्य	و رہستہ	ورس	۱۰	"
सहस्रगणासाध्य	طائفہ مژ و طائفہ ساد و سوا	مرت و ساتھی	۱۳	"
गणरुद्रगणरहो	ویا زده رُدر	ورودر		
शकनुषा यवन	شکن و کھارویون	سک و لوکاروین	۹	۱۹۰
कां वोज	و کانویج	و کاموج		
बलि	بلی	بل	۵	۱۹۲
अन्यात्र	و کرن آنا رامے بریدارجن	و کرن آنا رامی بریدارین	۲۵۲۲	"
	اگینا شتر زد کہ ازان آشن لیساک	کرنی آسون برجاتر کہ پر سرام	دیگرہ	
	بما رزان را سوختن گرفت و ہر	بادی دادہ بود در کار کردہ ہر		
	مضطرب شدہ گر نختہ و فریاد کردند	بر ارجن انداخت و از تا شتر		

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
		برهاستر حرارتی پیدا شد و فلق محرکه را مانند حرارت آفتاب که آفر زمان خلایق را بسوزد سوزتن گرفته بهیم خشمگین گشته	پس کرن بر ارفع آن بازناسترا سرداد که آتش فرو داشت و عالم زیر باران زود پوشیدار جن باهی انسترا آزاد ارفع کرده باز بجز استرا اندلند بعد از آن تیرهای هزاران قسم زد که اعضای کرن را داسپان و کان و جوهه و پاپهای رتقه اورا شکسته و زمین فرودفتند و رینوقت کرن بچارگو استرا که شترام بود	ناگری
۱۴۱۹۳		نمچ	نمچ	वारुणास्त्र
۱۰		دکمان رسهات	دکمان و تیر سبختاپت	वायुअस्त्र
۱۸		آتش فعل و پوتما	مردور استرا	क्व्नास्त्र
۱۶	۲۰۶	حکایان	چیکتایان	नसुचि
				सभापति
				रुद्रअस्त्र
				चेकितान

و داد و بود و کار کرده تیرهای هزاران است و از آن است و از آن است و از آن است
را بهیوه از استرا از آن است و از آن است و از آن است و از آن است و از آن است
انداخته با چنانکه از آن است و از آن است و از آن است و از آن است و از آن است

آغاز فن هشتم از کتاب مهاجرات که از اکرن بر ساکنین

بیسر پان بر اجه خمیسه گفت که بعد گشته شدن در دنیا چایج تمام بزگان کور و
یعنی در وجود همین و ساکن برادران و خویشان و دیگر را جدا اندیشه مند گشته
است و ستمها مان آمده زبان به تاسف کشاوند و تا دو گه می سخنان تسلی بخش
از بید و غیر آن مذکور میا خفتند و می گفتند که راهیست همه را در پیش و چکیس
را ازین راه گزینیمت روز با خبر سپدن نزدیک شده بود همه بنزلهای خود
باز گشتند و در منزلهای خود نیز همان نوع بی آرام بودند و از بس فکر و اندیشه
که در هلاک شدن مردم خود میگردند شب خواب بفرامخت نگردند علی الخصوص
کرن و در وجود همین و دساکن و شکن که از اندوه بسیار اصلاح چیمان ایشان
نه غنود و هر سه کس آن شب را در منزل در وجود همین بسر بردند و از ملاحظه آن
محنت با که پانڈوان رسانیده بودند از برون قمار و غلی و درویدی را درین
کشان آوردن و ایشان را در جنگل فرستادن می طمیدند و با خود میگفتند که
تا این پانڈوان بحال ناچا کنند ازین نوع اندوه مندی آن شب برایشان
دید ازی برابر صد سال شد و چون روز شد بائین خود بغسل و پیش تهری
پرداختند و سجادمان امر نمودند که باز سوار می سازکار را آماده سازید و بجهت
شگون جنرات و رونغن را حاضر ساختند و راجه کرن ابسر داری قرار داده

بر صدر بنشانند و بجزم کارزار بیرون آمدند و قصه خوانان و باد و فروشان و سب
 شماران را گاو ان و رختها و طلا عطا کردند و آنها بدعا و شناسی ایشان زبان کشیدند
 و پانڈوان نیز موافق دین و روش خود بکارهایی که هر صباح میکردند بروختند
 و بقصد جنگ استعداد نموده برآمدند و در میان فریقین کارزاری هولناک
 که از تماشای آن موسی براندام دلاوران بر خیز و در گرفت و در سرداری کرن
 دور و زاین دولشکه کوروان و پانڈوان جنگی عظیم کردند بعد از آن کرن گوی
 ثلثه دشمنان را ظاهر ساخت که در حضور پیران و پرتراشت از دست ارجن
 شربت فنا چشید سنجی این اقعہ را تمام در ہستنا پور رفته بسمع و پرتراشت رسانید
 جنمبہ از بیسم پابین پرسید کہ ای بر اہمن پرتراشت کہ از کشتہ شدن بہیکم تیارم
 و در ونا چاچ و در مصدیت و محنت بود ہلاک شدن کرن را کہ مگین مہمت خود
 در ونا چاچ در جو دہن مصروف وشت و امیدواری ظفر ازومی بود چگونہ تا آن
 ہانا کہ در مختہا و دشوار ہیا نیز مردن آدمی زاد مشکل بودہ است کہ پرتراشت
 سفر کردن کرن را شنید و قالب تہی ساخت و همچنین از شنیدن خبر کشتہ
 شدن بہیکم تیار و بابلک و در ونا چاچ و سوورت و ہور شر او دیگر خوشان
 و فرزندان و بیبر ہا ہلاک نگشت از نیجا یقین من شد کہ در سختی ہامردن دشوار
 اکنون تو احوال آمدن سنجی و خبر کردن او و پرتراشت را واضحہ گذشتہ است
 با من تفصیل بگوئی کہ من از شنیدن احوال پیشین و بزرگان سیری ندارم
 بیسم پابین گفت کہ سنجی بعد از کشتہ شدن کرن آزار و محنت عظیم یافتہ شاہکا
 برارہ کہ اسپان آن با در قمار و مصرصر کردار بودند سوار گشتہ بہ ہستنا پور آمد
 نزد پرتراشت رفت و او را از غم و اندوہ بسیار بد حال یافتہ سر بر پای او
 نهاد و حقوق تعظیم و بزرگی او را بجا آورده الفاظ تاسف و غم و در در ہما
 ہاسے بانہد گفت و گفت کہ من سنجی ام ترا خیر باشد از خود کردہ و خود مختہا
 یافتہ بی آرام و ہبوش نشدہ باشی بپر و در ونا چاچ و بہیکم و سری کشن و

کرن پر

پر سر ام و نارود که هنوز کجیش و دیگر نبره گان آنچه در باب خیر خواهی میگفتند تو
 آنرا قبول نگردی اکنون آن سخنان را یاد آورده محنت نیکتیره باشی در هر ترا
 سخنان سنجی را که دستها بهم آورده در پیش او ایاده میگفت شنیده نفس نشین
 بلند بر آورده جواب داد که از گذشته شدن بهسکیم که علم سلامهای و پوتها نیکه نیست
 و از بلاگ شدن در ناچای که علم سلاح را به از وی کس نمیدانست من محنت و آزار عظیم
 یافته ام بهسکیمی که در هر روزی ده هزار را به سوار مسلح و کمل آباد میداد او را
 سکندری بقوت ارجن بلاگ ساخت من از نینفی در آزارم دور و ناچای که در پر سر
 علم کمانداری و دیگر سلاحها بیاموخت و ارجن و راجها و راجه زاد با می دیگر از محنت
 او مهارت می شدند او را داشت و من ضلع ساخت مرا از نینفی در آزار عظیم دارد
 دل من از شنیدن بلاگ این هر دو بزرگ که در علم سلاح چهار گونه به یکس نظیر
 ایشان نبود در آزار و محنت است بعد از گذشته شدن در ناچای پیران من بچکا
 پروا خند و چون ارجن فوج سس سکان را بکشت و نار این استرا استوها
 سر داد و فوجهای پانژوان بگرخت فرزندان من چه کار کردند عقیده من است
 که فرزندان من گر سخته اند و از گذشته شدن در ناچای که بجای کشتی بودند
 کشتی شکستها در غرقاب جرت فرورفته دست و پامی زنند و وقتی که مردم لشکر
 بعد باطل شدن نار این استر و بگرنیز نهادند در جود هین و کرن و کرت برایش
 و استوها مان و کرا پاچای و دیگر پیران من که مانده بودند و دیگران چه حال
 داشتند و رنگ روی ایشان چگونه بود آنچه از احوال لشکر پانژوان و سپاه
 میدانی بتفصیل بگو سنجی با در تراشت گفت ای برادر بزرگ آنچه از بدگامی
 تو بر سر کور و ان گذشته اکنون آنرا بخاطر گذرانیده اند و همین مشوریرا آنچه
 شدنی است میشود و انرا با باید که از ان اندیشه مند شود و اگر چیزی باستی شود
 و نا باستی پیش آید مرد و انرا با باید که از ان نیز اندوگمین نشود در تراشت
 ای سنجی از شنیدن این احوال مرا بیچ غم و اندوه پیش نمی آید آنچه واقعه شد

قرار واقعی با من بگویی منجی گفت که چون درو ناچایج که مانند ارگشته شد فرزندان
 ترا عقل از سر پرید و سر در پیش انداختند و دم بر بنی آوردند و مردم لشکرت
 ایشان را در آن حال دیده روی بر آسمان کردند و سلاحهای خون آلود از دستهای
 ایشان بی اختیار بر زمین می افتادند و جوشن و غیر آن بر مبارزان خستند
 میهنهای آنها مانند ستار بر آسمان درخشان می نمود و راجه و بودهن مردم لشکر
 خود را حیران دیده گفت که من اعتماد بزور و قوت بازوی شما کرده با پانژوان
 طبع جنگ انداختم و شمار از کشته شدن درو ناچایج بسیار حیران و اندر یکسین بی بیم
 کسی که کارزار مینمایند او کشته میشود و در کارزار نمودن فتح همیشه دریا شکست می آید
 درین باب تعجب چیست شمارا بهر حال کارزار باید نمود اکنون شما کرن را که دانند
 سلاحهای دیوینهاست و بی تیرس و بیم کارزار می نماید به بینید که از بیم او ارجن همیشه
 خود را نکا ببانی میکنند و با او روبرو نمیشود چنانچه آهوی برابر شیر نمیتوانست آمدن و
 کرن آن نوع زبردستی است که بهیم را که زورده هزار فیصل دارد و سلاحهای آدمیان
 بآن حال رسانیده و گم و بکج را که سر آمد جادوگران عالم بود به نیزه اندر هلاک ساخت
 شما قوت باروی کرن را که در کارزار کم نمیشود و مردانگی و چالاکی او را و استوختن
 را در کارزار نمودن با پانژوان و پانچالان تماشا کنید شما همه راجه و راجه زاده با آید
 این کارزار با یکدیگر مشاهده نماید چون در وجود من این سخنان بگفت کرن بسیار
 بلند فخرهای شیرانه کرد و کارزار در گرفت و در حضور تمام پانچالان سرخجی مردم کجایی
 و ترمیت را نیز بر ساخته هلاک کرد و از بسکه تیر بی نهایت می انداخت تیرهای
 او را پانچان یکی بسوفار دیگری پیوسته از اینجا با غنیمت می میشد ازین قسم
 هزاران قطار تیر مانند قطره های باران می رسید و در رنگ قطار رنور می نمود
 کرن هزاران مبارز را مسافراه فنا ساخت و در آخر از دست ارجن شربت فنا
 چشید و دنیا می فانی را بگذاشت بیسم با این راجه چمنیجی گفت که در هر تراشت
 این سخنان شنیده دریافت که غم و اندوه این مصیبت را نهایی نیست و

در وجود من را در معرض هلاک بلکه گشته گشته تصور نموده بهیوش شد و بزمین
 مانند فیلی که بی اختیار بقیته بنیاد از اقاوندان او فریاد و فغان زبان کور
 زمین گنبد گردون بر میچید و همه در دریای اندوه غرق گشته از چشمها جوهر
 اشک روان گردید و گانباری نیز نزد مهر تراشت آورده بهیوش گشته بنیاد
 زناست که همراه او آورده بودند آنها نیز بروی در اقاوند بعد از آن سخی آن همه ناز
 که اشک از دیده با فرومی باریدند یک بیک بر میخیزانید و تسلی میداد و آنها شسته
 و زخمت کبک که از با و در حرکت آید بر خود می لرزیدند و سخی راجه و مهر تراشت و بدر
 را آب بروی زده بحال آورده و تراشت آهسته آهسته بحال آورده آن همه زبان
 را زخمت داد و خورد مانند مستی مدوش گشته شست و نامدتی همان نوع مشک بود
 بعد از آن نفس بای که می از دل بر کشید و زبان به شکایت فرزندان و شنای
 پانژوان بگشاد و بر عقل و برای خود و شکن نفرین کرده باز سر سجیب تفکر فرو برد
 و بعد از زمانی تحمل آن حال نموده متور و زرد با سخی گفت که آنچه تو گفتی هر
 شنیدم این گوی که در وجود من که همیشه نلفز خود میخواست مرده است بانه تفصیل
 این قصه را بمن بگویم میسر باین چه چیزی گفت که چون در مهر تراشت این سخن گفت
 سخی گفت که کرن با فرزندان کمانداران گشته شد و بهیم و ساسن را بگشت و
 از کمال خستگی که بروی داشت خون او را بخورد و مهر تراشت گفت که از بدگانی من
 و از نا اندیشیدن در وجود من عاقبت کار گشته شد و دل و جگر من میسوزد
 اما چون این میخواهم که ازین دریای اندوه بگذرم و خاطر جمع نمایم با من
 بگوئی که از پانژوان و گوروان چه کسان گشته شدند چه کسان زنده اند سخی
 با مهر تراشت گفت که بهیکم پیامه در ده روزه که در جنگ جوی را گشت و هلاک
 شد و بعد از وی در و ناچار که افواج پانچالان را با و فنا بر داده گشته شد و بکن
 که بآین چهتری بسر برد آنرا بهیم بگشت و مندوان مند پسران راجه او حسین و
 جیدر است که ده ولایت در تصرف او بود و پسر در وجود من لچمن نام که فرمان بردار

تو بود و از مستی جنگ فرود نمی آمد گشته شدند و سپه و ساسن که مباد بود و او را سپه
 در ویدی گشت و به گدیت صاحب بهیلان که قریب بدریاسی شورند و حساب
 اندر بود او را از جن تقبل سائید و بهور شور و ارا ساکک جنیر لاهی دست را نکل
 هلاک ساخت و د ساسن را که همیشه مست کارزار بوده و زرش سلاح اندازی
 داشت و پست خیر سین را بهیم بگشت و سد چین را که نیلان بی نهایت داشت
 ارجن و راجه او ده و پسر شل را ابمن بگشت بر کوه سین پسر کرن را که در جنگ بولی
 برابر بود بعد از آن که ابمن گشته شد ارجن عهد نمود که او را بکشد بنا بر آن
 ارجن او را گشت و سرمای را که همیشه با پانژوان در مقام دشمنی بود و به گدیت و پسر
 را نیز ارجن گشت و در گدیت پسر شل را سها بگشت و پسر به گدیت که مانند باشد و پسر که
 کارزار میگشت او را نکل گشت و جت سین پسر جراسنده را ابمن و با بلیک ابانگر
 و در که در سه و در مرکزین و در ریه پسر انت و کلنگ و بر گدیت را و مبلبان نو بر که پر بار
 و اگر یا و راجه او که جوان و جسم و مورلی را بهیم گشت و راجه بود و ما که زور و ده هزار
 نیل داشت با در هزار دلاور ارشکرا و قوم او تمبکاه و مردم شور و ولایت کلنگ
 و هزاران از فوج سن سکنان و بر کلنگ و اجل را که برادر عروس تو بود و در ارجن
 بقتل رسانید و حل شده را یک و الا بد و ارجن را که و پسر کج و کرن با برادران
 و فرزندان و مردم مالوه و ولایت و در و دگت و جدر و یک و اسپر و ولایت مند که و
 با حسلک و سایر برگ و دیگر مردم چهار اطراف عالم را با نیلان و اسپان پیاده
 نیز ارجن گشت و بعضی مردم در کشاکش و اژدهام در ته دست و پایی نیلان و غیر آن
 گشته گشتند و قصه وقتی که ارجن و کرن با یکدیگر مقابل شدند هزاران هزار
 ازین قسم مردم هلاک شدند چنانچه اندر را با برادر و نام را باراون و در گدیت
 را با بهیم پسر و مژ نام دیت و کارت بیج با پسر نام و سوام کار تک را با هلاک و
 مها و پیر را با ادیک کارزار واقع شده بود کرن را با ارجن این چنین جنگ دست
 داد و کرن که بیج دشمنی پانژوان و در ارا مید و ای ظفر کوروان بود پانژوان

او یکشته از دریای کارنار بگذشتند و برادران و دوستان سنجی را که در باب نکلانگی
 قومی گفتند و تو گوش بان نگردی و پسران تو که طمع ملک داشتند انواع فساد و
 بدیها از ایشان بوجود می آمد و تو آنرا را میباشتی اکنون نتیجه آنلامی منی در هر ترا
 با سنجی گفت آنچه با پدران مردم لشکر یاراکشته بودند نام آنها گرفتگی اکنون جمعی را که
 مردم باقتل رسانیده اند گوی سنجی گفت که راجه ولایت گت را با برادران خویشان
 و مردم ما را سن او گنت را همیکم تا به یکشت و راجه ست جت را که در زور و جلالگی
 برابر اجن بود و هر یک از براتنه و در و پدر با فرزندان شان در و ناچارج بلاک
 سانت ما بهمن را که با وجود خمر رسانی در زور و مانگی برابر سزی کرشن بود و در هر
 قوا اتفاق نموده در کارزار پیاده ساختند و پسر دسان او را یکشت و سردار مردم
 امت را که از جانب جد پیشتر دادم و مانگی میداد و مردم بسیار را قتل میرسانید او را
 چمن پسر در وجود من یکشت و راجه برست که در کمانداری شهره بود از دست دسان
 شربت فنا چشید و راجه میت و کند بار که از غرور بهادری کارزاری نمود انس راج
 و بهوج راج را با فوجهای ایشان و خیر سین که ولایت او قریب دریای شوست
 در و ناچارج قتل رسانید و ما که روپ را اسو ستهامان و حراد و هر جودی را بکرن
 مسافرا راه فنا ساخت و راجه کیکی که همسیریم بود با مردم او برادرش که جانب
 کوروان شده بود یکشت و راجه خنجه را که در گنر بازی یگانه روزگار بود پست و در که
 بغلطانید و در و لاور که هر دو در همان نام بودند و راجهای دیگر که او گوش میدادند
 و چالاکی می نمودند و رجب نکنت بهوج که از خال ارجن بود بزخم تیرهای جانج سا
 در و ناچارج بعالمی و مقامی که جنگجویان بعد از کشته شدن در کارزار میروند رفتند
 و اسوار راجه بنارس را با لشکرش پسر راجه بسان و اموجا و جد بل من و انوجا و
 حمر و پو پسر شکمندی را چمن نیزه تو قتل رسانید و حمر و هر ما و شر و هر را که از بهادران
 پانچال بودند تیر در و ناچارج مسافرا راه فنا ساخت و شانند پسر و هر و هر شکرت
 بزرگترین راجه پتان چندری را با ملک براه عدم فرستاد و راجه ولایت مکر را

ہیکیم تپامہ معدوم ساخت و برتھم و عمر بر با ہر دو پدرو پسر را و سکنت پسر پال را
 دست و ہرشت کہ از ولایت سراتہمہ بودند و مدارش و سورج و ت و سر من بان کہ کار
 نمایان کردہ بودند و ب ان وغیر ان بیان مردم بسیار را اور و ناچارج نابود ساخت و ہر
 با سنجی گفت کہ چون این ہمہ سرداران و ملا و رکشتہ شدند بقیۃ السیف لشکر خود
 را نیز علف شمشیر فنا شدہ می بینم و ہر گاہ ہیکیم تپامہ و اور و ناچارج سبقت خاطر
 من خود را باختند ز زندگی من بچہ کاری آید اکنون کہ منی کہ زندہ اند نام انہا را بر من
 بخوان کہ من این ہمہ بزرگان را کشتہ و مردہ می بینم سنجی گفت کہ اسو ستمان
 کہ انواع سلاح شوری را از پدر خود در ناچارج آموختہ بود و بعد از کشتہ شدن بد ز زندہ
 و کرت بر ما کہ حال پانڈوان است کہ یک آنہا را گذاشتہ سبقت خاطر ت با منہا کارزار
 میکند نیز زندہ است و کر پاچارج و کیکی و باللیک و بر سر و در وجود ہن با سکین دست
 و خیر بین و حرامہ دست بر ما و می و سالو و سراب و شل نیز بر صدر حیات اند
 سرمای و شاہدہ و حرامہ مستعد کارزار زندہ پسر کرن کہ ست سین نام دارد و مع
 پر اور ان دیگر زندہ اند و ہر تراشت با سنجی گفت کہ این جماعت را و نسقم بیسم
 ہر ہمیشہ گفت کہ در موقت کہ و ہر تراشت نامہای این بقیۃ السیف را شنیدہ حالش
 بہ بہوشی کشید و در اثنای بہوشی با سنجی گفت کہ ساعتی خاموش شو کہ دلم از جا
 رفت این بگفت و بہوش شدہ ہر زمین افتاد و ہمیشہ از بیسم با من پر شد کہ چون
 و ہر تراشت از ان حال بہوش آمد و کشتہ شدن فرزندان و کرن و وغیرہ درشت
 چہ گفت بیسم با من گفت کہ و ہر تراشت را بان عالم شافتن کرن ما و زنی یاد ہند
 راہ رفتن کوہ سمیر کہ مجال عقلت ہمچو از پای آوردن اندر از عقل دورست و
 خشک شدن در یابی شور و دراز کارت و نشان خانی شدن عناصر اربعہ
 بر افتادن انہا بہ کیبارگی عقل باور ندارد و مانند بی نتیجہ شدن عملہای
 نیک و بدست یعنی ہنچا کہ وقوع این چیز با میرت بخش است ہمچنین از مردن کرن
 عجب ہرشت و با خود نیکو بینی پیشیدہ گفت کہ کرن کہ زور و قوت شیر و فیل ہرشت

دستها مانند کوهان گاو چپان و رفتار و اوازش مانند شیم و رفتار و آواز گاو بود و در
 کارزار از اندر زلفی گردانید و از اواز چاشنی کمان و آواز شپه تیرهای او بچکس
 از بهادران ارا به واسطه و فیصل سواران رایا برای ایستادن و برابر او نبود و او
 کشته فوجهای دشمنان بود و از پیشتی و کوه یک او در وجود من با پانژوان شمنی و نزاع
 بنیاد نهاد و اعتماد بر بازوی خود نموده سرکیشین و ارجمین و دیگر مبارزان با هیچ
 نمی شمرد و آن کرن که همیشه مانند نادان و خام طمعان با وجود همین میگفت که سرکیشین
 و ارجمین را که بچکس زبون ساخته است من بزور بازوی خود بزودی زبون ساخته
 گوی جنگ از آنها برم و بهادران عالم را مانند مردم گاندبار و بدرک و مس و برکت
 و سکن و سگ و پانچال و دیر و کیل و بنارس و او ده و آنک و سگ و کما و نوید
 و کماک و مس و کلک و پرن و رسک و رکیک این همه را سببت از یاد دولت
 در وجود من زبون ساخته تا و بالا ساخت که همیشه خراج میدادند اینچنین کرن را
 با این قوت و توانایی علم سلاح و یوتها پانژوان چکونه کشته چرا که در میان و یوتها
 راجه اندر و در میان مردمان کرن هر که خطاب دارند و دیگر کسیه باین لغت نام نیا
 و مانند اوچی سرا که در میان اسپان به بزرگی معروف بود و راجه با کبیر و در یوتها
 اندر چپان کرن در جنگو این بزرگست و جراسنده که جمع راجهای عالم را در زمان
 کرد و بر کوروان و پانژوان که در پناه کرن بودند دست درازی نتوانست کرد
 ای سخی من از شنیدن کشته شدن کرن که با رجمین در وید جنگ نموده کشته شد
 در دریای اندوه غرق گشته ام مانند کشتی شکسته که در دریای شور کشتی او شکند
 و در غرقاب حسرت اقامه چاره نداشته باشد اگر من در چنین مصیبت و سختی نمرود
 سیند من از سحر سخت ترست که شنیدن مرگ برادران و خویشان و فرزندان و دوستان
 کیست که قالب تسی کند غیر از من سخت جان اکنون من یاز هر میخیزم و یا خود را
 در آتش یاز بالای کوه می اندازم اما این راتاب نمیتوانم آورد سخی گفت که دولت دنیا
 بکمال داری و از خاندان بزرگی در ریاضت و یکنامی داری و بیدار میدانی از حجت

این اوصاف مردم ترا بجای راجه حجات و در علم مانند بیاس میدانند و پنجم
 کردنی بودند همه کرده خود را بحال بیار و بر قرار دار و هیچ اندوه و فکر را بخود راه ندادند
 و هر تراشت گفت که من طالع و بخت را در شمار نمی آورم و سعی و ترویج را هیچ نمی شمارم
 چرا که کرن که برابر گوی بود و لشکر جدید بشتر را و بهادران پانچال را بکشت و در هر شهر
 تیر باران که در و چنانچه اندر دیتان را بهیوش ساخته بود و او نیز پانڈوان را بد حال و
 پریشان ساخت و راز از دست ارجن کشته شد مانند درختی که از زور باد بزمین
 بیفتد افتاده خواهد بود من تاب این عمر و اندوه در خود نمی بینم و فکر و اندیشه من
 زیاده میشود و میخواهم که بمریم سینه من از فولاد دست که مردن کرن را شنیده هزار بار
 نمیشود و با آنکه مراد یوتها کمر دراز بخشیده اند که در چنین واقعه جانگاہ نمی میرم لغت
 بر حیات کسی باد که از مردن دوستان و یگانها زندگانی میکنند مرا که چه بزرگ میدانند
 اکنون در نیحال من و در نظر خلق بسکسا خواهم بود و از کشته شدن مہلکیم و در زنا حاج
 در محنت و آزار بودم حالیا از مردن کرن محنت بسیار یافته و از کشته شدن او همه را
 در معرض فتنای بنیم او برای فرزندان من بزرگ پناهی بود چون او از عالم رفت
 زندگی من بچه کار آید و آزار را به بزم تیرا مانند قله کوه بفرساید و بچون آن غشته
 مثل فیل که فیل و گیش کشته باشد بزخاک هلاک غلطیده خواهد بود کسی که پناه
 فرزندان من بود و پانڈوان از روی بیم و هراس داشتند و کمان داران دیگر را
 بوی تشبیه نمیکردند او بهر دست ارجن هلاک شد و آن بهادر کماندار که دوستان
 بوجود او از هر یکس تمس و بیم نمیداشتند بزمین افتاد و مانند گوی که اندر انرا بصر
 بجا انداخته باشد و مدعای آرزوی در وجود من مانند راه رفتن کسی که هر دو پایش
 بیکار باشند و خام طبعی که دستش تهیست و میل اسباب و نیوی دارد و تشنه که
 قطرات آب آتش تشنگی او را فرو نماند ضایع گشت و خاک شد چه او چیزی دیگر
 بخود قرار داده بود و از پرده غیب چیزی دیگر رونمود بخت و طالع را و که گون نتیوان
 ساخت ای سخی و دساسن باری بوضع نامردی کشته نشده باشد و در وقت کار از

پیش غنیمت خود ز بونی نگزیده باشد بلکه مثل چتر پان بها در کشته شده باشد خد شتر
 همیشه از کارزار نمودن ما را منع می نمود و در وجود من قبول نمی نمود و مانند مگر رسید
 که علاج باری خود را قبول نکند وقتی که به یکم بر بستیر تیر با افتاده بود و از ارجن آب
 طلبیده و ارجن تیری بز زمین زد که آنجا چشمه آب روان شد و در آن حال به یکم با وجود چتر
 که باین نوع مردم تراصلح کردن اولیت کار جنگ را همین تا کشته شدن من تمام
 کن و ملک را با برادران قسمت نموده سلطنت بران در وجود من از بیدار نشی سخن اورا
 نه شنید اکنون نتیجه آن پیش در وجود من آمده اندیشه مند گشته است و آنچه
 آن دور بین یعنی به یکم گفته بود وقت آن آمده است که بوقوع آید ای سخی
 حال من که وزرا و فرزندان من کشته شده اند بدان مرغی ماند که پرو بالش
 شکسته باشد و پانڈوان مرا مانند آن جانوری که طفلانش بر کنده در قید خود
 در آویزند ساخته اند و همچنانکه جانوری بر کنده هیچ جانتواند رفت را نیز بی دو کار
 و کوهکیان که ببادقمار فتنه هیچ تدبیری در پی و روی نمانده است دولت من کم شد
 و آرزوی من بر نیامد خوشایان و فرزندان من هلاک گشته و من چون دشمنان
 گشته اکنون کجا خواهم رفت چه کرن که صحبت دولتخواهی در وجود من ولایت
 بسیار کفایت نمود و مردم کاموج و است و کیلی و گاندبار را زبون ساخته روی من
 متصرف شد و او را پانڈوان زبون ساختند و بقتل رسانیدند اکنون با من
 بگویی که وقتی که ارجن کرن را کشت کردم بهادران با وی همراه بودند همه
 او را تنها گذاشته رفته بودند که پانڈوان او را بکشتند ای سخی همان نوع که کشته
 شدن آن بها دران یعنی به یکم و در و ناچارج و غیره ایشان را با من تفصیل
 بیان کرده بودی احوال کشته شدن کرن را نیز بمن بشرح بگویی به یکم را خود
 شکندی وقتی که او دست از کارزار باز داشته بود و در و ناچارج را که سلاح را
 گذاشته بود درشت دمن تیر بسیاری بر روی زده بشمشیرش از تن جدا کرد
 بود القصه این هر دو نامدار را بدغلی کشتند و الا اندر را با وجود سلاح سحر پارا

آن نبود که خیال کشتن این دو بهادر و مبارز نامی را تصور توان کرد و من از روی راستی میگویم که کرن بهادری بود که سلاح دیوتها را بر ضمیم می انداخت و مانند اندر بود و کارزار از روی راستی و دهرم میگردد و مرگ چگونه نزدیک او آید. آن کرن که در عوض حلقه های گوش او اندر بوسی نیزه داده بود که مانند پرت می درخشید و دشمنان را بپلاک میگردد و انید و یک تیر دیوتها که پیکان آن مانند دهن مار است و همیشه در ترکش او میبود و او به یکیم در درونا چارج و غیر آن از مهارت های را اعتباری نهاده از پر سرام تعلیم بر مهاستر گرفت و آن کرن که هنگام آزار رسانیدن ابمن در درونا چارج و دیگران را کمان ابمن را برید و بهیم را که روزده هزار فیل دشت و در رنگ برق در کارزار شتابی و چالاکان نبود و پیانو ساخت و سدیور از بون ساخته از آرا به فرود آورد و بروی رحم نموده او را نکشت و کهر و سبک را که هزاران نوع جا و گری می پردخت با نیزه اندر پلاک ساخت آن کرن که از جن درین مدت که او نیزه اندر در دشت دشت از بیم در برابر او نیامد و نتوانست آمدن آرا به او نشکست و سلاحهایش کم نشد و کمانش را نیز برید و دشمنان چگونه او را کشتند آن کرن که در میان مردم حکم شیر می داشت او را که تواند از بون ساخت بخاطر مهربی که کمانش بریده شده باشد و آرا به او نشکست و در زمین فرورفته باشد و یا سلاحش شکسته که او کشته شده باشد و الا سبب گیر موجب پلاک او نمیدانم چه او عهد کرده بود که تا از جن را نکشت پای خود را نشوید آن کرن که از بیم او بد بیشتر تا سیزده سال در جنگل خواب نگرفته بود و بزور او فرزندان من در ویدی را در مجلس کسان آوردند و با وی گفتند که تو کثیرتار شده آن کرن که هیچ بیم از کارزار پانڈوان و تیرهای کمان گانڈیو بخاطر نرساید بی ملاحظه با وی گفت که تو بی صاحب شده یعنی کسی نمانده که ترا از بندگی ما خلاصی بخشد ای سخی او را از پانڈوان و فرزندان ایشان و از سرکشین محبت اعتماد بر زور بازوی خود هیچگاه یک خطه همی و نرسی بخاطر راه نیافته و اگر

و اگر

دیو تہا باتفاق اندر کمر عداوت بستہ در مقام دشمنی کرن شوئند و کارزار مانڈین
کشتہ شدن اورا باور نکم پانڈوان خود چہ کسان اند کہ اورا تو اتند کشتہ دیوتنی
کہ کرن دستہارا بہم آورہ کمان را در چاشنی آورہ کرا مجال کہ در برابر او تو اندیتا
واگر زمین و آسمان را بی ستارہ و ماہ گونید باور تو ان کرد اما کشتہ شدن کرن پر کہ
ہرگز در کارزار رومی تو اند گردانید قبول نتوانیم کرد و کرن آن کسی بود کہ سیم و چو
کہ بیدانش بود کہ بر قوت او نمودہ بشورت و ساسن سخن سلاح سری کشتن را
در باب صلح میگفت نشنید اکنون کرن و ساسن را کشتہ دیدہ اندیشہ مند
شدہ باشد و از کشتہ شدن ایشان پانڈوان را نظر جنگ و کامیاب یافتہ چہ
میگفتہ باشد و در مرن و برکہ سین را کشتہ و لشکر خود را و را جہا و ہارتیان را
روگردان دیدہ و در ریای اندیشہ فرو میزفتہ باشد و آن بی انصاف متکبر
بد برای کہ تخویص خود کردہ و در و شان تمام اورا منع میکردند کہ تخویص خود
بر نمی آید لشکر خود را در غایت بی قوتی و زبونی دیدہ چہ میگفتہ باشد چون
بنیاد این دشمنی خود کردہ و در و شان تمام اورا منع میکردند مردم نیک را
کشتن را و در سیم و ساسن را کشتہ خون او بیاشامید و کرن در مجلس باتفاق
شکن میگفت کہ من ارجن را خواہم کشت اکنون کہ ارجن کرن را کشتہ و چون
با خود چہ گفتہ باشد شکن کہ در قمار و غلبی پانڈوان را بردہ خوشحال شدہ بود اکنون
از کشتہ شدن کرن چہ میگفتہ باشد و کت بر با و ہوستہا مان و کرا یا جاج و
شل و دیگر ہارتیان و را جہا کہ زبون شدن آنها در تصور کسی نمی آید کرن را
کشتہ دیدہ چہ میگفتہ باشد و بعد از کشتن کرن در برابر قوم اسہک چہ کسان
ایستادند و شل کہ در را بہ سواران متناز بود چہ اجای بہلبان کرن بہشت و
در جانب دست راست و چپ و در عقب کرن چہ کسان بودند و کلام کمان بہ ہا و
وقت کارزار نمودن کرن از رومی جدا نشدند و چہ کسان از نامردان از گرویش
او گریختند شاہمہ یکیا بودید کرن چگونہ کشتہ شد و پانڈوان مانند قطرات باران

دسته های تیر بر کرن میگذاشتند بجه ترتیب آمدند و آن تیر کرن که پیکانش با
 در بان مار بود چرخ صانع شدای سخی چون کرن کشته شد دیگر از لشکر خود اثر براتی
 نمی بینیم هر گاه سبکیم و در روزنا چایج در دو لختو اهری ماسعی جمیل نموده کشته شدند
 زندگانی با چکار می آید و اینکه من کشته شدن کرن را مکرر از قومی پرسیم حکمت
 آنست که او زور چندین هزار فیل داشت و انیمضی را طاعت نمی توانم آورد و بار
 تو بعد از کشته شدن در و نا چایج آنچه پانڈوان با با کوروان واقع شده و
 کا زاری که پانڈوان با کرن کرده او را کشته اند تفصیل با من بگوی سخی در هر ترا
 گفت که بعد از کشته شدن در و نا چایج آنچه اسوستان در باب کارزار تدبیر و
 کوشش نمود همه ضاع شد و لشکر کوروان متفرق و پربشان گشت ارجن با
 برادران لشکر خود را جمع نموده بایستاد و در وجود من نیز لشکر خود را از پربشانی جمع
 آورده بحیث آنکه روز با خبر رسیده بود فرمود که منزل بگیرید چون منزل گرفتند
 همه ترو در وجود من حاضر آمده فراخور حالت هر کدام بر چار بایی و صندلیها
 نشستند بعد از آن راجه در وجود من از روی ماطفت با حاضران خطاب نموده
 فرمود که شما همه از میان خردمندان ممتازید چه با اتفاق رائی بزید که اکنون
 بعد ازین واقعه ما را چه باید کرد سخی میگوید که در وجود من این خطاب نمود
 کار طلب همه بر جا بلای خود نشسته مرکاتی که ازان دعوی جلاوت و مردانی
 گیرد بظهور آوردند اسوستان این معنی را از سیامی آن مبارزان در نیت
 و راجه در وجود من را از غصه آن واقعه بر افروخته دیده زبان بچواب راجه کشاد
 و گفت که دانشوران حکمت سنج گفته اند که حصول دستگاه و نیادی بچار خیر
 وابسته است اول خواهش درست دویم تحصیل اسباب سوم زیرکی و استعداد
 حالت چهارم انصاف و نیکی و این چهار چیز بطالع وابسته است و اگر چه بزرگان
 ماکه و پوتها و جامع این هر چهار صفت بوده اند کشته شدند اما ما را نشاید که از فتح
 نا امید شویم چون انصاف و ترو در همیشه بسیاریم طالع نیز در کار ما میشود اکنون

ما را باید که کرن را که جامع چندین اوصاف نیکو و بزرگترین مردم زمان است بسردار
 بروداریم و بر دشمنان ظفر یا بیم چه کرن در زور و شجاعت بی بدل است و سلاح را
 بسیار کار فرموده و از مستی کارزار فرود می آید و هیچکس را تاب نظر کردن بجانب او
 نیست و سزاوار است که بر دشمنان ظفر یا بدبختی گفت که در وجود من این سخنان را
 از استهوان شنیده تا عده امیدواری او بر کرن محکم شد و با خود قرار داد که
 به یاری کرن دیاری بخت با خود بعد از هلاک شدن بهیکم و در و ناچای بر دشمنان
 ظفر می یابیم و کرن بر پانژوان غالب می آید و اینمغی را در خاطر خود مقرر ساخته
 با کرن گفت که اگر چه نسبت محبت ترا برادر خود میدانم اما بجهت سودمندی
 این سخن میگویم تو با شماع لائق بشنو و هر چه بجا طرت رسد آنچنان کن و در
 داری و رای مرا نیازی و بزرگی بهیکم و در و ناچای که مهارتھی و سردار لشکر
 من بودند هر دو بان سپاری نمودند و بقیه من از ایشان قوت شجاعت زیاده اکنون تو
 سرداری این لشکر نیازی اگر چه آن دو بزرگ ممتاز بودند اما رعایت جانب
 ارجن را از دست نمیدادند و من به سخن تو آنها را سردار ساخته بودم بهیکم تا
 ده روز که تو در آن مدت سلاح بدست نگرفتی کار زار می نمود و دوران میان
 نگا هبانی پانژوان هم میگردید ارجن سکندری را از پیش خود گرفته از عصب
 در آمده بهیکم را بگشت و چون بهیکم تیر بار با بستر راحت خود ساخت اصلاح
 در و ناچای را سردار ساختم و او نیز پانژوان را شاگرد خود دانست و رعایت
 جانب آنها نمود و محافظت ایشان کرده آن نیز مردست و شت و من بلا
 گشت و چون ایشان هر دو کشته شدند اکنون من هیچ کس را سزا و سرداری
 لشکر نمیدانم و خود را آنی که با از حسن تردد و ظفر یا بیم و اول حال ما را از تو سو و منته
 رسیده و الحال و بعد ازین تیر امید ظفر از تو دارم اکنون ترا باید که بار این کار
 بر دوش هست خود گیری و سرداری لشکر را با خود قرار داده بر صدر غرث نشینی
 چنانچه دیو تها سوام کارنگ را بر سرداری برداشته بودند تو نیز سرداری لشکر ما

نموده به نگامبانی سیاه و هر تراشت پروازی و افواج دشمنان مارانوشکنی چنانچه اندر
 دتیان و دالوراگشت پانڈوان و پانچالان مجبور رسیدن تو در میدان کارزار
 رومی بگیرند خواهند نهاد چنانکه از دیدن بشن و انو بگیر نختند پس ترا باید که
 سرداری لشکر باگنی که پانڈوان و پانچالان را از شنیدن انجبال دست از
 کارزار برود و تو لشکر دشمنان از پیش بردار مانند نور آفتاب عالمتاب که لشکر
 ظلمت را بر طرف میسازد سنجی با و هر تراشت گفت که چون امیدواری در وجود
 بسرداری کرن در نظر مندی محکم شد با کرن گفت که ازین راه را یار می آنست
 که با تو کارزار نماید کرن گفت که من این سخن را اول بار با تو گفته بودم کرن
 پانڈوان را با سری کرشن و فرزند ان و لشکر ایشان شکست میدهم بموجب
 فرموده تو سرداری لشکر منیایم تو بر آنها ظفر یافته پذیرد و خاطر خود را
 ازین دغدغه فارغ دار پس راجه در وجود من برخاست و بجیت آنکه کرن را
 باین خود موافق احکام بید بر صدر بنشانند فرمود که کوزه های طلا پر از آب
 انسون خوانده حاضر ساختند و استخوان زبیرهای دندان فیل و شاخ گورگدن
 گا و جواهر و مروارید و چیزهای نیکه که بوی خوش دارند در آن کوزه های آب انداختند
 و تختی از چوب گولر زدند و آنرا بفرشهای لاق بسیار استند و آنچه در بید فرموده اند
 همه حاضر کردند و کرن را بران تخت بسرداری بنشانند و آن آب را بر مینان بگام
 و آب بروی می افشانند و هر چهار طائفه بر همین و چتری و بیس و سوز زبان
 بهرج و شنای او بکشانند و کرن طلا و گاو و غله درخت بسیار بر مینان عطا داد
 با و فرشان و بر مینان دعای ظفر بر ای او کردند و شرایط تعریف و تسایش او بجا
 آوردند و چون کرن بر تخت سرداری نشست از غایت شکوه انجیان نورانی
 نمود که تو گفستی آفتاب دیگر بیداشد و پست در وجود من که او را مرگ فرود گرفته بود بعد
 از کوتاه اندیشی خاطر خود را جمع ساخت و کرن بعد از آن حال مردم حکم نمود
 که فر و اعلی الصبلح که اشعه لغات تیر اعظم جهان غلاماتی را منور سازد تمهید بسیار

کارزار نماید و در میان فرزندان تو مانند اندر در میان دیوتها نمود و بر سر است
 از سنجی پرسید که چون کرن سردار شد و جمیع آمدن مردم امر فرمود صبح آن سحر کار
 پرداز می پردخت سنجی گفت که چون فرزندان نورای کرن را دریا فتند فرمودند
 که مردمان لشکر همه جمع شوند سحر گمان غوغای مردم شده در آسمان پیچید جمعی باران
 فیلان و بعضی بر پیر استن ارا باها و گروهی بپوشیدن سلاح پرداختند و کرن نیز
 با سیرق سفید و کمان درنگار و علمی که بدو جوهر بل نشان مند بود برابر با که اسان
 بوز بسته بودند و ترکش بسیار بران نهاده بودند سوار گشته سفید مهره را بخت
 مردم کوروان کرن را بان شکوه دیده بهسکیم تیا مه و در و نا چایج را فراموش
 کردند از آوار مهره سفید کرن سپاه کوروان شکتابان گشته جمع آمدند و کرن بان
 شوکت بیرون آمده بصورت لمبی بپوه یعنی لشکر ترتیب نموده بجای دلمن ماهی
 خور با بیتا و بجای دو چشم شکن و الوک و بجای سرش اسو ستمانان و بجای
 گردن ماهی برادران در وجود کن جای گرفتند و در وجود مهن در قلب لشکر با بیتا
 و بجانب چپ او کرت بر با بالشکر گران از قوم ماران و فول کوال تعیین شدند
 و بطرف راست که با چایج بالشکر باره و مردم و کن آماده کارزار گشتند و در عقب
 کرت بر ماوشل با فوج عظیم با مردم ولایت بدر و در پس که با چایج راجه سکمن با کبیر
 ارا به سوار و سیصد فیل سوار با بیتا و بند و بجای دم ماهی چتر و خیر سین که بر دو برادر
 بودند با سپاه بیکران بچند ادلی مقرر شد الفصه چون کرن باین ترتیب آمین
 لشکر کوروان را جا بجا قرار داد بدشتر با رجن گفت که بنگه لشکر در وجود مهن را
 کرن بجای آمین ترتیب داده است اما چون بهادمان نامی ایشان کشته گشته اند
 اینها همه در پیش ما حکم برگ کاهی دارند که مهن کرن است که دیوتها و دمیگان
 کند هر بان و ماران و اهل هر سه عالم او را نتوانند زبون ساخت اکنون تو قدم
 جلادت پیش نه و او را از میدان کارزار برداشته تا بود ساز و عروس نظرا
 جلوه نام و محنت لمبی دوازده ساله ما را بر طرف کن تو نیز لشکر خود را ترتیبی دو

ارجین امر جدیتر اطاعت نموده لشکر را بصورت نصف ماه ترتیب داده بدست
 بهمی و دست راست و هر شش و من را معین ساخت و در قلب لشکر را جدیتر
 و ارجین قرار گرفتند و نکل و سهدیو در عقب جدیتر با ستیا و ندو جدی با من و انو
 در پس ارجین قرار گرفتند و در کارزار اسلام از وی جدا نشدند و با جمعی دیگر که
 بجایهای مناسب خود با ستیا و ندا قصه سازان کارزار طلب هر دو لشکر ترتیب سپاه
 فریقین را مشاهده نموده قرار جنگ آزمائی دادند چون پست در جو و هین شکوه
 کرن را و آن ترتیب لشکر خود را تماشا کرد و پانڈوان را بقصد خود هلاک شده
 تصور نمود و همان نوع جدیتر ترتیب لشکر خود را ملاحظه نموده کوروان را در موضع
 فنا پنداشت در بیوقت تقاربا و تقربا و سفید مهره با و سایر فرامیر را بنوازش آوردند
 و فریاد و لوله مبارزان بلند شد و بانگ فیلان و جسی اسپان و غریدن از اسبها
 و زبان را پر ساخت و سپاه هر دو جانب مستعد کارزار گشتند و ارجین و کرن هر دو
 در معرکه بجولان در آمدند و سرداران هر دو لشکر بهمان ترتیب با مردمان خود بر آمدند
 و سواران ارابه و فیل و اسب هر فوج با جنس خود مقابل شده بجنگ درآمدند
 با دهر تراشت گفت که این هر دو سپاه گران که مانند لشکر دیوتیه و دوتیان بودند
 سواران کار طلب و اسپان و فیلان همه خوشحال بودند و با یکدیگر گویا چنان زخمها
 می زدند که موجب بر طرف شدن گنابان اجسام گردید و مبارزان جنگجوی بر سر
 که دلاوران جنگ از خاکشته شده مانند ماه شب چهارده تابان افتاده بودند در
 میدان نبرد کارزار جولان می نمودند باز وی جدا گشته بهادوران با سلاح بزرگ
 افتاده و پنجبای سرخ آنها مانند ماران بیج سر که گزرا آنها را کشته انداخته باشد
 سواران ارابه و اسب و فیل مانند دیوتها سنگ از مراتب خود بزرگترین افتاده بعضی
 بضرب گرز و جمعی بزخم چوبهای ستون مثال و گرهی بوسلها هلاک شده بودند
 و هر یک از سواران اسب و ارابه و فیل با جنس خود از سواران فیل و ارابه و اسب
 کارزار می نمودند و جمعی دیگر از ارابه سواران و پیاده کار و فیل سواران را و پیاده

واسپ سواران یکدیگر را می زدند و فیل سواران و ارا به سواران و سپ پیاده مارا
 پایمال فیلان خود می ساختند و بعضی از سواران اسپ پیاده مارا پلاک میگردانیدند
 و بسیاری از ایشان در ته دست و پای فیلان و اسپان و ارا بهانم شده نابود
 میگشتند و چون حال کارزار بانجا رسید و دیگر یانژوان بر سر آمدند و در پشت دست
 و شکمندی و پسران در ویدی و مردم بر مهرک و سالک و خشکیان و مردم ولایت
 و حول و کرل که همه مبارزان جنگ آزا بودند خود را بر روش ولایت خود آراسته
 شمشیر بکشیده و کندی در دست بقوتی که فیلان را در جا نگاه دارند و بگردن و کشته
 شدن قرار داده همه از یکدیگر جدا نمی شدند و مردم ولایت اندوه که پیاده بودند
 ماتک همراه و همه خود را بزبور با آراسته گمانها در دست با موسی دراز و مهابت تمام
 سهم ناگ و مردم چندیری و پانچال و کیکی و ولایت کاروک و آورده و کابخی و ککه همه
 با بهیم که فیل سوار بودند آمدند و جوشن فولادی بهیم که بزور جوهر مرصع بودند
 آسمان پر از ستارهای نمود و حمد مورت که بر فیل سوار بود بهیم را مائل خشم دیده
 و غدغه کار طلبی او را در جنبش آورده بر سر بهیم دوید هر دو دلاور کارزاری در گرفتند
 که تو کفتی دو کوه پر از درخت با یکدیگر جنگ در افتادند و بر یکدیگر یانس علی هر دو
 سر آهن داری انداختند و نعرهای شیرانه می زدند بعد از آن فیلان خود را بر عقب
 برده گمانها بدست گرفتند و بر یکدیگر تیر انداخته بیابگ و لیرانه افواج خود را خوچا
 می ساختند و گمانهای یکدیگر را بریده باز باگ و فریاد بهادریانه برداشتند و تیر
 و یانس مارا بر یکدیگر مانند باران می باریدند حمد مورت یک مانس بر سینه بهیم
 از بی آن شمشیر بر بهیم زود بهیم گمان و یکدیگر گرفته چند تیر بر فیل آورده روگردان
 ساخت هر چند او خواست که بزور گنج باگ فیل خود را نگاه دارد و بزنگشت بعد از آن
 به تزد و برگردانید و تیر بسیار بر فیل بهیم زد و بهیم به تیرهای من پیکان گمان او را
 بریده تیری چند بر فیل او بزود حمد مورت که خشکیان گشته تیری چند بر بهیم زود بهیم
 فولادی جا بلای نرم و نازک فیلس را دوخته بغلطانید و بهیم پیش از غلطیدن

بر حبه بزره مین آمد و گزگز گران خود را بر فیل حمده پورت زده نرم ساخت حمده پورت
از فیل بزره مین افتاد و شمشیر گرفته به بهیم دوید بهیم گزرمی بروی زده از جانش ملا
ساخت تو گویی شیر از کوه بقیه دو کشته شد چون حمده پورت کشته گشت و مردمان
لشکرت آزار عظیم یافته رو بگریز نهادند سخی با و هر تراشت گفت که در وقت کن پای
در میدان جلالت ده موج پانژوان را به تیرهای جان فرسایش انداخت و همان
پانژوان نیز لشکرت را تیر زدن گرفتند و کرن نیز تیرهای تیز میان برایشان می انداخت
فیلان و موج پانژوان صرب تیرهای فولادی کرن را تاب نیاورد و سر میوه از دست رفتند
درین وقت نکل مغرم کارزار کرن پیش آمد و همان نوع بهیم بقصد جنگ بر دستها
دوید و ساک بر سر نندوان نهاد تاخت و خیرسین راه کارزار بست که با گرفت و پرت
بسیر بدبشتر با خیرسین بکارزار در آمد و در وجود مین با جد بیشتر در افتاد و در جن
س ساکن دوید و در پشت و من بر که پا چاچ و شکنندی با گرفت بر بار و برودند
دست کرت برشل و سمدیو بر دوساسن دوید و تفصیل این کارزار آنکه نندوان
بر ساک تیر باران کردند و ساک نیز بر آنها باران تیر میبارید و این هر دو دلاور
تیری چند بر سینه ساک زدند و ساک نیز برایشان تیر باران کرده نگذاشت که
پیش تو اند آمد و آنها از همان جا بر آبه ساک تیری انداختند در نیوت تک
کمان هر دو را برید و آنها کمانهای دیگر گرفته بر ساک تیر باران کردند و این لایح
بر یکدیگر افتد تیر انداختند که هوای تاریکی فرو گرفت درین حال نندوان نند تیر بار
خود کمان ساک را بریدند و ساک کمان دیگر چاک کرده به تیری مهن بچکان سر از تن
ان نند جدا کرد چون نند برادر خود را کشته دید شخصت تیر بر ساک زده بانگ
دلیرانه بروی زود ما گرفت باش درین میان موج کیکی تیر بشمار از هر جانب
بر ساک زدند و زخمی شده و بخون آغشته مانند درخت پله گل کرده نمودند
هشت تیر بر نند زود درین حال هر دو کمانهای یکدیگر را بریده و هر کدام بهلبان
و گویی را کشته از پی آن اسپان ارا بهای یکدیگر را بکشتند و از ارا بها فرود آمدند

شمشیر با وسه بر باد است گرفتند و مانند حوت دیت و اندر در مقابل بل ایستادند و فرود
 دلاور جنگ آزما در مقام زدن یکدیگر شاره بعنوان شمشیر اندازی چرخ می زدند و
 قابو می بستند تا آنکه هر کدام بضر شمشیر سپردگی را و در نیم ساخت و باز چرخ
 آمدند و ساک در همان حال نندرا چنان شمشیری زد که از جوشن گذشته در نیم ساخت
 و او مانند کوهی که از ضرب بجز بقیه بزمین افتاد و ساک این هر دو غنیمت را کشته
 برار را به جد با من سوار شد و فرج کیلی را نیز زدن گرفت و آنها تاب نیاوردند و رو بگریز
 نهادند سنجی با او هر تراشت گفت که است که ما آنچه تیر بر چتر سیم زد و چتر سیم تیر
 بروی سنج تیر بر بهلبانش بز دوست که ما یک تیر فولادی بر جای تارک چتر سیم
 چنان زد که او بهیوش گشت درین میان است که ما فو تیر بر چتر سیم زد و چتر سیم چون بهوش
 آمد یک تیر کمانش را برید و هفت تیر بروی بز دوست که ما کمان دیگر گرفته چندین
 بر چتر سیم زد که سر تا با بی او را فرو گرفت و چتر سیم از روی ششم تری فولادی برید
 ست که باز ده بانگ بروی بز دوست گفت باش کجا میروی و از زخم آن تیر که خون از بدن
 ست که بار روان شد مانند سنگین نمود که از کوه نمودار گرد و در نیوت ست که ما کمان
 چتر سیم و دیواره ساخته سیصد تیر فولادی بروی انداخت و از بی آن بانگ کمر
 سر از تنش جدا ساخت و چون فرج او صاحب خود را این حال دیدند همه بیکبار
 برست که یا حمله آوردند و این نیز خشکین گشته مانند جم اکثر آنها را مسافر راه فنا
 ساخت چون این پسر زاده توان فرج را بلاک ساخت بقیه اسیف از معرکه
 رو بگریز نهادند مانند فیلان که از جنگل آتش گرفته بگریزند و دست که ما از عفت
 آنها تیری انداخت و دیگری پرپ نندرج تیر بر چتر سیم و سه تیر بر بهلبانش و یک
 تیر بر علفش بز و چتر سیم نه تیر بر سینه و باز و با می پرپ نندرو پرپ نندرو
 کمان چتر سیم را بریده سنج تیر بروی زد و چتر سیم نیزه که از نگاه ابران بسته بود
 بر پرپ نندرا انداخت و او هم در هوا آنرا و دیواره کرد بعد از آن چتر سیم گرفتند
 برار را به او انداخت و او با باش را نرم ساخت و بهلبانش را با اسپان

فرستاد و پرب نندازا را به حسته خود را بزمین گرفت و نیزه بر خنجر سپین انداخت
و خنجر سپین از هوا بر بوده همان نیزه را بر پرب ننداز و چنانکه برابر زویش زخم زده
بزمین افتاد و پرب ننداس هر دو سر آهن در اراجیان بر سینه خنجر سپین
که چو شمش را شکسته از سینه او آزاد بگذشت و او را مسافر راه قناساخت
و چون خنجر سپین کشته شد مردم فوج او نیزه و تیر اندازان بر سر پرب نند حمله آورده
او را در زیر سلاح فرو گرفتند و پرب نند شبستیر آنها را فرو گرفته نمریت داد آنها
مانند ابراز پیش باومی گرفتند و چون شکست این فوج را اسوستحمان مشاهده
نمود خود تنها بر سر بهیم دوید و هر دو دلاور مانند اندر و بر تیرا سر در برابر جدیگر آمدند
سبحی با دهر تراشت گفت که در موقت اسوستحمان از روی جلالاکی و سبکتی بکشته
بر بهیم زد بهیم از پی آن نمود تیر مری انداخته و در زیر آن تیر را فرو گرفته نعلهای شیرانه
کرد اسوستحمان همه تیرها را از خود دور کرده بیک تیر فولادی پیشانی بهیم را بدخت
و بهیم آن تیر مانند گردن نمود و بهیم نیز قابو یافته سه تیر بر پیشانی او زد و اسوستحمان
سه تیر بر پیشانی بهیم زده او را زخمی ساخت اما این تیرها هر یک مانند باد بر کوهی رسیدند
و او را از جا نتوانستند جنبانید و همین نوع بهیم نیز تیر بسیاری زده او را نتوانست
از جایی برود و هر دو دلاور در آن کارزار با زب و فر نمودند و تیرهای هر یک دیگری
رسیده مانند خطوط شعاع غیر عظم قیافت هر دو بر یکدیگر شبیه تیرهای سرداده کارزار
میکاروند و مانند دوشیر در آن معرکه حلهای مینمودند و کمانهای کشیده بجای دمان
و تیرها و دمان مینمودند و چندان تیر بر یکدیگر می زدند که گاه از نظر دمان پنهان میگشتند
گاه نمودار میشدند و مانند ماه که گاه در ابر محبوب شود و گاهی بر آید بر مثال مرغ عطا
گاه پنهان می بودند و در آن میدان هولناک اسوستحمان در رنگ قطرات باران
بزمی تیر اندازان او را بجانب دست راست داد و بهیم این عمل او را که از طرف
خنجر سپید تاب نیاورده او نیز بهیم عمل پرداخت و هر دو دلاور قلاب جویان
گرویدگی گیری گشتند و از هیبت آن حال موبر اعضای حاضران بر می نشست

دوران حال تیر بار آنگوش بر کشیده بر یکدیگر می زدند و بغض کشتن و زدن یکدیگر
 داد و ترور و مردانگی میدادند و در پیاده ساختن یکدیگر نهایت اهتمام بجای آوردند
 و درین حال اسوستانان سلاحهای دیوتها را در کار میکرد و بهیم آزار و میساخت
 و با یکدیگر با سلاحهای دیوتها افسون خوانده چنان در افتادند که در زمان سابق
 شارب با یکدیگر در می افتادند و کشت تیر بار روی هوا را در گرفت و بر یکدیگر رسیده
 آتش ازان میجست و بر فریقین افتاده سوختن گرفت و طائفه سده تاشاک
 آن کارزار نموده با یکدیگر میگفتند که هیچ کارزاری شازده هم حصه این کارزار
 نمی تواند نمود و ممکن نیست که اینچنین کارزاری بوقوع آید و میگفتند که این حال
 بهادر که یکی در زور آوری و دیگری در بهادری و علم سلح بی نظیر اند گویا هر دو اند
 یاد و مهادیو یا و مرجم اند و این سخنان گبوش حاضران معرکه می رسید و از مشاهد کارزار
 ایشان دیوتها فریاد شیرانه میکردند و حیران میشدند و از دیوتها سده و کھیش
 بزرگ بعضی به تحسین بهیم و جمعی با فرین اسوستانان زبان بر کشادند و این
 بهادر و در یکدیگر نگاههای خصمانه میکردند و از روی کمال خشم تیر بار بر اسپان یکدیگر
 زده یکدیگر را زخمی ساختند چنانچه هر دو بهیوش گشته تیر بار بهای خود افتادند و
 بهلبانان ایشان را بهیوش دیده از بهار از معرکه بدر بردند و هر تراشت از سنجی
 پرسید که سن سمدکان با رجن چگونه کارزار نمودند و راههای دیگر با پانژوان چه نوع
 جنگ که زدند و اسوستانان و دیگر راهها با رجن چه طور کارزار نمودند با من تفصیل
 بگویی سنجی گفت که من کارزار بهادران را که موجب دور شدن گنابان شده با تو
 تفصیل میکنم بشنوا اول رجن در فوج سن سمدکان که دریای لشکر بود در آورده زیر
 وز بر ساخت مانند طوفان باد که دریای محیط را در شور آورد و به کمرهای الماس کرد
 سرهای بهادران را از تنهای ایشان جدا کرده روی زمین معرکه را نیکوستان
 ساخت چنجهای مبارزان که مانند ماران نج سر نمیدادند بازو جدا کرد و اسپان و
 بهلبانان و فیلان و سواران لشکر را مسافر راه فنا ساخت و از بهار در سیم گشت

و از آن طرف نیز مبارزان جنگ جوی تیر اندازان بر ارجن حمله می آوردند و در میان
 ایشان کارزاری در گرفت که یا در جنگ دیوتها و دیتیان داد و ارجن به تیرهای
 خود و سلاحهای آنها را از خود دور کرده مرغان ارواح ایشان را طعمه تیرهای شاهین
 کرده ساخت و از ابهامی ایشان را با علمها و سیرتها و مبلبانان و سواران و
 سلاحها در هم شکست و پاره پاره کرد و القه کارزاری می نمود که ماضیان را در دید
 حیرت فرور برده دشمنان را در ورطه هلاک انداخت و تنها کار برداری نمود که از
 چندین مبارزان جنگ آزما تصور آن محال باشد و سده و دیوتها و چارن زبان
 بدهج و شنای او بر کشاوند و دیوتها نقار با و نفیر با و صدا آورده نثار گاه با بر سر کشان
 و ارجن کردند و از هوا آوازی شنیدند که گویند میگوید که این سری کیشن و ارجن
 نار من و نژاد اسوستهامان این آواز شنیده و آن حال دیده مستعد شده بر سر کشان
 و ارجن تاخت و در همان حال که ارجن تیری انداخت اسوستهامان او را با شاست
 دست طلبیده با او گفت ای بهادر اگر ارجن میدانی مرا بکارزار نمودن جهانی کن
 ارجن ازین سخن بر خود غمگین نموده با سری کیشن گفت که این همه سن سسکان را
 باید گشت و اسوستهامان مرا بجنگ خود می طلبد آنچه مناسب حال باشد با من
 بگوئید اگر فرمایید اول جهانی او بکنم سری کیشن ارابه ارجن را بنوعی که ظفر حاصل
 شود پیش رانده با سوستهامان نزدیک ساخت و با سوستهامان گفت که اکنون
 آماده شده با ارجن کارزار نمائی و حمل اش را تاب آری که وقت حلال نمایی و
 دولتخواهی صاحبان همین ست نزاع و جدل بر ارمنان اندکیت و خصومت و
 دعوی چتریان تا وقتی است که ظفر یا بند یا سر درین کار کنند چون تو از ارجن جهانی
 طلبیده پای محکم کرده آماده کارزار ارجن شو اسوستهامان خوش گفته شصت
 تیر بر سری کیشن و سه تیر بر ارجن زد ارجن خستگین گشته به شیر کمان را بر بید و او
 کمان دیگری بزه در آورده سه صد تیر بر سری کیشن و یک هزار تیر بر ارجن زد و
 هزاران هزار تیر از پی آن بر ارجن زده او را بر جانگاه داشت و تیرهای اسوستهامان

بر تیرهای و کمان و زره و بر تمام اعضای او و بر چشم و گوش و بر تن و موی او و بر ابرو
 و علم و سیرق او رسیدند و او را بر جن و سری کرشن را در زیر تیرها فرو گرفته از روی
 خوشحالی مانند رعد در فریاد آمد در نوبت ارجن با سری کرشن گفت که دشمنی این
 استاد را درنگ که خیال کرده که ما را زبون خود ساخته اکنون تصور باطل او را دور کن
 و همه تیرهای او را سه پاره کنم پس به تیرهای خود همه تیرهای اسوستان را با تیرهای
 که بخار باد و در کند بطون ساخت بعد از آن بنشیند تیرها فوج سن مسکان را پیش از
 باز پس تیز دستی آنقدر تیر می انداخت که هر یک کس از آن فوج خیال میکرد که از
 همه تیرها بروی می زند و پس درین حال تیرهای ارجن تا یک گروه و یک بیج
 کرده میرفت و هر چه از اسپ و فیل و آدمی و غیر آن می بود همه را می کشت و
 و زخمی می ساخت و به کوه تیرهای او و خرطوم فیلان انچنان می افتادند که بفرساید
 شاخهای درخت افتد و بعد از آن حال آن فیلان نوعی می افتادند که از فرساید
 بجز کوهها میفتد و ارا بهها با اسپان پیچیده شده و سواران آراسته به سلاح زور
 می افتادند بعد از آن ارجن تیرهای فولادی بر اسوستان زد و او تیر بسیار بر ارجن
 و ارا به اش انداخت و ارجن آن همه تیرها را با تیرهای خود دور ساخت و برای مهان
 لائق تیر انداختن گرفت و از کارزار سن مسکان دست باز داشت و جنگ سوختها
 انچنان پرداخت که صاحب کرم از همان نالائق روی گردانیده بخد مت همان
 عزیز برد از دستخی با و بر تراشت گفت که در میان این دو دلا در نما در انچنان کارزار
 گفت که در زمان سابق میان زهره و مشتری در گرفته بود پس ارجن یک تیر
 فولادی بر پیشانی اسوستان زد و او تیر بسیاری بر ارجن و سری کرشن زد و ایشا
 را از او محنت عظیم داد ارجن تیرهای انسون خوانده که از هر چهار جانب تیر می داشت
 بر اسوستان زد و او بر سر کرشن ارجن آنقدر تیرهای جانفزاز زد که مرگ از آن مانع ارجن
 آن همه تیرها را باطل ساخت او را در زیر سینه تیر فرو پوشیده بر فوج سن مسکان تیر زدن گرفت
 به تیرهای خود کمانها و تیرها و در کشتها و دستها و بازو و سلاحها که در دست داشتند و تیرها

و علمای ارا به و حامله های گل و جامه از زیور بار و سپهر و جوشنها و تیرهای ایشان را
 می زدومی بریدومی کشت و زخمی ساخت و از ضرب تیرهای جان فرسای او
 سواران ارا به و فیل و اسب قالیها متی کردند و بر یکدیگر می افتادند و تیرهای
 دلاوران جنگ آزا چون ماه شب چهارده تابان بزمین می افتادند و در وقت
 مردم ولایت کلنگ و سنگ و امک همه بر فیلان کوه مثال سوار بر سر ارجن دور میزدند
 ضرب تیرهای سحر مثال فیلان می غلطیدند و سرها و جوشنها و دستها و علمها و تیرهای
 آن دلاوران از بالای فیلان مانند قلعه های کوه که از بالای کوه بنفید بزمین
 می افتادند بار دیگر ارجن بر اسب و ستمان حمله آورده او را در زیر پشته تیر فرود گرفت
 و او تیرهای ارجن را از تیرهای خود دور کرده او را با سری کوشن و زیر هجوم تیر
 فرود پوشید مانند ابره ای که ماه و ستاره باران فرود پوشد در نیوقت ارجن تیر او را از خود
 دفع کرد و از بسیاری تیرباروی هواری تا یک ساخته او را به تیرهای تیز زخمی ساخت
 و از بس تیز دستی ارجن از تیر انداختن تیر در قبضه نهادن و کمان کشیدن او بیگس
 نمیدید همین سواران ارا به و اسب و فیل را از حرم خورده میدیدند در خیال اسبها مان
 ده تیر فولادی بکیا بر سر داده پنج تیر از آن بر سری کوشن و پنج بر ارجن زد و چنان چون
 از بدنهای ایشان روان شد که مردم خیال کردند که مگر اسبها مان که دانای فسون
 سلاح شومی بود سر دورا بکشت بعد از آن سری کوشن با ارجن گفت که تو چرا از کارها
 اسبها مان غافل شده ما ما اگر علاج مرض نمائید روی بزایدتی آورد ارجن
 خوش گشته مستعد شد و تیر چند بر بازو و سینه و سر و رانهای اسبها مان زد
 کندی آن یک کپری عثمان اسپان ارا به اش بریده اسپان را نیز به تیری چندین
 چنانکه اسپان ارا به اش بی اختیار بر در بروند بعد از آن اسبها مان عثمان اسپان
 بیست آورده ارا به آن نمود که بر سر کوشن و ارجن برود مگر نظر مندی ایشان و
 که بونی خود ملاحظه نموده لحظه با نجا آسود و خود را بفرج کرن سر او خود رسانید چون
 اسبها مان را اسپانش مانند دو ابله که جاری را از بین دور سازند از عمر که دور افتادند

ازین دستگیری برین سسکان تا چند سخی با دست تراشت گفت که درین میان از
 جانب چپ پانڈوان غوغای زدن و کشتن دندبار که سواران اسپ و فیل و اراج
 را در شلاق دشت بر جاست سرگیری با ارجن گفت او از بگدیت در زور و مردانگی
 هیچ کمی ندارد و بر فیل سوار شده مردمان ما را پیش انداخته در زدن کشتن و ایشان
 هیچ تقصیر نمیکند تو اول کار او را بساز بعد از آن بکار زار سن سسکان برو از سر
 گرفتن این گجست و اراج را بجانب دندبار براند و نزدیک او رسیده و دیدند گرج باگ
 در دست بر فیل مانند ابر سوار فوج پانڈوان را با پامیل میازد و تیر بسیاری می اندازد
 او و لاوران را تیری زند و فیلش اراج و اسپان آنها را پامیل میکند و فیلان را
 بطولم خود می زند در نیوقت دو ازده تیر بر ارجن و شانزده تیر بر سری گرفتن زده
 سه تیر بر هر یک از اسپان اراج و ایشان نزد و نعره دلیرانه زد و تبسم نمود ارجن که سری
 چند زده کمان و چله اش و علس را بریده بنیادخت و فیلانش را کشته چهار یاد و
 که نگاهبانان پای فیل میباشند بعدم فرستاد و دندبار خشکین گشته فیل ابر مانند یاد و فیل
 را پیش رانده بانس های هر دو سر آهین دار را بر سری گرفتن و ارجن انداخت و
 و ارجن بدو تیر بازوی خرطوم آسا و بیک تیر سر دندبار از آتش جدا کرد و تیرهای شمشیر
 بر فیلش که با کچیم زیر اندود و مرصع مانند کوه آتش در گرفته می نمود نزد چنانکه فیل
 سر اسیمه شده اتمان و خیزان در میدان کارزار مثل رعد فریاد کنان بگریوید و دندبار
 بهمان حال با بدن سر بریده بر خاک پلاک افتاد و بعد از کشته شدن او و دینام
 بر او بر فیل سفید که مانند کوه برف بود سوار بقصد کینه جوئی بر او درش در میدان
 جولان نمود و از بانسهای آهین دار سه تیر بر سری گرفتن و پنج تیر بر ارجن زده نعره
 مبارزانه کرد ارجن در همان حال به تیرهای مپین پیکان هر دو بازوی او از بدن
 جدا کرد و آن بازو را از بالای فیل مانند ماران پنج سر از کوه بزر زمین افتادند و
 بیک تیر دیگر که پیکان آن مانند نصف ماه بود سر از تن او جدا کرده بر خاک انداخت
 بعد از آن بضر تیرهای برق مشال فیل او را نیز زده بغلطانید و چون این لاوران

کشته شدند بهادران دیگر بهمان نوع فیصل سوار بر ارجن حمله آوردند و ارجن بهمان
حالی آنها را با فیلان آنها کشته بعد فرستاد و بعد از کشته شدن ایشان نوجوانان
ایشان رو بگریز نهادند و زیر دست و پای فیلان و اسپان یکدیگر می افتادند
و خود را یکدیگر را هلاک می ساختند درین وقت بهادران لشکر مانده جوان و درگردد
جمع شده مانند یوتها با اندر و سخن آمده با وی گفتند که ای دلاور گمانه ما از کسی که
در بیم بودیم تو او را از قوت ظالم نابود ساختی و اگر تو نگامه با بی نامیکردی از کشته
شدن ما دشمنان همین نوع که ما خوشحال گشته ایم شادی میکردند و قصد مردم
لشکر اقسام این سخنان شادمانی انگیز با ارجن گفتند و ارجن از آن خوشحال گشته
با هر یک نوع انقضای نمود و بر سر مسکان و دیدنخی با و هر تراشت گفت که ارجن
در برگشتن و باز آمدن بسیاری از سر مسکان قتل آورد مانند مرغ که چین پیش
پس شدن خلق بسیار را هلاک سازد و القصد مردم انواع سر مسکان بضر
تیرهای جان فرسای ارجن بعضی برخاک غلطیدند و جمعی برگشتند و بگریختند و گری
نابود شدند و تیرهای چون پیکان و کبیر با و غیر آن گمانهای دلاوران و دست ما از
بازوی برید و سر ما از بدن شان جدا میکرد و و علمها و بیهوشمانان و اسپان
می زدند و انداخت و بعد میفرستاد و حمله آوردن ارجن و تا سخن بر بهادران
سر مسکان و جنگ آزمودن آنها با وی سجدی هولناک شد که سوی بر اعضا حاضر
برخواست و باید از کار اندر باد تیان داد و در وقت پسر اگر اندسه تیر بر ارجن زد و
ارجن یک تیر زده سرانق جدا کرد و سر مسکان تمام جمع آمده او را گرد گرفتند
مانند ابرهای که برگرد کرده جمع آیند و اقسام سلاح بروی سر او اند و ارجن به تیرهای خود
آن همه سلاحها را از خود دور کرده بسیاری را از ایشان قتل آورد و بضر تیرهای خود
نیز از ابرهای جمعی را شکست و بعضی را از ابرها و بهلبانان و اسپان و بهلبانی که
در عقب باشند برخاک هلاک انداخت و گردوی را ترکش با و در شها بریده طائفه را
پای ابرها و عنانهای اسپان مانجه در گردن اسپان باشد برید و جاعه را

سلاح و در بدن شان می برید می انداخت و ارا بهای در هم شکسته و خراب شده
 به سواران نامدار مانند خا نهایی و در زمین ان می نمود که از حادثه طوفان آب باد
 و آتش خراب و بی سامان گرد و در از ضرب تیرهای ارجن که بر جایی نرزم و نازک
 فیلان زخم می زد مانند خا نهایی که از ضرب بجز میقتد بر زمین می افتاد و سپان
 با سواران بخون آغشته بر زمین می غلطیدند و ارجن یک تیر بسیاری از بهادران
 و اسپان و فیلان را مانند سنج در می کشید و به تیرهای تیز بچکان بجز شمال برق آنگار
 زهره کردار بهادران را بعد مینفتاد و مبارزان زخم خورده پلاک ساخته با سلاح
 قیمتی و زیور و لباسهای فاخره میدان معرکه را پر ساختند و آن بهادران با در
 نیک کردار و دانش اندوز قالیها متنی ساخته بسرگ لوک رفتند بعد از آن را جها
 هر دو یار که بهادرش و کار طلب بودند بقصد ارجن انواع سلاح اندازان بیرون
 رسیدند و ارجن تیرهای مصر شمال آن بهادران ابر نشان که باریان سلاح برو
 می باریدند و از خود دور کرده و آن همه مبارزان سیلاب کردار را بسلاحهای فسون خوانند
 و تیرهای نیکه حکم سدی داشتند بر جانگاه دشت در موقت سری کرشن با ارجن گفت
 که سن سکان چه طرح بازی انداخته اند و باش و از کشتن ایشان مانع شده
 کشتن کرن آماده شود و شتاب ارجن خوش گفته بقیه السیف سن سکان راه
 زیر شلاق گرفت مانند اندر که دتیاں را نابود سازد و از کمال تیز دستی ارجن گرفتن
 تیر و در قبضه نهادن و انداختن و کشاد دادن او را هیچکس از جمعی که در مقام مخفی
 آن میشدند نمیتوانست دید و تیرهای سفید برق مثال ارجن در آن معرکه دریا مثال
 مانند عیتان و تالاب مینمود و چنانکه سری کرشن را از آن معجب روی داد و در موقت
 سری کرشن نظر بجانب معرکه که جد همشود و در جود هین کارزار می نمودند انداخته با ارجن
 گفت که محبت خاطر در جود هین را جامی عالم و اولاد بخت در معرض فنا اندو گز
 م گشتند و کمانهای زر اندود کمانداران و ترکش های بی نهایت پرا تیر
 فولادی مانند باران از پوست برآمده بر زمین افتاده اند و انواع سلاح مثل سپاه

و سپر با قبهای طلا و تیر با و بر چا و زور با و بازو بند با می بهاوران و گرز با می مطلقا و شمشیر با
 تیغهای آهن و در است و نیز با می و غیر آن که همه در طلا گرفته اند بزرگ بینی در پهلوی بهاوران
 قالب تنی ساخته افتاده اند گویا این بهاوران زنده اند و این سلاحها در پهلوی ایشان
 نهاده و بعضی بهاوران و اسپان و فیلان بزخم گرز با در هم شکسته و خورد گشته افتاده
 به بین و از ضرب سلاحهای که مذکور شد به از ان جنگ جوی و اسپان و فیلان ایشان
 در خاک و خون آغشته و مسافر راه فنا گشته و روی میدان از بدنها و سر با و بازو ها که
 ایشان که بسلاحها و زور با آراسته و پیراسته است پر شده است و از ابهای آراسته بازگشته
 شکسته و اسپان بخون آغشته به بین و ترکش با و سفید مهره بزرگ و فیلان مانند گویا
 افتاده کچیهای رنگارنگ فیلان و اسپان و حوراس با و کما کما ای مرصع و حوبه که بر گردن
 اسپان آرا به میباشد هر صرع و کمل شکسته و در نیخته بزمین افتاده و از سر با می جدا
 افتاده با حلقهای طلا و گروش بهاوران میدان کارزار نیلوفرستانی گشته امی ازین
 اینها همه از توانند و تو شایسته آن بودی که این چنین کار پردازی نامانی القصه سر کوش
 معرکه جنگ را اینچنین با رجن می نمود و پیش می رفت تا آنکه آواز غوغای عظیم از تقار با
 و سفید مهره با و صیحه اسپان و فریاد فیلان و آوازه و غیر آن از فرج در جودهن گروش
 ایشان رسید در نیوقت سری کوشن و ارجن آرا به با تیز رانده در میان فوج در آمدند
 درین آثار راجه مادی احوال لشکر کورمان را که ارجن زید و دیگر ساخته آن همه مردم با
 کشته بود مشاهده نموده تعجب کرد و خود نیز لشکر غنیم ما دوزیر پیشه تیر فرود گرفته مانند جم
 پلاک ساخت و هر تراشت از سخی گفت که تو نام راجه مادی را پیش من گرفته بودی
 اکنون احوال او را به تفصیل من باز نمای که علم سلاح شوری را از که آموخته و شوکت
 و قوت و قد و قامت و پندار او بچیز مرتبه است سخی گفت این راجه مادی خود را از بسکیم
 دوز و نا چایج و کر با چایج و اسو ستمان و کرن و ارجن و سری کوشن در هیچ چیز کم نیاید
 او انواع کرن را در شلاق گرفت و تمام آن لشکر از ضرب شلاق او مانند چرخ کلال
 در گردش در آمدند و بعضی تیر با می صرصر کرد و امان لشکر ایشان را در رنگ با و

میراند و غیلان را با سواران و نگهبان پیش و پس ایشان چنان می زد که گویی
اندک کوه را با بجز می زد و همین نوع مبارزان اسپ سوار را می زد و بسیاری از مردم
و کیس و بالک و کما و داند هرک و همگین مردم و کمن و بهوج را که همه مبارزان
بودند و تیرهای الماس کردار از خود جوشن با از بدن جدا انداخته اند و سا فراده داشت
چون اسوتهمان دید که راجه مانندی بی هیچ ملاحظه این همه مردم لشکر ایشان را هلاک
ساخت و او نیز بی تیری پیش آمده تبسم کنان با وی گفت ای بزرگ نیل و حشیر از
خانواده بزرگ تو با من همه کمانداری در نظر من نیگو درمی آئی و باران تیر از غنیمت خود
مانند قطرات باران سری در می من در خور کار زار نیز ترا غنیمت خود می بنمید بسیار می از
سواران اسپ و ارابه و فیل و پیاد را تو تنها هلاک ساختی چنانکه شتر چندین جانور را
را هلاک سازد و تو بر ارابه نمرده رعد آساجال دشمنان آن میکنی که باران بی موسم
به زراعت رسیده آنرا ضایع گرداند اکنون تو به تیرهای خود با من بجنگ در آمانند
اندیک که باها دیو کار گزار کرد و مادی خویش گفت و اسوتهمان یک تیر بروی تو
بعد از آن اسوتهمان تیری چند که جا می نریم و نازک را بدوزند بروی زده ازنی
آن تیرهای فولادی بقوت تمام بروی انداخت و مادی نه تیر انداخته آن همه تیر را
اسوتهمان را برید و بچهار تیر اسپانش را بکشت و بار تیرهایی را که اسوتهمان انداخت
بریده زه کمان او را فرو گرفت و مادی آن همه تیرهای او را بریده باطل ساخته هر دو
نگاهبان چپ و راست ارابه او را هلاک ساخت اسوتهمان تنزوشی غنیمت را بکمان
مشاهده نموده کمان را چتر و ساخته از پی هم تیر بشیار بروی زدن گرفت تا حدی که
هشت ارابه بران تیر را یک هر یک را از آن ارابه هشت گاو میکشیدند در عرض چشم
از روز بر غنیمت انداخت و در نظر حاضران انچنان هولناک نمود که او را جسم خیالی میگرفتند و
همه بهوش افتادند و او بر ایشان تیر باران کرده درنگ بارانی که نبر زمین کوه و درختان
سار و کردماندی تیر با و تاثیر را انداخته با تیرهای ابریشمال او را بر طرف ساخت و فریاد
برآمد درین حال اسوتهمان برق بلند او را بریده هر چهار اسپانش را با هلاک

بعدم فرستاد و بهترین سپاه کمان اورا بریده ارا به اش را خورد و شکست و بهترین
 خود همه سلاحهای اورا بریده اگر چه قادر شد که اورا به تیر کشد اما از بس کازار نمودن او
 اسوتها مان را خوش آمد و رانگشت درین اثنا کرن بز فوج فیان پانڈوان دیده
 بسیاری از سواران اسپ و فیل و ارا به را بر کمرها بقتل رسانید و مادی فیل آریسته
 را که صاحب آن کشته شده بود یافته بران سوار شد و بانس نزه کرد و اربست گرفته
 گنج باک را بر فیل محکم زده بر سر اسوتها مان برانڈوان بانس بزرگ را که بجهت مرصع
 نموده بودند بر سر او بود زده بشکست و بز زمین انداخت مانند کوه که مضرب بجز
 اندر بز زمین بیفتد و اسوتها مان از آن خشکین گشته بیخ تیر بز خرطوم و چهار تیر بر پا
 فیل زده به سه تیر دیگر باز و سر او از تن جدا ساخت چنانکه فیل و راجه مادی بز
 افتادند و پانڈی بعد از آن همه داد مردانگی داد و خوردنیردند تیر لوی جان سا
 گشت مانند آتش که از سلاب انطفا یابد و چون اسوتها مان مادی را بکشت
 در وجود همن زبان با فرین و تخمین اسوتها مان کشتاد چنانکه دیوتها بشن آفرین
 کردند و قتی که مل دیت را هلاک ساخته بود و هر تراشت از سنجی رسید که وقتی که
 کرن تنها فوج پانڈوان را پیش انداخت ارجن چه کار کرد چه ارجن به جسمی
 علوم دانا و بهادریست و مهادیون نیز به بزرگی او قائل است و او کشته نابود سازند
 دشمنانست و ما همیشه از وی در بیم ایم سنجی با و هر تراشت گفت که چون پانڈی
 کشته شد سرگیری از وی سرعت با ارجن گفت که راجه جدی پشترانی می نیم و دیگر
 پانڈوان که از میدان گریخته اند آنها را نیز می بینیم و بعد از گریختن آنها سوتها مان
 ما ز عبال گشته لشکر پانڈوان را هلاک ساخت و کرن مردم سرخجی را بقتل رسانید
 ارجن با سری گریشن گفت که اسپان ارا به مرا بران سری گریشن ارا به را بز فوج نیم
 رانده مقابله سمناک نمود و در نیوقت بهیم تمام پانڈوان را سرگروه شده رسیده آمد
 و کوروان را کرن سرگروه در برابر آورد و از کارزار فریقین و کشتا کشتی بسیار شهر
 جرم آبادان شد و هر دو لشکر تیر و چوبهای ستون شمال و انواع شمشیر و بانس با و

و موسلمانان و تیرها و بر کمال با و گرزها گنج با که های بزرگ و غیر آن بر یکدیگر می انداختند
 و از آواز بر آمد تیرها از کمانها و از چالش آن و از دست بر اعضا زدن مبارزان بهادران
 کار طلب را شوق کارزار افزوده داد و مردانگی میدادند و این آوازها با بانگ فیلان
 و یک دو پیادها یکجا شده صدای آن در هوا پیچید و از بیم آن حال بعضی در بیم افتادند
 و جمعی در افتادند و گروهی دل از دست دادند و درین وقت کرن داد کمانداری داد
 به تیرهای جانفرسا لشکر غنیم را در شلاق گرفت و بعیت بهادران را با پانچالان بار بار
 و اسپان و بهلبانان مسافر راه قناساخت درین حال مبارزان پانچالان از هر جای
 طرف کرن را در میان گرفتند و کرن مانند فیل مست که نیلوفرستان را با پایمال سازد
 لشکر غنیم را تیرها بر ساخت و سرهای مبارزان غنیم را به تیرها جدا می ساخت و جوشنها
 و سپرهای بهادران جنگ آرا از بدن و دستهای ایشان بر زمین افتادند و یک تیر
 کرن بردست و بازوی هر بهادری که میرسید او را تمام می ساخت و پانچالان و پانچالان
 و سرخی در پیش کرن حکم کله آهوان در پیش شیرزبان داشتند و در وقت داشتند
 و سپران در رویدی و نکل و سهدی و ساک با اتفاق و دیدند و درین حال جنگ پریان
 فریقین قطع زندگانی بریده با یکدیگر می زدند و جمعی گرز و دیگر سلاحها را گرفته غنیم خود را محبت
 کارزار فریادی زدند و جمعی بخون آغشته در خاک می طپیدند و بعضی فون از زبان
 ریزان باوندانها چون دانه اناری نمودند و گروهی با انواع سلاح بر غنیم دست یافت
 می زدند و می کشتند و یکدیگر را کشته باک ساخته بدنه های ایشان مانند آرا به سزگون
 گشته بر زمین افتاده می نمودند و فیل سواران و اسب سواران و آرا به سواران و پنهان
 خود را پیادها و پیادها را می زدند و میکشیدند و در خاک و خون می آغشتند و علمها و سپرهای
 بهادران و حیرت و خراطوها و بازوهای جنگ آزمایان به تیرها بر زمین می افتادند و
 هر کس را از جنگ آزمایان پیاده و سواران اسب و فیل هر کس پیش می آید جنگ
 او پرواخته کار و می ساخت و از تیرهای آنها مانند کوهی بر زمین می افتاد و بهادران
 بخون آغشته در نظر مبارزان مزیب می نمودند و سخی با دهر تراشت گفت که چون کارزار

با نیجاریه فیل سواران جنگ از اجکم کرن دور جو زمین بردشت و من تاخت و اینها
 مردم یورپ و دکهن بودند از یورپ مردم اکم و سگ و بند و از دکهن مردم کوه و سگ
 و سبیل و کوشک و مار و ساون و کمد و کلنگ تیر با و بانس با گرفته بر خنیم نریند و فیلان
 را بر نوح غنیم می رانند و دشت و من آن فیلان را با سواران تیر با می فولادی می زد
 و بعضی از سوار و پیاده فیلان را بده تیر و بعضی را بشت تیر و پیش می زد و چون پانژوان
 دیدند که فیل سواران دشت و من را در میان گرفته اند نعره می زدند و بر سر آنها
 و دیدند و نکل و سهدیو و پسران در و پیدی و مردم بر بهدرک و ساگ و شکونندی
 و جکیان از هر چهار طرف بر فیل سواران تاخته مانند باران که بر کوهستان بار و
 بر آنها تیر باران کردند و آنها فیلان را خشم آورده بر سر نوح پانژوان رانند چنانکه
 فیلان از راه و اسب سواران و پیاده باران می افتادند و بخنیم می کشیدند
 می انداختند و بدندانها پاره پاره میکردند ساگ یک تیر فولادی بر جای نازک
 راجه را مگدیس زده بنطالیند و در اثنای آن که راجه را مگدیس از فیل بقیا و ساگ
 یک تیر جان شکار او را نیز بدم فرستاد و سهدیو راجه نندیدم متوجه خود و دیده سله تیر
 فولادی بر فیل او زد و از پی آن علم او را بریده فیلبان را بر فیلس هلاک ساخت و باز
 بر سر پسر راجه را مگدیس رفت درین اثناء نکل پیش آمده سهدیو را از کارزار آن بهاد
 باز داشته یکصد و سه تیر بر فیلس زد و او و هشتصد بانس هر دو سوارین دار بر نکل
 انداخت و نکل بر بانس او را به تیر پاره ساخت و بر تیرین پکیان سرش را ازین
 جدا ساخت چنانکه آن بهاد و فیل برده بر خاک هلاک افتادند و چون پسر راجه را مگدیس
 کشته شد مردم لشکرش که بر فیلان آراسته سلاح و علم با و زنگارها سوار بودند بر نکل
 تاختند گویی هر یکی کوهی بود که از آتش می افروخت و نوح لشکر پانژوان خواستندی
 کردن و آن لشکر بعضی از ولایت مکل و او با نکل و بعضی از کلنگ و کله و با نکل
 بودند همه یکبارگی تیر با و بانسها بر نکل باران کرده مانند ابر که حجاب ماه شود او را
 فرود پوشیدند پانژوان و پانچالان و سومک مشاهده اینحال نموده خشمگین گشته بر سر

ایشان رسیدند و فریقین با یکدیگر یکبار زار در پیوستند و از آنجا جانب بانسها و ازین
 طرف تیر باران شدند چنانکه از ضرب تیرهای بهادران لشکر یانژوان میشانی فیلان
 آنها پاره پاره شد و جابای نرم و نازک دوخته گشت درین حال سهایو شصت و
 چهار تیر فولادی الماس فعل و ذراتها و کچمهای هشت فیل بزرگ از آن فیل سواران
 را بریده و آنها را با بهادرانی که سوار بودند مسافر راه فنا ساخت و نکل با تیری چند
 از بهادران آنها را با فیلیان شان از روی قدرت بزحاک هلاک گردانید بعد از آن
 دشت دمن و سلک و سپران در دیدی و بر مہدرک و شکمنندی بزنج آنها نهادند
 ابراهیم که بر کوهها بیازند تیر باران کردند سنجی میگویی که فوج لشکر تاب ضرب جنگ از یان
 لشکر یانژوان نیاورده مانند دریا میگردد خراب ساخته به تندی روان شود در
 بگریز نهادند و مردم چشمه را آنها را پاره تعاقب نموده بر سر کرن در دیدند سنجی با دست تراشت
 که چون دسان وید که سمدیو مانند آتشی بر افروخته لشکر را میسوزد محل آن حال
 نیاورده بروی تاخت و هر دو مهاور با یکدیگر در افتادند درین حال بهادران فریقین
 نعلهای شیرانه در گرفتند و آبین تعویهای خود را از خوشحالی گرد سر بر گردانیدند دسان
 سه تیر بر سینه سمدیو زد و سمدیو خشکین گشته تیر بار و بزوا و بنفتا و سه تیر سینه بازوی سمدیو
 بدوخت و کمان او را برید و سمدیو از کمال خشم شمشیر خود را بر دسان مینداخت و آن
 شمشیر کمان و تیرش بریده مانند باری از هوا بر زمین افتاد درین میان سمدیو
 کمان دیگر گرفته تیر جانفرسا بر دسان انداخت و او تیر مانند بطلجم با متوجه خود دید
 هم در هوا بشمشیرش دو پاره ساخت و شمشیر را بر سمدیو انداخت و سمدیو آنرا در هوا
 برید درین اثنا دسان کمان دیگر گرفت و شصت و چهار تیر برابر او انداخت
 و سمدیو هر یک از تیرهای دسان پنج تیر زده همه را پود پود کرده نعلهای لیر آن
 در گرفت چنانکه تو گفستی از صدای آن زمین خواهد شکافت و از پی آن بکین
 مهلبانش را زخمی ساخت و سمدیو تیر مرگ اثر را از نزدی دست بر کمان نهاد و
 و تا بگوش آورده چنان بر دسان زد که جوشنش را شکسته و از سینه او آرزو کند

مانند یاری که در سوراخ رود در زمین فرو رفت و او میوش گشت و بهلبانش او را بد جان
دید که راه باش از میدان بدر برده و سهدیو بر سپرت نظر یافته و غالب آمده بر لشکر در جوی
زوید و از هر چهار طرف بر ایشان تیر باران کرده و همه آنها را بضر تیر بلای خود زیر نو
ساخت تو گفتی صفت مویچا بود که یک کس همه آنها را پامیال کرده سخی با دست ترشت
گفت که درین وقت که آن گدا که بنهایت چالاک می فوج او را پیش انداخته است خود
پیش آمده سر راه جنگ بروی گرفت نکل تبسم نموده با کرن گفت ای و بال اندر
و پوتها نظر محبت بر من بر اندک تو مرا پیش آمده هیچ بدی و دشمنی توئی و از بد سخی تو
تمام کوروان باکی بگیر راه کار ز سپرده نابود شدند من ترا در کارزار هلاک ساخته بودم
تو و خواهم رسید و شورش دائمی که دارم همه بر طرف خواهد شد کرن گفت که آنچه از سپر
راجه و کمان دارا این لائق و مناسب است اول آنرا سجا آرد و کارزار بنا و بعد از آن
این قسم سخنان بگو مباد در آن بی لاف کار زاری نمایند تو نیز بر قوتی که داری آنرا کار فرما
که من پذیرا تر از سرت بدر برم این بگفت و هفتاد و سه تیر بر نکل اندخت و او هفتاد
تیر مار کرد و در بر کرن زد و کرن به تیر بلای خود کمان او را برید و از پی آن سه تیر بر نکل
چنان زد که از جوشش که شسته بخون خواری از زو داختند تو گفتی ما را آن بودند که بکوه
در آدو سخته آب از چشمه اش می خوردند نکل کمان دیگر گرفته هفتاد تیر بر کرن بر
سه تیر بر بهلبانش زد و از کمان خشم پیری پین پیکان کمان کرن را برید و از پی آن
تبسم کنان سیمصد تیر بروی زد و کرن کمان دیگر گرفته پنج تیر بر استخوانی که در پنج گلو
زد و نکل هفت تیر بر کرن زد و به تیر دیگر کمان کرن را برید کرن کمان دیگر گرفته چند
تیر بروی انداخت که او را فرو پوشیدند مانند ابر بلایکه با در فرو پوشند و حاضران را
همه با تیر بلای مانند کرم شب تاب در نظری آمدند و هجوم و کثرت تیر بلای مانند رخ روی هوای
فرو پوشیده بود و قطار تیر بلای مانند قطار کلنگان می نمود و از ضرب تیر بلای جانفرسای کرن
لشکر با پنچالان محنت عظیم یافته رو بگریز نهادند و همان نوع از تیر بلای نکل لشکر سپرت
می گریخت مانند ابر که پیش باد بگریزد و هر دو فوج از آنجا که تیر بلای این هر دو کمان در آنجا

با نجا میرسد گذشته تماشای کار پر دانی انها پروا خند و این دو مبارز دو دیده بکار
 پیوستند و تیرهای افسون خوانده بمیکدگیری زودند و تیرهای نکل که بر پای طلاس
 داشتند بر کرن رسیده از بسیاری روی هوا را فرو پوشیدند و همان نوع تیرهای کرن
 بز نکل رسیده او را فرو پوشیدند و هر دو مبارز مانند ماه و آفتاب که در حجاب ابرو آید
 از نظر حاضران پوشیده گشتند درین وقت کرن از غایت خشم بز نکل تیر باران کرد
 اما او را هیچ آزاری نرسید بعد از آن قسم کنان تیرهای بشمار دفعه دفعه از بی هم بود
 می انداخت و از بس تیر بسیار انداخت روی معرکه را بر مثال ابرو بار سایه گرفت
 و کمان نکل را بریده بهلبان و اسپانش را بکشت بعد از آن به تیر بسیار ارا به اش را
 بمقدار کنجی ریزه ریزه ساخت و نگاهبان ارا به اش را بکشت و علم و شمشیر و سپهر
 از سلاحا که بر ارا به بود همه را برید و چون نکل پیاده شد چوبی ستون مشال را گرفت
 و با ستاد و کرن آن ستون مهیب را دیده آنرا به تیر برید و تیر بسیاری بروی ز نکل
 تاب آن نیامد و گبر نخت و کرن کمان خود را در گردن نکل انداخته بجانب پیش
 بکشد و آن کمان همچو باله در گردن او نمود و با قوس قزح در برابر سفید بعد از آن کرن
 با نکل گفت که لاف پیورده می زدی اکنون چرا حرف نمی زنی کورده ان بهادر زور آورده
 تو بهمتایان خود کارزار کن و افعال یکش سخا به خود پیش ارجن و سری کشن ابرو این
 بگفت و بنا بر عهده می که با کنتی در ناگشتن سپر افش داشت با وجود قادر شدن برو
 او را نکشت و بگذاشت نکل شرمسار گشته برفت و بهار را به جد به شتر سوار شد و مانند
 ماری که در سبد نفس بزند نفسی نمیزد و کرن بز نکل غالب آمده و ظفر یافته بر فوج پانچالان
 رفت و انجا با پانچالان و پانچالان کارزاری عظیم در گرفت و در این لشکر در آمده
 از بسیاری ترود و کارزار مانند آفتاب به نیم روزی در حین آمد مبارزان پانچالان
 با از بهای شکسته و بر تها و علمای افتاده و اسپان و بهلبانان را کشته میدیدند
 فیلانی که سواران آنها قتل رسیده بودند هر جا بر اسپه داری گشتند مانند سگ
 که در جنگل آتش گرفته بگردند و بعضی را خرطوم با جدا افتاده و پیشانی با شکسته و

زخم خوردہ بخون آغشته و دوما بریدہ کچھیا گسستہ مانند ابرک سیاہ بزمین آغشته
 می نمودند و بعضی ضرب تیرهای فولادی کرن و بانسهای نیزه کردار خوردہ رو بر
 کرن می آمدند مانند پروانه با کہ خود را بر آتش زنند و بعضی فیلان را خون اینچنان
 میزیت کہ توگونی از کوه شنگہ روی ریزد و بان نوع اسپانی کہ کچھ پاسے اینا بریدہ
 و سواران اینها کشته شدہ بودند می گشتند و مبارزان اگر سلاخهای از سرد و جلا
 شدہ مضطرب و بد حال میگرددید و شکستہ و ریختہ بز زمین پریشان کشته مینمودند لقمہ
 در میان مبارزان کارزار عظیم و کتاکشی سخت در گرفت و مردم سرخی تیرهای لک
 کردار کرن را تاب نیاوردہ خود را در رنگ پروانہ کہ بر آتش زندہ کرن می زدند چون
 لشکر پانڈوان در آتش کارزار کرن سوختن گرفت چتریان کار طلب کہ قبضہ لسیف
 بودند سراہ جنگ بروی گرفتند و کرن اینها را نیزہ تیرهای جان فرسایش انداختہ
 در شلاق گرفت سنجی با دہتر اشت گفت کہ چون محس فوج را از لشکرت پیش انداختہ
 زدن گرفت الوک پسر شکن در برابر او آمدہ بانگ بروی زد و گفت باش کہ من بجواب
 کارزار تو آمدہ ام محس تیری چند برق دار بر الوک زد مانند بجر کہ اندر بر کوفہ زندہ الوک
 خشک گیشنہ تیری بہن بجان کمان محس را برید و تیری کہ بجان آن باین صورت بود
 بروی زد و محس کمان دیگری گرفت و ہنوز او کاری نکرودہ بود کہ الوک شست تیر بر
 زدہ سہ تیر بہلباننش بزود باز بست تیر دیگری بر محس زد و عجلش را بیدخت محس
 از ان حال نخست آمد و پنج تیر بر سینہ او زد و الوک بیک کبیر سر از تن بہلباننش جدا
 کردہ بچار تیر اسپاننش را بکشت و پنج تیر دیگری بروی زد و محس برابر او بگریسوار شد
 و الوک بروی ظفر یافته دست از روی باز داشت و بر سر فوج پانچالان و سرخی رفت
 دست کردا بپرتو بر سر ساتک پسر نکل تاخت و در لحظہ اسپان ارا بہ اش کشت
 او را پایادہ ساخت ساتک گرز بر بست چنان انداخت کہ اسپان ارا بہ آن را
 با بہلباننش نرم ساخت و بز زمین افتادہ و او نیز پایادہ شد و ہر دو یکدیگر را
 طرح دادہ از ہم جدا گشتہ پست کردار رفتہ برابر او پیش و ساتک برابر او رسید

سوار شد و دشمن تیر چند پرست سوم سپهر بهیم زد و او با وجود زخم خوردن با خود نیامد
 و دشمن را دشمن بدو خود دانسته تیرهای بیقیاس بروی انداخت و او را در زیر تیر
 فرو پوشید و دشمن آن همه تیرها را برید و چون آن تیر دست دانی نمون کا بز بار
 تیرهای ست سوم را از خود دور ساخت و سه تیر بروی زد و معلم و بهلبان نش و نش
 زده پاره پاره ساخت در نیوقت غریب از نهاد حاضران برخاست و ست سوم سیاه
 شده بروی تیر انداختن گرفت چنانکه از بسیاری تیرها دشمن را فرو پوشید و دشمن آن
 هجوم تیرها را هیچ شمرده همه را به تیرهای خود برید و مبارزان معرکه و دیوتهای عالم بالا
 از کار برداری ست سوم که پاره با دشمن جنگ می نمودند شحالی با نمودند بعد از آن دشمن
 کمان و ترکش او بریدست سوم شمشیر بدست گرفته بایستاد و آن شمشیر در دست او
 حاضران را در ندم در نظر آمد پس ست سوم با انواع نمون شمشیر اندازی که چهارده نوع است
 پر دخت شکن بروی تیر بسیار انداخت و هر چو می انداخت این شمشیر می برید و در آخر
 شکن بیک تیر دیگر شمشیرش را برید چنانکه نصف آن بریده بر زمین افتاد و بکن
 دیگر که در دست ست سوم بود ست سوم بر کمان شکن انداخته برید و خود زفته بر آید
 سب کرب سپار جن سوار شد و دشمن کمان دیگر گرفته بر فوجی از لشکر پانزدان رفت و
 در آن فوج غوغای عظیم افتاد و آنها امرابی ملاحظه دیده ترسیدند و رو برگزیدند و در
 شکن مانند اندر که دستان را در شلاق گرفته بود این فوج را بزنجی به دهن تراشت گفت
 که کربا چایج سر راه جنگ بردشت دمن گرفته مانند ستره که شیر را در جنگل نگاه دارد
 ستره جانوری است که هشت پا دارد و میگویند که او شیر را می کشد چون کربا چایج را
 بردشت دمن گرفت و دمن نتوانست بر خود جنید و حاضران معرکه غلبه
 کربا چایج را بردشت دمن دریافته او را کشته شده پنداشتند و با یکدیگر گفتند که کربا
 دانی نمون سلاح شوری کبینه جوی در و نا چایج برافروخته است حال دشت دمن را
 بدی بینیم ندانیم که امر وز از دست او خلاصی یابد و مردم لشکرش نیز خود را در معرض
 هلاکت دیدند و گفتند که ما امر وز کرب را در رنگ جم می بینیم امر وز دست دمن در راه

در روز پنج می رود کرب و کارزار چالاک است و همیشه ظفر مندر بوده است و در کمال
 قوت از شتر نبریا آمده چنان می یابیم که دشت دمن در میدان از پیش او رو کرد
 خواهد شد سخی میگوید که بعد از مقابله نمودن این دو مبارز این قسم سخنان از زمین
 شنیدیم ناگاه کرب آتشین نفسی از دل بر آورده به تیرهای جان فرسای نرزم و
 نازک دشت دمن را در دوخته زخمیش ساخت و او مضطرب حال شده تدبیر کرد
 و این حال بهلبانش دیده گفت که ترا خیر است چه حال داری که من هرگز ترا در
 کارزار چنین بی دست و پانیاخته ام ارا به در زیر طوفان تیرهای کرب پانزدویا که
 در دریای محیط پنهان و ناپیدا گرد و غرق شده دشت دمن گفت که مرا سپیدی گویند
 دست میخورد و غرق از بدغم سر کرده و اعضا بلززش در آمده نیخوام که این بر زمین
 بکشم صلاح آنست که ارا به ام جانی که سری کرشن و ارجن اندیری چه اگر من ارجن
 یا بهیم که ایا بهم بر آمده مرا خبر دریافته باشد بهلبان ارا به دشت دمن را بجائی که
 بهیم در کارزار بود رسانید و کربا چایج او را گزیران خیال کرده تعاقب نمود و تیر
 بی نهایت پی در پی بروی سردار و او را بهل و سهمی عظیم داد مانند آنکه که لوح و شیا
 در غوث انداخته بود بعد از آن کیت بر یکینه جوئی بهیکم تپامه کرسنه باشکندی
 کارزار در گرفت و شکندی او را پنج کوبیر بر استخوانی که در پنج گلوست بزود او
 تیر بر شکندی زد و یک تیر کمانش را برید شکندی کمان دیگر گرفته بانگ
 بروی زد که باش کجا میروی و نمود تیر بر کیت بر بازو و آن تیر با بچوش او رسید
 بر زمین افتادند و شکندی تیرهای خود را ضاع گشته دیده یک تیر کمانش را
 برید و هشتاد تیر بر سینه و بازو داشت زد چنانکه خون از بدنش مانند آب از سوراخ
 میرفت و او از آن حال خستگین گشته و کمان دیگر گرفته تیری چند برود و دستهای
 شکندی زد و او بدان تیرها مانند درختی بر از شاخها نمود و هر دو دلاور قصد کشتن
 یکدیگر و او مردانگی و کوشش دادند و ارا بهارا در چرخ آورده قابومی بستند که
 مینتاد تیر بر شکندی زد و یک تیر دیگر که جان تواند بود بروی زد شکندی بهوش

گشته در ارا به زود نشست و بهلبانش ارا به او را به برود کورت برافوج او را در
شلاق گرفت سخی با در بر تراشت گفت که در ان طرف ارجن لشکر ترا پیش انداخته
در شلاق گرفت و لشکرت مانند بنیه از پیش باد می گریختند درین حال مردم
بهاره و شود کوروان و مردم سال و سس سسکان و ماراس و راجه ست سین و چند دیو
و سر دیو سخی و چتر سین پسر پست و متر بر با و سر تا با بر دران و فرزند ان بران
رسیده آمدند و مانند آب در دریای محیط در آمدند و هزاران هزار از مردمان ایشان
بلاک گشته و جمعی خون گرفته با وجود این حال از ارجن مانند پروانه از آتش
جدا نمی گشتند ست سین سه تیر و متر و پوشخت و سه و چند دیو هفت و متر بر با
هفتاد و سه تیر و متر تا تیر بر ارجن زدند و ارجن هفت تیر بر چتر سین و سه تیر بر
ست سین و شست تیر بر هر یک از متر تا و چند دیو و صد تیر بر متر بر با زد و بعد از
بیک تیر سر از تن چتر سین پسر پست جدا کرده چند دیو را بقتل رسانید و پنج تیر
بر هر کدام از آنها که مذکور شد زد و دست سین خشکین گشته با نسه نیزه کرد از
بر بازوی چپ سر کیش چنان زد که عنان اسپان ارا به و چله از دست سر کین
بافتاد و سر کیش عنان و چله بدست آورده ارا به را برابر است سین را انداخت
اینحال را از وی تاب نیاورده بکبیری چند الماس که در سر از تن ست سین جدا
کرد و بکبیری چند متر بر بار با بهلبانش بلاک ساخت بعد از ان ارجن تیر بر سخوان
زیر گلوی سوتر تا زد و سس سسکان که همراه او بودند ارجن را در میان گرفته بروی
تیر باران کردند و ارجن از ان آزار یافته تیری که آنرا اندر استر گویند در قبضه نهاد
از تاثیر آن هزار تیر بر آمدند و از بر آمدن آن تیر بر ارا بها و علمها و تر کشها و اسباب
ارا بها و از چوبها و غیر آن سپر بر و تیر بر و بانها و شمشیر بر و گرز بر و چوب بر
ستون مثال دوست و بازو بر می مبارزان دوست و پاره چار پا میا و زبور
و چو شننا و چتر بر و غیر آنرا می بریند و می افتادند و آوار و صدای عظیم بر می خاست
و سیر باری بسیار از بدنها جدا شده بر زمین می افتادند و بدنهای مبارزان

حاکمها در گلورهای بریده و باز بپوشیدای گوناگون علی‌رغمی نمود و از بسیاری کشتن
 راه بر رونده با دارا به ارجن تنگ شد و دشمنان ارجن زخمهای کاری خورده از
 دست و پا در فریاد بودند ارجن تا بجدی دران کارزار تیز دستی و کشا کشتی نمود که مردم
 لشکر خنیم رو بگریز نهادند و او بعد ازین ظفر یافتن مانند آتش بی و دو نمود و سنج با
 و به تراشت گفت که در انوقت در جودهن جا به شهر را تیر اندازان دیده بر سر
 دوید جده شهر یک تیر بر در جودهن زده گفت که کجا میروی بایست در جودهن نه تیر
 جده شهر زده بیک که بر هلبا نش را زخمی ساخت بعد ازان جده شهر چهار تیر انباش
 و بیک که بر هلبا نش کشت و بیک تیر علم و به تیر دیگر کمانش را بر دید و نیز شمشیرش را
 زده از دستش بنیاخت و پنج تیر بر در جودهن زده در جودهن پیاده شده بایستاد
 و کرن و اسوتها مان و کر پا چایج و دیگران را به را باین حال دیده رسیده آمدند و
 و پانژوان نیز همه بر سر جده شهر جمع آمده بمحافظت او پرداختند و فرقیان کارزار
 در گرفتند و چون پانژوان و پانچالان با کوروان در افتادند صدای نقره و سفید
 و سایر فرامیز زمین و زمان را فرو گرفت و فیل سواران با فیل سواران و ارا به و اسپ
 سواران با همجنس خود پیاده با بقانون جنگ آزمایان کارزار در گرفتند و این جنگ
 تا دو گهر می موافق قانون بود بعد ازان در رنگستان با یکدیگر در افتاده داد جنگ
 آزمائی دادند و ارا به سواران و فیل سواران را در زیر تیر با فرو گرفتند و مساوراه
 ساختند فیلان با اشاره فیل سواران اسپ سواران را در کارزار می انداختند
 و پاره پاره میکردند و بعضی سواران پر دل فیلانی را که دران معرکه مردم پامیان میکردند
 از جانب چپ و رست در آمده می زدند و بعضی فیلان مست جمعی دیگر از سواران را
 پیش انداخته می گرفتند و پامیان می ساختند و بعضی از فیلان لشکریان را سخر طوک
 پیچیده بدور می انداختند و جمعی از پیاده های جنگ آزمای تیرهای کاری در دمان و
 شرطوم فیلان زده میکردند و بعضی پیاده با تاب نیاورده از معرکه کارزار
 می گریختند و حری از زبورهای نمود را از بدن خود می کشیدند و می انداختند فیلان

از عقب رسیده آنرا در هم می شکستند و پیاده با فیلیان را با آن خیز مشغول دیدند
 فرصت یافته فیل سواران را می زورند و بعضی فیلیان آموخته جمعی پیاده را
 بخنطوم چپیده بهوامی انداختند و بزیرین نارسیده آنها را هم در هوا پندارند و
 می روختند و بعضی را بخنطوم گرفته بزور تمام می افشانند و آنها را در هم شکسته
 می انداختند و بعضی فیلیان پیاده می شکر غنیمت را بندهای می روختند و بعضی
 فیلیان زخم تیر با و بر چها و با نسها بر پیشانی و سنج و دندانها خورده زبون گشتند و
 بعضی دیگر از زخم مبارزان ارباب و سپ سوار که از پی و دست و رانده می زورند
 بر جاسی می غلطیدند و ملاک می گشتند و جمعی از مبارزان سپ سوار پیاده را
 را بزخم بانس با می انداختند و در وقت خراب دست و پایی اسپان با پیاده
 و بعضی فیلیان اربابها را با سنج بران بود و در هم شکسته بدو می انداختند و بعضی
 فیلیان بزخم تیر با می فولادی گمانداران قدر انداز مانند قدامی کوه بزیرین
 می افتادند و بعضی مبارزان سبک مشت با یکدیگر در افتادند و بعضی موتا
 سر یکدیگر گرفته کارزار می نمودند و بعضی بزور بازو دیگری را بزیرین زوده پای به
 سینه اش نهاده سر از تنش جدا میکردند و چند او نیز دست و پای می روختند و بعضی بر
 زمین افتاده را سلاح جدا میکردند و قصه جنگ مشت و موی سر گرفتن و نماندن
 کشتی گیران در هم افتادن بسیار شد و بعضی درین میان فوت یافته بر سر
 این نوع در مبارزه با هم در افتاده رسیده سر از تن غنیمت جدا میکردند و بدنها بشما
 از زمین برخاسته می ایستادند و جوشنها و سلاحهای مبارزان بخون آغشته نمیدادند
 رختهای سنج رنگ کرده می نمودند و طغیان جوش و خروش متان آن لشکر مانند طغیان
 در یابی گنگ بود و از بسکه مست کارزار شده بودند بیکانه را از آشنا فرق ناکردند
 و او کشتی میدادند بجدی که مبارزان فریقین لشکر با این خود را در شلاق گرفتند
 و از کشته بهقیاس از آدمی واسپ و غیر آن در معرکه کارزار جاسی با نهادن
 نبود و این حال بعد از نامل شدن آفتاب حال تاب بود که مردم با پنچال بر دست

کرن کشته شدند و مردم مهاره بردست ارجن و مردم کوروان و فوج فیلان بر دست
 بهیمه نابود گشتند و هر تراشت با سنجی گفت که من این تو سخنان جانگاہ از کشته شدن
 مبارزان سپاه و فرزندان خود شنیدم و از طرز کلام تو چنان در می یابم که کوروان
 به تمام نابود گشتند اکنون چون جدی شتر در وجود من مهارت می را پیاده ساخت
 در وجود من با وی چه نوع کارزار نمود حقیقت این کارزار با من تفصیل بگوید
 تو در بیان نمودن این امور و انانی سنجی گفت که چون در وجود من پیاده گشت
 مبارزان مرا با یکدیگر در افتادند و در وجود من برارایه دیگر سوار شده با بهلبان
 خود گفت که زود باش و اراابه مرا چنانکه جدی شتر در زیر چتر به شوکت تمام سواره
 بر بهلبان نش اراابه اول بجانب چپ بیشتر راند و جدی شتر نیز با بهلبان خود گفت که
 اراابه مرا پیش بران و هر دو مبارزان رو بر گذشته بر یکدیگر تیر باران کردند در وجود من
 به تیر الماس که در کمان جدی شتر برید جدی شتر از ان حال خشک گشته کمان دیگر
 گرفته بیک کمر هم کمان و علم در وجود من را برید در وجود من تیر و کمان دیگر گرفت
 با یکدیگر جنگ در آمدند و هر دو طرف جوانان مانند شیر داو جنگ آزمائی میدادند و مانند
 دوزخ گاو ان آواز برداشته بر یکدیگر می زدند و هر دو قابو جوانان اراابه را در گرد
 یکدیگر میگردد و ایندند و از ضرب تیرهای جانفرسای یکدیگر در خون آغشته مانند
 درخت پله گل گل شکفته می نمودند و دست بر اعضا زدن و نعلهای شیرانه کردن
 و کمان را چاشنی دادن و سفید موها را نواختن گرفتند و هر دو یکدیگر را بزخم تیر
 محنت بسیار دادند درین وقت جدی شتر سه تیر سحر مثال در سینه در وجود من زد
 در وجود من نیز پنج تیر الماس نعل بر جدی شتر زده نیزه بروی انداخت جدی شتر
 آنرا به تیر در هوا بریده سنج تیر دیگر بروی زد و در وجود من نیزه خود را بریده دیده
 سه تیر بر جدی شتر زد جدی شتر از وی تیر دستی یک تیر بر در وجود من چنان زد
 که او را بهیوش ساخته در زمین فرود رفت در وجود من بحال آمده گزری بردست
 گرفته بر سر جدی شتر راند درین اثنا جدی شتر نیزه بروی انداخت چنانکه بر

در وجود همین رسیده و از جوششش آزاد گذشته او را بهوش ساخت و بعلت ماند
 و کثرت بر او در وجود همین را باین حال مشاهده نموده بجهت نگاهبانی او رسیده آمد
 و بهیم او را متوجه دیده گریز بدست بر کثرت بر او دید این نوع جنگ در میان
 مبارزان لشکر تو در گرفت سخی با در تراشت گفت که پسران تو با اتفاق کرن با
 بر پا نندوان مانند دیوتها و در میان بکارزار در افتادند و فرقی بین با او از سفید
 و غیر آن با هم کارزار می نمودند و از ضرب زخم تیر با و انواع شمشیر با و تیر با بسیاری از
 اسپان و قیلان و ارا به سواران اینها بزحاک هلاک افتادند و قیلان نیز مبارزان
 بسیار را هلاک گردانیدند و از سرهای بریده که مانند ماه و ستاره با و نیلوفر با می نمودند زمین
 مکرر برگشت و از خون کشته که با انواع سلاحها کشته شدند در یاروان گشت و میدان
 مکرر از کشته بشمار مانند شهر چه بود بعد از آن نه پسرانت در اجامی دیگر از لشکر تو
 با سپاه گران بر سر سانک و دیدند و از هجوم ارا به و سپ و نیل در انحال میدان
 کارزار مانند دریای محیط هولناک نمود و کرن بر سانک که هر دو مانند اندر و فتن می نمودند
 تیر بسیار انداخت و سانک نیز تیرهای جانفرسای زهر آلوده مار کردار بر کرن زد
 درین حال جمعی از مبارزان بجهت محافظت کرن پیش رویدند و اما به سواران
 دیگر بر ارا به سواران و پیاده با با یکدیگر در افتادند و مبارزان دیگر با پشت زمین
 اتفاق نموده ارا به و نیل و اسپ سواران بسیار را هلاک گردانیدند بعد از آن
 دو بزرگترین مردم یعنی سری کرشن در اجن عبادت مقرری روز و تقسیم مهاد بود
 نموده بغزرمزدون و کشتن لشکریت روان شدند و از مردم لشکریت جمعی که خود را
 بکشتن و مردن قرار داده بودند اجن را باین شوکت بمتوجه خود دیدند که ارا به
 رعد آسا و فریاد و اسپانش بود و نورانی و علم و برق با بیش از تحریک باد و در جلوه
 و اجن از تیزبستی که در تیر اندازی و پشت تو گفنی در رقص بود و چندان تیر انداخت
 که اطراف هوا را فرو گرفت و ارا به با می محفه شمال را با سواران و بهایمان و چشمها
 و غیر آن به تیرهای جان فرسا مانند باد که ابر را پریشان سازد و بر باد و قنار برد

در جهان نوع فیلمان اراسته را با سواران و پیاده بارها مسافر راه فنا ساخت درینجا
 که ارجن مانند جم در میدان کارزار دست به ملاک سپاه غنیم کشاده بود در وجود من
 تن تنها تیر اندازان بر سر وی رسید ارجن به شش تیر کمان و بهلبان اسپان
 و چیرش را بریده و کشته انداخته تیر هفتم را که جان را بود و بقصد در وجود من انداخت
 استخوان آنرا نیز در هوا هفت باره گریه از در وجود من و نفع ساخت ارجن
 کمان استخوان را بریده اسپانش را هم بکشت و ارا به اش را در هم شکست و
 و کمان که با چلچ را برید و جهان نوع کمان و غنیم گریه بر ما را بریده اسپانش را باک
 ساخت و کمان و ساسن را نیز بریده بر سر کرن آمد و کرن دست از کار اسلک
 بازداشته بی آنکه دغدغه بخاطرش راه یابد و دفعه سه تیر بر ارجن زده اپلی آن
 مهشت تیر بر سری گریشن و ارجن زود و ساک که فرصت یافته بود و تیر بر کرن
 زده ازین بی آن صد تیر بر وی زود بعد از آن از مباران پانژوان جدا بامون
 شکندنی و سپران در ویدی و طائفه بر مهدرک و انوجا و حسن و نکل و سورد بود
 و شش ده من و مردم چند بری و کاروک و مچ و کیکی و دیگر خلبان چند شتر و پیاده
 سلاح اندازان و سخنان نامنرا که این بر سر کرن رسیده سلاح بار باران کردند
 کرن قدر اندازان همه باران سلاح را به تیر لومی خود بریده از خود دفع کرد و خشکی
 شده ارا به و نیل و اسپ سواران را با مرکب با و نوجهای پیاده را در شلاق گرفته
 داد و دانگی و مردم کشتی داد و از سلاح افسون خوانده کرن لشکر غنیم ملاک گشتند
 جمعی را مرکب کشته شده و سلاح از دست رفته بقیه السیف تاب نیاورده گزیران
 شدند بعد از آن ارجن نیز قسم کنان سلاح افسون خوانده آمده و تاثیر سلاح کرن
 بر طرف ساخته چندان تیر را بشکر غنیم سردا و که اطراف هوا را فرو گرفت تیر آرن
 که بر لشکر غنیم رسیده جمعی را موصل و بعضی را چو بهای ستون مثال و گریه بی را
 نیزه و طائفه را بجز خیل سیکر وید و سپاه چهار گزید لشکر غنیم از کمال ترس خشان
 پوشیده فریاد کنان مستطرب و پریشان میگشتند و ملاک خود را از دست او

یقین کرده چاره غیر از نبروت ندیدند درین وقت که مبارزان لشکرت با پاندهوان
مقابله داشتند آفتاب عالمتاب بر سر کوه رسیده بود و از تاریکی وقت و بسیار
گرد و غبار هیچ چیز بنظر در نمی آمد القصد سپاه پست ملاحظه کارزار درست نمود
همه بدیرهای خود بازگشت نمودند و پاندهوان نیز ظفر مندا گشته بجانب منزهایی
رجوع کردند و چون لشکر پست برگشت لشکر غنیم از خوشحالی آواز نقاره بلر
سفید مهره با دیگر مزار میر بلند ساخته بر غنیم خود رفته کنان و بر ارجن و سرگیرش
آفرین و بر پاندهوان دعا گویان با جمیع راجها بمنازل خود رسیدند و به آتش
خوردند و خودهای راجسان و پشایان و سائر دام و دران دران معرکه
کارزار آمدند و ان معرکه جای سوزن مریب با نمود تمام شرن جنگ روز اول
از سرداری کرن و بر تراشت باشی گفت که ارجن خود تمام مردم را انچه نامی میخواست
بقتل رسانید همانا که اگر حرم مقابل او بیاید از خشمش جان نمیتواند برد چه او تنها
سردار آنخواهر سرگیرش بود در بود و او تنها گاندیون را سوخته آتش را از خود
خسود ساخت و هم او تنها تمام راجهای روی زمین را از بون ساخته خراج ده تلغ
ساخت و هم او تنها به کمان خود توپ کوجان را سحر کرد و هم او با مها دیو که به لباس
بهیلان بود کارزار نمود و هم او خانواده بهرت یعنی کوروان را از دست چیرین
گنهرب خلاصی داد و هم او مها دیو را خوشحال ساخت و هم نگا بهانی تمام جهان نمود
القصد پاندهوان سزاوار تحسینها اندنکو پیش اینها نتوان کرد آنچه اینها کرده اند
با من بگو و آنچه در وجود من کرده تیر گویوشی با و بر تراشت گفت که چون کوروان
بعضی کشته و جمعی زخمی گشته و گروهی جوشنها از بر و سلاحها از دست افتاده و
گشتند و از بس محنت کشیدند در آواز و حرف زدن اینها تغییر رفت از بسیار
کشیدند با وجود آن غرورشان بدر رفت و دشمنان برایشان ظفر یافتند و
کارایشان با نجا رسید که در منزل راجه بشورت بنشستند و کرن با کوروان که
حال اینها مانند ماران شکسته دندان زهر رفته و پامال گشته بود از غصه

نفس زنمان و حضور سپرت گفت که ارجن خود مستعد کارزار و دانا می فنون و
 محاکار و با تهورست و با این همه سری کرشن او را در وقت کارزار آگاه میانه
 امروزه و بسلاح افسون خوانده ما را فریب داده اما امید هست که فردا آنچه در خاطر
 اوست آنرا بدر آورم چون کرن این سخنان تمام کرد راجه در وجود من جمیع راجه
 را رخصت داد که بمنزلهای خود رفته با سایش پر داختمند چون روز دیگر نیز
 جهان تاب و گوهر عالم افزو را قتاب بحال نورانی خود گیتی را منور ساخت همه
 راجه استعد او کارزار نموده بیرون آمدند و راجه جد مشتر که ترتیب لشکر خود را
 موافق فرموده بر مسپت و شکر داده بود و تباشامی آن پر داختمند در آن وقت
 راجه در وجود من کرن را که باعث نزاع و دشمنی و بهادر بزرگ بود یاد کرد و با خود
 گفت که او در کارزار برابر اندر و قوتش همگ با دو چالاک او مانند راجه نزار
 بخاطر گذرانی یعنی این لشکر پانڈوان را که باین ترتیب آماده کارزار شده اند
 کرن میتواند شکست دهد تراشت گفت که ای سخی چون شما همه کرن را مانند
 جمعی سرماز و با که منتظر طلوع نیر اعظم باشند بخاطر گذرانی او را دیدند او بعد
 از آمدن چکار کرد و چگونه کارزار نمود و پانڈوان چه آمین با وی در معرکه جنگ کرد
 کرن در وادی کارزار ما پانچان زبردستی است که تنها پانڈوان با پانچالان نبرد
 و زور بازوی او در معرکه مانند قوت اندر و بیش است سلاحهای او و هونناک
 و او در نهایت چالاک است و در وجود من بقوت بازوی او دل در کارزار بسته
 و با این همه تعجب و حیرت آنکه کرن پانڈوان را نکشت آری از تاثیر طالع است
 و این نتیجه آن قمار بازیست ای سخی از رگبزر در وجود من بسیار محنت یافته ام
 گوئی در سنیه ام سلاحی شکسته است و مراد در عذاب دارد و تعجب آنکه شکن خود را بر
 و تدبیر درست میدانند و کرن از اخلاصی که با در وجود من دارد در کارزار سر موئی
 فرود گذاشت نیکند و من در کارزار فرزندان خود را یکشته می شنوم باز بگوشه
 و شکست خورده و بیچ کس نسبت که سر راه بر پانڈوان بگیرد و اینها در میان این

لشکرمانند مردان و جماعه زنان میگردند معلوم شد که آنها از نا اطلاع ست سنجی
 با و بر تراشت گفت که ای راجه صواب اندیشی گفته که گذشته را یاد کردن سزای
 نمیدارد و از غصه اندیشه منند گشتن غیر از کامیش جان حاصل نمیشود چون تو
 بدستگی خود گذاشتی که این کارزار در میان آمد اکنون کار بدورد در از کشید
 الا من بسیار گفتم که بایانندوان طرح جنگ بیند از بد و سخن من درین باب شمارا
 از هر تلخ تر نمود و تو در حق باندوان بدبیا بسیار کردی از آنجست راجهای بزرگ
 را اجل پیش آید و هلاک میشوند گذشته گذشته دران باب هیچ اندیشه دیگر
 نباید کرد و تفصیل این کارزار از من بشنو که چون صیاح شد کرن استعداده نمود
 نژد راجه در وجود من حاضر گشت و گفت در روز مرا کارهای دیگر پیش آمد و ارجن را
 مشغولیهائی مگر از کارزار باز داشت و با یکدیگر مقابله دست نداد امر فرزند من عهد میکنم
 که در میدان کارزار تا ارجن را نکشم بزرگم چرا که وقتی که من مبارزان لشکر باندوان
 را خواهم گشت ارجن این معنی را که نیره اندر ندانم با خود قرار داده البته بر سر من
 خواهد آمد اگر چه من و ارجن در اکثر علم سلاح بودیم اما در چند چیز من بر روی نیامده ام
 اول آنکه آنقدر که سلاح من کار میکنند نمیکنند از وی شکند از وی نیکنند و در تیز دستی و بدو
 رسانیدن تیر بهر چه نشان کمزیرم و در انداختن تیر انسون خوانده و در قوت بدن
 و بهادری و دانستن قابوی کار و شناختن شگونهای کارزار از وی زیاده ام
 و او با من برابری نمیکند دستی که بجهت دوستی که باندو داشت بجای نام کمافی برای
 راست کرد و بوی را در مشهورست که اندر بزروران کمان دتیاں را از بون ساخت
 و از مهابت آوزان کمان برده طرف عالم را دتیاں کم کردند و آن کمان را اندر
 پر پیرام داد و پر پیرام آن کمان را بمن داده است و من بقوت آن کمان با ارجن
 کارزار خواهم نمود مانند اندر که با دتیاں جنگ کرد و این کمافی است که بقوت آن
 پر پیرام بمیت و یکبار روی زمین در تصرف خود آورده و آن کمان را بمن داد
 و این کمان از گانندویز زیاده است و پر پیرام تعریف این کمان پنج ازان بر می آید

بمن بسیار گفته است اکنون من آن کمان کارزار با ارجن نمایم و من امروز ترا
 با برادران و دوستان خوشحال میسازم و روی زمین با پنجه در دست بر تو مسلم
 خواهد شد و اولاً و قویترین سلطنت خواهد بود و اندام وزیر زمین دوستی و اخلاص تو هیچ
 کاری نیست که من نتوانم کرد چه کس که دل او نبردیر اعتقاد و اخلاص نبردگی ارادت
 شد از روی همه کار برمی آید و ارجن در کارزار بر من ظفر نمی تواند یافت چنانکه در شب
 برایش آرمی یک چیز هست که مرا با بدی گفت که من در آن چیز با ارجن برابر هستیم
 آن نیست که زه کمان ارجن از دویوتهاست و هرگز بریده و گسته نمیشود و
 دو ترکش که او را در هر چند تیر از آن ببنید از دم نمیشود و بهلبان او سرکمرش است
 اگر چه کمان ارجن هم خوب است اما کمان من هم از دم نیست و چیزی چند دیگر هم
 هست که من در آن از ارجن کم ام سرکمرش که تمام تقطیر اومی نمایند عثمان ارا به
 در دست دارد و ارا به دارد که آتش بوی عطا کرده است هیچ تیر و سلاح بران کارگر
 نمیشود و اسپان ارا به اش مانند اندیشه تیز رواند و علمش مانند علم دویوتهاست که
 بر بالای آن جهنمت است و سری کمرش آن بزرگی نگاهبان ارا به است و با وجود
 آنکه من درین از ارجن نربون ام اما با وی کارزار می نمایم چه اگر شل که در برابر
 سری کمرش است بجای بهلبان بر ارا به ام بنشیند البته ما ظفر مند شویم باید که شل
 بهلبانی من بکند اگر چه شل در بزرگی بجدیست که هیچ کس را آن حالت نیست که
 او بهلبانی آن بکند الا بهلبانی من کند تا فتح و ظفر ترا باشد ای راجه بغرمالی تا
 تیرهای فولادی و تیرهای کمر کس من بر ارا به انداخته از عجب من می آورده باشند
 اگر اینچنین شود من بر ارجن و شل بر سرکمرش زیاد می آیم چنانکه سرکمرش
 بر احوال اسپان بصارت دارد و شل نیز همان طور بصیرت در زور بازو بر سرکمرش
 هیچ بر شل افزونی ندارد و در کمانداری بر من ازینجهت من بر ارا به خود سوار شده
 بر ارجن غالب خواهد آمد اکنون اینقدر کارسازی مرا بکنند تا در کارزار در
 واقع نشود اگر این کارسازی شده همه کار باشد و خواهند دید که در کارزار

من چه کار پردازی خواهم نمود و همه حال پانڈوان را زبون ساخته ظفر خواهم
 یافت چه دیوتها و رتیان را یا رای مقابله من نیست پانڈوان خود چه کیا اند
 سخی با دهر تراشت گفت که چون این سخنان کرن بگفت در وجود من خوشحال
 تحسین با نمود و با وی گفت که ای کرن آنچه تو گفتی همچنان خواهم کرد و از این
 را بر از سلاها و تیرها از عقب تو خواهم فرستاد من خود نیز با جمیع مردم از عقب تو
 خواهم آمد در وجود من این سخنان گفته نزد شل رفت و از روی احترام و تعظیم با وی
 گفت که ای بظاہر و باطن کیسان و ای سخت یار دشمن گذار و زوربست معرکه
 کارزار و ای صاحب ولایت پدر بخش و صبح دشمنان شنیده باشی که کرن از
 میان جمیع راجا ترا حجت بهلبانی در خواست کرده و من نیز از روی ملائمت از تو
 انیمنی را توقع مینمایم که بخت کشتن ارجن و سور مندی و فادده محبت و دوستی
 خود را با من استحکام داد و التماس کرن را قبول کن و بهلبانی او را البته بر دشمنان
 ظفر می باید هیچ کس غیر از تو برابر سرکمرش در میان مبارزان مائیت که عمان
 اسپان کرن در دست گیر و ای مثل حیانا که بر همه نگاهبانی مهارت و سرکمرش
 در همه حال محافظت ارجن مینماید تو درین کارزار بهلبانی کرن کن بیکم و دوست
 و کرب و لو و کورت بر ما و دشمن و اسو سخامان و من همین نه مرا بیک که در سلطنت
 و لشکریم بیکم و در و نه کارهای نمایان کرده دشمنان بسیار کشته رفتند و باز
 از دست دشمنان بزرگ رفتند و بهمین نوع مبارزان لشکر کار پردازها نموده
 بزرگ رفتند و پانڈوان باندرک جمعیت سپاه گران ما را نابود ساختند این بان
 خود مردم ما کم شدند اکنون بر تو لازمست که کاری کنی که لشکر ما ملاک نشود و
 کار از میان نجات جوی ما بسیار کشته شده اند و تنها کرن و تو در ظفر مندی ما
 تلاش دارید امر فرود کرن میخواهد که با رجن کارزار نماید و من این واری ظفر
 از وی دارم و هیچکس را بغیر از تو منزه دار آن نمی بینم که عمان اسپان ارا به
 کرن بگیرد و بقا بومی کارزار نماید چنانکه سرکمرش ارا به ارجن می راند

پس لائق آنست که توبه بهلبانی کرن پروازی ارجن در سایه حمایت سرکرشین
 کار با که کرد تو آنرا نیکو میدانی و او هر کاری که با و خود قرار داد که بکند آنرا به اتمام
 رسانید و الا اول ارجن بی مدد و مهربانی سرکرشین انقدر کارزار نمی توانست کرد
 و اینچنین غنیمت را از بون نی ساخت چنانکه اکنون می کنند ای شل اکنون ارجن
 روزی بر در این لشکر گران ما را در شلاق دارد و نابود می سازد شمارا باید که هر دو
 با اتفاق یکدیگر حصه کارزار خود را یکجا بنمایند و توبه اتفاق سپاه گران غنیمت را از
 پیش بردار مانند آن بهلبان نیز اعظم که نسبت انواران نور بخش عالم است
 لشکر ظلمت را بر طرف می سازد و یقین است که مانند تاریکی که از طلوع نیز اعظم نابود
 شود سپاه پانژوان و پانچالان از پیش شما دفع خواهد شد چه مانند توبه بهلبانی
 در مثل آن جنگ از ما هرگز جمع نگشته و تو مانند سری کرشین همه وقت نگاه بکن
 کرن بکنی اندر رسا سردی توها بچشم کم در کرن نگاه نمی توانند کرد و پانژوان خود چه
 خواهند بود و در معنی بیج شک میار که من از روی نفس الامر میگویم سخی با تو هرگز
 گفت که چون این سخنان در جود من گفت شل خشکین گشته و ابروان تاب آورده
 دستها بهم برز و زیادتی خود را بر کرن در سه خیر یکی دانش و علم دوم بزرگی
 خاندان سوم سلطنت بسی و راجه بودن با خود حساب نموده از روی غضب با
 در جود من گفت که ای پسر گانده باری تو مرا امانت میکنی و با خود قرار داده که
 از دست من بیج کاری بر نمی آید بنا بر آن اینچنین بی ملاحظه با من حرف میزنی
 و تکلیف بهلبانی کرن نیامنی و مرا از کرن کمتر می گیری که در حضور من او را بیج
 میکنی و تعریف کارزار او می نمائی من خود او را بیج نمی شمارم تو حصه کارزار
 مرا آنچه میشود چیزی بر آن افزوده بمن بسیار تا از عهده آن برآمده بولایت خود
 برگردم یا بکن از تا من تنها بوی کارزار نمایم امروز در دشمن سوزی قدرت مرا
 به بین اگر کسی در برابر من بایستد تو در عالم کارزار هرگز کم بمن نکولی بازوهای ما
 به بین که در قوت کار بجز میکنند در کمان و تیر باری من نظر کن که مانند بارانند

دارا به ام را بنگر که بر اسپان صحر کرد و رسته اندر گزیرا تا شاکن که کوه باران زم
 میسازد چون من خشکین شوم دریا باران از آتش خشم خشک سازم ای راجه من
 تا در و تیر اندازان چنان که دشمنان را بود سازم از توجیه لائق که مرا بهلبانی کسی
 از من زبون است فرمائی با بر این کار بر سر من منه که از من که عالی تر از ان
 زبون سر شتم خدمت اوئی آید کسی که مردم نگوید که بقول او پیش او آمده باشد
 تابع مال اندو زان سازد آنکس خود در وبال می افتد بر جا بر امانان را از دامن
 خود و چتر بیان را از بازو و بیایان را از زبان و ساق و شور و زبا از قدم با می خود
 ساخته است و از آنکه طایین چهار قوم با یکدیگر بعضی مردم نگوید پیدا شده اند چنانکه
 چتری دختر بر همین رایا بیس دختر چتری را گرفته باشد و برین تقیاس نسبهای دیگر هم
 که مردی زبون دختر عالی نسب تر از خود را بگیرد و بر همین راستهش کار کردن بخواند
 عطا کردن دادن و ستدن و خواناندن و خواندن و جگ کنانیدن و کردن
 چتری را از ان کارها که لائق عطا دادن و خواندن و جگ کردن و دیگر ننگاهانی
 خلایق بر داختن بیس را باید که زراعت کند و گاو نگاه دارد و بخواند و در مقابل
 داد ستد نماید و شور و زبا باید که خدمت نوکری این سه طائفه کند من از خانواده
 راجه می که ر که شده آمده اند بوجود آدم و خود راجه و مهارت می ام تو با وجود این
 بزرگی من میخواهی که بهلبانی این بهلبان سپر کنم این هرگز از من نخواهد آمد اگر تو
 این نوع امانت و سبکساری بمن خواهی رسانید من ترک کارزار خواهم نمود اکنون
 از تو التماس داریم که مرا رخصت فرما که بهلک خود بازگردم سخی با و بهر تراشت گفت
 که شل خشم آلودگشته این سخن در حضور جمیع راجا با در وجود من گفته از میدان کانی
 برآمده روان شد در وجود من از راه طاییت و طریق و دستداری سر راه بروی
 گرفت و گفت که مرا این معنی یقین است که راجه ولایت مدیسی تو هرگز بگردی
 زبان سخوابی کشا و بزرگان خانوادۀ تو این معنی را مقرر دارند که ترا ایام میگویند
 بجهت آنکه تو دور کنندۀ محنت و غم در دمندهانی و شل برای آن میخواهند که مانند

سلاحی که در بدن شکسته بماند تو بر سینه دشمنان آنچنان می خلی و چون تو
 در صفت کرم بگمانه آنچه با من وعده کرده بودی آنرا بجا آنکر که در قوت ارتقا
 زیاده است و نه من خواهمش من آنست که درین کار زار عمان اسپان را بر
 کرن را تو در دست گیر که من در سبز کرن را برابر جن افرون می دانم و مردم ترا
 بر سری کوشن غالب میداند و الحق که در سبز کرن برابر جن و تو بر سر کوشین
 زیاده همان نوع که سری کوشن مانی الضمیر اسپان را میداند تو نیز بر حال
 آنها دانائی شل گفت که چون تو از میان جمیع راجها مرا در برابر سر کوشین و آ
 سزاوار این کار میدانی من ازین امتیاز تو خوشحال شده عمان را به
 کرن را که صاحب اوصاف نیکوست بدست میگیرم و به بهلبانی او پرداخته آنچه
 داد که شمش است در کار زار راجن خواهم داد اما درین کار کرن در آنچه من
 بگویم شرط متابعت بجا آوردن می باشد در هر تراشت گفت که در وجود من باتفاق
 کرن این را قبول نمود و با شل گفت که باز با تو حرفی میگویم آنچه در زمان سابق
 در میان دیوتها و دتیان گذشته است و این سخن است که ما کنده پور همیشه با یکدیگر
 بیان کرده بود تو از من بشنو و یادش دار گفت در زمان سابق کار سردیت را
 با اندر و دیوتها از روی تعصب کار زار واقع شده آخر دیوتها بر دتیان غالب شدند
 و چون دتیان زبون گشتند هر سه پسر بر کار که کاجه و کلاجه و بدن مالی نام داشتند
 بجنگی رفته عبادت اشتغال نمودند و از کثرت عبادت و ریاضت بدنهای خود را
 گدازند تا آنکه برها از ایشان اضی و خشو گشته دریافت ممانند و گفت چه آرزو دارید
 بخواهید ایشان گفتند میخواهیم که ما را هیچ کس نتواند کشته و بقای دوام داشته
 باشیم بر جا گفت پیشگی بقا نیست حاجتی دیگر بخواهید ایشان باتفاق از
 روی اعتقاد گفتند که ما چنان میخواهیم که تو صحبت ما سه شهر در روی هوا عتقا
 کنی که جای بودن ما باشد و بطور خود در همه جا بگردیم و همه خلایق عالم ما را بزرگ
 و ممتاز بدانند و بعد از یک هزار سال ما برادران با یکدیگر ملاقات نماییم و کشته

یکجا شوند و چون شهرهای ما یکجا شده و برادران با هم آمده باشند مرکز را بل شهر ما بیک
 تیر که شخصی بنیاد و مقدر شود و برجا گفت که چنین باشد بر ما این بخت است و از نظر
 ایشان غائب شد پس آن بر کار سرخوشی اگشته و بدعا می بردها کار و اشتهای پستی
 که بنای شهرهای دتیان تعلق بومی دارد و جمع کردند که اینچنین شهر را برای ما
 بناکنیم و بیت بقوت عبادت و ریاضت برای ایشان شهر را موجود ساختیم
 ازان شهر را از طلا و دیگری از نقره و سوم از فولاد و همیا کرد و شهر طلا بالاتر از سه
 نقره و فولادی ازان پایان تر موجود گشته هر جا را آورده صاحب شهری بود و میزند
 و همیشه در گردش بودند و طول و عرض هر کدام ازان شهر را چهار صد کرده بود
 خانهها و بالاخانهها و قلعه و بازار همه آن شهر فریب بود و در هر یکی از آنها پسر بکار
 حاکم بود و در شهر طلا مار کاچه و در شهر نقره کلاچه و در شهر فولادی بدن مالمی میبود
 و هر کدام ازین سه حاکم هر سه عالم را زبون و مطیع خود خیال کرده با خود سیگفت که
 کجاست دیگر که صاحبی عالم ما سزاوار باشد و کرد و کرد و کرد و در بزرگان انود و دتیان
 از هر جانب آمده در آن شهر جا بگرفتند و این دتیان صاحب غرور دیگر بعد از آنکه
 دیوتها آنها را از همه جا بدر کرده بودند این شهر را بدست آورده سلطنت میزاندند
 و از تا شیر بنا نمودن می دیت آن شهر را این دتیان بخاطر جمع دبی و غنای
 می برزند و هر کس ازان شهر را بر چه میخواست می دیت بقوت جا و گری خود
 در آن شهر را آنرا بومی میسایند تا آنکه منام سپر مار کاچه طریق عبادت و ریاضت
 پیش گرفته برهار از خود راضی ساخت و از وی درخواست نمود که میخواهم که جا
 نزدیان دار که آنرا بهندی باولی میگویند داشته باشم و نه آن این بود که هر چه
 کشته شده سلاح را که در آن باولی بنیاد از نذا و کمال قوت یافته بهمان صورت
 و مهیت که بود ازان باولی بر آید بر بها التماس او را قبول نموده اینچنین باو
 عطا کرد و دتیان بقوت بازو در از دستی نموده اهل هر سه عالم را تنگ آوردند و
 در کارزار با اصلا زبون نمی شدند و لشکر ایشان کم نمیشد و بر ایشان حرص و غفلت

و بی سامانی احوال و بی حیاتی غالب شده اطوار نیک را از میان برداشتند و
 و بر دعای برهما مغرور گشته هر جا که دیوتها را می یافتند نهرمیت داده مقام آنها را
 متصرف میشدند و کامیاب می بودند و باغات و سایر گاههای دیوتها و مقامها
 را که پیشتر آن و منزلتهای مردم را ویران ساختند و طریقی و تقاضی که در میان
 همه را بر هم زدند و چون آزار ایشان نسبت بدیوتها از حد گذشت و اندر آن هر
 چهار طرف آن شهر را با ضرب سحر و شلاق گرفت اما ضرب سحر را در آن شهر با هملا
 تاثیری نبود چون اندر دید که ضرب سحر در دنیا کاری نمیکند بر سید و دست از آن
 شهر باز داشته با اتفاق دیوتها نزد برهما از حال و تیان شکایت برد و در آنجا
 رسیده برهما را سفر و آورده حقیقت حال و تیان و آزار رسانیدن اینها
 بیان نمود و گفت که مرا تدبیر کشتن این و تیان هر سه حاکم و اهل شهر بلای
 ایشان بیا موزید و بیا گفت که هر کس شمارا آزار میرساند من از او ناراضی ام
 و او نزد من گناهکار است و دتیانی که از بد نهادی خود شمارا محنت میدهند
 و بدبیا میکنند مرا بیشتر از ایشان آزار میرسد کسانیکه شمارا آزار میرسانند من
 نگاه بجانب آنها نمیکنم من پیداسازنده خلایق ام و عمر من از جمیع خلایق
 درازتر است بر من لازم و واجب است که کسانی را که بدی گالند و بدبیا میکنند نابود
 بیاک سازم و طریق کشتن این سه حاکم و اهل شهر بلای ایشان آنست که اگر یک
 هر سه شهر را بکشند گشته میشوند و این کار که بیک تیر ابل آن سه شهر گشته شوند از ما دور
 می آید از دیگری نمی آید پس شمارا باید که نزد ما و یوظف همیشه جنگ از برای بی مشقت و
 تر و کار ساز بر وید و التاس نماید که او این و تیان را بیاک خواهد ساخت اندر و دیوتها
 بر شما را پیشوای خود ساخته بجانب ما دیوتها روان شدند و همان نوع عبادت و ریاضت
 و الهی خود مشغول بوده نزد ما دیوتها آمدند و زبان بجهت و تعریف ما دیوتها و بدبیا گشته
 در ضمن آن عرض حال خود کرده از آن محنت که با ایشان رسیده بود و دل خالی کردند
 و آنچه در مدح ما دیوتها گفتند این بود که یعنی ما دیوتها جان تمام خلایق است و همه چیز را از

خود یافته و بقوت انواع عبادت و ریاضت خود را دانسته و شناخته و دهنده علم
مانند است همیشه دل او در شهود و حضوریست القصه اندر دو دیوتها با اتفاق بر ما
مها دیور دیدند و با خود ان بشیدند که او هیچ کس نمی ماند و از جرم و گناه پاک است
صاحب خلق است و او یگانه است و از هر جنس خلق بوجود آورده ایشان اول
مظلم خود و غیر خود دیده در که یگانه نگاه کرد و در حیران گشتند و او را صاحب خلق بایسته
بر ما و اندر با جمیع دیوتها سر بر زمین نهادند و تعظیم او سجا آوردند و ما دیو فرمود
تا سر از زمین برداشتنند و بپشم کنان گفت بگوئید چه می نماید درید همه یکدل
یک زبان در جواب گفتند بزرگی تو میگویدیم و تعظیم تو می نمایم که تو دیوتها
و یوتیان و دور کننده جنگ پر جاتی ترا سر فرود می آریم و پناه بتو آورده ایم تا ترس
و بیم از خاطر ما بدر بری ما دیو گفت که بیم و ترس از شما دور باد بگوئید چه میخواهید
در جودهن گفت که چون ما دیو از خاطر دیوتها ترس و بیم بر آورد بر ما گفت که من
خطاب پر جاتی و پیدا کردن خلایق از عنایت تو یافته ام و من و تیان را در خاک
کرده بودم که در حق آنها مستجاب شد اکنون که اینها پا از اندازه نیکو روشی بیرون
نهاده بفساد و وبال اندوزی گرامیده اند غیر از تو هیچکس را قدرت نیست که اینها را
تا بود سازد چه صاحب همه خلایق تویی و دیوتها همه پناه بتو آورده اند تو ایشان
مهربان شود و تیان را بپلاک گردان که از عنایت و مهربانی تو همه خلایق بخجستی
خواهند گذرانند و تو سزاوار آئی که پناه بتو آورده اند سر می ما دیو گفت که
من نیز برین است که دشمنان را بر اندازم اما من تنها از عمدت این کار نمی توانم
بر آمد چه دشمن ما لشکر میگیرانست شما همه دیوتها با هم جمع شوید و من نصف قوت
خود را با شما همراه میسازم باین نوع شما بر دشمنان غالب شوید چه در اتفاق جمعیت
زیادتی قوت حاصل است دیوتها گفتند که ما در کار از این و تیان ما آرزو کرده
مشاهده نموده ایم قوت آنها دو برابر است ما دیو گفت آن وبال اندوزان
گنهار که شمار آزار رسانیده اند بهم حال کشتنی اند شما به نصف قوت من

و جمیع خود همه اینها را بکشید و یوتها گفتند که ما ناب برداشتن نصف قوت تیم
 تو نصف قوت با همه با خود بگیر دشمنان ما را بکش ما دیو گفت چنین کنم در جودین مثل
 میگوید که چون دیوتها با ما دیوانچنین قرار دادند ما دیو نصف قوت دیوتها
 را با خود گرفت و بر خود سفیروز و چنانکه زیادتی شکوه و قوت ما دیو در نظر بینید
 نمایان گشت و او را پیش ازین شکر می گفتند و چون قوت او از دیوتها زیاده
 او را ما دیو گفتند بعد از آن ما دیو با دیوتها گفت که من تیر و کمان بدست گرفته
 و بر ارا به سوار گشته با دشمنان کارزار نموده ایشان را هلاک و نابود سازم شما
 بجهت من تیر و کمان و ارا به فکر نماید ما من اینها را بجاک برابر کنم دیوتها گفتند
 از هر سه عالم چیزی برگزیده بجهت تو ارا به مهیا سازیم پس اول تیری که در آن
 تاثیر آتش و دشمن دماه بود برای ما دیو ساختند و آنرا بشن در سو فاره و اثر
 آتش در پی آن تیر و از ماه پیکان آن تیر می پاشد بعد از آن دیوتها ارا به
 بجهت ما دیو پنیال کرده زمین را با کوهها و شهرها و جنگل با ارا به اعتبار نمودند
 آن دو چوب میان آن پایه های ارا به بان تعلق دارد و آنرا بنندی اکیا گویند
 از کوه مند چهل دوری می شور قرار دادند و بجای آن دو چوب که هنگام بر بشتن
 هر دو پایه ارا به دور کردند آن بجهت تکیه دادن ارا به می نمودند و در پایه را اعتبار
 کردند و چوب در آن که جای شستن بهلبان است آنرا از منازل تفرکه بندی بخت
 گویند و بجای چوب است جک را قرار دادند و چوبی که بر بالای چو می باشد بجای
 آن با سکار و سبای آن دو چوب از چو که برگردن اسپان باشد کوه ها چهل کوه گویند
 قرار دادند و هر هفت رکهدیش زینت آن ارا به شدند و دریای گنگ و سستی و سندر
 که در مای انگ است و هوای بجای آن دو منج آهنی که پایه ارا به برانست اعتبار نمودند
 و آب های دریایا بجای در شس و آنچه بران بیند از آنکه تجارت از چو های
 است و در از شب و روز و موسم با قرار دادند و ستارهای بجای منجی ارا به اعتبار
 کردند و این سه چیز را که در هر دم و بد یا و کلام از غیبت سرسی قرار دادند خوشیهای غلبه

برگها و گلها و میوه را بجای چرسها و زنگوها اعتبار نمودند و اقیانوس و ماه را پاره
 آن خیال کردند و دو طرف راست و چپ آن ارا به دو نصف ماه را که یکدیگر
 و بندند که ارا به را بدان بندند از دهر تراشت نام سرداران را و دیگر سرداران
 ده عدد از دریا نیت و اسپان آن ارا به چهار بید شدند و این چهار را که کال
 بر سیت و سگ و کر کوک و سخی نام دارند و غیر اینها بجای رسیدنها که موی
 یال اسپان را به بندند و اطراف عالم عثمان اسپان و رشتی و تهور را
 و آنم آن ارا به شد و جای نشستن جل شد و زبان حرکت رفتن او و افسون
 چنانکه آن گشت و بند محکم آن ارا به گاتیری شد و کمان مواد دیوانسال شد و آن
 از شاستر و چوب غلش از کوه سمیر و بر تهاش از ابر و برق شد و این ارا به
 که دیوتها از سعی بسک یا بهم رسانیدند مشاهده نموده چنان گشتند و چون مرتب شد
 به مواد و سپردند و مواد و سلاحهای خود را که نامهای اینها بر همه دند و کال دند و در
 دندگی بود هر چهار طرف آن ارا به نهاد و اتبره تا وانگدیس نام دور کھش از طرف
 راست و چپ بمحافظت پایهای آن ارا به برداختند و درگ بید و سام بید
 ارا به و مصدھای را بجای پیشین بید عقب بودن ارا به قرار دادند و سنگ
 که زبان دیوتهاست و سایر بید که عبارت از منبر است گردان ارا به نگاهبانان
 شدند و سیوب که او را مقرری میداند و نیزه مفتوحه است که عبارت از صورت راست
 و خط اول که جمیع خطوط و حرور است پیشوای آن ارا به گشتند و مواد دیوان کمان
 و تیر را که مذکور شد بدست گرفت و چون در آن تیر تا تیر آتش و بشن و او بود که
 آن کمان را به یکس تاب نمی تواند آورد و مواد دلو از جسم بزرگ و انار که در پیشتر
 بزرگ اند در آن نمز نهاد و همسایه و یو چسبن سیر و کمان گرفته بنام سوار شد و چون
 که نوگفتی که زمین و زمان را در لرزه خواهد آورد و وقت سوار شدن مواد دیوان
 و گند بربان و جماعه دیوتها و گروه اسپان بمان بجمع و شنای مواد دیوان گشتند و
 در آنحال که تیر و کمان و شمشیر در دست داشت با دیوتها گفت که بلبانی من

که خواهد کرد گفتند بر که احکم کنی مها دیو گفت که شما ننگه نموده کسی را که از من بزرگ تر
 بوده باشد صحبت بهلبانی قرار دهید و فرصت بکنید دیوتها نزدیک برها شده او را
 از خود خشنود و خوشحال ساخته گفتند که آنچه تو در باب تدبیر کشتن دتیان با ما فرمود
 بودی ما عمل نموده سلاح و ارا به بهم رسانیدیم اما نمیدانیم که به بهلبانی آن ارا به که لائق
 باشد تو چنان کن که این سخن و قرار را او ماضع نشود و تو اول با فرموده بودی که من آنچه
 شمارا سودمند باشد چنان کنم اکنون آنرا بجا آر مها دیو جنگ آزانمست که کمان تیر
 بدست گرفته و ارا به بان صفت که مذکور شد برای او آماده گشته اما بهلبان در کاست
 جنگی مثل مها دیو و سلاح و اسپان و دیگر ضروریات او همه در رعایت خوبی و محکمی است
 بهلبانی آنرا غمیز از تو که در شهر با بر همه دیوتها فاضل تری لائق نمی بینیم اکنون صحبت
 فتح دیوتها و کشتن دشمنان ایشان برین ارا به سوار شو و عثمان اسپان بدست
 گیر دیوتها صحبت راضی ساختن بر بهار برای بهلبانی مها دیو او را فرود آورند
 بر جا گفت شمس این سخن را راست گفته اید بغرم کشتن دتیان سوار شوید من
 نیز بهلبانی نموده عثمان اسپان را بدست خواهم گرفت چون بر جا بجای بهلبان است
 آن اسپان با دزدقتار را از گران با بر بهار سرزمین رسید بر بهار عثمان اسپان و حله
 که بان اسپان را می رانند بدست گرفت و سر اسپان را از زمین برداشت و مها دیو
 را گفت که سوار شو مها دیو آن تیر و کمان را بدست گرفته و دشمنان را در لرزه در آورده
 بر ارا به سوار شد و درین وقت که پیشان و دیوتها و گند هر بان و اسپر به تعریف
 مها دیو زبان کشاوند و مها دیو از کمال شکوه در نظر ناظران در نهایت زیب و فر
 نمود و با دیوتها گفت که ای دیوتها دیگر شما از من دتیان و غدر غم بخاطر راه مدید و
 دتیان را کشته نیدارید دیوتها گفتند که آنچه شما گفته اید همچنان خواهد شد و خوشحال
 گشتند پس مها دیو با جمیع دیوتها و متعلقان و گوشت خواران روان شدند اینها
 همه در گردا و از روی شوق در تک و دو بودند و همیشه در عابدان مترافض و عا
 فتح و ظفر برای مها دیو کردند چون مها دیو با این شکوه روان گشت و دیوتها و سایر

خلافت خوشحال گشتند و در کمیشن آن چیزهاییکه موجب زیادتی شکوه مها و دیو بودند
 باشند با تعریف او بزرگان آوردند و گند سربان انواع سازها و نوازش آوردند
 مها و دیو با برهما گفت که اسپان ارا به برابر سردتیاں بران و زور بازوی مرا تماشا کن
 که دشمنان را چگونه هلاک میسازم پس برهما بجانب آن سه شهر که از دوتیاں بودند
 ارا به مها و دیو را براندا سپان با در رفتار صحر کرده در بنوعی روان گشتند که تو گفتی مها
 را خواهند برد درین حال نرگا و مها دیو آوازی کرد که در مها پیچیده مها را فرو گرفت
 و این آواز دوتیاں شنیده جمعی ترسید و بگریختند و بعضی مستعد کارزار گشتند مها
 که همان نوعی تیر و کمان در دست داشت از مها بت او هر سه عالم دوزمین و زمان
 در لرزه درآمدند و از تاثیر گرانباری شکوه برهما و بشن در دور و آتش رما در ارا به
 مها و دیو دوزمین فرورفته طریقه رسیدت درین وقت بشن تاثیر خود را که دران تیر نهاد
 بود از تیر برگرفته بصورت نرگا وان معمور ساخت بر همان نرگا وان ارا به را
 برداشتند چون از گرانباری ارا به دشمنان بنحو شحالی آواز برداشتند مها و دیو یک یا
 برگا و پایی دیگر بر اسپ نهاده نعره بلند زد و از بس زوری که در انحال بان اسپ
 و گا در سپید پستان اسپ معدوم و سمهای گا و پاره شد و از ان روز این دو محلا
 درین دو حیوانات مانده است مها دیو آن تیر در قبضه نهاده بکشید و افسونی که
 با سب نام دارد تا تیر از تیر دران تیر داخل ساخته بجانب آن سه شهر نگاه کرد
 و چون مدت آنها بسر آمده بود هر سه شهری انحال کجا گشتند و درین حال دیوتها
 خوشحال شدند و در کمیشن آن مها دیو گفتند که ترا ظرف با ذبح بکن درین وقت آن هر
 شهر کجا گشته در نظر مها دیو آمدند مها دیو همان تیر را بان شهر بلزوه آنها را بزمین
 انداخت و آوازی عظیم برخاست و آن شهر بل با همه دوتیاں از تاثیر آن تیر خستند
 و نیم سوختها میگه برمی آمدند آنها را در دریای شور مغرب رویه غرق گردانیدند و قصه
 مها دیو که جهت نفع اهل هر سه عالم با این طریق آن شهر را با اهل آنها سوخت و بان
 که این شهر را سوخت گفت میفرود و خلافت دیگر مسوز بعد از ان دیوتها همان نوع

کہ بودند بحال اول بی دغدغه شده زبان بتعریف مہا دیو کشاوند و مہا دیو جمیع
 دیوتہا را دستوری رجوع بمنزلہای شان داد و در جوہن باشل میگوید کہ مہا دیو
 باین نوع در خیریت خلالت سعی نموده از شدت بیان خلاسی داد پس همان نوع کہ
 بر ما بہلبانی مہا دیو نمود تو نیز عنان اسپان ارا بہ کرن را بدست گیر و بیج شک
 نیست کہ تو از سری کرشن و کرن و از جن بہتری و کرن در کارزار برابر مہا دیو تو
 مانند برہائی دشمنان مرا ہلاک سازی ای شل امر در تدبیری بکن کہ کرن از جن
 بر زور بازی خود بزند و ہلاک سازد کہ نگاہبانی کرن و این سلطنت و فتح و ظفر
 ما ہمہ تو وابستہ است درین باب حکایتی دارم کہ بر مہنی نزد پدرم بیان نموده بود
 بشنو چون اثر و نفع این حکایت بسیار است آنرا یقین دانستہ در نگاہ
 دران باب جا نزد اہل حکایت آنکہ در خانوادہ بہرگ رکہیشتر حمد بکن نام رکہیشتر
 پیدا شد و او را پیرام نام سپری بوجود آمد و این پیرام سببت آنکہ افسون
 سلاح بدست آورد و حواس خود را بزبون ساختہ ریاضتی عظیم سجا آوردہ مہا دیو
 را خوشحال و راضی ساخت و مہا دیو بر احوال و آرزوی او اطلاع یافتہ خود را
 بروی ظاہر ساخت و گفت ای پیرام من مدعای ترا دریافتہ ام خود را یک
 ساز و استعداد این پیدا کن تا افسونہای سلاح تو از زانی دارم چہ بر کمالیست
 اینحال بہم نہ رساند و در این سلاح میسوزد پیرام گفت کہ ہر گاہ مرا ایقت عتبات
 این کار بہم رسد تو مرحمت خواهی کرد و در جوہن باشل میگوید کہ پیرام بہ انواع
 ریاضت از زبون ساختن حواس و توجہ بہم کردن و غیر آن مہا دیو را راضی
 ساخت تا مہا دیو خوبہای پیرام را بہ پارٹی بیان نمود و گفت کہ این پیرام
 سخت ریاضت میکشد و خدمت من نیکو بجای آورد و بہین نوع نیکو کارہای
 او را نزد ارواح و دیوتہا شرح داد و در بہین حال کہ پیرام ریاضت شغول بود
 و میان قصد ہلاک و آزار دیوتہا نمودند و دیوتہا نیز بفرمان کشیدن و زدن آنہا
 و او گوشش و تدبیر او اندام با بجائی نرسید و بضرورت اتفاق نمودہ نزد مہا دیو

آمدند و بجهت او اشتغال نمودند و التماس کردند که دشمنان ما را بلاک سازند و ما را
 التماس آنها را قبول نموده با پیرسرام گفت که تو دشمنان دیوتها را بکش و براندا
 که درین کار هم نفع خلالتیست و هم زنها به بی من پیرسرام گفت که من هیچ افسوس
 سلاحی ندارم و آنها سلاح نیکو دارند و غرور و پندار کارزار در سر آنها بسیارست مرا قوت
 دفع نمودن آنها نیست مهادیو گفت که تو از حکم من بیرویتان تلف نخواهی یافت و
 بعد از آن من ترا علم و خبر بسیار محنت خواهم نمود و پیرسرام از مهادیو رخصت کارزار
 دیتان یافته متوجه جنگ آنها شد و دیتان گفت که مرا مهادیو بر سر دیتان تعیین
 کرده است و محبت همراه نموده تا بر شما ظفر میخ شام بکارزار نمودن خود مغرورید اکنون
 با من کارزار بنامید دیتان بشنیدن این سخن از پیرسرام با وی جنگ در آمدند
 او بسلاحهای سحر شمال دیتان را بلاک ساخت و فرخواست که او را بر سیده بود بعد از آنکه
 نزد مهادیو آمد بدست رسانیدن مهادیو همه فراموش آمده شد و مهادیو از وی خوشحال
 گشته و مهابدی نیکو در حق او کرد و گفت که ای پیرسرام از زخمی شدن و بر طرف
 گشتن آن اوصاف بشریت از وجود تو بدر زفت و تو پاک گشتی اکنون هر سلاح
 که آرزو داری از من بگیر و در زمین باشی میگوید که افسونهای سلاحهای نیکو
 و مهابدی اثر بخش از مهادیو یافته و او را مغرور و آورده برفت القصه این سخن را
 بر منی نزد پدرم گفته بود و این پیرسرام از کرن خوشحال گشته علم کمان را بوی تعلیم
 داده است و اگر در و نمود کرن و بالی می بود پیرسرام در حق کرن این عنایت نمود
 و کرن پسر بهلبان نیست بلکه پسر دیوته است و از خانواده بزرگ چتریان پیشرفته
 چرا که او با تاج و حلقه های طلا و جوشن است و شبیه نیر اعظم است و باز ویش دراز و
 سینه اش فراخ است و هرگز بچو نشده است که ماده آمو شیر چه بزاید و او از نوع
 بشریت بلکه از دیوتهاست و شاگرد پیرسرام و باشکوه است در وجود من باشی
 گفت که بر جا که پدرم خلالتیست بهلبانی مهادیو کرد و مهادیو صاحب ارا به
 بود و از اینجا معلوم میشود که بهل راننده از صاحب ارا به در همه چیز افزون میباشد

باید غنان ایسان اراجه کرن بدست گیری چنانکه دیوتها برهه را که ازهما دیو بزرگتر بود
 بهلبان مها دیو ساختند اما ترا که از کرن افزون تری بهلبان کرن میسازیم اکنون
 تو این معنی را قبول کن مثل گفت که من نیز این قصه بهلبان شدن بر مها و
 کشتن با دیوتیان را نیک تر شنیده ام و سری کوشن نیز همین معنی را دانسته
 بهلبانی ارجین قرار داده است و اگر ایسانا کرن ارجین را بکشند آن زمان سر کوشن
 کارزار نموده لشکرت را خواهد کشت و ما بود خواهد ساخت چه اگر سری کوشن در راست
 که خشکین گرد و میگیس را تاب مقاومت با او خواهد بود سخی با در تراشت گفت که
 در وجود من در جواب مثل گفت که کرن را نیز از سحکس بدان که بزرگترین سلاح
 شیران است و علم سلاح را بر وجه کمال میداند چه از شنیدن آواز کمان و فوج
 پانژوان پریشان میشود و او که دست کج را که در کارزار جا و گمیری بیگانه بود و حضور
 تو آن طور کشت که دیدی و ارجین درین چند روز از بی که دشت رو بروی کرن
 کارزار نمی نمود و بهیم نیز کرن زبون ساخته بگوشه کمان خسته گرد و با وی کیفیت گوی
 تاوان تو بشکم بر گردن خود سزاواری تو کجا و کارزار کجا نکل و سددیور و کارزار
 زبون ساخت و قادر بر کشته تن آنها شد و بحیث عمده ای آنها را کشت و بر سلاک
 که بها در بهترین جا و وان بود غالب آمد او را پیاده ساخت و سخی که سر از آنها
 و شست و من بود با زبون ساخته برایشان ظفر یافت هرگاه کرن صاحب این
 قدرت و قوت باشد پانژوان بروی چگونه غالب میتواند چه اگر او در کارزار
 در آید کار کند از برایتواند زبون ساخت ای مثل تو نیز همه سلاحها را از زبده و علم
 سلاح را کمال داری و بقوت بازوی تو دیگری را نمی بینم در عالم زور آزمایی موافق
 معنی نام خود که دشمنان را شلی یعنی چیزی که همیشه در مل می خلیده باشد یقین است
 که قوت بازوی تو دشمنان تاب نمیتوانند آورد و اگر قوت سری کوشن زیاده است
 مگر قوت او هم زیاده از تو نیست چنانکه سری کوشن بعد از ارجین محافظت لشکر او
 کرد تو نیز بعد از کرن میتوانی نگاهبانی لشکر او کرد اگر سری کوشن لشکر او را سر راه جنگ

گرفته برجا خواهد نگاهداشت تو نیز میتوانی در برابر او کار کردن و فوج او را از یون
ساختن و زدن و من ترا از عقب با برادران و راجها خواهم در آید مثل با در خور
گفت که چون تو در میان این همه معرکه بها دران و لشکر بگیری این با من چنین میگوئی که
تو از سری گرفتن زیاده بنا بران من این بهلبانی کرن قبول نمودم اما قول من
همانست که آنچه صلاح من باشد و دانم با کرن همان نهادم گفتم و کرد سنجی میگوید که
در وجود من و کرن با اتفاق این سخن را از شل قبول نمودند و خاطرش تسلی نموده
کرن او را در کنار گرفت بعد از آن در وجود من کرن را در کنار گرفته گفت که اکنون
تمام پانزدهان را بکش مانند آنکه داند که داند و اکتفا کن چون از بهلبان شدن شل
خاطر جمع ساخت با وجود من گفت که اگر چه شل این کار را قبول کرده است من
او را درین کار از ارضه قیام راضی نمی بینم تو باز دلاسامی کردی و من در وجود من شل
از روی تمکین و گرانباری گفت که ای بزرگترین بها دران کرن دیگران کشته
با ارجن میجوهد کارزار نماید تو عنان اسپان را در دست بگیر چنانچه سرکتر شینان
اسپان را ربه ارجن در دست گرفته بجا نطق اومی پردازد تو نیز به نگاهبانی کرن
بپرداز سنجی با دست تراشت میگوید که درین وقت شل خوشحال شده پسر
در وجود من را در کنار گرفته گفت که ای راجه در آنچه سودمندی تو دانم آنچه
خواهم کرد اما صحبت دولتخواهی تو سخنی که خویش آینده و تلخ بوده باشد نخواهم گفت
تو و کرن می باید که آن را از من در گذرانید کرن گفت چنانچه بر ما بهلبان
هما دیو و سرکتر شین بهلبان ارجن شد تو همچنان با من بکن شل گفت که مدح
و ذم خود بد بگیران گفتن کار نبرگان نیست و من صحبت آنکه تو بزرگی افزونی
مرابا و در داری حرفی که متضمن مدح نیست میگویم بشنو که من سزاوار آنم که بجا
بهلبان اندر که قائل نام دارد باشم صحبت آنکه من غافل نیستم و قبا بوی را از
اسپان را میدانم و بر حال اسپان اطلاع دارم و علاج آنها میتوانم کرد تو ازین
رنگدزد غدره خاطر خود را بیرون آر که هرگاه تو بفرم کارزار ارجن سوار شوی مرا

عنان اسپان ارا به ترا خواهم گرفت یعنی بهلبانی خواهم کرد و در وجود من با کرن گفت
 که مثل بر سر می کشن افزونی وار و بهلبانی خواهد کرد و تو بکرات خود بهما در و بهلبانی
 تو نامجوی مثل مثل درین که بر پانژمان ظفر یابی هیچ شبهه نیست بنجی با و هر تراشت
 گفت که بعد ازین باز در وجود من باشل گفت که امی نامدار اکنون صبح شد و
 شروع در همان کارزار میشود و تو عنان ارا به کرن بدست کن که اگر نگاهبانی کرن کنی
 او بر ارجن ظفر خواهد یافت مثل قبول نمود و نزدیک کرن شد و در نیوقت کرن
 با بهلبان خود گفت که امی بهلبان ارا به مرا که فتح و ظفر با دوست میا کن و عت
 نمائی بهلبان ارا به را مستعد نموده حاضر ساخت و دعای ظفر مرا چه کرن کرد کرن
 آن ارا به را که پروهت او پوجا کرده بود بآیین خود و تعظیم کرد و ارا به را بدست راست
 گذاشته چنانچه رسم ایشان است کرد گرفت و باشل گفت که سوار شو مثل مانند
 شیری که بر کوه بر آید بران ارا به سوار شد بعد از آن کرن نیز سوار شده مانند
 آفتاب که در ابر و برق نماید نمودار شد و درین حال حاضران زبان بدیخ شای
 هر دو نامدار یکشاند مانند بر همان که در جگ مدح اندر و پیش نمایند دوران حال
 شکوه کرن و مثل افزون گشت و او بان شکوه که مثل عنان اسپانش گرفته بود
 گمان را کشیده برویش مانند آفتاب در بله نمود و در نیوقت در وجود من با کرن
 گفت که در و ناچار چو بهبیکم تپامه کاره در کارزار باز نموده اند تو نیز در نظر جنگ
 آزمایان باز نمائی من خود باین عقیده بودم که این دو نامدار بهیم و ارجن او کارزار
 پلاک خواهند ساخت و از ایشان این کار بوقوع نیامده اکنون تو این کار را بجا
 آر مانند آنکه با دشمنان کار پردازی نماید با بهیم و ارجن کار پردازی نمائی چندی ترا
 و شکی کرن یا بهیم و ارجن و فکل و سدیور را بکش خدا ترا ظفر دهد لشکر بایژوان را
 خاکستر کین درین حال مزار میر از نقاره و نفیر و غیر آن بنواختن در آوردند کرن
 این معنی را از وجود من پذیرفته باشل که دانای فنون کارزار است گفت که مادام
 که من کار این برادران سازم تو در بهل رانی میاسامی و زور بازوی من اندر آن

هزاران ہزار تیر ہائی کلنگ پر مبین کہ امروز تیر ہائی الماس کہ دراز خود را بہ جہت
 ظفر مندی در جو رہن و کشتن ارجن و دیگر پانڈوان خواہم سرداوشل با کہ گفت
 کہ پانڈوان ہمہ دانندہ جمیع سلاحہای انسون و کماندار و ہمار تھی اندو در کارزار
 رو کہ دانیدن را نمیدانند و ہمہ بختیار اند و میچکس برایشان ظفر نیافتہ دلیری و
 چالاکئی اینہا نفس الامر می یعنی نہ از لاف و گزاف ست و اندر را نیز از ایشان تیغ
 و ملاحظہ ترا چہ لائق کہ این نوع مردم را بد یاد کنی و اہانت آنہا نامائی امی کرن قتی
 کہ در میدان کارزار چاشنی کمان گانڈیو ارجن خواہی شنید ترا یاری گفتن این
 سخنان نخواہد بود و چون بہیم را در معرکہ صفت شکن و فوجہای فیل افکن فوجی ہدی
 اینچنین حرف سخوابی گفت و ہر گاہ جد ہشتر و نکل و سہدیو از تیز دستی روی ہوا
 را بشبہ تیر فرو خواہند گرفت ترا مجال این نوع دم زدن کجا خواہد بود و دیگر را جبار
 نیز کہ از طرف پانڈوان در کمال چالاکئی و تیز دستی تماشا خواہی کرد ازین قسم حرف
 و حکایت خود را باز خواہی دہشت کرن این سخنان شل را اصلا وزنی نہ نہاد
 گفت امروز تماشا خواہی کرد سخی با دہ ہر تراشت گفت کہ چون کرن و شل برابر
 سوار گشتہ مستعد کارزار شدند در میان حاضران از خوشحالی غلغلہ عظیم در افتاد
 و مبارزان لشکرت با آن ہمہ غوغا و صدای ساز با قرار بجان سپاری دادہ متوجہ کارزار
 گشتند چون کرن باین آئین روان شد زمین بر خود بلرزید و صدای مہیب از
 زمین برآمد و از چہر آفتاب عاتاب شش ستارہ را کہ مشتری و زہرہ و مریخ و عطارد
 و زحل و قمرست بیند یاد دیدند کہ بیرون می آیند و ستارہا کہ در ہوا نمودار میشوند
 بزبان ہندی اوک گویند افتادون گرفت و اطراف عالم را آتش در گرفت و بی انگ
 ابر باشد برق بر زمین افتاد و باد ہای مہیب وزیدن گرفت و جانوران وحشی و
 مرغان کہ یاد از کشاکشی و ہند فوج کرن را بدست رہت گذاشتہ کرد گشتند و در
 اول راندن اسبان را را بہ کرن بر زمین افتادند و از آسمان استخوان باریدن
 گرفت و از سلاحہا شعلہ ہای آتش برآمد و تمام مرکہا آب از چشمہا باریدند از نیبا

و غیر اینها لشکونهای بد بجهت قتای کوروان ظاهر گشت اما چون تقدیر بران
 رفته بود کوروان با وجود دریا فتن تا شیر این لشکونها را اعتبار نهد و نزد زبان
 بدعای ظفر کین بکشاوند و آن را در معرض هلاک و فنا پنداشتند و کین شکوه مند
 گشته باشل گفت که اندر خشکین گشته بجز در دست گیر و من سلاح در دست داشته باشم از روی
 ترس و بیم نمیدارم و با وجود آنکه مثل بهیکیم تیابه و در فنا چارج نام آوران کشته شده
 اند من بجای لاکمی بزنی آمیم و در و نه و بهیکیم که مانند اندر و بشن اند و اسپان و فیلان بسیار
 کشتند و را را بهها در هم شکستند و اینها آن نوع کسان بودند که محکیم اینها را نمیتوانند
 اینها کشته شده اند و مرا هیچگونه ترس نیست و من این همه را چپا و اسپان و فیلان
 را و غیر از مردم لشکر خود را کشته و زخمی دیده میگویم که در و نه چارج را چه افتاد که با وجود
 آن علم سلاحشوری که دشت دشمنان را نابود و هلاک ساخت و چون در و نا چارج
 کشته شده است من باشما از روی راستی حتمی میگویم بشنودید که غیر از من هیچکس نیست
 که تاب کارزار اجبن که حکم مرگ دارد داشته باشد و هر گاه که در و نا چارج که داناس
 فنون کارزار و هوشیار و بقوت و تهور بود و افسون سلاحهای دیوتها میدانست
 کشته شد این همه مردم را در محنت می بینیم و میدانم که هیچ امری در عالم برتر از نیستی مردم
 کیست که بعد از کشته شدن در و نا چارج دل خود را بر کارزار قرار داده قدم پیش
 خواهد نهاد و به یقین میدانم که این چند چیز موجب سودمندی نیست سلاح در و نا چارج
 و چالاکمی و دانش قابوی جنگ و تهور و افسونهای سلاح چه در و نا چارج جامع این همه
 چیز با بود و با وجود آن دشمنان ادرا کشتند و او در شکوه مانند آتش و آفتاب در چالاکمی
 مثل بشن و اندر در و دشمن سلوک مانند شکر و بر مهسیت بود و سلاحها هرگز از روی جد
 نبشند ای شل درین حال که لشکر در وجود من پایی داده و شکستها یافته و زمان طفلان
 ایشان در گریه و فوج اند میدانم که از من کاری برمی آید ترا باید که بفرج لشکر دشمنان
 برانی جای که راجه بد بشن و بهیم و اجبن و دشت و سن و سانک و سرخی و نکل و سهند
 باشند غیر از من کیست که تاب کارزار ایشان تواند آورد و تو اکنون مرا به آنجا که

پانچال و پانڈوان و سرخی جمع اند بر تا من همه اینها را بکشم و یا براه بهیکم بروم اما
تو به یقین بدان که من اینها را در میان مبارزان میکشم چه امر و در مراتب و بین
برجالی در وجود من و پریشانی کار او نیست طمع از جان خود بریده بر دشمنان او
حمله میبرم آدمی خواه و انا خواه نادان باشد هر گاه اجل او را یاد کرد او زنده بد
نمیرد و از نخبهت من با پانڈوان درمی افتم که اثر طالع تقدیر را از خود نمیتواند انداخت
راجه در وجود من همیشه مرا به نیکوی و خوبی یاد میکنند امر و من بجهت خاطر او اند
اسباب عیش و کامرانی میگزنیم و این ارا به را که پوست شیر گرفته اند و ترکو که از
طلا و ترنمین او از نقره با بر اسپان پوز بته اند مرا آرام داده است و کمان را امتحان
کرده با من عطا کرده است و علم و گزرو تیر با می الماس فعل و شمشیر با می آبدار و
سفید مهره که صدای غریب میدهد نیز بمن داده است و عمر دین این ارا به مانند
اقتادون بجزست من امر و برین ارا به سوار شده بقوت بازوی خود ارچن را بکشم
و اگر اجل و مرگ نیز نگاهبانی ارچن کند من او را میکشم یا براه بهیکم و دیگران
میروم و اگر چه برین و کبیر و اندر بانو جهای لشکر خود یکجا جمع آمده محافظت او نمایند
بر آنها خالب آمده ارچن را بکشم بنجی با و هر تراشت گفت که چون کرن از روی
سرعت کارزار این سخنان گفت شل نیز سر در پیش انداخته تبسم کرد و بجهت شکست
سخن او زبان بر کشاد و گفت که خود ستانی بگذار و از روی اضطراب حرفی که لاف
گفتن نیست بزبان میاروان ارچن که افزون تر از مردمان عالم است کجا و تو
که زبون ترین همه کجا از خانواده جادوان که سرگیرش نگاهبان اینهاست مانند
اندر که محافظت امر ادتی میکند غیر از ارچن که اجمال که خواهر سری کردن را که سهدا
نام دارد همه را زبون ساخته بدر برد و کیت غیر از ارچن که باها دیو که پیدا کننده
هر سه عالم است، بتقریب تیز زون و دش نزاع کند و کار زار نماید ارچن مبارزیت که
برای خاطر آتش دیوت و دتبان و ماران و پیشاچ و ججه در چس را زبون ساخته
گاندیون را بوی داد که آنرا بسوخت و طعمه خود ساخت ترا بخاطر نیست که مبدین

و بہتر اشت را کہ دشمنان یعنی چیرسین گندہرب و سنگیر ساخته بودند اورا از دست
 دشمنان خلاص کرد و دوران معرکہ اول تو گبر نختی و بعد از ان در جو دہن کہ در
 والہ کارزار است دستگیر شد و کوروان ہمہ را از دست گندہربان خلاص ساخته
 دیگر آنکہ وقتی کہ شما ہمہ از روی جمعیت و قوت دل و خوشحالی زیادہ ازین وقت
 بودید و مواشی ہیرامتہ را غنیمت یافتہ می بردید ارجن تنہا بر ہمہ شما و فرزندان
 و بہتر اشت و بہیکم و در دنیا چارج و اسوستہامان نظر یافت تو دوران وقت چرا
 ارجن را از بون نساختی امروز این کارزار بہبت کشتن تو میشود اگر تو امروز از پیش
 ارجن نگریختی البتہ کشتہ میشوی سنجی با و بہتر اشت گفت کہ چون شل این نوع
 سخنان درشت با کرن گفت کہ این را خشم افزون تر شدہ با وی گفت کہ تو انہم
 سخن برای چہ میگوئی و بزرگی ارجن چہ میثاری اگر او امروز بر من غالب آمد ہمہ
 سخنان تو راست شل در نیچال میچ جواب نداد و کرن بغض کارزار با وی گفت
 کہ ارا بہ مرا بران شل براند کرن مانند آفتاب عالمتاب کہ لشکر ظلمت را بشکند
 فوج دشمنان را بر ہم زدہ میرفت و چون پیشتر رفت فوج بانڈوان را دیدہ پرت
 کہ ارجن کجاست سنجی با و بہتر اشت گفت کہ کرن در نیچال مردمان لشکر ترا خوش
 کنان از ہر یک مردم غنیمت می رسید کہ ارجن کجاست و میگفت کہ کسی ارجن را
 بمن نہاید امروز ہر چہ آرزوی خاطر او باشد بوی برسائیم اگر خواہد ارا بہ پراز جو اہر
 با و بد ہم و یا گاوانی کہ ہر روز کوزہای پراز شیر میدادہ باشد عطا کنم و یا صد موضع
 آبادان بوی ارزانی دارم و یا ارا بہ کہ براستہ بکسید پال و دم چشم سیاہ بستہ اند او
 انعام کنم و اگر خواہد شش فیل پراز طلا و با آن صد کینہ شازدہ سالہ بازیور ^{طالی}
 و صاحب فہم عالی و سرود گو بوی چشم و اگر خواہد صد ارا بہ و صد فیل و صد و دو
 بوی بدیم و ہمین نوع ارا بہ طلا و نقرہ کہ بر اسپان ولایت کاموج بستہ اند او را کم
 نامیم کہ ارجن را بمن نباید و چار صد دادہ گا و با گو سالہ با بد ہم و شش صد فیل کہ
 بازیور بوی طلا آراستہ باشند و اگر دیگر خواہد بعد از نمودن ارجن چار صد و بیہ

که همیشه اقبالان اندران ساکن باشند و از همه معمور و آبادان باشند و صد گینه
 ولایت مکه که همه ووشیزه و جوان باشند باز یورهای طلا پیراسته بد هم اصل
 کرن همه چیز را می شمرد و میگفت هر که ارجم و سرکشین را بمن بناید بر چه خواهد
 بوی بد هم را آنها را کشته بر چه غنیمت بدست من است آنرا نیز بوی عطا نماید
 بعد از آن سفید مهره خود را صدای غریب در داد و در جوهر من و برادرانش این
 بر سخنان سهل او فریفته شده خوشحال گشته و مردمان لشکر او تقاریر و دیگر
 سازها بنواختن در آورند و از صدای آن و نعره های شیرانه مبارزان کارزار بر
 و بهادران جنگ از آن خوشحالی بانگ و فریاد برداشتن و تعریف کرن بان بکشایند
 درین وقت شل با کرن که خود ستانی میکرد گفت ای کرن آن شش فیل پیر از طلا
 که کبسی میخواست بدی بده و بیوده ضایع مکن که تو ارجم را خواهی دید تو از ایام طفلی
 بزم ماند کبیر زربختی میکنی تو از نتیجه همان زربختی ارجم را امروز خواهی دید
 بی آنکه تروی بکنی از نادانی خود زربدم نامناسب میدی و نمیدانی که در غیر موضع
 چیز دادن چه قدر وبال دارد و اگر تو زرب بسیار میخواهی بذل کنی چرا جکی نمیکنی اینک تو
 خیال کرده که سرکشین و ارجم را بکشی محال است چه بسیار شنیده ایم که یک
 شغال دو شیر را شکسته است چیزی که آرزوی آن نشاید کرد تو آنرا میخواهی هیچ
 دوستی و خیر خواهی نداری که ترا از افتادن در آتش نگاه دارد این ندانسته که
 ترا چه باید کرد و از چه چیز حذر باید کرد آری اجلت نزدیک رسیده است و الا
 کسی که زندگی خود میخواسته باشد این قسم سخنان ناگفتنی چون گوید این سخنان
 تو آن میان که کسی سنگی کلان را در گلو بسته آرزوی شنا کردن دریای محیط
 داشته باشد یا از بالای کوه خود را بنیدازد ای بی دانش اگر خیریت خود میخواهی
 با اتفاق جمیع مبارزان جنگ از ماصت آراسته با ارجم کارزار زمانی من این
 سخن برای سو و مندی در جوهر من میگویم نه بجهت عیب شماری تو اگر
 طبع زندگانی داری بسخن من بگرائی کرن گفت که من بزور بازوی خود اعتما

نموده ارجن را بکارزار می طلبم و تو این سخنان دوستی آمیز که حقیقه تقاطق محض است
 بجهت آن میگوئی که مرا ترسی و بمی با ز آرد سعی بنیاده مکن که مرا از غم همچو بس باز
 نمیتواند آورد اگر همه اندر بجز در دست بوده باشد سنجی با و هر تراشت گفت که شل
 این سخنان را از کرن شنیده بجهت خشکیس ساختن او جواب داد که ای کرن قتی که از
 تیرهای الماس کردار کنگک پرازان کمان بلند بر تو خواهد سرداد آن زمان خواهی سوخت
 و پشیمان خواهی شد چون او تیرهای آتش فعل بر فوج تو خواهد انداخت تا شای
 سوختن اینها خواهی کرد و تو از بیداشتی که داری مانند طفلی که در کنار مادر اراده دست
 رسانیدن با همی نموده باشد تو خیال گرفتن ارجن میکنی آرزوی کارزار تو با وی
 بدان میانند که کسی خود را بر ترسول میزده باشد و طلبیدن تو ارجن را بجنگ خود حکم
 آن دارد که آهوی زبون یا شغال بخون شکاری تر گشته شیر شترزه را بجانب خود طلبد
 ز نیار تو ارجن را بجنگ خود و طلب که همانا درین کار خرد گشتی میانی که فیلسف نیز فدا
 را بسوی خود طلبد یا بنادانی که از بیداشتی مار در سوراخ خریدید را بسوی بشورانند
 یا یاری که گداز را بسوی خود طلبد و از خود طعمه او شود و نیز خیال کارزار تو با ارجن
 بدان میانند که کسی دریای محیط را با آن همه بزرگی با جمیع دریاها که در آن باشند و
 چندین جانور آدمی خوار در آن جا دارد و از متاب افزون میشود بی گشتی خواهد بگذرد
 یا شغالی که در میان خرگوشان خود را شیر ندارد و تا وقتی که شیر ندیده است تو نیز تا
 سر بکشیدن و ارجن را ندیده بخود این عقیده داری ما دام که آواز کمان گاندیو ارجن
 را شنیده هر چه میخواهی بگوئی ای کرن ارجن که بابانگ و صدای ارا به کمان نعره
 شیراز میکند هر گاه تو او را خواهی دید شغالی خواهی شد تو همیشه شغالی و ارجن همیشه
 شیر است تو که مبارزان دلیر را بدیامیکنی نسبت تو با ارجن موش است با گربه و سگ
 با شیر و شغال یا بر خرگوش با فیل و در نوع با راست و ز سر آب حیات سنجی با
 و هر تراشت گفت که چون شل این قسم سخنان ناشایسته بسیار گفت کرن خشکیس گشته
 در جواب او گفت که نه هر نر مندان را صاحب نر میداند نه بی نهران توجه دانی که

خودان

پنروان در چه پایه اند صلاح فسون و چشم و چالاکي کمان تیرا جرن سرکشین نو عیله من میبندیم
 تو کجا میدانی و همان نوع قوت خود را نیز میدانم و دانسته از جرن بکار از میطلبم که تیر خود بخواری
 که دارم انیک بر بین که ساکتا که بجنبدن لوح جا تو عظیم او کرده ام این تیر مانند باران از هر الوه است
 و بلاک سازنده نوح فیلان و اسپان و بهادرانت بسیار ستم ناک و کشنده جو شنها
 و استخوانهای مبارزانت اگر از روی کینه جوئی آنرا بر کوه بزخم کوه را رخنه کنم و این
 تیر را بغیر از از جرن یا سرکشین بر هیچکس نمی اندازم امی شل من باین تیر با سرکی کشین
 و از جرن کار زاری نسایم و در برابر آنها بقوت این تیر مقابله میکنم و امی بعضی از قرار وقوع
 درستی میگویم و از همه بزرگتر جا روان صاحب دستگاه سرکشین است در پادشاهان
 صاحب ظفر از جرن است اگر این دو عالیشان بر یک ارا به سوار در برابر من بکارزار
 بیانید چه در امت ازین زیاده باشد من این هر دو را در رنگ در دانه ناسفته بیک
 تیر در کشم امی شل سرکشین بجز بر کف و از جرن کمان در دست نامردان را تو آند
 تر سائید با رمی ما را خود خو شحال میسازند تو بد رمی بی دانش که در وادی کارزار
 نادانی از رمی که داری این قسم سخنان نالائق من میگوئی و بیک نسبتی تو عریف
 آنها میکنی امی بد مولد من امروز آنها را کشته ترا نیز با جمیع توابع تو مسافر آه
 خواهم ساخت امی بد مولد بد رمی زبون سرشت تنگ چتریان دوست روی
 دشمن هر مرا از سرکشین و از جرن چه می ترسانی من نیز در غور آنها هستم امروز آنها
 مرا خواهند کشت و یا من آنها را و من از ایشان نمی ترسم زور بازوی خود را
 میدانم اگر نیز از سرکشین و صد از جرن در برابر من بیانید امی نشو و نمائی یا فیه و قول
 در من همه را میکشیم امی شل مردم ولایت مدربسار بدول و قلب اند و احوال آنها
 را اطفال و زنان در رنگ افسانها میگویند و بر بهمان آن حکایت بار پیش
 راجه و بهتراشت بسیار گفته اند اکنون تو آن سخنان را از من نشنیدی یا هنوز تو از و خاموشی
 گزین و یا جواب من بده مردمان در با دوستان دشمنی میکنند و کسی که با دوستان
 بدی نمیکند او از ولایت مدربسار صحبت را شستن با مردم مدربسار صلا لائق است

چه بسیار بد زبان و ناشایسته گفتار و قلب دل و دروغگو و همه کجیا زاندا تا وقت مرگ
 قلبی و بدی با ایشان است و پدر و پسر و مادر و دختر و خوشدامن و خال و دراناد و دست
 برادر و فرزندان و خویشان و دوستان ربنده و غلام و کینه همه کجیا می نشینند
 زبان با مردم آن اختلاط نموده اصلا با دله نمی نمایند سلطان و گوشت با می میخورند
 و شراب و گوشت گاو میخورند و با هر کس که خواهند صحبت میکنند و هر چه خواهند بزرگان
 می آرند در میان اینها مردم و نیکو کاری کجاست بسیار متکبر و پر غرور اند و افعال شست
 ایشان مشهورست با ایشان نه دشمنی باید کرد و نه دوستی و با ایشان شست و در بیجا
 نباید کرد و همه ناپاک اند چه روش مردم قند بار مردم مدبر کیست و چنانچه جنگ کنانین
 از پر و هتان راجها و خیرات کنانین بر زمین از شود و بدی کردن با بر همنان
 موجب وبال و عقاب است همچنین مصاحبت نمودن با مردم در موجب چندین وبال است
 و مصاحب ایشان در دوزخ می افتد ای کز مردم من زهر تر ازین سخنان دور کردیم
 چنانچه موافق حکم اتحرمین بید زهر کز مردم را با فسونها دور کنند اکنون خاموش باش
 چیز دیگر بشنود که زمان ولایت در شراب میخورند و لباس خود را از تن بکشیده قصه
 بازمی میکنند و با هر کس که میخواهند صحبت میدارند و جماع میدهند و مانند شراب است
 بول میکنند و مردم از ایشان بالکلیه رفته است تو که ازین نوع زبان بود و آنکه باقی
 از تو نیکو کاری و مردم چگونه بوقوع آید و زمان در انچیان بی شرم اند که کسی از ایشان
 روع طلب و از درانهای خود بوی میانیند که این بگیر و چون میخواهند که کسی روع بند
 در جواب او میگورند که سیر و شوهر را بگیر من روع نمیدهم بیست ساله زمان در نظر
 مال رسیده میانیند و بیجانی میکنند و کمال می پوشند و بسیار میخورند و از روش و
 آیین خود بیرون اند ازین قسم احوال ایشان متواتر شنیده ام و این اوصاف
 ایشان من و دیگران نیز میگویند چه انجمنی در میان مردم مشهور و بسیار است و
 مردم بد روشند و سوسه از ستر پای می خورد و وبال و بدی پراند و از زمین که کان و وبال است
 پیدا شده اند و نیکو کار نیستند و نیکو کاران را نمیدانند این نوع مردم نیکو کاری را

۱۰

چه میدانند و آئین بزرگ چتریان آنست که در کارزار جنگ از نانی منوره بپختند
 و مردم بتجارت آنها زبان بکشایند من از قدیم با خور و خورد کرده ام که در کارزار بزم
 و بزرگ بشتابم و من درست داشته در جوهر من ام و جان و مال از دست ای
 بد مولد اگر چه تو بجانب ما آمده لیکن در حقیقت دو کتخواره پاندران هستی و با ما
 دشمنی می ورزی اما اگر مثل قوی کسیم زیاده از آن هم باشند باین قسم سخنان رو
 من از جنگ نمیتوانند گردانید مانند بکاران بسیار که یک نیکو کار را از نیکو کاری
 نتوانند باز داشت اکنون مانند پیها در هوا بطلب آب فریاد مکن و گلوهی خود را
 خشک تر ساز من که بر آئین همپری راسخ و ثابت قدمم بقول محکم از آن بگویم
 چه آئین اما که در کارزار بر نیگرددند و از جان میکنند استاد من پر سر ام بین با
 داده است من با وجود این علم از آن آئین برگزیده بخوابم گشت و برای نگه
 مردم خود و کشتن دشمنان ایستاده ام ای شل من در هر سه عالم هیچ تنفس را
 نمی بینم که مرا ازین غم باز آورد و رای من برین ست خاموش باش که این همه
 حرف و حکایت تو از جهت ترس است که در دل تو جا کرده است تو گمان مبر که
 من ترا نکشم و بطبع خواران ندمم تو از سه وجه تا حال زنده یکی آنکه ترا درست
 می نداشتم دوم بلا حظه خاطر در جوهر من ترا نکشته ام سوم صحبت خود می که
 با تو کردم که هر چه تو گوئی بردارم اما اگر یازد این نوع سخن خواهی کرد باگز سبب
 مثال سرت از تن جدا خواهم ساخت امی بد مولد ام و مردم خواهند دید و شنیدند
 که بپوش و از جن کرن راکتند یا کرن ایشان راکت است کرن این سخن از روی
 تکلیف و آرام باش گفته فرمود که برو برو یعنی ارا به ام را بران سخی با دست
 گفت که چون کرن این سخنان بگفت مثل در جواب او گفت که ای کرن من
 نیز از خا نوا ده چتریان ام و از راهی که در کارزار رو نگردانیده و جنگا کرده اند
 پیدا شده ام و خود صاحب دهرم و نیکو کاری ام اما چون تو مانند شراب خور
 از بدن مستی و غفلتی من از روی دوستی در حال تو میکوشم و این سخن که

درین باب با تو میگویم بقصه زراعت میاندامی زبون سرشت ننگ خانواده خود
 باشند با این قوت بازو من در خود هیچ گناهی نمی بینم که تو من بگیناه را بکشی
 که سو و زریان ترا میدانم بر من و حبیب است که با تو بگویم چه هرگاه من برابر با تو
 سوار شده ام و دولت خواه در جود من ام بضرورت مرا ازین چند چیز ملاحظه باید نمود
 که این زمین هموار است و اینجا نشیب و فراز است و قوی بودن غنیمت زبونی او و
 ماندگی و غرق عرق گشتن سوار و اسبان ارا به و وقت قابوی انداختن هر سلاح
 و فریاد جانوران وحشی که چه شکون دارد و دانستن گرانبار بودن ارا به و موافق
 حال بودن آن چه علاج بیکان و غیر آن در بدن و میشاید و آنکه هر سلاح افسون را
 در چه محل باید کار فرمود و شکون پریدن چشم و غیر آن از اعضایش منکر برین ارا به
 سوار شده ام این همه چیز را باید دانست و از همین جهت این حکایت که تمثیل
 حال است مرا با تو باید گفت بشنو که بقالی در نزدیکی دریای شور اموال بسیار است
 و جگ بسیار بجا آورده و شی و پر و بار و بر آئین خود ثابت و راسخ و پاک بود و فرزندان
 بسیار داشت و دوستداران و بر همه خلایق مهربان بود و در دیار راجه که صاحب اوصاف
 و عدالت بود و اوقات بسر میبرد زراعتی در آن دیار از نیم خورده طفلان او میخورد و دم
 سیر میبود و از خجبت جانوران دیگر بچشم او در نمی آمدند اتفاقاً روزی در همان وقت
 که آن زراعت از نیم خورده طفلان آن بقال میخورد نهسی چند انجا بودند طفلان آن بریندیار
 را دیده با زراعت گفتند که تو از همه مرغان بزرگتری زراعت از بیداشی که دشت این معنی را
 از آن طفلان برداشتی برداشته گفت بلی چنین است بعد از آن زراعت نزدیک نهسان
 شده و ملاحظه نموده که کدام یک از آنها بزرگترست نهس را گفت که بیاتام من تو پر از
 نمایم نهسان برین سخن خنده کرد و زراعت گفتند که نهسانیم زمین را میگردیم و در
 مان هر دو در وطن داریم ما در میان مرغان بزیادتی پر و از متاعیم اسی زراعت تو که با وجود
 این همه قوت پر و از ما را بجهت هم پر و از می میطلبی همین نشان بی رالی و کم عقلی
 تست تو با ما چگونه پر و از توانی کرد زراعت را حرف نهسان ناخوش آمده زبان تعنت آنها

کشاده گفت که سایش خود کردن از سبکی است و پرواز نمودن بعد قسم است از بالا
 رفتن و فرود آمدن و چپ و راست رفتن و غیر آن و هر یک از آن اقسام تا یک
 جوین که چهار صد کرده باشد پروازی نماید و من همه اقسام را میدانم و بشما می‌نمایم
 تا شما بکنید و آنکه از شما بزرگترست بیاید و با من پرواز کند شما از روی تحقیق هر که می‌داند
 که لائق این حال میدانید این صد قسم پرواز در زیر این چرخ که جامی شستن و
 در او نخستن هزار و با او بگویند تا با من در پرواز آید درین وقت یکی از آن هندسان
 قسم نموده با زناغ گفت شل با کرن میگوید که بشنوا آن هندس با زناغ چه گفته است هندس
 گفت ایقین ماست که تو صد قسم پرواز را میدانی و ما همه یک قسم پرواز که همه
 مرغان میدانند میدانیم تو بهر نوع پروازی که میدانی بپر که ما بهمان پروازی که
 میدانیم خواهیم پرید زناغان دیگر برین حرف آن هندس خنده کردند و گفتند ای
 عجب بیک پرواز چگونه بزنانائی قسم پرواز غالب توان آمد بعد از آن زناغ
 با آن هندس گفت که تو اگر یک قسم پرواز میدانی بپر این بگفت و هندس پرواز نمود
 و زناغ نیز بسرعت تمام پرید هندس همان یک نوع و زناغ اقسام پرواز را بساطران
 مینمود و زناغها از پرواز با کلمی زناغ خوشحال گشته فریادها میکردند و زبان عجیبی
 هندسان میکشادند و نزدیک هندسان شاره میگفتند که در دو گه می کار شخص میشود
 و زناغان از خوشحالی گاه بر درختان پرواز نموده می‌نشستند و گاه بر زمین می‌نشستند
 و همه‌ها می‌نمودند و میگفتند که ما ظفر ما قشمشل با کرن میگوید که هندس بهمان قسم
 پروازی نمود و بعد از دو گه می در پرواز نمودن سستی ظاهر کرد درین وقت زناغان
 بر هندسان زبان طعن بکشادند و گفتند که آن هندس کم با زناغ پرواز نموده بود و چون
 شده است و این سخن را از آن زناغ شنیده از روی سرعت و قوت مغرب رو
 پرواز کردن گرفت و چون پرواز آنها بر بالای دریای محیط افتاد زناغ اثری از
 زمین و درختان ندیده بس مضطرب شد و با خود گفت که این دریای بیکرانست
 مانند آسمان که کنارش پدید نیست و ما را ماندگی روی داده کجا نشینیم این دریای

محیط که پراز جانوران هولناک بسیارست مراتب دیدن آن نیست و خلق میگوید که درین
 دریا جانوران بزرگ بشمارست و قعر آن پیدان نیست و در انامیان نیز قعر این محیط را
 ندانسته اند امی کرکن نراغ بجایه چه دانند درین وقت هنس همیشه شد نراغ را از
 عقب نمود ملاحظه میگرد که چه حال دارد و یکبارگی از نراغ دور نمیزد نراغ بوی
 نزدیک میرسیده باشد چون نراغ مانده شد بزرگیک هنس آمد و هنس او را گرفت و
 مانده گشته دیده ثواب یاری نیکو کاران را که با غرق شوند با دور مانده با میکنند بخاطر
 خود آورده با وی گفت ای نراغ تو قسم بسیار از اقسام پرواز با ما گفته بودی این
 کدام نوع پروازست که از ان پنهان داشته بودی و در پریدن پر با و منقار و سر تو در آب
 فرو میرود و غرق میشود میا که من در خیال نگاه میبانی تو نمانیم شل با کرکن گفت که در
 در خیال در دریا افتاد و هنس او را بجالی که بینیده را بر شفقت آورد دیده با وی گفت
 که اکنون آن سخن تو که میگفتی که صد قسم پرواز میدانم دروغ بود و الا چرا درین پرواز
 نمودن انچنین بی قوت شده در دریا افتادی نراغ از روی عجز و بجا یکی با هنس
 گفت ما از غایتیم در زمین میگردیم من بجهت زندگانی نیاه بوی آدم مرا ازین دریا
 بلاک بیرون آر من از نیم خورده طفلان بقال سیر و فریاد گشته پذیرای بهم رسانیده خون
 را اگر میخیال میگردم و هیچ جانوری را در نظرمی آورد و من این از زبونی سرشت و
 بیدانستی من بود که مرغان دیگر در انان را اصلا وجود نمی نهادم اکنون مرا
 از زندگانی بخش و ازین غرقاب بکنار دریا برسان اگر سلامت رخت خود را از اینجا
 بیرون برزم هرگز حقارت مرغان دیگر نخواهم کرد و تو ازین هلاکت مرا خلاصی بخش
 چون نراغ بگریست و صوت خود را بلند ساخت هنس پای او را گشاید بر پشت
 انداخت و از جا نیکه پرواز نموده بودند همان جا آورد نراغ بجای خود و هنس هر جا
 که خواست رفت شل با کرکن میگوید که آن نراغ که در خانه بقال بسرمی برد و نیم
 خورده طفلانش میخورد و از مرغان دیگر خود را بزرگتر میداند همان نوع تو نیز
 اندان نراغ از نیم خورده پسران و بر تراشت قوت بهم رسانیده همه را برابر

شاید

خود میدانی وقتی که درو تا چایج و اسوسته مان و کرا چایج و بهیکم و در جو دهن با سایر
 کوروان جمع بودند و همه نگاهبانی تو میکردند آن زمان ارجن تنها را چایج انکشتی و در آن
 زمان که ارجن از پرب و راست در آمده لشکر کوروان را برهم میزد و میگشت و کوروان
 مانند شغالان که از پیش شیر بگریزند میگردد خجند قوت تو کجا رفته بود وقتی که ارجن در
 حضور کوروان برادرت را میگفت اول ازان معرکه تو بگریختی و در و ریت بن در
 جنگ چتر سین گندم پرب همه کوروان را گذاشته اول تو بگریختی و ارجن گندم پربان
 شکست داده در جو دهن را با اهل و عیال از دست چتر سین خلاص گردانید و تو
 شنیده باشی که پسر ام در مجلس بر ملا گفته بود که سری گرشن و ارجن از پیشینیا
 هستند و بزرگی ایشان از قدیم است و نیز شنیده که در و نه چایج و بهیکم در حضور
 جمیع راجهای نامدار گفته بودند که سرکایشن و ارجن را هیچکس نتواند کشت و از
 هر چه با تو بگویم در همه چیز ارجن از تو افزون ترست و همین ساعت آن هر دو را
 برابر به سوار خواهی دید و همان نوع که آن نزاع حقارت همنان کرد و تو نیز حقارت
 ارجن و سری گرشن میکنی اما وقتیکه ایشان را برابر به سوار در کارزار خواهی
 دید آن زمان این سخنان فراموش خواهی کرد و تو تا وقتی که آن مبارزان اندیده
 خود را شیر می نپداری وقتی که ارجن به تیرهای پیشمار غرور از دست بدز خواهد برد
 آن زمان از خود تا ارجن فرق خواهی کرد و ارجن و سری گرشن که بزرگ ترین
 مردمان اند در میان تمام دیوینها و دتیان و مردمان مشهور اند و بزرگ داشتن تو
 خود را از ایشان بدان که یک شب چراغ می ماند که خود را را ما و افتاب عالیتاب
 افزون داند و بحق در میان مردم تو مانند کر یک شب چراغ هستی و ایشان در
 آدمیان چون شیر اند و تو آدمی ای خودت سالی دیگر خاموش باش سنجی میگوید که
 چون شل تخته نهی و نزاع را تمام کرد و اینهمه سخنان ناخوش آیند را با کر گفت
 کرن گفت ای شل من سرکایشن و ارجن را بواقعی می شناسم و قوت سرکایشن
 را میدانم و سلاهما می آفسون خوانده ارجن را چنان که من میدانم تو نمیدانی

من بآن دو بزرگترین سلاح شوران بی ملاحظه کارزار خواهم نمود اما من در دل
 دردی دارم از آنکه پرسرام و پرمهنی دیگر اوعامی بد کرده اند در وقتیکه من
 در لباس برهمنان بجهت آموختن علم سلاح نزد پرسرام رفته بودم و آنجا
 اندر بجهت ستمندی ارجمن با من بد کرده و کبری او آن بود که وقتیکه پرسرام
 بزافوی من سر نهاده خواب کرده بود اندر شکل کرکی موزی برآمده مرا بگریز
 و خون بسیار برآمده روان شد و من از بیم استاد مطلقاً بجنبیدم و چون
 پرسرام از خواب بیدار شد آن همه تصور و تحمل مرا مشاهده نموده گفت که
 تو بر اهن نباشی راست بگو که کیتی کرن میگوید که من همان نوع که بودم
 بگفتم که من پسر هلبانی ام پرسرام بر من نفرین کرد و گفت چون بدغلی در لباس
 بر اهنان درآمده از من تعلیم سلاح گرفته در وقت کار یعنی در وقت مردن تو
 بکار نخواهد آمد اما در جالبی دیگر کارگر خواهد بود زیرا که این سلاح که گرفته بر جاست
 جز در پیش بر اهن قرار نمیگیرد اکنون امروز در اینچنین کارزار که خوشحالی بخش
 بهادران و دلاوران و ترساننده بیدلان است و این سلاح بشهت و درین
 کارزار امروز کشتی بسیار خواهد شد و این بر جاست من بسیار کار آمدنی است
 من بسیاری را از مردم باین سلاح پاک خواهم ساخت و براه عدم خواهم فرستاد
 و مانند کناره دریای محیط سراه بر ارجمن با وجود که صاحب شکوه و قوت است و
 و سلاحها کار فرموده و کمان بلند هولناک دارد و سهمناک دشمن است او را
 باین سلاح خواهم کشت و بآن بزرگترین کمانداران که شبه تیر با جالبی نرم و
 نازک و وز سر میدید و زور آورست و سلاحهای دیوتها دارد و رسیدن تا او
 و شوارست و شبهای تیر و حکم آب روان دارد و در اجبار در غرقاب غنای انداز
 من بزور بازوی خود کارزار نموده او را خواهم کشت و کسی که امروز درین کارزار
 هیچکس از مردم کماندار برابر او نیست و دیوتها و دستان را در کارزار زبون بسیار
 کارزار مرا باوی تا شاکین امروز ارجمن صاحب غرور جنگجوی سلاحهای دیوتها

گرفته بر سر من خواهد آمد و من سلاحهای او را بسلاحها بطرف ساخته به تیرهای
جان شکار او را بر خاک پلاک خواهم انداخت و آن ارجم را که مانند آفتاب بشعاع
اوصاف خود بود پاست به تیرهای ابریشمال خود فرو خواهم پوشید و در آن آتشی
شعله زن همچنانکه ابر بر بختن قطر با آتش را فرو نشانند من او را به تیرهای خود فرو
خواهم نشانند و آن ارجم را که خشک گشته بیچکس تاب حمله او ندارد و در رنگ
طوفان باد که مردم را از پنج برمی اندازد همچنانکه کوه حاجل تاب طوفان با قاور
تاب او خواهم آورد و آن ارجم که در علم برانندن ارباب داناست و پر قوت و در کار
همیشه دلاوری من امروز در کار او را بر خاک خواهم غلطانید و آن ارجم که تنها
تمام روی زمین را بمصرف در آورده امروز با او کارزار خواهم نمود و آن ارجم که در
که گانند یون را آتش در گرفته بود جمیع دیوتها را با همه خلق آنجا زبون ساخت و غیر از
من کسیت که از حیات خود دست شسته باومی در کارزار بکشاید آن ارجم صباغ
که دستش همیشه بکار رسیده و در انامی فنون سلاح دیوتهاست امروز به تیرهای
الماس کردار سرش را از تن جدا خواهم ساخت ای شمل امروز من بغرم آنکه گشته
شوم و یا بران دشمن خود ظفر بایم باومی کارزار خواهم نمود و من از مردانگی و دلاوری
او از میان پتیربان خوشحال تو نادان از بهادری او با من چه شرح دهی تو که
با هیچکس دوستی و مهربانی نداری و زبون سرشت و بیدل و بی شهری من تو را
شعار را چون حقارت میکنی ای شمل من ترا مانند مردم بشمار میتوانم گشت اما این وقت را
ملاحظه کرده تحمل میکنم و تو از بیداشی و وبال اندوزی خود سخنان خوش آمدار
را با من میگوئی و حقارت من مینائی من مردی هست کارم و تو بدخواه دوست و
بهفت قدم همراهی نمودن مردم با یکدیگر دوست میشوند و مرا این نوع دوستی با تو بهم
رسیده است وقت هولناک است که راجه در جو دهن بکار زاری آید و من از خجبت
از تو تحمل میکنم و چون میخواهم که مدعای او حاصل شود سخنی که دارم در سر که بخواهم
او خواهم گفت که دوست خوشحال میشود و مهربانی مینماید و قبول میکند و آنچه من

در باب خود میگویم همه در من مست و راجه در جو دهن نیز میداند و دشمن کسی است
 که چون سخن نیکو بگوید و منع کند و صفت بکند در کسی باشد آنرا فنی نماید و بگوید
 که این صفت با منی تو زبون است و همه بدی بسکالده و ترا نسبت بس من همین حال
 است من بجهت نیک خواهی در جو دهن و خواهش نیکسنا می خود و رضا جوئی
 پروردگار امر و زیبا رجن و سر کوشش از راه تدبیر کارزار خواهم نمود تو تا شایم کن
 و من بزور سلاحهای برجا و دویتهای و مردمانی که من سلاح داده اند خود را با رجن
 خواهم رسانید مانند خیل مست که خود را بفیل مست رساند و سلاح بر جا را که باطل
 ساختن آن در تصور کسی نمی آید بجهت ظفر خود بر رجن خواهم انداخت و چون
 بهمان سلاح ارجن را خواهم گشت اگر با پی ارا به من بجایی بد واقع نشود
 ای شل اگر چه دند در دست و برن کند بر کف و کبیر گز و اندر بحر و غیر ایشان
 سلاح در دست گرفته بر سر من بیایند مرا هیچ ترس نباشد ازین جهت مرا
 ناز سری کوشش بیم است و نه از رجن امر و مرا با این دو کس در میدان کارزار
 واقع خواهد شد ای شل من وقتی بجهت و زرش تیر اندازی مینومم در آنای
 آن اندوهی غفلت تیر من بر گوساله بر منی رسیده او را گشت و آن بر من
 مرا نفرین کرد که چون تو سحبه گاو مرا که شیر آن بهوم بگاری بروم گشته امیدوارم
 که در همین کارزار پایت ارا بهات در گوی بفتند و من از برهنان ترسم چرا که
 صاحب آنها ماه است و مردم را راحت و محنت از دعای و نفرین آنها میرسد
 و من بدین جهت از نفرین آن بر من دروهم هر چند که من بجهت ضایع جوئی
 آن بر من شش صد گاو و منقصد فیل داده نیل و شش صد غلام و کینه و
 چهارده هزار اسب نقره رنگ و حویلی پر از اشیا نیکه در آن میباشد و آنچه
 از نقد در ملک من بود همه را از روی تغلیم میداوم او قبول نکرد و چند آنکه
 بجهت خشنودی او ملائت کردم او را ضعیف گشت و گفت که آنچه من گفتم نیکو
 و اگر من اکنون از تو چیزی قبول کنم وبال اندوخته باشم و اولاد من میرند

پس بجهت محافظت و هم از سخن خود بر نمیگروم و آنچه ترا باستی کرد و در منع این باب
بجا آوردی و تقصیر نگردی اکنون مرا از روش پادشاهان بیرون ببر که سخن مرا
بهیچکس نمیتواند برسد و آنچه من گفته ام بی علاج با تو میرسد ای شل که در جو
تو سخنان ناخوش نسبت بمن گفتمی من نیز آنچه حقیقت حال بود بجهت
نسبت یگانگی که مرا با تو دوست داده است بگفتم و من میدانم که تو در مقام آبا
و عقارت من هستی اما خاموش باش نمیگوید که کرن شل را از سخن باز داشته
بایدی گفت که تو حکایتی با من بطریق تشبیل بگفتمی آما من ازین قسم سخنها در میدان
کار نازمی ترسم و مرا بسخن نمیتوان ترسانید اگر اندر با جمیع دیوتها با من بکار ناز
در افتد مرا هیچ بیم نباشد ارجن یا سری که شن چه مرتبه داشته باشد که از وی
ملاحظه نمایم من آن نیستیم که بسخنان ترس آمیز از جا بروم ان مردم دیگر اند که
بسخن می ترسند و از جا در می آیند زور مردم زبون تا همین جا است که تو با من این
چنین سخنان گفتمی ای که عقل بیدانش تو نهیهای مرا نمیدانی و بسیار میگوید
کرن برای ترسیدن بوجود نیامده است بلکه بجهت دلاوری و نیکامی پیداشده
و این که تو زنده بسد واسطه زنده یکی آنکه با من دوست و مصاحب شده دوم آنکه
دل من رحیم است سوم آنکه ملاحظه کار راجه در وجود من میکنم این کار در وجود من کار
عظیم است و باران برگردن من اگر این کار در میان نمی بود تو یک لحظه از پیش من جان
نمی بردی و سبب دیگر آنکه من وعده کرده بودم که تو هر چه بگویی من تحمل بکنم و از تو
بر دارم مرا محافظت عهد خود باید کرد و دیگر آنکه اگر هزار شل باشد من همه او را کار ناز
بکشم اما چون مرا با تو دوستی پیداشده است رعایت اخیال کرده ترانیکشم شل گفت که
ای کرن تو دوست از جان شسته هر چه میخواهی میگوئی من آنم که هزار کرن را در کار ناز
زبون سازم سخن با و هر تراشت گفت که اگر چه شل سخنان نامناسب نسبت بکرن
میگفت اما کرن در برابران درشت گفتن آغاز کرد و گفت ای شل در مجلس
و هر تراشت بر منان از هر جا سخن میگردند دران میان بر منی نیز در باب مردم

ولایت مالک و مدینه سخن امانت آمیز گفته است قبول خود را متوجه ساخته از من شنید
گفت از کوه برف اینجانب و از دریای آنک تا دریای سبلج که از گنگ و سستی و
که کمیت خارج اندامین ولایتها همه ناپاک و از نیکو کاری بیرون و عیب ناک اند درین
ولایتها نباید رفت که منع کرده اند و نیز میگفت که دران ولایت گو برود من نام خیت بر
واقع شده در پیش دریا راجه و برای شستن آنجا صفحیست اندو من وقتی در ایام
طفلی چندگاه بجهت کار ضروری انجامی بودم دروش سلوک مردم آنجا را ایتام در ایام
و دران ولایت شهرت شاکل نام و دریایی دارد ابکانام و مردم آنجا را اجانکا میگویند
دروش سلوک و معیشت آنها بسیار بدست از آنجمله بوزه و عرق و گوشت گاو و را با شیر میخورند
و سلقان و شراب انگور می میخورند و دیگر از خصلت های که همه با زنان برهنه شده سر زور
میگویند و رقص میکنند و به همان حال بیرون شهر و خانها بسر می آیند و صندل
بر بدنها مالیده و گل در بر انداخته نقش میگویند با سنگ مانند آواز خروشتر زنان
آنها در حضور مردم بی پرده صحبت جماع میدهند و بسر خود اند و در همان حالت که
که این کار میکنند و مست اند با یکدیگر میگویند ای شوهر مرده و ای برادر مرده
امثال این سخنان مهلات دیگر بسیار میگویند وقتی شخصی در کمیت زن خود را
که دران ولایت داشت یاد میکرد و میگفت که زن صاحب حسن و سفید پوست
من که لکهای باریک می پوشد مرا که در کمیت افتاده ام یاد کرده بخواب میفرستد
باشد انشا الله تعالی منم انیمه دریا پارا که در میان ست عبور نموده خود را
با این نوع زنان خواهر رسانید پس در تعریف آن زنان سخن آغاز کرد که زنانی
که رخسارهای آنها سرخ زردی مایل است و سفید پوست اند و بسر چشم سپاه میکنند
و خالی در میان دو ابروی نهند و پوشش آنها از کلهها و چهرهاست و رقص
میکند و در نظر خویش می آیند کی باشد که دران دیار رسیده باشم و با خروشتر و
اشتر با در حالت سستی سوار شده با آن زنان سیر کنم و در جنگلهای چند و گریه
و بیلو که راه بانیکو واقع شده است زنان و سلقان و دودغ خورده میشود کی باشد

که آیند بار اتاراج نموده ازان راه بگذرم بر من میگویی که گیت درین نوع دیار
 که مردم آن این حال داشته باشد و دلهای آنها به بدیها و بدگالیها آلوده است
 تا دو گتری تواند آنجا بود کرن باشل میگویی که آن بر من احوال ولایت بد
 و با ملک را که تو صاحب خراج ششم حصه از ثواب و وبال آن ولایتی چنین
 بیان کرد و باز گفت که نزدیک شهر شاکل در شب بیت و هشتم ماه که تحت اشعاع
 میشود ماده را چوسی می آید و مردم نقار با و دهل با و نقیر و غیر آن را از فرادین پیوستن
 در می آورند و آن شخص که زن خود را یاد میکند میگفت که کی بود که من نیز با آن
 مردم در آن وقت که حجت آمدن ماده را چوس نقار با و دیگر سازهای نوازند
 همراه شده نقش بگویم و موافق آنها نایم و باز در تعریف ازان آن دیار آغاز
 کرد و گفت که آن زمان که گوشت گا و را با عرق میخیزند و سفید پوست و بز پور با
 آراسته اند و پیاز را با گوشت بز و میش میخیزند و در نقش میگویند که کسی که گوشت
 خوک و مرغ و گاو و خرد و شتر و گوسفند بخورد و ای بزنگالی او کرن باشل میگویی که
 ای شل جا بیکه طفلان و پیران این حال داشته باشد آنجا و هم و نیکو کاری
 کجاست و نیز حکایتی دیگر که آن بر من در مجلس و هر تراشت گفت بشنویم
 گفت که در دیاری که این پنج دریا تلج و بیاسا و راوی و چناب و بهمت و ششم آب
 انگ است و جنگلهای پلیوست و هم اصلا آنجا نیست و آنجا اصلا نمی باید نیک
 و مردم آنجا تا بوجود آمده اند اصلا از روش دین و آیین خود رسمی بجای نیاورده اند
 و جگ را نمیدانند و آنچه آنها میدهند بر بهمان و ارواح پیران آنها آنرا قبول
 نمیکنند این قسم سخنان آن بر من در مجلس گفت و باز گفت که مردم آنجا در نظر
 چوبین و کلین که به سلقان آلوده اند و سگان بزبان لیسره اند طعام می خورند
 و گوشت و شیر میش و شتر و خر و روغن و دوع آنها را میخورند و فرزندان آنها از هر جا
 بهم میزند بیداشتی آنها تا با بجات که همه غلما و شیر می جانوران میخورند و قصه
 کسی که دانات با این نوع مردم صحبت نمیدارد و با آنها آشنا نمیشود ای شل و دیگر

آنچه آن بر همین در مجلس و در تراشت گفت بشنوم بجهن گفت که مردم ولایت مدینه
 شیر خیزی که در پستان دارد میخورند و در میان گو سفندان و میشان بخواب میرند
 و در حمام غسل میکنند این مردم چگونه به پشت خوابند رفت و این پنج دریا از کوه
 برآمده بولاتی که روان گشته اند در آن ولایت در هم نیست آنجا یک روز میمان
 بود نزدیک باب بیاسا پشاح پیدا شده بودند نام آنها دمای بوده این مردم
 که از در هم بیرون اند از اولاد آنها اند پیدا کرده برجا نیستند و این مردم بول
 سرشت در هم و نیکو کاری را از کجا بدانند و گفت که درین ولایت با نباد رفت و در
 کاشغور و مالک و کلنگ و کمرن و کمرکوب و حدک مردم این پریش ولایت
 بدر راه اند و این سخن را ما ده را چوسی بکسی که به تیرت میزند گفته بود که زنهار
 درین ولایت با نزدی صفت آن را چوسی زن این بود که هر جا میخورد است
 شب کند زیاده از یک شب آنجا می بود و در کمر از رنگها از باو نهامی چوبین میبود
 الحاصل که این به ولایت است و مردم آنها از نیکو کاری بیرون اند و برینها
 آنجا بد سرشت اند و آنجا بید و احکام بید راج نیست و جگ کنانیدن نیست و
 آنچه از طعام و غیره برای ثواب میدهند آنرا دیوتا قبول نمیکند و این چند ولایت
 است که مردم آنجا بسیار بدانند از آنجا که در کوهستان میباشد و ولایت مدینه
 وقتند بار و عراق و ملک رکمس و ساب و ندره و سویر باز کمرن باشل میگیرند
 که یک سخن دیگر میگویم بگوش هوش بشنود وقتی که به منی از جانی بخانما آمد
 و دروش سلوک و آیین ما را مشاهده نموده خوشحال شد و گفت که من قله کوه
 برون چند گاه تنها بسر برده ام و ولایت بسیار که هر کدام رسم و آیین دیگر دارند
 و دیده ام همه نیکو کاری را بوجوب احکام بید میگویند و وقتی من بولاتی که در آنجا
 در هم نیست یعنی شجای و در زرقم و چون آنجا رسیدم این سخن شنیدم که بر همین
 جهمتری و چتر می بینیم و بیس سودر و او در فته حجام میشود و چون حجام شد با برین
 میشود و در میان ولایت غلام میگردد و آدمی در خانه بر همین پیدا شده هر چه میخواهد

میشود و حاصل من بسیار روی زمین ماسیه کردم و مردمان هر جا را بروین و آئین خود
 ثابت قدم دیدیم اما مردم بدر وقتند بار و بابلیک که بسیار نادان سرشت اندر آئین
 و سلوک دین هیچ فرق نمیکند و این باین آن و آن بدین این سلوک بینماید ای
 شل سخن دیگر میگویم که دیگر در عیب شماری مردمانیکه از دهرم بیرون اندر گفته است
 که چند کس از مردم پنجاب و بدر دختر می را از عراق بدر روی از خانه پدرش بر آوردند
 و با او صحبت داشتند و آن دختر انبیا را نفرین کرد و گفت زنان خانواده شما همه
 زناکار میباشند زناکاران باد و بخزای این عمل زشت که مرا از خانه پدر بر آورده اند
 هرگز خلاصی شما از وبال مباد و ارش جوار شما خواهد بود از دایمی شما با دونه فرزندان شما
 و نیز او گفته بود که مردم ولایت کرکیت و پانچال و مردم ساهو و محه و اوده و
 بنارس و کلنگ و مکه و چند یری بختیار و نیکوکارانند همیشه بر همان دهرم آئین
 که قائم بوده است هستند و در تمام ولایات مردم نیکوکار هستند غیر از این مردم که
 در پنجاب و ولایت مدراندای شل این سخنان دهرم را شنیده ماندند بیدار نشا
 خاموش باش که تو نگاه میان و راجه آن ولایتی و ششم حصه ثواب و وبال ایشان
 تو میگیری و اگر تو نگاه بانی آنها نمیکنی تمام وبالها تو میرسد و بتو باز میگردد زیرا که
 راجه نگاه بانی خلق میکند از ثواب عمل آنها بهره تمام می باید و چون تو نگاه بانی آنها
 نمیکنی و از آنها حال زشت آنها را باز نمیتوانی داشت غیر از وبال حاصلی نداری
 و وقتی که بهجا ستایش ولایاتهای دیگر به نیکوکاری میکرد و نظر بجانب پنجاب کرده
 کرد و ولایتی که مردمان آنجا پیشوند و سلوک دین و آئین خود را ندانند و درست
 که همه نیکوکاریست مرتکب اعمال زشت شده باشند و برجا آنها را نفرین و عقاب
 کرده باشد تو در باب آنها چه سخن داری وقتی که همه طائفه های بر همین چتری غیران
 در نیکوکاری بودند مردم آن زمان تیر وبال اندوز بودند و هیچکس روش ایشان را
 خوش نگردای شل یک سخن دیگر میگویم بشنو کلاما کچرن نام راجه بود که راجس شده بود
 او در وقتی که در تالابی غرق میشد گفت که وبال چتری آنست که اوقات بگذرد

دو بال برابری در آنکه موجب احکام دین خود سلوک نماید و بال تمام روی زمین
 ولایت پنجاب است و دو بال تمام زنان از زنان ولایت مدینه اتفاقاً یک راجه او را
 از آن غرقاب بر آورد و چیزی بر پیدا کنون آنچه او در جواب راجه گفته است بشود
 کلاما کچرن گفت که دو بال مردم عالم آنجا که اند که طرف نیکو کاری نمی سپرد و آنها را
 طبع گویند و دو بال طجان ساربان اند و از ساربانان زبون و بد سرشت تر خواجها را
 اند و از آنها کمتر بر چینی است که پروت راجه شود و کسی که پروتبان راجک بکماند
 و از آنها چیزی بگیرد از پروتبان بدتر است و مردم در از آن کس هم بدتر اند کرن با
 شل میگوید کسی از مردم در بدتر است توئی که درین کار از راجه جانب ما آمده و جانب
 ما را خرد و گذاشته حوت از طرف پانژوان میرنی امی شل این سخن را که کلاما کچرن گفته
 است از جهت راستی افسونی است برای خلاصی کیکه راجس او را گرفته باشد
 برای بر شدن کسی که مار گزیده باشد یعنی در بد سرشتی مردم ولایت مدینه سخن
 نیست و این سخن کلاما کچرن دلیل است برین مدعا و مردم ولایت پنجاب
 بروش و آئین برهمنان که عمارت از عبادت مقرری آنهاست عمل میکنند و مردم
 ولایت کرکیت نیکو کاری که اشارت از سخاوت و مهربانی است میکنند و مردم ولایت
 در راستی مختارند و مردم ولایت سورسین بگب کردن بیشتر مایل اند و مردم ولایت
 پورب خود همه غلامانند و مردم ولایت وکن در وادی و هم مانند طائفه شود و مردم
 و مردم پنجاب و در و روان اند و مردم ولایت سورته روش سلوک را از دست او
 برهمن بکار چتری و چتری بکار برهمن و غیر آن می پروازند امی شل کسانی که قدر
 نیکی ندانند و بال و کیکه از آن طبع کنند و شراب بخورند و بازن استاد خیال میکنند و
 و شام فحش از زبان بر آزند و گاو بکشند و شب از خانه بر آمده کارهای بد کنند
 و جاها کمی بگیران بپوشند از بد کاری آنها چه توان گفت این حوال مردم از دریا
 تلج است راست تا عراق که لغت بروش ایشان با و همه مردم ولایت کرکیت
 و پنجبال و نیم کاره و همه یعنی آئین سلوک و روش دین را میدانند و مردم جاها

از مردم انکدیس و ولایت که همه مردم را بجای آرند و بزرگان خود را خدمت و
 و تقطیم نمایند و دیگر بدانکه آتش در دیگر دیوتها نگا هبانی ولایت پورب میکند
 و نگا هبانی ولایت در کسن جرم و تیوران میکند و برن باوتیان نگا هبانی ولایت
 مغرب رویه میکنند و راه با برهمنان محافظت ولایت طرف اتر میکنند و همین
 نوع طائفه پشاجان و راجسان نگا هبانی کوه برن میانند و طائفه کنجشان
 محافظت کوه سکنه سعدن میکند و نگا هبانی جمیع خلایق بشن که همیشه زندگی
 است میکند و مردم ولایت که آنقدر با فهم اند که با شاره و ایما سخن می شنوند
 او ده بنظر کردن می فهمند و مردم ولایت که گویا کوپچال چون نصف سخن گفته
 تمام آنرا فرامی گیرند و مردم سالو چون تمام سخن مذکور شود در می یابند و مردم کوهستان
 در رک کوفی سخن فهمانند آنها مشکلست و مردم همین همه دران و مردانند
 پچان بهوجب قرار دادی که داده باشند جهان رفته بد عیابی برزند و مردمان دیگر
 ولایتها را هر چه بگویند بفهمند و مردم مائی یعنی آنها که درین پنج آب اند و مردم
 را هیچکس نمیتواند فهمانند می شنود شل توان جمله این مردمانی خاموش باش و خیال
 جواب گفتن کمن که در تمام روی زمین حرکت جمیع ولایتها همین ولایت است
 و حرکت زبان عالم زبان مردانند چه مردم آنجا شراب میخوردند و با زبان استا و خیال
 بد میکنند و اسقاط حمل نمایند و اموال مردم تبعیدی میکنند کسانی را که این احوال همین
 و روش سلوک شده باشد دیگر کدام بد کاریست که با آنها نسبت توان کرد و لعنت
 برین نوع مردمان که مردم این پنج دریا و مردم عراق اند این سخنان بدان خاطر
 باش با من بدی مسکال که مبادا اول ترا بشم و بعد از آن کار سر کشیدن و ارجین را
 بسازم شل گفت ای کرن من آئین و روش ولایتی را که صاحب آنها می گویم
 بشنو تو صاحب انکدیس و آئین آنها انیکه هر کس بیارشد او را از خانه بیرون
 میکنند زن و فرزندان خود را می فروشند ای کرن بسکیم تا پاره و در وقت شردن
 بهادران ابا پسر و عیبائی را که با تو نسبت کرده بود بیادار و این خشم را بگذار

بر من و چیتری و بیس و سو در زمان شکو سرشت همه جا هستند و همه جا مردم
 با یکدیگر مطایبه و نهرل میکنند و تا بد شام هم میسازند و صحبت و شستن با زبان
 در همه جا هست و آدمی در رعیت دیگران بتزئین و تعفت خود نمازان میباشند و
 در راجه با همه جا هستند نیکان را محبت و بدان را تعقیب مینمایند و آنیکه نوعی است
 پنج دریا میکنی دریا با کسی را به بدی نمی فرمایند و از نیکی باز نمیدارند طبیعت هر
 شیخی می که معتاد شد جهان نوع بر می آید و دیوهای عادت خود نمیتوانند گذشت
 تا بد دیگران چه رسد سنجی میگوید که چون گفتگوی کرن با نیجا کشید راجه در وجود من
 پیش آمده قاعده حاجتی و بزرگی مثل را رعایت نموده منع ملائمت حال او نمود و با کرن
 مصاحبه و یاران پیش آمده او را نیز منع کرد و ایشان هر دو هیچ جواب نداشتند
 و درم نزد کرن تبسم نموده باشل گفت که من از روی دوستی حرفی چند در میان
 آورده بودم اکنون روان شو مثل را را به کرن را برانده سنجی با و هر تراشت گفت که
 بعد از آن کرن با آواز را به و نعره شیرانه بهادران و نقاره نوازان روی زمین را
 در لرزه در آورده بر سر لشکر پانڈوان که وشط و من را سردار ساخته بنوعی ترتیب
 داده بودند که تاب هر گونه عینم تواند آورد رفت و در برابر آنها لشکری گران را
 آنچه تا که باید مقابل ساخته لشکر پانڈوان را مانند اندر که و تیان را بنزد و شل
 گرفت و جبهه شتر را زبون ساخته و بدست چپ گذاشته برفت و هر تراشت از سنجی
 پرسید که پانڈوان که وشط و من را سرداری پر داشته بودند مثل بهیم بهادری
 نگاهبانی آنها میکرد و همه آنها بهادر و کماندار بودند کرن چگونه با آنها مقابله نمود و از
 لشکر را چه کسان بر نغار و جبهه نغار و شند و چه کسان بجهت محافظت و کوهک
 جز نغار و بر نغار در چپ و راست آنها با ایستادند و پانڈوان بچه نوع در برابر او
 ایستادند و جنگ مهیب چگونه واقع شد و ارجن کجا بود که کرن بر سر جبهه شتر
 ساخت چه اگر ارجن انجامی بود که ایا را می آمدن بر سر جبهه شتر بود زیرا که ارجن
 در جینی که گاندیوین را آتش در گرفته بود بر همه خلایق ظفر یافته بود و غیر از کرن است

که طمع از حیات بریده با ارجن کارزار نماید سنجی گفت که ترتیب خود را و گذاشته رفتن
 ارجن بجای و جدی شتر را گذاشتن و جنگ کردن ارجن را تفصیل از من بشنو
 کرن و پسرانت ترتیب لشکر خود را باین نوع کردند که با چایج و مردم ولایت که که
 سچا لاکمی ممتاز بودند و کیت بریادست راست شدند و باز بدست راست این مردم
 شکون و پسر اسلوب بالشکر مردم قند باره و کوهستان در رنگ بلخ و در بسیاری کوه
 پشاپا در مهابت جا گرفتند و سن همگان عبیت و چهار هزار ارابه سوار که در
 کارزار برگشتن از آئین آنها نیست با فرزندان قوم بجانب صفا بستند و با
 بدست چپ آنها مردم ولایت کاموج و سک و مردم مین بالشکری کردن از
 ارابه سوار و پیاده و سچا لاکم کرن ایستادند و سر می کشن و ارجن را بکار زار می طلبیدند
 و کرن خود سلاح پوشیده با فرزندان لشکر را رنگا هبانی کنان در پیش لشکر می
 جای بایستاد و در ساسن فیل سوار بالشکر خود در عقب آمده مستعد کارزار شد و
 عقب تر از وی راجه در جوهرین با برادران و با مردم ولایت هر دو یکی مانند
 اندر که با دتیا ن نماید در نظر نمود و اسو سخامان و دیگر مهاوران کوروان و دیگر
 که همه مروان و لا در بر آنها سوار میشوند مانند ابر با باران مستی چکان بجانب معرکه
 روان کشته عقب در جوهرین رسیده آمدند و صحبت نگاهبانی این فیلان پیاده
 هزاران هزار با نوع شمشیر بطوریکه از کارزار برگشتن را خیال نگردیده بودند و در
 و پیوه لشکر کوروان از اسب سواران و ارابه سواران مانند فوج دیوتها و دتیا ن
 ازین ترتیب لشکر که کرن در سرداری خود نموده مهابتی عظیم در نظر دشمنان پیدا آمد
 و مهاوران کار طلب از اسب و فیل و ارابه سواران از چپ و دست لشکر کردن
 مانند ابر با می موسم باران تند و تیز بد می آمدند در وقت جدی شتر کرن را پیشان
 لشکر و دیده با ارجن که در کارزار یگانه روز کار بود و گفت ای ارجن تماشا کن که پیوه
 و ترتیب لشکر کرن که بر نغار را بر نغار و دیگر و بر نغار را بر نغار و دیگر قرار داده
 بچه آئین صورت پذیرفته ترا می باید که لشکر خود را آنچنان ترتیبی دهی که غنیمت را

نتواند ز خون ساخت ارجن از روی اوب دستها بهم بر آورده شراطل فریاد
 بجا آورده گفت که چنانچه راجه میفرماید آنچنان خواهد شد و کاری کنم که حرف خود
 را که سردار لشکر است و بکشیدن او تمام لشکر برهم خواهد خورد و بکشم جدمشتر گفت که ای
 ارجن تو بر سر کرن و بیم بر سر وجود من و نکل بر بر که سین پسر کرن و سهدی
 بر شکن و ستامک بر داسن و سانگ بر گیت بر ا و راجه ولایت نند بر سر سوتها
 بروند و من با کرا چاچ در می افتم و بر دیگر فرزندان و بر تراشت پسران در ویدی
 و سکنندی بروند و هر کس من غنیمی که نام زد کرده ام باید که دشمنان خود را بکشند
 با و تراشت گفت چون جدمشتر اینچنین فرمود ارجن قبول نموده لشکر خود را
 ترتیبی لایق داده خود پیش تمام لشکر برآمده بایستاد و ارا به که دیوتها پیش از آن
 بجهت برها ساخته بودند و بران ارا به برها و ما دیو و اندر و برن سواری مسکین
 و دواسپ آن ارا به آتشی که آگن مسدود نام دارد بود و دیگر دواسپ در شکوه
 تاثیر قوت برها و اندر بود ارجن و سرکشین بران ارا به سوار مقابل لشکر کورده
 شدند و برین وقت شل ارا به تعجب بخش ارجن را متوجه دیده با کرن که از مستی کارز آ
 فروزمی آمد گفت ای کرن بنگه ارجن را که میجستی بر ارا به که سرکشین ست آواز آن
 چون صدای رعد بگوش رسید می آید و این گردی که برخاسته یقین است که گوارا
 ایشان است که زمین را در لرزه در آورده و این شگونهای بد که در لشکر تو پیدا
 شده است ملاحظه نمائی از جمله گرد و غبار عظیم برخاسته و جانوران وحشی و مردمان
 و مرغیان که گوشت و خون میخورند در گرد لشکر خود به بین که با و از برای صیب فریاد
 میکنند و دیگر بنگه که جسمی بی سر که انرا کسده گویند در کمال مهابت و هولناکی
 مانند ابری پیش آفتاب عالنتاب حامل گشته و دیگر نظر کن که این جانوران
 خود خوار همه بجانب نیز اعظم چشمها و دخته اند و می بینند زانغان و کرگسان
 ماکشته با یکدیگر سخن میکنند و جورهای ارا به تو غبار آلود گشته شتران از آن
 و علما و بیتهامی لرزد و اسبان با وجود این همه قوت و شادری و جلدی که

باید

مانند گرمی پزند بر خود می لذتند القصه این شکرهای بدبران دلالت میکنند که هزاران هزار راجه بلای نامدار بزرگین بعلطنه و آواز سفید مهر بل و دهن و کپا و جا و تیر بل و بانگ اسپان و فیلان و مردمان و صدای زه کمان و دست بر اعضا زدند بهادران را بشنو و سیرت‌های گوناگون و پارچه بلای رنگارنگ که مردم پانژوان بر ارا بهما و غیر آن بسته اند و با و آنها را در حرکت دارد به بین و بر سیرت‌های ارا به ارجن که صورت آفتاب و ماه و ستاره با اطلال ساخته اند مانند برق درخشان است و این سیرت‌های دیگر که در حرکت است از ارا بهای مهارت‌یان پانچالان است که مانند دیوت‌های محضه سوار بران سوارند ای کرن این ارا به ارجن را که هرگز زبون کسی نشده است و نهوت بر علم آن بچار طرف نگاه میکند و صحبت بی ناموسی ساندن قومی آید به بین و سرکیش را که اسپان نقره رنگ ارا به ارجن می راند با سفید مهر و چکر و گرز و کمان و جوهری که سبزه نام که در بر دارد به بین و آواز کمان ارجن که تیر کمان جان شکار لشکر غنیم خود را می آید بشنو کسانی که از پیش ارجن بگریخته اند سر بلای آنها را که باز یور با همچو ماه شب چهارده زمین معرکه را پر ساخته اند بنگر و بازو بلای صندل مالیه جدا شده مبارزان را که در کار فرمانی سلاح و ستبر می نموده اند افتاده به بین و اسپان را با سواران ایشان چشمها بر آمده زبان از دلمان بیرون افتاده بعضی غلطیده و بعضی در عین غلطیدن تماشاکن فیلانی که مانند قلعه بر کوه انداز دست ارجن زخمها خورده در رنگ کوه بزرگین می افتند و راجهای بهادر ارا به سواران ارا بهای خود مانند جمعی که از عالم شرک از محضه بلای خود میفتند افتاده اند ای کرن ارجن لشکر کوردان را بنوعی بر هم زده پریشان ساخته که شیر گله آهوان سازد و هر کس از سپ و فیل و ارا به سوار و پیاده رو بروی پانژوان میشود همه را میزند و ارجن در میان این فوج مانند ماه در ابر نهان شده و غیر نزه علم او چیزی دیگر در نظر نمی آید و آواز چاشنی کمان او بگوش میرسد ای کرن اگر تو امر از ارجن را کشتی راجه همه پیش روی کنون ارجن اس مکان بجنب خود طلبیده اند و با آنها

بکارزار در پیوسته است آنها را میزند کرن از سخنان مثل خشمگین گشته گفت که برن را
 باب و آتش را بهمیه که میتواند گشت و با در آنچه کس میتواند نگاهداشت و در باره که
 میتواند نو شید من گرفتار و کشتن ارجن را ازین قبیل میدانم چه ارجن اند
 و دیوتها نیز در کارزار نمیتوانند زبون ساخت و اگر تو بهمین قدر خرسندی که بجز
 و حکایت ارجن گشته خواهد شد خرسند باش اما یقین بدان که در کارزار هیچکس
 برومی نظر نخواهد یافت فکری دیگر درین کار بکن که کشتن او امریست محال چه
 کسی که بدو دست زمین را بردارد یا خشم آمده تمام عالم را با آتش غضب بسوزد و
 یا دیوتها را از سرگ بر زمین بیدارد او بر ارجن نظر نمیتواند یافت و دیگر بهمیه را
 به بین که در پای برجائی مانند کوه است همیشه خشمگین و کینه دیرینه را بخاطر میدارد
 و دیگر جدبش را بنگر که صاحب نیکو کاریست و شهر باسی دشمنان را مسخر خود میسازد
 و رقید دشمنان درمی آید و این دو برادر دیگر را که نکل و سهد یواند و از اسونف کمار
 بهم متولد شده اند ایشان را به بین و این پنج پسر در ویدی را به بین که هر یک مانند
 کوهی با پی محکم کرده ایتاده اند و هر کدام در کارزار مثل ارجن اند که با اتفاق شوش من
 که سردار ایشان است در عین کارزار اند و از روی راستی کارزار ظفر می یا بند و
 ساک را نظر کن که مانند اندرست در تاب نیاوردن خنیم حمله او مانند جسمت در
 خشم آوردن بر سر می آید کرن و شل درین سخنان بودند که هر دو لشکر از دو طرف
 مانند دوریامی گنگ و چون با هم در افتادند هر تراشت از سنجی پرسید که چون
 لشکر از دو طرف آنچنانکه گفتی ترتیب یافت و فریقین مقابل شده با هم در افتادند
 ارجن بجنگ سس سکان و کرن بکارزار پانژوان چگونه درآمد تو در میان نمودن
 این نوع امور دانائی و من از شنیدن قصه کارزار مبارزان سیری ندانم من
 مفصل بیان کن سنجی با و هر تراشت گفت که چون ارجن در جودهن را از طریق
 انصاف دور دیده و طریق سلطنت رانی او را ناپسندیده و ترتیب لشکر او را اشتباه
 نهاده لشکر خود را ترتیب لایق داد و از کثرت اسب و فیل و آرا به سوار پیاده

در جنگ

زمین معرکه زینت گرفت و دشت دمن که سرداران لشکر بودند برابر به که اسپانش فلان گشت
 بودند سوارگمانی در دست باشکوه آفتاب و ماه بهماستی که گونی مرگ ست که باین صورت
 برآمده نمودار شد و پسران در ویدی که شیران معرکه و داله کارزار بودند جویشن و
 سلاحهای دیوتها را در پوشیده و در دست گرفته بجهت نگاهبانی از چهار طرف
 دشت دمن را مانند آنجم که ماه را در میان بگیرند در میان گرفتند و در نیوقت
 که فرقیین ملاقی شدند ارجن سن سلکان را دیده از روی خشم بر سر آنها تاخت
 و کمان گانند پورا بجایشی آورده س سلکان و داله کارزار و جوایی ظفر بودند قطع
 از حیات خود نموده و بروی ارجن دویدند و آن بهادران با کثرت اسب فیل
 و ارابه پیاده با ارجن را محنت عظیم دادند و کارزار ایشان با ارجن مانند جنگ هوا
 کوچ که با ارجن شده بود و واقع شد و ارجن ارابه و اسپان و فیلان و علمها و پیاده
 و تیر و کمانها و شمشیر و چکری و پیکالها و بازوهای سلاح در دست را و انواع سلاحها و
 و هزاران سربازی دشمنان را برید و س سلکان ارابه ارجن را در میان لشکر میگرن
 و غرقانی که قعرش ناپدید افتاده دیده نعلبازی و لیرانه زدند و ارجن در میان آمده
 از چهار طرف آنها را می زد و میکشت مانند مها و یو که در آخر شدن زمان خلایق را
 نابود سازد و درین میان پانچالان و مردم چندیری و سرخی را با مردم لشکر تو
 کارزاری عظیم واقع شد که پانچالان و کثرت بر او شکن با اتفاق مردم او ده و نبارک
 و صحر و بس کاروک که احوال بچون پور مشهور است و یکی و سور سین و دیگر بهادران
 کار طلب از روی شوق و خوشحالی تمام ارابه سوار بکارزار در آمدند و کارزاری
 نمودند که بهادران چتریان و بس و سوار را قالب تهمی و گناهما بر طرف ساخت و
 لائق سرگ و صاحب دهرم و نیکنامی کرد و در وجود همین با اتفاق بهادران کرد و
 و مهارتحمیان ولایت مدینه گاهبانی کرن که پانچالان و پانچالان مردم چندیری
 و با سانک جنگ میکرد و پرداختند و کرن به تیرهای الماس کرد و ارابه پانچالان
 پانچالان رازده بر سر حد شهر تاخت و او را محنت و الم عظیم داد و هزاران را

از مردم لشکر او بی سلاح ساخت و بیوش کرد و قالیهای آنها را متی و خود را نشود
 نیکنامی و قابل شرک ساخت بنجی با دهر تراشت میگوید که درین کار زار کورون
 و پانژوان در رنگ جنگهای دیوتها و دتیان بسیاری از اسپان و فیلان سواران
 و پیادها برآه قنار قنند و دهر تراشت با بنجی گفت که تفصیل زردن و کشتن و رفتن
 کرن بر سر جبهه شتر با من بگوئی و بیان کن که چه کسان بهار زان پانژوان سر
 کار زار بر کرن گرفتند و او چگونه آنها را کشته بر سر جبهه شتر رفت و چه نوع محنتی بود
 رسانیدن بنجی گفت که کرن دشت دمن را با پانچالان و دیگر مستعد کار زار دید
 اول بر سر آنها تاخت و پانچالان مانند منسان که بجانب تالاب شتابند بسوی
 کرن دویدند درین وقت از دو طرف آواز هزاران سفید بمره با و قنار با بنجات
 و صدای تیرهای کمانداران و بانگ غرغوی اسپان و فیلان و آراهای و نعرهای
 شیرانه نهریزان معرکه بلند شده میدان کار زار مهولنا گشت در روی زمین کوهها
 و دریاها در لرزه در آمد و آسمان بانیز اعظم و ماه و ستارها و منازل آنها در نظر مردم
 در هم و بر هم نمود و از مهابت و مهولناکی آن آواز و صدا بسیاری از جانداران
 بنیقا دند و هلاک گشتند بعد از آن کرن یک سلاح افسون خوانده را بر سپاه پانژوان
 انداخته مانند آنکه لشکر دتیان را بنزد در شلاق گرفت و در لشکر پانژوان
 در آمده بنیقا و دهنفت مرد جنگ آنها را از طائفه برهدرک مسافرازه فناخت
 بعد از آن بست و پنج تیر الماس فعل را زده بست و پنج جنگ جوی را از پانچالان
 بکشت و از پی آن به تیرهای فولادی که بدن شکاف دشمنان بودند بسیاری
 از مردم چندیری را بکشت و چون کرن کار پر داری نمود که از نوع آدمی وقوع
 آن ممکن نبود را به سواران پانچالان فوج فوج او را گرد گرفتند درین وقت
 کرن با پنج تیر جان فرسایج بهادر از پانچالان که بهان و تیر سین و ستانند
 و مسن و سور سین باشد بز خاک هلاک انداخت و چون این بها دران
 کشته شدند غرغوی از آنها و پانچالان بر آمد و درین وقت ده بها در پانچالان

کرن را گرد گرفتند و کرن آنها را نیز تیر زده مسافر را به قناساخت و سکینین سینه
 پسران کرن که نگاهبانی از این کرن میکردند طمع از میات بریده بگازار با نخالان
 و پیوستند و بر که رسیدن در عقب کرن ایستاده بمحافظت امی پروردار پشت و تن
 و سگ و پسران در ویدی و بهیم و جنیچ و سکندی و بهادران برسد رک و
 چندیری و یکی و پانچال و نکل و سدی و مردم میچه مبه سلج و کمان بر سر کرن
 و دیند و از هر نوع سلاحها بروی انداخته تیر باران کرد و ندانند ابوابی که در موسم
 خود بر کوه بار و در پسران کرن آنهارا نیز زدند و محافظت پد خود می نمودند و دیگر
 بهادران لشکر تیر نیز بسیار زمان سپاه پانژوان را بگازار خود حمله میداشتند
 درین اثنا سکینین پسر کرن بیک کوی کمان بهیم را بریده هفت تیر فولادی بر
 بهیم زد و نعره بر آورد و بهیم کمان دیگر گرفته کمان سکینین را بریده و ده تیر بر سکینین
 و هفتاد سه تیر بر کرن بزود و ایللی آن با ده تیر اسپان و بهلبان بهان سکینین پسر
 کرن را کشته و علم و سلاحها پیش بریده سرش را از تن جدا ساخت مانند گل نیلوفر
 که از شاخ جدا شود و قصه بهیم پسر کرن را بتسل رسانیده مردم لشکر تیر محنت عظیم
 داد و کمانهای که با چاچ و کرت بر او بریده بانها نیز محنت رسانید و داسان را
 سه تیر و شکن را شش تیر فولادی بزود و سه تیر اسپان و بهلبان و ارا به الوک را
 غلطانیده و شکسته او را پیاده ساخت بعد از آن بهیم بانگ بر سکینین زده گفت که
 ترا کشته ام و تیر بروی انداخت کرن تیر او را بریده سه تیر بر بهیم زد و بهیم تیر و دیگر بر سکینین
 انداخت کرن آنرا نیز بر باده بجهت محافظت پسر نهتا و سه تیر بر بهیم زد و سکینین پنج تیر
 بر سینه و بازوی نکل زد و نکل بمسیت تیر بر سکینین زده نعره بلند زد و از آنجایی در دل کرن
 پدید آمد سکینین ده تیر بر نکل زده با یک تیر بهین بکمانش سیر نکل شکینین گشته کمان دیگر
 گرفت و بان تیر سکینین را بر جانی حمله داشت و از پی آن چندان تیر انداخت که هر جا بر
 معرکه را زد و پوشید بهلبان را کشته با سه تیر کمانش را چهار پارچه ساخت سه تیر بروی نهد و
 سکینین کمان دیگر گرفته شصت تیر بر نکل و نشت تیر بر بهیم زد و جنگی در گرفتند که با دوازده تیر و تیر

و در میان میداد و سائک بسه تیر بهلبان بر که سین و بهفت تیر اسپانش را کشته
 بیک تیر علمش را بنیادخت و سه تیر چنان بر سین بر که سین زد که تا مد گهر می بر
 برار ایه خود و بهوش نشسته ماند بعد از آن از ارباب فرود آمده شمشیر و سپر گرفته بر قصد
 سائک دوید و سائک او را متوجه خود دیده با ده تیری که بچکان آنها مانند گوش خوک
 بود شمشیر و سپرش را برید و ساسن بر که سین را بی سلاح و پیاده ریده برار ایه خود
 سوار کرده بدر آورد و بعد از آن او برار ایه دیگر سوار شده هفتاد و سه تیر بر سپر
 و رویدی و پنج تیر بر سائک و شصت و چهار تیر بر بهیم و پنج تیر بر سهدی و سی تیر بر نکل و
 هفت تیر بر سائک و ده تیر بر سلکندی و صد تیر بر جد هشت تیر بر زور و دیگر بهادران کمانداران
 را نیز تیر بسیار نزد بجای حیدر اعلی بگامبانی عقب پذیر خود کرن پر هفت و سائک
 با تیر اسپان و بهلبان و ساسن را کشته ارباب اش را در هم شکست و از پی آن سیر
 بر پیشانی او زد و در ساسن برار ایه دیگر سوار گشته مردان لشکر پانڈوان را و شلاق
 گرفت و بجای فطت کرن پرداخت بهی از آن دشت و من ده تیر و سپر آن در و دیگر
 هفتاد و سه تیر و سائک هفت تیر و بهیم شصت و چهار تیر و سهدی و سائک هفت تیر و
 نکل سی تیر و سلکندی ده تیر و جد هشت تیر بر کرن زدند و بهادران دیگر نیز
 ظفر جوان کرن را در میدان کارزار محنت و آزار عظیم رسانیدند و کرن برار ایه
 خود جوان کنان رده ده تیر بر بر یک از آن نامداران زد و درین حال کارگران
 سلامهای افسون به تیر دستی و سبک دستی در انداختن تیر تعجب و حیرت بخش حاضران
 معرکه شد و گرفتار تیر و در قبضه نهادن و کمان کشیدن و کند دادن اوتوج کس
 نمی دید همین دشمنان را کشته و اقماده میدیدند و از کثرت تیر باران کرن رها
 سوار و اطراف زمین پوشیده گشت و کرن یازده تیر بر هر کدام از آنها زده فعه
 دلیرانه بر آورد و از بس که اسپان و بهلبان آن بهادران زخمها خوردند و اربابها
 در هم شکست همه متفرق شده کرن را راه دادند و کرن برایشان دیگر باره تیر باران
 کرده بر سر توج نیل سواران پانڈوان رفت و آنها را نیز بر پیشانی ساخته شش صد باره

۱۰۰

اراج سوار را از مردم چندیری بکشت و پیش رانده متوجه کارزار جدیتر گشت و در
 وقت برادران راجه جدیتر و شکنندگی و سناک بجافلت او پرورختند و برگردو
 بایستادند و همین نوع مبارزان سپاه تو نیز نگا بهانی کرن پرورختند در نوقت آواز
 نقاره و غیر آن از فراسیر و فرامی شیرانه مبارزان بلند شد بعد از آن بانها
 و کوروان بی ترس و بیم با بگدگیر در افتادند و از آن طرف جدیتر پیشروی لشکر
 بود و ازین طرف کرن سرداری می نمود و سخی با او تراشت گفت چون کرن جمعیت
 بسیار از بیخ میدان گذشته بر سر جدیتر رفت و انواع سناها که مردم غنیمت بر روی
 انداختند همه را بشسته تر برای خود بریده تیر بسیار بر آنها زد و کشتی از مردم غنیمت
 سر بر و بازو با و پا با از هم جدا کرده بز زمین غلطایند و جمعی دیگر زخم زده رو بگریزیدند
 و مردم ولایت بجانگرم مردم کما د که پیاده بودند همه بک سناک بر سر کرن رویدند
 همه را انضرب نیزه و زخم تر برای کرن سر بر و بازو با جدا شده مانند درختان از بیخ
 بریده بز زمین غلطایند که هزاران مرد جنگ آنها ازین مردم غیر ایشان بز خاک
 پلاک غلطیده با و ازه نیک نامی خود عالم را پر کرده و درین وقت جمعی از مردم پانچ
 و پانچالان کرن را گد گرفتند اما کرن را نتوانستند نگاه داشت
 مانند در ا لمی بی تاثیر که علاج پذیر مرض نتواند شد و کرن از میان آنها
 بر آمده بجانب جدیتر متوجه شد درین آنها دیگر مبارزان از پانچالان
 و پانچالان پیش آمده سر راه بروی گرفتند و کرن نتوانست نزدیک جدیتر
 اشینانکه عارت و نامرگ را نگذارد که پیش او بیاید درین وقت جدیتر کرن را
 معطل گشته تا شاگردیه از روی خشم باومی گفت ای کرن بد سگال تو همیشه
 با ارجن دعوی کارزار داری و از اتفاقی که با وجود همین داری در اسم ما را عذا
 میکنی اکنون هر قوتی و چالاکسی و هرگونه دشمنی که با پانچالان داری بکمال
 تردد و اتمامی که متوانی کرد کار فرمایی که امروز درین کارزار از روی ترا که در
 وادی جنگ داری بر می آرم سخی میگوید که جدیتر این گفت و ده تیر فولاد

بر کرن بزود کرن نیز زود تیر تبسم کنان بر جد بهشتر زود جد بهشتر تیر بلای اورا زودنی
 متاوده از ششم مانند آتشی که روعن مردگاران باشد بر افروخت و تیری که کوه را
 تواند شکافت بر کمان نهاده ناگبوش کشید و مانند دندجم آنرا بر کرن انداخت
 چنانکه بر بهای جیب کرن رسیده اورا بیوش ساخت کرن کمان از دست
 انداخته ساعتی بیوش افتاوده ماند و سپاه در جود هین کرن را آن حال مشاهده
 نموده بهای بلای فریاد بر آوردند و مردم شکر جد بهشتر ازین کار نمایان کرد او کرد
 نعر بلای شیرانه در گیتند و کرن بیوش آمده توجه خود را به تیز دستی و چالاکگی بر شتر
 جد بهشتر گماشت و کمان بی نام خود را کشیده به تیر بلای الماس کردار جد بهشتر را
 فرو پوشید و با و تیر همین بچکان چند رویو و دند و باز نام سپران در وید را که نگاهبانان
 پامهای ارا به جد بهشتر بود نزد شمی ساخت و این دو بهاد از نزدیک جد بهشتر مانند
 منزل تفر که هفتم و هشتم است نزدیک ماه نمودند و جد بهشتر سی تیر بر کرن و
 سه تیر بر هر یک از کسبین دست سین زد و نو تیر پیشل زده هفتاد و سه تیر بر کرن
 و سه تیر بر دوزخکام بان ارا به او زد و کرن تبسم نموده یک کبیر بر جد بهشتر زده از
 بی آن شصت تیر دیگر زد و فریاد شیرانه بر آورد و درین وقت از بهادران پانزده
 ساسک و حکیمان و خمس و راجه ولایت مند و ورثت و من و شکمندی و سپران
 در ویدی و مردم بر بهادرک و فکل و سهدیو و بهیم سین و سپران سپال مردم چون
 و چچ و کیکی و مردم بنارس و او دده کرن را به تیر زدن گرفتند و جنیمی سپر و شش تیر
 نیز تیر بر کرن مینزد و این بهادران انواع تیر بازانان از چهار طرف بر کرن هجوم
 آوردند و کرن بر هاسترا انداخته تمام اطراف عالم را در زیر تیر بار فرود گرفت و کرن
 آتش مثال بجزارت تندری و تیز دستی به شعلهای تیر بلای خود پانزدهان را که حکم
 جنگلی داشتند میسوخت بعد از آن تبسم کنان چند کمان جد بهشتر را برید و در
 طرفه العینی نو تیر بر جد بهشتر زد و جوشش را برید و آن جوشن مانند آبری که
 با برق بوده باشد و با آنرا از پیش آفتاب عالمتاب بر وارد و بفر تیر بلای کرن

از بدن جد ہشتر جدا افتاد و مانند آسمان پر ستارہ نمودار شد و راجہ بہمان حال خون
آلودہ و جوشن از براقتادہ نیزہ بر کرن انداخت و کرن آنرا بہفت تیر مہشت پارہ
ساخت در نیوقت راجہ جد ہشتر چار بانس آہن دار را بر پیشانی و سینہ و ہر دو
بازوی کرن زد و از خوشحالی نعرہ بر آورد و کرن بخون آغشته بچشم بر بادہ با یک
تیر علم جد ہشتر را زد و سہ تیر دیگر بر روی زد و بہ تیری چند ہر دو ترکش آورد و برید
ارابہ اش را بہ تیر ہای خود بمقدار کبچہ نیزہ ریزہ ساخت و جد ہشتر برار پاہ
دیگر کہ اسپانش نقرہ رنگ یاں سیاہ بودند سوار شدہ روی گردان شد و نگاہ بہان
ارابہ را با اسپان و بہلبان خود گشتہ دیدہ آزار عظیم یافت و بگریخت و کرن از عقب
در آمدہ دست بدوش او رسانید و تبسم نمودہ باومی گفت کہ کیت آنکہ در خانوادہ
چتریان پیدا شدہ بائین در رسم چتری بسر بردہ باشد و از میدان کارزار بچبت
ممانعت تن خود ہر اسان گشتہ بگریزد مرا یقین شد کہ تو بائین در رسم دراہ چتریان
و انانیتستی و ہمین روش بر بہمان را کہ خواندن و جگ کردن ست میدانی ای
پسر کنتی تو دیگر با بہا در ان کارزار کن و با ما سخنان ناملا تم گو و درین کارزار عظیم
کہ حوصلہ تر تاب آن نیست در میا کرن این سخنان گفتہ دست از جد ہشتر بازداشت
و سپاہ پانڈوان را در شلاق گرفت بنجی با و ہر تراشت میگوید کہ جد ہشتر از ان
حال شہ مسار گشتہ برفت و مردم چندیری و پانڈوان و پانچالان و ساک پان
در ویدی و فنکل و سہدیو مہہ و رپلی راجہ جد ہشتر روان شدند و کرن خوشحال شدہ
با دیگر کوردان از عقب آنہا در آمد و مردم لشکر کوردان تقار با و سفید ہرہ ہا و سائر
مرا میرا در فواختن در آوردند و گمانہا را چاشنی دادہ نعرہای شیرانہ در گرفتند و
جد ہشتر آنچنان چالاک کی کرن را مشاہدہ نمودہ با مردم لشکر خود گفت کہ بزندان
کرن را مہارتیان پانڈوان با اتفاق ہمہ برگشتہ بر سپرانت دویدند و مردم لشکر
واسپان و فیلمان در جوش و خروش در آمدند بعضی میگفتند بر نیزہای و جمع میگفتند
بزندانہ امثال این سخنان با یکدیگر گفتہ یکدیگر را میزنند و از بسکہ سلاح بسیار بر

یکدیگر می انداختند سلاحهای بهادران در هوا ابرو در نظری آمد و مبارزانی که
 علم و بیرون و چتر و اسپان و بهلبانان و سلاحهای ایشان بر زمین غلطیده بود
 خود با نیزه بر خاک افتادند و بهادران از بالای فیلان کوه بیکدیگر مانند قلعه‌های کوه
 که مضرب بجز بقیه می افتادند و هزاران جوشنها از بدن جدا شده و در هوا گشته
 با اسپان بر خاک پلاک می غلطیدند و ارباب سواران نیز بر چه شده از ارباب با نیزه
 می افتادند و هزاران هزار پاید با قالیهای متنی می ساختند و از سرهای مبارزان
 زمین معرکه پر شد و از هجوم فوجها ابرها آن بهادران را که روی بود می یکدیگر
 شده قالیها را متنی میگرداند بر محضهای خود سوار کرده به عالم سرگ میگرداند مبارزان
 دیگر از نمین را در یافته از روی شوق بکارزار و در پوستند ارباب و سپ و فیل
 سواران هر که نام با جنس خود پاید با پاید با انواع جنگ با یکدیگر در افتادند و چون
 کارزار بسیار جدی رسید که سپ و فیل و ارباب و غیران با سواران همه در معرض
 هلاک در آمدند و هجوم جنگ از ایام در کارزار نمودن از حد گذشت مبارزان
 نخیم را از مردم خویش فرق نگردید و یکدیگر را می کشتند و کار بجایی رسید که دست
 گریبان شده بشت و غیر آن کارزار می نمودند و یکدیگر را بدندان میگذراندند
 و چنان کارزار می نمودند که هلال و گناه ایشان با قالیهای ایشان فرود می
 نا بود میشد و در چنین کارزاره که موجب هلاک بهادران و اسپان و فیلان
 و در باری خون از بدنهای ایشان روان شد و قالیهای بی پروا از چنین
 دریائی که نام روان را هول و ترس بازمی آورد و از خون گشتا و بل شده بود
 بهادران کار طلب مجبور می نمودند و بعضی دران در باری هوانا گشتا می نمودند
 و غوطه میخوردند و لباس و جوشن و دیگر سلاحهای ایشان بخون رنگ می گرفتند
 خون میخوردند و عرق می گشتند و می مردند و اربابها و اسپان و مردان و فیلان
 سلاحها و پوشش اینها و لباس مردان و جوشنها می ایشان بخون گشته و زمین
 سرخ شده بودند و زمین و هوا و آسمان همه در نظر بنیادگان سرخ می نمود و از بسیار

خون که ذائقه و لامسه و باصرفه ساموه شامه از ان دریافت اکثر مردمان از ان محنت عظیم
 یافتند و چون لشکر کوروان را بهیم بگریزاند ساک و دیگر بهادران پانڈوان تقاب
 آنها نمودند و لشکر کوروان غالبه آنها را مشاهده کرده تاب مقاومت نیاورده هان
 نوع در گریز بودند و هیچکس را یاری برگشتن نبود و همه بهمان حال که جوشنها و دیگر
 سلاحها از ایشان جدا شده و از چهار طرف بهادران پانڈوان آنها را پایمال
 میساختند و بهیم نیز دنده می گریختند مانند فیلان جنگلی که از بهیم شیر عرس بگریزند
 بنجی باد بهر تراشت گفت که درین حال در وجود من از عتیب مردم خود هر چند سی
 پیمنور و بانگ بر شکست خوردگان لشکر خود میزد و میگفت برگردید اصلا برمی
 نیکشند تا جامعه که بجهت نگاهبانی آن لشکر تعیین بودند با جامعه دیگر که نگاهبانی
 آن نگاهبانان تعلق با آنها داشت با تفاق شکن بر سر بهیم دویدند و کرن نیز
 مردم لشکر در وجود من را باراجه ایشان گریزان دیده باش گفت تا ارا به او را
 بهیم بر پانڈو با بهیم مقابله نمود و بهیم کین را متوجه خود دیده از روی خشم غم گشتن
 او گرد و بانگ و دشت و من گفت که چون راجه جد بهیتر از جلای هلاک بر آمده
 و بجهت تمام خلاص شده است لائق چنانست که شاید نگاهبانی او بر داری
 که در حضور من کرن بجهت دولتخواهی در وجود من راجه جد بهیتر را بی سلاح کرده
 پیاده سخت امر فرس و درین کار از آن در و غصه را از دل خود میخواستهم بر آم و امر
 یا کرن مرا خواهد گشت یا من او را راجه را امانت بشما میبارم شاپی و خدغه شده
 محافظت راجه بناید بهیم این بگفت و نعره بلند که صدای آن در زمین وزمان
 به پیچیده بر آورده بر سر کرن دوید و شل او را بشوق تمام متوجه کرن دیده
 با کرن گفت بگریهیم با من خشمی متوجه کارزار است امر فر تمام غصه خود را بر تو
 فرود خواهد ریخت چه من بهیم را با من خشم در وقت کشته شدن ا بهمن که دست کج
 هم ندیده ام امر فر از رنگ و روی چنان ظاهر میشود که او هر سه عالم را میتواند
 جنگ خود مطلق داشت بنجی باد بهر تراشت گفت که شل با کرن در سخن بود که بهیم

بر سر کرن رسیده آمد درین حال کرن تبسم کنان باشل گفت که تو آنچه در باب
 بهیم و مردانگی با می او گفتی رست است بل این بهیم که هم تاب ضرب دیگری دارد
 و هم قوت حلا آوردن زودن غنیم در ایامی که در ولایت بی راهه خود را پنهان میداشت
 بزور بازوی خود تنها بجهت خاطر درویدی کجاک را با برادرانش قتل رسانید
 او را این قوت هست که امروز درین میدان کارزار اگر چه با تابعان خود دند بر آ
 بجنگ او بیاید و آن نیز کارزار مینماید و آن آرزوی جنگ که مرا با ارجن است امروز
 میسر میشود که چون مرا با بهیم جنگ دست داد و یا بعد از کشته شدن یا بعد از پیاده گشتن
 بهیم سین ارجن البته پیش خواهد آمد و کار خاطر خواه خواهد شد اکنون ای
 شل تو درین حال آنچه بهبود من میدانی بگوشل گفت که تو اول با بهیم کارزار
 بنا و او را از پیش بردار که ارجن پیش خواهد آمد و آرزوی دیرینه تو امروز میسر
 خواهد شد کرن گفت که امروز درین کارزار یا ارجن مرا و یا من ارجن را
 خواهم کشت اکنون بر بهیم بران سنجی باد هر تراشت گفت که شل از روی شتاب
 بر بهیم سین براند درین وقت که کرن را با بهیم مقابله واقع شد طرفین بقاربا
 و سفید مهر با و دیگری ساز با را بنواختن در آوردند و بهیم شکریت را به تیر با
 فولادی که از حد زیاده می انداخت بر هم زد و بهر جانبی بگریزاند و کارزار
 بس عظیم در پوست و کرن بهیم را متوجه کارزار خود دیده یک تیر فولادی
 بر سین بهیم زده از پی آن به تیر با می بشمار او را فرو پوشید و بهیم نه تیر بر سین
 کرن زده همان طور او را در زیر تیر با فرو پوشید و کرن بیک تیر کمان او را بریده
 یک تیر فولادی جوشن گذار بر سین بهیم زد و بهیم کمان و دیگر گرفته تیری چند
 الماس مانند بر جابای نرم و نازک کرن بزود نعره برد آورد که زمین و آسمان
 بر خود بلرزید و کرن بسیت پنج تیر فولادی بر بهیم زد و بهیم تیر با خورده از کمان
 خشم تیری که کوهها را بشکافتد بقصد کشتن کرن در قبضه نهاد و از گوش بالاتر
 کشیده بر کرن انداخت و آن تیر بعدانی مانند صدای برق و سحر از کمان

بهیم برآمده کرن را بدوخت و کرن از ضرب آن بیوش گشته برار اشته است
 و شل او را بیوش یافته ارا به اش را از میدان کارزار ببرد و بهیم مرکب کرن
 طفر یافته لشکر در جو دهن را بزد مانند اندک که فوج و انوارا گریزانیده بود بگریزند
 و هر تراشت با سنجی گفت که کاری عظیم بود اینک بهیم کرن را بضر تیر انجیان
 بیوش ساخت که او بجواس برار اشته است چه در جو دهن باره با با من گفته بود
 که کرن تنها پانژوان را با مردم سرخی خواهد زد و زبون ساخت اکنون با من بگو
 که بهیم در جو دهن بعد از بیوش شدن کرن چه کار کرد سنجی گفت که دست
 کرن را بآن حال دیده با برادران گفت که ای برادران بجبت محافظت کرن که
 در دریای قهر ناپیدا کنار بهیم بهیم غرق گشته است بشاید برادران در جو دهن
 بجگرا و در رنگ پرها نها که خود را بر آتش زنند بر سر بهیم دویدند از جمله شونت
 دور و کمر و کرات و مس رکت و سم و ککلی و کمر حی و پاسی مدوات بند و کمر
 و بر و ساه و باب و مک و سورس و در هر گواه و در بدو جاننده و سل و سه
 با پانصداراه سوار بهاد و آمده بهیم را گرد گرفتند و ششهای تیر از چهار
 طرف بر روی سردانند بهیم انان تیرا محنت یافته از روی خشم نجا به کس
 انان فوج سپران تو قتل رسانید و بعد از ان بیک کپه سر از قتلش جدا
 ساخت و دیگر سپرانت برادر خود را کشته دیده همه بیکبار بر بهیم حمله آوردند
 بهیم از ان میان تا دور کمری دیگر سر از تن کس و سه جدا انداخت و بیکت
 فولادی کرانه را بعالم عدم فرستاد و در نیوقت اضطراب تفرقه در فوج سپر
 افتاد و بهیم تیز دشتی نموده سد و اب شد را مسافر راه فنا ساخت و مقابل
 دو دلاور در نهایت هولناکی واقع شد سنجی میگویی که چون این دو دلاور رتقا
 نمودند با خود گفتند که ازین کارزار ایشان چه روی نماید پس بهیم کرن را بپیر
 بسیار فرود پوشید و کرن خشکیس گشته نه کپه فولادی بر بهیم زد و بهیم گمان را
 تا بگوش کشیده هفت تیر بر کرن زد کرن در رنگ مار نفس زنان بهیم را بپیر باران

فرو پوشید و بهیم نیز با شیبهای تیر او را فرو گرفت و کرن را از آن خشم غما گشته
 کمافی سخت بدست گرفته بده تیر کلنگین بر بهیم از خمی ساخته یک کسپر کمانش را
 بریده بهیم چوبی ستون شمال را گرفته نعره بر آورد و بر کرن سر داد و کرن آن را
 متوجه خود دید و به تیرهای خود پرچه پرچه ساخت بهیم کمافی دیگر گرفته باز کرن را
 در زیر تیر فرو گرفت و کارزاری عظیم در گرفتند مانند کارزار بال و سگه بود که همین است
 هر دو بزرگن یکدیگر مصروف بودند درین وقت کرن سه تیر بر بهیم زد و بهیم تیر
 سه تنگ که بدن را پرچه پرچه کند در قبضه نهاده بر کرن چنان زد که از جوشن و بدنت
 آزاد گشته مانند ماری در سوراخ زمین فرو رفت و کرن از ضرب آن تیر مانند کوه
 که از لرزه بجنبد بر خود بلرزید و از کمال خشم عبت و بیخ تیر بر بهیم زد و یک کسپه کمانش
 را بریده بهلبان و اسپانش را کشته او را پایاده ساخت و بهیم گزری بر دست گرفته
 بر کرن و دید و لشکر را مانند باد که ابر را بعد از بیست پریشان سازد متفرق ساخت
 و بان گز مهند فیل را بر جالومی نازک مانند چشم دلب و پیشانی و شقیقه و عیان
 بز و چنانکه فیلیان روگردان گشتند و فیل سواران میلان را بر گردانیده مانند ابر بلاییکه
 ماه را در میان بگیرند بهیم را در میان گرفتند و بهیم باز بهمان گز تا می آن فیلیها
 را معدوم ساخت بعد از آن چچاه فیل شکن را و صد و بیست پنج اراه سوار
 و پیاده های بیرون از شمار را در هم بالیده هلاک ساخت و لشکرت را با تیش
 غصه سوخت و از بهیم او مردم لشکرت آنچنان با هم جمع آمدند که حرم از تن
 آتش بهیم بپایان ترس و بهیم او میدان کارزار گذاشته بگریختند بعد از آن
 به مقصد آراه سوار و دیگر مسلح و کمل از چهار طرف بهیم را گرد گرفته نعره زمان
 شیبهای تیر سر دادند و بهیم بهمان گز خود آن به مقصد سوار را با علم و عیان تمام
 نابود ساخت بعد از آن سه هزار سوار به او زد و با یکجا آگشته بچشم شکن تیر باوشمشیر
 و نیزه گرفته بر بهیم دویدند و بهیم رو بروی آنها تاخته همه را با گز خود مسافر
 راه فنا ساخت بعد از آن به آراه دیگر سوار گشته بر سر کرن رفت درین اثنا

کرن با جدی هوش در جنگ کشاده بود و جدی هوش را در زیر تیرها فرو گرفت
 بهلبانفش را بباد فنا برداده درین حال اسپان ارا به جدی هوش خود سرشته
 رو نگزرها نهادند و کرن تیر اندازان از عقب جدی هوش در آمده بکشت تیرها
 روی هوا را فرو گرفت چون بهیم حال چنان دیدیشیهای تیر کرن را فرو پوشید
 و کرن برگشته از چهار طرف بهیم را در زیر تیرها فرو گرفت و سناک بجهت محافظت
 احوال بهیم کرن را به تیر زدن گرفت و او را خواست که دو دله سازد و کرن اصلا
 مضطرب نشد جهان نوع با بهیم بکارزار در افتاد و تیرهای بسیار مانند قطار
 کلنگان بر یکدیگر می انداختند و کثرت تیرهای این دو کمانها روی هوا را
 فرو پوشید و دیگر کوردان شکن و کورت بر او سهو ستمان و کرن و کربا حاج
 را با پانتهوان مشغول کارزار دیده بکمک ایشان رسیدند و از آمدن فوج
 کوردان غوغای عظیم در گرفت درین وقت که نیم روز شده بود کارزار می عظیم
 پیدا شد و هر دو لشکر مانند دو دریای بزرگ در یکدیگر در افتادند و صدای تیر
 از دو طرف مانند جوش و خروش دریا بگوش میرسید و از بسکه مردم هر دو غنیم در
 یکدیگر مخلوط شده بودند نامهای غنیم خود را میگرفتند و کارزار نمیبودند و عیدها
 یکدیگر را می شمرند و آتش خشم نیز ترمیبا خند و یکدیگر را ترس و بیم میدادند
 سنجی میگردد که درین حال بخاطر من گذشت که از اینها یک کس زنده خواهد ماند
 و آنها را سراپا خشم دیده با خود گفتم که آیا چه حال خواهد شد و فریقین داد
 تیر باران را بر یکدیگر می انداختند سنجی با دهر تراشت گفت که این دو لشکر تیرها
 که همت آنها بر ظفر یافتن یکدیگر مصروف بود یکدیگر را می زدند و اسپ و
 فیل و ارا به سواران نوح نوح در یکدیگر می زدند و همین باران تیرها و
 سلاح و زلفی آمد و تیرهای کمانداران در بسیاری مانند بلغمی نمودند و اسپ
 فیل و ارا به سواران با جنس خود و پیاده با پایا و با جنگ در پیوستند و بعضی
 پیاده ارا به و فیل سواران را زدن گرفتند و ارا به سواران فیل و اسپ را زنا

می زدند و از زدن و کشتن بهادران یکدیگر را غریب و غروش بسیار برآمده میدادند
کارزار مانند سلاح خانه هولناک شد و روی زمین از خون کشتهها سرخ گشت
مانند عروس سرخ پوش و از گوشت و خون نگار گرفت و از زیورهای گوش و بازو
بهادران و از سلاحها که یا با زوی جدا شده مبارزان می افتاد زمین فرس شده
و فیلان با یکدیگر جنگ کرده خون از دهنهایشان مانند شجر
از کوه ریزان می نمودند و تیر و برچسپا که بهادران می انداختند فیلان
آنها را از هوا گرفته به خرطومهای خود دور می انداختند و
کچمهای فیلان از بالای افتاده فیلان برهنه مانده که بهای می نمودند که بر طرف
شده باشد و بعضی فیلان زخمها خورده بچکانها و سنانها بسیار در بدنها مانده
بزرگین غلطیده بودند و بعضی فیلان فریادهای هولناک شیرانه زده میگشتند و
می گریختند و اسپان با سلاح و زیورهای زمین آراسته بعضی می غلطیدند
و برخی میگریختند و بعضی از آنها دست و پای زدند و پلاک میشدند ای راجه
سردان زخمی بزرگین غلطیده برادران و پدران و غیره ایشان را دیده از نام
و نشان خود خبر میدادند و بر احوال خود مطلع میشدند و بازوهای جدا شده آنها
بازوهای زمین حرکت میکردند و می جستند و جمعی از جنگ پانزادستها از بازو
جدا شده مانند ماران نج سرد حرکت می بودند ای راجه چون کار با من هر حد
رسید و از چهار طرف غلبه جنگ پیدا شد مبارزان فریقین خویش را از آشنا
فرق نکرده داد مردانگی میدادند چه از کشتن گریه و غبار و از وحام افتاد و سنگ
بسیکس دیگری را نمی شناخت و درین کارزار هولناک هر لحظه در هر محلی دریا از
خون روان میشد و تیرهای بریده بهادران بجای سنگ پاره چپا و موها بجای
گاه و حرکت آن استخوانها مانند ماهیان کمان تیر و گرز بجای آن چیزها که دریا را پان
بگذرند و کل آن دریا از گوشت و خون کشته با بود و قصد اینچنین هولناک
دریا با هر جا پیدا شد و ازین دریا بومی هولناک که نام روان را بیم میداد و مردان

را خوشحال میساخت بعضی مبارزان که میخواستند که گذر نیامند غرق میگشتند و بعضی را بجز و دیدن آنها در وسطه بیم می افتاد و از جوش و خروش و انواع فریاد بلای جانداران خون خوار میدان کارزار مانند شهر حمهونان که نمود بسیار از بدنهائی بی سر که آنها کسده گویند از چهار طرف برخواستند و دیوان و جبان از گوشت و خون کشتهائی سرگشته رقص میکردند و همین نوع جانوران گوشت خوار از کرگس و زانغان و غیر آن به طرف می گشتند درین وقت بهادران کار طلب بی بیم و ملاحظه داد و مردانگی میدادند و از نام و نشان خود خبر دادند و کسان می گشتند و فریقین بر یکدیگر تیر بار و بانس با دشمنی بلوی همین درازی زدند و درین وقت لشکر کوروان مانند کشتی شکسته که اهل آن در دریا غرق گردید پریشان گشته در وسطه هلاک افتادند سنجی گفت که چون کارزار با نجا رسید آواز کمان گانایو ارجن که با سن سسکان جنگ در افتاده آنها را مانع جارت و مردم او و در شلاق دشت بگوش مار سیدوسن سسکان نیز از چهار طرف ارجن را باران تیر میکشیدند و ارجن نیز تیر بلای آنها را در هوا بریده مبارزان آنها را میکشت آخر ارجن همه آنها را به تیر بلای خود زیر و زبر ساخته بر سر سوسرا که سردار آنها بود رفت و سوسرا در دیگر سن سسکان بروی تیر باران کردند و بار سوسرا دزد تیر بار ارجن و سه تیر بار ارجن را راست سر کیش زد و یک تیر به علم ارجن زد و درین وقت هندی نیت که بر علم ارجن جا دشت آواز سب کرد که مردان را ترس عظیم رود و لشکر تو از آن آواز ترسیده دست و پا کم کردند و هر جا معطل ماندند بعد از آن موشا گشته برا جمن مانند باران بر کوه تیر باران کردند بعد از آن ارا به ارجن را گرد گرفته به تیر بلای الماس کرد و از عظیم داده آوازی بلند و بانگی مهیب برداشتند و بعضی پایها و جبهتهائی ارا به ارجن را گرفته خونمای عظیم انداختند و نوره بلای شیرانه کردند و بعضی هر دو دست سری کوشن را و جمعی کبر ابرایش سوار شده ارجن را گرفتند

سری کرشن مانند فیل دمان تندخوی خود را بنفشانده بازوی خود را خلاص کرده
 آنها را بدور انداخت و ارجن با وجودیکه مهارت میان کوروان سری کرشن و
 ارا به اش را گرفته بودند آن جماعه را که برابر با اش سوار شده بروی آوختند
 بودند همه را بنیذاخت و جمعی که در گردار به اش بودند آنها را به تیرهای کوچک
 که از نزدیک توان زد فرو پوشید و با سری کرشن گفت که ای قوی بازو سبک
 هزاران هزار کشته میشوند و کارهای هولناک میکنند و ازین گونه که از هر چهار طرف
 ارا به مرا گرفته و در هم بسته اند هیچکس غیر از من تاب این حال نمیتواند آورد
 ارجن این بگفت و او و سری کرشن هر دو سفید مژه های خود بنوختند چنانکه
 از مهابت صدای آن مردم غنیم مضطرب و هراسان گشته به هم خوردند در خیال
 ارجن تیری را که ناگ استر گویند و از انداختن آن مار بسیار برآمده در پای مردم
 غنیم زنجیر وار در پیچیدند و دست و سپاه غنیم تمام از جنبیدن فروماندند درین حال
 ارجن آنها را در شلاق گرفت و جمعی که ارا به را گرفته بودند از مهابت آن حال
 بگذاشتند و بران شدند که سلاح جنگ را از دست بیندازند و ارجن همان عمل
 با پای ایشان را بر بست و در زیر تیرها فرو گرفت و چون مجموعه این لشکر را
 پایها بسته شد درین وقت سوسر ما تیری که آنرا گتره استر گویند انداخت و از آن
 تیر که بسیار برآمده موجب گریختن ماران که در پای مردم غنیم پیچید بودند شد و بعضی
 گتره با آن ماران را بخوردند و چون سس سسکان خلاص شدند او گوش دادند
 و انواع سلاحها بر ارجن و سری کرشن انداختند ارجن باران سلاح آنها را
 به تیرهای خود دفع کرده مبارزان آنها را در شلاق گرفت و سوسر ما یک تیر بر زمین
 ارجن زده از پی آن سه تیر دیگر بروی چنان زد که او بهار را بخورد و شست
 بیوش شد و مردم کوروان فریاد برآوردند که ارجن کشته شد و سفید مژه ها
 و نقاره ها و سایر فرامیر را در نوازش در آوردند و نعرهای شیرانه کردند
 بعد از آن ارجن بیوش آمده تیر اندر را که از آن مبارزان تیر برآید انداخت

و آنها بشمار بر سواران ارا به و فیل و اسب و پیاده را می رسید چنانکه از هر چهار طرف
 آنها را فرو گرفت و ازین حال سس سسکان و فوج طایفه مارا من را بهیم عظیم بدیدند
 و هیچکس را از ان جانب یارای برگشتن و کارزار نمودن با ارجن نبود و در حضور
 مبارزان لشکر تو آن فوج را ارجن زد و کشت و در هم شکست و ازین حال ارجن را
 شکوه و دیگر مهربانانند آتش بی دور نمود و آن مردم را حس و حرکت نماندند
 و ارجن از جمله آن مردم مواری ده هزاره مبارز جنگ جورا بکشت بعد از ان چهار
 هزار از سس سسکان و ده هزار ارا به سوار و سه هزار فیل سوار از آنها آمده باز
 ارجن را گرد گرفتند و با خود قرار دادند که یا با ارجن ظفر خواهم یافت و یا همه
 کشته خواهیم شد برگشتن بر ما حرام است القمه این لشکر را با ارجن کارزار عظیم
 واقع شد سخی با دهر تراشت گفت که چون کرت بر ما و کراپا چارج و اسو ستمان
 و کرن و الوک و شکمن دور وجود من با برادران دیدند که فوج لشکر ایشان از پیش
 پا نندوان مانند کشتی شکسته که در آب غرق گردد بر هم خورده نابود میشوند همه ایشان
 بیکبار بر سر پا نندوان دو دیدند و تا دو گهری آنچنان کارزار نمودند که دل از دست
 دادند و باعث خون طلا در ان اشوق کارزار شد درین وقت کراپا چارج فوج
 سر سخی را به تیر باران فرو گرفت و شکمندی انان حال در خشم آمده کراپا چارج را
 در زیر تیر باران فرو پوشید و کراپا چارج تیر باران او را دور کرده تیر بر شکمندی زد
 و او خشکین گشته هفت تیر بر کراپا چارج زد و کراپا چارج با وجود آن زخمها شکندگی
 را پیاده ساخت یعنی اسپان و بهلبان او را بکشت و شکمندی از ارا به خود بر تیر
 بزیر آمد و شمشیر و سپر گرفته بر سر کراپا چارج آمد و عجب تر آنکه باز کراپا چارج او را شمشیر
 تیر فرو گرفت چنانکه در شکمندی حس و حرکت نماند و این معنی آنقدر محال نبود
 که سنگ بآب شنا نماید چون دشت و من بدید که کراپا چارج شکمندی را با این
 حال زبون ساخته بر سر وی دوید و کرت بر ما پیش آمده سر راه بروی گرفت
 و بعد هشر را که با فرزند ان و فوج خود بر کراپا چارج می آمد اسو ستمان و طفل ساخت

و در وجود مهن به تیرهای دشمن شکار نکل و سود یوار بر جانگداه داشت و بهیم که باشد
 سرخی می آمد کرن سر راه بروی گرفت و در نوبت که با چای شکندی را در زیر
 تیر باران فرو گرفت و شکندی شمشیر پست بر سر کر با چای رویدمانند بیاری که
 در دهان مرگ بر آید و چون شکندی زبون شد سگنت سپهر بنیت تیر اندازان
 بر سر کر با چای آمد و شکندی این دو دلاور را با هم در افتاده دیده فرصت را بهت
 دانسته از میان بدر رفت و سگنت نه تیر بر کر با چای زده از پی آن نهاد تیر دیگر
 بروی زد و باز سه تیر بروی زد و گمان کر با چای را بهمان حال که او تیر در قبضه نهاده
 بود بر بدو یک تیر جابی نازک بهایان او را بدوخت و کر با چای نیز جابی نازک
 سگنت را بدوخت چنانکه سگنت مانند درختی که از زلزله زمین بجنبید بر خود
 لرزید و کر با چای در همان حال به تیر مهن پچان سرازتن سگنت جدا کرد
 و مردم او را نه بهیبت آنحال بهر طرفی بگریختند و کرت برآ که با دشت دمن و برو
 شده بود با وی گفت که بجا بروی بایست و در میان این دو دلاور جنگ عظیم
 در گرفت مانند دو شکار که بر سر طعمه جنگ نماید درین حال دشت دمن نه تیر بر
 سینه کرت برآزد و خشکی گشته دشت دمن ابا اسپان و بهلبانش در زیر تیر
 فرو گرفت چنانکه از نظر با پوشیده گشت دشت دمن شکیهای تیر او را به تیر
 نمود و دفع ساخت و تیر بسیاری بروی انداخت و کرت برآ نیز تیرهای او را در هوا
 برید و دشت دمن پیش آمده سر راه جنگ بر کرت برآ گرفته بیک کهر
 سرازتن بهلبانش جدا ساخت و بروی ظفر یافته فوج کور دران پیش انداخت
 و بهادران لشکر او نعرهای شیرانه کرده بر سر دشت دمن دویدند و کارزاری
 عظیم در گرفت سخی با و هر تراشت گفت که اسو سخامان بر سر جد هشر که ساگ
 پسران در رویدی نگاهبانی او میگردند آمد و تیرهای الماس فعل بروی انداخت
 و اقسام سلاح اندازی می نمود و بسلاحهای دیوتها و تیرهای انسون خوانده
 مدعی بود که او پوشید و جد هشر را از چهار طرف فرو گرفت و همه جا همین تیرها

اسو سخامان

اسوستحمامان نمودار بود و غیر از آن هیچ چیز در نظری آماجی که پرنده در هوا نمودار
 نمیشد و هیچکس از سناگ و جدب شتر و دیگر مبادران در پیش اسوستحمامان نیستند
 دست بالا کردن و سبک دستی اسوستحمامان تماشا کرده مهارت حیان جیران گشتند
 و هیچکس را مجال نظر کردن بجانب او نبود چون اسوستحمامان این همه مردم را
 انجین دست بر روی نمود پس آن در ویدی و سناگ و جدب شتر و مردم با نچال همه
 بیابان متفق گشته و طمع از حیات بریده بروی دویدند و سناگ هفت تیر بروی
 زده بعد از آن هفت تیر فولادی بروی بز و جدب شتر مفتاد و سه تیر و پرسانند هفت
 تیر دست که با سه تیر دست کورت هفت تیر و سناگ نیز همان قدر دست سوم نموده تیر
 و دیگر مبادران تیر بسیار بر اسوستحمامان زدند و او خوشگین گشته مانند باری نفس زان
 بر سناگ بیست و پنج تیر و بر سناگ کورت نه تیر و بر سناگ سوم پنج تیر و بر سناگ کورت
 و پرپ نند سه تیر و بر سناگ نه تیر و بر جدب شتر پنج تیر زد و بر سناگ کورت از دیگر مبادران
 دو و دو تیر بز و کمان است کورت را به تیری چند برید و او کمان دیگر گرفته سه تیر بروی
 انداخته از پی آن سه تیر بروی بز و درین وقت اسوستحمامان خوشگین گشته تمام
 فوج پانڈوان را با شنبه تیر با فرود پوشید و بعد از آن کمان جدب شتر را بریده سه تیر
 بروی بز و جدب شتر کمان دیگر گرفته هفتاد تیر بر بازو ها و سینه اسوستحمامان بز و
 و سناگ نخست آمده به تیر همین پکیان کمان اسوستحمامان را برید و فریادی زد
 اسوستحمامان نیزه بدست گرفته از روی تیر دستی مہلبان سناگ را کشت
 و کمان دیگر گرفته بر سناگ تیر باران کرد و اسپان اما به او خود سر شده به طری
 می گریختند و مبارزانی که در پیش راجه جدب شتر بودند تیر اندازان تبسم کمان پیش
 پیش رفتند و اسوستحمامان نیز پیش آمده آتش و اربغله های تیر بای خود لشکر
 پانڈوان را که گاه مثال بود بسوخت و مردم لشکر غنیم را مانند دریای کلان
 که دریا را در شور آورد مضطرب و زبر و زبر ساخت و کار و دیدهای فریقین از این
 حال با خود گفتند که اسوستحمامان لشکر پانڈوان را خواهد کشت بعد از آن

جد همشتر با اسو ستهامان نزدیک آید گفت ای اسو ستهامان اصلاً اثر محبت و احسان در تو نیست که تو امروز در مقام کار زار منی بر اهل من را میباید که به عبادت و ریاضت پردازد و چیزی بدید و بید بخواند و کار چتری غیر از کمانداری چیزی دیگر نیست از اینجا معلوم کردیم که تو بنام برهنی و کار با می برهنان در تو نیست اکنون به بین که در حضور تو بر کوروان غالب آمده ظفر لایمم تو از برهنان زبون مرستی بیا و کار چتری را پیش بیا و آنچه میتوانی بکن اسو ستهامان ازین سخن تبسم کرده چون بوابی نداشت خاموش ماند و حرف نازده جد همشتر را در زیر تیر باران فرو گرفت و مانند جم در غصه شد جد همشتر تاب نیاورد و گشت در روان شد و اسو ستهامان تعاقب نمود جد همشتر را بر سر کینه جویی و بد بر سر فوج و لشکر بکار رفت سنجی با دهر تراشت گفت که کرن که سر راه جنگ بر بیم گرفته بود او را با مردم چندیری یکی از وی خشم در زیر شب تیر گرفته بر جانگاہ است و مردم چندیری چون نور در سنجی را در حضور بیم و شلاق گرفت بیم نیز دست از کار زار کرن باز داشته بر سر فوج کوروان دوید مانند آتشی که بجانب کاوه خشک نشا بدد کرن نیز هزاران از مردم پانچال سرخی و کیکلی را بکشت درین وقت از جن سن سکان را و بیم لشکر کوروان کرن مردم پانچال را بپاک و نابود ساختند و این هر سه چتری آتش فعل از بدرائی و بد مشورتی تو چندین هزار مردم را بسوختند دیگر در وجود من که با نکل و سهدیور در قفاوه بودند تیر نکل زده تیری چند بر بلبان می زد و به تیر من پکان علم سهدیور برید نکل ازین حال بچشم آمده و بیت یک تیر سهدیور پنج تیر بر در وجود من زنده و در وجود من نیز پنج تیر بر یک از آن درها در زده و با در که پکان بر در را بریده بیت و یک تیر دیگر بر ایشان و آن هر دو کمانهای دیگر مانند کمان اندک گرفته بر در وجود من تیر باران کردند و در وجود من نیز به تیر با می خود آنها را بر جای نگا داشت و از تیر دومی در وجود کمان کشیدن و گرفتن تیر منظر در نمی آمد همین باران تیر دیده میشد و همچو

و چون

پیربای اوروی هو را مانند خطوط شعاع فرود گرفت و نکل و سهدیو در جودین را
 مرگ خود خیال کردند و او را بجای جرم میدیند و بهادران لشکر تو نیز آن چالاک
 در جودین مشاهده نموده با خود گفتند که این دو دلاور یعنی نکل و سهدیو در دهان
 مرگ رفتند در نیوقت دشت و من بر سر وقت آنها رسیده بر در جودین رفی و دید
 و نکل و سهدیو پیش گذشته در جودین را تیر بسیار زدند درین حال در جودین
 خشکین گشته تبسم نموده پس از آن مثبت پنج تیر بردشت و من زده شصت
 پنج تیر دیگر بروی زده بانگ بز و ویک تیر بهین بچکان کمانش را با دستمان
 دشت و من برید و دشت و من کمان دیگر گرفته سجالتی که چشمانش از غصه
 مانند آتش بر افروخته بودند پا زده تیر بر در جودین چنان زد که از جوشش پیش
 از او گذشته در رنگ ماری نفس زنان بزمین فرو شتند و در جودین بخون
 آلوده در رنگ گل کرده درخت پله بی برگ نمود و با این حال در جودین کمان
 دشت و من برید و تیر بسیار که خمدار بودند دشت و من از روی تیزی تیری پیشانی شست
 زود او کمان دیگر گرفته شانزده تیر بر در جودین زد و با پنج تیر چهار سپ و هلبانشر را پشت
 و باده سیر دیگر را به اش را با پنج با دست و خنجر و نیزه و شمشیر و گرز و علم را
 با صورت فیصل که بران بود برید و بز زمین انداخت و این موجب تماشای
 راجهای حاضر شد و چون در جودین بی سلاح گشت و پیاده شد برادرانش
 بمحافظت او پرداختند و دند و بار او را از پیش دشت و من برادر او خود سوار کرده
 بدر رفت و آنجا کرن بر ساک ظفر یافته بمقتضای خواهش و اخلاصی باد و چون
 دشت بر سر دشت و من آمد و ساک از عقب کرن مانند فیلی که از پی فیصل
 در آمده بدندان بزید و در آمد و کرن را تیر زدن گرفت و کرن دشت و من را
 کارزاری عظیم دست داد و در وقت تا ختن کرن بر سر دشت و من همگیس از لشکر
 لشکرهای فرقیس از جایی رفتند و کرن کارزاری عظیم نموده از هر دو طرف اسپ
 و فیصل و مبارزان بی نهایت در آن وقت که نصف روز بود هلاک و نابود گشتند

و مردم پانچال از چهار طرف بر سر کرن مانند مرغیان که بر سر زخمی صبح آید گرد آید
 و کرن مردم آن فوج را یک یک تیر زدن گرفت درین وقت ما که گیت سپهر ما
 و حتر و اگر آوده و شکل و روح ما و سکرس و در جی از آن فوج بر آوده کرن را گرد گرفت
 و کرن بهشت تیر برین بهشت بهاد و برود و هزاران دلاور دیگر را زخمی ساخت و از
 مردم چندیری حس و حس کرد و در اب و بهادر و دوند و حور و حرا نده و در و سکه گیت روح
 بان و سله و دیگر مهارتچیان را مسافر راه فنا ساخت و کرن بعد از کشتن اینها
 سخن آغشته گشته مانند جها و یو نمود و فیلان بسیار از ضرب زخم تیرهای کرن سر کین
 گشته مردمان لشکر را محنت میرسانیدند و فریاد با کرده بر خاک میخاطیدند و از بس
 آرا تپ و اسپ و فیل و مردان کارزار بر زمین کارزار افتادند میدان معرکه از ایشان
 پر گشت و این کار پردازی که کرن کرد هیچکس از بهیکم و دیگر مهارتچیان نامدار را
 دست نداده بود و چنانچه شیر آهوان را پیش اندازد کرن فوج پانچال را نیز میگردد
 و با آتش بود که لشکر غنیم را میسخت القصد کرن تنها مردم چندیری پانچال
 را نام خود گرفته میزد و نابود میساخت چنانکه من یقین کردم که هیچکس ازین مردم
 از دست کرن جان نخواهد برد و هر بار حمله نموده مردم پانچال را میکشتند و زیاده
 جدیدتر خشکترین گشته بر سر کرن دوید و درشت دمن و سپران در و پیری و دیگر مردم
 بسیار در گرد راجه جدیدتر بابت دند و شکنندگی و سهدی و نکل و پیش و حمی
 ساکت و طاعنه بر بهادر که همه در پیش و درشت دمن بابتا و ند و کرن تنها مردم
 چندیری و پانچالان و پاندوان را مانند گری که ماران را بخورد و به تیرهای دند شمال
 در شلاق گرفت تنها بهیم از مردم باللیک و کیکی و مردم مج و ساس و در بسیاری
 بگشت و به تیرهای غولادی فیلان را با سواران آنها گشته معرکه را پر ساخت
 و اسپان با سواران و پیاده با خون از دهن ریزان بنز زمین غلطیدند و هزاران
 آرا به سوار بر خاک هلاک غلطیدند و از گشته های اسپ و فیل و آرا به سواران
 و پیاده با زمین معرکه پیشد و از مهابت کار بهیم لشکر در وجود من بر جامی مانده

محل

مجال حرکت نداشتند و آنچه از قوت و چالاکی و خشم داشتند همه از سرهای آنها
 بدر رفت و تمام در خون آغشته گشتند و کرن فوج پانصدوان را و بیستم
 لشکر که در آن ایامی نزد کارزاری در گرفت که حاضران را نهایت بسیار بود و آن
 موان طرف ارجن فوج سن سسکان را شلاق زده با سرکیشان گفت که
 این مردم تاب ضرب تیرهای من نیاورده رو بگردن نهاده اند و لشکر سرخی از
 ضرب تیرهای کرن متفرق گشته در مقام گریختن اند و بیچکس از نهادن
 لشکر پارا قدرت غلبه و غلبه یافتن بر کرن نیست و تو میدانی که کرن چه
 نوع زوره آورست اگر رضای تو باشد جایگزین مردم را پیش انداخته است
 با سخا متوجه شوم که من خود این معنی را پسندیده ام سری کیشان تبسم نموده با کرن
 گفت که تو کوروان را بزین در نیجالی سرکیشان را برانده در لشکر سپرت در آمد
 و مردم آن لشکر از چهار طرف متفرق و پیریشان گشتند و سری کیشان و ارجن
 از روی خشم آن فوج پیریشان ساخته بازیب و فرمودند و این دو در لاور خشکی
 گشته مانند دو فیل که از فرص زدن مردم در غصه شوند حمله آورند و چالاکی
 مینورند و ارجن در آن ارا به سواران و غیر آن چنان میگشت که جسم در خلایق بگرد
 چون در چو دهن دید که ارجن لشکرش را نابود میسازد فوج سن سسکان را نصرت
 کارزار با ارجن داد و با آنها با یکبار ارا به سوار و سه صد فیل سوار و چهارده هزار
 اسپ سوار و دو لک پیاده بر سر ارجن و سرکیشان دویدند و از همه طرف تیرزن
 گرفتند و ارجن از خشم و غضب نهایتی پیدا کرده سن سسکان را به تیر زدن
 گرفت جدی که روی هوا از تیرهای ارجن پرگشت تو گفتی ما را نند که هوای من
 سر که با فرود گرفته اند و از بسیاری تیر انداختن ارجن و صدای دست زدن او
 بر اعضایی خود مردم میگفتند که مگر زمین و آسمان دوریایا و کوهها پاره پاره خواهند
 و غصه ارجن ده هزار سوار را از اجسامی سن سسکان کشته بر سر کوههای که نگاهبان
 فوج غنیمت میکردند رفت و در زیر تیر فرود گرفت و کبیرهای الماس فصل ساهما و ناز و

دوستها و پالمی بہادران غنیم رامی برید و بدہنہای آنها مانند درختان بی شلخ
 بپھاک ہلاک می افتادند و درین حال برادر کوچک سو و چین ارجن را از زیر تیر باران
 فرود گرفت و ارجن با دو تیر مہین پکان سرازتن و با زوہا از بدن برادر سو و چین
 جدا ساخت و او بخون آغشته مانند قلم کہ متیل بزیرین افتاد در میان آن
 بہادران و ارجن کارزار عظیم در گرفت و ارجن بسیاری را از مردم کانوج و سک
 و مین و بیک تیر بسیاری بپھاک ہلاک می انداخت چنانکہ زمین مگر کہ را خون آنها
 فرود گرفت و بسیاری از ارا بہ واسط و فیل سواران و پیادہا بقتل رسیدند و در
 وقت کہ فوج کوروان و نگاہبان او کشتہ گشتند اسو ستھمان کمان را چاشنی
 و بان مانند جم بہر ارجن تاخت و تیر بسیار و بیشمار بر فوج بانڈوان انداخت
 چنانکہ آن فوج تاب نیاوردہ رو بگریزینہا دند بعد از ان اسو ستھمان سرکشین
 ارجن را از زیر تیر باران فرود گرفت چنانکہ آن دو دلاور را قوت حرکت نماند و بیوشی
 دست داد و غرہ یوز حسا فران برخواست و طائفہ سندرہ و چارون از
 پہا رطوت حاضر آمدہ از ان حال در اندیشہ شدید و گفتند کہ خلافت را خیریت
 خواهد بود کہ این دو نگاہبان خلافت را این حال پیش آمد سنجی میگورید کہ سن
 ہرگز از اسو ستھمان این فوج کارزاری ندیدہ بودم کہ در نیوقت مشاہدہ
 نمودم کہ ارجن و سری کرشن را از زیر تیر باران فرود پوشید و آواز کمان او در عتاب
 سہنناکی بگوش میرسد و موجب بیم و طمانظہ غنیم ہست و از تیز دستی
 اسو ستھمان حرکت یافتن کمان و رخشان او مانند درخشدن برق مینوی
 ارجن با وجود آن تیز دستی و قوت دست کہ دشت کار پرواز بہای اسو ستھمان
 را مشاہدہ نمودہ بیوش گشت و سعی و چالاکی خود را باطل دانست و
 شکوہ بسیار کہ اسو ستھمان را حاصل شد غنیم را تاب نظارہ بجانب او نبرد
 چون اندکی غلبہ اسو ستھمان و زہونی ارجن ظاہر گشت سرکارش خنگین
 گشت نفسہای گرم زون گرفت تو گفستی کہ از چہ پانفش آتش بر می افروخت

که عالمی را خواهد سوخت پس بجانب اسوستان و ارجن نگاه ماکرد و با آن
گفت که من از حال تو در عجبم که اسوستان در کارزار بر تو غالبیت نماید اما
آن قوت بازوی تو بجای است و گمان گمانی تو بدست داری و برابرانه خودستی
قبضه است سست نشده باشد چه من اسوستان را بر تو در کارزار غالب
می بینم و را پس او تا و پداشته در کارزار با وی ملاحظه مکن که این وقت
ملاحظه در رعایت حال غنیمت چون سری کشتن این بگفت ارجن چهار
که بر گرفت کمان و علم و چو تیرها و نیزه ارا به و گزرا و را برید تیری چند بر
استخوان زیر گلو می اسوستان زد و چنانکه او بیوش گشته چوب علم را گرفت
و نشست و بهلباناش او را بد حال دیده ارا به اش را از میدان بدر برد و ارجن
اشکر غنیمت را در شلاق گرفت سنجی میگوید که امی راجه در حضور پست که بهما در
نما دار بود انیمه مردم هلاک گشتند و این از آثار بد مشورتی و بددانی تو بود پس
را ارجن و کوروان را بهیم و پانچالان را کرن در محله هلاک ساختند چون چنین
کارزار هولناک که چندین هزار بهار زنا را نابود گشتند و نمود بدنهایی بی سر
جنگ آن مایان کار طلب پیش از آن زمین بر خاسته ایستادند و جدی تر از زخمی گشته مقتدا
یک گروه راه از میدان برآمده دور با تیا و سنجی با و هر تراشت گفت که در خیال
در جو زمین بکرن نزدیک شد با او شل و دیگر چهار تهمیان گفت که امی کرن
دوران سرگ و داشته می بینم زهی طلوع آن چهریان که این کارزار را دریافته
اند و همه کس از بهادران هم پیشه کارزار را با امثال خود آرزو میکنند انیمه
بطور رسیده است یا شما پانچالان را کشته و نابود ساخته و تمام روی زمین
سلطنت کنید و یا بدست ایشان کشته شده بجائی که مقام بهادران است خود را
برسانید چون این سخن از در جو زمین شنیدند همه از روی شوق لغز زدن و نظار
و سائر مزامیر را در نوازش در آورند و در نیوقت اسوستان گفت که در حضور
شما همه مبارزان پدرم در دنیا چارج را که او سلاح از دست انداخته بود و دست من

بکشت اکنون من قسم راستی و نیکوکاری خود میکنم که تا من دشت و من نکشتم
 جوشن از بدن خود دور نکنم و اگر این عهد من بدو رخ برآید بزرگ نروم و ارجن و بهیم
 و غیر ایشان هر کس که درآید آنها را از پیش برداشته دشت و من را بکشم بوقوع آمده
 و مانند بجز و این سخن گفتن استو سخامان لشکر کوروان و پانژوان بر یکدیگر زو نند و
 کارزاری عظیم مولناک در گرفتند چنانکه موجب فنامی چندین خلایق گشت و تمام
 عالم در پوتها و اسپر با بتاشای آن حال مستجب شدند و گلهامی خوشبو بر بفریقین
 شمار کردند و از بسیاری گلهام و درخشیدن سوارهای زرین تیر با زمین کارزار مثل
 آسمان نمود و از هوا آواز تحسین و شتابش برآمد و صدای نقاره و دیگر سازها
 بلند شد سنجی با دهر تراشت گفت که چون ارجن و بهیم و کون خشکین گشتند
 کارزاری عظیم سمناک در گرفت ارجن بر استو سخامان و دیگر مهارت میان ظفر
 یافته با سری کوشن گفت که لشکر پانژوان را که زیران می بنیم و کون از عقب آنها
 در آمده ایشان را در شلاق دارد و من نه جا بیشتر را می بنیم و نه علم او را و از حصه
 روز یک حصه مانده است و از سپهران دهر تراشت هیچکس بمن کارزار نمی نماید اگر
 رضامی تو بوده باشد مرا بجائی ببر که راجه جا بیشتر آنجا است و چون من را جبراً
 با بردوان سلامت بیایم باز به بنیم کارزار خواهم نمود سری کوشن اراپه ارجن را
 بسرعت تمام بجائی که جا بیشتر و فوج سرخکی کارزاری نمودند و در و در انا در راه
 که میدان کارزار پرا ز کشتهها بود سری کوشن با ارجن گفت که بنگر املاد بعت بسطه
 در وجود من چگونه هلاک و نابود گشته اند و این کمانهای زرنگار و تر کشامی پرکار
 و تیرهای که حکم باران پوست انداخته دارند و انواع شمشیرهای آبدار و تیرها و
 گرزهای طلاکار و چو بها که هر دو سر آن در طلا گرفته اند و گجا کما و موسلهما و انواع
 شانها و چو بهای ستون مثال و چکریه و پانها و دیگر سلاحها از تاده اند این
 بهادران که از تاده اند تو گوئی زنده اند و هزاران هزار بر خاک هلاک از تاده
 اند و با انواع سلاحها بدنه های ایشان بر چه بر چه شده و بخون آغشته روی هر کس

۱۲۱

کارزار را پر ساخته اند و بازوهای جدا شده به او دران صندل آلوده بازو را
 آراسته بر زمین کارزار افتاده بنگر القصد وی زمین معرکه از سر بای برید و
 به او دران تاجی که مرصع بجواهر و لعلهای آبدار اند زینت تمام گرفته و از سرها
 و بدنهای خون آلوده میدان کارزار چنانکه آتشی در گرفته بود و الحال فریخته
 و آثار آن بجای مانده است و ارا به او اسبان و سلاحها و سپر قبا و ترکشها و علم باو
 سفید مهرهای بر رک و فیلان کوه مانند پوشش آنها و چوراسی و غیر آن و
 گنجا گهای بزرگ از همه چیز بلای نهایت افتاده است و چون بل و پکها و سر بله
 به او دران که روهای ایشان مانده را می ماند افتاده به بین و جمع دیگر را از جنگ
 که زخمی گشته در آرزوی کارزار افتاده اند و بر او دران ایشان بر سر آنها رسیده و
 در ایشان پیچیده اند بنگر و جماعه که کار طلب اند با میدواری ظفر مندی تردد
 کارزاری نمایند آنها را به بین و جمع در پی آن آند که نیم کشتهای خود را آب بند
 و به طرف پویان میگردند و بعضی آب نیاورده هانجام رده اند و جمع بعد از
 آوردن آب و رسیدن پیش آنها که ما کان ایشان مرده اند میزند و جمع آب
 میخورند و برخی مقید بانها نشده بکارزار مشغول اند الحاصل سری کشتن این سخنان
 با ارجن میگفت و بجایی که بد بیشتر بود می رفتند و چون ارجن گفت که ای پسران
 سرکوشین گفت بنگر که راجه بد بیشتر و دیگر پانژوان همه برگشته در و گردان شدند و
 کرن را به بین که مثل آتش بر افروخته است و از عقب آنها در آید و بنگر که بهم
 بجهت کارزار نمودن با کرن برگشت و پانچالان نیز بادشت و من همراه شده بود
 بهم همراه گشتند و بهم لشکر کوروان را پیش انداخته زینت داده و کرن گزخته بل
 را بر میگه براند و نمیکند ارد که بگرینند مشاهده اینحال بکن و اسو ستمان را که مانند
 اند و جم مروان است به بین که لشکر سرخی را میزند و دشت و من هر جمله می آورد
 سرکوشین این همه سخنان را با ارجن گفت سخی میگوید ای راجه در میان این
 دو لشکر کارزاری عظیم در گرفت و نعره های شیران در گرفتند و همه دست از حیات

خودشسته با یکدیگر در افتادند و بر خاک پلایک می افتادند و انبهره از بدبشورتی و بدزائی
 تو است سنجی با و هر تراشت گفت که بعد از این جا بیشتر بالشکر خود و کرن با سپاه
 خورشید بی هیچ ملاحظه مقابل نموده کارزار در گرفتند که شهر جم از آن آبادان گشت و جمعی
 از سن سینکان که باقی مانده بودند ارجن در راه آنها را باز پیش آنده جنگ میگرفت
 چنانکه جو بهیامی خون روان گشت و اینجا دشت و من با اتفاق پانژوان بر کرن
 دوید و کرن تنها همه آن فوج را بر جا نگاهداشت چنانکه در پیا را کناره از طغیان
 نکا بهار و تمام آن مهارت میان بکرن مقابله نموده متفرق گشتند مانند سیلاب
 که کبوه رسیده به طرفی پریشان گرد و دشت و من را تنها بکرن کارزاری واقع
 شد که موسی بر اعضای دلاوران برخاست دشت و من یک تیر از روی خشم بر سینه
 کرن زد و گفت که باش کجا میروی کرن نیز خشکین گشته کمان دشت و من را
 بریده نه تیر بروی زد چنانکه آن تیر بلا از جوشن و بدنش گذشته سر پا بخون هزخ گشته
 بیرون افتادند و دشت و من کمان دیگر گرفته مقتدا تیر بر کرن زد و کرن نیز تیر بسیار
 او را فرو گرفت و تیری چند الماس فصل او را زده از پی آن یک تیر دیگر که حکم دشت
 جم داشت بر دشت و من انداخت و ساک از روی تیر دوستی آن تیر او را برید
 و کرن از چهار طرف بر ساک تیر باران کرده از پی آن بهفت تیر فولادی بر او
 بزود ساک تیری چند بر کرن زد و در میان این دو بهار و کارزاری گرفت که
 شنونده و بیننده را در بیم عظیم انداخت و مو بر اعضای خلایق بهخاست و
 درین وقت اسوسهتھامان دشت و من را دشمن گذار و دیده بروی دوید و گفت
 باش امی بر همین کش و بال اندوز که امروز از دست من زنده بر نریوی این
 بگفت و از کمال خشم دشت و من را که او مردانگی میداد بر تیر باران فرو پوشید
 و دشت و من چون میدانست که مرگ او بسلاح مقرر نشده است بخاطر جمع
 از روی سرعت بر اسوسهتھامان دوید و اسوسهتھامان از کمال خشم بروی او
 تباخت و هر دو مبارز را بجز دو دیدن یکدیگر خشم در طغیان آمد و درین حال

استخوان

اسوستانان با وی گفت زبون ترین با پخالان امروز ترا بک عدم میفرستم
 و امروز بجای آن و بال کع ترا از کشتن در و ناچایج فرو گرفته میبری اگر ارجن در
 میدان نگاهبانی تو بکند یا تو بگره نخچین قرار بدهی من در میدان بلاک و نا بود
 میسازم این سخن از من راست بوقوع آمده پذیردشت و من در جواب او گفت
 که جواب سخن ترا شمشیر من که سر پیرت را بریده است خواهد گفت چه هرگاه من
 پیرت در و ناچایج را در کارزار کشته باشم ترا چو ایتوانم کشت این بگفت و بگفت
 از روی خشم بر اسوستانان زد و او نیز خشمگین گشته چندان تیر بردشت من
 انداخت که چهار طرف هوا را فرو گرفت و از پس که تیری نهایت انداخت هوا
 تا ربیک کشته اطرافت مبارزان معرکه اصلا بنظر در نمی آمد و همین نوع دشت من
 نیز در حضور کرن اسوستانان را در زیر تیر بسیار فرو گرفت و کرن نیز تنها
 پانچالان و پانڈوان و سپران در دیدی و جدا من و ساک یا به زور
 کارزار به جا نگاهداشت چنانکه از چهار طرف خلافت حیران کارزار گشتند پس
 دشت و من کمان اسوستانان را برید و او کمان دیگر گرفته تیرهای ما کرد و
 بگیرفت و کمان و نیزه و گرز و علم و اسپان و مهابان و ارا پاش را برید و بگشت
 و در هم شکست و دشت و من شمشیر و سپر گرفته میخواست که از ارا به فرو و آید که
 او بردشت و من و دید درین حال سر بکوشش با ارجن گفت که بنگر که اسوستانان
 چگونه بردشت و من حمله نموده است چنان نظار میشود که او را خواهد کشت ای
 دشمن گمانا و را از دست اسوستانان دشمن خلاص کن که او مانند کسی که
 در دمان مرگ افتد در چنگ اسوستانان افتاده است سری کوشش این بگفت
 و ارا به ارجن را بجانب اسوستانان برانام و اسپانش کوهی از کمال سرعت در
 تک و دو هوا را خواهد خورد و پریده خواهد رفت در لمح با اسوستانان
 نزدیک رسید و او ایشان را متوجه خود دیده و او کوشش نردن و کشتن
 دشت و من نمود و ارجن چون دید که اسوستانان دشت و من او را کشتند

و او را به طرفی میکشد تیری چند بر او سوتحمامان چنین نزد که از بدنش آزاد
 گذشته مانند ماری که در سوراخ فرورود و در زمین فرورفتند اسوتحمامان ازان
 زخمی گشته دشت دمن را بگذاشت و بر ارا به خود سوار گشت بعد ازان کمان خود
 گرفته ارجن را به تیرهای الماس فعل بدوخت درین وقت سهد بود دشت دمن را
 بر ارا به خود سوار کرده از میدان بدر برد و ارجن خشک گشته تیری چند بر او سوتحمامان
 زد و او تیری چند بر بازو و سینه ارجن زد و ارجن از کمال خشم یک تیر فولادی کتبخ
 اسوتحمامان زد چنانکه بهوش گشته بر ارا به خود نشست در یک وقت کرن که با
 ارجن جنگ در زمین خواست نگاه مکرر بجانب وی کرده کمان بجی نام خود را
 حرکت داد و بهلبان اسوتحمامان او را بد حال دیده ارا به اش را از میدان
 کارزار بدر برد و پانچالان دشت دمن را خلاص گشته و اسوتحمامان را گزشت
 و خود را ظفر مندیافته نعره های شیرانه در گرفتند و ارجن اسوتحمامان را پانچال
 رسانیده با سری کرشن گفت که اکنون برس همگان برو سری کرشن ارا به
 با درختار تیز رو تر از اندیشه را بان طرف براند سنجی با و هر تراشت گفت که درین
 وقت سری کرشن بجانب جدب شتر نگاه کرده با ارجن گفت که این برادرت
 را که می بینی لشکر و هر تراشت بقصد کشتن بر سر اومی آید و بهادران پانچالان
 که از مستی جنگ فرو ذمی آیند از عقب جدب شتر یکبار اومی آیند و راج
 در وجود همین خود تیز با برادران خود و جمعیت و چشم لائق بر سر جدب شتر می آیند و
 این همه فیل و اسب و ارا به سواران و پیاد با نزد جدب شتر مانند عطا خوانان که
 پیش اهل کرم روند میروند و بنگر که بهیم و دشت دمن آن همه را بکارزار مصل داشته
 اند چنانکه دتیمان را که بطلب آب حیات می رفتند اندر آتش سر راه بر ایشان
 گرفتند اما چون لشکر یکباران است با وجود نگاهداشتن بهیم و دشت دمن آنها را
 در گیران مانند سیلاب شده که بدریای محیط طحی گرد گذشته بر سر جدب شتر میروند و
 و نعره های شیرانه میکشند و سفید مهر باران نواخته چنان بهیبت میروند که من گمان

میبیم که جدبشتر در دبان مرگ افتاده است دور جنگ در جودهن او را خیال میکنم
 که در اشکش مہوم میکنند و از شکوه فوج در جودهن یقین میکنم که جدبشتر از
 تیر با جان نمی برد و این شبیهایی تیر در جودهن را که تاب میتواند آورد و تیر کوه
 در جودهن واسوستانان و کمر پا چارج و کرن سجدیت که کوهها را شکان میکنند
 انیک به بین که جدبشتر را با وجود آنکه در قوت ممتاز است کرن روگردان ساخت
 آزی کرن که قوت پسران و هر تراشت دارد میتواند که جدبشتر را زبون سازد
 و مختش رساند اکنون کرن و مهارتھیان دیگر جدبشتر را آزار و محنت رسانند
 چه او بخت ریاضتی که میکند سخت و نزار است و بکارهای برهمنان و شل ایشان
 بیشتری پردازد و آئین جپتری را نمی تواند بجا آورد از بخت بخاطر مہر سده که
 اوتاب کارزار کرن نخواهد داشت و از معرکه جان بدر نخواهد برد و بهیم که می بینم
 که این همه نعره های شیرانه و جوش و خروش لشکر و تراشت را که طغر مندان
 میکنند می شنود و تحمل مینماید و کاری نمیتواند کرد و کرن سپاه و تراشت را
 می انگیزد و میگوید که جدبشتر را بزیند و مهارتھیان ایشان جدبشتر را بسلا حاک
 افسون خوانده که نام آنها سدوما کرن و اندر جبال و باسنت است فرو پوشید
 تعاقب نموده اند و بگر که جدبشتر آزار یافته برار به خود بخت و درین حال
 پانچالان و پانڈوان راجه جدبشتر را در عقاب محنت افتاده دیده بخت و بگیری
 بسرعت تمام در گرد او جمع آمده بایتاده اند و چون کرن عملش را بریده است
 بنظر در نمی آید و در حضور نکل و سهد پود شکنندی و دشت و من و بهیم و سامک
 و جمیع پانچالان و راجه چندیری با لشکرش کرن لشکر پانڈوان را زیر کوزیر بسیار
 مانند فیل که نلیو فرستان را پاپیال سازد و فوج فوج ارا به سواران و دیگر مهارتھیان
 سپاه خود به بین که چگونه فریاد کنان با طراف میگیرند کرن هر جا که سگردد و
 عملش را بانسانی کاچه فیل تماشا کن و بر آن بر لشکر پانڈوان و دیدن و
 بر سر بهیم نگر و فوج پانچالان را به بین که از پیش کرن مانند تیان از پیش

اندر میگردد و این که کرن همه پانڈوان را شلاق زده و مفرنگ گشته هر طرف
 نگاه میکند یقین من است که ترا نه وجودی درین که هر لحظه کمان خود را سے کشد
 طرف مندری خود مینماید تو کوئی اندرست که برو تیان طرف یافته و کوروان جان پاک
 او را مشاهده نموده فریاد میکنند و پانڈوان و پانچالان را ترس میدهد
 و کرن با کوروان میگویی که بروید و کاری بکنید که مردم پانڈوان زنده بدر
 نتوانند رفت که من نیز از عتب شامی آیم کرن این گفت و تیر اندازان
 از پی ایشان در آمد ای ارجن کرن را بنگاه که در زیر پتیر سفید چه زیبا می نماید
 تو کوئی گویی است که از بالای آن ماه طلوع کرده است و بجانب تو گویا چشم
 نگاه میکند و کمان را میکشد و تیری اندازد یقین من است که او بر تو خواهد آید
 ارجن کرن هنوزت را که به عکلت مشاهده نموده مانند پروانه که خود را به موج
 زند بر سر تومی آید و در جود من نیز بالشکر خود بجهت نگاهبانی او که تنها بودی
 لائق آنست که داد و کوشش داده در جود من را بالشکرش بکشی اگر سلطنت
 نیکنامی و فراغت میخواهی تو کرن که در قوت اصلا نفاشته اند و مشهور عالم
 و قومی که با یکدیگر کارزار خواهند نمود در جود من غالب جنگی ترا دیده از غایت
 خشم دست و پا کم خواهد کرد ای ارجن تو هیچ دلیل و گناه نداری و کرن نسبت تو
 به جود بیشتر بدی بسیار کرده است ترا باید که راتی نیکو زده تدبیر کار نمائی ای ارجن
 پانصد امان به سوار پنج هزار فیل رده هزار اسپ سوار و شصت هزار پیاده که
 همه سوار و پیاده با نگاهبانی یکدیگر میکنند بر سر تومی آیند تو قوت خود را بکرن
 بنامی و بروی بتاز ای ارجن کرن بر سر پانچالان میرود چرا که علمش او بود
 دشت و من می بنیم بخاطر چنان میرسد که او پانچالان را خواهد کشت و جاشیر را
 حیرت زنده است من این سخن را بجهت آن میگویی که تو خوشحال خواهی شد
 و اینکه بهیم با ساک و فوج سرخی و پانچالان برگشته است و لشکر کوروان را
 در شلاق گرفته فوج در جود من را به بین که از ضرب تیرهای بهیم چگونه گریخته

میرود و زمین معرکه را بنگر چه نوع خون آنخسته است بهیم را به بین که چگونه مانند
 ماری خشکین بر سر آن فوج میدود ای از جن این همه خیر با و علما و سیر قوای گوناگون
 را به بین که بریده میشود و اسپان و فیلان را زده می غلطاند و پانچالان را به بین
 که ارا به سواران کوروان را به تیر زده زده از ارا به بزیر می اندازند و بقوت بهیم اسپ
 و فیل و ارا به لشکر و هر تراشت را که از بهادران جدا مانده پایال میسازند و مردم
 لشکر و هر تراشت را می زنند و سرهای بهادران از تن جدا میشود و سپ فیل
 و ارا به سواران و سپاه با بزجاج می غلطند و لشکر در وجود بهین را میزنند و مردم را میسازند
 مانند نهسان که دریای گنگ را بشوراند و کراچاچ و کورن و دیگر بهادران جنگل را
 بجهت سر راه گرفتن بر پانچالان می آیند و مردم در وجود بهین را که از ضرب سلاحها
 بهیم زبون شده اند پانچالان و درشت دمن آنها را میزنند و چون پانچالان را
 کوروان زبون ساختند به بین که بهیم در فوج غنیم چگونه افتاده و آنها را میزنند
 و فیل سواران و ارا به سواران را به بین که از بهیم چه نوع ترسیده اند و فیلان را
 به بین که بفرس تیرهای فولادی بهیم چگونه مانند قلکهای کوه بزرگین افتند و
 بعضی فیلمان از ضرب تیرهای بهیم که سخته فوجهای خود را پایال میسازند ای
 ای از جن بهیم را به بین که ازین ظرف یا فتن با زیب و فر نمایا و نعرهای شیر
 بهیم را بشنود که هیچ کس را تاب شنیدن آن نیست دراجه بهیلان فیل سوار به
 سر راجه جد و شتر بانس در دست میزند مانند جسم که در دست باشد و میخواهد که
 راجه را بزند و انیک به بین که بهیم چگونه برود بازوی او را بریده و انیک آن ده تیر
 زده او را بسردنار رسانیده و اکنون بقصد فوج فیل سواران و گیری می آید و
 آنها بانسها و تیرهای اندازند و بهیم بیک تیر مفت فیل را میزند و می غلطاند و
 گاه بهر یک تیر فولادی ده فیل را میکشد و اکنون که بهیم در لشکر کوروان در آمده
 است اینهمه فریاد بهادران و آواز سازهای آنها بر طرف شده پست گشته است
 به بین که بهیم سیمین جبهه کوهی لشکر کوروان را نیست و نابود ساخته سنجی با و هر تراشت

گفت که ارجن این نوع کارپردازی بهمیم ما مشاهده نموده جمعی از بقیة السیف
 را مسافراہ فنا ساخت و آنها بسرگ لوک رفته همان اندر شدند و جمعی
 گریختہ با طراوت رفتند و نیز ارجن دیگر باوران کوردان را از سواران اسپ
 و فیل و ارابه و پیادہ را از دوان و کشتن برگرفت و هر تراشت با سنجی گفت که
 چون بهمیم و جدی شتر گشت و پانڈوان و سر سنجی همه لشکر بار و دزدیر تیر با فرو
 گز رفتند و برومی بگریزید نهادند فرزندان من چه تدبیر کردند سنجی گفت که کرن بهمیم
 را بان صلابت مشاهده نموده چشمانش از غصہ سرخ شد و بجانب بهمیم دویدہ
 بہ ترو و بسیار آن فوج را کہ از پیش بهمیم رو بگریزید نهادہ بودند برگردانید و بر
 سر پانڈوان تاخت نهاد تمعیان پانڈوان نیز برو بروی او شدہ تیر انداختن
 گرفتند بهمیم و شکندی و ساک و دشت دمن و جنبی و طائفہ بر مہر گشتگین
 گشتہ از چهار طرف بر سر لشکر تو دویدند و همان نوع سپاہ تو نیز رو برداشتہ بر
 مردم غنیمت تاخت و هجوم انواع سواران از دو طرف دریافتادن با یکدیگر
 موجب حیرت و تماشاچی حاضران گشت شکندی بر سر کرن و دشت دمن بر دستان
 و لشکر او و فکل بر سر بر کہ سید و جدی شتر بر سر خیر سین و سہد یو بر سر
 الوک و ساک بر سر شکن و بهمیم بر فرزندان و لشکر تو دویدند و ازین طرف
 اسو ستمحمان بر ارجن و کر پا چارج بر جدی با من و کرت بر با بر امتوجا دویدند
 و بهمیم سین تنها سر راہ جنگ بر زد و جو دهن و ساسر کوردان با لشکراشان گرفت
 و شکندی با کرن در افتادہ تیر بسیاری بروی انداخت و کرن از ان خشکین گشتہ
 سہ ترو میان دو برومی شکندی زد و ما و نو د تیر بر کرن زد و کرن بسہ تیر مہلک
 شکندی را بگشت و یک کہر علمش را برید و شکندی پیادہ شدہ تیزہ بر کرن
 انداخت و کرن آنرا بہ تیر و ر ہوا برید و نہ تیر بر شکندی زد و او این تیر نامی
 کرن را از خود رفع کردہ زخمی بدر رفت و کرن لشکر پانڈوان را پیش انداختہ ماند
 با و کہ پنپہ تداخی کردہ را بر اند و دشت دمن را چون د ساسن محنت بسیار ساند

باید

سه تیر بر سینه و ساسن زرد و او بیکه کوه بازوی چپ داشت و من زار خیم زرد
 داشت و من یک تیر بر روی انداخت و ساسن آنرا در هوا بسته تیر برید و از بی آن
 هفتده تیر بر سینه و بازوی داشت و من زرد و او بیک کوه بر من پیکان کمان دستان
 را برید چنانکه عمر یوز از نهاد و حاضران بر آمد و ساسن کمان دیگر گرفته تیر بر کمان شمشیر
 تیر بر روی سردا و در مبارزان لشکر رسیده و نوح ایسر از ان حال متعجب گشتند
 و داشت و من زیر تیر بامی و ساسن پنهان شد و پانچالان ارابه و فیل از سپاه
 سوار داشت و من را جویان گشته و ساسن را اگر گرفته اند و ایشان را با و ساسن
 و لشکرش کارزاری عظیم دست داد و آنجا بر کوه سین پنج تیر فولادی بر نکل زرد
 زردی آن سه تیر و دیگر زرد نکل تبسم کمان یک تیر فولادی بر سینه بر کوه سین بود و او
 هشت تیر بر نکل و پنج بروی زرد بعد از ان هر دو مبارز هزاران هزار تیر بر یکدیگر
 بر لشکر انداخت و نوح بر کوه سین رو بگریز نهاد و کوران اینحال را تماشا کرده
 که نیز بامی خود را بر گردانید و نکل دست از ان باز داشته بر کوروان دیگر تیر اندازان
 از پیش کرن بجانب دیگر رفت و بر کوه سین نیز دست از نکل باز داشته باز
 نجا مبنانی با میامی ارابه کرن پر دخت دیگر الوک که میهدی و با قناده بود
 اول او را به تیر بامی خود معطل ساخته هر چهار پد و بهلبان او را بکشت الوک
 پیاده گشته در میان نوح سو سوار رفت و آنجا ساک بیت تیر بر شکن زرد و بیک
 کوه عایش را برید شکن خشک گشته با تیری چند جوشن را بر بدن ساک بخت
 و عکمش را برید و ساک به تیری چند او را زده به تیر بهلبان نشاء اجمیر نشاء
 از روی تیز دستی اسپانش را بچهار تیر دیگر بکشت بعد از ان شکن از او خود
 بر جسته بر ارابه الوک رفت او او را از دست ساک نظامس ساخته بدر برد
 ساک بر نوح بپرت و دیده آنها را متفرق ساخت و بعضی از ان نوح مانند
 مرد را با سجا بنیتا و نوح جمعی که خیمه جان بدر بردند و آنجا در وجود من سردار
 جنگ بر بهیم گرفت و بهیم اسپان و بهلبان در وجود من را هلاک ساخته عکمش

بر یار و ارباب اش هم شکست و چون راجه در وجود من از پیش بهمیم بیک طرف
 بدر زفت لشکر در وجود من بر سر بهمیم دیده فریاد و غلغله بر آوردند و جگر من
 با کربا چایج در کار زاده بود تیری چند بر کربا چایج زده بیک تیر دیگر که انوش
 بر یار دیگر که چایج کمان دیگر گرفته تیر و غلغله را بر دیده بر زمین انداخت و
 بهلبان نش را مسافر راه قناساخت و جدا من ارا به خود را نیز زانده از میان
 کار زار بدر زفت و انوجا کت بر یار و در زیر تیر یاران فرو پوشید مانند باران که
 کوه را فرو پوشد و در میان این دو دلاور کار زاری در گرفت که من هرگز مثل
 آن ندیده بودم در نوبت کت بر یک تیر آنچنان رسیدند انوجا ز که او به پیش
 گشته بر ارا به خود نشست و بهلبان نش او را بد حال یافته از میدان بدر برد و چون
 فوج در وجود من بر سر بهمیم روی در ساسن و شکن با لشکر خود و فیل بسیار او را گرد گرفتند
 و تیر با بر راه و غیر آن زده او را محنت دادند بهمیم که در وجود من را در گردان ساخته
 بود درین وقت بر سر فوج فیلان تاخت و از روی خشم سلاح افسون بود تیرها را
 بر ایشان سردا و وزان تیر بی نهایت برآمده روی هوا را فرو گرفت و فیلان
 را زخمی ساخت و بهمیم فلی را گرفته بر فیل دیگر میزد مانند آنکه که بجز بر کوه
 بنزد آن فوج فیلان را مانند باد که امیر را پریشان سازد و متفرق ساخت و در خشم
 پیششهای مرصع میدان گریختن مانند بر برق میخوردند بسیاری از فیلان گریختند و
 بضر تیرهای شنه در زیر خاک هلاک افتادند و گفتمی گوهاست که بر زمین افتاد
 و از زمین بر بالی و جوا هر که بهادران فیل سوار پوشیده بودند بر حال افتاد
 گونی تاره با از آسمان افتاده میدان را زید داده بود و بعضی فیلمان است
 از زخم تیرهای بهمیم که خرطومهای آنها بریده شده و پشانیها با شکافته سر آسمی
 میگشتند و میگریختند و دست و بازوهای صندیل آلوده بهمیم در حرکت تیران را
 مانند اندر می نمود و از بهیبت آواز جاشنی کمان بهمیم فیلمان آب و سر گریختند
 بهمیم تنها دران کار زار مانند هوا و پودر آخیزان می نمود و سخی با و هر ترشت گفت

که در نوبت ارجم برابر با خود سوار با سر کمرش پیدا شد و از هیبت آمدن و
 و کارزار نمودن او اضطراب و فقره عظیم در لشکر نسبت افتاد مانند طوفان
 باد که دریای محیط را در طغیان آورد و چون ارجم دستبر عظیم نمود و در جوهر
 مردم خود را جدا کرده بروی جبهه لشکر متوجه لشکر کوروان شده بود سر راه
 بروی گرفت و هفتاد و سه تیر بهین پیکان بروی زد و جبهه لشکر خشکین گشته سی تیر
 بر در جوهر من زد و کوروان بقصد دستگیر ساختن جبهه لشکر هجوم آورده بروی
 تا ختنه زد که گرفتند و نوبت نکل و سهدیو و دشت و من با یک کوهنهی مردمان
 جنگ از آنجا بجهت نگاهبانی جبهه لشکر در رسیدند و بهیم نیز جبهه لشکر را با آن حال
 دیده بجهت نگاهبانی و محافظت او بشکفت و درین اثنا که نکل و غیر آن
 بهیم نگاهبانی را جبهه لشکر می آمدند کرن سر راه برایشان گرفته تیر باران کرد
 و اینها با آنکه تیر و بانس بسیار بروی می انداختند از کثرت تیرهای کرن که برایشان
 می بارید تاب نظر بجانب او نداشتند و با وجود این حال سهدیو فرصت یافته
 بهیمت تیر بر در جوهر من زد چنانکه خون از بدنش روان گشته مانند فیل مست که
 مستی از وی بچکد نمود و کرن در جوهر من را با آن حال دیده بر مردم جبهه لشکر دشت
 تیر انداختن گرفت چنانکه فوج جبهه لشکر تاب ضرب تیرهای کرن نیاورده رو بکشت
 نهادند و از تیر دستی کرن در بسیاری تیر انداختن پیکان تیر و دم بر سو فاره تیر اول
 می رسید و بعضی تیرها را پیکان بر پیکان رسیده در هوا آتشی ازان می افروخت
 و کثرت تیرهای کرن روی هوا را مانند طغ فزود گرفت و تمام مردم چهار طرف را
 کرن به تیرهای خود محتل داشته جبهه لشکر را از عظیم رسانید و در نوبت جبهه
 پنجاه تیر بر کرن زد و از طرفین شیبهای تیرها بر آمده هوا تا یک شد و جبهه
 و فوج او تیرهای الماس کردار و کوب با و شمشیر با و مسلهما لشکر کوروان را زد
 بهر جانبی که توجه میکرد متفرق و پریشان میگشتند و کرن در نوبت خشکین گشته
 تیرهای آهنین و غیر آن که پیکان آنها مانند طال بود بر جبهه لشکر زد و جبهه

یک صد تیرہ کرن زود کرن تبسم کنان سے کہیں پر سینہ جہد ہشتر زود خیال کنہ چال
 گشتہ بہ بیان را گفت کہ ار اے مرا از میدان بیرون بہ مردان لشکر کوروان بلکہ بیرون
 گفتند کہ راجہ جہد ہشتر را بگیرید در وقت ہزار و ہفتصد بہا در از کیلی و پانچالان
 سر راہ بر لشکر کوروان گرفتند و چون در میان این دو لشکر کا زاری جوانان
 در گرفت بہیم و در جو دہن با یکدیگر در افتادند سچی با دہتر اشت گفت کہ کرن
 از جہل آن ہزار و ہفتصد بہا در پانصد ہزار مسافر زود فنا ساخت و بہر انہا تاب
 زخم و ضرب کرن نیاورد و پناہ بہیم بگیر ختند و کرن لشکر پانڈوان را کہ در گرد
 جہد ہشتر سب آ رہ بودند متفرق و پراشیاکن ساختہ بر سر جہد ہشتر و دید و جہد ہشتر کہ
 نکل و سہد یو جیب راستہ او بودند و خیال داشتہ کہ بجائہ زود کرن سہ تیرہ
 بزود جہد ہشتر گشتہ سہ تیرہ سینہ کرن زود و بچار تیرہ سپان اور از زخمی ساخت
 بدو تیرہ گابان اور از بزود و در وقت نکل و سہد یو بر سر کرن و دیدند کہ مبادا راجہ
 را بزود ہر دو بر سر کرن تیرہ باران کرند و دہان نوع کرن ہر دو را بہ تیری چند
 اسپان جہد ہشتر را بزود و یک تیرہ مغز از سرش بنیداخت و اسپان نکل انیز گشتہ
 ار اے اش در ہم شکست و چون اسپان ار اے ہر دو ہر ابر گشتہ شد ہر اے سہد یو
 سوار شدند و درین وقت شل جہد ہشتر و نکل را با سخال دیدہ دلش برایشان
 بسوخت و با کرن گفت کہ اکنون با ارجن کارزار باید نمود چہ جہد ہشتر کہ سلاح
 تیرہ ہزار دستش بدر رفتہ با او کارزار نمودن سهل نیاید و چون با ارجن کارزار
 خواہی نمود موجب خندہ مردم خواہد شد کرن را این سخن ناخوش آمد و خشکای گشت
 جہد ہشتر و نکل و سہد یو را در زیر تیرہ فرو گرفت و تبسم کنان بہ تیرہ ہمی خود آہنوارا
 روگردان ساخت و درین وقت شل تبسم کردہ با کرن گفت کہ جہد ہشتر کہ رفتہ
 بر ار اے و گیری سوار شدہ است اور از زون از طریق مردی دورستہ اگر دست تو
 میرسد ارجن را زون انیک آواز سفید مہرہ ہمی سرکشین و ارجن و صدای چینی
 گمان آومی آید بشنود بہین کہ ارجن بہارتھیان لشکر شمارا زود زود سے آہد

جبهه من و امتو با از دو طرف او و سائک از عقب او است در پشت و من نیز بر طرف
 راست همراه او است و بهیم با وجود همین در افتاده است تو کاری بکن که راجه خود
 را از دست او خلاص سازی چه بهیم او را از بون ساخته است و در وجود همین تیر
 افتاده که آیا از دست بهیم خلاص خواهد شد یا نه ترا از زدن و کشتن راجه چه بیشتر
 و نکل چه حاصل تو راجه خود را خلاص ساز که این سخن شل شنیده در راجه در وجود
 را اگر فشار دیده بجهت نگاهبانی در وجود همین آن طرف نشانت و سهدی و نکل
 و چه بیشتر فرصت را غنیمت دانسته اسپان ارا به را تیز رانده شرمسار رفتن و
 راجه چه بیشتر بمنزل خود رسیده برخوا بگناه خود تکیه نموده پیکانها از بدن خود
 بدر آورده اما آن خلک که در سینه او بود بدتر رفت و با برادران خود گفت که
 جانیکه بهیم بکارزار در افتاده است شانیز آنجا بروید پس نکل برابر او و دیگر سوا
 گشته و سهدی هر دو در وان شدند سنجی با دهر تراشت گفت که اسوستحمان با
 فوجی عظیم به برابر جن آمد و ارجن اید با برجا معطل داشت و او خشک گشته ارجن
 و مرمی کشن که از زیر شیشه تیر با فرو گرفت و این معنی باعث حیرانی سائر کرد و آن
 شد پس ارجن سلاح افسون دیوتها را در کار کرد و اسوستحمان آنرا بسلاح
 باطل ساخت همین نوع هرگونه سلاح افسون دیوتها که ارجن در کار میکند و اسوستحمان
 یک یک را باطل و ضایع میساخت و با در کارزار سلاح افسون اسوستحمان را
 مانند چرم دهن کشاده میدیدیم و اسوستحمان از تیرهای بی نهایت اطراف
 هو را فرو پوشیده سه تیر مبارزوی راست سرکشین بزودترین در نیوقت ارجن
 اسپان اسوستحمان را بقتل رسانیده کارزاری نموده که دریا از خون روان
 کرد و کارزاری نمود که ارا به سواران از حیرت تیرهای ارجن هر جا سر اسیمه
 میگشتند و کار بجائی رسید که دلاوران قانون مقرری جنگ را از دست میساخت
 هر کس را که پیش می آمد با وی کارزاری می نمودند و ارجن کارزاری نمود
 که ارا بهما از سواران و بهایانان و اسپان خالی شدند و فیلیان و اسپان از

سواران جدا افتادند و از ضرب تیرهای ارجمند اربابها با سواران بقیه زدند و
 در میانها از گلولی اسپان گشته از اربابها جدا گشته بهر جانبی میگردیدند درین اثنا
 اسوتحمان باز متوجه کارزار ارجمند شده کمانها در حرکت آورد و بر ارجمند تیراندازی
 گرفت و یک تیرکاری بر سینه ارجمند زد و ارجمند زخمی گشته اسوتحمان را در زیر
 تیر باران فرو گرفت و کمانش را برید اسوتحمان چوبی بزرگ را که حکم بگردشت
 بر ارجمند انداخت و ارجمند آن چوب بزرگ را به تیری چند در هوا برید چنانکه چوب
 پرچ شده بزمین افتاد درینوقت اسوتحمان خشکین گشته تیری فسوج انداخت
 که آنرا اندر سترگونی انداخت و ارجمند نیز مثل آن تیر انداخته آنرا باطل ساخت
 و از پی آن تیرهای بیشمار اسوتحمان را فرو پوشید و از زخمی گشته تیر باران ارجمند
 از خود برقع کرد و صد تیر بر سری کرشن و سه تیر بر ارجمند زد و ارجمند صد تیر بر جانبی
 نرم و نازک اسوتحمان زد و بهلبانش را بیک کهر بر زمین بغلطانید اسوتحمان
 عنان اسپان خود گرفته سری کرشن و ارجمند را در زیر باران فرو گرفت و ازینجا
 مارا و جمیع مبارزان را تعجب حیرت دست داد که اسوتحمان هم عنان اسپانرا
 بدست گرفت و هم بارجمند کارزار را برداشت ارجمند تسنم نموده به تیری همین یکبار
 عنان اسپان او را برید و اسپان زخم تیر خورده و عنان بریده خود سرگشتند و
 روی بگریز نهادند چنانکه غریب از نهاد مردم لشکر تو برآمد و مردم پانڈوان فتح از
 جانب ارجمند دیده تیر اندازان از چهار طرف بر سر مردمان کوروان ریختند
 تعاقب نمودند و از پی هم لشکر وجود همین رامی زدند و در حضور مبارزان کوروان
 مثال شکن و کرن و فرزندان تو لشکر خود را می خود هستند نگاه دارند و ایستادند
 و از چهار طرف بهارندان لشکر میگردیدند و کرن هر چند میگفت با ایستید
 ایساون ندا شدند و پانڈوان لشکر را گریزان مشاهده نموده فریادها و
 نعرهها کردند جدا ازان در وجود همین از روی ملائمت با کرن گفت که پانڈوان لشکر
 مرا در حضور تو گریزان ساختند آنچه مناسب اینوقت بخاطر تو برسد آنچنان کن

از بسکه پانڈوان مردم افواج مارا نیزند بر لشکر ترا بیک میطلبند و نام تو میگینند
کرن تبسم نمود و باشل گفت که امر فر تو قوت بازوی مرا به بین طمانیر سلاح
افسون خوانده مرا تماشا کن زود باش و ارا به ام را بران کرن این بگفت و
کمان بجی نام خود را بدست گرفت بجانب مردمان لشکر در جود هین که میگینند
براند و سو کند و عهد در میان آورده و لاسامی آنها نمود و بقصد غنیمت بهار گو آتر
نام سلاح افسون پیر اتم اور کار کرد و ازان سلاح هزار و نه هزار و یک و کرور
تیر برد از کثرت هجوم آن تیرهای بشیاف افواج پانڈوان از نظر با پوشیده
گشتند و از حیرانی و تعجبی که پانڈوان و پانچالان را روی داد فریادهای
از ایشان برآمد از بس افتادن فیلان و اسپان و ارا بهای با سواران
و پیادها زمین میلرزید و تمام لشکر پانڈوان از هول آن حال زیر و زبر شد هر آینه
گشتند و کرن دران مانند آتش بی زور روشن مینمود و از ضرب شلاق کرن
پانچالان با مردم چندیری بر جا هر جا چنان بیوش گشته می افتادند که فیلان و
جنگل آتش زده میفتند و از لشکر پانڈوان فریادی عظیم مانند فریاد خلایق که در
زمان وقت ایشان بر خیزد بر میخواست و سایر حیوانات را از آن حال هولناک
ترسی و بی عظیم روی داد و از بسکه لشکر پانڈوان را محنت بسیار رسید نام سرکرش
دارجن رامی گرفتند و بجهت فریاد روی ایشان رامی طلبیدند در نوقت آچرن
آواز آنها شنیده با سرکرش گفت که تا شیر و کارگیری بهار گو آتر را تماشا کن گمان
من آنست که هیچکس این را باطل نتواند ساخت و کرن را بنگر که مانند جرم خلق را
بباد فنا برداده اکنون اسپان ارا به را بجانب او بران که او بر خطه بسوی من
نگاهی میکند و من میدانم که کرن از پیش من بدر نمیتواند رفت و کسی که زنده
است یک وقتی ظفری یابد و گاهی مغلوب غنیم میشود اما بعد از آنکه مرد از ظفر
غیر آن هیچ بهره ندارد و مرا دانکه کرن تا زنده است کاری از دست او بر نمی
آید اما چون من با او بکار زار درآمده او را خواهم کشت و دیگر او را از ظفر غیر آن

بهره نخواهد بود و سرکشش این سخن را شنیده مناسب آن حال با رجن جواب داد و گفت که کرن راجه جدیتر را بسیار محنت داده است و زخمی کرده تو اول برو راجه را به بین تا تسلی او شود بعد از آن که از اینجا برگردی کرن را خواهی گشت پس سری گزین و رجن بدیدن جدیتر روان گشتند تا درین میان کرن را از کارزار نمودن با دیگر پانڈوان ماندگی دست دهد و خود را دیدن جدیتر آسایش بیابد و این نیز از جمله ارادتهای سری بهگوان بود که درین باب کرد و سرکش رجن بجایمی که جدیتر بود رفته مردمان لشکر خود را دیدند و راجه جدیتر را نیافتند و رجن مبارزان پانڈوان را مشغول کارزار دیده هر یک رختسین آفرین گفت و کارها که پیش از آن کرده بودند بزبان آورده و کارزار را بگفت و چون جدیتر را ندید با اضطراب نزدیک بهم آمده پرسید که راجه کجاست حواله او چیست بهم گفتم که راجه جدیتر از تیرابی کرن زخمی گشته از اینجا رفته است عجب که زنده با ندر رجن با بهم گفتم که تو زود خود را پیش راجه برسان که او بمنزل خود رفته باشد راجه که در کارزار در ناچار با آنکه تیر بسیار از دست او خورد تا گشته شدن او حاضر بود و اصلا از جا نرفت اکنون که او از دست کرن محنت یافته و تاب نیاورده بر رفته است تا حال او چگونه بوده باشد تو زود برو و او را دریاب که من اینجا با دشمنان کارزار مینمایم بهم گفتم که لائق آنست که خبر راجه را تو گیری چه اگر من از میدان بیرون میروم مردم غنیمت خواهند گفت که گریخته میروند رجن گفت که سس مسکان اینجا صفت بسته ایستاده اند من تا اینها را نکشم از اینجا نمیتوانم رفت بهم گفتم که من قوت خود را میدانم و غنیمت خود را و سس مسکان را نیز میتوانم زبون ساخت و گشت رجن سخن بهم را شنیده با سرکشش گفت که میخواهم که جدیتر را به بنیم ارا به مرا از میان این فوج راندن با نظرت بر سجنی با و بر تراشت میگوید که سرکشش با بهم میگوید که این کارزار از تو تعجب نیست لائق آنی که همه این دشمنان را زبون سازی و پلاک کنی بعد از آن

سرمی‌گرفتن او را بکارزار دشمنان اشارت نموده اسپان ارا به ارجن با تیزرانه
 بمنزل راجه جده تهر رسید او را بر بستر تکیه نموده یافتند و هر دو از روی تعظیم و
 ادب دست بر پایی راجه نهاده معلوم نمودند که راجه بصحت و سلامت است و
 خوشحال گشته و راجه نیز از دیدن ایشان شادمان گشته خیال نمود که کرن را
 کشته و کار او تمام نموده آورده اند چنان بران از روی کمال خجی با سرمی‌گرفتن و
 ارجن گفت خوش آمدید و شادی بسیار با خود آورده‌اید مرا از دیدن شما خوشحالی
 بسیار بی نهایت روداده که زنده و سلامت آمدید بگویند که کرن را کشتید آن
 کرن که در کارزار حکم مارد و در بزرگترین سلاح شوران فرزند پرتوشت و نپاه
 لشکر کوردان است بر کوه سین نگاهبان ارا با دست و پر سرام سلاح‌های نسیون
 بوسی تعلیم داده است و از آن برکنند هیچکس گوی جنگ از روی نیتوانند بر دهمان
 بزرگترین بهادران است و همیشه پیش پیش لشکر و کشته افواج دشمنان است و
 همت او هر دو لشکر او را در وجود من و بداندیشی با مصروف و اندر با و پوتها و
 کارزار بروی غالب نتواند آمد و شکوه و تیز دستی او در کارزار مانند آتش و با و است
 و وقار و گرانباری او بجدت که عقل بیخ عاقلی بحقیقت کار و خیال او نیتوانند
 و دشمنان را بجای جمست زهی طالع و بخت من که شما اینچنین بهادری کشته
 و پلاک ساخته بخیر و خوبی مراجعت نمودید و من نیز از روی مردانگی با کرن کارزار نمودم
 اما چون او حکم جم دست سلک و دست و من و نقل و سددی و شکستی و سپر
 در پیدی و تمام با پچالان را زبون ساخته در حضور آنها علم مرا برید و مهلبان
 پیش و پس مرا بکشت و اسپان ارا به ام زده بغلطانید و نزدیک بمن شده سخنان
 درشت گفت و سبب حیات من وجود بهیم و مردانگی او شد زیاد ازین چه شرح
 و هم که طاقت پا و گردن آنحال ندارم آن کرن که سیزده سال مرا از بیم او خواب
 آرام نبود و از دشمنی او چون مرغ در دام گرفتار بر آتش غصه می‌طپیده‌ام و
 عمری درین آرزو گذرانیده که کی باشد که کرن کشته شود و شب و روز خواب

و بیداری هیچ جا را از کرن خالی ندیده ام و هر جا نظر کرده ام او را دیده ام و در
کارزار مهربانانی که از بیم او گرفته ام او را در بر روی خود یافته ام و او بهادریست که
هرگز در کارزار نگرخته است و او را ما به مراثی است اسپان را کشته مر از بون خود
ساخته بگذاشت چون کرن را بقدر با نیت رسانیده است از زندگی سلطنت
برانی من چه فائده است من در بیم با در و ناچار و کریا چارج کارزار نموده ام اما
این حال که کرن مرا پیش آورده که هیچکس نیاورده امی ارجن اکنون سلاطنت
خود را و چگونه کشتن کرن را با من بیان کن چه کرن در کارزار مانند اندر و در
چالاکي چون جم و در سلاحهای افسون مثل پیرام و مهارت می و در همه نوع
کارزار و انا و بزرگترین کمانداران و یگانه مردانست و در بر تراشت با تمام فرزندان
شرائط تعظیم و بزرگی او سجای می آورند بجهت آنکه او ترا بکشد با خود قرار داده بود
که مرگ تو در دست اوست او چگونه کشته شد و تو در حضور دسائس سزاتن او
مانند شیر که سر او را جدا سازد جدا ساختی و آن کرن که در میدان کارزار به طرف
وجبت و جوی تو میگشت و میگفت که هر کس ارجن را بمن بناید او را چندین بار
چیز از اسباب دنیا و می بدیم او اکنون از زخم تیرهای جان فرسای تو بر خاک پلان
افتاده باشد آن کرن که صاحب غرور بود و بجهت کشتن تو به جانبی شتابان
میگشت تو او را کشتی و بر مراد خاطر من کار کرده می آن کرن که در مجلس کوروان
از مستی غفلت و پندار و کارزار دائم از خود میگفت و مهبت بر دو تنخواه می وجود
می گماشت و باز می در جود من بود از زخم تیرهای تو بخون آغشته در خاک غلطید
باشد و آن و بال اندر که در مجلس کوروان و در اجهت تعریف در جود من میگردد و در
را میگفت که تو خیال پانڈوان را بگذارد که آنها نیست و نابود شده اند میگفت
که مرا برای کشتن سرکوشن و ارجن پیدا کرده اند تو او را کشتی و تو خیال مراد کارزار
که کوروان را با سرخی و با خیال دست داده بود و یافته کرن را کشتی و سر او را که
با حلقه های طلا در کمال روشنی و نورانی بود به تیرهای خود از تنش جدا کردی من

در وقت زخمی شدن خود از دست کرن آرزو کرده بودم که تو او را بکشتی تو آن مرد
 خاطر را بر آوردی آن کرن که در جود من با وجود او مارا وجود نمی نهاد و مارا در مجلس
 کوروان کنج بی من می گفت و بهیچم او را از ارباب سواران کسری شمرده و او بهیچم
 مقاربت کرده بود و این آتش من که از باد و غلی کرن و دیگران بلند شده فرو نشانی
 و بگو که او را چاک بزد کشتی آن کرن وقتی که شکن تمار از نامی برود و پدیدی را در مجلس
 آورد کشتن او امری عیب است او را چه نوع کشتی با من بگو من همیشه تصور میکردم
 که ارجن کرن راکشته نزد من خواهد آمد مانند پر هیت که تصور کشتن بر ترا سر از اند
 میکرد و سنجی با و هر تراشت گفت که ارجن سخنان جدی تر ترا شنیده در جواب گفت که
 من با سن سنگان کارزار نمیدوم و میکشتم درین اثنا اسوستانان تیرهای مار
 اندازان بناگاه آمده روی من شد و در همین اثنا فوجهای دیگر از دلاوران
 پیش آمده سر راه بر من گرفت من پانصد بهادر راکشته بر اسوستانان تیر
 و او مرا متوجه دیده مستعد شده مانند فیل که بر شیر بدود بر من دوید و جهت نگهبانی
 لشکر کوروان به تیرهای الماس کردار مرا در سر کشین رازخی ساخت هشت ارباب
 بر تیر را بر من خالی کرد و من همه آن تیرها را بردیم و از خود دفع کردم مانند باد
 که ابر بار ابر طون سازد و دیگر تیرهای بی نهایت افسون خوانده و غیر آن مانند
 باران برشکال فرورخت و از تیر دستی اسوستانان در تیر اندازی تیر گرفتن
 در قبضه نهادن و کمان کشیدن و کند و ادون او اصلا معلوم نمیشد و چهار
 طرف میگشت و کمانش چیر وار و در نظر می آمد بعد از آن پنج تیر بر سر کشین و پنج
 تیر بر من زد و من در یک مخله سی تیر بر پیشال بروی زدم و از زخمی کشتم
 مضطرب حال شد و بخون بیاخت در خیال کرن اسوستانان ابین حال لشکر
 رازخی و پریشان گشته دیده با پنجاه بهادر نامدار بر سرعت تمام دوید و من آن
 پنجاه بهادر راکشته دست از کارزار کرن باز داشته بقصد دیدن شما آمدم و
 پانچالان از آمدن کرن مانند کله گاوان که از بومی شیر خود را مستعد کرده اند

سازند بقیار گشتند و مردم بہ ہدک از دیدن کرن چنان اضطراب کشیدند کہ کسی از دیدن مرگ وہاں کشادہ منضرب گمرد و کرن ہفتصد اراہ سوار را از پانچالان و سرنجی و کیکی و پانڈوان مسافراہ فنا ساخت و من از ہیکس قتل آن ندیدم کہ جگہ کرن را تاب تو اند آورد لائق آنست کہ من بانگا ہبان عقب اراہ کہ ساگ و دشت و من باشند رنگا ہبان چپ و راست کہ جدا من اتوجا بودہ باشند ہر دم و با کرن کار از نام تو نیز من کارزار مرا کہ امر فرما کرن میکنم بیا و بہین و طائفہ بر بہدک کہ رو برو گشتہ اند ہانا کہ خود را در وہاں مرگ انداختہ چہ اوشش ہزار سوار را از ایشان بقتل آورد پس اگر کرن را کہ با برادران من کارزار میناید من امروز بزور بازوی خود کشتم آن وہاں کہ از شکستن عہد آدمی پیش می آید مرا پیش آید ای راجہ پسران نہ ہر تراشت در معرکہ کارزار بہیم را میخواہند فرو بند تو مرا رخصت کن و مہتی فرمای کہ من ہر دم آنها را بکشم بجز ہر تراشت کہ چون چشم از تختان راجہ معلوم نمود کہ کرن زندہ است از روی خستی کہ از آزار زخمها کرن داشت با جن گفت کہ من میدانم کہ فرج تو شکست یافته است و بانہابی ماس رسیدہ کہ تو کرن را ناکشتہ و بہیم را تنہا گذاشتہ گریختہ آمدہ تو لائق آن بودی کہ در وقتی کہ در شکم ما در قرار گرفتہ بودی ہمان طور ترا از شکم می انداخت کہ تو از کرن ترسیدہ بجال بہیم ناپرداختہ گریختہ تو آن سخنی کہ در رویت بن گفتہ بودی کہ من تنہا کرن را خواہم کشت بدروع بر آوردی کہ بہیم را تنہا گذاشتہ از ترس کرن گریختی اگر تو اول می گفتی کہ کشتن کرن را قوت در بازوی خود نمی بینم تا فکر دیگری کردم کہ مناسب حال می بود تو با ما قرار دادی کہ من کرن را خواہم کشت اگر آن بگردی و ما را در میان دشمنان فرو گذاشتی و ما بہمت سو مندگی خود ترا در کشتن کرن چیز بسیار آموختم آن ہمہ ضایع شد این بجال کسی مانند کہ تخم درختی میوہ دار را بکار برد و در آخر آن درخت بریندہ و چنانچہ صیاد پارہ گوشت را بہ پشت نہادہ بطلع آن ماہی را ہلاک سازد تو ہنچان طلع را

در دل انداخته ما را بکشتن و ادوی و مایین سیزده سال که در جنگها و غیر آن محبت
 بسر مردم امید واری آن بود که تو بزور بازویی خود کرد جنگ از غنیمت خواهی برد
 و ما را فتح و ظفر روی خواهد نمود تو خود ما را بد فرخ اندامی بد این بدان می نماید که سی
 با مید باران تخم در زمین اندازد از نا باریدن نا امیدش بد دست از آن بر شوی ای
 ارجن وقتی که تو هفت روزه شده بودی آوازی از غیب بدست ما درت رسیده بود
 که این پست در چالاکي برابر اندر خواهد بود همه بهادران دشمنان را خواست
 و افواج و یوتها را که در کماندوبن اندر دیگر خلق را نیز خواهد کشت در لایت مدر
 و کلنگ و کیلی را مسخر خود خواهد ساخت و از وی میگیس در کمانداری بهتر و بزرگتر
 نخواهد بود و میگیس بروی ظفر نخواهد بیافت و اگر خواهد همه خلافت را تابع خود سازد
 خواهد کرد و در جمیع هنر ممتاز خواهد شد و در دشمنی و فوریانی مانند ماه و در شبانی مثل
 باد و در حلم پابر جا چون کوه و در تحمل مانند زمین و در شکوه همچون نیز اعظم و در شگوه
 دنیاوی چون کبیر و در بهادری مثل اندر و در قوت بدنی مانند بشن خواهد شد
 ای کنتی چنانچه ادنی را بشن پیدا شد و دشمنان را نابود ساخت همچنان
 این پست دشمنان را نا چیز خواهد کرد و مردم خود را ظفر خواهد بخشید و دشمنان را
 زبون خواهد ساخت و خانواده خود را نگاهبانی خواهد کرد و آنچه بدین آواز بر کوه
 ست سرنگ شده بود در همیشه آن همه شنیده بودند و از آن همه چیز هیچ یک وجود
 نیامد معلوم شد که ویوتها نیز در نوع میگفته اند و همین نوع سخنان را که بیشتر آن در
 باب تو شنیده تعظیم قومی نمودیم و حرمت تو میداشتیم و از دست تو در جنگ
 در وجود من هیچ بر نیامد من نمیدانستم که تو از کرن خواهی رسید و این ارا به
 که بسکه با ساخته است و پاهای آن اصلا آواز نمیکند و بر علمش منور است
 و بهلبان آن سرکشین تو بران سوار بوده و کمان گاند تو که بزور درخت
 تارست و در دست و شمشیر بر کف چو از پیش کرن که بختی آمده اکنون تو
 این کمان را با سرکشین بده و تو بهلبان باش تا سرکشین با کرن کج زار

نماید و او را بکشید چون تو از سر نیز کرن را که بوضع هولناک در معرکه کارزار میگرد
 ناکستی کمان خود را بدگره با دوری که از تو غالب تر بوده باشد بده و ما که بدست
 تو بدین حال رسیده از فرزندان و زنان جدا افتاد ایم در راحت از با طرف
 شده سلطنت از دست رفته بدینج اقناویم شاید که چون کمان تو بدگره بدگره بچین
 از با بر طرف شود باز با آنچه از روی دست برسم ای بی عقل فردر حالت بیخ ما باکی از
 از شکم ما دوری افتاوی یا ادا ما در شکم او قرار نگیرد حتی ترا بهتر بود اما اینکه در کارزار
 از میدان گریختی بسیار بدست بنجی با دهر تراشت گفت که چون جدی شتر امر بنج
 با از جن گفت از جن شمشیر بقتد کشتن وی گرفت و در دستم شد سر کیشین اینحال
 را در یافته با وی گفت که این چه خیال است که کرده و این شمشیر را بدست گرفته
 من خود اینجاکسی را نمی بینم که بروی کار فرمائی و جنگ نمائی مردم دهر تراشت را
 آنجا بهم فرموی برو تو بدین جدی شتر آمده بودی و او را بنج و خوبی دیدی ترا
 در نیوقت که خوشحالی با ایستی کرد این همه شتر و غصه چه است و این شمشیر
 بزرگ از روی شتابی بدست گرفته من مبرکیت با من بگید که در چه خیالی در حال
 چیست از جن بجانب جدی شتر نگاه کنان که اندراری نفس زمان در جواب
 سری کیشین گفت که کسی که با من بگوید یکمان گانند یونو بدگره قرار داد
 من بنیان است که من او را بکشم در راه در حضور تو این سخن بمن گفت من حمل
 این سخن نمیتوانم آوردی علاج را چه را میکشتم تا فرار او من که چنان است که من
 او را بکشم درست شود و بدست شمشیر گرفته من برای انیست تا را چه را
 بکشم تا از از خاطر بدرد و در اکنون تو درین باب چه صلاح میدی که تو بر آینه
 گو گذشته اطلاع داری در نگاه میان خلافتی و تو هر چه فرمائی بنیان کنم سری کیشین
 گفت لغت بر تو با دمی از جن که گو یا تو هرگز خدمت بزرگان نکرده این گو
 بدست است که تو اینچنین خشم میکنی کسیکه در نیکوهای فرق تو اند او اینچنین کار
 نمیکند کسی که کارهای نا که دنی را بی ملاحظه و بی تامل بکند و کارهای گردنی را نکند و

سفله ذر بون ترین مردم است تو تحقیقاته و انامایانی که احکام مبدی را با کمال
تفصیل دانسته اند اصلانند کسی که حقیقت نیکوکاری را از روی گردون ناکرین
ندانند و مشطرب و مسلک است و توازین قبیلی ای ارجن کار بی کردنی ناکرین
را بی علم دانستن بسیار دشوار است و چون تو نیا موخته و نمیدانی و توازین مبدی انشی
خود خیال میکنی که نجان فطرت در هم میکنم و وبال کشتن جاندار را نمیدانی و در زیر
من هیچ نیکوکاری برابر ناکشتن جانداران نیست اگر قرار داد و قول و عهد شکنی
بدونخ براید گو برای اما کشتن جاندار اصل را نیست پس ترا کشتن برادر کلان
که راجه و صاحب در هم و نیکو کاریست خیال کردن خطای منکاست مثل خیالات
نادانان سفله ذر بون شرت ای ارجن کسی که کارزار بکند یا سلاح نداشته باشد یا
روی از کارزار گردانده باشد یا نه برت یافته میرفته باشد یا پناه آورده باشد
یا دست بهم آورده امان خواهد یا غافل باشد این چنین مردم را نشا کشتن
و این همه ادعوات و احوال درین استا و تو یعنی جد مشطرب است و آنچه تو
با خاطر خود قرار داده و عهد کرده از روی نادانی است و از بیدانستی خود مرکب
این وبال میشود طریق سلوک نیکوکاری و دانستن آن بسیار دقیق و باکی
است تو آنرا ندانسته چگونه استا و خود را میکشی اکنون ضرور شد که حقیقت
نیکوکاری را که بسکیم و جد مشطرب و بدتر و کفنی مادرت با تو بگویند میان کم نشنود
نیکو بینی پیش راست گفتن نیکوست و جانی باشد که دروغ گفتن مانند است
باشد و آن در هیچ جا تواند بود اول جانی که که خدائی کسی بوده باشد بحجت بر آمد
کار او دروغ گفتن رو است و دم بازن خود در وقت صحبت و دشمن سوم بحجت
خلاصی کسی که او را میخواهند بکشند چهارم در وقت تاراج شدن شخصی بحجت مدد
و شفقت نمودن بر حال وی پنجم بحجت مدد حال و برآمد کار بر بهمان دروغ گفتن
مانند راست گفتن است پس داننده و هم و نیکوکاری کسی است که دروغ گفتن
را تمیز کند و هر که رام را بجل آن کار فرماید و اگر شخصی از مردم با کار عقل خود را کا

فرماید و در کار تمیز کند هیچ عجب نیست که از ثواب عظیم باید چنانکه ملاک از کشتن
 نابینائی ثواب عظیم یافت و اگر نادانی در مقام کردن نیکوکاری باشد عقل
 او را قوت تمیز در کارها نیاورد و در وبال می افتد چنانکه کوشک بر همین که در
 کنار دریا وطن گرفته بود در وبال افتاد و چون با سری کیش گفت که قصه
 ملاک و آن نابینا و حکایت کوشک در ریایا با سن تفصیل بیان کن سر کیش
 گفت که در زمان قدیم ملاک نام صیادی بود که بجهت قوت فرزندان و عیال
 ما در و پدر و متعلقان خود از برای هوس شکار یا از روی نفس خود جانوران
 را صید میکرد و همیشه بروش سلوک و آئین خود عمل مینمود و راست میگفت
 اصلا خشم نگیرد اتفاقاً وقتی این ملاک بجهت شکار بر آید بود هر چند گشت
 هیچ جانوری نیافت ایما ناظرش بر نابینائی که سامعه او کار بنیائی میکرد و
 آب خوردن مشغول بود اما او را بگشت در همان محله کلهما از آسمان بر ک
 باریدن گرفت و او پسر را بفرستد سرایان در محله آنجا حاضر گشته ملاک را بهشت
 بروند و سبب نابینا شدن او آن بود که او به نیت نابود و ملاک خان
 جمیع خلایق عبادت و ریاضتی عظیم سجا آورده نزد پاره فرشته التماس این حاجت
 نمود بر حاجت او را او ساخت اما او را نابینا کرد که با من وسیله بعضی از
 خلایق از کشتن او در مان باشند و این ملاک با وجود آنکه آن نابینا را بگشت
 بهشت رفت ای ارجمت حال و بهرم و نیکوکاری اینچنین است و در ریاضت آن
 مشکل دیگری کوشک نام بر منبری بود بسیار متراض اما از علوم عاری بود او
 در نزدیکی دیهی که قریب بجائی بود که دوسه دریا بهم رسیده بودند بعبادت و
 ریاضت اشتغال مینمود و با خود عهد نموده بود که هرگز دروغ نگوید و در میان
 خلق نیز راست گوئی مشهور شده بود وقتی جامعه از بیم زردان را نگران گریخته
 در جنگلی که نزدیک مقام این بر همین بود در آنجا پنهان شدند و در آن زمان
 از عقب در پی آنها رسیده از آن بر همین پرسیدند که این مردم که باین راه

۲۰۲

آمده اند بجا رفتند که شک گفت که آن جامعه درین جنگل در آمده اند را نهان
از پی در آمده همه آنها را بقتل آوردند و این راست گفتن که شک را خوب
رفتن بدو رخ شده بدو رخ رفت چه حقیقت نیکو کاری را در نیامته خیال کرده است
گفتن در همه جا نیکو بوده است و همان سبب و بال او گشت ای ارجن کسی که
علم بخواند و نشنیده باشد نادان و حقیقت نیکو ناشناس باشد و بزرگان را
ناپرسیده کاری بکنند و در شک افتاده در وبال عظیم می افتد ای ارجن
تو نیز در وادی دهرم در وبال خواهی افتاد چه دریا نمتن دهرم و تمیز نمودن آن
مشکل است و آن را جز بقیاس درست نتوان یافت و مردم چنان میگویند
که دهرم از بید توان دانست و این چنین است مرادین سخن هیچ شبهه نیست
اما هر چه در بید است همه نتوان کرد و همه دهرم با را از بید نتوان دریافت
حقیقت دهرم آنست که متفلسفان بانی خلق باشند و در کشتن نگاهبانی خلق
نیست و حال آنکه کشتن در بید گفته اند پس دهرم چنانست که از آن کشتن
نرسد و هیچ جا نداری را نکشد دهرم از آنجا پیدا میشود که مردم غمخیز را نصیحت کنند
تا خون نکنند و صاحب نیکو کاری و دهرم کسانی اند که حکم تمیز عقل و قیاس است
عمل کنند و کسی که بقیاس عقل درست میخواهد که نیکو کاری بکند اگر بی آنکه جاندا می
را بکشد تواند همان نوع نیکو کاری بجا آورد باید که بکشتن اقدام نماید اگر شخصی کمیت
خلاصی یافتن دروغ بگوید او را بهترین بزرگان در باب راست که دروغ نپندین نغمه
کرده اند پس کسی که برای بر آمدن کار کسی از روش نیک خود بر آمده مرتکب امری که
بظاهر بدست شود نتیجه بدی آن عمل با و نرسد بلکه جزای خیر باید بشمارد و خلاصی کسی
از کشتن و در باب که خدائی شخصی اگر دروغ گوید قرار داد و دانند که حقیقت دهرم
آنست که در آن دروغ و بال هیچ نیست و اگر کسی را با دزدان کار و حامله روی می برد
و بسوگند خوردن از دست آنها خلاصی می یابد در آن سوگند نیز هیچ وبال آنست
بلکه آن قسم دروغ عین راست است و اگر چه زودار باشد و تواند که بزرگواران از دست

آن زمان خلاص شویم دروغ خلاص شود زیرا که دادن زیر شمال آن مردم عطا کننده
 موجب وبال عظیم مشبود پس کسی که بحجت دهرم دروغ بگوید نتیجه دروغ اصلاح بودی
 نیرسد ای ارجن من برای تشبیل و بحجت سوومندی تو این سخنان را با تو بیان کردم
 تا بقیاس درست و عقل کامل در آن تمیز نمائی اکنون تو بگوئی که کشتن چند شتر
 ترارواست ارجن با سری کوشن گفت که تو کامل عقل و دانائی هر چه با با خواهی
 گفت متحصن فوائد بسیار خواهد بود تو مارا پدرو ماوری و نگاهبان و پناه مانی
 و در هر سه علم هیچ چیزی نیست که بر تو پوشیده باشد از نیجاست که تو حقیقت دهرم
 را چنانچه هست میدانی کشتن جدی شتر روانیت اما علاج آن قرار داد و عهد
 چیست هر چند تو آنرا میدانی باز با تو میگویم که من عهد کرده ام که هر که با من بگوید
 که کمان گاندو خود را بدگیری که از تو پر زور ترست بده من او را بکشم و قول و عهد میم
 آنکه هر که او را پر خوار بگوید او را بکشد ما دو برادر این عهد کرده ایم در آنچه چند شتر و خصوصاً
 شما این سخن بمن مگر گفت که کمان خود را بدگیری بده اگر من او را میکشتم هم در کج
 هلاک میشوم من همین که کشتن را جبراً بخاطر گذرانیده ام و بال مرا فرود گرفته است
 و قوت من رفته و عقل من نقصان پذیرفته امی کامل عقل بزرگترین نشود این
 حقیقت دهرم نبوی که جدی شتر و من هر دو زنده باقیم آنچه آنچنان را فی زین سر کوشن
 گفت ای ارجن جدی شتر در کارزار مانده گشت و کوفت و زخم تر بلای را ما
 کردار بوی رسیده و از بسکه آزار بسیار کشید خشکیم گشته با تو این سخن ناگفتنی گفته
 است و دیگر دعای او ازین سخن آنست که تو خشکیم گشته کرن را بکشی چه جدی شتر
 میداند که غیر از تو هیچکس کرن را نمیتواند کشت پس ناچار این قسم سخنان
 خشم آگین با تو گفت تا تو همگی همت خود را کار فرموده او را بقتل رسانی و کار
 اگر همیشه کشتن و زدن است و هیچکس تاب حمله او ندارد او را فرود را چه جدی شتر
 او را که وظف خود داشته و بخاطر قرار داده که اگر او فرود او کشته شد در حقیقت همه
 کوروان کشته شدند پس بنا برین مقدمات کشتن را چه جدی شتر روانی باشد

تو عهد خود درست ساز بچیزی که بگفتن آن تو گویا او را کشته باشی و آن آنست
 که شخصی که واجب التعظیم است حیات او اوقتی میسرست که اغزاز و اکرام او
 بحال خودست و سرگناه از مرتبه غرت بنیتاد همانا که مرده است و راجه بیشتر را
 تو و بهیم و برادران و دیگر و بزرگان و راجهها همیشه حرمت داشته اند و شراط تعظیم
 بجا آورده اکنون تو او را که اتا اولی نعمت تست بچ بگوئی همین قدر جویری از تو
 نسبت با و واقع شود عهد تو درست خواهد شد و موافق این معنی آنکه او را تهرین
 بید یافته گفته است که کسی که حرمت داشتن او واجب بوده باشد نسبت
 با و لفظی بی ادبانه گفته شود همانا که او را کشته باشد پس من آنچه با تو گفته
 بر راجه بیشتر بگوئی که او خود را از دست تو کشته خواهد پنداشت بعد از آن
 تو در پامی او افتاده بسختان ملامت خاطر او را بدست آر که او نیز از تو به بخوابد
 برو و غبار این بی ادبی تو بمقتضای شفقت بر او روی از خاطرش بدر
 خواهد رفت و بحقیقت در هر رسیده اصلا اثری از آن بخاطرش نخواهد ماند
 و تو از شکستن عهد و بدرونغ بر آمدن آن و کشتن بر او زخمی رست سعی
 بکن و کرن را بکش سنجی با و هر تراشت گفت که چون سر کشیدن این مقدمات
 با رجن بیان کرد در جن تخمین نموده مرئی که هرگز نسبت بجد بیشتر خیال نگردد
 بوده گفت ای راجه تو این سخن با من گویی چه تو از میدان کار از یک گروه دور
 می باشی بهیم را سزاوارست که این سخن با من تواند گفت چرا که او همیشه با
 بهادران نامدار و در کارزارست و دشمنان و راجه های بزرگ و زهار تهمیان و
 فیل سواران میزند و کشته و اکنون زیاده از هزار فیل سوار جنگ آزار را
 بقتل آورده است و فریاد های دلیرانه میکند و از کامو جان مواری
 در هزار مرد جنگی پاکشته است مانند شیری که در میان صحرا را بکشد و دیگر او
 از آرایه خود بر حبه ارا به و سپ و فیل سواران را بضر بگزینا بود و ملاک میازد
 و بسیاری از دشمنان را بپا و دستهای خود میکشد و او تنها در لشکر و هزار است

در آمدہ غوطہ خورده داد کاشا کشتی میدید اورا گنجایش باشد کہ ازین قسم
 حرفی با من بگوید و دیگر بهیم مردم کلنگ وانگ دسک ونکها و مردم مکہ کہ بزنیکیا
 مست ابرشمال سوار اند میکشد و ششہ تیر با سیکہ حکم باران دارد و شمنان را خود سر
 میدید و ہشت صد فیل سوار کشتہ است اورا سزوکہ با من این چنین حرفی بگوید
 راجہ قوت بر منان در زبان ایشانست و قوت چتر پان در دست و بازوی
 ایشان و زور تو در سخن کہ در دست تو بسیار نامہرانی کہ بانکہ زور و قوت مرا
 میدانی و من و در و لٹخواہی و سود مند می تو خود را و فرزند ان و عیال خود را خدا
 میتوانم کرد و تو بسنخان تیر نشان خود مرا در آثار دراری و من ہرگز از تو را حتی
 ندیدہ ام تو بر بستر راحت با در و پدی بہم نشستہ باومی میگفتی کہ من برای خاطر تو
 ہزار تہیان بزرگ را خواہم کشت و تو از بسکہ بدگان و بی مہری مارا از تو را حتی
 نمیرسد و بہیکم کہ بر قول و عہد ثابت قدم بودا و سبب مرگ خود را بتو باز نمود
 محافظت شکنندگی می نمودم تا او بہیکم را قتل توانست رسانید و مردم اصلا
 نیخواستند کہ تو سلطنت کنی زیرا کہ ترا قمار باز میدانند و تو با این حال کہ مرگ
 کار با می ناشایت شدہ بہر کاری ما ہمہ میخواہی کہ ہر دشمنان ظفر یابی و ہر چند
 سہدی از روی دانش و بال و ناخوشیہای قمار را بتویان نمودہ از بازی ترا
 منع میکرد تو ناشنیہ کردہ دست از ان کار بزبون طبعان بازداشتی و ما ہمہ بہ
 آن عمل رشت تو بدفرخ رفیقم و از شومی قمار بازی تو روی رجت ندیدیم خود بخوان
 و بال اندوزی و با ما اینچنین سخنان درشت نامناسب میگویی این از خوبی عمل
 رشت تست کہ ما در و بال افتادیم و افواج کوروان را دست و پا از بدنہا جدا شدہ
 بر خاک ہلاک غلطیدہ اند و می نالند مردمان لشکر ہر چہا طرف کشتہ گشتند و
 بہادران ما و غنیمت خچہ باستی کرد و کردند و سبب قمار بازی تو سلطنت نابود
 و این مجرم مردم ہلاک شدند اسی کہ سخت بی طالع تو بسنخان حیلہ کردار ما پیش
 ازین آزار دہہ و در خشم میا برنجی باو ہر تراشت گفت کہ چون از جن لہ من قسم

سخنان

سخنان درشت نالائق نسبت بی‌شماره گفت مانند کسی که از راه دور افتد در
 ورطه پیشانی افتاد و از بس محققه و ندامت که از آن حالتش پدید آید است
 بشمیره خود کرده که از غلامت بر آورد و درین حال سری کردنش با وی گفت که این
 تیغ آسمان گویا چو بر می آری قصد خود با من بگو تا من مدعای ترا بسامم که
 از روی دره با وی گفت که من میخواهم خود را بکشم و این بدن خود را نابود کنم
 که چو بقوت این بدن مغرور شده سخنان نالائق بر اوجه بد بیشتر گفتم سر کردنش
 گفت که تو اگر صحبت ربانی که از گفتن آن سخنان ناسزا تیر رسیده خود را میکشی
 مکش که هیچ کس از بزرگان این کار نکرده است و اگر قصد کشتن بد بیشتر که بر او
 کلان تو و نیکو کار است کرده ترا هیچ کس نیک کار نخواهد گفت بلکه به وبال اندر می
 عظیم شهره خواهی شد و اگر تو این کار خواهی کرد هیچ جوابی درین کار در می آید
 درین دهرم و نیکو کاری و شعارت چه آن بسیار باریک است و در انایان آنچه درین باب
 گفته اند من با تو میگویم و آن اینست که اگر تو خود را میکشی بد فروخ میروی و اگر
 بر او را بکشی نیز بد فروخ میروی پس علاج آنست که خود را بتائی که هر کس زبان بد
 خود کشاد همانا که خود را کشت و هلاک ساخت از جن قبول نمود و دست از شمیره با
 داشت و کمان خود را کشیده و روی بر اوجه بد بیشتر آورده که امی را جرم و زخمی از
 مها و دیو هیچ کس مثل من نکند از نیست و آن یگانه مرا درین فن ستایش نموده است
 قدرت من درین فن سجده است که در یک لحظه تمام عالم را بکشم و من اطراف عالم را
 با صاحبان آن مسخر کرده بودم و هر چه را جسد را بنوعیکه تمام اهل جگ را ضعیف
 و خوشحال شدند من با تمام رسانیدم و مجلس جامی مجلس داشتند تو از شکوه
 من در رنگ دیوتها شد و بر من باین حالت که اینچنین کمان و تیر دارم و بر ابر
 خود سوار باشم هیچ کس از دشمنان نمیتواند غالب آمد و روان چهار طرف عالم را من نابود
 ساختم و سن سفیکان را تمام من هلاک کردم و معدوم می از آنها مانده اند
 و از علاج که بر آن که حکم دتیمان داشتند من زود آم که بزحاک هلاک غلطیده اند

هر کس در هر سلاح که ما هست اورا بهمان سلاح میزنم و از آنست که مریه سا خاک
 و فضا ساختم از جن این سخنان گفت و بعد از آن رو بکوشش آمد آورده گفت که اکنون
 برین اریا به ظفر کجش سوار گشته با من روان شو که امر فرمایا و درین بی خودی
 و بیاد در کرن امامن عهد میکنم بجهت و دولتخواهی راجه جده شتر تا کرن را نه گشتم
 جیش از تن دور کنم سنجی با و تیرا شت گفت که بعد ازین از جن سلاحا را
 از خود دور کرده و از راه ادب برپا ایستاده شرمسار سا با جده شتر گفت که آنچه گفتم
 از من دور گذران و حقیقت این ماجرا در وقتش بر تو ظاهر خواهد شد پس ازین
 راجه جده شتر را راضی ساخته پای راجه گرفت و باز گفت که دین کار یعنی کشتن
 را بوقوع آمده انکار اکنون من میروم که بهیم را خلاص سازم و کرن را بکشم که من
 زندگانی خود بجهت خدمتگاری و دولتخواهی تو میبخوام بعد از آن جده شتر که آن همه
 سخنان ناملائم از ارجین شنیده بود از روی عذرخواهی در جواب او گفت که ازین
 کاری بوقوع آمده که شاه همه آزار کشیدید اکنون من که اخگر سوزانم بجهت سوختن
 خانواده و زبون ترین مردم در بال اندوزم و مرکب کارهای بد و نادان و کابل
 ترساکم و ادب و قاعده بزرگان نگاه نداشته ام و درشت و نامدارم سوار از تن
 جدا کنم و الامراسر بخواده که بجنگی بروم تا تو در راحت باشی و بهیم که برادرتان
 و منرا و سلطنت است سلطنت بکند که ما مردم در غم و تلک رانی نیستیم و دیگران که تاب
 شنیدن این نوع سخنان نمانند از من زندگانی باین حال بچکاری آید جده شتر
 این سخنان گفته فی الفور برخاست و بجانب جنگل روان شد و در همین اثنا
 سر بکوشش توغیم جده شتر سجا آورده سر برپایش نهاده گفت که ای راجه ترا معلوم است
 که ارجین که در عهد و پیمان او همیشه درستی است در باب کمان گانڈیو خود چگونه
 عهد کرده است که هر کس با وی بگوید که کمانڈیو کبسی برده او را بکشد و این سخن با وی
 گفنی و او بجهت درست ساختن پیمان خود با تو این سخنان گفت چه بی ادبی کردی
 نسبت با شاه و بزرگان خود حکم کشتن دارد ترا آن لایع است که تحمل کنی و این حال

از ما در گذرانی که در پناه تو در آمدم و از تو در خود است انیمنی میکنیم و تو یقین بدانی
 که کرن و بال اندوز از فرگشته شد و زمین خون او را خواهد آشامید هر کس
 که تو خواهی بکشی او البته کشته میشود چون سری کرشن این سخنان گفت راجه
 جد مشتر سری کرشن را از پای خود جدا کرده بر پشت او دستها سپرد و او را بوی
 گفت که آنچه تو گفتی قبول کردم و هر چه نسبت بمن واقع شد تحمل آوردم تو مرا
 آشتی دادی و از محنت ما و دشواریها خلاص کردی و داد و ندادان کوتاه اندیش
 تو خود مثل صاحبی و بکارگاری تو ازین دریای اندوه گذشته ایم و ما که بر کشتی عقل
 صائب تو ما با جمیع وزرا و درگلا و برادران و خویشان از محیط بیکران نعم و محنت
 عبور نمودیم سخی با دهر تراشت گفت که چون سری کرشن جد مشتر را از قصد جنگل
 باز آورد درین حال ارجن را در رعایت اندوهناکی مانند گناهکاری دیده بستم نمود
 با وی گفت که ای ارجن تو هر گاه بگفتن این سخنان باین حال رسیدی اگر سر
 جد مشتر را می بریدی چه حال میداشتی اکنون بدان که نیکو کاری بی مدد و ایاری
 نماند و ان در یافت و تو از نیجت در تارکی نادانی افتاده بودی و از کشتن مشتر
 که برادر گلان تست و در دوزخ می افتادی اکنون رای من برین است که کاری
 بکنی که راجه جد مشتر از تو خوشحال بشود و چون دانیم که راجه از تو خوشحال و راضی
 شد ما هر دو بقصد کارزار نمودن بر سر کرن برویم ای ارجن امروز به تیر بازی ای
 فعل کرن را بقتل آورده محبت خود در دل راجه جد مشتر محکم کن و اگر تو این
 کار کردی گویا که همه کارهای خود را هست ساختی سخی میگوید که چون سر کرشن
 این سخنان با رجن گفت او پیش دو دیده سر بر قدم راجه جد مشتر نهاد و مکرر گفت
 که از من در گذران و راضی شو جد مشتر سر ارجن را بر داشته او را در بغل گرفت
 و از فرط محبت گریست و یادت مدید هر دو برادر گریسته اساس محبت و برادری را
 محکم ساختند و هر یک دست در وی خود را شستن آغاز کردند بعد از آن راجه
 جد مشتر پیشانی ارجن را بوی کرد و از روی دوستی با وی گفت که ای ارجن

در حضور تمام لشکر کرن جویشن و علم و کمان و نیزه مارا در عین تزد و تیر اندازی بر پیش
 و اسپان مرا بکشت و الحال آن کار پر دازی و محنت خود را بخاطر آورده از زندگی
 بیزار میشوم اگر تو امر فرود کارزار را در نکشی من ترک جان خود نخواهم کرد که دیگر تخمین
 زندگانی بچه کاری آید ارجن گفت ای راجه من بر راستی خود و عنایت تو و جان
 میم و نکل و سہار یو قسم میخورم کہ امر فرود کارزار را در بکشم و اگر او را نکشم سلاح را
 برداشته سوگند میخورم کہ خود را بکشم ارجن این سخن با راجہ حدیثیتر گفتہ روی
 بہ سرکشین کرد و گفت کہ امر فرود بود عقل و تدبیر شما کرن را میخواهم بکشم سرکشین گفت
 ای ارجن تو سزاوار آن هستی کہ کرن را بکشی و درت است کہ من میل آن دارم
 کہ تو را در بکشی بعد از آن با حدیثیتر گفت کہ تو ارجن را اسالت بدہ و حکم کن کہ
 کرن را بکشد کہ ما ترا از تیر بلوی کرن آزار یافته شنیدہ بیدین تو آمدہ بودیم و ترا
 بصحت و سلامت یا نیتیم طالع ما بود کہ او نہ ترا کشت و نہ دستگیر ساخت اکنون
 ارجن را تسلی دادہ تدبیر کشتن کرن در آموزد و رای نیک خود را در فرما حدیثیتر
 با ارجن گفت بیات من ترا بار دیگر در کنار گیرم کہ از گناہ تو در گذشتم و ترا امر میکنم
 کہ بقصد کشتن کرن برو از درشتی ہای من غم و غصہ در دل خود مدار کن بجای دست
 گفت کہ بعد از آن ارجن دست بیای حدیثیتر کردہ سر بتقدیمش نهاد و حدیثیتر
 او را در کنار گرفته پیشانی اش بوی کرد و گفت ای ارجن تو تعظیم و بزرگی
 مرا بجا آوردی امیدوارم کہ نتیجہ این بزرگی و ظفر بیابی ارجن گفت امر تو
 کرن و بال اندوز مغزور را کہ تولا بہ تیر بلوی خود محنت و آزار رسانیدہ است من
 بہ تیر بلوی خود مسافر راہ فنا میسازم و بسزای عیش میرسانم من تعظیم تو بجا آوردم
 میروم تا کہ کرن را نکشم از معرکہ بیرون نیایم و برگردم انیک از روی راستی دست
 بر پای توئی نہم کہ او را نکشتہ از میدان بنگردم جدہ پیشتر از روی خوشحالی ارجن
 را دعا کرد و گفت کہ او صاف بی نہایت دزدگانی و بلاز و ظفر و قوت بازو ہر چه
 مراد است ترا روزی با دشمنان تو نگوئسار و دیو تہا نیز در ترقی و غلبہ تو را نصیبی باد

برو و کار کرن را باز و او را کبش مانند اندر که بجهت ترقی خود کار بهتر بر سر را ساخت
 و بکشت سنجی گفت که ارجن چه پیشتر از خوشحال ساخته و توجه بر کشتن کرن که
 با سری کوشن گفت که ارا به ام را مهیا ساخته بر اسپان سر راست به بند و سلا حوا
 نیکو و آنچه مصالح ارا به است همه را بران اسپان که اولاً ارا به ام را می بردند تا حال
 می راست کرده نیز همان کچیم و آرایش که دارند همراه بگیر و بجهت کشتن کرن و آنچه
 سر کوشن با دارک که بهلبان او بود گفت که آنچه ارجن میگوید زود آنچه آنجان کنج دارک
 حسب الامر سر کوشن ارا به را که در حرم شیر گرفته بودند و از دیدن آن غنیمت در نظر آید
 می افتاد مهیا ساخته پیش ارجن آورد و ارجن از جد پیشتر خصت گرفته از بر عین
 همت طلبید و جد پیشتر او را و عالمی نیکو کرد بعد از آن ارجن سوار شده بر سر کرن
 روان و مردم او که ارجن را بان شکوه و مهابت دیدند بخاطر با گذرنا نیند که امر ذکر
 کشته شد و در شنای روان شدن ارجن جانوران سبزه که بهندی آنرا جان نایل کنط
 گویند و طاوس و کلنگ او را دست راست خود داده که شدند و دیگر جانوران نیز
 از هر قسم نغمه سرالی کردند تو گفستی اینهمه برای آن بود که ارجن را بر کرن رفتن می نخواستند
 و اگر گسان و کهنگان و شغالان و زراغان بوضع هولناک بجهت طعمه خواری پیشش
 ارجن می رفتند و این همه شگونها و لالت برفق ارجن و کشته شدن کرن میگردان
 را ازین حال عرق از بدن میرفت و اندیشه عظیم او را روی داد و سر کوشن با بین حال
 او را دیده با وی گفت که درین کار از مبارزانی را که تو بزور کمانداری زبون خود ساخته
 غیر از تو هیچکس از مردم بر آنها غالب نماند است و بهادران بزرگ روی تو
 شده مسافراه فنا گشتند ای ارجن در عالم کسی است که از پیش بهبکیم و در و ناچار
 و بهگرت و جبیر تمه و نیز راهای او چین و سد چین کابنوح و سادۀ انانیکه و بر
 تو شده اند سلامت برگردد اگر تو می بودی یعنی تو لائق آن بودی که باین نوع
 بهادران نامور را کارزار نموده آنها را بیا و قتل بر روی چرا که سلاح تو همه از دیوتهاست
 و تو سبک دست و پزوری و در کارزار مضطرب نمیشوی و فنون کارزار را از خرم زدن

کاری را در قبضه نهادن و در هر جا نهادن چه طور کارگر بشیر و نیکو میدانی و در وقتها
و کند هر ب و تمام جنبند با که بر روی زمین است همه را میتوانی کشت و هر یکس از مبارزان
درین علم نظیر تو نیست و در کمانداری چتریان که بر خود عقیده تمام دارند و هر یکس برابر تو
نیست اما مرا ضرورت است که در آنچه خیر خواهی و سود مندی تو بوده باشد با تو بگویم
بدانکه کرن که زینت میدان کارزار است بچشم من نه بینی که او زور آوست و هر یکس از
در نظری آورد و همه جا سلاح را کار فرموده و انواع جنگها میداند و هر جا با هر کس
آینجان که کارزار باید کرد میداند بیش ازین با تو چه گویم که من کرن را برابر تو و
یا از تو چیزی غالب تر میدانم لائق آنکه نهایت تر و در اتمام کار کشتن کرن
بجا آورده او را بقتل رسانی او شکوه آتش و سرعت باد و خشم حجم و بدن شیر دارد
و پر زور است و دست و ساعدی او مانند فولاد است و سینه اش فراخ بر خود کمان
نیز دارد و مبارز بزرگ است و خوش منظر است و آنچه از فنون جنگ جوین میباید
در روی نمیه است و در میان بوجود او از همه که در امان اند حاصل که زدن و کشتن
او در هر صله خیال اندر و جمیع دیوتها می گنجد تا رای من آنست که او را میتوانی
کشت پس او را بکش که آن وبال اندر همه وقت با پاندهوان در خیال بدستی
اصلا مهربانی ندارد و با وجودی که در دشمنی پاندهوان برای خود مطلبی ندارد اما همیشه
بد سگالی ایشان می نماید امروزه تو کرن را که مرگ هم گرد او نمیتواند کشت کشته
فراغبال شو که در اتم الامت پاندهوان میکنند و در وجود من بزور او خود را با دشمنان
و مانند کان و در اندامهایش مثل تیر است خود با من خشم حکم شیری دارد او را بکش
من ترا ز خصمت کشتن او مادم که تو او را بزور و چالاکلی خود مانده شیری که فیل او
بکشد او را بقتل رسان که در وجود من بزور او مغرور شده قوت بازوی ترا
هر چه نمی شمارد و سنجی با دهر تراشت میگوید که باز سر کمرش به ارجن گفت که امروز
هفتادم روز است از کارزار نمودن کوردهان و پاندهوان که اینهمه مردم و فیل
و اسب بر باد فنا رفتند و میروند و لشکریای طرفین از شمار بیرون بود و اکنون

بسیار کم مانده است خصوصاً لشکر کوروان بیشتر از لشکر شما بود اما وجود تو و جنگ
 چند هزار مردم شد و تو آنها را نابود ساختی و همه بهادریان سرخجی و پانچال و
 مچ و کارو که مردم پانڈوان بر تو لشکر غنیمت را بقتل آوردند می از جنس
 که زور بروی کوروان شده غیر پانڈوان که نگاهبانی آنها تو میکردی توانستی
 بقتل رسانید آری تو لایق آنی و از تو می آید که دیوتها و دیتیان و آدمیان
 هر سه عالم را بکشتی کوروان خود چه جان داشته باشند بهکثرت را که مثل اندر
 نتواند زبون ساخت تو او را کشتی و فوجی را که تو نگاهبانی آن بجائی هیچ از
 راجهای بهادر بجانب آنها نگاه نتواند کرد چنانکه شکمندی و دشت همین بستی
 نگاهبانی تو بهیکم و در زمان چایج را توانستند کشت و الا قوت آنها معلوم بود بهیکم
 و در زمان چایج آن حالت داشتند که هیچکس را تصور کشتن آنها بنحاطر نمی رسید
 و این دو بهادر نامدار و کرب و اسو سخامان و بهور شر و او کثرت بر ما و جیدرت و
 شل و در وجود همین که صاحبان کوهنهی لشکر اند و همه چایسلاح را کار فرموده از مستی
 جنگ فرو زنی آیند و همه یکجا شده باشند کیست غیر از تو که برایشان خضر یا بد
 افواج لشکر و فیلان بسیار بود که همه را تو بیا دنیا بردادی و آن طائفه که گاو
 و گاو میش دارند و گریه می گیران و قوم نشات و مردم پورب و حاب و بان و
 بسوچ و فیلان بزرگ و لشکر بلای جتیران و برهمنان از سعی و تزد و کارزار تو
 براه عدم رفتند و مردم ترک زمین و مردم کوهی که آنها را کبیا گویند و مردم
 ایدیر و لونڈ و بهیل و سح و دیگر کوهستانیان و جماعه که برکنار دریای شورطن
 دارند و همه چشمگین و زور آوراند و سلاحهای همه خوب است می اندازند و اینها
 همه بکوبک در وجود همین آمده با اتفاق او کارزار میکردند و غیر از تو ایشان را
 هیچکس نمیتوانست کشت باعث نابود شدن تو گشتی و لشکر در وجود همین که بچو کرده
 به ترتیب در کارزار می ایستند و نهایت محافظت خود را مرغی میدارند اگر تو
 مرد کار نباشی بر سر آنها هیچکس نمیتواند رفت و آنها رو برودند اما پانڈوان بکوبک

و مددگاری آن بیای لشکر کوروان که از کثرت بگرد و غبار بسیار آلوده بودند و بدو بکشتند امر فرمود
 نهفتم روز است که جیت سیدین نام را جبهه را بجد تو با همین فراره فنا ساخت ده هزار نسل صفدر را
 با سواران آن نهاد و غیر ایشان را با سواران بسیار بهیمین بقتل رسانید ای ارجن قتیکه این کار را
 شروع شد فیصل سواران را با سواران بسیار بسعی باز تو و دیگر پانژوان با بود ملاک گشتند
 آن بهیکم که شیبهای تیرهای خود انداخت مردم چندیری بنارس و پانچال و کارو که موجب و کیکی را
 بخانه مرگ فرستاد و تیر جوشن گذار بهیکم روی هوا را پوشیدند و از جمله ده نوع تیر اندازی هم
 نوع را که سخت ترین انواع است بکار میبرد سواران اسپ و ارا به و فیصل را ملاک و نا بود
 میساخت و همین نوع ده روز بهیکم کارزار نموده در امبار از مبارزان خالی کردند و
 بصورت مهیب مها دیو را اندر و بشن خود را ظاهر ساخته در لشکر پانژوان در آمده
 را جهای چندیری و پانچال و کیکی را با فیلان و اسپان و ارا بهای ایشان بملک نام
 فرستاد و این همه تر و دجبت بر آوردن در وجود همین از غرقاب کارزار که کشتی سلاح خود
 در آن انداخته بود و بشکوهی در میدان کارزار میگشت که مردم سرخی و دیگر را جها را
 یارای نگاه کردن بجانب او نبود چون پانژوان بهیکم را بان شکوه و بان غالب
 جنگی دیدند همه با اتفاق سرخی و غیره بهیمر او دیدند بهیکم تنها آن همه لشکر را شکست
 داده در میدان کارزار بیکانگی نام بر آورد ای ارجن بهیکم تا به بان شکوه و قوت
 را شکستندی مباد تو به تیرهای الماس که در آرزوی این که بهیکم بر بیشتر تیرهای جان سپاس
 افتاده است و در و نا چاج هم بخورد کارزار نمود و لشکر را میوه نموده یعنی بترتیب آراسته
 داد سعی و تر و در کارزار او و نگاهبانی جدیرت نمود و در جنگ شب مانند جرم
 را با بوقتا برد او دشت دمن او را بقتل آورد اما کرن و دیگر میبازران مهارتی
 بر جانگاه نمیداشتی دشت دمن در و نا چاج را کجا میتوانست کشت و گیر که ام
 چتر می ازین گونه تر و دتواند کرد که تو در باب کشتن جدیرت کردی لشکر کوروان را
 از پیش برداشته و بهادران نامدار را معطل داشته بسعی بازوی خود جدیرت را
 کشتی و حال آنکه کشتن جدیرت تر و را جهای عالم محال بود اما از تو هیچ عجب نبود

و مرا یقین است با آنکه جمیع چهریان عالم اتفاق نموده در برابر تو بکارزار در آیند تو
 در یک روز آن همه را مسافر راه فنا می سازی و چون ببیگر و در روز پنج گشته
 گشتند گوای که تمام لشکر در جو زمین گشته شد و بی آن روز ما در لشکر که در آن میان
 حال دارند که آسمان دستار را بی آفتاب و ماه باند و لشکر شلاق نور در زمین
 بآن من مانده اند و تیرها را نابود ساخته بود و در جمیع آن لشکر پنج مهارت می آید
 اندا سوستمان و کورت بر ما و کربا چارج و کرن و شل تو اکنون این پنج مهارت
 بقتل آورده روی زمین را برابر جبهه بر پا و امرو را جبهه بر ستام
 روی زمین را با آنچه در آن است متصرف شود همچنانکه بشن رتبان را گشته سلطنت
 عالم را باند و در چنانچه از آن دیوهای خوشحال شدند تو اینها را گشته با سپیال را
 شادمان ساز و اگر که بلا خطا سازی در فوج چارج نموده اسوستحمان سپهر را نیکبندی
 و کربا چارج را نیز سببیت اوب استادی و کورت بهار را سببیت خویشی و شل را سببیت آنکه
 بر او را در دست نمی گشتی کش اما کرن را که دشمن بزرگ پانژوان در مقام دشمنی
 و نزاع است به نفع که دانی بکش چه در گشتن امری و بال نیست زیرا که در جو زمین
 با اتفاق و صلحت او شمار ابا ما در شما سببیت سوختن در خانه تو را اندر در فوج و پنج
 دشمنی با او است و در جو زمین او را باعث زکا میبانی و محافظت خود میداند و مرا
 نیز میخواست که دستگیر نموده بپاک سازد ای ارجمند جو زمین با خود یقین کرده است
 و کرن نیز همین میگوید که من بر پانژوان غالب می آیم و همیشه او در جو زمین را
 در مجلسها بر کارزار پانژوان می انگیزد امر تو او را بکش که پنج جمیع بدی با که
 در جو زمین باشا کرده است او بوده و شمش مهارت می ایشان که اتفاق نموده
 ابمن را که او در روز و اسوستحمان و کربا چارج را در کارزار از پیش می انداخت
 و اسپان و فیلان و اربهارا از سواران خالی میساخت و پیا در اربا و فنا میباید
 و خانواده ماوری و پیری را نیک نام میکرد و فوج ما را بملک عدم میفرستاد و تیرهای
 آتش کردار لشکرهای دشمنان را خاکستر فنا میساخت یعنی ابمن که صاحب نمید

خواهد دریافت که در وجود همین که هیچ لیاقت نداشت برای اوسع سلطنت نمود
 و از سلطنت و راحت و دولت و ملک و فرزندان نو میدخواهد شد و در وجود همین
 از حیات خود قطع امید خواهد نمود و بجیت کشته شدن کرن و در هر تراشت کرن
 از تیرهای من پاره پاره شده دانسته آن سخنان ترا که هنگام ایچی گری بوی گفته
 بودی یاد خواهد کرد و داور و دشمن را به ام را بجای پاسبانداختن و گمان مرا قمار
 تیرهای مرا اگر آن قمار خواهد دید و داور و دشمن بجای با را راجه جد هشر که از
 بیم کرن کشیده بود از کشته شدن کرن بختیانی بدل خواهد کرد ای سرکرشین امر و
 من تیری سر و دم که روح کرن را از قالبش بدر برد و امر و عهد کرن را که با خود بسته که
 تا از من را کشته بکپی خود را نشویم بدفع بر آم و کرن که در کارزار بر روی زمین هیچ
 کس را در نظرنمی آرد امر و زمین خون او را خواهد خورد و کرن با اتفاق و هر تراشت
 آنچه باور و پدیری گفته بود که تو اکنون هیچ شوهر نداری آنرا دروغ سازم و آنچه او با
 بکنج تیرهای از روغن تمی شده نسبت کرده بود امر و آن کنج تیرهای پر روغن بوی بنام
 داور و کرن را بکشم در وجود همین را با برادران و دوستانش مانند ماهوار پیش شیر گزین
 سازم داور و ترا کشته شدن کرن و فرزندان و خویشیان او راجه در وجود همین غرق
 در بای اندوه خواهد شد و در هر تراشت در کمانداران ممتاز خواهد هست امر و من
 در هر تراشت ابلی پسر بی وزیر و غلام سازم معنی این همه را بکشم و او تن تنها با داور
 من در نظر همه کمانداران سر از تن کرن بتر بر دارم و اعضای پاره پاره شده او را
 مرغان طعمه خوار بمقتار با بشکافند و امر و راجه جد هشر اندوه محنت سالهای را که
 در خاطر داشته است اندل بر آورده او را بکشتن کرن و متعلقانش خوشحال سازم
 و دیگر راجه را نیز بر خاک بکاف بخلطانم داور و سر بای دشمنان ابمن را از بدنهای
 ایشان جدا سازم ای سرکرشین امر و من در وجود همین را کشته روی این ابلی اغیار
 بجد هشر بسایم باشاهی من عالم بکنز را نید و امر و داور از دمه خود او سازم
 بتر برای از گمان کاندویر بآبده بکشتن کرن محنت و غم سیزده ساله را از خاطر بر آورم

و امر فریبخته شدن کرن با پنجالان بدعای خاطر و آرزوی دل خواهند رسید امری که کرن
 از گذشته شدن کرن و ظفر یافتن من نمیدانم که ساک چقدر خوشحالی خواهد کرد و امر درین
 یکشتن کرن و پیش نکل و رسیدن ساک را شادان سازم و امر فریب کرن را شسته
 از دامن دشت و من و شکنندگی خلاص شوم امر فریب خود را از ششم آورده با کوروان
 کارزار گمان و کرن را بر خاک غلطانیده پنجم سرگشتن باز در پیش تو خود را تاش
 میکنم و میگویم که امر فریب علم گمانداری و چالاکي و تحمل و شکنندگی هیچکس بر این نیست
 من گمان در دست گرفته آن قدر مردانه ام که اگر دیوتها و درتیا و دیگر خلایق
 یکجا شده بکارزار من برآیند همه را زبون سازم و بزور بازوی خود دیگران را بیچ
 بر آورم و قوت و چالاکي خود را قزاقان تر از بهادران نامدار میدانم و من تنها گمان
 گان دیوتیرای شعله آسای خود کوروان را و نا همیک را مانند آتش که گاه مشک
 را میسوزد بسوزانم و در کف دست من علامت حله کرده دیوتها و تیرهاست و در
 کف پایم نشانی علم دارا به است و کسی که این نشانهها دارد و کیت که در کارزار برود
 تواند غالب آمد از جن این سخنان گفته همان نوع که از غصه چشپانش سرخ بود
 بقصد خلاص ساختن بهمیم و کشتن کرن روان شد و هر تراشت با سنجی گفت که
 درین وقت که پانژوان و سرخی با مردم لشکر من در افتاده بودند از جن بر سر کرن روان
 روان گشت در میان ایشان چگونه کارزاری واقع شد سنجی گفت که در لشکر فقیهین
 علمهای برگ بودند و تقاریر با مانند ابرهای برسات در فرودش آمده و در آن معرکه
 فیلان بر مثال ابر و درخشیدن سلاحهای زرنگار در رنگ برقی منبهر و آواز پاهای
 ارا بها و مراد بعضی مبارزان بمنزله رعد بود و انواع تیرهای نوادی و دیگر انواع
 سلاحها حکم باران ابر و دشت و سایر سلاحها بجای آب که در آن ابر جا دارد بعد از
 افتادن آن آب خون می بود و روان میشد و مانند باران بیوقت محنت میداد
 و بدمی بارید و میدان کارزار حالتی که عالم را در آخر زمان پیش آید میدکند و گاه
 ارا به سوار بسیاری از مبارزان را گرفته کارزاری نمودند و گاه یک و دو را بر سر

از اراہہ واسپ سواران حملہ می آورد و میکشت القصد دران میدان این نوع
 کارزاری هولناک در گرفته بود کہ بہیم بسیاری را از اراہہ سواران با بہلبانان
 واسپ سواران حملہ می آورد و میکشت واسپان فیل سواران و پیادہ بار
 نیز نجاہ مرگ رو براہ کرد و کراچیا چارج باشکندنی مقابل شد و در جہود ہن با
 سانک واسو ستھامان با بہوشروا و خیر سین باجد ہامن و سکھین با انوجا
 و مردم سرخی رو برو شدند و شکن بر سہدیو مانند شیر گریہ کہ بر گا و حملہ آورد
 و دید و برگہ سین با سانک در افتادہ شیبہای تیر روی انداخت و سانک
 نیز روی تیر با سواد و نکل کرت برابر تیر بسیار زد و دوشٹ و من کہ سردار فوج
 پانڈوان بود بر کرن تیر زد و دسان و لشکر سن سنگان با بہیم در افتادند و انوجا
 کہ با سکھین در افتادہ بود او را مسافر راہ قناساخت و از افتادن سر سکھین بچ
 زمین آوازی عظیم بر جاست و صدای غریب در اطراف و آسمان پیچید و کرن
 پسر را این حال دیدہ از غضبہ پیر آمد و اسپان آموچا را کشتہ علم دارا بہ اش را
 بر دید و آموچا تیری الماس کہ در ارتع تنگ کا بہ بان اسپان اراہہ کراچیا چارج را
 ہلاک ساختہ برابر اراہہ شکندنی سوار گشت و شکندنی دران حال اسپان کراچیا چارج
 کشتہ دیدہ متعوض زدن و کشتن افتاد و اسو ستھامان رسیدہ اراہہ کراچیا چارج
 با اراہہ خود بستہ از انجا بد برد و بہیم با ہوشن زہراند و فوج سپران تراختن
 گرفت مانند ہارت آفتاب تابستان کسبھی با دست تراشت گفتہ کہ در اینچنین
 ہولناک بہیم کہ مردم شکرت اورا اگر گرفتہ بودند با بہلبان خود گفت کہ اراہہ
 مرا پیش ببر بہلبان اراہہ اش را بہمان جا بر لشکر سپت برد و دیگر کوروان نیز
 با اسپ و فیل دارا بہ بسیار برومی و دیدہ از ہر چار طرف تیر بار اسپان بہیم
 بہیم تیر ہای ایشان را بہ تیر ہای خود بریدہ از بسکہ تیر ہای جوشن گداز بر اسپ
 و فیل دارا بہ مبارزان و بر جنگجویان نیز و غرور فریاد از نهاد آنها بر نیاست
 مانند صدای کوه کہ از زدن بجز بر خیزد و مبارزان چہترین از تیر ہای جانفش

بهیم زخمها خورده مانند مرغان که پروخت جمع آیند بر سر بهیم جمع آید در وقت
 بهیم مانند حرم که در آخر زمان بهلاک نمودن خلایق بشاید در نابود ساختن مردم لشکر
 شناخت و آنها تا بجله های بهیم نیاورده با طرائف که ختند مانند ابریا میک از باد
 پریشان گردند بعد از آن بهیم خوشوقت گشته با بهلبان خود که بسوک نام داشت
 گفت که من درین کارزار تیر اندازی می نمایم و هیچ ننیدانم که مردم خود را بشکر
 غنیمت را میفرم ترا باید که خبردار باشی مبادا که از تیرهای تاجان شکار مردم خود را بفرم
 چه من این همه مردم غنیمت را که در چهار طرف خود می بینم خاطر بهیم برمی آید که چرا گشته گشته
 اند و راجه بدمشتر در دمندوزخی است و از جن که بدکین او رفته هنوز نیامده است
 من از محبت بسیار اندیشه مندم و بخود می بینم که آیا راجه و از جن زنده باشند یا
 اکنون من که ازین غصه پر شده ام این لشکر بیکران غنیمت را گشته و نابود ساخته
 میخواهم فانع البال شوم و ترانیز خوشحال سازم بهین که ترکشهای من چه قدر
 مانده است آنچه باشد نیکو معلوم نموده با من بگو بسوک گفت که شصت هزار تیر
 باقی مانده است و از تیرهای پهن پیکان و کوه پهای ده هزار و از تیرهای فولادی
 دو هزار و تیرهای کوه شکان سه هزار و دیگر سلاحها نیز مانده است و مجموعه سلاحها و
 و تیرها آن هست که اگر برابر آید باشد شش نرگا و آن را توانند کشید و گرز و زور
 بازوی تو از آن علی رده است و از جمله سلاحها براس که عجارت از بر جهای
 کوچک است و شمشیرها و مدگرها و نیزهای بسیار است تو از جانب سلاح خاطر جمع
 دار و اندیشه کمترین مکن بهیم گفت که امی بسوک امر و زاین موعده را از
 تیر من که اعضهای بهادران و راجه را جدا خواهد ساخت مانند شهر حرم بولناک
 خواهی دید در این قصه اطفالان نیز خواهند دید یافت که امر و بهیم تمام کور و طان گشته
 یا کور و ان او را بلاک ساختند کور و ان تمام مردم و خلایق از خورد و بزرگ بیایند و با
 بکارزار در آیند که آنها را خواهد گشت یا من آنها را درین کارزار و دیوتها
 با من یار و مددگار باد و از جن نیز در نیوقت بر سادای بسوک نگاه کن که این مردم

کوروان و راجه های ایشان که میگردد سبب چیست همانا که ارجن در معرکه
 آمده است و به تیرهای جان نرسا انتهارا میزند که ارا به سواران با علمها و سایر
 مردم گریخته میگردد و با نبالیکه جمع آمده یکجا میشوند و نگاه از ضرب تیرهای سحر
 مثال ارجن ارا به و فیل و اسب سواران که زین شده گروه گروه پیاده را
 پایا میسازند و میگردد بسوک گفت که مگر آواز چاشنی گانند ارجن بسبع تونر
 خاطر جمع باد که جمیع مدعای تو حاصل است یعنی ارجن زنده و سلامت بکار
 مشغول است و انیک نشانی علمش که مهنوت است نمایان وزه کمان او در فوج
 فیلان مانند برق در ابر سیاه درختان و مهنوت از بس مهابتی که دارد افواج
 تخمیر را از هر چهار طرف خود می ترساند چنانکه در دل من نیز بیم آن راه یافته است
 و انیکه تلج مرصع ارجن با آن لعل تابدار نورانی و یوتها و سفید مهره و یودت نام
 در پهلویش نمایان گشته و سرکشین که عنان اسپان ارجن در دست مردان حرکت
 را زیر فز بر دارد و چکله سحر مثال الماس که در در پهلو می او نمایان گشته و آن چکله
 کلبانگ سری که روشن بلند دارد و تمام جاودان تجلیم آن می بردارند نظر کن که
 فرطوهای فیلان را که رهت مانند درختان سال است با فیلان و سوار ایشان
 بزخم تیرهای ارجن چون کوه از بزمی افتد بین سفید مهره براق سرکشین
 و آن لعل تابدار در گلویش امی بهیم سین تحقیق بدان که ارجن آمد و انیکه
 می بینی ارجن است که ارا به و اسب و فیل سواران بسوی بازوی او چگونند مانند
 درختان که از آسیب صحر بازوها گریز بخت می افتد و از جمله فوج چهار صد جنگی
 ارا به سوار را با اسپان و بهلبان و با هفت صد فیل سوار با فیلان و دیگر
 سواران و پیاده بسیار را مسافر راه فنا ساخت و انیکه ارجن نزدیک رسیده
 کوروان را چنان میزند و میکشد که اختر در منزل چهاردهم تم آمده خلانق را
 در ملاکت اندازد امی بهیم سین عرت دراز باد که رز و با میسر شد و دشمنان
 هلاک گشتند بسوک بهلبان سخن را با یکبار رسانید بهیم سین با وی گفت که

تو از جن این سخن می شنیدان خواه گفتمی چاره موضعی با نام تو مقرر کردم و یکصد کینه زشت را به
 تو عطا نمودم منجی باد به ترشست گفت که از جانب دیگر از جن و از بهر زهره های شیرین او شنیدی
 با سرگوشین گفت که اسپان را به ام را جلد تر بران و بهیم را بمن بنا بر سرگوشین گفت انیک
 نزد بهیم رسیدیم و او اسپان را تیز تر بر بند چون کرد و آن دیدند که از جن از نهی آید
 از او و اسپ و قیل سواران و پیارهای ایشان بغوغای تمام بر سر از جن
 رویدند و از جن را با ایشان کارزاری واقع شد که موجب هلاکت و فنا می خلقت
 بسیار شد و سبب نجات مردم از وبال و گناه گشت و از جن بسبب احماسی خورد و
 بزرگ سر با و بازوهای لشکر عظیم را به تیرهای سپین بچاین برید و همچنین جگر با و
 علم با و اربها و فیلان و اسپان و فوج فوج پیاد با را می برید و میکشت اینها
 مانند درختان که از صولت باد بیفتند از ضرب تیرهای از جن بزرگترین افتادند
 و فیلان با پوششهای زرنگار و تیرهای سوار طلالا اند و خورده گویا آتش در آن
 گرفته می نمود و القصد از جن این مردم لشکرت را بر خاک هلاک انداخته بر سر
 کرن متوجه شد و در لشکر کرن مانند نمک که در دریا آمده دریا را بجوش در آن
 در آمد و انواع لشکر تو از جن را متوجه کرن دیده از هر طرف بروی تاختند و از چاهان
 این مردم غلغلۀ عظیم برخاست تو گفتی در یابی محیط در خروش آمد این مردم قطع
 از زندگانی خود نموده از روی پردلی شیر مانند بر از جن حمله بردند و با آنکه این شاه
 شیبهای تیر بر از جن سردانند اما از جن به تیرهای صرصر فعل الماس کرد و احمیت
 را مانند باری که ابر با را بر نشان سازد و بر هم زد و آنها بار و دیگر جمع آمدند و بر سر زین
 رویدند و تیر بسیار بر روی انداختند درین وقت از جن هزاران جنگجو را مسافر
 راه فنا ساخت و بعضی مهاز تمیلان زخم تیرهای از جن نخورده از نظر غائب
 گشتند درین حال از جن چهار صد مهاز تپی دلاور را و بر راه عدم ساخت
 و دیگران تاب نیاورده رو بگریز نهادند و از گریختن آنها غلغلۀ عظیم مانند
 صدایی که از افتادن کوه در دریا بر خیزد برخاست و از جن از کار این فوج با

پرواخته همچنان که در فوج کرن در آمده بود پیش راند و در آن حال فریاد از زنها
 حاضران برخاست و بهیم این غوغا را شنیده دریافت که ارجن می آید شان
 گشت و از قوت تمام لشکرت را زیر بر ساخت و در رنگ باو در آن محرکه
 میگشت و از ضرب شلاق بهیم مردم لشکرت مضطرب گشته بقیصر و بی آرام
 گشتند و بهیم بقصد هلاک آنها تیر باهی جان شکار را سرداد و مردم لشکرت
 زود با زوی بهیم را مانند قوت چمنها نشانموده گریزان شدند و درین وقت در جود
 بانزد و یکان خود گفت که شما اتفاق نموده بهیم را بزنید که بکشتن او همه پانزد
 تا بود میشوند و آنها افضیا و حکم راجه در جود همین نموده بر بهیم تیر باران کردند و بهیم
 ارا به ذفیل و اسپ سواران بهیم را گرد گرفتند مانند باله که برگرد ماه بر آید این
 کوردان سجده و کوشش تمام بروی تیر باران کردند و بهیم به تیر باران جان فرسا
 در آن فوج زخمها کرده مانند ماهی که از شبکه بدرود بیرون آمد و از جمله آن فوج
 هزار ذفیل زد و دگ و دو بست مرد و پنجه را اسپ را بقتل رسانید و یک صید ارا به
 در هم شکست و دریا از خون کشته روان ساخت که آب آن خون و گرداب آن
 گریزش پاهای ارا به بود و فیلمان بجای نهنگان مردم بجای ماهیان اسپان
 بجای ناک موسی کشته در رنگ گاه و چرخ جمع آمده در آن دریا بازوهای جدا شد
 مانند ماران و گل آن دریا از پیه و کمانها چون موجها و چترها و علمها و دستارهای سفید
 بنز که گفت دریا و حاکمان نیلوفر بود القصة یای اینچنین که ترشکان از آن تبرند
 و لا و آن عبوز نمایند در یک خطه بهیم پیدا آورد به طر فی که بهیم روی آورد و هزاران
 سوار و طعمه شاهین اجل میشدند و در جود همین انیمه کار پروازی بهیم را مشاهده نمود
 باشکن گفت که تو درین کارزار با بهیم دستبرد می نیارمانا که بمغلوب ساختن او
 بهیم پانزدوان طفر می یایم شکن با برادران خود و لشکر عظیم بر سر بهیم دو دیده
 مانند کمانه که محیط را از طغیان و سیلاب مانع آید سر راه بهیم گرفت و بهیم رو برد
 او شد و شکن یک تیر بر سینه بهیم بجای پستان وی زده تیری چند فولادی بر

بزود که جوشنش را شکافته و بدنش جا کرد و بهیم زخمی گشته از روی خشم کیتیر شکن
 انداخت شکن آتر در هوا منفعت پاره ساخت و بهیم از آن حال خشمگین تر شده
 و در همین اثنا تبسم نموده کمان شکن را برید شکن کمان و دیگر گرفته شانزده تیر
 کبیر گرفت از آنجمله منفعت تیر بهیم و دو تیر بر بهلبانش بزود و یک کبیر علم و بد کبیر
 چیرش برید و بجوار تیر اسپانش زخمی ساخت و درین حال بهیم را خشم بر چشم فرو
 نیزه فولادی گرفت و آن نیزه مانند زبان مار حرکت کنان بر آرا به شکن افتاد و آن
 همان نیزه گرفت و چنان بزیم زد که از بازوی چپ او گذشته مانند برق افتاد و از
 خود سخالی لشکر شکن نعلی کرد و بهیم را غمی را از آفتاب نیاورده شکن او زود
 شبیه تیر فرو گرفت و بهرم لشکرش اصلا متعرض نشد بعد از آن به تیری چپ
 هر چهار اسپان و بهلبانش بدم رو بر آه کرده بیک کبیر علس را برید و شکن از
 آرا به فرو آورده تیر بسیار بهیم انداخت بهیم تیرهای او را در هوا بریده کمانش را
 برید و او را زخمی ساخت چنانچه شکن با رمقی از حیات بز زمین بنیقه بزمین
 حالی در وجود همین او را بهیوش یافته بر آرا به خود انداخته از پیش بهیم بد آید
 و در همین اثنا لشکر در وجود همین از بهیم بهیم رو بگیرد نیزه نوازند و در وجود همین زنده بودند
 شکن را غنیمت داشت او را گرفته بگریخت و مبارزان لشکر در وجود همین که
 با پانصدان و دیده جنگ نمی بودند این حال را مشاهده نموده آمان نیز بگیرند
 و بهیم هزار تیر اندازان لشکر سیرت را تو را گاه شد مانند پشته ریگ که در میان
 کشتی شکسته را جای آرام شود بعد از آن مردم آرام گرفته قرار به مردم
 دادند و از روی جهد تمام بکارزار مشغول گشتند و هر تراشت از سنجی پرسید که
 که چون بهیم لشکر با اشکت داد و در وجود همین و شکن و کرن و دیگر دلاوران
 که با چایج و کورت بر او استخوانان و دسارن با یکدیگر چه گفتند ای سنجی مرا
 بسیار تعجب است در حال بهیم که او تنها با تمام لشکر با کارزار نمود باری کرن هفت
 عمدی که داشت هیچ مردانگی کرد باینکه که شرم و راحت و غرت و امید و حیات و استقامت

بکرن است با من بگوئی که کرن درین حال که مردم لشکر را اگر خجسته و شکسته دید چه
 کرد و فرزندانش و دلاوران من و دیگر راجهای مهاجرتی چه کار ساختند سنج
 گفت که این حال بعد از دوپیر روز روی داده بود و کرن در نظم میهم
 پانچالان را در شلاق گرفته بود و بهیم نیز لشکر سپت را پیش انداخته و شلاق
 داشت و چون کرن دید که بهیم لشکر ترا نه میست و او با بهلبان خود گفت که ارا به
 ما را بر سر پانچالان بران مثل که بهلبان کرن بود ارا به اش بر لشکر مردم که از
 چون پور و چندیری بودند برده هر جا که اراده کرن می بود مهاجرت ارا به کرن را
 نگاه میداشت لشکر پانچالان و پانچالان از مهدیت صدای رعد آسا و
 صوت مهیب آن ارا به که در پوست شیر برگرفته بودند تیر سیدند و کرن آن شکر
 و مهابت در میان آن لشکر در آمده به تیر می چنان فرسای بسیاری از بهادران
 و پانچالان را بقتل آورد و مهاجرتیان پانچالان یعنی شکندوی و بهیم و شمشیر
 و نکل و سهدی و سپران در ویدی و ساک تماشای این حال را نمود و کابر
 کرن تیر باران کردند و از چهار طرف او در آمده گرد گرفتند و ساک شست تیر
 بر استخوان زیر گلوی کرن زد و شکندوی بیت و پنج تیر و شش و من مهفت تیر
 و سپران در ویدی شست تیر و سهدی و مهفت تیر و نکل صد تیر بر کرن نزد میهم
 نیز نو تیر بر استخوان زیر گلوی کرن بزود و کرن تبسم نموده کمان خود را در حرکت
 آورد و هر کدام ازین مهاجرتیان را پنج تیر بزود و کمان و علم ساک را بریده تیر
 بر سیند او بزود و از روی ششمی تیر بر بهیم زد و بیک کسیر علم سهدی را بریده تیر
 بر سیند او بزود و بهلباناش را بکشت و طرفه العین بهلبانان و اسپان به پنج سپر
 در ویدی را کشته پاوه ساخت و این معنی باعث تعجب و حیرانی مردم گشته است
 کرن اینهمه مردم را روی گردان ساخته به تیر می الماس کرد و پانچالان مردم
 چندیری و چه را در شلاق گرفت و آن مردم نیز در ویدی کرن تاخته او را
 و ز بر شیبهای تیر زد و گرفتند کرن بسیاری ارا به سواران را بکشت زخمی گشت

و تعجب آنکه کرن تنها آن همه پانڈوان را که کارزار غمناک و درویدها و سده چارن
 هر جا نگاه میداشت و پانچالان و غیر ایشان را می زدای را جابین فوج کار برده
 کرن و سکه سستی و چالاکی او را مشاهده نموده و دیوتها و سده و چارن و بابی
 مبارزان لشکر زبان تجسیم و آفرین کرن کشاد و دران حال لشکر دشمنان
 را در رنگ آتشی که گاه نشک را بسوزد خاکستر بنا ساخت و دیگر مردم پانڈوان
 از بهیبت کرن رو بگریز آوردند و پانچالان از بسکه تیرهای کرن خوردند غمناک
 غلظیم در میان ایشان افتاده از بهیبت آن جوش و خروش مردم لشکر پانڈوان
 بگریختند و دران حال دشمنان کرن را بهادر گمانه قرار دادند و از بوجیبی سینه
 کرن آنکه تمام پانڈوان نگاه بجانب کرن نهادند استند کردند و همچنان که
 سیلاب بکوه رسیده پریشان گردید لشکر پانڈوان را سوخته مانند آتش فوج
 می نمود و القصد کرن سربازی مبارزان غنیم را جدا کرد و شمشیر با و علمها و تیرها و پان
 و ارا بها و سربها و چنورا با و بانهای ارا بها و غیر آن از چوب با س ارا به
 لشکر غنیم را ببرد و از بسکه فیلان و اسبان کشته گشتند راه رفتن دران میدان
 مانند و از گل و گامی از خون و پیه کشته نشیب و فرزند دران سو که طلا نهند
 و باز کرن سلاحی را سروا که از ان تیری نهایت برآمده هو را تا یکی فرود رفت
 چنانکه لشکر خود را از بیگانه فرق نمیکردند و کثرت تیرهای کرن مهارت میان
 پانڈوان را فرو و شنید و آن مهارت میان تیرهای کرن را در میکردند و میکردند
 مانند اهو ان وحشی که از پیش شیر بگریزد و بار دیگر رو برو میشدند و مهارت میان
 پانچالان را مانند گرگ که روم را بگریزند نهریت میداد و مردم لشکر آنها را
 گریزان دیده غلغلۀ غلظیم برداشته بر آنها دویدند و وجود من خوشحال گشته نمودن
 شادمانه فرمان داد و پانچالان بار دیگر قرار بر مردن داده برگشتند و حمله آوردند
 و کرن بسیاری را از آنها بدم فرستاد و نهریت داد و از جمله پانچالان بهیبت و
 از مردم چندیری یک صد ارا به سوار را بقتل رسانیده و ارا بها و فیلان اسان

را از سازان خالی کرده پیوسته بسیار با پامان فاساخت و از بس شکوه و مهافت
 کرن هیچکس را یارای نظر کردن بجانب او نبود القصد کرن انبیه اصناف
 سواران و سپاه را بقتل رسانیده در میان معرکه بایتا مانند جم که در آخر
 زمان خلایق را فانی ساخته آرام گیرد و از عجز به کارهای پانچالان آنکه با وجودیکه
 انبیه شلاق کرن میخورند دست از کار زاروی باز نمیداشتند در جود من
 و دسارن و کربا چارج و اسوستها مان و کورت بر باد شکن نیز هزاران از مردم
 پانڈوان را بعد می فرستادند و هر دو سپران کرن که دلاور زمان بودند آنها تیر
 میزدند و میکشتند حاصل که کار زاری عظیم کردند و همچنین پانڈوان و دشمنان
 و شکستنی و سپران در ویدی خشتناک گشته مردم لشکرت را میزدند ای راجه از گوش
 مردم لشکرت و لشکر پانڈوان و از سعی بهیم مردم لشکرت فانی و هلاک گشتند سخی
 با و پراشت گفت که ارجن نیز لشکر چهار گونه اغنیم رازوه در یای خون روان ساخته
 کرن را خشتناک دریافته با سری کرشن گفت که این علم کرن است که در نظر
 می آید و بهیم نیز با اغنیم در کار زار است قبول است و این مردم پانچالان از مهیت
 کرن رو بگریز نهاده اند و آن خیر سفید از در جود من است و پانچالان که از
 پیش کرن گریخته اند کربا چارج و اسوستها مان و کورت بر آتقار تعاقب نمود
 اند اگر با علاج آنها نکنیم و کار اینها را نسا زیم مردم ما را تمام خواهند گشت ای
 سرکرشن شل عثمان اسپان کرن در دست گرفته از رعایت زیرکی و دانی
 که دارد بازیب و فری نماید اکنون رای من بران قرار یافته که آرایه مرا
 بر سر کرن بران من تا او را بکشم از اینجا بر میگیرم و اگر من انخان زوم او
 بی شبهه مردم پانڈوان و پانچالان و سرخی را تا بود و هلاک خواهد ساخت مگر سرخی
 آرایه ارجن را بجانب کرن را اند تا بادی دیده مقابله نماید و لشکر پانڈوان که با
 کوروان در کار زار بودند آرایه ارجن را دیده قوی دل گشتند و قتل نام گفتند
 و صد او آواز ارجن مانند اتقادن برق و جوش و خروش دریا بر آمد و در آتقار

راه بر مردم لشکرت مظفر شده می آید تا آنکه مثل علم ارجن را بدید و با کرن گفت
 که کسی را که می جستی اینک بر آری که اسپانش بوزند رسید و کمان گانید بود دست
 دارد اگر تو او را توانی کشت خیرت ما همه حاصل میشود ما به سواران دلاوران کشته
 و هلاک ساخته می آید و هیچ جا معطل نمیشود و ترا همی جوید تو نیز بروی بران و از
 بس که ارجن کار پرداز می نماید لشکر کو دران در پیش او قرار نماند گرفت و
 پریشان گشته او را راه میدهند و او دست از همه باز داشته بقصد تو می آید و
 آن آزار را که جدیتر و بیم از تو یافته اند دانسته است و شکستنی و سناک و
 دشت دمن و سپران در ویدی و جدی و امن و امن و نکل و سهد و هر محنتی و آزار می
 که از تو یافته اند همه را معلوم نموده است و از آنست که هیچ جا معطل نمیشود از کمال
 خشم بقصد تو رسیده آید ای کرن اکنون تو بر سر و بران که غیر از تو هیچکس بر تو نمیتواند رفت
 هیچکس نیست که او را بجا تواند نگاه داشت مانند نگاه داشتن کناره محیط را و چنانچه بنیم
 که هیچکس از نگاهبانان در چپ در دست و پیش و پس او نیست طالع تو بود و کرد
 که ارجن تنهایی آید تو لائق و منرا و در هستی که ارجن و سر می کرشن را زبون سازی
 و این کار از تو بر آید و بحق این باریست بر دوش همت تو و تو با در و با چای و بکیم
 و اسوسه تمامان و کرایا چای برابری سر راه بر ارجن بگیر که را جهای لشکر شما از بیم او
 کناره گرفته اند و غیر از تو کسی نیست که بهمین گریزند و را توانند بر طرف ساخت این
 مردم را بجای پشته ریگ و زمین خشکی است پازنده بار را در عرقاب دریا بهمان همت
 و جلاوتی که سابق مردم تربت و اعست و کابوچ و او ده و کند بار را زبون ساخته
 بر ایشان مظفر یافتی بر ارجن و سر کرشن نیز مظفر منند شو و ایشان را مغلوب ساز
 کرن باشل گفت که اکنون تو با من یکی شدی و مرا قبول کردی و نیز دانستم که
 که دیگر ترا هیچ بیم از ارجن بخاطر نمانده است امروز در دوش کارزار و روز با زوی مرا
 تا شاکن که پاندران را با ارجن و سر کرشن بقتل رسانم یا خود بر خاک هلاک افتد
 یا از کشتن آنها مراد خود حاصل سازم یا خود را بردست آنها هلاک کنم مثل گفت که ای

که میبازان قرار داده اند که ظفر یا فتن بر ارجین تنها در حوصله تصور هیچکس نمی گنجد
 علی الخصوص که سرکرشین با وی یار باشد کرن گفت راست میگوئی هیچکس ارا به
 سواری مثل وی نیست اما بنگر چگونه کار زار می نمایم او برابر با خود سوار در میان
 کارزار جولان کنان میگردد و امروزیان او را کشته یا او را خواهد کشت امی مثل از
 علامات بهما در می در ارجین آنست که دستهای او عرق نمی کنند و هرگز نمی لبرزند
 از بس ورزش کمانداری نشانها بر دستهایش ظاهر شده و دستها درازست و کمانش
 سخت و بلندست و سبکست و تیر بسیار یک دفعه سر میبرد و تیرهایش مسافت
 یک کوه میروند و کارگر میشوند و ارجین آن کسیست که آتش را خوشحال ساخت
 و از آن کارکش چکریاقت و ارجین کمان گانده و ارا به اسبان پوز و ترکش که
 هرگز تیرهای آن کم نمیشود و دیگر سلاحهای دیوتها یافت و وقتی که ارجین با دشمن
 علم با ندر لوک رفت از عنایت اندر بجهت کارزار نمودن همدیگر را خوشحال ساخت
 و از همدیو با سپت نام سلاحی که از انداختن آن خلایق عالم بسوزد یافت
 و هر یک لوکیال علم سلاحا بوی دادند تا بدان سلاحا دیتان کالکچ را هلاک ساخت
 و در جنگ بر ایش بزمه نمالند آرد زخمها و جاههای ما همه مهارتیمان را
 بروای مثل اکنون با ارجین که صاحبان همه اوصافست و سر می کشن
 همراهیست کارزار خواهد نمود و در میان تمام خلایق کلبانگ من پرانند
 خواهد شد و سر می کشن که در نهایت قوت برابر او هیچ کس نیست و اگر هزاران
 سال و صفت او کنم نتوانم که رنگا سبانی او میکند و این سرکرشین که سپر است
 است و سفید موه و چکر و شمشیر در دست دارد و بر همه کس ظفر می یابد پس از
 دیدن او و ارجین خوشحال مشویم و هم ترساک میگرددیم ارجین در کمانداری و
 سرکرشین در کارزار چکر ممتازست و فراداد و عهد ایشان در کارزار آنست
 که اگر گوه برت از جا بجنبد میتواند اما ایشان از جانبی رونای مثل کسبت
 غیر از من که بر سر انجیندین دو بهادر میگانه تواند رفت آن شوقی که در دل

سن از کارزار برین مجبه بوده است اکنون همین بخت نفاذ بود میرسد یا ایشان
 یا من ایشان را ندانم گشته کرن این سخنان را باشک گفت و مانند عهد
 در عرش در آمد درین وقت راجه در جود همین زبان تیراینه کرن کشا و
 با دریا چارج و کرت بریا و شکن و لوک و نوایشان شکن و اسوستهان و در آن
 واقع چارج پایو با و فیل سواران و ارا به و سپ سواران گفت که شما هم
 با قضاوت بر سر ارجین و سر می کشن بنامید و بنید و از هر چهار طرف
 او را در مانده سازید تا کرن ایشان را باسانی زبون خود ساخته تلفظ مندر کرد و
 این مبارزان اطاعت سخن راجه نموده با قضاوت بقصد سر کشن و ارجین را ندید
 و برایشان تیر باران کردند و ارجین مانند دریای که جوی بسیار از خود نماید سازید
 اکثری از اربابان بود ساخت و تیر گرفتن و در تیر بینه نهادن و کمان کشیدن و کمان
 دادن ارجین هیچکس نمیدید همین اسپ و فیل و مرد و ارا از تیرم تیر با بزرگین غایبند
 می یافتند و ارجین که حکم آتشی داشت و تیر با پیش سجای شعله که در وان کا
 تاب نظر کردن بجانب او نبود مانند چشم بد رو آمده که بجانب آفتاب کتاب
 نمواند و بید القصد که پا چارج و کرت بریا و در جود همین و اسوستهان بر ارجین
 تیر باران کردند و او تمام تیرهای ایشان را به تیرهای خود بریده هر کدام از آن
 چهار بهادر را سه تیر بر سینه زد و اسوستهان ده تیر بر ارجین و سه تیر بر سر کشن
 و چهار تیر بر اسپان ارا به اش و چهار تیر بر بنونت که بر حکم ارجین جای داشت
 بزور از پی آن تیرهای فولادی بسیار بر ارجین سردا در برین وقت با ارجین
 یک تیر کمانش را بریده با یک تیر همین میکان بهایان و چهار تیر دیگر اسپان
 را بقتل آورده با سه تیر دیگر علمش را بنیادخت اسوستهان بکشید گشته
 کمان دیگر گرفت و گوشه کمان را بر زمین نهاد و ده چله کرد و به سر کشن و ارجین
 نزدیک شده تیر بسیار انداخت و ایشان را از راه بسیار داد و که پا چارج و کرت بر
 و در جود همین نیز تیرهای بسیار برایشان سردا در ارجین کمان و حکم که پا چارج

را بریده اسپانش و بهلبان او را بقتل رسانید و او را بهزاران تیر چنگ که به یکدیگر
 را دوخته بود بدوخت بعد از آن به تیر چند علما و کمانهای در جو و مهن گرت بر
 بریده بهلبانان و اسپان ایشان را بگشت و همین نوع اسپان و فیلیان و
 و از راهها در مبارزان را بگشت و بغلطانید و بعد از آن که از جن آن همه را
 بلاک ساخت و دیگر دشمنان را بدست چپ داده پیش راند درین وقت راجه
 و دیگر پسران را بر جن که رفتند از جن با آنها رو برو شده آنها را از پیش بر داشت
 و شکست می و سناک و شکل به دیگران نیز با ایشان بودند بر کس را که پیش از جن
 می آمد میزدند و با کوروان نیز کارزار می نمودند و مانند دیو تما که بر رویان بودند ظفر جوان
 و بعالم سرگشتگان بر سر کوروان می رانند و فرقی بین فریاد با میکردند و تیر بار میکرد
 می انداختند و از بس تیر بسیار که به او در آن طرفین سردانند اطراف هو را فرو رانیدند
 و عالم در نظر حاضران تا یک گشت سنجی با دهر تراشت گفت که ای راجه بهم تنها
 در دریاگی لشکر کوروان غرق میشد از جن انجمن رسیده او را دستگیری نمود و از آن
 غرقاب بدر آورد و اکثری از فوج کرن را بجانان مرگ فرستاد و شب بومی تیر از جن از
 بسیاری هم مبارزان را هلاک می ساخت و هم روی هو را بر میداشت و بر هوا جانان
 مرغان می پرند تیر را را جا داده کوروان را هلاک و نابود ساخت و به کوروان
 بهین پیکان و خندنگهای فولادی سر بار و بازوهای مبارزان جدای انداختند
 از سر بار و بازوهای جدا شده مبارزان و از راههای شکسته و از هم ریخته و فیلیان و
 اسپان و مردمان کشته میدان معرکه برگشته به یکس راه راه رفتن بران زمین
 بنود در وقت هزل و سهمناکی بزرگ در یابی حجم که بیشتر نلام دارد می نمود از مبارزان
 که بلاهای زرنکار مسلح و بر فیلیان سوار بودند چهار صد کس را از جن از آن فوج
 و فیلیان که مانند ماران از اوستی از آنها سیکید شکسته و متفرق ساخته بر مثال ماه که
 از ابر بار آمد بدو راهی که پراز گشتی بومی فیلیان و اسپان و سواران آنها
 و به راههای پامپا شکسته و مبارزان کشته گشته که سلاحهای آنها شکسته و

بسیار

ریخته بودند و چون ازان راه گذر کرده کمان خود را چنان چاشنی داد که گشتی بر
 در آسمان بفرید و برق بگست درین وقت لشکر تو از ضرب تیرهای ارجن مانند گشتی
 که از طوفان باد تباهی گشته پریشان شود متفرق گشت و تیرهای ارجن مانند
 شعلهای آتش لشکر تیر سوختن گرفت در رنگ جنگل آتش که پر کرد آتش در
 گرفته بغونهای تمام بسوز و لشکر تیرهای ارجن میسخت ای راجه ارجن
 لشکر تیر پامال ساخت و بسوخت و پریشان کرد و شکست چنانکه نصیبه لسیف
 به چهار طرف رو بگریز نهادند و کوروان آنچنان متفرق گشتند که جانوران جنگلی
 هنگام گرفتن آتش در جنگل پریشان گردیدند و قصد لشکر کوروان مضرب تیرهای
 ارجن از کارزار برداشته به طرفی گریختند و چون با بهیم ملاقات نموده دو گوی
 بگرفت و حکایت تفقد احوال اشغال نموده باومی گفت که بیکانهای تیر
 از بدن راجه جدید بشر برآمده راجه براحت است بهیم خاطر خود را ازان حال جمع ساخته
 ارجن را فرمود تا ارا به خود را پیش راند و او را محمد ای غرور ارا به بهار را ساخت
 درین وقت ده سپه تو که از دسارن خورد تیر و دنگمانها در دست شوق کنان
 از روی دلاوری پیش آمده ارجن را که دیگر رفتند و بر ارجن تیرهای شعله کرد
 زودمانند شعله آتش که بر فیصل بنزد و ارجن علما و تیرها و کمانهای آنها را
 به تیرهای بهین بچکان و فولادی بریده اسپان ایشان را بگشت سنجی با دهن
 گفت که درین وقت جنگجویان تو از سن سلکان ارا به سوار با یکدیگر قول و
 عهد نموده و مردن و کشتن خود را قرار داده بر سر ارجن آمدند و ارجن با آنها ملقت
 نگشته بقصد کربن پیش راند و این س سلکان از عقب ارجن بروی تیرها را
 کردند و از روی چشم بر گشته همه آنها را به تیرهای جان شکار مسافر راه فنا
 ساخت و مانند دیوتها که بعد از تمام شدن ثواب اعمال از سرگ برآمده بر
 زمین افتند بر خاک هلاک افتادند درین وقت کوروان بر سر ارجن ریختند و
 به آن همه چشم فیل و ارا به و اسپ سواران و غیر ایشان رسید و ارجن را که در گشته

و با انواع تیرها و شمشیرها و با نساها و کتله و گرزها و تیرهای بسیار او را فرو بردند
 و ارجن همه آن سلاحها را به تیرهای خود و در هوا بریده از خود دفع کرد و بعد از آن
 بحکم سپهت در وجود زمین بکیزاد و شش صد بهادر فیل سوار از میان پیش رفته
 ارجن را گرد گرفتند و از جمله آن را بهای ملیحان را چه نیل و در و در که و
 لسب کرن و دیگر یو و کازتاب بود که بر ارجن تیر باران کردند و ارجن تیرها
 آنها را به تیرهای سپه پیکان در هوا بریده بعد از آن ارجن به تیرهای آلتا
 کردار آن فیلمان را با اسلحههای و سواران شان بزحاک بلاک انداخت
 مانند کوههای که از ضرب بجز زمین افتد بعد از آنکه آواز چاشنی کمان گاندیو
 بلند شد و صدای جوش و خروش مردم و صیحه اسپان و فیلمان بسیار
 فیلمان و اسپانی که از سواران جدا شده بودند بگریختند و ارا بهای خالی از
 مهاوران و اسپان مانند قطعههای ابریز نگارنگ نمودند و سواران از ضرب تیرهای
 ارجن گریزان و آفتان و خیزان می نمودند و وقت بازوی ارجن بجدی ظاهر شد
 که تنها فیلمان و اسپان و ارا به سواران را با مرکبهای شان میزد و میکشت می انداخت
 درین وقت بهیم نیز آمد و ارجن رسید و بقصه السیف لشکر سپهت از آمدن بهیم
 رو بگریزینها و نذا جمعی را با گرز خود در شلاق گرفت و بهیم آن گرز را که کاشم برگ
 دشت آدمیان فیلمان و اسپان طعمه آن بودند و قاعها و دروازها و قصرها را می شکست
 و می انداخت و اسپان را با سواران ایشان و پیادهای مسلح را میزد و میکشت
 و آنها فریادها کرده بخون آغشته بزحاک بلاک می غلطیدند و زمین را بزدان میگرفتند
 و طعمه جانوران آدمی خوار میشدند و آن گرز از گوشت خواری و ابروخته باخون
 شگنی مشغول شد حاصل بهیم ده هزار سوار و پیاده بشمار را بکشت و گرز در دست
 هر جا بکشت و مردم لشکر بهیم سین را گرز در دست دیده خیال میکردند
 که جمست که دند در دست دارد آخر بهیم بر فوج فیلمان از لشکر سپهت مانند منگ
 که در دریا در آید دران لشکر درآمد و اکثر آنها را با فیلمان و علم با و بر قبا بزحاک

هلاک انداخته تا بود ساخت و بهیم این نوجوارا شکسته باز برابر با خود سوار شده و
 نژوارجن رفت ای را چه لشکر سپرت از بس شلاق خوردن زخمی شدند و از
 بیطاعتی از جان تو استند چنید و از جن آنها را و زریه تیر باران فرو گرفت و از بسکه
 تیرهای از جن در بدن سواران نیل و اسپ و ارابه تا سوختارشت همه در
 کل درخت کتم نمودند و درین حال غویو از لشکر سپرت برخاست و این فرج
 از بسکه از ضرب تیرهای از جن بیاب گشتند در رنگ چوب نیم سوخته که طفلان آنرا
 چرخ و بند تمام فرج در چرخ آرد و هیچکس از انواع سواران و پیادگان مانند که زخمی نگشت
 و در خون خود آغشته نگشت بر کس مثل درخت اشوک کل کرده نمود و کور و آن
 آن زور بازو و چالاکی از جن مشاهده نموده دست از حیات کرن شستند و تاب
 ضرب تیرهای از جن نیاورده کرن میگفتند و به طرفی میگریختند از جن خوشحال
 کننده پانژوان تیر اندازان تعاقب آنها نمود و پسران تو دوران حال از غرقا
 هلاک نجات جویمان با کرن ملحق شدند تو گفتی از میان دریای موج زمین
 خشک رسیدند که در پناه کرن خزینید و مانند مارانی که اصلا ز سر نداشته باشند نجا
 قرار گرفتند در رنگ مردمان که از مرگ براننده پناه بدیدیم بگیرند پسران
 ترس از جن خود را در پناه کرن انداختند کرن بزرگان فن آغشته با راستالت
 داده فرمود که بنیاید در عقب من بایستید و خود آنها را بد حال و پریشان دید
 بقاومت نمودن از جن کمان را چاشنی داده و کمان کشیده تنها با تیر و هر چند
 قصد از جن داشت اما بر سر لشکر پانچالان تاخت و پانچالان خستگین گشته
 بر کرن تیر باران کردند و کرن به تیرهای جانفرسا اکثری در بهار امسا فراره
 فنا ساخت چنانکه غویو از نهاد پانچالان برخاست بنجی با و بر تراشت گفت که
 چون لشکر کرن پانچالان را مانند باد که ابر باران پریشان سازد پریشان ساخت تیر چندی
 پیکان آنها بصورت رود دست بهم آورده بود اسپان و بهلبان خمیده را که از
 پانچالان بود بکشت و بر ب سون و ساک که هر بسیار انداخته کمان ایشان را

برید و به شش تیردشت و من رازخمی ساخته اسپانش را بقتل آورده اسپان
 سنانک را نیز بکشت و بسوک سپر کلبی ازان حال خشکین بر سپر کرن سر من نام درید
 کرن بو تیر من پیکان بازو با و بیگ تیر اشخپان سرش را از تن و سپر دشت و من را
 جدا ساخت و بیگ تیرت سوم رازخمی کرد و درین وقت که سپر دشت و من کشته
 شد سر کوشین با ارجن گفت که یا نجالان و سپران در رویدی کشته خواهند شد
 ز رویداش و بر سر کرن قتاب و او را بکش ارجن متوجه کرن شد و دست بزیر کرن
 گانده بود و گروانیده چندان تیر با نداشت که روی هوا تار یک ساخت و بسیاری
 از نیلایان و اسپان و ارا به را با سواران شان و پیاده بار مسافر راه فنا ساخت
 و در آن تاریکی بود بسیاری از مرغان بزرگ زمین افتادند و هر جا ارجن میرفت بهم از
 عقب او نگا سبانی کنان میگشت درین اثنا کرن بالشکر یا نجالان و را قتاوه آنها
 را در شلاق دشت و بسیاری از افواج ایشان را هلاک ساخته اطراف را به تیر
 بسیار فرو پوشید و اتموجا و جنجیه و جدا با من و شکندی با اتفاق دشت و من
 بز کرن تیر باران کردند و هر یک پس ازین مهارت میان هر چند او کوشش دادند اما
 نتوانستند که کرن را از راه فرود اندازند مانند صاحب ترک و تجردی که خواهشهای
 پنجگانه او را از جان تو اند بر و کرن اسپان و بهلبانان آن پنج نهاد را بقتل آورده
 علمها و کمانهای ایشان را برید و بر یک از آنها یک تیر انداخته نعره بکوبیدند
 کرد و از بس صدای تیر اندازی کرن و کمانداری او حاضران همه که خیال میکردند که
 زمین خواهد شکافت و کرن در حلقه کمان کشیده مانند آفتاب در عالمی نمود و درین
 حال کرن باز دوازده تیر بر شکندی و شش تیر بر اتموجا و سه تیر بر جدا با من و جنجیه
 و دشت و من زد و این پنج بهادر مانند حواس پنجگانه که صاحب تجرد آنها را زبون
 سازد ز بون کرن گشتند و چون سپران در رویدی دیدند که این پنج بهادر در حلقه
 کارزار کرن عرق میشوند مانند جاعه بقالان که از شکستن کشتی عرق کردند آنها
 را دستگیری نموده برابر باهای خود سوار کرده ازان مملکه بدر بردند درین وقت

ساک به تیرهای الماس کردار تیرهای کرن را رفع ساخته بجهت حیرت و تعجب کرن
 اندروی نیز دستی بهشت تیر برود وجود همین و کربا چلیج و کربت بیازود و وجود همین باقی
 آنها تیر بسیار بر ساک زود و ساک تنها با این هر چه پار نامه بار کارزار در گرفت مانند
 بل ویت که بهما حیان چهار طرف عالم در افتد و از صدای چاشنی کمان ساک و
 پیام تیر باران ازان حاضران معرکه را تاب نظر کردن بجانب ساک نبود درین حال
 آن پنج مهارتھی با خجالان برابر ابهامی دیگر سوار شده در گرد ساک جمع آمده مانند
 دیوتها که بنگاهبانی اندر بیایند بجا نطق ساک پرداختند ای راجه در وقت کور
 را با دشمنان کارزاری واقع شد که موجب قنای بسیاری از مبارزان گشته پاوار
 جنگ دیوتها در میان داد و بسیاری از جنگ جویان فریقین کید گیر یا بلاک ساخته
 و قالی طتی کرده بر خاک غلطیدند چون کارزار با این حد رسید دساس بقصد هم
 جنبش نموده پیش آمد بهیم او را متوجه نبود دیده مانند شیری که بر فیل بدو بردگان
 دوید و میان این دو دلاور خشکین کارزاری که روان جانها تواند بود در پیوست
 مانند کارزار اندر و بر ترا سر ویت و این نامداران بر کید بگیر تیرهای الماس کردار نیز
 مانند و وفیل که براده فیلی مست شهوت جنگ کشته کارزاری میخوردند بهیم بدو تیر
 پهن یکای علم و کمان دساس را بریده یک تیر بر پیشانی او زد و بیک تیر دیگر
 از تن بلبانش جدا انداخت دساس کمان دیگر گرفت و عنان اسپان را به خود
 گرفته و رازده تیر بهیم زد سخی با هر تراشت گفت که درین وقت دساس بوالعجب
 کاری کرد که یک تیر کمان بهیم را بریده به شش تیر بلبانش را نخی ساخت و ده
 تیر دیگر بهیم زده تیر بسیار بروی انداخت بهیم مانند فیل است که سستی از وی میجکیده
 باشد خون از بلبانش روان شد و گوز بهست گرفته آنچنان بر دساس نبرد که مقدار
 مسافت ده کمان او را عقب برده بزمین انداخت دساس لرزان بزمین افتاد
 و رازده با اسپانش بهمان ضرب بزمین نرم شد و بهیم دساس آن جان دیده آن
 سخنان درشت را که در آن معرکه با در ویدی گفته بود بخاطر آورد و در فی الحال دیده

شمشیری گرفته از اراپه خود فرود آمد و بجانب او نگاه کنان که آیا دسارنج بودیدی یا
در حالت حیض رختبای او را از برش کشیدن و بگینا ده بودن در ویدی می بقرب
نار سیدن و دیگر شوهران در ویدی بهیم را آنچنان آتش خشم در گرفت که گفتی
با و این روغن را در آتش انداخت و با کرن و در وجود من و اسوستحمان کربا جان
و کورت بر او ریگ پهاوران کوروان خطاب کرده گفت که امر فرزند من این مجال اندوز
گنا هگار یعنی دسارنج را میکشم اگر کسی را از شما قدرت خلاص ساختن او باشد
گو پیش بیا این گفت و آتش خشمش شعله زنان مانند شیری بر دسارنج دوید
و در نظر وجود من و کرن پایی بگلوی دسارنج نهاد و سینه اش را بشمشیر پاره کرد
و خون او بدیان خود رسانیده سرش از تن جدا کرد و باز بخون او لب دمان خورد و بیالود
و آن عهدی که در باب کشتن خوردن آن کرده بود بجا آورد و با مردم گفت که من امروز
ذوقی که از خون دسارنج یافته ام شیرین و شهد در روغن و شراب و آب سرد خوش
از آبجیات و دیگر چیزهای حلال می یابم و نیافتم ام و باز بهیم از روی خشم دسارنج را
مرده دیده گفت که دروغ و دردی که مرگ ترا از دست من امان داد و الا چه سبحان تو
نیکو دم و چه محنت با و آزار با که ترا نمی رسانیدیم سخی میگوید که امی را آنچه حاضران معرکه
هر کس بهیم را بان موابسته دید از ترس او و از محنت آن حال بعضی خود بر زمین
بیفتادند و جمعی از اسلحهها از دست بیفتاد و جمعی را غرور و فریاد از نهاد بر آید و دیگر نیز
نهاده گفتند که حاشا که این آدمی باشد و خیر سین و دیگران کشتن دسارنج خود بخواری
بهیم سین تماشا کرده بگریختند و میگفتند که این را چه است و جدا من بی هیچ
از عقب او در آمده هفت تیر بر خیر سین زد و خیر سین در رنگ ماز بر آید و برگشته
سه تیر بر جدا من و شش تیر بر بلباش بز درین وقت جدا من یک تیر الماس کرد
را در تبضه نهاد و تا بگوش آورده چنان بر خیر سین زد که سرش از تن آزاد جدا اند
و کرن از کشته شدن برادرش خیر سین خشکی گشته چالاکی نموده فوجی از پانژوان
را از بریت داد و با کل جنگ در پوست و بهیم آنجا دسارنج کشته بر دست خود

را بهم آورده بخون او پرداخته برده او خطاب کرده گفت که اکنون من خون ترا
 میخورم تو دیگر آن سخنان نالائق که نسبت با میگفتی و ما را حیوان و زنگار و نام
 میکردی بگو و کسانی که در آن وقت ما را زنگار گفته رقص میکردند اکنون آنها را
 همان میگوئیم و شوق میکنیم و من آن دشمنی ایشان را که مرا برکناره بلند و با
 بختاب انداختند و در حلقهائی که آنرا کرده اند نیز بر انداختند و بمن دادند و ما را
 سیاه را بر بدن من سر داده عیبهما زنده و بقیده خود ما همه برادران را در خانه قیر انداخته
 بودند و بقار و غلی سلطنت از دست ما بدر بردند و ما آن همه محنت باور جنگها کشیم
 و موسی سردرودی اگر گرفته رختهای او را از برش کشیدند و در شهر برایش ما همه برادران
 جدا جدا آزارها و المها کشیدیم الحاصل ما از دست و بر تراشت و سپهر افش غیر محنت
 و آزار هیچ چیز ندیده ایم سخی میگوید ای راجه بهیم این سخنان گفته و نظر یافته با زبان
 خون آلوده با سرکپشین و ارجین که متبسم بودند گفت که من عهدی که در باب کشتن
 و ساسن کرده بودم آن را درست ساختم و بجا آوردم اکنون عهد دیگر آن دارم که
 همان نوع که حیوانی را در جگ میکنند در حضور کوروان پایی خود بر سر در جود من نهاد
 پایالتس بسازم و طلع البال شده راحت گیرم بهیم این گفت و همان نوع اعضا
 بخون و ساسن آلوده مانند اند که از کشتن بر ترا سر شوقی می گیر و در رقص در آمد سخی
 با بر تراشت گفت که بعد از کشته شدن و ساسن ده سپردا و تو مسلکی و کوچی و باسی و
 دندان و دهنک و سلوب و سه و ساسک و سر جان شگایین گشته با اتفاق پیش آمده
 به تیر بسیار بهیم را از اطراف فرود گرفتند و بهیم در ان میان چشمان از خشم منزع بر آمده
 مانند مرگ نمود و دیده تیر که بر جان شکار همه آن پسرانت را بجان مرگ فرستاد و در میان
 حال مردم لشکرت از بهیم بهیم عظیم یافته در نظر کردن رو بگریز نهادند و کرن نیز بهیم
 بان مهابت دیده اندیشه ناک شد درین وقت شل سخن سب جان با کرن گفت
 که تو هیچ اندیشه را بخاطر راه مرده که از تو لائق نیست اندیشه مندر شدن زیر پا
 این همه راجا و مبارزان از بهیم بهیم رو بگریز نهادند و گریخته میزند و در جود

نیز خوردن میمون باورش و دوسا سن بسیار از آن یافته و همیشه گو نه شده است و
 که با چای و دیگران و بقیه السیف بهم از برادران در وجود من که از سوگاری
 نیز به شتر از سر ایشان بدو زشته همه در گرد و در وجود من جمع آمده اند و پانتهوان طغفر
 یافته از جین را پیشوای خود ساخته بچنگ تو در برابر آمده ایتاوه اند تو که شیر معرکه
 کار از ای میمون پستی را پیش گرفته به سرا جین برو که در جود من بار این برود
 بهست تو نداده است تو نیز آفت که میتوانی این بار را بردار اگر بفریانی نیکنای
 غلیظ بودی و اگر سپی دامی بی شبهه بزرگ روی ای کرن در این حال که
 ترا پیش آمده از اندیشه مندی و بدوشی تو پستی که سین بر سر پانتهوان حمله
 می آورد کرن این سخنان مثل را شنیده حالت مردانگی را در دل آورده و دست
 گذاشته قرار بر کار زار و او بر که سین خشم آورده بر سر میمون که گوز و دوست
 جرم و شکرت نامیزد و بدید درین وقت نکل حمله بر بر که سین آورده او را
 بر تیر از خمی ساخت و علم و کلماتش را برید بر که سین گمان دیگر گرفت و پیر
 رویه تار گرفته بر نکل تاخت و از روی خشم اسپان نکل را بکشت نکل از راه خود
 فرود آمده شمشیر بر سر گرفت در رنگ مرغ نیز بر چرخ در آمده مبارزان و اسپان نیلان
 را به نکل می آورد و آنرا اندر میوانانی که در جگ اشکید گشته شوند نیز خشم شمشیرش
 بر خاک هلاک می افتاد تا بحدی که در هزار مبارزان را از همه مردان اطراف علم
 نکل تنها بقتل رسانید و بر که سین نکل را از همه جانب تیر زدن گرفته و نکل
 بخشم آورده بقصد بر که سین دوید و بر که سین به تیری چند سر و بدوشش تیر
 نکل را برید و چند تیر به سیند اش نزد نکل آن همه کار پردازی که از کسی که
 بنظر در رسد نموده بوجبت و برابر به هم پشت و بر که سین بهم نکل را بیک
 ارا به دیده شیدا می تیر ایشان سر داد و ایشان نیز تیری نهایت بر که سین
 زود درین وقت بهم با جین گفت که نکل از دست بر که سین بر سر کرن
 بسیار از آن یافته و منزه او را در محنت داد و تو بعضی تبار جین نکل را

به تیرهای برکه سین زخمی و شمشیر و سپرش را بریده دیده ارا به خود را به سر سپهر
 کرن را ندید هیچ سپهر و پدی و ششم ساگ از عقب ارجن را ندید و همه آنها
 مردم لشکرت را به تیرزدن گرفتند و ازین طرف از صبا زان لشکرت کرت برآ
 و کسپا چایج و اسوسه ستلمان و در وجود همین و سپر شکن و برک و کراب و در ارا در پیش
 را ندید سر راه بران شمشیر بهار که گرفته تیر بسیار انداختند و مردم کلنگ که نیل سوار شدند
 نیز در گم در اینها برآمدند و این نیل سواران و نیلان از زمین کوه سما چل بودند و
 بسلاحها آراسته دست و جنگ از اینان بر آنها سوار شکلهای غلابران نیلان انجا
 بودند مانند ابرو برق در نظری نمودند و بین میان سپر شکندهای با و تیر کرا چایج
 را با بهلبانش و اسپانش زخمی ساخت و کرا چایج به تیری چند او را با فیاش
 بعد مفرتا و سپر دیگر شکندهای بالنسی چند هر دو سر آهن دار را بر آرا به شکن
 زده آرا در هم شکست و شکن سر او را از تنش جدا انداخت و بعد از آن راجه
 کلنگ نیز کشته شد مردم لشکرت خوشحالی با نموده سفید بهر باره را نوشتند و بر دیگر
 مبارزان تیرانه از آن فریقین از کوروان و پانژوان بکارزار در پیوستند و
 به انواع سلاحها نیکه کردید که یافته بجنگ در آمدند و اسپ و نیل و ارا به سواران
 و پیاد و با بر خاک هلاک غلطیدند و همچنان از زخم تیرهای کرت برآ و اسوسه ستلمان مردم
 پانژوان با و فخر رفتند و بر او خورد و راجه کلنگ بر وجود همین تیر انداختن گرفت
 و در وجود همین تیر با او را با فیلش بقتل رسانید چنانچه او از زبان خون نشان
 با فیاش بخون غلطید و سپر راجه کلنگ حمله آورده و نیل را بر کرانه رانده ارا به
 را در هم شکست و اسپان را با بهلبانش کشت گرانه را به تیری چند مانند کوهی که از
 ضرب چو پانژی که از زده را در هم رفتند بر زمین انداخت بعد از آن برکه و ازده تیر بر سپر راجه کلنگ
 زده و در سجایا تیر برک را مسافر راه فنا ساخت و سپر سهد چو سپر با سنده را
 با فیاش بقتل رسانید و با فیاش آن نیل اسپان ارا به شکن و زده بر آمده
 هلاک گشتند و سپر راجه کلنگ تیر بسیار بر او نکل زده و سپر نکل یک تیر

پهن بچکان سرش را ازین جدا انداخت درین وقت بر که سین و کرن سیر
 بر هر یک از پسر نکل و ارجن و همیم و هفت تیر نکل و دو دانه تیر بر سر کیش
 زود و کوروان را این کار از روی موجب تعجب شد بروی آفرینیا کردند کس
 که کارزار ارجن را میدانستند گفتند که بر که سین اکنون در آتش افتاد
 درین وقت ارجن دشمن گذار نکل را با سخا که اسپان را باش کشته شد
 بودند و سری کرشن را زخمی دیده بر سر بر که سین که در پیش کرن ایستاده بود
 بتاخت و بر که سین نیز تنها بروی بدوید مانند دویدن مخ دیت بر اندر یک تیر
 بر ارجن زده نعلهای بلند زوانپی آن ده تیر بر ارجن زده نه تیر بر سر کیش
 زود ارجن را از کمال خشم ابروان بتافت و بقصد کشتن بر که سین تیر انداختن
 گرفت و بدو تیر جابهای گرم و نازکش را بدوخت و بیک تیر کمان بر که سین و با
 دو تیر بر دو بازویش را بریده بیک تیر سرش را ازین جدا انداخت و بر که سین
 باین حال از ارباب مانند درختی از کوه بر افتاد و درین حال کرن بادل خوردن
 و زبان بگنیه جونی بر سر ارجن حمله آورده سخی با و هزارت گفت که در وقت
 سر کیش کرن را مانند ملنیا نمودن در یایی محیط نعره زان آمدن متوجه کار او دید
 با ارجن گفت که ای ارجن این کسی است که ترا باوی کارزار باید نمود تو بر قرار
 باش این کرن است بر ارباب که اسپان آن پوزاند سوار و شل ملبان است کانش
 مانند اندرست و دوست داشته در وجودین و مانند باران ابرها تیر بارها و آید
 آواز نقاره و سفید مهر با و نعلهای شیراز مبارزان و آواز چاشنی کمان کرن را که
 آن همه صد بار است دارد بشنوائین مهارتسان پانچالان را به بین که
 از آمدن کرن پریشان و متفرق میشوند مانند شیر که آهوان را از پیش خود
 بگیرد اندامی ارجن به نوع که دانی و توانی اکنون کرن را بقتل رسان چه بکسر
 نیست غیر از تو که تاب ضرب تیرهای او تو اندام آورد و تولا تو آنی که بر اهل عالم
 نظریابی و آنها را مسخر خود سازی تو مها و پیرا که هیچکس بروی غالب نشد زبون خستی

و مها و یو و جمیع دیوتها ترا در عا کرده اند و نیت همین ماخته تو هم از نیت مها و یو
 که این را بکش ترا خیر باد و در کار از آن فتح نصیب تو شود و از این گفت ای سرکش
 درین بیج شک نیست که من همیشه ظفر مندم که مثل تو صاحبی از من راضی و
 خوشتر دست اسپان ارا به ام پیش بیان که تا غنیمت انگشم زبمی گردم امروز
 یا کرن را به تیرهای الماس که در پاره پاره شده می بینی و یا مرا بر دست او کشته
 می بینی این کار از ایت که از مشایده آن اهل هر سه عالم ببویش که در نزد عالم
 خواهد بود ازین کار زار خواهند گفت این بگفت و از این ما کند فیلی که بر فیلی
 بدود بر کرن حمله آورد با سری کرشن گفت که وقت میکند و اسپان را نیز تر بران
 بجی باد و بر تراشت گفت که کرن نیز سوگواری می سپرد از چشم فرور چیده از کمال
 غضب چنانش منخ بر آمد و از این را بجنگ خود طلب کنان رو بروی او
 و هر دو بسیار ز بشکوه تمام با یکدیگر مقابل نمودند و گفتی ماه و آفتاب در آسمان
 مقابل شد و از مقابل ایشان حاضران معرکه را تعجبی روی داد و مقابل شدن
 ایشان را برابر مقابله انور جبل دیت نهادند و آواز چلهای کمان و صد
 ارا بها و دست بر اعضا زدن ایشان در هوا به پیچید و راجه با
 حاضران تماشا بودند و مردم بر علم از این نهنونت را و بر علم کرن که جابیل را
 مشاهده نموده زبان با فرین ایشان گشادند و نعره های شیرانه در گرفتند
 و مبارزان این هر دو دلاور را مقابل شده دیده دست بر اعضا زدن گرفتند
 که روان سبقت خوشحالی کرن تقار با و دیگر سیفید مهر با را بنوازش در آوردند
 و پانژوان نیز در برابر آن برای شادمانی از این بنواختند و کوروان با پانژوان
 را از مقابل نمودن ایشان دزدیدن سرکش و مثل که بلبانی این دو دلاور
 میگردند خوشحالی روی داد و دیگر مردمان مترد گشتند که آیا این را نظرباشد
 یا آن را و فوج از طوائف سده و چارن سحیرت افتادند و در جودین با
 با زرا دران و دیگر مبارزان در گرد کرن جمع آمدند و پانژوان نیز با اتفاق

دشت و من در گرد و ارجن جمع گشتند و کور و آن درین قمار کرن اگر و کارزار و
 پانژوان ارجن را اعتبار کردند و با یکدیگر قرار دادند که هر یک ازین در تن مهاور
 که زبون گرد و در غنیمت می ظفر باید تمام مبارزان از طرف او پامی داده از جانب
 غنیمت میده برده باشد القصه هر دو از نزدیک یکدیگر کشیدند و مانند اندر و بر سر مقابله
 نمودند یکی میگفت که آن خواهد بود و دیگر میگفت این آسمان از جانب کرن در
 اندیشه شد و زمین بجهت ارجن متفکر گشت دریا پامی کلان و خرد و کوه بلو
 در ققان و نباتات و جواهر و نه عدد زنده و هر چهار بید و قصه و تواریخ پیشینگان
 و شکیب که اصل موسیقی نامه است و دفتر بید یعنی علم کمان و غیر آن از نیکت
 عبارت از آن باب است از کتاب بید که در آن غیر از بیان معرفت بر همه چیزی دیگر
 نیست و در آخر کتاب بید مذکور است درش که عبارت از مجلات بید است که
 عبارت از پنجبات علوم ایشان است و باسک مار و چتر سین و چنگ و آت و نمک
 که بر سه را مانند ایراد و سورجی نام داده گاو و دستا لیتی که طایفه های ما باشد
 و چینه بلو و فیلان و شیران و آهوان و دیگر جانداران که شگون نیک از آن گزینند
 و هشت دیوتی که از آنها بش گویند و دیگر دیوتیها که اینها را مرت و ساتھی و روور
 و بشوید یو گویند و اسنی که را ر آتش و اندر و ماه و باد و روه طون عالم و دیوتیها
 و چتران جم و کبیر و برن و برهمنان و چتریان و جگها و خیرات و دیوتی کهان و بر همه
 کهان می تیر و کند هر بان بجانب ارجن شدند یعنی اینهمه که مذکور شد همت ظفر
 ارجن گماشتند و دیتان و راجسان و کنجشکان و مرغان و جمیع آفتاب بلو باران
 و بیسان و سوردان و سوت یعنی آنها که از احتلاط بر همین بازن کتتری یا از
 چترتی بلو غیر نسبت خود پیدا شده اند و مرغان طعمه خوار و جانداران آبی و سنگ
 و شغالان بطرف کرن آمده توج بر فتح او نمودند و این همه خلایق تباشامی کارزار
 ارجن حاضر گشتند و بعضی بر چینه بلو و شیران و آهوان و جمعی پیاده آفتاب
 کرن را دعای فتح و ظفر کرده اند و میگفت که پسر من ارجن بر کرن ظفر

خواهد یافت و او را خواهد گشت و آفتاب کرن را دعای فتح و ظفر میگفتند که سپهر
 غالب خواهد آمد و با یکدیگر صحبت میکردند و همین نوع در دیوتها با ملایفه
 و تیان مباحثه می نمودند و دیوتها از ظفر ارجن و تیان از فتح کرن میگفتند
 و از مقابل نمودن این دو دلاور و مباحثه این همه بزرگان با یکدیگر اهل سر
 عالم بر خود بلزیدند از آنجا و چه پر جایت دیوتها را بجانب ارجن و تیان از
 بطرف کرن دیده با برها گفت که لائق آنست که این دو دلاور با یکدیگر در
 کارزار برابر اند نوعی شود که کارزار اینها موجب فتنای تمام خلایق نشود
 اندر این التماس پر جایت را که از برهانمود شنیده نزدیک برهاست و تعظیم نمود
 گفت که تو چنین فرموده بودی که ارجن و سرکرشین را همیشه ظفر خواهد بود و چنان
 باد که من این التماس می نمایم و تو بر من خوشحال باش برها با اتفاق مساوی
 با اندر گفتند که ارجن البته ظفر خواهد یافت که بهلبان او سری کرشن است و
 سری کرشن شخصی زور آور و بهادر است و سلاحهای او کارگرمی افتند قراض است
 و عهده گمانداری را نیکو میداند و اگر سری کرشن و ارجن نظر شفقت باز گیرند همه
 ما بدو سازند و زورنا را این همین دو کس اند و هیچکس را بر ایشان حکم نیست و
 ایشان بر همه حاکم خواهند بود و از هیچکس ایشان را بیم نیست و که از زنده بمانند
 اندر کرن بهادر است و بزرگست و مقامهای نیکو با او باد و ایشان را ظفر با
 کرن یا در میان هشت بس با همیکدم کجا شود و یاور عالم باو که در دنیا چایخ است
 باور و نه چایخ همراه گردد و مقام او سرگ باو اندر سخنان ما دیو و برهار شنید
 با دیوتها و تیان که در باب ظفر ارجن و کرن جدل میکردند گفت که شنیدید
 که این دو بزرگ چه گفتند این کار اینچنین خواهد شد و آنجا ایشان گفته اند فانی
 خلق در آنست شما جدل بنیاده کنید اما سخن اندر را شنیده اندر را سر فرود
 آورند و کلام از هوا بر سر سری کرشن و ارجن تار کردند و سازند و خواستند
 و تباشامی کارزار ارجن و سری کرشن که دیده مقابل شده بودند غمگین با اینان

و کرن و ارجن هر دو برابر با همایکه که اسپان آنها نقره رنگ بودند نقره زمان
 در برابر آوند و سپا و طرین سفید مهر بارانواختند و سری کرشن و ارجن ازین
 طرف و شل و کرن از ان طرف نیز سفید مهر باران خود را بنواختند و کارزاری
 واقع شد که بیدلان را از ان بیم عظیم روی داد هر دو با یکدیگر مانند اندر بتر
 و عوامی کارزار کردند و علمهای ایشان با یکدیگر و فرمودند در ب کاخ فیل که بر علم
 کرن بود باری می مانست و جواهر بران تعبیه بغایت محکم مانند قوس قزح بود
 در نیوقت ماری شد جاندار و صورت هنوت که بر علم ارجن بود درین وقت
 هنوت خود بران علم حاضر گشته و بران خود کشتا و در بندان نمودن بینند بار
 ترس عظیم داد و از انجا بر حبه آن مار را که بر علم کرن بود بندان نمودن نزد
 مانند گری که مار آن را بزند و آن مار نیز اورازون گرفت و اسپان ایشان نیز همچو
 زون گرفتند چنانکه معلوم شد که از غصه با یکدیگر در جنگ اند و سری کرشن و شل
 نیز با یکدیگر جنگهای خصمانه کارزاری نمودند و درین کارزار سر کرشن و شل
 آمد و همچنان ارجن و کرن نیز جنگ جنگهای غلمانه کرده ارجن کرن از بون ساخت
 در نیوقت کرن با شل گفت اگر ارجن ایما مرا بکشد توجه کار کنی گفت اگر ارجن
 ترا بکشد من تنها سر کرشن و ارجن را بکشم سنجی با دست تراشت گفت همین نوع
 ارجن نیز از سر کرشن پرسید سری کرشن جواب داد که اگر یاه از آسمان بر زمین
 افتد یا زمین شکافته شود و آتش سرد گردد میتواند بود اما ممکن نیست که کرن ترا
 بکشد و اگر بغرض محال آخر زمان از آخر زمان شده باشد و این امر بتوقع آید
 من بزور دستهای خود کرن و شل را بکشم ارجن تبسم نمود و با سری کرشن
 گفت که اینها را حالت ولایت آن نیست که من خود را بکشم آنها بریم اما
 امروز این کرن ابا علم و بهلبانش و اسپان ارا به بردست من پاره پاره بر خاک
 افتاده خواهی دید مانند زحمتی که از زور باد سخت بر زمین افتد امروز وقت
 آن رسیده که زمان کرن بپوشد و همانا که آنها مشب خواهمی پریشان

دیده باشند یقین دانند که زنان اورمیوه شدند چه آتش خشمی که از خنده و
 کرن بر حال درویدی در مجلس کوروان مراد گرفته است هرگز فرو نمی نشیند
 ای سرکشش امروز کرن را بر دست من کشته و بر خاک پلاک انداخته می بینی
 مانند درختی گل گل شکفته که فیلیش بغلطاند و چون کرن را بکشم از هر جانب
 آواز فتح و ظفر مرانواهی شنید امروز ما در ابراهمن را که خواب هرست تسلی خوابی آمد
 و گنتی و درویدی و جدی شهر را نیز خوشحال خواهی ساخت سخی با و هر تراشت
 گفت که در آن حال روی هوا از فوج فوج دیوتها و ماران و دیتیان مستند
 و جبهان و گند بر بان و راجهسان و اسپر او بر همه رکمان راج رکمان و مرغان
 برگشته فرین نمود و آواز بلای انواع سازها و سرود گفتم آنها و آواز خنده
 و رقص کردن ایشان بگوش حاضران رسیده موجب خوشحالی مردم گردید
 و از اسپ و فیل و اراها برگشته و با انواع سلاحها از شمشیر و گرز و نیزه و غیر آن
 مهیب نمود و بخون گشته سنج گشته در نظر آمد و در میان کوروان و پانژوان
 کارزاری در گرفت که یاد از جنگ دیوتها و دیتیان زمان سابق داد و چون
 مبارزان طرفین از کارزار بسیار ست شدند ارجن و کرن نیز شیبهای تیر
 سر داده اطراف عالم هوای لشکر را در زیر تیرها فرو گرفتند و چون از کثرت شیبهای تیر
 این دو دلاور هوا تاریک شد و لشکر طرفین از سبب آن حال در گرد این دو
 دلاور نامدار آمده جمع گشتند در نوقت این هر دو عجب به کار سلاح افسون خوانان
 از یکدیگر دور ساخته از آن تاریکی برآمده مانند آفتاب و ماه در نظر حاضران
 در آمدند و لشکر هر دو طرف مرگ را بخود قرار داده در گرد آن دو جنگ آزما
 بایتا و ند مانند دیوتها و دیتیان که در گرد اند و بر تیرا سر جمع آمده بودند و آن
 هر دو دلاور در آن معرکه که از صدای انواع سازها پدید و نور بلای شیراز کردند
 و هر دو مانند آفتاب و ماه در آن کمان نمودار گشته تیرهای خطوط شعاع مثال
 را سرداوند تو گفتی تمام خلایق را از جنبیده فرایند سوخت و مانند آفتاب

ماه که در آخر زمان مهیب نمایند نمودند و هر دو دلا در این سلاحها و تیرها بشکر
 فریقین سردانند و بر یکدیگر تیر میزنند و بسیارانی که در گرد آن روزها جمع آمدند
 همه ضرب تیرها و دیگر سلاحهای ایشان را تاب نیاوردند با طراوت بگریختند بعد
 از آن در جود مهن و کت بر او شکن و کمر پا چارج و اسوستانان به تیرهای جان
 فرسا بر ارجین و سری کوشن هجوم کردند ارجین قدری از کمانها تیر کشید و علم
 در اربهای آنها را بریده و در هم شکسته و اسپان و هلبانان را کشته و آنها را
 زخمی ساخته و از ده تیر بر کرن زد و آن نج مهارتھی پیاده شده بگریختند
 باز بر اربهای دیگر سوار گشته بکارزار ارجین مستعد گشتند و درین آنصدا
 در ارب سوار و صدفیل سوار با مردم طایفهای سک و لو کمار و مین و کاموج که
 که همه سوار بودند انواع سلاحها در دست بقصد ارجین بر سر وی جمع آمدند و
 بکارزار در پیوستند ارجین به تیرهای جان شکار همه آنها را سر برد و بازو
 بریده اسپان و فیلان را و اربهای ایشان را تیر کشته و شکسته مهرا
 بیادقتا بر او در نیوقت دیوتها شادباش گویان و تحسین کنان نقارها
 و دیگر سازها در هوا بنواختند گلگهای خوشبو شمار ارجین ساختند و بادوی خوش
 نسیم فریدین گرفت و مردمان لشکر فریقین این نوع کار پر دازی ارجین را
 که دیوتها و آدمیان تحسین او نمودند تا شاکرده ایشان را حیرت و تعجب فرو
 گرفت مگر در جود مهن و کرن که هر دو بکشت بودند ایشان را اصلا پند نیت
 درین وقت اسوستانان از روی دوستی و خیرخواهی پیش آمده دست
 در جود مهن را گرفت و گفت که هنوز صلاح در آنست که با پانڈوان صلح کنی و بر
 کارزار همیشه نفرین لائق است یکی ملاحظه نمائی که در و نا چارج که در مرتبه بر پا
 و آمده علم سلاحها بزرگ بود درین کارزار کشته شد و بسیاری دیگر یاران
 بزرگ نیز ملامک دنیا بود گشتند من و کمر پا چارج که خالومی منست که گشته بخوابید
 لائق آنست که تو با پانڈوان صلح نموده تا مدت عمر سلطنت بی و ندر غم

باز

پرانی ارجن نیز از منع نمودن من دست از کارزار باز خواهد داشت و سرکشین
 خود را صلح در دشمنی شما و پانڈوان را منعی نیست و چه بیشتر همیشه در سود مندی
 خلق همت دارد و بهیم و فکل و سه یو همه در فرمان او نیند اگر تو با پانڈوان
 آشتی نمائی موجب آسایش خلق میشود و در اجهایمه بولایت خود مراجعت نمایند
 و اگر تو سخن من نشنوی از پیشانی خواهی سوخت و دشمنی که تو با ارجن کردی
 همانا که با تمام خلق کرده و اندر و برین و کبیر و جم با وی دشمنی نمیتواند کرد و
 ارجن در سهر و بزرگی از آنچه من میگویم افزون ترست و من آنچه با و
 خواهم گفت قبول خواهد کرد و ترا خدمت خواهد نمود تو بجهت نفع خلق سخن
 مرا قبول کن که چون تو با من لطف داری من از روی دوستی و اخلاص
 اینچنین میگویم و اگر تو با من معنی راضی باشی من کرن را نیز از کارزار نمودن
 باز دارم و دانایان دشمنان را بصلح نمودن و بچیز دادن دوست میسازند پانڈوان
 خود برادران تواند با ایشان آشتی کن و صلح نما که در آشتی شما با یکدیگر صلاح
 خلایق است در جوهر من را این سخن ناخوش آمده نفس سرد از دل بر آورد و
 با سوتحمان گفت که آنچه تو گفتی راست است اما غرض من هم نشنوبیم
 برادر من و ساسن را کشته انواع فریاد های شیرانه کرد و سخنانی که در وقت کشتن
 او گفت در دل من میخند صلح و آشتی میان ما و ایشان چگونه میشود و دیگر آنکه
 ارجن تاب نبرد کرن نمیتواند آورد همچنانکه باد با کوه بر نیاید و پانڈوان نیز اعتماد
 بر صلح نمودن من نخواهند کرد چه را که من از روی غلبه با ایشان طرح دشمنی و
 نزاع افکنده ام ای سوتحمان در باب جنگ ناگردن ارجن هیچ سخن
 مکن که ارجن کوفته و مانده شده است کرن البته بروی غالب خواهد آمد
 درین حال در جوهر من با مردمان خود میگوید که بر غنیمت بازید و کارزار نایند
 چرا مصلح شده ایتاده اید سنجی با دم تراشت گفت که از بد مشورتی سپت
 در جوهر من کرن و ارجن باز با یکدیگر مقابله نموندند و فیصل مست که از کوه

هاجل برآورد فیلی بیایند و با یکدیگر رو برو شوند این سر و مہارز مانند دو ابر
 بر یکدیگر تیر باران کردند و بسلاحهای افسون خوانده با یکدیگر بجارزاد در آمدند
 تو گفتی و گوہ با قلمهای بلند در رخسان و غیران با یکدیگر افتادند و مقابله نمودند
 این دو مہارز با یکدیگر و در افتادند حالانکہ بہلبان و اسپان ایشان زخمی گشته
 بودند و خون در رنگ آب در زمین معرکہ روان بود مانند کارزار اندر بود و باطل تیر
 و آرا بہای پر از سلاح اینها با یکدیگر نیز نزدیک گشته مانند دو دریا کہ پر از جانور
 باشند بودند و ہر دو مہارز تھی تیر با سہ بجا مانند بر یکدیگر زدند و دو
 نبرد این دو جنگ آنها سواران فیلان و اسپان و آرا بہا در لڑزہ در آمدند
 بعضی از خوشحالی نعرہ زدند و جمعی را حیرانی روی داد و آنہا کہ در مہارز بودند نیز
 ہمین نوع ہنر یاد آمدند و حیران گشتند چون کرن بر ارجن حملہ آورد بعضی ہر دو مہارز
 را با شارت انگشت بہر دو تنہا بست خود نمیدوند و از خوشحالی فریاد ہا می شنیدند
 میکردند درین وقت پانچالان بانگ بر ارجن زدند و گفتند کہ تیر دستی نما
 و کرن را بہ تیر ہا می الماس کردار بدوز و سر از تن کرن جدا ساز و خیال سلطنت
 از سر وجود ہن بدر برد ہمین نوع بہادران لشکر بہت نیز با کرن میگفتند کہ
 زود باش و ارجن را راہ عدم نہا کہ دیگر پانڈوان با زراہ جنگل پیش گیرند
 درین حال کرن دہ تیر بر سینہ ارجن و ارجن نیز دہ تیر بر سینہ دمی بزود
 ہچنان ہر دو نامدار بقصد کشتن یکدیگر تیر با بر یکدیگر میزدند در نیوقت
 ارجن دست برزہ کمان گانڈیو خود گدوانیدہ انواع تیر ہا می فولادی
 ناوک و تیر ہا سیکہ پیکان آنها بصورت گوش خوک و کار و بصورت ہر دو
 دست ہم آورده و مثل نصف ماہ بود از چہار طرف بر کرن سردا و ہر
 تیر ہا بہار بہ کرن مانند مرغان کہ وقت شام بر درخت فرود می آیند
 می افتادند و ارجن شیبہای تیر ہا بخشمی انداخت و کرن آنها را می برید
 درین وقت کرن افسون بہر ہا تیرا کہ پیرام بابوی داده بود و کار کردی

بجای

تیری برارجن انداخت و از تاثیر بسیار خرابتی پدید آمده خلق معرکه را نهادند
 حرارت آفتاب که آخر زمان غلامان را بسوزد خفتن گرفت چون مردم و اسب
 و فیل و غیر آن سوختن گرفتند بهیم خشکین گشته دست بردست خود زده
 لب خود را بگریزد و با رجن گفت که طائفه کالکی که تیان برست بودند آنها و جاهای
 نیز ترانتهوانستند زبون کرد تراچه افتاده که اول کرن ده تیر بر تیر زد و عجب ترانکه
 قوشیهای تیر را که بر کرن سر رسیدی او در هوا همه را بریده از خود دور میکنند
 و امر فر بسیار بی ملاحظه و بی ترس و بیم در نظرمی آید تو همه محنت باراکه کرن
 به درویدی رسانیده و سخنان چراحت اثر استخوان تنگان که با ما گفته و ما را
 کهنه خالی خیال و نام کرده بود بخاطر بیار و از روی در گذر که وقت در گذشت
 نیست بهمتی که که ماندن تو بین را با تش داوی و بر همه دیدتها و غیر ایشان غالب
 آمدی همان همت را کار فرما و این غنیمت را نابود ساز و الا من او را بگریز
 بر خاک ملاک منی غلامم و درین آشنا سرگوشین نیز آن دفع ساختن کرن تیرهای
 آرجن را دیده با رجن گفت که ترا چه شده است که کرن تیر را و دیگر سلاح های ترا
 از خود باطل میازد و کردوان از زمین شادمان گشته فریاد می میکنند تو با آن تهور
 و جلاوتی که تا مس استر را که تاریکی تاثیر آفت دور کرده بودی و فوجهای چنان
 را و طائفه و تیان را زبون کردی و هلاک ساختی همان جلاوت کرن را از پیشتر
 بردار و الا من بچگونه خود سر از تن می جدا میسازم مانند آنکه مسلح ویت را جدا
 و همان همت که مها دیو که بصورت میلی آمده بود و تقوت خود او را خوشحال ساختی
 این غنیمت را با برادران و فرزندان و خویشان او بکش و روی زمین با بجا نیاور
 براجد بهر بشر بسیار و خود را نیکه نام عالم ساز و در نیوقت آرجن از سخنان بهیم
 سرگوشین متاثر شده و مدعای این کارزار را بخاطر آورده و خود را همیشه نگاه
 آمده دانسته با سرگوشین گفت که من محبت سود مندی خلق و کشتن غنیمت
 سلاح میب را سر میدهم و از تو دیدی و بر ما دیو که بیشتر ازین باب

همتی میخواهم ارجن این گفت و بره بار او تیر خود موثر ساخته سرداد و کرن آن
 تیر و تاشیر آن را باطل ساخته بروی تیر باران کرد و بهیم درین حال خشکین گشته
 بارجن گفت که مردم چنین میدانند که تو کار فرمودن بره ما ستر را میدانی اگر
 این سخن راست است تو بار دیگر بره ما ستر را سروه درین اثنا کرن چنان تیر
 باران کرد که اطراف عالم و غیر آن را در زیر تیر فرو گرفت و ارجن نیز شیبای
 تیر سرداد و ازان جانب کرن نیز تیر باران تیر سرداد که بر سر ارجن مانند باران
 از ابر بصدای غریب میرسیدند و از پی آن سه تیر بر ارجن و همان قدر بر سر کیشین
 و بهیم نیز زده نعلهای دلیرانه در گرفت و ارجن خود را با سر کیشین و بهیم زخمی زده
 از روی خشم شوره تیر انداخت و از آنجمله سر کیشین و بجا تیر شل را و به تیر کرن
 زخمی ساخت و بدو تیر سرداد و باز دو عالم و کمان سر سهات نام را جبه زاده را بریده
 بر چهار اسپ و هلبانش را نیز کشت و او این حال از ارا به خود مانند درخته از
 کوه شاخ و تنه بریده بر زمین افتاد و بعد ازان ارجن باز برگردن سه تیر و از پی
 آن هشت تیر و باز دو تیر و دیگر چهار دیانده تیر روی زده چهار صد با در فیل سوار
 را نیز مسافر راه فنا ساخت و هشتصد سوار و همین قدر ارا به سواران را بقتل
 رساند بعد ازان باز یک هزار سوار و یک هزار فیل سوار و هشت هزار پیاده
 جبار کار گزار را کشته کرن را با ارا به و غیر آن و زیر شیبای تیر از نظر خلق فرو
 گرفت و سایر لشکر که روان را در شلاق گرفت و کوروان کرن را فریاد کرد
 گفتند که ای کرن ارجن ما را در نظر تو در شلاق گرفته است تو بر تیرهای خود
 او را از سر برد و بر کین در نیوقت کرن از روی خشم تیر بسیار سرداده نوح پانچالا
 ز پاندهوان را بدوخت و این هر دو بهادر کماندار زور آور مردم لشکر کید گیر را
 زدن گرفتند درین اثنا جده شتر بعد از آنکه بسعی طبعیان دستان چاقمایش
 فراهم آمده بودند و بپوشیده بودند تا شای کارزار این دو جنگ از نامجو که در آمد
 و مردم از دیدن جده شتر آنچنان خوشحال گشتند که از خلاص شدن تیر از

کلفت راس و همچنان دیوتها و غیر ایشان در مهوا و بها دران و مبارزان
 سرکه عنان مرکبهای خود را کشیده بتماشای کارزار این دو دلاور نامدار
 پرداختند و آواز دست بر اعضا زدن و چاشنی کمان و انداختن تیرهای ایشان
 بلند شده صدا در مهوا پیچید و درین میان آواز بریده شدن زه کمان و چرخش پیکه
 شد و در همین اثنا کرن صد تیر کوچک از روی تیز دستی بر ارجن زد و شخصت تیر
 فولادی که تو گفستی در سراتی مانند ماران از پوست برآمده بودند به سرکیشش زد
 و از هدیت این حال پانچالان از جانب دیگر درآمده کرن را در زیر شیبها
 تیر گرفتند و کرن آن همه تیر باران ایشان را دفع ساخت و بسیاری را از
 ایشان فیصل و اسب را بقتل رسانید سنجی میگویی که کرن درین وقت تیرهای
 جان فرسا بسیاری از سرداران لشکر پانچالان را بقتل رسانید و آنها را
 بر خاک پلایک غلطانید مانند شیری که از روی قدرت جانوران وحشی این غلط
 کرن از روی قدرت جنگ ارجن همان نوع قائم داشته پانچالان را نیز پلایک ساخت
 ای راجه مردم لشکرت ازین کار پرورازی کرن فتح خود را ظاهر دیده همه با تو گفتند
 که کرن سرکیشش و ارجن را از بون ساخت و ارجن درین اثنا کمان خود را حلیه
 دیگر کرده تیرهای سر داده کرن را در مهوا بریده پانچالان را نگاهبانی نموده
 و بزره کمان خود دست بگردانید و دست بردست زده در لحظه از کثرت تیر روی
 مهوا را تار یک ساخت و شل و کرن را با تمام کوردان زخمی کرد و چون آثار کمی
 مهوا مرغان مهوا از پریدن بایستادند و راه با و بسته شد و دیوتها و ستیان غیر ایشان
 بقوت خود با وی خوش نسیم سرداوند درین وقت ارجن تبسم کنان ده تیر شیل
 و دو دازه تیر بر کرن زد و از پی آن باز هفت تیر دیگر بروی زود و کرن زخمی گشته و
 بخون آغشته و رنگ مهوا و یو در آخر زمان مویب می نمود و درین حال کرن تیر
 بر ارجن زد و پنج تیر بر سرکیشش انداخت چنانکه آن تیرها از جوشن و بدن سرکیشش
 از او گذشته و زمین فرو رفته و باب درآمده باز رو بکرن نهادند و بنوعت ارجن

باده تیر آن پنج تیر کرن بر سر کیشش اندخته راسه پاره ساخته بز زمین انداخت و
 سر کیشش را زخمی دیده از روی خشم در رنگ آتش بر افروخت و تیری چند بر جا با
 نرم و نازک کرن چنان زد که او در کوزه آمده از کمال تهور خود را بر جانگاشت
 بعد از آن ارجن به شیبهای تیر اطراف و غیر آن و کرن را با آتش فرو پوشید
 مانند پوشیدن برف روی هواری و باز نگاهبان کرن و اما به آتش را و آنچه در
 پیش رو پس و چپ در است او بودند بقتل رسانیده و هزار مبارز چیده دیگر از
 لشکری که در جودین همراه کرن نموده بود با سپان و هلبا منهای ایشان در محله
 مسافراه فاخت درین وقت سپان تو در دیگر کوروان بقصه السیف تاب
 این حال نیارده رو بگریز نهادند و بعضی بنام سپر و جمعی بنام پدیر فریاد می دهند
 و می گریختند کرن از دلادری ذاتی گرد و پیش خود از مردم حالی دیده سپر ارجن
 دوید سنجی با دست تراشت گفت که کوروان زخمی گشته و بجز آن آغشته از میدان گریخته
 بجائی که تیرهای ارجن نرسد رفته آرام گرفتند و در وقت ارجن تیری را فسون
 و یوتها خوانده انداخت و آنان آتشی ظاهر شده روشنی آن همه جا را مملو گرفت
 و آن آتش در مبارزان معرکه در گرفت و کرن از خشم تیر بسیار بجانب ارجن
 انداخته بعد از آن آن فسون اتمین بیدار که از پیرام آموخته بود صحبت و دفع
 سلاح ارجن کار فرمود و آن را باطل ساخت و هر دو کماندار بر یکدیگر تیر باران
 کردند و کارزاری عظیم در گرفتند درین وقت از زیر و زبر شدن ارا بها و
 فیلان و اسپان و پیاد و کوزیدین زمین آن ماری که در هنگام خنوتن ارجن
 که ماندوبن را از سوختن خلاصی یافته بود و دشمنی ارجن را در قعر زمین با خود
 همراه برده قرار گرفته بود بیدار شد و دریافت که کرن و ارجن با یکدیگر کارزار
 بینمایند وقت آن شد که من کینه خود بتانم ما را نمینی را قرار داده بر روی
 زمین آمد و بصورت تیری بر آمده در ترکش کرن جا گرفت و کرن و ارجن با
 یکدیگر تیر بسیار انداخته روی هواری پوشیدند و دست از حیات شسته داد

کوشش در کارزار میدادند و ارجن تیر پیشا را انداخته کرن را زخمی ساخت و زین وقت
 کرن قصد نمود که یک تیر کاری بر ارجن زده کار او را بسازد اتفاقاً همان تیر که
 در اصل مار بود بدست کرن در آمد و آن را در کمان نهاد و کمان را بکشید و
 چون بچکان آن بصورت سربار بود حاضران تیر مار کردار را تماشا کرده بهایها
 فریاد کردند در بین حال شل با کرن گفت که ای کرن این تیر را بلند تر نهاده
 بقا بونی که بریدن سربار جنست این را چنان بنه که برگلوی ارجن سیده کار کند
 کرن از روی خشم با وی گفت که من آن نیستیم که تیری را نبوغی که در کمان نهاد
 باشم بقول کسی زیر بالا سازم این گفت و این تیر را بر ارجن انداخته بانگ زد
 که کشته ارجن را چون سر کشتن تیرا متوجه ارجن دیدار ارجن بزور زیر کرد
 چنانکه اسپان ارا به برانودر آمده سر ارا به پست گشت و تیر کرن بتاج مرصع ارجن
 رسیده از سرش بدور انداخت و این تاجی بود که بر مهارت ساخته باند
 داده بود و تا شیر آن در بیم انداختن دشمنان بود و مهارت و پور برن و کبیر و اند
 بسلاحهای خاصه خود می توانستند دور کرد و اندر جهان تاج را با ارجن داده
 بود القصد آن تیر مار فعل این تاج را از سربار جنست پنداخت تو گفتی آفتاب
 عالمتاب غروب نمود و ارجن و و طیه سفید را بر سر بسته اصلا از آن رگبزر بلبل
 نشد و مار آن تاج را با تیش زیر خود خاکستر ساخته بصورت اصلی خود بجنب
 ترکش کرن روان شد کرن گفت تو کیستی مار گفت که قوم ابرو دشمنی تاج
 انداختی اگر بقا بود بنی رازی من سر دشمن ترا که با من نیز دشمنیست از دشمن
 جدا سازم کرن گفت قصه خود را بگو که چه کسی مار گفت من مارم و مادر مرا
 ارجن در کمانه و بن سوخته بود من بجهت کینه جوئی آمده ام و ارجن را
 خواهم کشت اگر همه اندر نگاهبانی او بکنند تو مرا حقیر مشم و برابر جنست بنی رازی که
 من او را میکشم کرن گفت اسی مار کرن آن غیبت که بزور دیگر کسی غنیمت خود را
 بکش و یک تیر را در باره بنی رازی اگر قصد ارجن بقصد من بیاید اسی مار

من ارجن را خواهم گشت تو خاطر ازین و غدره فارغ ساخته بجای خود برگرد
 مارا نمیشی را اگر کرن نتوانست تحمل آورد خود بصورت تیری شده بجانب ارجن
 روان شد در نیوقت سرکیش با ارجن گفت این ماریست دشمن تو این را
 بکش ارجن گفت که این مار که میخواهد خود طعمه گز شود کیت سرکیش گفت که
 این ماریست که مادرش در وقت سوختن کماندومین او را در زیر شکم خود
 گرفته بر هوا برآمده بود تو مادرش را تنها دانسته کشته بودی و این از اینجا
 خلاص یافته در زیر زمین میبود اکنون آن کینه در دل نگاه داشته بقصد تو
 مانند تاره که از آسمان جدا شود بر تومی آید تو آنرا بکش سنجی با دهر تراشت
 گفت که بعد از آن ارجن از کمال خشم شش تیر بران تیر مار فعل کرده تبسم نمود
 در هوا پیش بکشت در بن خاک پلاک انداخت و درین اثنا که ارجن بجانب
 تیر متوجه بود کرن ده تیر بر ارجن زد و ارجن دو زده تیر بر کرن زده از پی آن
 یک تیر فولادی بروی چنان زد که جوشن کرن را شکافته و از بدنش آزاد
 گشته بچون آلوده در زمین فرو رفت و کرن از آن حال مانند مار زهر آلود
 خشکین گشته تیر بسیار بر ارجن انداخت از آنجمله دو زده تیر بر ارجن جمع یک تیر
 بر سرکیش زد و تبسم نمود ارجن انیمشی را از کرن تاب نیاورد و شناسا
 که در سوختن جا بلای نرم و نازک داشت کرن را بدوخت و نودونه تیر مانند
 دانه جم بروی زرد بدن کرن مانند کوه که از ضرب بجز شکاف شود از تیرهای
 ارجن زخم بسیار پذیرفت بعد از آن ارجن بتیری چند تاج مرصع حلقه
 گوشش کرن را بریده بدو انداخت و جوشنش را که نهر مندان جوش ساز
 عمری در ساختن آن صرف نموده بودند در یک لحظه بر چه پاره ساخت و کرن
 برهنه شد ارجن او را چهار تیر دیگر زده مانند شخصی که صغرا و بلغم و باد و تب
 او را از بون و بیار سازد تا خودش دور دهند ساخته از پی آن بتیری چند باز
 جا بلای نرم و نازک او را بدوخت مانند سنگریز و غیر آن که از کوه بریزد چون از

تیرهای

بدنش روان شد درین وقت ارجن تیری چند مانند جرم زدند آتش فعل خنیا
برسینه کرن زد که تیر و کمان از دست کرن بقیاد و خود به پیش گشت و ارجن
کرن را به پیش دیده بآئین دلاوران دست از کارزار او باز داشته در آن
حال هیچ سلاح نینداخت سری کرشن با ارجن گفت که چرا معطل شده و از
حال غنیمت عاقل گشته و انایان غنیمت را فرصت نمیدهند چرا که دشمن را بقاعده
غیر نیکو کاری هم نزنند بدعای ایشان خود حاصل میشود تو نیز غنیمت خود را بش
که او یگانه دلاوران و دشمن دائمی تست مناسب آنکه او را مانند آنند که هیچ
دیت را گشت بکشتی که او فرصت یافته باز قوت کارزار خواهد گرفت ارجن
از روی ادب امر سری کرشن را قبول نموده تیرها بسیار برگرن زد چنانکه او
را با ارا به و اسپان و بهلبانش در زیر تیرها فرو پوشید و از گزشت تیرها روی هوا
فرو گزشت و کرن بخون آغشته مانند کوهی که با درختان اشوک و پلاس گلگل
شگفته نماید نمود و کرن تیرهای کمی انداخت آنها را در هوا می بردید بازان
کرن آن تیر را که در انداختن صدای بجز اندر و بدو مانند آتش وزهر بود بقصد
ارجن خواست که در قبضه نهد در همین اثنا بوجوب نفرین آن بر همین که در باب
کرن گفته بود که در وقت کارزار پایه ارا به او را زمین فرو برد آوازی برآید که
زمین پایه ارا به فرو میبرد و در همین وقت بر مهاستر یعنی فسون سلاح که
که پسر ام کرن را داده بود بجهت نفرین پسر ام آن تیر از خاطرش رفت
چون وقت هلاک کرن رسیده بود پایه چپ ارا به اش و در زیر زمین فرو رفت
و ارا به اش بر هم خورد مانند صده که در پای و در ضمنی باشد و از یک طرف در زمین
فرو رود بقصد چون مهاستر پسر ام از خاطر کرن از نفرین بر همین پایه ارا به اش زمین فرو رفت
و آن تیر را که در ارجن به هوا برگرن از خیال محنت عظیم یافته مضطرب و از نهایت ناامیدی
و خصم پرودت پیشاند گفت ای رفیع میگویند که نیکو کاری مرد را بکاری آید من که همیشه
نیکو کاری میکردم باین حال مبتلا شدم و مرا هیچ فائده نداد و همین نوع

در آن حال که اسبان و مہلبا نش از فرو رفتن پایہ ارا بہ معطل و مہکاشیدند
 کرن کمر ز نیکو کاری کاٹکوشش میکرد و بعد از آن کرن سه تیر بر دست سرکشین و
 هفت تیر بر ارجن زد و ارجن هفتده تیر کمر مشال آتش کرد و ارا بہ کرن چنان زد
 کہ از بدنش آزاد گشته در زمین فرو رفت و کرن با آنکہ داشت از اضطراب
 می طپید اما بقوت و تهور ذاتی خود را ہوشیار داشته بر ہماستر دیگر را غیر آن
 بر ہماستر کہ بر پیرام بومی داده بود کار فرمود ارجن افسون سلاح اندر را
 در تیر زہ کمان خود خواندہ تیر باران کرد و این باران تیر ہای ارجن مانند
 باران بر ارا بہ کرن بارید و کرن تیر باران ارجن را باطل ساخت و زمین تفت
 سرکشین با ارجن گفت کہ کرن تیر ہای ترا باطل و ناچیز سیار زد تو سلاحی نہ کہ
 بینداز ارجن ہماستر را در کار کردہ بہ تیر ہای ہیشمار باران کرد و اطراف ہوا
 پوشیدہ کرن را در زیر تیر سیار فرو گرفت و کرن بہ تیری چند الماس مانند کمان
 ارجن را بہ برید و ارجن از روی تیز دستی کمان خود را چنان بزہ در آورد
 کہ کرن اصلا در نیافت کہ نہ کمان ارجن را بریدہ بود یا نہ و کی بزہ در آورد
 پس ارجن بہ تیر سیار کرن را فرو پوشید و انیمعی از ارجن باعث حیرت و حجب
 مردم شد کرن در نیوقت سلاح افسون خواندہ سلاح ارجن را باطل کردہ
 مردگی خود را ظاہر ساخت سرکشین انیمعی غالبانہ کرن محنت زدگی
 ارجن را مشاہدہ نمودہ با ارجن گفت کہ تو سلاح بزرگ افسون خج اندہ بر کرن
 بز ان ارجن سلاحی مار کردار آتش فعل و بوہا در کار کرد و کرن را چون
 پایہ ارا بہ در زمین فرو رفتہ بود از کمال خشم اشک از چہانش بر آمد و با ارجن
 گفت کہ ای ارجن پایہ ارا بہ ام را از تیر طالع زمین فرو بردہ است درین
 حال آئین دلاوران گداخته سلاح بر من مزن و دو گھڑی دیگر تکل کن چو درین
 چند حال بہا در ان سلاح بر غنیم نمی زند یکی در وقت موی سر ریشیان
 شدن غنیم دوم بعد از کہ ختن وی سوم خود را بر ہمن گفتن وی

چهارم بعد از دستها بهم آورده پیش ایستادن پنجم بزبان امان خواستن
ششم بسلاح انداختن هفتم بوقت گفتن این کلمه که مراجبان بخشی کن
هشتم کسی که گمان دارد و تیر بازش تمام شده نهم که جوشن او بریده باشد
دهم کسی که سلاح نداشته باشد تو بهادری و در میان خلق سه عالم بدلاوری
مشهور و طریق نیکوکاری کارزار میدانی ترا می باید که دو گزنی مرا نصرت
بدهی تا آنکه من پایه ارا به خود را از زمین بدر آورم ای ارجن تو بر ارا به سوا
وسن بز زمین و با آن همه مضطرب گشته و جوشن از بدن بریده ترا لاق نیست
که با من که باین حال شده ام کارزار کنی ای ارجن مرا از تو و سرکشین بیج
بیم و ترس نیست آما تو از خانواد که بزرگ چهریان پیدا شده دو گزنی که تحمل کن
سبخی با و بر تراشت گفت که چون کرن از ارجن دو گزنی نصرت طلبید سری
کوشن با کرن گفت که خوب وقت است اینکه نیکوکاری را بخاطر آورده آوی مردم
زبون سرشت در وقت دشواری پیش آمدن نکویش نیکوکاری میکنند و
بدرها و وبال اندوزیهامی خود را اصلا بخاطر نمی رساند ای کرن و تنیکه تو با آنها
در جود هم و شکن و ساسن را با و درون در ویدی فرستادی و او را در مجلس است
معدرتان آوردی ملاحظه نمودن نیکوکاری تو کجا شده بود و در آن مجلس شکن
که دانی فنون تمار بود با چه پیشتر که اصلا ازین عالم خبری نداشت تمار علی
باخت خبر از خفایت نیکوکاری نکردند و همین نوع در جود هم با نکتی سخن بهمیم را
علوای زهر آلود داد و داران را بگزیدین او بر بدنش ریخت و بر کنار او دریا
که جایی خطر بود او را جایی خواب دادند و در خانه قمر قصه سوختن پاژندون
و ما در شان کرده آتش در زدند و بعد از شرط آواره گشتن پاژندون سپرده سال
ملک بایشان ندادند و ابهمن را که بیج سلاحی از کارزار در دست او نمانده
بود شمش مهارتی از شما او را گرفت گشتند و غیر این چندین وبال فریادند
آن زمان ملاحظه و هم و نیکوکاری شما کجا بود که اکنون در باب خود تو را

و دیگران ملاحظه نمودن در هم را آرزو داری سنجی و هرگز نداشت گفت که چون سرگزن
 با کرن این سخن گفت ارجن را خشم افزون تر شد و موی بر اعضایش برخواست
 و از آتش خشم تو گفتی شرابه از سرین مویش جست و کرن این حالت ارجن را
 تماشا نموده بر ما ستر دیگری را کار فرموده ارجن را مشغول ساخت و خود به کرن
 پایه اراپه بر پرداخت و ارجن به برهما ستر آن برهما ستر کرن را باطل ساخت
 و تیر بسیار بر کرن انداخت و افسونی که از آن آتش درگیرد بر تیر خود خواند و آن
 داز تا شیر آن آتش در گرفت و کرن بجهت باطل ساختن آن افسون آن
 کار فرموده باران پیدا آورد و آن آتش افروشانده روی هوا تا یک ساخت و درین
 وقت ارجن افسون با در اعمل نموده تمام آن دود و تاریکی را بر پشت و هوا
 روشن شد کرن تیری آتش کردار بقصد ارجن در قبضه نهاد و از مین آن
 تیر زمین و آنچه بر آنست بر خود بلزید و با و با می سخت که سنگ ریزه با و در گرد آورد
 و زید و اطراف عالم را بخبار فرو گرفت و پاندهوان را این حال دشوار نمود
 و کرن آن تیر الماس نعل را چنان بر سینۀ ارجن زد که در رنگ ماری
 در سوراخ فرو رفته ارجن از هوش برفت و قبضه او پست شد مانند کوی
 که از زلزله زمین در حرکت آید ارجن بجنبید و در همین اثنا که ارجن را نیحال
 روی داد و کرن فرصت یافته زور بسیار زد که پایه اراپه را بدر آورد اما چون
 تقدیر گرفته بود سعی فایده نمود و پایه اراپه اصلا از زمین نجنبید و در نیوقت
 فرصت ارجن بهوش آمده تیر که پیکان بصورت دو دست بهم آورده بود
 بگیرفت و سری کوشن با ارجن گفت که ما دام که کرن برابر اراپه بر نیامده سرش
 از تن جدا کن ارجن آن تیر را بنیاخت و علم کرن را برید و با قتا و ن
 علم کرن که انداختن آن در تصور هیچکس ننگینید جمیع امید داری و کما
 که روان بجاک برابر شد بعد از آن ارجن تیری را که پیکان آن بهمان
 صورت بود در رازی هفتاد و دو انگشت و از جهت سطریش شمش بر داشت

و مانند بجز اندر و سلاح هوا و دید که نپاک نام دارد و در رنگ چکر نشین بود و آفتابی
 تیر بر این خوانده در کمان گانند و پنهان نماید و بکشید و بیابانگ بلند گفت امی حاضر این تیر
 تیر من سلاح بزرگ است اگر من ریاضتی کشیده ام و اتا در از خود ریاضتی خسته
 گردانیده ام و چنگها کرده ام و دوستان را خوشحال داشته ام و بیدار خوانده ام
 تو عظیم این تیر بجا آوردی اگر این سخنان من راست است این تیر سر کرن را
 بر دراز جن این بگفت و آن تیر را بکشد کرن سر داد و خوشحالی عظیم در این
 ظاهر گشت و بهمان تیر سر کرن از پیش از او جدا کرد و نپاک اندر سر بر تیر اسرار جدا کرده بود
 سر کرن بزمین افتاد و گفتی آفتاب عالمتاب غروب کرد و روح کرن آن بدن را
 که بچندین نماز نعمت پرورش یافته بود در آخر کار بزحاک هلاک گذاشته بخت مانند
 صاحبی که خانه پراز الوان نعمت بگذارد و تیر اختیار نماید و بدن بخون آغشته کرن
 در رنگ قلعه کوهی بزمین افتاده می نمود که شگرت و غیر آن ازان ظاهر باشد و
 روح کرن از بدنش برآمده هوا را روشنی بخشد و در نظر ناظران بر روشنی آفتاب
 ملحق شد و خود را قطره شمال در رویای شورا انداخت و پانزدان و سر کیش از
 افتادن بدن کرن سفید مو را را بنواختند و پانچالان نیز شادمانه با نواخت
 انواع شادمانی و لوازم سرور بطور رسانیدند و جمعی از مبارزان در گرد این
 جمع شدند و بعضی در رخص در آمدند و گروهی یکدیگر را در کنار میگرفتند و نعره
 میکردند و کرن سرزند که تیرهای خطوط شعاع شمال افواج دشمنان را مختل
 و آزارهای عظیم داد اما چون وقت سپری شد و مدت باخر رسید همچنانکه اقبالی
 ناچار در آخر روز غروب نماید خود را بزحاک سپرد و سرش که در مهر که چون آفتاب
 تابان و نمایان بود بترهین پیکان ارجین بزحاک افتاد و درین وقت شل
 کرن را بزحاک هلاک غلطیده و در خون آغشته دیده ارباب کرن را بر اندر گشته
 بگوروان ملحق شد و گوروان نیز همان نوع زخم خورده و مختل یافته و حال کرن را
 مشاهده نموده رو بگیر نهادند و سنجی با دهر تراشت گفت که چون در وجود من دید که

شل باین حال آرد و لشکر از گشته شدن کرن بمیناک در یافته چشمانش بر آب
گشت و لمحی لمحی نفسهای سردار و باننش سر بر میزد و دیگر حاضران معرکه بعضی را
ترس و بیم فرز گرفت و جمعی خوشحال و گریه می گشتند و طائفه در وسط
حیرت افتادند و فرقه را مصیبت ریزی داد و مردم پاندهوان و کوروان جهان
نوع صلاحها و دست و هر چه بر کس را در ضمیر بود بگفتن آن مشغول شدند و بعضی از
لشکرهای تو مانند گلک گادان که از پیش شیر بگیرند از بیم این واقعه بگریختند و
بیم در نیوقت فریادهای بلند میزد و چنانکه صدای آن در هوای پیچید و دست
بر اعضای خود زده خند میزد و در قص میبود و سپهرانت را از آن حال می دیگر
در روی انانخت و پانچالان نیز مشاهده این حال حادثه کرن خوشحالها نمود
سفید میزد و فواخند و یک دیگر را کنار میگریختند سخن با و هر تراشت گفت که
ای راجه ارجن بنا بر عهد که در گشتن کرن داشت از روی قدرت او را گشت و
عهد خود را درست ساخت و همانا که دشمنی را با خریسانید و تمام کرد و شل را به و
علم را که صاحب آن افتاده بود نزدیک در جو دهن آورده با وی گفت که ای
راجه من این نوع کار را که در میان این دو دلاور یعنی ارجن و کرن واقع شد
برگزینده ام و هرگز کسی باید ندارد از بسکه درین کار را مبارزان نامدار سپید
نیل سوار با مرکوبهای بیشتر گشته اند ای راجه کرن خیلی از دشمنان را و
ارجن و سری کرشن را به تیر مغلوب ساخته بود و در گشتن آنها هیچ چیز نگذاشته
بود اما بطالع بر سنیقوان آمد که نگاهبانی آنها کرد و ما را بگشتن داد این همه
راجهای نامدار کبیر مقدار چشم کردار اندر اعتبار برن آثار که میچکس ایشان را
مغلوب کرده بود بجهت مطلب و دعای تو آمده بودند همه را پاندهوان مسافر
راه فنا ساختند اکنون ترا اندیشه مند و عکسین نباید بود که همه روز روزگار
یکسان نییاشد و طالع ما این تقدیر شده بود و اتم دعای این کس حاصل
نیش و در خود من سخن را از شل شنیده و آن همه بدیهای خود را بخاطر آورده

توضیحی

نفسهای سرد از دل برکشید و دلش از کارزار افتاده بود و سر تراشت آرنج
 پرسید که چون کرن در کارزار بروست ارجن کشته شد مروان لشکر سپهر را چه
 حال پیش آمد سخی گفت که خاطر خود را متوجه ساخته بشنو که تفصیل این کارزار
 و احوال مردم را بعرض رسانم چون کرن کشته شد ارجن نعره شیرانه بزد و دست
 را بهیم عظیم فرو گرفت و چنان مضطرب حال شده دست و پا گم کرد و ندانست که به کجا
 آید و در آن لشکر پراکنده و نه بکارزار نغمیم توانستند بر پشت مانند بقالاک کشتی شکسته
 که بی دست و پا شده تمام توجه در رسیدن بکراانه بکارند و از کشته شدن کرن
 آنچنان دل از دست دادند که غیر از نپاه بستن هیچ چیز دیگر بخاطر ایشان
 نپرسید و بی کرن حکم گاو دان بی شاخ و ماران بی دندان شدند بی سلاحها
 و جوشنها ترسان گشته بی شعورانه بر یکدیگر توهم کرده و ترسیده یکی میگفت که بهم از
 عقب رسید و دیگری میگفت که ارجن از بی در آمده و مضطرب حال
 شده میگرنختند و می افتادند و بعضی اسپان و فیلیان را بی زره پاوه شده
 میگرنختند و بعضی فیلیان در گرنختن ارا بهار با در هم می شکستند و سواران لشکر
 سواران لشکر را با پایا میا خند و در دست و پای سواران پایا بلانا بود
 می گشتند و بهین نوع میگرنختند و چنانکه جمعی از عمرالمان جدا افتاده در
 جنگل پرازجا توران مردم خوار محنت یافتند مردم قوی کرن در بلا افتادند
 در جود مهن چون دید که مردم لشکر او از بسکه بیم ارجن در ایشان راه یافت
 چنان دل از دست دادند که همه جا همین ارجن در نظر ایشان می آمد با بلبلیا
 خود گفت که اکنون من کمان در دست گرفته چنان راه بر ارجن بگیرم که او را
 قدرت گذشتن از پیش من نباشد و ارجن را با سر بکشین و بهم رانیز که سدی
 پیغمبر دارد بکشم و از فرض کینه کرن خود را خلاص سازم بلبلیان این سخن
 بزرگان در جود مهن را شنیدند و ارا به اش را بجانب ارجن راندند درین وقت
 بیست و پنج هزار کس از مبارزان که ارا به و اسپ نفیل داشتند با در جود مهن

مستعد جنگ شده بایستادند و بهیم و در پشت و منج که چهار گونه لشکر از سوار
 و پیاده داشتند ایشان در شلاق گرفتند و چون بهیم را بنام ما و شش با یکدیگر
 و سپر گنتی میگفتند بهیم خستناک گشته گزید دست گرفت اما چون غنیمان او همه
 پیاده گشته بودند و نیز نیکو کاری را در کارزار کار فرموده از ارباب فرود آمدند ایشان
 بکارزار در افتاد و مانند جم غفیل و هلاک ایشان است کشته شده او مردانگی داد ایشان
 نیز مانند پیرانها خود را بر آتش کارزار بهیم میزدند و داد و کوشش و سعی میدادند
 و در رنگ خلأق بردست جم خود را بردست بهیم ملاک عیسا خفتند و بهیم نیز
 شکره که خوابان شکار باشد در معرکه پرواز کنان و دشت و من نیز همان
 نوع دیگری تمام بیت و پنجاه بار مبارزه را طعمه سلاحهای جان شکار خود ساختند
 و دیگر مردمان لشکر تو این حال را از دشت و من که سردار لشکر بود تا شام نمود
 و دیگر نیز نهادند و از جن نیز بعد از کشتن کرن با مهارت حیان و دیگر قصد کارزار نمود
 و کل و سهد یو و ساک نیز بی هیچ و غنچه برفوج شکن تاخت آورده بسیاری
 از فیل و اسب و ارباب سواران در هم آورده باشکن بکارزار در آمدند و از جن
 چون بان و مار تیان روی آورده کمان گاندر یو را بجاشنی در آورده همه آنها
 تاب حمله نیاورده روی بگریز نهادند و کل و سهد یو و ساک لشکر شکن شکست
 داده نزد راجه چند شتر آمدند و حکیمان و شکنندی و سپران در ویدی نیز
 فوجی عظیم را از لشکر تو شکست سفید مهره بانواختند و چون مردمان لشکر
 رو بگریز نهادند لشکر پانڈوان تعاقب نمودند مانند نرگاوان که عقاب و آن
 و دیگر در آیند چون آنها باز گشته بجنگ بایستادند و چون از آن حال خشکین
 کمان گاندر یو کشته هزاران تیر بر آنها انداخت و زنیقت گرد و بخار بسیار بخت
 اما یک شد باز مردمان لشکر رو بگریز نهادند و در وجود من تاب نیاورد
 از جن و سهد یو و ساک تیر کیمی الماس کرد و اربانڈوان را بدوخت و زخمی ساخت
 پس از پانڈوان نتوانست سر راه بر در وجود من گرفت و در وجود من

کمان

مردمان خود را زخمی و دل شکسته دیده آنها را دل داد و گفت که من در روزی من
 بیج جانی را از کوه و غیر آن نمی بینم که شاگرد خسته نپاه با سجا برید و از دست پان
 خلاص یا بید لشکر غنیم کم است و از جن و سرکرشین هر دو زخمی شده اند اگر
 اتفاق نموده ثبات قدم بودید بر غنیمت غالب می آیم و اگر بر هم خوردید پاندران را
 یا بیال خواهد ساخت پس در مصورت در کارزار کشته شدن ما بهتر باشد چه با
 چتریان در کارزار کشته شدن واجب است و مقام نیکو یافته میشود شامه
 چتریان بشنوید که هرگاه بهادرد و در مردمان بیدل را البته مرگ درمی آید کدام
 نادان بی عقل خواهد بود که از مرگ بگریزد و کارزار نکند با من بزم که من چشم گشاید
 شمار از بون خواهد ساخت و هم و آئین پدران خود را از دست مدهید چه
 و بالی بزرگتر از که ختن چتری نیست و بیج چتری بهتر از کشته شدن رو بروی
 نیست کسانی که در مقابل غنیمت کشته شدند بقا مای عالی رسیده اند چون جوهر
 این سخنان با مردم لشکر خود گفت آنها از بسکه زخمی گشته بودند اصلاً سخنان
 او را بنحاط راه ندادند و بگریختند سخی با و هر تراشت گفت که درین حال شل
 با در جوهرین گفت که درین کارزار تا شاکن که چه مقدار بهادران اراجه است
 و فیل سوار با مر که با می خود و پیاده بلای بیشتر کشته شده اند و با بلای هم
 و نازک فیلان که دوخته شده و بیک تیر زون مانند که بهما بزر زمین افتاده
 جنگی دیگر فیلانی که به طرف می گریزند و سلاحهای بهادران که بران سوار
 بودند افتاده اند آنها را مشاهده نمایی اسپان مبارزان خون آلودان نشان
 و بزر زمین غلطان به بین و بهادران جنگ آزار از فرقه که کرن و از جن
 کشته اند و در رنگ تار بلای رخشان بزر زمین افتاده اند تا شاکن
 در جوهرین دران حال نام کرن که بر بزر بان میراند و تا سف بلای بلای میگرد
 و از ان مصیبت و بد حالی گریه کنان بر آرا به خود بهیوش گشته بنقیاد و هتوان
 و دیگر کوردان آن حال در جوهرین را در یافته و زیاده تی شکوه از جن از کشتن

کرن تا شا کرده بر سر در وجود من حاضر آمدند و در وجود من را دل داده گفتند که
 ارجن اکثر لشکر کوروان بقتل آورده بسرگ فرستاد و کوروان بسیار کم مانده
 اند و جمعی دیگر آفتاب عالمتاب را بغروب نزدیک دیده بامی کرن گفته بجانب
 منزل رو بگریز آورند و کرن بخون آغشته بعد از کشته شدن و بزرگترین افتادن
 نیز زیبا میناید و بهانا که آفتاب چون بر کرن افتاد و از ساس نمودن آن سرخ
 برآمده است غروب نمیکند بلکه بغسل کردن و در دریای محیط فرو میرود و کرن از کما
 خوبی و نورانی تو گفتی زنده است مردم او را زنده خیال کرده نزدیک بوی
 رسیده از مهابتی که دارد میگریزند اگر چه کرن مانند آتش برافروخته بود اما ارجن
 که حکم ابرو باران داشت آتش او را فرو نشاند و آنکه پانژوان و پانچالان را
 بسلاحهای خود محنت عظیم رسانیده اطراف را بهجوم تیر باران فرو گرفت و در
 عطای سالیان هرگز بزرگانش زخمه بود و هر چه پشت همه برای بر همان
 داشت و جان را نیز از بر همان منبع زنده نشدند ارجن او را با پیش مسافر
 راه قناساخت و او بسرگ رفت آن کرن که پسران تو بامید و اعتقاد و
 طرح دشمنی با پانژوان انداختند امید زندگانی و راحت پسران ترا با خود
 بسرگ همراه برد و سنجی میگردد که وقتی که کرن سفر کرد و دریاها از رفتن باز ایستاد
 و آفتاب عالمتاب نیز غروب کرد و دیگر ستاره که آنرا بلفظ کرده تعبیر میکنند همه
 روشن گشتند و از آسمان زمین صدای غریب برآمد بادهای صیحه پدید
 و اطراف را فرو گرفت و دریای بزرگ در جوش و خروش آمده طغیان کرد
 و کوهها پاره شدند و هر جاندار می بود همه را محنت رسید و مشتری در منزل
 چهارم که آنرا روپنی میگردد آمده و اطراف هوا از تاریکی در نظر نمی آمد
 زمین در لرزه در آمد و ستاره با شعله آسا بر زمین افتادند و جاندارانی
 که شها میگردد و طعم آنها خون و گوشت است خوشحال گشتند و چون
 سر کرن را ارجن به تیر جدا ساخت هر جاندار می که در هوا و بر زمین بود

مهابتی

بهای بلای فواید با کرد و ارجین بعد گشتن کرن در نظر جانوران بشکوه و زیست
 تمام نمود و سر می کشین و ارجین بر یک ارا به جولان کنان بی غار خنده در میدان
 می گشتند و از کمال خوشحالی بجهت مسرور ساختن راجه بد بیشتر سفید مسرور
 خود را بنواختند چنانکه از صدای آن زمین و زمان و سرگ بلرزید و از صیبت
 آن آواز کوردان و تمام لشکرا ایشان تبر سیدند و در وجود مهن و شل را گذاشته
 بگریختند و مردم معرکه در گرد ارجین و سرکاشین جمع آمده زبان به تحسین و آفرین
 ایشان گشادند و تیرهای کرن که در بدن ایشان جا کرده بود در ستان خودشان
 آنرا بدر آوردند و با خوردان و بزرگان فراخور حالت و مقدار هر یک ملاقات نمودند
 و مدح گویند و بر نمزلهای آنها و در سنجی با دهر تراشت گفت که چون از گشته شدن کرن
 مردمان لشکرت قرار بر فرار داده هیچ وجه بقبول در وجود مهن برگشتند راجه
 در وجود مهن دریافت که مردم همه بجانب منزلهای می شتابند و شل نیز بر مهن است
 زد با ضرورت راجه نیز عنان غمیت بجانب منزل تانفت و لشکر نیز با هزاران
 مبارزان لشکرا گذار و کرا پا چایج نیز با فوج فیلان و اسب ستمان و دیگر سوار
 با بقیت السیف سن سکان روان شدند و راجه بادل شکسته و خاطر خسته
 بجانب منزل میرفت و شل نیز علم ارا به را پای داده روان شد و دیگر مردمان
 لشکر کوردان نیز ترسان گشته گریان روان گشتند و جمعی کوردان از کار بردارند
 از جن و کرن با یکدیگر مباحثه نموده به طر فی میرفتند و میگریختند و از آن همه
 مبارزان که هزاران هزار بودند هیچکس را تاب و طاقت کارزار ارجین نبود
 و کوردان تمام از گشته شدن کرن از سلطنت و زندگانی و زنان و اموال و
 اسباب میقطع گردیدند و در وجود مهن مصیبت زده آنها را بخت تمام بجانب
 آورد و همه بهر فلاکت و محنت که بود آمده نمزلهای سید و سنجی با دهر تراشت گفت
 بعد از آنکه ارجین کرن را بکشت سر می کشین ارجین را در کنار گرفت و از خوشحالی
 باومی گفت که تو مانند اندر که با بجز بر تو امیر را گشته بود بقوت باز می خود به تیر سوار

بجز شمال کرن را کشتی این گلبنانگ تو در خلایق خواهد ماند اکنون این واقعه را
 که جد هشر سالها آرزوی تو بود میگردم سمع او برسان و خود را از آدا
 این فرض فایز ساز که جد هشر هنگام مقابل شدن تو با کرن در هر که حاضر
 آمده از دست کرن زخمی شده و تاب نیاورده بمنزل رفته بود این
 قبول کرد و سرکشین را به اش را بگیرد و ایند و با دشت و من و جد با من و نکل
 و سهد بود بهیم و سآک گفت که با دام که ارجن نوید کشتن کرن را بسج راجه
 جد هشر برساند شما همه با اتفاق در برابر غنیمت باستید و چون ایشان نمید
 اطاعت نموده باستادند سری که شین را به ارجن را رانده بمنزل برده راجه جد
 را تکیه نموده یافتند و هر دو آرزوی خوشحالی در پای راجه افتادند و راجه از
 خوشحالی ایشان کشته شدن کرن را فبیده برخواست و سرکشین و ارجن را
 در کنار گرفت سرکشین قصه کشتن ارجن بیان کرد و بعد از آن ششم کنان
 و دوست او بهم آورده با جد هشر گفت ای راجه درین کار زار که چندین
 بهادران نامدار در اجامی عالی مقدار بلاگ کشتن قوت طالع را تماشا کن
 که تو با همه برادران سلامت مانده اکنون آنچه از خود پیش باقی مانده
 باشد آنرا نیز بایه گفت طالع ما یاوری کرد که کرن را که در مجلس شمار از
 با ختن در و پیدی خنده میکرد بقتل رسانیدیم اکنون خاک خون او
 میخورد و بدنش به تیرهای الماس کردار شکاف گشته بر خاک ملاک افتاده است
 سنجی باد هر تراشت گفت که جد هشر سنجین سری که شین را شنیده گفت که لبی
 بخت ما یاوری کرد و گفت که هر گاه تو بهیل رانی ارجن کنی چه محبب گرا ارجن
 کار دیوتها کند پس دیگر باره جد هشر دست سرکشین را گرفته او را با ارجن
 خطاب نمود و گفت که نار و با من گفته و بیاس نیز مگر گفته است که این که پیشتر
 بزرگ یعنی شما و سری که شین نرونا را این اند و بجهت محفلت و هم درین دنیا
 جلوه کرده اند از محبت من ای سرکشین ارجن همیشه بر دشمنان نظر مندا گشته

وایان

و از آن باز که تو بهل رانی ازین قبول نموده ما همیشه مظلوم تصور شده ایم
 زبون هیچکس نگشته ایم چه بیشتر ازین سخن گفته برارای خود که بسیار بیای
 سیاه بسته بودند سوار شده بدین کرن که در هر که کارزار با پیشش گشته افتاده بود
 آمد و کرن را با پیشش بجالتی که در نهامی ایشان بزخمهای ازین شکاوت گمان
 شده بود دیده زبان متعرف سرکشین و ازین گشته و گفته ای سرکشین
 من با برادران خود را صاحب روی زمین خیال کردم که تو صاحبان نگاه مانی
 ما گروی و امر فرد در جو زمین و بان اندوز کرن را گشته یافته از حیات و خلقت خود
 نا امید شد و با بنیاد تو کامیاب گشته و طالع ما یاوری که در سخت ما یاوری بود که
 که شایر دشمنان ظفر یافتی و عنبر را گشته چه بیشتر ازین قسم سخنان گفتی
 را تعرف بسیاری کردی با و تراشت گفت که چون راجه چه بیشتر کرن و در
 راسته شده و دید خود را در عالم دوباره متولد یافت و بهیم دشت من و گشته
 ز نکل و سدا و سناگ که بزرگترین جادوان است و مردم با خیال و سرش می
 مردم پاندوان مبارک با و و تنهیت راجه چه بیشتر کردند و از فرزند و تخمین بسیار
 سری کرشن و ازین نموده در بهار گذشته بخانه ارجح آورد و گنجی گشته
 راجه از بدسگالی تو این نوع فضا و بلاکت مردم رو نموده که از بهل آن بود
 خلق برخواست اکنون اندیشه مند شدن و غصه خوردن سودی ندارد بهیم
 بر اجنبیه میگوید که در تراشت از شنیدن این واقعه بتفصیل بر جان
 خود بیوش شده بنیاد و گمانداری زبان در تراشت ما در جو زمین
 بمقتضای علمی که بوقوع این واقعه دشت بچوشندین این حال بهی
 روی و او بعد از آن بدر و سنجی راجه در تراشت را در کنار بگرفتند و
 او پروا نداشتند و همین نوع زبان کوروان گمانداری را دلی داده
 بر صبر می نمودند و راجه در تراشت از تسلی دادن بدر و سنجی رضا
 داده از جرح تمام نمودن خاموش گشت بعیم پاین میگوید که هر کس

کارزار این دو کرن را که حکم مجلس جنگ دارد بخواند و یا متوجه تمام بشنود او
 آنچه نتیجه جنگ خوب بوده باشد بیاید و جنگ در بزرگی مثل پیشین است که فنا
 ندارد و این سخن را با و آتش و ماه و آفتاب و کتاب فرموده است پس
 باید که این قصه را از روی احمقا و بشنوند تا هر چه مراد خاطر است بیابند
 و چون این قصه در سخن مشتمل است بر توصیف پیش از خواندن و شنیدن
 این قصه مراد بسیار حاصل شود چنانچه از نتایج سپاس و ستایش آفریدگار
 مراد حاصل گردد فقط

غلطنامه مهاجرات فارسی پر ب هشتم

صحیح	غلط	صفحہ	سطر	صحیح	غلط	صفحہ	سطر
بہادران	بہادمان	۱۹	"	درورازی	ددازی	۱۳	۱
دو	دو	۲۳	"	واقع	واقعہ	۲۳	۳
میدان بہرہ و کارزار	میدان بہرہ و کارزار	۱۸	"	باز	باشہ	۹	۶
برسرا	برسرا	۴	۱۹	آندھک	اندیک	۲۲	"
برجائگاہ وازہ	برجائگاہ دارند	۷	"	دوشما	دوستنا	"	"
بندوان بند برساتک	بندوان بند برساتک	۱۳	۱۲	ترک زمین کافی نمیکند	ترک زمین کافی میکند	۱۰	"
مقابل	مقابل بل	"	"	اولی ست	اولیست	۵	۱۱
شد	شد	۴	"	یاہمہ	ہم	۱۶	"
سصد	سصد	۱۳	"	ونیر	ونیرہ	۱۸	"
چون این پسزادہ	چون این پسزادہ	۱۷	"	کہ درباب صلح	درباب صلح	۷	۱۳
توان فوج راہلاک	توان فوج راہلاک	"	"	دشمنے تیر	دشمنے تیر	۱	۱۳
راہلاک ساخت	ساخت	۱۶	"	از پیش خود	از پیش خود	۱۵	۱۵
شہ تیراے	شہ تیراے	۱۶	"	پانڈوان	پانڈوان	۱۶	"
ماندماہ	دماندہ ماہ	۱۹	۲۷	دیو اہر	دیو اہر	۱۳	"
وبرخال	برخال	۵	"	لبورت	لبورت	۱۰	۱۷
نمی تواند بود	نمی تواند نمود	۸	۲۳	ماران و تیل گوال	ماران و تیل گوال	۱۲	"
سن ششکان	سکال	۱۲	"	دو عقب کرت بروش	دو عقب کرت بروش	۱۵	"
بتہ تیرا فوج سن	بتہ تیرا فوج سن	۶	۲۸	ولایت بدر	ولایت بدر	"	"
سپکان	سنگان	"	"	سکین	سکین	"	"
سینہ تیرا فرود پشیدہ	سینہ تیرا فرود پشیدہ	۲۲	"				
فوج سن ششکان	فوج سکان						

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۲۹	۸	شیمہ تیر	تیر	۲۱	۲۱	تیر باران کردہ	تیر باران
	۳	حکم سدی	حکم سدی - سدیمینی	۲۲	۲۲	ماندی تیر باد تا تیر باد	دو باد تیر باد تا تیر باد
			بازداشت و کوہ میان			انداختہ یا تیر لے	انداختہ تیر لے
			دو موضع و بالفم دوی	۲۳	۲۳	بر آمد	بر آورد
			صراح -	۳۲	۶	کہ بجو اہر مرصع	بر تاج کہ بجو اہر مرصع
	۱۳	س سسکان چہ طرح	بائن سسکان چہ طرح	۸	۸	چنج تیر بر خرطوم و چار	چنج تیر بر خرطوم و
			بازی انداختہ اند			تیر بر پاکے	چہار پاکے -
			دیدی	۹	۹	باز و سر و ازن جدا	دو بانہ و سر و ازن جدا
۳۰	۹	چو بہ کہ برگردن	چوہ کہ برگردن اسپان			ساخت	ساخت و کشش تیرش
			اسپان اراہمی باشد				کسانو کہ در پس او
	۱۶	شیمہ تیر	تیر				مخافلت میگردند
	۲	تیر ہای الماس کردا	تیر ہای الماس کردا				بلکشت -
			بہ تیر ہای الماس کردا	۱۲	۱۲	بشن	بشن را
			چون ہا از بدن جدا	۳۳	۱	برکان	بجندہ پال
	۶	و او نیز بہ بی ہمتی	او نیز بہ بی ہمتی	۳۴	۱	جنگ آنرا	جنگ آزما
۳۱	۱۲	و اسو ستمان یک	بر سوتھا ما یک تیر زد	۱۶	۱۶	بر فیش	بر آورد بر فیش
	۱۶	بہ کمان اورا گرفت	نہ کمان اورا برید و	۲۱	۲۱	سکل داد بالکل کلنگ نکھا	یکل و بالکل کلنگ
			اسو ستمان اسپان دیگر	۳۵	۱۳	تیر ہا بردن برد او بفقاد	بفقاد تیر برد برد و تیر
			در رتھو لبتہ کمان دیگر			وسہ تیر سینہ دہ بازو سے	تیر ہیلان اور از زخمی ساخت
			گرفتہ اورا در زیر تیر ہا			سہد یورا	و دو تاسن بفقاد و
			نز گرفت				تیر سینہ و ہر دو بازو سے
	۱۹	ہشتم حصہ	ہشتم حصہ از ہشتم حصہ				سہد یورا

صفحه	سطر	خط	صحیح	صحف	سطر	خط	صحیح
۲۰	۲۰	برچه برچه کرده	برچه برچه کرده بسیار تیرا			تیر بر سر لایه از سر تا د	بر شترکی بیست تیر و
			دو شاس هر یک تیرا			چند دیو و صد تیر بر تیر	بر چند اسین هشت تیر و
			لبسته تیر بریده			بر تیرا	بر شتر دیو و صد تیر و بر شتر
۲۱	۲۱	از پی آن بیک تیر	از پی آن سدیورا			اسین سیر و بر تیر بر با	
			زخمی کرده به نه تیر			تیر و بر شتر ما هشت تیر	
۳۶	۱۳	سه تیر	نسی تیر	۱۳		بیک تیر سر از تن چتر سین	شتر زنجی را به تیر کشته
۴	۱۲	۱	او			پس سر لپرت جدا کرده چند	سر شترت را از تن
۵	۱۰	سید	سی صد			دیورا بقتل رسانید و	جدا کرده چند دیورا
۹	۹	مانند بر با یک بار و رامر و پو	مانند بر با یک بار و رامر و پو			پنج تیر بر سر هر کدام از آنها	بقتل رسانید و همین
			سیدی تیرهای کرن را تیر			که مذکور شدند زرد	طریق دیگر مار همی
			های خود برید بعد از آن			پنج تیر زرد	
			بر آسمان از مجموع تیرها	۱۲		ست سین	شترت سین
			کرن	۱۵		سوترا زرد و سن سگمان	سختراز و دشمن
۱۵	۶	بعد از آن کرن	بعد از آن کرن			سختگان	
۱۶	۲۱	از اسای	از اسای	۲۱		سه تیر بر جد هشت	نه تیر بر جد هشت
۴	۵	بیدید	میدیدم	۱	۴۵	بغاطانید	بغاطانید هم خود
۳۸	۵	سلاجاتی	سلاجاتی				یا و کرده با جد هشت گفت
	۱۵	سخت تیر	هفت تیر				که این سن از دست
۲۹	۲	از خشم بریر آمده	از خشم بریر آمده				تو کشته نخواهد شد
۵	۱۱	مراجر	مراجر				جد هشت از این سخن
۶	۱۶	تو دیر	نه تیر				شنبه از اینجا
۵	۱۰۹	هفت تیر بر چتر سین و	بزرگ شترت هفت تیر و				بشت
		تیر بر شترت سین و	بر شترت سین سیر و				

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۲۵	۱۱	بر سر سانک	بر سر سنا توکی	۵۰	۶۵	چنانکه در شب برش	چنانکه در وقت برکش
۲۶	۱۳	محافظة کرن	محافظة سکین	۲۳	۲۳	بکند	بکیند
۲۶	۲۰	بشش تیر کمان و پلبان	بفت تیر کمان و علم	۲۳	۲۳	خواهند	خواهید
۲۶	۲۱	و اسپان و چترش را	و ملبان و اسپان را	۵۱	۸	اصحاب لایت پدش	اصحاب برو لایت
۲۶	۲۲	بریده و کشته انداخته	بریده و کشته انداخته	۵۱	۸	د فوج دشمنان	د فوج دشمنان
۲۶	۲۳	تیر هفتم را که جان را بود	تیر نهم را که جان را بود	۱۵	۱۵	و کرب و لود کرت بر	و کرب و تو و کرت بر
۲۶	۲۴	بقصد در جو زمین نداشت	بود بقصد در جو زمین	۵۱	۱۵	دمن همین نه مرد ایم	دمن و تمام فوج من همین
۲۶	۲۵	اسو سخامان آنرا نیز	انراخت اسو سخامان	۵۲	۲	که با خود	که با خود
۲۶	۲۶	در هوا هفت پاره کرده	انرا هفت پاره کرده	۵۲	۲	نسبت	سبب
۲۶	۲۷	دو دفعه سه تیر بر این ده	سه تیر بر این زده از	۵۲	۴	همه وقت	اگر همه وقت
۲۶	۲۸	از پزان هشت تیر بر	پزان بیست تیر بر کشن	۵۲	۱۰	فاد و تیر اندازان	فاد و تیر اندازان
۲۶	۲۹	بکشن دارجن	و باز تواتر تیر بر این	۵۳	۳	چنان	چنانم
۲۶	۳۰	یک صد و نود تیر	رازخی ساخت	۵۳	۳	شود را	شود را
۲۶	۳۱	جد مان	جد قفا مینیه	۵۳	۴	مدر سینی	مدر هستی
۲۶	۳۲	سمدرا	سبندرا	۵۵	۳	پسران بر کار سر	پسران تا ز کار سر
۲۶	۳۳	و با خود گفت که او	و آن کرن را که او	۵۵	۹	مزیب بود	مترتب بود
۲۶	۳۴	هزار دست	هزار دست است	۵۶	۱	بے سامانی احوال	بے عقلی
۲۶	۳۵	گذرانید و او را دیدید	گذرانید و او را دیدید	۵۶	۱۰	هر سه حاکم	هر سه حاکم
۲۶	۳۶	ولستی	لبشو کرنا	۵۸	۱۰	آزاد بشن	آخر بشن
۲۶	۳۷	پر سرام	پر شرام	۶۲	۸	از بیچ کس بدان	از بیچ کس کم بدان

صفحه	سطر	غله	صحیح	صفحه	سطر	غله	صحیح
۶۵	۱۰	دلا ساسے کر دیکن	دلا ساسے او بکن	۱۰	۱۰	ای شل بن قرا لاندوگ	ای شل بن قرا لاندوگ
۶۶	۱۵	برویش	رویش	۱۰	۱۵	بیشمار	بیشمار
۶۷	۱۰	بشیمه تیر	تنه تیر	۲۳	۲۳	بلقان	بلقان
۶۸	۸	راچا	راچا	۱۰	۱۰	از خصاتهای که	از خصاتهای که
۶۹	۹	دیگر	دیگر	۱۰	۱۰	بسر برمی آید	بسر خود برمی آید
۷۰	۲۲	سانک	سانکی	۲۲	۲۲	اشتر با	اشتر با
۷۱	۱۱	مرا آرام دلا ده است	مرا آرام دلا ده است	۲۰	۲۰	سدقان	سدقان
۷۲	۱۹	اندر که محافظت	اندر که محافظت	۱۲	۱۲	ششیده	ششیده
۷۳	۳	دکوروان راهم	ادهم کوروان را	۶	۶	کسکه که پروستان	کسکه که پروستان
۷۴	۵	بیراته	براست	۱۶	۱۶	بکماند	بکماند
۷۵	۲۰	صد دلو	صد ده	۱۶	۱۶	مروم ولایت	مروم ولایت
۷۶	۲	سلمان	بلقان - در تری	۱۰	۱۰	مانند طائفه سودراند	مانند طائفه سودراند
۷۷	۱۸	نراغ	نراغ	۲۳	۲۳	نیم کار و جبه	نیم کار و جبه
۷۸	۳	می نماید	می نمایم	۳	۳	جم و پتوران	جم و پتوران
۷۹	۵	این صد	که این صد	۶	۶	برن باد تان	برن باد تان
۸۰	۶	بالا و گویند	میدانند با و گویند	۹	۹	سالمو	سالمو
۸۱	۲۳	بخاطران	بخاطران	۱۰	۱۰	در رنگ کونی	در رنگ کونی
۸۲	۱۸	سببها	بشیم با	۸	۸	کاموج و سگ	کاموج و سگ
۸۳	۲۰	شبه تیر با	تنه تیر با	۱۲-۷	۱۲-۷	دو دیگر و اسپ در کوه	دو دیگر و اسپ در کوه
۸۴	۱۵	شبهه	تنه با سگ	۱۵	۱۵	خوشحال	خوشحال
۸۵	۱۵	خوشحال	خوشحال	۱۵	۱۵	و تاثیر قوت بر طایفه	و تاثیر قوت بر طایفه

صفتی	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱۱۵	۵	دراکل و سپید پیش گذشته	دراکل و کبود گذشته	۱۲۸	۱۵	چون بجم و جد شتر بر	چون بجم و جد شتر بر
	۱۹	چرو و من را نیز بسیار زد	را نیز بسیار زد - سیر			دیانه و دیان و سربچی	دیانه و دیان و سربچی
		و تنها بجم از مردم با یک	و تنها بجم از مردم با یک			همه لشکر را در زیر تیر	همه لشکر را در زیر تیر
		بزرگی و مردم مجرب و بسیار	بزرگی و کیستی و مردم گشته			فرد گرفتند و در بگریز	فرد گرفتند و در بگریز
	۱۳	قرص زدن	قرص زدن			نهادند	نهادند
	۲۰	سرکه	سرکه			براند براند	براند براند
	۲۲	کاهوجان	کاهوجان		۲۳	هشت تیر بر نکل	هشت تیر بر نکل
	۶۵	بسیاری را از مردم	بسیاری را از مردم	۱۲۹	۱۰	تیر با بر راه	تیر با بر راه
		کانونج و سکتین	کانونج و سکتین	۱۳۰	۱۱	بضر ب تیر های شنبه	بضر ب تیر های شنبه
		دیک تیر بسیار	دیک تیر -		۱۴	سی تیر	سی تیر
	۱۶	اوبر دست و من	اوبر دست را برید لیکن	۱۳۱	۵	زبان وقت ایشان	زبان وقت ایشان
		دوید	اورا به تیر کشتن نبرد	۱۳۳	۱۳	تو خیال مرا	تو خیال مرا
			پس گمان را انداخته	۱۳۸	۲۱	هشت ارا به بر تیر	هشت ارا به بر تیر
			لبسه و هر شت و من	۱۳۶	۱۳	که هر یکی را هشت	که هر یکی را هشت
			دویده -			گادیک شیدند	گادیک شیدند
	۲۲	داو کوشش زدن	کوشش زدن کشتن			انداص	انداص
		و کشتن در کشتان دارد	در کشتان دارد	۱۴۱	۳	می نماید	می نماید
	۳	شبهای تیر	نمهای تیر			تابع خود سازد	تابع خود سازد
	۱۳	نکاشته اند	نکاشته اند		۹	کمان تو	کمان تو
	۱۴	بر سر او جد شتر	بر سر بجم بانس در	۱۴۲	۴	منشک	منشک
		در دست میزند	در دست می آید	۱۴۳	۳	نمیدانی	نمیدانی
	۱۸	راه را بزند	بجم را بزند		۲	افتاد او را	افتاد او را
	۲۳	همه کوه پنی	سه کوه پنی		۱۱		

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱۵	۱	اور او ساخت	اور او ساخت	۱۵	۱	خود	خود
۱۲۶	۲۰	اور بقتل رسانی	اور بقتل رسانی	۱۲۶	۱۳	هنر اریل	ده هنر اریل
۱۵۳	۵۳	تاحال ومی راست	تاحال ومی راست	۱۵۳	۱۴	و بسیم هنر اریل از آن	و بسیم هنر اریل از آن
۱۵۴	۱۸	دواندگان دوندانها	دواندگان دوندانها	۱۵۴	۱۴	لشکر لیرت را قرارگاه	لشکر لیرت را قرارگاه
۱۵۵	۴	بیمج از	بیمج کس از	۱۵۵	۱۳	هشت تیر	هشت تیر
۱۵۶	۱۱	که کشتی سلاح خود	کشتی سلاح خود	۱۵۶	۱۸	سی تیر	سی تیر
۱۵۹	۱۷	هر چند خوشحال شد	خوشحال شد	۱۵۹	۱	را که کارزار مینمودند	را که کارزار مینمودند
۱۶۲	۲	بسیم	ارجن	۱۶۲	۱	دیوتا و سده و چارون	دیوتا و سده و چارون
۱۶۳	۵	اسوتحمان با بیهوش	اسوتحمان با بیهوش	۱۶۳	۱	بر جانگاہ میداشت	بر جانگاہ میداشت
۱۶۴	۶	شکن بر سدیو	سدیو بر شکن	۱۶۴	۳	مشاهده نموده و دیوتا	مشاهده نموده و دیوتا
۱۶۵	۴	شیشهای تیر	تنه های تیر	۱۶۵	۱۳	بانهای ارا بها	بانهای ارا بها
۱۶۶	۱۳	دانهو جا بتری لباس	دانهو جا بتری لباس	۱۶۶	۱۳	از خون	از خون
۱۶۷	۱	کردار و تیغ تیر لکایسانا	کردار و تیغ تیر لکایسانا	۱۶۷	۱	مطر شده می آید	مطر شده می آید
۱۶۸	۱۶	داسپان ارا به کر پا	پس از آن محافظان	۱۶۸	۱۶	بسیم	بسیم
۱۶۹	۲۰	چارج راهلک ساخته	پس از چارج و اسپان	۱۶۹	۲۰	خوشحال میشوم و هم	خوشحال میشوم و هم
۱۷۰	۲۱	خورد و بزرگ	خورد بزرگ	۱۷۰	۱۸	ترساک میگرویم	ترساک میگرویم
۱۷۱	۱	هشت ارا به	بیت ارا به	۱۷۱	۱۶	اسپانی ایشانرا بکشت	اسپانی ایشانرا بکشت

غذایا میما بسیار شکر می پر ششم

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
16	16	خجکویان توار سنگان	نود خجکویان توار سنگان	184	1	سزین زتن جدا ساخت	سزین زتن جدا ساخت
21	21	مانند دیوتما	مانند سید صه مردان			درین وقت بر کتین	پس از آن بسیار نسل
22	22	رسیدد	رسیده			دکرن	در حومه کوردان از دست
3	167	یکهزار و شش صد بار نسل	یکهزار و شصت صد بار				متناهی یک نسل کل کشته شدند
		سوار از لیجان	فیل سوار از لیجان				و بسیار یک نسل کشته شدند
5	166	درخت گتم	درخت گتم				زود لیسر نکل سزین زتن
23	23	درب بسون و ساک کسر و بیشتر سوومو شایک					بید ساخت درین وقت
		بسیار انداخته	کچه بسیار انداخته				بر کوه سین لیسر کرن
3	3	آبخان شرس از تن	آبخان شرس از تن جدا	185	15	کاجه فیل	کاج فیل کاج یعنی
		و در وقت دمن را	کرد که ششای درخت را				تارک سرد فزق موه کله
		جدا ساخت	از تیر جدا کنند و بر سین				یعنی چانه بسا بر آمدن از
			کرن بر ساک که آسان				کلمان و خرد
			رخته او کشته شده بودند				شکیت
			تیر باران کرد و از تیر	186	6	کلمان و خرد	
			ساک کشته شدند و برن از				شکیت
			مردن لیسر شکین کشته				
			ساک تیر انداخت آن				
			تیر را شکندی بریده				
			تیر بر کرن زود از آن				
			علم و کمان کرن را برید				
			کرن لیشش تیر شکندی				
			ولانجی ساخته سر لیسر				
			دو صرغفت دمن را جدا				
			ساخت -				
19	180	هفت تیر	شصت تیر		14	وهستانی	وهستانی
5	5	بران شش ببادر	بران یازده ببادر		18	ودتیا و راجسان	و ماران فرمایا برتیا
12	12	بردیگر	بردیگر دشمنان دیدند			و کنجشکان	و پشچان در اچسان
18	18	برکرانه رانده	برکرانه رانده				گهی کان -
5	5	پسر نکل	پسر نکل		20	وغران خوار و جانداران	وغران گوشت خوار و جانداران

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۸۸	۵	درب کا پھیل	دورنوت کا پھیل	۱۷۱۵	۴	شناسائی کہ درمخون	شناسائے کہ درمخون
۱۸۹	۹	بزدان نمودن	بزدان زناخن	۱۷۱۶	۴	جاہلے نرم و نازک	جاہلے نرم و نازک داشت
۱۹۰	۱۸	آخروان از آخروان	اگر کبک امی و جبین	۱۷۱۷	۴	داشت کرن رابود	داشت کرن رابود اعضا نازک کرن
۱۹۱	۱۳	شیماسے	تندہ اسے	۱۷۱۸	۴	از سکن و جنبیدہ	از سکن و جنبیدہ
۱۹۲	۲۳	از جنبیدہ	از ساکن و جنبیدہ	۱۷۱۹	۴	بروے انداخت	تمام بروز دپس را
۱۹۳	۲۲	خالوے	خال	۱۷۲۰	۴	نود میر نل دید و جرم بود	نود میر نل دید و جرم بود
۱۹۴	۱۲	غرض	غرض	۱۷۲۱	۴	انراخت	انراخت
۱۹۵	۶۵	ابن نیز شبہای تیر	ابن نیز تہہ ہای تیر	۱۷۲۲	۴	تیری چند	تیری چند
۱۹۶	۱	داد	دادہ بسیا کے را او لشکر	۱۷۲۳	۴	دشمن را بقاعدہ	دشمن را اگر بقاعدہ
۱۹۷	۵	در جو دهن بکشت	در جو دهن بکشت	۱۷۲۴	۴	مانند اندر کہ بیع	مانند اندر کہ بیع
۱۹۸	۸	از انجملہ بر سکین	از انجملہ بیک تیر علم	۱۷۲۵	۴	نیکو کاری کا	نیکو کاری کا
۱۹۹	۱۳	ہشت تیر و باز و تیر	ہشت تیر و باز و تیر	۱۷۲۶	۴	در زمین زور رفتہ بود	در زمین زور رفتہ بود
۲۰۰	۱۳	دیگر چہار و یازدہ تیر	تیر دیگر چہار و یازدہ تیر	۱۷۲۷	۴	است بر اعضا دون	است بر اعضا دون
۲۰۱	۳	است بر اعضا دون	دست بر اعضا دون	۱۷۲۸	۴	بر سر کی کشن زد	بر سر کی کشن زد
۲۰۲	۲	بر سر کی کشن زد	بر سر کی کشن زد	۱۷۲۹	۴	تیر ارجن را داز ہزار تیر	تیر ارجن را داز ہزار تیر
۲۰۳	۰	۰	۰	۱۷۳۰	۴	را بر اعضا نازک نمی	را بر اعضا نازک نمی
۲۰۴	۰	۰	۰	۱۷۳۱	۴	کرد	کرد
۲۰۵	۱	بادہ تیر	با پانزدہ تیر	۱۷۳۲	۴	جز از غایت نیکو کاری	جز از غایت نیکو کاری
۲۰۶	۱	بادہ تیر	با پانزدہ تیر	۱۷۳۳	۴	نکودہ	نکودہ
۲۰۷	۱۳	دوازدہ تیر بر ارجن	دوازدہ تیر بر سر کی کشن	۱۷۳۴	۴	انراختند	انراختند
۲۰۸	۱۳	تیر بر سر کی کشن زد	نود و نہ تیر بر ارجن زد	۱۷۳۵	۴	انراختند	انراختند

